

Editor: Lạc Vũ

Choi Phi Công Lạc

Ngũ Tiểu Lan San

Mục lục

[Văn Án + Spoil](#)

[Chương 1: Nghe Nói Thố Phi Rất Hung Tàn!!!](#)

[Chương 2: Ta Giúp Người Diệt Trừ Thố Phi!!!](#)

[Chương 3: Ta Thấy Sắc Mặt Người Không Được Tốt!!!](#)

[Chương 4: Lực Lượng Bức Hoa!!!](#)

[Chương 5: Tập Tranh Nhỏ Hải Hòa Vui Vẻ!!!](#)

[Chương 6: Mộc Sư Gia Rất Hung Dữ!!!](#)

[Chương 7: Cảm Thấy Mê Man!!!](#)

[Chương 8: Rõ Ràng Chính Là Tổ Tông!!!](#)

[Chương 9: Ta Muốn Đến Gặp Vị Tân Tri Phủ !!!](#)

[Chương 10: Một Sách Rất Đáng Sợ!!!](#)

[Chương 11: Vì Sao Nhất Định Phải Ép Triệu Việt Xương Núi!!!](#)

[Chương 12: Có Người Muốn Đến Giúp Đỡ!!!](#)

[Chương 13: Vô Sự Lấy Lòng!!!](#)

[Chương 14: Đến Tột Cùng Đại Nhân Muốn Giúp Ai!!!](#)

[Chương 15: Tha Hương Gặp Cố Tri!!!](#)

[Chương 16: Người Không Xương Núi Thì Ta Lên Núi!!!](#)

[Chương 17: Không Mời Mà Tới!!!](#)

[Chương 18: Cùng Nhau Về Nhà Ăn Tết!!!](#)

[Chương 19: Một Nhóm Thố Phi Xương Núi!!!](#)

[Chương 20: Ta Là Gió, Người Là Cát!!!](#)

[Chương 21: Theo Nhu Cầu Mỗi Bên!!!](#)

[Chương 22: Đại Đường Gia Không Nên Cứ Âm Mặ!!!](#)

[Chương 23: Đại Nhân Đi Đầu Rồi!!!](#)

[Chương 24: Chợ Hoa Đãng Náo Nhiệt!!!](#)

[Chương 25: Người Mục Gia Trang Tới!!!](#)

[Chương 26: Tám Phần Là Đang Diễn Kịch!!!](#)

[Chương 27: Tiệp Nghi Không Chiếm Thì Phí!!!](#)

[Chương 28: Bắt Đầu Tiêu Diệt Thố Phi!!!](#)

[Chương 29: Chúng Ta Vẫn Là Đầu Hàng Thì Hờ!!!](#)

[Chương 30: Người Đâu, Bồi Đại Nhân Dùng Cơm!!!](#)

[Chương 31: Không Bằng Chuyển Nhà Đi!!!](#)

[Chương 32: Thăm Dò Núi Thương Mang!!!](#)

[Chương 33: Diệt Trừ Thổ Phi Núi Thương Mang!!!](#)

[Chương 34: Một Sách Sê Ngủ Nướng!!!](#)

[Chương 35: Đến Tột Cùng Vì Sao Phải Đóng Quân Ở Núi Thương Mang!!!](#)

[Chương 36: Bún Chua Cay Còn Rất Ngon!!!](#)

[Chương 37: Nửa Đêm Muốn Làm Gì???](#)

[Chương 38: Bí Mật Hồ Đầu Cương!!!](#)

[Chương 39: Trong Núi Có Một Con Thiêu Thân!!!](#)

[Chương 40: Triệu Đại Đường Gia Không . Được!!!](#)

[Chương 41: Vì Sao Nhất Định Phải Giải Thích Với Ta?](#)

[Chương 42: Rượu Vong Xuyên!!!](#)

[Chương 43: Thành Hoàng Gia Hiến Linh Là Chuyện Tốt!!!](#)

[Chương 44: Triệu Đại Đường Gia Có Sở Thích Kỳ Quái!!!](#)

[Chương 45: Kế Hoạch Hãm Hại Của Ôn Đại Nhân!!!](#)

[Chương 46: Một Sách Bị Bệnh!!!](#)

[Chương 47: Cùng Đến Phía Sau Núi!!!](#)

[Chương 48: Triệu Đại Đường Gia Bối Rối!!!](#)

[Chương 49: Đột Biến Trong Núi!!!](#)

[Chương 50: Vu Cố Thuật!!!](#)

[Chương 51: Tái Ông Thất Mã, Yên Tri Phi Phúc\(*\)](#)

[Chương 52: Ta Vừa Mới Nói Linh Tinh, Người Không Cần Để Ý!!!](#)

[Chương 53: Đại Đường Gia, Người Đò Mặt Cái Gì???](#)

[Chương 54: Tiếng Động Ở Ngoài Vùng Hoang Vu!!!](#)

[Chương 55: Tác Dụng Của Hồng Giáp Lang!!!](#)

[Chương 56: Cùng Đến Hồ Sâu!!!](#)

[Chương 57: Ôn Đại Nhân Rất Suy Yếu!!!](#)

[Chương 58: Quan Phủ Tất Nhiên Sẽ Không Nhúng Tay!!!](#)

[Chương 59: Một Con Cua Bị Luộc Chín!!!](#)

[Chương 60: Chơi Trò Thổ Phi Cướp Bóc!!](#)

[Chương 61: Sau Lưng Còn Có Nghĩa Phụ!!!](#)

[Chương 62: Rốt Cục Người Có Muốn Thành Thân Hay Không???](#)

[Chương 63: Vì Sao Lại Mang Theo Thứ Này Trên Người???](#)

[Chương 64: Rốt Cục Là Có Thân Phận Gì???](#)

[Chương 65: Không Nên Để Cho Đại Nhân Nhìn Thấy!!!](#)

[Chương 66: Câu Đố Về Thân Thế!!!](#)

[Chương 67: Có Vẻ Như Là Bị Đùa Bỡn!!!](#)

[Chương 68: Triệu Đại Đường Gia Rất Lo Lắng!!!](#)

[Chương 69: Ngày Mai Ta Sẽ Bồi Thường Một Cái Nồi!!!](#)

[Chương 70: Mỹ Nam Từ Anh Tuấn Xuất Hiện!!!](#)

[Chương 71: Có Chút Nói Không Nên Lời!!!](#)

[Chương 72: Đáng Người Không Tội!!!](#)

[Chương 73: Cùng Lâm Thì Bỏ Trốn!!!](#)

[Chương 74: Đánh Bậy Đánh Bạ Cũng Có Thu Hoạch!!!](#)

[Chương 75: Cứu Một Cô Nương Trở Về!!!](#)

[Chương 76: Có Khi Nào Là Mỹ Nhân Kế Không???](#)

[Chương 77: Khi Người Ngốc Lên Thì Cũng Không Có Biện Pháp!!!](#)

[Chương 78: Người Trong Triều Đến!!!](#)

[Chương 79: Vì Sao Lúc Nào Cũng Là Người!!!](#)

[Chương 80: Phát Hiện Mới Trong Hồ Đầu Bang!!!](#)

[Chương 81: Đại Minh Vương Vài Chục Năm Trước!!!](#)

[Chương 82: Ta Sẽ Bảo Vệ Người!!!](#)

[Chương 83: Tam Thiếu Gia Không Tước Môn!!!](#)

[Chương 84: Một Sách Đọc Sách Rất Nhanh!!!](#)

[Chương 85: Đã Nói Là Cô Nương Chưa Thấy Qua Những Chuyện Lớn Trên Đời!!!](#)

[Chương 86: Vô Công Có Chút Quen Thuộc!!!](#)

[Chương 87: Ta Muốn Cướp Người Với Triều Đình!!!](#)

[Chương 88: Tiền Mẫn Thương Là Ai???](#)

[Chương 89: Lừa Gạt Mới Có Thể Biết Được Kết Quả!!!](#)

[Chương 90: Đại Nhân Rất Oán Niệm!!!](#)

[Chương 91: Hồng Giáp Lang Rất Tức Giận!!!](#)

[Chương 92: Sẽ Thành Thân Thuộc!!!](#)

[Chương 93: Tiểu Mộc Lập Gia Đình!!!](#)

[Chương 94: Đi Đến Vương Thành!!!](#)

[Chương 95: Bóng Dáng Màu Trắng Là Cái Gì???](#)

[Chương 96: Một Chuyện Đối Một Miếng Gà Nướng!!!](#)

[Chương 97: Người Có Từng Nghe Qua Cái Tên Này Chưa???](#)

[Chương 98: Mới Tới Vương Thành!!!](#)

[Chương 99: Có Người Bao Phiêu Hương Viên!!!](#)

[Chương 100: Chuyện Này Cứ Quyết Định Như Vậy Sao???](#)

[Chương 101: Ôn Phu Nhân Quả Thật Hiền Lương Thực Đức!!!](#)

[Chương 102: Triệu Đại Đường Gia Như Hoa Như Ngọc!!!](#)

[Chương 103: Ôn Đại Nhân Tiến Cung!!!](#)

[Chương 104: Hoàng Thượng Đến Nhà Cướp Người!!!](#)

[Chương 105: Nhạc Mẫu Muốn Đến Vương Thành!!!](#)

[Chương 106: Vì Sao Người Bị Đùa Giỡn Luôn Là Minh???](#)

[Chương 107: Bàn Chuyện Làm Ăn Ánh Mát Phái Sáng Ngời!!!](#)

[Chương 108: Nếu Ta Không Cho Người Đi!!!](#)

[Chương 109: Khi Nào Mới Có Thể Ăn Chân Giò Nướng???](#)

[Chương 110: Vì Sao Vừa Gặp Mặt Liên Đánh Nhau!!!](#)

[Chương 111: Ôn Đại Nhân Chấn Kinh!!!](#)

[Chương 112: Trên Đường Gặp Cướp!!!](#)

[Chương 113: Chính Là Đám Người Này!!!](#)

[Chương 114: Vì Sao Ai Cũng Muốn Tới Giúp Vui!!!](#)

[Chương 115: Sơn Phấn Thơm Ngào Ngạt!!!](#)

[Chương 116: Gặp Nhau Ở Từ Lâu!!!](#)

[Chương 117: Nửa Đêm Canh Ba Đi Đâu Rồi???](#)

[Chương 118: Tốt Nhất Là Có Thể Cắm Dục!!!](#)

[Chương 119: Hết Thây Đều Càng Lúc Càng Tốt!!!](#)

[Chương 120: Ôn Đại Nhân Rất Cuộc Là Người Nào???](#)

[Chương 121: Không Phá Thì Không Xây Được!!!](#)

[Chương 122: Ăn Đường Của Đại Nhân Gân Đậy Phát Đen!!!](#)

[Chương 123: Hồng Giáp Lang Mát Tích!!!](#)

[Chương 124: Có Người Muốn Mua Bí Phương!!!](#)

[Chương 125: Náo Loạn Nhỏ Trên Đường!!!](#)

[Chương 126: Nếu Đã Gặp Thì Chính Là Duyên Phận!!!](#)

[Chương 127: Phải Làm Thế Nào Mới Khiến Ảnh Vệ Không Đi Theo??](#)

[Chương 128: Ai Mà Có Thể Nói Thắng Được Ôn Đại Nhân!!!](#)

[Chương 129: Chuyện Năm Xưa!!!](#)

[Chương 130: Tổng Cộng Có Ba Manh Mối!!!](#)

[Chương 131: Dị Động Trong Bãi Tha Ma!!!](#)

[Chương 132: Tiểu Vô Ảnh Lập Công!!!](#)

[Chương 133: Ái Khanh Không Thế Ăn Cái Này!!!](#)

[Chương 134: Vì Thần Muốn Giúp Trương Đại Nhân!!!](#)

[Chương 135: Nửa Đêm Rồi Vì Sao Còn Chưa Về Nhà!!!](#)

[Chương 136: Không Bằng Bất Tiểu Nhị Về Trước Đi!!!](#)

[Chương 137: Nơi Nguy Hiểm Nhất Cũng Là Nơi An Toàn Nhất!!!](#)

[Chương 138: Đem Xéng Tới Ngự Hoa Viên Cho Trẫm!!!](#)

[Chương 139: Thiên Hạ Đệ Nhất Tài Tử!!!](#)

[Chương 140: Là Phúc Hay Là Họa!!!](#)

[Chương 141: Phải Chọn Ngày Lành Trước!!!](#)

[Chương 142: Mười Ngày Sau Thành Thân!!!](#)

[Chương 143: Đại Hôn \(Thượng\)](#)

[Chương 144: Đại Hôn \(Trung\)](#)

[Chương 145: Đại Hôn \(Hạ\)](#)

[Chương 146: Vì Sao Lại Yên Tâm Như Thế???](#)

[Chương 147: Tự Mình Quyết Định!!!](#)

[Chương 148: Người Muốn Chọn Như Thế Nào???](#)

[Chương 149: Rốt Cuộc Có Đi Hay Không???](#)

[Chương 150: Gà Bay Chó Sủa Vì Đi Đông Hải!!!](#)

[Chương 151: Thành Đại Côn Rách Nát!!!](#)

[Chương 152: Quần Lót Cửa Ôn Đại Nhân Bị Trộm!!!](#)

[Chương 153: Nghe Nói Người Thành Thân Rồi???](#)

[Chương 154: Trừ Phi Điều Tra Rõ Chân Tướng Trước!!!](#)

[Chương 155: Một Đổng Loạn Ma!!!](#)

[Chương 156: Kéo Tơ Bóc Kén!!!](#)

[Chương 157: Thăm Minh Chủ Thần Công Cái Thế!!!](#)

[Chương 158: Đón Năm Mới!!!](#)

[Chương 159: Người Hữu Tình!!!](#)

[Chương 160: Thuận Tiệp Lừa Chút Tiên!!!](#)

[Chương 161: Vật Biểu Tượng Giang Hồ Gặp Được Bà Mai Thật!!!](#)

[Chương 162: Thiên Nhai Hải Các!!!](#)

[Chương 163: Gọi Một Tiếng Mẹ Nghe Xem Nào!!!](#)

[Chương 164: Chuyện Cũ Năm Xưa!!!](#)

[Chương 165: Thạch Bà Bà Làm Điểm Tâm!!!](#)

[Chương 166: Tự Làm Bậy!!!](#)

[Chương 167: Hoa Nở Giữa Ngày Đông!!!](#)

[Chương 168: Việc Vui Trong Bình Lãng Bang Đúng Là Không Ít!!!](#)

[Chương 169: Có Ôn Đại Nhân Ở Đây!!!](#)

[Chương 170: Tháp Bạch Ngự Đầy Rầy Cơ Quan!!!](#)

[Chương 171: Lệ Giao Nhân!!!](#)

[Chương 172: Cư Nhiên Còn Lấy Tạy Sờ Sờ!!!](#)

[Chương 173: Liên Hoàn Bộ!!!](#)

[Chương 174: Thật Sự Có Binh Đoàn Giao Nhân!!!](#)

[Chương 175: Lấy Danh Tiết Tây Nam Vương Thề!!!](#)

[Chương 176: Gió Yên Sóng Lặng Trước Cuộc Chiến!!!](#)

[Chương 177: Quả Nhiên Có Lệ Giao Nhân!!!](#)

[Chương 178: Một Chiếc Thuyền Lớn Màu Đen!!!](#)

[Chương 179: Cũng Không Có Hối Hoàn Toàn!!!](#)

[Chương 180: Ôn Ái Khanh Đâu Rồi???](#)

[Chương 181: Nhặt Được Tiểu Giao Nhân!!!](#)

[Chương 182: Sơ Chiến Báo Cáo Thắng Lợi!!!](#)

[Chương 183: Có Khúc Phố Cùng Nhau Thối!!!](#)

[Chương 184: Ôn Đại Nhân Đi Đâu Rồi???](#)

[Chương 185: Cuộc Chiến Ở Đảo Bối Sa \(Thượng\)](#)

[Chương 186: Cuộc Chiến Ở Đảo Bối Sa \(Hạ\)](#)

[Chương 187: Toàn Sở Quân Ai Cũng Biết Tiểu Vương Gia Ngạo Kiêu!!!](#)

[Chương 188: Ôn Đại Nhân Thông Minh Cơ Trí!!!](#)

[Chương 189: Nhị Tử Đại Minh Vương!!!](#)

[Chương 190: Thối Sáo Thử Xem!!!](#)

[Chương 191: Cuộc Chiến Cuối Cùng \(Thượng\)](#)

[Chương 192: Cuộc Chiến Cuối Cùng \(Trung\)](#)

[Chương 193: Cuộc Chiến Cuối Cùng \(Hạ\)](#)

[Chương 194: Tuổi Nguyệt Khôn Cùng, Thiên Địa Tiêu Dao!!!](#)

[Phiên Ngoại](#)

THỔ PHỈ CÔNG LỢC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Văn Án + Spoil

VĂN ÁN

Ôn Liễu Niên là tri phủ đại nhân mới nhận chức ở thành Thương Mang.

Dân chúng khua chiêng gõ trống, cứ tưởng rằng lần này sẽ gặp được quan lão gia giống như lúc trước, là 1 tráng hán thân thể mình đồng da sắt cao to thô kệch, ai ngờ từ trong xe ngựa chui ra lại là một con mọt sách gầy teo yếu ớt.

Ôn đại nhân nhìn nhìn bốn phía, nhú mày cảm khái, "Quả nhiên là rất nghèo."

Dân chúng nghe vậy tan nát cõi lòng. Chúng ta cũng không muốn đâu, nhưng bên ngoài thành trên núi có thổ phỉ a...

BIÊN TẬP ĐÁNH GIÁ

Thành Thương Mang rất nghèo, là bởi vì bên ngoài thành trên núi có thổ phỉ. Có người nói bọn họ rất hung dữ độc ác, đừng nói là dân chúng bình thường, ngay cả nha môn cũng dám cướp. Vài tri phủ trước cũng vì vậy mà không lâu sau liền từ quan. Ôn Liễu Niên là tri phủ đại nhân mới nhậm chức bên trong thành Thương Mang, bách tính khua chiêng gõ trống nhìn cứ tinh, cứ tưởng rằng lần này quan lão gia sẽ giống như vài người trước, sẽ là tráng hán cao to thô kệch. Ai mà ngờ từ trong xe ngựa ra tới, sẽ là một con mọt sách gầy gò yếu ớt. . . Đây là một câu chuyện không có trọng sinh càng không có xuyên không, có giang hồ cộng thêm triều đình, bên trong thoải mái xen lẫn hồi hộp. Tác giả giữ vững một lối hành văn thoải mái dí

dỏm, hành văn thành thạo trôi chảy, dùng từ giản dị ngắn gọn, nhân vật được đắp nặn lập thể tươi sống. Bất kể là tình tiết "dẫn nhân nhập thẳng" (làm người say mê), hay là văn chương đặt ra trái ngược với khuôn phép sự thật, cũng làm cho độc giả sáng mắt lên, đọc sẽ vui mừng.

SPOI

Xì-poi này là của bạn Hanamy Hino trên VNS

Tiểu thụ Ôn Liễu Niên, là tri phủ cũ của Vân Lam thành (chỗ ở của Tần tiểu công và Thẩm tiểu thụ), nay bị điều nhiệm đến làm tri phủ của Thương Mang thành. Thương Mang thành nha~, nghèo xác nghèo xơ, cái gì cũng không có, chỉ có thổ phỉ là nhiều haizz. Là một tri phủ tốt, yêu dân như con, tiểu thụ quyết định phải diệt trừ hết thổ phỉ, trả lại bình an cho Thương Mang thành.

Tiểu công Triệu Việt, là đại đương gia - đầu lĩnh thổ phỉ của Triệu Mộ nhai, cơ mà trên núi ko phải chỉ có group của anh mới là thổ phỉ. Cho nên sau này tiểu thụ và tiểu công hợp tác cùng nhau trừ thổ phỉ. Trong quá trình trừ thổ phỉ thì bí mật thân thế của tiểu công dần dần được phát hiện. Ta nghi ngờ anh là con rơi của tiên hoàng, tức huynh đệ của Sở Uyên và Diệp Căn (nghi ngờ thôi, còn chưa kiểm chứng???)

Tiểu thụ thông minh, nhân hậu, và cáo già lắm... chỉ có em nó trị người ta, chứ chả ai trị được em nó (kể cả anh công). Tiểu công thì có chút biệt nữ, trong ngoài bất nhất và dễ xấu hổ, là đối tượng chuyên môn bị tiểu thụ *bắt nạt*, anh cứ nghĩ em là một sách cho nên bị bắt nạt cũng chỉ đành ngậm bồ hòn làm ngọt mà thôi.

Truyện còn có sự góp mặt của dàn diễn viên quần chúng như: Hoa Đường và Triệu Ngũ (đã lâu chưa xuất hiện), tập thể ám vệ nhí nhố của Truy Ảnh cung. Cùng với couple mới: phúc hắc, ôn nhu công Thượng bảo chủ x một sách Tiểu Mộc đầu.

Truyện vẫn theo phong cách nhất quán của Ngũ đại: hài hước, ấm áp, ngọt ngào, tình cảm đến tự nhiên, thuận buồm xuôi gió. Nhưng nội dung truyện thì có hơi chậm và loãng tí, 84 chương rồi mà vẫn chưa có vấn đề nào được giải quyết triệt để hết, cho nên... tiếp tục truy văn thôi.

Đánh giá cá nhân: Bộ này tuy không hấp dẫn bằng Khắp chốn Giang hồ hệ liệt, nhưng vẫn rất đáng xem.

THỔ PHỈ CÔNG LỢC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Nghe Nói Thổ Phỉ Rất Hung Tàn!!!

Hoàng hôn nặng nề buông xuống, một trận gió lớn từ trong viện gào thét thổi qua, cuốn lên vô số lá vàng khô.

Tại nha môn, bên trong thư phòng, một ngọn nến mờ nhạt cũng bị gió thổi hơi lay động. Tri phủ đại nhân vừa mới nhậm chức không được bao lâu đang cầm sổ sách cùng bàn tính, đang nghiêm túc kiểm tra sổ sách.

Nửa canh giờ sau, hăn rớt cuộc mặt mày buồn khổ đưa ra kết luận.

Thành Thương Mang này, thực sự là quá nghèo a...

Thành Thương Mang nghèo, là bởi vì ngoài thành trên núi có thổ phỉ, nghe nói là cực kì hung tàn độc ác, đừng nói là dân chúng bình thường, ngay cả nha môn cũng dám cướp. Cũng chính là vì nguyên nhân này, cho nên vài tri phủ đảm nhiệm lúc trước đều là tráng hán cao to thô kệch, thậm chí còn có một võ Thám Hoa, đáng tiếc cũng là nhậm chức không được bao lâu liền từ quan, thậm chí còn có một người trực tiếp quai ấn về núi -- Dần dà, thanh danh thành Thương Mang cũng ở trên quan trường truyền ra, càng không một ai nguyện ý đến.

Tri phủ mới nhậm chức tên là Ôn Liễu Niên, là một con mọt sách gầy teo yếu ớt. Vốn dĩ đang ở Thục Trung an ổn tự tại làm tiểu huyện lệnh, ai ngờ đâu vào một ngày đẹp trời nào đó cấp trên điều lệnh xuống, khoa chiêng gõ trống đem hăn từ Ôn tri huyện thăng lên thành Ôn tri phủ, đóng gói đưa đến thành Thương Mang. Tri phủ đại nhân đảm nhiệm lúc trước ngày nhớ đêm mong, có thể nói xem như là chờ được cứu tinh xuất hiện. Quả thật là nhịn không được liền kích động muốn rơi lệ, cơ hồ nội trong một canh giờ liền

bàn giao xong tất cả hạng mục công việc, suốt đêm ôm bao phục mang theo người nhà cuốn gói rời khỏi thành, ngay cả thời gian ăn một bữa cơm cũng không muốn chờ.

Nhìn phủ nha tồi tàn rách nát, Ôn đại nhân cùng tùy tùng rất tuyệt vọng.

Mà nhìn vị tri phủ mới đến hai tay trói gà không chặt, dân chúng bên trong thành Thương Mang cũng rất tuyệt vọng -- Bộ dáng gió thổi liền ngã này, phải mang quan binh diệt trừ thổ phỉ thế nào? Quả thực xót xa !

Ôn Liễu Niên ngược lại là không để trong lòng, ngày đầu tiên nhậm chức là dẫn dắt nha dịch tùy tùng cùng nhau quét dọn sạch sẽ, sau đó lại mời thư sinh bản địa đến làm sư gia, tính toán đem toàn bộ hồ sơ còn đọng lại xem một lần.

Sư gia tên là Mộc Thanh Sơn, trên người mặc một bộ y phục trắng trên tay cầm quạt giấy, lông mi tinh tế thanh âm nói chuyện cũng nhẹ nhàng, vòng eo nhỏ nhắn giống như nữ tử. Đứng cùng một chỗ với Ôn Liễu Niên, mặc kệ nhìn thế nào, diện mạo cả hai đều là dạng bị thổ phỉ đặt trên mặt đất đánh cho tơi tả.

Dân chúng nhịn không được liền bắt đầu vì đại nhân nhà mình mà lau nước mắt. Nghe nói lúc trước hãn cai quản thành Vân Lam giàu đến nứt vách, không biết vì lý do gì lại bị điều đến thành Thương Mang, thật sự là mệnh khổ a.

"Trước khi ta đến đây, cũng là được nghe nhắc đến thành Thương Mang." Ôn Liễu Niên một bên lật hồ sơ một bên cảm khái, "Lại không nghĩ rằng sẽ nghèo đến như vậy."

"Cũng là không còn cách nào khác." Mộc Thanh Sơn thở dài, "Nơi này vốn dĩ đất đai cằn cỗi, con đường đi thông ra bên ngoài lại bị lấp đi. Hơn nữa trên núi còn có thổ phỉ, dân chúng có thể miễn cưỡng sống tạm đã xem

như là không tệ rồi, tất nhiên không thể so sánh với Thục Trung hay Giang Nam gạo cá phi nhiều như vậy."

"Vậy cũng không thể đời đời kiếp kiếp nghèo như vậy đi." Ôn Liễu Niên đứng lên, "Ta đi ra ngoài một chút, người muốn đi cùng không?"

Mộc Thanh Sơn nhìn nhìn mặt trời, khó xử nói, "Lúc trước mời vài người bản địa đến đây sửa chữa phòng ốc, chỉ sợ là sắp đến đây rồi."

"Không sao." Thấy hẳn còn có chuyện khác, Ôn Liễu Niên cũng không miễn cưỡng, một mình ra khỏi phủ nha, tính toán đi chung quanh nhìn thử.

Lúc xế trưa, phần lớn dân chúng đều dùng cơm nước xong xuôi vừa vặn đang nghỉ ngơi, vì vậy trên đường cũng không có bao nhiêu người. Nơi khi họ cò gáy này, so sánh mà nói tất nhiên là kém xa thành Vân Lam phần hoa, cửa hàng cũng không nhiều, Ôn Liễu Niên chỉ tốn ước chừng một canh giờ, liền đem bố cục trong thành nhớ kỹ bảy tám phần, nhìn thời gian còn sớm, vì thế liền ra khỏi cửa thành, tính toán đi đến gần thôn xóm đồng ruộng nhìn xem.

Thành Thương Mang đất đai cằn cỗi, cho nên ruộng đất cũng thô ráp, cho nên chỉ trồng những cây sống tốt để thu hoạch. Hiện tại chính là thời tiết thu hoạch đậu nành, Ôn Liễu Niên đứng ở trên bờ ruộng vươn tay, muốn hái quả đậu nhìn một chút.

"Uy !" Quả đậu còn chưa hái tới tay, phía sau đột nhiên truyền đến một tiếng quát lớn.

Ôn Liễu Niên theo bản năng quay đầu, chỉ thấy nghênh diện có một tảng đá vù vù bay đến, liền vội vàng hốt hoảng né sang bên cạnh, lại không chú ý đạp hụt một bước, vì thế chấn kinh hô lên một tiếng, cả người lăn lông lốc vào trong ruộng đậu nành.

...

"Người là người phương nào?" Ôn Liễu Niên kinh sợ giật nảy mình, thật vất vả mới trèo lên được, tuy ruộng không có nước, nhưng vẫn là rơi xuống mặt mũi dính đầy đất.

"Người, thật đúng là..." Đối phương dùng vẻ mặt khó có thể nói nên lời nhìn hẳn, nhanh tiến lên nhặt bao phục ở trên đất.

Ôn Liễu Niên lúc này mới nhìn rõ, thì ra cái thứ vừa bay tới mình không phải là tảng đá, mà là một bao phục.

Thế nhưng dùng bao phục đánh người cũng không tốt chỗ nào a !

"Thấy người muốn trộm lương thực, đại khái là đói bụng sao." Đối phương mở bao phục ra, ném qua một cái màn thầu, "Cho người, ăn đậu sống sẽ trúng độc."

Ôn Liễu Niên lần này ngược lại là tiếp rất chuẩn, nhìn nhìn màn thầu trắng nõn trong tay, trong lòng có chút ngoài ý muốn, lúc này mới cẩn thận đánh giá bộ dạng đối phương một chút.

Tuổi tác ước chừng hai mươi mấy, bên hông đeo đao, tóc hơi rối, vẻ mặt nhìn qua rất hung ác, mũi rất cao, trong đôi mắt hẹp dài có một tia khinh thường cùng không kiên nhẫn, hiển nhiên cũng là một người nóng nảy a.

"Nhìn cái gì !" Đối phương nhíu mày.

"Đa tạ." Ôn Liễu Niên chấp tay hành lễ, nói, "Không biết vị anh hùng này -- "

Lời còn chưa nói xong, đối phương cũng đã đi vòng qua bên người hẳn.

"Chờ ta với." Ôn Liễu Niên nhanh chóng đuổi theo

Đối phương bước nhanh hơn.

Ôn Liễu Niên bắt đầu chạy như điên.

Đối phương đành phải đau đầu dừng lại.

Ôn Liễu Niên thở hồng hộc, "Vị này anh hùng, ta, khụ khụ."

Đối phương lắc đầu, ngồi xổm xuống mở bao phục ra, đem tất cả màn thầu đưa cho hắn, "Nhiều đây đủ ăn không?"

"Không, không phải." Ôn Liễu Niên xua tay.

"Còn chưa đủ sao?" Đối phương dùng ánh mắt như nhìn thùng cơm nhìn hắn, tâm nói thư sinh này nhìn rất gầy, sao lại có thể ăn nhiều như vậy, sức ăn không khỏi cũng quá lớn đi.

"Không phải màn thầu." Ôn Liễu Niên cuối cùng có thể thở đều lại, "Vị anh hùng này, muốn vào núi sao?"

"Đúng vậy." Đối phương gật đầu, "Người cũng muốn đi?"

"Ngược lại không phải, ta ở bên trong thành." Ôn Liễu Niên nói, "Nhưng trong núi Thương Mang có thổ phi, sắc trời hiện tại lại sắp tối, anh hùng nếu là muốn một mình vào núi, chỉ sợ sẽ có nguy hiểm."

"Thổ phi?" Đối phương nghe vậy ngược lại là bị chọc cười, "Người lo ta sẽ bị cướp?"

"Nghe nói là rất hung tàn." Ôn Liễu Niên nói, "Nếu không gấp, không bằng vào thành ở thêm vài ngày đi. Bốn ngày sau sẽ có người bản địa mang thương đội vòng qua núi Thương Mang ra khỏi thành."

"Một ngọn núi lớn như vậy, đi vòng chỉ e là tốn không ít thời gian." Đối phương nhắc nhở.

"Cũng không còn biện pháp nào khác." Ôn Liễu Niên thở dài, "Bọn cướp trong núi hoành hành, vẫn là phải đề phòng ổn thỏa thì tốt hơn."

"Người là người bên trong thành?" Đối phương nói nghe đến đây liền hứng thú, thuận miệng hỏi.

"Vừa chuyển đến không lâu." Ôn Liễu Niên trả lời, "Có người nhà ở đây." Đối diện một người xa lạ, cho dù là vừa được chia một cái màn thầu, hẳn cũng không thành thật đến mức đem toàn bộ thân phận của mình khai ra hết.

"Trời sắp tối rồi, mau trở về đi." Đối phương cũng không tiếp tục cùng hắn trò chuyện, sửa sang lại hành lý liền tính toán tiếp tục đi vào trong núi.

Ôn Liễu Niên trong lòng lắc đầu, tuy đối phương nhìn qua hình như là có võ công, nhưng muốn lấy một địch trăm đối phó với thổ phỉ trong núi, hiển nhiên cũng không phải là chuyện dễ dàng. Vì thế vừa định muốn tiếp tục khuyên vài câu, xa xa lại đột nhiên truyền đến một tiếng kèn vang vọng.

Cuối sơn đạo khói bụi mù mịt, mùi máu nam tử trên người mặc hắc y, đang giục ngựa chạy như điên đến. Ôn Liễu Niên thấy thế kinh hãi, nhìn tư thế này tám chín phần là thổ phỉ, bốn phía đều là đồng ruộng, trốn lại không có chỗ trốn. Dưới tình thế cấp bách, chỉ có thể lôi kéo người nọ đồng thời nhảy vào trong ruộng.

"Người làm cái gì vậy?" Đối phương bất ngờ không kịp phòng, lão đảo một cái thiếu chút nữa ngã sấp xuống.

"Xuyt..." Ôn Liễu Niên hướng hắn làm thủ thế không được gây tiếng động, "Thổ phỉ đến, mau ngồi xổm xuống trốn đi."

"Người sợ bị thổ phỉ bắt đi sao?" Đối phương tùy tay bẻ gãy một cọng cỏ đuôi mèo, quét ngang mũi hắn một cái.

"Hắt xì !" Ôn Liễu Niên nháy mũi một cái.

"Người trốn cho tốt đi, ta phải về nhà." Đối phương đứng lên, một tay vịn mép bờ ruộng nhảy lên trên.

Sau đó hẳn lại bị Ôn Liễu Niên kéo về, "Ngồi xuống !" Rất có uy nghiêm quan phụ mẫu.

"Một sách này thật đúng là..." Đối phương dờ khóc dờ cười, "Biết thổ phỉ có bộ dáng thế nào không?"

"Tất nhiên thấy qua." Ôn Liễu Niên từ trong ngực lấy ra một quyển sách nhỏ, mở trang đầu tiên ra là vẽ một người hung thần ác sát, tóc rối tung, trên má trái có một nốt ruồi đen cực lớn, trên lưng còn đeo một cây đao lớn, vừa thấy liền biết không phải hạng người lương thiện.

"Vẽ ngược lại là rất giống." Đối phương sờ sờ cằm, thấp giọng tự nói một câu.

"Hẳn gọi là Triệu Việt, là đầu lĩnh thổ phỉ trong núi Thương Mang." Ôn Liễu Niên nói.

"Cái gì?!" Đối phương nghe vậy mở to hai mắt.

"Hẳn là đầu lĩnh thổ phỉ." Ôn Liễu Niên có lòng tốt lặp lại một lần, "Tên là Triệu Việt."

Lời còn chưa dứt, trán liền bị gõ một cái.

"Một sách." Đối phương hung hăng trừng mắt nhìn hẳn một cái, "Người này gọi Vương Thiên Hồ, biệt danh là Vương đại đao, không phải gọi Triệu Việt gì đó, nhớ cho rõ lần sau đừng nói sai !"

"Sao người lại biết rõ ràng như thế?" Ôn Liễu Niên nhú mày.

Đối phương nhảy lên bờ ruộng, từ trong ngực lấy ra một cây sáo ngọc, ghé vào bên miệng thổi một đoạn.

Thanh âm sáo ngọc trong trẻo du dương, truyền đến trong tai của người dẫn đầu mã đội. Vì thế hần phất tay ra lệnh tạm dừng, sau khi nhìn thoáng qua bên này, liền quay đầu ngựa phi nhanh đến, "Đại đương gia !"

"Người đến tột cùng là ai?" Ôn Liễu Niên kinh nghi.

Nam tử lưu loát xoay người lên ngựa, sau khi kéo chặt cương ngựa nhướng mày nhìn hần, "Triệu Việt."

Ôn Liễu Niên hít một ngụm khí lạnh.

"Về sau không cần nhớ sai mặt." Trong ngữ điệu của Triệu Việt có chút trêu chọc, rồi sau đó liền giơ roi giục ngựa, cất cao giọng nói, "Các huynh đệ, trở về núi !"

"Vâng !" Mười mấy người còn lại thanh âm đều nhịp, vó ngựa cuộn cuộn lên vô số khói bụi, Ôn Liễu Niên đứng ở đồng ruộng, bị bụi đất rơi xuống đầy đầu, mặt mũi toàn là đất.

Dân chúng bên trong thành đều nói, Triệu Việt là đại thổ phỉ trong núi Thương Mang, giết người không chớp mắt, đầu tóc rối tung sức lực vô cùng mạnh, trong tay cầm Tế Nguyệt đao, chỉ cần ba ngày không thấy máu người, lúc nửa đêm liền sẽ xao động kêu ong ong, là tà vật so với Xích Viêm kiếm còn âm độc hơn.

Nhưng lời đồn đãi trên phố, tựa hồ cũng không quá chính xác -- Tối thiểu bức họa này không đúng.

Ôn Liễu Niên mở sách nhỏ ra, nhìn nhìn người trang đầu tiên kia vẽ mặt dữ tợn giống như sát thần, lại nhớ đến nam tử trẻ tuổi vừa rồi, cảm thấy cho dù ánh mắt họa sư không tốt, không đến mức sẽ vẽ thành như vậy đi --

Chênh lệch đầu chỉ là cách xa vạn dặm, ngoại trừ đều là nam nhân, còn lại quả thật là không có một điểm giống nhau.

Sách là do quan phủ vẽ ra rồi phân phát cho mọi người, chủ yếu là muốn giúp dân chúng phân biệt các đại đầu lĩnh thổ phỉ trong núi, tương lai không may gặp phải cũng có thể chạy nhanh một chút. Ôn Liễu Niên tỉ mỉ lật xem hơn mười bức họa, vẫn là không phát hiện có ai bộ dạng tương tự cùng người vừa rồi tự xưng 'Triệu Việt' kia, vì thế liền phủi đất trên người xuống, tính toán trở về nha môn hỏi Mộc Thanh Sơn một chút.

"Đại nhân xảy ra chuyện gì vậy?" Bên trong phủ nha, Mộc Thanh Sơn đang nhìn thợ sửa nóc nhà, thấy Ôn Liễu Niên trở về trên người toàn là đất, tất nhiên là bị hoảng sợ.

"Người gặp qua Triệu Việt chưa?" Ôn Liễu Niên hỏi hẩn.

"Tất nhiên chưa gặp qua." Mộc Thanh Sơn nhanh chóng lắc đầu, "Nghe nói phàm là người thấy qua hẩn, tám chín phần đều sống không được, đại nhân đừng trù ẻo ta."

"Vậy bức họa này là từ đâu mà ra?" Ôn Liễu Niên cầm sách nhỏ ra.

"Căn cứ theo lời dân chúng mà ra." Mộc Thanh Sơn nói, "Nạn trộm cướp trong núi Thương Mang xuất hiện đã lâu, bên trong thành này cũng là sẽ có người gặp qua."

"Nói cách khác là không được chính xác." Ôn Liễu Niên có chút suy nghĩ, "Vậy người tên Vương đại đao - Vương Thiên Hồ thì sao?"

"Người này cũng là một trong những thổ phỉ trong núi Thương Mang, có vào thành cướp qua vài lần." Mộc Thanh Sơn nói, "Nhưng nếu nói về trình độ hung tàn, lại là kém xa so với Triệu Việt."

"Triệu Việt đều làm qua những gì?" Ôn Liễu Niên hỏi.

"Đại nhân chờ một chút." Mộc Thanh Sơn đi vào thư phòng, không bao lâu liền ôm ra một xấp hồ sơ lớn, thậm chí ngay cả giấy cũng có chút ố vàng, "Tất cả những chỗ này chính là án kiện có liên quan đến Triệu Việt, đại nhân cứ từ từ mà xem."

Ôn Liễu Niên đầu tiên là bị số lượng làm kinh ngạc một chút, tùy tay rút ra một cuốn sách đã bạc màu phủi bụi mở ra, lại bị năm tháng làm cho kinh ngạc, "Chiêu Sở - năm thứ ba mươi bảy, bang thổ phỉ Triệu Việt đã bắt đầu hoành hành ở thành Thương Mang?"

Mộc Thanh Sơn gật đầu, "Dựa theo trong hồ sơ ghi lại, chính xác là như thế. Chỉ là năm đó ta còn ở trong tả lót, cho nên đối với tình huống cụ thể không rõ ràng lắm."

Chiêu Sở - năm thứ ba mươi bảy là năm tiên đế tại vị, cho dù Triệu Việt năm nay hơn ba mươi tuổi, năm đó chẳng qua chỉ là con nít miệng còn hôi sữa, sao có thể suất lĩnh trên trăm mã tặc vào thành đốt giết trộm cướp? Huống chi dựa theo chứng kiến hôm nay mà suy đoán, hẳn nhiều lắm cũng chỉ mới hai mươi mấy tuổi.

Ôn Liễu Niên khẽ nhíu mày, đem hồ sơ đặt trở về.

Hoặc là người hôm nay bản thân chứng kiến hoàn toàn không phải là Triệu Việt, mà là thổ phỉ của bang khác, hoặc hồ sơ này là giả. Bất quá, bất luận là loại nào, thân là quan phụ mẫu địa phương, đều quả quyết không có đạo lý mặc kệ không quan tâm.

Ôn Liễu Niên trầm tư một chút, rồi sau đó liền gọi Mộc Thanh Sơn tới, "Bên trong thành này có họa sư không?"

"Có." Sư gia nói, "Ngụ ở cách vách nha môn, là tú tài thi rớt, văn chương bình thường, kỹ thuật vẽ tranh ngược lại là không tệ."

Ôn Liễu Niên gật đầu, "Đi mời hẳn đến đây, nói bản quan có chuyện muốn nhờ."

Cứ suy nghĩ không biết để "Thư ngốc" hay "Mọt sách" mới hay nữa... Lúc trước đọc toàn thấy các editor khác để "Thư ngốc", mà để lại sợ nói ta edit không thuần Việt ... Các nàng góp ý kiến giúp ta với X__X

THỔ PHỈ CÔNG LỢC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Ta Giúp Người Diệt Trừ Thổ Phỉ!!!

Sau thời gian một chén trà, Mộc Thanh Sơn mời người ở cách vách đến đây, bất quá xảy ra ngoài dự kiến của Ôn Liễu Niên, đối phương nhìn qua không giống như là người đọc sách, dáng vẻ rất khôi ngô, ngược lại giống như là người luyện võ.

Họa sư tên là Tào Đại, sau khi vào trong thư phòng liền hỏi, "Đại nhân muốn ta vẽ cái gì?"

"Ta miêu tả mặt mũi một người, người giúp ta vẽ hẳn." Ôn Liễu Niên ngồi ở đối diện.

Tào Đại gật đầu, cầm lấy bút lông nhúng vào nước đem mực còn đọng lại rửa đi, "Đại nhân, mời nói."

Ôn Liễu Niên nhớ lại tướng mạo Triệu Việt một chút, sau đó từng chút một miêu tả cẩn thận cho họa sư, hai người đều cực kỳ kiên nhẫn, chỉ cần hơi không đúng một chút thì vò giấy vứt bỏ, đúng là mất trọn vẹn hai canh giờ mới tính là vẽ xong.

"Đại nhân muốn dán cáo thị tìm người?" Tào Đại hoạt động cổ tay một chút, thuận miệng hỏi.

"Bây giờ thì chưa cần." Ôn Liễu Niên cầm lấy họa quyển, chỉ thấy bức họa phía trên nhìn rất sống động, cùng với người lúc sáng gặp được ở trên bờ ruộng cực kỳ giống nhau, vì thế khen ngợi, "Tiên sinh vẽ thật đẹp."

"Là tài nghệ sống tạm, tất nhiên phải thành thạo một chút." Tào Đại cười nói, "Về sau đại nhân có cần gì, tùy thời có thể sai người đến tìm ta."

"Đa tạ." Ôn Liễu Niên gật đầu, sau đó liền gọi quản gia đến, dẫn hắn đến phòng thu chi nhận tiền công.

"Người này là ai?" Mộc Thanh Sơn bước vào thư phòng hỏi.

"Hôm nay khi ta rời khỏi thành, ở bờ ruộng gặp được người này." Ôn Liễu Niên đem bức họa đặt cẩn thận lên bàn, nhẹ nhàng thổi mực nước chưa khô, "Người đoán xem hắn tự xưng là ai?"

Mộc Thanh Sơn nghe vậy nghĩ nghĩ, sau đó ngược lại hít một ngụm khí lạnh, "Chẳng lẽ hắn tự xưng là vị hôn phu của đại nhân?"

"Khụ khụ !" Ôn Liễu Niên vừa nâng chén trà lên, may mà còn chưa kịp uống. Bất quá cho dù là như vậy, cũng là thiếu chút nữa tay run lên đem nước trà đổ lên bức họa, kinh hãi nói, "Sư gia hà tất gì phải nói ra lời ấy, sao hắn lại có thể tự xưng là vị hôn phu của bản quan ?!"

"Không phải là tốt nhất." Mộc Thanh Sơn nghe vậy nhẹ nhàng thở ra, sau đó nói, "Đại nhân có điều không biết, đoạn ngày trước, bên ngoài thành không biết ở đâu xuất hiện một kẻ điên, thấy ai cũng liền xáp đến gần, không phân biệt nam nữ già trẻ đều cứng rắn nói là nương tử của mình, dù thế nào cũng phải lấy được vài văn tiền mới chịu đi, còn tưởng là đại nhân gặp được hắn."

Ôn Liễu Niên:...

"Vậy người này là ai?" Mộc Thanh Sơn lại hỏi.

Ôn Liễu Niên buông chén trà, "Hắn tự xưng là Triệu Việt."

"Ai?!" Lần này đổi thành Mộc sư gia kinh ngạc.

"Triệu Việt." Ôn Liễu Niên nói, "Lúc sau có vài người cưỡi ngựa từ trên núi xuống, nhìn bộ dáng như là đao khách, cũng gọi hăn là đại đương gia, hăn thật sự là mã tặc trong núi Thương Mang."

Vừa dứt lời, Mộc Thanh Sơn liền nhào qua nắm tay hăn, lăn qua lộn lại nhìn chung quanh kiểm tra vài lần, "Đại nhân có bị thương không?"

"Ngược lại là không có." Ôn Liễu Niên nói, "Người này nhìn qua không giống kẻ xấu, còn cho bản quan một cái màn thầu."

"Màn thầu?" Mộc Thanh Sơn nghe vậy buồn bực.

"Đúng vậy." Ôn Liễu Niên gật đầu, lại cầm lấy bức họa kia, "Người thật sự chưa gặp qua hăn sao?"

"Thật sự không có." Mộc Thanh Sơn lắc đầu.

"Vậy thì kỳ quái, hăn còn nói cho ta biết, bức họa vẽ Triệu Việt trên quyển sách kia, kỳ thật là Vương Thiên Hồ." Ôn Liễu Niên ngồi trở về trên ghế, đem chuyện liên quan xâu chuỗi suy nghĩ một lần, vẫn là cảm thấy không có manh mối gì.

"Sắc trời cũng muộn rồi, đại nhân nghỉ ngơi sớm một chút." Mộc Thanh Sơn nói, "Có chuyện gì thì ngày mai lại nói, nạn trộm cướp trong núi Thương Mang tồn tại đã lâu, cũng không phải một sớm một chiều thì có thể giải quyết."

Ôn Liễu Niên gật đầu, sau đó nói, "Ngày mai ta muốn đi một chuyến đến Đăng Vân bảo, qua lại ước chừng cũng phải ba bốn ngày, chuyện trong phủ tạm thời làm phiên sự gia."

"Đại nhân muốn đến Đăng Vân bảo?" Mộc Thanh Sơn nghe vậy nhú mày.

"Dọc đường có vấn đề sao?" Ôn Liễu Niên hỏi.

"Đến Đẳng Vân bảo cùng đến núi Thương Mang là hai phương hướng, hơn nữa có nha dịch cùng gia đình, dọc đường ngược lại là không có vấn đề lớn." Mộc Thanh Sơn nói, "Nhưng Đẳng Vân bảo là môn phái trong giang hồ, trước giờ khinh thường giao tiếp cùng quan phủ, vài Tri Phủ trước cũng từng nghĩ tới muốn mời Thượng bảo chủ ra tay diệt trừ thổ phỉ, bất quá không có ngoại lệ đều bị cự tuyệt, không biết lần này đại nhân tiến đến là có chuyện gì?"

"Cũng là vì chuyện diệt trừ thổ phỉ, bất quá cho dù Thượng bảo chủ không đáp ứng, hẳn là cũng có thể giúp ta chuyện phiền phức khác." Ôn Liễu Niên nói, "Sự gia không cần lo lắng, bản quan tự có chừng mực."

Nói đến mức này, Mộc Thanh Sơn cũng không tiếp tục hỏi nhiều. Sau khi giúp hắn sắp xếp lại thư phòng, liền tự mình trở về phòng nghỉ ngơi.

Ban đêm, một trận mưa thu lất phất rơi xuống, một đêm mọi vật đều ẩm ướt, cấp cả tòa thành Thương Mang thêm vài phần mát mẻ. Sáng sớm ngày thứ hai, Ôn Liễu Niên liền mang theo vài gia đình nha dịch, một đường xuất phát đến Đẳng Vân bảo.

Ở bên trong giang hồ, Đẳng Vân bảo tuy không tính là đại môn phái gì, thậm chí ngay cả mười vị trí đứng đầu cũng không thể lọt vào. Thế nhưng ở thành Thương Mang thậm chí khắp cả Thương Nhĩ châu, tuyệt đối có thể xưng được với thanh danh hiển hách, bảo chủ Thượng Vân Trạch bởi vì là thần long thấy đầu không thấy đuôi, cho nên cũng bị truyền ra các loại phiên bản; có người nói hẳn mặt mũi hung tợn khuôn mặt đáng sợ, có người nói hẳn bạch y phát phối giống như Trích tiên; còn có người nói hẳn kỳ thật là nữ nhi, hai luồng trước ngực trắng nõn thập phần đồ sộ, vòng eo cũng rất mềm mại, tư thế đi đường đặc biệt lả lướt. Tóm lại đều thập phần có sức tưởng tượng, nhưng lại thực sự trông rất sống động.

Bất quá Ôn Liễu Niên hiển nhiên sẽ không có hứng thú với bề ngoài của hắn. Trên thực tế chỉ cần có thể ra tay diệt trừ thổ phi, thì đừng nói mặt mũi đối phương hung tợn, cho dù thật sự là yêu tinh cũng không quan hệ.

Do đi ở trên quan đạo, cho nên đoạn hành trình này rất là an tĩnh, hai ngày sau đoàn người thuận lợi đến dưới chân núi Vân Sơn, đem bái thiếp cùng thư giao cho đệ tử canh giữ núi.

"Oa..." Gia đình lần đầu tiên đến địa phương lớn, khó tránh khỏi có chút sợ hãi than lên. Đứng ở chân núi nhìn lên trên, cơ hồ chung quanh đều là phòng ốc màu đen, nơi này đến tột cùng là có bao nhiêu người a.

Phía sau núi, bên trong trường luyện võ, một bạch y nam tử đang ở không trung thoát ẩn thoát hiện, trong tay cầm một thanh trường kiếm xé gió vù vù, thấy có người đang từ sơn đạo chạy đến, vì thế thu chiêu nhảy xuống đất, "Chuyện gì vậy?"

"Bảo chủ." Đệ tử hai tay dâng lên bái thiếp cùng thư, "Tri phủ đại nhân mới nhậm chức đến đây, nói có chuyện muốn nhờ."

Thượng Vân Trạch sắc mặt cứng đờ.

"Có cần thuộc hạ tiễn chân hắn không?" Thấy hắn thật lâu không nhận bái thiếp, đệ tử thật cẩn thận thăm dò hỏi một câu-- Loại sự tình này cũng không phải là lần đầu tiên, lần trước còn có vị đại nhân, bởi vì sống chết không chịu đi, vì thế dứt khoát bị đánh choáng rồi mạnh mẽ nhét vào xe ngựa đưa trở về.

Thượng Vân Trạch lắc đầu, tiếp nhận thư ở trong tay hắn.

Hắn tất nhiên sẽ không có băn khoăn đối với người gọi là 'Tri phủ đại nhân', người trong giang hồ cùng quan phủ trước giờ không can thiệp vào chuyện của nhau. Đừng nói là Tri Phủ, cho dù là Tri Châu Thứ Sử cũng

quản không được Đăng Vân bảo, nhưng cố tình vị Tri Phủ mới nhậm chức này lại là từ thành Vân Lam ở Thục Trung điều tới.

Mà trong thành Vân Lam, là có một người đặc tội không nổi.

Thượng Vân Trạch không có để ý bái thiếp kia, đầu tiên là cầm lấy thư, hàn xử chói lợi màu đỏ, phía trên có hai chữ .

Quả nhiên đúng là vậy... Thượng bảo chủ có chút đau đầu.

Truy Ảnh cung ở Thục Trung uy chấn thiên hạ, cung chủ Tần Thiểu Vũ lại là cao thủ đứng đầu giang hồ, ngay cả thủ hạ ám vệ đều rất khó đối phó, nếu Tri Phủ mới tới này cùng Truy Ảnh cung có giao tình, Đăng Vân bảo tất nhiên sẽ không thể mặc kệ mà không để ý.

Vì thế sau một nén nhang, Ôn Liễu Niên liền ở trong đại sảnh trên đỉnh núi gặp được Thượng bảo chủ.

"Mời dùng trà." Thượng Vân Trạch nói, "Đây là Hồng Biên Thanh Bào thượng hạng, đại nhân hẳn là sẽ thích."

"Hô, đa tạ." Ôn Liễu Niên còn đang thờ hồn hển, "Thượng bảo chủ sao lại biết được ta thích Hồng Biên Thanh Bào?"

Thượng Vân Trạch cười nói, "Tần huynh ở trong thư có nhắc qua."

"Tần cung chủ còn cố ý đề cập đến chuyện này?" Ôn Liễu Niên giật mình.

"Tất nhiên." Nhớ tới kia lá thư thật dày kia, Thượng Vân Trạch tâm tình rất là phức tạp, bởi vì trong thư không chỉ liệt kê chi tiết thói quen sở thích của vị Tri phủ đại nhân này, thậm chí còn yêu cầu Đăng Vân bảo mỗi tháng đều phải đưa bột gạo dầu muối đến phủ nha một lần, cùng với một ít thịt bò cùng đồ gia vị cay. Đương nhiên không phải lấy giọng điệu bắt buộc,

nhưng thâm ý ẩn trong đó lại rất rõ ràng -- Nếu người cự tuyệt, vậy thì ta liền phái mấy chục ám vệ đến Đàng Vân bảo trao đổi võ nghệ, hi vọng bảo chủ có thể chiêu đãi thật tốt, đa tạ.

Sau khi xem thư xong, Thượng bảo chủ phía sau lưng bắt đầu run lên. Thẳng thắn mà nói, hãn thà đơn thương độc mã đến núi Thương Mang đại sát tứ phương, cũng không nguyện đem ám vệ Truy Ảnh cung bỏ vào Đàng Vân bảo -- Đám người kia đều là những tổ tông gì a, có thể ăn có thể ồn có thể làm âm ỉ. Dễ gần thì cũng thôi đi, còn đối với ai cũng đặc biệt thân thiết, võ công lại cố tình cao đến tà môn. Quả thực khiến người ta ngứa răng (muốn chửi bậy =)).

"Bảo chủ?" Thấy hãn tựa hồ đang thất thần, vì thế Ôn Liễu Niên nhỏ giọng gọi một tiếng.

"... Ôn đại nhân lần này tiến đến là có chuyện gì?" Thượng Vân Trạch hồi thần.

"Tại hạ muốn hỏi bảo chủ một chút, là có gặp qua người này chưa." Ôn Liễu Niên cầm lấy họa quyển trên bàn mở ra.

"Hãn sao?" Thượng Vân Trạch nhìn một lát, lắc đầu nói, "Chưa từng gặp qua."

"Chưa từng gặp qua?" Ôn Liễu Niên nghe vậy nhíu mày, Đàng Vân bảo ở Thương Nhĩ châu cắm rễ đã lâu, nếu ngay cả Thượng bảo chủ cũng chưa gặp qua, thì thật sự là không biết nên tìm ai.

"Theo lý mà nói, loại tướng mạo này hãn là sẽ khiến người ta đã gặp qua một lần là không quên được." Thượng Vân Trạch nói, "Nếu không có ấn tượng, đã nói lên là thật sự chưa gặp qua."

"Quấy rầy bảo chủ rồi." Ôn Liễu Niên thở dài.

"Đại nhân vì sao phải tìm hãn?" Thượng Vân Trạch hỏi.

"Nếu ta không đoán sai, người này tám phần là thổ phi trong núi Thương Mang ." Ôn Liễu Niên nói, "Trong lúc vô ý, ta có gặp được ở ngoài thành, trong lòng có chút nghi ngờ, cho nên mới muốn đến nơi này của bảo chủ thử vận may, xem có thể hỏi ra một vài chuyện hay không."

"Ở ngoài thành gặp được thổ phi?" Thượng Vân Trạch nghe vậy cả kinh.

"Đúng vậy." Ôn Liễu Niên gật đầu, "Không ít thủ hạ cười ngửa, đều gọi hãn đại đương gia, hãn thật sự là thổ phi."

Thượng Vân Trạch lòng bàn tay đổ mồ hôi lạnh, ở ngoại ô gặp được thổ phi còn có thể bình yên vô sự, thật không biết là nên nói hãn vận khí tốt, hay là nên nói chính mình vận khí tốt -- Tuy trong thư không nhắc đến, bất quá không cần nghĩ cũng biết, nếu vị Tri phủ đại nhân này ở địa bàn của mình bị thổ phi bắt, vậy Truy Ảnh cùng Đãng Vân bảo, chỉ sợ đến lúc đó không biết còn có thể xảy ra chuyện gì.

Nghĩ đến đây, Thượng Vân Trạch quyết đoán nói, "Lần này ta theo đại nhân cùng nhau xuống núi."

"Cùng nhau xuống núi?" Ôn Liễu Niên nhất thời không phản ứng kịp, "Thượng bảo chủ vào thành có chuyện gì sao?"

"Không phải." Thượng Vân Trạch lắc đầu, "Ta tự mình dẫn người, giúp đại nhân dẹp loạn diệt trừ thổ phi."

"Bảo chủ nói thật ?!" Ôn Liễu Niên kinh hi vỗ bàn đứng lên. Bình tĩnh mà xem xét, hãn lần này chỉ là muốn lên núi thử vận may, chỉ là không dự đoán được không đợi chính mình mở miệng, đối phương cũng đã chủ động đáp ứng xuống dưới.

Quả thực giống như là nhặt được tiền !

Người trong giang hồ, đã nói là phải làm." Thượng Vân Trạch cười cười, "Đại nhân có thể yên tâm." Còn có một câu chưa nói ra khỏi miệng, 'chỉ cần người đừng đem người của Truy Ảnh cung mời gọi lại đây, chuyện có lớn bằng trời cũng có thể thương lượng'.

Vì thế trời vừa chạng vạng sáng, một đội nhân mã liền rời khỏi cửa núi Vân Sơn, một đường cuộn cuộn đi đến thành Thương Mang.

Gió đêm nổi lên, ven đường cuốn lên vô số cát vàng.

THỔ PHỈ CÔNG LỢC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Ta Thấy Sắc Mặt Người Không Được Tốt!!!

Sáng sớm ngày hôm nay, ánh nắng mặt trời rạng rỡ, Mộc Thanh Sơn đang ở trong viện đánh dưỡng thân quyền, cửa viện đột nhiên bị người đẩy ra, rồi sau đó liền thấy Ôn Liễu Niên cùng một nam tử cao lớn hiên ngang một đường bước vào.

Trong thành Thương Mang, nhà giàu nứt vách cũng chỉ có vài người, cho dù là phú hộ giàu nhất bên trong thành quả quyết cũng không có loại khí chất tao nhã này, cho nên Mộc Thanh Sơn kinh nghi nói, "Vị này là...? Thượng bảo chủ?!"

"Tại hạ Thượng Vân Trạch." Đối phương cười cười, "Vừa rồi thấy các hạ hình như là đang luyện võ, là hộ vệ trong phủ nha sao?"

Lời vừa nói ra, gia đình còn lại vốn dĩ nghe được tin đến xem náo nhiệt đều trầm mặc, sư gia nhà ta bộ dáng yếu ớt gió đẩy liền ngã, cứ nhiên còn có người đoán hẵn là hộ viện, đây là ánh mắt gì a...

"Thanh Sơn là sư gia của ta." Ôn Liễu Niên thay hai người làm giới thiệu, rồi sau đó liền để hẵn vào thư phòng.

Thừa dịp hai người không chú ý, Mộc Thanh Sơn nhanh chóng đem quyển sách trên bàn nhét vào ngực -- Hoặc nói là thừa dịp Ôn Liễu Niên không chú ý, chung quy dựa theo võ công cùng tính cảnh giác của Thượng Vân Trạch, muốn hẵn nhìn không được động tác này, cũng thật là rất khó.

Bất quá đối phương hiển nhiên trong lòng có quỷ, Thượng Vân Trạch cũng không có chọc thủng, vẫn như cũ cùng Ôn Liễu Niên một đường

thương nghị chuyện diệt trừ thổ phỉ. Một lát sau, Mộc Thanh Sơn đại khái là uống trà hơi nhiều, cho nên đứng lên nói muốn đi nhà xí. Khi hẳn bước ra ngoài, Thượng Vân Trạch lơ đãng chỉ chỉ ngực mình, sau đó nhìn lướt qua ngoài phòng.

Một đệ tử Đằng Vân bảo hiểu ý, xoay người đuổi theo.

"A nha !" Mộc Thanh Sơn bị đụng một cái, suýt nữa quỳ rạp trên mặt đất.

"Sư gia cẩn thận." Đệ tử Đằng Vân bảo một tay giữ chặt lấy hẳn, sau đó tâm nói người này cũng quá yếu đi, đụng một cái liền ngã nhào.

"Không sao, không sao." Mộc Thanh Sơn kinh hồn chưa định, "Không biết các hạ vội vội vàng vàng là có chuyện gì?"

"Ta muốn đi nhà xí." Đệ tử Đằng Vân bảo trả lời.

"Ở phía trước." Mộc Thanh Sơn vươn tay chỉ một cái, "Ta cũng muốn đi."

Chờ hai người một đường đi nhà xí xong, quyển sách kia đã rơi vào trong tay đệ tử Đằng Vân bảo. Một lát sau, Thượng Vân Trạch lấy cớ có chuyện tạm thời rời khỏi thư phòng, từ trong tay đệ tử tiếp nhận quyển sách.

Quyển sách tên là 《 Thương Nhĩ châu tinh quái lục 》 , Thượng Vân Trạch một bên lật xem một bên nhíu mày, lúc trước còn tưởng ẩn dấu bí mật gì, hiện tại nhìn qua đơn giản chỉ là tiểu thoại bản được bán đầy hai bên đường, bên trong bảy tám phần nói không ít yêu ma quỷ quái trên núi, cũng không có bất kỳ chỗ đặc biệt nào, vì sao phải luống cuống tay chân giấu đi?

Bất quá rất nhanh, Thượng bảo chủ liền biết được đáp án.

Bởi vì tiêu đề chương thứ nhất 《 Tại núi Vân Sơn gặp sắc quý, lão thuật sĩ rút kiếm trừ tà 》 hẳn thấy được tên của mình. Nhưng không đơn giản như vậy, sau khi xem xong, Thượng bảo chủ lại phát hiện, thì ra nhân vật của mình không phải lão thuật sĩ, mà là sắc quý.

Thượng Vân Trạch 'Đùng' một tiếng dấy lên ngọn lửa màu đen ở quanh người.

"Bảo chủ." Đệ tử nhỏ giọng nhắc nhở, "Mộc sư gia đến đây."

Thượng Vân Trạch đem sách nhỏ đưa cho hắn, đen mặt xoay người đi trở về.

"Thượng... Khụ khụ." Mộc Thanh Sơn vốn dĩ tươi cười đầy mặt, sau khi thấy vẻ mặt của hắn cũng bị kinh ngạc một chút, dè dặt nói, "Đại nhân kêu ta đến mời bảo chủ trở lại thư phòng."

Thượng Vân Trạch nghiêng đầu nhìn hắn rất có thâm ý.

Mộc Thanh Sơn phía sau lưng run lên, "Thượng bảo chủ?"

"Sư gia có khả năng thông linh không?" Thượng Vân Trạch đột nhiên hỏi.

"Tất nhiên là không thể." Mộc Thanh Sơn nhanh chóng lắc đầu, "Tại hạ chỉ là người bình thường, không có tuệ căn."

Thượng Vân Trạch cười cười, "Nhưng tại hạ lại có thể."

"Thật sao?" Mộc Thanh Sơn giật mình.

Thượng Vân Trạch gật đầu, "Bảy ngày này, sư gia tốt nhất ăn nhiều ớt uống ít nước."

Mộc Thanh Sơn đáy mắt khó hiểu, ăn nhiều ớt uống ít nước?

"Bằng không chỉ e là sẽ trêu chọc đến tà linh." Thượng Vân Trạch chụp vai hắn.

Mộc Thanh Sơn đặt mông ngồi xuống đất.

Thượng Vân Trạch:...

Cứ như vậy mà ngã sao ?!

"Không sao không sao, là ta đứng không vững." Mộc Thanh Sơn tự mình đứng lên, phúi phúi đất trên người xuống, sau đó lại cẩn thận hỏi, "Về chuyện tà linh, không biết Thượng bảo chủ có thể tiết lộ thêm một ít huyền cơ không?"

"Không thể." Thượng Vân Trạch dứt khoát cự tuyệt.

Mộc Thanh Sơn bị ghen một chút.

Thượng Vân Trạch nói, "Bất quá sư gia phải nhớ cho kỹ, trong mười ngày này ăn nhiều ớt uống ít nước, thì có thể thuận lợi hóa giải tà linh."

Mộc Thanh Sơn bán tín bán nghi -- Nếu ở trên đường cái gặp được một người xa lạ, đột nhiên nói một câu như thế, vậy chính mình khẳng định là sẽ không tin. Nhưng cố tình người đứng trước mặt lại là bảo chủ Đăng Vân bảo, tựa hồ không giống như là người hay nói dối.

Suy trước tính sau nửa ngày, Mộc Thanh Sơn vẫn là quyết định tin hẳn một lần. Bên trong phủ đã đủ nghèo rồi, nếu thật sự bị tà linh lây dính, thì phải vào trong miếu thắp hương, lại phải tốn không ít tiền nhan đèn, vẫn là cứ ăn ớt thôi !

Vì thế vào ban đêm, đại nương phòng bếp liền làm một đĩa lớn ớt xào rau xanh, Mộc Thanh Sơn ôm bát 'hữu hữu' hít khí lạnh, bị cay đến mặt đỏ bừng còn không dám uống nước, nước mắt nước mũi chảy tè le.

Thượng Vân Trạch tựa vào trên cây cách đó không xa, cười đến toàn thân đều run rẩy.

Trong phủ nha có một con một sách như vậy, cư nhiên có thể chống đỡ cho đến bây giờ còn chưa bị cướp đi, coi như là phúc lớn mệnh lớn.

Bóng đêm dần sâu, trong thành dần dần an tĩnh lại, mà tại một sơn trại trong núi Thương Mang, lại là thời điểm náo nhiệt nhất.

"Cạn !" Nhóm tiểu lâu la lập tức giơ chén uống rượu lên, trong viện lửa trại hừng hực, một con dê núi bị nướng đến khô vàng, đang tản ra mùi hương mê người, rất là tùy ý sảng khoái.

Trên nóc nhà, Triệu Việt đang cùng hắc y nam tử đi đầu đội ngựa ban sáng kia nói chuyện phiếm -- Hãn tên là Lục Truy, vốn dĩ là người Giang Nam, sau này có một lần gặp nạn được Triệu Việt cứu, vì thế cũng đồng thời trở về núi Thương Mang, làm người rất cẩn thận, xem như là xứng với chức danh nhị đương gia.

THỔ PHỈ CÔNG LỰC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Lực Lượng Bức Họa!!!

"Như vậy thật sự hữu dụng sao?" Bên trong phủ nha, Mộc Thanh Sơn có chút lo lắng, "Ngược lại có thể chọc giận thổ phỉ hay không, khiến bọn họ dẫn người vào thành đại sát tứ phương?"

"Nếu thật sự là như vậy thì càng tốt." Thượng Vân Trạch nói, "Hiện tại trên các con đường vào thành đều có người của Đãng Vân bảo, chỉ cần đối phương lộ diện, ta chín phần năm chắc có thể bắt được bọn chúng."

"Nhưng nếu đối phương là cao thủ thì sao?" Mộc Thanh Sơn như trước vẫn có chút sầu lo.

Thượng Vân Trạch khước miệng khẽ cong lên, "Điểm ấy Mộc sư gia ngược lại là không cần lo lắng."

"Vì sao?" Mộc Thanh Sơn quyết tâm hỏi đến cùng, thao thao bất tuyệt nói, "Thượng bảo chủ cùng Triệu Việt vốn dĩ không quen biết, sao có thể biết được thực lực của hãn mạnh hay yếu? Nếu tùy tiện dán cáo thị như vậy, tại hạ cảm thấy không được ổn cho lắm, không bằng chúng ta lại nghĩ thêm vài biện pháp khác?"

"Nói cũng có lý." Thượng Vân Trạch gật đầu, "Vậy chuyện này tạm thời giao cho sư gia xử lý, nghĩ xem phải giải quyết thế nào mới ổn thoả."

Mộc Thanh Sơn: ...

Hãn vốn dĩ là muốn mọi người cùng nhau thảo luận.

Thế nhưng Thượng Vân Trạch đã nhanh chân bước ra khỏi thư phòng, hiển nhiên không có ý cùng hẳn thảo luận.

Mộc Thanh Sơn không thể làm gì khác hơn là nhìn về phía Ôn Liễu Niên.

Ôn đại nhân lắc đầu, "Sư gia lo xa rồi."

"Vì sao?" Mộc Thanh Sơn đậy mắt tràn ngập nghi hoặc.

"Đằng Vân bảo có thể ở Thương Nhĩ châu cảm rể vài chục năm, tất nhiên là hiểu rõ thổ phỉ trên núi Thương Mang, ít nhất cũng hiểu hơn ta và người." Ôn Liễu Niên giải thích, "Dân chúng cảm thấy người trong giang hồ kích động hiếu chiến, là vì bọn họ chưa từng thấy qua đại hiệp thật sự. Có thể ở nơi này sáng lập môn phái, chưởng môn cũng không phải kẻ ngốc. Nếu không biết tình huống xung quanh, thì cũng không tùy tiện cảm rể lập nghiệp."

"Là vậy sao." Mộc Thanh Sơn cuối cùng cũng thông suốt.

"Cho nên ta mới đáp ứng đề nghị của Thượng bảo chủ." Ôn Liễu Niên nói, "Hiện tại trong phủ nha thứ nhất không có binh mã; thứ hai không ngân lượng, quân trú ở ngoài thành cũng chỉ là thùng rỗng. Nếu thật muốn diệt nạn trộm cướp, thì chỉ có thể dựa vào Đằng Vân bảo."

Mộc Thanh Sơn gật đầu, "Đại nhân nói rất có lý." Đến nhậm chức không được nửa tháng, có thể mời được Thượng Vân Trạch từ núi Đoạn Vân xuống, còn có thể mượn tất cả đệ tử Đằng Vân bảo đến tiêu diệt thổ phỉ. Chỉ dựa vào điểm này cũng đã có thể khiến người ta nhìn bằng cặp mắt khác xưa.

Đương nhiên, dân chúng trong thành cũng không biết Đằng Vân bảo cùng quan phủ đã hiệp nghị với nhau, càng không biết Thượng Vân Trạch đã được mời xuống núi, đang chuẩn bị tiêu diệt hết thổ phỉ -- Nhưng

chuyện này hoàn toàn không ảnh hưởng đến hảo cảm của mọi người đối với Ôn Liễu Niên. Dù sao nạn trộm cướp ngoài thành tồn tại cũng đã lâu, cũng không phải trong khoảng thời gian ngắn là có thể giải quyết. Vị đại nhân này vừa mới nhậm chức liền bắt tay vào xây dựng thiện đường trong thành, chuẩn bị hoàn thành trước mùa đông giá rét cho những người già lưu lạc một nơi an cư, lại mang nha dịch đến từng nhà hỏi thăm dân tình, tốc độ phá án rất nhanh, thậm chí còn đem thuế má miễn giảm không ít, so với vài vị tri phủ lúc trước chỉ biết trốn thuế trong phủ nha thì vị đại nhân này đã tốt hơn họ không biết bao nhiêu lần.

Còn chưa nói đến tác phong cũng là mỹ nam tử khiến người ta say đắm!!

Bên trong thành, sau mọi sự nỗ lực của họa sư, chân dung của Triệu Việt rốt cục được dán đầy từng nhà, hết để đầu giường lại đặt gần lò sưởi, còn treo ngang hàng với bếp Vương gia (Ông Táo). Thậm chí cũng không ít những người trẻ tuổi bắt đầu mô phỏng theo kiểu tóc rối bù xù của hãn, cảm thấy mình dường như cũng anh tuấn hãn lên, rất có vài phần phong phạm đại hiệp. Trong khoảng thời gian ngắn, chung quanh thành đều là đầu ồ gà. Nếu tình cờ xuất hiện một kiểu tóc chỉnh tề, thì có khi còn bị mọi người xúm lại chế giễu.

"Đại nhân." Mộc Thanh Sơn cùng Ôn Liễu Niên đứng ở cửa nha môn, lo lắng nói, "Nếu cứ tiếp tục như vậy, e là không ổn a."

Xa xa tại góc đường một hậu sinh trẻ tuổi đang đứng, mãnh liệt vò tóc của mình, động tác vô cùng cuồng dã.

Ôn Liễu Niên: ...

"Thượng bảo chủ có biện pháp gì không?" Vào lúc dùng cơm trưa, Mộc Thanh Sơn không nhịn được liền hỏi.

Thượng Vân Trạch nhún cười, "Không có."

Mộc Thanh Sơn nhíu mày khó nén khỏi sầu lo, tuy nói thành Thương Mang khởi đầu vốn cũng không giàu có gì, nhưng tốt xấu gì ai ai cũng nhẹ nhàng khoan khoái sạch sẽ, không giống như bây giờ đầu tóc ai cũng bù xù, thực sự là mất hình tượng.

Thời điểm gần tới hoàng hôn, quan phủ lại sai nha dịch đến dán cáo thị mới, dân chúng đầu tiên là vui sướng, tiến lên phía trước, nhao nhao đoán xem có phải là sắp được nhìn thấy chân dung mới hay không, kết quả lại là thấy được một tờ giấy tràn ngập chữ, vì vậy rất là thất vọng.

Nội dung cáo thị là do Ôn Liễu Niên tự mình ghi chép, nói có sách mách có chứng nêu rõ tầm quan trọng của 'Quân tử phải mặc y phục chỉnh tề', muốn ngăn chặn phong trào đầu tóc bù xù không thể giải thích được này, mà dân chúng nhiều lắm là chỉ liếc mắt nhìn một cái rồi tản ra bốn phía, đừng nói chi là việc xé về nhà nghiên ngắm phỏng đoán, phi thường không cho Tri phủ đại nhân mặt mũi.

Tin tức truyền quay lại phủ nha, Mộc Thanh Sơn đề nghị, "Chi bằng thẳng thắn hạ lệnh, đầu tóc bù xù mặt mũi bẩn thỉu không được ra ngoài, ai vi phạm sẽ bị giam giữ ba ngày?"

Ôn Liễu Niên còn chưa nói, Thượng Vân Trạch đã thấy buồn cười, "Vậ ăn mày và dân chạy nạn trong thành phải xử lý thế nào? Huống chi coi như là đến ranh giới của nghiêm hình đại pháp, cũng chưa từng nghe qua dung nhan không chỉnh sẽ bị bắt giam." Quả thật là ý tưởng kỳ quặc.

Ôn Liễu Niên chấp tay sau lưng, tiếp tục trầm mặc đi đi lại lại ở trong phòng.

Mộc Thanh Sơn hơi nhắm mắt lại.

Chóng mặt a.

Sau ba ngày, Ôn Liễu Niên lại tìm họa sư tới.

"Đại nhân lại muốn vẽ người nào ?" Tào Đại hỏi.

"Vẫn là người lúc trước." Ôn Liễu Niên nói, "Bất quá phải thay đổi y phục."

"Còn muốn vẽ tranh sao?" Mộc Thanh Sơn nghe thấy việc này lập tức liền cảm thấy đau đầu.

"Vâng." Nha dịch gật đầu, "Người cũng đã mời tới."

Là còn ngại chuyện chưa đủ rồi sao... Mộc Thanh Sơn cũng không còn tâm tư tính sổ sách nữa, bỏ lại bàn tính chạy đến thư phòng, muốn nhìn một chút xem đến tột cùng là xảy ra chuyện gì.

Thượng Vân Trạch vừa vịn đi ngang qua phòng thu chi, vì vậy bước vào cầm sổ sách lên lật xem, sau đó chặc chặc cảm thán.

Chẳng trách không bị cướp.

Nghèo đến như vậy, quả thực không có gì để cướp.

"Đại nhân." Mộc Thanh Sơn gõ cửa thư phòng, bước vào chỉ thấy Tào Đại đã vẽ xong một bức chân dung, đang đứng ở bên chậu rửa tay, vì vậy tiến lên liếc mắt nhìn một cái.

Người thì vẫn là người kia, mặt mũi hiển nhiên là không thay đổi, nhưng lại đổi thành y phục thư sinh, tóc được ngọc quan buộc chỉnh tề ở sau ót, mặc y phục trắng, ngọc bội treo lủng lẳng ở bên thắt lưng, trên tay cầm một quyển , có thể so sánh với "Tiếng gió lao xao trong tán tùng, sáng lạn tinh quang như ánh bình minh."

Chân dung mới rất nhanh liền được dán đầy khắp thành -- Lần này Ôn đại nhân đã có kinh nghiệm, trước tiên vẽ khoảng chừng trăm bức, để nha

dịch ôm đến từng nhà trong thành phân phát, sau đó mới đem những bức còn thừa lại dán trên đường cái, miễn cho lại bị xé đi, thành cố gắng vô ích.

Càng thêm anh tuấn a! Dân chúng tấm tắc tán thưởng, tiếp tục dán ở trên tường.

"Có hữu dụng không?" Mộc Thanh Sơn hỏi.

Ôn Liễu Niên trả lời, "Mặc kệ có hữu dụng hay không, chung quy vẫn phải thử một lần". Bằng không, nếu như không ra tay can thiệp, chỉ sợ chưa đến một tháng sẽ bắt gặp rất nhiều thanh niên trẻ tuổi trong thành vì muốn thắng người khác mà cột tóc thẳng đứng dựng trên đỉnh đầu.

Quả thực không thể tưởng tượng nổi.

Mà sự thật chứng minh, sức mạnh của chân dung quả nhiên là cực kỳ to lớn -- Hoặc nói là sức mạnh của mỹ nam tử. Bởi vì vón vện qua hai ngày, thanh niên trong thành liền bắt đầu lấy y phục thư sinh làm tiêu chuẩn cái đẹp, mặc kệ biết chữ hay không biết chữ, đi lại trên đường trong tay đều phải cầm một quyển sách. Mà tạm thời không cần biết ra sao, ít nhất tóc cũng đã gọn gàng.

"Thật may a." Mộc Thanh Sơn đối với kết quả này rất hài lòng.

Ôn Liễu Niên ngồi ở trong sân vẫn là rất đau đầu.

Như vậy gọi là chuyện gì a...

Núi Thương Mang, trên Triều Mộ nhai, Triệu Việt nhìn Lục Truy mang về bức chân dung mới, không ngoài dự đoán liền bị chấn động một phen, "Ta khi nào thì ăn mặc thành như vậy?"

Lục Nhị đương gia nhần cười, "Hay người này là huynh đệ sinh đôi của Đại đương gia."

"Vị tri phủ này cũng thật là..." Triệu Việt đối diện với chân dung của mình, cảm thấy tâm tình rất khó có thể nói nên lời.

"Đại đương gia có còn nhớ một người ?" Lục Truy hỏi.

"Ai?" Triệu Việt nhìn hăn.

"Mười mấy ngày trước, trên bờ ruộng ngoài thành Thương mang gặp được một thư sinh." Lục Truy đáp.

"Nhớ rõ." Triệu Việt gật đầu, sau đó tỉnh ngộ, "Hăn chính là tri phủ mới đến nhậm chức?"

Lục Truy cười cười, "Tên là Ôn Liễu Niên, khoảng chừng hai mươi tuổi, kinh nghiệm không ít. Nghe nói là từ Thục Trung Vân Lam thành điều nhiệm đến đây, có quan hệ rất tốt với mọi người Truy Ảnh cung."

"Nếu như hăn là tri phủ, khua chiêng gõ trống làm rầm rộ tìm ta như vậy ngược lại cũng không kỳ quái." Triệu Việt nói, "Dù sao ngày đó ta ở bờ ruộng cũng không có ý định che giấu thân phận." Tri phủ bắt thổ phỉ, thay trời hành đạo, nhưng mà suy nghĩ kỹ một chút tựa hồ vẫn là có chút không thông, "Vậy hai bức chân dung này là xảy ra chuyện gì ?" Bức họa đầu tiên ngược lại là rất giống, nhưng mà bố cáo được viết lời lẽ ôn hòa, chưa từng nhắc đến hai chữ 'Thổ phỉ' ; bức thứ hai thì lại đem mình biến thành thư sinh, phía dưới lưu loát ghi một đồng đạo đức quân tử lễ nghĩa liêm sỉ, quả thực chính là không thể hiểu nổi.

"Người có quan hệ tốt cùng cung chủ Truy Ảnh cung, nói vậy cũng không phải dạng kém cỏi." Lục Truy nói, "Vị Ôn đại nhân này đến tột cùng muốn làm cái gì, chúng ta tạm thời không đoán được, bất quá có một việc, Đại đương gia nghe xong chắc chắn sẽ cao hứng."

"Chuyện gì?" Triệu Việt hỏi.

Lục Truy nói, "Hiện tại hai bức chân dung này đã dán khắp nơi trong thành Thương Mang, thanh niên trẻ tuổi đồn dập mô phỏng theo Đại đường gia, lấy làm tiêu chuẩn cái đẹp, lại càng không ít nữ tử trẻ tuổi, năm mộng cũng muốn gả cho Đại đường gia."

Triệu Việt: ...

Triệu Việt: ...

Triệu Việt: ...

Lục Truy lại bổ sung một câu, "Cho nên Đại đường gia gần đây vẫn là đừng nên xuống núi thì tốt hơn, coi như không bị quan phủ bắt, cũng rất có thể sẽ bị trói lại ném vào khuê phòng của vị tiểu thư nào đó."

Triệu Việt biểu cảm trên mặt cứng đờ.

Lục Truy tiếp tục nói, "Còn có một việc -- "

"Không cần nói." Triệu Việt đau đầu cắt ngang, rất cần được an tĩnh một chút.

"Việc này e là không thể không nói." Lục Truy bật cười, "Bảo chủ Đăng Vân bảo đã vào phủ nha rồi."

"Thượng Vân Trạch?" Triệu Việt nghe vậy khẽ nhú mày.

Lục Truy gật đầu, "Vị Ôn đại nhân này nhìn có vẻ giống như là con một sách cổ hủ, nhưng thật sự lại có chút bản lĩnh, đệ tử Đăng Vân bảo đã nằm vùng ở trên mỗi con đường vào núi, nhìn như là quyết tâm muốn tiêu diệt thổ phi."

"Cho nên những thứ này đều là muốn dụ ta xuống núi?" Triệu Việt cầm lấy bức chân dung trên bàn.

"Cũng không nhất định." Lục Truy đưa qua cho hắn một chén trà nóng, "Thổ phỉ trong núi Thương Mang này, cũng không phải chỉ có một nhóm chúng ta."

THỔ PHỈ CÔNG LỰC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Tập Tranh Nhỏ Hải Hòa Vui Vẻ!!!

Dãy núi Thương Mang trùng trùng điệp điệp, dân chúng chỉ biết trong núi có thổ phỉ mà không biết thổ phỉ cũng chia làm nhiều bang phái khác nhau, lại càng không biết Triệu Việt - Người làm cho bọn họ vừa nghe tên đã sợ mất mật nhưng lại cố tình chưa bao giờ xuống núi, đừng nói chi đến việc cướp đốt giết hiếp.

"Tiếp theo phải làm thế nào?" Lục Truy hỏi.

"Mặc kệ hănh ." Triệu Việt gõ gõ bàn, "Coi như hiện tại cho dù nhúng tay can thiệp, chân dung cũng đã dán đầy khắp thành Thương Mang, hưởng hồ người và ta đều đoán không được quan phủ lần này đến tột cùng là muốn làm cái gì." Cho nên biện pháp ổn thỏa nhất chính là yên lặng chờ ở trong núi xem động tĩnh, chỉ có những kẻ lỗ mãng vừa mới nhìn thấy liền tức giận mà lao xuống núi.

Lục Truy gật đầu, "Trong thành Thương Mang cũng có huynh đệ của chúng ta, một khi có gì bất thường thì rất nhanh liền có thể nhận được tin tức."

"Thơm quá a." Lúc đi ngang qua phòng bếp, Mộc Thanh Sơn dừng lại, nhin không được thò đầu vào nhìn.

"Sư gia." Một người ăn mặc gia đình đang ở trong bếp nhóm lửa, nhìn thấy hănh thì vội đứng lên chào hỏi.

"Tại sao lại là người, thím Vương đâu?" Biết hănh là người bên cạnh Thượng Vân Trạch, Mộc Thanh Sơn có chút nghi ngờ hỏi.

"Vương thím đi mua thêm thức ăn." Gia đình cười nói, "Bảo chủ nhà ta cảm thấy thức ăn trong phủ có vẻ hơi thanh đạm, nên bảo ta làm thêm vài món."

"Thì ra là như vậy." Mộc sư gia nuốt nước miếng.

Bên trong thư phòng, Ôn Liễu Niên ngồi ở trước bàn, vẻ mặt suy tư.

"Di, Thượng bảo chủ đâu?" Mộc Thanh Sơn đẩy cửa bước vào, "Sáng sớm nghe nha dịch nói đại nhân đang cùng hãn thương nghị việc diệt trừ thổ phi."

"Việc diệt trừ thổ phi này ngược lại cũng không cần gấp." Ôn Liễu Niên nói, "Bây giờ đệ tử Đẳng Vân bảo đã mai phục khắp nơi trong thành. Thổ phi nếu không tới, dân chúng trong thành tất nhiên vui vẻ yên ổn; Nếu như tới, vậy cũng đúng lúc có cơ hội đem bọn chúng một lưới bắt hết, dù sao mặc kệ đến hay không đến, thành Thương Mang cũng sẽ không chịu thiệt."

"Không sai, nói thì nói như vậy, nhưng nếu thổ phi dăm ba năm cũng không xuống, vậy bảo chủ Đẳng Vân bảo chẳng lẽ sẽ ở luôn tại phủ nha?" Mộc Thanh Sơn nhíu mày.

"Không sao." Ôn Liễu Niên nói, "Thượng bảo chủ sẽ tự mình mang thức ăn."

Mộc Thanh Sơn ngừng lại một chút, sau đó nói, "Ý của ta là, làm phiền người khác như vậy hình như không được tốt cho lắm."

"Nếu không muốn ở phủ nha, vậy thì vào núi diệt cướp." Ôn Liễu Niên thả xuống bút lông trong tay xuống, "Tóm lại trước khi nạn trộm cướp triệt để bị tiêu diệt, Thượng bảo chủ nhất định sẽ không và cũng không thể rời khỏi thành Thương Mang." Chân dung Triệu Việt đã dán ra ngoài, theo lý mà nói nếu như hãn thực sự là thổ phi thì ở trong núi nhất định là đã nhận được tin tức, nói cách khác bây giờ thù đã kết, làm người đưa ra đề nghị lần

này, Thượng Vân Trạch nếu bây giờ rời đi, vậy tương lai trong thành sẽ xảy ra chuyện gì thì không ai có thể đoán trước được.

Mộc Thanh Sơn đấm mắt tràn ngập bội phục.

Vị đại nhân mới tới này, năng lực ăn chùa dùng chùa này quả thực không thể xem thường!

Bất quá Thượng Vân Trạch ngược lại cũng không vội vã trở về, thứ nhất hẳn là người nặng chữ tín, lúc trước không đáp ứng thì không tính, hiện tại nếu đáp ứng đến diệt trừ thổ phỉ thì nhất định sẽ không giữa đường mà bỏ chạy, không để ý mà vứt bỏ dân chúng ; Thứ hai, phủ nha cách Đoạn Vân sơn không xa, ra roi thúc ngựa đi tới đi lui cũng chỉ mất không tới ba ngày, cho nên dù bên trong Đẳng Vân bảo xảy ra chuyện hẳn vẫn có thể rất nhanh biết được, cùng sống ở trong nhà cũng không khác mấy.

Huống hồ ở bên trong Đẳng Vân bảo không thể thấy được nhiều một sách như vậy.

Thượng bảo chủ thu kiểm nhảy xuống đất, tâm tình rất tốt.

Mà Ôn đại tâm tình cũng rất tốt, bởi vì hẳn lại phát hiện công dụng mới của chân dung Triệu Việt .

Mộc Thanh Sơn: ...

Sau khi Tào Đại vẽ qua vô số chân dung, đã thuộc lòng hình dáng ngũ quan của Triệu Việt, hoàn toàn không cần Ôn Liễu Niên đến miêu tả cũng đã có thể đem người vẽ ra được rất sống động! Vì vậy, chỉ trong một buổi chiều cũng đã vẽ được 《 Triệu Việt ba tuổi nhường quả lê 》 .. 《 Triệu Việt thập đên học qua đêm 》 .. 《 Triệu Việt bên đường dìu người già 》 .. 《 Triệu Việt giận dữ quát mắng thanh lâu vô liêm sỉ 》 .. 《 Triệu Việt vào ngày thu hoạch giúp hàng xóm gặt lúa 》 ... Sau khi thời khắc có thể có một xấp dày !

Thượng Vân Trạch ở trong sân vịn cây cười.

"Không tệ." Ôn đại nhân rất hài lòng, dặn dò nha dịch đem những bức họa này giao cho những họa sư còn lại, để bọn họ tăng tốc vẽ.

Thượng Vân Trạch đã rất lâu chưa được cười vui vẻ như vậy, vì thế hùng hồn ngỏ lời rằng tất cả tiền công cho họa sư, Đăng Vân bảo đều sẽ tăng gấp đôi.

"Đa tạ bảo chủ." Ôn Liễu Niên cấp tốc tiếp nhận ân tình này -- Tuy trước khi khởi hành đến thành Thương Mang, cung chủ Truy Ảnh cung cũng từng cho hăn một khoản tiền không nhỏ, nhưng gần đây trong thành đang phải sửa chữa thiện đường, lại còn phải giúp đỡ cho những thôn nghèo bên cạnh, tiền còn dư lại cũng không còn nhiều, cho nên có thể tiết kiệm được bao nhiêu thì hay bấy nhiêu.

Loại da mặt này, có thể dày thêm một chút thì sẽ dày thêm một chút. Ôn đại nhân tâm tình sung sướng, xoay người đến thư phòng kiểm tra tiến độ của họa sư.

Bởi vì được tăng tiền công gấp đôi, hiệu suất của họa sư tất nhiên cũng tăng cao, mãi đến tận nửa đêm vẫn còn hạ bút như bay! Đến giữa trưa ngày thứ hai, đã hoàn thành xong tất cả số lượng, thậm chí còn dư ra mười mấy tờ!

"Làm phiền chư vị." Ôn đại nhân rất hài lòng.

Xế chiều hôm đó, những bức họa này đã được phát ra. Đương nhiên vì để tránh cho lại bị dân chúng xé về nhà, lần này Ôn đại nhân đặc biệt làm một tấm ván gỗ ở nơi đông người nhất, đem một vài bức chân dung cẩn thận dán lên, đồng thời phái binh canh gác, còn nói rõ mọi người trước tiên không nên gấp gáp xé, tương lai sẽ có bản vẽ tốt hơn, bản này chỉ là cung cấp thưởng thức trước.

Đương nhiên, vì để tránh cho dân chúng xem không hiểu, Ôn Liễu Niên còn cố ý thuê vài tú tài tiên sinh, đứng ở trước tấm gỗ đem từng mẩu chuyện xưa kể cho dân chúng nghe. Thế cho nên càng về sau, vào mỗi sáng sớm đã có người mang theo băng ghế nhỏ giành chỗ trước, để tránh cho đến lúc đó lại bị đẩy ra sau cùng, không chỉ không được nhìn thấy mỹ nam tử anh tuấn, mà còn không nghe được tiên sinh kể chuyện.

Lại qua hơn một tháng, một nhóm tập sách nhỏ mới tinh rất cục đã được quan phủ in ấn xong, xuất ra phân phát cho từng nhà trong thành. Bên trong không chỉ có các loại chân dung của Triệu Việt, mà còn không ít các câu chuyện nhỏ mỹ đức, giáo dục dân chúng kính già yêu trẻ, một lòng trung thực, cần cù tiết kiệm, ôn lương thực đức, buồn trước nỗi buồn của thiên hạ, vui sau cái vui của thiên hạ.

Trong khoảng thời gian ngắn, trong thành Thương Mang trở nên hài hòa vui vẻ trước nay chưa từng có.

Ôn đại nhân không ngừng cố gắng, lại dựa vào 《Triệu Việt khai khẩn núi hoang》, tổ chức một nhóm lớn thanh niên trai tráng cố gắng ở ngoài thành đào mương dẫn nước, xới đất bón phân, muốn đem nơi hoang vu căn cõi này biến thành đồng ruộng. Lúc trước dân chúng cảm thấy bởi vì bên ngoài thành trên núi có thổ phỉ, không biết lúc nào sẽ mất mạng, hơn nữa vài vị quan lão gia trước ai ai cũng chỉ biết cầu cho bản thân mình an toàn, cho nên mọi người cũng liền theo đó mà trong lòng lo sợ, ăn xong một bữa cơm, đương nhiên sẽ không tính toán suy nghĩ xem tương lai phải làm thế nào. Mà lần này vì ảnh hưởng của Ôn Liễu Niên, hoặc là nói là vì ảnh hưởng của Ôn Liễu Niên cùng Triệu Việt, mới biết hóa ra còn có thể tích góp dần dần sống qua ngày -- Huống chi trong thành còn có lời đồn, nói bảo chủ Đăng Vân bảo đã được mời xuống núi tiêu diệt nạn trộm cướp, còn có không ít người đã từng nhìn thấy hãn trong quan phủ.

Trong lòng có hi vọng, nhiệt tình cũng liền sinh ra không ít, chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi chưa đầy một tháng, khu đất hoang ngoài thành

cũng đã được bón phân xong xuôi, chỉ chờ qua mùa đông, đầu xuân năm sau thì bắt đầu gieo hạt.

"Đại đương gia không sao chứ?" Núi Thương Mang, trên Triệu Mộ nhai một đám tiểu đệ rất lo lắng.

Vẫn luôn ở phía sau núi đen mặt luyện võ, ngay cả cơm cũng không ăn.

"Người đã xem những bản vẽ kia chưa?" Tiểu đệ Giáp hỏi.

"Đã xem, ta thấy cũng không tệ lắm." Tiểu đệ Ất nói, "Ta xem chính là 《Đại đương gia nằm trên mặt băng bắt cá chép》, cực kì cảm động."

"Vậy sao." Tiểu đệ Giáp rất mờ mịt, "Cũng không biết Đại đương gia đến tột cùng đang tức giận cái gì." Lúc trước Triệu Mộ nhai rõ ràng không hề làm gì cả nhưng đã bị truyền thành kẻ ác cướp đốt giết hiếp, cũng không thấy hấn tức giận như vậy a.

"Nhị đương gia!" Thấy Lục Truy lên núi, tiểu đệ lập tức đến chào hỏi.

Triệu Việt thu chiêu rơi xuống đất, rất nhanh đi về phía bên này, sắc mặt đen thui.

Lục Truy nhần cười, "Lần này quan phủ chỉ là có một bước tiến mới thôi, Đại đương gia không cần lo lắng."

"Hắn đến tột cùng là định làm âm ỉ đến khi nào?" Triệu Việt nghiêng răng nghiêng lợi.

"Kỳ thực theo ta thấy, mục tiêu của quan phủ lần này cũng không hẳn chỉ là diệt cướp." Lục Truy đồng thời cùng hắn vừa đi xuống núi vừa nói, "Chẳng qua là muốn mượn lực để quét sạch tệ nạn, bây giờ trong thành Thương Mang tiếng đọc sách lạnh lạnh, người nào người ấy lấy cung

khiêm lễ nhượng làm vinh, cũng coi như là có một phần công lao của Đại dương gia."

Triệu Việt: ...

"Hơn nữa có lẽ không lâu sau sẽ có trò hay để xem." Lục Truy cười cười.

"Có ý gì?" Triệu Việt hỏi.

"Bên trong núi thổ phi không ít, dạng tính cách nào cũng có." Lục Truy nói, "Nếu là thổ phi, dĩ nhiên là sợ nhất là quan phủ bình cường mã tráng, hiện nay tân tri phủ rõ ràng không phải người hiền lành, chắc chắn sẽ không tùy ý để cho thổ phi làm loạn, cho nên biện pháp tốt nhất chính là ở lúc chúng còn chưa triệt để lớn mạnh, nhanh tay bóp chết."

"Ngươi là nói những người còn lại sẽ có hành động?" Triệu Việt cau mày.

"Đối với chúng ta mà nói, chuyện này ngược lại là chuyện tốt." Lục Truy nói, "Cửa nhà ruồi nhiều, có thể bị quan phủ đập chết một hai con cũng không tệ." Còn có một câu nói không nói ra, cũng coi như là dùng chân dung đối lấy... chút phúc lợi.

Trong phủ nha thành Thương Mang, một bàn tiệc lớn đang được bày ra vô cùng náo nhiệt, trên bàn gà vịt thịt cá rất phong phú, thậm chí còn có một vò rượu.

"Sư gia uống một chén ?" Thượng Vân Trạch mời, "Đây là rượu Trúc Diệp Thanh thượng hạng."

"Đa tạ bảo chủ, chỉ là ta thực sự không uống được rượu." Mộc Thanh Sơn khó xử nhíu mày.

Vậy thì càng phải uống ... Thượng bảo chủ nhếch khóe miệng lên, "Chỉ một chén thôi, được không?"

Thịnh tình không thể chối từ, hơn nữa gần đây phủ nha xác thực cũng thiếu nợ Đăng Vân bảo không ít, vì vậy Mộc Thanh Sơn vẫn là tiếp nhận chén rượu, "Vậy ta kính Thượng bảo chủ."

Thượng Vân Trạch tâm tình rất tốt, cùng hân nhẹ nhàng cụng chén.

Ôn Liễu Niên ngồi dùng cơm, tuy nhìn qua khá thông thả chậm rãi, nhưng là vẫn mãi không chịu buông đũa xuống, sức ăn thực sự không tính là ít. Thượng Vân Trạch trong lòng cảm khái, chả trách Tần cung chủ ở trong thư cố ý viết muốn Đăng Vân bảo mỗi tháng đưa đến phủ nha thịt bò gạo mì dầu, với cái cách ăn kiểu này, người bình thường cũng nuôi không nổi.

Một chén rượu Trúc Diệp Thanh vào bụng, Mộc Thanh Sơn mặt hơi đỏ lên, phản ứng cũng chậm chạp đi một chút.

Đúng là một chén cũng say a. Thượng Vân Trạch thấy buồn cười, tràn ngập hứng thú nhìn hắn.

Mộc Thanh Sơn hai mắt phát sáng, ngược lại là thấy hưng phấn chưa từng có bao giờ .

Thượng Vân Trạch tâm tư lung lay, vừa chuẩn bị nhân cơ hội trêu chọc người nợ một chút, trên trời ngoài thành lại đột nhiên xuất hiện vô số đạn tín hiệu.

"Bảo chủ!" Đệ tử từ ngoài cửa xông vào "Huynh đệ ở phía trước báo lại, có thổ phỉ xuống núi!"

THỔ PHỈ CÔNG LỢC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Mộc Sư Gia Rất Hung Dữ!!!

Vừa nghe nói thổ phỉ xuống núi hầu như tất cả mọi người trong viện đều bị chấn động, Mộc sư gia cũng tỉnh rượu hơn một nửa, bất quá Thượng Vân Trạch vẫn rất là bình tĩnh, còn chậm rãi uống rượu.

Ôn Liễu Niên đặt đĩa xuống ợ một tiếng.

Mộc Thanh Sơn: ...

"Để vài người lại bảo vệ phủ nha." Thượng Vân Trạch đứng lên, sải bước ra ngoài, trước khi ra cửa lại quay đầu, "Có muốn đi đánh thổ phỉ với ta không?"

"... Ta?" Mộc Thanh Sơn chấn kinh, vừa muốn từ chối, người cũng đã bị hấn kéo lên lưng ngựa.

Mộc sư gia rất muốn kêu cứu mạng.

"Người đâu!" Ôn Liễu Niên hoàn toàn không thấy sư gia của mình bị bắt đi, sai người gọi Tổng bộ đầu, bảo hấn dẫn nha dịch đi tuần tra trong thành, cũng là cấp cho dân chúng một cái an tâm.

Bóng đêm quạnh hiu, hơn nửa nghe được thổ phỉ đã đến ngoài thành, dân chúng tất nhiên là đã sớm đã trốn vào trong nhà. Trên đường không có một bóng người, chỉ thấy bóng ngựa trắng một đường lao nhanh, giống như mũi tên nhọn rời dây cung.

Mộc Thanh Sơn chỉ là một thư sinh, bình thường thỉnh thoảng cũng chỉ cười lừa sang thôn bên cạnh thăm người thân, cùng với loại ngựa cao cấp này tất nhiên là không giống nhau, chỉ trong chốc lát sắc mặt liền trắng bệch, nhìn qua dường như rất muốn ngất xỉu.

"Không cần sợ." Thượng Vân Trạch ở bên tai nói, "Người sẽ không ngã xuống." Nói xong, vòng tay khoác qua thắt lưng hắn, ôm rất chặt.

Mộc Thanh Sơn như trước gắt gao nhắm mắt lại.

"Thử nhìn hai bên xem?" Thượng Vân Trạch nói, "Rất vui mà, một sách."

Mộc Thanh Sơn miễn cưỡng mở mắt, híp thành một cái khe nhỏ, sau đó lập tức nhắm chặt.

Thượng Vân Trạch thấy buồn cười, cũng không miễn cưỡng hẳn nữa, một đường giục ngựa mang theo hắn ra khỏi thành, chỉ trong chốc lát, bên tai rất nhanh liền truyền đến tiếng đánh nhau.

"Bảo chủ!" Thấy Thượng Vân Trạch đến, một đội đệ tử xa xa chạy tới.

"Thế nào rồi?" Thượng Vân Trạch mang theo Mộc Thanh Sơn xuống ngựa.

"Đại khái đến cũng hơn một trăm người." Đệ tử nói, "Hơn nữa đều là nam tử cao to, cũng có chút công phu quyền cước."

"Có thể vào thành đánh cướp nhiều năm như vậy, đương nhiên không phải là con một sách tay trói gà không chặt." Thượng Vân Trạch rất có thâm ý liếc mắt nhìn người bên cạnh.

Mộc Thanh Sơn còn đang đắm chìm trong cảm giác mơ hồ cười mây đập gió, cũng không có tâm tư cãi lại hắn, chỉ là yếu ớt trừng hắn một cái.

Thượng Vân Trạch trong lòng tự dưng cảm thấy rất vui vẻ, "Có muốn đi đánh nhau không?"

Mộc Thanh Sơn hít một ngụm khí lạnh, "A?"

Thượng Vân Trạch lôi kéo hẳn đi đến chỗ thổ phi.

Mộc Thanh Sơn gặt gao ôm lấy một thân cây, nửa bước cũng không muốn di chuyển.

Đệ tử trong bảo hai mặt nhìn nhau, đây là tình huống gì a.

"Vậy thì nhìn ta đánh ." Thượng Vân Trạch thỏa hiệp một lần.

Mộc Thanh Sơn như trước không buông tay.

Mà giá trị vũ lực của hai người thật sự cách quá xa, vì vậy cuối cùng hẳn vẫn bị kéo ngón tay ra, đồng thời... được đặt lên trên một cành cây.

Mộc sư gia ngồi trên một cành cây thô to, cảm thấy cả người đều không ổn.

Thượng Vân Trạch xoay người từ trên cây nhảy xuống, trên không trung rút kiếm ra khỏi vỏ, dưới bóng đêm âm u một kiếm cắt đứt ánh trăng, toát ra khí tức lạnh lẽo. Đệ tử trong bảo đều rất kinh ngạc, tuy rằng bầy thổ phi này khá đông, nhưng mà tu vi võ học cũng chỉ bình thường thôi, vì sao bảo chủ vừa ra tay lại chính là tuyệt học một đời.

Thực sự rất là khó hiểu.

Đám thổ phi kia đang bị đệ tử Đẳng Vân bảo vây quanh tấn công trong nháy mắt cũng đã tỉnh lại, lúc trước tự nghĩ may mà đối phương cũng không phải là cao thủ gì, cho nên trong lòng mang hi vọng, muốn mở một đường máu đi vòng qua núi Thương Mang, lại không nghĩ rằng sắp thành công, nửa đường lại nhảy ra một tuyệt thế cao thủ.

Không tới ba chiêu, đám thổ phỉ kia đã ngã chổng vó lên trời, ôm cánh tay gào khóc trên mặt đất. Thượng Vân Trạch thu chiêu rơi xuống đất, đem Mộc Thanh Sơn từ trên cây kéo xuống.

Lần đầu tiên trong cuộc đời thấy loại tình cảnh này, Mộc Thanh Sơn khó tránh khỏi hiếu kỳ.

"Đang nhìn gì vậy?" Thượng Vân Trạch hỏi.

"Đều là thổ phỉ sao?" Mộc Thanh Sơn hỏi.

"Không phải sao?" Thượng Vân Trạch bật cười, "Cầm đao như vậy dù sao cũng không phải là muốn vào thành thăm người thân."

"Vì sao toàn bộ đều ôm tay kêu gào thảm thiết như thế?" Mộc Thanh Sơn lại hỏi.

"Bởi vì bị tháo khớp." Thượng Vân Trạch đáp.

"Chỉ trong thời gian ngắn như vậy?" Mộc Thanh Sơn kinh ngạc.

"Tất nhiên." Thượng Vân Trạch đầu tiên là gật đầu, sau đó lại nghĩ một chút, con mọt sách này bình thường là người lương thiện, cũng không thích loại thủ đoạn tàn nhẫn này, vì vậy khẽ nhíu mày, cảm thấy có nên giải thích một chút không.

Bất quá hẳn chưa kịp nghĩ phải kiếm cớ như thế nào, Mộc Thanh Sơn đã tự mình bước lên, lần lượt đem những tên thổ phỉ nhìn một lần, sau đó nhắc chân đạp đạp lên một tráng hán râu quai nón.

Thượng Vân Trạch: ...

Tráng hán hữu khí vô lực kêu thảm một tiếng, sau đó liền nhắm mắt hôn mê bất tỉnh.

"Hừ!" Mộc sư gia xoay người trở về.

Thượng Vân Trạch dừng một chút, sau đó hỏi, "Người biết hẳn?"

"Chưa từng thấy, bất quá có thấy qua tranh, hẳn từng giết người ở trong thành." Mộc Thanh Sơn nói, "Mang về nha phủ xong ta có thể tiếp tục đánh hẳn một trận không?"

"Tất nhiên có thể." Thượng Vân Trạch cười to, "Sau khi trở về, ta giúp người đánh hẳn."

Có lẽ bởi vì đã có kinh nghiệm, hoặc có lẽ là vì sau khi toàn thắng tâm tình tốt, nói chung ở trên đường trở về, Mộc Thanh Sơn cuối cùng cũng mở mắt ra, cảm thấy dường như.. cũng không tệ lắm.

Tiếng gió gào thét bên tai, là cảm giác khoan khoái chưa từng có bao giờ. Thấy đáy mắt hẳn sáng long lanh, Thượng Vân Trạch nhếch khóe miệng, giơ roi tăng tốc độ.

Lưu lại một đồng tiểu đệ tử thở hồng hộc, khiêng thổ phỉ liều mạng chạy như điên.

"Trở về rồi trở về rồi!" Bên ngoài cửa phủ nha, vài gia đình đang đứng, vừa mới thấy bóng người lập tức trở lại thông báo, một lát sau liền thấy một đám người phân phật chạy đến.

"Sao rồi?" Ôn Liễu Niên hỏi.

"Đều ở phía sau." Thượng Vân Trạch mang theo Mộc Thanh Sơn xuống ngựa, "Ước chừng khoảng hơn trăm người."

"Nhiều như vậy?" Ôn Liễu Niên kinh hi, "Thật là làm phiền bảo chủ."

"Hiện tại nói đa tạ còn quá sớm, thổ phỉ ngoài thành cũng không chỉ có mấy trăm người." Thượng Vân Trạch nói, "Hơn nữa trải qua trận chiến này,

những người còn lại cũng đã nghe được phong thanh, sau này có lẽ càng không dám xuống núi, núi Thương Mang dễ thủ khó công, muốn triệt để tiêu diệt bọn thổ phỉ này chỉ sợ có chút đau đầu."

"Không sao, mặc kệ khó khăn đi nữa, lần đầu thắng lợi đều là điềm tốt." Ôn đại nhân ngược lại là rất bình tĩnh, "Huống hồ có rất nhiều biện pháp buộc bọn họ xuống núi."

"..."

Thượng Vân Trạch cùng Mộc Thanh Sơn không hẹn mà cùng nghĩ tới những bức họa kia..

"Thượng bảo chủ diệt trừ thổ phỉ cực khổ rồi, mau trở về nghỉ ngơi đi." Ôn Liễu Niên nói, "Chuyện còn lại cứ giao cho bản quan là được."

Thượng Vân Trạch gật đầu, lôi kéo Mộc Thanh Sơn đi về hậu viện.

"Đợi đã đợi đã !" Mộc Thanh Sơn vội vàng nói, "Ta không thể ngủ chung với bảo chủ được."

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người trong viện hít một ngụm khí lạnh.

Ra khỏi thành tiêu diệt thổ phỉ gì đó, vì sao vừa trở về liền muốn ngủ chung.

Loại tiến triển như thần này.

Ôn Liễu Niên cũng dùng ánh mắt vô cùng kinh ngạc nhìn hẳn.

Thượng Vân Trạch cười như có như không nhìn hẳn, "Sao?"

Mộc Thanh Sơn hận không thể cắn đứt đầu lưỡi của mình, "Ta nói là, một mình người ngủ đi, ta còn muốn thăm án cùng đại nhân."

Thượng Vân Trạch nói, "Nga ~."

"Sư gia nếu mệt mỏi, vậy cũng đi ngủ đi." Ôn Liễu Niên rất tri kỷ, "Một mình bản quan có thể xử lý được."

Càng nói càng sai, Mộc Thanh Sơn rất muốn cào tường.

Đương nhiên, bởi vì đối phương chỉ là một con mọt sách, cho nên Thượng Vân Trạch cũng không đùa giỡn quá mức, cuối cùng vẫn là tự mình trở về hậu viện.

Đám thổ phỉ kia bị Thượng Vân Trạch đánh không nhẹ, đa phần đều đang hấp hối, tên râu quai nón dẫn đầu bị Mộc Thanh Sơn đạp cho một cước thì càng hôn mê bất tỉnh. Đệ tử Đăng Vân bảo hỗ trợ kéo lại khớp cánh tay cho bọn họ, lại dùng dây thừng trói lại. Sau khi xác định bọn hăn không thể thoát ra được mới đem giao lại cho Ôn Liễu Niên.

"Chính là hăn?" Sau khi thấy rõ tướng mạo tên râu quai nón kia, Ôn Liễu Niên có chút bất ngờ.

"Đúng vậy, trên cáo thị đề tên Triệu Việt." Mộc Thanh Sơn nói.

"Không sai." Ôn Liễu Niên gật đầu, sau đó từ trong tay áo lấy ra một bình thuốc mỡ, sau đó mở ra để sát vào mũi của hăn.

Tên râu quai nón mí mắt run lên vài cái, nhìn giống như là muốn tỉnh lại.

Ôn Liễu Niên đem bình thuốc mỡ cất đi, sau đó đứng lên đi vòng ra phía sau hăn, bỗng nhiên hét lớn một tiếng, "Vương Thiên Hồ!"

Mộc Thanh Sơn bị giật mình.

Tên râu quai nón theo bản năng quay đầu lại, "Ai kêu ta?"

"Bản quan." Ôn Liễu Niên vẻ mặt uy nghiêm.

Tên râu quai nón lắc lắc đầu, cuối cùng cũng thanh tỉnh một chút.

"Người đâu!" Ôn Liễu Niên thẳng đường trong đêm, "Dùng đại hình!"

Mộc Thanh Sơn ngạc nhiên kèm theo nghi ngờ, ngay cả thắm vấn cũng không có, sao đã muốn dùng đại hình.

Tên râu quai nón cũng chờ người một chút, đáy mắt chợt lóe lên một tia hoảng sợ.

"Bình thường ở đây dùng đại hình gì?" Ôn Liễu Niên hỏi.

Mộc Thanh Sơn sững sờ, "A?"

"Đánh ba trăm gậy!" Còn chưa chờ hẳn trả lời, Ôn Liễu Niên đã hạ lệnh.

"Vâng !" Nha dịch như lang như hổ cùng nhau tiến lên, đem tên râu quai nón đặt ở trên ghế.

"Chậm đã chậm đã!" Mộc Thanh Sơn nhanh chóng ngăn lại, đánh ba trăm gậy? !

"Sư gia có thắc mắc gì sao?" Ôn Liễu Niên tỏ ra nghi hoặc.

"Ba trăm ?" Mộc Thanh Sơn xác nhận lại một lần.

"Sư gia cảm thấy ít à?" Ôn Liễu Niên nói, "Vậy năm trăm thì sao? Bản quan không có kinh nghiệm gì, sư gia đừng chê cười."

Mộc Thanh Sơn: ...

Ôn Liễu Niên nhìn hẳn.

Mộc Thanh Sơn cuối cùng cũng hiểu mà phản ứng kịp, sau đó phối hợp nói, "Ít nhiều gì cũng phải thắm vấn một lần đã, nếu không truyền ra ngoài đối thanh danh đại nhân cũng không tốt."

"Vậy thì tạm thời thăm vấn một chút đi." Ôn Liễu Niên gật đầu nhận lời, sau đó lớn tiếng hỏi, "Người bên dưới tên họ là gì?"

Tên râu quai nón ho khan một tiếng, sau đó thở hỗn hển nói, "Triệu Việt."

"Triệu Việt." Ôn Liễu Niên gật đầu, sau đó lại nói, "Người đâu, đánh cho ta -- "

"Đại nhân!" Mộc Thanh Sơn không thể làm gì khác hơn là lần thứ hai cắt ngang lời hăn, "Không phải thăm vấn thế này."

"Rốt cuộc đến khi nào mới có thể đánh hăn chứ?" Ôn Liễu Niên bất mãn.

Mộc Thanh Sơn nói, "Đại nhân thăm án, hăn có tội không nhận, hoặc là nói năng bừa bãi thì mới có thể tra tấn."

"Nhưng ta đâu có biết lời hăn nói có thật hay không?" Ôn Liễu Niên nhíu mày.

"Chuyện này ngược lại là đơn giản." Mộc Thanh Sơn nói, "Bắt về hơn một trăm người, chúng ta thăm vấn riêng từng người, nếu người nào có lời khai không giống những người còn lại, vậy thì ta xử hăn tội nói dối, đến lúc đó đại nhân muốn dùng đại hình gì thì dùng đại hình đó, cấp trên cũng sẽ không quản."

"Sư gia cao kiến." Ôn Liễu Niên tán thưởng, sau đó lại hỏi một lần, "Người đang quỳ bên dưới tên họ là gì?"

Râu quai nón trầm mặc.

"Người đâu, đánh -- "

"Vương Thiên Hồ!" Tên râu quai nón cắn răng nói.

"Vương Thiên Hồ." Ôn Liễu Niên gõ gõ bàn, "Lúc trước đã làm những việc gì, lần lượt nói từng cái ra." Sau đó lại cười híp mắt bổ sung, "Thiếu một cái, bản quan sẽ dùng đại hình."

Lúc trước Mộc Thanh Sơn cũng từng cùng hắn thăm vấn phá án, bất quá đều là mấy chuyện vặt vãnh lông gà vỏ tỏi của người dân, cho nên Ôn Liễu Niên cũng rất là hiền lành kiên trì, còn chưa có lần nào giống như bây giờ vậy, hoàn toàn không giống người đọc sách, mà giống như là một... tiểu lưu manh.

Mộc Thanh Sơn cảm thấy bản thân tựa hồ bắt đầu nghĩ thông suốt vì sao cấp trên lại đem một văn nhân tay trái gà không chặt thả tới nơi trộm cướp hoành hành liên tục như thành Thương Mang này rồi..

THỔ PHỈ CÔNG LỰC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Cảm Thấy Mê Man!!!

Dưới ánh mắt chăm chú tràn ngập khát vọng đối với 'dùng đại hình' của Ôn đại nhân, Vương Thiên Hồ hữu khí vô lực khai hết tất cả mọi chuyện, kể cả lý do giả mạo Triệu Việt cũng nói ra.

"Trong núi Thương Mang còn có nhiều hơn một nhóm thổ phỉ?" Ôn Liễu Niên nghe vậy hơi nhú mày.

"Triệu Việt là vài năm trước mới đến núi Thương Mang." Vương Thiên Hồ nói, "Bang thổ phỉ trong núi Thương Mang không có mấy chục cũng có mười mấy, có người bên ngoài đến cướp đất, không ai nuốt được cơn giận này."

Vì vậy trong vài năm đầu Triệu Việt chiếm cứ trên Triệu Mộ nhai, cơ hồ cách một khoảng thời gian thì sẽ phát sinh một hồi ác chiến, bất quá sau đó càng lúc càng ít, mãi cho đến tận bây giờ cơ bản đã sóng yên biển lặng -- Không vì cái gì khác, chỉ vì Triệu Việt đánh nhau thực sự hung ác tàn nhẫn, huynh đệ thủ hạ của hắn mỗi một người đều rất là liều mạng, bên cạnh còn có một nam tử áo trắng công phu xuất thần nhập hóa, nghe nói là trại chủ Nhị đương gia. Thổ phỉ trong núi Thương Mang phần lớn là loại côn đồ lưu manh mã tặc ác bá, bình thường lấy mạnh thắng yếu đã quen, hiện tại gặp phải một người so với mình còn cường đại hơn, tất nhiên là muốn thối lui, dù sao cũng không có ai muốn ở trong núi này toi mạng.

Mà đã lùi bước rồi, lại vô duyên vô cớ bị đánh cho sưng mặt sưng mũi, mười người thì có chín người sẽ bực mình, vì vậy lúc đi càn quét ở trong thành liền dùng cờ hiệu của Triệu Việt, mãi cho đến khi cái tên Triệu Việt ở

trong thành đã đen đến không thể đen hơn được nữa, thì mới coi như tạm hài lòng.

Nhưng mà dù có như vậy, Triệu Việt tựa hồ cũng không thèm để ý, thậm chí ngay cả rời khỏi Triệu Mộ nhai cũng rất ít, thì đừng nói là đến tính số hay làm sáng tỏ. Thủ hạ của hắn - Hơn 100 đệ tử cũng là an phận thủ thường, khiến cho những nhóm thổ phỉ còn lại trong lòng cũng rất là buồn bực, những người này ngày thường rất cuộc là sống thế nào, chẳng lẽ có thể không ăn không mặc?

"Còn gì nữa không, người biết nhưng không nói?" Ôn Liễu Niên đập mạnh cục gỗ thẳng đường, đôi mắt không tự chủ nhìn sang bốn cái ống thẻ 'Nghiêm minh chấp pháp' trên bàn.

Vương Thiên Hồ một chút nghi ngờ cũng không dám, vì mình chỉ cần có một chút giấu diếm không nói thôi, ngay lập tức sẽ bị vị tri phủ đam mê dùng đại hình này đánh chết tại công đường.

Nhưng hắn thật sự cái gì cũng không biết.

Ôn Liễu Niên nhìn sang sư gia.

Mộc Thanh Sơn lời lẽ danh thép nói, "Tuyệt đối không thể."

Ôn Liễu Niên không thể làm gì khác hơn là tiếc nuối thở dài, sau đó nói, "Người đâu!"

Vương Thiên Hồ hai chân căng thẳng, sắp thấy có một dòng nước nóng chảy xuống.

May là nghe được câu tiếp theo không phải 'Dùng đại hình', mà là 'Giám hắn vào đại lao' .

Vương Thiên Hồ cảm thấy vào thời điểm này, có thể bị bắt vào nhà giam cũng coi như là một chuyện may mắn.

Phía Đông đã dần dần lộ ra tia sáng, Mộc Thanh Sơn đem đồ vật trên bàn sửa sang lại, hai người cũng không thấy buồn ngủ, vì vậy liền tiếp tục thẩm vấn thêm vài tên tiểu lâu la, phát hiện lời khai cùng Vương Thiên Hồ không khác nhiều lắm. Đều nói là trong núi Thương Mang thổ phỉ không ít, hung ác cũng có, bất quá Triệu Việt cùng Triệu Mộ nhai ngược lại là từ trước đến giờ đều sống êm biển lặng.

"Sư gia cảm thấy thế nào?" Bên trong thư phòng, Ôn Liễu Niên hỏi.

"Hiện tại, chứng cứ không rõ không nên đưa ra kết luận quá sớm, bất quá dựa theo kết quả thẩm vấn, Triệu Việt ở trong núi Thương Mang xem như là khác biệt." Mộc Thanh Sơn nói, "Không giống như là thổ phỉ, mà là môn phái giang hồ." Chỉ vì chọn phải một nơi tinh phong huyết vũ đóng quân dựng trại, lại gặp thêm một đám đối thủ đê hèn không thể tả, cho nên mới bị truyền thành dạ xoa tái thế.

"Ta cũng cảm thấy như vậy." Ôn Liễu Niên nói, "Hơn nữa hẳn còn cho bản quan một cái bánh bao."

Mộc Thanh Sơn: ...

"Hẳn mặc dù không phải thổ phỉ, nhưng cũng đã ở trong núi Thương Mang cảm rể vài năm, nếu như có thể cùng quan phủ hợp tác thì không thể tốt hơn." Ôn Liễu Niên lại nảy ra ý tưởng mới. Dù sao trong núi non trùng trùng điệp điệp khắp nơi hiểm trở, đừng nói là quan phủ tân binh, coi như là đệ tử Đãng Vân bảo, tùy tiện đánh vào cũng vẫn chỉ có thể chịu thiệt, nếu có thể có được nội ứng, con đường tiêu diệt thổ phỉ sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

"Nói là nói như vậy, nhưng chỉ sợ bắt tay vào làm không dễ dàng." Mộc Thanh Sơn nói, "Nghe Vương Thiên Hồ nói, tính cách Triệu Việt rất là

hung bạo, hiện tại chỉ cầu hãn có thể duy trì tình thế trước mắt không thay đổi, cũng đã là thiên ân vạn tạ." Ở đâu còn dám đòi hỏi đối phương có thể chủ động nương nhờ vào quan phủ.

"Rất hung ác tàn bạo sao?" Ôn Liễu Niên xoa cằm.

"Ta biết Triệu Việt từng cho đại nhân một cái bánh bao, nhưng chuyện này cũng không thể nói lên hãn là người tốt!" Mộc Thanh Sơn chắc như đinh đóng cột.

Ôn Liễu Niên lại cầm lấy bức vẽ 《Triệu Việt sau khi nhật được ngân lượng, dầm mưa chịu khó chờ người mất của đến nhận》 trên bàn đánh giá.

"Bản vẽ càng lúc càng đi xa vấn đề." Mộc Thanh Sơn tiếp tục nói, "Dù sao cũng hoàn toàn là do đại nhân tự tưởng tượng mà soạn ra."

"Vậy cũng phải thử cùng hãn nói chuyện một lần." Ôn Liễu Niên không cam lòng nói, "Nói không chừng sẽ hữu dụng."

"Đại nhân định đi đâu tìm hãn nói chuyện?" Mộc Thanh Sơn hỏi, một là trong nha phủ, một là trong núi Thương Mang, mặc kệ là ai đến địa bàn của ai, đều là chuyện không thể tưởng tượng được.

"Biện pháp đều sẽ có." Ôn Liễu Niên nói, "Để ta nghĩ vài ngày đã."

Nhìn vẻ mặt hãn như là có điều suy nghĩ, Mộc Thanh Sơn tự dưng cũng có chút đau răng.

Rõ ràng Triệu Việt là người cường thế hung ác một phương, vì sao luôn cảm thấy... đối với hãn có chút đồng tình.

Thực sự cảm thấy mê man.

"Mọt sách." Lúc hai người đang bàn bạc, Thượng Vân Trạch ở bên ngoài gõ cửa, vừa bước vào vừa vặn nhìn thấy Mộc Thanh Sơn đang há miệng

ngáp một cái.

"Người cả đêm chưa ngủ sao?" Thượng Vân Trạch nhíu mày nhìn vành mắt thâm đen của hắn.

Mộc Thanh Sơn nói, "Ừ."

Thượng Vân Trạch gõ gõ đầu hắn, "Sớm biết như vậy, tối qua nên để người ngủ cùng ta!"

Mộc Thanh Sơn biểu tình cứng đờ.

"Còn có việc khác cần làm hay không?" Thượng Vân Trạch hỏi.

Mộc Thanh Sơn còn chưa trả lời, Ôn Liễu Niên liền nói, "Không có."

"Mau đi về nghỉ ngơi." Thượng Vân Trạch kéo người đi ra ngoài, "Đã ăn điểm tâm chưa?"

"Chưa." Mộc Thanh Sơn nói.

"Không ăn không ngủ, muốn thành tiên rồi có phải không?" Thượng Vân Trạch trừng hắn.

Mộc Thanh Sơn nói, "Trước khi Thượng bảo chủ tới, ta vừa định dùng cơm rồi đi ngủ."

Thượng Vân Trạch bị ghen một chút, sau đó đơn giản dẫn hắn ra phủ nha.

"Muốn đi đâu?" Mộc Thanh Sơn không rõ, "Nhà bếp ở phía sau viện."

"Dẫn người đi ăn ngon một chút." Thượng Vân Trạch nói, "Gầy đến nỗi thấy xương."

Mộc Thanh Sơn ngáp một cái, "Nhưng mà ta muốn ngủ."

Thượng Vân Trạch: ...

Mộc Thanh Sơn rũ mí mắt xuống, quả thật là rất buồn ngủ.

Thượng bảo chủ không thể làm gì khác hơn là lại mang người đi vòng trở về.

Mộc Thanh Sơn ăn qua loa một bát cháo, sau đó liền nhắm mắt mở súc miệng rửa mặt, cởi giày chui vào chăn, chỉ trong chốc lát liền ngủ thiếp đi.

Thân thể gầy yếu, lúc ngủ cũng an tĩnh như vậy, cơ hồ một chút động tĩnh đều không có. Thượng Vân Trạch ngồi ở bên giường, ngón tay đè lên bờ môi của hắn, cũng mềm mại giống như người.

Vì vậy không nhịn được liền cười ra tiếng, cũng không biết đến tột cùng bản thân vì sao lại cười.

Đại khái là gặp ác mộng, Mộc Thanh Sơn không tự chủ mà run rẩy một chút, Thượng Vân Trạch cách chăn vỗ vỗ hắn, "Đừng sợ."

Tiểu đệ tử Đăng Vân bảo canh giữ ở ngoài cửa sổ, trong lúc vô tình nhìn thấy được, quả thực cũng bị kinh ngạc đến rớt cằm.

Bảo chủ đây là cái ánh mắt gì a.

Quả thực đáng sợ.

Trên Triệu Mộ nhai, tin tức từ trước đến giờ đều rất nhanh nhạy. Cho nên xế chiều hôm đó, Triệu Việt liền biết chuyện Vương Thiên Hồ dẫn người xuống núi kết quả còn chưa kịp vào thành, đã bị quan phủ một lần bắt gọn, vì vậy nhú mày nhìn Lục Truy, "Giống y như dự liệu của người."

"Hiện tại có không ít thổ phỉ đều biết chuyện này, sào huyệt của Vương Thiên Hồ phỏng chừng đã bị cướp sạch." Lục Truy nói, "Vị tân tri phủ này

quả thực không đơn giản."

"Lần này có trò hay để xem." Triệu Việt nói, "Trừ phi bọn họ vĩnh viễn không xuống núi, bằng không chỉ sợ kết cục cũng không khác Vương Thiên Hồ."

"Nếu như con ruồi ở cửa nhà đã bị tiêu diệt, người đoán vị Ôn đại nhân này có xuống tay với chúng ta không?" Lục Truy hỏi.

"Vậy thì để cho hắn đến." Triệu Việt ngồi trở lại bàn, thoáng nghiêng răng nghiêng lợi -- Vừa vặn đem mấy bức chân dung kia xử lí sạch sẽ.

"Đại nhân vẫn chưa nghỉ ngơi sao?" Bên trong phủ nha, Mộc Thanh Sơn sau khi tỉnh ngủ liền đi đến thư phòng, thấy Ôn Liễu Niên vẫn mặc bộ đồ hôm qua.

"Không sao, để đến tối rồi tính." Ôn Liễu Niên nói.

Trên bàn lộ ra một bảng cáo thị, là tình hình cụ thể và ghi chép tỉ mỉ liên quan với lần tiêu diệt bọn thổ phỉ Vương Thiên Hồ này, chuẩn bị sáng sớm ngày mai mang ra treo. Đương nhiên vì muốn có thêm tác dụng động viên lòng dân, Ôn Liễu Niên lại phóng bút vung lên - xuất hiện thêm một bức vẽ ở phía sau, là Triệu Việt đang đứng ở trong đám người, lòng sục sôi căm phẫn một tay chỉ bọn cướp bại trận, một tay chống nạnh rất có khí thế.

Mộc Thanh Sơn kinh ngạc đến ngây người, "Đại nhân còn có thể vẽ tranh sao?"

"Nhìn nhiều, tất nhiên cũng có thể." Ôn Liễu Niên nói, "Cũng tiết kiệm, đỡ phiền phức Tào họa sư."

Mộc Thanh Sơn tán thưởng, "Thực sự là trông rất sống động."

"Có một việc ta muốn trao đổi với sư gia." Ôn Liễu Niên đem bút lông rửa sạch sẽ, "Mặc kệ thân phận của Triệu Việt đến tột cùng là gì, nhưng hẳn thật sự chưa từng vào thành cướp đốt giết hiếp, nhưng dân chúng vẫn đang đồn đại hẳn là thổ phỉ ngoài thành, coi như dù là người có lòng dạ rộng rãi, khi nghĩ đến ít nhiều cũng vẫn sẽ tích tụ lại, tránh không khỏi cũng có chút tức giận."

"Đúng vậy." Mộc Thanh Sơn gật đầu.

"Cho nên nhân cơ hội lần này, ta muốn đem thanh danh của hẳn cứu vãn một chút." Ôn Liễu Niên nói, "Tương lai cũng dễ tiếp cận."

"Đại nhân có ý kiến gì không?" Mộc Thanh Sơn hỏi.

"Lúc trước dân chúng vẫn luôn đem Vương Thiên Hồ xem là Triệu Việt, lần này thấy được con người thật của hẳn, ít nhất cũng sẽ hiểu được sự thật sau tấm màn này." Ôn Liễu Niên nói, "Nhưng mà quan phủ cũng nên làm thêm chút chuyện."

Mộc Thanh Sơn dừng một chút, cuối cùng không nhịn được hiếu kỳ, "Đại nhân chẳng lẽ lại muốn vẽ chân dung Triệu Việt?"

Ôn Liễu Niên lắc đầu, "Lần này không vẽ."

Mộc Thanh Sơn vui mừng, cuối cùng cũng coi như thay đổi biện pháp.

Ôn Liễu Niên nói, "Đổi thành viết cổ sự."

Mộc Thanh Sơn: ...

Ôn Liễu Niên lại bổ sung, "Bản quan tự mình viết."

Mộc Thanh Sơn bị sặc nước.

Ôn Liễu Niên tuổi không lớn, nhưng mà thời gian làm quan cũng không ngắn, nguyên nhân là từ khi hãn mười lăm tuổi đã trở thành Thám Hoa. Sở Hoàng thả hãn đến địa phương này rèn luyện, là để chuẩn bị tương lai đem người mang vào trong triều, ủy thác trọng trách. Bụng đầy kinh thi tự mình tỏa sáng, tài hoa tất nhiên không phải dạng bình thường, gần gũi sau hai canh giờ chữ đã tràn ngập mười tờ giấy Tuyên Thành.

Mộc Thanh Sơn giúp hãn chỉnh lại đèn, tiện tay cầm lên một tờ xem.

-- Chân trời mây đen cuộn cuộn kéo đến, sấm sét âm ầm, trong thành đột nhiên xuất hiện một ác quỷ mặt xanh, răng nanh dài hơn một thước, hình dạng khủng bố, giết người như không chớp mắt.

Mộc Thanh Sơn hít một ngụm khí lạnh, "Đại nhân viết như vậy e là không ổn a." Triệu Việt nếu là nhìn thấy, phỏng chừng không phải thổ phỉ cũng sẽ muốn giết người.

"Sư gia yên tâm." Ôn Liễu Niên tiếp tục hạ bút như bay, "Triệu Việt không phải ác quỷ mà là thần binh từ trên trời giáng xuống, bản quan vẫn còn chưa viết đến."

Tình tiết ngoắt ngoéo như vậy, dân chúng nhất định cảm động đến rơi lệ.

THỔ PHỈ CÔNG LỢC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Rõ Ràng Chính Là Tổ Tông!!!

Sự thực chứng minh, tài hoa của Ôn đại nhân xác thật không phải bình thường, hơn nữa bởi vì những năm gần đây hắn vẫn luôn tìm hiểu về cuộc sống của người dân, cho nên so với lúc mới thi đậu Thám Hoa thì ngòi bút đã chính chắn hơn vài phần, cố sự cực kỳ giản dị mà sinh động, hiểu rất rõ dân chúng muốn xem cái gì.

Mộc Thanh Sơn vừa giúp hắn thổi khô mực, sửa sang sắp xếp lại cổ sự.

Mấy trăm năm trước, trong Yêu Phong thành nổi lên bốn phía, ma quỷ hoành hành, dân chúng cả ngày lo sợ bất an, vẫn luôn trốn ở trong nhà không dám ra ngoài, bụng ăn không no y phục không đủ che thân, sinh hoạt rất là gian khổ. May mắn có đại tướng quân Huyền Vũ - Triệu Việt ở tiên giới suất lĩnh thiên binh thiên tướng, trên người tỏa ra ngàn ánh hào quang chói lọi từ trên trời giáng xuống, vì dân chúng mà càn quét sạch tai họa.

Nhưng dù đã dẹp được nạn yêu quái, nhưng bên trong thành từ lâu cũng đã trở nên tiêu điều. Dân chúng phải mạo hiểm dưới cái nắng hè chói chang khai khẩn đất hoang. Triệu đại tướng quân sau khi nhìn thấy, thương cảm cho nỗi khổ của nhân gian cho nên từ Thiên Giới đưa xuống Thổ địa công, bếp Vương gia, Thần Tài, Thất tiên nữ, Long vương, Phong Thần, Lỗ Ban gia, Chung Quỳ, Thác Tháp Thiên Vương - Lý Tịnh cùng một đám thần tiên khác. Trong khoảng thời gian ngắn, chung quanh thành tràn ngập hương hoa, ruộng đồng cây lúa trở bông, nhà cửa cao rộng, ai ai cũng y phục chỉnh tề, từng nhà đều là lương thực đầy kho đến tiền chất đầy hòm.

Đương nhiên, bởi không xác định được Triệu Việt rốt cuộc là có phải người tốt hay không, Ôn đại nhân lần này vẫn không công khai tên của hắn, mà vẫn giống như trước, lấy tên 'Triệu công tử' thay thế.

"Sư gia thấy cố sự thế nào?" Ôn Liễu Niên hỏi.

Mộc Thanh Sơn trầm mặc chốc lát, "Đại nhân có muốn nghe lời thật không?"

"Tất nhiên." Ôn Liễu Niên gật đầu.

Mộc Thanh Sơn nói, "Có chút hoang đường."

"Hoang đường là được rồi, càng hoang đường dân chúng mới càng thích." Ôn Liễu Niên nói, "Nếu người viết chuyện về anh nông dân bình thường hiền lành thật thà trồng trọt rồi cưới vợ, sẽ không ai có hứng thú tìm xem."

"Ta vẫn cảm thấy hành động lần này của đại nhân có chút mạo hiểm." Mộc Thanh Sơn nói, "Hiện tại chúng ta cũng chỉ là dựa vào khẩu cung của Vương Thiên Hồ cùng một đám thổ phỉ nên mới đoán Triệu Việt không phải một người đại gian đại ác, nhưng như vậy vẫn chưa đủ."

"Không chỉ là khẩu cung của Vương Thiên Hồ." Ôn Liễu Niên nói.

Mộc Thanh Sơn suy nghĩ một chút, sau đó nói, "Còn có một cái bánh bao."

Ôn Liễu Niên gật đầu, "Sư gia tiếp tục."

Mộc Thanh Sơn nói, "Mà coi như thêm một cái bánh bao nữa cũng chưa chắc đã nói nên được điều gì. Nếu như Triệu Việt thật ra là một kẻ hiểm ác, vậy bây giờ đại nhân vẽ lên hình tượng mê hoặc chúng sinh cho hắn, nếu sau này người dân ngây ngô vào núi gặp hắn thì chưa chắc đã nghĩ hắn là

một đầu lĩnh thổ phỉ." Hơn nữa dựa theo mức độ thịnh hành của những bức họa kia ở trong thành, Mộc sư gia thậm chí cảm thấy chỉ cần Triệu Việt ra lệnh một tiếng, thì sẽ có vô số dân chúng fan cuồng chạy theo đánh vào nha phủ.

"Sư gia lo xa rồi." Ôn Liễu Niên cười cười, "Ta đối với việc này đã sớm có suy xét."

"Mọi chuyện cũng không thể đều dựa vào Đãng Vân bảo." Mộc Thanh Sơn nói.

"Ngược lại, ta nguyện ý mọi chuyện đều bị dựa vào." Thượng Vân Trạch bưng một bát cháo ngân nhĩ bước vào, "Đang nói chuyện gì vậy?"

"Thượng bảo chủ." Ôn Liễu Niên liếc nhìn chén cháo, "Chúng ta đang nói chuyện về Triệu Việt."

"Nhà bếp còn rất nhiều, đại nhân có thể sai người đi hâm nóng lại." Thượng Vân Trạch đem bát đưa cho Mộc Thanh Sơn, "Ăn chút cho ấm người." Đầu mùa đông trời giá rét, người thì vừa gầy yếu, nhìn như bất cứ lúc nào cũng có thể bị gió thổi bay.

"Đa tạ." Mộc Thanh Sơn hiển nhiên đối với cháo không có hứng thú, tiếp tục nói, "Đại nhân vẫn chưa trả lời vấn đề của ta, hiện nay sức ảnh hưởng của Triệu Việt ở trong thành thực sự quá lớn, thậm chí vượt qua cả quan phủ, nếu như hẳn thật sự là một kẻ ác, vậy sau này đại nhân sẽ đối phó như thế nào?"

"Là đang nói về chuyện này sao?" Thượng Vân Trạch nghe vậy bật cười, "Chuyện này ngược lại là không cần phải lo lắng, nâng hẳn cũng là quan phủ nâng lên, nếu thật sự không phải hạng người lương thiện, muốn giẫm xuống chân cũng dễ thôi."

"Có nghĩa là?" Mộc Thanh Sơn truy hỏi tới cùng.

"Coi như ở chung quanh thành bây giờ đều là bức họa, cũng không một ai biết người trong bức họa đến tột cùng là ai, đều chỉ biết gọi chung chung là Triệu công tử." Thượng Vân Trạch nói, "Cho nên người mà dân chúng hâm mộ, kỳ thật chỉ là người được sáng tạo dưới ngòi bút của Tào họa sư mà thôi, chứ không phải vị thổ phỉ nào đó trong núi Thương Mang."

"Không sai." Ôn Liễu Niên cũng gật đầu, "Nếu như có ngày Triệu Việt đánh vào trong thành, vậy thì dán bảng cáo thị nói hẳn là yêu quái trong núi Thương Mang, biến hình trở thành Triệu công tử có ý đồ mê hoặc lòng người, đến lúc đó dân chúng tất nhiên sẽ tranh nhau bắt trói hẳn lên giá châm lửa." Đã là thổ phỉ thì cũng thôi đi, lại còn dám giả mạo người 'ôn lương hiền lành thần dũng vô địch ngọc thụ lâm phong anh tuấn tiêu sái' trong lòng mọi người - Triệu công tử, tất nhiên là không thể nhẫn nhịn.

"Hắt xì." Trong núi Thương Mang, sau lưng Triệu Đại đương gia ào ào đổ mồ hôi lạnh.

"Thì ra là như vậy." Mộc Thanh Sơn tỉnh ngộ.

"Ta đi tìm vài người buôn sách đến." Ôn Liễu Niên nói, "Ngày mai liền cho khắc bản in."

"Đỡ ta đi cho." Mộc Thanh Sơn nói, "Đại nhân viết cả một ngày, cũng mệt mỏi rồi."

"Không sao." Ôn Liễu Niên bước ra cửa, "Ta vừa vận tiện đường, xuống nhà bếp ăn bát cháo."

Hơi đói bụng.

Mộc Thanh Sơn đem bản thảo trên bàn sửa lại.

"Hiện tại không nóng." Thượng Vân Trạch lại đưa bát tới, "Ăn đi."

"Đa tạ Thượng bảo chủ." Mộc Thanh Sơn bưng bát, ngồi ở bên cạnh bàn từ từ ăn.

Tốc độ phải nói là rất chậm a. . .

Mà một sách ăn chậm cũng là chuyện đương nhiên, vì vậy Thượng Vân Trạch tràn ngập hứng thú, ngồi đối diện hẩn nhìn chăm chăm.

Mộc Thanh Sơn như có gai ở sau lưng, "Thượng bảo chủ có việc sao?"

"Không có." Thượng Vân Trạch gõ gõ bàn, "Ngày mai người có bận gì không?"

"Có." Mộc Thanh Sơn gật đầu. "Vậy ngày kia thì sao?" Thượng Vân Trạch lại hỏi.

"Cũng có." Mộc Thanh Sơn nói, "Gần đây mới bắt giam hơn trăm thổ phi, cũng nên phái người đưa lên cấp trên, trong thành lại có không ít công trình đang xây dựng, có rất nhiều chuyện phải làm."

"Một sách." Thượng Vân Trạch nhìn hẩn.

"Làm sao vậy?" Mộc Thanh Sơn đặt muống xuống.

Thượng Vân Trạch nói, "Ngày mai cùng đi dùng cơm, được không?"

"Cùng đi dùng cơm?" Mộc Thanh Sơn đáy mắt tràn ngập nghi hoặc.

"Trong thành này tuy không có tửu lầu nào đặc biệt, nhưng ta biết có tiểu quán cũng không tệ lắm." Thượng Vân Trạch nói, "Mang người đi ăn cá."

"Ta không ăn cá." Mộc Thanh Sơn lắc đầu.

"Vậy đi ăn gà xào cay." Thượng Vân Trạch lại nói.

"Cũng không ăn cay."

"Canh thịt dê."

"Không ăn rau thơm với tôi."

Thượng Vân Trạch trừng mắt, cong ngón tay gõ gõ đầu hẳn, "Cố ý chọc giận ta đúng không?"

"Tất nhiên không phải." Mộc Thanh Sơn oan ức che đầu, "Ta chính là không ăn, dù ngon đến mấy cũng không muốn ăn."

Thượng Vân Trạch nheo mắt, không trách thấy hẳn ăn cháo ngân nhĩ giống như là uống thuốc.

Biết văn nhân hầu như đều có chút tật xấu, mà tật xấu nhiều như vậy cũng xem như là hiếm thấy, thấy vẻ mặt bị khi dễ của hẳn, Thượng bảo chủ đơn giản cầm lấy bát cháo còn đang ăn dở, sau vài muỗng ăn sạch.

Mộc Thanh Sơn: ...

"Đi." Thượng Vân Trạch kéo hẳn đứng lên.

"Làm gì vậy?" Mộc Thanh Sơn hỏi.

"Đi ra ngoài ăn khuya." Thượng Vân Trạch vừa đi vừa hỏi, "Còn có cái gì người không ăn được?"

"... Cà rốt."

"Còn có?"

"Thịt mỡ."

"Còn!"

"Khoai tây nghiền."

"..."

"Không trách gầy như vậy." Thượng Vân Trạch nghiêng răng nghiêng lợi, ôm hẳn xoay người lên ngựa, "Sao tật xấu nhiều như vậy." Đã một sách rồi lại còn kén ăn!

Mộc Thanh Sơn xoa xoa tay, hơi lạnh.

Thượng Vân Trạch cởi áo choàng xuống, đem người vây lại chặt chẽ, một đường dẫn hẳn đến chợ đêm, ăn một bát mì sợi thịt gà không có thịt mỡ cùng cà rốt, cũng tuyệt đối không cay mà lại rất thanh đạm.

"Sư gia đâu rồi?" Bên trong phủ nha, Ôn Liễu Niên tìm xung quanh.

"Đã cùng Thượng bảo chủ đi ra ngoài ." Người quét dọn nói, "Hai người cùng cưỡi một con ngựa, nhìn qua tâm tình rất tốt, còn nói có lẽ sẽ về trễ một chút."

"Rất tốt rất tốt." Ôn đại nhân nhìn qua rất hài lòng, quay người nhanh nhẹn trở về thư phòng.

"Đại đương gia sao còn chưa nghỉ ngơi?" Trên Triệu Mộ nhai, Lục Truy thả người nhảy lên nóc nhà.

"Luôn cảm thấy trong lòng có chút chột dạ." Triệu Việt quay đầu, "Người xem ấn đường của ta có phải đã biến đen hay không?"

Lục Truy cảm thấy buồn cười, "Đâu chỉ là ấn đường đen, mà là cả khuôn mặt đều biến thành màu đen."

"Ta hối hận rồi." Triệu Việt khẽ nhíu mày. Lục Truy dừng một chút, sau đó thử dò xét hỏi, "Đại đương gia hối hận lúc trước tới Triệu Mộ nhai này?"

Triệu Việt nhìn về xa xa, như là đang suy nghĩ điều gì.

"Nếu là hối hận rồi, hiện tại xuống núi vẫn còn kịp." Lục Truy cười cười, "Mặc kệ Đại đương gia quyết định như nào, các huynh đệ đều vẫn thề sống chết đi theo."

"Không phải hối hận đến Triều mộ nhai." Triệu Việt lắc đầu.

"Vậy Đại đương gia là đang hối hận chuyện gì?" Lục Truy không rõ.

Triệu Việt nói, "Hối hận ngày đó không nên cho hãn cái bánh bao kia."

Lục Truy: ...

Nhớ đến thư sinh vẽ mặt chính nghĩa đứng ở trên bờ ruộng ngày đó, Triệu Việt quả thực đầu đau sắp nứt.

Ở đâu có dáng vẽ Tri phủ chứ, hoàn toàn chính là vị tổ tông chọc không nổi a...

THỔ PHỈ CÔNG LỢC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Ta Muốn Đến Gặp Vị Tân Tri Phủ !!!

Mà Ôn Liễu Niên hiển nhiên sẽ không quan tâm Triệu Đại đương gia suy nghĩ như thế nào, vẫn như trước cùng với vài người buôn sách chuẩn bị in ấn, Tào Đại càng là tuyệt bút vung lên - Tinh tế phác thảo ra một bức tranh 《 Trăm vị thần tiên 》 cười mây đạp gió trong sương khói mênh mông, dùng để tặng kèm chung với sách. Trong đó, trên người Triệu Việt mặc giáp vàng đứng ở chính giữa, trong vòng bán kính một thước xung quanh ánh vàng lờ lờ, quả thực có thể chói mù hai mắt.

Tin tức một khi truyền ra ngoài, dân chúng tất nhiên là kích động không thôi, từ sáng sớm liền lập tức đến xếp hàng, sợ là chậm sẽ không nhận được. Đệ tử Đặng Vân bảo cùng nha dịch đồng thời giúp đỡ duy trì trật tự, hiện trường cực kỳ náo nhiệt, nhìn qua mỗi người đều rất vui vẻ, giống như là đang đón Tết.

"Mọi người không nên chen lấn." Mộc sư gia phụ trách phân phát nói, "Đến xếp hàng, mỗi người đều sẽ được nhận... Vương đại thẩm, người đã xếp hàng hai, lần ba rồi, lần này không thể lấy nữa."

Thượng Vân Trạch ôm kiếm dựa vào một bên, sung sướng cam nguyện làm hộ vệ.

"Đại nhân đến!" Dân chúng có người tinh mắt nhìn thấy.

Ôn Liễu Niên từ trong phủ nha bước ra, nhìn hàng người dài không thấy điểm dừng, trong lòng rất là vui mừng.

"Đại nhân, sách còn có phần tiếp theo không?" Có dân chúng lăm miệng hỏi.

"Nếu như mọi người yêu thích, tất nhiên sẽ có." Ôn Liễu Niên vui vẻ nói, "Thậm chí còn có thể cách khoảng ba, bốn tháng lại ra một quyển."

Tại hiện trường, tiếng vỗ tay vang như sấm.

Thật tốt !

"Cứ ba, bốn tháng sẽ ra một quyển?" Có ám tuyến(*) Triệu Mộ nhai cùng xếp hàng với dân chúng, cho nên bên Triệu Việt tất nhiên là rất nhanh biết được tin này, vì vậy trên trán nổi đầy gân xanh.

(*) ám tuyến hao hao giống gián điệp.

"Đúng vậy a." Ám tuyến nói, "Lúc đó, tiếng hoan hô của dân chúng vang vọng cả một vùng, rất là cao hứng. Còn có mấy bà cô bà thím cùng nhau thảo luận, nói nếu là được trẻ lại khoảng hai, ba mươi tuổi, thì dù có chết cũng phải gả cho Đại đương gia."

Lục Truy nhần cười.

Triệu Việt: ...

"Kỳ thực viết cũng không tệ lắm." Lục Truy tiện tay lật qua lật lại tập sách nhỏ, "Rất là anh minh thần võ, còn sử dụng không ít điển cố."

"Còn có thứ này nữa." Ám tuyến là một cậu nhóc mười sáu, mười bảy tuổi, lúc lấy bức họa từ trong ngực ra thì vẻ mặt rất là oan ức, "Lúc ra ngoài còn phải phí công giành giật một phen, có một tráng hán sống chết đưa giá muốn mua lại của ta, không mua được thì cướp, cực kì hung ác."

Triệu Việt khóe miệng giật giật, tráng hán?

Lục Truy mở bức họa ra.

"Oa." Các đệ tử tại hiện trường kinh ngạc thốt lên, sao lớn vậy a!

Triệu Việt ghen họng nhìn trân trối, nhìn bức họa chính mình ở bên trong ánh vàng chói lóa, rất muốn phun một ngụm máu.

"Chỉ là làm cho vui mà thôi." Lục Truy vỗ vỗ bả vai của hắn, "Huống hồ so với lúc trước ở trong thành bị bôi đen, như bây giờ kỳ thực cũng không tệ lắm."

Triệu Việt hít sâu một hơi, dựa theo trình độ điên cuồng của vị tri phủ này, hắn thật sự không có chút hoài nghi nào nếu như thực sự cần thiết, vị tri phủ này hoàn toàn sẽ không hề có một chút áp lực nào đem mình về thành nữ nhân.

Lục Truy đem bức họa cùng tập sách nhỏ cất vào trong rương -- Ngăn ngủi hơn một tháng, chỗ tích trữ đã xếp thành một chồng.

"Ta muốn xuống núi." Triệu Việt nói.

Lục Truy nghe vậy cả kinh, "Đại đương gia muốn đến chỗ quan phủ?"

"Ta muốn đi gặp vị tân tri phủ kia." Triệu Việt nghiêng răng nghiêng lợi.

Lục Truy nhíu mày, "Ta không đồng ý, lần này Đại đương gia đã kích động quá mức, huống hồ vị Ôn đại nhân này là từ thành Vân Lam điều đến đây, nói không chừng bên cạnh còn có ám vệ của Truy Ảnh cung."

"Cũng không thể để hắn tiếp tục tùy ý như vậy ... Hơn nữa." Triệu Việt thật sự không biết chính mình nên làm gì bây giờ, "Yên tâm đi, ta tự có chừng mực."

"Đại đương gia." Lục Truy như trước nhíu mày.

Mà Triệu Việt hiển nhiên không định thỏa hiệp.

Lục Truy không thể làm gì khác hơn là thở dài, "Được rồi, vậy ta dẫn người ở bên ngoài thủ, nếu bên trong phủ có mai phục, cũng có thể phối hợp."

Thành Thương Mang cũng không phải là nơi giao thông trọng yếu, cho nên buổi tối rất là an tĩnh, ngoại trừ phu canh, trên đường gần như không có một bóng người.

Ôn Liễu Niên ngồi bên cạnh bàn đọc sách một lúc thì xoa xoa mắt định đi nghỉ ngơi, lại đột nhiên nghe thấy trong viện truyền đến tiếng đánh nhau liên vội vã khoác áo chạy ra ngoài xem, thì thấy Thượng Vân Trạch đang đánh nhau cùng một hắc y nhân, công phu hai người nhìn cũng không yếu, bay lượn trên không trung thoát ẩn thoát hiện hoa cả mắt.

"Có chuyện gì vậy?" Mộc Thanh Sơn nghe được động tĩnh, cũng vội vàng chạy tới

Thượng Vân Trạch thoáng liếc mắt nhìn hai con mọt sách đứng ở cửa, tập tứ thế giữa đầu nhìn lên, trong lòng bỗng dưng thấy có chút buồn cười.

"Thượng bảo chủ!" Triệu Việt nghiêng răng nghiêng lợi, "Ta không muốn làm người bị thương, ta chỉ muốn cùng tri phủ nói vài câu mà thôi."

Thượng Vân Trạch cùng hấn nhảy xuống mặt đất, nha dịch lập tức giơ đao xông lên.

"Khoan đã." Ôn Liễu Niên vốn dĩ thông minh, sao lại không đoán được hấn là ai. Hơn nữa tuy trên mặt đã che khăn, nhưng đôi mắt kia lại rất dễ dàng nhận ra, vì vậy híp mắt cười nói, "Đúng vậy, là đến tìm bản quan."

Triệu Việt trong mắt lộ ra hung quang, trừng hấn một cái.

Mộc Thanh Sơn run rẩy một cái, thật hung dữ.

Thượng Vân Trạch trong lòng bất mãn, rất hối hận vừa rồi đã thủ hạ lưu tình, không cho hẳn một quyền.

Ôn đại nhân cũng không để bụng, thậm chí còn sai hạ nhân đi pha trà ngon.

Thực ra, dựa theo giá trị vũ lực của Triệu Việt, muốn lên vào phủ nha không một tiếng động có thể nói là đơn giản, nhưng vừa mới vào đã đụng phải Thượng Vân Trạch, vì vậy liền đánh nhau. Tuy nói con đường có chút trắc trở, nhưng dù sao cũng đã gặp được chính chủ, coi như đi một chuyến cũng không trắng tay.

Bên trong thư phòng, Ôn Liễu Niên nhiệt tình giới thiệu, "Đây là trà Nga Mi thượng hạng, ta cố ý từ Thục Trung mang tới."

Triệu Việt hiển nhiên không có tâm tình uống trà, không nhin được nói, "Người tốt cuộc muốn làm cái gì?" .

Ôn Liễu Niên trả lời, "Quét sạch dân phong." Ngữ điệu thập phần sắc bén.

Triệu Việt: ...

Trước khi tới, hẳn cũng đã nghĩ tới cảnh khi hai người gặp mặt sẽ ra sao. Muốn nói là không hỏi ý mà tự tiện dùng hình ảnh của người khác, là người đọc sách, ít nhiều gì cũng phải có chút hổ thẹn mới đúng, nhưng lại không ngờ tới đối phương cư nhiên hùng hồn như vậy.

Ôn Liễu Niên lại tán thưởng, "Đại đương gia quả thật là ngọc thụ lâm phong, phi thường anh tuấn tiêu sái, có dáng dấp của thần nhân, dân chúng đều thập phần ngưỡng mộ."

Triệu Việt đầu ong ong vang.

"Nếu hôm nay hữu duyên gặp mặt, vừa lúc còn có một việc." Ôn Liễu Niên tiếp tục nói.

Triệu Việt nghĩ, câu 'Hữu duyên gặp mặt' này đại khái chính là một câu xui xẻo nhất cuộc đời này.

"Chuyện gì vậy?" Thượng Vân Trạch ở một bên, nhỏ giọng hỏi Mộc Thanh Sơn.

Mộc Thanh Sơn liếc nhìn Ôn Liễu Niên, thấy hắn còn đang cười tủm tỉm nhìn Triệu Việt, vì vậy nhỏ giọng nói, "Ban ngày đại nhân có nói qua, muốn dựng một sân khấu trước cửa nha môn."

Triệu Việt chân mày gân xanh nhảy lên.

"Sân khấu?" Thượng Vân Trạch cũng có chút khó hiểu.

"Ừ." Mộc Thanh Sơn gật đầu, "Sau đó thì mời Đại đương gia mỗi ngày lên đài, cùng dân chúng tán gẫu việc nhà."

Thượng Vân Trạch nhả cười.

Triệu Việt tức giận bóp nát một chén trà.

"Không phải chuyện này." Ôn Liễu Niên nhanh chóng lắc đầu, "Là chuyện khác."

"Không cần nói." Triệu Việt lạnh lùng nói, "Là chuyện gì ta cũng sẽ không đồng ý, đại nhân tự giải quyết cho tốt."

"Nghe một chút cũng không sao." Ôn Liễu Niên bắt đầu lộ ra chấp nhất của người đọc sách .

"Năm mơ." Triệu Việt rút từ trong kẽ răng.

"Ta muốn xây cho Đại đương gia một tòa tòa nhà ở trong thành." Ôn Liễu Niên tiện tay vẽ ra một vòng tròn, "Lớn như vậy!"

Triệu Việt: ...

Thượng Vân Trạch đỡ cửa cười.

Mộc Thanh Sơn cũng là dở khóc dở cười.

"Thế nào?" Ôn Liễu Niên hai mắt tràn ngập chờ mong.

"Không thế nào hết." Triệu Việt ánh mắt lạnh lẽo, "Ta đến đây cũng chỉ là muốn nói với đại nhân, mong sau này đừng tiếp tục dùng hình ảnh của ta, cũng không cần đánh chủ ý lên Triệu Mộ nhai!"

"Dân chúng nhất định sẽ rất khó chịu." Ôn Liễu Niên tiếc nuối không gì sánh được.

Triệu Việt cố họng 'ực' một cái, sau đó nói, "Đại nhân có thể dùng hình ảnh của người khác, Thượng bảo chủ cũng rất tốt!"

"Quá khen." Thượng Vân Trạch rất vất vả mới nhịn được cười, "Tại hạ làm sao có thể so sánh được với Triệu đại đương gia hào quang vạn trượng."

Ôn Liễu Niên cũng rất bình tĩnh, "Đại đương gia anh tuấn bất kham như vậy, nhất định không phải người muốn làm khó dân chúng."

Trước ngày hôm nay, Triệu Việt đem tất cả người đọc sách gọi chung là một sách .

Sau ngày hôm nay, Triệu Việt nghĩ một sách cũng phải phân thành nhiều loại khác nhau, có hiền lành thật thà, có chất phác ít lời, cũng có người như

vị Tri phủ đại nhân trước mặt này đây, rõ ràng là đang chiếm tiện nghi người khác, về mặt lại còn quang minh chính đại như vậy.

Nói chung quả thực là ... Xấu xa.

"Đại đương gia thích thành Đông hay là thành Tây?" Ôn Liễu Niên nhìn hẳn.

"Tại hạ không cần đại nhân xây tòa nhà!" Triệu Việt không thể nhịn được nữa, nhấn mạnh một lần.

"Sợ là không được." Ôn Liễu Niên lắc đầu, "Nạn trộm cướp ở núi Thương Mang, bản quan chắc chắn sẽ phải càn quét sạch sẽ. Nếu là cố thủ Triệu Mộ nhai không chịu rút lui, chỉ sợ tương lai sẽ gặp phải bất lợi."

Triệu Việt cười nhạt, "Quanh co một vòng, đây mới chính là mục đích đại nhân muốn gặp ta đúng không?"

"Nếu không phải là thổ phi, vì sao phải cố ở lại giữa một ổ thổ phi?" Ôn Liễu Niên nói, "Vương Thiên Hồ đã diệt, thổ phi còn lại ở nơi đó cũng sẽ không còn kiêu ngạo được lâu, nếu Triệu đại đương gia nguyện ý cùng quan phủ hợp tác, tiêu diệt thổ phi một công đôi việc, vì sao lại không làm?"

"Ta sẽ không nhúng tay vào việc của quan phủ." Triệu Việt nói, "Hiện tại sẽ không, tương lai lại càng không."

"Cái này cũng dễ thôi." Ôn Liễu Niên ngược lại rất sáng khoái.

Triệu Việt nhú, "Dễ?"

"Không muốn nhúng tay vào việc của quan phủ, vậy thì hãy cùng hợp tác với Đặng Vân Bảo, đều là môn phái giang hồ, có lẽ cũng sẽ không vi phạm phép tắc của Đại đương gia." Ôn Liễu Niên sửa lại cho đúng.

Mộc Thanh Sơn nhìn thoáng qua Thượng Vân Trạch.

Thượng bảo chủ lập tức đồng ý.

Nhưng Triệu Việt hiển nhiên không đáp ứng.

"Hiện tại cũng không cần trả lời ta ngay lập tức." Ôn Liễu Niên nói, "Không bằng lấy kỳ hạn mười ngày, mười ngày sau tại nơi này, ta chuẩn bị rượu nhạt đợi Đại đương gia."

"Ta vì sao phải nghe lời người?" Triệu Việt lạnh lùng hỏi.

Ôn Liễu Niên nói, "Bởi vì bản quan vừa nghĩ ra một cố sự mới." Ngụ ý rất rõ ràng, nếu không đáp ứng, vậy thì ta cứ tiếp tục in sách.

Triệu Việt: ...

Ôn Liễu Niên nhìn hẩn.

Triệu Việt xoay người rời đi.

"Lại đến nữa a." Ôn Liễu Niên nhiệt tình mời mọc.

Triệu Việt thả người nhảy lên nóc nhà, rất nhanh liền biến mất ở trong màn đêm.

"Sao rồi?" Lục Truy đứng ở chỗ tối ngoài nha phủ chờ.

"Trở về !" Triệu Việt sắc mặt âm trầm.

"Tri phủ đại nhân rất khó đối phó ?" Lục truy suy đoán.

Triệu Việt vung roi, lao nhanh về núi Thương Mang

Lục Truy quay đầu liếc nhìn phủ nha phía xa xa, cũng có chút đau đầu.

Xem ra là một người rất khó đối phó a...

THỔ PHỈ CÔNG LỰC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Một Sách Rất Đáng Sợ!!!

Sau khi trở lại Triều Mộ nhai, tiểu đệ canh giữ cửa núi trong lòng rất là sợ hãi, Đại đương gia mặt thực sự rất đen, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, phi thường đáng sợ.

Lục Truy đưa cho hắn một chén nước, "Có thể ngàn dặm xa xôi bị điều đến thành Thương Mang làm quan cũng phải có chút tài năng, Đại đương gia không cần quá lo lắng."

Triệu Việt nói, "Cái con một sách kia đâu chỉ là có chút tài năng, hắn quả thực chính là đang cố khoe tài."

Lục Truy cảm khái, "Hiếm khi thấy Đại đương gia tức giận như vậy."

Triệu Việt quả thật là tức giận.

Bình thường bên cạnh đều là người tập võ, coi như trong lòng không sáng khoái, đánh một trận cũng thôi đi, nhưng lần này đối phương lại là thư sinh tay trói gà không chặt, trắng nõn nà ngoan ngoãn biết điều, vẻ mặt vô tội đứng trước mặt mình, đừng nói là đánh nhau, coi như chỉ là lấy ngón tay chọt một cái, cảm thấy cũng sẽ ngã xuống không dậy nổi ngay lập tức -- Đương nhiên, cũng có thể là do bản thân hắn cố ý không chịu đứng dậy.

"Hắn có thể làm một con một sách thật thà không?" Triệu Việt cau kinh.

Lục Truy nhần cười, lắc đầu, tự rót cho mình một chén trà.

Bên trong phủ nha, Ôn Liễu Niên một tay chống quai hàm, suy tư nhìn ra bên ngoài, thỉnh thoảng sẽ cười một cái. Nha dịch đi ngang qua nhìn thấy không khỏi cũng có chút chấn động mãnh liệt, đại nhân là bị trúng tà sao.

Mộc Thanh Sơn nhìn thấy cũng có chút nghi hoặc, muốn đi vào thư phòng nhìn xem sao.

"Trời sắp sáng rồi." Thượng Vân Trạch kéo hẳn, "Có việc gì sáng mai lại nói, mau đi nghỉ ngơi đi."

"Không buồn ngủ." Mộc Thanh Sơn nói.

"Không buồn ngủ cũng phải ngủ." Thượng Vân Trạch nhíu mày, "Không thì làm sao có thể béo lên được?"

Mộc Thanh Sơn không rõ, "Ta vì sao phải béo lên?"

Thượng Vân Trạch ngừng một chút, nói, "Bởi vì phúc hậu."

Mộc Thanh Sơn: ...

Ôn Liễu Niên cầm lấy bức họa Triệu Việt trên bàn, để dưới ánh nến nhìn tỉ mỉ.

Ngực Mộc Thanh Sơn tự nhiên sinh ra một loại cảm giác quý dị.

Thượng Vân Trạch cũng thấy buồn cười, "Nhìn bộ dáng này không giống như là muốn đến núi Thương Mang diệt thổ phỉ, mà giống như là muốn đến Triệu Mộ nhai dưa sính lễ."

"Đừng nói bậy!" Mộc Thanh Sơn lườm hẳn một cái.

Thượng Vân Trạch nói, "Sợ cái gì, đại nhân cũng không có nghe được."

"Bản quan nghe được." Ôn Liễu Niên sờ sờ cằm, "Sư gia."

"Đại nhân." Mộc Thanh Sơn vội bước vào thư phòng.

"Người cảm thấy Triệu Việt làm người thế nào?" Ôn Liễu Niên hỏi.

"Mới gặp mặt một lần, không thể nói chính xác được." Mộc Thanh Sơn nói, "Nhưng quả thật không giống như là kẻ đại ác."

"Còn Thượng bảo chủ?" Ôn Liễu Niên lại hỏi.

Thượng Vân Trạch nói, "Lúc trước ta cho rằng trong núi Thương Mang đều là những người lỗ mãng, thế nhưng theo như những gì nhìn thấy tối nay, công phu của Triệu Việt quả thực không tính là yếu, lúc đầu ta cũng có quan sát."

"So với bảo chủ thì sao?" Mộc Thanh Sơn hỏi.

Thượng Vân Trạch lập tức nói, "Tất nhiên là kém xa ta."

"Bản quan cũng cảm thấy hắn không giống như là kẻ xấu." Ôn Liễu Niên nói, "Nếu không phải kẻ xấu, vậy thì càng phải mời xuống núi, cùng lắm đến khi tiêu diệt thổ phi xong lại trả hắn về Triệu Mộ nhai, đến lúc đó trong núi thanh tĩnh, trong thành an ổn, chẳng phải là một chuyện tốt sao?"

Mộc Thanh Sơn nói, "Lời này đại nhân nên nói với Triệu Việt, nhưng có vẻ hắn cũng không giống loại người dễ tiếp thu ý kiến người khác."

"Không sao." Ôn Liễu Niên nói, "Bản quan giỏi ăn nói."

Mộc Thanh Sơn nghe vậy trầm mặc, nghĩ thầm không phải giỏi bình thường, đêm nay người kia lúc rời đi thì cả khuôn mặt đều tức giận đến trắng bệch.

"Mười ngày sau, đại nhân cảm thấy hắn có đến không?" Thượng Vân Trạch hỏi.

"Vì sao lại không đến?" Ôn Liễu Niên nói, "Bản quan hiếu khách như vậy."

Mộc Thanh Sơn: ...

"Huống hồ nếu hãn không chịu đến, ta sẽ coi như là hãn đã chấp nhận." Ôn Liễu Niên cười híp mắt.

Thượng Vân Trạch từ nội tâm phát ra lời nói, "Đại nhân quả thật là rường cột nước nhà." Còn có một câu nói không nói, độ dày da mặt quả thực người bình thường không có khả năng sánh được.

"Bảo chủ quá khen." Ôn Liễu Niên nói đa tạ, mang theo làn gió phảng phất ôn lương hiền hòa rời đi.

Thượng Vân Trạch bắt đầu tự đáy lòng cảm tạ phong thư Truy Ảnh cung gửi tới, ngay từ đầu đã muốn Đăng Vân báo gia nhập với quan phủ, vốn dĩ còn có chút không vui, cảm thấy giống như là bị người uy hiếp, nhưng hiện tại xem ra phong thư kia không phải giúp Ôn Liễu Niên, mà là giúp chính mình -- Bằng không dựa theo phong cách làm việc của vị Tri phủ đại nhân này, thì còn không biết sẽ đưa ra cái thủ đoạn 'mời mọc' gì .

Chỉ suy nghĩ một chút thôi liền cảm thấy lạnh sống lưng.

Ba ngày sau, Vương Thiên Hồ và đồng bọn bị áp giải lên xe, sau khi điều hành quanh phố mới đưa đến Thương Nhĩ châu tra xét rồi sung quân, dân chúng bị ức hiếp đã lâu, lúc này tất nhiên là thở phào một hơi, lập tức vỗ tay tỏ vẻ vui sướng, độ khâm phục Ôn Liễu Niên cũng tăng lên vài phần.

Sắp tới tháng chạp, học đường cùng thiện đường trong thành cũng đã xây dựng xong, mỗi ngày lúc đi ngang qua đều có thể nghe được tiếng lanh lảnh của thư sinh, còn có lão nhân gia ngồi trong viện tắm nắng, rất là an ổn hoà thuận.

"Cũng nên là như vậy." Ôn Liễu Niên cùng Mộc Thanh Sơn đi trên đường, mỗi người cầm một chuỗi kẹo hồ lô, "Chỉ là thiếu chút bầu không khí ăn tết."

"Thành Vân Lam ăn tết rất náo nhiệt phải không?" Mộc Thanh Sơn hỏi.

"Phải." Ôn Liễu Niên gật đầu, "Hàng năm chưa tới tháng chạp đã bắt đầu bận rộn, đêm ba mươi còn có mở sân khấu diễn kịch, bờ sông thì toàn là người đang chuyển động, đến đi lại cũng khó khăn. Đến mười lăm tháng giêng, khi có đoán đố đăng, người còn có thể chen hồng thuyền."

"Thật tốt." Mộc Thanh Sơn có chút ước ao, cười nói, "Từ khi ta được sinh ra cho đến bây giờ, thành Thương Mang chưa từng có qua náo nhiệt."

"Ăn tết dù sao cũng phải có không khí tết." Ôn Liễu Niên nói.

"Dân chúng muốn ăn tết, thổ phỉ cũng muốn ăn tết." Mộc Thanh Sơn nói, "Lúc trước mỗi lần gần đến cuối năm, hầu như đều có thổ phỉ vào thành cướp bóc, dân chúng luôn cảm thấy bất an, đến tự vệ cũng không làm được thì làm sao có thể an tâm đi mua hàng tết."

Ôn Liễu Niên lắc đầu, "Quan địa phương ngu ngốc, người khổ cũng chỉ có thể là dân chúng."

Mộc Thanh Sơn cười nói, "Hiếm khi thấy đại nhân thẳng thắn như vậy."

"Vương Thiên Hồ đã diệt, trong thành lại có Đãng Vân bảo tọa trấn, ta nghĩ dân chúng rồi sẽ có một năm an ổn." Ôn Liễu Niên ăn xong một quả sơn tra cuối cùng, sau đó lau tay một chút, "Đi, chúng ta vào trong chợ xem."

Mộc Thanh Sơn gật đầu, cầm nửa chuỗi kẹo hồ lô vừa đi vừa cảm khái, đại nhân tuy nhìn nhã nhặn, mà khi ăn thì ngược lại là rất nhanh.

Tuy không thể so sánh với thành Vân Lam, nhưng cùng so sánh với lúc trước thì khu chợ thành Thương Mang đã náo nhiệt phần hoa hơn rất nhiều, thậm chí còn có vài món đồ hiếm lạ ngoài thành. Ôn Liễu Niên tất nhiên là không cảm thấy mới lạ gì, nhưng Mộc Thanh Sơn từ nhỏ vẫn chưa từng rời khỏi thành Thương Mang, khó tránh khỏi sẽ để ý mà nhìn thêm vài lần.

"Thích sao?" Thượng Vân Trạch ở bên cạnh hần hỏi.

"Thượng bảo chủ." Mộc Thanh Sơn giật mình, "Sao người lại ở đây."

Thượng Vân Trạch nói, "Tiện đường."

"Ta tới bồi đại nhân thị sát dân tình." Mộc Thanh Sơn thả đồ chơi nhỏ cầm trong tay xuống, "Di, đại nhân đâu rồi?"

"Đi dùng cơm cùng đệ tử Đẳng Vân bảo rồi." Thượng Vân Trạch nói.

Mộc Thanh Sơn: ...

Vì sao không chờ ta.

"Chư vị chậm một chút." Là một văn nhân, Ôn đại nhân chạy hồng học rất là khó thở. Lúc trước ở Truy Ảnh cung cũng hay bị ám vệ kéo đi, vì sao hiện tại đến thành Thương Mang rồi vẫn là trốn không thoát cái cảnh này.

Tiểu đệ tử Đẳng Vân bảo kéo Ôn Liễu Niên, quả thực chính là chạy như bay -- Ngàn vạn lần không thể để cho Mộc sư gia nhìn thấy, bằng không nhất định sẽ bị Bảo chủ phạt!

"Chúng ta cũng đi ăn cơm?" Thượng Vân Trạch hỏi.

"Được." Mộc Thanh Sơn ngược lại đáp ứng rất là sáng khoái.

Thượng bảo chủ tâm tình sung sướng, chỉ là còn chưa kịp đề nghị đến tửu lâu, Mộc Thanh Sơn đã ngồi xuống một quán nhỏ gần đó.

Thượng Vân Trạch: ...

"Ngồi đi." Mộc Thanh Sơn gọi hẳn, sau đó rồi hướng chủ quán nói, "Trương bá, hai bát mì giống nhau, thêm ít đồ lót dạ."

"Được rồi." Chủ quán tuy tuổi tác đã cao, tay chân vẫn rất nhanh nhẹn, vừa nấu mì vừa cười nói, "Hôm qua gặp tẩu tử người còn nói, Tiểu Mộc lớn rồi còn có tiền đồ, trở thành Mộc sư gia."

Mộc Thanh Sơn mặt đỏ lên, có chút ngượng ngùng.

"Tiểu Mộc?" Thượng Vân Trạch ngồi ở bên cạnh hẳn nói.

"Không được gọi bậy !" Mộc Thanh Sơn hung ác liếc hẳn một cái.

Thượng bảo chủ tâm tình phi thường tốt, từ trong tay áo lấy ra một miếng ngọc bội thanh nhã, "Cái này cho người."

"Vì sao?" Mộc Thanh Sơn cầm lên nhìn.

"Chỉ là một vật nhỏ mà thôi." Thượng Vân Trạch nói, "Điều khắc không tồi."

"Ta không thể nhận." Mộc Thanh Sơn lắc đầu, "Phía trên có khắc chữ 'Thượng', rõ ràng là có người muốn tặng cho bảo chủ, nên giữ lại mới đúng."

Thượng Vân Trạch nhú mày, "Sao nhiều tật xấu như vậy, cho người thì người cầm đi !"

"Người tặng vật này cũng là có tâm ý, nếu Bảo chủ không thích, thì cũng không nên tùy tiện đưa cho người khác." Mộc Thanh Sơn rất kiên trì.

Thượng Vân Trạch cắn răng, người ngược lại cũng biết là người tặng có tâm ý.

"Mì đến đây." Trương bá bưng hai bát mì nóng hôi ra, một bát thì có ớt đỏ rực, hành rau thơm xanh biếc, cùng sợi mì trắng hòa quyện vào nhau nhìn rất là mê người, một bát khác là mì cùng nước lèo, bên trên phủ mấy miếng thịt bò.

"Ăn ngon không?" Thượng Vân Trạch vừa nhìn thấy bát mì liền cảm thấy ê răng.

"Tất nhiên là ngon." Mộc Thanh Sơn đưa đũa cho hắn, "Khi ta còn nhỏ đã ăn mì ở đây rồi."

"Đúng vậy a." Trương bá sau khi nghe thấy cũng cười ha ha, thuận tiện đưa thêm cho hai người một đĩa giá cùng rau xanh "Từ nhỏ đã kén ăn, ca ca cùng tẩu tử hắn cũng đau đầu không ít."

Thượng Vân Trạch nói, "Thật khó nuôi."

Mộc Thanh Sơn bĩu môi, "Lại không muốn người nuôi."

Thượng Vân Trạch nghe vậy sững sờ, quay đầu nhìn hắn.

Mộc Thanh Sơn ngược lại hoàn toàn không cảm thấy được gì, còn cẩn thận gấp giá lên ăn, vẻ mặt rất là nghiêm túc. Bởi vì mùa đông trời rất lạnh, cho nên mặc rất nhiều, càng thấy rõ được gương mặt chỉ lớn bằng bàn tay.

Thượng Vân Trạch hít sâu một hơi, sau đó cúi đầu dồn sức ăn mì.

Con mọt sách này quả thực là biết cách đòi mạng người khác.

Mà đồng dạng cũng có người cảm thấy như vậy, là Triệu Việt ở trên Triệu Mộ nhai.

"Đại đương gia." Lục Truy vốn dĩ đang ở thư phòng đọc sách, lúc này cũng bị hắn đi tới đi lui làm cho chóng mặt, "Người có thể ngồi xuống trước được không?"

Triệu Việt kéo ghế ngồi xuống đối diện hẳn, vành mắt đen thui vô cùng thê thảm.

Lục Truy đồng tình nhìn hẳn, "Đại dương gia thật sự là cả đêm chưa ngủ?"

"Nhắm mắt lại liền mơ thấy cái tên Ôn đại nhân kia." Triệu Việt nghiêng rãnh nghiêng lợi, nửa đêm canh ba giật mình tỉnh lại, đổ mồ lạnh ướt sũng cả người, ai còn có thể ngủ được.

Lục Truy nói, "Cách kỳ hạn mười ngày còn có tám ngày, Đại dương gia cũng không thể vẫn tiếp tục không ngủ."

Triệu Việt nói, "Ai nói ta muốn đi? !"

Lục Truy: ...

THỔ PHỈ CÔNG LỢC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Vì Sao Nhất Định Phải Ép Triệu Việt Xuống Núi!!!

Thế nhưng hiện tại Ôn đại nhân tạm thời vẫn chưa có bận tâm suy nghĩ xem mười ngày sau Triệu Việt có đến ước hẹn hay không; Hoặc là nói cách khác, hãn cơ hồ đã kết luận đối phương nhất định sẽ đến, nếu ván đã đóng thuyền, tất nhiên cũng không cần phải tốn nhiều tâm tư, huống hồ đã sắp tới cuối năm, vì có thể để cho dân chúng trong thành trải qua một cái Tết tốt đẹp, hãn cơ hồ mỗi ngày đều bận rộn xoay quanh.

Mộc Thanh Sơn nói, "Đại nhân."

"Chuyện gì?" Ôn Liễu Niên hỏi.

Mộc Thanh Sơn nói, "Ăn chùa cũng không nên dùng cách này."

"Sư gia nói đùa." Ôn Liễu Niên nói, "Bảo chủ Đăng Vân bảo là người tuấn lãng tiêu sái như thế, vừa nhìn liền biết vô cùng trọng nghĩa khinh tài."

Mộc Thanh Sơn: ...

Ôn Liễu Niên đặt bút lông trong tay xuống, cẩn thận thổi khô mực nước trên giấy-- Phía trên viết không ít chữ, đều là hàng tết cần Đăng Vân bảo chuẩn bị, thậm chí còn yêu cầu cần phải có ớt cùng thịt khô.

Mộc Thanh Sơn suy nghĩ một chút, vẫn là đi tìm Thượng Vân Trạch.

Thượng bảo chủ đang ở hậu viện luyện kiếm, liếc mắt thấy hãn đang đến gần, động tác càng lúc càng mây bay nước chảy, cơ hồ muốn dùng mũi kiếm ở trên không trung vẽ ra một đóa hoa.

Mộc Thanh Sơn ngẩng đầu nhìn.

Thượng Vân Trạch tâm tình phi thường tốt, thu chiêu rơi xuống đất đi tới, "Làm xong việc rồi?"

"Ừm." Mộc Thanh Sơn nói, "Ta là tới đa tạ bảo chủ." Mặc dù đại nhân da mặt hơi dày, nhưng cấp bậc lễ nghĩa vẫn là phải chu toàn một chút mới tốt.

"Đa tạ ta làm cái gì?" Thượng Vân Trạch có chút khó hiểu.

"Vài ngày gần đây, Đẳng Vân bảo hẳn là vì dân chúng trong thành tổn không ít ngân lượng." Mộc Thanh Sơn nói, "Đại nhân cũng là then trong lòng."

Thượng Vân Trạch nghe vậy bật cười, "Then trong lòng?"

Mộc Thanh Sơn chợt dạ dừng một chút, sau đó gật đầu, "Đúng vậy."

"E là không phải." Thượng Vân Trạch cùng hẳn đi trở về.

"Vì sao?" Mộc Thanh Sơn nỗ lực khiến bản thân trông tự nhiên một chút.

"Đây cũng không đơn giản là Đẳng Vân bảo đang làm việc thiện." Thượng Vân Trạch hỏi, "Người biết Truy Ảnh cung không?"

"Biết." Mộc Thanh Sơn gật đầu, "Đại nhân thỉnh thoảng cũng sẽ nhắc tới cuộc sống lúc trước tại thành Vân Lam." Chính mình mặc dù không phải người trong giang hồ, nhưng cũng có nghe qua cung chủ Truy Ảnh cung - Tần Thiếu Vũ

"Tiệm buôn Truy Ảnh cung trải rộng khắp thiên hạ, từ khi ta bắt đầu xuống núi đến phủ nha, Đẳng Vân bảo đã bắt đầu cùng Truy Ảnh cung làm ăn qua lại một chút." Thượng Vân Trạch nói, "Dựa lưng đại thụ đón gió tốt,

tương lai lợi ích của Đảng Vân bảo tất nhiên cũng không nhỏ, hiện tại cũng chỉ là lấy ra một phần trong đó mà thôi."

"Còn có chuyện này sao?" Mộc Thanh Sơn kinh ngạc hỏi.

"Quả thật là con mọt sách." Thượng Vân Trạch lắc đầu.

Mộc Thanh Sơn bất mãn, "Người với đại nhân không chịu nói, làm sao ta biết được?"

"Sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày bị người khác bán đi còn giúp người ta đếm bạc." Thượng Vân Trạch gõ gõ đầu hần.

Mộc Thanh Sơn né hần, thuận lợi đánh hần một cái -- Đương nhiên một chút sức lực cũng không có, mềm nhũn.

Nỗi buồn của mọt sách ai có thể thấu.

Thượng Vân Trạch trong lòng rất là sáng khoái, "Có muốn ra ngoài một chút hay không?"

Mộc Thanh Sơn nói, "Không muốn."

"Vậy người muốn làm gì?" Thượng Vân Trạch lại hỏi.

Mộc Thanh Sơn trả lời, "Đọc sách."

"Sách có gì đáng xem." Thượng Vân Trạch nhíu mày, "Lại là những thứ 'chi, hồ, giả, dã' kia?"

"Không phải." Mộc Thanh Sơn lắc đầu, "Là sách đại nhân viết."

Thượng Vân Trạch nghe vậy như bị sét đánh ngang tai, sau đó liền bắt đầu rơi vào lo lắng.

Mỗi ngày xem chuyện yêu tình đánh thần tiên như vậy, lâu ngày có thể trở nên ngốc hơn hay không a...

"Nếu không thì đừng xem." Thượng Vân Trạch nỗ lực ngăn cản.

"Không được." Mộc Thanh Sơn kiên định tiến vào thư phòng.

Thượng Vân Trạch nghiêng răng nghiêng lợi.

Thế nhưng nghiêng răng nghiêng lợi cũng vô dụng, Ôn đại nhân chính là được hoan nghênh như thế -- Không chỉ là sư gia, ngay cả dân chúng trong thành cũng rất tung hô, ào ạt biểu thị chúng ta đã rất lâu chưa từng xem cổ sự nào hay như vậy, không hổ là Thám Hoa lang thi Đình năm đó.

Tiểu thoại bản lần đầu tiên được in, rất nhanh liền bị cướp sạch, thậm chí còn có người vì chân dung của mỹ nam tử mà ra tay đánh nhau vỡ đầu chảy máu, đến phủ nha cáo trạng.

Mộc Thanh Sơn hỏi, "Đại nhân có cần vẽ tiếp một bức 《 Triệu Việt ngăn cản hàng xóm tranh đoạt bức họa 》 khuyên bảo dân chúng hay không?"

"Cũng không nhất định phải làm thế." Ôn Liễu Niên nói, "Đợi thêm ba ngày nữa."

Mộc Thanh Sơn suy nghĩ một chút, "Đại nhân là muốn chờ Triệu Đại đương gia?"

"Không sai." Ôn Liễu Niên gật đầu, "Kế tiếp bản quan phải làm gì, phải xem lần này Triệu đại đương gia quyết định thế nào."

Mộc Thanh Sơn thở dài, "Chỉ sợ Triệu đại đương gia sẽ cảm thấy đại nhân là muốn gây sức ép cho hắn."

Ôn Liễu Niên nói, "Bản quan chính là đang gây sức ép cho hắn."

Mộc Thanh Sơn: ...

Kỳ thực cũng có thể không cần thừa nhận sáng khoái như vậy.

"Nếu Triệu Việt đáp ứng xuống núi, cùng quan phủ hợp tác tiêu diệt thổ phi, tất nhiên là tất cả mọi người đều vui vẻ." Ôn Liễu Niên nói, "Còn nếu không, coi như hẳn không muốn hợp tác cùng quan phủ, chỉ cần có thể tạm thời dẫn người rời khỏi núi Thương Mang là được rồi."

Mộc Thanh Sơn có chút khó hiểu.

"Lúc trước Thượng bảo chủ đưa cho bản quan xem bản đồ núi Thương Mang, tuy nói có liên quan đến thổ phi, nhưng cũng không thể đo vẽ chính xác nhất, cũng sẽ không thể nhìn ra địa thế hiểm trở như thế nào." Ôn Liễu Niên nói, "Nếu như không có người biết rõ địa hình dẫn đường, đừng nói là dù có hợp tác cùng Đẳng Vân bảo, coi như kể cả người của Truy Ảnh cung, chỉ sợ cũng chưa chắc có thể chiếm được tiện nghi."

"Vậy việc này cùng Triệu đại đương gia xuống núi có liên quan gì?" Mộc Thanh Sơn lại hỏi.

"Bọn thổ phi giết người không chớp mắt hung tàn độc ác, sinh mệnh của những người này làm sao có thể so sánh được với quan binh, phủ nha cùng đệ tử Đẳng Vân bảo." Ôn Liễu Niên nói, "Dưới tình huống không chắc chắn, không ai muốn để cho bọn họ chết oan uổng, mà nạn thổ phi trên núi Thương Mang nhất định phải tiêu diệt, cho nên bản quan đã dâng thư gửi lên triều đình, điều thuốc nổ đại pháo đến thành Thương Mang."

"Đại nhân dự định để pháo nổ núi Thương Mang?" Mộc Thanh Sơn hít vào một ngụm khí lạnh.

"Chỉ là làm chút uy hiếp mà thôi." Ôn Liễu Niên nói, "Địa thế núi mênh mông, muốn san bằng cũng không dễ dàng như vậy." Thế nhưng, mỗi ngày trước cửa nhà đều có người quăng thuốc nổ, cũng đủ khiến bọn chúng đau

đầu -- Coi như không nổ bay được sào huyết, mà chỉ cần đem nòng pháo đen ngòm hướng đến con đường xuống núi, xem còn có ai dám ló đầu xuất hiện, đến lúc đó không từ mà biệt, có thể ngồi yên được hay không cũng là một vấn đề.

"Cho nên bản quan mới muốn Triệu Việt xuống núi." Ôn Liễu Niên nói, "Bởi vì hãn không phải hạng người đại gian đại ác, không nên bị vây ở trong núi."

"Vì sao không đem sự tình báo cho Triệu Đại đương gia?" Mộc Thanh Sơn hỏi.

"Bởi vì không ai hiểu rõ hãn." Ôn Liễu Niên nói, "Nếu tiết lộ tin tức, tho phỉ có mười bang thì có tám chín bang sẽ bắt cóc dân chúng trong thành làm con tin, đến lúc đó sẽ tăng thêm rất nhiều phiền toái."

Mộc Thanh Sơn gật đầu, "Ta hiểu rồi."

"Cho nên việc cấp bách phải làm bây giờ, chỉ có hai việc." Ôn Liễu Niên nói, "Cho dân chúng trải qua một năm mới vui vẻ, cùng với ép Triệu Việt xuống núi."

Mộc Thanh Sơn cảm thấy, đại nhân lúc nói ra câu sau hình như có vài phần ý tứ nghiêng răng nghiêng lợi.

Mười ngày sau, Ôn Liễu Niên đợi suốt cả đêm, cũng không nhìn thấy Triệu Việt.

"Triệu đại đương gia sao có thể nhẫn tâm đến như vậy?" Nhìn thân ảnh cô đơn trước bàn đọc sách, Mộc Thanh Sơn rất là bất mãn.

Thượng Vân Trạch buồn cười, "Vốn dĩ chính là đại nhân bức bách hãn, không đáp ứng thì có gì khó hiểu?"

"Đại nhân chỉ có lòng tốt." Mộc Thanh Sơn cường điệu.

"Vậy thì sao?" Thượng Vân Trạch nói, "Không phải tất cả mọi việc đều có thể dùng lòng tốt để giải thích."

Mộc Thanh Sơn ngồi ở trên bậc cửa, lại quay đầu liếc nhìn thư phòng.

Thượng Vân Trạch nói, "Nếu ta thấy người rất sợ lạnh, kêu người ăn nhiều ớt một chút -- "

"Ta sẽ không ăn." Mộc Thanh Sơn cắt ngang lời hắn.

Thượng Vân Trạch bật cười, "Người xem, ta cũng chỉ là có lòng tốt."

Mộc Thanh Sơn trầm mặc.

Thượng Vân Trạch ngồi ở bên cạnh hắn, "Vài hôm trước ta kêu người ăn ớt, không có việc gì chứ?" Lúc đó chỉ là xuất phát từ nhất thời đùa dai, lại không ngờ tới hắn thật sự ăn cay một chút cũng không được.

"Không sao." Mộc Thanh Sơn nói, "Chỉ là dạ dày khó chịu mấy hôm mà thôi."

Thượng Vân Trạch bảo chủ trong lòng rất tự trách.

"Ăn đường của ta còn biến thành màu đen không?" Mộc Thanh Sơn hỏi.

Thượng Vân Trạch lắc đầu, dùng ngón cái xoa bóp mi tâm của hắn.

"Ăn ớt thật sự có thể trừ tà sao?" Mộc Thanh Sơn lại hỏi.

"Lần sau đừng ăn nữa." Thượng Vân Trạch nói, "Đi miếu đốt nén nhang cũng có thể hóa giải."

Mộc Thanh Sơn bĩu môi, tiền nhang đèn rất đắt.

"Tiểu Mộc." Thượng Vân Trạch nhìn hẳn.

"Hả?" Mộc Thanh Sơn quay đầu.

"... Người có lạnh hay không?" Thượng Vân Trạch hỏi.

"Có một chút." Mộc Thanh Sơn hà hơi vào lòng bàn tay.

Ôn Liễu Niên ngồi ở sau bàn, bình tĩnh liếc hai người.

Có một chút.

"Ta gọi thợ may Đặng Vân bảo đến đây." Thượng Vân Trạch nói, "Giúp người làm hai bộ y phục."

Mộc Thanh Sơn có chút bất ngờ, "Bảo chủ định làm y phục mùa đông cho người làm trong phủ nha?"

Thượng Vân Trạch dừng một chút, hẳn chỉ muốn làm cho một người này mà thôi, vì sao đã biến thành tất cả mọi người trong phủ nha ?

"Vậy sao được." Mộc Thanh Sơn lập tức từ chối.

Ôn đại nhân nhu nhu mi tâm, trong lòng có chút đồng tình Thượng Vân Trạch.

"Không sao." Thượng Vân Trạch nói.

"Đa tạ bảo chủ." Mộc Thanh Sơn cười híp mắt, đưa tay gãi gãi mũi.

Thượng Vân Trạch nắm chặt tay của hẳn, cau mày, "Sao lại bị nứt da rồi."

"Khi còn bé thì đã bị, về sau hàng năm cứ đến mùa đông đều sẽ như thế này." Mộc Thanh Sơn không để ý, "Đầu xuân thì sẽ tốt hơn."

"Vậy nên xoa bóp nhiều một chút." Ôn Liễu Niên đột nhiên xuất hiện ở phía sau hai người.

"Đại nhân." Mộc Thanh Sơn giật mình, nhanh chóng đứng lên.

"Có thể giúp lưu thông máu." Ôn Liễu Niên vừa đi ra bên ngoài vừa nói.

Mộc Thanh Sơn tự mình xoa xoa da tay khô nứt.

"Tốt nhất có thể nhờ Thượng bảo chủ làm giúp." Ôn đại nhân cũng không quay đầu lại nói, "Sư gia sợ là không hiểu, người tập võ có nội lực."

Thật sao? Mộc Thanh Sơn nghi hoặc.

Thượng bảo chủ trong lòng rất là vui sướng, độ hảo cảm với Ôn Liễu Niên dần dần tăng lên.

Quả thật là quan từ địa phương lớn tới, rất biết cách quan sát.

Cứ như thế này, đừng nói là làm y phục mùa đông cho người trong phủ nha, coi như là lần lượt phát bạc cho dân chúng trong thành, cũng không phải không có khả năng a...

Mộc Thanh Sơn nhìn hẩn, "Thượng bảo chủ nếu bạn -- "

"Ta không bận chút nào." Thượng Vân Trạch nụ cười thoảng như mây gió, "Quả thật là rảnh rỗi đến phát chán."

"Bảo chủ!" Vừa dứt lời, một tiểu đệ tử vội vội vàng vàng chạy vào, "Phương đàn chủ phái người truyền lời, nói bên trong bảo hôm trước có hai nhóm đệ tử nổi lên xung đột, thỉnh bảo chủ mau trở về một chuyến."

THỔ PHỈ CÔNG LỰC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Có Người Muốn Đến Giúp Đỡ!!!

Tiểu đệ tử vừa mới dứt lời, Mộc Thanh Sơn liền cảm thấy xung quanh người Thượng Vân Trạch trong nháy mắt nổi lên một luồng khí lạnh, vì vậy trong lòng rất là lo lắng, ân cần nói, "Tình thế rất nghiêm trọng sao? Vậy bảo chủ vẫn là trở về sớm một chút đi."

"Hai nhóm người nào?" Thượng Vân Trạch hỏi.

"Thưa bảo chủ, là Tiên Tam gia cùng Vương đường chủ, nghe nói là bởi vì Tam gia say rượu rồi nói lời không nên nói, chọc giận Vương đường chủ." Tiểu đệ tử nói, "Tuy hiện tại xung đột đã được bình ổn lại, nhưng hai bên vẫn giương cung bạt kiếm như trước, bảo chủ vẫn là trở về một chuyến thì tốt hơn."

"Trở về nói cho bọn họ biết, trong vòng ba ngày lăn đến phủ nha gặp ta." Thượng Vân Trạch lạnh lùng nói, "Bằng không sau này cũng không cần phải ở lại Đoạn Vân sơn."

"Người thật sự không trở về sao?" Mộc Thanh Sơn còn đang hỏi, "Nghe có vẻ hơi nghiêm trọng."

"Tiên Tam uống rượu làm hỏng việc không phải lần đầu tiên, cũng không phải quá nghiêm trọng, nhưng ngược lại thật mất mặt." Thượng Vân Trạch nói, "Vương Ngọc cũng là người có tính tình nóng nảy, hai phe đánh nhau cũng không tính là ngạc nhiên, không cần thiết phải trở về."

"Thế nhưng người lại không có việc gì để làm." Mộc Thanh Sơn nói, "Mới vừa nói, rảnh rồi đến phát chán."

Thượng Vân Trạch: ...

Những lời này vì sao phải nhớ rõ ràng đến như thế.

Bất quá may là tiểu đệ tử hiểu ánh mắt, trước khi bảo chủ nhà mình tức giận liền vội vàng tự động biến mất.

Thượng Vân Trạch trầm mặc ngồi ở trong thư phòng.

Mộc Thanh Sơn giúp hắn rót một chén trà lá sen để thanh hỏa.

Thượng Vân Trạch nhìn qua tâm trạng cực kỳ không tốt.

Mộc Thanh Sơn đứng ở bên cạnh muốn nói lại thôi, một lát sau rốt cục di chuyển một chút, nhưng lại không giống như trong suy nghĩ của Thượng Vân Trạch, ngồi xuống bên cạnh mình nhỏ giọng an ủi, mà là xoay người bước ra ngoài, động tác cẩn thận từng chút một.

Thượng bảo chủ lòng buồn bực, "Người muốn đi đâu? !"

"Ách?" Mộc Thanh Sơn quay đầu lại, "Đến nhà bếp xem thử."

Thượng Vân Trạch sắc mặt tối đen, lúc này tại sao lại muốn đến nhà bếp?

"Ta thấy bảo chủ như là đang suy nghĩ chuyện gì." Mộc Thanh Sơn nói, "Cũng không tiện quấy rầy." Còn có nửa câu chưa nói, hướng hồ thấy người một bộ dáng muốn bốc hỏa, ta đi sớm một chút mới tốt, ở lại chỗ này cũng thấy dọa người.

Thượng Vân Trạch rất muốn lật bàn ----- Xem như chỉ là bạn bè bình thường, lúc đối phương tức giận, bên kia chẳng lẽ không phải là nên ở lại an ủi vài câu hay sao?

"Ta có thể đi được chưa?" Đại khái là cảm thấy hoàn cảnh có chút nguy hiểm, Mộc Thanh Sơn yên lặng lui về sau một bước.

"Trở về!" Thượng Vân Trạch trừng mắt.

Mộc Thanh Sơn chần chờ.

Thượng Vân Trạch đơn giản đứng lên, nhanh chân tiến lên kéo người trở về bên cạnh bàn, ra lệnh, "Ngồi xuống!"

"Bảo chủ." Mộc Thanh Sơn phía sau lưng run rẩy, nhanh chóng nhắc nhở, "Tại hạ đối với chuyện giang hồ một chữ cũng không biết, chỉ sợ không thể đề ra bất cứ giải pháp nào, ở lại chỗ này cũng không có gì làm." Cho nên nhanh chóng thả ta về nhà bếp đi a...

Thượng Vân Trạch cảm thấy mình sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày bị hấn làm tức chết.

Mộc Thanh Sơn dùng sức đem tay của mình rút trở về, thậm chí còn rất muốn gọi nha dịch, hấn chưa từng thấy bộ dáng này của Thượng Vân Trạch, vì vậy theo bản năng nhớ lại cố sự từ miệng tiên sinh kể chuyện hay xuất hiện bốn chữ -- Tẩu hỏa nhập ma! Vì vậy nội tâm càng hoảng hốt hơn, dùng sức nhìn chăm chăm mắt của hấn, muốn từ bên trong phát hiện một ít manh mối.

Thượng Vân Trạch bị hấn trợn cho không hiểu ra sao, "Người trúng tà?"

Người mới trúng tà! Mộc Thanh Sơn căng thẳng hỏi, "Người còn nhận ra ta là ai hay không?"

Thượng Vân Trạch: ...

Mộc Thanh Sơn nhìn hấn, chuẩn bị bất cứ lúc nào cũng có thể gọi 'Cứu mạng'!

Bất quá may là Thượng Vân Trạch cũng không như trong miệng tiên sinh kể chuyện, xé quần áo ra điên cuồng hét lên rồi chạy loạn, mà là từ trong lồng ngực lấy ra một bình thuốc mỡ, bôi một chút lên vùng da bị nứt, chậm rãi xoa xoa.

Mộc Thanh Sơn thở phào nhẹ nhõm, hoàn hảo không trúng tà.

"Ngứa không?" Thượng Vân Trạch hỏi.

"Có một chút." Sau khi tay phải được bôi thuốc mỡ và xoa bóp từ từ trở nên rất nóng, những vùng bên cạnh chỗ nứt cũng có chút ngứa.

"Đợi là tốt rồi." Thượng Vân Trạch nói, "Sau này mùa đông đừng động tới nước lạnh, chậm rãi dưỡng trở về."

"Ừm." Mộc Thanh Sơn nói, "Đa tạ bảo chủ."

"Đợi lát nữa sau khi thợ may đến, y phục mùa đông của đại ca đại tẩu người cũng cùng làm luôn đi." Thượng Vân Trạch nói, "Trong nhà còn có gì ... cần phải mua thêm không?"

Mộc Thanh Sơn nghe vậy vội vàng từ chối, nhưng trong lòng lại phi thường cảm động.

"Còn khách khí với ta làm gì?" Thượng Vân Trạch lắc đầu một cái, "Nếu người không chịu nhận, vậy ngày mai ta liền trở về Đoạn Vân sơn."

Mộc Thanh Sơn: ...

Thượng Vân Trạch tiếp tục giúp hẩn thoa thuốc, tay con một sách cùng người luyện võ tất nhiên là khác nhau, bất quá Mộc Thanh Sơn bởi vì bình thường cũng hay làm việc nhà, cho nên trên tay cũng có vài vết chai nhỏ nhỏ cứng cứng, cũng có cả vết bong nhỏ do lúc trước ham chơi lưu lại.

Thượng bảo chủ có chút hối hận vì sao bản thân không xuống núi sớm một chút, rồi vào thành đi dạo, nói không chừng hiện tại đã có thể đem người mang về Đoạn Vân sơn -- Dù cho chỉ là làm một tiên sinh quản sổ sách cũng tốt.

"Ta đến nhà bếp xem." Mộc Thanh Sơn nói.

Thượng Vân Trạch nghe vậy đau đầu, "Sao người cứ luôn nghĩ đến nhà bếp ." Cũng mới ăn cơm không được bao lâu, này không khỏi cũng đói bụng quá nhanh.

Mộc Thanh Sơn nói, "Ta đi nấu chút chè đậu xanh."

Thượng Vân Trạch nói, "Để Vương mục mục đi nấu."

Mộc Thanh Sơn nói, "Ta muốn đa tạ bảo chủ."

Hả? ! Thượng Vân Trạch nhìn hằm, "Nấu cho ta?"

"Trong phủ nha cũng không có thứ khác." Mộc Thanh Sơn nói, "Chè đậu xanh có thể hạ hỏa."

Thượng bảo chủ cảm thấy vui mừng, còn biết hạ hỏa cho mình.

"Chuyện các môn phái trong giang hồ ta không hiểu, nhưng cũng biết rõ, có một số việc không vội vàng được." Mộc Thanh Sơn nói, "Bảo chủ cũng không cần phải lo lắng, coi như là chuyện lớn bằng trời, rồi cũng sẽ tìm được biện pháp giải quyết."

Thượng Vân Trạch gật đầu, cười ra một mặt gió xuân đắc ý.

Rửa tay nấu chè a.

Rất tốt rất tốt.

Núi Thương Mang, trên Triều Mộ nhai, Lục Truy đang ngồi ở trong đình nghỉ mát, tự mình chơi cờ, có rượu đế vừa nấu xong, có hỏa lô nhỏ cháy hồng, cùng tuyết trắng bên ngoài mênh mông mờ mịt vô bờ đối lập rõ ràng.

"Nhị đương gia." Có đệ tử chạy tới nói, "Đại đương gia lại không ăn cơm."

Lục Truy hạ xuống một quân cờ đen, vỗ vỗ y phục đứng lên, "Người ở đâu?"

Đệ tử trả lời, "Thư phòng."

Lục Truy chậm rãi đi bộ sang.

Thư phòng trên Triều Mộ nhai đương nhiên không giống thư phòng trong nha môn, Triệu Việt từ trước đến nay không có hứng thú với 'chi, hồ, giả, dã', chữ cũng là xem hai hàng liền đầu đầu, cho nên trong thư phòng phần lớn là tranh chữ đồ cổ Lục Truy thu thập được, cùng với.. các loại tranh dán kèm cáo thị cùng bức họa từ dưới chân núi mang về.

Lục Truy xuất thân gia đình giàu có, thuở nhỏ cũng coi là tài hoa hơn người mà cũng chưa từng thấy hẳn có nhiều cố sự dân gian như vậy, hơn nữa tình tiết còn rất đặc sắc. Tuy rằng Triệu Việt ra lệnh nghiêm cấm, nhưng mà các tiểu đệ tử trên Triều Mộ nhai đối với chuyện này vẫn cảm thấy rất hứng thú, thường thường sẽ lén lút tụ tập cùng một chỗ thảo luận, chủ đề theo thứ tự là 'Đại đương gia ngày hôm nay giúp hàng xóm thu thức ăn' cùng với 'Đại đương gia ngày hôm nay lại giúp hàng xóm thu thức ăn', phi thường hòa thuận cùng vui vẻ.

"Đại đương gia." Lục Truy gõ cửa.

Triệu Việt nói, "Phiền!"

Lục Truy đẩy cửa bước vào, chỉ thấy Triệu Việt đang ngồi ở trên ghế, sắc mặt đen thui, thậm chí ngay cả tóc cũng muốn dựng thẳng lên, giống như là Thiên Lô giáng thế.

Lục Truy nói, "Ăn cơm."

Triệu Việt nổi giận đùng đùng, "Không ăn!"

Lục Truy ngồi đối diện hẳn, "Sớm biết như vậy, đêm qua cần gì phải thất hẹn."

Triệu Việt trừng mắt, "Hắn muốn ta đi, ta liền phải đi sao? !"

"Đúng là không cần." Lục Truy nhìn hẳn, "Vậy bây giờ đi ăn cơm."

Triệu Việt giận dữ đứng lên đi ra ngoài.

Lục Truy tâm tình cũng rất là phức tạp -- Bởi vì một câu nói của Tri phủ đại nhân, hẳn liền ròng rã mười ngày đều tâm thần không yên, miệng nói không muốn đi đến chỗ hẹn, kết quả cái kính cả một đêm không nói, hiện tại thậm chí ngay cả cơm cũng không ăn ! Thế này làm sao giống đàm phán không thành, ngược lại càng giống như là đang cái kính với tức phụ.

Muốn đòi mạng a, Lục nhị đương gia bị loại liên tưởng quỷ dị này làm cho chấn kinh, phía sau lưng phát lạnh, chấn động cả người run rẩy nổi da gà.

Mà bên dưới ngọn núi, Ôn tri phủ nhìn qua ngược lại giống như trước thoải mái tự tại, mỗi ngày đều vui vẻ, cầm tập sách nhỏ cùng quản gia đồng thời kiểm kê hàng tết, chuẩn bị phân phát cho dân chúng trong thành. Trong thành Thương Mang cũng lần đầu tiên nhà nhà dán giấy đỏ trước cửa, thậm chí còn dựng một cái sân khấu, từng nhà đều lòng tràn đầy vui mừng, thợ may trong thành sinh ý thịnh vượng đến mức làm ngày đêm để đẩy nhanh

tiến độ, vì ai ai cũng muốn mặc y phục mới quét hết xui xẻo, bước sang một năm mới tốt đẹp.

Sáng sớm ngày hôm sau, Ôn Liễu Niên đang đứng ở trong viện hoạt động gân cốt, thì thấy Mộc Thanh Sơn cầm một phong thư đi vào, "Dịch quán vừa đưa tới."

"Vân Nam?" Liếc nhìn hỏa tất ở thư, Ôn Liễu Niên có chút bất ngờ rồi mở phong thư ra, sau khi xem xong mày hơi nhíu lại.

"Làm sao vậy?" Mộc Thanh Sơn hỏi.

Ôn Liễu Niên nói, "Có một môn phái võ lâm ở Miêu Cương gọi là Mục gia trang, nói muốn tới giúp thành Thương Mang tiêu diệt thổ phi."

THỔ PHỈ CÔNG LỢC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Vô Sự Lấy Lòng!!!

"Một môn phái võ lâm Miêu Cương ở Vân Nam, muốn ngàn dặm xa xôi tới thành Thương Mang này giúp quan phủ tiêu diệt thổ phỉ?" Mộc Thanh Sơn nghe vậy buồn bực.

"Sư gia cũng cảm thấy không hợp lý?" Ôn Liễu Niên nhìn hẳn.

"Đâu chỉ là không hợp lý." Mộc Thanh Sơn nói, "Nghe qua giống như là không đáng tin chút nào." Hoàn toàn giống như là người điên đang hồ ngôn loạn ngữ.

"Không sai." Ôn Liễu Niên gật đầu, "Tuy triều đình cùng môn phái võ lâm cũng sẽ thường thường liên thủ, nhưng phần lớn là dưới một tình huống hợp tình hợp lý, Mục gia trang không có chuyện gì mà ân cần như vậy, chín phần là đang ôm mục đích khác."

"Trong thư có nói đến gì khác không?" Mộc Thanh Sơn hỏi.

"Ngược lại là không có" .Ôn Liễu Niên nói, "Chỉ nói nếu chúng ta nguyện ý, vậy thì viết một phong thư giao cho dịch quán, đợi đến đầu xuân sang năm, đệ tử Mục gia trang sẽ tới thành Thương Mang này."

"Đại nhân nghĩ thế nào?" Mộc Thanh Sơn cầm lấy phong thư nhìn qua một lần, "Thái độ của đối phương dường như là rất thành khẩn."

"Bây giờ không cần gấp gáp ra quyết định." Ôn Liễu Niên nói, "Huống hồ loại chuyện trong chốn giang hồ này, có lẽ trước tiên nên thỉnh giáo Thượng bảo chủ một chút cho thỏa đáng."

"Thỉnh giáo ta cái gì?" Thượng Vân Trạch đẩy cửa bước vào, vừa vặn nghe được câu này.

"Liên quan với Mục gia trang ở Miêu Cương." Mộc Thanh Sơn hỏi, "Bảo chủ từng nghe qua chưa?"

"Xem như là môn phái lớn số một số hai ở Vân Nam, trang chủ tên là Mục Vạn Lôi, tên nghe uy phong nhưng là con ma ốm suốt ngày phải uống thuốc." Thượng Vân Trạch nói, "Quanh năm sắc mặt đều nhợt nhạt, người xem cũng thấy sợ hãi."

"Nhân phẩm ra sao?" Ôn Liễu Niên hỏi.

Thượng Vân Trạch nói, "Không được tốt lắm."

"Có thể lấy một ví dụ hay không?" Ôn Liễu Niên truy hỏi tới cùng.

Thượng Vân Trạch suy nghĩ một chút, nói, "Lớn lên xấu."

"Khụ khụ." Mộc Thanh Sơn bị sặc nước vô cùng thê thảm.

"Miêu Cương sở trường dùng cổ độc, Mục Vạn Lôi lại là cao thủ dùng cổ, thậm chí còn nghe đồn hẳn dùng kẻ thù luyện chế thi du." Thượng Vân Trạch nói, "Mặc dù nói không có chứng cứ, nhưng không có lửa làm sao có khói, huống hồ nhìn hẳn suốt ngày mệt mỏi, ấn đường biến đen, nói chưa từng chạm qua cổ trùng cũng không có ai tin."

"Nghe qua không giống như là danh môn chính phái." Mộc Thanh Sơn nhíu mày.

Thượng Vân Trạch hỏi, "Sao lại đột nhiên nhắc tới Mục gia trang?"

"Bảo chủ mời xem." Ôn Liễu Niên đưa thư qua.

"Muốn đến giúp tiêu diệt thổ phi?" Thượng Vân Trạch sau khi xem xong cười gằn, "Hóa ra luyện cổ độc thật sự sẽ luyện hỏng luôn đầu óc."

Mộc Thanh Sơn khuyên giải, "Trước khi chưa biết rõ sự tình, nói chuyện vẫn là nên khách khí một chút, vạn nhất Mục trang chủ này đúng là có lòng tốt thì sao."

"Không thể." Thượng Vân Trạch lắc đầu, "Nếu người dự định muốn thành thân --"

Mộc Thanh Sơn lúng túng nói, "Ta không có ý định muốn thành thân."

"Đang so sánh mà thôi." Thượng Vân Trạch nhìn qua rất bình tĩnh.

Ôn Liễu Niên gật đầu, "Bảo chủ mời tiếp tục, sư gia muốn thành thân, sau đó thì sao?"

Mộc Thanh Sơn: ...

Vì sao nhất định phải lấy loại ví dụ này.

"Muốn thành thân, dĩ nhiên là phải chuẩn bị rất nhiều thứ, thời điểm như này những người trong thôn xóm giúp một tay không gì đáng nói, nhưng nếu có một người xa lạ ngàn dặm xa xôi từ kinh thành viết thư đến, nói đặc biệt muốn chạy tới hỗ trợ người, ai cũng sẽ cảm thấy người này phân nửa có bệnh." Thượng Vân Trạch nói, "Mà đầu Mục Vạn Lô tuyệt đối vẫn dùng tốt, cho nên chỉ có thể giải thích là có mưu đồ khác."

"Quản hãn." Dù sao nhất thời cũng không xuất hiện thêm manh mối, Ôn Liễu Niên đơn giản đem thư cất đi, "Ngày mai chính là hai tám tháng chạp, buổi sáng ta muốn dậy sớm đến thiện đường, chuyện liên quan tới Mục gia trang tạm thời gác lại để năm sau nói."

Thượng Vân Trạch hỏi Mộc Thanh Sơn, "Người cũng muốn đi?"

"Người nói thiện đường sao?" Mộc Thanh Sơn gật đầu, "Tất nhiên, ta một đường đi cùng đại nhân."

Ôn Liễu Niên nói, "Sư gia gần đây cũng mệt mỏi, vẫn là ở lại nha phủ nghỉ ngơi đi."

Mộc Thanh Sơn vội vàng nói, "Ta không mệt."

"Không mệt cũng phải nghỉ ngơi." Thượng Vân Trạch mang theo hãn đi ra ngoài, "Cứ quyết định vậy đi."

"Thế nhưng -- "

"Không có thế nhưng." Thượng Vân Trạch cắt ngang lời hãn.

Mộc Thanh Sơn: ...

Thế nhưng cứ mãi ở trong phủ nha cũng rất buồn chán a.

Mà Ôn đại nhân hiển nhiên sẽ không quản sư gia nhà hãn có buồn chán hay không, trên thực tế, vừa rạng sáng hôm sau hãn liền dẫn tùy tùng đến thiện đường trong thành. Bởi vì lúc trước đã dán cáo thị, cho nên có không ít dân chúng đã đến xếp hàng từ lúc trời còn chưa sáng, hiện trường tuy nói nhiều người, nhưng mà rất ngay ngắn trật tự, sau khi nhìn thấy Ôn Liễu Niên cũng là nhiệt tình chào hỏi, dân phong so với lúc trước có thể nói là đổi mới rất nhiều.

Đương nhiên, trong chuyện này không thể không kể công Triệu đại đương gia.

"Đại nhân, khi nào mới có bức họa mới?" Trong đám người có dân chúng hỏi.

Lời vừa nói ra, những người còn lại cũng lập tức biểu lộ sự quan tâm, chúng ta đã rất lâu chưa thấy bức họa mới, cuộc sống thiếu đi Triệu công tử

anh tuấn, cảm giác phi thường cô quạnh.

Ôn Liễu Niên cười híp mắt nói, "Lập tức liền sẽ có."

Bốn phía lập tức bùng nổ tiếng vỗ tay nhiệt liệt, lập tức thì quá tốt!

Âm tuyến của Triệu Mộ nhai vừa lĩnh gạo vừa run tay cầm cạp, cái gì gọi là lập tức liền sẽ có? !

Nếu để cho Đại đương gia nghe được, không chừng liền sẽ phá nhà.

Sau khi ở thiện đường đợi một lúc, thấy cũng không có việc gì cần làm, Ôn Liễu Niên liền phái tùy tùng đi ăn điểm tâm, còn mình thì tiến vào một cái hẻm nhỏ nói muốn lên chợ mua chút ớt để ướp thịt, tý nữa mang về nhà phủ làm thịt bò khô ăn tết.

Trong hẻm nhỏ rất yên tĩnh, tuy không thể so với Giang Nam bốn mùa mưa bụi bay phấp phới, nhưng cũng có tư vị đặc biệt một phen. Bên cửa xám xanh có dưa muối nhà ai quên cất, Ôn Liễu Niên tiện tay ngắt một cọng, còn chưa kịp dứt vào miệng, phía trước tại chỗ ngã rẽ có một nam nhân bước ra.

Một nam nhân hơi ... quen mắt.

Hai lần đối mặt, hai bên đều có chút bất ngờ không kịp đề phòng.

Chỉ chốc lát sau, Ôn Liễu Niên cười nói, "Triệu đại đương gia sớm."

Triệu Việt đứng tại chỗ, cảm thấy rất cần phải đến miếu thắp hương đuổi vận xui.

Đêm qua hẳn vốn là muốn đến phủ nha như đã hẹn, nhưng sau khi xuống núi lại cảm thấy không cam tâm, sau khi ở trong thành đi bộ qua lại hơn nửa đêm, rốt cục ra kết luận lão tử không đi! Vừa định xoay người về Triệu Mộ nhai, lại nhớ tới Lục Truy là người độc miệng, lần này chưa biết sẽ bị

nói móc ra sao, vì vậy liền cố ý đến cửa hàng điếm tâm, mua chút bánh hoa quế trở lại bịt miệng hẳn, kết quả ngàn vạn lần không nghĩ tới, lại đụng phải vị Tri phủ đại nhân hay lái nhài này.

"Triệu đại đương gia đây là muốn đến quan phủ sao?" Ôn Liễu Niên bóp ngón đưa muối, hỏi.

Triệu Việt cười gằn, "Đại nhân suy nghĩ nhiều rồi."

"Không phải cũng không sao." Ôn Liễu Niên chưa thụ chút đả kích nào, "Đến cũng đã đến, hay là vào ngồi một lát đi."

Triệu Việt xoay người trở về.

Ôn Liễu Niên chậm chậm đuổi theo.

Triệu Việt đáy mắt cơ hồ muốn bốc hỏa.

Ôn Liễu Niên nhiệt tình mời, "Đại đương gia không muốn đến phủ nha cũng không sao, không bằng ngồi ngay ở chỗ này đàm luận?"

Triệu Việt: ...

Trên trời những bông tuyết nhỏ li ti chậm rãi rơi xuống, dưới mái hiên của một hộ gia đình, hai người ngồi trên hai băng ghế nhỏ, nhìn nhau không nói gì.

Ôn Liễu Niên tiên phong mở miệng trước, "Là điếm tâm của cửa hàng Lưu gia sao?"

Triệu Việt vẻ mặt cứng đờ, sau đó đưa bọc giấy qua.

"Đa tạ." Ôn Liễu Niên cầm miếng bánh thông du, vừa ăn vừa hỏi, "Đại đương gia ăn điếm tâm chưa?"

"Rốt cuộc muốn nói gì?" Triệu Việt nghiêng răng nghiêng lợi, "Còn nói lời vô ích nữa, ta liền chôn người xuống tuyết."

"Đại đường gia có từng nghe qua Mục gia trang chưa?" Ôn Liễu Niên lần này ngược lại là rất sáng khoái.

Triệu Việt mặt biến sắc, "Cái gì Mục gia trang?"

"Miêu Cương Mục gia trang ở Vân Nam, trang chủ tên là Mục Vạn Lôi." Ôn Liễu Niên nói, "Nghe nói là cao thủ luyện chế cổ độc."

Triệu Việt lắc đầu, "Đó giờ chưa từng nghe qua."

"Thật sao? Vậy thì không thể làm gì khác hơn là thôi vậy." Ôn Liễu Niên thở dài, vẻ mặt rất là tiếc nuối, "Đều là môn phái giang hồ, còn tưởng rằng Đại đường gia có thể cung cấp một ít đầu mối."

"Đã xảy ra chuyện gì?" Triệu Việt hỏi.

"Không có gì." Ôn Liễu Niên ăn bánh thông du.

Triệu Việt tiếp tục hỏi, "Mục gia trang làm sao?"

"Nếu Đại đường gia chưa từng nghe qua, thì cần gì phải hỏi rõ ràng như thế." Ôn Liễu Niên vỗ vỗ mẩu bánh vụn trên người, "Ăn xong có chút khô miệng, không biết quanh đây có chỗ nào bán nước ô mai không."

Triệu Việt nhìn chăm chăm mắt hẩn, muốn từ bên trong tìm ra nửa điểm dị thường.

Mà Ôn Liễu Niên trong mắt sạch sẽ thản nhiên, chỉ tràn ngập khát vọng đối với nước ô mai, nhìn qua không những không giả dối, thậm chí còn có chút thật thà.

Nhưng mà Triệu Việt hiển nhiên sẽ không bị ý nghĩ này mê hoặc, hẳn thà rằng tin tưởng tất cả thổ phỉ trên núi Thương Mang đều quy thuận, cũng không tin rằng con mọt sách trước mặt này là người thành thật.

"Thật sự không muốn đến phủ nha uống chén trà sao?" Ôn Liễu Niên mang theo gói điếm tâm đứng lên, "Có trà Trúc Diệp Thanh thượng hạng."

Triệu Việt lạnh lùng đối diện nhìn hẳn trong chốc lát, sau đó liền nhanh chân bước ra khỏi hẻm nhỏ, dường như là trong nháy mắt liền biến mất ở ngã rẽ.

Ôn Liễu Niên gãi gãi cằm, vẻ mặt suy tư.

Nhìn điệu bộ này, vẫn đúng là nhận thức a...

Bên trong phủ nha, Mộc Thanh Sơn chậm rãi xoay người từ trên giường ngồi dậy, cảm thấy cả người đều tinh thần sáng khoái. Rửa mặt xong rồi ra ngoài, vừa vặn thấy mấy gia đình đang vội vàng vàng chạy qua đây, vì vậy buồn bực gọi lại một người trong đó, "Có phải là đã xảy ra chuyện gì hay không?"

"Sư gia không cần phải lo lắng, là chuyện tốt." Gia đình vội vàng giải thích, "Thượng bảo chủ sáng nay mua lại tòa nhà đối diện phủ nha, nói muốn cất bảo bối, vừa vặn mọi người rảnh rỗi nên liền đi qua giúp đỡ một tay." Còn có nửa câu sau chưa nói, thuận tiện nhìn một chút xem bảo bối đáng dấp ra sao, mà lại phải dùng cả một tòa nhà để chứa.

Chúng ta một chút cũng không hâm mộ.

THỔ PHỈ CÔNG LỢC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Đến Tột Cùng Đại Nhân Muốn Giúp Ai!!!

"Muốn cất bảo bối?" Mộc Thanh Sơn nghe vậy cũng có chút tò mò, tóm lại dù sao cũng không có việc gì làm, vì vậy cũng đi theo xem hiểm lạ.

Đối diện phủ nha vốn là phủ tướng quân, nhưng về sau lão tướng quân được triều đình gọi trở lại kinh thành dưỡng lão, tòa nhà cũng liền để không hai, ba mươi năm, nhìn rất lớn, mà bởi nhiều năm không có người trông giữ, cho nên bị thổ phỉ đạo tặc đến cướp rất nhiều lần, hơn nữa rất nhiều phòng hành lang đã mục nát, làm cho người ta cảm thấy cực kỳ hoang tàn âm u, coi như không có tin đồn ma quái, bình thường cũng không có ai muốn ở.

"Tĩnh ngữ?" Thượng Vân Trạch đứng ở cửa đại viện, nhìn thợ thủ công phá bảng hiệu.

"Ừ." Mộc Thanh Sơn nói, "Ta nghe gia đình nói, bảo chủ muốn mua lại phủ tướng quân này?"

Thượng Vân Trạch gật đầu, "Thợ thủ công ba ngày sau sẽ đến, nếu như tất cả đều thuận lợi thì chỉ cần hơn một tháng là có thể sửa chữa xong."

"Thế nhưng Đăng Vân bảo ở trong thành Thương Mang cũng có trạch viện." Mộc Thanh Sơn khó hiểu "Tòa nhà đó cũng không ai dám ở, vì sao bảo chủ lại muốn mua nó?"

"Bởi vì trạch viện kia cách phủ nha hơi xa." Thượng Vân Trạch nói, "Làm việc không tiện."

"Thì ra là như vậy." Mộc Thanh Sơn tán thưởng, "Nếu như đại nhân biết bảo chủ tận tâm tận lực như vậy, nhất định sẽ cực kỳ cảm động."

Thượng Vân Trạch cười rất là bình tĩnh.

"Có thể vào xem được không?" Mộc Thanh Sơn tuy nói từ nhỏ đã sống trong thành Thương Mang nhưng cũng chưa từng bước vào phủ tướng quân.

"Tất nhiên có thể." Thượng Vân Trạch mang hãnh đi vào tòa nhà, bởi đã quét sạch qua một lần, trên đất cũng được vẩy nước, cho nên cũng không còn nhiều tro bụi.

"Nơi này trước kia có lẽ là thư phòng." Mộc Thanh Sơn ngửa đầu hâm mộ, "Thật lớn."

Thượng Vân Trạch giật nhẹ tóc của hãnh, "Ta giúp người xây một cái lớn hơn."

"Này ngược lại là không cần." Mộc Thanh Sơn tiếp tục đi về phía trước, "Mới chỉ là sách của đại nhân thôi mà ta còn chưa xem xong, huống hồ tòa nhà này là để bảo chủ cất bảo bối... Đúng rồi, là bảo bối gì vậy?"

"Người thật sự muốn biết?" Thượng Vân Trạch rất có thâm ý nhìn hãnh.

Tất nhiên là muốn biết, lòng hiếu kỳ thì ai mà chả có, huống hồ Mộc Thanh Sơn từ nhỏ đến lớn cũng chưa từng thấy bảo bối gì đáng giá. Nhưng hãnh là người đọc sách, đương nhiên sẽ không cưỡng bách người khác làm việc họ không muốn, thấy Thượng Vân Trạch có vẻ không muốn nói thì cũng lắc đầu, "Ta chỉ là thuận miệng hỏi thôi, bảo chủ đừng trách."

"Sẽ không." Thượng Vân Trạch cười cười, "Sớm muộn cũng có một ngày, ta sẽ đích thân mang cho người xem."

Hai người đi dạo ở trong nhà một lúc thì có nha dịch đến tìm, nói đại nhân đã trở lại, có việc gấp muốn tìm sư gia cùng Thượng bảo chủ.

Thượng Vân Trạch bất mãn, "Lại có chuyện gì gấp?" Hắn đang chuẩn bị dẫn người đi ăn cơm trưa.

"Ta đi xem thử." Mộc Thanh Sơn nhanh chóng chạy ra ngoài.

Thượng Vân Trạch ghen hòng nhìn trôn trối, tại sao nói đi là đi, ngay cả đợi một chút cũng không được?

Nha dịch quan phủ không nhìn ra manh mối gì, nhưng đệ tử trong Bảo lại rất rõ ràng tâm tư bảo chủ nhà mình, lần này đáy mắt khó tránh khỏi mang thêm vài tia đồng tình -- Vị sư gia này nhìn qua có vẻ hơi ngốc, lừa gạt không tốt a.

"Đại nhân." Mộc Thanh Sơn sai bước vào thư phòng, "Ngài tìm ta?"

"Ngồi đi." Ôn Liễu Niên gật đầu, đặt chén trà trong tay xuống, "Thượng bảo chủ mua lại phủ tướng quân ở đối diện?"

"Đúng vậy a." Mộc Thanh Sơn nói, "Có người nói là để cất bảo bối."

Ôn Liễu Niên nói, "Bảo bối này nhất định rất đáng giá."

"Đó là tất nhiên." Thượng Vân Trạch dựa vào cửa khẽ mỉm cười, hàm ý dưới đáy mắt rất rõ ràng. Cũng giống như Triệu Việt, hắn chưa bao giờ coi Ôn Liễu Niên chỉ đơn thuần là một con mọt sách, nếu đã không phải mọt sách, thì mục đích mình mua tòa nhà này cũng nên rõ ràng -- Có thêm nhiều người trợ giúp cũng không tồi.

Ôn Liễu Niên nói, "Vậy bảo chủ nhớ đem bảo bối cất kỹ một chút, tránh để cho người khác cướp đi."

Thượng Vân Trạch liếc nhìn Mộc Thanh Sơn, sau đó cười hỏi, "Đại nhân tìm ta là có chuyện gì?"

"Bản quan vừa mới ở trên chợ gặp được một người." Ôn Liễu Niên nói, "Triệu Việt xuống núi."

"Triệu Việt?" Mộc Thanh Sơn nghe vậy kinh ngạc, "Vì đến ước hẹn mười ngày?"

"Không phải." Ôn Liễu Niên ợ một tiếng, "Có lẽ là vì mua bánh hoa quế cùng bánh thông du."

Mộc Thanh Sơn: ...

Thượng Vân Trạch liếc bao giấy dầu trên bàn sách, "Mùi vị thế nào?"

Ôn Liễu Niên nói, "Cũng không tệ lắm."

Mộc Thanh Sơn: ...

"Ta muốn mời hãn tới phủ nha, hãn lại không chịu." Ôn Liễu Niên ngữ điệu rất nuối tiếc.

Không chịu đến là đúng rồi. Mộc Thanh Sơn âm thầm nghĩ, lần trước bị tức thành như vậy, đổi lại là ta cũng không tới.

Ôn Liễu Niên tiếp tục nói, "Tuy chưa trò chuyện được mấy câu, nhưng có một việc ta lại có thể bảo đảm, hãn nhất định nhận thức người của Mục gia trang."

"Cái môn phái Miêu Cương luyện cổ độc kia?" Mộc Thanh Sơn nhíu mày.

Ôn Liễu Niên gật đầu, "Lúc ta nhắc tới Mục Vạn Lôi, ánh mắt hãn rõ ràng đã dao động."

"Nếu là vậy, thì mấy chuyện kia ngược lại có thể liên kết với nhau." Thương Vân Trạch nói, "Tám phần là Triệu Việt biết bí mật gì đó của Mục gia trang, Mục Vạn Lôi muốn giết người diệt khẩu, cho nên mới đưa ra đề nghị giúp diệt cướp."

"Vậy lúc trước vì sao Mục gia trang lại không hành động?" Mộc Thanh Sơn khó hiểu, "Cố tình phải chờ tới bây giờ."

"Bởi vì lúc trước trong thành Thương Mang này, các đời quan phủ đều chưa thực sự muốn tiêu diệt thổ phỉ, lại càng không có Đăng Vân bảo ở bên cạnh hỗ trợ." Ôn Liễu Niên nói, "Nói cách khác, dựa theo thực lực của Mục gia trang cũng không đủ để hạn chế Triệu Việt, cho nên vẫn luôn án binh bất động. Mà bây giờ Mục Vạn Lôi nghe được phong thanh nói quan phủ đã cùng Đăng Vân bảo liên thủ, còn có thuốc nổ đạn pháo được triều đình phân phối đưa đến, tất nhiên sẽ cho rằng cơ hội thành công lần này là rất lớn, muốn đi qua chia sẻ bát canh hoặc nhân cơ hội giết người diệt khẩu, cũng không có gì lạ."

"Thành Thương Mang cách Mục gia trang không tính là gần." Thương Vân Trạch nói, "Đường xá không thuận lợi, tin tức cũng không được nhanh nhạy. Dựa theo tình huống thông thường, Mục Vạn Lôi không thể nào biết được tin tức nhanh như vậy."

"Cho nên chỉ có thể chứng minh một điều." Ôn Liễu Niên sờ sờ cằm, "Trong thành này có tai mắt từ Miêu Cương, vẫn luôn theo dõi động tĩnh trong núi Thương Mang."

Mộc Thanh Sơn sau lưng run lên -- Hắn từ nhỏ liền chán ghét các loại sâu bọ châu chấu cùng thiêu thân, sau khi lớn lên tuy không còn quá sợ, nhưng mà vẫn sẽ sờn gai ốc như trước, thì đừng nói chi đến cái thứ gọi là cổ trùng.

Suy nghĩ chút thôi cũng đủ rồi.

"Xem ra giữa Mục Vạn Lô cùng Triệu Việt hẳn là còn có một màn ẩn tình." Thượng Vân Trạch nói, "Đại nhân định giúp ai?"

Ôn Liễu Niên nói, "Tất nhiên là Triệu Việt." Rõ ràng là hoàn toàn không cần phải cân nhắc.

Mộc Thanh Sơn cũng đồng ý với sự lựa chọn này, nếu so sánh thì - Một người suốt ngày sắc mặt tái nhợt ở nhà nuôi độc trùng, một người khác tuy bị gọi là thổ phi, nhưng làm việc lại rất có nguyên tắc, thậm chí lúc chỉ có một mình ở cùng đại nhân mà vẫn có thể nhẫn nhịn không đánh hấn, quả thực không giống như là người đại gian đại ác.

"Đại nhân có thể viết một phong thư gửi đến Truy Ảnh cung." Thượng Vân Trạch nói, "Tần cung chủ vẫn là hiểu rõ Mục Vạn Lô hơn so với ta."

"Cũng không cần phải viết thư." Ôn Liễu Niên nói, "Gặp mặt hỏi vẫn tốt hơn."

"Tần cung chủ muốn đến đây?" Mộc Thanh Sơn cùng Thượng Vân Trạch trầm miệng một lời hỏi.

"Không có." Ôn Liễu Niên lắc đầu, "Bất quá Tần cung chủ đã phái thuộc hạ đến đây."

Thượng Vân Trạch vẻ mặt cứng đờ, cái gì gọi là 'phái thuộc hạ' đến đây?

"Thượng bảo chủ không thoải mái?" Mộc Thanh Sơn thân thiết hỏi, sao mặt mũi lại trắng bệch như thế.

Thượng Vân Trạch bình tĩnh nói, "Người của Truy Ảnh cung khi nào sẽ tới?"

"Chắc khoảng vài ngày nữa." Ôn Liễu Niên nói, "Lúc trước nhận được thư, bận quá nên quên đem việc này nói cho bảo chủ."

Chuyện như vậy thì sao lại có thể quên được a ! Thượng Vân Trạch hít sâu một hơi, sau đó xoay người bước ra ngoài, "Ta đột nhiên nhớ Đăng Vân bảo còn có chút việc, đi trước một bước."

"Bảo chủ đi thông thả." Ôn Liễu Niên lớn tiếng nói, "Chiều nay ta còn muốn cùng sư gia đến nhà Trương thẩm ở thành Tây, không tiễn."

Thượng Vân Trạch nghi ngờ dừng bước lại, "Trương thẩm là ai?" Mà sao lại phải cố ý nói to như vậy.

Ôn Liễu Niên trả lời, "Bà mối trong thành."

Thượng Vân Trạch: ...

Mộc Thanh Sơn tựa hồ cũng có chút không nghĩ ra, "Đại nhân vì sao phải đến nhà Trương thẩm, là có vụ án mới sao?"

"Đi xem thử có cô nương tốt nào chờ gả hay không." Ôn Liễu Niên vượt chòm râu vốn không tồn tại -- Động tác này là hắn học được lúc trước, cảm thấy rất là uy phong, nên vẫn luôn không đổi.

Mộc Thanh Sơn ngạc nhiên nghi ngờ nói, "Đại nhân muốn thành thân?"

Ôn Liễu Niên nhìn Thượng Vân Trạch nói, "Không phải bản quan."

Thượng Vân Trạch hít sâu một hơi, nỗ lực khiến cho gương mặt mình nhìn như tràn ngập gió xuân, "Chuyện bên trong Bảo giao cho người khác xử lý cũng được, ta ở lại phủ nha."

"Rất tốt rất tốt." Ôn Liễu Niên tiện tay chỉ, "Hổ Tử cũng nên kết hôn rồi, chúng ta đi nhìn xem có cô nương tốt hay không."

Nha dịch được chỉ thụ sủng nhược kinh, vội vàng mạnh mẽ làm động tác vái đầu!

Nường a! Tổ tiên tích đức a, nói nửa ngày hóa ra là nói về mình.

Có thể khiến cho đại nhân tự mình đến tìm bà mai, thực sự là vô cùng kích động.

Trên Triều Mộ nhai, Lục Truy hơi kinh ngạc, "Mục Vạn Lô?"

"Ta chỉ biết." Triệu Việt cười gằn, "Hắn vẫn chưa chết tâm."

"Vậy Đại đương gia định làm thế nào?" Lục Truy hỏi.

Triệu Việt đem chén rượu nặng nề đặt lên bàn.

"Ta ngược lại có một ý tưởng." Lục Truy giúp hắn rót rượu.

"Ý tưởng gì?" Triệu Việt hỏi.

Lục Truy đáp, "Hợp tác cùng quan phủ."

Triệu Việt nghe vậy nhíu mày.

"Đây là biện pháp tốt nhất." Lục Truy nói.

Triệu Việt liền nghĩ tới vị Ôn Liễu Niên luôn híp mắt bày ra khuôn mặt tươi cười kia.

"Đại đương gia suy nghĩ thêm chút đi." Lục Truy nói, "Vừa vặn lần này quan phủ cùng Đãng Vân bảo đều ở đây, hơn nữa còn có thể cộng thêm Truy Ảnh cung ở Thục Trung, tình thế này thật ra là có lợi cho chúng ta."

"Người vì sao có thể khẳng định, quan phủ sẽ tin chúng ta mà bỏ qua Mục gia trang?" Triệu Việt hỏi.

"Chuyện như vậy, chỉ cần dùng chút đầu óc là có thể nghĩ ra được. Huống hồ Mục gia trang ở trên giang hồ vẫn luôn tiếng xấu đồn xa, coi như

Ôn đại nhân không biết, Thượng bảo chủ cũng sẽ nhắc nhở hần." Lục Truy nói.

Triệu Việt gật đầu, ngửa đầu uống cạn một chén rượu.

Chương sau dàn ám vệ lên sàn ... Nhớ mấy ẻm chết đi được :)))

THỔ PHỈ CÔNG LỢC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 15: Tha Hương Gặp Cố Tri!!!

Thành Thương Mang nghèo, Ôn Liễu Niên vẫn thanh liêm như nước, tuy bổng lộc không tính là thấp nhưng phần lớn là bị hăn dùng để giúp đỡ dân chúng, bởi vậy bên trong phủ cũng không có hạ nhân phó dịch gì. Làm cơm là một mục vụ người địa phương, chỉ có thể làm một vài món ăn địa phương dân dã, thậm chí còn có những món ăn chưa từng nghe qua bao giờ. Cho nên vào ngày hai chín tháng chạp, từ lúc trời còn chưa sáng Ôn Liễu Niên đã rời giường, xắn tay áo lên tự mình bận rộn tại nhà bếp.

Mộc Thanh Sơn lúc đầu là đến muốn giúp đỡ, kết quả còn chưa đến một chén trà nhỏ đã bắt đầu lệ rơi đầy mặt mảnh liệt nhảy mũi, cuối cùng bị Thượng Vân Trạch mạnh mẽ kéo đi.

"Cay chết ta rồi." Mũi Mộc Thanh Sơn đỏ bừng.

Thượng Vân Trạch đưa cho hăn một chén trà long nhãn, "Ngày mai là đêm ba mươi, người định đi đâu ăn cơm tất niên?"

"Tất nhiên là về nhà." Mộc Thanh Sơn nói, "Hôm qua ta ở trên đường gặp được tẩu tử, nàng nói muốn làm sườn măng chua ta thích ăn."

Thượng Vân Trạch hỏi, "Ta có thể đi cùng không?"

"A?" Mộc Thanh Sơn hơi kinh ngạc.

Thượng Vân Trạch nhìn hăn, lặp lại một lần, "Ta có thể đi hay không?"

"Có thể, tất nhiên là có thể, ca ca tầu tử của ta cũng rất hoan nghênh bảo chủ đến nhà làm khách." Mộc Thanh Sơn buồn bực, "Chỉ là đêm tất niên lẽ ra nên cùng người nhà ăn một bữa cơm đoàn viên, bên trong Đẳng Vân bảo thì sao?"

"Tùy bọn họ thôi, không có ta ngược lại càng thoải mái." Thượng Vân Trạch cười cười, "Ôn đại nhân nhìn tư thế này là muốn làm một bàn món cay Tứ Xuyên, ta lại không thể ăn cay, không thể làm gì khác hơn là về nhà người kiếm cơm, thế nào?"

"Tất nhiên là được." Mộc Thanh Sơn vui vẻ gật đầu, cười tùm tùm nói, "Vậy chiều mai chúng ta cùng nhau trở về."

Thượng Vân Trạch trong lòng cực kì vui sướng.

Một sách thật ngoan.

Bởi vì nhà bếp đã bị đủ loại ớt chiếm đóng, diện tích nồi và bếp bị thu hẹp thảm hại, cho nên bữa trưa chỉ có mỳ dương xuân cùng dưa chua xào thịt vô cùng thanh đạm, Thượng Vân Trạch vừa thấy liền đau răng, nhưng mà Mộc Thanh Sơn ngược lại là rất thích, còn cố ý chọn một cái bát lớn.

Thượng Vân Trạch bắt đầu nghiêm túc cân nhắc, nghĩ phải làm sao để giải quyết vấn đề ăn cơm này -- Khẩu vị cách biệt quá xa cũng không tốt a.

"Đại nhân đến tột cùng là đang làm gì?" Mộc Thanh Sơn hỏi, "Cả người toàn là mùi ớt."

"Thịt bò khô." Ôn Liễu Niên nói, "Sau khi làm xong, sư gia có thể ném thử."

Mộc Thanh Sơn nhanh chóng lắc đầu, vừa đứng một chút đã muốn nhảy mũi rồi, nếu như ném thử thì sẽ còn thế nào.

Thượng Vân Trạch đem vài miếng dưa muối cực mỏng cho vào bát của hắn, vô cùng săn sóc. Một bữa cơm còn chưa ăn được mấy miếng thì đột nhiên có nha dịch vội vàng xông vào, "Đại nhân đại nhân, không xong rồi!"

"Thổ phỉ vào thành?" Ôn Liễu Niên 'Ba' một tiếng đặt đĩa xuống.

Những người còn lại cũng chạy đến.

"Không biết a." Nha dịch thở hổn hển.

"Không biết?" Ôn Liễu Niên nhíu mày, hiển nhiên đối với câu trả lời này rất không vừa ý.

"Không biết có phải thổ phỉ hay không." Nha dịch tiếp tục nói, "Nhìn người cao ngựa lớn, tổng cộng có bảy, tám người. Lúc Trương thúc còn đang hỏi là ai, thì bọn họ đã phá cửa vọt vào phủ nha, nhìn qua giống như là rất cao hứng."

Thượng Vân Trạch theo bản năng bắt đầu đau đầu.

Mộc Thanh Sơn như trước rất buồn bực.

Chỉ có Ôn Liễu Niên thở phào nhẹ nhõm, sửa sang y phục cười bước ra cửa.

"Tham kiến Ôn đại nhân!" Tiếng hô đều nhịp chấn động lỗ tai truyền đến, vừa nghe cũng biết là từ địa phương lớn tới, cực kì có tổ chất.

"Chư vị anh hùng cực khổ rồi." Ôn Liễu Niên chấp tay.

Người tới đương nhiên là ám vệ Truy Ảnh cung ở Thục Trung. Tần Thiếu Vũ cùng Ôn Liễu quan hệ vô cùng tốt, Tết đến tất nhiên không tránh được đưa hàng tết, loại việc nhỏ này vốn dĩ chỉ cần giao cho đệ tử bình thường là được, nhưng mà ám vệ bởi nhiều ngày chưa được gặp Ôn Liễu

Niên nên cũng muốn đến nhìn một chút xem hẳn đạo này thế nào, vì vậy liền mãnh liệt yêu cầu tự mình tiến tới, biểu thị rằng đã không thể chờ được nữa.

"Các vị chính là anh hùng của Truy Ảnh cung?" Mộc Thanh Sơn bước ra ngoài cửa.

Thượng Vân Trạch không thể làm gì khác hơn là cũng đi theo ra ngoài, "Đã lâu không gặp." Còn có nửa câu chưa nói, các người dự định khi nào thì đi?

"Thượng bảo chủ thực sự là không thay đổi chút nào, vẫn anh tuấn phi phàm như vậy." Âm vệ lập tức tiến lên ca ngợi từ đáy lòng, đồng thời cảm khái chúng ta quả thực giỏi ăn nói, quả nhiên không làm cho Thiếu cung chủ mất mặt, không hổ là vật biểu tượng giang hồ.

"Mau vào ngồi đi, bên ngoài lạnh." Mộc Thanh Sơn nghiêng người tạo ra một lối đi.

"Đa tạ đa tạ." Thời điểm âm vệ đối mặt với một sách vẫn rất là thu liễm, vì vậy một bên vô cùng cao hứng vào nhà, một bên bày tỏ thành Thương Mang nhìn qua cũng không tệ lắm, so với suy nghĩ lúc trước tốt hơn rất nhiều.

"Đại nhân hết lòng hết sức vì dân, dân phong nơi này cũng dần được đổi mới." Mộc Thanh Sơn giúp mọi người rót trà nóng, "Uống chút cho ấm người."

Âm vệ hỏi, "Có cơm ăn không?"

"Có." Mộc Thanh Sơn vội vàng đứng lên, "Ta đi kêu nhà bếp nấu mì."

Âm vệ nhìn sang mỳ dương xuân trên bàn, lập tức tươi cười nói, "Không cần làm phiền đầu bếp, tự chúng ta làm."

"Này sao được." Mộc Thanh Sơn nói.

"Không sao." Ôn Liễu Niên cười híp mắt nói, "Lúc trước khi còn ở Thục Trung, mọi người cũng hay cùng nhau làm cơm."

Ám vệ gọi người đẩy hàng tết vào, không chỉ có Lạp xưởng thịt khô cá khô cùng hoa quả, còn có ớt đỏ cùng hạt tiêu, dưới đáy xe ngựa còn có không ít vò rượu cùng quà bánh, trên đỉnh xe cũng có không ít đồ chua.

Mộc Thanh Sơn bị loại trận chiến hàng tết này làm cho kinh hãi, tặng lễ ở chỗ nào, rõ ràng chính là dọn nhà.

Trong phòng bếp âm thanh nấu nướng chiền xào một lần nữa lại vang lên, ám vệ với Ôn Liễu Niên đồng thời bận rộn, tuy rằng Thượng Vân Trạch rất muốn nhắm mắt làm ngơ để tránh bị kéo đến ôn chuyện, mà không chịu nổi Mộc Thanh Sơn đối với nhóm người này cảm thấy hứng thú, vẫn luôn ngồi ở trong sân xem trò vui trong bếp, cũng chỉ đành nghiêng răng nghiêng lợi tiếp tục bồi.

Xoong chảo va vào nhau vang ong ong, Mộc Thanh Sơn nhảy mũi ba bốn cái, "Cay quá cay quá."

Ngại cay lại không chịu đi. Thượng Vân Trạch bất đắc dĩ, giúp hẩn cọ cọ cái mũi hồng.

Nhiều người làm việc thì tất nhiên sẽ nhanh, vèn vẹn hơn nửa canh giờ, một bàn lớn toàn món ăn đã được dọn lên. Toàn bộ đều đỏ au béo ngậy, Mộc Thanh Sơn nhìn thấy đã muốn nhảy mũi, Thượng Vân Trạch vừa định dẫn hẩn đi ra ngoài ăn thì lại thấy Ôn Liễu Niên bưng vài món thanh đạm đi ra, nói là cố ý làm cho sư gia.

Thượng Vân Trạch sờ sờ mũi, thời điểm này hẩn ngược lại thà rằng Ôn Liễu Niên đem người quên mất.

Bên trong phủ có không ít người đã trở về nhà ăn tết, những người còn lại vừa vặn ngồi đầy hai bàn. Tuy nói món cay Tứ Xuyên có mùi vị hơi nồng, nhưng mà lại rất ngon, bởi vậy mọi người cũng ăn được cực kỳ hài lòng, vừa xuyết xoa cay vừa uống rượu, xem như là ăn tết niên sớm.

"Chư vị lần này định ở đây bao lâu?" Ôn Liễu Niên vừa ăn vừa hỏi.

"Trước khi tới công tử đã phân phó, nếu đại nhân cần thì chúng ta có thể tiêu diệt xong thổ phi rồi mới trở về." Âm vệ phi thường nhiệt tình.

"Thật sao?" Ôn Liễu Niên kinh hi, "Như vậy thực sự là đa tạ."

Thượng Vân Trạch có xúc động muốn mang đạn pháo san bằng núi Thương Mang ngay lập tức, sau đó đem người tiễn về.

"Ăn ngon." Mộc Thanh Sơn miệng bị nóng thành hồng hồng, mà vẫn không ngừng ăn đậu phụ gạch cua.

Thượng Vân Trạch cười lắc đầu một cái, nhẹ nhàng khuấy chén nhỏ của hắn cho bớt nóng, "Ăn từ từ."

Loại hình ảnh này... Âm vệ trong nháy mắt tinh thần phấn chấn, linh hồn bà mai đang bùng cháy.

Có thể tóm một đôi thành một đôi a, huống hồ đàn đàn Thượng bảo chủ còn có chút anh tuấn, phi thường đáng giá lập tức kết hôn.

Thượng Vân Trạch uy hiếp liếc mắt nhìn mọi người một cái.

Âm vệ trên mặt tràn ngập khát vọng, thật sự không thể nói chuyện mai mối sao, thế nhưng chúng ta rất am hiểu.

Thượng Vân Trạch bình tĩnh bóp nát một chén trà.

"Nha." Mộc Thanh Sơn bị sợ hết hồn, vội vàng nắm chặt tay của hân nhìn, "Có bị thương không?"

"Không sao." Thượng Vân Trạch tâm tình tốt lên một chút.

Sao lại có thể nói không sao ! Âm vệ trong lòng rất là sốt ruột, thời điểm thế này chẳng lẽ không phải là dùng nội lực bức ra một búng máu, sau đó suy yếu mà ngã vào trong lòng người yêu hay sao, đó mới là hình ảnh tốt đẹp mà dân chúng muốn nhìn thấy a!

Quả thực chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Nhìn ánh mắt mọi người xung quanh một mảnh tràn ngập ghét bỏ, Thượng Vân Trạch rất muốn lật bàn.

Có điều trước khi hân định lật bàn thì may là có gia đình đến bấm báo, nói lại có khách tới thăm, lần này là một nam một nữ.

"Lại có khách tới?" Ôn Liễu Niên hơi kinh ngạc, "Ta không nhận được thư a."

Âm vệ nghe vậy lập tức biểu thị nếu không được báo trước, vậy thì nhất định là đến cọ côm tất niên, đại nhân đừng gặp thì tốt hơn, không bằng để cho chúng ta ra đánh đuổi đi.

Thực sự là vô cùng cơ trí, một chút cũng không cho người khác có cơ hội chiếm tiện nghi.

"Cọ côm bà nội người!" Trong viện truyền đến một tiếng quát nhẹ.

Âm vệ nháy mắt hít một ngụm khí lạnh, soạt một cái liền đứng dậy, đồng loạt chạy ra bên ngoài.

Mộc Thanh Sơn sợ hết hồn, đây đây đây là xảy ra chuyện gì.

Thượng Vân Trạch nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng hắn, mang người đi theo ra ngoài.

Một nữ tử trẻ tuổi đang đứng ở trong viện, một thân hồng y một thanh kiếm ngắn, dung mạo như hoa, dáng người cũng vô cùng sống động.

Mộc Thanh Sơn vẫn là lần đầu tiên thấy nữ hiệp, không nhịn được nhìn thêm vài lần.

Thượng Vân Trạch rất muốn đem mắt của hắn che lại.

"Thuộc hạ tham kiến Tả hộ pháp!" Âm vệ cùng nhau hành lễ.

Tả hộ pháp Truy Ảnh cung danh chấn giang hồ lại là một cô nương trẻ tuổi xinh đẹp như vậy? Mộc Thanh Sơn nghe vậy càng hiếu kỳ hơn, thậm chí còn rất muốn đi tới tán gẫu vài câu.

Thượng Vân Trạch: ...

"Tả hộ pháp sao lại cũng tới đây." Ôn Liễu Niên cũng là kinh hi.

"Tiện đường." Cô gái nói, "Cùng Tiểu Ngũ đi một chuyến đến Thất Tuyệt Quốc ở đại mạc, kết quả trên đường về gặp phải bão cát, làm chậm trễ thời gian trở về Truy Ảnh cung, cho nên liền đến thành Thương Mang này ăn tết." Tóm lại là có người quen thì cũng náo nhiệt hơn một chút cũng tốt.

"Tiểu Ngũ đâu?" Âm vệ lập tức ngó đầu ra bên ngoài nhìn, rõ ràng là hai người cùng ra ngoài, tại sao hiện tại chỉ còn lại có một mình Tả hộ pháp, lẽ nào Tiểu Ngũ bị bán đi rồi? Đây thực sự là phi thường thâm, dù sao cũng đã từng là huynh đệ, chúng ta nhất định sẽ không đi kiếm tiền chuộc.

"Đang ở bên ngoài chuẩn bị hàng tết." Hoa Đường nói, "Mang lễ vật lại đây." Đang nói chuyện thì có một hắc y nam tử nhảy vào cửa viện, dáng

người cao to, ngũ quan có vài phần đặc thù của người phía Nam, "Ôn đại nhân, Thượng bảo chủ."

Thượng Vân Trạch thờ phào nhẹ nhõm... Cuối cùng cũng xem như là có một người đáng tin đến.

Hắc y nhân gọi là Triệu Ngũ, là người trầm mặc ít nói, là cao thủ Truy Ảnh cung chỉ đứng sau Tần Thiếu Vũ, kinh công đặc biệt xuất thần nhập hóa, nữ tử hồng y là Hoa Đường - Tả hộ pháp Truy Ảnh cung, tính tình cùng vóc người đều vô cùng nóng bỏng. Hai người kết hôn rồi sinh ra hai đứa con trai, ân ái dị thường, ở trong chốn giang hồ cũng coi như là một đoạn giai thoại.

Bỗng nhiên thấy được nhiều cố nhân như vậy, Ôn Liễu Niên tâm tình vô cùng tốt, khẩu vị cũng là vô cùng tốt, thậm chí còn uống vài chén rượu.

"Trong núi Thương Mang nạn trộm cướp sao rồi?" Hoa Đường giúp mọi người thêm rượu.

"Lúc trước đã tiêu diệt được một nhóm, gần đây tạm thời yên tĩnh." Ôn Liễu Niên nói, "Triều đình đã điều đạn pháo đến, khoảng mười mấy ngày nữa sẽ đến."

"Nếu là như vậy, vậy chúng ta dứt khoát ở đây thêm một lúc đi." Hoa Đường nhìn Triệu Ngũ, "Giúp đại nhân tiêu diệt xong thổ phỉ thì đi."

Triệu Ngũ gật đầu, "Người quyết định là được."

Ám vệ tập thể ở trong lòng tấm tắc, quả nhiên vẫn còn sợ vợ như vậy, hoàn toàn không có tiến bộ a.

"Đa tạ chư vị ra tay trợ giúp." Ôn Liễu Niên trong lòng có chút cảm động.

"Việc nhỏ thôi." Hoa Đường cười cười, "Đại nhân không cần để ở trong lòng."

"Còn có một việc, vừa vặn hỏi mọi người." Ôn Liễu Niên nói, "Miêu Cương có môn phái tên là Mục gia trang, chư vị có từng nghe qua?"

"Mục gia trang?" Hoa Đường nghe vậy nhíu mày, liếc nhìn Triệu Ngũ, "Tại sao lại là bọn hắn."

"Mục gia trang làm sao vậy?" Triệu Ngũ hỏi.

Ôn Liễu Niên đem sự việc nói qua một lần.

"Muốn làm dậy sóng cũng không phải khuấy như thế này." Hoa Đường lắc đầu, "Mục Vạn Lôi không phải là người gì tốt, đệ đệ hắn Mục Vạn Hùng thì đầu óc càng có bệnh, đại nhân nên cách xa một chút thì tốt hơn."

Ôn Liễu Niên truy hỏi đến cùng, "Ví dụ như?"

"Đang yên đang lành không có gì làm, lại ngày ngày nhớ thương đi làm mối cho người ta." Hoa Đường cười gằn.

Ám vệ cảm thấy mình bị thương tổn, yêu thích mai mối thì có gì không tốt, dân chúng trong thành Vân Lam đều rất thích, thậm chí là xếp hàng, hiện tại cư nhiên bị Tả hộ pháp nói thành đầu có bệnh.

Loại cảm giác thương tâm này, quả thực khổ sở.

"Làm mối?" Ôn Liễu Niên cũng có chút khó hiểu, "Cho Tả hộ pháp?"

Hoa Đường liếc mắt một cái sang người vẫn luôn uống rượu giải sầu bên cạnh.

Triệu Ngũ không thể làm gì khác hơn là đặt chén rượu xuống, "Cho ta."

Nường a!!! Còn có chuyện như vậy ! Âm vệ lập tức há to miệng.

Tiểu Ngũ nhưng là nam nhân của Tả hộ pháp a! Tả hộ pháp là ai, lực bạt sơn hề khí cái thế, gió vi vu hề dịch thủy hàn, lại còn có người dám làm mối cho Tiểu Ngũ?

Thực sự rất đáng giá cho một giờ nữa.

THỔ PHỈ CÔNG LỢC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 16: Người Không Xuống Núi Thì Ta Lên Núi!!!

Ôn Liễu Niên cũng không nhịn được có chút đồng tình với huynh đệ họ Mục.

Phỏng chừng sớm muộn gì cũng sẽ bị đánh thành đầu heo.

"Đến tột cùng là đã xảy ra chuyện gì?" Âm vệ phi thường tò mò, "Chưa từng nghe Tiểu Ngũ nhắc qua." Lại còn có vụ mai mối như vậy !

"Chuyện hồi năm ngoái." Triệu Ngũ nói, "Chúng ta đến Vân Nam thăm người thân rồi gặp phải hai huynh đệ Mục Vạn Lôi. Lúc đó đại ca ta mở tiệc, mời Mục gia trang cùng những môn phái giang hồ khác ở Vân Nam."

Triệu Ngũ tuy là em ruột của Tây Nam Vương Đoạn Bạch Nguyệt, nhưng đối với tranh đấu triều đình một chút cũng không hứng thú, cho nên vẫn luôn ở Truy Ảnh cung tại Thục Trung, hàng năm cũng chỉ trở về một hai lần để thăm người thân. Đoạn Bạch Nguyệt đối với đệ đệ này cực kỳ để tâm, cũng mấy lần muốn mang hẳn trở lại bên cạnh, nhưng đáng tiếc mỗi lần như thế đều bị cự tuyệt. Mục Vạn Lôi cùng Mục Vạn Hùng đều là những lão cáo già trong chốn giang hồ, tất nhiên có thể nhìn ra Triệu Ngũ quan trọng với Đoạn Bạch Nguyệt như thế nào, cho nên liền nhân lúc say ngà ngà, nói mình có một muội muội cũng gọi là có chút quốc sắc thiên hương vẫn chưa xuất giá, vẫn luôn ngưỡng mộ Triệu Ngũ.

Dựa theo ý nghĩ của huynh đệ Mục gia thì cho dù đã kết hôn, nam nhân tam thê tứ thiếp cũng là chuyện bình thường, huống hồ Triệu Ngũ vừa là em ruột của Vân Nam Vương, vừa là người đứng thứ hai ở Truy Ảnh cung, nếu như có thể leo lên được cửa này, thì cho dù là ở võ lâm Trung Nguyên

hay là Miêu Cương ở Vân Nam đều có được chỗ dựa tốt, có thể nói là một vốn bốn lời, cho nên trong lòng cũng rất kỳ vọng vào chuyện tốt này.

"Cầu hôn?" Vân Nam Vương Đoạn Bạch Nguyệt nở nụ cười, ngửa đầu uống cạn một chén rượu.

Tuy nói Hoa Đường không có mặt ở đây, nhưng Triệu Ngũ vẫn lạnh hết cả người, quyết đoán lắc đầu từ chối, chỉ lo chậm một chút thì sẽ phải đến thư phòng ngủ.

"Thật sự không thể sao?" Mục Vạn Hùng rất là tiếc nuối, "Cho dù không thể làm thiệp thì làm nha đầu ấm giường cũng coi như là đã thỏa mãn tâm nguyện của xá muội, mỹ nhân vốn xứng anh hùng, không bằng suy nghĩ thêm một chút đi?"

"Mục nhị trang chủ nói đùa." Triệu Ngũ nói, "Trong thiên hạ này, ta chỉ cầu có được một người thật lòng."

"Thế nhưng -- "

"Uống rượu!" Đoạn Bạch Nguyệt cắt ngang lời hai người.

Mục Vạn Hùng không thể làm gì khác hơn là đem lời còn lại nuốt xuống.

Cũng chính là vì nguyên nhân này, Hoa Đường mỗi khi nhắc đến Mục gia trang cũng sẽ không có tâm trạng tốt lành gì.

"Xác thực không phải người tốt lành gì." Mộc Thanh Sơn nghe xong nói, "Hơn nữa còn có chút ngu xuẩn."

Ôn Liễu Niên gật đầu, "Sư gia nói rất có lý." Mặc dù trước kia chưa từng nghe qua môn phái này, chỉ cần nghe Triệu Ngũ nói thôi thì cũng đã thấy Mục Vạn Hùng cùng Mục Vạn Lôi hoàn toàn là một kiểu người ích kỷ lại mê công danh lợi lộc -- Dù sao ở trong giang hồ ai cũng biết Hoa Đường

tính cách mạnh mẽ, tuyệt đối không phải người hiền lành gì, nếu là thật có muội muội muốn gả cho Triệu Ngũ, cuộc sống sau này tất nhiên sẽ không dễ chịu. Biết rõ như vậy mà còn muốn đem muội muội của mình đưa qua làm thiếp với lại nha đầu, có thể thấy được hẳn không phải hạng người lương thiện gì.

"Dù vậy cũng không có gì lạ." Ôn Liễu Niên lại nói, "Dù sao nếu hẳn thật sự có bản lĩnh thì đã sớm một mình tới núi Thương Mang rồi, cần gì phải chờ hợp tác với quan phủ."

"Vậy tiếp theo đại nhân định làm gì?" Mộc Thanh Sơn hỏi.

"Chẳng biết có thể nhờ Triệu thiếu hiệp một chuyện hay không?" Ôn Liễu Niên hỏi.

Triệu Ngũ gật đầu, "Đại nhân cứ nói."

Ôn Liễu Niên nói lời kính người, "Ta muốn lên núi Thương Mang một chuyến."

"A?" Mộc Thanh Sơn nghe vậy bị sợ hết hồn, "Như vậy e là không ổn."

"Nếu Triệu Việt nhất định không chịu xuống núi, vậy bản quan chỉ có thể tự mình đi tìm hẳn." Ôn Liễu Niên nói, "Cho dù không muốn liên kết cùng quan phủ, thì ít nhất cũng phải biết hẳn với Mục gia trang đến tột cùng có thù hận gì."

"Nếu biết thì đại nhân định làm gì?" Mộc Thanh Sơn hỏi.

Ôn Liễu Niên nói, "Biết thì mới có thể tiếp tục nghĩ cách, trước khi triều đình mang đạn pháo đến đem hẳn bức xuống núi Thương Mang."

Mộc Thanh Sơn tán thưởng, "Đại nhân đối Triệu đại đương gia thực sự là quan tâm săn sóc."

"Đến tột cùng là xảy ra chuyện gì vậy?" Triệu Ngũ cùng Hoa Đường cũng không biết chuyện Triệu Việt, vì vậy có chút giống như hòa thượng sờ mãi không thấy tóc.

Ôn Liễu Niên đem sự tình trong núi Thương Mang nói qua một lần.

"Còn có thủ lĩnh thổ phi như vậy?" Hoa Đường sau khi nghe xong bật cười, "Trong khoảng thời gian này, hần hần là bị đại nhân làm cho tức đến điên rồi."

"Bản quan không cảm thấy hần là thổ phi." Ôn Liễu Niên chủ động coi như không nghe được nửa câu sau, "Ngược lại càng giống như muốn cầu chút thanh tịnh lại bất cần chọn nhầm nơi đặt chân."

"Thật ra cũng không hần." Thương Vân Trạch lắc đầu, "Triều Mộ nhai trên núi Thương Mang dễ thủ khó công, bên ngoài còn có hơn chục nhóm thổ phi bao quanh, có thể tạo thành một lớp lá chắn tốt, người ngoài muốn xông vào tuyệt đối không phải chuyện đơn giản, chọn được nơi này kì thực rất kì diệu."

"Đại nhân định khi nào lên núi?" Triệu Ngũ hỏi.

"Cành nhanh càng tốt." Ôn Liễu Niên nói, "Không thì ngay đêm nay được không? Nếu Triệu Đại đương gia chịu đáp ứng, đến giao thừa nói không chừng còn có thể cùng ăn cơm tất niên." Phi thường tốt đẹp.

"Không thành vấn đề." Triệu Ngũ gật đầu, "Thượng bảo chủ dẫn đường, đêm nay ta liền đưa đại nhân lên Triều Mộ nhai."

Ám vệ nhiệt tình giơ tay, chúng ta cũng muốn đi !

Có não nhiệt nhất định phải xem, vậy mới đúng là vật biểu tượng giang hồ.

Ôn Liễu Niên cười tùm tùm gật đầu, "Càng đông người càng tốt."

Mộc Thanh Sơn xuất phát từ nội tâm cảm thấy, Triệu Việt đại khái lại sắp phải đau đầu đi.

Lúc trước vì không biết rõ trên Triệu Mộ nhai rốt cuộc có bao nhiêu người, cho nên Thượng Vân Trạch không dám tùy tiện hành động, lo không bảo vệ tốt được Ôn Liễu Niên. Lần này có hai đại cao thủ Truy Ảnh cung, còn có bảy, tám ám vệ đi cùng, hẳn tất nhiên là không còn lo lắng nữa, cũng vui vẻ đồng ý dẫn đường.

"Người phải cẩn thận." Lúc chạng vạng, Mộc Thanh Sơn dặn dò Thượng Vân Trạch, "Tuyệt đối không được bị thương."

"Đương nhiên sẽ không." Thượng Vân Trạch cười cười, "Đi ngầm mà thôi, lại không phải đi đánh nhau."

"VẬY ĐI NGHỈ NGƠI SỚM MỘT CHÚT, ĐÊM NAY SẼ KHÔNG ĐƯỢC NGỦ." Mộc Thanh Sơn nói, "Ta đi về trước."

"Một sách." Thượng Vân Trạch gọi hẳn lại.

"Sao?" Mộc Thanh Sơn quay đầu lại.

"Người có bùa hộ mệnh không?" Thượng Vân Trạch hỏi.

"Bùa hộ mệnh?" Mộc Thanh Sơn ngẫm lại, từ trên cổ tháo xuống một khối ngọc điêu khắc, "Chỉ có cái này, có tính hay không?"

Thượng Vân Trạch cầm lấy trong tay, thấy là một tiểu thỏ tử bằng ngọc, chất liệu cũng không tệ, chỉ là nét điêu khắc có hơi thô.

"Khi còn bé đại ca ở bên ngoài mua được, cũng không đáng giá bao nhiêu tiền." Thấy hẳn cứ nhìn chăm chú, Mộc Thanh Sơn có chút ngượng ngùng.

"Cho ta mượn một đêm được không?" Thượng Vân Trạch hỏi.

"Được." Mộc Thanh Sơn vui vẻ đáp ứng.

Thượng Vân Trạch thấy buồn cười, "Sao lại sáng khoái như vậy."

Mộc Thanh Sơn: ...

Sáng khoái còn không tốt.

"Đợi ta từ núi Thương Mang trở về, liền trả lại cho người." Thượng Vân Trạch cất tiểu thổ tử đi, "Đi nghỉ ngơi đi."

"Ân." Mộc Thanh Sơn gật đầu, xoay người rời khỏi tiểu viện.

Thượng Vân Trạch khước miệng nhếch lên, tâm trạng nhìn qua phi thường tốt.

Ám vệ lặng yên không một tiếng động đứng trên nóc nhà.

Thượng Vân Trạch: ...

Tập thể vật biểu tượng giang hồ thở dài, mệt chúng ta rình trộm lâu như vậy, lại có thể để người chạy mất, ngay cả ôm một cái cũng không có! Trên trời tuyết nhỏ bay bay, bốn phía yên tĩnh không hề có một tiếng động, người lại ngốc như vậy, quả thực chính là thiên thời địa lợi nhân hoà, thế mà lại không lừa vào tay được, thật sự không lo lắng cả đời sẽ phải độc thân sao.

Thượng Vân Trạch gân xanh trên trán kịch liệt nháy lên, xoay người trở về phòng ngủ.

Thực sự rất muốn đánh người.

Bóng đêm dần sâu, tuyết rơi cũng càng lúc càng lớn. Ôn Liễu Niên mặc một bộ y phục dạ hành màu đen, nhìn qua ngược lại cũng có vài phần bộ dáng cao thủ.

Đương nhiên, cũng chỉ là nhìn qua mà thôi.

"Hắt xì!" Chưa ra khỏi cửa, mà Ôn Liễu Niên đã nhảy mũi một cái thật lớn.

Hoa Đường lắc đầu, "Hay là đại nhân mặc thêm áo bông đi, trong núi so với trong thành càng lạnh hơn."

"Không cần." Ôn Liễu Niên lắc đầu, "Bản quan... Hắt xì hắt xì hắt xì!"

Mộc Thanh Sơn bọc áo bông siêu lớn quanh người, ôm lò sưởi đồng tình nhìn hẳn.

Ôn Liễu Niên thành thật trở về phòng ngủ, một lát sau lấy tư thế một cuộn bông chậm rãi bước ra.

"Lên đường thôi." Triệu Ngũ nói, "Bằng không trời sẽ sáng."

Thượng Vân Trạch gật đầu, xoay người ra tiểu viện. Những người còn lại cũng lập tức đuổi theo, giây lát sau liền biến mất ở trong bóng đêm.

Mộc Thanh Sơn trở về nhà định ngủ, cuối cùng vẫn là lo lắng an nguy của mọi người nên một chút buồn ngủ cũng không có, vì vậy đơn giản liền khoác áo đi tới thư phòng, định đọc sách đốt thời gian. Đến hơn nửa đêm, ánh nến trên bàn chợt nhảy lên vài cái, hẳn còn chưa kịp chỉnh lại đèn thì trong phòng đột nhiên có thêm hai hắc y nhân.

"A!" Mộc Thanh Sơn bị dọa hết hồn, theo bản năng đứng lên muốn gọi người tới, may là đúng lúc thấy được tướng mạo người đến là ai, vì vậy giật mình nói, "Triệu đại đương gia?"

"Tại sao lại là người?" Triệu Việt nhíu mày, thấy thư phòng còn sáng đèn hẳn còn tưởng là vị Tri phủ đại nhân kia.

"Triệu đại đương gia đến tìm đại nhân nhà ta ?" Mộc Thanh Sơn hỏi.

Triệu Việt gật đầu, "Hắn ở đâu?"

Mộc Thanh Sơn nghe vậy trầm mặc một chút, sau đó hỏi, "Đại đương gia khi đi trên đường không gặp được sao?"

"Có ý gì?" Triệu Việt trong lòng dâng lên một tia dự cảm không rõ.

"Một canh giờ trước đại nhân vừa mới lên đường đến núi Thương Mang." Mộc Thanh Sơn nói, "Nói là muốn cùng Đại đương gia nói chuyện, hơn nữa tối mai còn muốn cùng ăn cơm tất niên."

Triệu Việt: ...

Lục Truy: ...

"Không thì Đại đương gia ở trong phủ chờ một lát?" Mộc Thanh Sơn nói, "Chờ đại nhân đến Triều Mộ nhai rồi, biết Đại đương gia không có ở đây thì hẳn sẽ rất nhanh quay trở lại."

Còn chưa có nói xong, Triệu Việt cũng đã như gió biến mất trong thư phòng.

Lục Truy hỏi, "Ôn đại nhân là đi cùng Thượng bảo chủ?"

Mộc Thanh Sơn gật đầu, "Ngoại trừ Thượng bảo chủ, còn có người của Truy Ảnh cung."

Lục Truy nghe vậy nở nụ cười, "Đa tạ sự gia đã báo cho ta biết."

"Đại nhân là thật tâm muốn thuyết phục Triệu Đại đương gia xuống núi." Mộc Thanh Sơn nói, "Tuyệt đối không có nửa phần ác ý."

"Ta biết." Lục Truy nói, "Nếu không tối nay chúng ta cũng sẽ không đặc biệt đến bái phỏng."

"Được vậy thì không thể tốt hơn." Mộc Thanh Sơn cười nói, "Thật sự không muốn chờ ở trong nha phủ sao? Bên ngoài có chút lạnh."

"Không cần." Lục Truy nói, "Nói chuyện ở Triều Mộ nhai cũng vậy thôi."

Mộc Thanh Sơn gật đầu, nhìn theo hắn ra khỏi thư phòng rồi mới ngồi trở lại bàn.

Chuyện này có vẻ tiến triển rất là thuận lợi a...

Thực sự là rất tốt rất tốt.

THỔ PHỈ CÔNG LỰC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 17: Không Mời Mà Tới!!!

Triệu Việt cùng Lục Truy đều không ở Triều Mộ nhai, cho nên một khi xảy ra chuyện, phản ứng đầu tiên của nhóm tiểu lâu la chính là đi tìm Tam đương gia -- Tên là Vương Kiệm, ngày thường phụ trách quản lý sổ sách và dạy mọi người đọc sách biết chữ, tuy uy danh ở trong mắt tiểu đệ khá cao, nhưng dù sao cũng chỉ là một tú tài tiên sinh, chưa từng thấy qua cái gì quen mặt, cho nên đột nhiên nhìn thấy hơn mười người từ trên trời giáng xuống, khó tránh khỏi có chút kinh hoảng.

"Các hạ chính là Triệu đại anh hùng?" Vương Kiệm vừa mới bước chân vào cửa đã bị nhiệt tình nắm chặt hai tay, "Tuy so với bức họa không giống lắm, nhưng vẫn như trước uy phong lẫm lẫm dáng vẻ bất phàm, vừa nhìn liền biết không phải người thường, Tiên Giới gần đây có khỏe không?"

Hoa Đường đỡ trán, đến khi nào mới có thể không mất mặt nữa đây?

"Tại hạ không phải là Đại đương gia mà chỉ là một người dạy học mà thôi." Vương Kiệm dùng hết sức lực mới có thể rút tay về, "Chư vị đến tột cùng là người phương nào, vì sao lại tới Triều Mộ nhai?"

"Là ta muốn tìm Triệu đại đương gia." Ôn Liễu Niên tiến lên, "Tùy tiện quấy rầy, xin thứ lỗi."

"Hóa ra là Ôn đại nhân." Vương Kiệm nhận ra hãn, vì vậy có chút dở khóc dở cười, "Cũng không biết việc này coi là khéo hay là không khéo nữa."

"Có ý gì?" Ôn Liễu Niên khó hiểu.

"Đại dương gia cùng Nhị dương gia một canh giờ trước mới vừa xuống núi." Vương Kiệt nói, "Nói là muốn đến phủ nha tìm Ôn đại nhân."

Ôn Liễu Niên: ...

Ám vệ cảm khái, thực sự là một đoạn nghiệt duyên.

"Không bằng hẹn đại nhân một ngày khác?" Vương Kiệt nói, "Chờ sau khi Đại dương gia trở về, ta sẽ nói lại với hã."

"Không cần phiền toái như vậy." Ôn Liễu Niên cười túm túm ngồi ở trên ghế, "Chúng ta sẽ ở đây chờ hai vị chủ nhà trở về."

"Đi trước một bước." Thượng Vân Trạch xoay người ra ngoài, xoát xoát vài bước liền nhảy qua đầu tường.

Ôn Liễu Niên cùng ám vệ đều không cảm thấy ngạc nhiên -- Trong nhà có thổ phỉ chạy vào, cho dù biết thổ phỉ này không phải là người xấu, cũng khó tránh khỏi sẽ lo lắng cho người trong lòng, hiểu mà hiểu mà.

Hoa Đường và Triệu Ngũ nhìn nhau nở nụ cười, cũng nhìn ra được vài phần manh mối.

"Đại nhân định ở đây chờ?" Vương Kiệt muốn làm khó dễ.

"Không sao, tiên sinh cứ việc đi ngủ." Ôn Liễu Niên thoải mái nói, "Chúng ta ngồi ở đây chờ cũng được."

Wương Kiệt: ...

Sống gần ba mươi năm, hã vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy người đôi khách thành chủ như vậy.

"Trà không tệ." Ôn Liễu Niên thối bọt nổi lên trong chén.

"Chư vị rốt cuộc là làm thế nào mà lên được đây?" Vương Kiệm thực sự không nhịn được hỏi. Thương Mang thế núi hiểm trở, xung quanh Triều Mộ nhai cơ quan tầng tầng, càng chưa nói đến vô số trạm gác, quả quyết không có lí do khách nhân đã lên đến đỉnh núi rồi mình mới nhận được tin tức.

"Bản quan cũng không biết." Ôn Liễu Niên trả lời.

Vương Kiệm: ...

Trả lời qua loa có lệ như vậy sao.

Ám vệ lập tức tiến hành giải thích, đại nhân hẳn thật sự không biết, bởi vì vẫn luôn bị chúng ta khiêng ở trên người.

Vương Kiệm gật đầu, "Thì ra là như vậy."

Lại đợi thêm nửa canh giờ, ám vệ ngáp ngắn ngáp dài, cảm thấy hơi buồn ngủ, vì vậy tràn ngập thành khẩn hỏi có thể đi ra ngoài tham quan bốn phía một chút hay không.

Vương Kiệm nói, "Tất nhiên là không thể."

Ám vệ nhắc tay bảo đảm, "Trước khi chúng ta đến đã ăn cơm rồi, tuyệt đối sẽ không đến phòng bếp."

Vương Kiệm: ...

Hắn là xuất hiện huyễn nghe sao, chuyện này thì có liên quan gì đến phòng bếp?

Ám vệ trong mắt lóe ra ánh sáng lấp lánh.

Vương Kiệm như trước kiên định từ chối.

Ám vệ trong lòng tiếc nuối.

Nếu không thể đi dạo xung quanh, vậy cũng chỉ có thể tiếp tục chờ ở trong đại sảnh, mà không có việc gì làm thì rất nhàm chán, vì vậy không nhận được hỏi, "Có mặt chược không?"

Vương Kiệt đầu ong ong vang.

Chỉ chốc lát sau, ám vệ cùng tiêu đệ tử trên Triều Mộ hai bên ngồi xõm ở trong viện dùng kí tự 'ox' đánh cờ năm quân.

Tuy rằng hình ảnh có chút quý dị, nhưng tốt xấu gì cũng sẽ không chạy loạn khắp nơi. Vương Kiệt có chút mệt mỏi, cảm thấy mình chưa bao giờ tưởng niệm Triệu Việt điên cuồng như vậy.

Ôn Liễu Niên ôm chén trà, cũng đứng ở trong viện xem trò vui, cuối cùng đơn giản tự mình ra trận, vén tay áo lên đại sát tứ phương, phải nói là khí phách bùng bùng.

Triệu Việt cùng Lục Truy một đường tưởng tượng ra vô số cảnh tượng, có lẽ đến lúc mình trở lại Triều Mộ hai bên đã đánh nhau, nếu không nữa thì chính là đối đầu giằng co, thậm chí cũng rất có thể Vương Kiệt bị tươi sống tức chết -- Dù sao thì một con mọt sách thành thật cũng không thể đấu lại được một con mọt sách cáo già. Nhưng cũng ngàn vạn lần không nghĩ tới, khi đẩy cửa ra liền thấy vị Tri phủ đại nhân này ngồi xõm ở trong viện, chớp mũi hồng hồng cầm thanh gươm nhỏ, hết sức chuyên chú vẽ vòng tròn trên đất.

Triệu Việt: ...

Lục Truy: ...

"Đại đương gia." Vương Kiệt rốt cuộc cũng đợi được cứu tinh trở về.

"Đại đương gia." Các tiểu đệ còn lại cũng bỏ lại thanh gươm đứng lên.

"Các hạ chính là Triệu đại anh hùng?" Âm vệ lần thứ hai dùng vẻ mặt tươi cười nghênh đón, "Quả nhiên cùng bức họa giống nhau như đúc, uy phong lẫm lẫm đáng vẻ bất phàm, vừa nhìn liền biết không phải người thường, Tiên Giới gần đây có khỏe không?"

Vương Kiệtm vẻ mặt cứng đờ, đoạn văn này hẳn tựa hồ đã nghe qua ở đâu rồi ?

"Triệu Đại đương gia." Ôn Liễu Niên cũng đứng lên, "Biệt lai vô dạng."

"Đại nhân cái này gọi là không mời mà tới." Triệu Việt lạnh lùng đi vào phòng khách.

Ôn Liễu Niên cười tủm tỉm, "Cũng vậy."

"Tới tìm ta có chuyện gì?" Triệu Việt ngồi ở trên ghế.

"Triệu đại đương gia tìm ta lại là có chuyện gì?" Ôn Liễu Niên khoác áo bông, cảm thấy hơi lạnh.

Triệu Việt rất muốn kêu người tiễn khách.

"Chư vị đều là người của Truy Ảnh cung?" Lục Truy hỏi.

"Đúng." Hoa Đường gật đầu, "Nhưng mà Truy Ảnh cung cũng không có ý nhắm vào Triều Mộ nhai, chỉ là Ôn đại nhân cùng Cung chủ là bạn cũ, ta cùng với Tiểu Ngũ lại vừa vặn đi ngang qua nơi này, cho nên liền một đường tới xem kết quả như nào, Nhị đương gia không cần phải lo lắng."

"Cô nương quá lời." Lục Truy cười cười, "Ta cũng chỉ là thuận miệng hỏi mà thôi."

"Chuyện ta đề nghị vài ngày trước, không biết Đại đương gia nghĩ sao rồi?" Ôn Liễu Niên hỏi.

"Ta đồng ý cùng người hợp tác." Triệu Việt nói, "Nhưng mà có điều kiện."

"Cứ nói đừng ngại." Ôn Liễu Niên lại vuốt vuốt chòm râu tự tưởng tượng.

"Liên quan với Mục gia trang Miêu Cường-- "

"Bản quan biết bọn họ tuyệt đối không phải là hạng người lương thiện." Triệu Việt còn chưa nói xong, Ôn Liễu Niên cũng đã cắt ngang lời hẳn, "Đại đương gia có thể yên tâm, cho dù Mục Vạn Lôi có nói cái gì hay làm gì, quan phủ đều kiên quyết không hợp tác."

Ám vệ cũng nghiêm túc gật đầu, Khổng Tử đã từng nói, trên đời này tất cả những người mưu toan chia rẽ Tiểu Ngũ cùng Tả hộ pháp đều không phải là người tốt.

Thật sự là phi thường có đạo lý.

"Vậy Đại đương gia dự định khi nào xuống núi?" Ôn Liễu Niên hỏi.

Triệu Việt nói, "Việc này ta còn muốn bàn bạc lại một chút."

"Không sao không sao, Đại đương gia cứ việc bàn bạc." Ôn Liễu Niên nói, "Thậm chí có thể để sau mừng năm rồi cho bản quan một câu trả lời chắc chắn cũng được."

"Đa tạ đại nhân." Lục Truy gật đầu.

"Không bằng đêm mai cùng nhau ăn cơm?" Ôn Liễu Niên nhiệt tình mời.

Triệu Việt trên trán gân xanh nhảy lên.

Ôn Liễu Niên tiếp tục nói, "Chúng ta dự định ăn lẩu."

"Đa tạ đại nhân đã mời, chỉ là đệ tử trên Triều Mộ nhai đông đúc, e là quan phủ cũng không chứa được." Lục Truy nói, "Vẫn là để sau này đi."

"Như vậy a." Ôn Liễu Niên trong mắt rất là tiếc nuối.

"Sắc trời cũng không còn sớm." Triệu Việt thực sự không thể nhịn được nữa, "Người đâu, tiễn khách!" Đợi thêm chút nữa sợ hấn lại không nhịn được nói ra 'Nếu Đại đương gia không muốn xuống núi, vậy không bằng đến lượt ta lên núi, bữa cơm tất niên nên cùng nhau ăn mới náo nhiệt' ... các loại, vẫn là sớm đuổi đi một chút thì tốt hơn.

Ám vệ lập tức dùng ánh mắt như nhìn kẻ bạc tình nhìn hấn -- Đại nhân nhà ta nhiệt tình mời như vậy, người lại còn đuổi hấn đi? Đến tột cùng có lương tâm hay không, Trần Thế Mỹ.

Triệu Việt: ...

"Chúng ta mừng hai trở lại phủ nha." Lục Truy đành lui một bước.

Ôn Liễu Niên cười tủm tỉm, "Rất tốt, cùng nhau ăn cơm tối đi."

Triệu Việt đau đầu, vì sao người này nói chưa được ba câu đều nhịn không được mời ăn cơm?

"Được." Lục Truy gật đầu, "VẬY hai ngày sau gặp mặt lại nói tiếp."

Trên dưới sơn đạo tuyết phủ mênh mông, chờ trở lại nha phủ, Ôn Liễu Niên đã cóng hết tay chân, Hoa Đường giúp hấn nấu một nồi lớn đường đỏ với gừng, uống vào mới xem như là có chút ấm lên.

"Đa tạ Tả hộ pháp." Ôn Liễu Niên môi hơi trắng bệch.

Hoa Đường nói, "Đại nhân đối Triệu Mộ nhai cũng coi như là tận tâm tận lực."

"Triệu Việt không phải người xấu." Ôn Liễu Niên đặt chén nước xuống, "Có thể kéo được một người thì thêm một người."

"Công tử nhà ta thực sự là nhớ đại nhân." Hoa Đường lại giúp hấn rót thêm chén nước đường.

"Thật sao?" Ôn Liễu Niên cười nói, "Ta cũng rất nhớ mọi người, trong thành Vân Lam hiện tại như thế nào?"

"Huyện lệnh mới tới tên là Thành Cảnh Hiên, cũng không tệ lắm, nhưng mà không giống với đại nhân." Hoa Đường nói, "Như lời cung chủ nói, đại nhân là im lặng làm mấy chuyện xấu, hấn thì ngang nhiên trắng trợn mà làm, nhưng cũng vẫn có điểm giống nhau, đều ghét những kẻ xấu không nhận tội."

Ôn Liễu Niên cười to, "Tần cung chủ quả thật là nhận định sắc bén."

"Cũng sắp sáng rồi, đại nhân cũng nghỉ sớm một chút đi." Hoa Đường nói, "Ngày mai còn phải dậy sớm."

Ôn Liễu Niên gật đầu, sau khi nói đa tạ thì tiễn Hoa Đường về tiểu viện, sau đó mới trở lại chỗ ở của mình, trên đường đi qua phòng ngủ của Mộc Thanh Sơn, thấy trong phòng ánh nến nhảy lên, bên giường hình như là có người đang ngồi, vì vậy hài lòng xoa bóp cằm, bình tĩnh đi ngang qua.

Mộc Thanh Sơn cuộn ở bên trong ổ chăn, đang ngủ đến say sưa -- Sau khi Triệu Việt rời đi không bao lâu, hấn liền thu dọn đồ đạc trở về phòng ngủ, bởi vậy cũng không biết Thượng Vân Trạch đã sớm trở về.

Một sách phần lớn đều ngủ rất thành thật, Mộc Thanh Sơn cũng không ngoại lệ, ngón tay nắm chặt một bên chăn, hơn nửa canh giờ cũng không

nhúc nhích dù chỉ là một chút.

Thượng Vân Trạch thấy buồn cười, đưa tay nhẹ nhàng chọc chọc gò má của hắn.

Mộc Thanh Sơn bắt mỡ rứt vào trobg chăn, đem mình toàn bộ che lên.

Thượng Vân Trạch từ trong tay áo lấy ra một khối ngọc bội tinh xảo, đặt xuống bên cạnh gối xong lại ngồi nhìn một lúc rồi mới đứng dậy rời đi.

Ám vệ như trước ngồi xõm trên nóc nhà nhìn hắn.

Thượng Vân Trạch mắt nhìn thẳng, coi như chính mình cái gì cũng không thấy.

Ám vệ tập thể chống quai hàm thở dài.

Rõ ràng lại không thành a.

Cứ chiếu theo tiến độ này, chúng ta rốt cuộc khi nào mới có thể uống rượu mừng.

Thật là phi thường sốt ruột.

Sáng sớm ngày hôm sau, bầu trời hiếm khi hé ra được chút tia nắng. Ôn Liễu Niên đứng ở trong viện hoạt động gân cốt một chút, sau đó đi viết hơn chục câu đối, sai người đưa cho dân chúng trong thành.

"Đại nhân, sớm." Mộc Thanh Sơn bọc áo bông lớn, ngáp dài xuất hiện -- Chưa tỉnh ngủ.

"Sớm." Ôn Liễu Niên nói, "Hôm nay cũng không có việc gì phải làm, sự gia vẫn là về nhà ăn tết sớm một chút đi."

"Ngược lại cũng không vội." Mộc Thanh Sơn nói, "Thượng bảo chủ nói muốn cùng ta về nhà, hiện tại hình như còn chưa dậy."

"Thật sao?" Ôn Liễu Niên kinh ngạc.

"Ân." Mộc Thanh Sơn gật đầu, "Hắn nói bản thân không thể ăn lâu, một thân một mình lại không có chỗ để đi." Nghe qua hơi thê thảm.

"Như vậy cũng tốt, để Thượng bảo chủ ăn đồ đại tẩu nấu đi." Ôn Liễu Niên cười tủm tỉm gật đầu.

Tiến độ thật sự khả quan a.

THỔ PHỈ CÔNG LỢC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 18: Cùng Nhau Về Nhà Ăn Tết!!!

Điểm tâm là bánh bao đậu phụ cùng cháo, thím làm cơm từ trước đến nay vẫn luôn rất thích Mộc Thanh Sơn, vì vậy lại cho hẳn nhiều thêm một muống thịt băm. Còn chưa ăn được hai miếng đã thấy Thượng Vân Trạch đẩy cửa tiến vào nhà ăn.

"Thượng bảo chủ." Mộc Thanh Sơn cười híp mắt chào, "Sớm."

"Sớm." Thượng Vân Trạch ngồi đối diện hẳn, nhìn qua bát một cái, "Nước dùng ít vậy."

"Nhà bếp còn có mỳ cay, là bột tiêu cùng ớt từ Thục Trung mang tới." Mộc Thanh Sơn nói, "Đại nhân cùng ám vệ đều rất thích, bảo chủ cũng có thể nếm thử một lần."

"Không ăn." Thượng Vân Trạch hỏi, "Người tính khi nào mang ta về nhà?"

"Ăn xong điểm tâm là có thể đi." Mộc Thanh Sơn nói, "Vừa vặn còn có thể giúp tẩu tử chuẩn bị cơm tất niên."

"Ừm." Thượng Vân Trạch tiếp tục nhìn hẳn ăn bánh bao, qua một lát lại hỏi, "Có thích ngọc bội không?"

"Ngọc bội gì cơ?" Mộc Thanh Sơn nghe vậy khó hiểu.

Thượng Vân Trạch bị ghen một chút, "Tối hôm qua đặt ở bên giường người, không thấy?"

"Có sao?" Mộc Thanh Sơn buồn bực.

Thượng Vân Trạch: ...

Sớm biết như vậy, tối hôm qua nên trực tiếp quấn vào cổ tay của hắn, hoặc treo luôn ở đầu giường.

"Không chú ý tới." Mộc Thanh Sơn thành thật nói, qua một lúc lại thấy có chút kỳ quái, "Đầu giường của ta sao lại có ngọc bội?"

Thượng Vân Trạch sờ mũi một cái, "Đưa cho người, lấy lộc tết."

Mộc Thanh Sơn càng giật mình, "Bảo chủ đêm qua có tới phòng của ta?"

Thượng Vân Trạch bắt đầu hồi hận vì chọn cái đề tài này.

Thấy hắn không nói lời nào, Mộc Thanh Sơn cũng không hỏi nhiều, cúi đầu tiếp tục im lặng húp cháo, chỉ là đáy mắt rõ ràng tràn ngập nghi hoặc.

Thượng Vân Trạch hít sâu một hơi, "Tiểu Mộc."

"Sao?" Mộc Thanh Sơn ngẩng đầu nhìn hắn.

Thượng Vân Trạch bình tĩnh nói, "Bùa hộ mệnh của người bị ta làm mất rồi, nên ta bồi thường cái mới."

Ám vệ ngoài cửa đều tan nát cõi lòng, còn tưởng rằng có thể nghe được câu kinh thiên động địa khó lường gì đó, phải biết rằng chúng ta ngay cả mỳ cũng không ăn mà chạy đến giúp vui, kết quả lại biến thành bồi thường vật đã mất.

Có cảm giác bị lừa dối trầm trọng.

"Như vậy a." Mộc Thanh Sơn bưng tỉnh, lắc đầu nói, "Bảo chủ không cần khách khí như thế, khối ngọc kia cũng không đáng giá bao nhiêu tiền,

làm mất thì bỏ đi."

"Không được." Thượng Vân Trạch rất kiên trì, "Người nhất định phải nhận, bằng không lương tâm ta sẽ cắn rứt."

Mộc Thanh Sơn xuất phát từ nội tâm tán thưởng, "Bảo chủ thật sự là người tốt."

Thượng Vân Trạch: ...

Nếu như có thể, hẳn ngược lại là muốn liều mạng làm người xấu một lần.

Nhưng là chỉ là 'muốn' mà thôi.

Bởi vì không phải người đọc sách nào cũng đều có thể giống như Ôn đại nhân, đầu đá khắp nơi nội tâm dũng mãnh như vậy.

Có người quá ngốc, nên mình cũng chỉ có thể tiếp tục chờ.

Ngọc bội mà Thượng Vân Trạch bồi thường là một tiểu lão hổ, màu sắc so với miếng ngọc lúc trước càng trong xanh hơn, chạm trổ thì đẳng cấp hơn không chỉ một bậc, Mộc Thanh Sơn hơi chột dạ, cảm thấy giống như mình đã chiếm tiện nghi lớn của hắn.

"Không muốn người cứ luôn yếu ớt như con thỏ vậy." Thượng Vân Trạch giúp hắn đem dây đỏ buộc chặt, "Ngẫu nhiên cũng phải hung dữ một chút, thì mới không bị người khác khi dễ."

"Không ai khi dễ ta." Mộc Thanh Sơn nói.

Thượng Vân Trạch cười cười, đem miếng ngọc cho vào tay ủ ấm, sau đó mới nhẹ nhàng nhét vào bên trong y phục của hắn, "Hừm, không ai dám khi dễ người."

Nhà bếp ở hậu viện, Ôn Liễu Niên đang xắn tay áo lên chặt đầu cá, nhìn qua vô cùng thô bạo, xung quanh một vòng ám vệ người nhóm lửa nhóm lửa, người rửa rau rửa rau, hình ảnh vô cùng hài hòa hữu ái. Hoa Đường ôm con của Trương thẩm, một chút một chút nó ăn cháo, tiểu anh nhi mắt tròn xoe, khi cười rộ lên trên mặt còn có lúm đồng tiền, cánh tay nhỏ mập như giống như ngó sen.

Ám vệ cảm khái vạn lần, ngàn vạn lần không nghĩ tới chúng ta sinh thời còn có thể nhìn thấy khuôn mặt Tả hộ pháp ôn nhu như vậy, còn tưởng rằng nàng chỉ biết một tay phá núi.

"Đại nhân." Mộc Thanh Sơn đến chào hỏi, "Ta đi về trước."

"Sư gia chờ." Ôn Liễu Niên xoa tay một chút, từ trong bếp lấy ra mấy cái hộp, "Chuẩn bị chút hàng tết, thay ta đưa cho đại ca đại tẩu."

"Đa tạ đại nhân." Mộc Thanh Sơn cười tủm tỉm nói, "Mùng hai ta lại trở về."

"Không sao không sao, sư gia có thể ở nhà thêm vài ngày." Ôn Liễu Niên nói, "Có thể bồi Thượng bảo chủ đi dạo trong thành cũng là việc tốt."

Ám vệ trong mắt tràn ngập nhiệt tình -- Thật sự không cần hỗ trợ sao, chúng ta nhưng là người làm mỗi cừ khôi ở thành Vân Lam, tác hợp một đôi thành một đôi, đặc biệt có chức nghiệp được rèn luyện hàng ngày.

Thượng Vân Trạch quyết đoán xoay người mang Mộc Thanh Sơn rời đi, một chút cũng không muốn chờ.

Thực sự là không nể tình trước sau như một.

Nồi lẩu được đặt lên, toàn sân đều là mùi thơm, thậm chí ngay cả dân chúng đi ngang qua hẻm nhỏ cũng dừng lại chảy nước miếng. Ôn Liễu

Niên cực kì tiếc nuối, "Món ngon như vậy, đáng tiếc Triệu đại đương gia không được ăn."

"Nếu đã đáp ứng hợp tác cùng quan phủ, thì sau này sẽ còn rất nhiều cơ hội cùng ăn cơm." Hoa Đường nói, "Nhưng mà nhìn hãn có hơi nóng tính, đại nhân vẫn là thu liễm một chút thì tốt hơn."

"Không có gì đáng ngại." Ôn Liễu Niên nói, "Triệu đại đương gia tuy nói nhìn qua có chút hung dữ, nhưng mà vẫn rất có nguyên tắc, hãn là sẽ không tùy tiện sử dụng quyền cước."

Hoa Đường: ...

Nàng cũng không phải có ý này.

Ám vệ tri kỷ nhắc nhở, "Ý Tả hộ pháp là, đại nhân phải nhớ thu liễm một chút, không nên tùy tiện đem người tức chết."

"Như vậy a." Ôn Liễu Niên xoa bóp cằm, "Bản quan sẽ cố gắng."

"Hắt xì!" Triệu Việt tại Triều Mộ nhai nhảy mũi.

"Uống không?" Lục Truy ôm một vò rượu đến tìm hãn.

"Đa tạ." Triệu Việt cuối cùng cũng mở miệng.

"Có tâm sự?" Lục Truy vỗ vỗ bả vai của hãn, "Cuối năm lẽ ra nên vui vẻ một chút."

"Cũng không tính là mất hứng." Triệu Việt nói, "Vốn chỉ muốn trước tiên ở nơi này nghỉ ngơi lấy sức, chờ thêm mấy năm nữa rời khỏi núi tìm họ Mục tính sổ, lại không nghĩ rằng sẽ đến sớm như vậy."

"Nhưng thật ra đó cũng là chuyện tốt." Lục Truy nói, "Bỗng dưng có thêm không ít người giúp đỡ."

Triệu Việt cười cười, ngửa đầu uống một ngụm rượu.

"Đại đương gia thấy vị Tri phủ đại nhân kia thế nào?" Lục Truy hỏi.

Triệu Việt đặt vò rượu xuống, "Ta chỉ cầu sau khi xuống núi có thể cách hần càng xa càng tốt."

Lục Truy lắc đầu, "Sợ là không thể, Đại đương gia vẫn nên suy nghĩ thoáng một chút."

Triệu Việt lại thấy đầu đau dữ dội -- Hần thậm chí cảm thấy coi như không có Truy Ảnh cung, không có Đẳng Vân bảo, chỉ bằng một mình Ôn Liễu Niên, nói không chừng cũng có thể đem Mục gia trang tươi sống tức chết.

Đây đại khái là con mọt sách khó dây dưa nhất trên đời.

Nhưng mà dân chúng trong thành hiển nhiên lại không nghĩ như vậy, vị Tri phủ đại nhân mới tới này từ sáng đến tối đều cười tùm tùm, nói chuyện ung dung thông thả, phá án công bằng, lại càng không ý thế hiếp người, quả thực chính là phúc khí của thành Thương Mang.

Đương nhiên, càng không cần phải nói đến những tập sách nhỏ đặc sắc kia, cùng mỹ nam tử say đắm.

"Đại nhân." Nha dịch tuần phố xong, đến sau bếp tìm hần, "Trên đường gặp không ít dân chúng đều hỏi, qua tết có thể phát hành sách mới hay không."

"Cái này à..." Ôn Liễu Niên theo thói quen xoa bóp cằm, cũng không phải không được a.

"Đại nhân." Triệu Ngũ đứng lúc nhắc nhở, "Bây giờ Triệu đại đương gia đã đáp ứng hợp tác cùng quan phủ, không cần tiếp tục đi trên chọc hần thì

tốt hơn, tránh làm lỡ việc."

Ôn đại nhân rất là tiếc nuối.

Bởi vì hắn đã nghĩ ra vài tiêu cố sự chưa từng xuất hiện.

Dân chúng trong thành cũng rất tiếc nuối.

Bởi vì không có mỹ nam tử, năm mới sẽ không hoàn chỉnh.

Trên Triều Mộ nhai, Triệu Việt thấy sau lưng phát lạnh.

Rõ ràng chính là hai bên cùng nhau hợp tác, vì sao lại luôn cảm thấy trong lòng không yên, cảm giác lần này xuống núi, sớm muộn gì cũng sẽ bị bán đi? !

Lục Truy an ủi, "Đại dương gia không cần căng thẳng."

Triệu Việt nói, "Ta định mời Vương Kiệt uống rượu."

Lục Truy không phản ứng kịp, "A?"

Triệu Việt cầm vò rượu trong tay đặt qua một bên, nằm ở nóc nhà thờ dài một cái.

Không so sánh thì không biết, lúc trước hắn vẫn cảm thấy Vương Kiệt quá mức cổ hủ, nói chuyện thì liên miên căn nhắc làm người khác thấy mà phiền lòng, sau khi gặp Ôn Liễu Niên mới phát hiện, hóa ra con mọt sách cổ hủ tuyệt không phải là chuyện xấu -- Dù sao cũng hơn đầy người tâm nhãn mạnh.

Trong thành mơ hồ truyền đến tiếng pháo, một chiếc xe ngựa vững vàng dừng trước một trạch viện ở thành tây, Thượng Vân Trạch tung người xuống ngựa rồi đỡ Mộc Thanh Sơn xuống.

"Tiểu Mộc trở về rồi a." Đại tẩu là một người phụ nữ hiền lành, nghe được động tĩnh liền cười bước ra ngoài, "Đại ca người đi mua rượu, lập tức liền trở về."

"Đại tẩu." Mộc Thanh Sơn giới thiệu, "Vị này chính là Thượng bảo chủ."

"Đại tẩu." Thượng Vân Trạch gọi một cách bình tĩnh, bình tĩnh đến mức tất cả mọi người đều không cảm thấy có cái gì không ổn.

"Mau vào nhà ngồi." Đại tẩu rất nhiệt tình.

Thượng Vân Trạch để phu xe đem hàng tết vào trong tiểu viện, các loại hộp quà gần như chất thành một tòa núi nhỏ.

Mộc Thanh Sơn không thốt nên lời, "Chuyện này..."

"Lần đầu tiên tới nhà, dù sao vẫn phải mang chút lễ vật." Thượng Vân Trạch cười cười, "Nếu người không chịu nhận, đó chính là ngại ít."

Mộc Thanh Sơn nhú mày, "Bảo chủ không cần khách khí như thế."

Thượng Vân Trạch trả lời, "Ta thích."

Mộc Thanh Sơn: ...

"Có cần giúp đỡ gì không?" Thượng Vân Trạch hỏi.

"Không cần, bảo chủ cứ ngồi trong phòng là được." Mộc Thanh Sơn nhanh chóng lắc đầu, thu lễ đã là thiếu hân nhân tình lớn rồi, sao có thể để hân làm cơm này nọ.

Đại tẩu lại đây rót trà rồi lại trở lại nhà bếp làm việc. Thượng Vân Trạch nhìn chung quanh một chút, "Người nghỉ ngơi ở đâu?"

"Chính là phòng nhỏ ở bên cạnh." Mộc Thanh Sơn đưa tay chỉ, "Rất nhỏ."

"Có thể đến xem không?" Thượng Vân Trạch hỏi.

"Tất nhiên có thể." Dù sao ngồi cũng không có chuyện gì để nói, có thể đi vòng vòng một chút cũng tốt. Mộc Thanh Sơn dẫn hẳn đến chỗ ở của mình, bố cục bên trong rất đơn giản, ngoại trừ giường cùng bàn thì cũng chỉ còn một chõng sách.

"Rất dễ chịu." Thượng Vân Trạch thuận tay cầm lên nửa đoạn tàn hương trên bàn.

"Là Vân Nham hương, dùng để huân sách." Mộc Thanh Sơn nói, "Bảo chủ nếu thích, ta có thể đưa cho người một hộp."

Thượng Vân Trạch lại nói, "Giường hơi nhỏ."

"Một người vậy là đủ rồi." Mộc Thanh Sơn nói, "Ta ngủ rất thành thật."

Thượng Vân Trạch khước miệng giường lên, "Ta biết."

"Ra ngoài không? Trong phòng không đốt lò sưởi, có chút lạnh." Mộc Thanh Sơn xoa xoa tay.

Thượng Vân Trạch nhìn hẳn, "Có phòng khách không?"

"Không có." Mộc Thanh Sơn lắc đầu, "Cũng chỉ có mấy gian này, sau viện còn một phòng chứa củi."

Thượng Vân Trạch tiếp tục hỏi, "Vậy tối nay ta ngủ ở đâu?"

Mộc Thanh Sơn nghe vậy bất ngờ, "Bảo chủ muốn ở lại đây?"

Lúc trước chưa từng nghe nói qua a...

THỔ PHỈ CÔNG LỰC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 19: Một Nhóm Thổ Phỉ Xuống Núi!!!

"Không thể sao?" Thượng Vân Trạch bình tĩnh nhìn hẳn, "Ăn xong cơm tất vẫn nên thức đêm đón giao thừa, đón xong thì cũng sắp hừng đông, lúc đó ta cũng không thể quay về Đẳng Vân bảo." Suy nghĩ một chút lại bổ sung, "Trong phủ nha có khi mọi người cũng đã ngủ hết rồi, bên ngoài lại lạnh như thế." Nếu phải lưu lạc đầu đường, không khỏi cũng quá thê thảm.

Ngược lại cũng đúng a... Mộc Thanh Sơn cảm thấy mình suy nghĩ có chút không chu toàn, vậy mà lại không nghĩ tới chuyện này! Vì vậy sáng khoái nói, "Bảo chủ nếu không chê, thì lưu lại ở tạm một đêm đi."

Thượng Vân Trạch trong lòng núi động biến găm, trên mặt lại không có chút gợn sóng nào, "Làm phiền."

"Không phiền gì." Mộc Thanh Sơn nói, "Giường đại ca đại tẩu ta rất lớn, ba người ngủ dư sức."

Thượng Vân Trạch trên đầu sét đánh âm âm, cả người đều chấn động. Nghe ý này, chẳng lẽ là muốn mình và đại ca đại tẩu hẳn cùng nhau ngủ? !

ĐẠI CA, ĐẠI TẤU? !!!

"Đại tẩu rất tốt, hẳn là sẽ không để ý phải tạm thời ở chỗ này ở một đêm." Mộc Thanh Sơn tiếp tục nói, "Chúng ta cùng đại ca, ba người ngủ giường lớn."

Thượng Vân Trạch biểu tình cứng ngắc, "Này hình như không được tốt cho lắm."

"Không sao." Mộc Thanh Sơn nói, "Địa phương nhỏ không để ý nhiều như vậy, bình thường nhà hàng xóm có họ hàng đến, nếu không đủ chỗ cũng tới đây ngủ nhờ."

"Ta ngủ ở chỗ này cũng được." Thượng Vân Trạch nói, "Không cần phiền phức đại ca đại tẩu."

Mộc Thanh Sơn sắc mặt hơi khó xử, có thể thì ngược lại là có thể, nhưng mà mình sẽ ngủ ở đâu?

Thượng Vân Trạch tất nhiên có thể đoán được tâm tư của hắn, mới định nói cùng nhau chen một chút cũng được, Mộc Thanh Sơn đã nói, "Vậy ta đến chỗ đại tẩu mượn chỗ, trải đệm nằm dưới đất là được rồi."

Nhìn vẻ mặt thành thật của hắn, Thượng Vân Trạch khá là bất đắc dĩ, đồng thời cũng thấy hơi ngứa răng.

Như Ôn Liễu Niên thì làm người ta đau đầu, mà gốc quá cũng không phải chuyện tốt a...

Rốt cuộc bao giờ mới có thể lừa tới tay.

Tuy rằng thành Thương Mang rất nghèo, nhưng bởi vì Mộc đại ca luôn ở bên ngoài làm ăn, cho nên gia cảnh coi như miễn cưỡng giàu có, hơn nữa vì chiêu đãi khách nhân cho nên cơm tất niên càng phong phú, thậm chí còn có cá biển từ Nam Hải chuyển tới.

Đối với Thượng Vân Trạch mà nói, những món ăn này tất nhiên không có bao nhiêu hiếm lạ, nhưng mà bởi vì tâm trạng khác nhau, cho nên ăn vào cũng có một phen tư vị đặc biệt. Hơn nữa có đại tẩu vẫn luôn gấp thức ăn, còn có thể cùng đại ca uống rượu, cảm giác giống như đã là người một nhà, hiển nhiên ăn cái gì cũng đều cảm thấy mỹ vị.

"Ném thử cái này." Mộc Thanh Sơn gắp cho hẳn một đĩa thịt bò xào gừng, "Món này từ nhỏ ta đã thích ăn."

"Đúng vậy a." Mộc đại ca cũng cười nói, "Khi còn bé tính tình bướng bỉnh lại kén chọn, hiếm khi thấy nói thích ăn cái gì."

Thượng Vân Trạch khước miệng cong lên tự đắc, "Vừa nghe có vẻ rất khó nuôi."

"Ai cần người lo." Mộc Thanh Sơn ở dưới bàn đá hẳn.

Thượng Vân Trạch cảm thấy mình có lẽ bị trúng tà rồi, bị đá còn cảm thấy vui sướng.

Trên bàn nồi lẩu sôi ùng ục, Mộc Thanh Sơn cúi đầu ăn một muỗng cơm lớn -- Đã lâu chưa được ăn cơm đại tẩu làm, hơn nữa vì tết tâm tình tốt, cho nên khẩu vị cũng cùng tốt lên.

Thượng Vân Trạch bắt đầu cân nhắc phái đầu bếp ở Đằng Vân bảo cùng phủ nha luân phiên tới nơi này học trò nghệ. Nếu mỗi bữa đều có thể ăn nhiều như vậy, vậy thì không cần mất quá nhiều thời gian sẽ dưỡng ra chút thịt, ôm cũng sẽ càng thoải mái.

"Thượng bảo chủ?" Mộc Thanh Sơn ánh mắt nghi hoặc, lắc lắc tay trước mặt hẳn, "Đại ca đang gọi người."

Thượng Vân Trạch hoàn hồn, "Xin lỗi, vừa đang suy nghĩ một ít... chuyện trong nhà."

"Không sao không sao." Mộc đại ca phúc hậu nói, "Ta vừa hỏi, Thượng bảo chủ tuổi nhỏ tài cao như vậy, cũng nên kết hôn từ lâu rồi chứ?"

"Không có." Thượng Vân Trạch lắc đầu, "Nếu thật sự muốn thành thân, tất nhiên là phải tìm được một người thật tâm, nếu không tìm được, vậy thì

không bằng không thành thân."

"Thật khéo." Mộc đại ca cười ha ha, "Lúc trước ta giục Tiểu Mộc kết hôn, hẳn cũng nói như vậy."

"Thật sao?" Thượng Vân Trạch bật cười, quay đầu liếc nhìn người bên cạnh.

Mộc Thanh Sơn bên tai nóng lên... Hẳn vẫn cảm thấy ở trước mặt mọi người mà nhắc đến chuyện kết hôn như vậy, tựa hồ có chút ngượng ngùng.

Thượng Vân Trạch ngửa đầu uống cạn một chén rượu.

Nếu là không tìm được, vậy thì không bằng không thành thân, nhưng nếu tìm được rồi, tất nhiên là phải nghĩ mọi biện pháp giữ chặt ở bên người. Đòi người nói ngắn cũng ngắn, mà nói dài cũng rất dài, nếu may mắn có được một người ở bên cạnh, dù sao vẫn tốt hơn đêm dài đơn cô gái chiếc.

Mà ở bên trong phủ nha, bầu không khí thì càng náo nhiệt hơn rất nhiều, nồi lẩu cay Tứ Xuyên ở trên bàn tỏa ra mùi thơm, suýt nữa làm cho người ta không kiềm chế được. Ôn Liễu Niên ngồi nghiêm chỉnh nhã nhặn trầm mặc, cầm đũa nhúng thịt bò như bay, ngay cả dầu vừng cũng đã đổi sang chén thứ ba. Âm vệ ở một bên cảm khái vạn lần, quả nhiên vẫn là Ôn đại nhân năm đó, phong cách dùng cơm một chút cũng không thay đổi, như trước lấy bất biến ứng vạn biến -- Mặc những người còn lại lại nói nói cười cười oản tù tì phạt rượu, bản thân ta vẫn sừng sững bất động ăn, cho dù có là chuyện lớn bằng trời thì cũng không xô dịch dù chỉ một chút.

Phi thường có nguyên tắc của người đọc sách.

Về phần Triêu Mộ nhai, lại là một cảnh tượng khác. Vô số ánh lửa trại cháy hừng hực, tiếng thịt nướng ở trên xiên gỗ lách tách vang lên, vò rượu ở một bên gần như xếp thành một tòa núi nhỏ, các huynh đệ gặm thịt cạn rượu, tiếng cười đùa vang vọng đến chín tầng mây.

"Quan trọng nhất, bây giờ là lúc vui vẻ nhất." Ở chỗ cao nhất trong lương đình, Lục Truy rót đầy hai chén rượu, "Đây đại khái sẽ là cái tết cuối cùng của chúng ta ở Triều Mộ nhai."

"Ngược lại cũng không hẳn." Triệu Việt nói, "Sau khi diệt xong Mục gia trang, ta định tiếp tục quay về nơi này."

Lục Truy hỏi, "Sống hết đời?"

Triệu Việt cười cười, "Có gì không thể? Có thể ở đây yên tĩnh tiêu dao sống hết đời, cũng coi như là một loại may mắn."

Lục Truy gật đầu, cũng không hỏi nhiều nữa, chỉ cùng hắn chạm nhẹ chén rượu.

Trên đường tiếng pháo dần dần vang động, Thượng Vân Trạch cùng Mộc Thanh Sơn ngồi ở bên bếp lửa, vừa thức đêm đón giao thừa vừa làm văn thẩn -- Đại ca đại tẩu mệt mỏi cả ngày cho nên sớm đã bị giục đi nghỉ ngơi.

"Được rồi." Gói xong một cái sủi cảo cuối cùng, Mộc Thanh Sơn thoải mái vỗ vỗ tay, đặt vào trong hộp chờ sáng mừng một mang ra nấu.

"Nghỉ ngơi sớm một chút?" Thượng Vân Trạch hỏi dò.

"Ừm." Mộc Thanh Sơn chậm rãi dùng sức xoay người, cũng cảm thấy có chút mệt mỏi.

Trong phòng bếp có nước nóng, sau khi hai người rửa mặt xong, Mộc Thanh Sơn lấy chăn từ trong tủ ra, trải xuống chỗ đất gần giường chuẩn bị ngủ.

Thượng Vân Trạch nói, "Thực ra chúng ta có thể cùng chen một chút."

"Không cần." Mộc Thanh Sơn mở chăn ra, "Giường vốn cũng không lớn, bảo chủ lại cao, chen chung một chỗ sẽ không thoải mái."

Sao lại có thể không thoải mái! Thượng Vân Trạch đem hăn xách về bên giường, "Trời lạnh như thế, người nếu ngủ trên đất, ta phải ăn nói như thế nào với Ôn đại nhân?"

Mộc Thanh Sơn nói, "Đệm chăn rất dày."

"Dày nữa cũng không được." Thượng Vân Trạch đem người nhét vào ổ chăn, ra lệnh, "Ngủ trên giường!"

Mộc Thanh Sơn không thể làm gì khác hơn là dùng sức dấn vào góc tường, cố gắng chừa cho hăn thêm chút không gian.

Mà giường chỉ rộng có bằng đấy, hai nam tử trưởng thành ngủ cùng nhau thì làm sao có thể rộng rãi được -- Chưa nói đến Thượng bảo chủ còn to cao như vậy.

Mộc Thanh Sơn quần bách nói, "Tốt nhất là ta đi trải chăn đệm nằm dưới đất."

"Như vậy vừa vặn." Thượng Vân Trạch kiên quyết không để người chạy mất.

Thế nhưng rất chật a... Mộc Thanh Sơn cảm giác mình gần như sắp dấn vào trong ngực của hăn, vì vậy cả người cứng ngắt.

Thượng Vân Trạch kéo chăn, bình tĩnh đem hai người che lại, sau đó liền phát tay tắt nến.

Trong không khí có hương thơm nhàn nhạt, Mộc Thanh Sơn ở trong bóng tối nhìn chăm chăm nóc giường, một tia buồn ngủ cũng không có, đồng thời yên lặng quyết định, chờ tháng sau nhận được bổng lộc, nhất định phải mua một cái giường lớn đặt trong nhà, đắt nữa cũng phải mua!

Bởi vì thức đêm đón giao thừa, cho nên mừng một đầu năm người trong thành đều là buổi trưa mới rời giường, trên đường phố ngoại trừ vài tiểu hài tử thì cũng không có quán nhỏ nào.

Ôn Liễu Niên đứng ở trước tủ, lấy bộ y phục đẹp nhất của mình ra.

Hoa Đường sau khi thấy thì gật đầu, "Ăn tết cũng nên mặc y phục đẹp một chút, nhìn vui vẻ, chính mình cũng thấy vui lây."

"Cũng không liên quan đến ăn tết." Ôn Liễu Niên nói, "Bản quan tính tự mình đến Triệu Mộ nhai đón Triệu đại đương gia xuống núi."

Hoa Đường nghe vậy có chút bất ngờ, "Long trọng như vậy?"

"Tóm lại ăn tết cũng không có chuyện gì, ở phủ nha nhàn rồi cũng chán." Ôn Liễu Niên nói, "Nếu là hai bên hợp tác, vậy biểu hiện một chút thành ý cũng tốt."

Không sai, nói thì nói như vậy, nhưng Hoa Đường luôn cảm thấy Triệu Việt đại khái không sẽ cảm động, ngược lại hẳn là sẽ vì thế mà đau đầu.

Mà Thượng bảo chủ lúc này cũng rất đau đầu, bởi vì Mộ Thanh Sơn kiên quyết không chịu ngủ lại trong nhà, nói là ăn cơm tối xong phải trở về phủ nha.

Nơi ở đúng là không rộng lắm, cho nên đại ca đại tẩu cũng không cố giữ lại, chỉ nói mong sau này Thượng Vân Trạch thường xuyên đến làm khách.

Thượng bảo chủ trong lòng tiếc nuối, tối hôm qua ôm cả một đêm, cảm giác rất tốt, còn đang chờ đêm nay tiếp tục ôm vậy mà lại phải trở về, trong lòng hiển nhiên không muốn.

Mà Mộ Thanh Sơn rõ ràng không có ý định thỏa hiệp, trên thực tế đêm hôm qua hẳn không tài nào ngủ được, lúc rạng sáng vất vả lắm mới có chút

buồn ngủ, lại bị người ôm một cái vào trong ngực, cả kinh trong nháy mắt liền tỉnh táo, sao còn có thể ngủ tiếp.

Thượng Vân Trạch không thể làm gì khác hơn là thỏa hiệp.

Trên Triều Mộ nhai, Triệu Việt cùng Lục Truy bàn sau khi xong việc hợp tác cùng quan phủ, thì đã sớm tự đi nghỉ ngơi, chỉ là sáng ngày hôm sau còn chưa kịp ăn điểm tâm xong, thì đã có tiểu đệ hấp tấp xông tới bẩm báo, nói đám người lần trước đánh cờ năm quân lại tới nữa rồi.

Triệu Việt vỗ bàn đứng dậy, trầm mặt bước nhanh ra ngoài.

Lục Truy đau đầu đuổi theo.

Ôn Liễu Niên như trước lấy tư thế cục bông xuất hiện, cười tủm tỉm nói, "Đại đương gia, năm mới vui vẻ."

"Ta đã đồng ý xuống núi thì nhất định sẽ làm được, đại nhân còn cần gì phải tự mình đến đây." Triệu Việt trong lòng có chút bất mãn, đây coi như là... đến đây uy hiếp?

"Để bày tỏ bản quan rất có thành ý." Ôn Liễu Niên trả lời rất thản nhiên.

Ám vệ điên cuồng gật đầu, dồn dập biểu thị chúng ta thậm chí còn chuẩn bị một đoạn ường ca, chuẩn bị vừa múa vừa hát hoan nghênh chư vị xuống núi -- Thế nhưng Tả hộ pháp không cho chúng ta diễn!

Thực sự nhắc tới lại thấy ủy khuất.

Lục Truy hòa giải nói, "Chư vị đã ăn điểm tâm chưa?"

Ôn Liễu Niên lắc đầu, "Chưa ăn, Nhị đương gia cứ tùy tiện nấu bát mì sợi với thịt là được rồi."

Triệu Việt: ...

Nhà bếp một lần nữa nhóm lửa nấu mì, Ôn Liễu Niên đi tham quan chung quanh nhà ăn, tâm trạng phi thường tốt.

Triệu Việt rất muốn tìm một cái lu lớn đem người úp lại.

Chóng mặt.

"Đại dương gia!" Mỳ còn chưa nấu xong, bên dưới chân núi lại có một thủ vệ chạy đến, nói là có một tốp thổ phi tên là 'Sát tứ phương' đến, hơn trăm người đang xoắn xuýt ở trước sơn môn hò hét, nói muốn cùng Triệu Việt quyết một trận sống chết.

Ám vệ nhất thời chấn động mãnh liệt, lại còn có chuyện như vậy?

Không đi giúp vui, quả thực là có lỗi với vài kẻ lỗ mãng này a...

THỔ PHỈ CÔNG LỰC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 20: Ta Là Gió, Người Là Cát!!!

"Sát tứ phương là bang phái như thế nào?" Ôn Liễu Niên hiển nhiên cũng bị chấn động một chút.

"Thổ phỉ trong núi này nhiều như vậy, tên gì cũng có." Lục Truy nói, "Đoạn thời gian trước ở ngoài núi có gia đình cưới vợ, đội ngũ đón dâu lúc đầu đã tránh đi qua núi Thương Mang nhưng cuối cùng vẫn bị nhóm người này biết, mang theo mồi mả lâu la ra ngoài cướp dâu, kết quả trên đường gặp phải Đại đương gia, bị đánh cho chạy về hang ổ."

Ôn Liễu Niên tán thưởng, "Đại đương gia quả thực là hành hiệp trượng nghĩa." Vậy thì càng nên theo ta xuống núi.

"Thủ lĩnh Sát tứ phương tên là Trương Đại, tính tình khá nóng nảy, đầu cũng không được tốt cho lắm, chỉ biết dựa vào hai cái lưỡi rìu nói chuyện." Lục Truy nói, "Bằng không cũng sẽ không vào cuối năm vội vàng đi tìm cái chết."

"Đại nhân thấy thế nào?" Hoa Đường hỏi Ôn Liễu Niên.

"Nếu thổ phỉ đã tìm tới cửa, vậy bắt trời trở về phủ nha luôn đi." Ôn Liễu Niên xắn tay áo lên.

Hoa Đường giật mình, "Đại nhân định tự mình xuống núi đánh nhau?"

Ôn Liễu Niên lại thả ống tay áo xuống.

Hắn chưa bao giờ có ý định này.

"Ta đi xem thử." Triệu Việt nhanh chân ra cửa, mấy người Lục Truy cũng đi theo. Triệu Ngũ Hoa Đường theo sát phía sau, ám vệ khiêng Ôn Liễu Niên, cũng hoan hoan hỉ hỉ chạy theo xuống núi -- Sát tứ phương a, thật sự là phi thường chờ mong.

"Họ Triệu!" Ở sơn môn quả thực có một nhóm đạo tặc đang cưỡi ngựa chửi bậy, nhìn qua rất là hung hăng. Dẫn đầu là một người cầm trong tay hai lưỡi rìu lớn, trên mặt có một cái bớt lớn màu xanh, cả người toát ra vẻ dữ tợn.

"Mở cửa!" Triệu Việt lạnh lùng nói.

Tiểu đệ tử mở sơn môn ra, kẻ bên cạnh Trương Đại vén áo tung người xuống ngựa, giơ đao vọt lên.

"Oa!" Ám vệ đồng loạt sợ hãi than lên, quả thực là hù chết người!

Triệu Việt lắc mình tránh thoát, thuận thế đem người một cước đạp bay ra ngoài.

Triệu Ngũ cùng Hoa Đường liếc mắt nhìn nhau -- Vị Đại đương gia này, nhìn công phu cũng không tính yếu a.

Ôn Liễu Niên cùng ám vệ nhiệt tình vỗ tay.

Triệu Ngũ: ...

Người kia vốn là vóc người vạm vỡ, mùa đông lại mặc đồ nhiều, sau khi ngược bị đạp trúng một cước thì lăn lốc xuống dưới, hình ảnh rất là buồn cười.

Trên Triệu Mộ nhai, tiểu đệ tử đều cười ra tiếng.

Trương Đại mắng to một câu thô tục, mang theo lưỡi rìu lớn phi xuống ngựa.

Ám vệ vội vàng tán thưởng, "Thực sự là thiên thần hạ phàm."

Trương Đại nổi giận gầm lên một tiếng, giơ tay đánh lại. Ám vệ thấy thế rất không cao hứng, chúng ta rõ ràng là đang khen người, tại sao khen còn muốn đánh!

Thật là phi thường không hữu nghị.

Sức chiến đấu hai bên thực sự cách quá xa, thậm chí Triệu Việt còn chưa động thủ, cái gọi là 'Sát tứ phương' cũng đã bị đánh cho bò ở trên mặt đất, từng người từng người sưng mặt sưng mũi kêu cha gọi mẹ.

Ôn Liễu Niên nói, "Đa tạ đa tạ."

Triệu Việt trên mặt cứng đờ, theo lý mà nói người nói đa tạ lẽ ra phải là Triệu Mộ nhai mới đúng, hăn vào giúp vui cái gì?

Mà Ôn Liễu Niên hiển nhiên sẽ không nghĩ nhiều như vậy. Lại bắt được một nhóm thổ phi, trong lòng tất nhiên là cao hứng, dặn dò ám vệ đem người trói chặt xong, liền tạm thời chuyển về Triệu Mộ nhai, định trong đêm giải về phủ nha.

Mà đám thổ phi xui xẻo kia mãi đến tận lúc bị trói lại, mới biết cái con mọt sách đứng bên cạnh Triệu Việt kia, lại chính là vị Tri phủ đại nhân mới đến thành Thương Mang.

"Phi!" Biết mình chỉ còn một con đường chết, Trương Đại cũng không thèm quản nữa, ở trên đường núi vừa thất tha thất thiếu đi vừa mắng, "Lại có thể cùng quan phủ hợp tác, tiểu nhân!"

Triệu Việt mặc kệ hăn, cùng Lục Truy tiếp tục đi ở phía trước.

Ôn Liễu Niên dừng chân lại, quay người lạnh lùng nói, "Cùng quan phủ hợp tác mới là người thông minh, như người vậy, ngay cả chữ xuẩn cũng

không xứng."

Trương Đại mạnh mẽ phun một bãi nước bọt.

Ôn Liễu Niên xoay người tiếp tục đi về phía trước, Triệu Việt nghe được động tĩnh sau quay đầu lại xem, cảm thấy có chút là lạ -- Ngày thường thấy hắn đều là cười tùm tùm về mặt tính kế, vẫn là lần đầu tiên thấy hắn tức giận.

Mọi người đi ngang qua một khe núi, bởi tuyết đọng đang tan, cho nên trên đường hơi trơn trượt, Ôn Liễu Niên đi thì lại càng khó khăn. Âm vệ mới mới vừa định qua công hắn, Trương Đại lại đột nhiên hét lớn một tiếng, giãy khỏi dây thừng, hướng Ôn Liễu Niên xô tới, rõ ràng muốn đồng quy vu tận.

"Đại nhân!" Âm vệ thấy thế kinh hãi, đồng thời tung người nhào qua, muốn đá văng Trương Đại ra. Ôn Liễu Niên cũng bị sợ hết hồn, bản năng muốn né tránh, dưới chân lại trượt một cái, vì vậy hoảng sợ thốt lên một tiếng ngã xuống núi.

Triệu Việt thấy thế cũng không kịp nghĩ nhiều cũng nhảy xuống theo -- Phiền thì phiền, nhưng hắn cũng biết vị Tri phủ đại nhân này kỳ thực không phải là người xấu, không những vậy mà còn là quan tốt hiếm có, ít nhất đối với dân chúng mà nói là như vậy, cho nên tất nhiên không thể khoanh tay đứng nhìn hắn ngã xuống.

Chỗ vách núi này không có nhiều cành cây, ngược lại tuyết đọng rất dày nên sẽ không bị thương nặng, nhưng mà dốc cũng rất đứng, may mà có Triệu Việt bay đến đem người ôm chặt lấy, cùng rơi xuống một phiến đá nhô ra trên vách núi.

Ôn Liễu Niên sợ hãi không thôi.

Triệu Việt đặt hắn xuống đất.

Ôn Liễu Niên nói, "Đa tạ."

Triệu Việt ngẩng đầu nhìn, chỗ này đã cách bên trên một khoảng khá xa, tất mình đi lên đã khó, huống hồ còn phải mang thêm một cái cục bông này -- Chắc chỉ có thể dùng dây thừng kéo lên.

Ôn Liễu Niên nói, "Đại đương gia quả thực là tấm lòng hiệp nghĩa."

Triệu Việt nói, "Câm miệng."

Ôn Liễu Niên: ...

Người trong giang hồ, quả nhiên đều phi thường hung dữ.

Ra ngoài nên cũng không ai mang theo dây thừng, vì vậy tiêu đệ tử đành phải thở hồng hộc chạy về núi lấy, Triệu Việt cùng Ôn Liễu Niên vẫn phải tiếp tục đứng chờ ở dưới.

Bầu trời lại bắt đầu nổi tuyết, hai người đứng ở trên phiến đá không có chỗ tránh, chỉ có thể cố gắng dựa sát vào vách núi, ít nhiều cũng có thể tránh được một chút gió.

Tuy có Triệu Việt che chở, nhưng lúc bị lăn xuống núi, Ôn Liễu Niên trên mặt cũng trầy da một chút, còn bị trật chân. Thấy hấn vẫn luôn ở bên cạnh lay động cổ chân, Triệu Việt nói, "Bị thương không nên cử động, nếu không sẽ càng nghiêm trọng."

Ôn Liễu Niên nói, "Nga."

Gió núi thổi từng trận, trên phiến đá rất nhanh đã phủ xuống một tầng tuyết, Ôn Liễu Niên cả người gần như đều đông cứng, đò một đường từ mũi đến mặt, răng cũng va vào nhau kêu cầm cập.

Triệu Việt trong lòng lắc đầu, đem áo choàng cởi xuống bao lấy hấn.

Ôn Liễu Niên run lập cập nói, "Đa đa đa đa tạ đại đại đương gia, thế nhưng người người người người không quan trọng hơn sao?"

Triệu Việt nhìn hần, rất không thông cảm mà bật cười.

Ôn Liễu Niên lau nước mũi.

Dây thừng vẫn chưa đến, Triệu Việt cầm hai tay của hần, chậm rãi truyền một ít nội lực qua, "Kiên trì thêm một lúc nữa."

"Được." Ôn Liễu Niên trên lông mi đều phủ đầy tuyết nháy mắt liền vụt sáng.

Triệu Việt giúp hần đứng sát vào vách núi, mình ở bên ngoài ngăn bốt một ít gió tuyết.

Lại qua tầm nửa nén nhanh, trên núi rốt cục thả xuống một sợi dây, Triệu Việt quấn ba bốn vòng ở trên lưng hần thật chắc, sau đó liền một tay ôm vào người vào trong ngực, tay kia cầm dây thừng, mang theo hần nhảy lên phía trên.

Trương Đại đang hấp hối quỳ rạp trên mặt đất, hiển nhiên là bị đánh không nhẹ.

"Đại nhân thế nào rồi?" Tất cả mọi người ồn ào vây quanh.

Ôn Liễu Niên nhắm mắt lại dựa trong lòng Triệu Việt, nhìn qua có chút suy yếu.

"Không ngã bị thương, nhưng mà sắp bị đông lạnh hỏng rồi." Triệu Việt nói, "Dưới khe gió thổi rất lớn, so với đỉnh núi lạnh hơn rất nhiều."

"Mau trở về núi." Hoa Đường dứt một viên thuốc vào miệng hần.

Ôn Liễu Niên khẽ nhắm nháp một chút.

Triệu Việt: . . .

Cái này cũng có thể ném ra chút - ý vị?

Đoàn người vội vã chạy lên núi, đầu tiên là ở trong khách phòng đặt ba bốn cái chậu than, rồi lại đun vô số nước nóng đưa vào.

Ám vệ ở trong viện cảm khái, như thế này không biết còn tưởng đại nhân sắp sinh.

Vùi ở trong chăn mềm mại, thần chí Ôn Liễu Niên cuối cùng cũng trở về một ít.

"Chân bị trật, còn lại cũng không tính là chuyện lớn." Hoa đường nói, "Nghỉ ngơi một tháng là khỏe."

"Đa tạ Tả hộ pháp." Ôn Liễu Niên giọng ủ rũ hề hề, "Triệu đại đương gia thì sao?"

"Hắn không có việc gì." Hoa đường nói, "Đại nhân là người đọc sách, cùng người tập võ tất nhiên không giống nhau." Còn có nửa câu chưa nói, kiểu trời phong sương mưa tuyết ấy, coi như là tiểu lâu la bình thường cũng sẽ không để vào mắt, huống chi là Triệu Việt.

Mà Triệu Việt cũng là bởi vậy mới phát hiện, có vài người cho dù có tài năng xuất chúng đến mấy, thì cũng vẫn chỉ là một con mọt sách trói gà không chặt.

"Đại đương gia vừa nãy thực sự là dừng cảm." Tiểu đệ tử đều tán thưởng, loại chuyện liễu mình nhảy xuống vực này, hoàn toàn có thể được viết vào tiểu thoại bản. Mà ám vệ cũng đối Triệu đại đương gia tiến hành nhiệt liệt ca ngợi ở nhiều góc độ khác, thậm chí còn dùng đến loại câu bi tráng 'Kiếm dài hoành chín cõi, nón cao chạm trời cao' này, vô cùng súc tích gợi hình.

Bởi Ôn Liễu Niên cố chân sưng vô cùng thâm, nên mọi người quyết định ở trên núi thêm một đêm, đợi sẩm tối ngày hôm sau tiếp tục xuống núi. Cũng may mà trên Triệu Mộ nhai phòng ở cũng nhiều, hơn mười hai mươi người hoàn toàn không thành vấn đề.

Một lúc sau, Lục Truy đến nhìn Ôn Liễu Niên một cái. Sau khi trở về đối Triệu Việt nói, "Nhìn qua tinh thần không tệ, còn đang ăn canh gà."

Triệu Việt lắc đầu, tiếp tục không tập trung lật sách.

"Còn nói đợi sau khi vết thương lành, phải gặp mặt đa tạ Đại đương gia." Lục Truy ngồi xuống đối diện hẳn.

Triệu Việt nói, "Ngàn vạn lần đừng."

Lục Truy bật cười, "Thực sự thì vị Tri phủ đại nhân này cũng rất tốt, tuổi còn trẻ lại được thử thách, quan hệ cùng các môn phái trên giang hồ vô cùng tốt, cũng trách không được bên trên đưa hẳn thả tới thành Thương Mang này."

"Như vậy cũng đâu có liên quan gì đến ta?" Triệu Việt đem sách đặt trên bàn.

"Tất nhiên cùng chúng ta có quan hệ." Lục Truy nói, "Tương lai chính là phải cùng nhau hợp tác."

"Theo nhu cầu mà thôi." Triệu Việt nói, "Ta muốn san bằng Mục gia trang, hẳn muốn tiêu diệt sạch sẽ phi, chờ đạt được mục đích sẽ một đập vỡ đôi, coi như là hợp tác, cũng sẽ hợp tác không quá lâu."

Lục Truy nói, "Đại đương gia hình như rất có thành kiến với Tri phủ đại nhân."

"Chẳng lẽ còn muốn ta cảm tạ hần?" Triệu Việt nhắc tới thì liền cúi kính, vươn một ngón tay chỉ ba cái rương lớn dưới ngăn tủ, phía trên toàn bộ là các loại thoại bản bức họa cùng tập sách nhỏ, thậm chí còn có bản mạ vàng xa hoa!

Lục Truy nói, "Nhưng cho dù là như vậy, Tri phủ đại nhân cũng chưa từng nói xấu đại đương gia, thậm chí còn hết sức ca ngợi."

Triệu Việt trán nổi lên gân xanh, "Không thì lần sau đổi cho người?"

Lục Truy bình tĩnh từ chối, "Nói đùa, dân chúng luôn nhớ mong được nhìn Đại đương gia - Anh tuấn mỹ nam tử như vậy, ta e là không được."

Một lúc sau, tiểu đệ canh cửa trợn mắt trừng trừng nhìn hai người một đường đánh đi ngoài.

Hơn nửa đêm không ngủ còn muốn luyện võ, quả nhiên không hổ là lão đại.

"Ăn ngon." Ở một phòng khác, Ôn Liễu Niên ném cái hạt trong tay.

"Đây là quả Phi hà, là đặc sản trong núi Thương Mang, quả ở trên cành khô, tuyết càng lớn sẽ càng thanh ngọt." Triệu Ngũ nói, "Đại nhân nếu là thích ăn, ta bảo người hái nhiều thêm một chút."

"Được." Ôn Liễu Niên xoa tay một chút, cười híp mắt nói, "Mang một ít cho sư gia, hần nhất định cũng sẽ thích."

THỔ PHỈ CÔNG LỰC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 21: Theo Nhu Cầu Mỗi Bên!!!

Sau khi nghỉ ngơi một đêm, vết sưng ở cổ chân Ôn Liễu Niên giảm đi không ít, vì vậy liền ra sân tắm nắng. Hoa Đường sợ hắt lại cảm lạnh, vì vậy không nói lời nào từ trong phòng lấy ra một cái chăn to nhất trên giường, đem người chặt chẽ bao lại.

Không khí nhẹ nhàng khoan khoái cùng ánh mặt trời ấm áp, Ôn đại nhân nằm ở trên xích đu lắc lư, cảm thấy rất là thoải mái.

Triệu Việt trong lúc vô tình đi ngang qua tiểu viện.

Ôn Liễu Niên nhiệt tình nói, "Đại đương gia!"

Triệu Việt dừng chân lại, đến nửa ngày mới từ trong một đồng chăn tìm thấy người.

Ôn Liễu Niên tốn sức lực ngồi thẳng dậy một phen, lấy tay bưng lên một ổ quả hồng ở trên bàn, "Đại đương gia có muốn ăn không?"

Triệu Việt nói, "Không muốn."

Ôn Liễu Niên nhìn tư thế giống như là muốn đứng lên, nhưng vì trên người mặc quá nhiều nên khó cử động, cho nên hình ảnh nhìn qua khá là thê thảm.

Triệu Việt không thể làm gì khác hơn là bước lên kéo hắt ngồi dậy.

Ôn Liễu Niên thở hốt hển, "Đa tạ."

Triệu Việt lắc đầu một cái, xoay người muốn ra ngoài.

Ôn Liễu Niên nói, "Đại đương gia nếu là không có chuyện gì, không bằng ngồi xuống trò chuyện một chút?"

Triệu Việt nói, "Ta có rất nhiều chuyện."

Ôn Liễu Niên nói, "Liên quan tới Mục gia trang."

Triệu Việt khẽ nhú mào.

Ôn Liễu Niên nhìn hẳn.

Triệu Việt do dự chốc lát, cuối cùng vẫn là kéo ghế ngồi xuống, "Muốn nói về chuyện gì?"

Ôn Liễu Niên nói, "Mục gia trang cùng Triều Mộ nhai cách nhau khá xa, không biết hai huynh đệ họ Mục vì sao lại cùng Đại đương gia kết thù kết oán?"

Triệu Việt nói, "Đại nhân không cần biết những chuyện này."

Ôn Liễu Niên nói, "Thế nhưng bản quan hiếu kỳ."

Triệu Việt: ...

Người hiếu kì thì chẳng lẽ ta nhất định phải nói ra sao?

"Nếu muốn hợp tác, vậy hai bên dĩ nhiên đều nên thẳng thắn một chút, vậy mới dễ thương nghị đối sách tiếp theo." Ôn Liễu Niên nói, "Nếu Đại đương gia có nghi ngờ điều gì, hết thảy đều có thể hỏi bản quan."

Triệu Việt nói, "Ta cùng với hai huynh đệ bọn họ là ân oán cá nhân."

Ôn Liễu Niên nói, "Ân oán cá nhân cũng có thể nói sơ qua một chút." Thật sự phi thường không nao núng..

Triệu Việt nói, "Thù giết cha."

Ôn Liễu Niên nghe vậy thoáng sửng sờ một chút, lúc trước hẳn còn tưởng là cừu oán giang hồ gì đó, lại không ngờ tới là đại hận thâm cừu như này.

"Đại đương gia thứ lỗi, là ta hỏi nhiều." Ôn Liễu Niên có chút áy náy.

Triệu Việt lắc đầu, "Không sao."

Trong khoảng thời gian ngắn hai bên đều im lặng không nói gì, bầu không khí có chút xấu hổ. Một lát sau, Ôn Liễu Niên tiện tay cầm một quả hồng đưa qua, lại hỏi, "Ăn không?"

Triệu Việt yên lặng nhận lấy.

Ôn Liễu Niên cũng cầm lấy một quả, dùng sức cắn một ngụm.

Thanh thúy ngọt ngào, cảm giác rất ngon.

Vì vậy chờ đến khi Lục Truy cùng Triệu Ngũ bước vào viện, nhìn thấy chính là hình ảnh hai người đang ngồi đối diện nhau ăn quả hồng thần kì này...

Tựa hồ có chút quý dị a.

Lục nhị đương gia có chút kinh ngạc.

"Sớm." Ôn Liễu Niên ngồi ở bên trong một đống chăn bông, cười tùm tùm chào hỏi.

Triệu Việt bỏ lại nửa quả hồng trong tay, "Ta lên đỉnh núi xem một chút."

Lục Truy khó hiểu, "Vì sao phải lên đỉnh núi?" Nơi đó rõ ràng cũng chỉ có một ao cá nhỏ.

Mà Triệu Việt đã nhanh chân bước ra khỏi tiểu viện, bóng lưng nhìn qua tựa hồ có chút chật vật.

Hoa Đường rất có thâm ý nhìn sang Ôn Liễu Niên.

Ôn đại nhân nhắc tay giải thích, "Bản quan cũng không có làm gì, chỉ là mời Đại đương gia ăn trái cây mà thôi."

Lục Truy rõ ràng không tin.

Tư thế vội vội vàng vàng, rõ ràng chính là sợ chậm một bước sẽ bị đùa giỡn tiếp a...

Dưới núi, trong phủ nha, Mộc Thanh Sơn đang ở nhà bếp cán mỳ -- Bởi vì hai người ra ngoài chạy hết một vòng, khi trở về những người còn lại đã ăn xong, lại không muốn phiền phức đại thẩm nấu cơm, vì vậy liền định tự mình làm mỳ ăn.

Thượng Vân Trạch hỏi, "Có cần giúp đỡ không?"

Mộc Thanh Sơn suy nghĩ một chút, "Người biết rửa rau không?"

"Tất nhiên." Thượng Vân Trạch xắn tay áo lên.

"Chọn vài cây cải xanh cùng tỏi tươi là được rồi." Mộc Thanh Sơn lấy ra một khối thịt bò bắt đầu thái mỏng.

Thượng Vân Trạch đem thức ăn ném vào trong nước nhúng nhúng, sau đó liền bưng chậu mang vào nhà bếp, "Rửa xong rồi."

Mộc Thanh Sơn liếc mắt nhìn, "Phía trên vẫn còn bùn."

Thượng Vân Trạch: ...

Mộc Thanh Sơn tiếp tục nói, "Còn có một con sâu xanh lè."

Thượng Vân Trạch sờ mũi một cái, lại bưng chậu quay về sân rửa.

"Không thì để ta làm đi." Mộc Thanh Sơn nói, "Bảo chủ đến nhà ăn chờ là được."

"Chờ cũng không thể nói chuyện, không vui như ở đây." Thượng Vân Trạch từ chối.

"Cũng không biết đại nhân rốt cuộc khi nào mới có thể trở về." Mộc Thanh Sơn vẫy vẫy nước trên tay.

"Không thì ta mang người vào núi?" Thượng Vân Trạch hỏi.

"Không cần, nếu trong phủ nha có chuyện đột xuất thì sao." Mộc Thanh Sơn ngồi xồm ở bên cạnh hẩn giục, "Rửa rau nhanh lên."

Thượng Vân Trạch khước miệng khẽ cong lên, tâm tình không tệ.

Thịt bò cùng cải xanh cho vào nồi, rất nhanh liền nấu xong hai bát mì nước, Mộc Thanh Sơn lại múc cho hẩn thêm một muống tương ớt siêu cay của Ôn Liễu Niên, bưng ra đặt ở trên bàn đá trong sân.

"Thật hiền lành." Thượng Vân Trạch nhận lấy đũa, giơ tay gõ gõ mũi của hẩn, "Tương lai ai có thể kết hôn với người, chắc chắn là có phúc khí."

Mộc Thanh Sơn có chút ngượng ngùng, "Ta không muốn thành thân."

"Vì sao?" Thượng Vân Trạch nhìn hẩn.

"Một mình tự tại." Mộc Thanh Sơn nói, "Huống hồ ta cũng không biết cách chăm sóc người khác."

Thượng Vân Trạch cười cười, đem thịt bò trong bát thổi nguội đút cho hẩn, cũng không hỏi nhiều nữa.

Lúc chạng vạng, đoàn người Ôn Liễu Niên rốt cục trở về, đi cùng còn có Triệu Việt cùng Lục Truy.

"Đại nhân bị thương?" Mộc Thanh Sơn giật mình.

"Không sao." Ôn Liễu Niên nói, "Không cần thận rời xuống vách núi, cũng may là được Triệu đại đương gia cứu."

Ám vệ cũng ở một bên gật đầu, lập tức biểu thị cảnh tượng lúc đó thật đáng sợ, chúng ta cũng nhin không được muốn ngắt xiù.

Mộc Thanh Sơn chân thành nói, "Vậy cần phải cảm tạ Đại đương gia nhiều."

Ôn Liễu Niên gật đầu, "Bản quan tất nhiên sẽ."

Triệu Việt: ...

Kỳ thực hẳn cũng không cần cảm tạ gì đó, chỉ cầu sau khi giải quyết xong chuyện này có thể không gặp lại nữa.

Nha môn tri phủ không tính khí thế, nhưng thư phòng lại rất lớn, ngồi mười mấy người vẫn dư dả. Mộc Thanh Sơn thấp đèn, lại sai hạ nhân rót trà cùng vài món tráng miệng, bộ dáng hiển nhiên là muốn nói chuyện trắng đêm.

"Tiếp theo đại nhân định làm gì?" Triệu Ngũ hỏi.

Ôn Liễu Niên nói, "Trước tiên từ chối Mục gia trang rồi bàn tiếp."

Triệu Việt lại nói, "Đáp ứng bọn họ."

Ôn Liễu Niên hơi kinh ngạc, đáp ứng?

"Nếu hãn đã chủ động muốn giúp đỡ, vì sao lại không dùng." Triệu Việt nói.

Lời vừa nói ra, những người còn lại đều cảm thấy... câu nói này hoàn toàn không phải phong cách của Triệu Việt, ngược lại là giống tác phong làm việc của Ôn Liễu Niên đến mấy phần.

Đã có tiện nghi, vậy thì nhất định phải chiếm một chút.

"Nhưng bọn hãn cùng Đại đương gia có cừ oán." Ôn Liễu Niên nói.

"Đại nhân là đang lo lắng ta sẽ giết hãn?" Triệu Việt hỏi.

Ôn Liễu Niên lắc đầu, thản nhiên nói, "Ta là không muốn để Mục gia trang gây hại cho Triêu Mộ nhai."

Triệu Việt: ...

Lục Truy cười cười, "Đa tạ ý tốt của đại nhân."

"Vì sao lại muốn người của Mục gia trang đến?" Ôn Liễu Niên hỏi.

Triệu Việt nói, "Báo thù."

Bởi lúc trước thời điểm ở trên núi, cũng đã nghe nói Triệu Việt cùng Mục Vạn Lôi có thù riêng, cho nên ở đây ngoại trừ Thượng Vân Trạch cùng Mộc Thanh Sơn thì những người còn lại cũng không tỏ ra bất ngờ.

Ôn Liễu Niên khẽ nhíu mày, hiển nhiên không quá tán thành.

"Đại nhân không cần lo lắng." Lục Truy nói, "Trước khi diệt thổ phi xong, chúng ta tuyệt đối sẽ không động đến Mục gia trang dù chỉ là một chút."

"Mà Mục gia trang lại chưa chắc sẽ không động hai vị đương gia." Hoa Đường nói, "Mục Vạn Lôi nếu đã viết thư muốn đến thành Thương Mang giúp đỡ đại nhân diệt cướp, thì rõ ràng đã sớm có chuẩn bị. Trong lúc diệt cướp trong núi tất nhiên hỗn loạn, coi như Triều Mộ nhai không muốn tham dự, cũng khó bảo đảm đối phương sẽ không ra ám chiêu."

"Không bằng như vậy?" Ôn Liễu Niên gãi gãi mũi đề nghị, "Mục gia trang nếu khẳng khẳng muốn tới, vậy thì để cho bọn họ tới, nhiều người trợ giúp cũng không phải không được, còn ân oán cá nhân của hãn với Đại đương gia, chỉ cần không ảnh hưởng đến việc tiêu diệt thổ phỉ, bản quan nhất định sẽ không nhúng tay."

Triệu Việt gật đầu, "Ta sẽ đợi đến lúc trong núi Thương Mang triệt để yên tĩnh rồi mới cùng hãn tính sổ."

"Đã như vậy, chờ đến lúc quan phủ chính thức diệt thổ phỉ, Triệu đại đương gia âm thầm mang người xuống núi là được, không cần tham dự." Ôn Liễu Niên nói, "Đến lúc đó sơn trại trên đỉnh núi lưu lại làm dáng một chút, Mục Vạn Lôi cũng sẽ không biết được."

"Xuống núi thì sẽ ở đâu?" Hoa Đường hỏi.

Ôn Liễu Niên nhìn về phía Thượng Vân Trạch.

Thượng bảo chủ thức thời nói, "Bên trong Đẳng Vân bảo có rất nhiều phòng khách."

"Vậy cứ quyết định như thế đi." Ôn Liễu Niên gõ bàn.

Lục Truy cũng gật đầu, "Ta sẽ mau chóng vẽ ra bản đồ núi Thương Mang, cùng đánh dấu các điểm sơn trại của địch."

Ôn Liễu Niên nói, "Làm phiền Nhị đương gia."

"Đại nhân khách khí." Lục Truy nói, "Cũng như ngày đó nói, nếu là hợp tác, tất nhiên hai bên cũng phải có chút thành ý." Người giúp ta đem người tới thành Thương Mang, ta lấy bản đồ trong núi để trao đổi, theo như nhu cầu mỗi bên không ai nợ ai, ai cũng không cảm thấy bị thiệt.

Hai bên rất nhanh đạt thành thỏa thuận, xong tự tản đi nghỉ ngơi. Ôn Liễu Niên ngồi ở thư phòng suy tư, như là đang có tâm sự.

"Đại nhân còn đang nghĩ tới Triệu đại đương gia?" Hoa Đường hỏi.

Ôn Liễu Niên hoàn hồn, nghi hoặc nói, "Ta vì sao phải nghĩ tới hắn? Cũng vừa mới đi."

Hoa Đường: ...

Được rồi, vừa nãy chỉ là thuận miệng hỏi mà thôi.

"Mục Vạn Lôi cùng Mục Vạn Hùng cũng không phải hạng người tốt lành gì." Triệu Ngũ cũng nói, "Bình thường để đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn nào, tuy rằng lần này đối phương là vì Triệu đại đương gia mà đến, nhưng đại nhân cũng nên cảnh giác một chút mới tốt."

Ôn Liễu Niên gật đầu, "Bản quan biết."

"Đại nhân ngủ sớm một chút đi." Hoa Đường nói, "Thời gian cũng không còn sớm, ngày mai mừng bốn rồi, trong thành sẽ diễn kịch cùng ca hát, mà đại nhân còn phải đi vấn an lão nhân gia trăm tuổi nữa."

Ôn Liễu Niên gật đầu, "Hai vị cũng sớm nghỉ ngơi một chút."

Bên ngoài, ở một phòng ngủ khác, Thượng Vân Trạch đang gõ cửa.

"Bảo chủ có việc gì sao?" Mộc Thanh Sơn mở cửa xong có chút buồn bực, mới vừa tách ra, còn tưởng rằng muốn nhanh về đi ngủ.

Thượng Vân Trạch hỏi, "Uống rượu không?"

"Sao?" Mộc Thanh Sơn không nghe rõ.

"Rượu nho từ Tây Vực tới." Thượng Vân Trạch lắc lắc túi rượu, "Rất ngọt."

"Đã trễ lắm rồi." Mộc Thanh Sơn do dự.

Thượng Vân Trạch cười cười, "Một mình uống rượu quá vô vị."

"..." Mộc Thanh Sơn do dự một chút, vẫn là để Thượng Vân Trạch tiến vào phòng ngủ.

Thật sự là rất dễ lừa a.

THỔ PHỈ CÔNG LỢC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 22: Đại Đường Gia Không Nên Cứ Âm Mặt!!!

Phòng ngủ bài trí rất đơn giản, thậm chí so với trong nhà còn đơn giản hơn, chỗ tốt duy nhất chính là rộng rãi sáng sủa không ít, Mộc Thanh Sơn thấp nển, từ trên bàn lấy ra hai cái chén, nói trước, "Ta không biết uống rượu."

Thượng Vân Trạch cười cười, "Ta biết."

Vậy vì sao người không đi tìm người khác... Mộc sư gia yên lặng nghĩ thầm.

"Rượu rất nhạt, sẽ không say được." Thượng Vân Trạch nhàn nhạt giúp hẳn đánh bay vấn đề, "Uống thử xem."

Mộc Thanh Sơn đỡ lấy, lắc lắc trong tay, trong chén là chất lỏng trong suốt màu đỏ hồng, phảng phất còn mùi hoa nhàn nhạt.

"Đáng tiếc không có chén dạ quang." Thượng Vân Trạch nói, "Chỉ có thể uống như vậy."

Mộc Thanh Sơn cẩn thận uống một ngụm nhỏ.

"Thấy sao?" Thượng Vân Trạch nhìn hẳn.

Mộc Thanh Sơn nói, "Cũng không tệ lắm."

Thượng Vân Trạch nói, "Nói thật."

Mộc Thanh Sơn dừng một chút, sau đó thành thành thực thực nói, "Vẫn là uống trà tốt hơn."

Thượng Vân Trạch bật cười.

"Bảo chủ thứ lỗi." Mộc Thanh Sơn có chút ngượng ngùng, "Ta quả thật không uống rượu."

"Không sao." Thượng Vân Trạch giữa đầu uống một hơi cạn sạch, "Uống rượu chú trọng là tâm tình, chỉ cần đúng người rồi, có hiếu rượu hay không cũng không sao."

Mộc Thanh Sơn cái hiểu cái không, lại cảm thấy nếu đã đồng ý cùng uống rượu, vậy ngồi không cũng không tốt lắm, vì vậy cái miệng nhỏ vẫn luôn nhếch lên.

"Tiểu Mộc." Thượng Vân Trạch dưới ánh nến nhìn hắn.

"Sao." Mộc Thanh Sơn ngẩng đầu.

"Uống say thì phải làm sao bây giờ?" Thượng Vân Trạch ánh mắt si mê, âm thanh có chút khàn khàn.

"Bảo chủ uống say?" Mộc Thanh Sơn đặt chén rượu xuống, đứng lên, "Ta đến nhà bếp nấu chút canh giải rượu."

Thượng Vân Trạch đem người kéo lại.

Mộc Thanh Sơn có chút khẩn trương, người người người tuyệt đối không nên say đó!

Khi còn bé hắn có một lần thấy đại ca uống rượu say, hơi dọa người.

Nhìn ánh mắt cảnh giác của hắn, Thượng Vân Trạch có chút bất đắc dĩ lại có chút buồn cười, "Sợ cái gì?"

Sợ người đánh ta a! Mộc Thanh Sơn cẩn thận từng chút một nhìn hẳn, "Bảo chủ trước tiên chờ ở đây, ta rất nhanh sẽ trở về."

"Không cần canh giải rượu gì đâu." Thượng Vân Trạch đặt cằm lên trên bả vai hẳn, "Ngủ một giấc là tốt rồi."

"Thật sao?" Thấy hẳn vẫn còn vài phần lý trí, Mộc Thanh Sơn cũng thờ phào nhẹ nhõm, "Vậy ta mang người trở về phòng."

Thượng Vân Trạch: ...

Mộc Thanh Sơn gian nan đỡ hẳn ra ngoài.

Thượng Vân Trạch rất muốn hỏi, trên đời này sao lại có người ngốc như vậy.

Ngốc thì cũng thôi đi, lại còn cố tình... khiến người ta yêu thích như thế.

Thượng Vân Trạch thân hình cao lớn, lại uống rượu, đối với người tay trái gà không chặt như Mộc Thanh Sơn mà nói, muốn đỡ hẳn trở về phòng hiển nhiên không phải là chuyện dễ dàng. Hai người một đường ôm ôm ấp ấp, rất vất vả mới đến phòng khách, lại nghe được trong phòng truyền đến một tiếng vang lớn.

Mộc Thanh Sơn sợ hết hồn, đây... đây là xảy ra chuyện gì?

Thượng Vân Trạch khóe miệng khẽ nhếch lên.

Một khắc sau, chỉ thấy một đám ám vệ oanh oanh liệt liệt chạy ra, phía sau khói bụi cuồn cuộn.

Mộc Thanh Sơn giật mình, "Chư vị anh hùng đang làm gì thế, vì sao lại ở trong phòng bảo chủ?"

Ám vệ bình tĩnh nói, "Bắt chuột."

Mộc Thanh Sơn càng nghi hoặc, "Mùa đông lạnh giá sẽ có chuột?"

"Đúng vậy a." Âm vệ nói, "Chúng ta cũng biết được là có chút kỳ quái, có lẽ là thành tinh."

Mộc Thanh Sơn khập khiễng bước nhìn vào trong phòng, "Bắt được không?"

"Chưa bắt được, chạy mất rồi." Âm vệ biểu tình thành khẩn, "Còn không cẩn thận làm sụp giường Thượng bảo chủ." Đây mới là trọng điểm a!

Thượng Vân Trạch bắt đầu cảm thấy, có một nhóm người như thế ở đây cũng không hẳn là không tốt.

"Hóa ra là giường a?" Mộc Thanh Sơn có chút 囧, trách không được khắp phòng toàn bụi.

Âm vệ lập tức biểu thị chúng ta sẽ bỏ bạc sửa lại thật tốt, tuyệt đối sẽ không để phủ nha phải bỏ ra một văn tiền nào.

"Ngược lại không phải là chuyện này." Mộc Thanh Sơn khó xử nói, "Mà là Thượng bảo chủ đêm nay sẽ phải nghỉ ngơi ở đâu?"

Âm vệ lập tức nói, không bằng sư gia tạm thời thu nhận bảo chủ một đêm đi, thế nào?

Mộc Thanh Sơn suy nghĩ một chút, phát hiện quả thật cũng chỉ có biện pháp này.

Nhưng mà cũng may giường bên trong phủ nha rất lớn, hai người ngủ dư sức.

Vì vậy hẳn lại tốn sức đem người kéo trở lại.

Âm vệ đứng ở phía sau nhiệt tình phát tay, "Đi ngủ sớm một chút a."

Dựa theo tiến độ này, nói không chừng rất nhanh liền có thể uống rượu mừng.

Loại chuyện đưa lì xì cho bà mỗi này, tùy tùy tiện tiện vài ngàn lượng là được rồi, chúng ta nhất định sẽ không chê ít.

Đúng vậy.

Mộc Thanh Sơn dìu Thượng Vân Trạch trở về phòng, lại lấy nước ấm giúp hẩn lau mặt súc miệng, đem chính mình lăn qua lăn lại đổ một thân mồ hôi, cuối cùng cũng có thể đem người dìu lên trên giường.

Sau khi dùng chỗ nước ấm còn lại rửa mặt hai lần, Mộc Thanh Sơn ngồi ở bên giường cởi áo ra.

Thượng Vân Trạch vô liêm sỉ nhìn lên.

Một sách kén ăn, cho nên trên người cũng không có mấy lạng thịt, eo thon nhỏ nhắn, lúc khom lưng cởi y phục, áo ngắn bị kéo lên trên một đoạn, lộ ra một mảnh da thịt trắng nõn.

Đại khái là bởi vì uống rượu, Thượng Vân Trạch cảm giác mình có chút khô miệng.

Mộc Thanh Sơn mặc xong bộ y phục rộng rãi, rồi mới thổi đèn, sờ soạng nhẹ nhàng chui vào chăn -- Hẩn từ trước đến giờ sợ lạnh, vẫn luôn phải mặc thật kín mới có thể ngủ yên ổn.

Thượng Vân Trạch ở trong bóng tối nhìn hẩn.

Mộc Thanh Sơn nhắm mắt lại, rất nhanh liền ngủ thiếp đi, rất sâu.

Ngủ rất nhanh, hoặc bởi quá mệt mỏi, hoặc bởi vì có ít tâm sự, Mộc Thanh Sơn hiển nhiên thuộc loại sau.

Thượng Vân Trạch bật cười, đầu tiên là cảm thấy thích, sau đó lại có chút ủ rũ -- Nếu như hẳn biết được suy nghĩ trong lòng mình, dù cho chỉ là may may loáng thoáng một chút thôi, chỉ sợ cũng sẽ không thể ngủ nhanh như vậy được a?

Mộc Thanh Sơn lông mi khẽ run, cảm thấy trên môi có chút nóng bỏng.

Ngày hôm sau trời vừa rạng sáng, Ôn Liễu Niên duỗi thắt lưng mệt mỏi bước ra khỏi phòng, đi đường vẫn có chút bất tiện, nhưng mà đã tốt hơn rất nhiều -- Hoa Đường trước giờ y thuật cao siêu, vết thương nhỏ ấy hiển nhiên không đáng kể.

Triệu Việt cũng vừa vịn bước vào tiểu viện.

Ôn Liễu Niên phát tay một cái, "Đại đương gia, sớm."

"... Sớm." Triệu Việt cảm thấy mình có lẽ là nên trễ một chút rồi hẳn trở về.

Ôn Liễu Niên mời, "Có thể cùng nhau ăn điểm tâm không?"

Triệu Việt nói, "Không cần, Cám ơn."

Ôn Liễu Niên lại nói, "Hôm nay Đại đương gia định làm gì?"

Triệu Việt nói, "Cái gì cũng không định làm."

Ôn Liễu Niên nói, "Bản quan định đi thăm lão nhân gia trăm tuổi trong thành."

Triệu Việt nói, "Ừ."

Trong viện tiếp tục rơi vào trầm mặc, Ôn Liễu Niên cùng hẳn nói lời từ biệt, cười tủm tỉm đi bộ đến nhà bếp tìm bao đường ăn điểm tâm.

Lục Truy ở nóc nhà lắc lắc bầu rượu, "Có thể hỏi một vấn đề hay không?"

Triệu Việt cứng rắn nói, "Không thể."

Lục Truy nhảy vào trong viện, "Theo lý mà nói, Đại đương gia cũng không phải là người ăn nói vụng về, vì sao mỗi lần nhìn thấy Ôn đại nhân, bầu không khí đều lúng túng quý dị như vậy?"

Triệu Việt nói, "Ta vừa nói với người 'Không thể'."

Lục Truy nói, "Nhưng mà ta đã hỏi."

Triệu Việt đi về phòng, "Ta cũng có thể không trả lời."

"Cũng không thể cứ tiếp tục như vậy." Lục Truy đi theo phía sau hẳn, "Chúng ta còn muốn hợp tác cùng quan phủ, nếu như Đại đương gia cùng Tri phủ đại nhân vẫn cứ tẻ nhạt như vậy, cũng sẽ không có ích lợi gì."

Triệu Việt đau đầu, "Lẽ nào còn muốn ta nhiệt tình lên trước?"

"Kỳ thực suy nghĩ kỹ một chút, Ôn đại nhân cũng không làm gì sai." Lục Truy nói.

Triệu Việt liền nghĩ tới ba rương lớn thoại bản cùng bức họa kia.

Lục Truy nói, "Lúc đó chúng ta là thổ phi hẳn là quan, đừng nói chỉ là vài bức họa hay vài quyển sách, cho dù là dán cái thị truy nã khắp thành thì cũng là hợp tình hợp lý."

Triệu Việt cắn răng nói, "Ta ngược lại thà rằng bị hẳn dán cáo thị truy nã."

Lục Truy bật cười, "Khi biết Đại đương gia cũng không phải người đại gian đại ác, Triệu Mộ nhai cũng chưa từng làm qua việc đốt giết đánh cướp,

thì Ôn đại nhân cũng không làm gì nữa."

Triệu Việt nói, "Thế nhưng hẳn vẫn luôn coi đó là uy hiếp." Không đồng ý hợp tác liền muốn in sách, quả thực chính là con mọt sách ngang ngược không biết lý lẽ nhất trên đời này.

Lục Truy nói, "Đại đương gia cũng vẫn luôn uy hiếp đòi đánh hẳn."

Triệu Việt bị ghen trở lại.

"Đã cùng hợp tác, quan hệ giữa Đại đương gia cùng Ôn đại nhân, vẫn là nên hòa hoãn một chút thì tốt hơn." Lục Truy thành tâm đề nghị, "Đừng nói gương mặt phải luôn tươi cười chào đón, mà ít nhất cũng không cần cứ cứng nhắc lạnh nhạt như vậy."

Triệu Việt nói, "Ta sẽ cố gắng."

Lục Truy vui mừng gật đầu, "Như vậy rất tốt."

Vì vậy hai người vốn định buổi trưa trở về Triều Mộ nhai, lại ở lại ăn thêm bữa trưa.

"Sư gia cùng Thượng bảo chủ đâu?" Sau khi ngồi xuống, Ôn Liễu Niên tìm xung quanh.

Ám vệ lập tức vô cùng phấn khởi nói, "Sáng sớm liền ra ngoài, nói là muốn đi ăn cơm, bảo mọi người không cần chờ bọn họ." Còn có một câu chưa nói, hơn nữa còn cùng cười một con ngựa mà đi!

Loại tiến độ này thật sự là phi thường nhanh, hoàn toàn không phụ công tối hôm qua đi làm sụp giường.

"Thì ra là vậy." Ôn Liễu Niên nghe xong tâm tình cũng rất tốt.

Triệu Việt cúi đầu tự ăn mì.

Lục Truy ở dưới bàn đá hẵn một cái.

Triệu Việt: ...

"Đại đương gia ăn cái này đi." Ôn Liễu Niên giúp hẵn múc một bát canh thịt heo, "Bỏ thêm ớt cay Tứ Xuyên, rất kích thích vị giác, ăn cơm cũng ngon hơn."

Lục Truy ý tứ sâu xa nhìn chăm chăm Triệu Việt -- Thấy không, như Ôn đại nhân mới là đạo nói chuyện.

Triệu Việt biểu tình cứng ngắt nhận lấy.

Lục Truy tiếp tục đá hẵn.

Triệu Việt hít sâu một hơi, tùy tiện gắp một đĩa cải xanh cho Ôn Liễu Niên đáp lễ.

Lục Truy vô lực đỡ trán.

Ôn Liễu Niên hiển nhiên cũng sợ hết hồn, nửa ngày mới phản ứng kịp, "Đa tạ."

Triệu Việt đổi chỗ ngồi -- Nếu bị đá một cái nữa, hẵn cảm thấy mình sẽ gãy xương mất.

Lục Truy: ...

Ôn Liễu Niên buồn bực, "Đại đương gia vì sao phải ngồi đầu gió?"

Triệu Việt nói, "Mát mẻ."

Ôn Liễu Niên tán thưởng, "Quả nhiên là người tập võ."

Triệu Việt cảm thấy đây chính là bữa cơm dài nhất cuộc đời mình.

Sau bữa trưa, Ôn Liễu Niên nghỉ ngơi một lúc, liền thay y phục quan phủ đến thiện đường trong thành, thăm những lão nhân trăm tuổi nơi đó, thuận tiện đưa chút hàng tết, mà Triệu Việt cùng Lục Truy cũng tạm thời trở về Triều Mộ nhai, bắt đầu vẽ bản đồ trong núi.

Đã là mừng bốn Tết, quán nhỏ trên đường cái so với mấy ngày trước đã nhiều hơn không ít, hơn nữa còn có gánh hát từ địa phương lớn được mời tới, cho nên có không ít người dân trời vừa sáng liền ra ngoài chiếm chỗ, cả thành Thương Mang đều tràn ngập mùi vị năm mới.

Ôn Liễu Niên mang theo tùy tùng đi trên đường, cảm thấy tâm trạng rất tốt.

Sau đó chỉ thấy đằng trước có người vội vàng chạy tới, "Đại nhân, trong thiện đường xảy ra chuyện rồi!"

THỔ PHỈ CÔNG LỢC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 23: Đại Nhân Đi Đâu Rồi!!!

"Đã xảy ra chuyện gì?" Ôn Liễu Niên hỏi.

"Trương đại bá sáng nay không biết bị cái gì kích thích, đang yên đang lành ở trong phòng mình định tự sát." Người đến thở hổn hển nói, "May mà được người phát hiện sớm, nên không xảy ra chuyện gì lớn, hiện tại ở thiện đường toàn bộ đều rối loạn, ai cũng đang nói về chuyện này."

"Tự sát?" Ôn Liễu Niên nhíu mày.

"Nhà Trương đại bá, là ngôi nhà lớn dưới tàng cây liễu ở thành Bắc?" Nha dịch bên cạnh hỏi.

"Đúng vậy đúng vậy, chính là hãn." Người đến gật đầu, "Lúc trước vẫn luôn khỏe mạnh, hôm nay không biết là xảy ra chuyện gì, tự nhiên lại nghĩ quẩn như vậy."

Ôn Liễu Niên mang theo nha dịch, đi nhanh tới thiện đường tra xét.

Đại khái là vừa xảy ra chuyện, cho nên bên trong thiện đường so với bình thường loạn hơn, quản sự sau khi nghe được thông truyền, qua nửa ngày mới vội vàng chạy đến, "Không thể tiếp đón từ xa, mong đại nhân thứ lỗi."

"Đến tột cùng là xảy ra chuyện gì?" Ôn Liễu Niên hỏi, "Vì sao ở trên đường nghe người ta nói trong thiện đường này có lão nhân muốn tự sát?"

"Hiện tại đã khuyên giải xong rồi." Quán sự đưa mọi người đến tiền đình, nói, "Nguyên nhân cũng không phải chuyện lớn gì. Tối hôm qua trong lúc ăn cơm, vài lão nhân trong lúc vô tình nói về thổ phi trong núi Thương Mang, đều nói đang mong đại nhân có thể sớm ngày mang binh đem chúng tiêu diệt sạch sẽ, kết quả bị Trương đại bá nghe được nên tự suy nghĩ nhiều. Hắn vốn có nhi tử tên là Trương Sinh Thụy, mấy năm trước tự dưng mất tích, nghe nói là vào trong núi làm thổ phi, cũng có không ít người đã từng nhìn thấy."

"Trương bá khi còn trẻ nổi danh bướng bỉnh, lại sĩ diện, đại khái là nhất thời cảm thấy mất mặt." Người bên cạnh cũng nói, "Cho nên mới hồ đồ."

"Lão nhân gia hiện giờ không sao chứ?" Ôn Liễu Niên hỏi.

"Đã mời đại phu, không có việc gì." Quán sự nói, "Vừa uống thuốc xong thì ngủ, trước khi đại nhân tới ta đang dặn dò những lão nhân còn lại, sau này ngàn vạn lần đừng nhắc đến việc này, coi như chưa từng xảy ra."

Ôn Liễu Niên gật đầu, "Trương Sinh Thụy thực sự là đi làm thổ phi?"

"Tám chín phần là vậy." Quán sự nói, "Ta mặc dù chưa từng nhìn thấy, nhưng mà trong thành thực sự có người tận mắt nhìn thấy, hơn nữa tại thời điểm vị đại nhân tiền nhiệm còn đang giữ chức, có một đám thổ phi từng vào trong thành càn quét, thành Bắc từng nhà đều gặp phải tai họa, hơn nữa còn đi vòng qua Trương gia, lúc đó trong thành có khá nhiều lời đàm tiếu. Trương đại bá cả đời ngay thẳng, không nghĩ tới đến lúc già rồi còn bị đâm một nhát vào cột sống, vì vậy dưới cơn nóng giận liền bán nhà cửa vườn tược, bảo là muốn ra bên ngoài xin ăn, là chúng ta khuyên can đủ điều mới đồng ý vào thiện đường."

"Thực sự là nghiệp chướng." Người còn lại thở dài, "Trương đại bá tuy nói hơi nóng tính, nhưng cũng là người đàng hoàng, không biết sao lại dưỡng ra một nhi tử như vậy."

"Quản sự có biết diện mạo Trương Sinh Thụy ra sao không?" Ôn Liễu Niên hỏi.

"Tất nhiên biết." Quản sự gật đầu, "Mọi người đều cùng lớn lên từ nhỏ, cũng xem như quen thuộc lẫn nhau."

"Như vậy thì tốt." Ôn Liễu Niên nói, "Lát nữa người cùng ta về phủ nha một chuyến, đem tướng mạo Trương Sinh Thụy vẽ ra nhìn thử xem."

Quản sự tất nhiên liên tục đáp ứng, đi theo Ôn Liễu Niên thăm hỏi qua các lão nhân trong thiện đường, lại đặc biệt chiếu cố Trương đại bá xong, liền cùng đến nha môn tri phủ. Tào Đại vốn đang ở sân sau phơi chăn, nghe được Tri phủ đại nhân cho mời còn tưởng là lại muốn vẽ tranh của mỹ nam tử.

"Hóa ra là Tào tiên sinh đến vẽ tranh a." Quản sự thấy xong cười nói, "Vậy thì không cần đến ta rồi, Tào Trương hai nhà vốn là hàng xóm đối diện."

"Muốn vẽ Trương Sinh Thụy?" Tào Đại nghe vậy cũng nói, "Vậy thì quả thực không cần miêu tả, ta với hắn lúc trước rất thân."

"Làm phiền tiên sinh." Ôn Liễu Niên giúp hắn trải giấy Tuyên Thành ra, sau đó cùng quản sự ngồi ở một bên nhỏ giọng tán gẫu, thảo luận một ít việc cải tạo thiện đường. Còn chưa đến một nén hương, thì một bức chân dung đã được hoàn thành.

Nam tử trên giấy khuôn mặt bình thường không có gì đặc biệt, thậm chí nhìn qua còn có chút nhát gan, thực sự không giống như là thổ phi, ngược lại trông như một người làm ăn nhỏ.

Quản sự gật đầu, "Quả là y như thật, Tào tiên sinh quả là một họa sư giỏi."

"Vẽ tranh người quen tất nhiên là vậy." Tào Đại đem bút rửa sạch sẽ, ngẫm ngẫm lại thở dài, "Chỉ là không biết hẳn suy nghĩ cái gì, đang yên đang lành lại chạy đi làm thổ phỉ."

"Có phải là thổ phỉ hay không còn chưa chắc chắn, phải đợi có chứng cứ mới có thể xác định." Ôn Liễu Niên nói, "Việc này mong rằng hai vị tạm thời giữ bí mật."

"Tất nhiên." Quán sự cùng Tào Đại đều gật đầu, "Đại nhân yên tâm, chúng ta nhất định cái gì cũng không nói."

Sau mừng bốn, trong thành một ngày so với một ngày càng náo nhiệt hơn, Ôn Liễu Niên từ bên ngoài mời ba, năm gánh hát, tiểu thư, thư sinh thân tiên yêu tinh thay nhau diễn, cuối cùng cũng coi như đền bù xong chuyện tiệc nuôi vì không có mỹ nam tử. Dân chúng ai ai cũng nói, từ khi được sinh ra cho tới bây giờ, trải qua một năm an ổn nhất.

Mười lăm tháng giêng, trong thành treo đèn hoa đăng khắp nơi, lúc hoàng hôn buông xuống xung quanh đều là điểm sáng đỏ rực, trông rất đẹp mắt.

Ôn Liễu Niên đổi một thân thường phục, định cùng Mộc Thanh Sơn đi dạo hội hoa đăng.

"Đại nhân." Thượng Vân Trạch từ ngoài cửa bước vào.

Ôn Liễu Niên lập tức nói, "Bản quan định một mình ra bên ngoài nhìn một chút."

Sao đã biến thành 'một mình'? Mộc Thanh Sơn trong lòng buồn bực, vậy ta phải làm sao?

Thượng Vân Trạch cười nói, "Đại nhân sợ là trong thời gian ngắn không đi được."

"Vì sao?" Ôn Liễu Niên hỏi.

"Có khách đến đây." Thượng Vân Trạch nghiêng người.

Triệu Việt cùng Lục Truy bước vào tiểu viện.

Ôn Liễu Niên có chút bất ngờ, cười tủm tỉm chào hỏi, "Đã lâu không gặp."

"Bản đồ trong núi đã vẽ xong, vừa vận xuống núi có chút việc, cho nên tiện đường đưa tới cho đại nhân." Lục Truy nói.

Ôn Liễu Niên mời hai người vào thư phòng, nhận lấy quyển trục mở ra nhìn, chỉ thấy bên trên tỉ mỉ vẽ ra thế núi Thương Mang, ở mỗi một hang ổ thổ phi đều đánh dấu ký hiệu, bên cạnh cũng không ít chú thích rõ ràng, có thể nói là tỉ mỉ đến cực điểm.

"Đa tạ Nhị đương gia." Ôn Liễu Niên rất hài lòng, nhìn hết mọi chỗ một lượt, lại không tìm thấy thổ phi nào tên Trương Sinh Thụỵ trong đó, vì vậy nói, "Có thể hỏi thêm một chuyện hay không?"

"Tất nhiên." Lục Truy gật đầu, "Đại nhân xin cứ nói."

"Trong thành này có một gia đình họ Trương, có người nói con của họ vào núi làm thổ phi, tên là Trương Sinh Thụỵ." Ôn Liễu Niên nói, "Nhị đương gia có biết không?"

"Trương Sinh Thụỵ?" Lục Truy lắc đầu, "Chưa từng nghe qua, nhưng mà dãy núi Thương Mang khá dài, thêm một hai ổ phi ẩn nấp cũng không khó, trên bức vẽ này cũng chưa chắc đã đầy đủ."

Ôn Liễu Niên rút bức họa từ bên trong tủ sách ra, "Chính là hã."

Lục Truy cầm lấy trong tay, liếc mắt nhìn, sau đó bật cười, "Hóa ra người này tên là Trương Sinh Thụỵ."

"Nhị đương gia gặp qua?" Ôn Liễu Niên vội vàng hỏi.

"Quả thật thuộc một nhóm thổ phi trong núi Thương Mang, Hồ Đầu Cương." Lục Truy đem chân dung đưa cho Triệu Việt, "Lúc trước còn từng tới Triều Mộ nhai gậy hấn, nhưng sau khi bị đánh cho lui về thì cũng không còn thấy xuất hiện nữa."

Ôn Liễu Niên nhíu mày, "Thực sự là đi làm thổ phi." Chỉ nghĩ bản thân tiêu dao khoái hoạt, lại không cần biết đến cha mẹ già ở nhà, cũng thật tiếc cho một cái tên đầy văn nhã như thế.

"Hồ Đầu Cương cũng không phải thứ tốt gì, mỗi một người đều là những kẻ khó đối phó, trong núi có không ít thổ phi đều từng bị bọn chúng cho ăn trái đắng." Lục Truy nói, "Hơn nữa bởi vì địa thế ở đây, bên ngoài đánh vào rất khó, cho đến bây giờ cũng không biết kẻ đầu lĩnh tên gì, hình như xưa nay chưa từng lộ diện."

Ôn Liễu Niên tìm trên địa đồ Hồ Đầu Cương, chỉ thấy địa hình quả thực là rất hiểm trở, trước có vách núi cạnh có hồ sâu, nếu là thật sự cứng đối cứng, hơi bất cẩn một chút thì sẽ phải chịu thiệt.

"Đại nhân nếu là cần, sau này ta sẽ lưu ý động tĩnh của nhóm người này." Lục Truy nói.

Ôn Liễu Niên gật đầu, "Đa tạ Nhị đương gia."

"Đại nhân khách khí, nếu hai bên đã đồng ý hai hợp tác, thì cái này cũng là việc nằm trong phận sự." Lục Truy cười cười, "Nếu bản đồ đã đưa xong, vậy chúng ta liền cáo từ trước."

Triệu Việt xoay người bước ra ngoài.

"Đại đương gia!" Ôn Liễu Niên nhiệt tình gọi hấn lại.

Triệu Việt: ...

Lại có chuyện gì?!

"Nếu cũng đã xuống núi, không bằng mọi người cùng nhau đi dạo hội hoa đăng?" Ôn Liễu Niên nhiệt tình mời.

Đi hội hoa đăng rất được! Âm vệ từ bên ngoài trở về, chưa rõ mọi người đang nói chuyện gì, mới chỉ nghe đến hai chữ 'hoa đăng', vì vậy lập tức bắt đầu nhiệt liệt vỗ tay.

Triệu Việt: ...

Lục Truy nói, "Đi dạo một vòng cũng không sao."

Triệu Việt rất muốn lật bàn rồi đánh hấn một trận.

Ta đã nói câu nào chưa, mà đã nói 'Đi dạo một vòng cũng không sao'?

Lục Truy ý tứ sâu xa nhìn hấn -- Chú ý thái độ, chúng ta còn phải dựa vào quan phủ dẫn Mục gia trang tới.

Triệu Việt không thể làm gì khác hơn là hít sâu một hơi, "Được."

Ôn Liễu Niên nói, "Đại đương gia vì sao vẻ mặt lại dữ tợn như vậy?"

Lục Truy bình tĩnh giải thích, "Gần đây trời hơi lạnh."

Ôn Liễu Niên nghi hoặc, "Trời lạnh?"

Lục Truy tiếp tục nói, "Bị đông lạnh lâu, cho nên thành mặt than."

Triệu Việt: ...

Ôn Liễu Niên vẻ mặt thân thiết, "Hai vị đương gia vẫn là sớm xuống núi một chút mới tốt."

Triệu Việt không thể nhịn được nữa, xoay người đi đầu bước ra ngoài.

Lúc trước nghe hẳn cùng Lục Truy hai người nói chuyện phiếm, còn đang nói đến rất tốt, vì sao đổi thành chính mình thì lại bắt đầu muốn ăn đòn?

Quả thực ngứa răng.

Đương nhiên, vì để tránh cho dân chúng rối loạn, ám vệ còn cố ý đưa cho Triệu Việt một cái nón rộng vành, bốn phía rủ lưới đen, hiệu quả che mặt tương đối tốt.

Triệu Việt đầu ong ong vang, lúc trước như thế nào cũng sẽ không nghĩ tới, chính mình lại còn sẽ có một ngày không tiện gặp người.

Lục Truy nhần cười, thật sự muốn đem cảnh tượng này vẽ xuống.

Tuy nói dù không sánh được với những nơi giàu có đông đúc, nhưng trong thành cũng ít khi được thấy hội hoa đăng, cho nên dân chúng như trước rất là mong chờ, không ít người thậm chí trời chưa tối đã chạy tới. Thượng Vân Trạch từ trên quầy nhỏ mua chiếc đèn hoa đăng hình con thỏ, tiện tay đưa cho Mộc Thanh Sơn.

Ám vệ gặm bánh, ở phía sau xem trò vui.

Mộc Thanh Sơn nói, "Tiểu hài tử mới thích những thứ này."

"Ai nói vậy." Thượng Vân Trạch nói, "Ta cũng thích."

Mộc Thanh Sơn: ...

Vậy vì sao người không tự mua xài đi?

"Có muốn ăn giò heo không?" Thượng Vân Trạch lại hỏi.

"Không ăn, ngán." Mộc Thanh Sơn nói, "Muốn ăn kẹo hồ lô."

Thượng Vân Trạch cười lắc đầu một cái, kéo hẳn đi tìm tiểu quán bán kẹo hồ lô, người đến người đi rất là chen chúc, nên hẳn liền dặt tay một cách rất tự nhiên, để tránh khỏi bị lạc mất.

Ám vệ lệ nóng doanh tròng, không dễ dàng a, cuối cùng cũng coi như có chút tiến bộ.

"Đại nhân đâu rồi?" Hoa Đường nhìn xung quanh.

Lục Truy lắc đầu, "Không để ý, mới nãy còn ở phía trước."

Triệu Ngũ cầm một bao đậu tằm xào đi tới trước mặt.

Hoa Đường hỏi, "Có nhìn thấy đại nhân đi đâu không?"

"Chỗ rẽ đằng trước." Triệu Ngũ chỉ tay một cái, "Ở với Triệu đại đương gia, đang cùng nhau nặn kẹo."

Hoa Đường cùng Lục Truy không hện mà cùng trầm mặc một chút.

Vì sao cảm giác lại ... quý dị như vậy.

THỔ PHỈ CÔNG LỰC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 24: Chợ Hoa Đăng Náo Nhiệt!!!

Ở trước quầy nặn kẹo người người chen chúc, mà phần lớn đều là tiểu oa nhi, cho nên khi Triệu Việt thân cao mã đại đứng ở bên trong, thực sự là khiến cho người ta chú ý. Ôn Liễu Niên khom lưng ngồi xổm ở bên cạnh, đang cẩn thận từng chút một xoay kim, nghiêm nhiên một bộ muốn xuất hết toàn lực ứng phó.

Nhóm tiểu hài tử cũng ngưng thần tĩnh khí, không chớp mắt nhìn chăm chăm đĩa quay.

Triệu Việt rất muốn đi thẳng một mạch.

Nhưng lại không thể đi.

Trên chợ đông người, vị Tri phủ đại nhân này một lòng tiêu diệt thổ phỉ nên kết không ít thù hận, bảo đảm ở đâu cũng có người đang nhìn hẩn chăm chăm, để không xảy ra việc gì, bên cạnh mọi lúc vẫn luôn có người bảo hộ.

Nhưng khi hẩn bước ra cửa rõ ràng có dẫn theo một đám ám vệ, còn có cả người của Truy Ảnh cùng cùng Đăng Vân bảo, vì sao hiện tại lại chỉ có một mình?

Tiểu hài tử xung quanh hoan hô một mảnh, Ôn Liễu Niên nhận lấy một cặp long phượng cỡ lớn từ trong tay chủ sạp, cười tủm tỉm chia cho Triệu Việt một cây.

Triệu Việt: ...

Ôn Liễu Niên tự cắn một ngụm, một tay khác vẫn còn đang chăm chỉ giơ lên.

Triệu Việt nói, "Ta không ăn."

"Đến thì cũng đến rồi." Ôn Liễu Niên nhét vào trong tay hăn, "Đi, chúng ta đi xem thử coi có còn chỗ nào chơi hay nữa không."

Tiểu hài tử xung quanh ánh mắt tràn ngập hâm mộ.

Triệu Việt tiện tay đưa cho một hài tử.

"Không thể a." Lão bản nặn kẹo nhanh chóng lắc đầu, "Đây chính là quà Ôn đại nhân tặng cho bằng hữu."

Hài tử ngoan ngoãn rút tay về.

Triệu Việt ngực rất là buồn bực.

"Mau qua đây." Ôn Liễu Niên dùng chân gọi.

Triệu Việt cầm kẹo đường đi tới.

Một nơi khác, Triệu Ngũ nói, "Có cần đi qua đó không?"

"Cũng không cần." Hoa Đường nhìn qua bên ấy, "Quan hệ giữa đại nhân cùng Triệu đại đương gia vẫn luôn quá mức cứng nhắc, bây giờ nhìn hai người đi cùng nhau có vẻ cũng không tệ lắm." Nói không chừng sau khi đi dạo hội hoa đăng xong, lập tức có thể dụ xuống cũng nên.

Triệu Ngũ gật đầu, "Nói cũng đúng."

Về phần Lục Truy, thì là đã sớm chạy đến nơi khác xem trò vui, bỏ mặc Triệu đại đương gia một mình ở bên ngoài, hoàn toàn không để ý hăn rất có thể sẽ bị Tri phủ đại nhân làm cho tức chết lần thứ hai.

Thực sự là tình nghĩa huynh đệ tốt đẹp.

"Người tốt cuộc muốn đi dạo tới chùng nào?" Triệu Việt không thể nhịn được nữa.

Ôn Liễu Niên dừng chân lại, "Đại đương gia mệt? Vậy chúng ta tìm tiểu quán ngồi một lúc đi."

Triệu Việt nói, "Không mệt."

Mà Ôn Liễu Niên đã kéo hẳn ngồi xuống một quán mì hoành thánh.

Dưới chiếc nón rộng vành, Triệu Việt cách khăn che mặt nhìn hẩn, vẻ mặt không có sóng lớn không kinh sợ, còn có một tia oán khí không dễ nhận thấy.

Ôn Liễu Niên sờ sờ cằm, có vẻ cũng không dễ mà ăn được a...

Vì vậy còn chưa đợi lão bán mì hoành thánh kịp nhiệt tình chào hỏi, Ôn Liễu Niên đã kéo Triệu Việt dời sang chỗ khác.

Xâu thịt từng viên từng viên được xiên trên que trúc, so với mì hoành thánh thì ngon miệng hơn rất nhiều.

Mà Triệu Việt như trước hoàn toàn không có khẩu vị.

Ôn Liễu Niên ngược lại là ăn được rất cao hứng.

Trước đó, Triệu Việt cảm thấy Ôn Liễu Niên là một con mọt sách cả người đầy tâm nhãn.

Sau đó, Triệu Việt sửa lại suy nghĩ một chút, Ôn Liễu Niên là một con mọt sách cả người đầy tâm nhãn mà lại có thể ăn.

"Thêm năm râu thịt bò." Ôn Liễu Niên nói.

Lão bản 'Ân' một tiếng, đem râu thịt đặt trên lửa nướng xèo xèo, động tác rất là nhanh nhẹn.

Ôn Liễu Niên nhỏ giọng nói, "Đại đường gia vì sao lại không ăn?"

Triệu Việt nói, "Không đói."

Ôn Liễu Niên nói, "Nga ~"

Triệu Việt cùng đưa tới kẹo nặn cùng đường cao ở trong tay, cầm thứ đồ này, so với thanh đao trên lưng còn mệt hơn.

Ôn Liễu Niên nhận lấy đường cao ăn, như trước để lại kẹo nặn ở trong tay hẳn.

Triệu Việt nhú mày, "Cũng ăn luôn đi."

Ôn Liễu Niên từ chối, "Quá ngọt, ăn không ngon."

Triệu Việt trên trán gân xanh nhảy lên, vậy sao vừa nãy người nhất định phải xoay cái lớn nhất!

Ôn Liễu Niên nhận lấy râu thịt bò từ trong tay lão bản, "Người có muốn hay không -- "

"Không ăn." Không đợi hẳn nói xong, Triệu Việt cũng đã cứng rắn từ chối.

Ôn Liễu Niên thức thời không có hỏi lại, tự mình im lặng buồn bực ăn thịt bò.

"Đại nhân năm mới thế nào a?" Lão bản được lúc rảnh rỗi, vì vậy lại gần nói chuyện phiếm.

"Cũng không tệ lắm." Ôn Liễu Niên nói, "Bên trong phủ có không ít bằng hữu đến."

"Là những thiếu hiệp mặc hắc y kia phải không?" Lão bản vui tươi hơn hở nói, "Đại nhân thiện tâm, kết giao bằng hữu cũng đều là người tốt, mấy ngày trước quầy hàng của ta suýt nữa bị cháy, may là có bọn họ hỗ trợ dập lửa, oa nhi nhà Lão Ngưu ham chơi té bị thương ở chân, cũng là bọn họ ôm đến y quán, còn thuận tiện làm mai cho Vương đại phu, có người nói đến tháng ba liền thành thân."

Ôn Liễu Niên cũng không cảm thấy kinh ngạc, cười gật đầu, "Truy Ảnh cung vẫn luôn thiện lương trung hậu như thế, lấy giúp người làm niềm vui."

"Không chỉ như vậy, hôm trước khuê nữ nhà họ Vương khó sinh, cũng may là nhờ có bọn họ." Lão bản tiếp tục xiên thịt nướng.

Triệu Việt trợn mắt lên, khó sinh cũng có thể quản?

Ôn Liễu Niên nghe vậy cũng hơi nghi hoặc một chút, "Khó sinh? Là sinh oa nhi khó hay sao?"

"Không phải vậy." Lão bản cười nói, "Lúc đó bà đỡ trong thành vừa vặn đang muốn đi thăm người thân, may là có chư vị thiếu hiệp đuổi theo ra ngoài thành, đưa nàng trở về."

Triệu Việt cảm thấy, chính mình sinh thời hẳn là nên gặp vị cung chủ Truy Ảnh cung danh chấn giang hồ kia một lần, xem xem rốt cục là người thế nào, mới có thể tạo ra một đám thuộc hạ hùng hùng hổ hổ quý dị như vậy.

"Chúng ta thật sự không ăn được." Một đoàn ám vệ trùng trùng điệp điệp đi ở trên chợ, mỗi người trên tay đều cầm không ít đồ ăn, đường cao xôi thịt bánh nhân thịt đùi dê đầy đủ mọi thứ, thậm chí ngay cả khuỷu tay cũng đeo cả rổ, bên trong chứa đầy trứng gà cải xanh cá tươi thịt khô.

"Lý thím, thật sự không cần khách khí như vậy a." Âm vệ vừa từ chối vừa cúi đầu, để tiện cho nàng treo luôn một chuỗi tỏi vào cổ -- Trong tay thực sự không cầm thêm được nữa, tuy rằng vật biểu tượng giang hồ xác thực có chút anh tuấn, nhưng mà hiển nhiên còn không có cái loại kỹ năng ba đầu sáu tay cao cấp này.

"Thâm sơn cùng cốc, cũng không có vật gì tốt." Hương thâm đa số rất thuần phác, cũng sẽ không nói quá nhiều, chỉ có thể thông qua nét đặc sản biểu thị lòng cảm kích.

Âm vệ nói cảm tạ liên tục, cùng biểu thị ngày hôm sau sẽ đem bạc đưa đến nhà mọi người, chắc chắn sẽ không lấy không đồ.

Dân chúng nghe vậy rất là cảm động, cảm thấy thật không hổ là bằng hữu của Ôn đại nhân, thanh liêm như nước lại giống như gió xuân ấm áp.

"Đại nhân, sau này còn có thể ra bức họa mới không?" Sau khi quay lại làm việc xong, lão bản lại đến gần nói chuyện phiếm.

Triệu Việt sắc mặt cứng đờ.

"Cái này, nói không chừng." Ôn Liễu Niên cầm một cái đùi gà gặm.

Triệu Việt cứng người quay đầu nhìn hăn, cái gì gọi là nói không chừng?

"Nói không chừng là có hay không có a?" Lão bản nói, "Đại nhân có điều không biết, chất nữ của ta phi thường yêu thích Triệu công tử, nhất định phải nhìn mới có thể ăn cơm."

Triệu Việt: ...

Ôn Liễu Niên vuốt vuốt cằm, "Thật sao?"

"Đúng vậy a." Lão bản gật đầu, "Còn có cố sự lần trước 《Triệu công tử nổi giận chém Bạch xà yêu》 kia, nàng gần như xem một hồi khóc một

hồi."

Triệu Việt rất muốn đem tất cả âm thanh xung quanh thành không tồn tại.

"Thực ra thì coi như không có Triệu công tử, còn có thể xem rất nhiều cố sự khác." Ôn Liễu Niên nói, "Thí dụ như Thác tháp Lý Thiên Vương, lại như Bát tiên Lữ Đồng Tân, đều là tướng mạo đường đường lại uy phong lẫm lẫm."

Lão bản chấp nhất nói, "Cái đó cũng không được, nàng chỉ yêu thích Triệu công tử."

Triệu Việt: ...

Dân chúng xung quanh nghe thấy đang thảo luận chuyện bức họa, vì vậy cũng vội vàng lại đây tham gia góp vui, lập tức biểu thị đại nhân nhất định phải tiếp tục viết a, chúng ta đều phi thường muốn xem, coi như trong thời gian ngắn không có tiểu thoại bản, vẽ vài bức họa phát cho mọi người cũng được. Phải biết rằng, ăn tết không có bức họa mới, mọi người đều rất khổ sở.

Triệu Việt đầu vang ong ong.

Ôn Liễu Niên nói, "Để bản quan suy nghĩ thêm một chút."

Triệu Việt rất muốn kéo mặt của hắn, chuyện như vậy chẳng lẽ không phải là nên từ chối ngay tại chỗ sao? ! Lại còn muốn suy nghĩ một chút.

Rõ ràng cảm giác được người bên cạnh có biến hóa, vì để tránh cho mỹ nam tử say đắm lật bàn ngay tại chỗ, Ôn đại nhân quyết đoán kéo hắn đứng lên, "Chúng ta còn có việc, đi trước một bước."

Dân chúng đều rất không nỡ, cứ như vậy đi sao, chúng ta còn có rất nhiều tâm sự chưa có nói hết.

Ôn Liễu Niên kéo Triệu Việt, hoặc là nói Triệu Việt kéo Ôn Liễu Niên, hai người đến bờ sông tìm một nơi yên tĩnh.

So với hội hoa đăng trên chợ thì nơi này yên tĩnh hơn rất nhiều, bốn phía đều không có người, chỉ có những đốm sáng mờ hồ phát ra từ đèn hoa đăng.

Ám vệ ngồi xồm trên cây ở cách đó không xa, vừa ăn thịt nướng vừa nhìn chăm chăm hai người, để tránh cho Triệu Việt dưới cơn nóng giận, đem đại nhân ném vào trong nước, hoặc là Triệu Việt dưới cơn nóng giận, bị đại nhân tức đến ngất đi.

Thật sự là phi thường lo lắng.

"Dân chúng cũng là có ý tốt." Ôn Liễu Niên nói.

"Tất nhiên ta biết." Triệu Việt kéo nón rộng vành xuống -- Ngọt ngọt cũng thôi đi, lại vẫn luôn dính vào mặt, trong lòng quả thực khó chịu.

"Mọi người thật sự là yêu thích Đại đương gia." Ôn Liễu Niên lại nói.

Triệu Việt thực sự không muốn cùng hãn thảo luận chuyện liên quan với 'Làm sao lại rất được dân chúng yêu thích' này.

"Có ăn không?" Ôn Liễu Niên từ trong tay hãn nhận lấy kẹo nặn, đem xôi thịt của mình đưa qua.

Nhìn hãn ngồi ăn ở trong tiểu quán lâu như vậy, muốn nói không đói bụng là không thể, tóm lại cũng không có chuyện làm, Triệu Việt cuối cùng lần này cũng coi như không cự tuyệt nữa.

Ôn Liễu Niên cười tủm tỉm, kéo hãn cùng ngồi ở trên tảng đá lớn.

"Không chê lạnh sao?" Triệu Việt hỏi, mùa đông còn ngồi ở bờ sông.

"Không lạnh." Ôn Liễu Niên từ trong ngực lấy ra một miếng ngọc nhỏ, "Ta có cái này, lần trước lúc đến Triều Mộ nhai quên đeo."

Triệu Việt nhìn lướt qua, chỉ thấy là miếng ngọc bội đỏ như máu, là Hỏa viêm noãn ngọc tốt nhất.

"Là Tần cung chủ cùng Thâm công tử đưa ta." Ôn Liễu Niên nói.

"Người cùng Truy Ảnh cung quan hệ rất tốt?" Triệu Việt hỏi.

Ôn Liễu Niên gật đầu, "Thành Vân Lam chơi rất vui, Truy Ảnh cung xây ở bên trên ngọn núi cao, mịt mù và hiểm trở, phong cảnh tuyệt đẹp, tương lai nếu như có cơ hội, ta có thể mang Đại đương gia đến làm khách."

Triệu Việt ném xiên trúc trong tay qua một bên, "Đi thôi, trở lại chợ."

Ôn Liễu Niên nhảy xuống từ trên tảng đá, vỗ vỗ đất trên người.

Triệu Việt đội nón rộng vành, cùng hân trở về.

"Đại nhân, Đại đương gia." Hoa Đường cùng Tiểu Ngũ vừa vắn đi qua, "Còn đang nói, đang yên đang lành người đã không thấy tăm hơi."

"Chúng ta đi dạo bên bờ sông." Ôn Liễu Niên giơ kẹo nặn.

"Lục Truy đâu?" Triệu Việt hỏi.

"Ở bên quầy bánh trôi." Triệu Ngũ nói, "Hoặc là quán mì cay, vừa nãy không nhìn kỹ."

Triệu Việt: ...

Vì sao lúc ở trên núi, cũng chưa bao giờ thấy hân có khẩu vị tốt như thế?

THỔ PHỈ CÔNG LỢC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 25: Người Mục Gia Trang Tới!!!

Đêm khuya, người ở hội đèn lồng từ từ tán đi, đoàn người Ôn Liễu Niên cũng cáo biệt với Triệu Việt và Lục Truy, đồng thời nhiệt tình mời sau này tới phủ nha làm khách.

Lục Truy giơ kẹo nặn cười nói, "Đây là tất nhiên."

"Cáo từ." Ôn Liễu Niên siết chặt áo bông.

Triệu Việt nói, "Cáo từ."

Ám vệ ánh mắt tràn ngập chờ mong, thật sự không cần nhiệt tình ôm nhau một cái sao, đối mặt với ly biệt, thường là các loại lưu luyến không rời mà.

Triệu Việt xoay người lên ngựa.

Ám vệ nội tâm thật đáng tiếc.

Ôn Liễu Niên cười tủm tỉm đứng tại chỗ, nhìn bóng lưng hai người dần biến mất, rồi mới trở về phủ nha.

Dưới chân núi Triều Mộ nhai, Triệu Việt cùng Lục Truy xoay người xuống ngựa.

Người trông coi vội vàng mở cửa.

Hai người đi vào trong.

Triệu Việt dừng bước lại, liếc mắt nhìn Lục Truy một cái, "Người rất thích thứ đồ này?"

"Ngược lại cũng không phải." Lục Truy giơ kẹo nặn nói, "Chỉ là lúc trước Ôn đại nhân nói, đây là đồ của Đại đương gia, bảo ta phải cố gắng cầm."

Triệu Việt lông mày nhảy lên hai cái, "Vứt đi."

Lục Truy nói, "Thật xa mới mang về, vì sao phải vứt bỏ trước cửa nhà?"

Triệu Việt: ...

Lục Truy cầm kẹo nặn bình tĩnh bước vào, đem nó đặt lên bàn trong phòng ngủ Triệu Việt.

Một con rồng lớn màu vàng đang cười mây đạp gió, rất là hùng hực khí phách, vừa nhìn liền biết tuyệt đối không phải vật trong ao.

Triệu Việt rất muốn đem bàn ném ra ngoài.

"Hôm nay có vẻ đại nhân cùng Đại đương gia đàm luận khá vui vẻ." Sau khi trở lại phủ nha, Hoa Đường nói.

Ôn Liễu Niên nói, "Cũng được."

"Sau này đại nhân cũng nên cùng hãn hàn huyền nhiều một chút." Hoa Đường nói, "Nếu có thể làm cho mối quan hệ dịu xuống, đến lúc tiêu diệt thổ phỉ cũng sẽ tốt hơn."

Ôn Liễu Niên nói, "Được."

Trên Triệu Mộ nhai, Lục Truy còn đang hỏi, "Hôm nay có người nói Đại đương gia cùng Ôn đại nhân trò chuyện khá vui vẻ?"

Triệu Việt nói, "Không có."

Lục Truy kiên trì giáo dục, "Chuyện này lại không có gì để mất mặt." Có nói chuyện vui vẻ thì nói có đi, vì sao còn không thừa nhận?

Triệu Việt nói, "Câm miệng."

Lục Truy khổ não xoa thái dương.

Rốt cuộc là đang khó chịu cái gì a...

Sau mười lăm tháng giêng, không khí năm mới trong thành dần dần nhạt đi, mọi người lại càng trở nên bận rộn hơn. Đất hoang lúc trước khai khẩn sau khi trải qua một mùa đông được ủ màu mỡ, giờ đã có thể mở canh tác, Ôn Liễu Niên điều động thanh niên trai tráng trong thành thay phiên ra trận, rất nhanh liền gieo xong hoa màu -- Đương nhiên, lần này cũng không có dựa vào bức họa của mỹ nam tử say đắm, sau khi trải qua những việc lần trước, dân chúng đều biết Tri phủ đại nhân rất đáng tin, chỉ cần nghe theo hãn làm thật tốt, cuộc sống nhất định sẽ dần dần tốt lên.

Cuộc sống tốt ai cũng muốn, nên nhiệt tình cũng tự nhiên mà nhiều thêm.

Rồi qua mấy ngày, ngân lượng bên trên điều động cũng đã đến. Lúc trước bởi vì thành Thương Mang nghèo, nạn trộm cướp ngoài thành lại nảy sinh, cho nên Tri châu đối với nơi này cũng là mắt nhắm mắt mở, chỉ cần không xảy ra nhiều loạn gì lớn thì muốn như nào cũng được. Mà từ khi Ôn Liễu Niên nhậm chức cho đến nay, tình hình lại thay đổi rất nhiều, bởi vì hãn thực sự rất biết cách dẫn vật -- Gần như là cách mấy hôm lại đưa một phong thư báo cáo tới, trong đó không chỉ tỉ mỉ trình bày tiến độ tiêu diệt thổ phỉ, còn thêm vào một tờ giấy lớn toàn kế hoạch, việc lớn việc nhỏ miêu tả phải cải thiện thành Thương Mang như thế nào để dân chúng được sống một cuộc sống an nhàn, phần cuối tất nhiên là khóc than muốn bạc, hơn nữa số lượng cũng không tính là ít.

Nếu dựa theo lúc trước, cấp trên cũng sẽ không đem chuyện thành Thương Mang để ở trong lòng, nhưng mà lại không chịu nổi vị trí phủ Ôn Liễu Niên này, không chỉ nổi danh bướng bỉnh, mà còn nghe đồn, nói hoàng thượng mấy năm nữa sẽ đưa hãn về kinh.

Ôm thái độ thà rằng tin còn hơn, Tri châu đại nhân cân nhắc mãi, cuối cùng đành phát bực - Nói không chừng tương lai sẽ thành người trực tiếp lãnh đạo mình, không đắc tội thì tốt hơn.

Ôn Liễu Niên đối với chuyện này rất là hài lòng, cố ý viết một phong thư lớn bày tỏ lòng biết ơn, sau đó bút lớn liền vung lên, bắt đầu sửa đường!

Hai tháng sau, đường thông với bên ngoài được mở rộng cực kì lớn, thậm chí hai chiếc xe ngựa đi song song cũng không có bất cứ vấn đề gì, hai chiếc cầu gỗ được bắc ngang qua sông, dân chúng không cần tiếp tục phải đạp đá qua sông, đi lại hằng ngày cũng dễ dàng hơn rất nhiều.

Ngày hôm đó lúc xẩm tối, Ôn Liễu Niên ở trong viện chậm rãi xoay người, cả người đều mệt mỏi muốn ngủ.

Hoa Đường từ ngoài cửa bước vào, "Buổi tối đại nhân có muốn cùng ra ngoài dùng cơm không? Có người nói trong thành mới mở từ lâu, cũng không tệ lắm."

"Không cần." Ôn Liễu Niên lắc đầu, "Tả hộ pháp cứ đưa mọi người đi đi, ta còn có chút việc chưa xử lý xong, đợi lát nữa tùy tiện ăn tô mì là được rồi."

"Vậy ta giúp đại nhân mang vài món tráng miệng về." Hoa Đường cười cười, xoay người bước ra ngoài.

"Tả hộ pháp." Ôn Liễu Niên gọi người lại.

"Đại nhân còn có việc?" Hoa Đường dừng bước lại.

Ôn Liễu Niên nói, "Đa tạ."

Hoa Đường có chút khó hiểu, "Vì sao lại đa tạ ta?"

"Tả hộ pháp lẽ ra nên cùng Triệu thiếu hiệp sớm về Truy Ảnh cung, hiện tại ở lại thành Thương Mang hỗ trợ." Ôn Liễu Niên nói, "Tại hạ trong lòng rất hổ thẹn."

"Đại nhân khách khí." Hoa Đường lắc đầu, "Ở lại nơi này không chỉ là ý của ta với Tiểu Ngũ, mà cũng là ý của cung chủ cùng công tử, không ai biết được tình hình trong núi Thương Mang, thêm vài người cũng có thể nhiều thêm được vài phần thắng."

"Nhưng Tả hộ pháp vẫn luôn ở đây, thì hai vị tiểu công tử phải làm thế nào?" Nhắc đến việc này, Ôn Liễu Niên cảm thấy mình mắc nợ thật nhiều.

"Chuyện này ngược lại là quên nói cho đại nhân." Hoa Đường nói, "Tháng trước cung chủ gửi thư đến, nói hai vật nhỏ đã được Tinh Đấu chân nhân mang lên Phượng Hoàng sơn chơi, cho dù bây giờ về cũng không gặp được."

"Như vậy a." Ôn Liễu Niên liền thả lỏng hơn nhiều.

"Nếu không thì ta sẽ sớm trở về." Hoa Đường cười lắc đầu, "Đại nhân không cần nghĩ là nợ ân tình, bởi vì ta chắc chắn sẽ không bởi vì chuyện bên ngoài mà quên nhi tử, hiện tại ở lại đây cũng là đã suy nghĩ cặn kẽ."

Ôn Liễu Niên gật đầu, "Đa tạ."

"Đại nhân." Triệu Ngũ từ ngoài sân tiến vào.

"Hai vị đi ăn cơm đi." Ôn Liễu Niên nói, "Không cần trông nom ta."

"Cơm sợ là không ăn được ." Triệu Ngũ nói, "Vừa mới nhận được thông báo của thủ vệ thành, người Mục gia trang tới."

"Nhanh như vậy?" Hoa Đường có chút bất ngờ.

"Chắc là đã sớm có chuẩn bị, nhận được tin xong liền lập tức ra roi thúc ngựa khởi hành." Triệu Ngũ nói.

Hoa Đường lắc đầu, "Cũng thật sự là vội vàng."

"Hẳn là đã đi tìm khách điểm trong thành trước, chắc tầm nửa canh giờ nữa sẽ đến gặp đại nhân." Triệu Ngũ nói, "Có cần gọi Thượng bảo chủ trở về hay không?"

"Không cần." Ôn Liễu Niên nói, "Hai vị chờ một chút, đợi ta đi thay bộ y phục khác."

Hoa Đường có chút bất ngờ, "Đại nhân là muốn tự mình ra ngoài tiếp đón?"

"Tất nhiên không phải." Ôn Liễu Niên lắc đầu, "Chúng ta đi ra ngoài ăn một bữa cơm trước."

...

...

Thành Thương Mang cũng không phải là nơi giao thương quan trọng, tất nhiên cũng sẽ không có khách điểm lớn, mà người Mục gia trang tới lại không tính là ít. Dù sao cũng không có đủ chỗ, cuối cùng đành phải để lại một ít người ở lại đó, số còn lại đi lang thang trong thành, nghĩ xem quan phủ có thể có biện pháp nào hay không.

Dân chúng cũng là lần đầu tiên thấy có nhiều người ngoài như vậy, vì vậy rất là tò mò, tụ tập ở trên đường tiến hành vây xem.

"Đây cũng quá cũ nát rồi." Mục Vạn Hùng vẻ mặt ghét bỏ đứng trong khách điểm bình dân, "Trách không được quan phủ lại ngay lập tức đáp

ứng chúng ta, nghèo thành thế này, chắc ăn cũng không đủ no, thấy có người có thể giúp mình tiêu diệt thổ phỉ khéo còn vui quá mà ngất đi."

Mục Vạn Lôi ngồi ở cạnh bàn uống trà, nhìn qua như là suy nghĩ tâm sự.

"Đại ca, chúng ta khi nào đến phủ nha?" Mục Vạn Hùng hỏi.

Mục Vạn Lôi nói, "Uống xong trà rồi đi."

"Không nghĩ tới trong những năm nay, họ Triệu vẫn trốn ở nơi này." Mục Vạn Hùng lại tấm tắc, "Trong thành đều nghèo như vậy, trên núi không biết sẽ còn rách nát thành cái dạng gì."

Mục Vạn Lôi cười cười, chậm rãi nói, "Ở nơi thổ phỉ, tất nhiên đều là thứ người khác chọn còn thừa lại."

"Mặc kệ nói thế nào, lần này chắc chắn phải nghĩ biện pháp đem người diệt trừ." Mục Vạn Hùng nói, "Không thì ngược cứ bị ghen, ngủ cũng không ngon."

"Người cái gì cũng tốt, chỉ là lá gan quá nhỏ mà thôi." Mục Vạn Lôi lắc đầu.

"Không có biện pháp, ai bảo họ Triệu quá ác." Mục Vạn Hùng nói, "Mấy năm trước ta với người cũng đã thấy tận mắt, hãn đối phó kẻ thù như thế nào, người như thế không thể để sống được."

"Đi thôi." Mục Vạn Lôi đặt chén trà xuống, "Chúng ta đến phủ nha gặp tri phủ."

Nha môn Tri phủ không lớn, thậm chí còn có chút cũ nát, nhưng ngược lại cũng có vẻ hợp với thành Thương Mang. Cửa được lau sạch sẽ, thủ vệ sau khi nghe hai người nói rõ ý đồ đến thì nói "Đại nhân nhà ta đã ra ngoài ăn cơm."

"Không sao." Mục Vạn Lôi nói, "Chúng ta có thể chờ đại nhân trở về."

"VẬY MỜI MỌI NGƯỜI ĐI THEO TA." Thủ vệ ngược lại cũng rất dễ nói chuyện, một bên vừa dẫn đường vừa nói, "Nhưng mà đại nhân nhà ta ăn cơm rất lâu, lúc này vừa mới đi, chỉ sợ hai vị phải chờ hơi lâu."

Tại lúc mới nghe được câu này, hai huynh đệ Mục gia ai cũng không để ở trong lòng, luôn cảm thấy ăn một bữa cơm mà thôi, có thể mất bao nhiêu thời gian -- Huống hồ nơi này vừa nghèo vừa nát, cũng không có bàn tiệc lớn để ăn.

Nhưng sau khi một canh giờ trôi qua, bọn họ mới phát hiện cái 'ăn rất lâu' này thật sự là rất lâu.

Mục Vạn Hùng nhịn không được gọi một nha dịch đến, "Ôn đại nhân rốt cuộc bao giờ mới trở về?"

Nha dịch nói, "Có lẽ cũng nhanh thôi."

Mục Vạn Hùng hỏi ngay, "Nhanh là bao lâu?"

Nha dịch nói, "Ta cũng không nói chính xác được."

Mục Vạn Hùng trong lòng khó chịu.

Bên trong đại sảnh ánh nến mờ mờ, thậm chí ngay cả hạ nhân dâng trà cũng chỉ tới một lần, bốn phía im lặng lại còn tối đen, không giống như là phủ nha, ngược lại trông giống như là nhà ma.

Mục Vạn Lôi bắt đầu hối hận, sớm biết như vậy, trước đó nên truyền lời đã, hiện tại thì hay rồi, người bị bắt ở chỗ này, đi cũng không đi được.

Mục Vạn Hùng lại là rất muốn biết, rốt cuộc là vì cái gì, lại có thể ăn lâu đến như vậy.

Mà ở trong ngôi nhà Thượng Vân Trạch mới mua mấy tháng trước, Ôn Liễu Niên đang ở trong viện đi bộ tiêu thực -- Vì để tránh cho bị huynh đệ họ Mục ở trên đường gặp được, vốn là định đến tửu lâu lại đổi thành tự nhóm lửa nấu cơm, ngược lại cũng rất là phong phú.

"Đại nhân định khi nào trở về?" Mộc Thanh Sơn hỏi.

Ôn Liễu Niên ngáp một cái, "Cũng không kém nhiều lắm, đi thôi."

Thượng Vân Trạch ôm lấy Mộc Thanh Sơn, hai ba bước nhảy ra khỏi đầu tường -- Tòa nhà đối diện ngay phủ nha, không thể quang minh chính đại đi tới, đành phải ôm rồi đi quanh một vòng.

Ám vệ ở một bên tấm tắc, tốc độ này, có vẻ là đã chờ những lời này lâu rồi a . . .

THỔ PHỈ CÔNG LỢC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 26: Tám Phần Là Đang Diễn Kịch!!!

"Ta tự mình đi là được rồi." Bất thành linh bị ôm, Mộc Thanh Sơn cũng bị sợ hết hồn.

Thượng Vân Trạch đặt hấn xuống dưới đất, cười nói, "Định tự mình leo tường?"

"..." Mộc Thanh Sơn trầm mặc, bởi vì như vậy hình như có chút ngu xuẩn, hơn nữa mình cũng không chắc có thể bò ra ngoài.

Thượng Vân Trạch giúp hấn sửa sang lại cổ áo bị lộn xộn.

Ôn Liễu Niên ngồi xổm ở đầu tường hỏi, "Chúng ta có thể xuống dưới được chưa?"

Thượng Vân Trạch bình tĩnh rút tay về.

Triệu Ngũ mang theo Ôn Liễu Niên nhảy xuống, đoàn người từ trong hẻm nhỏ đi ra, lại lượn trên đường cái một vòng rồi mới trở lại phủ nha.

Bên trong đại sảnh, Mục Vạn Lôi nhắm nửa con mắt giống như lão tăng ngồi thiền, hiển nhiên nhằm chán đến cực điểm, Mục Vạn Hùng thì lại sắp tức giận đến cực điểm, cả người nhìn qua giống như ăn phải thuốc nổ -- Từ Vân Nam chạy tới thành Thương Mang một đường đều là núi, không sánh được với đường bằng dễ đi, đêm cũng không nghỉ ngơi mà chạy đến, vốn dĩ đã mệt mỏi đến cực điểm, kết quả thật vất vả vào được trong thành, còn chưa kịp ăn cơm nghỉ ngơi đã đến phủ nha này, phải chịu khát chờ tới bây

giờ, không có lòng đưa cơm nước thì cũng thôi đi, thậm chí ngay cả nước trà cũng không có người đến rót thêm!

"Đại nhân đã trở lại." Quản gia chạy đến thông báo, vào nhà rồi giật mình, "Sao lại tối như vậy."

Mục Vạn Hùng: ...

Chuyện này chẳng lẽ không phải hỏi người sao?

"Nước trà không thêm món tráng miệng cũng không bưng lên, nếu để cho đại nhân biết thì phải làm sao." Quản gia giậm chân oán giận, lại nói, "Mong hai vị quý khách ngàn vạn lần đừng tức giận, vài hạ nhân này là mới tuyển được mấy ngày trước, làm việc cũng chưa được tốt lắm."

"Đương nhiên sẽ không." Mục Vạn Lôi cười cười, "Chuyện nhỏ mà thôi, chúng ta cũng sẽ không nói chuyện này cho đại nhân."

"Hai vị quả thật là hảo hán giang hồ, làm việc chính là ngay thẳng." Quản gia vừa tán thưởng, vừa gọi hạ nhân mang trà cùng món tráng miệng tới, lại bỏ thêm chút dầu thắp, trong phòng cuối cùng cũng sáng lên.

Mục Vạn Hùng còn chưa kịp ăn món tráng miệng, Ôn Liễu Niên đã sai bước vào trong nhà, cười ha hả nói, "Hai vị thứ lỗi, bản quan về trễ."

"Đại nhân không cần khách khí, chúng ta chờ cũng không lâu lắm." Mục Vạn Lôi nói.

Mục Vạn Hùng không thể làm gì khác hơn là đem tay mới vừa đưa đến mâm rứt trở về.

"Vậy thì tốt." Ôn Liễu Niên cung kính nói, "Lần này thực sự là đa tạ hai vị trang chủ."

"Mục trang chủ." Triệu Ngũ cũng tiến vào đại sảnh, bên cạnh là Hoa Đường.

Vì chuyện cầu hôn lần trước bị cự tuyệt, lần thứ hai gặp lại chắc chắn không tránh được sẽ lúng túng, nhưng hai huynh đệ Mục Vạn Lô đều là kẻ già đời, tất nhiên cũng chỉ cười ha hả cho qua chuyện, coi như chuyện lúc trước chưa từng xảy ra.

Thượng Vân Trạch vốn là định đưa Mộc Thanh Sơn trực tiếp trở về phòng nghỉ ngơi, nhưng mà không chịu được hẳn muốn xem trò vui, vì vậy cũng mang theo hẳn lại đây. Sau khi mọi người tự giới thiệu lẫn nhau xong, Ôn Liễu Niên nói, "Các vị, mời đến thư phòng."

Vì vậy Mục Vạn Hùng không thể làm gì khác hơn là lần thứ hai bỏ lỡ cơ hội dùng món tráng miệng.

"Trong núi Thương Mang thổ phi đông đảo, muốn tiêu diệt sạch sẽ tuyệt đối không phải chuyện đơn giản, không biết hai vị trang chủ có... kế sách gì không?" Ôn Liễu Niên hỏi.

Mục Vạn Lô dừng một chút, nói, "Mục gia trang với thành Thương Mang cách nhau rất xa, hai người huynh đệ chúng ta đối với chuyện này cũng không rõ." Nếu thật có thể có kế sách, cũng sẽ không chờ tới bây giờ mới cùng quan phủ liên thủ, mà sợ là đã sớm dẫn người xông lên Triều Mộ nhai, nhổ cỏ tận gốc vĩnh trừ hậu họa.

Ôn Liễu Niên nghe vậy kinh ngạc, "Xem thư của hai vị trang chủ lúc trước, bản quan còn tưởng rằng đã nắm rõ rồi."

Mục Vạn Lô: ...

Ngươi là từ chỗ nào đọc ra tầng hàm nghĩa này?

"Nếu là như vậy thì chuyện rắc rối rồi." Ôn Liễu Niên mặt mày ủ rũ ngồi ở trên ghế, mắt luôn về xuân phong đặc ý khi này.

Mục Vạn Lôi phản ứng kịp, nhìn tư thế này, là trước kia một chút chuẩn bị cũng không có, liền chờ mình đến rồi đi tiêu diệt thổ phỉ?

"Nghe nói đại nhân đã hưởng về triều đình mượn đạn pháo?" Mục Vạn Hùng không nhịn được mở miệng nhắc nhở.

"Cũng là có chuyện này, nhưng mà núi Thương Mang lớn như vậy, vài cái đạn pháo có thể có ích lợi gì." Ôn Liễu Niên nói, "Vốn cũng chỉ là mượn tới làm dáng một chút."

Mục Vạn Hùng: ...

"Hai vị trang chủ thật sự không thể nghĩ thêm vài biện pháp?" Ôn Liễu Niên ánh mắt thành khẩn.

Mục Vạn Hùng trong nháy mắt rất muốn lật bàn, bọn họ chỉ là đến đây 'hỗ trợ' mà thôi, vì sao bây giờ lại thành người mang đến tất cả hy vọng?.

"Bản quan làm việc với dân thì có thể, nhưng đánh trận tiêu diệt thổ phỉ thực sự là một chữ cũng không biết a." Ôn Liễu Niên vẻ mặt khó xử.

Mục Vạn Lôi nhìn về phía Triệu Ngũ cùng Thượng Vân Trạch, "Hai vị thấy thế nào?"

Thượng Vân Trạch nói, "Giống như đại nhân từng nói, dãy núi Thương Mang rộng lớn, Đẳng Vân bảo cùng với họ từ trước đến giờ đều không xâm phạm lẫn nhau, ta quả thực không biết tình hình trong núi rốt cuộc ra sao."

Triệu Ngũ nói, "Nếu tất cả mọi người không biết, vậy chuyện này cũng chỉ có thể bàn bạc kỹ càng hơn."

...

Mục Vạn Lôi bắt đầu đau đầu.

"Trời cũng tối rồi, hai vị sớm trở về nghỉ ngơi đi, có việc gì ngày mai lại bàn." Ôn Liễu Niên nói, bộ dạng như đã nhận phải đả kích.

Mục Vạn Hùng: ...

Nhận phải đả kích chẳng lẽ không phải là mình sao?

Mục Vạn Lôi nói, "Còn có một việc, sợ là muốn làm phiền đại nhân."

Ôn Liễu Niên nói, "Trang chủ mời nói."

Mục Vạn Lôi nói, "Trong thành Thương Mang khách điểm quá ít, Mục gia trang đến quá nhiều người, sợ là không đủ chỗ."

Ôn Liễu Niên hơi khó xử, "Thế nhưng bên trong phủ nha cũng không có thừa khách phòng."

"Trong thành có còn tòa nhà nào không?" Mục Vạn Lôi nói, "Chúng ta có thể thuê lại."

"Có ngược lại là có, mà muốn nói cũng phải chờ ngày mai." Mộc Thanh Sơn nói, "Hiện giờ dân chúng chắc đều đã nghỉ ngơi."

Ôn Liễu Niên gật đầu, "Vậy thì chờ ngày mai đi, người tập võ ngủ ngoài trời một đêm chắc không có vấn đề lớn." Ngữ điệu cứ như nói chuyện đương nhiên.

Mục Vạn Hùng đã hoàn toàn không muốn tiếp tục cùng hắn nói chuyện.

Hai bên sau khi tạm biệt, Mục Vạn Hùng hỏi, "Đại ca đối vị Tri phủ đại nhân này thấy thế nào?"

Mục Van Lôi nói, "Mười phần thì có tám chín phần giả bộ hồ đồ, vì nếu là người có thể cùng Truy Ảnh cung qua lại, thì cũng không thể ngu ngốc thành dạng như vậy."

"Vì sao phải giả bộ hồ đồ?" Mục Vạn Hùng không rõ, "Chúng ta rõ ràng chính là đến giúp hãn."

"Bây giờ ra vẻ hồ đồ một chút, tương lai làm việc có thể bớt đi một ít." Mục Vạn Lôi nói.

Mục Vạn Hùng phản ứng lại, "Đại ca ý là, hãn muốn đem hết chuyện diệt cướp ném cho Mục gia trang?"

Mục Vạn Lôi gật đầu.

"Này cũng quá gian trá rồi." Mục Vạn Hùng trợn mắt, "Hãn cũng không nghĩ, trên đời làm sao có thể có chuyện tốt như vậy." Chủ nhà gặp kẻ cướp, hàng xóm đến giúp đỡ, kết quả chủ nhà không chỉ một chữ cảm tạ cũng không có, ngược lại còn đóng kín cửa rồi đi ngủ, da mặt phải dày bao nhiêu thì mới có thể làm được như thế.

"Người làm quan thường rất giả dối, tất nhiên so với người bình thường khó đối phó hơn." Mục Van Lôi nói, "Thời gian cũng không còn sớm, nghỉ ngơi trước, sáng mai lại nói."

"Không trách có thể cùng Truy Ảnh cung qua lại." Mục Vạn Lôi nói, "Đều đi chiếm tiện nghi không ai chịu thua thiệt."

Mục Vạn Lôi đi vào nhà trọ, mơ hồ cảm thấy cái vị Tri phủ đại nhân này, có vẻ có hơi khó đối phó. Nhưng cũng may mắn là muốn cùng hợp tác chứ không phải đối địch, hãn là còn không đến mức quá giằng co.

Bên trong nha phủ, Ôn Liễu Niên còn đang xoa bụng -- Ăn hơi nhiều.

Mộc Thanh Sơn nói, "Đại nhân vừa nãy diễn có chút giả."

"Giả là được rồi." Ôn Liễu Niên nói, "Chính là muốn làm cho bọn họ biết, bản quan không phải dễ đối phó như vậy, mới có thể làm cho bọn họ không cần quá kiêu ngạo."

Triệu Ngũ nói, "Đại nhân định làm như thế nào?"

Ôn Liễu Niên vuốt vuốt cằm, "Trước tiên dọa bọn họ."

Hoa Đường nghi hoặc, "Dọa hai anh em nhà họ Mộc?"

"Không phải." Ôn Liễu Niên cười híp mắt nói, "Dọa thổ phỉ trong núi Thương Mang."

Một lời vừa nói ra, hiện trường tất cả mọi người cảm thấy, bất kể là dùng phương pháp 'dọa' gì, có lẽ đều sẽ phi thường thiếu đạo đức.

"Đại đương gia." trên Triệu Mộ nhai, Lục Truy nói, "Nhận được tin tức truyền đến từ Đăng Vân bảo, người Mộc gia trang đã vào thành, có lẽ đêm nay sẽ đến gặp Ôn đại nhân."

"Tổng cộng đến bao nhiêu người?" Triệu Việt hỏi.

"Đệ tử ước chừng hơn hai trăm người, Mộc Vạn Lôi cùng Mộc Vạn Hùng cùng đến." Lục Truy nói, "Bọn họ lần này là quyết tâm muốn đối phó Đại đương gia."

Triệu Việt trút kiếm vào vỏ, "Tự tìm đường chết."

"Nhưng mà ngược lại cũng không cần sốt ruột." Lục Truy nói, "Dưới núi có Ôn đại nhân, nói không chừng sau ba ngày, có thể làm huynh đệ hai người hẳn tức chết, chúng ta cũng bớt được việc."

Triệu Việt liền nghĩ tới khuôn mặt của Ôn Liễu Niên.

Tuy rằng biết rõ là trêu đùa, hẳn lại cảm thấy nếu bằng vào cái miệng đó... cũng không phải không thể a.

Sáng sớm ngày hôm sau, Mục Vạn Lôi cùng Mục Vạn Hùng liền đến cửa nhà môn -- Bằng không nếu như vị Ôn đại nhân này lại chạy đi ăn điểm tâm, còn không biết phải đợi bao lâu.

"Hai vị lại đến tìm đại nhân nhà ta a." Người gác cửa nhận ra hai người, cười nói, "Mau vào, đại nhân đang ăn điểm tâm."

Mục Vạn Hùng nghe vậy đầu choáng váng, còn tưởng rằng đến đã đủ sớm, sao lại có thể chạy ra ngoài ăn điểm tâm? !

May mà người gác cửa đúng lúc bổ sung thêm một câu, "Hiện giờ chắc đang ở nhà ăn."

Hai anh em nhà họ Mục đều thở phào nhẹ nhõm.

May mắn là ở nhà ăn.

Bên bàn cơm, Ôn Liễu Niên đang ôm một tô canh lớn, gần như cả mặt đều bị che đi.

Mục Vạn Lôi cùng Mục Vạn Hùng như trong dự liệu bị chắn kinh một chút.

Sức ăn này có thể quá tốt rồi hay không?

"Hai vị trang chủ đến rồi." Ôn Liễu Niên cười ha ha đặt bát xuống, cùng bát sứ nhỏ Thanh Hoa đựng cơm bên cạnh của Mộc Thanh Sơn hình thành sự đối lập rõ ràng.

Không chỉ là anh em nhà họ Mục, thực ra những người còn lại trên bàn cũng rất buồn bực, vì sao hai người kia lượng cơm ăn lại chênh lệch to lớn đến thế, thân thể lại chẳng chênh lệch bao nhiêu?

Thượng Vân Trạch gặp một đĩa thịt dưa qua.

Mộc Thanh Sơn thấp giọng oán giận, "Ăn không vô." Hẳn ban đầu vốn cũng không thích ăn mỳ cải chua, một chén nhỏ cũng ăn mãi mới hết, cũng không biết đại nhân rốt cuộc là thấy ngon ở điểm nào.

"Như đêm qua đã nói, hôm nay chúng ta muốn đi tìm nhà trống trong thành." Mộc Vạn Lôi nhắc nhở, "Đại nhân còn nhớ không?"

"Tất nhiên." Ôn Liễu Niên gật đầu, "Sư gia đã sắp xếp lại danh sách những hộ còn nhà trống trong thành, mới vừa định mang nha dịch đi hỏi thử."

"Như vậy rất tốt." Mộc Vạn Lôi thở phào nhẹ nhõm, "Đa tạ đại nhân."

Ôn Liễu Niên nói, "Cũng không cần phải đa tạ, chỉ là có một vấn đề không biết có nên hỏi hay không."

Mộc Vạn Lôi gật đầu, "Đại nhân xin cứ nói."

Ôn Liễu Niên hai mắt tràn ngập nghi hoặc, "Mục gia trang cách thành Thương Mang xa xôi ngàn dặm, hai vị trang chủ đến tột cùng vì sao phải đến giúp bản quan tiêu diệt thổ phỉ?"

THỔ PHỈ CÔNG LỢC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 27: Tiện Nghi Không Chiếm Thì Phí!!!

Câu hỏi của Ôn Liễu Niên cũng không nằm ngoài dự tính của huynh đệ nhà họ Mục -- Chung quy nhìn từ phương diện nào, một môn phái giang hồ xa lạ từ ngàn dặm xa xôi tới giúp quan phủ tiêu diệt thổ phỉ, bản thân mình cũng nghĩ là một chuyện kỳ quặc, huống chi Mục gia trang bình thường cũng không phải lấy chuyện giúp người làm niềm vui.

Mục Vạn Lôi cũng đã sớm soạn ra một lời thoái thác, "Bên trong Mục gia trang vốn dĩ có một bảo bối, sau đó bởi vì gia phụ dễ tin người mà bị lừa lấy đi, trải qua nhiều năm tìm kiếm, mới biết tặc nhân lúc trước giờ đang ở trong núi Thương Mang."

"Thì ra là như vậy." Ôn Liễu Niên bưng tỉnh gật đầu, lại hỏi, "Vậy tặc nhân tên là gì?"

Mục Vạn Lôi đáp, "Triệu Việt."

"Triệu Việt." Ôn Liễu Niên lập lại một lần, lại hỏi, "Dáng vẻ ra sao?"

Mục Vạn Lôi lấy ra một bức họa, hiển nhiên là có chuẩn bị mà đến.

Sau khi thấy rõ diện mạo nam tử trên bức họa, Ôn Liễu Niên hít một ngụm khí lạnh, cả kinh nói, "Lại là hắn?"

Ngoại trừ huynh đệ nhà họ Mục, tất cả mọi người ở đây đều muốn quỳ lạy hắn.

Kỹ năng diễn xuất như thần này, người bình thường cũng không dễ mà có được a.

"Đại nhân biết người này?" Mục Vạn Lôi có chút bất ngờ.

"Có biết hay không thì ngược lại không thể nói được, nhưng trong này có phải là đã có hiểu lầm gì không?" Ôn Liễu Niên vẫn là vẻ mặt khó mà tin nổi.

Mục Vạn Lôi khẽ nhú mày, "Đại nhân sao lại nói lời ấy?"

Ôn Liễu Niên nói một câu kinh người, "Ta từng gặp người này."

Mục Vạn Hùng nghe vậy biến sắc, theo bản năng liếc sang nhìn đại ca mình.

Mục Vạn Lôi nhìn qua ngược lại giống như trước không có chút bất thường nào, "Đại nhân quen biết với hãn?"

Ôn Liễu Niên đáy mắt ba phần tiếc nuối năm phần âm mộ, "Nếu như có thể quen biết thì tốt rồi."

Mục Vạn Lôi bị hãn nói cho đầu óc mơ hồ.

"Lúc bản quan mới vừa nhậm chức, từng gặp mặt hãn một lần." Ôn Liễu Niên nói, "Lúc đó bầu trời sấm sét từng trận, mưa to như trút nước, tuy đó là lúc giữa trưa, nhưng sắc trời cũng đã một mảnh mờ nhạt."

Mục Vạn Hùng nói, "Sau đó thì sao?"

Ôn Liễu Niên nói, "Bản quan lúc đó còn ở ngoài thành không kịp chạy về, bởi vì chưa quen thuộc địa hình, hơn nữa mưa càng rơi càng lớn, trong lòng nhất thời hoảng loạn, không cẩn thận liền té xuống ruộng. Lúc ấy kêu trời không thấu gọi đất không linh, bầu trời đột nhiên lóe lên một tia chớp,

sau đó liền thấy vị thiếu hiệp kia cười ngửa ngăng đầu, như thần xuất hiện ở trên bờ ruộng."

Hình ảnh thực sự quá đặc sắc, Mục Vạn Hùng bị dọa đến ngây người.

"Sau đó hẳn liền cứu đại nhân?" Mục Vạn Lôi thuận theo suy đoán.

Ôn Liễu Niên gật đầu, "Cho bản quan một cái ô." Nói xong lại bổ sung, "Cùng với một cái màn thầu."

Mục Vạn Lôi lắc đầu, "Gặp mặt một lần, làm sao có thể tin được."

Ôn Liễu Niên cố chấp, "Nhưng mà bản quan vẫn cảm thấy hẳn không phải là người xấu, dân chúng trong thành cũng cảm thấy hẳn không là người xấu."

Mục Vạn Hùng không rõ, "Này thì có liên quan gì với dân chúng trong thành?"

"Sau khi bản quan được cứu, vẫn còn cảm kích trong lòng, lại không biết hẳn đến tột cùng là ai, vì vậy liền ở trong thành dán một bức họa." Ôn Liễu Niên nói, "Kết quả dân chúng lập tức kinh động như gặp được người trên trời, đều nói chưa từng gặp qua mỹ nam tử anh tuấn như vậy."

Mục Vạn Hùng 'xùy' khê xem thường, quả thật là cái nơi thâm sơn cùng cốc, chưa được thấy qua thế gian rộng lớn.

"Vài tay buôn sách thấy nó có thể sinh lời, lập tức liền in ra vô số tiểu thoại bản." Ôn Liễu Niên tiện tay rút ra một quyển 《 Triệu công tử đại chiến ôn thần 》 đưa sang, lại căn dặn, "Đợi lát nữa khi đi ra ngoài tìm nhà, ngàn vạn lần nhớ kỹ không nên nhắc đến hận thù gì, nếu không dân chúng không chỉ không cho thuê phòng, nói không chừng còn có thể mang dao bổ củi đem hai vị đuổi ra ngoài."

Mục Vạn Lô tiện tay mở ra tập tranh nhỏ, chỉ thấy Triệu Việt ở bên trong đang mặc đồ diễn kịch, tay cầm đao bạc uy phong凛凛.

...

"Nếu như hẳn thực sự là người đại gian đại ác, vậy thì thật đáng tiếc." Ôn Liễu Niên thở dài, "Dù sao cũng anh tuấn như vậy, bản quan còn mong đợi có thể cùng hẳn ngày đêm trò chuyện."

Mục Vạn Hùng cảm thấy vị đại nhân này cũng thật là... Cũng không phải cô nương gia, tại sao nhìn thấy một người lớn lên đẹp đẽ liền ngày nhớ đêm mong muốn trò chuyện?

"Đại nhân chỉ gặp qua hẳn một lần?" Mục Vạn Lô khép lại tiểu thoại bản, lại hỏi lại.

Ôn Liễu Niên gật đầu, "Chỉ một lần."

"Triệu Việt tuyệt đối không phải hạng người lương thiện, ngày đó sở dĩ không làm gì đại nhân, hoặc là bởi thấy không có uy hiếp, hoặc là đã biết thân phận của đại nhân, muốn nhân cơ hội lôi kéo." Mục Vạn Lô nói, "Năm đó hẳn ở Mục gia trang của ta đại khai sát giới, oan hồn chết ở dưới thanh yêu đao không có một nghìn cũng có mấy trăm."

"Thật vậy sao?" Ôn Liễu Niên nhíu mày.

"Tất nhiên là thật, nếu không ta làm sao lại phải ngàn dặm xa xôi tới thành Thương Mang này." Mục Vạn Lô nói, "Đại nhân sau này nếu lại nhìn thấy, vẫn là trốn xa một chút thì tốt hơn."

Ôn Liễu Niên trầm mặc.

Thượng Vân Trạch cũng ở một bên nói, "Ngày đó ta cũng nói với đại nhân, trong núi Thương Mang có thổ phỉ nào không giết người như ma,

không thể trông mặt mà bắt hình dong."

Ôn Liễu Niên bi thương thở dài, hiển nhiên là không tình nguyện tiếp thu hiện thực.

Hoa Đường nói, "Bị trộm là bảo bối gì?"

Mục Vạn Lô nói, "Đây là việc riêng của Mục gia trang, không tiện nói ra, mong Tả hộ pháp thứ lỗi."

"Mục trang chủ hiểu lầm, ta cũng không phải là muốn thăm dò." Hoa Đường nói, "Chỉ là đến lúc hai phe giao chiến, nếu như có người cầm bảo bối chạy mất, chúng ta dù có thấy cũng như không biết, như vậy chẳng phải mất công vô ích sao."

Mục Vạn Lô nghe vậy dừng một chút, sau đó thuận tiện nói, "Là một chiếc đèn lưu ly."

"Đèn lưu ly?" Hoa Đường nói, "Để hồng cạnh xanh hoa văn mây?"

Mục Vạn Lô nhíu mày, "Tả hộ pháp nhìn thấy?"

"Ngược lại là không có, nhưng mà cung chủ cũng có một cái đèn lưu ly hoa văn mây, lần trước ở đại hội võ lâm, Mục trang chủ có thể cũng nhìn thấy." Hoa Đường trả lời.

"Thì ra là như vậy." Mục Vạn Lô gật đầu, "Cái kia của ta hình dáng cũng không khác lắm."

"Vậy thì cũng dễ hơn." Hoa Đường nhìn sắc trời một chút, "Sư gia mau mau mang hai vị trang chủ đi tìm phòng ở đi, nếu không dân chúng sẽ ra ruộng hết."

Mộc Thanh Sơn 'Ân' một tiếng, mang theo huynh đệ nhà họ Mục ra cửa, Thượng Vân Trạch tất nhiên là cũng đi cùng.

"Đèn lưu ly để hồng cảnh xanh hoa văn mây?" Sau khi đóng lại cửa phòng, Ôn Liễu Niên hỏi Hoa Đường.

"Thuận miệng nói thôi." Hoa Đường nói, "Thăm dò một chút hai người đó có phải nói bậy không."

"Mục Vạn Lô có lẽ cũng không ngờ tới chúng ta sẽ truy hỏi kỹ càng đến như vậy." Triệu Ngũ nói, "Nên mới nói bừa cho qua."

"Nhìn phản ứng vừa nãy của hãn, tám phần là đang nói dối." Hoa Đường nói, "Nếu không thế gian này đèn lưu ly ít nhiều cũng có mấy chục loại, nào có đạo lý ta đoán một lần liền trúng."

Ôn Liễu Niên lắc đầu, "Càng nói càng không giống hạng người lương thiện."

Hoa Đường cười cười, "Trong giang hồ, cũng sẽ không có ai đem Mục gia trang coi là người lương thiện."

"Triệu đại đương gia khi nào xuống núi?" Ôn Liễu Niên hỏi.

"Chắc tầm hai ngày nữa." Hoa Đường nói, "Ở tòa nhà của Thượng bảo chủ phía đối diện."

Ôn Liễu Niên gật đầu, một mặt suy tư.

Bên ngoài khí trời tốt, Mộc Thanh Sơn mang người đi tuốt về phía trước, xuyên qua từng nhà trong thành tìm người có nhà trống.

Mục Vạn Lô nói, "Sư gia có thể đi mau lên một chút hay không?"

Mộc Thanh Sơn do dự một chút, "Ta đã đi nhanh lắm rồi."

Mục Vạn Lô: ...

Cũng sắp dẫm chết vài tổ kiến rồi, đây cũng gọi là nhanh?

Mộc Thanh Sơn có chút ngưng ngưng, "Hai vị thứ lỗi, ta chính là đi hơi chậm."

Nhìn hẳn một bộ yếu không ra gió, Mục Vạn Lôi không thể làm gì khác hơn là cam chịu.

May là trong thành nhà trống cũng không ít, sau khi đi qua bảy, tám hộ gia đình, cuối cùng cũng coi như có thể đem hơn hai trăm người Mục gia trang thu xếp ổn thỏa.

Mục Vạn Lôi thở phào nhẹ nhõm, may là chuyện này coi như thuận lợi -- Điều duy nhất làm cho hẳn buồn bực là bất kể đi vào nhà nào, cũng đều có thể nhìn thấy bức họa Triệu Việt, thực sự rất là chướng mắt.

Đi từ sáng sớm nên ai cũng mệt mỏi, mọi người liền tìm một quán trà nghỉ ngơi. Mộc Thanh Sơn từ hiệu buôn sát vách mượn bàn tính, gảy hai lần rồi hỏi, "Mục trang chủ định đưa bạc hay là ngân phiếu?"

Mục Vạn Lôi: ...

Mục Vạn Hùng: ...

Thấy hai người không nói, Mộc Thanh Sơn lại bổ sung thêm một câu, "Phòng cho thuê là phải có bạc."

Mục Vạn Lôi lúc trước cảm thấy, Mục gia trang ngàn dặm xa xôi đến giúp đỡ tiêu diệt thổ phỉ, tạm thời chưa nói đến những thứ khác, ít nhất ăn ở hẳn là phải chiêu đãi mình mới phải, cũng không ngờ đã đánh giá thấp độ dày da mặt của vị Tri phủ đại nhân này.

Thượng Vân Trạch nhần cười.

Mục Vạn Lôi nói, "Ngân phiếu."

"Ngân phiếu, được." Mộc Thanh Sơn gảy bàn tính, một lát sau ngừng đầu, "Tổng cộng là 730 lượng."

Mục Vạn Hùng trợn to hai mắt, "Sao lại đắt như thế? !" Coi như là khách điểm tốt nhất kinh thành, cũng không đến mức giá trên trời cỡ này a!

Mộc Thanh Sơn nói, "Bởi vì những nhà này đều là nhà hoang."

Mục Vạn Hùng đầu có chút cháng váng, nhà hoang chẳng lẽ không phải rẻ hơn sao?

"Đại nhân đã mời thợ thủ công từ bên ngoài, đã định ngày sửa chữa lại, thợ thủ công cũng đã trên đường đến." Mộc Thanh Sơn giải thích, "Nhưng nếu người Mục gia trang muốn ở, chỉ có thể tạm thời bảo thợ thủ công quay về, cái này cần phải bồi thường bạc, hơn nữa còn làm lỡ chuyện, giá này đã rất rẻ rồi."

Mục Vạn Lôi nói, "Đưa bạc."

Mục Vạn Hùng: ...

Mục Vạn Lôi quay đầu liếc mắt nhìn hẳn.

Mục Vạn Hùng rút ngân phiếu đưa sang.

Mộc Thanh Sơn vừa cầm được trong tay, ngay cả một câu đa tạ cũng không có, từ một sách nhỏ biến thành tiểu tham tiền.

Thượng Vân Trạch thấy buồn cười, trong lòng càng thêm yêu thích.

"Vây chúng ta đi trước." Mộc Thanh Sơn thu ngân phiếu cẩn thận rồi đứng lên, "Chờ hai vị trang chủ sắp xếp thuộc hạ cẩn thận xong, thì trở lại phủ nha tìm đại nhân."

Mục Vạn Lôi gật đầu, "Đa tạ."

"Không cần khách khí." Mộc Thanh Sơn cười hì hì tạm biệt, tiếp tục chậm rãi đi bộ trở về nha phủ.

"Sao rồi?" Ôn Liễu Niên đang ở trong viện đọc sách.

Mộc Thanh Sơn đem chuyện tìm nhà nói lại một lần.

Ôn Liễu Niên nghe vậy rất là tiếc nuối, "Sớm biết vậy tăng thêm vài trăm lượng." Tóm lại tiện nghi không chiếm thì phí.

Thượng Vân Trạch khước miệng cong lên, "Đại nhân nếu cảm thấy vợ vét chưa đủ, tiền thuê nhà cũng có thể tăng giá."

Ôn Liễu Niên bắt đầu ở trong lòng tính toán, nên tăng lên bao nhiêu mới thích hợp, mà còn chưa để hẳn tính cho rõ ràng thì ngoài sân đột nhiên truyền đến một trận ồn ào.

"Đại nhân." Âm vệ tiến vào viện chào hỏi -- Mấy ngày trước Hoa Đường phái người đến núi Thương Mang, đi trước âm thầm dò xét một chút tình hình chung.

"Chư vị cực khổ rồi." Ôn Liễu Niên dặn người đi pha trà, sau đó liền hỏi, "Tình huống thế nào?"

"Dãy núi thực sự quá lớn, cho dù là có bản đồ của Nhị đương gia, tìm ra được từng cái cũng mất khá nhiều công sức." Âm vệ nói, "Nhưng căn cứ theo tin tức chúng ta âm thầm thăm dò được, từ lúc đại nhân nhậm chức cho tới nay, thổ phỉ chưa từng vào thành đánh cướp, miệng ăn núi lở đã lâu, đã sắp không thể tiếp tục kiên trì được nữa."

"Không thể tiếp tục kiên trì được là có ý gì?" Ôn Liễu Niên hỏi, "Định liều mạng một lần cá chết lưới rách, hay là ngoan ngoãn quy thuận đầu hàng?"

"Hai loại tình huống đều có thể xảy ra, dù sao chúng cũng chưa quyết định sẽ làm gì." Âm vệ nói, "Nên tiếp tục quan sát thêm."

"Tình hình Hồ Đầu Cương thì sao?" Ôn Liễu Niên còn nhớ vị Trương gia đại bá bên trong thiện đường.

"Không thể đến được." Âm vệ lắc đầu, "Chỉ có một con đường nhỏ lên núi, phòng thủ rất nghiêm ngặt, xông vào chắc chắn sẽ đánh rã động cỏ."

"Nhìn có vẻ hơi khó giải quyết." Triệu Ngũ nói, "Đông một chỗ Tây một chỗ, phân tán đánh thì dễ, muốn tận diệt lại có chút khó khăn."

"Trước tiên không cần đánh vội." Ôn Liễu Niên nói, "Nếu chúng đã bắt đầu buông lỏng, vậy trước tiên nghĩ biện pháp đem chuyện này giải quyết một phần, còn lại để sau cũng không muộn."

Hai ngày sau, Ôn Liễu Niên nhanh nhẹn đi tới ngôi nhà mới của Thượng Vân Trạch ở đối diện, ngồi trong viện uống trà.

Một lát sau, Triệu Việt cùng Lục Truy từ sau tường nhảy vào.

Ôn Liễu Niên chào hỏi.

"Những người còn lại đâu?" Lục Truy hỏi, "Vì sao chỉ có một mình đại nhân."

"Đều ở bên trong thư phòng." Ôn Liễu Niên nói, "Bản quan là ở chỗ này chờ Triệu đại đương gia."

Triệu Việt có chút buồn bực, chờ ta làm gì?

Lục Truy gật đầu, "Vậy ta đến thư phòng trước."

Triệu Việt: ...

Người này, không khỏi cũng quá nghe lời rồi đi.

Đợi sau khi Lục Truy đi, Ôn Liễu Niên rót một chén trà cho Triệu Việt.

"Tìm ta có chuyện gì?" Triệu Việt ngồi đối diện hẳn.

"Ta đã nói chuyện với Mục Vạn Lôi." Ôn Liễu Niên nói, "Hắn nói vài năm trước Đại đương gia từng tàn sát Mục gia trang, còn cầm đi một cái đèn lưu ly hoa văn mây."

Triệu Việt cười gằn, "Toàn là nói bậy."

"Ta biết hắn nói bừa không có căn cứ, nhưng mà vẫn muốn hỏi lại lần nữa." Ôn Liễu Niên nhìn hẳn.

Triệu Việt nói, "Ta nói chưa bao giờ làm, người liền tin?"

Ôn Liễu Niên gật đầu.

Triệu Việt nói, "Lý do."

Ôn Liễu Niên nói, "Ta nhìn người từ trước đến giờ rất chuẩn, từ nhỏ đến lớn, một lần cũng chưa nhìn nhầm."

Triệu Việt nhìn thẳng hẳn chốc lát, sau đó liền cười ra tiếng.

"Đại đương gia cười cái gì?" Ôn Liễu Niên khó hiểu.

Triệu Việt nói, "Hiếm khi không làm người khác phiền."

Ôn Liễu Niên suy nghĩ một chút, "Đại đương gia là đang nói chính mình?"

Triệu Việt vẻ mặt cứng đờ, "Ta là đang nói người."

Ôn Liễu Niên ngẩng đầu nghiêm mặt nói, "Ta đại đa số thời gian cũng không làm người khác phiền."

Triệu Việt vẻ mặt ghét bỏ.

"Trà uống xong." Ôn Liễu Niên vỗ vỗ y phục đứng lên, "Chúng ta cũng đến thư phòng."

Triệu Việt đặt chén trà xuống, đi được hai bước thì nói, "Một sách."

"Sao?" Ôn Liễu Niên quay đầu lại nhìn hắn.

"Mấy năm trước, Mục gia trang quả thực có hơn trăm người chết ở dưới lưỡi đao." Triệu Việt nói.

Ôn Liễu Niên khẽ nhú mày.

"Nhưng mà khi đó đao không ở trong tay ta." Triệu Việt tiếp tục nói.

Ôn Liễu Niên rõ ràng thở phào nhẹ nhõm, cũng đã đoán được một ít chuyện.

"Đi thôi." Triệu Việt nói, "Tất cả mọi người đang đợi."

Ôn Liễu Niên gật đầu, cùng với hắn đi đến thư phòng, hiếm khi một đường không thấy nói gì thêm.

Thực sự là vất vả.

THỔ PHỈ CÔNG LỰC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 28: Bắt Đầu Tiêu Diệt Thổ Phỉ!!!

Thuốc nổ đạn pháo mà triều đình phân phối đều đến đã nhập vào kho, Đẳng Vân bảo cùng quan phủ cũng đã chuẩn bị xong xuôi, chiến dịch tiêu diệt thổ phỉ sắp bắt đầu, Ôn Liễu Niên hỏi, "Đại dương gia định khi nào xuống núi?"

Lục Truy cùng Triệu Việt liếc mắt nhìn nhau, nói, "Mùng 2 tháng sau, có chuyện gì không?"

"VẬY thì còn có ba ngày." Ôn Liễu Niên gật đầu, "Đã đến lúc."

"Đại nhân thật sự không cần Triều Mộ nhai làm gì sao?" Lục Truy hỏi, "Tất cả mọi người đều tiêu diệt thổ phỉ, chúng ta lại ngồi rảnh rỗi ở Đẳng Vân bảo, cảm thấy rất hổ thẹn."

"Vốn là muốn, nhưng bây giờ nếu Mục gia trang chủ động yêu cầu hỗ trợ, quan phủ cũng không có đạo lý đi từ chối." Ôn Liễu Niên nói, "Huống hồ Nhị dương gia đã vẽ bản đồ núi Thương Mang, sao lại coi là ngồi chơi được?"

"Đám người Mục Vạn Hùng liệu có biết Nhị dương gia không?" Hoa Đường ở một bên hỏi.

"Có lẽ là không biết." Lục Truy nói, "Coi như nghe qua tên họ, cũng chưa chắc đã biết ta ở Triều Mộ nhai."

"Để đề phòng vạn nhất có chuyện gì xảy ra, người tốt nhất không nên lộ diện." Triệu Việt vỗ vỗ bả vai của hắn, "Mục Vạn Lôi từ trước đến nay

nham hiểm, người ở trên giang hồ lại kết thù kết oán rất nhiều, nếu bị con ruồi ấy để ý đến, cái được không đủ bù cái mất."

Lục Truy gật đầu, "Ta sẽ có chừng mực."

"Đại nhân." Âm vệ đến gõ cửa, "Mục Vạn Lôi cùng Mục Vạn Hùng lại tới nữa, đang ở trong phủ nha uống trà."

"Có lẽ là lại giục quan phủ mau mau hành động." Triệu Ngũ nói, "Mỗi ngày ở nơi này không được làm gì, bọn họ tất nhiên sẽ lo lắng trong lòng."

"Không vội, cứ để cho bọn họ chậm rãi chờ." Ôn Liễu Niên nói, "Mọi việc đều có trước có sau, chúng ta trước đem chuyện ở đây nói xong rồi tính tiếp."

Mà cái gọi là 'chậm rãi chờ' rốt cuộc là nhiều hay ít -- Hơn một canh giờ sau, Ôn Liễu Niên còn đang tỉ mỉ hỏi Lục Truy về sự phân chia thế lực thổ phỉ trong núi Thương Mang.

Triệu Việt ở một bên uống trà, nghĩ thầm nếu là ngày nào đó hẳn cũng để chính mình 'chậm rãi chờ', vậy nên sớm đi mới tốt.

Nếu không thì không biết phải chờ tới khi nào.

Trong phủ nha, Mục Vạn Hùng còn đang hỏi quản gia, "Đại nhân lại đi ăn cơm?"

"Thật sự không có, hiện giờ cũng không phải giờ ăn." Quản gia nói, "Tám chín phần là ở trong nhà dân chúng, đôi khi có nhiều việc nên trò chuyện hơi lâu một chút, dù sao cũng không có gì vội."

"Việc của dân chúng không thể làm lỡ, tiêu diệt thổ phỉ thì lại có thể?" Mục Vạn Hùng bất mãn.

"Tiêu diệt thổ phỉ chung quy vẫn là vì dân chúng, tất nhiên là việc của dân chúng quan trọng hơn một chút." Quản gia kiên trì trả lời.

Mục Vạn Hùng bị nghẹn trở lại.

"Hai vị đợi lâu." May là Ôn Liễu Niên trở về coi như đúng lúc, trước khi Mục Vạn Hùng lật bàn thì xuất hiện ở trước cửa.

"Cũng không lâu." Mục Vạn Lô nói, "Chỉ là hơn một canh giờ mà thôi." Tuy rằng ngữ điệu bình tĩnh, nhưng mà cũng có thể nghe ra vài phần bất mãn.

Mà Ôn Liễu Niên hiển nhiên sẽ không để ý hăn có hài lòng hay không, như trước giả vờ hồ đồ, "Mục trang chủ tìm bản quan có chuyện gì?"

"Đại nhân nói xem?" Mục Vạn Lô nhìn hăn -- Ở trong thành ngồi đủ hai ngày, quan phủ một chút động tĩnh cũng không có, dường như đã hoàn toàn quên mất còn có việc này.

"Tiêu diệt thổ phỉ." Ôn Liễu Niên nói.

Mục Vạn Lô mặt không chút cảm xúc, "Hóa ra đại nhân vẫn còn nhớ."

"Tất nhiên là nhớ, không ngừng nhớ tới, bản quan vừa nãy còn định đi tìm Mục trang chủ." Ôn Liễu Niên dặn dò hạ nhân rót trà, "Cùng nhau bàn kế sách."

Mục Vạn Hùng sắc mặt cuối cùng cũng coi như hòa hoãn một ít, "Đại nhân có kế sách gì?"

"Chuyện này..." Ôn Liễu Niên vuốt vuốt cằm, vẻ mặt ý tứ sâu xa.

Mục Vạn Lô cùng Mục Vạn Hùng liếc mắt nhìn nhau, đều có chút khó hiểu.

Sáng sớm ba ngày sau, quan phủ dán bảng cáo thị mới, dân chúng sau khi thấy lập tức hoan hô nhảy nhót chạy tới, cho rằng lại là bức họa mới của mỹ nam tử, kết quả kê sát vào mới nhìn thấy tất cả đều là chữ, vì vậy trong nháy mắt trở nên rất thất vọng, nhưng mà chờ sau khi thấy rõ những chữ kia viết cái gì, thì tinh thần lập tức vui vẻ trở lại.

Bởi vì quan phủ rốt cục cũng khởi binh tiêu diệt thổ phi .

Tuy rằng thổ phi trong núi Thương Mang đã rất lâu chưa xuất hiện, nhưng chung quy ở trong lòng vẫn có một cái gai, chỉ cần một ngày chưa nhổ, dân chúng liền một ngày không có cách nào kê cao gối ngủ ngon giấc, sau khi thấy được tin này, thì tất nhiên là vui mừng khôn xiết người người ca tụng, chờ mong quan phủ có thể đại thắng trở về.

Hai ngày sau, mới sáng sớm dân chúng đã bị tiếng huyền não trên đường đánh thức, chạy ra cửa xem thì thấy một đội quan binh xếp hàng chỉnh tề đang xuất phát rời khỏi thành, đi cùng còn có đệ tử của Đẳng Vân bảo cùng Mục gia trang, nổi bật nhất tất nhiên là thuốc nổ đạn pháo ở trên xe, uy phong lẫm lẫm khí phách không gì sánh được.

Có thể coi như là có hi vọng a... Dân chúng đứng ở hai bên đường, một đường nhìn theo quan binh ra khỏi thành, thậm chí còn có người mắt nhắm lệ.

Quân tiêu diệt thổ phi đóng quân ở lối vào núi Thương Mang, sau một tiếng ra lệnh của Ôn Liễu Niên, thuốc nổ đạn pháo nổ bay vô số núi đá, nhất thời khói mù cuồn cuộn, dường như đất trời cũng đang rung chuyển.

Chút hỏa lực ấy, đối với thổ phi trong núi sâu thì tất nhiên sẽ không đưa đến lực sát thương gì, nhưng mà Ôn Liễu Niên vốn cũng chỉ là làm dáng một chút -- Mục đích lớn nhất, đơn giản chỉ là khiến dân chúng an tâm mà thôi.

Quả nhiên, sau khi nghe thấy tiếng nổ vang lên, trong nháy mắt trong lòng dân chúng gần như vỡ òa, thổ phỉ lợi hại đến đâu cũng chỉ là thân thể máu thịt, làm sao có thể đấu lại được thuốc nổ đạn pháo, còn chưa nói đến người từ Vân Nam ngàn dặm xa xôi, Mục gia trang đại nhân mời tới trợ thủ.

Về phần Mục gia trang có lai lịch gì, chuyện này lại rất dài dòng.

"Tây Nam Miêu Cương, các người đã có ai đi qua chỗ ấy chưa?" Lúc dùng cơm trưa xong, một nhóm dân chúng tụ tập ở dưới gốc cây hòe lớn nói chuyện phiếm, người dẫn đầu tên là Lý Tam Nhi, mặt mày hớn hờ, nổi danh là bách sự thông trong thành.

Thành Thương Mang giao thông khó khăn, trước khi Ôn Liễu Niên nhậm chức, ngay cả đường lớn cũng không có mấy cái, đừng nói là Vân Nam ở bên ngoài ngàn dặm, cho dù là bên ngoài núi cũng không có mấy người đi ra, tất nhiên là lập tức tắc đường.

"Miêu Cương rất đáng sợ, khắp nơi đều là hoa bảy màu quái dị, nhìn đẹp dễ mê người, độc tính lại cực kỳ kinh khủng." Lý Tam Nhi nói, "Sờ một chút thất khiếu sẽ chảy máu mà chết."

Người xung quanh lập tức hít khí lạnh, còn có loài hoa sờ một cái sẽ chết người?

"Sâu mỗi con đều dài như vậy." Lý Tam Nhi thuận tay kéo dài ra hai, ba thước, "Nếu như bị cắn một cái, thất khiếu cũng chảy máu."

"Làm sao động một chút cũng đều thất khiếu chảy máu?" Một người trẻ tuổi co rút khóe miệng, như vậy còn không nhanh chóng chuyển nhà, ở nơi đó làm gì.

"Đây vẫn chưa tính là gì đâu, các người có biết đáng sợ nhất là gì không?" Lý Tam Nhi hạ thấp giọng, nhìn qua rất là thần bí.

Dân chúng bị hấn làm như vậy, vẻ mặt cũng lập tức ngưng trọng.

Lý Tam Nhi nói, "Cổ độc."

"Cổ độc?" Dân chúng nghe vậy khó hiểu.

"Nó cùng loại với vu độc, lần này Mục gia trang mà đại nhân mời đến chính là cao thủ chế tạo cổ độc." Lý Tam Nhi nói, "Ví dụ như, bắt một con sâu chỉ bé như sợi tóc, bắt tri bắt giác tiến vào trong đầu của người khác, cái này kêu là hạ cổ. Mà không đến ba ngày, người đấy sẽ bị cổ trùng ăn đến đầu óc trống rỗng thần trí mơ hồ, trở thành con rối dưới tay người hạ cổ, đến lúc đó nói cái gì làm cái ấy, so với con cháu còn nghe lời hơn."

"Còn có chuyện như vậy?" Dân chúng sắc mặt trắng bệch.

"Nếu không thì đại nhân sao lại không ngại ngàn dặm xa xôi, mời trang chủ Mục gia trang đến đây?" Lý Tam Nhi nói, "Các người nghĩ xem, đến lúc đó chỉ cần tung cổ trùng ra, bay theo hướng gió rơi vào trong núi Thương Mang, những thổ phỉ kia làm sao có thể trốn được."

"Sẽ không thổi vào trong thành đi?" Dân chúng mặt mũi trắng bệch.

"Ngược lại là không." Lý Tam Nhi nói, "Mấy ngày trước đại nhân phái người phát kẹo đường đến từng nhà, chính là thuốc giải cổ trùng, chỉ cần ăn sẽ không có chuyện gì."

"Như vậy là tốt rồi." Dân chúng đồng loạt thở phào nhẹ nhõm.

"Cho nên lần này, quan phủ chắc chắn sẽ hoàn toàn thắng lợi." Lý Tam Nhi chắc chắn nói, "Mọi người cứ chuẩn bị ăn mừng đi là vừa."

Dân chúng vẫn là lần đầu tiên nghe thấy cái tên 'cổ trùng', tất nhiên là vừa ngạc nhiên vừa sợ, nhưng mà nghĩ tới đã ăn thuốc giải, mà gần đây gió vẫn luôn thổi về hướng núi Thương Mang, cho nên cũng thấy an tâm phần

nào, nhưng mà những lúc rảnh rỗi vẫn là không nhịn được sẽ đào lên, bàn luận cũng càng lúc càng nhiều.

Đương nhiên, ngoại trừ trí tưởng tượng siêu việt của quần chúng nhân dân, cũng không thể không kể công của Ôn đại nhân -- Tuy rằng không phải người trong võ lâm, đối với cổ độc cũng hoàn toàn không biết, nhưng mà cố sự thì ngược lại là hạ bút như bay ý tưởng ào ào, ngay cả ám vệ cũng mặc cảm không bằng, dồn dập cảm khái người đọc sách thực sự là rất đáng sợ.

Tin đồn càng ngày càng thái quá, lúc mới bắt đầu thì 'Tung cổ trùng cho bay theo gió thổi vào núi Thương Mang', đã biến thành 'Cổ trùng gặp gió thì sẽ biến thành vô hình, dù là nhẹ bay ở trước mắt cũng chưa chắc đã thấy được'... nhưng mới chỉ là bản thường, còn có bản truyền kỳ thần bí như 'Hai vị trang chủ Mục gia trang chỉ cần niệm một đoạn thần chú, tất cả độc trùng trong núi Thương Mang sẽ từ lòng đất chui ra', thậm chí là bản 'Có người nói hiện tại ở trong núi Thương Mang đâu đâu cũng có cổ trùng, hình dạng nào cũng có, đừng nói là không nhìn thấy, coi như là nhìn thấy cũng chưa chắc sẽ nhận ra' làm lòng người hốt hoảng, nghe qua quả thực rất là sống động.

Thổ phi trong núi Thương Mang dù sao cũng đã chiếm đóng nhiều năm, ở trong thành ít nhiều cũng đều có vài tai mắt, tất nhiên cũng rất nhanh đã nghe được những tin đồn này.

Người đã hành tẩu giang hồ, nghe qua thì tất nhiên sẽ biết là nói xạo, dù sao nếu như thật sự có thể thần kì như thế, thì Mục gia trang hiện giờ đã là môn phái đệ nhất giang hồ, nhưng mà vấn đề là thổ phi trong núi Thương Mang không biết a! Vào rừng làm cướp hầu như là cứ hết ăn lại nằm, phần lớn đều đến từ thôn xóm hương trấn gần đây, có mấy ai cả đời cũng không biết hai chữ 'Giang hồ' nên viết như thế nào, cũng căn bản chưa từng thấy qua giang hồ, cho nên vừa nghe thấy tin đồn về cổ trùng, trong nháy mắt cả người đều thấy không ổn.

Trách không được bảo sao dạo này thấy đầu óc có chút không tốt lắm a.

Nương a, thực sự là hù chết người.

THỔ PHỈ CÔNG LỢC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 29: Chúng Ta Vẫn Là Đầu Hàng Thì Hơn!!!

"Trong giang hồ thật sự có cổ độc sao?" Trong phủ nha, Mộc Thanh Sơn hiếu kỳ hỏi.

Thượng Vân Trạch gật đầu, "Có ngược lại là có, nhưng mà cũng không đến mức tà ma như thế."

"Vậy thì nó như nào?" Mộc Thanh Sơn cảm thấy rất hứng thú.

"Bình thường thích xem sách như vậy, trong sách không viết sao?" Thượng Vân Trạch hỏi.

Mộc Thanh Sơn lắc đầu, "Trong sách đa số đều rất phóng đại, vừa nhìn liền biết là đồ rởm."

"Các môn phái Miêu Cương quả thực am hiểu dùng cổ, nhưng mà cũng phải xem từng nơi." Thượng Vân Trạch nói, "Có cái quả thật có thể khiến người ta đánh mất thần trí, bí ẩn trong đó người ngoài rất khó giải thích."

"Vậy hai người Mộc gia trang thì sao?" Mộc Thanh Sơn khẽ nhíu mày, "Đại nhân có thể gặp nguy hiểm hay không."

"Ngược lại là không." Thượng Vân Trạch nói, "Hoa Đường là cao thủ dùng độc, với cổ trùng cũng có nghiên cứu sâu, đại nhân có nàng ở bên cạnh, Mộc Vạn Lô sẽ không chiếm được tiện nghi."

"Vậy thì tốt rồi." Mộc Thanh Sơn hơi yên lòng.

"Bất kể là loại cổ độc gì, nếu như làm không tốt, cuối cùng cũng có thể sẽ phản phệ lại chủ." Thượng Vân Trạch nói, "Loại đau đớn này, cho dù là vạn tiễn xuyên tâm cũng tuyệt đối không có khả năng hình dung."

Mộc Thanh Sơn sau lưng hơi tê dại, "Như vậy còn có người nguyện ý dưỡng?"

"Tất nhiên." Thượng Vân Trạch nói, "Bởi vì đây là phương pháp nhanh và tiện nhất, hẳn có thể điều khiển người bán mạng cho mình."

"Đê tiện." Mộc Thanh Sơn lắc đầu.

"Trong giang hồ, chuyện hèn hạ so với cái này còn có rất nhiều." Thượng Vân Trạch cười cười, "Lâu rồi người sẽ quen."

"Ta vì sao phải quen?" Mộc Thanh Sơn bĩu môi, "Ta lại không có quan hệ gì với giang hồ."

Thượng Vân Trạch bị nghẹn một chút.

"Đi, đi ăn cơm." Mộc Thanh Sơn thu thập xong giấy bút, đứng lên.

Thượng Vân Trạch rất muốn nói, bởi vì ta là người trong giang hồ.

Cho nên người cùng giang hồ, cũng không thể coi là hoàn toàn không có liên quan.

Trên đường núi ngoài thành, Ôn Liễu Niên đang cùng mọi người ăn bánh bao.

"Đại nhân buổi trưa vẫn là về phủ nha nghỉ ngơi một lúc đi." Hoa Đường nói, "Có nhiều quan binh canh giữ ở chỗ này như vậy, thổ phỉ cũng sẽ không dám xuống núi."

"Không cần." Ôn Liễu Niên đặt bát xuống, "Bản quan sẽ canh giữ ở ngay đây, xem bọn chúng có thể kiên trì đến khi nào!" Ngữ điệu vô cùng sắc bén.

Tập thể ám vệ lập tức vỗ tay, khí phách!

Ôn đại nhân ợ một tiếng no nê.

Hơi no.

Mà cùng lúc đó, thổ phi trong núi Thương Mang rõ ràng đang vô cùng xoắn xuýt.

Ở một nơi tên là Đại Dao Môn, ở phía sau hàng rào có vài tên thổ phi đang điên cuồng lắc đầu, càng lắc càng thấy đầu trống trống, thậm chí còn cảm thấy bên trong có cái gì đó đang kêu vang.

"Làm sao bây giờ." Thổ phi Giáp kinh hoàng, "Ta cảm thấy mình dạo này phản ứng rất chậm chạp."

Thổ phi Ất nói, "Phản ứng của người có lúc nào không chậm?"

"Mà gần đây là đặc biệt chậm a." Thổ phi Giáp gần như sắp khóc, "Hàng ngày ngủ đến nửa đêm đều thấy rất đau đầu, cẩn thận nghe còn có âm thanh sà sạt."

"Ta cũng như vậy." Thổ phi Bính nhiều ngày chưa ngủ, vẻ mặt đã rất tiêu tụy.

"Không thì xuống núi cướp ít thuốc giải về!" Thổ phi Đinh cao to lực lưỡng, lá gan cũng lớn hơn một chút.

Thổ phi Bính tiếp tục uể oải, "Khắp núi đều là thuốc nổ, chỉ cần ló đầu là sẽ bị nổ bay."

"Vậy chẳng nhẽ ngồi chờ chết như vậy?" Thổ phi Đinh nổi khùng ở trong sân.

"A a a!" Thổ phi Giáp đột nhiên kinh ngạc hét lên.

Những người còn lại bị sợ hết hồn, thổ phi Đinh tức giận nói, "Xác chết vùng dậy hay sao, không có chuyện thì kêu la cái gì!"

"Đây đây đây là cổ trùng đúng không?" Thổ phi Giáp sắc mặt trắng bệch chỉ ra đằng trước.

Giữa sân, một con sâu đầy lông đang chậm rãi bò.

Mọi người ào ào tan tác như chim vỡ tổ, ai nấy đều chạy về nhà khóa trái cửa lại.

Loại cuộc sống này, không có cách nào trải qua a...

Mấy ngày sau, dân chúng trong thành lại bàn tán, nói phỉ nha đã bắt được vài nhóm thổ phi.

"Hình như không có nghe thấy tiếng nổ, thực sự là đánh thổ phi sao?" Có người nghi hoặc hỏi.

"Đã có cổ trùng, còn cần gì đến pháo, lãng phí thuốc nổ." Lý Tam Nhi tiếp tục nước miếng tung bay, "Có người nói căn bản là không cần đánh nhau, đợi đến nửa đêm canh ba, hai vị trang chủ Mục gia trang chỉ cần đứng ở dưới chân núi lắc lư một lúc, chỉ trong chốc lát, đã thấy trên sơn đạo gió lạnh vù vù thổi qua, một nhóm thổ phi toàn thân cứng ngắc, như tượng gỗ tự động đi xuống núi, có kẻ ngay cả y phục còn không mặc."

Dân chúng sau lưng nổi lên một tầng da gà, nghe qua có vẻ hơi khùng bố a.

"Lần này thì tốt rồi, đợi vài hôm nữa, có lẽ tất cả thổ phỉ đều sẽ bị tóm lại quy án." Lý Tam Nhi nói, "Mọi người, cuộc sống yên bình sắp tới rồi."

Dân chúng ai cũng nhảy lên hoan hô.

Về phần bị tóm đến cùng là băng phái nào, có người nói là Đại Dao Môn, có người nói là Hồ Đầu Cương, lại có người nói là Diều Hâu Trại, mỗi người nói một kiểu chưa kết luận được, ai cũng không thể thuyết phục ai -- Có điều dân chúng hiển nhiên cũng sẽ không quá quan tâm đến những chi tiết này, chỉ cần bắt được, cho dù là bang thổ phỉ nào thì đều coi là chuyện tốt.

Tin tức truyền tới núi Thương Mang, tất cả mọi người càng thêm hoảng sợ, sợ mình cũng sẽ ngủ đến nửa đêm cổ độc phát tác rồi tự chui đầu vào lưới. Thậm chí có thổ phỉ còn dứt khoát đem chính mình trói ở đầu giường, để tránh khỏi sáng ngày hôm sau tỉnh lại, sẽ đột nhiên xuất hiện ở trong địa lao phủ nha.

Ôn Liễu Niên ung dung thông thả, tiếp tục ở trong phủ nha viết cáo thị, lần này nội dung rất đơn giản -- Số lượng thuốc giải không còn nhiều, phân phát dựa theo thứ tự quy hàng, tới trước được trước, phát xong thì dừng, quá thời hạn không chờ, mong rằng sẽ hiểu.

Mục Vạn Hùng nói, "Không nhận ra, tri phủ này ngược lại là có chút tài năng."

"Cũng đã sớm nói, người có thể cùng cung chủ Truy Ảnh cung qua lại, tuyệt đối không phải phạm phu tục tử." Mục Vạn Lôi nói, "Giải quyết việc này xong, hai người chúng ta liền trở về Mục gia trang sớm một chút, người như thế không thể giao thiệp sâu được."

Mục Vạn Hùng gật đầu, liếc mắt nhìn vào bên trong thư phòng .

Ôn Liễu Niên cầm cáo thị thổi khô mực, cười tủm tỉm giao cho nha dịch.

Từ khi có mỹ nam tử anh tuấn, dân chúng liền hình thành thói quen luôn luôn để ý đến bảng cáo thị, mặc dù dạo này đa số đều là thất vọng mà về, cũng vẫn không thể đánh tan nhiệt tình của mọi người, như cũ vừa có động tĩnh liền ào ào đi tới. Nếu để cho Triệu đại đương gia biết, nhất định sẽ vô cùng cảm động, nói không chừng còn có thể nguyện ý đứng chung một chỗ cùng mọi người, để Tào Đại vẽ một bức 《 Triệu công tử đứng cùng dân chúng 》

"Lại vẫn không phải bức họa a." Dân chúng rất là thất vọng.

Nha dịch đem cáo thị cẩn thận dán lên, sau đó mới đọc to một lần.

Dân chúng nghe vậy lập tức cảm khái, đại nhân quả thật là tấm lòng nhân nghĩa, vậy mà vẫn muốn cho thổ phỉ thuốc giải, còn tưởng rằng bắt được xong sẽ treo lên đánh như trong kịch vậy.

"Lão đại!" Bên trong Đại Dao Môn, thổ phỉ Giáp kinh hoảng, "Có người nói thuốc giải sắp phát hết rồi, chúng ta phải làm sao đây?" Nửa đời sau chỉ có thể không nỡ mà sống, suy nghĩ một chút liền bị dọa thảm.

Thủ lĩnh thổ phỉ trong lòng nôn nóng, đá hấn một cái bay ra ngoài, đại khái là bởi dùng sức quá mạnh, cho nên chính mình cũng khẽ lung lay một chút.

Thổ phỉ Giáp Ất Bính Đinh thu hình ảnh ấy vào mắt, mỗi người đều run sợ trong lòng-- Lẽ nào ngay cả lão đại cũng trúng cổ độc? Tại sao ngay cả đứng cũng bắt đầu không vững.

Loại bi kịch này, hoàn toàn không muốn suy nghĩ kỹ thêm.

Đêm hôm đó, Ôn Liễu Niên đang đọc sách ở bên trong lều vải, đột nhiên nghe bên ngoài truyền đến một trận ồn ào.

"Làm sao vậy?" Ôn Liễu Niên khoác áo đi ra ngoài.

"Đại nhân." Âm vệ vút một nhóm người trên mặt đất, "Lén lén lút lút từ trên đường núi chạy xuống, chắc chắn là thổ phi."

"Nga ?" Ôn Liễu Niên mắt sáng lên, sai người mang bọn họ vào trong lều.

Mấy tên thổ phi run lập cập, y phục trên người bị cành cây cào rách, hơn nữa còn bị âm vệ đánh một trận, nên nhìn qua rất là chật vật.

"Các người là người phương nào?" Ôn Liễu Niên uy nghiêm nói.

"Chúng ta là từ Đại Dao Môn chạy đến." Thổ phi khóc ròng nói, "Đại nhân, chúng ta là thực tâm muốn đầu hàng, nhất định phải cho thuốc giải a." Vốn đầu óc cũng không có bao nhiêu, sao có thể để cho cỗ trùng ăn được.

"Thuốc giải ngược lại là có, nhưng mà bản quan trước phải thẩm tra các người, xác định không nói dối rồi mới bàn lại." Ôn Liễu Niên vuốt vuốt cằm, "Đại Dao Môn, bang thổ phi ở trên đồi Bình Lương, chính là các người?"

"Đúng vậy đúng vậy." Thổ phi gật đầu như giã tỏi, hầu như chưa cần Ôn Liễu Niên mở miệng hỏi, đã tự giác đem tình trạng bên trong trại nói ra, cố gắng tỉ mỉ tường tận đến cực điểm, rất có tư thế tranh nhau chen lấn, chỉ lo chậm sẽ không lấy được thuốc giải.

Chưa tới thời gian một nén hương, Ôn Liễu Niên đã nắm rõ tình hình bên trong Đại Dao Môn, thậm chí còn bất ngờ biết được lão đại Lý Đại Dao đã lâu lắm rồi không 'giơ' được, cũng rất là khổ não.

Hoa Đường: ...

Chuyện như vậy cũng không cần nói đi.

"Rất tốt." Ôn Liễu Niên gật đầu, sai quan binh tạm thời mang nhóm người này về địa lao phủ nha, tiện thể dặn họ nhớ phát đường đậu cho thổ phỉ ăn.

Đợi đến khi thăm tra xong nhóm thổ phỉ này thì đã qua nửa đêm, chỉ là còn chưa kịp nghỉ ngơi, thì lại có thổ phỉ chạy xuống núi -- Lúc này quy mô càng lớn hơn, bởi vì thổ phỉ tự mình xuống núi, tập thể quy hàng.

Ôn Liễu Niên tâm tình rất tốt, suốt đêm cầm đèn tiếp tục thăm vấn. Hoa Đường ở một bên trêu chọc, "Đường đậu đã sắp không đủ dùng."

Triệu Ngũ bật cười, vươn tay ôm nàng vào lòng.

Đến tận bình minh, Ôn Liễu Niên lật xem một xếp lời khai dày đặc trong tay, cười tùm tùm gật đầu.

Hoa Đường nói, "Đại nhân cũng nên nghỉ ngơi một chút đi."

"Được." Ôn Liễu Niên lần này cuối cùng cũng coi như không có từ chối, được ám vệ đưa về nha phủ -- Bởi vì hãn đột nhiên hiểu ra một chuyện, theo như cái kiểu này, ban ngày sẽ không có thổ phỉ xuất hiện, muốn đầu hàng cũng là vào buổi tối.

"Đại nhân đã trở lại." Quản gia chào hỏi.

"Sư gia đâu?" Ôn Liễu Niên hỏi.

Quản gia nói, "Chắc là đang ăn cơm ở nhà ăn."

Nghe thấy còn đang ăn cơm, Ôn Liễu Niên đang đi cũng quẹo một cái, bụng hơi đói, có thể nhân tiện ăn hai bát cũng không tồi.

Ám vệ cũng hoan hoan hỉ hỉ đi theo, kết quả đẩy cửa vào chỉ thấy Thượng Vân Trạch đang nắm lấy cằm của Mộc Thanh Sơn, vẻ mặt rất là chăm chú, nhìn qua giống như là muốn ... hôn một cái.

Vì vậy trong nháy mắt thế giới liền yên tĩnh.

THỔ PHỈ CÔNG LỰC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 30: Người Đâu, Bồi Đại Nhân Dùng Cơm!!!

Nghe có người đi vào, Mộc Thanh Sơn mở to mắt có chút gấp gáp, "Nhanh một chút."

Thật sự là thập phần không bị cản trở lại không kịp chờ đợi.

Trong nháy mắt ám vệ xoay người biến mất, thuận tiện kéo theo Ôn Liễu Niên .

Chuyện như vậy nhất định không thể quấy rầy !

Ôn đại nhân hai chân bay lên không bị khiêng chạy như điên, trong lòng rất là cảm khái .

Từ khi bị điều đi, rời khỏi thành Vân Lam, đã rất lâu rồi chưa có cơn mây đạp gió qua.

Thật sự là tưởng niệm .

Bên trong phòng ăn, Thượng Vân Trạch tiến tới nhẹ nhàng thổi nhẹ vào mắt hửn, "Được chưa ?"

"Ừm." Mộc Thanh Sơn nhắm mắt lại một lúc, rồi mới thở cẩn thận mở ra, trong mắt hiện lên chút tia máu .

"Bụi rớt vào, qua một lúc sẽ tốt thôi." Thượng Vân Trạch nói .

"Vừa rồi là đại nhân bọn họ sao ?" Mộc Thanh Sơn hỏi, "Ta nghe thấy tiếng động."

Thượng Vân Trạch gật đầu, "Đúng vậy."

Mộc Thanh Sơn tiếp tục ngồi ăn cơm, tính toán ăn xong mau chóng đi tìm đại nhân hỏi một chút, hiện tại thế cục ngoài thành rốt cuộc thế nào rồi.

Thượng Vân Trạch trong lòng có chút chần động -- Vừa rồi nếu là không bị cắt ngang, nói không chừng hẳn thật sẽ phóng tứ một phen. Còn nếu thật sự là hôn xuống, cũng không biết con mọt sách ngây ngô trước mặt này, hiện tại sẽ là mặt mũi đỏ bừng hay là giận tím mặt.

"Người đang cười cái gì?" Mộc Thanh Sơn ở trước mặt hẳn lắc lắc tay .

"Không có gì." Thượng Vân Trạch cười cười, "Đang suy nghĩ trận này khi nào mới có thể đánh xong."

"Hẳn là sẽ không quá lâu." Mộc Thanh Sơn nói, "Hiện tại còn chưa khai chiến, cũng đã có không ít thổ phi chủ động đầu hàng, thế cục đối với chúng ta cực kỳ có lợi."

"Đầu hàng thật sự đều là những kẻ nhát gan, những kẻ còn lại sợ là không dễ đối phó như vậy." Thượng Vân Trạch nói, "Nói cách khác, ngay cả cố sự của Ôn đại nhân cũng không hù dọa được bọn chúng, tất nhiên cũng là kẻ có chút cao tay."

"Vậy chúng ta cũng sẽ thắng." Mộc Thanh Sơn rất kiên trì .

Thượng Vân Trạch cười cười, "Ừ, chúng ta nhất định sẽ thắng."

Bởi vì thâm vấn suốt đêm, cho nên Ôn Liễu Niên cảm giác ngủ được rất kiên định, thẳng đến khi trời tối lúc dùng cơm mới bị đánh thức, sau khi đẩy chăn ra ngồi dậy, vẫn cảm thấy đầu óc có chút hôn mê.

"Đại nhân." Mộc Thanh Sơn nói, "Triệu Đại đương gia tới."

"Triệu Việt ?" Ôn Liễu Niên có chút ngoài ý muốn, ngồi ở mép giường mang giày, "Hắn tới làm gì ?"

"Không biết, đoán chừng là vì chuyện tiêu diệt thổ phi." Mộc Thanh Sơn nói, "Đang cùng Lục Nhị đương gia đồng thời ở thư phòng uống trà."

Ôn Liễu Niên mặc một thân thường phục, vội vã rửa mặt liền đến thư phòng .

Vì không để cho người khác phát hiện , cho nên Triệu Việt cùng Lục Truy cũng không đến tiền viện, bình thường thư phòng này Ôn Liễu Niên đều dùng để viết thơ vẽ tranh, không gian rất nhỏ cho nên có chút hỗn loạn. Lục Truy vươn tay cầm lên một bức họa, khen ngợi, "Thật không hổ là Thám hoa lang năm đó. "

Triệu Việt liếc nhìn một cái, nói, "Một đồng đen thui."

Lục Truy dừng một chút, buông tha ý nghĩ cùng hắn tiếp tục nói chuyện, ngược lại là cẩn thận thưởng thức từng bức. Triệu Việt trong lúc rảnh rỗi, vì vậy tiện tay rút ra một quyển sách sách nhìn, mở ra chỉ thấy được một đồng chữ nhỏ -- Chỉ thấy Triệu công tử ngưng thần tụ khí, hét lớn một tiếng tránh thoát cừu vĩ hồ yêu kia

Triệu Đại đương gia nghiêng răng nghiêng lợi, đóng sách lại nhét vào ngực mình .

Vì sao hắn cư nhiên còn đang viết, hơn nữa phiên bản càng lúc càng nhiều ?

"Chư vị lượng thứ, bốn quan tới chậm." Ôn Liễu Niên đẩy cửa thư phòng ra bước vào .

Đã qua thời tiết mùa đông, hắn tất nhiên sẽ không mặc thành một cục bông. Một thân bạch y cực kỳ tao nhã, tuy không phải là chất liệu vải quý

giá gì, nhưng cũng rất là vừa người sạch sẽ, làn da rất trắng, mi mắt thanh tú tư văn, ánh mắt dưới ánh nến có ánh sáng nhỏ vun, thậm chí được gọi là xinh đẹp.

Triệu Việt thật sự là nghĩ không ra, rõ ràng đáng vẻ một sách như thế, vì sao chỉ cần mở miệng nói chuyện, mười lần có tám lần cũng có thể làm mình tức chết ?

"Đại nhân không cần khách khí, là chúng ta tạm thời nổi lên ý nghĩ, cho nên không thông truyền trước." Lục Truy nói, "Vừa rồi nghe sư gia nói, đại nhân đã bắt được hai nhóm thổ phỉ ? "

"Cũng không tính là bốn quan bắt được, mà là bọn họ chủ động quy hàng." Ôn Liễu Niên cười tủm tỉm.

"Vài cỗ sự kia của đại nhân ta cũng xem rồi." Lục Truy bật cười, "Rất là sống động."

"Chút tài mọn mà thôi." Ôn Liễu Niên sáng khoái nói, "Nếu là những người còn lại sẽ không xuống núi đầu hàng, càng khoa trương hơn bốn quan cũng có thể viết được."

Triệu Việt không tự chủ liền bổ não hấn ở dưới ánh đèn múa bút thành văn, viết các loại tiểu thoại hình ảnh.

.....

Vẫn là rất muốn đánh cho một trận, coi như một sách không thể đánh, vậy cũng phải dùng sức nhéo lỗ tai một cái !

"Hai vị xuống núi có chuyện gì ?" Ôn Liễu Niên thêm trà .

"Thật ra thì cũng không có gì đặc biệt, là vì một chuyện mà xuống núi." Lục Truy nói, "Tới xem đại nhân một chút, có chuyện gì có thể giúp một

tay hay không thôi."

Ôn Liễu Niên dừng tay một chút, nói, "Là vì chuyện Mục gia trang mà xuống núi sao?"

Lục Truy cười ra tiếng, nghiêng đầu liếc nhìn Triệu Việt, "Ta đã sớm nói, đại nhân ngày thường một tâm thất khiêu linh lung, thì sao lại sẽ không đoán được ý tới của chúng ta."

Triệu Việt ngửa đầu một hơi uống cạn sạch nước trà trong chén.

Ôn Liễu Niên nói, "Nóng."

Triệu Việt vẻ mặt cứng ngắt -- Sao người không nói sớm.

Lục Truy nhẩn cười.

"Mục Vạn Lôi cùng Mục Vạn Hùng đều ở trong quân trại bên ngoài thành, trong khoảng thời gian này cũng không làm gì, cũng rất an phận." Ôn Liễu Niên nói, "Cũng không nhắc tới Đại đường gia cùng Triệu Mộ Nhai."

"Cho nên thì sao?" Triệu Việt liếc nhìn hẳn.

"Ta không có ý gì khác." Ôn Liễu Niên nói, "Chẳng qua là bây giờ chuyện tiêu diệt thổ phỉ chưa kết thúc, kính xin Đại đường gia nhớ cam kết ban đầu."

"Ta tất nhiên sẽ không quên." Triệu Việt nói, "Nếu không đã sớm ra ngoài thành chém giết."

Ôn Liễu Niên cười cười, lại giúp hẳn rót thêm một chén trà xanh, "Đa tạ."

Triệu Việt lần này cũng không có uống, bởi vì nóng, cũng bởi vì tâm phiền ý loạn.

Cừu nhân đang ở mấy dặm ngoài thành, hẳn tất nhiên không có cách nào kê cao gối mà ngủ ngon giấc, một mực ở bên trong Đẳng Vân bảo phiền não bất an. Lục Truy khuyên hai ba câu cũng không thấy hiệu quả, vì vậy liền mang hãn xuống núi, nói là vào trong thành giải sầu, thuận tiện ghé vào trong phủ nha.

Tuy nói Triệu Việt thường bị Ôn Liễu Niên làm tức giận đến gần chết, nhưng Lục Truy vẫn luôn cảm thấy, vị Tri phủ đại nhân này nói không chừng sẽ có biện pháp, khiến cho hãn không hề nóng nảy bất an như thế nữa.

"Ta ra ngoài xem lão Dương một chút." Lục Truy đứng lên .

Lão Dương coi như là ám tuyến Triều Mộ Nhai ở trong thành, mùa đông bán canh thịt dê mùa hè lạc kim ti bính, sinh ý rất tốt.

Ôn Liễu Niên dặn dò, "Mang hai đường bính trở lại."

Lục Truy nói, "Được."

Triệu Việt đứng lên, "Ta cũng đi."

"Đại đương gia ở lại với đại nhân đi, tránh cho bị Mục gia trang phát hiện." Lục Truy bước ra cửa, một khắc cũng không dừng lại, thậm chí còn cố ý bước nhanh hơn.

Triệu Việt :

Vì sao ta phải ở lại với con mọt sách này ?

"Trà nguội rồi." Ôn Liễu Niên đem chén trà đầy sang cho hãn, "Hiện tại có thể uống."

Triệu Việt nhận lấy chén trà, đầu ngón tay hai người chạm nhau, tựa hồ có chút ý nóng .

Ôn Liễu Niên nhỏ giọng ho khan .

Triệu Việt khẽ nhíu mày, cẩn thận nhìn chăm chăm hẳn một lúc, sau đó liền vươn tay tới.

Ôn Liễu Niên theo bản năng né một cái .

Bàn tay mang theo chút lạnh lẽo đặt ở trên trán, Triệu Việt nói, "Người phát sốt rồi."

Ôn Liễu Niên nói, "Còn tưởng rằng Đại đương gia muốn đánh ta. "

Triệu Việt tức ngực, người này rốt cuộc có biết nói trọng điểm là cái gì hay không?

"Không sao." Ôn Liễu Niên nói, "Tối qua ngủ không ngon, qua một đêm sẽ không có việc gì."

"Rõ ràng chính là nhiễm phong hàn." Triệu Việt lắc đầu, "Đi ngủ đi, ta ở đây chờ Lục Truy."

Ôn Liễu Niên nói, "Ta bồi Đại đương gia uống trà."

Triệu Việt nói, "Nếu ta đã đáp ứng người, cũng sẽ không tùy tiện động thủ với Mục gia trang."

"Ta biết." Ôn Liễu Niên nói, "Nhưng là ta muốn uống trà." Qua một lúc lại bổ sung, "Hơn nữa mới vừa mới tỉnh ngủ, ngay cả cơm cũng chưa ăn."

Triệu Việt :

Đầu bếp chiêm xào phanh tạc, rất nhanh đưa tới một bàn thức ăn, mặc dù không tính là phong phú, nhưng vừa có thịt vừa có canh, hai người ăn cũng dư dả.

Triệu Việt không thể làm gì khác hơn là bồi hấn ăn cơm.

Mặc dù có chút nhuộm gió rét, bất quá Ôn Liễu Niên như cũ sức ăn không tệ.

Triệu Việt nói, "Mọt sách."

"Sao?" Ôn Liễu Niên tinh tế gấp xương cá ra.

Triệu Việt rút khóe miệng, "Sao người có thể ăn như vậy a."

Ôn Liễu Niên :

"Nhìn một khúc xương, cũng không biết ăn xong đồ ăn trôi tới nơi nào."
Triệu Việt chê cười.

Ôn Liễu Niên nghiêm túc nói , "Khi còn bé mẫu thân thường khen ta, cũng là bởi vì ta ăn nhiều."

Triệu Việt có chút buồn cười .

"Nhân sinh trên đời, hai chữ ăn uống." Ôn Liễu Niên tiếp tục gấp xương, tưởng ăn cực kỳ tư vấn.

"Người sẽ một mực đợi ở thành Thương Mang sao?" Triệu Việt lại hỏi .

"Không biết." Ôn Liễu Niên xoa tay một chút, "Ít nhất cũng phải đợi đến khi đem thổ phỉ trong núi diệt trừ sạch sẽ, dân chúng an cư lạc nghiệp rồi hẳn đi."

"Sau đó lại điều đến nơi trộm cướp mọc tràn lan sao?" Triệu Việt hỏi .

Ôn Liễu Niên lắc đầu, "Những chuyện này cũng không phải ta có thể quyết định."

"Sẽ không oán trách ?" Triệu Việt hỏi .

Ôn Liễu Niên nhìn hẳn, "Vì sao phải oán trách ?"

"Từ thành Vân Lam điều đến thành Thương Mang, nói không chừng sau khi tiêu diệt thổ phỉ xong, sẽ còn bị điều đi đến trước một nơi càng nghèo khổ hơn đảm nhiệm." Triệu Việt nói, "Đổi lại là ai cũng sẽ oán trách."

Ôn Liễu Niên suy nghĩ một chút, "Nhiều nhất chính là có chút không nỡ."

Triệu Việt lắc đầu, "Mọt sách."

Ôn Liễu Niên bĩu môi, tiếp tục cúi đầu uống canh .

Triệu Việt bồi hẳn ăn xong rồi một bàn thức ăn.

Ôn Liễu Niên ngáp một cái .

Triệu Việt lại thử nhiệt độ trên trán của hẳn một chút, rất may là không phải nóng hơn, vì thế ném cho hẳn một viên thuốc, "Uống đi."

"Cái gì vậy? " Ôn Liễu Niên hỏi .

Triệu Việt nói, "Thuốc độc. "

Ôn Liễu Niên :

"Trong núi Thương Mang tuyết bay mịn mờ, vào mùa đông ao cá phía sau núi sẽ đóng băng, cơ hồ chỉ trong một cái nháy mắt cũng sẽ bị đông cứng." Triệu Việt nói, "Thuốc này có thể giúp cho thân thể ấm áp lên."

Ôn Liễu Niên liền lấy nước uống vào.

Triệu Việt lãnh tỉnh nói, "Vừa rồi lừa gạt người thô, thật ra là thuốc độc."

Ôn Liễu Niên lấy ra thăm mông ở bên cạnh, đem mình bọc lại.

Triệu Việt :

Rốt cuộc vì sao chưa chịu trở về phòng ngủ ?

Ôn Liễu Niên ngồi xếp bằng ở trên đệm mềm, tiếp tục lười biếng cùng hăn nói chuyện phiếm .

Một lúc lâu sau, rốt cục không nhịn được ngủ thiếp đi.

Triệu Việt đẩy cửa muốn gọi Mộc Thanh Sơn đi vào, đem hăn mang về phòng ngủ nghỉ ngơi, bên ngoài lại yên tĩnh, không có một bóng người, lại sợ những người còn lại sẽ bại lộ hành tung của mình, vì vậy không thể làm gì khác hơn là đóng cửa đi vòng vèo, đem người ôm đến trên nhuyển tháp.

Ôn Liễu Niên choáng đầu mở mắt nhìn hăn .

"Ngủ đi." Triệu Việt nói, "Đợi lát nữa tìm người đưa người trở về phòng."

Ôn Liễu Niên một lần nữa nhắm mắt lại , rất nhanh liền trầm trầm ngủ mất, mặt vùi vào trong thảm, cơ hồ chỉ lộ ra bàn tay.

Triệu Việt không nhịn được liền vươn tay so một chút .

Mỗi bữa thật sự là ăn chùa nhiều như vậy a

THỔ PHỈ CÔNG LỰC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 31: Không Bằng Chuyển Nhà Đi!!!

Bởi vì tối hôm qua thật sự quá mệt mỏi, hơn nữa vì duyên cố ngã bệnh, Ôn Liễu Niên cảm thấy ngủ được rất là kiên định. Triệu Việt ở bên trong thư phòng đi vài vòng cũng không có chuyện gì làm, liền cầm lấy bức họa lúc trước Lục Truy khen ngợi nhìn một lần, cảm thấy vẫn là một đồng đen thui !

Ôn Liễu Niên ở trong mộng nhỏ giọng ho khan.

Triệu Việt tiến lên đem thảm đang trượt xuống kéo lên, một lần nữa giúp hẳn đắp kín.

Bốn phía ấm áp, Ôn Liễu Niên ngủ đến càng phát ra hương vị ngọt ngào

Triệu Việt ngồi trở về bàn đọc sách, nhàm chán ngáp một cái, sau đó nhớ tới trong ngực còn có quyển sách, vì vậy móc ra tính toán đọc hết thời gian, chẳng qua là xem còn chưa được hai trang, thì thành công bị chọc giận.

Thật sự là lần nào cũng linh, nhiều lần khó chịu.

Nghiêng đầu nhìn con mọt sách còn đang ngủ một chút, Triệu đại đương gia giận dữ gõ lên đầu hẳn một cái, người đọc sách hẳn là nên ôn lương cung khiêm nhượng mới đúng, vì sao hết lần này tới lần khác đáng giận như thế?

Ôn Liễu Niên khẽ nhúu mày, nhỏ giọng lầm bầm một câu, nhân tiện trở mình.

Triệu Việt trong lòng lắc đầu, thậm chí có chút hoài niệm Tri phủ đại nhân cao to thô kệch lúc trước -- Nếu thật sự là lớn lên như vậy, mặc dù trong lòng nén giận, còn có thể tay không đánh nhau một trận, mà sẽ không lộ ra vẻ là đang khi dễ đối phương. Mà bây giờ người này đừng nói là đánh một cái, coi như là giọng nói hơi thô một chút, cũng cảm thấy đều giống như là đang ỷ thế hiếp người .

Mặc dù chính mình mới là người bị hại .

Cửa sổ còn chưa có hoàn toàn đóng kín, buổi tối lại nổi gió, vài sợi tóc trên gò má Ôn Liễu Niên bị gió thổi lên, đại khái là cảm thấy lạnh, liền rụt người vào trong thảm.

Triệu Việt đứng lên muốn giúp hăn đóng cửa sổ lại, lại bị đè vạt áo, vì vậy vươn tay nhẹ nhàng bế hăn lên.

Lục Truy vừa vặn đẩy cửa ra, sau lưng còn có Mộc Thanh Sơn cùng Thượng Vân Trạch .

Một trận cuồng phong thổi vào thư phòng, Ôn Liễu Niên giật mình, mơ mơ màng màng mở mắt, tựa vào trong ngực Triệu Việt ngáp một cái .

Triệu Việt cắn răng, "Đóng cửa."

Mộc Thanh Sơn nhanh chóng đóng kín cửa .

Triệu Việt :

Chốc lát sau, Thượng Vân Trạch đứng ở trong viện nói, "Ta cảm thấy ý tứ của Triệu Đại đương gia, là để cho chúng ta đi vào sau đó mới đóng cửa."

Mộc Thanh Sơn :

Hai người rõ ràng là gặp mặt đều sẽ đấu đá lẫn nhau, hà tất gì chỉ trong chốc lát, liền ôm nhau lên nhuyễn tháp ? !

Lục Truy cầm đường bính nói, "Ta cảm thấy trong đó phỏng chừng có chút hiểu lầm."

Gió lớn thổi lên lá cây, Triệu Việt mở cửa thư phòng ra, sắc mặt rất đen, bởi vì vừa rồi khi đem Ôn Liễu Niên nhét vào chần, hăn tự đứng lại bị cắn một cái, đến bây giờ mu bàn tay còn có dấu răng.

Mộc Thanh Sơn yên lặng trốn sau lưng Thượng Vân Trạch.

Thượng bảo chủ tâm tình rất tốt.

Lục Truy bước vào trong liếc mắt nhìn, "Đại nhân thế nào ?"

Triệu Việt mặt tê liệt nói, "Bị sốt, tìm đại phu xem một chút đi, hăn là nhiễm phong hàn."

Thì ra là như vậy Mộc Thanh Sơn thở dài, vội vàng kêu người đi mời đại phu .

Triệu Việt cùng Lục Truy cũng chuẩn bị trở về Đẳng Vân bảo, đi được hai bước, Triệu Đại đương gia dừng bước lại, "Người tính toán mang theo thứ này ăn ở trên đường ?"

Lục Truy lúc này mới nhớ tới trong tay mình còn có một túi thức ăn, vì vậy liền đi vòng trở lại đặt ở thư phòng .

Hai con tuấn mã một đường chạy như bay, cuồn cuộn chạy ra khỏi thành.

Sáng ngày hôm sau, nhiệt độ trên trán Ôn Liễu Niên giảm không ít, nhưng trên người lại rất là đau nhức .

"Vài ngày nay đại nhân quá mệt mỏi rồi." Mộc Thanh Sơn nói, "Bên ngoài thành cũng không có đại sự gì, đại nhân nghỉ ngơi thêm vài ngày nữa đi."

Ôn Liễu Niên bực chán, cảm thấy choáng đầu hoa mắt.

Sau khi rửa mặt, hạ nhân bưng điếm tâm tới, ngoại trừ chút đồ lót dạ ăn chung với cháo trắng, còn có vài kim ti đường bính ở cửa hàng Tô Thúc, nhìn rất là mê người thèm ăn .

Mộc Thanh Sơn nói, "Là tối hôm qua Lục Nhị đương gia mua về, lúc ấy đại nhân mơ mơ màng màng, e là không có ấn tượng gì."

Ôn Liễu Niên đuổi người, "Chư vị đương gia trở về rồi sao? "

"Tối hôm qua trở về rồi." Mộc Thanh Sơn ngồi đối diện hẳn, cũng múc chén cháo chậm rãi uống, "Triệu Đại đương gia là người giữ chữ tín, nếu đã đáp ứng chờ cho đến khi tiêu diệt thổ phỉ kết thúc, thì nhất định sẽ không giữa đường gây chuyện, đại nhân có thể yên tâm."

"Đó là tất nhiên." Ôn Liễu Niên siết chặt cằm, "Trong giang hồ, dù sao người tốt vẫn là chiếm đa số. "

Mộc Thanh Sơn gật đầu, "Thượng bảo chủ cũng là một người tốt."

Ôn Liễu Niên bình tĩnh gắp một ít dưa muối, "Gần đây sư gia cùng bảo chủ ở chung thế nào rồi? "

"Rất tốt." Mộc Thanh Sơn nghiêm túc gật đầu, "Thượng bảo chủ làm rất nhiều chuyện, ngay cả bột gạo dầu muối đều là do hắn sai người đi mua, còn giúp phủ nha đối tất cả bàn ghế cũ."

"Chỉ có những việc này?" Ôn Liễu Niên hỏi .

Mộc Thanh Sơn nghi ngờ, "Chẳng lẽ những việc này còn chưa đủ ?" Coi như là ăn hôi, cũng quả quyết không có đạo lý ôm lấy không buông tay a, hơn nữa thành Thương Mang mặc dù nghèo, nhưng vẫn là có vài nhà lão viên ngoại, vì sao không thấy đại nhân đi lường gạt ?

Ôn Liễu Niên ý vị sâu xa, "Nói không chừng Thượng bảo chủ cảm thấy xa xa không đủ."

Mộc Thanh Sơn khẳng định, "Ta cảm thấy vậy là đủ rồi !" Cũng không thể vẫn cứ chiếm người tiện nghi của người khác .

Ôn Liễu Niên ăn đường bính, "Nếu sư gia không tin, có thể tự mình đi hỏi Thượng bảo chủ."

Chuyện này phải hỏi thế nào ? Sau khi ăn xong điếm tâm , Mộc Thanh Sơn ở bên trong viện xoay vòng để tiêu thực , thuận tiện ngồi xổm xuống nhìn con kiến dọn nhà .

"Tiểu Mộc." Thượng Vân Trạch nhảy vào cửa viện.

"Bảo chủ." Mộc Thanh Sơn đứng lên .

Thượng Vân Trạch nói, "Ta giúp người đổi một cái giường mới."

"A ? " Mộc Thanh Sơn bị chấn kinh một chút .

Thượng Vân Trạch nói, "Cái giường lúc trước cứng quá."

"Cứng quá thì trải thêm chăn bông là được rồi, vì sao phải đổi nguyên cả cái giường ? " Mộc Thanh Sơn rất là băn khoăn.

Thượng Vân Trạch nói , "Đúng lúc bên trong Đằng Vân bảo có cái giường trống, không ai dùng , so với bỏ đi cũng tốt hơn."

Vừa nghe là vật không dùng, Mộc Thanh Sơn cũng không từ chối nữa, hơn nữa bên trong phủ cũng có không ít công vụ, chạy ra chạy vào vài chuyến, buổi chiều cũng liền quên chuyện này .

Lúc chạng vạng tối, ám vệ lại mang về vài thổ phỉ, nói cũng là mình chạy xuống núi , khóc lóc kêu gào muốn giải được .

Lao đầu vui vẻ phát đường đậu .

Lần này thổ phỉ quy hàng tự xưng là bang Hắc Phong, tổng cộng cũng có mười mấy hai mươi người, vốn là ngày thường ba bữa còn không đủ ăn, ít ngày trước còn bị Hồ Đầu Cương càn quét qua một lần, cơ hồ ngay cả bụng cũng ăn không no.

"Đều bị cướp đi cái gì ? " Ôn Liễu Niên thẳng đường cả đêm, tuy nói sắc mặt vẫn tái nhợt như cũ, bất quá uy nghiêm nửa phần cũng không giảm.

Thổ phỉ nói, "Cũng không phải vật đáng tiền gì, chỉ là chút bột gạo thịt khô, ngay cả muối cũng bị cướp."

Ôn Liễu Niên nói, "Bên trong bang Hắc Phong nhưng có vật đáng tiền nào không?"

Thổ phỉ đồng loạt lắc đầu, "Không có."

Mộc Thanh Sơn ở một bên bĩu môi, thê thảm như thế , vậy rồi cuộc vì sao phải đi làm thổ phỉ .

Sau khi thăm vấn xong, Ôn Liễu Niên gọi nha dịch tới đem một đám thổ phỉ giải vào ngục, sau đó lại cầm khẩu cung lên lật xem, "Sư gia thấy thế nào ?"

"Lúc trước nghe Triệu Đại đương gia bọn họ nói, Hồ Đầu Cương hẳn coi như là đại thổ phỉ trong núi Thương Mang." Mộc Thanh Sơn nói, "Bắt đầu

cướp bột gạo dầu muối, đã nói rõ ăn không đủ no. Nếu là ngay cả bọn chúng cũng ăn không đủ no, vậy thì những thổ phỉ còn lại chỉ biết là càng khổ sở hơn."

"Đây cũng là chuyện như trong dự đoán." Thượng Vân Trạch nói, "Thổ phỉ không có khả năng sẽ tự mình mở núi, đều là thiếu cái gì thì cướp cái đó, mà hôm nay đại nhân hoàn toàn chặn đường lui của bọn họ, miệng ăn núi lở lâu ngày, tất nhiên là trụ không nổi."

"Nếu là nói như vậy, vậy chẳng phải là không cần đánh." Mộc Thanh Sơn nói, "Chuyện gì cũng không cần làm, chỉ cần coi chừng đường núi là được."

"Như vậy rất hao phí tinh lực, đối với chúng ta mà nói không có lợi." Thượng Vân Trạch lắc đầu, "Trong núi ngày coi như cực khổ, nếu là người có nghị lực, cũng chưa chắc trải qua không được, dù sao chung quanh đều có động vật hoang dã, trong khe suối còn có cá, nếu là đối phương một mực không chịu xuống núi, chúng ta cũng không thể một mực chờ ở tại chỗ."

"Cũng đúng. " Mộc Thanh Sơn hỏi, "Vậy kế tiếp phải làm thế nào ?"

"Tạm thời dọa bọn hăn một chút. " Ôn Liễu Niên nói, "Người còn lại ở trong núi, thì phải dùng biện pháp khác."

Vì vậy bắt đầu từ ngày hôm sau, tin đồn bên trong thành liền bộc phát như ngựa hoang thoát dây cương, thậm chí còn nhắc tới mỹ nam tử mê người đã lâu chưa từng xuất hiện.

Dân chúng ào ào như thủy triều vây qua, chỉ sợ sẽ sót mất tình tiết đặc sắc.

"Nghe nói vài đêm trước, Mịch trang chủ đang làm phép dưới ánh trăng, đột nhiên chân trời liền sáng lên một đường hồng quang. " Tiểu tam tử

nước miếng vẩy tung tóe, "Rồi sau đó liền thấy một chiến thần mặc ngân giáp cười thiên mã, từ đám mây chạy như bay tới ! "

Oaa ! Dân chúng rối rít che miệng lại, loại hình ảnh này thật sự là không thể tưởng tượng được, nội tâm rất là lằng lằng !

"Sau khi thấy rõ người tới, Mục trang chủ mừng rỡ nhìn sang, lập tức liền đập đầu chín chín tám mươi một cái vang dội, hô to tiên nhân độ ta ! " Nói đến chỗ cao hứng, tiểu tam tử mãnh liệt khoa tay múa chân một chút !

Tập thể dân chúng vỗ tay, cảm khái Mục trang chủ thật sự là rất có thành ý, nhất định sẽ lấy được phúc báo. Dù sao đập đầu nhiều cái như vậy , coi như không nghĩ ngợi, đập đầu xong cũng rất cần phải một khoảng thời gian.

Mà ở đoạn kết cổ sự, Mục trang chủ đúng là nhận được tiên khí của Triệu công tử, thu được vạn cổ vương -- Nghe nói chỉ cần nuôi mấy ngày, liền có thể thao túng tất cả độc trùng trong núi, giết người vô hình .

"Đến lúc đó, coi như là muốn xuống núi đầu hàng cũng đã chậm. " Tiểu tam tử hạ thấp giọng, "Bởi vì độc của cổ vương, căn bản là không có thuốc nào chữa được. "

Ngữ điệu rất là âm trầm, dân chúng cảm thấy mình bị kinh sợ .

Thổ phi trong núi cũng bị kinh sợ .

Vì vậy ở trong vòng năm ngày ngắn ngủi, lại chạy xuống nói ít cũng hơn trăm người, chỉ sợ chậm sẽ bị cổ vương cắn bị thương, thất khiếu chảy máu thì sẽ đi đời nhà ma.

Người một đông, khẩu cung tất nhiên cũng liền nhiều hơn, Ôn Liễu Niên cùng Mộc Thanh Sơn nhin suốt bảy tám đêm, mới đem tất cả mọi người thăm vấn xong, lại đem đầu mỗi một cái một cái đan nhóm phân tích, hơn

nữa lúc trước có bản đồ của Lục Truy, cuối cùng đem tình huống trong núi Thương Mang đại khái có thể tóm gọn lại.

Tất cả mọi người hân hoan khích lệ , chỉ có huynh đệ Mục thị ngực khó chịu , rất là ghen khuất -- Tại chỗ quỳ xuống dập đầu ? !

Ôn Liễu Niên tinh táo nói, "Bốn quan chỉ nói trang chủ làm phép dưới trăng, chuyện còn lại một mực không biết, đại khái là dân chúng nghe sai đồn bậy."

Vì vậy Mục Vạn Lôi chỉ có thể tiếp tục nóng nảy , suy nghĩ tất nhiên muốn đem Triệu Việt thiên đao vạn quả mới hả hận .

Nhưng Ôn Liễu Niên hiển nhiên sẽ không để ý nhiều tới hăn, sau khi làm xong chuyện thấy thời gian còn sớm, liền một đường tản bộ trở về phủ nha, suy nghĩ muốn ngủ một lúc .

"Ôn đại nhân." Lục Truy đang ở thư phòng chờ hăn .

"Nhị đương gia sao lại tới đây." Ôn Liễu Niên có chút ngoài ý muốn .

Lục Truy nói, "Có chuyện muốn cầu xin."

Ôn Liễu Niên ngồi đối diện hăn, "Nhị đương gia có chuyện xin cứ nói không sao cả, tại sao lại nói ' cầu xin ' . "

Lục Truy cười cười, "Ta cùng với Đại đương gia muốn đổi một chỗ ở."

"Đổi tới chỗ nào ?" Ôn Liễu Niên nghe vậy khẽ nhíu mày .

Lục Truy nói, "Đối diện phủ nha, cũng là tòa nhà của Thượng bảo chủ."

THỔ PHỈ CÔNG LỰC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 32: Thăm Lò Núi Thương Mang!!!

"Nhưng Mục Vạn Lôi cùng Mục Vạn Hùng tùy thời cũng có thể tiến đến phủ nha." Ôn Liễu Niên nói.

"Chúng ta tất nhiên sẽ cẩn thận." Lục Truy nói, "Nếu là cố ý tránh né, theo lý mà nói sẽ không gặp phải, huống chi người của Mục gia trang cũng không thể vô duyên vô cớ, liền muốn xông vào trong nhà của Thượng bảo chủ. "

"Vì sao khăng khăng muốn xuống núi ?" Ôn Liễu Niên khẽ nhú mày, hiển nhiên vẫn như cũ không đồng ý.

Lục Truy nói, "Không có việc gì ở trong Đẳng Vân bảo, một ngày hai ngày còn được, nhưng cũng không phải là kế hoạch lâu dài, huống chi hiện tại hai bên sắp giao chiến, nếu chúng ta ở đối diện, đại nhân có chuyện cũng tiện tùy thời hỏi."

Ôn Liễu Niên nói, "Nếu như Nhị đương gia kiên trì, bản quan cũng sẽ không ngăn cản nữa. Nhưng tòa nhà là của Thượng bảo chủ, vẫn là hỏi một câu trước thì tốt hơn."

"Tất nhiên." Lục Truy gật đầu, "Vậy ta liền đi hỏi trước."

Phía sau phủ nha có một mảnh đất trống, bình thường là nơi Thượng Vân Trạch luyện kiếm, Mộc Vân Sơn lúc trước cảm thấy không thú vị, nhưng cũng ngăn không được hẳn mỗi lần như vậy đều phải kéo mình theo, sau đó cũng liền thói quen đứng lên -- Tóm lại cũng chỉ là ngồi ở trên băng đá nhìn, coi như là ra ngoài hóng mát một chút cũng tốt .

"Lại đang ngán người." Thượng Vân Trạch thu chiêu rơi xuống đất, có chút bất mãn.

"Ta lại xem không hiểu." Mộc Vân Sơn mơ màng buồn ngủ -- Mặt trời quá tốt, một mực phơi nắng khó tránh khỏi sẽ buồn ngủ.

Thượng Vân Trạch niết mặt hần một cái.

Mộc Vân Sơn ngáp một cái, "Ta có thể về được chưa ?"

Thượng bảo chủ cảm thấy rất khổ não .

Có thể để cho một sách sùng bái , mười người cũng có chín người là con một sách, nói thí dụ như Mộc Thanh Sơn, cũng rất sùng bái Ôn Liễu Niên, hoặc là Trạng nguyên Vương Trường An, nếu không nữa thì chính là một vài văn nhân thơ thánh, mỗi lần nhắc tới là khi, ngay cả ánh mắt cũng sẽ sáng lên .

Về phần tu vi võ học xuất thần nhập hóa của Thượng bảo chủ, trong mắt hần chỉ có thể được gọi chung hai chữ -- Công phu, hoặc là công phu rất cao.

Ngoại trừ cái đó ra, cũng không có những cái khác .

Đừng nói là sùng bái, ngay cả nhìn lâu một lúc cũng sẽ buồn ngủ.

"Nhưng thật ra là chuyện tốt a." Đợi đến sau khi Mộc Thanh Sơn trở về, ám vệ rồi rút tiến hành chủ nghĩa nhân đạo an ủi, "Mộc sư gia vừa thấy bảo chủ liền muốn ngủ !" Khi công tử nhà ta nhìn thấy cung chủ là lúc, cũng không có nhiệt tình như vậy biết không, còn có cái gì bất mãn nữa, quả thật đáng giá vỗ tay một phen.

Thượng Vân Trạch hoàn toàn không muốn cùng những người này nói chuyện, vừa muốn trở về, lại thấy Mộc Thanh Sơn vòng trở lại, bên cạnh

còn Ôn Liễu Niên .

"Sao đại nhân lại tới đây." Thượng Vân Trạch tiến ra nghênh đón.

"Có một chuyện muốn nhờ." Ôn Liễu Niên nói, "Hoặc là nói Lục Nhị đương gia có chuyện muốn nhờ."

Thượng Vân Trạch gật đầu, "Đại nhân xin cứ nói."

Ôn Liễu Niên đem chuyện Triệu Việt cùng Lục Truy muốn xuống núi nói một lần .

Thượng Vân Trạch quả nhiên sáng khoái gật đầu, "Tòa nhà trống cũng không làm gì, đại nhân cứ việc lấy dùng là được."

Ôn Liễu Niên nói, "Bảo chủ quả thật là người hào sảng."

Thượng Vân Trạch liếc nhìn Mộc Thanh Sơn, "Không bằng sư gia cũng tới đó ở ?"

"Ta sao?" Mộc Thanh Sơn có chút ngoài ý muốn, "Tại sao ?" Rõ ràng trong phủ nha có phòng ngủ, còn vừa mới đổi một cái giường lớn.

Thượng Vân Trạch nói, "Sư gia ở đối diện, Ôn đại nhân mới có lý do qua lại hai bên, tránh để cho Mục Vạn Lôi hoài nghi."

Ôn Liễu Niên nói, "Bảo chủ nói rất đúng."

Mộc Thanh Sơn cũng không có suy nghĩ nhiều, liền gật đầu đáp ứng.

Thượng Vân Trạch bắt đầu hối hận, vì sao ngay từ ban đầu không đem Triệu Việt cùng Lục Truy an bài ở trong nhà đối diện, quả nhiên lãng phí rất nhiều cơ hội .

Vài ngày sau, Triệu Việt liền cùng Lục Truy một đường tiến vào đối diện phủ nha, cùng lúc đó, Mộc Thanh Sơn cũng dọn dẹp bọc quần áo mang qua, bên ngoài chỉ nói là ngủ nhờ mà thôi.

Lúc trước là phủ tướng quân hoang phế, sau khi đi trải qua sửa chữa bảo dưỡng, bên trong rất là khí phái, hoa viên xanh um tươi tốt, thậm chí còn có vài con cá chép ở trong nước tung tăng bơi lội.

"Triệu Đại đương gia bọn họ ở đâu ? " Mộc Thanh Sơn vừa đi vừa hỏi.

Thượng Vân Trạch giúp hắn cầm bao y phục lên nói, "Tây trạch."

"Nga." Mộc Thanh Sơn gật đầu, "Ta ở cùng một chỗ với bọn họ sao ? "

"Tất nhiên không phải." Thượng Vân Trạch nói, "Người ở chủ trạch."

"Chủ trạch ?" Mộc Thanh Sơn mở to hai mắt .

Thượng Vân Trạch tiếp tục nói, "Bên cạnh chủ trạch có một chỗ, rất là thanh tĩnh."

"Như vậy a." Mộc Thanh Sơn thở phào nhẹ nhõm, "Đã nói, sao ta lại có thể ở chủ trạch a."

Thượng Vân Trạch mang hắn vào tiêu viện .

Ngây ngô như vậy, rốt cuộc khi nào mới có thể thông suốt.

Đủ loại tin đồn về cổ trùng liên quan đến Mục gia trang ở trong thành vẫn còn tiếp tục, thậm chí có xu hướng dữ diễn dữ liệt, bất quá trong núi Thương Mang cũng rất là an tĩnh, cũng không có thể phi tiếp tục chủ động quy hàng.

Dựa theo bản đồ lúc trước của Lục Truy, cùng với một đám thổ phi chủ động quy hàng, Ôn Liễu Niên rất dễ dàng liền suy đoán ra đám thổ phi còn

thừa lại trong núi -- Lạc Ứng trại, Phát Tài môn , cùng với Hồ Đầu Cương .

Dĩ nhiên, trong lòng Mục Vạn Lôi cùng Mục Vạn Hùng, còn có một tên Triệu Việt -- Trên Triều Mộ nhai một mực không có động tĩnh gì, bọn họ tất nhiên cũng cho là đối phương vẫn còn đang nghỉ ngơi dưỡng sức.

"Phát Tài môn." Mộc Thanh Sơn nói , "Tên rất chân thật."

"Đại nhân tính xuống tay từ nơi nào trước ?" Lục Truy hỏi.

Ôn Liễu Niên nói, "Chính là Phát Tài môn."

"Ta cũng cho là như thế." Lục Truy gật đầu." Trong đó còn thừa lại ba nhóm người, Phát Tài môn coi như là dễ dàng đối phó nhất, nhân số không coi là nhiều, tới chỗ khe núi thì cùng nhau diệt trừ."

"Vậy khi nào thì hành động?" Triệu Việt hỏi .

"Ngược lại cũng không cần sốt ruột." Ôn Liễu Niên siết chặt cằm, hiển nhiên lại đang tính toán gì đó.

Triệu Việt ở một bên rút khóe miệng, "Lại muốn viết cố sự?"

Ôn Liễu Niên lắc đầu, "Cố sự cũng không cần viết, phóng một tin tức ra ngoài là được."

"Tin tức gì?" Triệu Việt hỏi .

Ôn Liễu Niên nói, "Những nhóm thổ phỉ còn thừa lại trong núi Thương Mang, có một nhóm đã âm thầm đầu hàng, biến thành tay trong của quan phủ."

Hoa Đường phản ứng kịp, "Đại nhân là sợ ba nhóm thổ phỉ còn lại liên kết với nhau, cho nên định phá hư chuyện từ bên trong trước ?"

"Không sai." Ôn Liễu Niên nói, "Đối với quan phủ mà nói, dĩ nhiên là có thể giảm bớt chuyện nào thì hay chuyện đó."

Hoa Đường nói, "Đại nhân thật sự là người thận trọng."

Triệu Việt một bên uống trà, càng kiên trì ý nghĩ lúc trước.

Con mọt sách này, xác thực là một con cáo già.

Trên đời này, truyền bá nhanh nhất chính là lời đồn, nhất là người trong lòng dễ bị kích động bởi lời đồn, còn chưa đến nửa ngày, bên trong thành ai ai cũng biết được, Ôn đại nhân đã an bài tay trong ở trong núi Thương Mang, chỉ chờ thời cơ chín muồi thì có thể bắt hết một lưới.

Sau giờ Ngọ ngày hôm đó, Lục Truy gõ cửa, "Đại đương gia, Tri phủ đại nhân tới."

Triệu Việt nói, "Liên quan gì đến ta?"

Lục Truy dừng một chút, "Gần đây đại nhân cũng không có trêu chọc Đại đương gia." Vì sao vẫn còn kiêng kị người ta như thế?

Triệu Việt nói, "Địa hình trong núi Thương Mang người so với ta thì rõ ràng hơn."

Lục Truy nói, "Nhưng đại nhân nói là muốn gặp Đại đương gia."

Triệu Việt rốt cục mở cửa phòng, sắc mặt hơi đen.

Ám vệ đứng ở trên cây đối diện ăn điểm tâm, thuận tiện cảm khái nếu là nghe không rõ nội dung đối thoại của hai người, loại hình ảnh một người gõ cửa khổ khuyển, một người trốn ở trong phòng này, thật sự là có thể so sánh với hoa mắc cỡ mọc ở trên đất.

Thật không hổ danh là mỹ nam tử say đắm.

Triệu Việt cùng Lục Truy một đường đến tiền thính, thân hình cường tráng bóng lưng cao lớn, ngay cả đi bộ cũng mang theo gió.

Tập thể ám vệ chặc chặc theo ở phía sau, Ôn đại nhân khẩu vị thật nặng, thưởng thức phi thường đặc biệt .

"Đại đương gia." Ôn Liễu Niên đang ở bên trong uống trà .

"Đại nhân tìm ta có chuyện gì ?" Triệu Việt ngồi đối diện hẳn.

Ôn Liễu Niên hỏi, "Đại đương gia buổi tối có rảnh không?"

Triệu Việt ưỡng nghạnh nói, "Không rảnh."

Lục Truy ở một bên vạch trần, " Đại đương gia rõ ràng mỗi ngày đều rảnh đến phát chán, muốn rảnh bao nhiêu thì có bấy nhiêu."

Triệu Việt :

Con mọt sách này đến tột cùng cho người bao nhiêu bạc ?

Ôn Liễu Niên nói, "Ta tính toán tối nay đi một chuyến đến Phát Tài môn."

"Người muốn vào núi Thương Mang ?" Triệu Việt nghe vậy nhú mày.

Ôn Liễu Niên gật đầu, "Hổ Đầu Cương tổng cộng chỉ có hơn bốn mươi người, coi như bị phát hiện, hẳn là cũng có thể toàn thân trở ra."

"Toàn thân trở ra ?" Triệu Việt nhìn thẳng vào mắt hẳn, rốt cuộc là do ăn nhiều hay là bị đói đến hôn mê, đừng nói là hơn bốn mươi người, coi như đối phương chỉ có bốn người, dựa theo loại thân hình cùng võ lực này, cũng hoàn toàn không có khả năng chạy thoát a .

"Tất nhiên không phải là một mình ta đi." Ôn Liễu Niên liếc mắt nhìn ra phía sau .

Vật biểu tượng giang hồ nhiệt tình phất tay.

"Có thể dựa vào nơi hiểm yếu chống đỡ cho đến bây giờ, phần lớn đều là người hung ác cực kì." Lục Truy nói, "Cho dù có người bảo vệ, đại nhân vẫn là nên suy nghĩ kỹ càng chút."

"Đa tạ Nhị đương gia nhắc nhở, bất quá đây chính là quyết định của ta." Ôn Liễu Niên lại nói, "Không biết hai vị nguyện ý đi cùng không ?"

Triệu Việt còn chưa kịp nói chuyện, Lục Truy cũng đã hớn hờ gật đầu, "Tất nhiên."

Triệu Việt :

"Như thế rất tốt." Ôn Liễu Niên cao hứng đứng lên, cười nói, "Vậy chúng ta đêm nay liền cùng nhau đến núi Thương Mang ! "

Giờ Tý đêm đó, mọi người gặp mặt ở trong tòa nhà của Thượng Vân Trạch, Ôn Liễu Niên mặc một bộ dạ hành màu đen, thậm chí còn mang theo một cây chủy thủ.

Triệu Việt cảm thấy chính mình có chút muốn cười.

Ôn Liễu Niên ngược lại cảm thấy rất lạnh.

Đã qua thời tiết mùa đông, ban đêm xem như cũng không phải rất lạnh, Lục Truy mang theo mọi người đi từ một đường nhỏ vào núi, rất nhanh liền đến một chỗ ngoài khe núi.

"Hang ổ của bang Phát Tài môn ở nơi này." Lục Truy nói, "Mọi người cẩn thận một chút."

Ôn Liễu Niên gặt đầu, thần sắc thập phần ngưng trọng.

Triệu Việt rút khóe miệng, một đường đều là bị người khác khiêng lên, thậm chí còn từ trong bao bố bên hông rơi ra một bọc đường đậu, hiện tại rất cuộc vì sao phải nghiêm túc như thế

THỔ PHỈ CÔNG LỰC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 33: Diệt Trừ Thổ Phỉ Núi Thương Mang!!!

Bên trong khe núi đen thành một mảnh, thỉnh thoảng sẽ có một trận âm phong thổi tới, xuyên qua lá cây kêu xào xạc giống như tiếng lệ quỷ khóc. Triệu Việt liếc nhìn Ôn Liễu Niên vài lần, chỉ thấy hắn vừa đi vừa nhìn chung quanh, không giống như là tới thăm dò, mà giống như là đang cùng một đám văn nhân ra ngoài du ngoạn.

"Đại nhân có lạnh hay không?" Triệu Ngũ hỏi.

"Không tính là rất lạnh." Ôn Liễu Niên trên người mang theo noãn ngọc, trong miệng vẫn còn đang ăn đường đậu -- Bên trong có gừng, có thể giải trừ hàn khí.

Cách đó không xa truyền tới một trận tiếng nói chuyện, Lục Truy làm thủ thế 'suyt', mọi người trong nháy mắt giống như linh miêu ẩn vào trong bóng tối.

Ôn Liễu Niên đứng phía sau một tảng đá lớn, cảm thấy có chút kích thích -- Đây là lần đầu tiên trong đời hắn đi mật thám.

Triệu Việt vươn tay, ấn đầu hắn xuống.

Ôn Liễu Niên :

Động tĩnh trong rừng dần dần lớn lên, không lâu sau từ trong rừng cây liền nhảy ra bảy tám tiểu lâu la, trong tay giơ lên vài con gà rừng, nhìn dáng vẻ giống như là mới săn thú từ trên núi trở về. Mọi người lặng lẽ không một tiếng động đi theo phía sau, sau khi xuyên qua một bãi đá hoang

vu, queo cua liền thấy phía trước xuất hiện một cái trại, cắm một cây cờ đón gió phấp phới, phía trên còn có hai chữ 'Phát Tài' cực lớn.

"Nhìn trại cũng không lớn." Âm vệ nói, "Không bằng thừa dịp này diệt trừ đi." Rất lâu chưa đánh nhau qua, thật sự là phi thường hoài niệm.

Lục Truy lắc đầu, "Nơi cửa trại này chẳng qua chỉ là nguy trang mà thôi, hang ổ thật sự nằm sâu trong khe núi, không dễ dàng xâm nhập vào như vậy."

Quả nhiên, vài tiểu lâu la kia sau khi tiến vào cửa trại, lại đi về phía trước một lúc, liền đến một chỗ tương tự 'Nhất Tuyến Thiên', khe núi hẹp đến chỉ có thể cho phép hai người đi song song về phía trước, phía trên có trạm gác cùng cơ quan. Nếu là có động tĩnh hơi khác thường, thì sẽ có vô số tảng đá lăn xuống, đường vào núi sẽ bị chặn kín, thật sự đúng là dễ thủ khó công .

"Đứng lại, vào cái gì mà vào ! " Thấy có người tới trước, người gác trạm phía trên đầu tiên là lớn tiếng quát, lại nói , "Phát Tài môn thiên thu muôn đời ! "

Tiểu lâu la trả lời, "Phát Tài môn nhất thống Thương Mang ! "

Người gác trạm vung tay lên , "Cho vào ! "

Âm vệ nghe thấy rất đau răng, lại còn có ám hiệu.

"Chúng ta phải vào thế nào ?" Ôn Liễu Niên hỏi .

"Muốn vào núi, cũng chỉ có biện pháp đánh người gác trạm ngắt xiu, chuyện này ngược lại cũng không khó." Lục Truy nói , "Nhưng như thế rất dễ dàng sẽ bị đối phương cảm thấy được khác thường."

"Còn đường nào khác có thể vào được hay không ?" Ôn Liễu Niên hỏi .

"Không có, phía sau núi là địa bàn của Lạc Ưng trại." Lục Truy nói, "Ba nhóm thổ phỉ còn thừa lại sở dĩ khó đối phó, phần lớn đều bởi vì vị trí địa thế hiểm trở, hơn nữa gần đây tất nhiên phòng thủ nghiêm mật, chúng ta rất khó lạng lẽ không một tiếng động xâm nhập vào. Nếu là bên ngoài vừa có động tĩnh, người bên trong tám chín phần sẽ chạy vào trong núi trốn, tương lai chỉ biết càng khó tìm hơn."

Ôn Liễu Niên siết chặt cằm, lại nhìn lên trạm gác một cái, hỏi, "Có loại dược nào có thể khiến cho người tạm thời mất đi thần trí, chốc lát sau sẽ tự mình tỉnh lại hay không? "

"Có." Hoa Đường gật đầu, từ bên hông lấy ra một cái bình, "Huyền thần tán, công hiệu giống y như đúc đại nhân nói."

Ám vệ lập tức đồng tình nhìn về phía Tiểu Ngũ, dựa theo trình độ yêu thích đối với các loại độc dược của Tả hộ pháp, hẳn nhất định thỉnh thoảng cũng sẽ bị hôn mê đến ngất đi sống lại.

Thật sự là không thể cẩn thận hơn dược nữa .

"Nhưng mặc dù dùng thuốc mê, cũng rất khó khiến cho người khác không cảm thấy khác thường." Lục Truy nhắc nhở, "Huống chi nhiều người như vậy đồng thời mất đi thần trí, vừa nghĩ liền biết trong đó có quý."

"Chính là muốn làm cho bọn họ cảm thấy có quý." Ôn Liễu Niên cười híp mắt, kêu một ám vệ trong đó lên nói nhỏ mấy câu.

"Đại nhân yên tâm." Sau khi ám vệ nghe xong hai mắt sáng lên, hiển nhiên thập phần không kịp chờ đợi .

Lục Truy cũng thấy buồn cười, "Đại nhân quả thật tâm tư bén nhạy, tại hạ tự thẹn không bằng."

"Nhị đương gia quá khen, thật ra như vậy cũng là vạn vô nhất thất." Ôn Liễu Niên nói, "Chẳng qua nhất thời không có biện pháp khác, cũng chỉ có thể thử một lần."

Triệu Việt không nhìn được liền nghiêng đầu nhìn hẳn một cái.

Nửa đêm trong núi trời giá rét, coi như trên người có noãn ngọc, Ôn Liễu Niên cũng nhìn không được mà run cầm cập .

Triệu Việt biau môi, một sách yếu đuối, sao cũng không ai nhắc nhở hẳn phải mặc dày một chút .

Dù sao đối phương cũng là một đám người ô hợp, đừng nói là một bộ áo bông, coi như là mặc đại hồng giá y, đoán chừng cũng sẽ không có phát hiện .

Âm phong trong cốc thổi mạnh, ngay cả than lửa dùng để sưởi ấm cũng gần như bị dập tắt, vài tên gác trạm che kín y phục đi vào trong bỏ thêm củi, thăm nghĩ nhanh chóng đến sau nửa đêm đối ca, cũng tốt sớm trở về nghỉ ngơi.

Trên chậu lửa bày vài cái bánh nướng khô cứng, căn cũng có chút lao lực, nước trà bên cạnh không biết đã thêm nước bao nhiêu lần, đã giống như là nước trắng đục nhạt không có mùi vị gì, vài người vừa ăn vừa tán gẫu, trong miệng đều là hùng hùng hổ hổ, hiển nhiên đối với hiện trạng cũng cực kỳ bất mãn .

"Cũng không biết khi nào mới có thể chấm dứt." Một người trong đó nói , "Ba năm tháng cũng trôi đi, nếu là quan phủ một mực không rút binh, vậy chúng ta chẳng phải là một mực khổ sở thế này sao?"

"Nhìn chút nữa đi, lão đại cũng có nói, quan phủ không thể nào một mực đóng ở sơn khâu." Người còn lại nói, "Huống chi trong núi này bị nhốt không chỉ có chúng ta, Tây sơn còn có Hồ Đầu Cương giúp, chủ nhân nơi

đó cũng không phải là người có thể dễ dàng trêu chọc, nếu là thật sự bị chọc xù lông, thì cũng đủ để cho quan phủ nếm mùi một chút."

"Vậy bọn họ ngược lại vội vàng hành động a." Người lúc trước rót thêm nước vào bình trà, "Chúng ta cũng tốt nhân cơ hội đánh gió thu hoạch."

Hai ám vệ liếc mắt nhìn nhau -- Hồ Đầu Cương giúp, xem ra thật đúng là còn có vài phần thủ đoạn.

Trong núi một lần nữa nổi gió lên, ám vệ nhân cơ hội lặng lẽ không một tiếng động nhảy vào bên cạnh mọi người, thanh âm rất là u oán, "Người có gì ăn được không a"

Tên gác trạm bị dọa đến hồn phi phách tán, theo bản năng liền lăn một vòng chạy đến bên kia, rút đao ra lắc lư hướng về phía hai người .

Ám vệ áo quần rách nát, tóc xõa loạn bay phất phơ, trên mặt chỗ đỏ chỗ trắng, khóe miệng còn có một đường máu tươi , đừng nói là nửa đêm canh ba, coi như ban ngày, người nhát gan ở trên đường thấy chỉ sợ cũng sẽ bị dọa khóc .

Lúc vài tên gác trạm sợ hãi kêu la, ám vệ nhẹ nhàng vung tay lên, đem huyền thần tán phất ra ngoài, "Các người đừng sợ, chúng ta chỉ muốn ăn chút gì đó thôi..... mấy trăm năm chưa được ăn no, trong lòng khổ a"

Cổ họng giống như là bị người bóp lại , vài thổ phỉ đầu gối như nhũn ra ngồi phịch ở trên đất, một chữ cũng nói không được, chỉ có thể hoảng sợ vạ phần tròn tròn mắt, sợ mình sẽ bị ăn luôn .

Nhân cơ hội này , những người còn lại mang theo Ôn Liễu Niên đồng thời nhanh chóng chạy vào khe núi.

Ám vệ đem bình sứ nhét vào trong ngực, sau đó lại a a a a a cười khan một trận, rất là âm trầm đáng sợ .

Đáy quần thổ phỉ nóng lên, bị dọa đến tiểu ra quần thật là hết sức thâm .

"Chưa ăn no a" Ám vệ vươn tay vào chậu lửa, tiện tay nhặt lên một khối gỗ đang cháy, một chút cũng không bị phỏng.

Đáy lòng thổ phỉ càng thêm hoảng sợ.

"Trở về thôi" Người còn lại nói , "Không đi nữa, gà sắp gáy rồi"

"Chưa ăn no" Ám vệ vẫn còn ở siêng năng lật bồn lửa, hơi thất vọng, cứ nhiên chỉ có vài cái bánh nướng, còn tưởng rằng có thể lấy cho đại nhân một củ khoai lang nướng.

Tên còn lại không thể làm gì khác hơn là mạnh mẽ kéo hẳn đứng dậy, hai người bước chân cứng ngắc đi về phía trước.

Thổ phỉ cơ hồ có thể nghe được tiếng hàm răng của mình kêu lập cập .

"Không được đem chuyện này nói cho thiên sư" Ám vệ thanh âm thâm lương, "Không được nói cho bất cứ kẻ nào, đã từng thấy qua chúng ta"

Thổ phỉ điên cuồng gật đầu .

"Nếu không ta liền đem ruột gan của bọn người moi ra" Ám vệ đầu ngón tay lạnh như băng, lướt qua mặt một người ở trong đó, sau đó liền thấy cặp mắt của hắn trợn trắng , ngã về phía sau hôn mê bất tỉnh .

Đặc biệt thâm .

Ám vệ chậm rãi đi dọc theo mép đài cao, rồi sau đó liền song song một đường nhảy xuống .

Cuồng phong nghênh diện gào thét thổi tới, vài thỏ phi chưa tỉnh hồn được bao lâu, mới cuối cùng là bò dậy, lấy can đảm nhìn xuống một cái, tất nhiên cái gì cũng không thấy .

"Đến đến tột cùng là xảy ra chuyện gì ?" Một người trong đó hàm răng run cầm cập .

"Ban đêm... đêm... đêm còn có thể xảy ra chuyện gì, gặp quỷ a ! " Tên còn lại đầu gối vẫn còn đang nhũn ra .

Ăn không đủ no mặc không đủ ấm, ngay cả gác đêm cũng gặp phải lệ quỷ, người ở nơi này trải qua ngày gì a

Giống như Ôn Liễu Niên dự đoán lúc đầu, đám thỏ phi cũng chưa thấy qua cái gì quen mặt, rất dễ dàng sẽ bị quái lực loạn thần che đi, hơn nữa bởi vì sợ sẽ bị lệ quỷ moi tim, tất nhiên sẽ không chủ động đem chuyện này nói ra, đợi đến sau khi đổi ca, thì ai ai cũng tè ra quần trở về phòng ngủ, đập đầu khẩn xin Bồ Tát phù hộ đừng gặp ma nữa.

Mà đoàn người Ôn Liễu Niên sau khi đi vào khe núi, rất nhanh liền thăm dò đại khái tình huống bên trong trại, ngoại trừ đường vào núi hơi khó khăn một chút, bên trong thật sự không có nhiều đa dạng, chỉ có vài gian phòng ốc bình thường, nhiều lắm cũng chỉ có thể chứa năm mươi người.

"Sau khi tìm được thỏ phi, thì bắt đầu hành động bao vây diệt trừ !" Ôn Liễu Niên hạ lệnh.

Hoa Đường gật đầu, chỉ là còn chưa kịp phân phó, Triệu Việt lại làm động tác không được gây tiếng động, "Phía sau núi hình như là có người."

"Có người?" Người còn lại nhìn theo phương hướng của hắn, chỉ thấy rừng cây tối đen.

"Có người." Lục Truy cũng nói, "Bất quá không rõ là ai, tạm thời trốn một chút đi."

"Có thể là một bang thổ phi khác hay không?" Ôn Liễu Niên hỏi.

"Có thể." Triệu Việt tay trái nắm chặt chuôi đao, cảnh giác nhìn bên ngoài.

Một lát sau, trong rừng cây quả nhiên liền nhảy ra vài chục vài trăm hắc ảnh, nhanh chóng dọc theo sơn trại bọc đánh lại đây. Âm vệ mang theo Ôn Liễu Niên phóng bay lên trời, vững vàng dừng ở trên một thân cây, tiếp tục nhìn tình huống phía dưới.

Đám hắc y nhân hiển nhiên là sớm có chuẩn bị, từ rừng cây một đường đi vào Phát Tài môn, đúng là một chút động tĩnh cũng không có.

"Nhị đương gia có thể thấy rõ là ai không?" Ôn Liễu Niên hỏi.

Lục Truy lắc đầu, "Khoảng cách quá xa."

Bất quá rất nhanh mọi người liền biết được đáp án.

Bởi vì bên trong Phát Tài môn rốt cuộc có người phát hiện kẻ địch, nhất thời thất kinh, hô to "Người Lạc Ưng trại đến !"

"Quả nhiên." Lục Truy cười nói, "Chuyến này coi như là vận khí tốt, vừa lúc gặp được chó cắn chó."

Ôn Liễu Niên hết sức chăm chú tiếp tục nhìn chăm chăm bên trong trại, túi vải bên hông xẹp lép -- đường đậu rõ ràng đã bị ăn sạch toàn bộ

Triệu Việt thấy chính mình có chút đau răng.

Phát Tài môn ở trong mộng bị bưng tịt, đã sớm có chuẩn bị đối mặt với Lạc Ưng trại, chỉ có thể lung tung cầm lấy đao ứng đối, không bao lâu quân

lính liền tan rã, một hán tử khôi ngô cao to thô kệch bị dây thừng trói chặt, chính là Đại đương gia Phát Tài môn - Cung Phát Tân.

"Phi !" Cung Phát Tân tự biết khó thoát khỏi cái chết, cũng bất cứ giá nào mắng to, "Lúc trước nghe đồn, nói có người cấu kết cùng quan phủ phản bội huynh đệ, không nghĩ tới cư nhiên là người tiểu tử nhà người !" "

"Ta cấu kết cùng với quan phủ?" Người đi đầu Lạc Ứng trại hung hăng đập hẳn một cước, "Nếu không phải người mật báo, tai mắt của ta ở bên trong thành Thương Mang sao có thể bị quan phủ bắt được? Hiện tại biết chính mình sống không lâu, ngược lại là rất biết diễn kịch."

"Tai mắt Lạc Ứng trại ở bên trong thành Thương Mang?" Lục Truy nghe vậy nhìn về phía Ôn Liễu Niên.

Ôn Liễu Niên lắc đầu, "Chưa bao giờ nghe nói qua, đừng nói là bắt được, trong đó hẳn là có chút hiểu lầm."

"Có thể là Lạc Ứng trại đang nói bậy bạ hay không?" Âm vệ hỏi.

"Khả năng không lớn." Ôn Liễu Niên nói, "Hiện tại Phát Tài môn đã là thủ hạ bại tướng của hãn, diễn trò cũng không có ý nghĩa."

"Dương Ứng, gia gia thành quý cũng sẽ không bỏ qua cho người !" Cung Phát Tân còn đang chửi bậy.

"Dương Ứng?" Lục Truy nói, "Là đại đương gia Lạc Ứng trại."

"Vậy thì còn chờ gì nữa !" Ôn Liễu Niên nghe vậy ánh mắt sáng lên, quyết định rất nhanh nói, "Nhân cơ hội này, vừa lúc bắt hết một lưới !" "

Lúc trước còn đau đầu phải đối phó hai đám bang thổ phi như thế nào, lại không dự đoán được đến toàn không uổng phí công phu.

"Vâng !" Âm vệ đồng loạt lĩnh mệnh, cơ hồ là lấy lôi đình chi thế nhằm về phía Phát Tài môn.

Chung quy loại cơ hội có thể đánh nhau này không thường có, nhất định phải hảo hảo quý trọng.

Lạc Ứng trại lấy được toàn thắng, vốn dĩ còn đang đắc chí, chuẩn bị đem lương thực tài vật cướp đoạt được trở về hang ổ rồi sau đó sẽ phóng hỏa giết người, ai mà ngờ giữa đường chém giết nhảy ra Trình Giáo Kim, bảy tám người bịt mặt không biết từ nào liền xông ra, ngay cả thời gian hồi hồn cũng không có, trong thời gian nháy mắt toàn bộ đều bị đánh nằm sấp trên mặt đất, mặt mũi bầm dập kêu cha gọi mẹ.

Ôn Liễu Niên ngồi xổm trên cây nói, "Làm phiền."

Triệu Việt:...

Ôn Liễu Niên ánh mắt vô tội.

Hoa Đường Triệu Ngũ đang ở trên một thân cây khác, Lục Truy đã vào bên trong trại hỗ trợ, Triệu Việt đành phải vươn tay ôm lấy Ôn Liễu Niên, mang theo cùng nhau rơi xuống mặt đất.

Ôn Liễu Niên nói, "Đa tạ đại dương gia."

Triệu Việt buông hẳn xuống, cảm thấy... Nhìn toàn là xương khô, không nghĩ tới ôm còn rất mềm.

Quả nhiên vẫn là ăn nhiều mà không mập.

Ôn Liễu Niên theo thói quen vươn tay vào trong túi sờ soạng một phen, rỗng tuếch, mới nghĩ đến đường đậu đã ăn hết, vì thế phiên qua đến đường tra.

Triệu Việt ném cho hắn một tiểu bố bao.

"Là cái gì vậy?" Ôn Liễu Niên tiếp được.

Triệu Việt đã bước nhanh về phía trước.

Ôn Liễu Niên một bên chạy chậm đuổi theo, một bên mở bố bao ra, chỉ thấy là ba năm khối kẹo đậu phộng.

"Đại nhân." Âm vệ đem hai đám thổ phỉ đều dùng dây thừng trói lại.

"Làm phiền chư vị." Ôn Liễu Niên cất kẹo đậu phộng vào bố, "Trời sắp sáng, mang về phủ nha, bản quan muốn chậm rãi thăm vấn !"

Dạo này ta bận đi thực tập nên không có thời gian làm truyện nhiều ^^ chương hơi nhỏ giọt mọi người thông cảm nha ... Có thời gian là ta sẽ up chương mới liền ...

THỔ PHỈ CÔNG LỢC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 34: Một Sách Sẻ Ngủ Nướng!!!

Hai đám thổ phỉ kia lúc trước đại khái năm mơ cũng sẽ không nghĩ đến, chính mình cứ nhiên sẽ lấy phương thức như vậy giao phong cùng quan phủ. Cung Phát Tân còn tốt hơn một chút, bởi vì chuyến này quan phủ rõ ràng là muốn đối phó Phát Tài môn, tương đối mà nói, Dương Ưng quả thực là ngay cả ruột đều muốn kêu gào, cũng càng thêm nhận định Cung Phát Tân nhất định đã âm thầm quy hàng quan phủ, bằng không sao lại trùng hợp như vậy, chính mình vừa lên núi một chuyến thì vừa vắn đụng phải?

"Đại nhân." Âm vệ tiến lên báo, "Dương Ưng cùng Cung Phát Tân một đường không ngừng hùng hùng hổ hổ, đều nghĩ đối phương nhất định là nội tuyến của quan phủ, thậm chí còn suýt nữa đánh nhau."

"Rất tốt." Ôn Liễu Niên cười tùm tùm nói, "Đem hai đám người tách ra áp giải, tốt nhất có thể khiến cho bọn họ tin tưởng chắc chắn chính mình là bị đối phương bán đứng, hiểu lầm càng lớn càng tốt."

Vì không để bại lộ hành tung, Triệu Việt cùng Lục Truy tất nhiên sẽ không cùng rời núi, mà là trên đường tách ra mỗi người đi một ngã, từ đường nhỏ trở về tòa nhà của Thượng Vân Trạch. Tại sơn khẩu, Mục Vạn Lôi cùng Mục Vạn Hùng không nhìn được nhìn quanh trên núi -- Từ khi biết đêm nay Ôn Liễu Niên mang theo ám vệ bắt đầu vào núi, hai người bọn hắn vẫn cứ nôn nóng bất an, vừa ngóng trông hẳn có thể một lần bắt được Triệu Việt, lại sợ Triệu Việt sẽ nói ra cái gì không nên nói, có tâm muốn vào núi nhìn đến tột cùng lại bị Thượng Vân Trạch ngăn cản, nói là lo lắng sẽ đả thảo kinh xà rất nguy hiểm, chỉ có thể bốc hỏa tại chỗ.

"Thật sự là không nghĩ tới, hai vị trang chủ thế nhưng quan tâm chuyện diệt trừ thổ phỉ như thế, nửa đêm còn chưa nghỉ ngơi." Mộc Thanh Sơn ở một bên cảm khái, "Nếu là bị đại nhân biết, tất nhiên sẽ cảm động vạn phần, nói không chừng còn có thể đưa một tấm biển đến Vân Nam."

Thượng Vân Trạch ở một bên nhin cười, một sách nhỏ gây tổn hại người khác cũng rất được người thích.

Mục Vạn Lôi có lệ khách khí vài câu, tiếp tục nhìn lên trên núi.

Thượng Vân Trạch nói, "Đến đây."

"Sao?" Mộc Thanh Sơn ngẩng đầu nhìn lên trên núi, một lát sau quả nhiên chỉ thấy có đoàn người xuất hiện ở trên sơn đạo, trong tay cầm đuốc, cuối cùng là hơn trăm thổ phỉ, đều bị dây thừng trói cùng một chỗ.

Sau khi binh sĩ trị cương nhìn thấy, người dẫn đầu hoan hô lên tiếng, người còn lại ở trong mộng cũng bị đánh thức, lập tức chạy ra lều trại nhìn đến tột cùng, đợi đến khi Ôn Liễu Niên xuống núi, trong doanh địa đã là đuốc cháy hừng hực -- Còn chưa chính thức xuất chiến thì đã báo cáo thắng lợi, thật sự là một chuyện đáng để chúc mừng.

Sau khi thấy rõ trong đám thổ phỉ bị bắt không có Triệu Việt, Mục Vạn Lôi cùng Mục Vạn Hùng cũng có chút thất vọng, nhưng cũng thở phào nhẹ nhõm một hơi.

"Đại nhân vất vả." Mộc Thanh Sơn tiến lên nghênh đón.

"Là Phát Tài môn cùng Lạc Ứng trại." Ôn Liễu Niên nói, "Hai đám người trai cò tranh chấp, chúng ta vừa lúc ngư ông đắc lợi."

Thượng Vân Trạch cười nói, "Đại nhân quả thật là mệnh phúc."

"Trùng hợp bắt gặp mà thôi." Ôn Liễu Niên nói, "Lúc nào có thể đem số thổ phỉ trong núi tiêu diệt sạch sẽ, vậy thì mới thật sự gọi là mệnh phúc."

"Đại nhân tính toán khi nào đối phó Triệu Mộ nhai?" Mục Vạn Lôi nhân cơ hội hỏi.

"Chuyện này nhất thời hồi lâu cũng không nói chính xác được." Ôn Liễu Niên vuốt vuốt cằm, "Phải chờ tới khi thăm vấn xong đám đạo tặc này, thì mới có thể bàn bạc kỹ hơn."

Mục Vạn Lôi còn muốn nói gì đó, Ôn Liễu Niên cũng đã lấy cớ có chuyện, cùng Thượng Vân Trạch đưa một đám thổ phỉ trở về phủ nha. Nhìn bóng dáng mọi người dần dần đi xa, Mục Vạn Hùng cắn răng nói, "Hẳn rõ ràng chính là trả lời có lệ hai huynh đệ bọn mình."

"Trong quan trường ai cũng là lão bánh quẩy, am hiểu nhất chính là bùn nhão sống, nên không phải cố ý gây sự với chúng ta." Mục Vạn Lôi nói, "Người cũng không cần rối rắm chuyện này."

"Cũng không biết đến tột cùng phải ở đây chờ tới khi nào." Mục Vạn Hùng nói, "Hiện tại thổ phỉ trong núi Thương Mang ngược lại là càng ngày càng ít, Triệu Việt lại như trước một chút động tĩnh cũng không có."

"Nếu là có động tĩnh, thì cũng không phải hấn." Mục Vạn Lôi nói, "Bất quá nếu đã đến đây, vậy bất luận hao phí bao nhiêu thời gian tinh lực, tất nhiên cũng phải đạt được mục đích, trừ bỏ gai nhọn trong lòng cũng tốt!"

Bên trong phủ nha, Ôn Liễu Niên như cũ là thăm vấn suốt đêm, bất quá cũng không hỏi thêm được nhiều manh mối mới.

"Đây cũng là như trong dự kiến." Triệu Ngũ nói, "Chung quy lúc trước đã thăm vấn qua tất cả mười mấy bang thổ phỉ lớn nhỏ, tình huống trong núi đã hiểu rõ bảy tám phần, Hồ Đầu Cương ngày thường làm việc ngoan"

độc, lại rất ít giao tiếp cùng ngoại giới, Lạc Ứng trại cùng Phát Tài môn cũng không có khả năng biết rõ quá nhiều chuyện."

"Cũng không phải không thu hoạch được gì." Ôn Liễu Niên gãi cằm, "Ít nhất có thể chứng thực một điểm, lúc trước chúng ta xác thực là coi thường Hồ Đầu Cương kia." Ban đầu cho rằng đơn giản chỉ là bang thổ phi lớn hơn một chút, bất quá căn cứ đủ loại manh mối, tựa hồ đối phương cũng không chỉ là thổ phi đơn giản như vậy.

"Đúng vậy." Triệu Ngũ gật đầu, "Trong núi Thương Mang phần lớn thổ phi là vài lưu manh trộn lẫn, nếu không có người chỉ điểm từ giữa, hẳn là rất khó thành khí hậu."

"Thời gian cũng không còn sớm, còn chuyện gì thì ngày mai nói sau." Ôn Liễu Niên nói, "Đêm nay vất vả."

"Đại nhân không cần khách khí." Triệu Ngũ cười cười, "Đây cũng là chuyện thuộc bốn phận của ta."

Sau khi nói vài câu khách sáo, Ôn Liễu Niên ngáp dài trở về phòng, đẩy cửa châm ngọn đèn, chỉ thấy một con chuột cực lớn từ trên chần bông chạy qua, chỉ nhìn cái đuôi liền biết dài đến một thước.

Làm một mọt sách tay trói gà không chặt, Ôn đại nhân thành công bị kinh hãi, theo bản năng lui về phía sau hai bước, lại không cẩn thận vướng phải ghế dựa, vì thế cả người đều ngã ngửa ra sau.

"Đại nhân làm sao vậy?" Nghe được tiếng động trong phòng cách vách, ám vệ nhanh chóng xuất hiện, trong viện cách vách Triệu Ngũ cùng Hoa Đường cũng tiến đến xem là xảy ra chuyện gì.

"Không sao không sao." Ôn Liễu Niên kinh hồn chưa định, "Trên giường có chuột, đại khái là trước khi rời đi quên đóng cửa."

"Chuột?" Hoa Đường ghét bỏ.

Ôn Liễu Niên nói, "Ta đến thư phòng ngủ một đêm."

"Nhuyễn tháp ở thư phòng ngủ sao có thể thoải mái được, hướng hồ còn rất dễ cảm lạnh." Hoa Đường không tán thành, "Trong phủ còn khách phòng khác không?"

Ôn Liễu Niên lắc đầu, "Không có."

"Vậy phòng ngủ lúc trước của Mộc sư gia đâu?" Hoa Đường lại nói.

Ám vệ thường đáp, vì xây dựng ra hiệu quả 'Phòng sập', hiện tại trên đê đều là bụi.

Hoa Đường vừa định nói vậy thì để cho ám vệ chen vào một phòng, chừa ra một gian khách phòng, Triệu Ngũ cũng đã mở miệng nói, "Bên trong trạch viện của Thượng bảo chủ hẳn là còn có phòng trống."

"Không phải hẳn là có, là nhất định có." Hoa Đường nói, "May mà có người nhắc nhở, sao ta có thể quên mất chuyện này." Tòa nhà đối diện vốn dĩ là phủ Tướng Quân, khách phòng rất nhiều.

Vì thế Ôn Liễu Niên liền thu thập hai bộ y phục, cùng ám vệ đến Thượng phủ đối diện tá túc.

"Là Ôn đại nhân a." Sau khi quản gia nghe rõ ý đồ đến, vội vàng giúp hẳn thu thập một gian khách phòng sạch sẽ, còn nói có chuyện cứ việc phân phó, mới cáo từ rời đi. Ôn Liễu Niên rửa mặt xong sắc trời đã gần sáng, mệt mỏi phô thiên cái địa thổi quét mà đến, đầu vừa dán vào gối đầu, cơ hồ chỉ là trong nháy mắt liền thiếp đi.

Vì ăn mừng đêm qua mọi người kỳ khai đắc thắng, giữa trưa ngày hôm sau, Thượng Vân Trạch cố ý mời đầu bếp tốt nhất ở tửu lâu bên trong thành

làm không ít món ăn, hơn nữa đầu bếp bên trong phủ chiêm xào phanh tạc, cơ hồ đem một đồng món ăn bày đầy bàn.

"Ôn đại nhân đâu?" Thượng Vân Trạch hỏi.

"Hắn là còn đang ngủ." Triệu Ngũ nói, "Suốt đêm vào núi mật thám, lại thăm vấn hai bang thổ phỉ, lúc nghỉ ngơi cũng đã gần hừng đông, đại nhân là một thư sinh, chịu không nổi cũng là chuyện đương nhiên."

"Dù có mệt nhưng cũng phải dùng cơm." Hoa Đường lắc đầu, "Bằng không chỉ biết càng ngủ càng mệt."

"Đại đương gia." Lục Truy đột nhiên nói, "Có thể đi mời đại nhân đến dùng cơm hay không?"

Triệu Việt cảm thấy chính mình hẳn là xuất hiện huyễn nghe, bằng không chính là Lục Truy bị vật bản này nọ bám người.

"Đại nhân không ở bên trong phủ nha, là ở tiểu viện cách vách chúng ta." Lục Truy lại bổ sung một câu.

Triệu Việt dừng một chút, nói, "Vì sao hẳn lại ở cách vách chúng ta?" Rõ ràng là có thể ngủ ở phủ nha của mình !

"Đêm qua trong phòng đại nhân có chuột, cho nên tạm thời mượn một phòng trong nhà Thượng bảo chủ ở một đêm." Hoa Đường nói.

Ở thì ở đi, nhưng chung quanh bàn ăn nhiều người như vậy, vì sao nhất định phải là ta đi gọi? Triệu Việt trong lòng rất là ghen khuất, hơn nữa rất muốn đem Lục Truy đánh một trận. Nhưng xem tất cả mọi người đang nhìn chăm chăm mình, cũng chỉ có buông chén trà đứng lên, vào bên trong tiểu viện gọi một sách rời giường.

Sau khi đợi cho Triệu Việt đi ra ngoài, Hoa Đường mới nghi hoặc hỏi, "Vì sao nhất định phải do đại đương gia đi mời đại nhân?"

Lục Truy nói, "Cho hai người thêm một ít cơ hội ở chung, quan hệ mới có thể chậm rãi dịu đi."

Hoa Đường phản ứng kịp, gật đầu nói, "Nhị đương gia nói rất đúng."

Ám vệ nghe vậy cũng lập tức tán đồng, tỏ vẻ đại nhân còn phải tốt hơn một chút, Triệu đại đương gia mỗi lần đều là một bộ biểu tình giống như thiếu nợ bị người ta đòi bạc, thật sự là rất không hài hòa, đến tột cùng khi nào mới có thể vui vẻ lên, chúng ta đều thập phần sốt ruột.

Đứng ở cửa phòng, Triệu Việt vươn tay gõ gõ, "Rời giường ăn cơm !"

Trong phòng lặng yên không một tiếng động.

Triệu Việt lại đem thanh âm phóng lớn một chút, "Ăn cơm!"

Trong phòng như trước không có động tĩnh.

Triệu Việt chỉ phải đẩy cửa đi vào, chỉ thấy màn vẫn chưa buông xuống, Ôn Liễu Niên ghé vào trong một đồng chăn, ngủ đến vẻ mặt đầy thơm ngọt.

Tướng ngủ này thật sự là... Triệu Việt từ trên mặt đất nhặt gối đầu lên, tùy tay đặt ở cuối giường.

Ôn Liễu Niên xoay người, ngưỡng mặt lên trời tiếp tục ngủ. Một thân lý y màu trắng là chất vải bông, đã sớm bị đè đến thành nhiều nếp nhăn, cánh tay trắng trẻo tinh tế, như là liên một thùng nước đều linh không đứng dậy, hướng lên trên nhìn ngũ quan ngược lại là rất đoan chính, khóe miệng trời sinh hơi hơi giương lên, cho dù ngủ nhìn cũng như là đang cười.

Đại khái là cảm thấy được có người đang nhìn mình, Ôn Liễu Niên lông mi có chút run nhè nhẹ.

Triệu Việt nghĩ rằng, một sách chính là một sách, ngay cả có người đứng ở bên giường cũng không cảm thấy được.

"Rời giường." Triệu Việt chọt chọt quai hàm hần.

Ôn Liễu Niên rớt cuộc mơ mơ màng màng mở to mắt.

"Ăn cơm !" Triệu Việt rất hung.

Ôn Liễu Niên nhìn hần một lúc, sau đó nhú mày nhấc chân lên che đầu.

Buồn ngủ !

Triệu Việt ngực khó chịu.

Con một sách này thật đúng là... Rất đáng giận !

THỔ PHỈ CÔNG LỢC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 35: Đến Tột Cùng Vì Sao Phải Đóng Quân Ở Núi Thương Mang!!!

Mắt thấy hăn lại có tư thế tiếp tục ngủ, Triệu Việt không thể không nhắc chân lên, "Mau rời giường !"

Ôn Liễu Niên toàn thân lạnh buốt, lại thật sự rất muốn tiếp tục ngủ, vì thế mơ mơ màng màng ngồi dậy muốn kéo chăn lại, nhìn qua có chút ủy khuất.

Triệu Việt có chút muốn cười, trơ mắt nhìn hăn bọc chăn lại ngã trở về giường.

"Thực sự mệt như vậy a." Triệu Việt búng búng mũi hăn.

Ôn Liễu Niên rụt vào trong chăn, "Ngô..."

"Vậy còn muốn ăn cơm không ?" Triệu Việt ngồi ở bên giường.

Ôn Liễu Niên trả lời, "Ăn."

"Ăn thì rời giường." Triệu Việt nói.

Ôn Liễu Niên nắm chặt mép chăn, "Không nổi."

Triệu Việt nghĩ rằng, may là mình chỉ cần ngẫu nhiên gọi hăn rời giường, nếu là ngày nào cũng ép buộc như vậy, phỏng chừng ngay cả tóc cũng sẽ bạc thêm vài cọng.

Ôn Liễu Niên một lần nữa hô hấp vững vàng lên.

Triệu Việt giúp hắn đem chăn nhẹ nhàng đắp lại, xoay người ra khỏi phòng ngủ.

"Ôn đại nhân đâu?" Tất cả mọi người đang chờ ở nhà ăn, lại không nghĩ rằng vẫn là chỉ có một người trở về.

"Đêm qua mệt quá, để cho hắn nghỉ ngơi thêm một lúc đi." Triệu Việt kéo ghế dựa ra ngồi xuống.

Trong lòng mọi người nhất thời giục ngựa chạy như điên, loại chuyện này nghe qua thật sự là có một tầng ý nghĩa khác.

"Chọn vài món đại nhân thích ăn, đặt ở phòng bếp đi." Mộc Thanh Sơn nói, "Sau khi đại nhân tỉnh ngủ rồi đến đó dùng cơm là được."

Hoa Đường sai người cầm bốn hộp đồ ăn lại.

Triệu Việt:...

Bốn?!

Đương nhiên, Hoa Đường kỳ thật là muốn đem mỗi một món lưu lại một ít, nhưng bốn hộp đồ ăn cực lớn đặt cùng một chỗ hiệu quả thị giác thật sự rất rung động, Triệu Việt nhìn không được liền nghĩ có thể ăn như vậy, nếu không có của cải hùng hậu, tương lai ai có thể dưỡng được đây.

"Đêm qua lúc đại nhân thăm án, rất có khả năng đã phát hiện chuyện gì đó?" Mộc Thanh Sơn vừa ăn cơm vừa thuận miệng hỏi.

"Không có manh mối gì đặc biệt." Triệu Ngũ nói, "Bất quá ngược lại là giống như phỏng đoán lúc trước, trong bang Hồ Đầu Cương, tựa hồ xác thực có cao nhân ngấm chỉ điểm."

"Vậy thì có ý gì?" Hoa Đường như trước có chút khó hiểu, "Đừng nói là núi Thương Mang, mặc dù là thành Thương Mang hay là Thương Nhĩ châu,

tại Đại Sở mà nói đến cũng là kẻ giữ chức vị tầm thường, thăng đến sau khi đại nhân tiền nhiệm mới hơi tốt lên một chút. Nếu thật sự là cao nhân, vì sao phải tốn thời gian tốn sức lực tới nơi này thủ một bang thổ phi?"

"Đây cũng là điểm đại nhân đang nghi ngờ." Triệu Ngũ nói, "Tạm thời còn chưa đoán được lý do đến Trung Nguyên, chỉ sợ tương lai đánh hạ Hồ Đầu Cương mới biết được." Nếu nói Triệu Việt cùng Lục Truy, hai người lựa chọn cắm rễ tại Triêu Mộ nhai là vì tiêu dao tị thế, thủ hạ vẫn chưa từng quấy nhiễu dân, xem ngoại tiểu đào nguyên như thế. Nhưng Hồ Đầu Cương thì không, nghe nói lúc trước thường xuyên xuống núi càn quét, giết người như ma hành tung lại quỷ dị, dân chúng mới có thể bị hại thành như vậy. Nhưng thành Thương Mang vốn dĩ là không có nhiều người giàu có, cho dù mỗi tháng đều đốt giết đánh cướp một lần, cũng không có bao nhiêu tiền bạc, tốn thời gian phí sức lại chỉ vì đoạt chút bột gạo lương thực, mặc kệ nói như thế nào cũng có chút kỳ quái.

"Lúc dùng cơm thì an tâm dùng." Thượng Vân Trạch giúp Mộc Thanh Sơn múc một chén đậu hủ hoa, "Có một số việc, cơm nước xong lại nói cũng không muộn."

"Cũng đúng." Hoa Đường nói, "Bữa cơm này vốn dĩ vì muốn chúc mừng tiêu diệt thổ phi đại thắng, nói đến Hồ Đầu Cương cũng mất hứng."

Ám vệ hoan hoan hỉ hỉ giơ lên chén rượu, "Cạn !"

Mộc Thanh Sơn cũng cùng uống một chén rượu, nháy mắt từ bên tai một đường đỏ đến cổ.

Thượng Vân Trạch thấy chính mình có chút hạ lưu, bởi vì hẳn rất muốn kiểm tra một chút, một sách nhỏ này có phải toàn thân đã bắt đầu đều phiếm hồng hay không.

"Ăn cái này." Mộc Thanh Sơn gắp cho hẳn một đĩa sơn măng, "Ngọt."

Nhìn quanh toàn bàn, chỉ có chính mình chiếm được đái ngộ này, Thượng Vân Trạch nhìn không được liền sung sướng lên.

Ám vệ ở trong lòng chặc chặc chặc, đến bây giờ ngay cả tay nhỏ còn chưa đụng được, loại tốc độ phát triển này quả thực không đành lòng nhìn thẳng.

Rõ ràng chính là cố ý tình chàng ý thiếp, dưới loại tình huống này chẳng lẽ không phải là nhân cơ hội quá chén sau đó loạn tính, như vậy mới là hình ảnh dân chúng hưởng dân hoan nghênh a !

Cư nhiên còn dừng lại tại giai đoạn gặp đồ ăn cho nhau.

Thượng Vân Trạch một bên giúp Mộc Thanh Sơn thổi nguội canh, một bên liếc mắt uy hiếp nhìn ám vệ.

Vật biểu tượng giang hồ rất là nóng lòng muốn thử, thật sự không cần hỗ trợ sao, chúng ta rất am hiểu làm mối !

Thượng Vân Trạch nhìn lướt qua chuôi kiếm.

Thật sự là hung tàn a, quả thực có thể so sánh với cung chủ ... Ám Vệ một bên cắn chân gà một bên thở ngắn thở dài, đến tột cùng khi nào mới có thể uống được rượu mừng, chúng ta ngay cả hồng bao cũng đã chuẩn bị tốt, thậm chí còn chuẩn bị dấu chân khí phách của thiếu cung chủ để làm quà tặng.

Phải biết đó chính là Phượng Hoàng a, tùy thời đều có khả năng sẽ mục bản phích lịch, phạm nhân cũng không phải tùy tiện tiện thì có thể thấy, cư nhiên còn không quý trọng.

Phi thường khiến người ta sốt ruột.

Sau khi ném qua cơm trưa, Triệu Việt đến chuồng ngựa ở sau viện, giúp hai con đại mã chải lông.

"Gần đây tựa hồ hơi gầy." Lục Truy cũng đến cùng, giúp đại mã chỉnh sửa bờm một chút, "Đút hai khối kẹo đậu phộng đi."

Triệu Việt dừng tay một chút, nói, "Không có."

"Không có?" Lục Truy nhíu mày, "Người đút cho nó ăn hết rồi ? Vương thúc nói qua không thể ăn nhiều."

"Không có." Triệu Việt mặt than nói, "Bị mọt sách ăn."

"Người là nói Ôn đại nhân?" Lục Truy trừng to mắt, "Người cư nhiên cho hăn ăn đồ ăn của ngựa?"

"Cái gì mà đồ ăn của ngựa, đó vốn dĩ cũng là mua ở cửa hàng điểm tâm trong thành, chẳng qua vẫn là Hắc Phong thích ăn mà thôi." Triệu Việt nói, "Đêm qua đến ngọn núi mật thám là lúc đường của hăn ăn hết, ta vừa lúc còn dư mấy khối kẹo đậu phộng." Cho nên liền thuận tay ném qua.

Lục Truy từ nội tâm phát ra lời nói, "Nói là nói như vậy không sai, nhưng đại đương gia vẫn là đừng nên cho đại nhân biết việc này thì tốt hơn."

Bằng không nói không chừng sẽ nhảy ra con thiêu thân gì đó, chung quy hai người cho tới bây giờ cũng không phải rất hài hòa, có thể giảm được chuyện nào thì hay chuyện đó.

Thời điểm buổi chiều, Ôn Liễu Niên rốt cuộc tỉnh ngủ, ngồi dậy thư thư phức phức lười biếng duỗi eo, sau đó liền rửa mặt đi dùng cơm.

Triệu Việt đang ở cách vách trong viện lau chùi đao.

"Đại đương gia, sớm a !" Ôn Liễu Niên ló đầu tiến vào chào hỏi.

Triệu Việt nhìn nhìn mặt trời phía trên đầu, mắt thấy đều sắp tới giờ dùng cơm chiều, vậy mà sớm sao?

"Thanh đao này chính là Tế Nguyệt?" Ôn Liễu Niên vào tiểu viện, ngồi ở đối diện hăn hỏi.

Triệu Việt gật đầu.

"Có thể cho ta xem một chút được không?" Ôn Liễu Niên hỏi.

Triệu Việt nói, "Người luyện võ, chưa bao giờ đem binh khí của mình cho người khác."

"Đó là bởi vì sợ gây thương tích cho người khác." Ôn Liễu Niên nói, "Ta lại không biết võ công."

Lười cùng hăn đấu khước miệng, Triệu Việt đem Tế Nguyệt đao đưa qua, "Đao rất bén, tự mình cẩn thận một chút."

Ôn Liễu Niên nhận vào trong tay ước lượng, ngạc nhiên nói, "Cư nhiên không phải rất nặng."

"Vì sao phải nặng?" Triệu Việt bị bộ dáng của hăn chọc cười, "Cũng không phải mua nôi thiếc, nặng thì xào rau càng tốt."

"Thế nhưng ta cầm qua bội kiếm của Thượng bảo chủ cùng Tiểu Ngũ, đều rất nặng." Ôn Liễu Niên nói, "Xích Viêm kiếm của Tần cung chủ thì càng nặng, cơ hồ ngay cả bàn đều chuyển không được."

"Binh khí thuận tay là được." Triệu Việt nói, "Tế Nguyệt đao sở dĩ hiếm thấy, là vì nó khinh nhược hồng vũ (nhẹ như lông hồng)."

Ôn Liễu Niên đem đao trả lại cho hăn, "Đa tạ đại đương gia."

Triệu Việt nói, "Người rất thích đao kiếm?" Như thế nào tựa hồ binh khí của mỗi người đều bị hấn sờ qua.

"Đúng vậy." Ôn Liễu Niên gật đầu, "Nhưng ta không luyện được công phu." Trong lời nói có chút tiếc nuối.

"Cũng không nhất định phải luyện công phu." Triệu Việt nói, "Huống hồ người luyện võ nên làm chuyện, đại nhân cũng đã một bộ dáng không cần biết công phu cũng làm được tất cả."

"Là cái gì?" Ôn Liễu Niên hiểu kì.

Triệu Việt nói, "Duy trì chính nghĩa trừ ác hướng thiện, bảo hộ hương dân an cư lạc nghiệp." Cho dù là cao thủ giang hồ, có vài người cũng không thể làm tốt hơn con mọt sách này.

"Ôn đại nhân?" Lúc hai người đang nói chuyện, Lục Truy mang theo một bao kẹo đậu phộng tiến vào, sau khi thấy có chút ngoài ý muốn -- Cư nhiên còn có thể có hình ảnh hài hòa như vậy !

"Nhị đương gia." Ôn Liễu Niên chào hỏi, "Đi mua đường a?"

Lục Truy nói, "Vừa mới mua về, đại nhân có muốn ăn không?"

Ôn Liễu Niên nói, "Muốn."

Triệu Việt:...

Lục Truy mở bao giấy ra, Ôn Liễu Niên niết hai ba khối, sau khi nói lời cảm tạ liền đến tiền thính dùng cơm.

Chờ hấn đi ra cửa viện, Triệu Việt nói, "Người cũng cho hấn ăn đồ ăn của ngựa."

Lục Truy:...

Ôn đại nhân một chút cũng không cảm giác được bản thân đang ăn đồ của Hắc Phong, sau khi đem đường lau sạch sẽ, an vị ở nhà ăn bắt đầu an tâm dùng cơm. Trước mặt tất cả bày hơn mười cái đĩa lớn nhỏ, ám vệ ngồi xồm trên nóc nhà một bên phơi nắng một bên cảm khái, đại nhân quả nhiên vẫn là bại lộ bản chất hôn quan, một bữa cơm phải ăn nhiều đồ ăn như vậy.

"Ừc !" Sau khi nuốt xuống một ngụm canh cuối cùng, Ôn Liễu Niên sờ sờ bụng, cảm thấy tâm tình rất là sung sướng.

Triệu Việt tựa vào cửa, cảm giác... Quả nhiên vẫn là rất khó đường a!

"Đại đương gia tìm ta có việc?" Ôn Liễu Niên lau miệng đứng lên.

"Không phải ta, là Mộc sư gia." Triệu Việt nói, "Ta chỉ là thuận đường đi qua." Cho nên đến xem, không nghĩ tới cư nhiên thật đúng là ăn hết toàn bộ.

"Đại nhân." Mộc Thanh Sơn bước vào nhà ăn, "Nha dịch phái đi tìm Diêu Tiểu Bát đã trở lại, gia nhân nói hẳn mười ngày trước đã đi xa, đến bây giờ còn chưa trở về."

Đêm qua trong lúc thăm vấn, Dương Ứng khai ra tai mắt của mình ở trong thành tên là Diêu Tiểu Bát, vốn dĩ nói tốt là mười ngày sẽ vào núi, nhưng đợi vẫn không thấy người, sau đó nghe nói quan phủ đang ở trong thành kiểm tra từng nhà, mới cho rằng đại khái đã bại lộ thân phận nên bị bắt.

"Đi xa?" Ôn Liễu Niên thói quen tính xoa bóp cằm.

"Chuyện này không quá bình thường." Mộc Thanh Sơn nói, "Diêu gia thế thế đại đại ở thành Thương Mang, không nghe nói có thân thích ở bên ngoài, Diêu Tiểu Bát là học trò của thợ rèn trong thành, vẫn chưa từng rời khỏi qua thành Thương Mang, gần đây trong nhà hẳn lại không có chuyện lớn gì, như thế nào sẽ vô duyên vô cớ đi xa nhà." Huống hồ dựa theo tập

tục trong thành Thương Mang, trong nhà có người nếu muốn đi xa, đều sẽ mời hàng xóm láng giềng cùng nhau ăn một bữa cơm, cầu trên đường có thể bình an thuận lợi, quả quyết không có đạo lý lạng lẽ không một tiếng động liền biến mất.

"Đem người nhà của hãn mang đến phủ nha." Ôn Liễu Niên nói, "Đến tột cùng là người hay quý, bản quan vừa hỏi liền biết !"

Triệu Việt đứng ở một bên, nghĩ rằng nhìn qua vẫn nhược như thế, không nghĩ tới cư nhiên quan uy còn rất lớn.

Ôn Liễu Niên hướng bên ngoài viện đi hai bước, lại quay đầu, "Kẹo đậu phộng là mua ở nhà nào vậy ?"

Triệu Việt:...

Như thế nào còn ăn nghiện.

Ôn Liễu Niên nói, "Bên trong có rất nhiều đậu phộng."

Triệu Việt nghĩ rằng cũng đúng, không thì Hắc Phong cũng sẽ không thích ăn.

"Đại nhân." Mộc Thanh Sơn ở một bên nhắc nhở, "Cần phải trở về."

Cũng không cần nhớ thương kẹo đậu phộng a, đến tột cùng còn nhớ chính mình cần phải thẳng đường hay không...

THỔ PHỈ CÔNG LỢC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 36: Bún Chua Cay Còn Rất Ngon!!!

Sau thời gian một nén nhang, người nhà Diêu Tiểu Bát được đưa đến phủ nha, giống như lời Mộc Thanh Sơn nói, Diêu gia đời đời đều là định cư hương dân như thế, cũng chưa thấy qua cái gì quen mặt, đột nhiên bị đưa đến phủ nha, tất nhiên cũng là khẩn trương vạn phần, nơm nớp lo sợ ngay cả nói một câu cũng không dám nói.

Ôn Liễu Niên ngồi ở phía trên đại đường, thần thái có chút uy nghiêm.

Đại ca của Diêu Tiểu Bát tên là Diêu Sơn, ước chừng hơn ba mươi tuổi, từ trước đến giờ vốn dĩ là người trầm mặc ít nói, trận này thì càng là không dám nói cái gì, ngay cả tay cũng đang run run.

"Diêu Tiểu Bát đến tột cùng là đi đâu?" Ôn Liễu Niên hỏi.

"Hồi, hồi đại nhân, Tiểu Bát hẳn đi xa." Diêu Sơn cúi đầu trả lời.

"Đi xa, đi đâu?" Ôn Liễu Niên lại hỏi.

"Kinh thành." Diêu Sơn nói.

"Mười ngày tiến đến kinh thành." Ôn Liễu Niên sờ sờ cằm, "Cưỡi ngựa hay là đi đường?"

"Đi, đi đường." Diêu Sơn lắp bắp.

"Vậy hiện tại hẳn là đã đến trấn Cam Bình." Ôn Liễu Niên như có chút suy nghĩ, rồi sau đó liền lớn tiếng nói, "Người đâu !"

Diêu Sơn bị dọa đến chân như nhũn ra, còn cho là muốn chém đầu ai.

"Có !" Hai nha dịch đứng dậy.

"Ra roi thúc ngựa tiến đến trấn Cam Bình, đi dò hỏi xem có một người tên là Diêu Tiểu Bát có đến qua nơi đó hay không." Ôn Liễu Niên nói, "Tốc độ càng nhanh càng tốt !"

Nha dịch sau khi lĩnh mệnh thì rời đi, Ôn Liễu Niên lại hỏi, "Người có biết vì sao bản quan phải tìm Diêu Tiểu Bát hay không?"

"Thảo dân không biết." Diêu Sơn lắc đầu.

Ôn Liễu Niên đập mạnh đường mộc một cái, "Bởi vì hãn âm thầm cấu kết cùng thổ phỉ !"

Một lời vừa nói ra, sắc mặt Diêu Sơn lập tức trắng bệch, cả người đều ngòai phịch ở trên đại đường.

Ôn Liễu Niên nói, "Hiện tại toàn bộ Lạc Ứng trại đã bị tiêu diệt, Diêu Tiểu Bát lại không thấy tung tích, nếu người đem hết toàn bộ những chuyện mà người biết nói ra hết, có lẽ còn có thể cứu hãn một mạng, cũng cứu chính mình một mạng."

Diêu Sơn suy yếu run lấy bầy.

"Bằng không biết mà không báo, thì cùng tội thông đồng thổ phỉ." Ôn Liễu Niên tiếp tục trầm giọng nói, "Hiện tại Diêu Tiểu Bát sống chết chưa rõ, nếu là người cố ý muốn ngòai tù, cũng không ai ngăn được, chỉ là trước khi ra quyết định, tốt nhất hãy nghĩ đến cha mẹ cùng trẻ nhỏ trong nhà !"

Triệu Việt nghĩ rằng, rõ ràng là cùng một người, như thế nào lúc thẩm tra án cùng bình thường khác xa nhiều như vậy.

Lục Truy hỏi, "Đại dương gia vì sao phải cố ý đến xem đại nhân thẩm án?"

Triệu Việt đáp, "Bởi vì không có chuyện làm."

Lục Truy nói, "Lúc trước rõ ràng là nói muốn đi cho ngựa ăn." Hắc Phong còn đang chờ kẹo đậu phộng.

Triệu Việt nói, "Vậy vì sao ngươi còn ở đây?"

Lục Truy:...

Triệu Việt ôm đao ngồi ở trên xà nhà, tiếp tục nhìn Ôn Liễu Niên thẩm án phía dưới.

Diêu Sơn trán đổ mồ hôi, không bao lâu liền buông tay chống cự, đem những chuyện bình thường mình biết triệt để toàn bộ nói ra hết. Ba năm trước Diêu Tiểu Bát vào núi đốn củi, bị người Lạc Ứng trại kèm hai bên, sau này liền thu mua trở thành tay trong, bình thường phụ trách mật báo cùng mua một vài đồ dùng thường ngày, dùng để đổi lấy an bình trong nhà.

"Mười ngày trước đi đến núi Thương Mang, sau đó liền không có tin tức." Sau khi thẩm án kết thúc, Ôn Liễu Niên ở thư phòng một bên lật xem khẩu cung một bên hỏi, "Sư gia thấy thế nào?"

"Diêu Tiểu Bát lúc trước là người đốn củi trong núi, đối địa hình núi Thương Mang rất là quen thuộc, có thể vòng qua nơi đóng quân của quan phủ lên núi cũng không phải chuyện khó." Mộc Thanh Sơn nói, "Lúc ấy trong núi tổng cộng chỉ có ba đám thổ phỉ, Lạc Ứng trại cùng Phát Tài môn đều không biết hấn đi đâu, vậy thì chỉ còn lại hai khả năng. Thứ nhất, Diêu Tiểu Bát đã trượt chân ngã xuống sườn núi; Thứ hai, hấn mất tích có liên quan đến Hồ Đầu bang."

Ôn Liễu Niên gõ gõ bản đồ trên bàn, "Lại là Hồ Đầu bang."

"Nếu đối phương vẫn không lộ diện, đại nhân tính toán làm thế nào?"
Mộc Thanh Sơn hỏi.

"Không bằng ta cùng với Tiểu Ngũ đêm nay vào trong núi mật thám?"
Hoa Đường vừa lúc đẩy cửa tiến vào.

Ôn Liễu Niên lắc đầu, "Hỗ Đầu Cương không thể so với Phát Tài môn, không ai biết tình huống bên trong đến tột cùng thế nào, không nên mạo hiểm."

"Nhưng cứ kéo dài như vậy cũng không phải là biện pháp." Hoa Đường nói, "Dùng lời đồn bực không ra được, lại không thể cường công, phải kéo dài đến khi nào mới kết thúc?"

"Cuối cùng rồi cũng sẽ có biện pháp thôi." Ôn Liễu Niên ngồi ở trên ghế, cố chấp nói, "Chờ bản quan cẩn thận suy nghĩ một chút."

Hoa Đường cùng Mộc Thanh Sơn liếc mắt nhìn nhau, khẽ thở dài một cái.

Cơm chiều như cũ thiết lập ở trong tòa nhà Thượng Vân Trạch, tóm lại đầu bếp cũng muốn làm một lần, nhiều người cũng náo nhiệt. Mọi người sau khi ngồi vào chỗ của mình, Lục Truy lại hỏi, "Ôn đại nhân sao lại không đến đây?"

Mộc Thanh Sơn nói, "Đại nhân tự nhốt mình ở thư phòng, nói là không có khẩu vị, kêu mọi người ăn trước đi."

Triệu Việt nghe vậy rút rút khóe miệng, mặt sách cư nhiên còn có thể có thời điểm không có khẩu vị.

"Sao có thể như vậy, cho dù chuyện có nhiều đi chẳng nữa, cũng phải phải dùng cơm." Lục Truy nói, "Đại đương gia."

Triệu Việt:...

Vì sao lại là ta?!

Tất cả mọi người trên bàn dùng ánh mắt lóe sáng nhìn hẳn.

Triệu Việt ném đũa xuống ra cửa.

Thượng Vân Trạch nói, "Triệu đại đương gia nhìn qua giống như là muốn đòi nợ."

"Lần này đã tốt hơn nhiều." Hoa Đường nói, "Lần trước thời điểm đi gọi đại nhân, thật sự giống như là muốn đi giết người." So với lần trước, kỳ thật coi như là có cải thiện không nhỏ.

Ám vệ cũng có chút vui mừng, nếu cứ tiếp tục phát triển như vậy, nói không chừng rất nhanh thì có thể vui vẻ lên a.

Mọi người cùng nhau cạn chén rượu, thật sự là không cần phải quá lo a.

Trời còn chưa có hoàn toàn tối đen, Triệu Việt tất nhiên không có khả năng ngênh ngang đến thư phòng phủ nha, bất quá may mắn công phu của hẳn không tệ, vì vậy vẫn là lặng lẽ không một tiếng động rơi xuống ngoài hậu viện thư phòng, đẩy cửa lập tức đi vào.

Ôn Liễu Niên đầu tiên là bị hoảng sợ, sau khi thấy rõ người tới mới nhẹ nhàng thở ra, "Đại đương gia vì sao không gõ cửa?"

Triệu Việt dừng một chút, nói, "Bởi vì sẽ bị người khác phát hiện."

"Cũng đúng." Ôn Liễu Niên lắc lắc đầu, cảm thấy có chút choáng đầu.

Trên bàn còn bày bản đồ địa hình núi Thương Mang, cùng với khẩu cung của đám thổ phỉ, Triệu Việt tiến lên lật hai ba tờ, nói, "Vẫn là không có đầu mối?"

Ôn Liễu Niên lắc đầu, nhìn qua có chút ủ rũ.

Triệu Việt đem đồ trên bàn gom lại toàn bộ, "Đi ăn cơm trước đi."

"Không có khẩu vị." Ôn Liễu Niên ngồi không nhúc nhích, giống như là trái cà chua bị sương làm héo.

Hiếm khi thấy bộ dáng này của hắn, Triệu Việt nhẫn nại hạ tính tình nói, "Cho dù không ăn cơm, người Hồ Đầu Cương cũng không có khả năng sẽ chủ động quy hàng, một khi đã như vậy, vì sao còn muốn hành hạ bản thân mình như thế?"

Ôn Liễu Niên nói, "Đầu bếp Thượng bảo chủ nấu cơm quá thanh đạm."

Triệu Việt:...

"Ta tự mình đến phòng bếp nấu bát bún chua cay, cũng tốt nâng cao tinh thần." Ôn Liễu Niên nói, "Đại đương gia đi dùng cơm đi, không cần để ý đến ta."

Triệu Việt nói, "Nấu hai bát."

Ôn Liễu Niên có chút ngoài ý muốn.

Nhưng Triệu Việt đã bước nhanh ra cửa.

Ôn Liễu Niên sờ sờ mũi, bước đến phòng bếp phía sau phủ nha, xắn tay áo nhanh nhẹn nhóm lửa nhiệt du, một lát sau liền bưng hai bát bún chua cay nóng hôi hổi trở về thư phòng.

Triệu Việt đang ngồi ở trên ghế lật xem tiểu thoại bản, trên bàn còn bày hai bao điểm tâm -- Tùy tay lấy từ Thượng phủ đến.

Ôn Liễu Niên đưa đũa cho hắn.

Trong thư phòng ánh nến lay động, chiếu vào đồ ăn cũng ấm áp lên.

Triệu Việt ăn một ngậm bún chua cay, cảm thấy hương vị không mặn không nhạt, rất ngon.

Ôn Liễu Niên nhin không được hỏi, "Đại đương gia vì sao phải tới đây dùng cơm?"

Triệu Việt nói, "Bởi vì Lục Truy gần đây quá giống bà mẹ già."

Ôn Liễu Niên:...

Triệu Việt gắp một đũa dưa muối.

Còn có một lý do khác, bởi vì đầu bếp Thượng phủ nấu ăn thật sự không bỏ muối.

Miệng thật có thể đạm ra điếu.

Sau khi ăn xong một bát bún chua cay lớn, Ôn Liễu Niên bẻ đôi điểm tâm, tùy tay đưa cho hần một nửa.

Triệu Việt tiếp nhận, cùng hần đồng thời uống trà thanh dạ dày.

Ôn Liễu Niên nói, "Đây là trà Nga Mi Tuyết Nha thượng hạng, ta từ Thục Trung mang tới."

Triệu Việt lắc đầu, "Ta không hiểu trà."

"Không sao, uống tâm cảnh mà thôi." Ôn Liễu Niên bưng bạch từ chén trà, hai đóa hoa đang trôi nổi trong chén, phát ra mùi thơm thảo nhiên.

Triệu Việt tiếp nhận chén, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch.

Ôn Liễu Niên cười cười, giúp hần rót thêm một ly, ngón tay dè nặng hồ cái, tinh tế lại trắng nõn.

Triệu Việt nghĩ rằng, đây mới là bộ dáng người đọc sách nên có.

Cách vách, bên trong Thượng phủ, mọi người cũng đã dùng xong cơm chiều, lập tức ở trong lòng cảm khái thật sự là nhạt a, càng ngày càng nhạt a, trách không được Triệu đại đương gia trốn nhanh như vậy... Lần sau nhất định phải vụng trộm trốn đến phòng bếp bỏ muối !

Nhưng kỳ thật đầu bếp rất vô tội, bởi vì Thượng Vân Trạch lúc mới bắt đầu đã dặn dò qua, khẩu vị phải tận lực thanh đạm.

Chỉ có Mộc Thanh Sơn ăn đến rất thỏa mãn.

"Muốn ra ngoài đi dạo một chút hay không?" Thượng Vân Trạch hỏi hẳn.

"Không cần." Mộc Thanh Sơn lười biếng duỗi eo, "Ta đến gặp đại nhân."

"Ôn đại nhân nói không chừng đang cùng Triệu đại đương gia nghị sự." Thượng Vân Trạch giữ chặt hẳn, "Vẫn là không nên quấy rầy thì tốt hơn."

Mộc Thanh Sơn nói, "Chúng ta cũng có thể cùng nghị sự."

"Mệt mỏi suốt một ngày, buổi tối cũng nên nghỉ ngơi một lát." Thượng Vân Trạch nói, "Không ra ngoài cũng được, ta vừa mua một bức họa, có muốn đến thư phòng xem không?"

"Cũng được." Mộc Thanh Sơn quả nhiên đáp ứng.

Hai người một đường đến thư phòng, đẩy cửa chỉ thấy trên bàn đặt một quyển trục, Thượng Vân Trạch nói, "Là 《 Sơn Thủy Thanh Vân đồ 》 , phí không ít tâm huyết mới mua được."

" 《 Sơn Thủy Thanh Vân đồ 》 của Họa Thánh Hoàng đạo hề ?" Mộc Thanh Sơn nghe vậy quả nhiên kinh hãi.

Thượng Vân Trạch rất hưởng thụ ánh mắt của hắn, "Chính xác."

"Đó nhưng là nghìn vàng khó cầu." Mộc Thanh Sơn kích động đến hai má đều phiếm hồng, "Ta có thể nhìn một cái không?"

"Tất nhiên có thể." Thượng Vân Trạch gật đầu, bằng không ta mua nó làm gì, lúc trước nghe cũng chưa từng nghe qua Hoàng đạo hê này.

Mộc Thanh Sơn chà xát tay ở trên vạt áo, rồi mới cẩn thận mở ra tranh cuộn, đậm mặc sơn thủy chẳng chịt hữu trí, xa xa đám mây phiêu dật, rất có vài phần cảnh ý.

Nhìn bộ dáng hết sức chăm chú của hắn, Thượng Vân Trạch cảm thấy bút bạc này rất có giá trị.

Mộc Thanh Sơn ngón tay nhẹ nhàng sờ soạng qua họa quyển.

Thượng Vân Trạch cười cười, "Nếu người thích -- "

"Đây là mua được ở đâu?" Mộc Thanh Sơn đột nhiên cắt ngang lời hắn.

Thượng Vân Trạch nói, "Thành Tam Ngô."

"Bảo chủ bị lừa rồi." Mộc Thanh Sơn sốt ruột, "Còn có thể tìm được người bán hay không? Nhanh trả lại."

Thượng Vân Trạch ngũ oanh lôi đình, cái gì gọi là bị lừa?

"Hậu nhân phỏng tác (sao chép) cũng thôi đi, còn phỏng đến ấu tả, nhiều nhất cũng chỉ có giá trị hơn mười, mười hai lượng bạc, cùng nguyên tác quả thực khác xa ngàn dặm !" Mộc Thanh Sơn lại hỏi, "Bảo chủ đã chi bao nhiêu tiền mua nó?"

Thượng Vân Trạch:...

Nhiều nhất cũng là hơn một trăm hai mươi lượng bạc?!

Mộc Thanh Sơn đem tranh cuộn cuộn lên đến nhét vào trong ngực hăn, "Mau lên mau lên, không thì đối phương chạy mất."

Thượng Vân Trạch sắc mặt xanh mét, rất muốn đem người bán tranh cuồng đánh một trận.

Mộc Thanh Sơn tận tình khuyên bảo, "Bảo chủ về sau đừng mua mấy thứ này, muốn mua cũng nên mời người xem qua lại làm quyết định, bên trong thơ tranh đồ cổ những người lừa đảo có rất nhiều, vô ý một chút thì sẽ bị lừa."

Thượng Vân Trạch đầu ong ong vang, từ nội tâm phát ra cảm giác... Cuộc đời này của mình chưa bao giờ mất mặt qua như thế.

THỔ PHỈ CÔNG LỰC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 37: Nửa Đêm Muốn Làm Gì???

Thấy Thượng Vân Trạch giống như là nhận phải đả kích rất lớn, Mộc Thanh Sơn chủ động nói, "Chúng ta ra ngoài đi dạo một chút đi?" Dù sao cũng đã bị lừa rồi, ảo não cũng vô ích, có lẽ giải sầu có thể tốt hơn một chút.

Thượng Vân Trạch nói, "Không bằng cùng nhau uống rượu đi?"

"Uống rượu?" Mộc Thanh Sơn khó xử, "Nhưng ta không uống rượu được, còn rất dễ say."

"Vậy thì nhìn ta uống." Thượng Vân Trạch thỏa hiệp một bước.

Mộc Thanh Sơn nghĩ, thì ra người trong giang hồ là như vậy, vừa không thoải mái liền sống mơ mơ màng màng, giống y như lời tiên sinh kể chuyện ở trong trà lâu, vì thế liền gật đầu đáp ứng, "Cũng được."

Thượng Vân Trạch tay trái cầm bình rượu, tay phải chặn ngang ôm lấy hân, thả người đạp vài bước nhảy lên nóc nhà.

Mộc Thanh Sơn nói, "Bảo chủ cũng nên uống ít thôi, uống nhiều không tốt cho thân thể."

Thượng Vân Trạch rót đầy hai bát rượu, một bát trong đó chỉ rót nhọt nhạt.

Mộc Thanh Sơn học hân cầm lên uống một ngụm, thấy chính mình cũng có vài phần bộ dáng đại hiệp.

Thượng Vân Trạch cười cười, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch.

Gió nhẹ hiu hiu, ánh trăng vừa phải.

Đối diện trong phủ nha, Ôn Liễu Niên đang ở thư phòng đuổi người.

Triệu Việt nói, "Mệt thì trở về ngủ đi."

Ôn Liễu Niên lắc đầu, "Còn sớm."

"Nhìn chăm chăm vào bản đồ, không hẳn là có thể tìm ra được đáp án." Triệu Việt nói, "Không bằng hảo hảo ngủ một giấc, sáng mai tỉnh dậy lại suy nghĩ."

Ôn Liễu Niên vẫn là không muốn trở về phòng như vậy.

Triệu Việt đột nhiên nói, "Không bằng ta thay người đi một chuyến đến núi Thương Mang?"

"Đại đương gia?" Ôn Liễu Niên nghe vậy ngẩng đầu, đáy mắt có chút ngoài ý muốn.

"Ta vốn dĩ ngụ ở Triều Mộ nhai, khác với người Truy Ảnh cung." Triệu Việt nói, "Cho dù là bị đối phương phát hiện, cũng có thể nói thành là muốn hợp tác, thương nghị phải ứng phó với việc quan phủ bao vây diệt trừ như thế nào."

"Ta không muốn để bất cứ một ai một mình vào núi." Ôn Liễu Niên nhíu mày.

"Đây là biện pháp duy nhất." Triệu Việt nói, "Huống hồ đối phương cũng không hẳn là có thể phát hiện ta."

Ôn Liễu Niên vẫn là không tán thành, "Nhưng hiện tại Triều Mộ nhai đã không có một bóng người, cho dù người Mục gia trang không biết, Hồ Đầu

bang không hẳn sẽ không biết, đến lúc đó đại đương gia muốn giải thích thế nào?"

"Chuyện này thì càng dễ lừa." Triệu Việt nói, "Phụ cận Triều Mộ nhai đều là địa bàn của ta, người ngoài cơ hồ chưa bao giờ đặt chân đến, phía sau núi không ít các cơ quan ám đạo Lục Truy thiết lập, còn có không ít khe nước động đá hạp cốc kênh sâu, có chính là nơi để lẫn trốn."

Ôn Liễu Niên nói, "Để ta suy nghĩ một chút."

Triệu Việt tiếp tục giúp chính mình châm trà, một sách chính là căn nhãn.

Sau thời gian một chén trà, Ôn Liễu Niên còn đang suy nghĩ.

Triệu Việt ngáp một cái, vươn tay đóng sách của hẳn lại.

Ôn Liễu Niên:...

"Nếu cứ ru rú ở trong phòng, chỉ biết càng lúc sẽ càng nhức đầu." Triệu Việt kéo hẳn đứng lên, "Đi, mang người đến núi Thương Mang."

"Đi đâu?" Ôn Liễu Niên tưởng chính mình nghe lầm.

"Núi Thương Mang." Triệu Việt gõ gõ đầu hẳn, "Yên tâm đi, sẽ không gặp được Mục gia trang cũng sẽ không gặp được Hồ Đầu bang, chỉ là đi giải sầu."

Ôn Liễu Niên nói, "Hoa viên ở phủ nha cũng có thể giải sầu." Tuy nói nhỏ một chút, cũng có thể đi vòng vòng, vì sao nhất định phải đến núi Thương Mang?

Nhưng Triệu Việt hiển nhiên không tính toán trưng cầu ý kiến của hẳn.

Hắc Phong đang ở trong chuồng ngựa ngủ gật, Triệu Việt cỡi bỏ cương ngựa, đặt Ôn Liễu Niên lên.

Mộc Thanh Sơn xa xa ngồi ở trên nóc nhà nhìn thấy, có chút kỳ quái, "Triệu đại đương gia cùng đại nhân muốn đi đâu?"

"Không biết." Thượng Vân Trạch ngửa đầu uống rượu.

Mộc Thanh Sơn tiếp tục đuổi cổ nhìn.

Triệu Việt dẫn ngựa ra phủ nha, tự mình xoay người ngồi ở phía sau Ôn Liễu Niên, lấy ra một cái khăn che mặt màu đen, để tránh bị người khác nhìn thấy.

Hắc Phong vui vẻ vẩy vẩy đuôi, dang rộng bốn vó chạy như điên về phía trước, một đường nhanh như chớp chạy ra khỏi thành.

Ôn Liễu Niên ngược lại là không sợ cưỡi ngựa, chỉ là cảm thấy gió đêm hơi lạnh, vì thế đưa tay lui vào trong tay áo.

Triệu Việt đành phải vòng một tay qua thắt lưng của hắn, để tránh đem người ngã xuống.

"Đại nhân bị đại đương gia mang đến núi Thương Mang?" Triệu Ngũ nghe vậy có chút ngoài ý muốn.

Hoa Đường gật đầu, "Ám vệ đã đi theo."

"Hai vị không cần lo lắng." Lục Truy ban đầu đang cùng Triệu Ngũ uống rượu, sau khi nghe nói việc này thì cười nói, "Đại đương gia không phải người tính tình lỗ mãng, hắn chỉ là ra ngoài giải sầu."

"Giải sầu?" Hoa Đường càng buồn bực, "Sao quan hệ lại đột nhiên lại trở nên tốt như vậy." Cư nhiên còn có thể ra ngoài giải sầu.

"Không liên quan đến quan hệ tốt hay không tốt." Lục Truy nói, "Ra ngoài xem, nói không chừng sẽ có ý nghĩ cùng ý tưởng mới, mà có ý nghĩ cùng ý tưởng mới, mới có thể sớm giải quyết nạn trộm cướp ở núi Thương

Mang. Chung quy hiện tại người Mục gia trang đang ở ngoài thành, đại đường gia lại e ngại với hứa hẹn chậm chạp không thể động thủ, chỉ biết so đại nhân càng muốn muốn quét sạch Hồ Đầu bang hơn."

"Thì ra là như vậy." Hoa Đường phản ứng kịp.

"Cho nên nhị vị không cần lo lắng." Lục Truy nói, "Đại đường gia đối với núi Thương Mang rất tinh tường, đại nhân chắc chắn sẽ không có nguy hiểm."

"A !" Hắc Phong đột nhiên dừng bước, Ôn Liễu Niên cả người đều cúi nhủi về phía trước.

Triệu Việt ôm chặt thắt lưng hăn, đem người ôm xuống lưng ngựa.

Ôn Liễu Niên tim đập thành thịch.

"Nơi này gọi là Liên Tinh cốc." Triệu Việt nói.

"Hử?" Ôn Liễu Niên đứng ở bên cạnh hăn, quay đầu nhìn nhìn chung quanh, chỉ nhìn thấy sơn cốc hẹp dài, tối đen như mực, cũng không nhìn thấy cảnh trí gì.

Triệu Việt nói, "Phía trên."

Ôn Liễu Niên ngẩng đầu.

Cả một bầu trời đầy sao bao la hùng vĩ, cơ hồ muốn trải dài khắp chân trời.

"Thật nhiều sao." Ôn Liễu Niên sợ hãi than lên.

"Nghe nói ở đây là nơi khiến tinh thần người ta lên xuống." Triệu Việt ngồi ở trên một tảng đá lớn, "Khi trong lòng không thoải mái, tới nơi này đổi gió rất hữu dụng."

Ôn Liễu Niên ngồi ở bên cạnh hấn, cảm thấy tầm nhìn quá thật không tệ, nhưng mà hơi lạnh.

Thấy hấn vẫn đang chà xát tay, Triệu Việt đem ngoại bào khoác ở trên người hấn.

"Núi Thương Mang thật lớn." Ôn Liễu Niên nói, "Nhất định còn có rất nhiều nơi cảnh trí không đồng dạng như vậy."

"Xuân Hạ Thu Đông, ngọn núi này bốn mùa so với bên ngoài càng rõ ràng hơn." Triệu Việt nói, "Mùa Xuân cả bầu trời khắp nơi đều là phồn hoa; mùa Hạ khi đổ mưa, cả tòa núi đều mờ lung giống như tiên cảnh; mùa Thu cả khu rừng đều là màu vàng óng, liếc mắt nhìn không thấy được điểm cuối, còn có thể có quả đèn lồng màu đỏ; mùa Đông khắp nơi đều trắng như tuyết, ngay cả một chút xíu màu sắc khác cũng không có, quả thật so với trong thành càng đẹp hơn."

"Cho nên càng phải nên đem ngọn núi này hoàn cho dân chúng." Ôn Liễu Niên nói, "Cả tòa núi đều là kho báu, đến thời điểm đốn củi khai hoang săn thú thông thương, tất cả mọi người cũng sẽ dễ chịu hơn rất nhiều."

"Người thật sự đúng là một vị quan tốt." Triệu Việt liếc nhìn hấn một cái.

Ôn Liễu Niên gật đầu, "Ừm, ta đó giờ vẫn là một vị quan tốt."

Triệu Việt hơi buồn cười.

Ôn Liễu Niên tiếp tục ngẩng đầu ngắm sao, đáy mắt sáng long lanh, vài lọn tóc bị gió thổi lay động, nhẹ nhàng lướt qua hai má Triệu Việt, hơi nhột.

Triệu Việt vươn tay giật tóc của hấn.

Ôn Liễu Niên nghi hoặc nhìn hấn, "Đại đương gia có chuyện?"

Triệu Việt nghĩ rằng, một sách ngay cả tóc cũng so với người bình thường còn mềm hơn, lại nghĩ tới trong ngực còn nửa bao kẹo đậu phộng, vì thế liền lấy ra đưa cho hắn.

Ôn Liễu Niên tiếp nhận, "Không nghĩ tới đại đương gia thích ăn kẹo như vậy." Thật sự là rất có cảm giác tri âm.

Triệu Việt cứng rắn nói, "Không phải ta thích ăn."

Hắc Phong vốn dĩ đang ăn cỏ, sau khi thấy lập tức chạy tới, dùng đầu cọ cọ Ôn Liễu Niên.

Triệu Việt nói, "Nó thích ăn."

Ôn Liễu Niên:...

Hắc Phong dùng ánh mắt tràn ngập nước nhìn hắn, lông mi vụt sáng.

Ôn Liễu Niên bật cười, cầm khối kẹo đậu phộng đút nó.

"Người ăn đi." Triệu Việt nói, "Lão Vương nói không được cho nó ăn nhiều kẹo."

Ôn Liễu Niên nói, "Tả hộ pháp cũng không cho ta ăn nhiều kẹo."

Triệu Việt:...

Nhưng hiếm khi được ra ngoài, ngẫu nhiên ăn vụng một lần cũng không sao. Ôn Liễu Niên cùng Hắc Phong một người một ngựa, phân chia ăn xong nửa bao kẹo đậu phộng, sau đó phui vụng kẹo, cảm thấy rất là thỏa mãn.

Triệu Việt vươn tay chỉ chỉ, "Qua năm sáu tòa núi ở đằng trước kia, đó là địa bàn của Hồ Đầu Cương."

"Đại dương gia thật sự muốn đi?" Ôn Liễu Niên nhìn hẳn.

Triệu Việt gật đầu.

"Là vì có thể sớm ngày cùng người Mục gia trang tính toán nợ cũ?" Ôn Liễu Niên lại hỏi.

Triệu Việt nói, "Đúng vậy."

Ôn Liễu Niên cũng không tiếp tục hỏi nữa.

"Sau khi báo thù xong, ta sẽ trở lại núi Thương Mang." Triệu Việt nói.

"Ở đó cả một đời sao?" Ôn Liễu Niên hỏi.

Triệu Việt cười cười, "Nói giống như Lục Truy, có thể ở đó không bị quấy rầy vượt qua một đời, kỳ thật cũng là phúc khí."

Ôn Liễu Niên "Ân" một tiếng, tiếp tục xuất thần ngắm sao.

"Người thì sao? Nghe Lục Truy nói, Hoàng Thượng muốn triệu người trở về kinh thành?" Triệu Việt lại hỏi.

"Có lẽ đi." Ôn Liễu Niên nói, "Năm đó khoa cử thi Đình, Hoàng Thượng vốn dĩ muốn đem ta để vào Hàn Lâm viện, là ta tự mình muốn làm quan địa phương. Nếu cứ vùi đầu ở trong triều nghiên cứu học vấn, cũng sẽ không biết dân chúng đến tột cùng muốn cái gì."

Triệu Việt bắt đầu cảm thấy, trong triều có thể có một người như vậy, hoàng thượng coi như là nhật được tiện nghi.

Bên trong Thượng phủ, Mộc Thanh Sơn đang tựa vào lòng Thượng Vân Trạch, nhắm mắt lại ngủ say -- Hẳn thật sự là không thể nào thắng được lực rượu, cộng lại uống không đến một chén, thì đã là hỗn loạn.

Thượng Vân Trạch đem người ôm trở về phòng ngủ cách vách, nhẹ nhàng đặt ở trên giường, giúp cởi áo khoác, lại rót trà nóng cho hãn súc miệng.

Mộc Thanh Sơn nhíu mày oán giận, "Nhức đầu."

Thượng Vân Trạch có chút hối hận để cho hãn uống rượu.

Mộc Thanh Sơn bắt lấy ống tay áo của hãn, cả người đều lui vào trong lòng, lý y trượt xuống đầu vai, lộ ra một đường đao thương nhọt nhọt -- Lúc trước gặp phải thổ phỉ xuống núi, suýt nữa bỏ mạng.

Thượng Vân Trạch cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên trên bả vai trắng nõn của hãn.

THỔ PHỈ CÔNG LỰC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 38: Bí Mật Hồ Đầu Cương!!!

Thượng Vân Trạch vẫn luôn cho rằng bản thân mình chính là quân tử.

Nhưng giờ này khắc này, đối mặt chính là người trong lòng vẻ mặt không chút phòng bị, hẳn cũng phải cưỡng ép chính mình làm một quân tử. Có một số việc có vài người, một khi trong lòng muốn quý trọng, vậy thì cũng sẽ bán khoản, hơn nữa sẽ không dễ dàng làm ra chuyện khiến người ta lo lắng cự tuyệt.

Ban đêm hơi lạnh, Mộc Thanh Sơn nhích sát vào trong lòng người bên cạnh, ngủ đến ngọt ngào.

Thượng Vân Trạch tay phải đặt ở trên lưng hẳn vỗ nhẹ, cảm thấy không gian hai người có thể tế thủy trường lưu(*) như thế, kỳ thật cũng coi như là một chuyện tốt đẹp.

(*)Tế thủy trường lưu: Nghĩa là dòng suối nhỏ nhưng chảy dài. Ý nói một tình yêu không thuộc dạng chớp nhoáng, cả thềm chóng chán mà dần nảy nở theo thời gian từng chút từng chút âm thầm đến khắc cốt ghi tâm.

Thời tiết trong núi Thương Mang biến ảo khó đoán, sau một trận cuồng phong gào thét, mưa to nói đến liền đến. Triệu Việt mang theo Ôn Liễu Niên thả người nhảy lên một vách núi, tìm một sơn động để trú mưa, không lâu sau Hắc Phong cũng chạy lên, vẩy vẩy nước mưa trên người xuống, ghé vào một bên ngủ gật.

Triệu Việt lấy hỏa chiết từ trong ngực ra, lại nhặt chút củi khô ở trong sơn động, rất nhanh liền nhóm lên đồng lửa.

Ôn Liễu Niên nói, "Gọi chư vị anh hùng Truy Ảnh cung vào đi."

Triệu Việt có chút ngoài ý muốn, "Sao người lại biết có người đi theo?"
Chẳng lẽ còn có công phu thâm tàng bất lộ.

"Đoán." Ôn Liễu Niên cười tủm tỉm, "Bọn họ hẳn là sẽ không mặc kệ đại
đương gia nửa đêm mang ta ra ngoài."

"Người chỉ đoán đúng một nửa." Triệu Việt nhìn đống lửa cháy lớn,
"Đúng là có theo đến đây, bất quá lúc người đang ngắm sao, thì trở về rồi."

"Vậy là tốt rồi." Ôn Liễu Niên sưởi ấm, "Bằng không khó tránh khỏi sẽ
mắc mưa."

Triệu Việt tìm một cành cây thô dài, cho hắt hong khô quần áo, để tránh
lại cảm lạnh.

Ôn Liễu Niên lười biếng ngáp một cái, sau đó liền ôm đầu gối ngủ gật.
Triệu Việt bên này vừa trải cỏ khô cho Hắc Phong, quay đầu liền thấy hắc
đang lắc lư, nhất thời bị hoảng sợ, chạy lên phía trước giữ chặt người lại.

Ôn Liễu Niên giật mình, "Đại đương gia có chuyện?"

"Cũng không sợ đầu cắm vào trong lửa !" Triệu Việt gõ đầu hắc.

Ôn Liễu Niên mí mắt gục cùng một chỗ, "Buồn ngủ."

Triệu Việt:...

Bên ngoài sơn động mưa gió vù vù, bên trong sơn động lại rất khô ráo
ấm áp, Ôn Liễu Niên gối lên trên đùi Triệu Việt mơ màng ngủ say, trên
người đắp một kiện ngoại bào rộng rãi, dưới thân còn có cỏ khô, vừa mềm
mại lại vừa thoải mái.

Triệu Việt một bên khều khều đống lửa một bên nghĩ, một sách cùng ngựa đều là tổ tông, một người so với một người càng khó hầu hạ.

Buổi sáng ngày hôm sau, Ôn Liễu Niên dùng sức lười biếng đuổi eo, thấy trên mặt có chút ngứa, mở mắt liền thấy được một cái mặt ngựa vô cùng lớn.

"Sớm." Ôn Liễu Niên ngồi dậy, ôm nó xoa xoa đầu.

Hắc Phong vẫy vẫy đuôi, đi bộ ra ngoài động tát hoan.

Đống lửa đã tắt, Ôn Liễu Niên cũng một đường ra sơn động, vừa vịn nhìn thấy Triệu Việt mang theo vài con cá trở về.

"Đại đương gia." Ôn Liễu Niên cười hì hì chào hỏi.

Triệu Việt mặt than nói, "Người là loài cẩu sao?"

Ôn Liễu Niên khó hiểu, "Đại đương gia hà tất gì phải nói ra lời ấy?"

Triệu Việt vươn tay đến trước mặt hắn, trên mu bàn tay rõ ràng có một vòng dấu răng.

Ôn Liễu Niên:...

Triệu Việt cắn răng, "Đây không phải là lần đầu tiên." Ở đâu sẽ có một sách như vậy, một khi ngủ thì sẽ cắn người?

Ôn Liễu Niên bình tĩnh nói, "Đại khái là gặp ác mộng."

"Về sau nếu là thành thân, người sớm muộn gì cũng bị bỏ rơi." Triệu Việt dùng lá cây sạch đem cá bao lại, rồi một lần nữa nhóm lửa lên.

Ôn Liễu Niên ngồi xồm một bên nhìn hẳn bận rộn, "Cá này béo thật."

"Bạch thủy ngư chỉ ở trong khe nước núi Thương Mang sơn mới có, nướng lên ăn rất ngon." Triệu Việt nói, "Nếu là nấu cùng với du tiên sau đó thêm chao, càng là mỹ vị nhân gian."

Ôn Liễu Niên nuốt nước miếng.

"Ăn xong rồi trở về." Triệu Việt nói, "Hiếm khi mới đến đây."

"Ừm." Ôn Liễu Niên nhìn chăm chăm cá trên đồng lửa không dời mắt, "Người qua rất thơm."

Triệu Việt từ nội tâm phát ra cảm giác cho dù không vì mặt khác, chỉ cần hằng ngày có thể ăn được bạch thủy ngư, hăn hăn là cũng sẽ vất hết toàn lực đi tiêu diệt thổ phi.

"Đại nhân cùng đại đương gia còn chưa trở về sao?" Bên trong phủ nha, Hoa Đường sau khi nghe tin thì nhíu mày, "Đang làm những gì, sao lại có thể ở núi Thương Mang cả một đêm."

Ám vệ nói, "Ngắm sao." Sau đó lại bổ sung, "Thoạt nhìn trò chuyện rất vui vẻ."

Trên bàn cơm tất cả mọi người có chút vui mừng, nửa đêm ra ngoài ngắm sao a... Tuy rằng nghe qua giống như có chỗ nào không quá đúng, nhưng rốt cuộc không cãi nhau, cũng coi như là chuyện tốt.

Lại qua nửa canh giờ, Ôn Liễu Niên quả nhiên liền theo Triệu Việt một đường trở về Thượng phủ, còn cầm theo không ít cá.

Lục Truy khen ngợi, "Đại đương gia thật sự là rất có tinh thần." Cư nhiên còn nhảy xuống sông bắt cá.

Triệu Việt trừng mắt liếc nhìn một sách.

Ôn Liễu Niên gãi gãi mặt, rất là bình tĩnh.

Buổi sáng sau khi ăn xong cá nướng, Triệu Việt vốn dĩ muốn mang người rời khỏi núi, kết quả Ôn Liễu Niên đi hai bước thì lại cảm khái một câu "Cá ngon quá", quả thực lỗ tai đều muốn đóng kén. Cuối cùng Triệu đại đương gia không thể không nổi giận ùng ùng đi vòng lại, mò hơn mười con cá xuyên lên, mới khiến hắn không lái nhái nhắc nữa.

Sao lại có một sách phiến như vậy ! Triệu Việt một bên tắm rửa một bên nghĩ, quả thực vẫn muốn bóp cái miệng của hắn không buông tay.

"Đại đương gia." Ôn Liễu Niên gõ cửa.

Triệu Việt đầu ong ong vang, sao lại tới nữa, vì sao không nhanh chóng trở về phủ nha đi?

Thấy trong phòng không có động tĩnh, Ôn Liễu Niên vươn tay đẩy cửa ra nhìn đến tột cùng.

Triệu Việt ngâm mình ở trong thùng tắm, đen mặt nhìn thẳng hắn.

Ôn Liễu Niên:...

Triệu Việt cắn răng, "Chuyện gì?"

Ôn Liễu Niên nói, "Mọi người đều đang đợi."

Triệu Việt nói, "Cá ở phòng bếp."

Ôn Liễu Niên vẻ mặt nghi hoặc, "Mọi người là đang ở thư phòng chờ đại đương gia, cùng thương nghị chuyện diệt trừ thổ phi." Cùng cá có quan hệ gì?

Triệu Việt:...

"Ta đến thư phòng trước." Ôn Liễu Niên giúp hắn đóng cửa phòng lại.

Triệu Việt bắt đầu nghĩ lại vì sao đầu của mình gần đây cũng bắt đầu không đủ dùng, khi nhìn thấy một sách là lúc, điều đầu tiên nghĩ đến không phải là Tri Phủ diệt trừ thổ phỉ núi Thương Mang, mà là kẹo đậu phộng cùng bạch thủy ngư, hơn nữa còn là bún chua cay.

"Nghe nói tối hôm qua đại nhân cùng đại đương gia trò chuyện với nhau rất vui vẻ?" Hoa Đường hỏi.

Ôn Liễu Niên gật đầu, "Cũng không tệ lắm."

"Có thể hỏi một câu hay không, đều hàn huyên những gì?" Lục Truy thật sự là rất ngạc nhiên.

"Cũng không có gì, chỉ là một ít chuyện trước kia, còn có kế hoạch tương lai." Ôn Liễu Niên nói, "Đại đương gia tựa hồ rất thích núi Thương Mang."

"Bởi vì trong núi rất an tĩnh." Lục Truy cười cười, "Không có quá nhiều thế tục hỗn loạn."

Nhớ tới vết sẹo dữ tợn trước ngực của Triệu Việt, Ôn Liễu Niên nghĩ, người trong giang hồ, quả thực đều sẽ có một đoạn chuyện trước đây.

Đợi sau khi Triệu Việt đến, mọi người liền bắt đầu thương nghị chuyện mật thám. Bởi vì không biết nền tảng của đối phương, mà Triệu Ngũ cùng Hoa Đường ở trên giang hồ thanh danh lại hiển hách, có cực ít người không biết, cho nên Ôn Liễu Niên cố ý không tán thành hai người cùng đi trước, cuối cùng liền định ra lý do Triệu Việt cùng Lục Truy đi trước, đi theo là hai ám vệ -- Do vì nửa năm trước mới gia nhập Truy Ảnh cung, cho nên còn chưa quen mặt trong chốn giang hồ, cho dù bị phát hiện cũng có thể nói thành là đệ tử Triều Mộ nhai.

Việc này không nên chậm trễ, nếu đã thương nghị xác định xong, vậy cũng không có đạo lý kéo dài, cho nên buổi chiều ngày hôm sau, bốn người

liền cải trang ra khỏi thành, một đường đi thẳng đến núi Thương Mang.

Hồ Đầu Cương nằm ở chỗ sâu trong núi Thương Mang, cho dù bốn người đều là cao thủ, lúc đến cũng đã là nửa đêm. Lối vào tối đen thành một mảnh, trên trời cũng không trăng không sao, an tĩnh đến cơ hồ có thể nghe được tiếng lá cây bị gió thổi xào xạc.

"Có thể có cơ quan hay không?" Lục Truy nói, "Bằng không phòng bị cũng quá lỏng lẻo rồi."

Triệu Việt nhìn nhìn bốn phía, thả người nhảy dán lên vách núi, y phục dạ hành màu đen cùng núi đá hòa hợp một thể, rất khó bị phát hiện.

Ba người còn lại theo sát phía sau, lặng lẽ không một tiếng động xâm nhập vào chỗ sâu trong sơn cốc.

Sau khi vòng qua vài khúc queo, đằng trước quả nhiên liền xuất hiện một tòa trại, trước cửa dấy lên hừng hực đồng lửa, ước chừng có mười bảy mười tám thủ vệ đang tuần tra.

Lục Truy nói, "Lần trước tới là hai năm trước, không nghĩ tới hiện tại cư nhiên trở nên khí phái như vậy."

"Chỉ bằng vào nhà cướp của ở trong thành Thương Mang, e là không được môn quy như thế." Triệu Việt nói, "Quả thực không phải thổ phỉ bình thường."

"Có người đến." Âm vệ thấp giọng nói.

Bốn người núp sau một tảng đá cực lớn, chỉ thấy xa xa trên sơn đạo, ba người đang cưỡi ngựa chạy nhanh về phía bên này, người đi đầu dáng người hơi gầy, hai bên mép có râu, nhìn qua có chút quen mặt.

"Lúc trước ở thư phòng Ôn đại nhân có nhìn thấy qua bức họa, là Trương Sinh Thụy." Lục Truy nói, "Là nhi tử Trương bá bên trong thiện đường."

"Nhìn thái độ lâu la đối với hãn, hãn là ở trong trại có chút địa vị." Âm vệ nói, "Tư thế xuống ngựa không giống như là có công phu."

"Thổ phi thuần túy vào nhà cướp của, sẽ không cần loại văn nhân tay trái gà không chặt này." Lục Truy nói, "Vào xem, nói không chừng sẽ có phát hiện khác."

Bóng đêm tối đen, cũng là cấp mọi người thêm vài phần tiện lợi, thừa dịp trạm gác lơ lửng trong nháy mắt, rất nhanh liền xâm nhập vào trong Hồ Đầu bang. Cùng đám người Trương Sinh Thụy đi một đoạn, cuối cùng đến một chỗ tinh xảo ngoài trạch viện.

"Nhìn giống như là kiến trúc Giang Nam." Lục Truy nhíu mày, "Sao lại xuất hiện ở trong núi Thương Mang."

Sau khi Trương Sinh Thụy rửa mặt xong rất nhanh liền ngủ, cũng không có bất kỳ khác thường.

"Hương vị thật tà môn." Âm vệ khịt khịt mũi, "Lúc trước vẫn chưa được ngửi qua."

Triệu Việt:...

Lục Truy:...

Bình thường người trong giang hồ người được mùi quý dị, phản ứng đầu tiên chính là nín thở, ở đâu sẽ có người bình thường chiếm tiện nghi còn hít thở mãnh liệt.

Âm vệ chủ động giải thích, "Lúc trước uống qua máu Phượng Hoàng, khói độc chướng khí bình thường đều có thể giải."

Lục Truy hiểu kì, "Là Tiểu Phượng Hoàng của Tần cung chủ cùng Thẩm công tử dưỡng sao?"

Ám vệ lập tức điên cuồng lắc đầu, đó nhưng là Thiếu cung chủ nhà ta a, mỗi ngày đều phải hô phong hoán vũ mục bắn phích lịch, quả thực mệt chết đi được, ở đâu còn nở lòng dùng ngân châm đâm vào móng vuốt nhỏ ! Máu Phượng Hoàng là do Tinh Đấu chân nhân lúc làm khách thì mang đến.

"Ngọn nguồn mùi hương tựa hồ ở phía trước." Triệu Việt nói, "Qua nhìn thử xem."

Lục Truy gật đầu, chỉ là còn chưa kịp hành động, cách đó không xa lại chợt truyền đến một tiếng tiếng nổ cực lớn.

Ánh lửa phóng lên cao, cơ hồ dấy lên nửa bầu trời.

Bên trong trại nhất thời ồn ào một mảnh, ngọn đuốc cũng dần dần nhiều lên, mấy người thừa dịp phía dưới hỗn loạn, cũng cùng chạy tới nơi phát sinh vụ nổ, càng tới gần thì càng cảm thấy hương khí nồng nặc, còn có mùi thuốc nổ cùng lưu hoàng.

Một chỗ phòng ốc đang cháy hừng hực, chung quanh có không ít người đều đang tạt nước dập lửa. Trương Sinh Thụy cũng vội vã chạy đến, Triệu Việt nói, "Nhìn giống như là đang luyện đan?"

Ám vệ lập tức vẻ mặt đầy ghét bỏ, "Thì ra bang chủ này không cường được."

Lục Truy:...

Người bình thường đều sẽ nghĩ là kéo dài tuổi thọ hoặc là trường sinh bất lão ?

"Đang êm đẹp, sao lại đột nhiên nổ tung?" Một nam tử trung niên vẻ mặt đầy hoảng loạn, nhìn ánh lửa tận trời dậm chân.

"Phỏng chừng là hai tiểu đồng tử nhàn hạ." Trương Sinh Thụy nói, "Bất quá hiện tại tám chín phần cũng đã hóa thành tro."

"Chuyện này phải làm sao đây." Nam tử trung niên xoay vòng vòng, "Ngày mai bang chủ sẽ xuất quan, mắt thấy đan dược đã sắp luyện thành, lại phát sinh sự tình này, đến lúc đó nếu trách tội xuống, người ta ai có thể gánh nổi trọng trách này."

"Sự tình cũng đã phát sinh, sốt ruột cũng vô ích." Trương Sinh Thụy than nhiên nói, "Cao phó bang chủ cũng không cần tức giận như thế, bang chủ tuy tính tình có hơi nóng nảy, nhưng cũng không phải là người không phân rõ phải trái."

Ám Vệ đồng loạt bày ra vẻ mặt ghét bỏ, liệt dương thì tìm đại phu đi, bế quan thì có thể có lợi ích gì.

Lửa đã dần dần nhỏ xuống, cuối cùng cũng bị nước dập tắt. Ở bên trong một mảnh cháy đen, nói ít cũng có thể nhìn thấy bảy tám đầu lâu.

Ám vệ nhíu mày, "Dùng người sống luyện đan?"

"Không giống, bằng không hẳn là đã bị nổ chung rồi, sẽ không hoàn chỉnh như thế." Lục Truy nói, "Hẳn là xây đắp ở bên trong phòng ốc."

"Cái nơi quý quái gì thế này." Ám vệ nói, "Năm đó Ma Giáo cũng không âm độc đáng sợ như thế."

"Thừa dịp bây giờ đang hỗn loạn, lại đến nơi khác nhìn thử xem." Triệu Việt nói, "Ở đây cũng không tìm thấy nhiều manh mối."

Sắc trời đã có xu thế để lộ ra, bốn người ở bên trong trại tra xét một vòng, chỉ thấy khắp nơi đều là xương trắng như tuyết, thậm chí còn có không ít độc trùng, trên tường vẽ đồ đẳng quý dị, giống như là từng đôi mắt u oán, nhìn lâu thì sẽ khiến lạnh sống lưng.

Rạng sáng, mọi người lặng lẽ rời khỏi sơn trại, ám vệ lắc đầu, "Đây đâu phải là hang ổ thổ phỉ, rõ ràng chính là hang ổ ma quỷ."

"Phòng chừng ra ngoài vào nhà cướp của cũng chỉ là giả vờ." Lục Truy nói, "Ngẫm không biết đang làm hoạt động gì."

"Các người về trước đi." Triệu Việt nói.

"Chúng ta về trước?" Ám vệ sững sốt một chút, "Vậy còn đại đương gia thì sao?"

"Ta ở lại một đêm." Triệu Việt nói.

Lục Truy nói, "Đại đương gia muốn chờ bang chủ Hồ Đầu Cương xuất quan?"

Triệu Việt gật đầu, "Nếu đã đến đây, tất nhiên phải đem chuyện có liên quan mật thám nghe rõ."

"Cũng được." Lục Truy nói, "Ta cũng ở lại."

Ám vệ tất nhiên cũng không có ý kiến, vì thế một người trong đó trở về báo tin, người khác thì cùng Triệu Việt Lục Truy một đường, tìm sơn động chờ trời tối.

"Ma Giáo?" Bên trong phủ nha, Ôn Liễu Niên sau khi nghe nói nhíu mày.

"Cho dù không phải Ma Giáo, tám chín phần cũng không sai." Ám vệ nói, "Vừa có độc trùng lại vừa có chướng khí, còn có lò luyện đan cùng

xương người, không giống môn phái giang hồ, càng không giống như là hang ổ thổ phỉ vào nhà cướp của."

"Hai vị thấy thế nào?" Ôn Liễu Niên hỏi.

"Xác thực không phải là nơi bình thường." Hoa Đường nói, "Nghe qua giống tà giáo."

"Lúc trước trong thành Thương Mang có ghi lại về những chuyện liên quan thế này không?" Triệu Ngũ hỏi.

Mộc Thanh Sơn lắc đầu, "Từ lúc ta sinh ra cho tới nay, chưa từng nghe nói qua có loại sự tình này."

"Trên hồ sơ cũng chưa từng thấy." Ôn Liễu Niên nói, "Hẳn là từ nơi khác đến núi Thương Mang, sau đó liền cắm rễ ở lại, lại lấy thổ phỉ làm yểm hộ, để che dấu chuyện thật sự chính mình làm."

Hoa Đường cùng Triệu Ngũ liếc mắt nhìn nhau, nhìn tư thế này, đại khái lại có đầu đầu...

THỔ PHỈ CÔNG LỰC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 39: Trong Núi Có Một Con Thiêu Thân!!!

Sắc trời rất nhanh liền tối lại, ba người dựa theo tuyến đường ban ngày, một lần nữa thuận lợi lên vào bên trong Hồ Đầu bang, bên trong sơn trại phòng thủ so với lúc trước càng nghiêm mật hơn, không khí cũng càng tiêu sát hơn.

Cuồng phong nghênh diện thổi đến, mang theo vô số giấy tiền vàng bạc trắng toát, ám vệ bày ra vẻ mặt xui xẻo nói, "Chẳng lẽ bang chủ bọn họ cũng nổ tung cùng với lò luyện đan kia rồi sao ?" Nếu là như thế thì quả thật rất tốt !

"Trại lớn như vậy, cũng không biết chủ thính ở nơi nào." Lục Truy nói, "Đi đến chỗ ở hôm qua của Trương Sinh Thụy xem thử đi."

Triệu Việt gật đầu, ba người vừa muốn động thân đi trước, liền thấy phía trước một đội đệ tử vội vã chạy qua, xem ra là đuổi muốn chạy tới nơi nào đó, vì thế cũng liền đi theo.

Lướt qua một tòa sơn trại, lại xuyên tiến đến một rừng cây khô, nháy mắt liền đến một bãi tha ma, trên đất đều là xương người trộn cùng bùn đất, còn có các loại độc trùng chậm rãi bò sát, phát ra tiếng vang nhỏ vụn.

Ám vệ giật giật khóe miệng, cư nhiên là nơi quý dị như vậy, chẳng lẽ chết thật ?

"Không thể đi theo." Triệu Việt nói, "Trong rừng cây phía trước có không ít quạ đen, khi đến sẽ gây ra tiếng động."

Ba người mai phục ở trên cành cây đại thụ, ngưng thần tĩnh khí nhìn về phía trước, chỉ thấy đội đệ tử kia lại chạy vài bước đến chỗ sâu, rồi sau đó liền liên tiếp biến mất ở phía sau đồng đất, cùng với sương mù trắng xóa trong rừng, khiến trong lòng người ta cảm thấy sợ hãi.

"Có ám đạo." Triệu Việt nói, "Nhìn tư thế này, bang chủ tám phần là ở phía dưới."

"Ở trong ngôi mộ sao?" Ám vệ chà xát cánh tay, "Chặc chặc, cũng không biết là người hay là quỷ."

"Hiện tại phải làm thế nào?" Lục Truy nói, "Nếu trời sáng, chúng ta rất dễ sẽ bị phát hiện." Chung quy còn chưa tới mùa hè thời điểm cây cối tối xum xuê, chỉ dựa vào vài cành cây, muốn che dấu ba đại nam nhân cơ hồ không có khả năng.

Triệu Việt tùy tay nhặt vài con ốc sên ở trên cây lên, ném vào trong rừng cây tối tăm phía trước.

Bầy quạ bị kinh sợ, lập tức kêu 'quác quác' bay lên trời, đệ tử canh giữ bốn phía nhanh chóng chạy qua xem xét đến tột cùng, thấy tựa hồ không có gì khác thường, thì lại tản ra bốn phía, một lát sau, bầy quạ cũng dần dần đáp xuống lại, một lần nữa đứng ở trên thân cây ngủ gật.

Sau khi đợi cho bốn phía an tĩnh, Triệu Việt lại làm động tác cũ, ném vài con ốc sên qua.

Bầy quạ lại loạn thành một đồng, kích động vỗ cánh kêu quác quác, đệ tử chung quanh lại chạy tới rừng cây, nhưng mọi chuyện vẫn giống như bình thường.

Qua ba lần, thủ vệ cũng bắt đầu chột dạ, không rõ đến tột cùng là phát sinh chuyện gì. Vì thế sau khi thương nghị thì phái một người lui xuống bẩm báo, ba người Triệu Việt ngừng hô hấp, lại ẩn nấp vào trong bóng đêm.

Một lát sau, một khối đất hình tròn chậm rãi nứt ra, dưới ngọn đuốc chói lọi, đầu tiên là bốc lên một cỗ sương mù màu vàng, rồi sau đó một hắc bào nam tử chậm rãi ló đầu.

Ám vệ vẻ mặt ghét bỏ, đây là có bao nhiêu mong muốn phần mộ tổ tiên mình có thể bốc hơi.

"Tham kiến bang chủ !" Đệ tử chung quanh nháy mắt quỳ xuống thành một mảnh.

Xuyên qua vài cành cây, Triệu Việt cẩn thận đánh giá hắc y nam tử kia một phen, chỉ thấy hắc y nam tử khoác một bộ áo choàng cực lớn, trên mặt đeo một cái mặt nạ màu bạc, đem cả khuôn mặt đều che đến nghiêm kín, tư thế đi đường có chút cứng nhắc, xác thực là càng giống quỷ hơn.

Hắc y nam tử đi đến phía dưới rừng cây, miệng không biết niệm vài câu gì, một con quạ cực lớn liền đáp xuống đầu vai hắc y nam tử, xả cổ họng kêu quác quác, ở trong đêm tối vờn hiển thế lương.

Ám vệ trợn tròn mắt, chẳng lẽ còn có thể nghe hiểu tiếng chim?!

Triệu Việt cũng siết chặt tay phải, hết sức chăm chú nhìn chằm chằm động tĩnh bên dưới.

Sau khi quạ đen kêu xong, hắc y nam tử lại nhìn thoáng qua trên ngọn cây, xoay người trở về bên trong mộ huyết, đám người Trương Sinh Thụy cũng theo vào, gò đất chậm rãi khép lại, hết thấy lại khôi phục như bình thường.

Sắc trời đã bắt đầu dần dần hửng sáng, đám người Triệu Việt rút khỏi sơn trại, một đường trở về thành Thương Mang. Ôn Liễu Niên vốn dĩ đang ở phủ nha dùng điểm tâm, sau khi nghe được tin tức liền bỏ lại chén chạy tới Thượng phủ, nhìn thấy ba người đều bình yên vô sự, mới xem như là nhẹ nhàng thở ra.

"Cương thi?" Hoa Đường nghe vậy nhíu mày.

"Đúng vậy." Âm vệ gật đầu, "Đi đường rất cứng ngắt, đeo mặt nạ nhìn không rõ mặt, thân hình cao ít nhất cũng chỉ có một nửa cung chủ, hơn nữa khoác áo choàng, quả thực giống y chang như cương thi lệ quỷ trên sân khấu kịch."

"Khoảng cách khá xa, nhìn không được quá nhiều chi tiết, phân biệt không được công phu trụ cột đến tột cùng như thế nào." Triệu Việt nói, "Bất quá giả thần giả quỷ ngược lại là rất giống, lúc nói chuyện với quạ, ngay cả ta suýt chút nữa cũng bị lừa."

"Trên giang hồ chưa từng xuất hiện qua người nào như vậy." Triệu Ngũ nói, "Mà không nói đến chuyện khác, người cao như vậy thì vẫn là chưa nghe qua bao giờ."

"Nhìn môn quy Hồ Đầu bang, nói ít cũng có hai ba trăm người, cái này còn chưa tính phía sau núi." Triệu Việt nói, "Có thể đem nhiều người đều thu về dùng như vậy, hẳn cũng không phải là người bình thường."

"Càng nói càng mơ hồ." Hoa Đường lắc đầu, "Trong võ lâm thích giả thần giả quỷ như thế, phần lớn đều là tên lừa đảo, cao thủ chân chính ngược lại là khiêm tốn lánh đời, càng không nghe ai nói khi đi ra ngoài còn phải tự mang theo một luồng khói."

"Phốc." Ôn Liễu Niên rất không phúc hậu cười ra tiếng.

"Bước tiếp theo phải làm thế nào?" Thượng Vân Trạch hỏi.

"Bên trong sơn cốc đều là độc trùng cùng chướng khí, vẫn là không cần hành động thiếu suy nghĩ thì tốt hơn." Triệu Việt nói, "Bằng không nếu là chọc giận đối phương, khiến đối phương chạy vào trong thành hạ độc hạ cổ, chịu thiệt vẫn là dân chúng."

"Không sai." Ôn Liễu Niên gật đầu, "Việc này không cần nóng vội, chuyện an nguy liên quan đến dân chúng an nguy, vẫn là phải suy nghĩ cho ổn thỏa."

"Bất quá lại nói, Hồ Đầu bang cùng Mục gia trang này ngược lại là rất giống." Hoa Đường nói, "Giống nhau đều là độc trùng khắp nơi, chưởng môn nhân cũng không phải dạng tốt gì."

Vừa dứt lời, nha dịch liền đến tìm, nói là hai vị trang chủ Mục gia trang đang ở đại sảnh phủ nha, thỉnh đại nhân cùng tiến đến nghị sự.

"Được, nhắc Tào Tháo Tào Tháo đến." Thượng Vân Trạch buông tay, "Tám chín phần là thúc giục đại nhân mau diệt trừ thổ phi."

"Ta đi xem." Ôn Liễu Niên chỉnh lại áo, cùng Mộc Thanh Sơn hai người cùng trở về phủ nha, Hoa Đường cùng Triệu ngũ cũng một đường đi theo qua.

"Ôn đại nhân, Mộc sư gia." Mục Vạn Lôi đứng lên.

"Hai vị trang chủ." Ôn Liễu Niên vẻ mặt tươi cười nhiệt tình khách sáo, "Hôm nay sao lại rảnh rỗi như thế."

Mục Vạn Hùng lạnh lùng nói, "Chúng ta ngày ngày đều rất rảnh." Cả ngày đóng quân ở ngoài thành không có việc gì, ngoại trừ ăn cơm chính là ngủ, chỉ kém lấy mặt chược đến xát. Vừa nghĩ đến Triệu Việt ở trong núi Thương Mang, quan phủ lại chậm chạp không chịu hạ lệnh xuất binh, tâm tình tất nhiên sẽ không tốt, nói chuyện cũng liền giống như ăn thuốc nổ.

Bất quá Ôn Liễu Niên hiển nhiên không quan tâm đến suy nghĩ của hắn, nói cách khác, ta lại không mời, chính là người nhất định muốn đến, mà nếu đến đây, thì tất nhiên nhất định phải nghe ta, bằng không là không hợp lý.

Cho dù Mục gia trang không đem thành Thương Mang đặt vào mắt, tóm lại còn phải kiêng kị Truy Ảnh cung ở phía sau hẳn, vì thế Mục Vạn Lôi nhần nại hạ tính tình nói, "Nay thổ phỉ trong núi Thương Mang đã quét sạch hơn một nửa, còn dư Triều Mộ nhai chậm chạp không chịu lộ đầu, đại nhân có tính toán gì không?"

"Không chỉ là Triều Mộ nhai." Ôn Liễu Niên sửa đúng, "Còn có Hồ Đầu Cương."

Mục Vạn Lôi nói, "Vậy đại nhân tính toán đối phó cái nào trước?"

Ôn Liễu Niên nói, "Tất nhiên là Hồ Đầu Cương."

Mục Vạn Hùng vừa nghe liền nóng nảy, "Vì sao không thể 'Tất nhiên' là Triều Mộ nhai?"

"Ta biết nhị vị đương gia nóng lòng báo thù, bất quá chuyện diệt trừ thổ phỉ tất yếu phải lấy đại cục làm trọng, không được qua loa." Ôn Liễu Niên nói, "Triều Mộ nhai ở phía trên ngọn núi cao và hiểm trở, bốn phía cơ quan tầng tầng, hơi vô ý thì sẽ chịu thiệt, tất nhiên phải thận trọng. Tương đối mà nói Hồ Đầu bang càng dễ đối phó rất nhiều, đi trước sau đó bắt lại, không chỉ có thể tránh miễn cho hai bên cấu kết, còn có thể khích lệ tinh thần."

Mục Vạn Hùng bị hẳn nói đến choáng đầu, cũng lười tiếp tục dây dưa điếm này, "Vậy bước tiếp theo đến tột cùng có kế hoạch gì?"

Ôn Liễu Niên nói, "Không bằng hai vị trang chủ mật thám một chuyến đến Hồ Đầu bang?"

Mục Vạn Hùng tròn tròn mắt, chỉ là không đợi hẳn lên tiếng kháng nghị, Mục Vạn Lôi cũng đã đáp ứng, "Được."

Mục Vạn Hùng kinh ngạc nhìn thoáng qua đại ca mình.

"Biết người biết ta, mới có thể trăm trận trăm thắng." Mục Vạn Lôi nói, "Chỉ là hai huynh đệ chúng ta đối với địa thế núi Thương Mang không quen thuộc lắm, có thể thỉnh Triệu thiếu hiệp cùng Tả hộ pháp cùng đi hay không?"

"Tất nhiên phụng bồi." Hoa Đường nhếch cao khóe miệng, rất sáng khoái đáp ứng.

Triệu Việt cùng Lục Truy đã mật thám qua một lần, ngoại trừ có chút không khí quỷ dị, bên trong tựa hồ cũng không có cao thủ chân chính -- Chung quy ngay cả ám vệ cũng không phát hiện được, thì càng không có lý do gì sẽ phát hiện Hoa Đường cùng Triệu Ngũ, cho nên Ôn Liễu Niên cũng không có mở miệng ngăn cản. Đợi sau khi Mục Vạn Lôi cùng Mục Vạn Hùng cáo từ, mấy người lại vào bên trong Thượng phủ, đem chuyện vừa rồi đại khái nói một lần.

"Mục Vạn Lôi đại khái cũng là thật sự sốt ruột." Triệu Việt nói, "Bằng không dựa theo tính cách của hắn, nghe được mật thám hắn là phải tìm đủ mọi cách từ chối mới đúng, quả quyết không có khả năng một câu đáp ứng."

"Đêm nay nhị vị vất vả rồi." Ôn Liễu Niên nói.

"Đại nhân không cần khách khí." Hoa Đường nói, "Nếu đã đáp ứng ở lại hỗ trợ, tất nhiên phải giúp đến cùng."

"Nói không chừng Mục Vạn Lôi cùng Mục Vạn Hùng thật sự đúng là có thể nhìn ra chút manh mối." Thượng Vân Trạch nói, "Giống như lời Tả hộ pháp nói lúc trước, hai bên đều là dùng thủ đoạn lấy cổ độc để khống chế địch, khác nhau lớn nhất chính là; một là trong ngôi mộ ở thâm sơn, một là ở trên mặt đất."

Nói cũng đúng a... Ôn Liễu Niên xoa bóp cằm, càng thêm xác định một chuyện -- Hai huynh đệ Mục gia trang, quả nhiên không phải là người tốt !

Đám người Triệu Việt thức suốt hai ngày, tất nhiên đều là cực kì mệt mỏi, sau khi nghị sự xong thì trở về phòng nghỉ ngơi, chỉ là vừa mới tắm rửa xong, lại có người bắt đầu gõ cửa, "Đại đương gia."

Triệu Việt mở cửa phòng ra.

Ôn Liễu Niên bưng một chén chè hạt sen ngân nhĩ, đứng ở cửa cười tủm tỉm nhìn hẳn.

THỔ PHỈ CÔNG LỰC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 40: Triệu Đại Dương Gia Không . Được!!!

Triệu Việt mặt than tiếp nhận bát từ trong tay hẳn, "Đa tạ."

"Là Tả hộ pháp nấu, bên trong bỏ thêm thảo dược." Ôn Liễu Niên nói, "Tuy nói đại dương gia nội lực cao cường, bất quá không ai biết chương khí trong cốc đến tột cùng có những gì, vẫn là cẩn thận thì tốt hơn."

Triệu Việt ngửa đầu một hơi uống cạn sạch.

Ôn Liễu Niên lướt qua bên cạnh hẳn vào trong phòng.

Triệu Việt cầm bát trầm mặc.

Ta không có mời người tiến vào.

Ôn Liễu Niên ngồi ở bên cạnh bàn, tự rót cho mình một chén trà.

Triệu Việt đành phải hỏi, "Tìm ta có việc?"

"Về đồ đằng trong Hồ Đầu Cương." Ôn Liễu Niên nói, "Có thể mời đại dương gia vẽ ra được không?"

Triệu Việt nói, "Việc này người nên đi tìm Lục Truy."

"Ta đi tìm rồi." Ôn Liễu Niên nghiêm túc nói, "Thế nhưng nhị dương gia đã ngủ."

Triệu Việt:...

Nếu người tới muộn một chút, thì ta cũng có thể ngủ.

Ôn Liễu Niên hỏi, "Đại dương gia mệt rồi sao?"

Triệu Việt nói, "Đúng vậy."

Ôn Liễu Niên nói, "Nga."

...

Triệu Việt cảm thấy chỉ cần nói chuyện với con mọt sách này quá mười câu, chính mình nhất định sẽ sinh ra xúc động gõ đầu hấn.

Ôn Liễu Niên lưu luyến không rời bước ra ngoài, đến cửa còn bưng bát rỗng quay đầu.

Triệu Việt lao tâm lao lực quá độ, "Ta vẽ cho người là được chứ gì."

Ôn Liễu Niên nháy mắt vui vẻ ra mặt, ngồi ở bên cạnh bàn giúp hấn mài mực.

Triệu Việt hung dữ nói, "Cũng không biết kiếp trước đến tột cùng ta thiếu người bao nhiêu tiền."

Ôn Liễu Niên đem bút đưa cho hấn, chính mình nằm sấp ở trên bàn nhìn.

Triệu Việt dùng cán bút gõ gõ mũi hấn, lại hồi ức một chút về đồ đảng thấy ở trong Hồ Đầu Cương, liền hạ xuống nét đầu tiên.

Ôn Liễu Niên chồm sát tới nhìn, trên người có mùi hương nhàn nhạt.

Triệu Việt nghĩ thầm, còn rất dễ ngủ.

Một lát sau, Ôn Liễu Niên nói, "Vì sao khó coi như thế?"

Triệu Việt:...

Ôn Liễu Niên nghi hoặc, "Đồ đảng kia thật sự là giống như vậy sao?"

Triệu Việt dừng một chút, nói, "Cũng không phải giống hoàn toàn."

Ôn Liễu Niên:...

Triệu Việt cắn răng, "Đã sớm kêu người đi tìm Lục Truy rồi !" Xiêu xiêu vẹo vẹo, ai có thể vẽ được chính xác như vậy.

Ôn Liễu Niên ho khan hai tiếng.

Triệu Việt bóp chặt mặt hăn, "Người dám cười?"

"Ta không có." Ôn Liễu Niên nghiêm túc lắc đầu.

Triệu Việt nhìn thẳng hăn.

Một lát sau, Ôn Liễu Niên, "Phốc."

Triệu Việt hung hăng nhéo lỗ tai hăn.

Ôn Liễu Niên an ủi, "Đại đương gia không cần chú ý, ít nhất nhìn qua rất chất phác."

Triệu Việt căm giận bỏ lại hăn đi ngủ một giấc, mọt sách không biết phân biệt !

Ôn Liễu Niên ngồi ở bên cạnh bàn, lau nước mắt vừa cười chảy ra, rồi sau đó liền cầm lấy xấp giấy Tuyên Thành kia, cẩn thận nhìn từng tờ.

Sau một nén hương, Ôn Liễu Niên xoa xoa huyết thái dương, đứng lên lười biếng đuổi người. Trên giường Triệu Việt đã ngủ, để trần nửa thân trên, chăn cơ hồ muốn rơi xuống đất.

Ôn Liễu Niên thật cẩn thận nhìn thoáng qua, chỉ thấy lúc hăn ngủ, mặt mày ngược lại là so với bình thường nhu hòa hơn rất nhiều, tóc lộn xộn, cũng không biết có phải cùng hăn là một dạng người hay không.

Nhìn không được liền vươn tay sờ soạng một chút.

Có chút sần chắc a...

Ôn đại nhân gãi gãi cằm, tầm mắt tiếp tục nhìn xuống.

Triệu Việt nhắm mắt lại, tâm nói một sách này lại muốn làm gì.

Hầu kết hơi lẩn lộn, ngực không ít vết thương, giống như là đao thương cùng vết roi, thịt cơ bụng rất rắn chắc, nhìn xuống chút nữa, Ôn Liễu Niên ho khan hai tiếng, nhìn trời.

Triệu Việt dờ khóc dờ cười, đây là coi đến nghiện hay là sao.

Người luyện võ, dáng người quả thực so với người đọc sách càng đáng xem a ! Ôn đại nhân đưa ra kết luận, sau đó nhạt chần từ trên mặt đất lên, muốn giúp hẳn nhẹ nhàng đắp lại.

Triệu Việt đột nhiên xoay người, vươn tay đem người ôm vào trong lòng, nặng nề đặt ở bên trong giường.

Ôn Liễu Niên phi thường giật mình, theo bản năng liền đẩy ra.

Triệu Việt vốn dĩ là có ý định muốn dọa hấn, tất nhiên sẽ không dễ dàng buông tha như vậy, không chỉ không buông tay, còn ôm người chặt một chút, thậm chí còn cọ cọ hai cái.

Ôn Liễu Niên:...

Triệu đại đương gia thăm nghĩ, mềm !!!

Sau đó ngay sau đó, Ôn Liễu Niên liền bắt đầu cùng sử dụng tay chân đẩy hấn, sử dụng hết sức lực từ lúc bú sữa mẹ đến giờ. Triệu Việt trong lòng buồn cười, vừa định tiếp tục khi dễ thêm một lúc nữa thì buông tay, đột nhiên lại bị hấn dùng đầu gối thúc vào phần dưới rốn ba tấc một cái.

ĐÓ... GỌI... LÀ..... NGOAN... ĐỘC...A

Triệu Việt trước mặt tối sầm, lông mi gắt gao nhú lại, ngược lại hít khí lạnh ngòi dây.

Ôn Liễu Niên vẻ mặt vô tội nhìn hẳn.

"Ở đâu học được ám chiêu này !" Triệu Việt đè lực rít gào !

Ôn Liễu Niên bên tai có chút hồng, ánh mắt có chút ai lạnh.

Triệu Việt:...

Triệu Việt:...

Triệu Việt:...

Chỉ là chỉ đùa một chút mà thôi, cũng không cần phải bày ra vẻ mặt tình một đêm sau đó muốn đối phương phụ trách này đi?

Đương nhiên, Ôn đại nhân chỉ là thấy chính mình vừa rồi tựa hồ xác thực có chút ngoan độc, vì thế liền tiên phát chế nhân bắt đầu u oán, cũng hảo chiếm cứ đạo đức cao điểm, để tránh bị đánh năm sấp.

Triệu Việt rồi rả nói, "Uy."

Ôn Liễu Niên một bên tiếp tục u oán, một bên thong thả nhảy xuống giường, chuẩn bị chạy trốn.

Thật sự đúng là bị dọa sợ? Triệu đại đương gia có chút buồn bực, lúc trước khi ở Triều Mộ nhai, các huynh đệ cũng thường xuyên luyện võ công xong sau đó cùng nhau đến khe nước ở sau núi tắm rửa, kề vai sát cánh linh tinh sớm thành thói quen, còn chưa thấy qua có người sẽ như vậy. Bất quá ngẫm lại, trên núi một đám người thô kệch, cũng không thể so sánh với một sách -- Chung quy cho dù tính lại có chút đáng giận, nhưng bản chất cũng

vẫn là người đọc sách, nhìn thấy một gốc cây cũng có thể ngâm bảy tám bài thơ, trong lòng tất nhiên là phải nghĩ đến càng nhiều một chút.

Ôn Liễu Niên đã thuận lợi di chuyển tới cửa.

Vì tỏ vẻ "Loại sự tình này kỳ thật rất bình thường", Triệu Việt nhất thời đầu đánh đường sắt, "Ta cùng với Lục Truy cũng thường xuyên như thế."

Ôn Liễu Niên cước bộ dừng một chút, 'vèo' một tiếng liền chuồn ra cửa.

Triệu Việt dang rộng tứ chi nằm phịch trên giường, cảm thấy rất là đau đầu.

"Đại nhân." Âm vệ thành quần kết đội từ trong viện đi qua, mỗi người cầm một quả đại căn, sau khi nhìn thấy hấn lập tức chào hỏi, sau đó nghi hoặc hỏi, "Vì sao y phục của đại nhân lộn xộn như thế?"

Ôn Liễu Niên lấy từ trong bố túi ra một quả đại, bình tĩnh trở về phòng ngủ.

Tóc tai loạn xạ mặt lại đỏ, lại nhìn về phía trước, chỉ có một tiểu viện Triệu Việt ở tạm, tập thể âm vệ kinh ngạc, thậm chí ngay cả quả đại cũng quên ăn !

Loại cảm giác chân tướng bị đánh trúng này, quả thực chính là hoa mắt thần mê !

Trễ một chút, Hoa Đường đang ở trong viện sửa sang lại ám khí, chỉ thấy Triệu Ngũ đẩy cửa bước vào, vẻ mặt rất rối rắm.

Hoa Đường hỏi, "Người đây là nhật bạc hay là ném bạc ?"

Triệu Ngũ ngồi ở đối diện nàng, "Hỏi người một chuyện."

Hoa Đường gật đầu, "Nói."

Triệu Ngũ nói, "Nói trước, không phải ta muốn dùng."

Hoa Đường đáy mắt khó hiểu, "Cái gì không phải ngươi muốn dùng?"

Triệu Ngũ nói, "Có thuốc gì ... Tráng dương..... hay không?"

Hoa Đường giống như bị sét đánh trúng, ngơ ngác nhìn hẳn.

"Đã nói không phải ta muốn dùng !" Triệu Ngũ quynh lên, đây là ánh mắt gì !

"Có ngược lại là có." Hoa Đường bình tĩnh lại, "Ai muốn a?"

Triệu Ngũ nói, "Đại nhân."

Hoa Đường giật mình, "Thì ra đại nhân còn có ẩn tậ này."

Triệu Ngũ lại nói, "Kỳ thật cũng không phải đại nhân."

Hoa Đường hiểm khi bị làm cho hồ đồ, vươn tay thử độ ẩm trên trán của hẳn.

"Đại nhân là muốn giúp Triệu đại đương gia." Triệu Ngũ bổ sung, "Càng bổ càng tốt."

Hoa Đường:...

Cho dù Triệu đại đương gia quả thật có phương diện này... Vấn đề, vì sao giúp hẳn hỏi dược cư nhiên lại là đại nhân?

Triệu Ngũ nói, "Thuốc."

Hoa Đường mở hộp thuốc, "Loại chuyện này gấp không được, bổ quá không tốt."

Triệu Ngũ gật đầu, đem phương thuốc cùng dặn dò một đường chuyên cho Ôn Liễu Niên.

Vì thế lúc dùng cơm chiều, Triệu Việt vừa mới ngồi vào nhà ăn, trước mặt liền bị người đặt một bát canh.

Chung quanh một vòng ám vệ, đều dùng ánh mắt tràn ngập thâm ý nhìn hăn, đây chính là Ôn đại nhân tự tay hầm canh, ở phòng bếp bận rộn nửa ngày, thần thần bí bí cũng không biết bỏ thêm gia vị gì, chúng ta căn bản là không muốn uống.

Triệu Ngũ Hoa Đường đã cùng Mục thị huynh đệ một đường đến núi Thương Mang, tất nhiên cũng sẽ không có người tiến đến giải thích nghi hoặc, cho nên mọi người cũng liền tùy ý suy nghĩ phân phi ở trong đầu, đem chuyện suy nghĩ thành có khả năng hay không có khả năng.

Ôn Liễu Niên cùng Lục Truy cũng vào nhà ăn.

"Một cỗ vị thuốc." Lục Truy nhíu mày, "Ai bệnh vậy?"

Mọi người đồng loạt chỉ vào bát canh trước mặt Triệu Việt.

Ôn Liễu Niên, "Khụ."

"Đại đương gia không thoải mái?" Lục Truy cầm bát canh lên, dùng thìa khuấy canh gà một chút, phía dưới đều là dược liệu, sau khi thấy rõ thì khiếp sợ, "Canh này là ai hầm?"

Ôn Liễu Niên, "Khụ !"

"Có vấn đề gì sao?" Triệu Việt hỏi.

Lục Truy chằm chước dùng từ một chút, nói, "Có chút bổ."

Triệu Việt hỏi, "Bổ cái gì?"

"Khụ khụ khụ !" Ôn Liễu Niên vịn khung cửa, thong thả bước ra bên ngoài.

"Người quay lại cho ta !" Triệu Việt nghiêng răng nghiêng lợi.

Ôn Liễu Niên biện giải, "Ta là thành tâm muốn xin lỗi."

"Đến tột cùng là bố cái gì?" Ám vệ thật sự là hiếu kì.

Lục Truy nói, "Thận."

Ôn Liễu Niên đồng thời mở miệng, "Phong hàn !"

Thế nhưng hiển nhiên không thể có độ tin cậy.

Ám vệ giật mình mở to hai mắt, giữa trưa y phục hỗn độn từ phòng ngủ Triệu đại đương gia đi ra, buổi tối liền thu xếp muốn bố thận, trung gian đến tột cùng phát sinh chuyện gì, căn bản là không thể cẩn thận suy nghĩ.

Triệu Việt siết chặt tay.

Ôn Liễu Niên nhanh chóng trốn đến phía sau ám vệ.

Lục Truy lại dùng ánh mắt vạm mã bên đằng nhìn Triệu Việt, vì sao Ôn đại nhân phải giúp người bố thận?!

Triệu Việt lao tâm lao lực quá độ, "Người nghe ta giải thích."

Lục Truy nói nhanh, "Đại đương gia không cần giải thích với ta."

Triệu Việt nói, "Chuyện không phải như người nghĩ đâu."

Lục Truy hiếm khi da đầu run lên, "Đại đương gia nói đùa, việc này lại không có liên quan gì với ta." Vì sao nhất định phải cố chấp giải thích?! Huống hồ Ôn đại nhân nhưng là ngay cả canh cũng hầm xong rồi a !

Triệu Việt ngực khó chịu, đơn giản xách Ôn Liễu Niên rời khỏi nhà ăn.

Nhân cơ hội này, ám vệ nhanh chóng hướng Lục Truy thông dụng một chút chuyện liên quan đến "Y phục hỗn độn gò má phiếm hồng" cùng "Canh gà bổ thận".

Lục Truy trợn mắt há hốc mồm, thấy đại khái chính mình phải cần suốt một đêm, mới có thể hoàn toàn bình tĩnh lại. Chung quy dựa theo suy đoán lúc trước của hắn, chỉ cần hai người có thể không cần vừa gặp mặt liền cãi nhau, đã là đáng quý lắm rồi, lại ngàn vạn lần không nghĩ tới núi cao còn có núi cao hơn, cư nhiên có thể có loại khả năng này !

Quả thật không hổ là Đại đương gia, tiến triển có thể nói là tiến triển cực nhanh, người bình thường so ra kém xa.

Triệu Việt đem Ôn Liễu Niên một đường xách đến thư phòng, "Đứng yên !"

Ôn Liễu Niên:...

Hung phạm.

Triệu Việt trừng hắn.

Ôn Liễu Niên cẩn thận nói, "Ta là kêu phòng bếp đợi đến sau khi cơm chiều, lại đem canh đưa đến phòng đại đương gia." Không có nói đem đến nhà ăn a !

"Đang êm đẹp hầm canh làm gì !" Triệu Việt giận dữ nhéo mặt hắn.

Ôn Liễu Niên đau đến mũi cũng nhăn lại, "Buổi sáng ta không phải cố ý, nghĩ uống bát canh có thể bổ một chút."

"Phiền chút khí lực ấy của ngươi, còn dùng thuốc bổ?" Triệu Việt đem người đặt ngồi ở trên bàn tròn, hai tay chống ở hai bên hắn, từ phía trên

nhìn xuống đặng đặng sát khí.

Ôn Liễu Niên rụt lui, "VẬY ta đi giải thích một chút."

"Còn muốn giải thích thế nào !" Triệu Việt chớp mũi cơ hồ cùng hấn dấn cùng một chỗ, "Cái gì cũng không được nói, chuyện này đừng ở đây, biết chưa?!"

Ôn Liễu Niên điên cuồng gật đầu.

Triệu Việt hừ lạnh một tiếng, đem người xách trở về nhà ăn.

Người còn lại vốn dĩ đang thảo luận nhiệt liệt, sau khi nhìn thấy hai người tiến vào, nhanh chóng làm ra bộ dáng vùi đầu khổ ăn, ngay cả Lục Truy cũng bắt đầu gặm chân gà.

Triệu Việt đặng đặng sát khí nói, "Ăn cơm !"

Đang ăn đang ăn ! Ấm vệ liều mạng thêm cơm, hơn nữa tại lén lén lút lút hỏi Ôn Liễu Niên, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì.

Ôn đại nhân tuân thủ hứa hẹn nói, "Đại đương gia không cho ta nói."

Không cho nói là được rồi, cũng không phải chuyện tốt gì. Ấm vệ vẻ mặt sầu lo, bằng không sao lại có thể gọi là ẩn tặc.

Thật sự là ngàn vạn lần không nghĩ tới, Triệu đại đương gia nhìn qua uy mãnh cao lớn như vậy, cư nhiên còn có chuyện buồn rầu này.

Thật sự là phi thường khiến người ta đồng tình.

Cách đó không xa bên trong tiểu viện, Lục Truy cũng đang thân thiết, "Đại đương gia quả thật không cần mời đại phu nhìn một cái sao? Nói không chừng có thể trị."

Triệu Việt sắc mặt xanh mét, phất tay đem người đuổi ra ngoài.

Lục Truy lại tận tình khuyên bảo, "Ngàn vạn lần không thể giấu bệnh sợ thầy."

Triệu Việt cảm thấy chính mình nhất định sẽ tẩu hỏa nhập ma.

Đêm này, tất cả mọi người không thể yên giấc, một bên lo lắng Triệu Ngũ cùng Hoa Đường, một bên nghĩ mời đại phu tốt nhất cho Triệu đại đương gia, bất tri bất giác liền đến trời sáng.

Phía dưới đăng báo mấy vụ án, cho nên ngày hôm sau Ôn Liễu Niên cũng không đến Thượng phủ, vẫn ở trong phủ nha bận rộn. Mộc Thanh Sơn sau khi dùng qua điểm tâm liền đến cùng nhau xử lý hồ sơ, thuận tiện hiếu kì hỏi, "Đại nhân có biết hôm qua Triệu đại đương gia làm sao không?" Bởi vì hắn vẫn cùng Thượng Vân Trạch ở ngoài thành, cho nên cũng không biết phát sinh chuyện gì.

Ôn Liễu Niên nói, "Không có gì, nhiễm phong hàn mà thôi."

"Thì ra chỉ là phong hàn a." Mộc Thanh Sơn nhẹ nhàng thở ra, "Như thế thì tốt, mới vừa rồi nhìn không khí trên bàn, ta còn tưởng rằng là có chuyện khó lường."

...

Ôn Liễu Niên quyết định trong một tháng kế tiếp, vẫn là cách Triệu Việt xa một chút thì tốt hơn !

Giữa trưa, Hoa Đường rút cuộc từ núi Thương Mang trở về, Ôn Liễu Niên hỏi, "Tiểu Ngũ đâu?"

"Quân doanh ngoài thành, ở cùng người Mục gia trang" Hoa Đường nói.

"Lần này mật thám có phát hiện gì không?" Ôn Liễu Niên giúp nàng rót một tách trà.

"Có, bất quá chỉ là phỏng đoán." Hoa Đường nói, "Đại nhân có biết vì sao Tiểu Ngũ phải lưu lại ở ngoài thành không?"

Ôn Liễu Niên lắc đầu, "Vì sao?"

"Đêm qua khi lên vào Hồ Đầu Cương, vừa vặn thấy được một đám người đang tế trời." Hoa Đường nói, "Nếu ta không nhìn lầm, hai huynh đệ Mục gia có lẽ là biết được thân phận thật sự của bang chủ Hồ Đầu bang !"

THỔ PHỈ CÔNG LỢC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 41: Vì Sao Nhất Định Phải Giải Thích Với Ta?

"Tả hộ pháp sao lại nói như vậy?" Ôn Liễu Niên nghe vậy nhíu mày, "Chẳng lẽ tối hôm qua lúc mật thám, bị đối phương phát hiện tung tích?"

"Ngược lại cũng không phải." Hoa Đường nói, "Đêm qua sau khi ta cùng với Tiểu Ngũ mang theo Mục thị huynh đệ vào núi, chỉ thấy bên trong cả tòa trại đều là sương khói lượn lờ, lúc đầu còn tưởng rằng bị cháy, sau đó thì thấy người bên trong tựa hồ không chút kinh hoảng, ngược lại rất chỉnh tề nghiêm túc."

"Sương khói từ đâu đến?" Ôn Liễu Niên hỏi.

"Phía sau núi đang đốt dã cỏ tranh." Hoa Đường nói, "Địa phương khác rất ít, bất quá một dãy Vân Nam có rất nhiều, bình thường có thể làm đồ gia vị, sau khi phơi khô còn có thể châm huân diệt muỗi."

"Cho nên Hồ Đầu bang có liên quan đến Vân Nam?" Ôn Liễu Niên như là có chút suy nghĩ.

"Có lẽ." Hoa Đường gật đầu, "Sau khi ta ngửi được mùi dã cỏ tranh, theo bản năng liền liếc mắt nhìn Mục thị huynh đệ, liền thấy đáy mắt bọn họ tựa hồ có chút nghi hoặc, hiển nhiên cũng là cảm thấy được khác thường."

Mà Tiểu Ngũ tuy rằng là đệ đệ Tây Nam vương Đoạn Bạch Nguyệt, bất quá thời gian ở Miêu Cương không lâu, đại đa số thời gian đều ở trong cung, cho nên đối với mùi dã cỏ tranh cũng không quen thuộc, vì thế khi ngửi được thì thuận miệng hỏi một câu, "Mùi gì thế?".

"Hình như là hương liệu nào đó." Hoa Đường cũng không nói rõ, mà là hỏi, "Hai vị trang chủ có biết không?"

Mục Vạn Lôi lắc đầu, "Không quá rõ ràng."

"Không quá rõ ràng?" Ôn Liễu Niên như là có chút suy nghĩ.

"Mùi đã cỏ tranh tuy nồng nặc khó ngửi, bất quá huân muỗi hiệu quả vô cùng tốt, ở dân gian Vân Nam rất là phổ biến, trong cung không biết thì cũng thôi đi, Mục Vạn Lôi thân là trang chủ Mục gia trang, định cư ở Tây Nam, nói không biết hiển nhiên không tin được." Hoa Đường nói, "Tám phần là cố ý muốn giấu diếm."

"Sau đó thì sao?" Ôn Liễu Niên tiếp tục hỏi.

"Theo mùi đã cỏ tranh, chúng ta một đường đến phía sau núi, lúc ấy nghi thức Tế Tự đã tiến hành hơn một nửa, trước hương đài bày không ít trái cây, còn có bảy tám bình rượu cực lớn." Hoa Đường nói, "Giống như những gì Triệu đại đương gia chứng kiến, chương môn nhân kia đích xác nửa người nửa quỷ, đi đường vô cùng cứng nhắc, giống như là chân đi cà kheo khoác áo bào ở bên ngoài để che đi."

"Trong bình rượu là cái gì?" Ôn Liễu Niên hỏi.

Hoa Đường nói, "Thi thể."

"Thi thể?" Ôn Liễu Niên giật mình.

"Đều là nữ nhân, khoảng độ mười bảy mười tám tuổi, hình như là nghi thức cổ độc nào đó." Hoa Đường nói, "Cũng không biết là tìm thấy ở đâu, cuối cùng là toàn bộ đều bị ném vào cái hố có hàng vạn con độc trùng."

"Quả nhiên là không bằng cầm thú." Ôn Liễu Niên lắc đầu, "Trong thành chưa có nghe nói có đại quy mô nữ tử mất tích. Hẳn là từ nơi khác vận

chuyển đến."

"Sau nghi thức Tế Tụ, những người đó liền trở về chỗ ở nghỉ tạm, chúng ta ở trong trại dò xét một vòng, không thấy có gì khác thường." Hoa Đường nói, "Sau khi rời núi, Mục Vạn Lôi cùng Mục Vạn Hùng tuy nói nhìn qua thần sắc vẫn bình thường, bất quá cũng cảm thấy có chút không thích hợp ở đâu đó, giống như là đang kiệt lực che dấu thứ gì."

"Nếu đều là môn phái ở Tây Nam Miêu Cương, có liên lụy lẫn nhau cũng là chuyện rất bình thường." Ôn Liễu Niên nói, "Tiểu Ngũ ở ngoài thành canh chừng bọn họ?"

"Đoán không rõ đến tột cùng là thế nào, cho nên Tiểu Ngũ liền tìm lấy cơ lưu lại." Hoa Đường nói, "Thuận tiện xem xem, có thể hỏi thêm được chuyện gì hay không."

"Vất vả." Ôn Liễu Niên gật đầu, "Tả hộ pháp trở về nghỉ ngơi sớm một chút, lát nữa ta đi tìm Mục Vạn Lôi cùng Mục Vạn Hùng, xem bọn hắn sẽ nói thế nào."

Hoa Đường gật đầu trở về chỗ ở của mình, đẩy cửa viện ra đã thấy Lục Truy đang ngồi ở bên bàn đá, vẫn là có chút ngoài ý muốn, "Nhị đương gia sao lại đến đây."

"Mạo muội quấy rầy." Lục Truy nói, "Có một chuyện muốn hỏi."

"Nhị đương gia xin cứ nói." Hoa Đường nói.

Lục Truy thoáng rời rắm một chút, tuy nói đối phương là danh y, nhưng dù sao cũng là nữ tử, có một số việc quả thật không hỏi thì tốt hơn. Nhưng nếu không hỏi, trong thành lại không tìm thấy đại phu giỏi hơn nàng, loại chuyện không 'cương' được này... Đối với nam nhân mà nói... Vẫn là... rất... trọng yếu, nhớ tới vẻ mặt hung thần ác sát của Triệu Việt, Lục Truy rất

cuộc phỏng lên dững khí, hắng giọng, "VẬY ta xin nói thẳng, nếu có chỗ nào mạo phạm xin Tả hộ pháp chớ trách."

Hoa Đường hạ giọng, "Là đại đương gia kêu người đến sao?"

"Tất nhiên không phải." Lục Truy nhanh chóng lắc đầu, lắc xong lại có chút ngoài ý muốn, "Tả hộ pháp biết rồi sao?"

Hoa Đường nói, "Lúc trước đại nhân đã nhờ Tiểu Ngũ hỏi qua ta."

"Thì ra là như vậy." Lục Truy nháy mắt nhẹ nhàng thờ ra, hỏi qua một lần là tốt rồi ! Vì thế nhân tiện nói, "Nhưng có thuốc đặc trị không ?"

Hoa Đường nói, "Phải bắt mạch trước."

Lục Truy lập tức rơi vào khó xử, chuyện này ai dám đi nói.

Hoa Đường lại nói, "Bất quá cũng không cần sốt ruột uống thuốc, trước tiên có thể từ từ bắt đầu ăn đồ bổ, nói không chừng sẽ chậm rãi điều dưỡng trở về."

"Như vậy thì đa tạ." Lục Truy mặt mày sầu lo, hiển nhiên rất là lo lắng, qua một lúc lại hỏi, "Còn có một việc."

Hoa Đường giúp hẩn pha một bình trà, "Việc gì?"

"Về đại đương gia cùng Ôn đại nhân." Lục Truy nói.

Hoa Đường nói, "Ta cũng đang muốn hỏi Nhị đương gia, vì sao đại nhân lại là người đầu tiên đến hỏi dược?" Mặc kệ nhìn từ góc độ nào, đều nên là Lục Truy mới đúng.

Lục Truy tổ chức lại ngôn ngữ một chút, đem chuyện liên quan 'Mặt đỏ tai hồng tóc tai hỏn độn cùng canh gà bổ thận' nói lại một lần.

Trình độ khiếp sợ của Hoa Đường không thua gì ban ngày gặp ma, "Thật sao?"

Lục Truy nói, "Ta cũng không tin."

Hoa Đường lại nói, "Hay là trung gian có hiểu lầm gì thì sao."

"Quản nó có hiểu lầm gì hay không." Lục Truy nói, "Việc cấp bách trước mắt, là đem thân thể Đại dương gia điều dưỡng cho tốt." Bằng không mỗi ngày giống như ăn pháo đốt, ai có thể chịu được.

Hoa Đường một tay chống quai hàm, nhìn hẩn tỏ vẻ tán đồng.

Một lát sau, Lục Truy trở lại Thượng phủ, cầm một cái hồ lô tinh xảo đùa nghịch.

"Người đang làm gì vậy?" Triệu Việt sau khi nhìn thấy, khó hiểu hỏi hẩn.

Lục Truy nói, "Là dược vật Tả hộ pháp điều phối, có thể thông khí thanh trọc, đối người luyện võ có lợi ích rất lớn."

Triệu Việt sáng tỏ, tiếp tục đi vào trong phòng.

"Đại dương gia có muốn ăn một viên không?" Lục Truy nhiệt tình gọi hẩn lại.

"Không muốn." Triệu Việt đẩy cửa vào phòng, "Ta đó giờ không tin vào thứ này."

Không tin cũng phải tin a ! Lục Truy cố chấp bước theo vào, tiếp tục tận tình khuyên bảo nói, "Ta vừa mới ăn một viên, cảm thấy rất là hữu hiệu."

"Có thần kì như vậy không?" Triệu Việt tùy tay cầm lấy một viên.

"Tất nhiên tất nhiên." Lục Truy gật đầu.

Triệu Việt ăn xong liền uống nước, "Đắng."

Lục Truy vui mừng nói, "Có thể chữa bệnh là tốt rồi."

"Chữa bệnh?" Triệu Việt nghe vậy nhíu mày.

Lục Truy bình tĩnh nói, "Trong cơ thể trọc khí quá nhiều cũng là bệnh."

Triệu Việt lắc đầu, trở về phòng ngủ.

Lục Truy lắc lắc hồ lô còn lại ... Còn dư không ít.

Phòng chừng phải hảo hảo ăn một thời gian a.

Đương nhiên, đầu sỏ gây nên Ôn Liễu Niên lúc này còn chưa biết việc này, cũng cố không quan tâm Triệu đại đương gia đến tột cùng có cương được hay không, sau khi đổi quan phục, liền dẫn theo Mộc Thanh Sơn một đường đến tiền đình tiếp khách, đồng hành tất nhiên còn có Thượng Vân Trạch.

"Buổi tối đi ăn thịt nướng không?" Thượng bảo chủ vừa đi vừa hỏi.

Mộc Thanh Sơn gật đầu, "Ăn."

"Được." Thượng Vân Trạch giúp hăn chỉnh chỉnh y phục, "Chúng ta kêu lão bản làm ít cay, còn phải ướp cho thanh đạm."

Mộc Thanh Sơn cười hì hì, so với bộ dáng yếu ớt gió thổi liền muốn bay lúc trước, cả người hăn bây giờ đã khỏe mạnh hơn rất nhiều, nhéo cánh tay không hề thấy xương nữa, sắc mặt cũng hồng nhuận lên, ngay cả ca ca tẩu tẩu Mộc gia thấy cũng ngạc nhiên, trên đời này cư nhiên còn có người có thể đem tiểu Mộc uy ra thịt !

"Cũng đem về một ít cho đại nhân đi." Mộc Thanh Sơn nói.

"Tất nhiên không thành vấn đề." Thượng Vân Trạch gật đầu.

Ôn Liễu Niên đi ở phía trước, thuận tiện dựng tai lên nghe lén.

Tựa hồ tiến triển không tệ a.

Còn có thể có thịt nướng ăn.

Rất tốt.

"Ôn đại nhân." Triệu Ngũ cùng Mục thị huynh đệ đã chờ ở trong tiền đình.

"Ba vị vất vả." Ôn Liễu Niên phân phó hạ nhân mang trà lên, "Tả hộ pháp đã đem kết quả mật thám nói một lần."

"Tòa trại kia xác thật rất tà môn." Tiểu Ngũ nói, "Nhìn trang phục nói không rõ là môn phái nào, cũng không rõ đến tột cùng là ở đâu, bất quá chỉ bằng điểm lấy nữ tử Tế Tự này, cũng đủ để thuyết minh không phải là người lương thiện gì."

"Hai vị trang chủ thấy thế nào?" Ôn Liễu Niên hỏi.

"Xác thật giống như là tà giáo." Mục Vạn Lôi nói, "Bên trong không hề ít độc trùng cùng chướng khí, người luyện võ thì tốt, tướng sĩ bình thường đi vào chỉ có một con đường chết, vẫn là không cần hành động thiếu suy nghĩ thì tốt hơn."

"Nghiêm trọng như thế sao?" Ôn Liễu Niên giống như là có chút giật mình.

Mục Vạn Lôi gật đầu, "Đúng vậy."

"Vậy chuyện này phải làm như thế nào." Ôn Liễu Niên nhíu mày.

"Không bằng đối phó Triệu mộ nhai trước?" Mục Vạn Lô đề nghị.

"Cũng không phải không được." Ôn Liễu Niên rút cuộc nhả ra.

Mục Vạn Hùng cùng Mục Vạn Lô liếc nhau, trong lòng cũng là vui vẻ.

Ôn Liễu Niên nói, "Chờ bản quan suy xét một chút."

Mục Vạn Lô gật đầu, "Việc này không nên chậm trễ, hi vọng đại nhân có thể ra quyết định sớm một chút." Chung quy đối với Mục gia trang mà nói, có thể trừ bỏ Triệu Việt, mới là chuyện trọng yếu nhất.

Chờ sau khi Mục Vạn Lô cùng Mục Vạn Hùng đi, Ôn Liễu Niên cũng để Triệu Ngũ trở về nghỉ ngơi sớm một chút, còn mình thì trở lại thư phòng tiếp tục xử lý công sự, hai ám vệ một đường theo đuôi Mục thị huynh đệ, thời khắc chú ý này hướng đi.

Trễ một chút, hạ nhân Thượng phủ lại đến gọi, nói cơm đã làm xong, mọi người đều đang đợi.

Ôn Liễu Niên buông hồ sơ, ngáp dài đi cọ cơm.

So sánh với thường ngày lui tới, người trong nhà ăn vắng vẻ rất nhiều, hai ám vệ đang theo dõi Mục thị huynh đệ, Thượng Vân Trạch cùng Mộc Thanh Sơn ra ngoài ăn thịt nướng, Hoa Đường còn đang ngủ, nhìn thấy Ôn Liễu Niên tiến vào, người còn lại lập tức chào hỏi.

Ôn Liễu Niên nhìn nhìn bốn phía, "Tả hộ pháp sao không tới đây?"

"Còn đang ở trong phòng nghỉ ngơi." Triệu Ngũ nói, "Đợi lát nữa dậy nấu bát cháo là được, không cần chờ thức ăn."

"Vậy Triệu đại đương gia thì sao?" Ôn Liễu Niên lại hỏi.

Mọi người lập tức ở trong lòng gật đầu, vậy là được rồi a, đã biết Tả hộ pháp chỉ là ngụy trang, mục đích cuối cùng vẫn là muốn hỏi Triệu đại đương gia !

Chung quy nhưng là tóc tai hỗn độn y phục không chỉnh tề từ trong phòng chạy ra, chúng ta cái gì cũng không biết.

Lục Truy nói, "Ở trong phòng."

"Vì sao không đến dùng cơm?" Ôn Liễu Niên lại hỏi.

Lục Truy nói, "Bởi vì tâm tình không tốt."

"Tâm tình không tốt, cơm vẫn là phải ăn." Ôn Liễu Niên nói, "Bằng không thân thể sao có thể chịu nổi."

Lục Truy thuận thế nói, "Không bằng đại nhân đến mời thử xem?"

Ôn Liễu Niên:...

Vẫn là bỏ đi, sẽ bị đánh đó.

Người xung quanh bàn đều dùng ánh mắt tràn ngập chờ mong nhìn hăn, thập phần nóng bỏng.

Ôn Liễu Niên đành phải gật đầu, "Được."

Ám vệ ở trong lòng yên lặng vỗ tay.

Một lát sau, Ôn Liễu Niên đứng ở trước cửa phòng Triệu Việt, hít sâu.

Ám vệ chen làm một đoàn ở một nơi bí mật gần đó xem náo nhiệt, còn có... Lục Truy.

Hăn thật sự là rất ngạc nhiên.

Triệu Ngũ ngồi một mình ở trong nhà ăn, nhìn một bàn lớn tràn ngập thức ăn.

Sớm biết như thế, còn không bằng lưu lại trong phòng bồi tức phụ ngủ.

"Đại đương gia." Ôn Liễu Niên gõ cửa.

Triệu Việt sau khi nghe thấy suýt nữa chán nản, vì sao lại là hẳn?

Thấy phòng trong không có động tĩnh, Ôn Liễu Niên đẩy cửa phòng ra.

Triệu Việt đang ngồi ở bên cạnh bàn uống trà lạnh, hạ hỏa.

Ôn Liễu Niên thật cẩn thận nói, "Mọi người đều đang đợi Đại đương gia đến cùng ăn cơm."

Triệu Việt nói, "Không ăn."

"Chuyện hiểu lầm này, nói rõ ràng cũng liền vô sự." Ôn Liễu Niên ngồi ở đối diện hẳn, "Không bằng ta đi nói?"

Triệu Việt sắc mặt xanh mét.

Ôn Liễu Niên nói, "Chung quy việc này cũng là do ta mà lên."

Triệu Việt nói, "Người tính toán nói thế nào?"

Ôn Liễu Niên nói, "Tất nhiên là nói cho mọi người, Đại đương gia không có ẩn tật."

Triệu Việt sắc mặt càng đen ba phần.

Đâu chỉ là không có ẩn tật.

Hẳn hiện tại quả thực chính là... Dục... Hỏa... Đốt người.

Vốn dĩ đang ngủ ngon giấc, kết quả mạc danh kỳ diệu liền bắt đầu nằm mơ, nằm mơ thì cũng thôi đi, còn mơ thấy con mọt sách, một cặp mắt cười tủm tỉm, thấy thế nào cũng là... Muốn ăn đòn !

Vì thế hai người liền đánh nhau, trong mộng mọt sách biến thành tuyệt thế cao thủ, từ thác nước một đường dây dưa đến sơn động, mộng cảnh kế tiếp thì không rõ ràng, chỉ biết là sau khi tỉnh lại, thân thể nơi nào đó có chút không quá thích hợp.

Triệu đại đương gia thấy cuộc đời này của mình cũng chưa bao giờ rồi rằm qua như thế.

"Ăn cơm không?" Ôn Liễu Niên còn tại hỏi.

Triệu Việt nói, "Không ăn."

Ôn Liễu Niên lập tức vẻ mặt đầy áy náy.

Triệu Việt tâm phiền ý loạn, "Không có liên quan đến người !"

Ôn Liễu Niên nói, "Vậy đi ăn cơm."

Triệu Việt:...

Một lát sau, hai người một trước một sau từ cửa bước ra, cùng đi về phía nhà ăn.

Ám vệ cùng Lục Truy nháy mắt phóng về hướng nhà ăn.

Triệu Việt dùng dư quang quét đến, suýt nữa hận đến mức nghiến răng.

Sau khi cơm nước xong, mọi người lại thương nghị từng chút một bước kế hoạch, liền tự mình trở về phòng, vẻ mặt Triệu đại đương gia như trước vẫn là muốn giết người, đi rất nhanh.

"Nhị đương gia." Ôn Liễu Niên nhẹ giọng gọi Lục Truy lại.

"Đại nhân có chuyện gì?" Lục Truy bước chậm lại.

Ôn Liễu Niên nói, "Có chuyện này, vẫn là phải nói rõ ràng với nhị đương gia thì tốt hơn."

Lục Truy gật đầu, "Đại nhân xin cứ nói."

Ôn Liễu Niên nói thẳng vào trọng điểm, "Đại đương gia không có ần tật."

Một vòng ám vệ chung quanh lập tức che miệng lại, để tránh không cẩn thận phát ra âm thanh bị người khác nghe thấy.

Lục Truy da đầu run lên, đây là tạo cái nghiệt gì, rõ ràng chuyện này không có liên quan gì đến ta, vì sao hai người đều phải cố ý đuổi theo giải thích một lần?

Ôn Liễu Niên nghiêm túc nói, "Tuy rằng đại đương gia không cho ta giải thích, nhưng có một số việc giấu diếm cũng vô ích, đại đương gia quả thật không có vấn đề."

Nói đến mức này, cho dù sét đánh chín tầng trời cũng phải tin, Lục Truy nhanh chóng gật đầu, "Đại nhân nói không có vấn đề, vậy thì nhất định là không có vấn đề."

Ám vệ cũng lập tức phụ họa, đúng vậy đúng vậy, chúng ta đều rất tin tưởng không có nghi ngờ.

"Như vậy là tốt rồi." Ôn Liễu Niên nhẹ nhàng thở ra, "Đại đương gia tựa hồ rất coi trọng ý nghĩ của Nhị đương gia, ngày đó cũng là vẫn giải thích, cho nên ta liền nghĩ muốn cố ý đến nói rõ ràng."

Lục Truy nội tâm chưa bình phục lại bắt đầu ba đào mãnh liệt thêm điện kinh lôi, cái gì gọi là rất coi trọng ý nghĩ của ta, chuyện này cùng ta có quan hệ gì !

Ám vệ ngược lại cũng hít khí lạnh, tập thể dùng ánh mắt hồ ly tinh nhìn hẳn, ngữ điệu của đại nhân u oán như thế, vừa nghe liền biết là đang ghen !

Ngàn vạn lần không nghĩ tới a, cư nhiên còn có một chuyện ngược tâm này !

Trình độ khúc chiết, có thể so với công tử nhà ta năm đó nhiều lần trải qua Thiên Kiếp, cố sự cảm động chỉ vì muốn cùng cung chủ trường tương tư thủ, khiến người ta nhìn không được liền muốn rơi lệ.

Ôn Liễu Niên còn đang nói, "Nhị đương gia nhất định không cần hiểu lầm."

Lục Truy cơ hồ ngay cả tóc cũng muốn dựng thẳng lên, "Đại nhân cũng không cần phải hiểu lầm, ta cùng với đại đương gia chỉ là tình nghĩa huynh đệ." Rõ ràng thuần khiết vô hạ, có thể so với đóa tiểu bạch hoa trong sơn cốc !

Ôn Liễu Niên đậy mắt nghi hoặc, "Ta?"

"Đột nhiên nghĩ đến còn có chút chuyện." Lục Truy bình tĩnh lui về phía sau hai bước, "Cáo từ."

Ôn Liễu Niên gật đầu, "Nhị đương gia đi thông thả."

Lục Truy nháy mắt biến mất, quả thực chính là Đạp Tuyết Vô Ngân !

Ôn Liễu Niên cảm khái, người trong giang hồ cái gọi là chậm, quả nhiên cùng chính mình nghĩ chậm không quá giống nhau.

"Sao lại chậm như vậy?" Bên trong tiểu viện, Triệu Việt nhíu mày, "Một sách kia nói với người cái gì?"

Lục Truy lại rất muốn đập đầu vào tường, vì sao bên kia vừa mới hỏi xong, bên này liền lại hỏi nữa?

Quả thật không có liên quan gì đến ta a !

Triệu Việt đen mặt bước vào phòng ngủ.

Lục Truy lao tâm lao lực quá độ.

Thật sự là dù thế nào cũng không dự đoán được, chính mình một ngày cư nhiên còn có thể bị người ta nói thành hồ ly tinh.

Thật sự làm sao mà chịu nổi đây.

Làm sao mà chịu nổi đây.

Mà một quán thịt nướng nhỏ ở trong thành, Mộc Thanh Sơn đang ăn măng phiến, bên cạnh Thượng Vân Trạch bưng một chén rượu hoa mai, thỉnh thoảng uy hấn một chén nhỏ.

Bên trong rượu bỏ thêm nước lại bỏ thêm đường, cho nên hương vị rất nhạt, uống nhiều cũng sẽ không say, rất hợp khẩu vị của Mộc Thanh Sơn.

"Ăn no chưa?" Thượng Vân Trạch hỏi.

"Ăn." Mộc Thanh Sơn gật đầu, "Ăn ngon."

"Đứng lên đi một hồi đi, không thì tối sẽ ngủ không được." Thượng Vân Trạch giúp hấn lau khóe miệng, "Đợi lát nữa rồi trở lại mua cho đại nhân cùng mọi người."

Mộc Thanh Sơn sờ sờ bụng, dạ dày hơi có chút to ra.

Thượng Vân Trạch bật cười, vừa tính toán kéo hẳn đứng lên, đã thấy có hai người đang đi về phía bên này.

"Là Mục Vạn Hùng cùng Mục Vạn Lô." Thượng Vân Trạch lôi kéo hẳn ngồi trở lại.

Mộc Thanh Sơn nhíu mày, "Bọn họ tới làm gì?"

"Tám phần là dùng cơm." Thượng Vân Trạch lại bảo lão bản thêm chút thịt nướng, sau đó liền đứng lên chào hỏi, "Mục trang chủ, xin mời bên này!"

THỔ PHỈ CÔNG LỢC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 42: Rượu Vong Xuyên!!!

"Thượng bảo chủ, Mộc sư gia." Mộc Vạn Hùng cùng Mộc Vạn Lôi bước tới, "Ra ngoài dùng cơm sao?"

"Ở trong phủ nha hoài cũng chán, thuận tiện ra ngoài đi dạo một chút." Thượng Vân Trạch nói, "Gần đây bởi vì chuyện Hồ Đầu bang, tâm tình đại nhân cũng không được tốt lắm, vẫn là nên trốn xa một chút thì tốt hơn."

"Hồ Đầu bang khó đối phó như vậy, thì xuống tay từ Triều Mộ nhai trước đi." Mộc Vạn Lôi nói, "Bất luận ân oán cá nhân giữa ta cùng với Triệu Việt, ít nhất có thể diệt trừ thêm một bang thổ phỉ, đối dân chúng mà nói cũng là vô cùng có lợi, kính xin Mộc sư gia cùng Thượng bảo chủ khuyên đại nhân nhiều thêm một chút." Tuy nói lúc trước Ôn Liễu Niên cũng đáp ứng muốn suy xét một chút, nhưng trước khi hẳn ra quyết định thật sự, chung quy vẫn là không thể hoàn toàn an tâm được.

"Hồ Đầu bang khó đối phó, Triều Mộ nhai cũng chưa chắc dễ dàng công phá." Mộc Thanh Sơn lắc đầu, "Tùy tiện hỏi một người trong thành, đều biết Triệu Việt là có tiếng hung tàn lãnh huyết giết người như ma, ngàn vạn lần không được qua loa."

Mộc Vạn Lôi nói, "Lời đồn không thể tin, sư gia đừng quá lo lắng."

"Vì sao Mộc trang chủ khẳng định là lời đồn?" Mộc Thanh Sơn nhíu mày, "Lúc trước trang chủ cũng tự mình nói, Triệu Việt tuyệt đối không phải là người lương thiện, giết người phóng hỏa chẳng lẽ không phải là chuyện nên làm?"

Mục Vạn Lôi bị hỏi có chút đờ người.

"Đại nhân yêu dân như con, cũng rất quan tâm đến binh sĩ, nếu không có mười phần mười năm chắc, hẳn là sẽ không hành động thiếu suy nghĩ." Mộc Thanh Sơn nói, "Chỉ sợ việc này còn muốn kéo dài một trận."

"Còn muốn kéo dài?" Mục Vạn Hùng nghe vậy cơ hồ hộc máu.

"Diệt trừ thổ phỉ là chuyện lớn, cũng không thể tùy tiện giống như đi họp chợ được." Mộc Thanh Sơn nói, "Mục gia trang đồng dạng mang theo người đến đây, nhị vị trang chủ nghĩ đến hẳn là cũng sẽ không dễ dàng để cho bọn họ đi mạo hiểm tấn công Hồ Đầu bang, suy bụng ta ra bụng người, kế hoạch đều phải chu toàn mới đúng."

Nói là nói như vậy không sai, nhưng vừa nghĩ đến có lẽ còn muốn tiếp tục kéo dài ba năm tháng thậm chí lâu hơn, Mục Vạn Lôi cùng Mục Vạn Hùng liền cảm thấy ngực ứ chẹn, vô cùng ghen khuất.

"Hai vị trang chủ từ từ ăn, chúng ta phải trở về." Nói cũng nói không sai biệt lắm, Thượng Vân Trạch buông đũa.

Mục Vạn Lôi gật đầu, "Bảo chủ đi thông thả."

Thượng Vân Trạch mang theo Mộc Thanh Sơn, một đường chậm rãi đi bộ về phía phủ nha. Nhìn thấy hai người đi xa, Mục Vạn Lôi cùng Mục Vạn Hùng cũng là ăn không vô, kêu chút nướng thịt liền trở về quân doanh, đi đến một con hẻm nhỏ âm u, Mục Vạn Hùng nhịn không được liền dừng lại cước bộ hỏi, "Đại ca thấy thế nào?"

"Giống như lời Mộc Thanh Sơn nói lúc nãy, nếu không có mười phần năm chắc, Ôn đại nhân hẳn là sẽ không hành động thiếu suy nghĩ." Mục Vạn Lôi nói, "Bằng không nếu thật sự trúng mai phục, tin tức truyền ra ngoài đối với sự nghiệp phát triển trong tương lai của hẳn cũng vô dụng."

"Vậy chẳng lẽ cứ kéo dài như vậy sao?" Mục Vạn Hùng nhíu mày.

"Quan phủ không chủ động, vậy thì chỉ có chúng ta chủ động, hoặc là chúng ta bức quan phủ chủ động." Mục Vạn Lôi nói.

"Đơn giản mà nói, phải làm sao mới có thể bức quan phủ chủ động?" Mục Vạn Hùng nói, "Ôn Tri Phủ này nhưng là gặp qua đại quen mặt, sẽ không dễ dàng bị hiếp bức."

"Mục gia trang tất nhiên sẽ không ra mặt ép buộc hẳn." Mục Vạn Lôi đổi đề tài, "Đêm qua tiến đến mật thám, người đối Hồ Đầu bang thấy thế nào?"

"Mặc kệ là đồ đảng hay là dã cỏ tranh, nhìn qua đều giống như là môn phái Miêu Cương, thậm chí còn rất có khả năng là đồng tông của người và ta." Mục Vạn Hùng nói, "Chỉ là chưởng môn nhân quá mức giả thần giả quỷ, phân biệt không ra được đến tột cùng là ai."

"Chi nhánh các môn phái ở Miêu Cương nhiều như cá bơi qua sông, cũng không ai có thể phân biệt hẳn đến tột cùng là ai." Mục Vạn Lôi nói, "Kỳ thật có thể có năm một đám người kéo vào núi Thương Mang như vậy, đối với người và ta mà nói coi như là một chuyện tốt."

"Đại ca sao lại nói như vậy?" Mục Vạn Hùng nghe vậy khó hiểu.

"Hiện tại sở dĩ quan phủ vẫn án binh bất động, là vì thổ phỉ trong núi Thương Mang vẫn chưa đối dân chúng sinh ra uy hiếp." Mục Vạn Lôi nói, "Nói cách khác, nếu là có một ngày bên trong thành đột nhiên bị quấy rầy, vậy cho dù quan phủ muốn tiếp tục giả chết, chỉ sợ dân chúng cũng sẽ không đáp ứng."

Mục Vạn Hùng hiểu rõ ý tứ của hẳn, "Đại ca là nói, muốn nghĩ biện pháp khiến trong thành loạn lên?"

Mục Vạn Lô gật đầu, hỏi, "Môn phái Miêu Cương am hiểu nhất là cái gì?"

Mục Vạn Hùng đáp, "Tất nhiên là vu cổ độc trùng."

"Vừa vặn Hồ Đầu bang cũng có dính líu đến Miêu Cương, đến thời điểm chúng ta là binh đối phương là giặc, cũng sẽ không có người hoài nghi lên trên đầu Mục gia trang." Mục Vạn Lô nói, "Một khi bên trong thành đại loạn, quan phủ cho dù kiên trì cũng phải xuất binh."

"Nhưng có thể tiêu diệt Hồ Đầu bang hay không đối với chúng ta mà nói, kỳ thật cũng không quan trọng." Mục Vạn Hùng nói, "Nếu vẫn không đối phó được Triêu Mộ nhai, người và ta chẳng phải là uổng phí công phu."

"Trừ đi Hồ Đầu bang, Triêu Mộ nhai tiền binh chương cũng sẽ cùng thiếu một đạo, huống hồ sau khi trải qua việc này, quan phủ ít nhiều gì cũng sẽ cân nhắc tốc độ nhanh hơn diệt trừ thổ phỉ." Mục Vạn Lô nói, "Chung quy nếu Hồ Đầu bang tác loạn, vậy Triêu Mộ nhai cũng không tất liền sẽ vẫn an phận, tiên phát chế nhân tránh cho bị người khống chế, quan phủ cũng không thể không rõ đạo lý này."

"Không thể trực tiếp đối phó Triêu Mộ nhai sao?" Mục Vạn Hùng nói, "Triệu Việt tuy nói đến nay còn chưa có bất cứ động tĩnh nào, nhưng khẳng định không có khả năng đối với tình huống bên ngoài hoàn toàn là không biết gì cả, cho dù hấn chuẩn bị thời gian càng nhiều, chúng ta nguy hiểm cũng lại càng lớn."

"Nếu muốn mượn dùng lực lượng quan phủ, thì tất nhiên mọi chuyện không thể như ý." Mục Vạn Lô nói, "Nếu người đã thấy được điểm này rồi, thì bản thân không cần phải lo lắng."

"Vạn nhất hấn chạy thì sao?" Mục Vạn Hùng lại hỏi.

"Nếu thật sự chạy, cũng liền không phải là cái tên Triệu Việt năm đó." Mục Vạn Lôi nói, "Người với ta nghĩ muốn trừ bỏ hẳn, hẳn cũng muốn trừ bỏ người cùng ta, nếu lo lắng hẳn sẽ chạy, chi bằng lo lắng hẳn sẽ thừa dịp trong khoảng thời gian này, tại phụ cận Triệu Mộ nhai thiết lập tầng tầng cơ quan, chờ báo thù giết cha năm đó."

Mục Vạn Hùng hung hăng nhổ một ngụm nước miếng xuống mặt đất.

Mục Vạn Lôi vỗ vỗ bả vai hẳn, hai người một đường đi ra ngoài thành.

Hai ám vệ phía sau liếc nhau, trong đó một người tiếp tục theo dõi, người khác thì đi vòng trở về phủ nha báo tin.

"Người đang làm gì vậy?" Bên ngoài thư phòng, Triệu Việt ôm đao, tựa vào cửa vẻ mặt đầy ghét bỏ.

Ôn Liễu Niên bị hoảng sợ, vội vàng đem hẳn kéo vào trong phòng, thấp giọng trách cứ, "Sao người lại tới đây, cũng không sợ bị người khác nhìn thấy."

Ám vệ ở trên nóc nhà nghe được, lập tức chặc chặc cảm khái, loại cảm giác đi yêu đương vụng trộm này, quả thực khiến người ta không có cách nào mà không liên tưởng.

Triệu Việt hung hãn giật tóc của hẳn, "Người nói với Lục Truy cái gì?"

"Lục nhị đương gia?" Ôn Liễu Niên ngăn người, "Không có gì, chỉ nói đại đương gia không có ẩn tặc, để hẳn không cần suy nghĩ nhiều."

Triệu Việt nói, "Vậy thì tại sao vẻ mặt của hẳn giống như là ban ngày thấy ma, vẫn ngăn người đến bây giờ?"

Ôn Liễu Niên nhắc tay thề, "Ta quả thật chỉ nói chuyện này."

Triệu Việt nhìn thẳng hần một lát, sau đó âm âm đem bả đao đặt mạnh ở trên bàn, tính toán đem toàn bộ trà ngon của một sách uống sạch rồi rời đi !

Ôn Liễu Niên nhú mày, "Trên mặt sao lại chảy máu thế?"

"Thật sao?" Triệu Việt vươn tay sờ soạng một phen, "Đại khái là lúc tới đây không cẩn thận, bị nhánh cây quẹt trúng."

Ôn Liễu Niên lấy ra hòm thuốc nhỏ, giúp hần lau đi vết máu trên mặt.

Triệu Việt buông chén trà, tâm nói cái thứ này vừa đắng vừa chát, thật không hiểu có cái gì ngon mà uống.

Ôn Liễu Niên đem ánh nến thấp sáng một chút, mở lọ thuốc mỡ ra để sát vào, hô hấp nóng bỏng, phà ở trên mặt có chút ngứa.

Triệu Việt khẽ nhú mày.

Ôn Liễu Niên đem thuốc mỡ tinh tế bôi loạn, sau đó lại nhẹ nhàng thôi.

Triệu Việt trong lòng tê rần, theo bản năng liền né một cái.

"Đừng lộn xộn." Ôn Liễu Niên đè lại bả vai của hần oán giận.

Triệu Việt giật giật khóe miệng, "Vậy người đừng thôi." Không thì trong lòng ngứa.

Ôn Liễu Niên nói, "Nga."

Triệu Việt thầm nghĩ, lúc một sách nghe lời còn rất ngoan.

"Đại nhân." Mộc Thanh Sơn đẩy cửa tiến vào.

Phía sau còn có Thượng Vân Trạch.

Còn có Lục Truy.

Còn có Hoa Đường.

Còn có Triệu Ngũ.

Còn có ám vệ.

...

Ôn Liễu Niên quay đầu hỏi, "Có chuyện gì?"

Triệu Việt đem tay hăn lấy ra, sắc mặt âm trầm.

Mộc Thanh Sơn xô dịch một bước trốn đến phía sau Thượng Vân Trạch.

Thượng bảo chủ tâm tình rất tốt.

"Đại nhân." Triệu Ngũ khụ khụ, "Có chuyện."

"Ta tất nhiên biết có chuyện, bằng không mọi người cũng sẽ không cùng nhau đến đây." Ôn Liễu Niên đem tay lau sạch sẽ, "Chuyện gì?"

Ám vệ đem lời vừa rồi của Mộc Vạn Lôi cùng Mộc Vạn Hùng thuật lại một lần.

"Hèn hạ như thế?" Ôn Liễu Niên nghe vậy giận dữ.

Triệu Việt cũng khẽ nhíu mày.

"Người của chúng ta đã đi theo, tạm thời hăn là không có việc gì." Ám vệ nói, "Bất quá nếu thật sự để cho bọn họ đạt được, chỉ sợ dân chúng sẽ nhận hết những tổn hại này, đại nhân vẫn là nên sớm ra quyết định thì tốt hơn."

"Vậy trước rút ra một nhóm người theo dõi Mộc Vạn Lôi cùng Mộc Vạn Hùng." Ôn Liễu Niên nói, "Nếu thật sự muốn xuống tay với dân chúng, vậy thì bản quan cũng sẽ không khách khí với bọn họ."

Triệu Ngũ gật đầu, "Đại nhân cứ việc yên tâm, việc này ta sẽ an bài."

"Nếu là rã cổ độc, có biện pháp gì vừa nhanh lại không dễ bị phát hiện?" Ôn Liễu Niên hỏi Hoa Đường.

"Nguồn nước." Hoa Đường nói, "Trong núi Thương Mang có một Thanh Tuyền nhỏ, sau khi chảy ra vừa vặn sẽ hội hợp cùng bạch mãng giang trong thành, người Mục gia trang nếu là động tay động chân với nguồn nước, rất có thể là giao cho Hồ Đầu bang."

Ôn Liễu Niên gật đầu, lại một lần nữa mở bản đồ địa hình ra.

"Đại nhân không cần quá lo lắng." Hoa Đường lại nói, "Cổ độc tuy nói âm tà, muốn khuyếch tán quy mô lớn cũng không dễ dàng như vậy, lại càng sẽ không giống như lời người kể chuyện nói, tùy tiện đốt vài đạo phù chú thì bên trong thành có thể đại loạn."

"Lời tuy nói như vậy, nhưng nếu đối phương động ý biến thái, vẫn là sớm phòng bị cho thỏa đáng." Ôn Liễu Niên gãi gãi cằm, vẻ mặt như là có chút suy nghĩ.

Buổi tối ngày hôm nay, mọi người thương nghị hồi lâu mới giải tán. Ôn Liễu Niên ngáp một cái, đứng lên lười biếng duỗi eo.

"Vậy chúng ta trở về nghỉ ngơi trước." Mộc Thanh Sơn nói, "Đại nhân cũng sớm nghỉ ngơi một chút."

Ôn Liễu Niên gật đầu, "Chư vị đi thông thả."

Lục Truy đi đầu đập cửa ra, có thể nói bước đi như bay, sợ chậm lại sẽ bị bám trụ.

Ôn Liễu Niên nói, "Lục nhị đương gia gần đây đi đường thật sự là càng lúc càng nhanh."

Triệu Việt trừng mắt liếc nhìn hắn, tiếp tục uống trà.

Người còn lại đều đã ra cửa, Ôn Liễu Niên hỏi, "Đại đương gia không trở về sao?"

"Đã sớm nói với người, Mục Vạn Lôi cùng Mục Vạn Hùng không phải là thứ tốt gì." Triệu Việt nói, "Không bằng một đao giải quyết sạch sẽ."

Ôn Liễu Niên nói, "Đại đương gia uống ít trà một chút."

"Luyện tiếc sao?" Triệu Việt lại uống một ly, giống như trâu nước.

Ôn Liễu Niên nói, "Buổi tối sẽ ngủ không được."

Triệu Việt nói, "Một sách mới có thể ngủ không được."

"Vì sao?" Ôn Liễu Niên ngồi ở bên cạnh hắn.

Triệu Việt nói, "Bởi vì lòng dạ hẹp hòi, cho nên tâm sự nhiều."

Ôn Liễu Niên bật cười thành tiếng.

Triệu Việt tiếp tục châm trà uống, nghĩ rằng một sách cười lộ lên còn rất dễ nhìn.

"Uống nhiều trà quả thật sẽ ngủ không được." Ôn Liễu Niên từ trong giá sách cầm ra một hủ nhỏ được viền hoa văn tinh tế, "Uống cái này."

"Là gì vậy?" Triệu Việt mở nắp ra, chỉ thấy bên trong có một thứ màu hổ phách, dính dính đặc đặc giống như là mật ong.

Ôn Liễu Niên nghiêm túc nói, "Hạc Đỉnh Hồng."

Triệu Việt khinh thường, lấy ngón tay quét một ít, ghét bỏ nói, "Ngọt quá."

"Bỏ nước vào mới dùng được." Ôn Liễu Niên múc vài muỗng, lại bỏ thêm một chút nước sôi vào, nhất thời đóa hoa trong chén phập phồng, từng trận hương thơm ngào ngạt, còn có không ít hạch đào hạnh nhân, kèm thêm một đĩa điểm tâm, không mặn không ngọt, còn phải có một chút chua.

"Bên trong bỏ thêm toan đu đủ." Ôn Liễu Niên đem chén đưa cho hẳn, "Ta tự mình làm."

Triệu Việt nói, "Uống có chút nước cũng nhiều chuyện như vậy." Gì mà Phiêu Tuyết, gì mà toan đu đủ dùng cùng mút hoa quả hạch đào hạnh nhân, quả nhiên rất khó nuôi.

"Sống, tất nhiên là phải biết hưởng thụ." Ôn Liễu Niên ôm chén chậm rãi uống.

"Chén lớn uống rượu ăn thịt mới gọi là hưởng thụ." Triệu Việt gõ gõ mũi hẳn.

Ôn Liễu Niên nói, "Ta cũng có rượu."

"Người thì có thể có rượu ngon gì." Triệu Việt lắc đầu, "Cùng lắm chỉ là rượu gạo hoặc rượu Thiệu Hưng."

"Đi." Ôn Liễu Niên kéo ống tay áo của hẳn, một đường đến cách vách phòng ngủ của mình, bên trong rất là sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái, cửa sổ treo hai chậu phong lan u cốc, còn có một cổ hương thơm nhàn nhạt.

Triệu Việt thầm nghĩ, giống như mùi hương trên người một sách.

Ôn Liễu Niên từ trong quầy ôm ra một bình rượu, không lớn, nhìn qua rất là tinh xảo, "Là lúc trước khi ở Vân Lam thành, Thẩm công tử tặng cho ta, gọi là Vong Xuyên."

"Vong Xuyên?" Triệu Việt mở nắp ra, một cỗ mùi rượu nồng nặc lập tức vọt ra.

"Tương truyền là rượu tiên năm đó ừ tổng cộng chỉ có mười vò, đây là một trong số đó." Ôn Liễu Niên nói, "Đáng tiếc ta không hiểu rượu."

"Rượu này rất mạnh." Triệu Việt nói.

"Nếu không mạnh, sao có thể gọi là Vong Xuyên." Ôn Liễu Niên giúp hẩn rót một chén, "Chỉ có uống đến say mèm, mới có thể giống như uống nước sông Vong Xuyên, bỏ qua hết thảy vui buồn đau khổ."

Triệu Việt ngửa đầu uống một hơi cạn sạch.

"Đại đương gia mang về đi." Ôn Liễu Niên nói, "Rượu ngon tất nhiên phải đưa cho người hiểu rượu."

Triệu Việt nói, "Đa tạ."

Ôn Liễu Niên nghĩ, "Coi như là bồi thường vài tiểu thoại bản kia."

Triệu Việt cười lắc đầu, nhắc vò rượu lên bước ra cửa.

Ôn Liễu Niên đứng ở cửa, thẳng đến khi nhìn theo hẩn biến mất ở đầu tường, mới xoay người trở về phòng ngủ.

Ám vệ tỏ vẻ rất thất vọng, đều vào phòng ngủ, cứ nhiên không có ngủ lại?!

Thật sự là phi thường đáng giá để cho cung chủ cùng Triệu đại đương gia đàm luận trắng đêm một phen.

Sáng sớm ngày hôm sau, bên trong thành liền truyền ra một tin tức, nói là tối hôm qua Thành Hoàng (chỉ thần cai quản một thành) gia hiển linh,

một đường kim lóng lánh cười mây lướt gió, có không ít người đều tận mắt nhìn thấy.

Dân chúng bên trong thành nhất thời nổ tung nôi, ngay cả cơm cũng không kịp ăn liền đến dưới tàng cây đầu phố trò chuyện, Tiểu Tam Nhi như trước sinh động như thật, hiện tại đứng trên chỗ cao nhất, "Cảnh tượng lúc ấy rất khó lường, Thành Hoàng gia trên người mặc kim giáp, từ giữa không trung cười mây lướt gió chợt lóe qua, thân cao chín thước mắt bắn ra tia sét, uy phong lẫm lẫm."

Ám vệ giả trang Thành Hoàng gia đứng ở trong đám người, một bên ăn lê một bên thêm mắm thêm muối phụ họa, thuận tiện thầm nghĩ mắt bắn ra tia sét là thiếu cung chủ nhà ta, không phải ta.

"Đang êm đẹp, vì sao đột nhiên Thành Hoàng gia lại hiển linh?" Có dân chúng lo sợ bất an -- Lúc trước cũng không có nghe nói tòa miếu này linh nghiệm, cho nên hương khói vẫn không tính tràn đầy, thậm chí nhìn qua còn có chút lụi bại keo kiệt.

"Cũng không biết nữa." Lí Tam Nhi lắc đầu, thở dài nói, "Chỉ mong là chuyện tốt a..."

Bởi vì có không ít người đều tận mắt nhìn thấy Thành Hoàng gia, cho nên buổi chiều hôm đó, liền đã có không ít người tự giác vào trong miếu dọn dẹp, trên bàn bày đầy đủ loại cống phẩm, hương khói cũng vượng lên.

"Đại nhân tới." Có người tinh mắt nhìn thấy đầu tiên.

Dân chúng lập tức chào hỏi, Ôn Liễu Niên mang theo Mộc Thanh Sơn cùng nha dịch đi vào trong miếu, đầu tiên là cung kính đốt ba nén hương, sau đó mới đem trái cây đặt ở trên bàn thờ.

"Đại nhân cũng thấy được Thành Hoàng gia sao?" Dân chúng cẩn thận hỏi.

Ôn Liễu Niên gật đầu, "Không quá rõ ràng, bất quá thật sự là tận mắt nhìn thấy."

"Vậy đại nhân có biết Thành Hoàng gia vì sao phải hiển linh không?" Dân chúng lại hỏi.

"Tạm thời còn chưa biết." Ôn Liễu Niên lắc đầu, "Bất quá bản quan đã phái người đi thỉnh cao nhân thông linh, hẳn là ngày mai sẽ đến."

"Thành Hoàng gia hiển linh?" Thời điểm trễ một chút, Mục Vạn Lôi cũng nghe được phong thanh.

"Nghe nói không ít dân chúng bên trong thành đều thấy được." Mục Vạn Hùng nói, "Thậm chí còn kinh động đến quan phủ, nói muốn một lần nữa sửa chữa miếu Thành Hoàng."

"Lại là con thiêu thân gì đây." Mục Vạn Lôi cầm lấy đao, "Lười quản hăn, đi thôi, ra ngoài xem."

"Mục trang chủ." Hai người mới vừa mới bước ra ngoài, Thượng Vân Trạch liền cười cười bước tới.

"Thượng bảo chủ có chuyện gì không?" Mục Vạn Lôi nói.

"Có chuyện, bất quá là chuyện riêng." Thượng Vân Trạch nói, "Không biết hai vị trang chủ có thời gian không?"

"Tất nhiên." Mục Vạn Lôi gật đầu, cùng hăn một đường trở lại doanh trướng.

"Kỳ thật ta là muốn hỏi một câu, về chuyện cổ tình nhân." Thượng Vân Trạch nói.

"Cổ tình nhân?" Mục Vạn Lôi nói, "Là Thượng bảo chủ muốn dùng?"

Thượng Vân Trạch cười mà không nói.

Liên tưởng đến mấy ngày gần đây, giữa hẳn cùng với Mộc Thanh Sơn, Mục Vạn Lôi sáng tỏ, liền cũng không hỏi nhiều, chỉ nói, "Cổ tình nhân chỉ là tin đồn trong giang hồ, trên đời này đừng nói là cổ độc, cho dù là tiên đan, chỉ sợ cũng không thể làm người ta trong một đêm mà động tâm."

"Như vậy a." Thượng Vân Trạch vẻ mặt tiếc nuối.

"Bất quá cổ tình nhân tuy giả, nhưng có một vật lại là tồn tại thật sự." Mục Vạn Lôi lấy ra một lọ bột phấn, "Vật ấy tên là thôi dục tán, chính là dùng tình hoa dưỡng cổ chế tạo ra, tính cực nóng, không màu không vị không dễ cảm thấy, chỉ cần dùng móng tay rắc một chút vào rượu hay trong thức ăn, không đầy một canh giờ, có thể khiến người động dục toàn thân nóng lên, trong lòng tràn đầy thắm muốn chuyện Vu sơn."

Thượng Vân Trạch nói, "Xuân dược?"

"Không phải, không phải." Mục Vạn Lôi lắc đầu, "Vật ấy sau khi dùng sẽ tự động biến mất, giống như uống một phương thuốc, nó sẽ ăn sâu vào tận bên trong xương cốt, tâm tâm niệm niệm nghĩ hồi tiếp theo, tất nhiên sẽ đổi bảo chủ sinh ra tình cảm không muốn rời xa."

"Quả thật thần kì như thế?" Thượng Vân Trạch sờ sờ mũi, rõ ràng rất có hứng thú.

"Tất nhiên." Mục Vạn Lôi nói, "Bảo chủ cứ việc giữ lấy, bất luận là nam hay nữ, cam đoan vạn vô nhất thất (tuyệt đối không sai)."

Thượng Vân Trạch thu hồi cái bình, lại cùng hai người một đường xá thất xá bát, hỏi chút chuyện về môn phái ở Miêu Cương, thẳng đến khi trăng lên cao, mới cáo từ rời đi.

Mục Vạn Lô cùng Mục Vạn Hùng ngáp dài trở về ngủ, tất nhiên sẽ không có tinh lực đi ra ngoài, đều cảm thấy người này hàn huyền không khỏi cũng quá nhiều đi.

Thượng Vân Trạch một đường đi trở về, thuận tay đem bình dược kia ném vào trong bãi tha ma -- Thứ hạ cấp như vậy, giữ lâu ở trên người, đều cảm thấy sẽ làm nhục người âu yếm.

Bên trong Thượng phủ, Mộc Thanh Sơn đang ngồi ở phòng bếp trước bếp lò, cầm quạt hương bồ quạt gió. Trên lửa có một cái bình nhỏ, bên trong sôi ùng ục ùng ục, ngửi qua rất thơm.

Thượng Vân Trạch bước vào phòng bếp, khom lưng từ phía sau che ánh mắt hẳn, ở bên tai thấp giọng cười ra tiếng, "Đánh cướp."

THỔ PHỈ CÔNG LỢC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 43: Thành Hoàng Gia Hiến Linh Là Chuyện Tốt!!!

Mộc Thanh Sơn cười hì hì, đem tay hăn từ trên mắt lấy xuống.

"Muốn biến thành tiểu hoa miêu sao." Thượng Vân Trạch đem vết bụi than trên mặt hăn lau sạch, "Sao còn chưa ngủ?"

"Hầm chút canh." Mộc Thanh Sơn đứng lên, "Cho người ăn khuya."

Thượng Vân Trạch giúp hăn đem ấm nhỏ từ trên lửa nhắc xuống.

"Người Mộc gia trang thế nào rồi?" Mộc Thanh Sơn từ trong ngăn tủ lấy ra bát đũa.

"Muốn ra cửa, bắt quá bị ta bám trụ trò chuyện hơn một canh giờ." Thượng Vân Trạch nói, "Tiểu Ngủ cũng đang âm thầm theo dõi, đêm nay hăn là sẽ yên tĩnh một chút."

"Nhưng như vậy cũng không phải là kể lâu dài." Mộc Thanh Sơn nói, "Cũng không thể mỗi lần đối phương muốn ra cửa, đều vừa vặn gặp được người của chúng ta."

"Biện pháp này tất nhiên không thể sử dụng nhiều, bắt quá một hai lần ngược lại là không sao." Thượng Vân Trạch nói, "Huống hồ giống như lời Lục Truy nói, đầu óc Mộc thị huynh đệ còn kém xa đại nhân, người cũng không cần quá lo lắng."

Mộc Thanh Sơn gật đầu, lại hiếu kì hỏi, "Vậy người lấy cứ gì, cùng Mộc Vạn Lôi trò chuyện đến bây giờ mới trở về?"

"Cổ độc." Thượng Vân Trạch một đường cùng hăn ngồi ở bên cạnh bàn, "Vài thứ hạ cấp, đừng nhắc tới nữa."

Mộc Thanh Sơn ngoan ngoãn đem bát đưa cho hăn, "Ừm, không nhắc đến chuyện này nữa, uống canh."

"Thơm quá." Thượng Vân Trạch một đường cùng hăn ngồi ở bên cạnh bàn, "Sao đột nhiên lại nhớ tới muốn hầm canh cho ta?"

"Người gần đây quá mệt mỏi." Mộc Thanh Sơn có chút ngượng ngùng, "Ta cũng không làm được chuyện gì khác."

"Người còn lại cũng mệt muốn chết đi." Thượng Vân Trạch khuấy chén nhỏ một chút, "Vì sao chỉ làm cho một mình ta?"

Mộc Thanh Sơn bị hỏi có chút hồ đồ.

"Sao vậy?" Thượng Vân Trạch cười cười nhìn hăn.

"Nói cũng đúng." Suy nghĩ một lúc, Mộc Thanh Sơn nghiêm túc gật đầu, "Vây ngày mai ta liền tìm nồi lớn để hầm canh."

Nụ cười trên mặt Thượng bảo chủ nhất thời cứng đờ.

Hăn cũng không phải có ý này.

"Mau ăn nhanh lên, không thì sẽ nguội." Mộc Thanh Sơn đứng lên, "Ta trở về nghỉ ngơi trước, ngày mai còn phải dậy sớm, mua xương bò trở về hầm canh cho mọi người."

Thượng Vân Trạch trơ mắt nhìn hăn rời khỏi tiểu viện, ngực rất là khó chịu.

Vì sao mỗi lần chuyện có chút tiến triển, đều không giống với những gì mình đã dự đoán trước đó?

Hơi gốc một chút là chuyện tốt, nhưng gốc thành như vậy, cũng thật khiến người ta đau đầu a...

Sáng sớm ngày hôm sau, Mộc Thanh Sơn quả nhiên liền đi chợ mua nguyên liệu nấu ăn, còn kêu lão Vương chất lên xe đẩy, mang trở về chính mình ba túi xương lớn, còn có hành gừng tỏi -- Không có biện pháp, người trong phủ nha rất đông.

"Sư gia đang làm gì vậy?" Người được mùi thơm, Ôn Liễu Niên từ thư phòng bước đến.

Mộc Thanh Sơn nói, "Mấy ngày nay mọi người cũng mệt mỏi rồi, hãy chút được thiện để bồi bổ."

"Sư gia vất vả." Ôn Liễu Niên gật đầu, "Bất quá loại chuyện này giao cho Vương thẩm là được, buổi chiều người còn phải theo ta một đường tiến đến miếu Thành Hoàng."

"Cao nhân có thể thông linh đã mời tới rồi?" Mộc Thanh Sơn vẫy vẫy nước còn đọng trên tay.

"Đang ở bên trong nhà ăn." Ôn Liễu Niên nói, "Thượng bảo chủ cùng Tả hộ pháp đang tiếp khách."

Mộc Thanh Sơn có chút buồn bực, "Vậy vì sao đại nhân không đi?" Như thế nào còn đi dạo chung quanh.

Ôn Liễu Niên nói, "Bởi vì Tả hộ pháp nói bản quan nhìn qua quá vẫn nhược, không hù dọa được người khác."

Mộc Thanh Sơn dừng một chút, vẫn là đem lời muốn nói nuốt trở vào -- Nếu là muốn hù dọa người, thì càng phải là tự mình đi a ! Chung quy bất luận là lừa bịp châm ngòi thổi gió, bên trong thành hẳn là cũng không ai có thể mạnh hơn đại nhân.

Mỹ nam tử say đắm là bằng chứng tốt nhất.

Nói là cao nhân thông linh, kỳ thật cũng chỉ là đám thần ông thần bà ở hương trấn lân cận, cả đời chưa thấy qua người nào quen mặt, đột nhiên bị một đám hắc y hán tử cao lớn thô kệch xông vào gia môn, đã là nhận không ít kinh hoảng, càng miễn bàn còn bị vác lên nhét vào xe ngựa, một đường nhanh như chớp trực tiếp vào nha môn Tri Phủ. Tiếp nhận trà ở trong tay Hoa Đường, quả thật cả người đều đang run rẩy.

"Chư vị đừng sợ." Hoa Đường nói, "Đại nhân lần này chẳng những không có ác ý, ngược lại còn có một chuyện muốn nhờ."

"Mạo muội hỏi cô nương một câu." Trong đó có một người nói năng khéo léo, lá gan lớn hơn một chút, vì thế chủ động mở miệng hỏi, "Không biết đại nhân gọi chúng ta tới đây, rốt cuộc là có chuyện gì?"

"Đêm hôm trước Thành Hoàng gia hiển linh, có người tận mắt nhìn thấy nói là kim quang vạn trượng bay qua đầu tường, thân cao chín thước mắt bắn ra tia sét, vạt áo còn đang ướt sũng." Hoa Đường nói, "Hiện giờ ở trong thành mọi người đang bàn tán xôn xao, cũng không biết đến tột cùng là phúc hay họa, cho nên liền thỉnh chư vị tiến đến thực hiện hỏi thần mình một câu, cũng tốt để cho dân chúng an tâm."

Sau khi nghe nàng nói xong, đám thần côn chẳng những không an tâm, ngược lại còn bối rối hơn. Người khác không biết, nhưng trong lòng mình rõ ràng thấu đáo, chuyện quý thần vốn dĩ là mở miệng nói bậy, thứ nhất là vì kiếm ăn, thứ hai là giả vờ làm phép trừ ma, cũng có thể khiến hương lân trải qua ngày được an tâm, theo nhu cầu hai bên không ai thiếu nợ ai -- Chỉ là dù có thế nào cũng sẽ không nghĩ đến, đời này thế nhưng thật sự là có một ngày gặp phải Thành Hoàng gia hiển linh.

Thượng Vân Trạch ở một bên nói, "Chư vị quả thực có thể thông linh?"

Tuy nói trong lòng khẩn trương, nhưng mọi người chung quy cũng là có kinh nghiệm giả vờ giả thần giả quỷ, nếu Tri phủ đại nhân đã tự mình tìm tới cửa, tất nhiên cũng không có ai mà ngu ngốc đến nỗi thành khẩn nói thẳng rằng chính mình là tên lừa đảo, vì vậy lập tức gật đầu.

"Nhất định có thể tìm được nguyên do không?" Thượng Vân Trạch lại hỏi.

"Không nhất định." Một người trong đó nói, "Chuyện thông linh, không ai có thể nói chính xác được."

"Nói không chính xác sợ là không được." Thượng Vân Trạch nghe vậy lập tức lắc đầu, dựa theo lời thoại nói, "Hiện tại bên trong thành lòng người đang hoảng sợ, dân chúng bàn tán xôn xao, đại nhân vì thế mà sút đầu mẻ trán. Lần này chư vị bất luận là dùng thủ đoạn gì, cũng làm ơn nghĩ ra biện pháp, đem vấn đề giải quyết cho ổn thỏa."

"Xin Bảo chủ cứ yên tâm." Có người phản ứng kịp ý tứ của hắn, lập tức gật đầu nói, "Ta tất nhiên đem hết toàn bộ sức lực, vì đại nhân bài ưu giải sầu."

"Như thế rất tốt." Thượng Vân Trạch cười nói, "Vậy chúng ta đến gặp đại nhân trước, chư vị chậm rãi uống trà."

Sau khi đợi hai người đi ra ngoài, mọi người trong phòng tức khắc liền ngồi vây thành một vòng, bắt đầu nhỏ giọng thương nghị kế sách ứng đối -- Người ở địa phương nhỏ không nhiều, làm chuyến đi này thì càng ít, cho dù chưa quen thuộc thì cũng có vài phần giao tình, huống hồ đã đến mức này rồi, cũng không cần tiếp tục giả thần giả quỷ, nghĩ biện pháp giải quyết vấn đề mới là chính đạo.

"Sẽ hữu dụng sao?" Dưới tàng cây ngoài viện, Hoa Đường nhìn thoáng qua bên trong.

"Tất nhiên." Thượng Vân Trạch nói, "Bọn họ là người biết tùy cơ ứng biến gió chiều nào thì thổi theo chiều ấy, vừa rồi ta nói một câu kia cũng đủ nói rõ đại nhân rốt cuộc muốn cái gì, không cần cố ý chỉ ra."

Hoa Đường gật đầu, cùng hắn một đường đến đến tiêu viện cách vách uống trà, một lát sau ám vệ đến hồi báo, nói đám người trong phòng đã thương nghị ra kết quả.

"Thế nào?" Hoa Đường hỏi.

"Giống như những gì chúng ta dự đoán trước đó." Âm vệ nói, "Một người trong đó bước lên liền nói có thể thông linh hay không kỳ thật cũng không quan trọng, quan trọng là để dân chúng trong thành an tâm, cho nên mọi người không cần kích động, chỉ cần thuận theo tâm ý của đại nhân, tìm lý do đem chuyện Thành Hoàng gia hiển linh lừa gạt qua, vậy thì không chỉ sẽ không chịu thiệt, ngược lại nói không chừng còn có thể hốt bạc."

Hoa Đường nhướng mày, "Quả nhiên."

Thượng Vân Trạch đặt chén trà xuống, "Chuyện nên nói chúng ta đều đã nói, không nên nói nhưng là một chữ đều không có nói, kết luận là của đám thần côn này thông linh đạt được, cho dù người Mục gia trang có hoài nghi mà âm thầm truy vấn, cũng sẽ không có bất cứ liên quan gì tới quan phủ."

Hoa Đường nói, "Nhưng Thượng bảo chủ sao có thể kết luận, kết luận của bọn họ đặt ra, thì nhất định là kết quả mà đại nhân mong muốn?"

"Bởi vì manh mối quá mức rõ ràng." Thượng Vân Trạch cười cười, "Đừng nói là vài thần côn kia, ngay cả ta cũng có thể tìm ra lý do thoái thác một phen."

Buổi chiều, bên ngoài miếu Thành Hoàng có không ít dân chúng đang chen lấn, hiển nhiên đều là nghe nói chuyện thông linh, chạy tới chiếm chỗ đầu xem náo nhiệt.

Mộc Thanh Sơn ở xa xa sau khi nhìn thấy thì cảm khái, "Từ sau khi đại nhân không phân phát bức họa đại đương gia, trong thành đã lâu chưa xuất hiện qua trường hợp chờ đại bài trường long này."

"Kỳ thật bản quan còn có không ít ý tưởng mới." Ôn Liễu Niên vuốt vuốt cằm.

Mộc Thanh Sơn dội nước lã, "Triệu đại đương gia hẳn là sẽ không đáp ứng."

"Người nói hẳn vì sao không đáp ứng chứ?" Trong lời nói Ôn Liễu Niên rất là tiếc nuối, "Cũng không phải là chuyện xấu gì."

Mộc Thanh Sơn:...

Chính xác là không phải chuyện xấu, nhưng trong thiên hạ, chỉ sợ cũng không vài người trong giang hồ sẽ đem chuyện này coi thành chuyện tốt.

"Đại nhân tới!" Đứng trước có dân chúng nhìn thấy đầu tiên gọi ra tiếng, mọi người lập tức hành lễ, vì thế hiện trường càng thêm náo nhiệt lên.

Ôn Liễu Niên cùng Mộc Thanh Sơn một đường ra khỏi xe ngựa, cười cười chào hỏi với dân chúng.

Một đám vu bà thần hán cũng từ trong một cỗ xe ngựa khác bước xuống, đừng nói đến chuyện thông linh đến tột cùng là thật hay là giả, ít nhất y phục phải hù dọa được người khác -- Đối dân chúng mà nói, là rất đáng xem.

Mục Vạn Lôi cùng Mục Vạn Hùng cũng ở trong đám người, Thành Hoàng gia hiển linh cũng là một chuyện kỳ quái, dù sao ở trong quân doanh ngoài thành cũng không có chuyện gì làm, đếm đây xem đến tột cùng cũng tốt. Triệu Ngũ lại là đứng ở bên cạnh hai người, nói là đến tiếp khách, kì thật là giám thị, cũng đỡ phải xảy ra nhiều loạn gì.

Ôn Liễu Niên sau khi cảm hương, liền thối lui về phía bên kia, đem địa phương nhượng lại cho đám vu bà thần hán kia.

Dân chúng ngưng thần tĩnh khí, ngay cả hô hấp cũng không dám lớn tiếng.

Sau một tiếng kinh hô, vài người liền bắt đầu thực hiện niệm chú, các phương thức cũng không giống nhau: có người ngồi dưới đất giống như lão tăng nhập định, có người hướng trường kiếm lên không trung phun nước, có người một bên xoay vòng vòng một bên lẩm bẩm, còn có người vẫn là Kim Kê Độc Lập. Mộc Thanh Sơn thầm nghĩ, xiếc ảo thuật còn dễ xem hơn.

Ánh nắng ấm áp, chiếu lên trên người rất thoải mái.

Ôn Liễu Niên cảm thấy rất buồn ngủ.

Bảo kiếm chói lọi đột nhiên vươn đến chóp mũi, "Thiên Địa Huyền Hoàng !"

Ôn đại nhân bị hoảng sợ.

Thần hán giơ hai tay lên cao, ở bên trong chạy một vòng, sau đó liền vứt bỏ bảo kiếm, thẳng tắp nằm sấp trên mặt đất.

Thượng Vân Trạch ở một bên cảm khái, cho dù biết rõ là giả, có thể ra sức diễn được như thế cũng không dễ dàng.

Ước chừng sau một nén hương, mọi người rốt cuộc cũng dừng lại.

Ôn Liễu Niên vội vàng hỏi, "Sao rồi?"

"Đại nhân không cần lo lắng." Một người trong đó nói, "Là chuyện tốt."

"Chuyện tốt ?" Ôn Liễu Niên rõ ràng nhẹ nhàng thở ra, "Chuyện tốt gì?"

Dân chúng cũng không tự chủ được vênh tai nghe.

"Từ khi đại nhân tiền nhiệm cho tới nay, cúc cung tận tụy một lòng vì dân, Thành Hoàng gia nhìn thấy ở trong mắt, tất nhiên là rất cảm động." Mọi người thao thao bất tuyệt, "Cho nên đêm trước liền chạy lên thiên đình thỉnh nguyện, hi vọng thành Thương Mang này có thể mưa thuận gió hoà, chỉ là trong lúc nhất thời cùng Ngọc đế trò chuyện quá cao hứng, suýt nữa trễ giờ, khi trở về mới có thể bị dân chúng nhìn thấy."

"Thật sao?" Ôn Liễu Niên sờ sờ cằm.

"Tất nhiên tất nhiên." Một đám vu bà thần hán lập tức gật đầu.

Mà dân chúng chung quanh sau khi nghe thấy, cũng hiểu được có chút đáng tin -- Bởi vì Ôn đại nhân đích xác yêu dân như con, lại thật sự là có bản lĩnh, từ khi hãn tiền nhiệm cho tới nay, dân chúng trải qua ngày không chỉ tốt lên một hai phần. Một vị quan tốt như thế, lão thiên gia muốn khen ngợi cũng là chuyện đương nhiên.

"Đã sớm nói đại nhân không cần lo lắng." Mộc Thanh Sơn nói, "Chuyện này cuối cùng là có thể an tâm."

"Vậy vì sao vạt áo Thành Hoàng gia lại ướt sũng?" Có dân chúng hỏi.

"Đúng vậy đúng vậy." Nhờ hãn nhắc nhở, người khác cũng lập tức nghĩ đến, "Lão Chu gia Tiểu Tứ Tử tận mắt nhìn đến, nghe nói còn bị dội một đầu nước." Chậc, quả thực có phúc khí !

"Đó cũng không phải chuyện lớn gì." Thần côn cười ha hả chỉ vào trước miếu, "Đây không phải có con sông sao, Thành Hoàng gia đi đường gấp gáp, tất nhiên vạt áo sẽ thấm ướt."

"Không ổn." Ôn Liễu Niên lắc đầu, "Người đâu !"

"Đại nhân." Vài cái nha dịch đứng ra.

"Tìm người đem con sông nhỏ này thay đổi tuyến đường." Ôn Liễu Niên nói, "Thuận tiện đem phía trước miếu Thành Hoàng sửa chữa, về sau nơi này tất nhiên sẽ hương khói tràn đầy, bất luận là đối Thành Hoàng gia hay là dân chúng, xuất hành đều sẽ tiện hơn rất nhiều."

Dân chúng hoan hô thành một mảnh, Triệu Ngũ quét mắt liếc nhìn Mục thị huynh đệ, chỉ thấy thần sắc hai người như thường, cũng không có bất kỳ khác thường.

Ôn Liễu Niên lại cùng dân chúng chung quanh trò chuyện hai câu, liền đến hậu đường thương nghị chuyện sửa chữa miếu Thành Hoàng, thẳng đến nửa đêm mới rời đi.

"Đại nhân." Triệu Ngũ đang ở trong thư phòng phủ nha chờ hần.

"Sao rồi?" Ôn Liễu Niên hỏi.

"Mục Vạn Lôi cùng Mục Vạn Hùng hết thầy như thường." Triệu Ngũ nói, "Sau khi nghe thấy đại nhân muốn sửa chữa đường sông, cũng không có quá nhiều phản ứng."

"Chẳng lẽ bọn họ kỳ thật cũng không muốn động tay động chân vào trong nguồn nước?" Mộc Thanh Sơn suy đoán.

"Quản hần có muốn hay không, trước hết đem đường nước cắt đứt." Ôn Liễu Niên nói, "Bằng không đợi đến khi bọn họ thật sự ra tay, hết thầy cũng không còn kịp nữa rồi."

"Trước đoạn đường nước này, phái đội ngũ tuần tra trong thành bảo vệ giếng nước, hẳn là có thể ngăn cản đối phương hạ cổ thông qua nguồn nước." Hoa Đường nói, "Còn lại một cái bạch mãng giang xuyên thành mà qua thủy thể mãnh liệt, cho dù đổ một vại Cổ Vương vào cũng vô dụng."

"Ngoại trừ đường nước, còn có phương pháp có thể tiện hạ cổ không?" Mộc Thanh Sơn hỏi.

"Không có." Hoa Đường nói, "Đại đa số cổ độc đều cần một thời gian dài nuôi dưỡng, mới có thể nghe lệnh chủ nhân, muốn hại một người thì có thể, muốn hại dân chúng toàn thành lại không dễ dàng như vậy."

Thượng Vân Trạch nhíu mày, "Nhưng một dạng một dạng suy đoán qua như thế, đối với chúng ta mà nói thật bị động."

"Không sai." Ôn Liễu Niên nói, "Cho nên đầu tiên phải ngăn chặn con đường dễ dàng nhất, để tránh hại dân chúng, sau đó lại làm cho bọn họ chớ cần chớ."

"Ý của đại nhân là gì?" Triệu Ngũ nghe không hiểu.

"Người Hồ Đầu bang cùng bọn họ rất có khả năng là đồng tông, vậy thì nghĩ biện pháp lừa gạt." Ôn Liễu Niên nói, "Nếu là có thể đem củ khoai nóng phỏng tay này triệt để đưa cho Mục gia trang, vậy thì không thể tốt hơn."

Mọi người thương nghị đến nửa đêm mới vừa tản đi, Ôn Liễu Niên đuổi người trở về phòng ngủ, vừa đẩy cửa liền thấy Triệu Việt đang ngồi ở bên cạnh bàn, ánh trăng đổ dài trên đất.

"Đại đương gia." Ôn Liễu Niên thấp sáng ánh nến, "Người là tới hỏi chuyện hôm nay ở miếu Thành Hoàng?"

Triệu Việt nói, "Lục Truy đã nói qua với ta."

"Vậy đại đương gia tìm ta có chuyện gì?" Ôn Liễu Niên khó hiểu.

Triệu Việt đặt một cái hộp nhỏ lên bàn.

Ôn Liễu Niên chần chờ, "Tặng cho ta?"

Triệu Việt gật đầu.

Ôn Liễu Niên cầm lấy, liền cảm thấy bên trong chiếc hộp tựa hồ có cái gì đang động đậy, vì thế bị kinh ngạc một chút.

Triệu Việt nói, "Mở ra."

Ôn Liễu Niên do dự một chút, "Có thể không mở ra hay không?"

Triệu Việt cứng rắn nói, "Không thể !"

Ôn Liễu Niên:...

Thế nhưng thứ này nó đang động đậy a !

THỔ PHỈ CÔNG LỢC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 44: Triệu Đại Đường Gia Có Sở Thích Kỳ Quái!!!

Ôn Liễu Niên hỏi, "Có cần người không?"

Triệu Việt nói, "Có."

Ôn Liễu Niên:...

Triệu Việt thúc giục, "Mau lên !"

Ôn Liễu Niên đành phải tránh khỏi lá gan, thật cẩn thận đem khóa phía trên mở ra, tốc độ cực kỳ chậm chạp.

Triệu Việt trừng mắt, "Lúc phát bức họa sao không thấy người cẩn thận như thế?"

Ôn Liễu Niên vô tội nói, "Bức họa cũng sẽ không cần ta."

Triệu Việt chán nản, người đọc sách ngụy biện thật nhiều.

Ôn Liễu Niên tìm cây gậy nhỏ, mở nắp hộp gỗ ra.

Một con hồng giáp trùng béo béo đang nằm sấp ở trong hộp, ước chừng lớn bằng một đồng tiền, sau khi nhìn thấy ánh sáng thì bắt đầu bò loạn chung quanh, xem ra là muốn bò ra.

Ôn Liễu Niên sắc mặt trắng bệch, dùng gậy nhỏ nhanh chóng đem nó nhét trở về.

Triệu Việt:...

"Đại đương gia vẫn là lấy về đi." Ôn Liễu Niên phía sau lưng run rẩy, quả thực ngay cả tóc gáy cũng muốn dựng thẳng lên.

"Sợ sao?" Triệu Việt cũng là có chút ngoài ý muốn, "Ta còn nghĩ người thiên hạ vô địch."

Ôn Liễu Niên mở cửa, "Đại đương gia quá khen, không tiền."

Triệu Việt sờ sờ cằm, đứng lên bước ra ngoài.

Ôn Liễu Niên khẩn trương nói, "Mang theo cái hộp !"

Triệu Việt ác liệt nói, "Không mang."

Ôn Liễu Niên tận tình khuyên bảo, "Vật ấy vừa thấy liền biết giá trị xa xỉ, đại đương gia vẫn là mang về thì tốt hơn."

Triệu Việt bước ra cửa.

Ôn Liễu Niên gắt gao giữ chặt hãn.

Ám vệ mang theo thức ăn khuya bình tĩnh đi ngang qua, chúng ta cái gì cũng không nhìn thấy.

Nửa đêm không ngủ được, đứng ở cửa lôi lôi kéo kéo, chặc !

Triệu Việt nói, "Buông tay."

Ôn Liễu Niên nói, "Lấy đi !"

Triệu Việt bước nhanh ra ngoài.

Ôn Liễu Niên đu ở trên người hãn không chịu xuống dưới.

Triệu Việt:...

"Lấy đi !" Ôn Liễu Niên rất có nguyên tắc.

Thượng Vân Trạch cùng Mộc Thanh Sơn đi ngang qua cửa viện, cũng dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn hai người.

Triệu Việt đành phải mang theo hãn trở lại trong phòng ngủ, để tránh hù dọa người khác.

Mộc Thanh Sơn dừng cước bộ, "Chúng ta có cần đến xem thử không?"

Thượng Vân Trạch nói, "Tất nhiên không cần."

Mộc Thanh Sơn do dự, "Thế nhưng nhìn vẻ mặt lúc này của Triệu đại đương gia, tựa hồ rất mất hứng."

Thượng Vân Trạch trầm nghĩ, mất hứng là đúng rồi.

Nếu là ngày nào đó khi hai người gặp nhau liền vui vẻ ra mặt, vậy mới là kì quái.

"Ta là có lòng tốt !" Triệu Việt đem Ôn Liễu Niên đặt ngồi ở trên ghế, "Người có biết nó tên là gì không?"

Ôn Liễu Niên nói, "Trùng."

Triệu Việt bị ghen một chút, "Ta dưỡng gần mười năm, tên là hồng giáp lang."

Ôn Liễu Niên dối trá khen ngợi, "Tên gọi thật là dễ nghe, đại đương gia quả nhiên thật hăng hái." Mau lấy đi đi !

"Mang từ Miêu Cương về." Triệu Việt kiên nhẫn nói, "Đem nó mang ở trên người, có thể phòng ngừa cổ trùng xâm nhập vào cơ thể."

"Sao?" Ôn Liễu Niên ngẩng đầu nhìn hãn.

"Mục Vạn Lô am hiểu nhất là lấy cổ công kích người, người muốn cùng hãn giao tiếp, vẫn là cẩn thận thì tốt hơn." Triệu Việt nói, "Mặc dù là có Tả hộ pháp ở đây, cũng không hẳn là có thể phòng bị kỹ lưỡng."

"Rất hiếm sao?" Ôn Liễu Niên hỏi.

"Chỉ có một con." Triệu Việt nói, "Cổ Vương tuy nói hiếm thấy, nhưng có thể sử dụng được vật dưỡng ra được, hồng giáp lang chỉ có thể tùy vào vận may."

"Vật trân quý như thế, vậy thì ta càng không thể nhận." Ôn Liễu Niên nói, "Đại đương gia vẫn là mang về đi."

Triệu Việt chán nản, hung dữ nói, "Ta cũng không phải rất muốn đưa cho người !"

Vậy thì nhanh chóng lấy đi a ! Ôn Liễu Niên hai mắt tràn ngập chờ mong.

Triệu Việt tùy tay chộp lấy cái hộp liền ra cửa, quả thực chính là sát khí đằng đằng.

Mọt sách không biết lẽ phải !

Ôn Liễu Niên nhẹ nhàng thở ra, ngồi ở bên cạnh bàn uống trà áp kinh hoảng.

Hãn đời này sợ nhất chính là các loại bò sát, càng miễn bàn con này còn có độc.

Quả thực ngay cả đầu gối đều muốn nhũn ra.

"Đại đương gia." Đối diện Thượng phủ, Lục Truy đang uống rượu dưới trăng, "Có muốn cùng nhau uống một chén không?"

Triệu Việt nổi giận đùng đùng ngồi ở đối diện hẳn, đem hộp gỗ đặt lên bàn.

Lục Truy nói, "Là đi ra ngoài giúp hồng giáp lang tìm trùng tử đỡ thềm hả?"

Triệu Việt ngửa đầu uống cạn một chén rượu.

Lục Truy hiểu ra, "Xem ra là vừa từ phủ nha trở về."

Triệu Việt nói, "Sao ngươi lại biết?"

"Bởi vì quả thật rất rõ ràng." Lục Truy nói, "Ngoại trừ Ôn đại nhân, cũng không ai có thể có bản lĩnh, đem đại đương gia chọc giận thành như vậy."

Triệu Việt sắc mặt càng lúc càng tái xanh.

Lục Truy nói, "Lần này lại là vì sao?"

Triệu Việt đem chuyện vừa rồi nói một lần.

Lục Truy giật mình, "Đại đương gia cứ nhiên chịu đem hồng giáp lang tặng cho người khác?"

Triệu Việt nói, "Là mượn tạm !"

Mượn tạm cũng rất không dễ dàng a, Lục Truy mở hộp ra, tính toán đút nó một ít rượu, đã thấy bên trong trống trơn.

...

Triệu Việt tiếp tục tự rót tự uống một mình.

Lục Truy nói, "Đại đương gia."

"Chuyện gì?" Triệu Việt buông chén rượu.

Lục Truy nói, "Người tốt nhất lại đi một chuyến đến phòng Ôn đại nhân đi."

"Dựa vào cái gì !" Triệu Việt trừng mắt, "Ta mới không đi !"

Lục Truy nói, "Không thấy Hồng giáp lang."

Triệu Việt:...

Triệu Việt:...

Triệu Việt:...

Bên trong phòng ngủ phủ nha, Ôn Liễu Niên sau khi rửa mặt xong đem ánh nến bưng đến đầu giường, sau đó liền tiến vào ổ chăn, tính toán giống như mọi ngày đọc sách một lúc rồi nghỉ ngơi.

Hồng giáp lang từ bên cạnh gối bò ra, dọc theo ống tay áo sột soạt bò đến trên mu bàn tay hắn.

Ôn Liễu Niên toàn thân 'Xoát' một chút lạnh lẽo.

Hồng giáp lang bò bò cái đầu lúc la lúc lắc, thân thiện chào hỏi.

"Đại đương gia muốn đi đâu?" Hoa Đường cùng Triệu Ngũ ra ngoài ăn khuya, cho nên trở về hơi trễ, vừa mới vào cửa liền thấy Triệu Việt giống như một cơn gió vọt đến, khó tránh khỏi đều có chút chấn kinh.

Triệu Việt lướt qua hai người, mang lên vô số cỏ khô.

Lục Truy ở phía sau giải thích, "Nhị vị không cần lo lắng, không phải là chuyện lớn."

Không phải chuyện lớn vì sao phải chạy nhanh như thế? Triệu Ngũ cùng Hoa Đường đến tột cùng vẫn là không yên lòng, vì thế một đường đuổi

theo, vừa vặn nhìn thấy Ôn Liễu Niên mặc lý y từ phòng ngủ lao ra, cả người đều bổ nhào vào trong lòng Triệu Việt.

Lục Truy, "Khụ !"

Ám vệ đến xem náo nhiệt cũng lập tức sợ hãi than lên, loại hình ảnh nhiệt tình như lửa này, đại nhân còn có thể tiếp tục yêu thương nhưng nhớ một chút hay không.

Hoa Đường:...

Ai có thể nói cho nàng biết, rốt cuộc là phát sinh chuyện gì không?

"Hồng giáp lang đang ở trong phòng người?" Triệu Việt ôm hẳn hỏi.

Ôn Liễu Niên liếc mạng gật đầu.

Triệu Việt vỗ vỗ lưng hẳn, một đường vào phòng ngủ.

Lục Truy đề nghị, "Mọi người vẫn là nên giải tán đi."

Ám vệ lưu luyến không rời, thật sự phải giải tán sao, chúng ta đều rất muốn đến góc tường vụng trộm nghe lén một chút.

Hoa Đường bắt đầu suy xét có nên viết một phong thư gửi về Truy Ảnh cung hay không, để cho cung chủ cùng công tử chuẩn bị hạ lễ.

Tiến triển tuy nói rất là khiêu thoát, nhưng tựa hồ cũng rất khả quan a.

Sau khi nhìn thấy chủ nhân, hồng giáp lang vui vẻ bò đến, kết quả bị Triệu Việt vươn tay chỉ một cái, "Dừng lại !"

Hồng giáp lang ngoan ngoãn nằm sấp ở trên bàn, đầu nhỏ lắc lắc.

Triệu Việt cầm ra bình nhỏ, để cho nó tự mình bò vào.

Ôn Liễu Niên hai tay chặt chẽ ôm cổ Triệu Việt, không chịu xuống dưới.

Trên mặt đất có trùng !

"Không có việc gì." Triệu Việt bị hấn ôm có chút khó thở, "Đã chui vào trong bình rồi."

Ôn Liễu Niên vẫn là không buông tay, "Có thể dẫn độc trùng khác tới không?"

"Sẽ không, hồng giáp lang cũng không phải Cổ Vương." Triệu Việt ngồi ở trên ghế, "Cổ trùng khác trốn nó còn không kịp."

Ôn Liễu Niên ngồi ở trên đùi hấn, trong lòng vẫn còn sợ hãi !

Triệu Việt vươn tay muốn lấy bình.

"Không nên động !" Ôn Liễu Niên nắm cánh tay hấn.

Triệu Việt bất đắc dĩ, "Chẳng lẽ người còn muốn lưu nó ở trong phòng?"

Ôn đại nhân nhất thời rơi vào nguy nan, hấn vừa không muốn đi chân trần xuống, lại không muốn tái kiến con đại hồng trùng béo kia, lại càng không muốn trở lại ổ chần bị bò qua !

"Lá gan sao lại nhỏ như thế." Triệu Việt đau đầu.

"Lúc trước khi ở Thục Trung, bên trong phòng ngủ có hai con gián bò vào." Ôn Liễu Niên nói, "Sau đó ta liền ở thư phòng ngồi một đêm."

Triệu Việt tức ngực, "Người lấy hồng giáp lang so sánh với con gián sao?!"

"Cũng không khác nhau lắm." Ôn Liễu Niên trừng hấn, "Đều là vi khuẩn."

Triệu Việt nói, "Hiếm thấy người hung dữ như thế."

Đó là bởi vì lúc trước không có đại trùng tử ! Ôn Liễu Niên nói, "Mang ta đến khách phòng Thượng bảo chủ."

"Được." Triệu Việt ôm hẳn đi đến bên giường.

"Cửa ở bên kia." Ôn Liễu Niên vươn tay chỉ.

Triệu Việt nói, "Cho nên người tính toán không mặc y phục không mang giày, cứ như vậy mà qua đó?"

"Không mặc." Ôn Liễu Niên kiên định nói, "Bị trùng bò qua !" Sau khi đến Thượng phủ, lý y trên người cũng phải cởi ra tắm tẩm lần !

Triệu Việt:...

"Mau lên." Ôn Liễu Niên thúc giục.

Nghiệp chướng a ! Triệu Việt đau đầu lại không còn cách nào khác, chỉ có thể ôm hẳn, một đường từ phủ nha nhảy ra ngoài.

Ám Vệ một bên gặm chân gà, một bên lại lần nữa cảm khái không thôi.

Trực tiếp ôm đi a.

Dã hợp gì đó, chúng ta căn bản là không nghĩ tới đâu.

Nhìn thấy Triệu Việt mang theo Ôn Liễu Niên nhảy vào trong viện, Lục Truy quyết đoán vào phòng ngủ của mình.

Ôn Liễu Niên nói, "Ta còn chưa có chào hỏi nhị đương gia."

Triệu Việt nói, "Câm miệng !"

Ôn Liễu Niên ngoan ngoãn nói, "Nga."

Triệu Việt dẫn hần vào gian khách phòng lần trước, bên trong rất là sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái.

Ôn Liễu Niên cuối cùng là nhẹ nhàng thở ra.

Triệu Việt đem người đặt xuống đất, "Ngủ đi, nơi này không có trùng tử."

Ôn Liễu Niên ngược lại hít khí lạnh.

Triệu Việt buồn bực, "Người lại làm sao vậy?"

"Không có việc gì không có việc gì." Ôn Liễu Niên khoát tay, khập khiễng nhảy đến bên cạnh bàn ngồi xuống.

Triệu Việt tự nhận xui xẻo, ngồi ở phía trước giúp hần kiểm tra -- Mới vừa rồi chân trần từ trong phòng vọt ra, đạp khái là đạp phải đá cuội, có chút rách da chảy máu.

Ôn Liễu Niên nói, "Rửa một chút là tốt rồi."

"Có được không?" Triệu Việt hỏi.

Ôn Liễu Niên lắc đầu.

Triệu Việt đứng lên bước ra ngoài, một lát sau bưng một chậu nước ấm tiến vào, còn có một lọ thuốc trị thương.

Ôn Liễu Niên nhanh chóng nói, "Ta tự mình làm là được."

Triệu Việt nhìn hần, "Người không tự làm, chẳng lẽ còn muốn ta giúp người?"

Ôn Liễu Niên:...

Triệu Việt đem chậu nước đặt xuống đất.

Ôn Liễu Niên xắn ống quần, thật cẩn thận đem chân vói vào trong, sau đó rõ ràng có chút nhú mào.

Triệu Việt ngồi ở đối diện hẳn, tâm nói một sách chính là rất yếu ớt, bị thương một chút cũng chịu không nổi.

Ôn Liễu Niên hỏi, "Đại đương gia còn chưa quay về?"

Triệu Việt trừng hẳn, "Dùng xong liền đuổi ta đi?!"

Ôn Liễu Niên thức thời cảm miệng, lấy thuốc mỡ trên bàn nhìn, "* Thực cốt một đêm * hoa hồng cao?"

Triệu Việt nói, "Thuốc trị thương."

Ôn Liễu Niên rõ ràng không tin, thuốc trị thương nhà ai sẽ có loại tên gọi này !

"Lúc ở Triều Mộ nhai, Lục Truy vì lừa lão Trương, tự mình viết tên." Triệu Việt nói, "Không có liên quan đến thứ bên trong."

Ôn Liễu Niên cầm lọ thuốc đặt ở bên giường, ôm chân nhìn vết thương.

Triệu Việt trơ mắt nhìn hẳn đổ hơn một nửa bình ra, nhin không được liền bóp trán, "Người là tính toán thưởng thức mùi vị?"

Ôn Liễu Niên ngoài ý muốn, "Còn có thể ăn được sao?"

Triệu Việt:...

Ôn Liễu Niên vô tội nhìn hẳn, "Không thể a."

Triệu Việt thật sự không thể nhin được nữa, bước nhanh tiến lên ngồi vào bên giường, lấy lọ thuốc giúp hẳn bôi thuốc.

Ôn Liễu Niên tựa vào đầu giường, ngoan ngoãn giơ chân phải.

Người luyện võ phần lớn tay đều thô ráp, Triệu Việt nắm cổ chân hẳn, cảm thấy giống như nắm một khối đậu hũ mềm mềm trắng trắng.

"Đau." Ôn Liễu Niên nhú mày.

"Tất nhiên sẽ đau." Triệu Việt lấy qua băng vải sạch sẽ, đem miệng vết thương quấn chặt, "Sáng mai là tốt rồi." Nói xong lại bổ sung, "Cũng có khả năng là chiều mai." Chung quy một sách mềm như vậy, nói không chừng muỗi cắn một cái cũng có thể sưng ba ngày.

Ôn Liễu Niên nói, "Đa tạ đại đương gia."

Triệu Việt tắt đèn, xoay người rời khỏi phòng ngủ.

Lục Truy mang theo ám vệ quay đầu chạy ra bên ngoài. Đêm nay, bóng đêm không tệ a, chúng ta thật sự chỉ là thuận đường. Vị anh hùng này, người nhất định không cần suy nghĩ nhiều.

Triệu Việt:...

"Đại đương gia." Ở trong một đám người, Triệu Ngũ chung quy dễ tiếp cận hơn một ít, vì thế vẫn là theo đến, "Có thể hỏi một câu không, đến tột cùng là xảy ra chuyện gì?"

Triệu Việt đành phải đem chuyện hồng giáp lang nói một lần.

"Thì ra là như vậy." Triệu Ngũ sau khi nghe xong cười nói, "Đại nhân hướng đến là sợ mấy thứ này, đến thành Thương Mang còn tốt một chút, lúc trước ở Thục Trung nóng ướt, cơ hồ mỗi ngày đều phải huân phòng ngủ."

Triệu Việt quay đầu nhìn thoáng qua tiểu viện.

Đã nói vẫn là rất khó nuôi a !

Sáng sớm hôm sau, Ôn Liễu Niên mơ mơ màng màng tỉnh lại, mở mắt liền thấy Triệu Việt đang đứng ở bên giường, vì thế bị kinh ngạc một chút.

Triệu Việt mặt than nói, "Ăn điểm tâm."

Ôn Liễu Niên ngồi dậy, đem chăn trên người đẩy ra, lý y nhiều nếp nhăn có chút rộng mở, lộ ra cái cổ cùng lồng ngực trắng nõn.

Triệu Việt quay đầu bước ra ngoài, "Mau rửa mặt đi !"

Ôn Liễu Niên bĩu môi, ôm gối đầu ngã trở về giường.

Rõ ràng là không phải người xấu, vì sao phải hung dữ như thế !

Sau khi đơn giản dùng qua điểm tâm, Ôn Liễu Niên chậm rãi trở về phủ nha, Lục Truy nói, "Đại đương gia không đi tiễn Ôn đại nhân sao?"

Triệu Việt cứng rắn nói, "Không đi !"

Lục Truy:...

Không đi thì thôi, tròng ta làm gì?

"Đại nhân." Âm vệ đang chờ tiền thính phủ nha.

"Sao rồi?" Ôn Liễu Niên hỏi.

"Đã dựa theo kế hoạch hôm qua, đem hết thầy đều bố trí hoàn tất." Âm vệ nói, "Đại nhân cứ việc yên tâm."

Ôn Liễu Niên gật đầu, "Vất vả."

"Không vất vả." Âm vệ cười tươi như hoa, "Sớm chút đem sự tình giải quyết xong, chúng ta mới có thể uống rượu mừng !" Đi ra ngoài không thấy được công tử, cũng không nghe được tiếng chíp chíp của thiếu cung chủ, đã là phi thường hậm hực, rất cần đến một cốc việc vui để bù lại !

"Rượu mừng?" Ôn Liễu Niên sắc mặt khó hiểu.

Ám vệ cơ trí nói, "Chúng ta là đang nói Thượng bảo chủ."

"Thượng bảo chủ muốn thành thân?" Mộc Thanh Sơn vừa lúc tiến vào, rõ ràng sửng sốt.

Ám vệ:...

Ôn Liễu Niên nói, "Chúng ta cũng chỉ là suy đoán."

"Đúng vậy đúng vậy." Ám vệ kịch liệt gật đầu, chung quy Thượng bảo chủ cũng đã đến tuổi lập gia đình, chúng ta cũng chỉ tùy tiện trò chuyện.

Mộc Thanh Sơn hỏi, "Có người đến Đăng Vân bảo cầu hôn sao?"

Tất nhiên là không có ! Ám vệ cùng Ôn Liễu Niên đồng thời lắc đầu.

Mộc Thanh Sơn xoa xoa mũi, "Ta là đến truyền lời, Thượng bảo chủ lại đến quân doanh ngoài thành, sẽ tiếp tục theo dõi người Mộc gia trang."

"Tả hộ pháp cùng Tiểu Ngũ đâu?" Đề tài cuối cùng bị kéo về quỹ đạo.

"Ở ngoài thành." Mộc Thanh Sơn nói, "Cũng ở quân doanh."

"Mọi người vất vả rồi." Ôn Liễu Niên nói, "Chỉ mong mọi chuyện có thể hết thảy thuận lợi."

Thời điểm trễ một chút, Mộc Vạn Hùng cùng Mộc Vạn Lôi đang ở trong quân doanh nghị sự, đột nhiên liền thấy Hoa Đường đi đến.

"Tả hộ pháp có chuyện?" Mộc Vạn Lôi đứng lên.

"Đích xác có một chuyện muốn nhờ." Hoa Đường lấy ra một hộp nhỏ, sau khi mở ra bên trong là Thanh đầu Cổ Vương, nhìn qua như là đã dưỡng được vài năm, năm sắp không nhúc nhích.

"Bị bệnh?" Mục gia trang chỗ Miêu Cương, tất nhiên liếc mắt nhìn liền có thể nhìn ra dị thường.

Hoa Đường gật đầu, "Cũng không biết là nguyên nhân gì, ba ngày trước liền bắt đầu ỉu xìu, cho nên mang đến cho hai vị trang chủ nhìn thử."

"Hẳn là không ăn đủ độc trùng." Mục Vạn Lôi lấy tay đẩy hai cái, "Đút thêm chút thức ăn thì sẽ khôi phục."

"Mục trang chủ có thể giúp ta hay không?" Hoa Đường hỏi, "Hiện tại nhìn bộ dáng này của nó, chỉ sợ cũng dẫn không được độc vật".

"Tất nhiên." Mục Vạn Lôi gật đầu, mở cửa tủ lấy ra một cái hộp khác, bên trong là một con kim sắc nhuộm xác trùng, nhìn qua so với độc trùng của Hoa Đường lợi hại hơn không ít.

Thanh đầu Cổ Vương vốn dĩ đã đói muốn chết, lần này càng là nằm sấp không nhúc nhích, rất đói.

Hoa Đường trấn an lấy tay cọ cọ nó, mang theo đi ra cửa.

Mục Vạn Lôi đem Cổ Vương do mình dường đặt xuống đất, lại châm một nén hương.

Binh sĩ chung quanh sau khi nhìn thấy khó tránh khỏi hiếu kì, vì thế lập tức dừng chân -- Mục gia trang am hiểu cổ độc, chuyện này mọi người đều biết đến, bất quá tận mắt nhìn thấy cổ trùng vẫn là lần đầu tiên, rất đáng giá phải lưu lại xem náo nhiệt. Chỉ trong nháy mắt, bốn phía liền đã vây quanh một vòng lớn người.

Kim sắc Cổ Vương ở trong hộp ong ong kêu thành tiếng, tam chú hương đốt được một nửa, liền đã không hề ít độc trùng từ trong rùng bò ra, đông nghìn nghịt thành một mảnh, khiến người xem trong lòng run lên.

Hoa Đường đem thanh đầu Cổ Vương đặt xuống đất, "Đi đi."

Đã đói bụng vài ngày, chợt ngửi thấy mùi thức ăn, thanh đầu Cổ Vương cơ hồ ngay cả mắt nhỏ đều tròn tròn, lúc la lúc lắc liền vọt qua, gặm nuốt công kích giống như ăn mì, đầu tròn lúc ẩn lúc hiện.

Tướng sĩ chung quanh lập tức nhe răng, lúc trước thấy bộ dạng Hoa Đường xinh đẹp đáng người lại mãnh liệt, còn đang cực kỳ hâm mộ Triệu Ngũ, cảm thấy vận khí của hắn quả thực tốt, vừa xem xong một màn này cũng hiểu được... Cũng hoàn hảo a ! Vận nhất đang ngủ trên mặt đột nhiên có độc trùng bò qua, đại khái đời này đều sẽ có bóng ma !

Đợi cho đến khi thanh đầu cổ ăn no, Mục Vạn Lôi liền đem kim sắc Cổ Vương thu trở về, độc trùng tùy theo bốn phía tán đi, tướng sĩ chung quanh chặc chặc lấy làm kỳ lạ, ngay cả ăn cơm cũng đều đang bàn tán, một truyền mười, mười truyền trăm, còn chưa đầy hai ngày, trong thành Thương Mang liền đã là mọi người đều biết, hơn nữa lời kể còn không giống nhau, tình tiết cũng càng ngày càng ma huyền.

"Nghe nói Mục trang chủ chỉ là phát phát tay, trên trời liền rơi xuống một mảnh độc trùng đông nghìn nghịt a !" Tiểu Tam Nhi nước miếng tung bay, giống như là tận mắt chứng kiến.

Dân chúng lập tức lộ ra vẻ mặt ghét bỏ, loại bản lĩnh này cũng không phải rất đáng giá được khoe ra a, chúng ta mới không thèm.

Vẫn là giống Triệu công tử như vậy, phát phát tay liền có vàng rơi xuống, mới thật sự là bản lĩnh !

"Không tệ." Ôn Liễu Niên đối với hiệu quả này rất hài lòng.

Lục Truy gõ cửa, "Ôn đại nhân."

"Lục nhị đương gia." Ôn Liễu Niên đứng lên, "Mau vào đi."

"Đại nhân đang bận sao?" Lục Truy hỏi.

"Đang xem hồ sơ." Ôn Liễu Niên nói, "Đại đương gia đâu, sao lại không cùng đến đây?"

Lục Truy trầm mặc một chút, nói, "Ta chính là vì đại đương gia mà đến."

Ôn Liễu Niên khó hiểu, "Xin chỉ giáo?"

Lục Truy nhu nhu mi tâm, rất là buồn rầu.

Bởi vì Triệu Việt mấy ngày nay thật sự có chút... Khác thường, không chỉ thường xuyên nhíu mày, tính tình cũng nóng nảy không ít.

Ôn Liễu Niên sau khi nghe nói xong, "Nhị đương gia cũng không có biện pháp, bản quan thì càng không có biện pháp."

"Ta cảm thấy đại nhân có lẽ có thể thử xem." Lục Truy kiên trì -- Chung quy là đêm trước sau khi đưa hồng giáp lang xong, mới biến thành như vậy.

Ôn Liễu Niên hỏi, "Vì sao?"

Lục Truy nói, "Cảm giác."

Ôn Liễu Niên:...

Một lát sau, Ôn Liễu Niên hiện tại trước phòng ngủ Triệu Việt, gõ cửa.

Triệu Việt mở cửa phòng.

Ôn Liễu Niên cười tủm tỉm nói, "Đại đương gia."

Triệu Việt nhìn hẩn một cái, "Chân đỡ chưa?"

Ôn Liễu Niên gật đầu.

Triệu Việt lại hỏi, "Tìm ta có việc?"

Ôn Liễu Niên giơ lên một hộp điêm tằm trong tay, "Ăn không?"

Triệu Việt nói, "Không ăn."

Ôn Liễu Niên:...

Không khí thoáng xấu hổ, Lục Truy từ đâu nhảy ra xuất hiện ở cửa viện, phi thường nhiệt tình nói, "Đại nhân sao lại đứng ở cửa, mau vào đây ngồi."

Ôn Liễu Niên nói, "Cũng được."

Triệu Việt trơ mắt nhìn hẩn vào phòng.

Lục Truy dùng động tác tay thúc giục hẩn, mau vào đi !

Triệu Việt thật sự nghĩ không ra, lúc trước rõ ràng còn rất bình thường, vì sao sau khi xuống núi, cả người hẩn thoát nhìn là càng ngày càng giống... Bà mối?

THỔ PHỈ CÔNG LỰC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 45: Kế Hoạch Hãm Hại Của Ôn Liễu Niên!!!

"Hồng giáp lang có đây không?" Ngồi ở bên cạnh bàn, Ôn Liễu Niên có chút không yên lòng.

Triệu Việt nói, "Có."

Ôn Liễu Niên:...

"Ở trong phòng Lục Truy." Thấy bộ dáng khẩn trương dòm ngó chung quanh của hắn, Triệu Việt có chút buồn cười.

"Vậy là được rồi." Ôn Liễu Niên nhẹ nhàng thở ra.

"Tìm ta có chuyện gì?" Triệu Việt ngồi ở đối diện hắn.

Ôn Liễu Niên nói, "Ăn điểm tâm."

Triệu Việt nhíu mày, "Nói chính sự."

"Chính sự chính là ăn điểm tâm." Ôn Liễu Niên mở bao giấy ra, "Là cửa hàng điểm tâm Dương gia mới làm, không ngọt không mặn ăn rất ngon."

Triệu Việt nhìn thẳng hắn.

Ôn Liễu Niên vẻ mặt thản nhiên.

Triệu Việt nói, "Lục Truy kêu người đến à."

Ôn Liễu Niên lắc đầu, "Tất nhiên là không phải."

Triệu Việt nói, "Lát nữa ta sẽ đi đánh hãn một trận."

Ôn Liễu Niên:...

Vì sao?

Triệu Việt tùy tay lấy qua một cái điếm tâm, Ôn Liễu Niên lấy dụng cụ pha trà trên bàn ra, pha chút trà xanh bản địa.

"Vì sao lần này uống lại không giống những lần trước?" Triệu đại đương gia tiếp nhận chén trà, chỉ thấy bên trong trà hơi đục, cũng không có mùi hoa lài.

"Tất nhiên không giống, đây là lá trà mua ở cửa hàng điếm tâm." Ôn Liễu Niên nói, "Rất tiện."

Triệu Việt giật tóc của hãn, "Keo kiệt."

"Lá trà từ Thục Trung mang đến đã uống hết rồi." Ôn Liễu Niên nói, "Chỉ còn có cái này."

"Trong thành không có bán sao?" Triệu Việt hỏi.

Ôn Liễu Niên lắc đầu, "Chỉ có thương đội qua lại sẽ có, bất quá đều là giá trên trời, không có lời."

Triệu Việt uống một ngụm trà xanh, nói, "Cũng không khác nhau lắm." Vừa đắng lại vừa chát.

Ôn Liễu Niên cười, "Ừ, không khác nhau lắm."

Nhìn hãn ngồi ở trước mặt mình uống trà ăn điếm tâm, Triệu đại đương gia cảm thấy tâm tình tựa hồ cũng... tốt lên một chút, không còn ghen khuất nóng nảy như lúc trước nữa, lại tìm không thấy cụ thể là vì sao.

Ôn Liễu Niên giữa trưa vẫn chưa có dùng cơm, vì thế ăn rất là nghiêm túc, tương ăn tuy rằng tư vẫn, bất quá vẫn là có chút vụn điếm tâm dính trên mặt.

Triệu Việt vươn tay lấy xuống giúp hẳn, ngón cái cọ qua hai má... Rất mềm !

"Đại đương gia đêm nay phải cẩn thận." Ôn Liễu Niên chà xát ngón tay, nghiêm túc nhìn hẳn dặn dò. Mọi người ước định đêm nay hành động, một lần nữa mật thám Hồ Đầu bang. Tuy nói đã có kinh nghiệm hai lần trước đó, bất quá tóm lại vẫn là sẽ có nguy hiểm, cũng khó tránh khỏi sẽ lo lắng.

"Yên tâm đi, tất nhiên là không có bất cứ vấn đề gì." Triệu Việt nói, "Một đám ô hợp giả thần giả quỷ mà thôi."

"Vậy ta đi trước." Ôn Liễu Niên đứng lên, "Đại đương gia cũng nghỉ ngơi một lúc đi."

Triệu Việt gật đầu, nhìn theo hẳn rời khỏi phòng ngủ.

Trên bàn còn dư hai khối điếm tâm, cầm lên cắn một ngụm, sau khi vào miệng lập tức hóa thành thơm ngọt mềm mại... Quả thật cũng không tệ lắm.

Lục Truy đứng ở cửa nhìn hẳn, "Ăn ngon không?"

Sắc mặt Triệu Việt tối sầm.

Lục Truy nhắc tay đầu hàng, ngồi ở bên cạnh bàn nói, "Ta là đến nói chính sự, mật thám Hồ Đầu bang, đại đương gia quả thật là muốn đi sao?"

"Vì sao không đi?" Triệu Việt buông điếm tâm trong tay.

"Bởi vì không cần thiết." Lục Truy nói, "Có chư vị cao thủ Truy Ảnh cung đã dư dã lắm rồi, hướng chi ta cũng sẽ đi."

"Rảnh rồi ở trong này cũng không có việc gì làm." Triệu Việt nói, "Sớm đem chuyện Hồ Đầu Cương giải quyết, mới có thể cùng người Mục gia trang tính sổ."

"Cũng được." Lục Truy nói, "Vậy ta đến chỗ Tả hộ pháp nói một tiếng."

"Khoan đã." Triệu Việt gọi hản lại.

"Còn chuyện gì nữa sao?" Lục Truy dừng bước.

"Ở đâu có bán lá trà?" Triệu Việt hỏi.

"Lá trà?" Lục Truy có chút ngoài ý muốn, "Đại đương gia từ khi nào bắt đầu thích uống trà?" Lúc trước nhưng là ngay cả uống Đại Hồng Bào cực phẩm cùng lá trà bị hư cũng không phân biệt ra được.

"Không được sao?" Triệu Việt hỏi.

"Tất nhiên là được." Lục Truy nói, "Bất quá dân chúng bản địa thích uống trà để dùng chung với bánh, ngoại trừ thứ đó ra trong thành hản là không có lá trà ngon, chỉ có thể thử vận may, xem gần đây có thương đội nào lui tới hay không."

Triệu Việt:...

Sớm biết như thế, lúc trước nên mua dự trữ một ít.

Lục Truy nói, "Đại đương gia cần gấp không?"

Triệu Việt nói, "Gấp."

"Vậy có lẽ là nên đi hỏi Ôn đại nhân một chút." Lục Truy nói, "Hản hản là có không ít trà ngon."

Triệu Việt bị nghẹn một chút, nếu một sách kia còn trà, vì sao ta lại phải mua?

Thấy hắn không nói lời nào, Lục Truy thử nói, "Không bằng ta đi hỏi giúp đại đương gia?"

Triệu Việt nói, "Không được đi !"

"Vậy ta tìm thêm vài người lưu ý thương đội một chút." Lục Truy rất thức thời, bởi vì gần đây Triệu đại đương gia rất hung dữ.

Vẫn là không nên trêu chọc thì tốt hơn.

Thời điểm trễ một chút, mọi người liền từ phủ nha xuất phát, một đường âm thầm đến núi Thương Mang, ám vệ còn lại lưu lại phủ nha bảo hộ Ôn Liễu Niên, để phòng ngừa xảy ra nhiều loạn gì, Thượng Vân Trạch lại là cùng Mộc Thanh Sơn chờ ở trong quân doanh, tiếp tục thủ Mục thị huynh đệ.

Có hai lần kinh nghiệm trước đó, lần này mọi người rất dễ dàng liền trà trộn vào Hồ Đầu bang, bên trong như trước âm trầm đáng sợ thủ vệ nghiêm ngặt, cùng lúc trước không có khác biệt quá lớn, bầu trời không gió không trăng, bốn phía tối đen thành một mảnh, chỉ có ngọn đuốc đang cháy hừng hực chiếu sáng lên cả tòa sơn trại, chỉ là hương khí ngược lại là nhạt không ít, hẳn là vì lò luyện đan còn chưa sửa xong.

Trước khi lên đường, mọi người đã từ chỗ Hoa Đường lấy một bình thanh hoa, bên trong là thuốc bột đặc chế.

"Chia nhau ra hành động đi." Hoa Đường nói, "Cẩn thận độc trùng."

Mọi người gật đầu rời đi, chốc lát liền biến mất ở trong bóng đêm. Triệu Ngũ cùng Hoa Đường âm thầm lên vào bên trong trại độc trùng lớn nhất,

chỉ thấy bên trong lóe lên không ít u quang lục sắc, giống như phần mộ của quý.

"Là đường để cho Cổ Vương ăn." Hoa Đường nói, "Hoặc là dùng để giết phản đồ."

Triệu Ngũ lắc đầu, "Táng tận thiên lương."

Hoa Đường nói, "Đáng tiếc không thể mang về một ít."

Nhìn vài con xà trùng độc vật mềm èo kia, sau lưng Triệu Ngũ cơ hồ tê dại, "Vì sao phải mang mấy thứ này trở về?"

"Cho A Thanh a." Hoa Đường nhìn hẩn một cái.

Triệu Ngũ:...

Vẫn là từ bỏ đi.

Hoa Đường có chút ảo não vì không có mang Thanh đầu Cổ Vương đến, trước ăn một bữa cũng tốt.

Triệu Ngũ quyết đoán mở bình thanh hoa ra, đem thuốc bột theo gió rải vào -- Bằng không nếu cứ tiếp tục để cho nàng nhìn, vạn nhất thật sự phải mình đi xuống bắt thì phải làm sao !

Sau khi thuốc bột rơi vào trong hãm, độc vật bên trong hết thấy vẫn như cũ, không có quá nhiều phản ứng. Triệu Ngũ nghi hoặc, "Như vậy là được rồi sao?"

"Ừ." Hoa Đường nói, "Nửa canh giờ sau sẽ có tác dụng, bây giờ không thấy được đâu."

"Đi thôi." Triệu Việt thu hồi bình nhỏ, "Ở trong này lâu cũng sẽ phát hoảng."

Hoa Đường gật đầu, cùng hẩn một đường rời khỏi Hồ Đầu Cương.

Đến địa điểm đã định trước, ám vệ đã hoàn thành nhiệm vụ trước một bước trở ra, Lục Truy cùng Triệu Việt lại chậm chạp không thấy tung tích.

"Sẽ không bị phát hiện đi?" Hoa Đường nhú mày.

Triệu Ngũ vừa tính toán quay trở lại xem thử, liền thấy hai người xuất hiện ở sơn đạo, vì thế nhẹ nhàng thở ra.

"Ta bên này hết thấy thuận lợi." Sau khi Lục Truy đến gần thì hỏi, "Chư vị thì sao?"

"Không có vấn đề." Hoa Đường gật đầu, "Đi thôi, sắc trời nhìn qua hẩn là sắp mưa, vẫn là sớm rời khỏi một chút thì tốt hơn."

Ngoại trừ hai ám vệ lưu lại, mọi người liền xoay người lên ngựa men theo đường cũ đi vòng trở về, chỉ là trong lòng đều có chút buồn bực, vì sao vẻ mặt của hai vị đương gia Triệu Mộ nhai đều có chút... Quỷ dị?!

Mà cùng lúc đó, Triệu Việt cùng Lục Truy tâm tình cũng rất phức tạp, bởi vì sau khi hai người rãi độc dược vào độc trùng xong, thấy còn dư thời gian, liền tiện đường queo qua chỗ ở của Trương Sinh Thụy, muốn nhìn một chút xem có phát hiện gì mới hay không, kết quả còn chưa tới gần liền nghe thấy vài tiếng rên rỉ, còn rất rõ ràng là... Nam tử.

"Còn muốn đi nhìn không?" Lục Truy dừng lại cước bộ.

Triệu Việt nói, "Vì sao lại không nhìn?"

Lục Truy đành phải cùng hẩn đồng thời dừng ở trên nóc nhà.

Sau đó liền thấy được đông cung sống, ngược lại là không thấy rõ mặt, bất quá cũng có thể phán đoán ra được, hai người bên trong đích xác không có một ai là nữ.

Trời không hợp với tình hình nổ tung một đường sấm sét, người phía dưới theo bản năng liền nhìn thoáng qua phía trên, Triệu Việt cùng Lục Truy thả người nhảy lên, một đường rời khỏi sơn trại.

Đời này, đây là lần đầu tiên đụng phải loại chuyện này, Triệu Việt thấy chính mình rất cần gột rửa mắt.

Lục Truy cũng thật sự là muốn dùng lá bưởi tắm rửa.

"Hai vị có phải thấy được cái gì không?" Sau khi trở lại phủ nha, Hoa Đường vẫn là không nhin được mở miệng hỏi.

Triệu Việt sắc mặt cứng ngắc.

"Xảy ra chuyện gì?" Ôn Liễu Niên nghe vậy cũng khẽ nhíu mày.

Lục Truy đành phải đem chuyện chứng kiến nói một lần.

Ôn Liễu Niên sờ sờ cằm, "Khụ."

"Có thể là Trương Sinh Thụy cùng bang chủ Hồ Đầu bang hay không?" Hoa Đường hỏi.

Bổ não hình ảnh một chút, mọi người trong lòng một mảnh lạnh lẽo.

Vẫn là từ bỏ đi.

"Một người trong đó không thấy rõ mặt." Lục Truy nói, "Còn người kia lúc ngẩng đầu lên, trên mặt có đeo một cái mặt nạ màu bạc."

Ôn Liễu Niên ngạc nhiên, "Ngay cả ở thời điểm đó cũng muốn đeo mặt nạ?"

Ám vệ nói, "Nói không chừng là vì bộ dạng xấu xí."

"Chư vị trở về nghỉ ngơi trước đi." Ôn Liễu Niên nói, "Chuyến này cũng vất vả, chuyện còn lại sáng mai hẳn nói."

Sau khi trở lại chỗ ở, Triệu Việt tắm rửa qua loa rồi nằm ngủ, nhưng một chút buồn ngủ cũng không có.

Hoặc là nói có buồn ngủ, nhưng lại ngủ không được.

Bởi vì mấy ngày gần đây, hẳn thường xuyên mơ thấy... Một sách, cười tủm tỉm, ngủ, vẽ mặt nghiêm túc ăn gì đó, vẽ tranh viết chữ, uy nghiêm thẳng đường... Nửa đêm một khi tỉnh lại, thì không thể ngủ nữa, thường xuyên thức đến trời sáng.

Mà Lục nhị đương gia cũng là nhận phải xui xẻo này, ngay cả đi đường đều hận không thể đi đường vòng, để tránh bị đại đương gia vẽ mặt đầy sát khí bắt lấy đánh một trận.

Về phần vì sao lại nằm mơ thấy cái này, ngay cả Triệu Việt cũng nghĩ không rõ nguyên nhân, tục ngữ nói sáng nghĩ tới cái gì thì tối sẽ mơ thấy cái đó, nhưng hẳn tự nhận căn bản là không có 'nghĩ' tới, vì sao mấy đêm này đều sẽ nằm 'mơ' ?

Bên ngoài sắc trời chói chang, cũng không có tâm tình tiếp tục ngủ, vì thế Triệu Việt đơn giản xoay người xuống giường, vào trong viện lau Tế Nguyệt đao ước chừng nửa canh giờ sau, lại thả hồng giáp lang ra ngoài, tìm một đồng trùng tử uy nó.

Hồng giáp lang vui vẻ bò trên đất, ánh nắng mặt trời chiếu xuống lưng nó ần ần phát sáng, giống hệt như một viên hồng bảo thạch

Triệu Việt vươn ngón tay cọ cọ nó, rõ ràng là khiến người ta thích như vậy, cư nhiên con mọt sách kia lại kinh hoảng.

Chẳng lẽ hồng giáp lang không phải là nên sợ hẳn sao?

Mà lúc này ở trong Hồ Đầu bang, cảnh tượng lại là đại loạn thành một đồng -- Ba vạn độc trùng trùng độc, cũng không biết là bởi vì duyên cớ gì, đột nhiên liền bắt đầu nổi điên cấu xé lẫn nhau, còn có không ít con trốn ra ngoài, nếu không phải bang chủ đúng lúc đuổi tới, chỉ sợ sẽ cản bị thương không ít người.

"Xảy ra chuyện gì?" Trương Sinh Thụ sau khi nghe được tin tức, cũng dẫn người đến nhìn thử.

Hắc bào nam tử trong tay cầm được vật rã vào trong hầm, độc trùng thống khổ lẫn người ra phía sau một cái, cuối cùng là dần dần bình tĩnh trở lại, không hề chen lẫn thành quần kết chạy ra ngoài nữa.

"Chết rồi?" Trương Sinh Thụ nhíu mày.

Hắc bào nam tử lắc đầu, sau tấm mặt nạ là giọng nói khàn khàn, "Phần lớn độc trùng trong núi đều ở đây, còn phải lưu trữ luyện đan, tạm thời hôn mê mà thôi."

"Vì sao lại xảy ra chuyện như vậy?" Trương Sinh Thụ hỏi.

Hắc bào nam tử khom lưng nhặt lên một con độc trùng, lấy tay nghiền thành bột phấn, để sát vào người thử.

Trương Sinh Thụ nói, "Như thế nào?"

"Nhìn không ra có gì khác thường." Hắc bào nam tử lắc đầu.

Trương Sinh Thụ do dự, "Có một chuyện, có lẽ là có thể giúp bang chủ tìm ra được nguyên nhân."

"Chuyện gì?" Hắc bào nam tử hỏi.

"Vài ngày trước, tai mắt dưới núi đến báo, nói người Mục gia trang đang ở trong quân doanh luyện cổ." Trương Sinh Thụ nói, "Lúc ấy có không ít

người đều tận mắt nhìn thấy, nói là độc trùng già thiên tế nhật, hẳn là chính xác."

"Mục Vạn Lô?" Hắc bào nam tử hỏi.

Trương Sinh Thụ gật đầu, "Mục gia trang coi như là một trong hai đại môn phái nhất nhì Miêu Cương, nghĩ đến tất nhiên cũng sẽ có chút thủ đoạn."

Mắt nhìn cổ độc tử khí trầm trầm, hắc bào nam tử không nói một lời đi trở về.

"Chúng ta vẫn là sớm phòng bị cho thỏa đáng." Trương Sinh Thụ nói, "Để tránh lại xảy ra nhiễu loạn."

Hắc bào nam tử nói, "Ta sẽ tự cân nhắc."

"Vâng." Nghe giọng nói hắc lạnh như băng, Trương Sinh Thụ tự giác ngậm miệng.

Đợi cho hắc bào nam tử rời khỏi tiểu viện, người khác tiến lên hỏi, "Vậy lò luyện đan kia còn muốn sửa chữa không?"

"Vì sao không sửa?" Trương Sinh Thụ liếc mắt nhìn hắc, "Bang chủ cũng nói, vài cổ trùng kia chỉ là tạm thời hôn mê mà thôi."

Người nọ vội gật đầu, "Ta chỉ là thuận miệng hỏi mà thôi."

Trương Sinh Thụ phất tay áo trở về chỗ ở, nhìn qua tựa hồ cũng có chút phiến não.

Phủ nha dưới núi, mọi người ngủ đến khi dùng cơm chiều mới tỉnh. Đầu bếp Thượng phủ như trước làm một bàn lớn thức ăn, cũng coi như ăn mừng mọi người thành công.

"Vài bình dược kia có thể bị Hồ Đầu bang phát hiện được hay không?" Ôn Liễu Niên hỏi.

"Sẽ không." Hoa Đường lắc đầu, "Đại nhân không cần lo lắng, dược là do Cốc chủ Quỳnh Hoa cốc - Diệp Căn tự tay bào chế, cho dù là sư tôn - Nam Hải Quỷ Thủ, cũng không nhất định có thể phát hiện khác thường."

Diệp Căn là bài danh đệ nhất thần y trong chốn giang hồ, cũng là cao thủ dùng độc, nghe nói có thể đem người chết cứu sống lại, còn chưa có ai nghi ngờ qua bản lĩnh của hắn -- Đương nhiên cũng có khả năng là vì Diệp cốc chủ thật sự rất hung dữ, cho nên không ai dám nghi ngờ.

"Như thế rất tốt." Ôn Liễu Niên gật đầu.

"Hơn nữa dược kia không chỉ có thể khiến cổ trùng nổi điên." Hoa Đường nói, "Trò hay còn ở phía sau."

Ôn Liễu Niên cười tủm tỉm, "Vậy thì càng tốt."

Nếu đã quấy rối, tất nhiên phải càng lớn càng tốt.

"Muốn chừa lại chút thức ăn cho đại đương gia không?" Hoa Đường hỏi.

"Không cần." Lục Truy nói, "Mới vừa ngủ không được bao lâu, tỉnh lại nấu bát mì là được."

Lời vừa nói ra, người còn lại lập tức dùng ánh mắt tràn ngập thâm ý nhìn hắn -- Loại chuyện này chẳng lẽ không phải là nên do Ôn đại nhân nói sao !

Lục Truy:...

Ôn Liễu Niên ngược lại là không cảm thấy có chuyện gì khác thường, còn đang ăn bánh bao nhân thịt.

Ám vệ nói, "Đại nhân."

"Sao?" Ôn Liễu Niên ngẩng đầu.

Âm vệ nhiệt tình dào dạt nói, "Không bằng đại nhân giúp đại đương gia chừa chút thức ăn đi?"

"Thế nhưng Lục nhị đương gia vừa mới nói, nấu bát mì là được." Ôn Liễu Niên nhắc nhở.

Lục Truy bình tĩnh nói, "Không cần để ý đến những gì ta nói."

Ôn Liễu Niên:...

Lục Truy lại nói, "Ban ngày không ngủ ngon, vừa mới nghĩ đến, đại đương gia gần đây tựa hồ rất kén ăn."

"Như vậy a." Ôn Liễu Niên đặt bánh bao xuống, sai người lấy đến hai hộp đồ ăn, đem mỗi dạng thịt thức ăn đều bỏ vào một ít, còn múc thêm một chén canh thập cẩm đặt vào.

Người còn lại lập tức cảm khái, quả nhiên vẫn là quan tâm a, mức nhiều như vậy.

"Còn món này nữa." Hoa Đường đẩy đến một đĩa cà rốt xào.

"Không cần." Ôn Liễu Niên nói, "Đại đương gia không thích ăn cà rốt."

Lục Truy ngoài ý muốn, "Sao đại nhân lại biết?"

Một lời vừa ra, người còn lại lập tức ở dưới bàn dùng chân đá hấn, sao đại nhân lại không biết được, đại nhân phải là người nên biết biết nhất a !

Lục Truy đành phải một lần nữa ngậm miệng -- Hấn chỉ là có chút ngoài ý muốn mà thôi, bởi vì dựa theo tính cách Triệu Việt, thật không giống như là người sẽ chủ động nói việc này.

Ôn Liễu Niên nói, "Cùng nhau ăn mấy bữa cơm thì biết, Lục nhị đương gia cũng không thích ăn rau họ."

Lục Truy tự đáy lòng khen ngợi, "Đại nhân quả thực thận trọng như phát."

Ôn Liễu Niên đem hộp đồ ăn nắp đậy nắp, kêu hạ nhân đưa đến đặt ở phòng bếp.

Sau khi dùng xong một bữa cơm, Lục Truy trở lại chỗ ở, chỉ thấy Triệu Việt đang ngồi ở trong viện.

"Đại đương gia tỉnh rồi." Lục Truy ngồi vào đối diện hẳn.

"Ừ." Tinh thần Triệu Việt không được tốt lắm.

Bởi vì hẳn lại mơ thấy một sách.

"Có muốn dùng cơm không?" Lục Truy hỏi.

Triệu Việt nhìn thẳng hẳn.

Lục Truy lui về phía sau hai bước, "Ta đột nhiên nhớ tới còn có chút việc." Đây là ánh mắt trúng tà gì a...

"Có thuốc an thần không?" Triệu Việt hỏi hẳn.

"Thuốc an thần?" Lục Truy có chút ngoài ý muốn, lại ngồi trở về bên cạnh bàn, "Đang êm đẹp, sao lại muốn uống thuốc an thần."

"Gần đây ngủ không ngon, đều nằm mơ." Quảng thâm mắt Triệu Việt rất thảm thiết.

"Nằm mơ thấy cái gì?" Lục Truy hỏi.

Triệu Việt nhớ tới một sách, trầm mặc một lát sau đó, nói, "Không nhớ rõ, tỉnh lại thì sẽ quên."

Lục Truy nói, "Ban ngày suy nghĩ cái gì, ban đêm sẽ mơ thấy cái đó."

Triệu Việt nói, "Những lời này cũng không phải lúc nào cũng chính xác."

"Vậy thì gần đây có quá nhiều chuyện phiền lòng." Lục truy nói, "Ta đi hỏi Tả hộ pháp một chút, xem có thể xin chút thuốc an thần hay không."

Triệu Việt gật đầu, vươn tay xoa xoa mi tâm.

"Trước ăn vài thứ đi." Lục Truy nói.

Triệu Việt lắc đầu, "Không có khẩu vị."

Lục Truy nói, "Là Ôn đại nhân tự tay chữa thức ăn, còn biết đại đương gia không thích ăn cà rốt."

Triệu Việt:...

Chuyện này thì có gì đáng phải cố ý nhấn mạnh?

Một lát sau, Triệu đại đương gia ngồi ở trong viện ăn cơm.

Lục Truy một bên uy hòng giáp lang một bên cảm khái, vậy mà còn nói không có khẩu vị.

Quả thực ngay cả đĩa cũng muốn ăn luôn.

Giữa trưa ngày hôm sau, ám vệ ở lại thủ Hồ Đầu Cương trở về, nhìn qua có chút vui sướng.

"Sao rồi?" Ôn Liễu Niên hỏi.

"Loạn thành một đồng." Âm vệ nói, "Ba vạn cổ trùng độc trong hầm nổi điên vài lần, căn bị thương mười mấy đệ tử, cho dù rải dược cũng vô dụng, lúc sau đành phải rưới dầu hỏa thiêu cháy toàn bộ."

"Bang chủ phản ứng thế nào?" Ôn Liễu Niên lại hỏi.

"Đương nhiên là giận tím mặt." Âm vệ nói, "Bất quá khoảng cách quá xa, nghe không rõ hẳn rốt cuộc đang mắng cái gì."

"Mắng cái gì ngược lại là không quan trọng." Ôn Liễu Niên nói, "Chỉ cần có thể chọc giận hẳn là đủ rồi."

"Bước tiếp theo đại nhân tính toán làm thế nào?" Lục Truy hỏi.

"Trước ở trong thành thả ra phong thanh." Ôn Liễu Niên nói, "Đem Mục gia trang thổi phồng lên một phen."

"Còn muốn thổi?" Hoa Đường nói, cố sự lúc trước đã đủ hiếu kỳ, nếu tiếp tục phát triển thì cũng đủ có thể khiến cho Mục Vạn Lôi cùng Mục Vạn Hùng xưng bá võ lâm.

Nhưng ý tưởng của Ôn đại nhân hiển nhiên không chỉ như thế, một bản cố sự mới nhất rất nhanh liền nóng hổi ra lò, tình tiết cũng càng thêm như ma như quỷ, đem Mục gia trang miêu tả thành trăm trùng quật, hai vị trang chủ ở trong đó, khi xuất hành chân đạp mây đen, nhìn kỹ bên trong đều là các loại độc trùng, chỉ cần đi một chuyến vào trong ruộng, bảo đảm nạn châu chấu sẽ được đẩy lùi, lúa một cọng so với một cọng nặng trĩu, rau xanh cũng có thể bóng loáng.

Lúc chạng vạng, Tiểu Tam Nhi đứng ở dưới đại thụ khàn cả giọng, cơ hồ muốn rống lên -- Không có biện pháp, hương thân đến giúp vui thật sự quá nhiều, cũng phải lớn tiếng một ít mới tốt. Mà dân chúng sau khi nghe xong, cũng nhịn không được liền bắt đầu chờ mong, đại nhân có thể mời hai vị Mục trang chủ vào trong ruộng một chuyến hay không.

Cư nhiên còn có nhân vật lợi hại như vậy, giang hồ quả thực giống như tiên sinh kể chuyện nói, ngoạn hổ tàng long.

"Vạn cổ chi vương diệt nạn châu châu?" Mục Vạn Hùng sau khi nghe được chuyện này, trừng to mắt nói, "Lại là từ nơi nào truyền ra?"

"Tất nhiên là dân chúng bên trong thành." Thượng Vân Trạch nói.

Mục Vạn Hùng:...

Hắn khi còn trẻ vào Nam ra Bắc, coi như là đến qua không ít địa phương, nghe qua biết bao nhiêu lời đồn trên giang hồ, lại không nghĩ rằng chính mình sẽ có một ngày cũng sẽ trở thành nhân vật chính trong đó.

Đạp lên độc trùng bay trên trời, chuyện này cũng có người tin?

"Lời đồn dân gian, tất nhiên là phải hiếu kỳ như thế, bằng không sao có thể trò chuyện được." Thượng Vân Trạch nói, "Hai vị trang chủ cũng không cần để ý."

"Đúng vậy." Mộc Thanh Sơn nói, "Lời đồn tuy nói có chút kỳ quái, bất quá cũng không tính là xấu, ngược lại đại đa số dân chúng sau khi nghe nói xong, đều ngóng trông có thể mời hai vị trang chủ vào trong nhà làm khách."

Mục Vạn Lôi nói, "Lời đồn hươu dã, chúng ta tất nhiên sẽ không để ý."

Thượng Vân Trạch cười cười, "Quả thật là người rộng lượng."

Mộc Thanh Sơn ngáp một cái.

"Chúng ta trở về trước." Thượng Vân Trạch nói, "Nhị vị cũng nên nghỉ ngơi sớm một chút."

Mục Vạn Lôi gật đầu, đưa mắt nhìn hai người bọn hắn rời khỏi doanh trường, sau đó liền quay đầu hỏi, "Cố luyện thế nào rồi?"

"Không sai biệt lắm, vài ngày nữa là xong." Mục Vạn Hùng lấy từ trong rương ra một hộp gỗ lim, "Đã sinh một ổ, nơi này cũng gần bãi tha ma, đến lúc đó không sợ bên trong thành không loạn."

Mục Vạn Lôi gật đầu, lại cắn ngón tay, nhỏ vào trong hộp vài giọt máu.

Trùng đen nhỏ rậm rạp tức khắc vẩy lên, cơ hồ tham lam đến nỗi đem toàn bộ chính mình đều tẩm nhập vào trong máu.

"Muốn ta đưa người về phòng ngủ không?" Rời khỏi quân doanh, Thượng Vân Trạch hỏi Mộc Thanh Sơn, "Gần đây sắc trời hơi thất thường."

"Người thì sao?" Mộc Thanh Sơn hỏi.

"Ta muốn tiếp tục đợi ở đây." Thượng Vân Trạch nói, "Để tránh lại có sai lầm."

"Vậy ta cũng cùng người." Mộc Thanh Sơn nói.

Thượng Vân Trạch bật cười, "Vậy có muốn đi ăn khuya không?"

Mộc Thanh Sơn lắc đầu, "Không đói."

Thượng Vân Trạch mang theo hắn cùng trở về doanh trường. Ngoài thành tất nhiên không thể rộng hơn so với trong nhà, hơn nữa vì lý do an toàn, hai người đều là ở cùng một chỗ -- Bên trong có hai cái giường nhỏ, nằm vừa vặn có thể mặt đối mặt.

Mộc Thanh Sơn sau khi rửa mặt xong, mặc lý y khom lưng sửa sang lại giường, lộ ra một khúc eo nhỏ.

Thượng Vân Trạch ngồi ở trên một cái giường khác, nhìn chăm chăm.

"Thượng bảo chủ." Mộc Thanh Sơn xoay người.

Thượng Vân Trạch bình tĩnh thu hồi ánh mắt, "Chuyện gì?"

Mộc Thanh Sơn nói, "Hôm nay, đại tẩu nhờ người truyền lời, nói trong nhà hầm canh, kêu chúng ta đêm mai trở về dùng cơm."

Thượng Vân Trạch nghe vậy tâm tình rất tốt.

Cùng nhau về nhà dùng cơm a...

Mộc Thanh Sơn tiến vào ổ chăn, đem chính mình bọc đến nghiêm kín, chỉ lộ ra cái đầu ở bên ngoài.

Thượng Vân Trạch hỏi, "Lạnh sao?"

"Cũng không phải rất lạnh." Mộc Thanh Sơn nhìn hắn, giọng nói có chút do dự, "Ngày đó ta ở Thượng phủ, trong lúc vô ý nghe được đại nhân cùng chư vị thiếu hiệp Truy Ảnh cũng đang nói chuyện phiếm."

"Nói chuyện gì?" Thượng Vân Trạch hỏi.

Mộc Thanh Sơn nói, "Việc hôn nhân của Thượng bảo chủ."

Thượng Vân Trạch:...

Hắn là xuất hiện huyền nghe sao.

"Bảo chủ muốn thành thân sao?" Mộc Thanh Sơn hỏi.

"Người nói xem?" Thượng Vân Trạch nhìn hắn.

Mộc Thanh Sơn ngăn người, "Sao ta biết được."

"Gặp được người mình thích, tất nhiên sẽ muốn thành gia." Thượng Vân Trạch nói.

Mộc Thanh Sơn nói, "Nga."

Muốn thành thân a.

Thượng Vân Trạch hỏi, "Người thì sao?"

Mộc Thanh Sơn lắc đầu, "Chưa từng nghĩ tới."

"Vì sao?" Thượng Vân Trạch nói, "Cũng không thể cả một đời đều không thành thân."

Mộc Thanh Sơn không biết vì sao có chút dỗi, "Ta chính là không muốn thành thân."

Thượng Vân Trạch đáy mắt có chút ý cười.

Mộc Thanh Sơn xoay người đưa lưng về phía hắn, lại rụt vào trong chăn, chỉ lộ ra một chùm tóc.

Thượng Vân Trạch nói, "Tiểu Mộc."

Mộc Thanh Sơn rầu rĩ nói, "Ngủ !"

Thượng Vân Trạch ý cười trên mặt càng sâu, "Muốn lại đây ngủ không?"

"Mới không cần !" Mộc Thanh Sơn bực nhanh chắn.

Thượng Vân Trạch nói, "Sẽ lạnh."

"Không lạnh !" Mộc Thanh Sơn hung dữ.

Thượng Vân Trạch nói, "Ta lạnh."

Mộc Thanh Sơn giả bộ hô hô ngủ, ai quản người !

Thượng Vân Trạch nằm trên giường, trong lòng thoải mái... nói không nên lời.

Cho dù giấc một chút, ít nhiều vẫn là có chút thông suốt a.

Sáng sớm ngày hôm sau, Lục Truy liền dịch dung rời khỏi Thượng phủ, thẳng đến buổi chiều mới trở về.

"Đi đâu vậy?" Triệu Việt hỏi.

Lục Truy đặt lên bàn một cái hộp gỗ, "Thứ người muốn."

Triệu Việt buồn bực, "Ta khi nào hỏi qua người muốn vật gì?"

Lục Truy nói, "Lá trà."

Triệu Việt:...

"Vừa lúc bên trong thành có thương đội, hẳn là tính toán đến Tây Vực." Lục Truy nói, "Tây Hồ Long Tỉnh, tuy nói hơi khác lá trà một chút, bất quá coi như là thượng phẩm."

Triệu Việt nói, "Đa tạ."

"Đại đương gia khách khí." Lục Truy nói, "Có muốn pha không?"

"Không cần." Triệu Việt cầm hộp đứng lên, "Trở về nghỉ ngơi đi."

Lục Truy thật sự nhịn không được, "Đại đương gia là muốn tặng cho -- "

Triệu Việt ánh mắt như đao.

Lục Truy kịp dừng lại, "Lão Lý?"

Triệu Việt hỏi, "Lão Lý là ai?"

Lục Truy nói, "Lão bá bán bánh đường ở góc phố."

Triệu Việt nói, "Không phải."

Lục Truy bình tĩnh nói, "Cũng không biết sao, ta nhìn thấy lá trà liền nhớ đến lão Lý."

Triệu Việt xoay người trở về phòng ngủ.

Lục Truy ngồi ở trên ghế đá trong viện cảm khái, đã bắt đầu tặng lá trà rồi a.

Hồng giáp lang trèo lên bàn, cùng hẩn một đường lười biếng phơi nắng.

Lục Truy nói, "Sau này người sợ là phải ngủ cùng ta rồi."

Hồng giáp lang đẩy đẩy đầu, tâm tình rất tốt.

Lục Truy mang theo nó trở về phòng, để tránh dọa đến Ôn đại nhân.

Chung quy lá trà cũng mua rồi, phỏng chừng rất nhanh thì sẽ tặng a...

Nhưng cái gọi là mọi chuyện khó lường. Đêm này, Ôn Liễu Niên lại cố tình không đến Thượng phủ dùng cơm, nghe nói là bận rộn với vụ án vừa đưa tới, cho nên chỉ ăn vài cái bánh bao.

"Có vụ án gì?" Lục Truy mở miệng hỏi.

"Phía dưới báo lên, nghe nói là án mạng." Hoa Đường nói, "Nhìn rất nghiêm trọng, mọi người đã bận rộn suốt một ngày."

Triệu Việt trầm nghĩ, ngay cả hồng giáp lang còn sợ, còn có thể ứng phó án mạng.

"Vừa phải xử lý án kiện diệt trừ thổ phỉ, còn phải sửa đường xây phòng, còn phải thường quan tâm đến ruộng đất, cũng không biết đại nhân ăn có tiêu không." Lục Truy nói.

"Lúc trước thời điểm ở thành Vân Lam, cũng không bận rộn như vậy." Hoa Đường nói, "Thành Thương Mang sự tình xác thật quá nhiều, gần đây thấy tinh thần đại nhân cũng không được tốt."

Triệu Việt ở trong lòng nhú mày, mới chỉ là Tri Phủ mà còn bận rộn như vậy, nếu tương lai đến Vương Thành thì sẽ thế nào.

"Gà nướng này không tệ." Hoa Đường nói, "Không bằng chữa lại một ít cho đại nhân đi, bên trong bỏ thêm ớt, hẳn là rất hợp khẩu vị."

Triệu Ngũ nói, "Vốn dĩ là mua hai con, còn một con ở phòng bếp."

Lục Truy nói, "Đại đương gia."

Triệu Việt buông đũa, đứng dậy bước ra ngoài.

Ám vệ lập tức cảm khái, quả nhiên vẫn là có tiến triển a, tuy là còn cách vui vẻ một chút, nhưng cuối cùng vẫn không hề có vẻ mặt muốn ăn thịt người, thật sự là rất đáng mừng.

Lục Truy ngấn người, "Ta là muốn nói, đợi mọi người dùng cơm xong lại đi đưa."

Ám vệ càng thêm vui mừng, khẩn cấp như thế, quả thật là phu thê tình thâm.

Bên trong thư phòng phủ nha, Ôn Liễu Niên còn đang dưới ánh nến xem hồ sơ, trên người khoác một kiện ngoại bào rất dày.

Triệu Việt đẩy cửa tiến vào.

"Đại dương gia." Ôn Liễu Niên sau khi nghe được động tĩnh ngãng đầu, "Sao người lại tới đây."

Triệu Việt đem gà nướng cùng lá trà trong tay đặt lên bàn.

"Thơm quá." Ôn Liễu Niên khịt khịt mũi.

"Trước ăn gì đi đã." Triệu Việt đem toàn bộ hồ sơ ném qua một bên.

Ôn Liễu Niên xoa xoa tay, sau đó liền mở bao giấy dầu ra, thuận miệng hỏi, "Trong hộp gỗ là cái gì vậy?"

Triệu Việt vè mặt cứng đờ.

"Sao thế?" Ôn Liễu Niên nhìn hẩn.

Triệu Việt nói, "Tây Hồ Long Tĩnh."

Ôn Liễu Niên ngoài ý muốn, "Cho ta ?"

"Không thì sao?" Triệu Việt rất hung.

"Đa tạ đại dương gia." Ôn Liễu Niên cười túm túm.

Triệu Việt tâm tình tốt lên một chút, ngồi ở đối diện hẩn hỏi, "Muốn uống không? Giúp người pha."

Ôn Liễu Niên gật đầu, "Được."

Triệu Việt mở hộp gỗ ra, nghĩ nghĩ lại dừng lại, "Thôi, người vẫn là uống nước đi."

Ôn Liễu Niên vô tội nói, "Đại dương gia không biết pha?"

"Là do người tự mình nói, trước khi ngủ uống trà sẽ không ngủ được." Triệu Việt nói, "Giữ lại ngày mai rồi uống."

Ôn Liễu Niên lắc đầu, "Tối nay sợ là không có cách nào ngủ."

"Lại muốn làm cái gì?" Triệu Việt nhíu mày.

Ôn Liễu Niên chỉ chỉ hồ sơ trên bàn, "Phía dưới vừa báo lên, vụ án có chút rắc rối, ta đang suy nghĩ thử xem."

"Nửa đêm xem án mạng làm gì." Triệu Việt nói, "Ăn xong liền ngủ một giấc !"

Ôn Liễu Niên nói, "Thế nhưng -- "

"Không có thế nhưng !" Triệu Việt trừng mắt.

Ôn Liễu Niên:...

Triệu Việt nói, "Ăn nhanh lên !"

Ôn Liễu Niên gặm chân gà.

Triệu Việt tiếp tục ngồi ở đối diện nhìn.

Ôn Liễu Niên nói, "Đại dương gia tính toán khi nào trở về?"

Triệu Việt sắc bén nhìn thấu ý đồ của hắn, "Sau khi người ngủ."

Ôn Liễu Niên:...

Thế nhưng vụ án thật sự rất quan trọng a.

Editor: Mừng 1 tính up lì xì đầu năm cho mọi người rồi nhưng không kịp, thôi thì mừng 2 nhé ♥

THỔ PHỈ CÔNG LỰC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 46: Một SÁCH Bị Bệnh!!!

Tuy rằng rất muốn ở lại thư phòng tiếp tục xử lý án kiện, bất đắc dĩ Triệu Việt nhìn qua thật sự rất hung, cho nên Ôn Liễu Niên cuối cùng vẫn là thỏa hiệp, đặt chân gà xuống rồi lau tay, "VẬY ta trở về ngủ một lúc."

"Sao lại ăn ít như vậy?" Triệu Việt nhíu mày, cư nhiên ngay cả chân gà cũng chưa ăn xong.

Ôn Liễu Niên thành thật nói, "Không có khẩu vị."

"Không có khẩu vị cũng phải ăn." Triệu đại đương gia đúng mức thể hiện khí chất thổ phỉ.

"Nhiều mỡ." Ôn Liễu Niên nói.

Triệu Việt nói, "Mỡ nhiều mới chín thịt."

Ôn Liễu Niên đáy mắt tràn ngập "Nhiều mỡ, ta chính là không muốn ăn... không muốn ăn... không muốn ăn... không muốn ăn".

Triệu Việt đành phải nhẫn nại hạ tính tình, "VẬY người muốn ăn cái gì?"

Ôn Liễu Niên hỏi, "Nhất định phải ăn sao?"

Triệu Việt nói, "Đúng vậy !"

Ôn Liễu Niên đành phải nói, "VẬY thì cháo trắng."

Triệu Việt đi vòng trở về Thượng phủ.

Một sách quá nhiều tật xấu, ăn một bữa cơm còn đòi hỏi như vậy.

Đúng lúc buổi sáng phòng bếp có nấu cháo trắng, Triệu Việt hâm một chén bỏ vào trong hộp đồ ăn, lúc ra ngoài thì dừng lại, quay trở về bỏ thêm một đĩa dưa chua.

Lục Truy từ một nơi bí mật gần đó cảm khái, "Không nghĩ tới đại đương gia còn có thể có thời điểm biết săn sóc như vậy."

Ấm vệ lập tức che miệng của hắn, không được lên tiếng a, chúng ta còn muốn xem náo nhiệt

Triệu Việt tất nhiên biết có người đang nhìn, bất quá cũng lười phản ứng. Mang theo hộp đồ ăn trở lại thư phòng phủ nha. Vừa đẩy cửa ra, liền nhìn thấy Ôn Liễu Niên đang nhanh chóng đem hồ sơ đẩy qua một bên.

"Lại xem?!" Triệu Việt trừng hắn.

Ôn Liễu Niên ánh mắt vô tội, "Ta liền thu thập một chút."

Triệu Việt đơn giản đem tất cả đồ trên bàn cầm lên, "Ăn cơm!"

Ôn Liễu Niên ngoan ngoãn uống cháo.

Như vậy còn được... Triệu Việt trong lòng thư thái một chút.

Ăn một chén cháo, trên người nhất thời cũng ấm lên, bất quá mệt mỏi cũng liền theo mà đến, nhịn không được liền ngáp một cái.

Trước khi Triệu Việt mở miệng, Ôn Liễu Niên chủ động nói, "Ngủ."

Triệu Việt cùng hắn một đường trở về phòng ngủ.

Ôn Liễu Niên:...

Triệu Việt ngồi ở bên cạnh bàn, hoàn toàn không có ý tứ rời đi, hiển nhiên quyết tâm phải đợi hãn ngủ.

Ôn Liễu Niên đành phải gọi nước ấm tới rửa mặt, sau đó liền cởi áo leo lên giường, bọc chăn nhìn hãn.

Triệu Việt phát tay thôi tắt nến.

Ôn Liễu Niên muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn là nhắm mắt lại.

Màn còn chưa buông xuống, sau khi thích ứng với bóng đêm, Triệu Việt nhìn trên giường, thấy... ngồi ở đây một đêm cũng rất tốt.

Bởi vì trong phòng rất an tĩnh, còn có mùi hoa phong lan thoang thoang.

Ôn Liễu Niên nhỏ giọng ho khan.

"Cảm lạnh ?" Triệu Việt nhíu mày.

"Không có việc gì." Ôn Liễu Niên nói, "Ngủ một đêm thì tốt rồi."

Triệu Việt ngồi ở bên giường, vươn tay thử độ ấm trên trán của hãn, đột nhiên bất mãn nói, "Sao lúc nào người cũng phát sốt thế?"

"Tổng cộng cũng chỉ có hai ba lần thôi." Ôn Liễu Niên ỉu xiu nói, còn mỗi lần đều đụng phải người.

Triệu Việt một lần nữa thắp nến lên, "Ta giúp người đi lấy chút thuốc."

Ôn Liễu Niên nói, "Trong ngăn tủ có."

Triệu Việt kéo ngăn tủ ra, quả nhiên liền tìm được một lọ dược hoàn, Ôn Liễu Niên bọc chăn ngồi dậy, tóc hơi rối, lộ ra vẻ mặt tiều tụy.

Triệu Việt đưa nước cho hãn, trong lòng có chút bị đè nén, "Hoàng đế mỗi tháng phát cho người bao nhiêu bổng lộc, đáng để cho người bán mạng

như thế sao?"

Ôn Liễu Niên uống thuốc xong nghĩ nghĩ, "Bổng lộc của ta rất nhiều."

Triệu Việt:...

Bản lĩnh làm người ta ghen hòng cứ nhiên còn là sở trường của hã.

"Đa tạ đại đương gia." Ôn Liễu Niên mũi có chút chua.

Triệu Việt đặt chén nước xuống, "Không thì tìm đại phu đến xem?"

"Không sao, ngủ một đêm là tốt rồi." Ôn Liễu Niên nằm trở về giường, nhú mày nhỏ giọng oán giận, "Đau đầu."

Triệu Việt trừng hã, "Đau đầu còn không tìm đại phu !"

"Đại phu đến cũng là bóc thuốc." Ôn Liễu Niên ngáp một cái, "Thuốc của ta là do Tả hộ pháp đưa cho, so với đại phu trong thành hữu hiệu hơn rất nhiều."

Thấy vẻ mặt hã mệt mỏi như vậy, Triệu Việt cũng không tiếp tục kiên trì. Vốn dĩ muốn ngồi trở lại bên cạnh bàn, nghĩ nghĩ lại không đi, vươn tay giúp hã xoa xoa huyết thái dương.

Ôn Liễu Niên mở to mắt, cảm thấy có chút ngoài ý muốn.

Triệu Việt có chút không được tự nhiên, vì thế liền càng hung, "Ngủ !"

Ôn Liễu Niên chớp chớp mắt, sau đó cười ra tiếng, "Ừ."

Ánh nển mờ nhạt, chiếu lên trên người cũng nhu hòa lên, nụ cười nhu thuận ấm áp, Triệu Việt không vì lý do gì trong lòng liền căng thẳng, như là bị thứ gì va phải, hoặc như là có mèo nhỏ đang cào.

Ôn Liễu Niên nhắm mắt lại, không bao lâu liền ngủ say.

Nghe thấy hô hấp của hắn dần dần ổn định, Triệu Việt do dự một chút, vừa định nghĩ muốn rời đi, Ôn Liễu Niên lại xoay người nhích lại gần, ngón tay nắm lấy ống tay áo của hắn -- Ban đêm hơi lạnh, tất nhiên sẽ theo bản năng tìm kiếm nơi ấm áp.

Triệu Việt giúp hắn đắp lại chăn.

Ôn Liễu Niên đem người ôm đến càng chặt, hai má cũng có chút hồng, cũng không biết là bởi vì ố chăn rất ấm, hay là khi sinh bệnh thì nóng lên.

Triệu Việt dựa vào ở bên giường, giúp hắn ngăn cản một tia gió lạnh, thẳng đến hừng đông, mới đứng dậy rời khỏi phòng ngủ.

Ám vệ hai mắt sáng ngời nhìn hắn.

Triệu Việt mặt không chút thay đổi vòng qua mọi người, trèo tường trở về Thượng phủ.

Vật biểu tượng giang hồ có chút vui mừng, chiếu theo tiến độ này, hắn là rất nhanh liền có thể uống rượu mừng a...

Đại đế là bởi vì sinh bệnh, cho nên thẳng đến giữa trưa ngày hôm sau Ôn Liễu Niên mới tỉnh lại, tuy rằng nhiệt độ đã giảm xuống, bất quá trên người lại như trước không có tí sức lực nào.

Hoa Đường giúp hắn sắc một chén thuốc, "Đại nhân gần đây quá mệt mỏi, vẫn là phải nghỉ ngơi nhiều một chút mới tốt."

Ôn Liễu Niên ngửa đầu một hơi uống hết, nhíu mày nói, "Vừa chua vừa đắng."

"Dược tất nhiên đắng, chua là vì bỏ thêm sơn tra, có thể khai vị." Hoa Đường nói, "Nhiễm phong hàn càng phải ăn no ngủ kỹ, mới có thể sớm ngày bình phục."

Ôn Liễu Niên nói, "Đã không sai biệt lắm không có việc gì."

"Công vụ dù quan trọng, cũng không thể đem thân thể của mình làm cho suy sụp." Hoa Đường nói, "Đại nhân vẫn là tiếp tục nghỉ ngơi thêm vài ngày đi đi."

Lời tuy nói như thế, bất quá nhớ tới mấy cỗ thi thể kì lạ ở Ngũ Ngưu hương, Ôn Liễu Niên vẫn là xốc chân lên, nghỉ muốn tiếp tục đến thư phòng.

"Chuyện Mộc gia trang có Tiểu Ngũ cùng Thượng bảo chủ, trong phủ nha thì có tạp vụ cùng Mộc sư gia, về phần cọc án mạng vừa mới đưa đến kia, Triệu đại đương gia đã đến Ngũ Ngưu hương rồi." Hoa Đường nói, "Đại nhân cứ việc nghỉ ngơi là được."

Ôn Liễu Niên nghe vậy giật mình, "Triệu đại đương gia đến Ngũ Ngưu hương?"

Hoa Đường gật đầu, "Nhị đương gia cũng đi cùng."

Ôn Liễu Niên:...

"Đêm qua đại nhân phát sốt, đại đương gia ở trong phòng chiếu cố một đêm." Hoa Đường lại nói, "Thăng đến hừng đông mới rời đi."

Ôn Liễu Niên nghĩ nghĩ, nói, "Đại đương gia là người tốt."

"Hai vị đương gia Triệu Mộ nhai đều là người trong chốn giang hồ, tuy phá án không bằng quan phủ." Hoa Đường nói, "Tóm lại cũng đã chạy đến đó, đại nhân không ngại thì cứ an tâm đợi tin tức, nói không chừng sẽ có phát hiện gì đó."

Ôn Liễu Niên gật đầu, lại nằm trở về trong ổ chăn.

Hoa Đường cầm bát rỗng đi ra ngoài, rồi sau đó liền trở về phòng ngủ bắt đầu viết thư.

"Đang làm gì vậy?" Triệu Ngũ hỏi.

"Viết thư cho cung chủ." Hoa Đường nói, "Nếu hết thầy thuận lợi, chúng ta đại khái có thể uống hai bữa rượu mừng."

"Thượng bảo chủ cùng Ôn đại nhân?" Triệu Ngũ giúp nàng rót một chén nước.

Hoa Đường bật cười, "Cái gì gọi là Thượng bảo chủ cùng Ôn đại nhân, lời này cũng không thể nói bừa."

"Thượng bảo chủ đầu bên kia còn dễ nói, Triệu đại đương gia đầu bên này thật sự nhanh như vậy?" Triệu Ngũ ngồi ở bên cạnh bàn.

"Đoạn ngày trước vừa gặp mặt liền cãi nhau, hiện tại đều có thể ở trong phòng thủ một đêm." Hoa Đường nói, "Việc này ai có thể nói chính xác được, tóm lại sớm hay muộn đều cũng phải chuẩn bị hạ lễ, tất nhiên chuẩn bị dư dả sớm một chút cũng tốt."

Triệu Ngũ gật đầu, "Cũng đúng."

Ngũ Ngũ hương ngoài thành, Triệu Việt tự dừng cảm thấy mũi hơi ngứa.

Lục Truy nói, "Phía trước là nơi xảy ra án mạng."

Triệu Việt nhíu mày, "Đất trồng rau?"

"Là đất trồng rau, bất quá đã bỏ hoang rất lâu, bên trong đều là rau dại." Lục Truy nói, "Nghe nói một vùng này bị quỷ nháo, cho nên không có ai dám ở lại."

Bốn phía yên tĩnh, Triệu Việt cùng hần tiến lên xem xét, chỉ thấy rau dại vốn dĩ xanh tươi tràn đầy bị đè bẹp thành một đồng hỗn độn, còn có vài dấu chân của quan phủ khi di chuyển thi thể lưu lại.

"Huyện lệnh đã kiểm tra qua, không có nhà ai ném người." Lục Truy nói, "Từ trên trời rơi xuống hơn mười khối thi thể, hơn nữa người nào người nấy hoàn toàn giống như lôi kích, hiện tại dân chúng phụ cận trong lòng hoảng sợ, nói cái gì cũng có, thậm chí ngay cả cửa cũng không dám bước ra."

"Rừng núi hoang vu, ai sẽ cố ý tới nơi này ném thi thể?" Triệu Việt ngẩng đầu nhìn xung quanh, "Sơn đạo tựa hồ cũng đã rất lâu không có ai đi qua."

"Lên trên nhìn thử xem?" Lục Truy nói.

Triệu Việt gật đầu, cùng hần một đường lên trên núi, càng lên phía trước thì càng gian nan, còn chưa tới giữa sườn núi, sơn đạo đã bị cỏ dại cùng toan tảo thứ chẵn được nghiêm kín, cơ hồ đi nửa bước cũng khó khăn.

"Hần không phải từ trên núi quăng xuống." Lục Truy nói, "Mặc dù là cao thủ khinh công, cũng không có khả năng khiêng thi thể đi đường này."

"Nhưng nơi này một mảnh đều là rau dại." Triệu Việt đứng ở trạm trên núi nhìn xuống, "Ngoại trừ trung gian bị đè bẹp hư một mảnh, thì chỉ có một con đường thông đến thôn Ngũ Ngư hương, bốn phía còn lại không có dấu vết bị phá hỏng."

"Vào trong thôn nhìn thử xem." Lục Truy nói, "Hiện tại chính là lúc dùng cơm, hẳn là có không ít người."

THỔ PHỈ CÔNG LỢC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 47: Cùng Đến Phía Sau Núi!!!

Vì không để dả thảo kinh xà, hai người vẫn chưa quang minh chính đại vào thôn, mà là âm thầm điều tra. Lúc dùng cơm chiều vốn nên là thời điểm náo nhiệt nhất, trong Ngũ Ngư thôn lại là một mảnh an tĩnh, từng nhà đều đóng chặt cửa, nếu không phải phía trên phòng bếp lượn lờ khói, cơ hồ còn tưởng là không có người trong thôn.

"Xem ra dân chúng cũng là bị dọa sợ." Lục Truy nói, "Bằng không cũng sẽ không đóng cửa không ra ngoài như vậy."

Triệu Việt cùng hẩn một đường đi vào bên trong, cuối cùng lại đến chỗ... vách núi.

"Trách không được quan địa phương vô kể khả thi, phải làm thành án chưa giải quyết báo vào trong thành Thương Mang." Lục Truy nói, "Vực thăm phía trên tiểu sơn thôn, bình thường nhất định không có người ngoài tiến vào, vốn dĩ đã quen an bình, đột nhiên ngoài thôn lại nhảy ra bảy tám thi thể cháy đen, đừng nói là điều tra rõ thân phận, ngay cả xuất hiện như thế nào cũng không rõ, trách không được sút đầu mẻ trán."

"Nếu là vực thăm, vậy cũng liền có thể nói rõ một việc." Triệu Việt nói, "Mấy thi thể kia là vẫn giấu ở trong thôn, thẳng đến vài ngày trước mới bị ném ra ngoài, hoặc chính là căn bản không có ở trong Ngũ Ngư thôn, mà là vận chuyển từ con đường khác ném vào trong đất trồng rau, người cảm thấy khả năng nào lớn hơn?"

"Bây giờ nói không chính xác, bất quá ta vẫn cảm thấy một thôn nhỏ như thế, muốn giấu bảy tám khối thi thể cũng có chút khó khăn." Lục Truy nói,

"Hỏi là không thể hỏi, chỉ có trở về thôn điều tra một phen, xem xem có manh mối gì hay không."

Triệu Việt gật đầu, cùng hãnh một đường đi vòng trở về Ngũ Ngưu thôn.

Bóng đêm tối dần, trong thôn lại càng an tĩnh, một ngọn đèn dầu cuối cùng tắt đi, càng là ngay cả một tia động tĩnh cũng không có, thỉnh thoảng có tiếng trẻ con khóc nỉ non, cũng rất nhanh liền bị người ngăn lại.

Triệu Việt cùng Lục Truy thủ suốt một đêm, từ bầu trời đầy sao đến khi mặt trời mọc lên từ hướng Đông, cũng không thấy có bất cứ dị thường.

Chạng vạng năm ngày sau, Ôn Liễu Niên đang ở trong phủ nha uống trà, ám vệ lại đến thông truyền, nói Triệu Việt cùng Lục Truy đã về tới Thượng phủ.

"Thật sao?" Ôn Liễu Niên nghe vậy vui vẻ, buông chén trà liền vội vàng chạy qua, thậm chí ngay cả áo khoác cũng chưa kịp mặc.

"Đại nhân." Lục Truy đứng lên.

"Nhị đương gia vất vả rồi." Ôn Liễu Niên nói, "Đại đương gia đâu, như thế nào không cùng nhau trở về?"

Ám vệ nghe vậy chặc chặc, không hỏi vụ án trước, mở miệng liền hỏi thăm Triệu đại đương gia, rốt cuộc là còn nhớ chính mình là Tri phủ đại nhân yêu dân như con hay không.

Loại tiến triển này thật sự là phi thường, chúng ta đã bắt đầu thương nghị nên đưa bao nhiêu tiền mừng.

"Đại đương gia cũng trở về rồi, hãnh là đang ở trong phòng ngủ." Lục Truy nói, "Đại nhân không cần lo lắng."

"Bị thương sao?" Ôn Liễu Niên nghe vậy lo lắng, "Sao vừa trở về liền ở trong phòng ngủ." Hoàn toàn không phải tác phong ngày xưa của hắn a.

"Ngược lại là không phải bị thương." Lục Truy nói, "Chỉ là... Tâm tình không tốt."

Ôn Liễu Niên nghi hoặc, tâm tình không tốt?

Mà lý do khiến Triệu đại đương gia tâm tình không tốt, kỳ thật rất đơn giản. Bởi vì hai người ở trong Ngũ Ngư thôn suốt ba ngày, cũng không thu được bất luận manh mối hữu dụng nào. Cả tòa thôn xóm từ lúc mặt trời mọc đến lúc mặt trời lặn, ngoại trừ có vài người trong lòng hoảng sợ, hoàn toàn nhìn không thấy một tia dị thường, càng miễn bàn là tìm bí mật sau lưng thi thể.

"Trong thôn hết thảy như thường, cho nên chúng ta lại đi trở lại chỗ ném thi thể." Lục Truy nói, "Nhưng vẫn là không có bất cứ phát hiện, e là khiến đại nhân thất vọng rồi."

"Nhị đương gia khách khí." Ôn Liễu Niên vội vàng xua tay, "Chuyện phá án vốn dĩ không gấp gáp được, hai vị có thể ra tay tương trợ, bản quan đã là vô cùng cảm kích, sao có thể nói thất vọng được."

"Chỉ e là vụ án này không dễ phá như vậy." Lục Truy nói, "Về sau nếu là có cần gì, đại nhân cứ việc phân phó là được."

"Đa tạ nhị đương gia." Ôn Liễu Niên gật đầu.

"Quản gia vừa mới đến nói, thức ăn đã chuẩn bị xong." Hoa Đường bước vào cửa nói, "Chuyến này Nhị đương gia cũng vất vả, ăn chút gì rồi nghỉ ngơi sớm một chút."

"Vậy ta cũng không quấy rầy nữa." Ôn Liễu Niên nghe vậy đứng lên.

Lục Truy hỏi, "Đại nhân hiện tại có bận gì không?"

Ôn Liễu Niên lắc đầu, "Không tính là bận."

Lục Truy nói, "Đại đương gia cũng chưa ăn cơm."

Ôn Liễu Niên:...

Trong khách phòng Thượng phủ, Triệu Việt đang ngồi ở bên cạnh bàn, tinh tế chà lau Tế Nguyệt đao.

Cửa viện chậm chậm bị đẩy ra, rồi sau đó là một trận tiếng bước chân, rất nhẹ.

Triệu Việt biểu tình hơi cứng ngắt một chút.

"Đại đương gia." Ôn Liễu Niên gõ cửa.

Triệu Việt buông Tế Nguyệt đao, đứng dậy mở cửa.

Ôn Liễu Niên cười tủm tỉm nhìn hắn.

"Có việc gì?" Triệu Việt hỏi.

"Không có việc gì không thể tới sao?" Ôn Liễu Niên hỏi.

Triệu Việt ghen lời.

"Ta là đến nói lời cảm tạ." Ôn Liễu Niên nói.

"Lại không có giúp được người." Triệu Việt xoay người trở lại bên cạnh bàn.

"Có phần tâm ý này, ta đã rất cảm kích." Ôn Liễu Niên theo vào, ngồi ở đối diện hắn nghiêm túc nói, "Đa tạ."

Triệu Việt tiếp tục lau dao, "Ta cũng chỉ cho là đi ra ngoài giải sầu."

"Muốn ăn cơm không?" Ôn Liễu Niên hỏi.

Triệu Việt lắc đầu, "Người đi ăn đi."

Ôn Liễu Niên nói, "Ta nấu cho người."

Triệu Việt:...

"Chờ ta một chút." Ôn Liễu Niên đứng lên đi ra ngoài, "Lập tức xong."

"Một sách." Triệu Việt gọi lại hẳn.

"Sao?" Ôn Liễu Niên dừng cước bộ.

"Không cần làm." Triệu Việt nói, "Mang người đi ra ngoài ăn."

"Đi ra ngoài?" Ôn Liễu Niên có chút ngoài ý muốn, "Thế nhưng dân chúng bên trong thành đều nhận biết được người."

Triệu Việt buồn cười nhìn hẳn, "Người còn biết chuyện này sao?"

Ôn Liễu Niên:...

Lúc ấy chúng ta lại không quen !

"Đi thôi." Triệu Việt cầm lấy dao.

Ôn Liễu Niên như trước do dự, "Thế nhưng -- "

"Sẽ không đến nơi có người." Triệu Việt cắt ngang lời hẳn.

Ôn Liễu Niên nghi hoặc, "Nếu là nơi không có người, phải ăn cơm thế nào?"

Triệu Việt hỏi, "Có đi hay không?"

Ôn Liễu Niên:...

Đi !

Một lát sau, hai người tới hậu viện Thượng phủ, Ôn Liễu Niên ngoan ngoãn vươn tay.

Triệu Việt một tay ôm lấy hắn, thả người nhảy ra tường viện.

Ám vệ ngồi ở trên nóc nhà căn hạt dưa, ôm đi ra ngoài a.

...

Thành Thương Mang nhỏ, bất quá nhỏ cũng có chỗ tốt của nhỏ, là ra khỏi thành rất dễ dàng, hơn nữa Triệu Việt khinh công hơn người, hai người không cần một lát liền đến ngoại ô, giữa chiều vào núi Thương Mang.

"Lại đi ăn bạch ngư sao?" Ôn Liễu Niên hỏi.

"Đổi một loại khác." Triệu Việt mang theo hắn đi vào bên trong.

"Có thể gặp được người Hồ Đầu bang hay không?" Ôn Liễu Niên có chút lo lắng.

Triệu Việt nói, "Có thể."

Ôn Liễu Niên:...

Triệu Việt bật cười, "Mọt sách."

Ôn Liễu Niên nhu nhu mũi, "Nếu thật sự có thể gặp được thì tốt, vừa lúc đánh hôn mê mang về !"

"Chỉ dựa vào người?" Triệu Việt giật tóc của hắn.

"Không phải." Ôn Liễu Niên lắc đầu, "Dựa vào người."

Triệu đại đương gia tâm tình rất tốt.

"Muốn đi đến nơi nào?" Đi một lúc, Ôn Liễu Niên cảm thấy có chút mệt.

"Queo qua kia liền đến." Triệu Việt nói.

Ôn Liễu Niên đáp một tiếng, lại tiếp tục cùng hắn đi một khúc sơn đạo, sau khi queo qua lại như trước cái gì cũng không có.

"Bên trái." Triệu Việt nhắc nhở.

Ôn Liễu Niên quay đầu, chỉ thấy bên cạnh là một chỗ hiểm, hoặc là đứt khoát nói là hố trời, bóng đêm u u cơ hồ nhìn không thấy đáy, vì thế theo bản năng liền choáng đầu hoa mắt một chút.

"Sợ sao?" Triệu Việt hỏi.

"Nơi này có cái gì ăn ngon?" Ôn Liễu Niên lui về phía sau hai bước.

"Sao lại không có." Triệu Việt bình tĩnh nói, "Ăn người."

Ôn Liễu Niên:...

Triệu Việt chặn ngang ôm lấy hắn, thả người nhảy xuống.

Ôn Liễu Niên đại kinh thất sắc, theo bản năng ôm chặt cổ hắn, bên tai gió gào thét từng trận, nhện không được liền giả chết nhắm hai mắt lại.

"Đến." Sau khi dừng ở trên một mảnh cỏ, Triệu Việt đặt hắn xuống đất.

Ôn Liễu Niên kinh hồn chưa định, mở to mắt còn có chút chóng mặt.

Triệu Việt hơi khom lưng nhìn thẳng hẳn, "Dạ choáng váng?"

Ôn Liễu Niên tim nhảy loạn đập thành thịch, ngẩng đầu nhìn lại lên trên, chỉ thấy một mảnh tối như mực, đã phân biệt không rõ lai lịch.

Triệu Việt từ bốn phía tìm chút củi khô, châm thành cây đuốc.

Ôn Liễu Niên còn đang nhìn chung quanh.

"Đừng đi loạn." Triệu Việt nhíu mày, "Cẩn thận ngã."

"Chúng ta mới vừa chính là từ chỗ đó nhảy xuống?" Ôn Liễu Niên chỉ vào phía trên đầu hỏi.

"Bằng không thì sao?" Triệu Việt đem lửa đốt lớn.

"Đại dương gia khinh công quả nhiên rất cao." Ôn Liễu Niên sợ hãi than.

Triệu Việt trong lòng có chút đắc ý.

"Nhưng nơi này có cái gì ăn ngon?" Ôn Liễu Niên còn đang nhớ thương vấn đề này.

"Nơi này gọi là khe ác quỷ." Triệu Việt đứng lên.

Ôn Liễu Niên phía sau lưng tê dại, "Tên này thật sự là..." Phi thường dọa người.

"Lúc trước khi ở Triều Mộ nhai, Lục Truy thường xuyên sẽ tới nơi này luyện công tĩnh dưỡng." Triệu Việt nói, "Rất bí mật, người ngoài không có khả năng sẽ phát hiện."

Ôn Liễu Niên gật đầu, "Ân." Nhưng vẫn là không nhắc tới ăn !

"Đi." Triệu Việt một tay cầm đuốc, một tay còn lại thuận thế kéo hẳn qua, cùng nhau dọc theo khe suối đi vào bên trong.

Ôn Liễu Niên có chút giật mình, lúc trước không chú ý, cách gần mới phát hiện, phía sau cỗ tranh thế nhưng có một sơn động, rất là sạch sẽ, còn có sẵn củi cùng đồ gia vị, trên tường treo bắp ngô cùng thịt khô, nồi bát mọi thứ đều đầy đủ, lại nhìn vào bên trong thậm chí còn có một cái giường.

"Lúc trước Lục Truy trải qua ngày rất phức tạp, tâm sự cũng không ít." Triệu Việt nói, "Một khi trong lòng ghen khuất, thì sẽ đến nơi này ở một thời gian, cho nên mọi thứ đều đầy đủ."

"Thật tốt." Ôn Liễu Niên giúp hẩn nhóm lửa, "Giống như là thế ngoại đào nguyên."

Triệu Việt rửa nồi, lấy một ít gạo nấu cháo, lại nướng thịt khô ở trên đồng lửa.

"Thơm quá." Ôn Liễu Niên ngồi ở bên cạnh đồng lửa khịt khịt mũi, bụng cô cô gọi.

Triệu Việt một bên bát lộng đồng lửa một bên nói, "Chờ diệt trừ Hồ Đầu bang xong, lần sau mang người đến bắt gà rừng."

"Được nha." Ôn Liễu Niên cười tủm tỉm, vươn tay sưởi ấm.

Thấy y phục hẩn đơn bạc, Triệu Việt cởi ngoài bào khoác lên người hẩn.

"An nhàn tự tại như vậy cũng không tệ." Ôn Liễu Niên nói, "Mặc kệ bên ngoài xảy ra chuyện gì, đều có thể bình thản ổn định chờ ở trong núi sống qua ngày."

"Không muốn làm quan à?" Triệu Việt đem thịt khô thổi nguội.

"Cũng muốn, có chức vị cũng là thú vui." Ôn Liễu Niên nói, "Người cũng không thể kiêm hết mọi chuyện được."

Triệu Việt đem thịt khô đưa cho hẩn, "Cẩn thận nóng."

Ôn Liễu Niên cắn một ngụm, miếng thịt rất mỏng rất khô, cho nên nướng rất giòn, có thể so sánh với thịt trong tủ lâu, thì càng thêm vài phần hoang dã, vì thế cười hì hì, "Ăn ngon."

"Lục Truy kén ăn, món hăn thích tất nhiên sẽ không tệ." Triệu Việt lấy qua một bát, "Đây là hoa điền thược, nấu cháo sẽ có mùi hương đặc thù."

"Nhị đương gia thật sự tử mỹ." Ôn Liễu Niên cảm khái, "Nếu ai có thể gả cho hăn, thật đúng là có phúc khí."

Triệu Việt nghe vậy tay dừng một chút, trong lòng có chút bất mãn.

Trong đầu một sách này đang suy nghĩ cái gì, kén ăn có cái gì mà đáng gả ?!

THỔ PHỈ CÔNG LỰC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 48: Triệu Đại Đường Gia Bối Rồi!!!

Sắc trời đã hoàn toàn tối đen, trong sơn động lửa cháy hừng hực, tràn đầy mùi hương thức ăn. Bốn phía lặng lẽ không một tiếng động, bên ngoài ngẫu nhiên có vài tiếng côn trùng kêu vang, càng lộ ra bóng đêm tĩnh lặng như nước.

Sau khi ăn xong một ngụm cháo cuối cùng, Ôn Liễu Niên thỏa mãn nói, "Ăn ngon."

"No chưa?" Triệu Việt hỏi.

Ôn Liễu Niên xoa bụng, "Ta đi rửa bát."

"Để ta làm cho." Triệu Việt nói, "Bên ngoài lạnh."

Ôn Liễu Niên cười tủm tỉm nhìn hắn, "Ừm."

Triệu Việt bình tĩnh ra ngoài sơn động, bên tai có chút... đỏ.

Đem bát đĩa rửa sạch sẽ dọn dẹp chỉnh tề, Triệu Việt ngồi ở bên đống lửa, lại bỏ thêm vào bên trong chút củi khô.

"Chúng ta khi nào thì trở về?" Ôn Liễu Niên hỏi.

"Tùy người." Triệu Việt đáp.

"Vậy thì ngồi một lúc nữa." Ôn Liễu Niên nhìn nhìn bốn phía, "Trong núi có thể có dã thú hay không?"

"Có, bất quá sẽ không tới đây, địa thế rất hiểm trở, phía bên dưới cũng không có thức ăn." Triệu Việt nói, "Không cần sợ."

"Không phải ta sợ." Ôn Liễu Niên nói, "Chỉ là thuận miệng hỏi một chút mà thôi."

Triệu Việt cũng không tiếp tục trả lời, rõ ràng nhất gan còn không thừa nhận... Bất quá cũng có thể nghĩ thông suốt, người đọc sách cũng là hay sĩ diện.

Đêm càng sâu thì càng lạnh, Ôn Liễu Niên nhăn mũi hắt xì.

"Lạnh?" Triệu Việt đem gậy gộc trong tay bát lộng đống lửa, "Đi thôi, mang người trở về phủ nha."

"Không muốn về." Ôn Liễu Niên nói.

Triệu Việt:...

Không muốn về?

"Trở về thì phải suy nghĩ vụ án cùng hồ sơ." Ôn Liễu Niên nhỏ giọng oán giận, "Nhức đầu."

Triệu Việt nói, "Nhìn người ngày thường mất ăn mất ngủ, còn tưởng rằng người thích ở trong đó."

"Nào có ai thích ở trong đống án mạng." Ôn Liễu Niên bĩu môi, "Nếu có khả năng, ta cũng muốn mỗi ngày ở nhà ngủ ngon, làm Tri Phủ ăn không ngồi rồi."

"Nếu không muốn trở về, thì ở đây ngủ một đêm đi." Triệu Việt nói, "Trong chăn có Tị Trần châu, rất sạch sẽ."

"Ừm." Ôn Liễu Niên lên tiếng, lại ngồi không nhúc nhích, tiếp tục ngắm người nhìn đống lửa.

Triệu Việt đứng lên đến bên giường, lấy chăn mỏng qua bọc lấy hẳn, thuận thế ngồi ở bên cạnh, "Còn đang suy nghĩ vụ án à?"

"Không có." Ôn Liễu Niên nói, "Suy nghĩ đồ chua cay cùng tương đậu."

Triệu Việt:...

"Từ khi rời khỏi Thục Trung, rất ít khi được ăn." Ôn Liễu Niên ngữ điệu rất là tiếc nuối.

Triệu Việt nói, "Muốn chảy nước miếng."

Ôn Liễu Niên quay đầu nhìn hẳn cười cười.

Khoảng cách hai người rất gần, Triệu Việt trong lòng không biết sao liền hoảng hốt.

"Buồn ngủ." Ôn Liễu Niên bọc chăn ngáp một cái.

Triệu Việt muốn nói 'vậy thì lên trên giường ngủ', lại có chút luyến tiếc, cảm thấy có thể cùng hẳn đồng thời ngồi ở bên đống lửa như vậy, cho dù là cái gì cũng không nói, cái gì cũng không làm, cũng rất tốt.

Ôn Liễu Niên cuộn tròn, nhắm mắt lại. Gần đây quả thật rất mệt mỏi, lần này đến một nơi an tĩnh, cũng liền đơn giản đem bản thân triệt để thả lỏng, không bao lâu liền ngủ thiếp đi.

Triệu Việt ôm lấy hẳn đặt lên trên giường, còn mình thì dựa vào ở bên giường, thủ cả đêm.

Hoặc là nói nhìn cả đêm.

Hùng đông, Triệu Việt cảm thấy... Một sách rất dễ nhìn, rất dễ nhìn.

Bên trong Thượng phủ, Triệu Ngũ nói, "Nghe nói đại đương gia cả đêm không trở về?"

Lục Truy gật đầu.

Triệu Ngũ lại nói, "Đại nhân cũng là cả đêm không trở về."

Lục Truy nói, "Vậ thì rất tốt."

...

Triệu Ngũ bắt đầu cảm thấy, nghe lời vợ quả nhiên không sai, hạ lễ vẫn là phải chuẩn bị sớm một chút.

Trên mặt bị ngứa, Ôn Liễu Niên nhíu mũi, đánh một cái hắt xì thật lớn, mở mắt liền thấy Triệu Việt trong tay cầm một cọng cỏ đuôi mèo, đang nhìn mình.

"Rời giường." Triệu Việt nói, "Nếu không quay về, mọi người sẽ sốt ruột."

"Sớm." Ôn Liễu Niên ngồi dậy, dùng sức lười biếng đuổi eo.

Bên ngoài mặt trời rất tốt, bất quá khe suối ở chỗ u cốc, ánh nắng chiếu không tới, còn là có chút âm u lạnh lẽo, vì thế Triệu Việt cũng không để hãn rời khỏi sơn động, tự mình nấu chút nước ấm cho hãn rửa mặt, còn nấu cháo thịt cá làm điểm tâm.

Sau khi ăn no bụng, trên người cũng ấm áp lên, Ôn Liễu Niên sau khi ra ngoài sơn động lại ngoài ý muốn, "Thì ra phong cảnh đẹp như vậy." Một dòng nước trong veo uốn lượn chảy qua, hai bên trái dài hoa thơm cỏ lạ, tuy nói thời tiết không tính là nóng, vẫn như cũ rất là xum xuê rậm rạp.

Triệu Việt vốn dĩ muốn nói Lục Truy thích đều là nơi có cảnh đẹp, bất quá lúc sau vẫn là không nói ra -- Miễn cho một sách nói mấy câu linh tinh 'Đáng giá gả' gì đó.

"Lần sau có thể tới không?" Ôn Liễu Niên hỏi.

Triệu Việt gật đầu, "Tất nhiên."

"Thật tốt." Ôn Liễu Niên cười, "Lần sau chúng ta có thể mang chút bánh gạo cùng màn thầu ở trong phủ nha, còn có thể nấu canh thịt."

"Được." Triệu Việt đáp ứng.

"Bất quá có cần hỏi nhị đương gia trước một tiếng không?" Ôn Liễu Niên lại nghĩ tới một sự kiện, "Dù sao cũng là chỗ của hãn."

"Không cần." Triệu Việt nghĩ cũng không cần nghĩ.

"Thật sao?" Ôn Liễu Niên nhấn mạnh, "Quân tử không cướp đoạt đồ của người khác."

Triệu Việt nói, "Lục Truy ở trong núi còn có vô số u cốc sơn động như vậy, thiếu một hai cái cũng không sao."

"Như vậy cũng được." Ôn Liễu Niên quay đầu nhìn xung quanh, có chút lưu luyến không rời -- Hãn thật sự là rất thích.

"Đi thôi." Triệu Việt nói.

Ôn Liễu Niên bị hãn ôm vào trong ngực, cảm thấy rất thoải mái.

Triệu Việt thả người nhảy lên trên, đạp qua vài tảng đá lớn, giày lát liền rơi xuống trên mặt đất.

Ôn Liễu Niên vẫn như trước nhắm mắt lại, hai tay cũng không buông ra.

Triệu Việt có chút cứng nhắc, mắt cũng không chớp một cái.

"Đến rồi?" Ôn Liễu Niên thật cẩn thận mở mắt ra.

"Ừ." Triệu Việt không được tự nhiên, buông tay đem người thả xuống.

"Thật cao." Ôn Liễu Niên thật cẩn thận xê dịch đến bên cạnh vách núi, cúi đầu nhìn xuống.

Triệu Việt giữ chặt tay hãn, để tránh một sách không cẩn thận ngã xuống.

Tay cũng rất mềm.

Ôn Liễu Niên ngắt một đóa hoa dại ở trên mặt đất, "Đi, trở về."

"Ta cũng ngược?" Triệu Việt nói, "Sẽ nhanh hơn."

"Được." Ôn Liễu Niên một ngụm đáp ứng.

Triệu Việt giật giật khoe miệng, "Ngược ngược lại là sáng khoái." Còn tưởng rằng tiếp tục khách khí một chút, ai ngờ cư nhiên tự giác như thế.

Ôn Liễu Niên ghé vào trên lưng hãn, thành thành thật thật nói, "Ta không thích đi bộ."

"Cho nên tay chân cũng không có khí lực." Triệu Việt cũng hãn đi về phía trước.

"Vì sao nhất định phải có khí lực." Ôn Liễu Niên nói, "Ta dựa vào đầu óc."

Triệu Việt khinh thường, "Ngụy biện."

"Ân." Ôn Liễu Niên ôm hãn cổ, trong tay cầm một đóa hoa dại nhỏ, để ở trước mặt Triệu Việt phất phất.

"Ta có nặng không?" Đi một lúc, Ôn Liễu Niên hỏi.

Triệu Việt nói, "Nặng."

Ôn Liễu Niên nói, "Nga."

Triệu Việt nói, "Xuống tự đi đi?"

Ôn Liễu Niên cự tuyệt, "Không."

Triệu Việt khước miệng cong lên, lại đem hấn công trên lưng.

Queo qua một eo núi, Ôn Liễu Niên buồn ngủ, cảm thấy ánh nắng chiếu vào trên lưng rất thoải mái, chỉ là vừa mới mơ mơ màng màng nhắm mắt lại không được bao lâu, đột nhiên liền có cảm giác bị té ngã.

"Xuyt." Triệu Việt hướng hấn làm động tác dừng gây ra tiếng động.

Thân thể hai người ở phía sau tảng đá, không gian rất là nhỏ hẹp, Ôn Liễu Niên dùng miệng nhỏ giọng hỏi hấn, "Có người?"

Triệu Việt gật đầu, tay phải nắm chuôi Tế Nguyệt đao.

Ôn Liễu Niên có chút khẩn trương.

Triệu Việt tay phải vòng quanh thắt lưng hấn, tùy thời chuẩn bị sẵn sàng giết ra.

Trên sơn đạo, tiếng bước chân càng lúc càng gần, Triệu Việt theo khe hở tảng đá cùng lá cây nhìn ra ngoài, chỉ thấy vài tiểu đệ tử đang đi tới bên này, nhìn trang phục giống như là người bước ra từ Mục gia trang, trong tay mang theo một cái rổ, bên trong có chút cỏ dại xanh đậm, bên trên còn có vài đóa hoa nhỏ màu trắng.

Mấy người một bên nói chuyện một bên đi xuống núi, đầu vai đều đọng chút sương sớm, hiển nhiên là trời chưa sáng liền lên núi.

Triệu Việt vỗ vỗ lưng hăn, ý bảo không cần khẩn trương.

Ôn Liễu Niên bị hăn ôm vào trong ngực, nghe nhịp tim bên tai đập trầm ổn, cảm giác... Kỳ thật chính mình cũng không quá bối rối.

Mọi người dần dần đi xa, Triệu Việt buông tay ra, "Không có việc gì."

"Là người Hồ Đầu bang sao?" Ôn Liễu Niên hỏi.

"Không phải." Triệu Việt nói, "Là Mục gia trang."

"Mục gia trang?" Ôn Liễu Niên nhíu mày, "Sao bọn họ lại lên núi."

"Xem ra là lên núi hái thuốc, trong rừng không hề ít dã bạch thảo." Triệu Việt nói, "Mang một ít trở về cấp Tả hộ pháp đi, nàng có lẽ sẽ biết sử dụng."

"Ừm." Ôn Liễu Niên gật đầu.

Một con sâu nhỏ từ phía trên rớt xuống, vừa vắn rớt xuống chóp mũi Ôn đại nhân.

...

Trước khi hăn hét lên, Triệu Việt đã ra tay trước một bước, đem miệng của hăn chặt chẽ che lại.

Tiểu trùng tử đã rớt xuống đất, bất quá Ôn Liễu Niên vẫn là toàn thân tóc gáy dựng ngược, ngay cả sắc mặt đều trắng bệch.

Lòng bàn tay ấm áp, cánh môi rất là mềm mại, Triệu Việt trong lòng một lần nữa có chút ngứa, buông tay đem người mang ra ngoài.

"Trên đầu ta còn có trùng tử không?" Ôn Liễu Niên còn đang hỏi.

"Không có." Thanh âm Triệu Việt có chút không được tự nhiên -- Trong lòng bàn tay tựa hồ còn có độ ấm vừa mới lưu lại, nhịn không được liền muốn nắm chặt.

Nhớ tới con tiểu giáp trùng đen tuyền kia, Ôn Liễu Niên không tự giác lại rùng mình một cái.

"Đi thôi, đi hái chút dã bạch thảo, sau đó xuống núi." Triệu Việt bước nhanh về phía trước.

Ôn Liễu Niên 'Nga' một tiếng, vừa đi vừa chà mũi.

Triệu Việt:...

Thật sợ sợ như vậy sao?

Chóp mũi đã bị chà đến đỏ rực, Ôn Liễu Niên còn đang siêng năng lấy khăn lau.

"Mũi sắp rớt ra rồi." Triệu Việt bất đắc dĩ.

Ôn Liễu Niên nói, "Ngứa."

"Tự mình đoán mò." Triệu Việt nói, "Chỉ là sâu bọ bình thường, lại không có độc, như thế nào sẽ ngứa."

"Chính là ngứa." Ôn Liễu Niên tiếp tục gãi.

Triệu Việt kéo hẳn đến bên cạnh con sông nhỏ, lấy ngón tay dính nước giúp hẳn xoa xoa mũi, lại dùng khăn mặt lau khô, "Như vậy được chưa?"

Ôn Liễu Niên chóp mũi hồng hồng nhìn hẳn.

Triệu Việt nói, "Tật xấu thật nhiều."

Ôn Liễu Niên cam chịu.

Bờ sông có không ít dã bạch thảo, Triệu Việt tùy tay bứt một nắm đưa cho Ôn Liễu Niên, cũng hẳn tiếp tục đi xuống núi.

Bên trong phủ nha, Hoa Đường cùng Triệu Ngũ đang thương nghị một số chuyện, chung quanh còn có không ít ám vệ.

"Sớm." Ôn Liễu Niên bước vào cửa.

Triệu Ngũ nhanh chóng đem tờ giấy trên bàn thu lại.

Hoa Đường:...

"Chư vị đang làm gì vậy?" Ôn Liễu Niên nghi hoặc.

Triệu Ngũ không được tự nhiên nói, "Khụ."

Hoa Đường còn chưa mở miệng, ám vệ đã nhiệt tình dào dạt nói, "Chúng ta đang xem thư tình."

Triệu Ngũ cầm danh sách quà tặng để chúc mừng trong tay xoa xoa.

"Thư tình?" Ôn Liễu Niên có chút ngoài ý muốn.

"Đúng vậy đúng vậy." Tập thể ám vệ gật đầu, "Thư tình năm đó Tiểu Ngũ viết cho Tả hộ pháp, quả thực cảm động."

Hoa Đường hiếm khi bối rối.

Triệu Ngũ đành phải cam chịu.

"Thì ra là như vậy." Ôn Liễu Niên cười nói, "Thật không hổ là giai thoại giang hồ."

"Đúng vậy đúng vậy." Âm vệ một lần nữa gật đầu, chúng ta đều nhận không được muốn rơi nước mắt.

"Đại nhân đang cầm gì trong tay vậy?" Hoa Đường nói sang chuyện khác.

"Đúng lúc, ta cũng có chuyện muốn nhờ." Ôn Liễu Niên cầm dã bạch thảo trong tay đặt lên bàn, "Không biết Tả hộ pháp có biết thứ này không?"

"Tất nhiên." Hoa Đường gật đầu, "Coi như là dược liệu thanh nhiệt, gọi là hoa Bạch Xà, từ Đông Bắc đến Thục trung đều có thể mọc, tùy ý đều có thể thấy được."

"Bản địa gọi là dã bạch thảo." Ôn Liễu Niên đem chuyện chứng kiến ở trong núi nói một lần.

"Người Mục gia trang đi hái thuốc?" Hoa Đường nói, "Lúc luyện cổ rất thường dùng hoa Bạch Xà, có thể làm ướt củi huân lô đình."

"Chính là nói người Mục gia trang đang luyện cổ?" Ôn Liễu Niên hỏi, "Có thể biết là loại cổ độc nào không?"

Hoa Đường lắc đầu, "Đoán không được, chỉ có thể nhờ Thượng bảo chủ chú ý nhiều hơn."

Ôn Liễu Niên gật đầu, "Lát nữa bản quan liền đến quân doanh xem thử."

Đối diện Thượng phủ, Triệu Việt đi một lúc liền thấy Lục Truy đang ở trong viện đọc sách.

"Sớm." Lục nhị đương gia cười dài chào hỏi.

Triệu Việt không nói một lời ngồi ở đối diện hẳn.

Lục Truy:...

Ta rõ ràng là cái gì cũng không có nói, vì sao vẫn muốn trừng ta?

Triệu Việt nói, "Đêm qua ta đến khe ác quỷ ở núi Thương Mang."

Lục Truy chặn lại nói, "Đại dương gia cứ việc đến, đến bao lâu cũng được."

Triệu Việt nói, "Về sau nơi này thuộc về ta."

Lục Truy:...

Vì sao?!

Triệu Việt nói, "Nếu người không nguyện ý -- "

Lục Truy nhẹ nhàng thở ra.

Triệu Việt tiếp tục nói, "Ta cũng lấy."

Nụ cười trên mặt Lục Truy cứng đờ.

Triệu Việt nói, "Đa tạ."

Lục Truy đành phải nói, "Không cần khách khí."

Triệu Việt cầm đao vào phòng ngủ.

Lục Truy đầu đầu, vươn tay nhu nhu huyết thái dương.

Rõ ràng chính là chuyện của hai người bọn hắn, vì sao người chịu thiệt lại là mình?

Quân doanh ngoài thành, mọi người đang ăn cơm trưa, Mộc Thanh Sơn cầm một cái chân gà cắn rất là nghiêm túc, ngón tay bóng nhẫy.

Thượng Vân Trạch nói, "Không nghĩ tới người sẽ thích ăn cái này."

"Ăn ngon." Mộc Thanh Sơn nói, "Cánh gà ăn cũng ngon, xương quai xanh ăn cũng ngon."

Thượng Vân Trạch giúp hắn chùi miệng, "Nếu thích thì mỗi ngày đều mua cho người."

"Vậy thì không cần." Mộc Thanh Sơn nói, "Chính là ngẫu nhiên ăn một bữa mới ngon."

Thượng Vân Trạch đưa cho hắn một cái bánh bao, "Ăn một cái đi, không thì buổi chiều sẽ đói."

Mộc Thanh Sơn lại gần cắn một ngụm, tiếp tục gặm chân gà.

Thượng Vân Trạch bật cười, cầm bánh bao ở một bên đút hắn.

Quân sĩ bên cạnh đã sớm nhìn quen hai người bọn hắn thân mật như thế, cũng là không cảm thấy có cái gì dị thường, còn vừa ăn cơm vừa nói chuyện phiếm.

"Người có nghe nói Ngũ Ngưu thôn ngoài thành có án mạng ly kì không?" Một người nói.

"Tất nhiên có nghe nói, lão Ngô cả đời khám nghiệm tử thi, nghe nói vừa thấy cũng chịu không nổi." Người khác chặc chặc, "Toàn thân đều bị cháy đen a."

Người còn lại cũng lập tức vô giúp vui, thất chủ bất thiệt nói phiên bản của mình nghe được, miêu tả hết sức cặn kẽ, Mộc Thanh Sơn sau khi nghe được thì không có khẩu vị, "Không ăn nữa."

Thượng Vân Trạch trong lòng bất mãn, quay đầu quét mắt liếc nhìn vài quân sĩ kia.

Mọi người hoàn toàn không cảm nhận được, còn tụ cùng một chỗ nói trên trời dưới đất, nghe nói mấy thi thể kia đã vận chuyển đến nha môn Tri Phủ, nói không chừng rất nhanh liền có thể tìm ra nguyên nhân.

"Cứ để mọi người nói đi." Trước khi Thượng bảo chủ mở miệng, Mộc Thanh Sơn đưa tay giữ chặt hẳn, "Nơi này lại không phải địa bàn của chúng ta, quản không được người khác nói cái gì."

"Lần tới mang người đến phòng ăn dùng cơm." Thượng Vân Trạch đem tay hẳn lau sạch sẽ, "Ra ngoài đi dạo một chút không?"

"Ân." Mộc Thanh Sơn đứng lên, đã thấy Ôn Liễu Niên đi tới bên này.

"Đại nhân." Mộc Thanh Sơn chào hỏi, "Vừa tính buổi chiều trở về phủ nha xem thử."

"Sự gia có chuyện?" Ôn Liễu Niên hỏi.

"Cũng không tính là có chuyện." Mộc Thanh Sơn nói, "Vài ngày gần đây mọi người đều đang nói án mạng Ngũ Ngư thôn, nghe có chút ly kỳ, cho nên trở về hỏi đại nhân một chút, xem có gì có thể hỗ trợ hay không."

"Tạm thời còn chưa có." Ôn Liễu Niên nói, "Thi thể phải đợi đến chiều mới có thể vận chuyển đến, Tả hộ pháp sẽ cùng khám nghiệm tử thi."

"Vụ án rất kỳ quái sao?" Mộc Thanh Sơn hỏi.

Ôn Liễu Niên gật đầu, "Đích xác rất kỳ quái."

Mộc Thanh Sơn lại nói, "Cần Thượng bảo chủ hỗ trợ cái gì không?"

Thượng Vân Trạch đứng ở bên cạnh hẳn, sau khi nghe được cảm thấy trong lòng rất là vui sướng, vui sướng qua đi lại thấy hẳn là chính mình trúng phải ma chướng -- Tựa hồ đã tiên đoán được sau khi thành thân, cảnh tượng mình bị hẳn chỉ Đông thì tuyệt đối không hướng Tây.

"Này ngược lại không cần, Thượng bảo chủ ngày ngày thủ ở ngoài thành, đã rất vất vả rồi." Ôn Liễu Niên nói.

Thượng Vân Trạch cười cười, "Đại nhân khách khí, một chút cũng không vất vả." Lời này là thật, ngày ngày đều có thể nhìn thấy Tiểu Mộc, hai người cơ hồ như hình với bóng, cùng nhau ăn cơm cùng nhau tản bộ, cùng nhau tán dóc cùng nhau uống trà, buổi tối còn có thể ngủ chung giường, trò chuyện một ít chuyện vụn vặt ấm áp, đừng nói là ở ngoài thành đóng giữ một tháng, cho dù là ba năm năm tháng, chỉ sợ cũng cam nguyện.

"Gần đây quân doanh có gì dị thường không?" Ôn Liễu Niên hỏi.

"Không có." Thượng Vân Trạch cùng hắn một đường đến nơi không có người, "Mục Vạn Lôi cùng Mục Vạn Hùng đều giống như bình thường, thậm chí cũng rất ít khi rời khỏi quân doanh, đại đa số thời gian đều chờ ở trong doanh trường, cũng không giống như lúc trước, lúc nào cũng nghĩ là muốn tấn công Triệu Mộ nhai, còn bây giờ chỉ là ngẫu nhiên hỏi một câu."

"Đại đa số thời gian đều chờ ở trong doanh trường?" Ôn Liễu Niên sờ sờ cằm.

Thượng Vân Trạch gật đầu, "Lần trước ta thuận miệng hỏi, theo như lời Mục Vạn Lôi là đang uy Cổ Vương, còn nói chuyện diệt trừ thổ phỉ toàn bộ đều do đại nhân định đoạt."

Ôn Liễu Niên nói, "Sáng nay ta ở núi Thương Mang gặp được tiểu đệ tử Mục gia trang, đi lên núi hái không ít dược, Tả hộ pháp nói là dùng để luyện cổ."

"Người Mục gia trang, luyện cổ cũng không kỳ quái." Thượng Vân Trạch nói, "Chỉ là đại nhân vì sao lại đến núi Thương Mang?"

Ôn Liễu Niên:...

Mộc Thanh Sơn lo lắng, "Đại nhân vì sao không nói lời nào, có phải xảy ra chuyện gì hay không?"

Ôn Liễu Niên ho khan hai tiếng, "Sư gia không cần lo lắng, bản quan chỉ là đi giải sầu."

Mộc Thanh Sơn giật mình, "Đến núi Thương Mang giải sầu? Tuy nói thành Thương Mang không lớn, nhưng vẫn là có thể tìm được nơi giải sầu, cần gì phải chạy vào trong núi, như thế nào cũng không sợ gặp phải thổ phỉ Hồ Đầu bang?"

Thượng Vân Trạch cười đến có chút thâm ý.

Ôn Liễu Niên tiếp tục ho khan, "Không sao, Triệu đại đương gia đối trong núi rất quen thuộc, không có nguy hiểm."

Mộc Thanh Sơn:...

Triệu đại đương gia?

Thượng Vân Trạch tại thắt lưng hẩn nhẹ nhàng néo một cái.

Mộc Thanh Sơn thức thời câm miệng.

"Đại nhân ra ngoài thành là có chuyện?" Thượng Vân Trạch đổi đề tài.

Ôn Liễu Niên gật đầu, "Còn xin Thượng bảo chủ về sau có thể lưu ý nhiều hơn một chút, không nên để người Mục gia trang gây ra nhiễu loạn."

"Tất nhiên." Thượng Vân Trạch nói, "Đại nhân không cần lo lắng, ta tất nhiên toàn lực làm."

"Bảo chủ cùng sư gia vất vả." Ôn Liễu Niên nói, "Chờ đến sau chuyện này, bản quan tất nhiên bày rượu cảm tạ."

"Đại nhân khách khí." Mộc Thanh Sơn nói, "Đây vốn là chuyện thuộc bốn phận của ta, tại sao phải vất vả."

Thượng Vân Trạch còn lại là rất muốn nói, ta đến bày rượu, người chuẩn bị hạ lễ là được.

Ta thật sự rất muốn lập tức đem người vác về nhà.

Sau cơm chiều, mấy khối thi thể được đưa vào phủ nha, dân chúng ven đường muốn xem lại không dám nhìn, ai cũng đang khe khẽ nói nhỏ.

Phòng khám nghiệm tử thi ở thiên viện, có ám vệ đứng gác, người ngoài cũng vào không được, cho nên Triệu Việt cùng Lục Truy cũng lại đây nhìn đến tột cùng.

Ôn Liễu Niên vươn tay muốn giở vải trắng ra, lại bị Triệu Việt nắm chặt cổ tay.

Người còn lại ăn ý nhìn chung quanh, có đặc thù kỹ xảo lánh tránh.

"Đại đương gia có chuyện?" Ôn Liễu Niên có chút nghi hoặc.

Triệu Việt nói, "Đã qua hơn mười ngày, nói không chừng đã thành cái dạng gì." Ngay cả trùng tử đều sợ, còn muốn xem thứ này?

"Muốn phá án, tất nhiên phải xem thi thể." Ôn Liễu Niên nói, "Lúc trước ở thành Vân Lam có vụ án thuyền hoa bị nổ tung, khắp sông đều là thi thể hài cốt, so với cái này còn thảm thiết hơn nhiều."

Triệu Việt vẫn là không muốn buông tay.

Ôn Liễu Niên dùng lực tránh ra, giở vải trắng trên thi thể ra.

Triệu Việt khẽ nhíu mày.

Thi thể giống như trong hồ sơ nói, toàn thân cháy đen giống như bị sét đánh, đừng nói là ngũ quan, ngay cả nam nữ đều rất khó phân biệt.

Mặc dù là nhiều năm lăn lộn trên giang hồ, dạ dày Triệu Ngũ cũng có chút không thích hợp, Hoa Đường ngược lại là cùng Ôn Liễu Niên cẩn thận xem xét, hoàn toàn không có bất kỳ dị thường.

Triệu Việt nhìn không được liền cùng Triệu Ngũ liếc nhau, liền thấy trong mắt lẫn nhau đều có một tia cảm khái 'Cùng là người lưu lạc thiên nhai'...

"Không giống như là bị sét đánh." Ôn Liễu Niên nói.

"Tuyệt đối không phải bị sét đánh." Hoa Đường cũng lắc đầu, "Không nói đến bảy người đồng thời bị sét đánh này, có khả năng lớn bao nhiêu. Chỉ nhìn thi thể một cách đơn thuần cũng không giống như là bị đánh đến mất mạng, cháy đen thui như thế, lại qua hơn mười ngày còn không bị thối rữa, ngược lại giống như là trúng độc mất nước mà chết hơn."

"Độc gì?" Ôn Liễu Niên hỏi.

"Phải tra mới biết được." Hoa Đường nói, "Cho ta ba ngày."

Ôn Liễu Niên gật đầu, "Làm phiền Tả hộ pháp."

"Cứ tiếp tục nhìn cũng không phát hiện được gì, chư vị trở về nghỉ ngơi đi." Hoa Đường nói, "Ta cùng với Tiểu Ngũ ở lại đây là được rồi."

Nhìn vài thi thể kia, Ôn Liễu Niên khẽ thở dài.

Triệu Việt nhìn bộ dạng vẻ mặt hẩn đầy ưu phiền, trong lòng tự dưng liền có chút chua, cũng có chút ghen khuấy -- Ghen khuấy chính mình cái gì cũng không giúp được.

Một sách luôn cười tủm tỉm, còn bây giờ thì giống bộ dáng gì?

Sau khi từ phòng khám nghiệm tử thi bước ra, Ôn Liễu Niên ngồi ở thư phòng, muốn tiếp tục xử lý công vụ.

Triệu Việt ở trong viện dùng cước bộ.

Lục Truy thức thối nói, "Ta trở về trước, đại đương gia cứ tự nhiên."

Triệu Việt bước nhanh vào thư phòng, ngay cả một khắc cũng không do dự.

Ôn Liễu Niên đang pha trà.

"Còn chưa ngủ?" Triệu Việt ngồi ở đối diện hần.

"Ngủ không được." Ôn Liễu Niên đưa cho hần một tách trà.

Triệu Việt nói, "Cho dù người mười ngày không ngủ, vài thi thể kia cũng sẽ không tự mình sống lại nói ra chân tướng."

"Ta biết." Ôn Liễu Niên nói, "Chỉ là có ngủ được hay không cũng không phải do ta."

Triệu Việt nói, "Lại xem nửa canh giờ, sau đó liền đi nghỉ ngơi."

Ôn Liễu Niên nói, "Được."

Ánh nến hơi nháy lên, Triệu Việt ôm đao ngồi ở một bên, im lặng bồi hần.

Ôn Liễu Niên vừa mới bắt đầu còn có chút không được tự nhiên, về sau bận rộn lên cũng liền không chú ý tới nữa, xử lý từng kiện trên đỉnh đầu, vẻ mặt rất là nghiêm túc.

Từ phương hướng Triệu Việt, vừa vịn có thể nhìn thấy gò má của hần, hình dáng rất là nhã nhặn thanh tú, thần sắc rất nhạt, ngẫu nhiên lăm bằm

lâu bầu, nhìn qua rất khiến người ta yêu thích.

Triệu đại đương gia thâm nghĩ, đại khái đây là con mọt sách dễ nhìn nhất trên đời.

Đem hồ sơ trong tay sửa sang lại cho tốt, Ôn Liễu Niên lười biếng đuổi eo, lại cầm lấy bản tiếp theo, lại bị người ngăn chặn.

Triệu Việt gõ gõ mũi hần, "Nói tốt là nửa canh giờ."

"Nhanh như vậy?" Ôn Liễu Niên có chút ngoài ý muốn.

"Ngủ." Triệu Việt nói.

Ôn Liễu Niên nói, "Lại xem một vụ cuối cùng thôi."

Triệu Việt nói, "Không cho phép."

"Một vụ thôi." Ôn Liễu Niên vươn ra một ngón tay.

Triệu Việt nói, "Nửa vụ cũng không được."

Ôn Liễu Niên nói, "Thế nhưng ta không mệt."

"Không mệt cũng phải ngủ !" Triệu Việt trừng mắt, sau đó trước khi hần mở miệng, liền đem người ôm lên bước nhanh trở về phòng ngủ.

Ôn Liễu Niên:...

Ám vệ đang ăn khuya, thấy thế lập tức giật mình há to miệng.

Loại tiến triển này cực nhanh a...

Mắt thấy việc vui của Ôn đại nhân sắp đến gần, chúng ta còn chưa chuẩn bị xong tiền mừng, chuyện này thật sự là phi thường sốt ruột, rất đáng phải khiến cung chủ trả thêm tiền tiêu vật hàng tháng.

Bởi vì Triệu đại đương gia thật sự rất hung, cho nên Ôn Liễu Niên cũng chỉ có thể thỏa hiệp, gọi nước ấm tới rửa mặt cởi áo, ngoan ngoãn trèo lên giường nhìn hăn.

Triệu Việt đau đầu, "Ánh mắt này của người còn có thể sáng hơn một chút hay không."

Ôn Liễu Niên nói, "Không mệt." Đã sớm nói, là chính người không tin !

Triệu Việt đổ vào trong lư hương chút hương an thần.

Ôn Liễu Niên hỏi, "Là cái gì vậy?"

Triệu Việt hung tợn nói, "Xuân dược."

Ôn Liễu Niên:...

Ám vệ ở ngoài cửa sổ ngược lại hít khí lạnh.

Chúng ta cái gì cũng không nghe thấy.

"Năm xuống." Triệu Việt ngồi ở bên giường.

"Muốn làm gì?" Ôn Liễu Niên vẻ mặt vô tội, lại rụt vào trong chăn.

Triệu Việt bất mãn, "Sao cái gì người cũng hỏi thế?"

Ôn Liễu Niên nói, "Sách viết, không ngại học hỏi."

Triệu Việt tức ngực, đơn giản thò tay mình đem hăn xoay qua, ra lệnh nói, "Năm cho ngay ngắn !"

Ôn đại nhân:...

Cách một tầng lý y mỏng manh, Triệu Việt tại đầu vai hăn xoa ấn, cường độ vừa đúng.

"Ừ..." Ôn Liễu Niên nhỏ giọng hừ một tiếng.

Triệu Việt vẻ mặt cứng đờ, "Người đây là cái thanh âm gì?"

Ôn Liễu Niên nhắm mắt lại, "Thoải mái."

"Về sau không có việc gì làm thì đi lại nhiều một chút." Triệu Việt tiếp tục giúp hần mát xa, "Có biết chưa?"

"Biết." Ôn Liễu Niên rõ ràng nói cho có lệ.

Triệu Việt cắn răng, "Ngày mai ta liền đem ghế dựa ở thư phòng của người vứt đi."

Ôn Liễu Niên thanh âm lười biếng, "Được."

Bàn tay ở trên lưng một đường du tẩu, cuối cùng dừng ở trên thắt lưng.

"Nhột." Ôn Liễu Niên né một chút.

Triệu Việt giật giật khóe miệng, "Như thế nào đều là thịt."

Ôn Liễu Niên mặt dày mày dạn nói, "Ừm, thịt ta nhiều."

Triệu Việt lại néo hai cái, ghét bỏ nói, "Nào có thanh quan giống như người vậy."

"Thanh quan nên là cái dạng gì?" Ôn Liễu Niên quay đầu.

Triệu Việt nói, "Gầy."

Ôn Liễu Niên néo thắt lưng của mình, cười hì hì.

"Ngủ đi." Thấy hần cười cười, Triệu Việt cũng có chút thống khoái.

Trong không khí có mùi hoa thảo nhiên, Ôn Liễu Niên nhắm mắt lại, ngược lại là rất nhanh liền thiếp đi.

Triệu Việt giúp hắn đè lại góc chăn, đứng dậy rời khỏi phòng ngủ.

Sáng sớm ngày thứ hai, Ôn Liễu Niên liền dẫn người đến xem tiến triển sửa đường, thẳng đến qua giờ trưa cơm mới trở về, Hoa Đường trùng hợp từ trong viện bước ra, "Đại nhân về rồi sao, ta vừa mới chuẩn bị trở lại phòng khám nghiệm tử thi."

"Có phát hiện gì không?" Ôn Liễu Niên hỏi.

"Có, bất quá manh mối không nhiều." Hoa Đường nói, "Bên hông vài thi thể kia đều có dấu vết bị thương, giống như là bị roi sắt trói qua."

"Nhìn dấu vết có biết là bị thương khi còn sống hay là sau khi chết không?" Ôn Liễu Niên lại hỏi.

"Không giống khi còn sống." Hoa Đường nói, "Hắn là sau khi chết, mới bị người dùng roi sắt trói qua."

"Kỳ quái như thế?" Ôn Liễu Niên khẽ nhíu mày.

"Đại đương gia buổi sáng cũng đến qua, sau hỏi rõ tình huống nói muốn đến Ngũ Ngư thôn một lần nữa." Hoa Đường nói, "Hiện tại hắn là đã xuất phát."

"Lại đi?" Ôn Liễu Niên nghe vậy ngoài ý muốn.

"Đại khái là vì lần trước không thu hoạch được gì, cho nên trong lòng không cam tâm." Hoa Đường nói, "Đại đương gia là thật rất muốn giúp đại nhân."

Ôn Liễu Niên sờ sờ mũi, "Nhưng có nói khi nào trở về không?"

"Năm ngày sau." Hoa Đường đáp.

"Cùng đi với Lục nhị đương gia?" Ôn Liễu Niên lại hỏi.

"Không có." Hoa Đường lắc đầu, "Đại đương gia lần này là đơn thương độc mã đi một mình."

Mà tại cách vách Thượng phủ, Lục nhị đương gia đang tự rót tự uống.

Thật sự là ngàn vạn lần không nghĩ tới, đại đương gia Triều Mộ nhai, cư nhiên sẽ có một ngày cam tâm tình nguyện làm chân chạy vặt cho quan phủ a...

Tiểu Vũ: Chúc mọi người valentine vui vẻ ♥

P.s: Có ai có fb không??? Kb mần qen đi nè :3

THỔ PHỈ CÔNG LỢC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 49: Đột Biến Trong Núi!!!

Ngũ Nguơn thôn vẫn giống như lúc trước gợn sóng không hề sợ hãi, người dân trong thôn mặt trời mọc thì dậy đi làm mặt trời lặn thì trở về nghỉ ngơi, tựa hồ đã quên mất vài cổ thi thể không rõ lai lịch bị cháy đen ở vùng hoang vu kia, ngay cả nhắc cũng sẽ không có ai nhắc tới.

Giữa trưa, nam đình trong thôn sau khi làm xong, lập tức trở về nhà nghỉ trưa, tiểu oa nhi nghịch ngợm cũng bị mẫu thân nhà mình dỗ lên giường đi ngủ, bốn phía rất là an tĩnh.

Một bé trai khoảng sáu bảy tuổi đang chơi ở cửa thôn, trong tay cầm một cái chong chóng chạy xung quanh, rất là vui vẻ, lại không chú ý vấp phải đá cuội, nhất thời cả người đều ngã nhào về phía trước.

Một hắc y nam tử bước nhanh tiến lên, đỡ hẵn vào trong lòng.

Đứa bé kinh hồn chưa định, ngẩng đầu mở to mắt nhìn hẵn.

"Cẩn thận." Trên đầu hắc y nam tử đội đầu lạp, thấy không rõ hình dáng ngũ quan, bất quá thanh âm lại rất êm tai, "Cha mẹ ngươi đâu, sao lại ở đây một mình?"

"Cha mẹ ta ở nhà." Đứa bé đặc ý, "Ta lén chuồn ra ngoài."

Hắc y nam tử tất nhiên chính là Triệu Việt, hẵn vừa mới ra ngoài thành nhìn thoáng qua, chỉ thấy phiến đất trồng rau kia vẫn là bộ dáng được bảo trì giống như lúc trước, ngoại trừ khoảng giữa bị dẫm nát hơi biến vàng héo úa, bốn phía vẫn như trước tươi tốt xanh biếc. Vì thế liền đi vòng quanh

Ngũ Nguru thôn, muốn xem một chút có thể tìm được manh mối mới hay không, vừa đến liền nhìn thấy đứa bé này ngã xuống.

"Người là đại hiệp sao?" Cậu bé hỏi hần, đáy mắt có chút hưng phấn.

"Ta vì sao phải là đại hiệp?" Triệu Việt cùng hần đồng thời ngồi ở trên tảng đá.

"Gia gia kể cổ sự cho ta nghe." Đứa bé nghiêm túc nói, "Đại hiệp đều là mặc hắc y, che mặt."

Triệu Việt đưa cho hần một viên kẹo đậu phộng, "Chờ người lớn đến trường học, thì sẽ biết cổ sự cũng không nhất thiết là thật."

"Ta không muốn đến trường học." Đứa bé nói, "Muốn luyện công phu, còn muốn cưỡi chim khổng lồ bay."

"Chim khổng lồ?" Triệu Việt giật mình, "Ở trong thôn sao?"

Đứa bé lắc đầu, vươn tay chỉ chỉ lên trời, "Là ở bên ngoài bay tới."

"Thường xuyên đến?" Triệu Việt lại hỏi.

"Không." Đứa bé nói, "Rất hiếm gặp, chỉ gặp một lần là lúc chạng vạng."

"Lớn cỡ nào?" Triệu Việt giúp hần lau vụn kẹo dính trên khóe miệng.

"Lớn như vậy nè." Đứa bé vươn tay, dùng sức vẽ một vòng lớn, "Màu đen, ở trên trời bay ngang qua."

"Tiểu Thạch." Có phụ nhân ở trong thôn gọi.

"Là mẫu thân của ta." Đứa bé từ trên tảng đá nhảy xuống, "Ta phải đi."

"Đừng đem chuyện gặp được ta nói cho người khác, có biết không?" Triệu Việt ngồi xổm xuống nhìn hần.

"Được." Đứa bé gật đầu, "Ta biết, ngươi là đại hiệp !"

Triệu Việt cười cười, "Ừ, ta là đại hiệp."

Đứa bé chùi tay sạch sẽ, nhảy nhót chạy trở về.

Triệu Việt đứng lên đưa mắt nhìn lên trời, nếu thật sự có chim khổng lồ màu đen, vậy thì thi thể xuất hiện trong mảnh đất trồng rau có thể giải thích rõ -- Bị móng vuốt chim khổng lồ quăng từ trên không trung xuống, bốn phía tất nhiên sẽ không lưu lại bất cứ dấu vết nào.

Qua một lúc, mọi người nghỉ trưa dần dần tỉnh lại, trong thôn một lần nữa bắt đầu có tiếng vang. Các nam nhân tốp năm tốp ba, khiêng nông cụ tiếp tục ra đồng làm ruộng, trong đó có một hán tử cà lơ cà phát tên là Ngưu Đại, còn chưa đi được hai bước thì bắt đầu ngáp một cái, sau khi đến đồng ruộng, là đơn giản tìm một chỗ tránh nắng vùi đầu ngủ. Hoa màu xung quanh đất trồng rau đều là một mảnh xanh um tươi tốt, chỉ có khoảng giữa là có một khối bị ngăn ra đến loạn thất bát tao, đừng nói là trồng rau hay hoa màu, chỉ cần nhìn một cách đơn thuần cũng cảm thấy phiền. Người còn lại nhin không được liền lắc đầu, cũng khó trách ba mươi tuổi đầu vẫn là còn độc thân không có con cháu, nhìn bộ dáng lười nhác này, sao có thể nuôi được vợ con.

Mặt trời dần dần xuống núi, mọi người cũng thu thập đồ vật chuẩn bị về nhà dùng cơm, Ngưu Đại cũng lười biếng duỗi eo đứng lên, sau khi xới lung tung hai cái, thì lão đảo đi theo trở về thôn, cửa gỗ cũ nát vừa bị đẩy ra, liền đem nông cụ tùy ý đặt tại góc tường, chuẩn bị nấu chút khoai tây làm cơm chiều.

Từ trong hủ vớt ra một khối dưa muối ném ở trên thớt gỗ, Ngưu Đại một bên cắt một bên nghĩ, lần tới nên đến nhà ai xin chút thịt ăn, đầu vai đột nhiên bị người vỗ một cái.

"Ai đó?" Ngưu Đại suất chút nữa cắt trúng tay, vì thế tức giận quay đầu, chỉ thấy đứng phía sau là một nam tử mặc hắc y che mặt, dáng người rất là cao lớn, nhất thời sợ đến hồn phi phách tán, theo bản năng liền muốn chạy ra bên ngoài.

"Không cần sợ." Nam tử che mặt thanh âm khàn khàn, "Ta là đến đưa bạc."

"Đưa bạc gì?" Ngưu Đại kinh nghi chưa định.

"Đi ngang qua Ngũ Ngưu thôn, thuận tiện tới nơi này hỏi thăm một chuyện." Triệu Việt nói, "Nếu là người vừa vặn biết, vậy thì có thể lấy bạc, hơn nữa số lượng không ít."

Ngưu Đại do dự dừng cước bộ. "Ta với người không cừu không oán, huống hồ căn nhà này chỉ có bốn bức tường, cũng không có thứ gì tốt để lấy."

Triệu Việt nói, "Cho nên người không cần phải khẩn trương."

"Người muốn hỏi chuyện gì?" Ngưu Đại hỏi.

"Về chim khổng lồ màu đen ở phụ cận." Triệu Việt nói, "Người có từng thấy qua chưa?"

"Thật sự có sao?" Ngưu Đại kinh hãi.

"Người không biết?" Triệu Việt khẽ nhú mày.

Tuy rằng rất muốn lấy bạc, bất quá đối phương vừa thấy liền biết không phải người hiền lành, Ngưu Đại cũng không dám thuận miệng nói bậy, vì thế thành thành thật thật nói, "Hơn một tháng trước, trong thôn có vài tiểu hài tử vào trong núi chơi, nói là nhìn thấy có chim khổng lồ bay ngang qua,

bất quá mọi người ngược lại là không tin, đều nói đời đời chưa bao giờ xảy ra loại chuyện này, tất nhiên nghĩ là bọn trẻ nghịch ngợm nói lung tung."

"Người thật sự chưa từng thấy qua?" Triệu Việt lại hỏi một lần.

Ngưu Đại lắc đầu, "Chỉ có vài tiểu hài tử kia thấy qua thôi."

"Ngoại trừ việc đó ra, trong thôn còn có gì khác thường không?" Triệu Việt tiếp tục hỏi.

"Còn có chính là vài ngày trước, trong ruộng rau ngoài thôn nảy ra không ít thi thể." Ngưu Đại nói, "Huyện thái gia cũng không thể điều tra rõ ràng được, nghe nói đã báo danh lên nha môn Tri Phủ."

"Gần đây có người ngoài vào thôn không?" Triệu Việt hỏi.

Ngưu Đại lắc đầu, "Không nghe ai nói qua, hẳn là không có. Ngũ Ngưu thôn rất nhỏ, cho dù là thân thích nhà ai đến cũng sẽ truyền khắp toàn thôn, thì đừng nói chi là người xa lạ."

"Đa tạ." Triệu Việt thả lên trên bàn đĩnh bạc vụn, lạnh lùng nói, "Không được ở trước mặt người khác nhắc tới là gặp qua ta, bằng không sẽ có hậu quả gì, trong lòng người tự biết."

"Tất nhiên tất nhiên." Ngưu Đại nhanh chóng gật đầu, "Triệu Việt xoay người rời khỏi phòng bếp, tựa hồ chỉ là trong nháy mắt, liền biến mất ở trong viện."

Ngưu Đại cầm bạc, thật cẩn thận nhìn ra bên ngoài. Nhanh thật, quả thật giống y như người kể chuyện nói, đại hiệp đều là võ nghệ cao cường, chưa bao giờ kiên định đi đường.

Thời gian năm này trôi qua rất nhanh, lúc dùng cơm chiều, Ôn Liễu Niên hỏi, "Hôm nay Đại đương gia trở về sao?"

Hoa Đường gật đầu, "Đúng vậy."

Ôn Liễu Niên nói, "Hắn là buổi tối trở về đi."

Hoa Đường nói, "Cũng có khả năng là nửa đêm."

Ôn Liễu Niên không yên lòng ăn hai muống cơm, lại nhịn không được quay đầu nhìn ra ngoài cửa, tư thế si ngốc đợi chồng về.

Ám vệ hung mãnh bỏ cơm vào miệng, nếu cung chủ không chịu cho chúng ta thêm tiền tiêu vật hàng tháng, vậy thì chỉ có thể ăn nhiều một chút, mới có sức lực đi giúp dân chúng bên trong thành đốn củi, nấu nước, đắp tường xây nhà, đòi nợ, xem phong thủy, mới có thể lấy chút ngân lượng. Bằng không đợi đến thời điểm Ôn đại nhân thành thân, các huynh đệ vạn nhất túng quẫn không đủ tiền mừng, truyền ra ngoài quả thực khiến công tử cùng thiếu cung chủ mất mặt -- Về phần cung chủ có mất mặt hay không, chúng ta cũng không phải rất để ý.

Lục Truy chậm rãi giúp mình rót một chén rượu, Triệu Mộ nhai nếu là có thể làm việc vui, nhất định sẽ rất náo nhiệt.

Cửa viện chậm chậm vang lên một tiếng.

Ôn Liễu Niên nhanh chóng đứng lên.

Triệu Ngũ mang theo hai bao điểm tâm bước vào nhà ăn.

Ôn Liễu Niên: ...

Người còn lại lập tức nản lòng, cư nhiên là Tiểu Ngũ.

Có cảm giác như bị lừa gạt.

"... Đều nhìn ta làm cái gì?" Triệu Ngũ buồn bực.

"Đi đâu vậy?" Hoa Đường nói, "Sao bây giờ mới trở về."

"Mua cho người hai bao đóa hoa cao, nghe nói ăn rất ngon." Triệu Ngũ đem bao giấy đặt lên bàn, cảm thấy sau lưng có chút phát lạnh.

Chính mình chỉ là đi ra ngoài mua bao điểm tâm, vì sao sau khi trở về, ánh mắt mỗi người nhìn mình đều u oán...như thế?

Ôn Liễu Niên tiếp tục vùi đầu ăn cơm.

Lục Truy nói, "Đại đương gia."

"Ta biết." Ôn Liễu Niên nói, "Đại đương gia nửa đêm mới trở về."

"Ta vì sao phải nửa đêm mới trở về?" Triệu Việt có chút bất mãn.

Ôn Liễu Niên nhanh chóng quay đầu.

Triệu Việt tựa vào cửa nhìn hắn.

Ám vệ hai mắt sáng ngời, loại chuyện nhào lên ôm ấp này, chúng ta không phải rất mong chờ a, về phần có thể hôn nhau hay không cũng không quan trọng.

Ôn Liễu Niên kinh hãi, "Người trở về rồi !"

"Ừ." Triệu Việt vào phòng, "Nói là năm ngày, ta tất nhiên sẽ trở về."

Ám vệ cảm khái ngàn vạn lần, thanh âm Triệu đại đương gia quả nhiên thập phần thâm tình, Ôn đại nhân nhất định sẽ nhịn không được rơi lệ.

"Sự tình thế nào?" Ôn Liễu Niên kéo hắn ngồi ở trên ghế....Tập thể người còn lại sau khi nghe thấy liền nản lòng, não loạn nửa ngày là đang quan tâm vụ án?

Triệu Việt đem chuyện chim khổng lồ màu đen nói một lần.

"Chim khổng lồ màu đen, chim báo tang?" Hoa Đường phản ứng đầu tiên, liền nhớ tới nhiều năm trước lúc đối chiến Ma Giáo, chim khổng lồ trung cổ kia ùn ùn kéo đến.

"Chim báo tang là gì?" Ôn Liễu Niên tinh thần tỉnh táo.

"Xem như là vật âm tà Ma Giáo nuôi dưỡng." Hoa Đường nói, "Hình thể rất lớn móng vuốt sắc bén, lông đen như mực, chở một người trưởng thành ở trên lưng cũng không có vấn đề. Bình thường thì không sao, nếu là bị cổ độc khổng lồ chế, thì mỗi ngày sẽ nổi điên đả thương người xung quanh, năm đó Ma Giáo là dựa vào nó đại sát tứ phương, khiến cho võ lâm Trung Nguyên đại loạn."

"Nếu thành Thương Mang này thực sự có chim báo tang, có khả năng nhất là xuất từ Hồ Đầu bang." Lục Truy nói, "Bất luận là thủ đoạn hạ cấp, hay là cổ độc âm tà, đều có thể đối được."

"Vài lần trước mật thám cũng không nhìn thấy, nếu hình thể thật sự lớn như vậy, chỉ sợ cũng không giấu được." Ôn Liễu Niên sờ sờ cằm.

"Đại nhân có điều không biết." Hoa Đường nói, "Chim báo tang bình thường phải dưỡng ở trong cổ thất, cho nên bình thường đều ở dưới lòng đất."

"Năm đó chim báo tang của Ma Giáo là bị tiêu diệt như thế nào?" Ôn Liễu Niên hỏi.

Hoa Đường nói, "Phượng Hoàng."

Ôn Liễu Niên nhớ tới lúc trước khi làm quan tại thành Vân Lam, cục bông nhỏ kia ở Truy Ảnh cung chỉ thích ăn bò khô.

Vì thế trầm mặc.

Có thật không?

Rất may là Hoa Đường kịp thời bổ sung, "Không phải thiếu cung chủ nhà ta, là Phượng Hoàng trưởng thành ở trong động Hàn Ngọc."

Ôn Liễu Niên nhẹ nhàng thở ra, "Ta đã nói, nhìn cũng không giống."

Ám vệ lập tức liền mất hứng, cái gì gọi là nhìn cũng không giống, tuy rằng chưa ai thấy qua, nhưng nghĩ cũng biết thiếu cung chủ nhà ta nhất định có thể mục bắn phích lịch, mở cánh nhỏ ra hoàn toàn chính là Côn Bằng giương cánh, thập phần khí phách, chúng ta thường xuyên đi tới đi lui thì sẽ nhìn không được quỳ xuống.

"Vài tiểu hài tử kia cũng không có đạo lý nói dối." Triệu Việt nói, "Có phải chim báo tang hay không tạm thời chưa biết, bất quá thật sự là có chim khổng lồ màu đen, kể từ đó, mặc kệ là đất hoang xuất hiện thi thể, hay là dấu roi sắt trên người thi thể, cũng đều có thể giải thích thông."

"Không sai." Hoa Đường cũng gật đầu, "Tình trạng vết roi sắt kia, nói là vết cào của chim khổng lồ cũng không có trở ngại."

"Cho dù vài thi thể kia là bị chim khổng lồ ném vào trong ruộng, nhưng vẫn là không hề ít bí ẩn." Ôn Liễu Niên nói, "Chủ nhân cự điều rất cuộc là ai? Mục đích cuối cùng của hắn là gì?"

Triệu Việt nói, "Tả hộ pháp mấy ngày nay có phát hiện gì không?"

"Vài thi thể kia thật sự là trúng cổ, bốn nam ba nữ, nhìn xương cốt hẳn là khoảng hai ba mươi tuổi, vết thương ngoài da cũng không rõ ràng." Hoa Đường nói, "Về phần cự thể là cổ độc gì, ta còn phải suy nghĩ một chút nữa."

"Bất luận là cổ độc gì, không sai biệt lắm cũng đã có thể kết luận là Hồ Đầu Cương đang làm trò quỷ." Triệu Việt nói, "Về sau phải lưu ý gấp bội,

không biết còn có thể xảy ra chuyện gì."

Mọi người lập tức gật đầu, Hoa Đường nói, "Đại đương gia lần này cũng vất vả, ta đến phòng bếp làm chút thức ăn, ăn xong nghỉ ngơi sớm một chút."

Triệu Việt đưa mắt nhìn mọt sách.

Ôn Liễu Niên nói, "Đa tạ."

Triệu Việt bất mãn, "Nói đa tạ là xong?"

Ám vệ trong lòng cũng gật đầu. Không sai, sao có thể kết thúc như vậy được, ít nhất cũng phải sờ sờ tay nhỏ.

Ôn Liễu Niên nói, "Không thì ta nấu bát mì cho đại đương gia?"

Triệu Việt tâm tình rất tốt, hơn nữa đem phần tâm tình tốt này trực tiếp phản ánh ở trên mặt.

Lục Truy ở một bên đau răng, một bát mì liền cao hứng thành như vậy, còn có thể mất mặt hơn được nữa hay không.

Bị người ngoài nhìn thấy, phỏng chừng sẽ tưởng Triệu Mộ nhai quanh năm suốt tháng ăn không đủ no.

Trong phòng bếp rất an tĩnh, cũng không có những người khác. Ôn Liễu Niên xắn tay áo cán mì, động tác ngược lại là rất thuần thục.

Triệu Việt ngồi ở trên băng ghế nhỏ nhìn hẩn.

Mọt sách nấu cơm cũng rất dễ nhìn, cánh tay tinh tế trắng nõn.

Nước trong nồi sôi ùng ục, Ôn Liễu Niên dùng ống tay áo lau mồ hôi, đem mì cắt xong bỏ vào trong nồi, lại nhón chân muốn lấy rổ trên xà nhà

xuống.

Triệu Việt đứng lên bước nhanh đến giúp hắn, tư thế có chút ái muội, như là từ phía sau ôm người vào lòng.

Ôn Liễu Niên quay đầu nhìn hắn cười, "Đa tạ."

Triệu Việt đem rổ đặt ở trên thớt, vẻ mặt hơi mất tự nhiên. Một sách càn ngày càng dễ ngủ, sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái.

Ôn Liễu Niên lấy ra chút thịt khô, sau khi rửa sạch thì tinh tế cắt thành từng lát mỏng, lại đổ dầu sôi vào một cái chảo khác.

Triệu Việt cảm giác, chính mình có chút mong muốn mỗi ngày nhìn hắn nấu cơm.

Tuy nói là công tử xuất thân từ gia đình giàu có, bất quá sau khi tiền nhiệm, Ôn Liễu Niên hướng đến thanh liêm tiết kiệm, cho nên luyện ra được một tay nấu thức ăn, không bao lâu liền bùng mì xào nóng hôi hổi cùng thức ăn, canh lên bàn, còn đổ một ít mùi hương vào trong tràng.

"Không chê là được." Ôn Liễu Niên đem chiếc đĩa đưa cho hắn.

Triệu Việt cúi đầu ăn một ngụm lớn.

"Không nóng sao?" Ôn Liễu Niên mở to hai mắt.

Nóng, bất quá ăn cũng ngon, Triệu Việt buông đĩa xuống, hơi phân nửa thức ăn trên bàn đều chui vào trong bụng.

"Chậm một chút." Ôn Liễu Niên đem đồ ăn canh đưa qua đi, "Ta lại không có giành với ngươi."

Triệu Việt nói, "Nói về ăn, chỉ sợ cũng không ai có thể thắng được ngươi."

Ôn Liễu Niên gãi cằm, "Ừm, ta chính là có thể ăn."

Triệu Việt dùng đũa đưa gõ gõ chóp mũi hần, cúi đầu tiếp tục ăn mì.

"Đa tạ." Ôn Liễu Niên nằm sấp ở trên bàn nhìn hần.

"Lúc nãy đã nói qua." Triệu Việt nói.

Ôn Liễu Niên nói, "Ta muốn nói lại lần nữa."

Triệu Việt lắc đầu, "Không cần cảm thấy thua thiệt, chuyện này ta cũng không phải toàn bộ là vì ngươi."

Ôn Liễu Niên hỏi, "Vậy có bao nhiêu là vì ta?" Triệu Việt tay ngừng lại.

Ôn Liễu Niên vẻ mặt rất nghiêm túc.

Triệu Việt lãnh tĩnh nói, "Vì sao đột nhiên hỏi như vậy."

"Có bao nhiêu là vì ta, thì ta phải kí bao nhiêu nhân tình." Ôn Liễu Niên nói, "Nhiều hay ít cũng không thiếu."

Triệu Việt khẽ nhíu mày, "Người đọc sách đều tính toán chi ly giống người vậy sao?"

"Không phải tính toán chi ly." Ôn Liễu Niên sửa lại cho đúng, "Là có ân phải trả."

"Vậy nếu ta nói chuyện này toàn bộ đều là vì ngươi thì sao?" Triệu Việt nói, "Tính toán hồi báo như thế nào?"

"Toàn bộ vì ta a." Ôn Liễu Niên cười hì hì nhìn hần, có chút giống tiểu hồ ly trong núi.

Triệu Việt bị hần nhìn chăm chăm không được tự nhiên, "Ta chỉ là thuận miệng nói mà thôi."

"Vậy ta lại làm một chén cơm trộn cho người ăn." Ôn Liễu Niên nói.

Triệu Việt rất bất mãn, "Chỉ có một chén cơm trộn?"

"Không đủ sao?" Ôn Liễu Niên hỏi, "Vậy đại đương gia muốn cái gì?"

Triệu Việt có chút ghen, thẳng thắn mà nói, vật hăn muốn tựa hồ quá nhiều, nhưng tựa hồ cái gì cũng không muốn.

Ôn Liễu Niên gấp một miếng lạp xưởng lên đưa tới trước mặt hăn.

Triệu Việt theo bản năng há miệng.

Ôn Liễu Niên hỏi, "Ăn ngon không?"

Triệu Việt miệng tạm thời mất đi vị giác, "Ăn ngon."

Ôn Liễu Niên chà xát dầu dính trên ngón tay, tiếp tục nhìn hăn ăn.

Triệu Việt cảm thấy, đây đại khái là bữa ăn rồi rắm nhất trong cuộc đời của mình -- Rõ ràng rất vô vị, lại muốn thời gian qua chậm một chút.

Ánh nắng chiếu vào phòng bếp, rơi xuống từng vầng sáng loang lổ.

Bên cạnh bàn có hai người đang ngồi. Một mi mục anh tuấn, thân hình cao lớn, tóc tùy ý cột ở phía sau đầu, đang vùi đầu ăn mì. Một người khác thanh tú lịch sự tao nhã, tư vấn ôn nhuận, một thân bạch y sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái, đang cười tùm tùm nhìn hăn.

Hình ảnh nói không nên lời khiến trong lòng người ta cảm thấy thoải mái.

Sau khi cùng hăn dùng cơm xong, Ôn Liễu Niên đem phòng bếp dọn dẹp sạch sẽ, vẩy vẩy nước dính trên tay, "Đại đương gia cũng mệt mỏi, trở về nghỉ ngơi sớm một chút."

"Người thì sao?" Triệu Việt hỏi.

Ôn Liễu Niên nói, "Trở về phủ nha."

Triệu Việt bất mãn, "Lại xem án kiện hồ sơ?"

Ôn Liễu Niên lập tức lắc đầu, "Không xem không xem, trở về liền ngủ."

Triệu Việt nhìn thẳng hăn.

Một lát sau, Ôn Liễu Niên yên lặng lui về phía sau một bước, "Chỉ xem nửa canh giờ."

"Ta biết ngay." Triệu Việt giật tóc của hăn, "Không được xem."

Ôn Liễu Niên: ...

"Ăn quá no, ra ngoài đi dạo một chút." Triệu Việt nói.

Ôn Liễu Niên nói, "Thế nhưng ta không có ăn quá no."

Triệu Việt nói, "Cho nên thì sao?"

Ôn Liễu Niên ở trong lòng yên lặng nói, cho nên ta không muốn ra ngoài.

Nhưng Triệu đại đương gia hiển nhiên sẽ không cho hăn cơ hội phản bác.

Vì thế đợi đến khi trời tối hơn một chút, hai người liền rời khỏi Thượng phủ, mục đích tất nhiên lại là... núi Thương Mang.

Cũng thật sự không còn nơi nào khác để đi. Âm vệ ở phía sau cảm khái, đợi cho đến khi xử lý việc vui là lúc, chỉ sợ đại nhân nhắm mắt lại cũng có thể mơ thấy mình chạy vào trong núi. Lục nhị đương gia lại là yên lặng rót rượu, chuẩn bị sẵn sàng đem sơn động u cốc tiếp theo giao ra.

Trong phòng khám nghiệm tử thi, Hoa Đường còn đang chuyên tâm khám nghiệm tử thi, Triệu Ngũ ngồi ở một bên, ôm đao thở dài. Rốt cuộc khi nào mới có thể trở về nghỉ ngơi.

Tại lối vào núi Thương Mang, Ôn Liễu Niên hỏi, "Lần này lại muốn đi đâu?"

Triệu Việt nói, "Hoàng Điệp cốc."

"Lạnh như thế, cũng sẽ có hồ điệp?" Ôn Liễu Niên có chút ngoài ý muốn, vậy ngược lại là còn đáng xem một chút.

Triệu Việt nói, "Không phải hồ điệp thật sự, chỉ là nơi tảng đá có hình dạng hồ điệp, khi mặt trời lặn sẽ phiếm ra màu vàng."

Ôn Liễu Niên: ...

Cư nhiên chỉ là một tảng đá !

Hơn nữa hiện tại lại không có mặt trời.

KHÔNG.... MUỐN... ĐI... A...

"Ngươi đây là cái vẻ mặt gì." Triệu Việt bất mãn.

Ôn Liễu Niên nói, "Mệt."

Triệu Việt dừng bước.

Ôn Liễu Niên ngồi xổm trên mặt đất, "Không muốn đi."

Triệu Việt hít sâu một hơi, "Ta cũng ngươi?"

Ôn Liễu Niên ba ba nói, "Muốn trở về phủ nha ngủ."

Triệu Việt: ...

Ôn Liễu Niên ngáp một cái, cả người đều buồn ngủ.

Triệu Việt đành phải thỏa hiệp, "Được rồi, vậy thì trở về."

Ôn Liễu Niên nghe vậy cuối cùng lấy lại tinh thần một chút, lại nói, "Chờ lần sau chúng ta lại nhìn tảng đá màu vàng."

Triệu Việt nói, "Sáng mai muốn ăn cá không? Ta đi bắt một ít cho người, ở bên cạnh khe suối có."

Cũng không thể đến uống công.

Ôn Liễu Niên nghĩ nghĩ, gật đầu, "Cũng được."

Triệu Việt mang hũ đến bên cạnh suối, "Đứng ở đây đừng nhúc nhích, ta đi bắt cá."

"Ừm." Ôn Liễu Niên đáp ứng, ngồi ở trên một tảng đá lớn nhìn hũ xuống nước.

Sắc trời đã hoàn toàn tối đen, bất quá ánh trăng rất sáng, cho nên cảnh trí bốn phía đại khái cũng có thể thấy được.

Ôn Liễu Niên tùy tay ngắt một cọng cỏ dại, bứt đến bứt lui dốt thời gian.

Chỉ trong chốc lát, Triệu Việt đã quăng lên bờ không ít bạch ngư, Ôn Liễu Niên cầm cỏ trong tay ném qua một bên, nhảy xuống tảng đá muốn tới giúp hũ, lại cảm thấy phía sau tựa hồ có cái gì đang động, theo bản năng vừa quay đầu, đột nhiên một gương mặt trắng xác nhìn lại.

Triệu Việt còn chưa lên bờ, liền nghe thấy tiếng Ôn Liễu Niên la hét thất thanh, ở trong đêm tối rất là thê lương, vì thế toàn thân cơ hồ tim như ngừng đập, điên cuồng vọt qua, đem hũ từ trong tay người nọ... Hoặc nói là từ trong tay cương thi đoạt lại.

Ôn Liễu Niên sắc mặt tái nhợt ngã vào trong lòng hãn, đầu vai hơi đổ máu, lông mày thống khổ nhíu cùng một chỗ.

Triệu Việt đem người ôm chặt, rút đao công lên.

THỔ PHỈ CÔNG LỰC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 50: Vu Cổ Thuật!!!

Nhìn thấy Ôn Liễu Niên bị đoạt đi, đối phương miệng phát ra tiếng kêu kì quái mơ hồ không rõ, lại một lần nữa nhào lên, cử chỉ cứng ngắt khuôn mặt đại ra, đáy mắt không có bất cứ thần thái nào, móng tay xanh đen sắc bén, nói là người, chi bằng nói là xác chết.

Triệu Việt xoay tay một đao chém xuống, lập tức đem cánh tay phải chém đứt, miệng vết thương lại không có máu chảy ra, thậm chí tựa hồ ngay cả một chút cảm giác đau đớn cũng không có, lập tức thẳng tắp nhào về phía trước.

Người trong lòng bị trọng thương, Triệu Việt tất nhiên không có tâm tình ham chiến, cũng không rảnh rỗi đi cố kỵ trong núi có còn cương thi hay không, một đao chém bay đầu, liền ôm Ôn Liễu Niên xuống núi, dùng tốc độ nhanh nhất trở về phủ nha.

Trong phòng khám nghiệm tử thi, Hoa Đường vốn dĩ đang định nghỉ ngơi, sau khi nghe được tin tức cũng hoảng sợ, vội vàng cùng Triệu Ngũ chạy qua.

Ôn Liễu Niên nhắm mắt lại, đã triệt để hôn mê bất tỉnh, y phục bị máu tươi thấm đỏ một mảnh, nhìn qua khiến lòng người sợ hãi.

Triệu Việt nắm tay hãn, trong lòng hận không thể cho mình hai đao -- Nếu không phải chính mình cố ý muốn đến núi Thương Mang, nếu không phải chính mình sơ sẩy, sao hãn có thể biến thành như vậy.

"Đại nhân làm sao vậy?" Hoa Đường vội vã chạy vào.

"Tại núi Thương Mang gặp quái vật." Triệu Việt đứng dậy, đem vị trí bên giường nhường cho nàng.

"Quái vật?" Hoa Đường nghe vậy giật mình.

"Hắn là người chết, bị hạ cổ hoặc là trúng độc." Triệu Việt nói, "Móng tay xanh đen tím bầm, đại nhân bị hấn cào bị thương."

Hoa Đường không dám sơ sẩy, ngồi ở bên giường cẩn thận kiểm tra một chút, chỉ thấy đầu vai Ôn Liễu Niên có năm lỗ máu đen nhánh, da thịt chung quanh cũng có chút tái xanh.

"Thế nào?" Triệu Ngũ hỏi.

"Hắn là bị dã khô gây thương tích, trên người có độc." Hoa Đường từ bên hông lấy ra một lọ thuốc bột, tinh tế rắc ở trên vết thương của hắn, đại khái là có chút đau, Ôn Liễu Niên khẽ nhíu mày.

"Độc có thể giải hay không?" Triệu Việt hỏi.

"Có thể giải, bất quá đại nhân cũng không có công phu trụ cột, đại khái phải hảo hảo dưỡng một thời gian mới có thể bình phục." Hoa Đường dứt Ôn Liễu Niên ăn một viên mai dược.

"Dã khô?" Triệu Ngũ nói, "Lúc trước khi ở Tây Nam, tựa hồ có nghe qua một vài tin đồn."

"Thi thể nếu là bị người hạ trăm chân cổ, thì sẽ biến thành dã khô, bởi vì thân thể có chứa thi độc, hơn nữa còn có độc tính cổ trùng, cho nên không sống không chết không đau không bị thương, cực kỳ âm tà." Hoa Đường nói, "Năm mươi năm trước, khi mình chủ Võ Lâm quá cố còn sống, đã suất lĩnh mọi người bạch đạo đến Tây Nam, đem tất cả dã khô đốt sạch, lại phá huỷ một ruộng lớn cần hồng túc dùng để luyện cổ, vật ấy mới vừa tuyệt

tích, nay lại đột nhiên xuất hiện trong núi Thương Mang, tám phần là do người Hồ Đầu bang hoặc là Mục gia trang ở sau lưng giở trò quỷ."

Triệu Việt ngồi ở bên giường, đem tay Ôn Liễu Niên nhẹ nhàng bỏ vào ổ chăn.

Hoa Đường nói, "Đại nhân hẳn là lát nữa sẽ tỉnh lại."

"Giải được khi nào có thể phối xong?" Triệu Việt hỏi.

"Nhanh nhất cũng phải năm ngày." Hoa Đường nói, "Độc dã khô tuy nói âm hàn, bất quá cũng không đến mức trí mạng, đêm nay đem miệng vết thương rửa sạch sẽ sau đó lại bôi chút Thanh Đăng tán, thì có thể tạm thời ức chế độc tính phát tác, đại đương gia không cần lo lắng."

Triệu Việt gật đầu, "Đa tạ."

Hoa Đường trở về phòng ngủ cầm hòm thuốc tới, lại ra lệnh ám vệ nấu một thùng nước ấm.

Triệu Việt ôm Ôn Liễu Niên lên, để người tựa vào trong lòng mình.

Hoa Đường xắn ống tay áo lên, "Sẽ hơi đau, đại đương gia cố giữ chặt đại nhân một chút."

Nước thuốc ấm áp vừa tiếp xúc đến cửa sổ, Ôn Liễu Niên đột nhiên run lên một cái, trong cơn mê man kêu rên ra tiếng.

Triệu Việt giữ chặt hai tay, càng ôm chặt hẳn hơn.

Hoa Đường ngưng thần tĩnh khí, nửa phần qua loa cũng không dám có.

Đợi đến khi cổ độc được thanh lý sạch sẽ, Ôn Liễu Niên toàn thân ướt đẫm, cơ hồ giống như vừa mới bò từ trong nước lên, môi so với lúc trước

cũng tái nhợt hơn, tay chân lạnh như băng, ngay cả mạch tượng cũng cực kỳ yếu.

Hoa Đường lại bỏ thêm chút thuốc bột vào trong nước ấm, muốn gọi hạ nhân giúp hẩn lau người, Triệu Việt lại tiếp nhận khăn mặt, "Để ta làm cho."

"Cũng được." Hoa Đường đưa cho hẩn một lọ dược hoàn, "Nếu đại nhân tỉnh, đại đương gia nhớ cho hẩn uống thuốc."

Triệu Việt gật đầu, đem lọ thuốc đặt lên bàn.

Hoa Đường cùng Triệu Ngũ xoay người rời khỏi phòng ngủ, vừa vịn đụng phải Lục Truy tiến vào tiểu viện, sốt ruột nói, "Vừa nghe nói đại nhân ở trong núi bị thương?"

Triệu Ngũ gật đầu, đem chuyện dã khôi nói một lần, lại nói, "Trong núi Thương Mang lúc trước từng có vật ấy không?"

"Chưa nghe bao giờ." Lục Truy nói, "Ta vào xem đại nhân."

"Tính mạng đại nhân tạm thời không có nguy hiểm, nhị đương gia không cần lo lắng." Hoa Đường nói, "Đại đương gia đang thủ ở trong phòng."

Lục Truy dừng bước, thức thời nói, "Hiện tại vào có tiện không?"

Ám vệ ở trên nóc nhà đồng loạt lắc đầu, không tiện, không tiện.

"Cũng được." Lục Truy nói, "Vậy ta đi một chuyến đến núi Thương Mang, xem rốt cuộc là thứ gì."

Triệu Ngũ gật đầu, gọi hai ba ám vệ cùng hẩn một đường đi trước, lại phái người đến quân doanh ngoài thành truyền tin, để Thượng Vân Trạch cùng Mộc Thanh Sơn cẩn thận một chút.

Trong phòng ngủ, Triệu Việt đem khăn mặt nhúng vào nước ấm rồi vắt khô, tinh tế giúp hần lau sạch sẽ thân thể, lại đổi một bộ lý y sạch sẽ.

Ôn Liễu Niên lông mi giật giật, mơ mơ màng màng mở mắt nhìn hần.

"Cảm thấy sao rồi?" Triệu Việt hỏi.

Ôn Liễu Niên nhú mày, cảm thấy đại não hơi hỗn loạn, qua một lúc mới dần dần hiểu được, vì thế hỏi, "Người có bị thương không?"

Triệu Việt lắc đầu, cổ họng có chút khàn khàn, "Thực xin lỗi."

"Ta bị thương rất nghiêm trọng sao?" Ôn Liễu Niên lại hỏi.

"Bị thương ngoài da, trúng chút độc." Triệu Việt nói, "Bất quá có Tả hộ pháp ở đây, năm ngày sau thì có thể phối xong giải dược, không cần sợ."

"Vậy là tốt rồi." Ôn Liễu Niên chống tay muốn ngồi dậy.

Triệu Việt đem người ôm vào trong lòng, dứt hần ăn dược.

"Rốt cuộc là thứ gì?" Ôn Liễu Niên hỏi.

"Dã khôi." Triệu Việt nói.

Ôn Liễu Niên nhú mày, "Dã khôi là cái gì?"

"Là vật hạ cấp mà môn phái Tây Nam Miêu Cương kia làm ra được." Triệu Việt đại khái giải thích với hần một lần, "Vừa rồi Lục Truy ở ngoài viện, hiện tại hần là đã vào trong núi xem xét."

"Đóng chặt cửa thành, nói dân chúng cùng binh lính ngoài thành cũng phải cẩn thận." Ôn Liễu Niên ho khan, "Nếu là từ trong núi chạy đến, khó tránh khỏi sẽ làm bị thương người vô tội."

"Tiểu Ngũ cùng Tả hộ pháp sẽ xử lý." Triệu Việt nói, "Đừng suy nghĩ nữa, hảo hảo nghỉ ngơi."

Ôn Liễu Niên tựa vào trước ngực hãn, rụt người vào trong chăn.

"Lạnh sao?" Triệu Việt cầm tay hãn, liền cảm thấy một mảnh lạnh lẽo.

"Ừm." Ôn Liễu Niên nhắm mắt lại nói, "Chân cũng lạnh, hơi choáng."

"Mất nhiều máu như vậy, bị lạnh cũng là lẽ thường." Triệu Việt nói, "Uống chút canh táo đỏ ngân nhĩ không?"

"Không muốn uống." Ôn Liễu Niên nói, "Muốn ngủ."

Triệu Việt thử nói, "Ta ôm người ngủ?"

Ôn Liễu Niên một khắc cũng không do dự, thậm chí ngay cả ánh mắt cũng không mở, "Được."

Giường phủ nha không lớn, hai nam tử trưởng thành chỉ có thể miễn cưỡng chen cùng một chỗ, Triệu Việt cẩn thận tránh vết thương của hãn, đem người ôm vào trong lòng.

Ôn Liễu Niên nói, "Ấm quá."

Triệu Việt thúc giục nội lực, đem ổ chăn làm ấm hơn.

Ôn Liễu Niên nép ở trước ngực hãn, "Qua chuyện này, ta nhất định sẽ gầy một vòng lớn."

"Lại ăn trở về là được." Triệu Việt đặt tay ở trên lưng hãn vỗ nhẹ, "Ăn ở thành Thương Mang xong, ta liền mang người đến nơi khác tiếp tục ăn, thẳng đến khi dưỡng trở về mới thôi."

Ôn Liễu Niên cười cười, "Được."

"Ngủ đi." Triệu Việt nói, "Hảo hảo nghỉ ngơi."

Ôn Liễu Niên nắm lấy ống tay áo của hắn, rất nhanh liền thiếp đi.

Hơi thở ấm áp xuyên thấu qua lý y mỏng manh truyền đến chần, khí lạnh vốn dĩ không xua tan được kia, biến thành một mảnh sợi bông mềm mại.

Rất thoải mái cũng rất ấm áp.

Sáng sớm ngày hôm sau, Ôn Liễu Niên còn đang ngủ say, Triệu Việt giúp hắn đè lại góc chần, sau khi xác định mạch tượng so với tối hôm qua vững vàng hơn, mới đi ra cửa tìm Lục Truy, muốn xem đêm qua hắn có thu hoạch được gì hay không.

"Đại dương gia." Mộc Thanh Sơn một đường chạy vọt vào sân, "Đại nhân sao rồi?" Đêm qua sau khi nghe được tin tức liền lo lắng đến đòi mạng, lại vội vàng phân phối quân đội tăng mạnh phòng thủ, bận rộn cả buổi, trận này rất vất vả mới xử lý xong, liền nhanh chóng gấp gáp chạy trở về xem đến tột cùng.

"Không có chuyện gì, còn đang ngủ." Triệu Việt hỏi, "Tình huống ngoài thành thế nào?"

"Tin tức tạm thời còn chưa công bố, chỉ nói để mọi người tăng mạnh đề phòng, phòng ngừa núi Thương Mang có sai lầm." Mộc Thanh Sơn nói, "Cửa thành cũng tăng mạnh thủ vệ, lại tăng mạnh thêm người tuần tra."

"Người Mộc gia trang thì sao?" Triệu Việt hỏi.

Mộc Thanh Sơn lắc đầu, "Bọn họ hẳn là còn chưa biết chuyện này, bất quá nếu thương thế đại nhân chậm chạp không khỏi, hẳn là cũng giấu không được bao lâu."

Triệu Việt gật đầu, nghiêng người để hẳn vào xem Ôn Liễu Niên, còn mình thì phóng qua đầu tường trở về Thượng phủ.

"Đại đương gia." Không chỉ có Lục Truy, Hoa Đường cùng Triệu Ngũ cũng đang ở trong tiểu viện.

"Bắt được không?" Triệu Việt hỏi.

"Thân thể không tìm thấy, chỉ có một cánh tay và một cái đầu người." Lục Truy nói, "Sắc trời rất tối, trong núi lại đổ mưa, rất khó tìm tiếp."

"Ta đã xem qua thi thể hài cốt nhị đương gia mang về, xác định là đã khô không sai." Hoa Đường nói, "Tuy nói bị chém cụt tay, bất quá chỉ cần cổ trùng vẫn là còn ở trong tâm mạch, thân thể liền giống như lúc trước chạy loạn xung quanh."

Lục Truy phía sau lưng run lên, "Trách không được lúc trước Võ Lâm minh chủ muốn đem người diệt hết, nghe qua liền phát hoảng."

"Ta có thể hỏi đại đương gia một chuyện hay không?" Hoa Đường thử nói.

Triệu Việt gật đầu, "Tất nhiên, xin Tả hộ pháp cứ hỏi."

"Theo lời đại nhân nói lúc trước, đại đương gia hẳn là có ở Tây Nam trụ qua một thời gian." Hoa Đường nói, "Có từng nghe thấy tin tức, có môn phái nào liên quan đến đã khô không?"

"Thuở nhỏ ta tùy tùng sư phụ tại Miêu Cương ăn nhai suốt mười tám năm, nhưng vẫn là bị ngăn cách, rất ít liên hệ cùng ngoại giới, ngay cả nhà cũng rất ít khi trở về." Triệu Việt nói, "Sư phụ lại đối cổ độc cảm thù đến tận xương tuỷ, cho nên cơ bản ta hoàn toàn không biết gì cả."

"Mà bất luận Miêu Cương còn có môn phái dưỡng dã khô hay không, ít nhất trong núi Thương Mang này, đầu sỏ gây nên không phải Hồ Đầu bang thì là Mục gia trang, hai đám người này chạy không thoát." Lục Truy nói, "Cũng không biết có liên quan đến vài cỗ thi thể cháy đen kia không."

"Nếu có liên quan đến vài cỗ thi thể kia, tám chín phần là Hồ Đầu bang đang làm trò quỷ; còn nếu không liên quan, có khả năng là Mục gia trang gây nên." Triệu Ngũ nói, "Mục Vạn Lôi cùng Mục Vạn Hùng vẫn nghĩ trăm phương ngàn kế, muốn khiến bên trong thành đại loạn, ép quan phủ xuất binh diệt trừ thổ phỉ."

"Ít nhất bây giờ nhìn từ góc độ của ta, vài thi thể kia tạm thời không có liên quan cùng dã khô." Hoa Đường nói, "Tuy nói đều là cỗ độc, bất quá cỗ độc cũng chia thành trăm thành ngàn loại, giữa hai loại này không hề có chỗ tương tự."

"Vừa rồi Mộc sư gia trở về, nói ngoài thành Thương Mang đã tăng mạnh phòng bị." Triệu Việt nói, "Một hai con còn dễ nói, chỉ sợ sẽ xuất hiện với quy mô lớn, đến thời điểm đó bên trong thành khó tránh khỏi sẽ xảy ra nhiều loạn."

"Nếu là có ý định dưỡng dã khô, chỉ sợ cũng sẽ không dưỡng một hai con." Hoa Đường thở dài, cảm thấy có chút đau đầu.

Trong phòng ngủ, Ôn Liễu Niên mơ màng tỉnh lại vô số lần, cảm thấy trên người một trận lạnh một trận nóng, đầu như là bị gấn chèn, ngay cả mí mắt cũng nặng nề không muốn mở, thế nhưng bụng thật sự rất đói, vì thế sau khi đấu tranh hồi lâu, Ôn đại nhân vẫn là không cam nguyện, mở mắt.

"Tỉnh?" Triệu Việt đang ngồi ở bên giường.

"Ừm." Ôn Liễu Niên giật giật thân thể, vai trái lại truyền đến một trận đau nhức, hét lớn một tiếng nằm trở về.

"Đừng lộn xộn." Triệu Việt đè hấn lại.

Ôn Liễu Niên giật giật môi, hồi lâu mới suy yếu nói ra một chữ, "Đói."

Triệu Việt không nghe rõ, để sát tai vào hỏi, "Người nói cái gì?"

Ôn Liễu Niên nói, "Muốn ăn thịt kho tàu."

Triệu Việt: ...

Người bình thường sinh bệnh bị thương, đều sẽ muốn ăn mì hoặc cháo, như thế nào còn có người muốn ăn thịt kho tàu?

Ôn Liễu Niên tiếp tục nói, "Giò heo cũng được."

Triệu Việt: ...

Ám vệ đang thủ tại cửa, sau khi nghe thấy vội vàng chạy ra ngoài mua. Triệu Việt ngồi trở lại bên giường nói, "Năm thêm một lúc đi, cơm nước xong ta giúp người đổi thuốc."

"Đa tạ." Ôn Liễu Niên nói chuyện thanh âm rất nhỏ rất nhẹ, hiển nhiên cũng là không có khí lực gì.

"Đa tạ ta làm gì." Triệu Việt cười khổ, "Nếu không phải tại ta, người cũng sẽ không bị dã khôi gây thương tích."

"Có qua có lại, chuyện này chờ sau khi ta khỏe lại rồi hấn nói." Ôn Liễu Niên chớp chớp mắt, "Hiện tại người giúp ta lau người bôi thuốc dứt cơm, tất nhiên phải nói lời cảm tạ."

"Được." Triệu Việt nhẹ nhàng nhéo nhéo quai hàm hấn, "Chờ sau khi người khỏe, ta lại bồi thường."

Một lát sau ám vệ trở về, không chỉ mua thịt kho tàu, mua cá khô, còn mua một bát canh gà lớn, bên trong bỏ thêm măng, nấm hương và miến, nhìn rất ngon miệng.

Ôn Liễu Niên nuốt nước miếng.

Triệu Việt đỡ hân ngồi dậy, cầm muống đút hân.

Ôn Liễu Niên ăn luôn một miếng nấm hương, lại ăn luôn một miếng măng, còn ăn luôn một muống miến..

Triệu Việt lại múc một muống cơm đưa qua.

Ôn Liễu Niên ngoan ngoãn há miệng.

Triệu Việt tiếp tục múc miến ăn.

Ôn Liễu Niên thật sự nhịn không được, "Muốn ăn thịt."

Triệu Việt: ...

Rõ ràng chính là canh gà bổ dưỡng hơn !

Ôn Liễu Niên nói, "Muốn mập một chút."

Triệu Việt đem thịt kho tàu trộn lên, cùng cơm đồng thời đút cho hân.

Ôn Liễu Niên ngay cả ánh mắt cũng híp lại, mỹ vị nhân gian.

Triệu Việt: ...

Sau khi ăn bảy tám muống cơm trộn chung với thịt kho tàu, Ôn Liễu Niên miệng hơi bóng nhẫy, "Đó giờ người vẫn chưa đút người khác ăn cơm à?"

Triệu Việt tiếp tục đem thịt cùng cơm trộn lên, "Ta vì sao phải đút người khác ăn cơm?"

"Tùy tiện hỏi mà thôi." Ôn Liễu Niên nói, "Vừa thấy thì có thể nhìn ra được."

"Vậy mà còn có thể nhìn ra được?" Triệu Việt nghi hoặc, "Lại không đút vào mũi của người."

Ôn Liễu Niên nói, "Bình thường đút cơm, đều sẽ biết đút thay phiên thịt với các món ăn khác."

Triệu Việt: ...

Ôn Liễu Niên nói, "Ăn nhiều thịt hơi ngán."

Triệu Việt yên lặng đem muống thịt kho tàu trong tay đồ trở về, đổi thành miếng măng đút cho hăn.

Quả nhiên là người đọc sách a... Nhiều chuyện danh bất hư truyền.

THỔ PHỈ CÔNG LỢC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 51: Tái Ông Thất Mã, Yên Tri Phi Phúc(*)

(*) Tái ông thất mã, yên tri phi phúc: Họa phúc ở đời khó mà lường trước được

Sau khi ăn xong một bàn đồ ăn, trên người Ôn Liễu Niên cũng khôi phục chút sức lực, bất quá vẫn giống như lúc trước thường xuyên choáng đầu, tốc độ nói chuyện so với bình thường cũng chậm hơn, thường sẽ dừng lại suy nghĩ một chút -- Cũng là càng khiến người ta đau lòng.

Triệu Việt cời lý y hăn ra, lại cẩn thận tháo bỏ băng vải.

Miệng vết thương như trước nhìn thấy mà đau lòng, ứ đen một mảng lớn vẫn chưa rút đi, Ôn Liễu Niên chỉ nhìn một cái, liền kiên quyết xoay đầu đi -- Chân hơi nhũn ra.

"Đau không?" Triệu Việt hỏi.

"Hoàn hảo, hơi tê." Ôn Liễu Niên nhìn bức tường nói, "Đau ngược lại không phải rất đau."

Triệu Việt nói, "Bôi thuốc lên sẽ hơi đau, nhịn một chút."

Ôn Liễu Niên nói, "Ừ."

Triệu Việt làm hết sức nhẹ nhàng chậm rãi giúp hăn bôi thuốc.

Ôn Liễu Niên kêu thảm thiết, "A !"

"Đau như vậy sao?" Triệu Việt tay run lên.

Ôn Liễu Niên sắc mặt trắng bệch, "Đây là hóa cốt phấn sao?"

Triệu Việt nhú mày, "Ở đâu nghe được cái tên loạn thất bát tao này vậy."

Ôn Liễu Niên thành thành thật thật nói, "Lúc ám vệ nói chuyện phiếm."

"Đây là Thanh Đăng tán, dùng để chữa thương." Triệu Việt nói, "Nhịn chút nữa."

"Lúc trước vì sao không đau như vậy?" Ôn Liễu Niên hỏi.

Triệu Việt nói, "Bởi vì lúc trước ngươi đang hôn mê."

Ôn Liễu Niên nói, "Vậy ngươi đánh ta hôn mê đi."

Triệu Việt: ...

Lần đầu tiên trong cuộc đời thấy được có người yêu cầu loại vấn đề này.

Ôn Liễu Niên vẻ mặt đau khổ, "Đau."

Triệu Việt khích lệ, "Tri phủ đại nhân sao có thể sợ đau? Nếu để cho dân chúng biết mặt mũi phải giấu ở đâu."

"Lời này nương ta cũng đã nói qua, lúc ấy ta năm tuổi, không cần thận vấp chân té ngã ở trong nhà khóc, nàng liền nói đường đường là nam nhi sao có thể sợ đau." Ôn Liễu Niên cảm khái.

Triệu Việt hỏi, "Sau đó thì sao?"

Ôn Liễu Niên nói, "Sau đó ta liền khóc cả một buổi chiều."

Triệu Việt: ...

Thế nhưng dù có đau cũng phải bồi thuốc, bởi vì tựa hồ thấy chính mình trong thời gian ngắn sẽ không tiếp tục hôn mê, Ôn Liễu Niên đành phải hoãn khí, rồi sau đó liền hít sâu một hơi, "Làm đi."

Triệu Việt kéo thân thể hẳn qua, để người tựa vào trong lòng mình.

Ôn Liễu Niên ngoài ý muốn.

Triệu Việt nói, "Như vậy sẽ thoải mái hơn."

Ôn Liễu Niên cọ cọ, "Đúng, thoải mái hơn rất nhiều."

Triệu Việt đột nhiên hỏi, "Người có nếm qua canh chua gà chưa?"

"Chưa." Ôn Liễu Niên vừa nghe thấy liền chảy nước miếng.

"Lúc trước, sở trường của sư phụ là nấu ăn." Triệu Việt nhẹ nhàng giúp hẳn bồi thuốc, "Canh rất nhạt, vị chua là xuất phát từ đồ chua, gà là được tuyển chọn trong bầy hoàng ngọc dã kê, dùng vại sành phong bế, lại dùng bếp nhỏ tinh tế nấu suốt ba canh giờ, mùi thơm bao trùm cả tòa nhà."

"Tê..." Ôn Liễu Niên như cũ đau đến hít khí lạnh, nhưng trọng điểm chú ý lại không phải là miệng vết thương, "Hoàng ngọc dã kê sao?"

"Chỉ ở Miêu Cương mới có, lớn lên ở trong thâm sơn Vân Nam, uống nước sạch ăn khuẩn đàm (trùng béo), cho nên chất thịt so với thịt gà còn lại muốn ngon hơn." Triệu Việt đem thuốc bột rắc ra, "Về sau có cơ hội làm cho người ăn."

"Được a." Ôn Liễu Niên gật đầu.

"Còn có bánh bột chiên, canh bún, cá nướng ngói." Triệu Việt một bên giúp hẳn xử lý miệng vết thương, một bên chậm rãi nói xong một bàn thức ăn.

Ôn Liễu Niên hai mắt tràn ngập khát vọng, an tĩnh chèo bè trúc ngắm cảnh đẹp trên mặt sông, còn có thể ăn cá nướng, nghe qua quả thực chính là tiên cảnh nhân gian !

"Tây Nam còn có rất nhiều nơi có món ngon." Triệu Việt đem băng vải quấn chặt, "Về sau ta mang người đến xem từng chút từng chút."

"Ừm." Ôn Liễu Niên còn đang nuốt nước miếng.

"Còn đau không?" Triệu Việt hỏi, thanh âm ôn nhu rất khó cảm nhận được.

Ôn Liễu Niên đưa mắt nhìn bả vai của mình "Xong rồi sao."

Triệu Việt gật đầu, "Đã xong."

Ôn Liễu Niên nói, "Hơi đau."

"Nghỉ ngơi thì sẽ không sao." Triệu Việt đem vạt áo hăn tạm thời kéo lại, "Lau người xong, thì có thể ngủ."

Ôn Liễu Niên tựa vào đầu giường nói, "Từ lúc tiền nhiệm tới nay, đây đại khái là khoảng thời gian ta rảnh rỗi nhất."

"Vậy thì rảnh rỗi thêm vài ngày nữa đi." Triệu Việt nói, "Trước khi vết thương khỏi hẳn, bất cứ chuyện gì trong phủ nha cũng không được phép quản."

Ôn Liễu Niên gật đầu, "Được."

Triệu Việt cũng là có chút ngoài ý muốn, "Lần này sao lại nghe lời như vậy?" Còn tưởng rằng lại muốn cò kè mặc cả.

Ôn Liễu Niên nói, "Bởi vì có người ở đây, có Mộc sư gia ở đây, còn có Thượng bảo chủ cùng chư vị anh hùng Truy Ảnh cung ở đây."

Triệu Việt tự động xem nhẹ hai câu sau, "Ừ, có ta ở đây."

Cho nên dù có chuyện gì, người cũng không cần bận tâm.

Một lát sau, ám vệ đưa tới một chậu nước ấm, hơn nữa còn không quên rải cánh hoa ở bên trong, còn có tinh dầu trộm từ chỗ Tả hộ pháp, mùi hương xông vào mũi thơm nhất so với bất cứ thứ gì, thật sự là phi thường hữu tình, vừa thấy liền biết là do Thiếu cung chủ tự mình dạy dỗ, cấp bậc quả thật khác biệt.

Triệu Việt: ...

Ôn Liễu Niên trên giường duỗi cổ nhìn, nghi hoặc nói, "Vì sao phải bỏ nhiều cánh hoa như vậy?"

Triệu Việt đành phải nói, "Có thể giải độc."

Ôn Liễu Niên giật mình, "Ta đã nói, thì ra là vì có thể giải độc."

Triệu Việt kiên trì đem khăn tay bỏ vào chậu nước, sau đó liền ngồi trở lại bên giường, giúp hắn cởi lý y.

Ôn Liễu Niên hơi ngượng ngùng, "Ta tự mình làm là được."

Triệu Việt dừng tay một chút, "Lúc người hôn mê, vẫn là do ta lau người giúp người."

Ôn Liễu Niên chặn lại nói, "Về sau loại chuyện này, đại đương gia chỉ cần giao cho --" Nói được một nửa lại im bật, hẳn đó giờ không cần người hầu hạ, trong phủ ngoại trừ tạp dịch, ngay cả một nha hoàn hầu bên người cũng không có, ngay cả giặt y phục cũng là tự làm, thì đừng nói đến chuyện tắm rửa này.

Triệu Việt hỏi, "Giao cho ai?"

Ôn Liễu Niên bình tĩnh nói, "Giao cho chính ta."

Triệu Việt buồn cười, đem khăn ấm lấy ra vắt khô, giúp hắn một đường lau từ mặt đi xuống.

Sau khi lau xong, Ôn Liễu Niên thật cẩn thận hỏi, "Như vậy là xong à?"

Triệu Việt nói, "Không thì người còn muốn làm gì?"

Ôn đại nhân nhẹ nhàng thở ra, tâm nói may mắn không cần cời quần.

"Ngủ đi." Triệu Việt giúp hắn sửa sang lại y phục.

Ôn Liễu Niên ngáp một cái, "Ngủ nhiều quá có khi nào sẽ biến thành ngốc luôn không?"

Triệu Việt nói, "Sẽ."

Ôn Liễu Niên: ...

"Ngốc một chút có gì không tốt?" Triệu Việt nói, "Khôn như vậy làm gì."

Ôn Liễu Niên lắc đầu, "Ta từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ ngốc qua."

Triệu Việt nói, "Đây là đang khoe khoang?"

Ôn Liễu Niên nói, "Là ăn ngay nói thật."

Triệu Việt nhét hắn vào ổ chăn, "Nhắm mắt."

Ôn Liễu Niên rất nghe lời.

Triệu Việt ngồi ở bên giường bồi hắn, một lát sau liền khom lưng kề sát vào, muốn nhìn xem hắn rốt cuộc đã ngủ chưa.

Ôn Liễu Niên vô tội mở to mắt.

Triệu Việt thân thể cứng đờ.

Hai người đối diện một lát, Ôn Liễu Niên mở miệng nói trước, "Ta đang suy nghĩ, đại khái phải ngủ bao lâu mới thật sự sẽ biến giấc."

Triệu Việt đau đầu, "Vậy người còn muốn làm gì?" Động cũng không động đậy.

Ôn Liễu Niên chống người ngồi dựa vào thành giường, "Không thì chúng ta trò chuyện đi?"

Triệu Việt nhú mày, "Dưỡng thương thì lo dưỡng thương đi, còn mơ tưởng kêu ta trò chuyện công vụ phủ nha với người."

"Cho dù không trò chuyện công vụ, cũng còn có rất nhiều chuyện khác để nói." Ôn Liễu Niên nói, "Ví dụ như chuyện lúc trước của người."

Triệu Việt nói, "Chuyện lúc trước của ta?"

"Đúng vậy, ví dụ như chuyện khi người còn bé." Ôn Liễu Niên nói, "Nếu người muốn nghe, ta cũng có thể nói."

Triệu Việt nói, "Nghĩ cũng biết hồi bé người là cái dạng gì."

"Điều này cũng có thể biết được?" Ôn Liễu Niên ngoài ý muốn.

"Tất nhiên vừa ngoan lại vừa nghe lời, suốt ngày ở nhà đọc sách, không quấy rối không đánh nhau, tình cảm gia đình rất tốt, ngày lễ ngày tết còn bị một đồng trường bối vây ở bên trong ngâm thơ đối câu, hồng bao cũng nhiều hơn so với tiểu hài tử còn lại." Triệu Việt nói, "Có đúng không?"

Ôn Liễu Niên giật mình mở to mắt, "Một chuyện cũng đều không sai."

"Không có ý nghĩa." Triệu Việt xoa bóp mũi hần, "Trong thiên hạ, đại khái tất cả mọi sách đều giống như người vậy."

"Vậy còn người?" Ôn Liễu Niên hỏi, "Luyện võ vui không?"

"Tất nhiên phải vui hơn so với đọc sách đối câu." Triệu Việt nói, "Ta từ khi bắt đầu hiểu chuyện liền theo sư phụ, hẳn làm người rất nghiêm khắc, bất quá đối xử với đệ tử cũng rất tốt, ăn mặc dùn cũng không keo kiệt, ngày lễ ngày tết còn có thể mang theo chúng ta xuống núi đánh nhau."

Nửa đoạn trước coi như bình thường, nhưng một câu cuối cùng là thế nào?

Ôn Liễu Niên nghi hoặc, "Ngày lễ ngày tết vì sao phải xuống núi đánh nhau?" Chẳng lẽ không phải là nên xuống núi mua bộ y phục mới chọn đồ chơi làm bằng đường đến khách điếm ăn sao.

"Bình thường lúc ở trên núi, sư phụ chưa bao giờ cho chúng ta đánh nhau." Triệu Việt nói, "Không chỉ không thể tung quyền cước, cho dù là tranh chấp hai câu cũng sẽ bị phạt quỳ, cho nên mỗi lần xuống núi là lúc, là cơ hội duy nhất cho sư huynh đệ chúng ta có thể đánh nhau."

Ôn Liễu Niên hỏi, "Đánh ai?"

Triệu Việt nói, "Tất nhiên là môn phái còn lại dưới núi."

Ôn Liễu Niên tiếp tục hỏi, "Vậy lý do là gì? Cũng không thể vô duyên vô cớ liền đến nhà người ta đánh nhau."

Triệu Việt nói, "Chính là vô duyên vô cớ."

Ôn Liễu Niên trầm mặc.

Lúc trước cho rằng Truy Ảnh cung bá đạo, hiện tại xem ra, kỳ thật Tần cung chủ vẫn là có nói đạo lý a.

Triệu Việt lại bổ sung, "Nói dễ nghe một chút, gọi là đánh hội đồng."

Ôn Liễu Niên nói, "Đánh thua qua chưa?"

Triệu Việt lắc đầu, "Tất nhiên là chưa, chúng ta người đông."

Ôn Liễu Niên từ nội tâm phát ra cảm giác, hẳn đến bây giờ có thể bảo trì rõ sai trái thiện ác, cũng rất không dễ dàng.

"Đoạn thời gian ở trên núi, là thời điểm ta khoái hoạt nhất." Triệu Việt nói, "Cái gì cũng không cần nghĩ, chỉ cần vui đầu luyện công, ngẫu nhiên được phép xuống núi trở về nhà một lần, cha đều sẽ làm hoa quế cao khi mẫu thân còn sống thích ăn nhất cho ta, sau đó lại cùng nhau đến sau núi câu cá săn thú."

"Ừm." Ôn Liễu Niên cười nhìn hẳn, "Hẳn là rất vui, cha ta thì sẽ không mang ta đi săn thú, hẳn cũng là một sách."

Trong phòng một lần nữa lại an tĩnh, Ôn Liễu Niên nhìn hẳn, cũng không mở miệng nói chuyện trước.

Qua một lúc lâu, Triệu Việt mới mở miệng, "Cha ta cùng Mục Vạn Lôi giao tình rất tốt, cho nên lúc trước ta cũng thường xuyên đến Mục gia trang."

Ôn Liễu Niên nói, "Người cũng là có lúc không phân biệt rõ."

"Nhưng không không phân biệt rõ, đại giới lại là mấy trăm mạng người, Mục Vạn Lôi ngày đó phái người giả trang thành ta, lại trộm Tế Nguyệt đao, mưu toan đem hết mọi tội tội đều phủi sạch sẽ." Triệu Việt thanh âm có chút trầm thấp, "Ta vốn dĩ nghĩ ba năm sau lại trở về Miêu Cương báo thù, nhưng không dự đoán được Mục Vạn Lôi cùng Mục Vạn Hùng lại đến thành Thương Mang trước một bước."

Ôn Liễu Niên vỗ vai hẳn, "Người nhất định có thể báo thù."

Triệu Việt nói, "Báo thù thì sẽ giết người."

"Tất nhiên." Ôn Liễu Niên nói, "Lưng đeo trên trăm mạng người, không giết người, chẳng lẽ chỉ mắng một trận là xong chuyện?"

Triệu Việt cũng là có chút ngoài ý muốn, "Ta nghĩ người sẽ khuyên ta từ bỏ chấp niệm."

Ôn Liễu Niên lắc đầu, "Đây là chuyện Đại Sư nên làm, ta là người trong thế tục, trước giờ có thù phải báo."

Triệu Việt: ...

Đầu năm nay người đọc sách đều hung hãn như vậy sao?

Ôn Liễu Niên nói, "Ta sẽ mau chóng tiêu diệt Hồ Đầu bang, sau đó liền để người đi báo thù !"

"Hiện tại không cần suy xét Hồ Đầu bang." Triệu Việt nhíu mày, "Dưỡng thương mới là chuyện chính."

"Có tin tức đã khôi không?" Ôn Liễu Niên hỏi.

Triệu Việt lắc đầu, "Không có, tựa hồ chỉ có một con kia."

"Không có khả năng." Ôn Liễu Niên nói, "Mặc kệ là môn phái nào làm ra, tất nhiên đều là vì đạt thành mục đích của mình, hoặc là làm hại bên trong thành, hoặc là làm hại võ lâm, khẳng định không chỉ có một hai con."

"Ngoài thành đã tăng mạnh phòng bị, trong thời gian ngắn sẽ không có chuyện gì." Triệu Việt nói, "An tâm dưỡng thương trước đi."

"Mục gia trang có động tĩnh gì không?" Ôn Liễu Niên lại hỏi.

"Tạm thời không có." Triệu Việt nói, "Theo như lời Thượng bảo chủ, Mục Vạn Lôi cùng Mục Vạn Hùng vẫn như trước ngày ngày ở trong đại trướng, ngay cả mặt mũi cũng rất ít lộ ra."

Vừa dứt lời, bên ngoài liền có tiếng của hạ nhân truyền đến, "Đại nhân, hai vị trang chủ Mục gia trang đến đây, đang nói chuyện phiếm với Tả hộ pháp ở tiền thính."

Ôn Liễu Niên gãi gãi cằm, "Ngược lại là đến rất nhanh."

"Trước không cần gặp." Triệu Việt nói.

"Vì sao không gặp?" Ôn Liễu Niên nhìn hẩn, "Đối phương cũng tìm tới cửa."

"Hiện tại chủ nhân của dã khô còn chưa điều tra rõ, vạn nhất thật sự là Mục gia trang thì sao?" Triệu Việt nhíu mày.

Ôn Liễu Niên ý vị sâu xa, "Vậy thì càng phải gặp một lần."

THỔ PHỈ CÔNG LỰC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 52: Ta Vừa Mới Nói Linh Tinh, Người Không Cần Để Ý!!!

"Vậy người tự mình lưu ý." Triệu Việt nói, "Ta ở trên xà nhà thủ người."

"Xà nhà?" Ôn Liễu Niên nghe vậy khẽ nhíu mày.

"Yên tâm đi." Triệu Việt nói, "Chuyện đáp ứng người ta tất nhiên sẽ làm được, huynh đệ Mục gia quý kế đa đoan, ta lưu lại, cũng là nhiều thêm một người bảo hộ người."

"Ta không phải sợ chuyện này." Ôn Liễu Niên lắc đầu, "Chỉ là sợ người sẽ có nguy hiểm."

"Nếu người không nhìn lên trên, thì cũng không có ai sẽ phát hiện ra ta." Triệu Việt nói.

"Cũng được." Ôn Liễu Niên đáp ứng, "Vậy người phải tự mình cẩn thận."

Triệu Việt gật gật đầu, sau khi giúp hẩn mặc ngoại bào, liền thả người nhảy lên trên xà nhà.

Ôn Liễu Niên chỉnh lại áo, sai hạ nhân mời Mục Vạn Lôi cùng Mục Vạn Hùng đến.

Hoa Đường vốn dĩ còn đang suy nghĩ phải tìm lấy cơ gì, mới có thể đem hai người này đuổi đi, lại không dự đoán được Ôn Liễu Niên cứ nhiên muốn gặp, vì thế cũng đồng thời đi theo qua.

"Hai vị trang chủ." Ôn Liễu Niên bệnh trặc trặc tựa vào đầu giường, sắc mặt tái nhợt, nhìn qua rất là suy yếu.

"Ôn đại nhân mau nằm xuống." Mục Vạn Lô bước vào phòng, hiển nhiên rất giật mình.

Triệu Việt mai phục ở trên xà nhà, âm thầm nắm chặt chuôi Tể Nguyệt đao -- Kẻ thù giết cha ở ngay trước mắt, vài hồi ức đẫm máu kia chảy qua giống như thủy triều dâng trào, ở trong đầu rõ ràng lướt qua, mu bàn tay không khỏi liền nổi gân xanh.

"Lúc trước ở trong quân doanh nghe được phong thanh, còn cho là lời đồn." Mục Vạn Lô thử nói, "Đại nhân quả thật là bị cương thi đã thương?"

Ôn Liễu Niên gật đầu, "Đúng vậy."

Mục Vạn Lô hơi khó hiểu, "Nửa đêm canh ba, đại nhân chạy vào núi Thương Mang làm gì?"

Ôn Liễu Niên nói, "Bản quan muốn đi thị sát một phen."

Mục Vạn Lô: ...

Cư nhiên là vì lý do này?!

"Nghe Tả hộ pháp nói, cương thi kia gọi là dã khôi, được cho là đồng hương của hai vị trang chủ." Ôn Liễu Niên tốc độ nói chuyện rất là thông thả.

Mục Vạn Lô vẻ mặt hơi cứng ngắc, nói, "Vừa rồi ta còn đang cùng Tả hộ pháp đàm luận việc này."

"Nga?" Ôn Liễu Niên hơi khôi phục tinh thần một chút, "Vậy kết quả thế nào?"

"Đã khô thật sự là vật ở Miêu Cương." Mục Vạn Lôi nói, "Bất quá đã tuyệt tích nhiều năm, không biết vì sao đột nhiên lại xuất hiện ở trong núi Thương Mang."

Ôn Liễu Niên nói, "Tả hộ pháp cũng nói như vậy."

"Vừa rồi Mục trang chủ còn nói một chuyện." Hoa Đường nói.

"Chuyện gì?" Ôn Liễu Niên hỏi.

Hoa Đường nói, "Hổ Đầu bang rất có khả năng có liên quan đến Miêu Cương."

"Thật sao?" Ôn Liễu Niên hai mắt sáng lên.

Triệu Việt ở trên xà nhà nghĩ, mọt sách thật sự đúng là rất biết diễn kịch.

Hoa Đường gật đầu, "Ngày đó mật thám không suy nghĩ cẩn thận, qua chuyện này có Mục trang chủ nhắc nhở, lại cân nhắc có lẽ thật sự là đúng."

"Nếu Hổ Đầu bang thật sự có liên quan đến môn phái Miêu Cương, vậy đã khô xuất hiện trong núi Thương Mang cũng liền có thể giải thích rõ ràng." Ôn Liễu Niên nói, "Bản quan nghĩ là rất có khả năng."

"Vậy bước tiếp theo đại nhân tính toán làm thế nào?" Mục Vạn Hùng nắm chặt cơ hội hỏi.

Ôn Liễu Niên nói, "Tăng mạnh phòng thủ."

Mục Vạn Hùng cơ hồ muốn rít gào, vì sao hãn vẫn là muốn phòng thủ phòng thủ phòng thủ phòng thủ????

Ôn Liễu Niên nói, "Chờ sau khi bản quan dưỡng thương xong, lại bàn bạc kỹ hơn."

"Đại nhân e là phải chuẩn bị trước một bước." Mục Vạn Hùng nói bóng nói gió, "Nếu thật sự là Hồ Đầu bang ở sau lưng tác loạn, tuyệt đối không có khả năng đơn giản chỉ dưỡng một hai con như vậy. Nếu quan phủ không nghĩ biện pháp công phá sớm một chút, thì chỉ sợ đến lúc đó sẽ có vài trăm dã khôi đồng thời chạy ra núi, đến lúc đó chỉ sợ dân chúng sẽ nhận phải thương tổn."

"Ý của Nhị trang chủ, là nói dã khôi sẽ không tồn tại một mình, trong núi rất có khả năng còn một đồng?" Ôn Liễu Niên nghe vậy, sắc mặt lại trắng bệch.

"Không sai." Mục Vạn Hùng gật đầu.

Ôn Liễu Niên nói, "Nếu thật sự là như vậy, vậy thì càng không thể hành động thiếu suy nghĩ."

Mục Vạn Hùng: ...

Vì sao không phải là tấn công suốt đêm?!

"Trong núi đều là thổ phỉ người sống, cường công vẫn còn có thể nói được, nhưng nếu đối phương lộng một đồng quái vật, cứng đối cứng chúng ta chẳng phải là rất chịu thiệt sao?" Ôn Liễu Niên lo lắng, "May mắn có nhị trang chủ nhắc nhở a, bằng không bản quan còn muốn chờ sau khi thương thế lành, liền xem thử có thể nghĩ biện pháp tấn công núi hay không, như vậy chuyện này vẫn cứ kéo dài thêm đi."

Mục Vạn Hùng ngực khó chịu, chính mình lúc này rất cuộc xuất phát từ tâm tính gì, lại nói một câu như vậy?!

Hoa Đường cũng là có chút buồn cười -- Đại nhân từ thành Vân Lam đến Thương Nhĩ châu này, công phu làm người ta ghen hòng tựa hồ như đón gió gặp bão a.

Ôn Liễu Niên chống người nhích vào bên trong, lại cảm thấy bên tay tựa hồ có cái gì đang động, vì thế cúi đầu nhìn lướt qua.

Hồng giáp lang lúc lắc đẩy xúc tu, thân thiện nhìn hẳn chào hỏi.

Ôn Liễu Niên nhất thời sắc mặt tái nhợt, cơ hồ ngay cả tóc gáy cũng đều dựng đứng lên !

Lại lại lại đây?!

Triệu Việt ở trên xà nhà nhìn thấy, nhất thời toàn thân cũng chột lạnh, nó chạy xuống lúc nào vậy?!

"Đại nhân làm sao vậy?" Hoa Đường cùng hai huynh đệ Mục gia cũng nhìn ra hẳn khác thường.

Hồng giáp lang hoạt động xúc giác một chút, tính toán nhanh chóng bò vào trên chần.

Ôn Liễu Niên nhanh tay lẹ mắt, nhanh chóng đem nó chụp ở dưới tay, miễn cho bị Mục Vạn Lô cùng Mục Vạn Hùng phát hiện.

Triệu Việt giật mình mở to mắt, không sợ a?

Bốn phía nháy mắt trở nên tối như mực, bất quá Hồng giáp lang lại rất cao hứng, cảm thấy tốt hơn so với bò ở trong chần.

Cảm nhận được nó đang dùng đầu cọ cọ tay mình, Ôn Liễu Niên cơ hồ muốn ngất xỉu.

"Đại nhân, người không sao chứ?" Hoa Đường ngồi ở bên giường, lo lắng nhìn hẳn.

Ôn Liễu Niên nói, "Bản quan đột nhiên cảm thấy tim... đập nhanh."

Hoa Đường giúp hắn thử mạch, "Hắn là cổ độc chưa rõ, thân thể đại nhân lại yếu, nghỉ ngơi nhiều một lúc là tốt rồi."

Ôn Liễu Niên nói, "Được."

"Vậy Ôn đại nhân nghỉ ngơi đi, chúng ta cũng không quấy rầy nữa." Mục Vạn Lô thức thời đứng lên, "Cáo từ."

"Cáo từ..." Ôn Liễu Niên không kìm hãm được run lấy bầy.

Mục Vạn Hùng trong lòng nghi hoặc, bất quá cũng không hỏi nhiều.

Đợi đến khi hai người bước ra ngoài, không đợi Hoa Đường hỏi rõ, Ôn Liễu Niên liền đã a a từ trên giường nhảy xuống, thậm chí cũng bất chấp đầu vai còn có vết thương chưa lành.

Hoa Đường nhanh chóng đỡ lấy hắn, "Đại nhân đừng lo."

Ôn Liễu Niên chân trần chạm ở dưới giường, tứ chi lạnh lẽo đảm liệt hồn phi.

Mình vừa rồi sờ soạng một con đại trùng tử !

Sờ soạng một con đại trùng tử !

Một con đại trùng tử !

Đại trùng tử !

Hồng giáp lang nằm sấp ở trên chăn, vui vẻ lúc lắc xúc tu -- Còn muốn chơi trò chụp kín mít một lần nữa !

Hoa Đường: ...

Ôn Liễu Niên đầu gối nhũn ra.

Triệu Việt từ xà nhà nhảy xuống, đưa tay đem người đỡ lấy.

Hoa Đường giật mình, "Triệu đại đương gia ở đây?" Chính mình vừa rồi thế nhưng một chút cũng không phát hiện.

"Sư phụ tự nghĩ ra một bộ pháp quy tức, nếu ta muốn tàng, không ai có thể tìm được." Triệu Việt chủ động giải thích.

"Thì ra là như vậy." Hoa Đường nói, "Còn tưởng đại đương gia trở về."

Hồng giáp lang lăn đến trên mặt đất nhanh chóng bò lại đây, tính toán giống như thường lui tới chờ ở trong ngực Triệu Việt.

Trước khi Ôn Liễu Niên ngắt xiu, Triệu Việt đem người đánh ngang ôm lên một phen, an ủi nói, "Không có việc gì."

Hoa Đường nhặt Hồng giáp lang lên.

"Đêm nay nó liền phiên toái Tả hộ pháp." Triệu Việt nói.

Hoa Đường gật đầu, "Không thành vấn đề."

Hồng giáp lang đầu nhoáng lên một cái, cảm thấy màu sắc y phục của Hoa Đường rất giống mình.

Triệu Việt nói, "Đa tạ."

"Đại đương gia khách khí, vừa lúc mang nó về làm bạn với Thanh đầu Cổ Vương." Hoa Đường nói, "Vậy đại nhân nghỉ ngơi sớm một chút, ngày mai ta lại đến."

Ôn Liễu Niên hơi thở mong manh, "Tả hộ pháp cũng ngủ sớm một chút."

Triệu Việt nghe thấy rất đau đầu, thanh âm này, là đói bụng ba ngày chưa ăn sao.

Đợi sau khi Hoa Đường đi, Triệu Việt đem Ôn Liễu Niên đặt ở trên ghế ngồi, lại từ trong ngăn tủ lấy đệm chăn ra, giúp hăn đem toàn bộ đồ đạc trên giường đổi một lần, "Như vậy được chưa?"

Ôn Liễu Niên chỉ huy, "Gối đầu cũng đổi đi."

Triệu Việt nói, "Hồng giáp lang lại không có bò lên trên gối đầu."

Ôn Liễu Niên nói, "Đổi đổi hết đi !"

Triệu đại đương gia đành phải đổi.

Rất vất vả hầu hạ tổ tông lên giường, Ôn Liễu Niên lại nói, "Còn chưa rửa tay."

Triệu Việt kiên nhẫn lấy nước ấm tới, lấy khăn tay giúp hăn rửa một lần, rửa một lần, lại rửa một lần, cuối cùng còn dùng Thanh Đăng tán bôi tượng trưng, lại rửa một lần cuối cùng.

Ôn Liễu Niên tay đỏ bừng.

Triệu Việt nói, "Như vậy cũng được rồi đi."

Ôn Liễu Niên nói, "Không sai biệt lắm."

Triệu Việt: ...

Da cũng sắp rớt một lớp, còn ở đó mà không sai biệt lắm?

Ôn Liễu Niên bi phẫn, "Người vì sao không coi chừng nó cho tốt?!"

Triệu Việt nói, "Không chú ý."

Ôn Liễu Niên hỏi, "Nó vẫn chờ ở trên người người?"

Triệu Việt do dự một chút, nói, "Đúng."

Ôn Liễu Niên choáng đầu hoa mắt, "Lúc ôm ta thì sao?"

Triệu Việt nói, "Cũng vậy."

Ôn Liễu Niên quyết định rất nhanh rụt lui vào trong giường, "Về sau cách xa ta một chút !"

Triệu Việt: ...

Ôn Liễu Niên còn đang cọ tay trên ga trải giường.

"Người rớt cuộc đang sợ cái gì?" Triệu Việt rất đau đầu lại cực kì khó hiểu.

Ôn Liễu Niên đúng lý hợp tình, "Trùng tử còn không đáng sợ?!"

Triệu Việt cắn răng, "Người ngay cả cương thi cũng gặp qua."

Ôn Liễu Niên nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, "Cương thi cũng không phải trùng tử !"

Triệu Việt chán nản, nói đạo lý cùng mọt sách là không có khả năng !

Nhất thời não nóng không được khai thông, Triệu đại đương gia thốt ra một câu, "Cương thi cũng là được luyện ở trong mộ, sao người biết trên người hãn không có cổ trùng?"

Ôn Liễu Niên nghe vậy, cả người rõ ràng ngốc một chút.

Triệu Việt: ...

Ôn Liễu Niên thông thả cúi đầu, đưa mắt nhìn miệng vết thương trên vai mình.

Triệu Việt có chút muốn cắn đầu lưỡi, "Cái kia, ta nói lung tung."

Ôn Liễu Niên sắc mặt do trắng biến xanh, xanh biến đen, cuối cùng lại biến thành trắng, sau đó mềm nhũn hôn mê bất tỉnh.

Trên người cương thi có cỗ trùng chụp bả vai mình...

Cương thi có cỗ trùng chụp bả vai mình...

Cương thi...

Cỗ trùng...

Bả vai...

"Uy !" Triệu Việt bị dọa không hề nhẹ, chạy lên phía trước ôm lấy hãn.

Chỉ trong nháy mắt, Hoa Đường Tiểu Ngũ ám vệ cùng với Lục Truy nghe tin đuổi tới, đều đứng ở trong phòng ngủ, dùng ánh mắt cực độ khiến trách nhìn hãn.

Hồng giáp lang ngồi xổm trên đầu Tiểu Ngũ, cũng đồng thời vô giúp vui.

Triệu Việt lao tâm lao lực quá độ, "Ta biết sai rồi."

"Đại nhân lá gan kỳ thật không nhỏ, nhưng sợ mấy thứ này." Hoa Đường nói, "Hãn vừa mới dùng tay che Hồng giáp lang, thì toàn thân đã phát lạnh, đại đương gia sao còn có thể dùng cỗ trùng dọa hãn?"

Đúng vậy đúng vậy! Tập thể ám vệ gật đầu, lúc trước khi ở thành Vân Lam, trong huyện nha cần mua nhất là các loại thuốc đuổi côn trùng, ngay cả giun đất cũng chỉ có thể chờ ở trong hoa viên, nếu là khi ở thư phòng nhìn thấy một con nhện, vậy cho dù đại nhân không ăn không ngủ, cũng muốn kêu gọi người đem nó đập chết mới thôi !

Lục Truy ân cần, "Đại nhân không có việc gì đi?"

"Không có việc gì ngược lại là không có việc gì, chỉ sợ là khi tỉnh lại suy nghĩ rõ thì sẽ hơi đau đầu." Hoa Đường nói, "Cũng không biết phải bao lâu mới có thể trở lại bình thường."

Triệu Việt vô cùng ảo não.

Chính mình vừa rồi nhất định là trúng tà, cứ nhiên mới cùng một sách tranh miệng lưỡi coi ai lợi hại hơn?!

Sau khi lưu lại một bình dược, Hoa Đường cùng mọi người rời khỏi phòng ngủ, đầu sỏ gây chuyện tất nhiên phải ở lại tiếp tục chiếu cố bệnh nhân, về phần Hồng giáp lang, mọi người lập tức tỏ vẻ chúng ta có thể thay phiên nhau chăm sóc, đại đương gia gần đây vẫn là không nên đụng vào nó thì tốt hơn !

Ôn Liễu Niên ở trong mộng lông mi run rẩy, ngủ đến cực kỳ không an ổn, hiển nhiên là đang nằm mơ.

Triệu Việt buồn rầu dựa vào ở bên giường, vươn tay vỗ nhẹ lưng hẳn.

Cũng không biết sáng mai thức dậy phải đỡ thế nào.

Quân doanh ngoài thành, Mục Vạn Hùng đang phi thường khó chịu, ở trong lều trại xoay quanh.

Mục Vạn Lôi trầm giọng quát lớn, "Ngồi xuống !"

"Người nói hẳn rảnh rồi không có việc gì làm, hơn nửa đêm chạy tới núi Thương Mang làm gì?" Mục Vạn Hùng hung hăng ngồi ở trên ghế, "Quả thực chính là tự tìm đường chết !"

Mục Vạn Lôi trong lòng lo âu, cũng không nói tiếp.

Dã khôi thật sự là do một tay hẳn khống chế, âm thầm lấy máu nuôi nấng trăm chân cổ hơn nữa tạt nhập loạn táng trong hãm, vốn dĩ nghĩ ít nhất còn

phải nửa tháng nữa mới có thể được việc, lại không đoán được không biết vì sao, sẽ có một khối thi thể được luyện xong trước, không chỉ chạy tới núi Thương Mang, còn vừa vặn làm Ôn Liễu Niên bị thương.

Tri Phủ bị thương, thì có ý nghĩa chuyện diệt trừ thổ phỉ lại phải kéo dài, hơn nữa đêm nay Mục Vạn Hùng lại nói câu 'Dã khôi không có khả năng tồn tại một mình', cho dù vài ngày sau toàn bộ thi thể trong bãi tha ma đội mồ sống lại, cũng sẽ bị quan phủ cho rằng trong núi còn có nhiều hơn, chỉ sợ càng sẽ không hành động thiếu suy nghĩ. Nghĩ đến đây, trong lòng khó tránh khỏi càng thêm khó chịu nghẹn khuất.

Mục Vạn Hùng hết lần này tới lần khác không thức thời, còn ở một bên hỏi, "Đại ca thấy thế nào?"

"Ta còn có thể thấy thế nào?!" Mục Vạn Lôi hung hăng ném vỡ một chén trà.

Mục Vạn Hùng sắc mặt cứng ngắt, xoay người bước ra đại trường.

"Cãi nhau sao?" Cách đó không xa, Mộc Thanh Sơn vừa bồi Thượng Vân Trạch tuần tra xong, vừa tính toán trở về nghỉ ngơi liền vừa vặn thấy được một màn như vậy.

"Tám chín phần là vậy." Thượng Vân Trạch nói, "Hai huynh đệ bọn hăn vừa mới đến phủ nha, hăn là lại bị đại nhân làm cho tức giận."

Mộc Thanh Sơn cười hì hì.

"Người cũng không thể gian trá giống đại nhân như vậy." Thượng Vân Trạch mang theo hăn đi vào lều trại.

"Đại nhân không phải gian trá, mà là thông minh." Mộc Thanh Sơn nói, "Bất quá ta vẫn là không thông minh."

"Quá thông minh cũng vô dụng, như bây giờ là vừa vặn." Thượng Vân Trạch nói, "Không quá ngu ngốc, cũng không quá phận thông minh khiến người ta chán ghét."

"VẬY người suốt ngày bảo ta một sách." Mộc Thanh Sơn đưa tay vói vào trong nước ấm, rửa mặt.

"Kêu người một sách, là vì thích người." Thượng Vân Trạch ở một bên bình tĩnh nói.

Mộc Thanh Sơn lấy khăn tay lau mặt, "Mới không phải, hồi trước vừa mới đến học đường, mọi người đều gọi ta là tiểu Sơn tử, chỉ có cái tên mập mạp chán ghét kia, vẫn cứ kêu ta một sách !"

"Sao lại chán ghét?" Thượng Vân Trạch buồn cười nhìn hẳn.

"Thường xuyên sao chép công khóa của ta, cướp cơm trưa của ta, còn nhéo mặt của ta." Mộc Thanh Sơn nói.

Nghe hai câu trước còn không có gì, đến một câu cuối cùng, Thượng bảo chủ lập tức nhú mày, "Không được để cho người khác nhéo mặt của người !"

"Ta đánh không lại hẳn." Mộc Thanh Sơn súc miệng, hàm hàm hồ hồ nói, "Hơn nữa người cũng thường xuyên nhéo mặt của ta."

Thượng Vân Trạch dừng một chút, nói, "Ta không giống với người khác."

"Không giống chỗ nào?" Mộc Thanh Sơn lau miệng.

Thượng Vân Trạch suy nghĩ một chút, không nghĩ ra cái cơ nào tốt, đơn giản nói trắng ra, "Tóm lại mặt của người chỉ có ta mới được phép nhéo."

Mộc Thanh Sơn bĩu môi, đá giày trèo lên giường ngủ.

Thượng Vân Trạch rửa mặt xong, cũng chen ở bên cạnh hắn."Đi xuống !"

Mộc Thanh Sơn đuổi người, "Người rõ ràng cũng có giường của mình !"

Thượng Vân Trạch nói, "Người muốn theo ta đến kinh thành không?"

"Kinh thành?" Mộc Thanh Sơn nghe vậy có chút ngoài ý muốn, "Đến kinh thành làm gì?"

"Đi dạo." Thượng Vân Trạch nói, "Cũng không thể vẫn cứ ở thành Thương Mang mãi được, cũng nên đi đến nơi khác nhìn thử."

"Người muốn đi sao?" Mộc Thanh Sơn nhìn hắn, có chút khẩn trương.

Thượng Vân Trạch nói, "Người muốn ta đi không?"

Mộc Thanh Sơn lắc đầu, "Tất nhiên không muốn."

Thượng Vân Trạch cười cười, giúp hắn đem lọng tóc vén đến sau tai, "Ta muốn đi, bất quá không phải bây giờ, mà là chờ sau khi tiêu diệt nạn trộm cướp xong, cũng sẽ không đi quá lâu, xong chuyện thì trở lại."

"Muốn đi làm gì?" Mộc Thanh Sơn hỏi.

"Chuyện thương lộ, thuận tiện vấn an vài lão bằng hữu." Thượng Vân Trạch nói, "Chơi rất vui, cùng đi được không?"

Kinh thành a... Mộc Thanh Sơn tâm hơi động, học thức của mình không tính là uyên bác, trong nhà cũng không tính là giàu có, cho nên vẫn luôn không dám nghĩ tới muốn đi tham gia thi đình khoa cử, nhưng nếu có thể đến kinh thành một chuyến, coi như là hiếm khi gặp được cơ hội.

"Im lặng ta coi như người đồng ý?" Thượng Vân Trạch nói, "Nhưng không được đổi ý."

"Vậy đại nhân bên này thì sao?" Mộc Thanh Sơn do dự hỏi.

"Ta tất nhiên sẽ bồi hấn một sư gia, tạm thời thay vào chỗ của người." Thượng Vân Trạch nói, "Huống hồ cho dù tương lai người Truy Ảnh cũng rời đi, cũng còn có hai vị đương gia Triều Mộ nhai, bên cạnh đại nhân cũng không thiếu người."

"... Ừm." Mộc Thanh Sơn do dự gật đầu, "Vậy để ta suy nghĩ."

Thượng Vân Trạch tâm tình rất tốt, lấy ngón tay nhẹ nhàng khều khều chóp mũi hấn, "Ngủ đi."

Mộc Thanh Sơn hơi đỏ mặt, xoay người đưa lưng về phía hấn, tim đập thật sự rất nhanh.

Thượng Vân Trạch phất tay tắt đèn, cũng không về giường của mình.

Tuy nói đã đến cuối xuân, bất quá sơn khẩu vẫn là rất lạnh, hiển nhiên hai người chen cùng một chỗ càng ấm áp a...

Sáng sớm ngày hôm sau, chim sẻ trong viện phủ nha kêu riu rít, Ôn Liễu Niên một tay lười biếng duỗi eo, mở to mắt nhìn đỉnh giường ngấn người.

Mặt Triệu Việt xuất hiện ở không trung.

Ôn Liễu Niên: ...

"Tình?" Triệu đại đương gia hỏi thử, hơn nữa âm thầm hi vọng hấn đã quên 'trò đùa ác liệt' tối hôm qua.

Ôn Liễu Niên nhìn thẳng hấn một lát, sau đó mặt lại trắng bệch.

"Uy uy !" Triệu Việt lần đầu tiên biết cái gì gọi là khóc không ra nước mắt, vì sao còn chưa quên a !

Ôn Liễu Niên run rẩy.

"Tối hôm qua là ta nói lung tung, người đừng tưởng là thật." Triệu Việt nhanh chóng nói, "Dã khôi cụt tay ngày đó đã bị Lục Truy tìm trở về, da thịt vô cùng nhẵn nhụi, quả thực so với tay của ta còn sạch hơn."

Ôn Liễu Niên choáng càng thêm choáng.

"Là thật." Triệu Việt đỡ hấn ngồi dậy, "Tối hôm qua mọi người đều trách ta nói đùa không biết nặng nhẹ, lần sau sẽ không lấy lý do này nữa."

"Vậy Hồng giáp lang đâu?" Ôn Liễu Niên hỏi.

"Ở chỗ Lục Truy." Triệu Việt nhanh chóng phủi bỏ quan hệ.

"Thật sự không ở trong người người?" Ôn Liễu Niên rõ ràng không tin.

"Thật sự không ở đây." Triệu Việt cởi vạt áo của mình ra, "Không tin người tìm thử xem."

Ôn Liễu Niên thử, tay cách lý y đè lên lồng ngực hấn.

Tiểu Ngũ vừa lúc bưng một chén cháo tiến vào.

Y phục Triệu đại đương gia mở rộng.

Tay Ôn Liễu Niên đang phủ lên trên ngực hấn.

Hai người đồng loạt quay đầu nhìn hấn.

Tiểu Ngũ bình tĩnh nói, "Không biết vì sao, ta gần đây có chút hoa mắt, thường thấy không rõ này nọ."

Ôn Liễu Niên quan tâm nói, "Vậy thì mau uống thuốc đi, đừng để lâu."

"Không sai." Tiểu Ngũ đi về phía trước một bước, đem cháo đặt lên bàn, sau đó xoay người mau chóng rời khỏi.

Tuy rằng kỹ xảo biểu diễn vẫn còn trực trặc, nhưng ít nhiều cũng biểu đạt ra chủ đề cơ bản 'Ta cái gì cũng không phát hiện' này.

Vật biểu tượng ở trên nóc nhà tỏ vẻ rất vui mừng.

"Người xem, thật sự không có." Triệu Việt tiếp tục nói.

Ôn Liễu Niên giở trò, sờ soạng trước ngực hấn một lần, thậm chí ngay cả thắt lưng cũng không bỏ qua.

Triệu Việt nói, "Như thế nào?"

Ôn Liễu Niên cảm khái, "Đại đương gia đáng người còn rất tốt."

Triệu Việt: ...

Sờ soạng hết nửa ngày, không phải đang sờ Hồng giáp lang sao?

Ôn Liễu Niên bình tĩnh thu tay lại, "Về sau không được làm ta sợ."

Triệu Việt gật đầu, tâm nói ta sao dám được, một đám người đứng xung quanh phòng, may mà tối hôm qua không trở về, bằng không nói không chừng sẽ bị Lục Truy mắng đến hơn nửa đêm.

Ôn Liễu Niên nói, "Hồng giáp lang cũng không thể chạy loạn khắp nơi."

Triệu Việt nói, "Ta sẽ canh chừng nó."

Ôn Liễu Niên lại bổ sung, "Lúc ôm ta không được phép giấu Hồng giáp lang trong người."

Triệu Việt ngăn người, nghe ý tứ này là... Về sau còn muốn ôm a?

"Thế nào?" Ôn Liễu Niên nhìn hẳn.

Triệu Việt tiếp tục gật đầu, "Được."

"Tạm thời hết rồi." Ôn Liễu Niên nói, "Về sau nghĩ ra, lại bổ sung vào."

Triệu Việt một bên giúp hẳn kiểm tra miệng vết thương, một bên đáp ứng toàn bộ, sau đó lại là giúp rửa mặt, thay y phục, thẳng đến lúc dứt điểm tâm mới phản ứng kịp -- Ta vì sao phải nghe lời một sách như vậy?

Quả thực nghĩ không ra.

THỔ PHỈ CÔNG LỢC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 53: Đại Đường Gia, Người Đỏ Mặt Cái Gì???

Tuy nói có Hoa Đường dốc lòng chăm sóc, bất quá Ôn Liễu Niên dù sao cũng là người đọc sách, không có võ công trụ cột lại nhận không ít kinh hách, cho nên hơn phân nửa thời gian vẫn là nằm trên giường, đọc sách gần người, lại lén lút suy nghĩ chút công sự, cũng khó được tự tại.

Thừa dịp Lục Truy đang ngủ trưa, Hồng giáp lang từ trong phòng chuồn ra ngoài, lúc lắc một đường bò đến tiểu viện Triệu Ngũ, ngồi xồm trên cửa cẩn thận nhìn vào bên trong.

"Sao người lại tới đây." Hoa Đường liếc thấy một cái đầu nhỏ màu đỏ lớn bằng đồng tiền, vì thế cười cười vươn tay, "Tìm Cổ Vương sao?"

Hồng giáp lang nhanh chóng bò vào trong lòng bàn tay nàng, thân thiết cọ cọ xúc tu.

Hoa Đường cầm chung nhỏ ra, đem Thanh đầu Cổ Vương thả ra.

Thanh đầu béo lười biếng nằm sấp, động cũng không muốn động.

Hồng giáp lang vèo vèo bò đến bên cạnh nó, mặt dày mà dạn cọ xúc tu -- Bởi vì trời sinh rất uy mãnh, cho nên chỉ cần nơi có Hồng giáp lang, cổ trùng còn lại chỉ e là sợ tránh còn không kịp, chỉ có Cổ Vương là không sợ nó, Thanh đầu cổ vương bước ra từ Truy Ảnh cung thì lại càng không sợ, cho nên cũng mặc kệ nó đang có ý đồ quẩn quanh xúc tu, như trước nằm sấp ngủ gật.

"Sao lại nhìn chăm chăm trùng tử." Triệu Ngũ sau khi vào phòng bắt đặc dĩ, "Đã bảo người là nên hảo hảo ngủ trưa."

Mấy ngày nay vẫn ở phòng khám nghiệm tử thi nghiên cứu vài thi thể kia, lại phải chiếu cố chuyện phủ nha, còn phải phối thuốc giải độc cho đại nhân, cơ bản vẫn không nghỉ ngơi tốt.

"Lần sau lúc trở về Vân Nam, người cũng giúp ta bắt một con Hồng giáp lang đi." Hoa Đường dùng gậy nhỏ bát lộng hai con bọ một chút, "Bình thường chơi cùng Cổ Vương, một đỏ một xanh cũng rất dễ nhìn."

"Được." Triệu Ngũ gật đầu đáp ứng, "Bất quá đây là chuyện sau này, hiện tại hảo hảo nghỉ ngơi trước đi."

"Ta đi ngủ một giấc, người mang Cổ Vương đi bắt chút trùng tử đi." Hoa Đường nói.

Triệu Ngũ nhú mày, "Lại ăn sao? Hôm trước vừa ăn một đồng lớn."

"Cho Hồng giáp lang ăn." Hoa Đường nói, "Nó không tự mình dẫn trùng tử được, Triệu đại đương gia gần đây đại khái cũng không có tâm tư đi bắt, đều ăn thịt bò thịt heo, màu sắc trên lưng giáp sẽ tối đi, độc tính trên người cũng sẽ yếu bớt."

Triệu Ngũ gật đầu, mang thanh đầu Cổ Vương cùng Hồng giáp lang ra cửa.

Trong tiểu viện bên kia, Ôn Liễu Niên đang phơi nắng, bên cạnh bày một bàn điểm tâm, một bình trà, cùng với một mỹ nam tử anh tuấn say đắm.

"Không được phép ăn nữa." Triệu Việt dè tay hăn lại.

Ôn Liễu Niên cường điệu, "Đây là điểm tâm của Thượng bảo chủ."

Triệu Việt: ...

Cho nên người vẫn cứ ăn sao?!

Ôn Liễu Niên lại nói, "Bánh vừng nhân đậu."

"Nhân gì cũng không được ăn." Triệu Việt bưng đĩa đi, "Đợi lát nữa còn phải ăn cơm."

Ôn Liễu Niên ngáp một cái, cũng là không tiếp tục giành, nhắm mắt lại tính toán tiếp tục phơi nắng.

Triệu Việt nhú mày ngồi ở bên cạnh hẳn, "Đứng lên đi dạo một chút."

"Không đi." Ôn Liễu Niên không muốn động.

Triệu Việt dọa hẳn, "Ăn xong liền ngủ sẽ mập."

"Vậy thì sao?" Ôn Liễu Niên ngáp một cái, "Béo một chút mới có quan uy."

Triệu Việt lại bị ghen trở về -- Một sách này rốt cuộc khi nào mới có thể không nguy biến?

Ôn Liễu Niên thích ý xoa bụng.

Nói thì nói không lại, vậy thì đành phải dùng vũ lực trấn áp.

Triệu Việt mạnh mẽ ôm hẳn lên, ra lệnh nói, "Đứng !"

Ôn Liễu Niên suy yếu nhắc nhở, "Ta là người bệnh."

"Mỗi lần như vậy, không cần dùng lý do giống nhau !" Triệu Việt gõ đầu hẳn.

Ôn Liễu Niên đành phải thông thả ở trong sân đi hai vòng, tượng trưng tiêu hóa một chút, hơn nữa hỏi, "Ta khi nào mới có thể trở về chỗ ở?" Tuy

rằng tòa nhà Thượng bảo chủ rất xa hoa, so với phủ nha cũng thoải mái hơn, nhưng suốt ngày ở trong này không có việc gì, cũng rất chán.

Triệu Việt nói, "Chờ sau khi vết thương của người bình phục."

Ôn Liễu Niên nói, "Vết thương của ta bình phục rất chậm."

Triệu Việt bất vi sở động, "Vậy thì chậm một chút lại trở về phủ nha."

Ôn Liễu Niên nói, "Thế nhưng trong núi..."

Triệu Việt cắt ngang lời hăn, "Mặc kệ trong núi là đang mạo hoàng kim hay là nháo quý, người cũng phải chờ sau khi thương thế lành mới được đi xem, không có đường thương lượng."

Ôn Liễu Niên ừ xù ngồi ở trên ghế, "Nga."

Triệu Việt: ...

Vẻ mặt tràn ngập biểu tình bị khi dễ a.

Ôn Liễu Niên nói, "Thế nhưng không có chuyện làm."

"Dường thương còn muốn làm gì?" Triệu Việt kiên nhẫn hỏi.

Ôn Liễu Niên nói, "Thiếu ánh sáng, lòng nóng như lửa đốt, lo lắng, nuốt không trôi."

Triệu Việt nói, "Tiếp tục nói một giỏ thành ngữ cũng vô dụng." Huống hồ nuốt không trôi ở chỗ nào, vừa nãy ăn một bàn lớn điểm tâm bánh vừng nhân đậu, còn uống hai bình trà.

Ôn Liễu Niên nói, "Vậy người kể cố sự cho ta nghe đi."

Triệu Việt trừng lớn mắt, "Kể cố sự gì?"

"Cố sự gì cũng được." Ôn Liễu Niên nói, "Đốt thời gian."

Triệu Việt nói, "Ta đi tìm Lục Truy." Hẳn chuyện gì cũng có thể kể.

"Được." Ôn Liễu Niên ngồi ở trên ghế, gương mặt bị phơi dưới nắng đỏ bừng, tóc mềm mại tinh tế, xiêm y nhiều nếp nhăn, cả người đều lười biếng, như là gãi một cái thì sẽ ngáp một cái.

Vì thế Triệu Việt liền dừng bước -- Bộ dáng y phục không chỉnh tề, tựa hồ cũng không tiện cho người khác nhìn, chung quy Tri phủ đại nhân bình thường vẫn là rất có uy nghiêm a.

Ôn Liễu Niên hỏi, "Đại đương gia không đi sao?"

Triệu Việt nói, "Ta vừa nghĩ, Lục Truy đại khái đang ngủ trưa."

Ôn Liễu Niên lại hỏi, "Lục nhị đương gia kể chuyện rất hay sao?"

Triệu Việt nói, "Kỳ thật cũng không hay lắm."

Ôn Liễu Niên: ...

Triệu Việt nói, "Lúc trước, có một tòa núi lớn."

Ôn Liễu Niên giật mình, "Đây là đang bắt đầu kể sao?" Quả thật là đường đột.

Triệu Việt rất hung, "Không thì thế nào? Chẳng lẽ còn phải xưng trước một đoạn sao?" Một sách thật nhiều chuyện.

Ôn Liễu Niên cười hì hì, "Cũng được a."

Triệu Việt giật giật tóc của hăn, tiếp tục kể, "Núi rất cao cũng rất lớn, bên trong có một con hồng hồ ly nhỏ."

Ôn Liễu Niên đáy mắt nghi hoặc, "Một con hồng hồ ly?"

Triệu Việt nói, "Còn có một con Dã Lang."

Ôn Liễu Niên: ...

Triệu Việt tiếp tục mặt không chút thay đổi kể chuyện, cuối cùng tiểu hồ ly cùng Dã Lang đồng thời tu luyện thành tiên, song song phi thăng, kết cục rất viên mãn.

Ôn Liễu Niên gãi gãi mặt.

Triệu Việt nói, "Kể xong rồi."

Ôn Liễu Niên rồi rậm nói, "Kỳ thật ta muốn nghe kể ... là chuyện trong chốn giang hồ." Không nghĩ tới nghe một đồng tử cùng hồ ly, còn ở trong thâm sơn giớ móng khoái trá xoay vòng vòng.

Triệu Việt vẻ mặt cứng đờ, lại cứng đờ, lại cứng đờ.

Vậy sao người không sớm nói rõ một chút ! Lại nói chuyện gì cũng được.

Ôn Liễu Niên nhanh chóng khen, "Câu chuyện của Đại đương gia cũng không tệ."

Triệu Việt nhìn hẩn.

Ôn Liễu Niên vẻ mặt vô tội.

Triệu Việt nói, "Người có phải là rất mắc cười hay không?"

Ôn Liễu Niên dùng sức lắc đầu.

"Giả bộ !" Triệu Việt hung hăng nhéo mặt hẩn.

Ôn Liễu Niên cười hì hì, nhích lại gần bên cạnh, "Đa tạ."

Khoảng cách hai người quá gần, Triệu Việt có chút không được tự nhiên, "Đa tạ ta làm gì."

"Đa tạ người chiếu cố ta." Ôn Liễu Niên rất nghiêm túc.

Triệu Việt nói, "Vốn dĩ cũng là trách nhiệm của ta."

Ôn Liễu Niên 'Ừ' một tiếng, sau đó liền lười biếng nhắm mắt lại, tính toán ngủ một lúc.

Triệu Việt ôm hẳn lên trên ghế, lại cảm thắm mông, trên đó có mùi thơm nhàn nhạt, giống như mùi trên người một sách.

Ôn Liễu Niên rất nhanh liền thiếp đi, hô hấp lâu dài.

Triệu Việt không kiêng nể gì nhìn hẳn, tầm mắt từ lông mi xê dịch đến mũi, cuối cùng dừng ở môi.

Nhìn rất mềm a...

Triệu Việt vươn tay đè.

Là rất mềm.

Vì thế tiếp tục đè.

Ôn Liễu Niên ở trong mộng lông mi run rẩy, đại khái là mơ thấy có người đang đút cơm, vì thế há miệng liền ngậm vào.

Đầu lưỡi mềm mại nhẹ nhàng đảo qua đầu ngón tay, Triệu Việt toàn thân tóc gáy dựng ngược, nhanh chóng giật tay về.

Ôn Liễu Niên hơi bất mãn, nhúu mày than thở hai câu, bởi vì còn chưa nếm được hương vị.

Lục Truy vừa vắn từ ngoài viện bước vào, nghi hoặc nói, "Mặt Đại dương gia sao lại đỏ như vậy?"

Triệu Việt nói, "Không có."

Lục Truy giật giật khóe miệng, nói chuyện cũng không thèm soi gương, đây không gọi là đỏ, vậy cái gì mới gọi là đỏ?

Triệu Việt xoay người vào phòng ngủ, lúc vào cửa còn vấp chân một cái.

Lục Truy: ...

Tuy rằng không biết lúc trước hai người bọn hắn đang làm cái gì, bất quá có một việc ngược lại là có thể khẳng định.

Đó chính là chính mình tựa hồ không nên xuất hiện.

Triệu Việt ở trong phòng đập vỡ chén trà.

Lục Truy nhanh chóng nói, "Ta đi, ta đi !"

Triệu Việt: ...

Lục nhị dương gia cơ hồ là nháy mắt liền biến mất.

Triệu Việt ở trong phòng khó chịu đi vòng vòng.

Chính mình gần đây đại khái là... Thật sự trùng tà.

"Nhị dương gia." Lục Truy vừa trở về chỗ ở, Triệu Ngũ liền mang theo Hồng giáp lang tiến vào, "Ta đưa nó trở về."

"Đa tạ." Lục Truy nói.

Triệu Ngũ nghi hoặc, "Xảy ra chuyện gì?" Như thế nào vẻ mặt đầy bối rối.

Lục Truy chầm chước dùng từ ngữ một chút, sau đó nói, "Vừa rồi ta muốn đến thăm Ôn đại nhân, chỉ là lúc đến có vẻ không thích hợp."

Triệu Ngũ nói, "Triệu đại đương gia cũng ở đó?"

Lục Truy gật đầu.

Triệu Ngũ nói, "Vậ thì khó trách."

Lục Truy: ...

Triệu Ngũ nói, "Lần sau vẫn là đợi đến lúc dùng cơm lại đến, tương đối ổn thỏa."

Cũng sẽ không nhìn thấy cái gì không nên thấy.

Lục Truy gật đầu, "Lời ấy rất đúng"

Triệu Ngũ nói, "Đại nhân tuy nói làm quan thanh liêm, bất quá trong nhà lại là phú hộ Giang Nam, cho nên rất nhiều quy củ."

Lục Truy nói, "Ta sẽ cùng với đại đương gia thương lượng đưa sính lễ."

Chuyện sính lễ không qua loa được.

Triệu Ngũ nói, "Nếu có chỗ nào cần Truy Ảnh cung hỗ trợ, thì cứ việc nói."

Lục Truy vỗ vai hắn, "Vậ thì đa tạ Triệu huynh trước."

Phú hộ Giang Nam, rất nhiều quy củ, muốn đến đề thân cũng sẽ không quá thuận lợi -- Con dâu thẹn thùng sau một đêm đột nhiên biến thành trắng hán uy mãnh, phỏng chừng cha mẹ nhà ai cũng sẽ không chịu được.

Vừa nghĩ đến chuyện cầu hôn này hắn là sẽ rơi xuống trên đầu mình, Lục nhị đương gia liền cảm thấy nhân sinh rất là u ám.

Có khi nào bị đánh ra ngoài hay không a...

THỔ PHỈ CÔNG LỰC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 54: Tiếng Động Ở Ngoài Vùng Hoang Vu!!!

Lúc dùng cơm chiều, Triệu Việt vẫn như cũ cầm bát đút hăn, trải qua vài ngày luyện tập, công lực đút cơm của Triệu đại đương gia là đột nhiên tăng mạnh, không chỉ biết thay phiên múc thịt cùng với thức ăn, còn sẽ chủ động hỏi muốn uống canh hay không.

Ăn xong hai chén cơm, Ôn Liễu Niên hài lòng ợ một cái, "Đa tạ."

Triệu Việt giúp hăn lau miệng, suốt ngày ngồi bất động, ngược lại là hoàn toàn không ảnh hưởng sức ăn, ăn một ngậm cũng không ít.

Ôn Liễu Niên đứng lên, "Ta ngủ một lát."

Triệu Việt quả thực muốn quỳ lạy hăn, "Vừa ăn xong liền ngủ a?" Còn ăn nhiều như vậy.

"Không có biện pháp." Ôn Liễu Niên nói, "Người lại không cho ta hỏi công sự, tình cũng không có việc gì làm."

"Ngoại trừ công sự, những chuyện còn lại không muốn hỏi sao?" Triệu Việt nắm chặt y phục hăn, "Hiện tại không được ngủ."

Ôn Liễu Niên nhanh chóng nói, "Vậy chuyện cương thi sao rồi?"

Triệu Việt: ...

Người quả thật đúng là sẽ tận dụng triệt để.

Ôn Liễu Niên bổ sung, "Còn có vài khối thi thể kia nữa."

Triệu Việt nói, "Vẫn là giống như lúc trước, cũng không có quá nhiều tiến triển."

Ôn Liễu Niên lại nói, "Ta khi nào mới có thể trở về?"

Triệu Việt nói, "Những lời này người lập lại ít nhất cũng có hai mươi lần."

Ôn Liễu Niên nói, "Ta là mệnh quan triều đình -- "

"Cầm bồng lộc triều đình, tất nhiên phải vì dân chúng mà làm việc."
Triệu Việt nói tiếp.

Ôn Liễu Niên: ...

Triệu Việt nói, "Lần sau có thể đổi lý do thoái thác khác."

Ôn Liễu Niên nói, "Ta sẽ tận lực."

Triệu Việt lắc đầu, "Hiện trong thành cùng trong núi Thương Mang đều rất an tĩnh, người Mục gia trang cũng không có động tĩnh gì khác thường, ngoại trừ xuất hiện vài thi thể, vết thương của người cùng dã khô, hết thảy vẫn như cũ."

Ôn Liễu Niên nhíu mày, "Hiện tại càng an tĩnh, chỉ sợ tương lai phong ba sẽ càng lớn."

"Vậy thì sao?" Triệu Việt nói, "Cho dù mảnh khoé thông thiên, cũng ngăn không được tâm muốn tác loạn của đối phương, chỉ có thể căn cứ theo manh mối mà suy đoán ra ý đồ bước tiếp theo của đối phương, sau đó binh đến tướng chặn, nước đến đất chặn, cần gì phải vì vậy mà ngày đêm lo lắng?"

"Ta biết có mọi người ở đây, hết thảy mọi chuyện cũng sẽ không có vấn đề, thậm chí sẽ làm so với ta còn tốt hơn." Ôn Liễu Niên rầu rĩ nói, "Nhưng

trong lòng ít nhiều gì cũng phải biết một chút, người cũng không thể cái gì cũng không cho ta hỏi."

Triệu Việt: ...

Ôn Liễu Niên vô tội nhìn hăn.

Triệu Việt thở dài, "VẬY bây giờ hỏi xong rồi, cũng đã biết rồi, cũng nên an tâm rồi chứ? Tiểu Ngũ tính toán ngày mai dẫn người đến Hồ Đầu Cương mật thám, xem thử có manh mối gì mới hay không, lại tìm tung tích của chim báo tang."

"Ừm." Ôn Liễu Niên gật đầu.

"Tả hộ pháp cũng nói, thân thể trụ cột của người không thể so với người luyện võ, lại trúng độc, dưỡng không tốt sẽ ngã bệnh." Triệu Việt nói, "Có chuyện gì mới, ta cũng sẽ giúp người xử lý, cứ việc an tâm nghỉ ngơi."

Ôn Liễu Niên chớp chớp mắt nhìn hăn.

Triệu Việt có chút không được tự nhiên, vì thế lườm hăn, "Nhìn cái gì !"

Ôn Liễu Niên cười hì hì.

Triệu Việt: ...

Ôn Liễu Niên nói, "Hôm nay còn phải bồi thuốc sao?"

Triệu Việt nói, "Đương nhiên phải bồi."

Ôn Liễu Niên ngoan ngoãn bước vào phòng.

Triệu Việt lãnh khốc đuổi kịp, bên tai hơi đỏ lên.

Thật không hổ là mỹ nam tử say đắm.

Ôn Liễu Niên ngồi ở bên giường cởi bỏ vạt áo, đem áo ngoài cùng lý y cởi ra, lộ ra bả vai cùng lồng ngực trắng nõn.

Triệu Việt giúp hăn cởi bỏ băng vải nhìn nhìn, "Sắp lành rồi, qua vài ngày nữa thì sẽ kết vảy."

Ôn Liễu Niên nói, "Có để lại sẹo không?"

Triệu Việt gõ gõ đầu hăn, "Đại nam nhân còn sợ có sẹo?"

Ôn Liễu Niên nghiêm túc nói, "Ta sợ sẽ không để lại sẹo."

Triệu Việt: ...

Ôn Liễu Niên tiếc nuối nói, "Bằng không chẳng phải là bị thương uổng phí sao."

Triệu Việt rất muốn mở đầu hăn ra, xem một sách này rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì?

Ôn Liễu Niên nói, "Để lại sẹo, tương lai bị người khác nhìn thấy cũng rất oai."

Triệu Việt trừng to mắt, "Người còn tính để cho người khác nhìn?"

Ôn Liễu Niên nói, "Lúc trước ở trong thành Vân Lam có tên bán thịt heo, đầu vai có một vết sẹo khá lớn, sau đó lại xăm một con hổ, muốn có bao nhiêu uy phong thì có bấy nhiêu uy phong."

Nếu có thể làm một con giống như vậy cũng không tệ lắm a.

Triệu Việt cả giận nói, "Nghĩ cũng đừng hòng nghĩ !"

Ôn Liễu Niên: ...

Vì sao đột nhiên lại lớn tiếng như vậy.

"Tả hộ pháp y thuật siêu quần, tương lai tất nhiên không sẽ để lại vết sẹo." Triệu Việt giúp hẳn đổi được.

Ôn Liễu Niên nói, "Không lưu sẹo cũng có thể xăm -- "

"Câm miệng !" Triệu Việt lờm hẳn.

Ôn Liễu Niên: ...

Triệu Việt giúp hẳn quấn lại băng vải, mọt sách thì nên trắng trắng mịn mịn như vậy, trên người xăm lão hồ thì còn ra bộ dáng gì.

"Sau lưng ngựa." Ôn Liễu Niên đột nhiên nói.

"Hửm?" Triệu Việt còn đang xuất thần, nghe hẳn nói một câu không kịp phản ứng, trực tiếp vòng tay qua bả vai của hẳn, "Ngựa ở đâu?"

Hai người ngồi mặt đối mặt, tư thế này mặc kệ nhìn từ góc độ nào, cũng rất giống ôm cùng một chỗ -- Hoặc vốn dĩ chính là ôm cùng một chỗ.

Ôn Liễu Niên nói, "Chính là chỗ đó."

Triệu Việt giúp hẳn gỡ hai cái, mới đột nhiên phản ứng kịp, tư thế này có vẻ không quá đúng, vì thế cả người đều dừng lại.

Ôn Liễu Niên bất mãn thúc giục, "Còn rất ngựa."

Triệu Việt rất là cứng nhắc, động tác cũng rất thông thả.

Ôn Liễu Niên ngược lại là rất thoải mái, thậm chí còn chủ động đem cằm đặt ở đầu vai hẳn

Triệu Việt: ...

Hô hấp nhẹ nhàng gợi lên vài sợi tóc, thổi vào cổ hơi ngựa, trong lòng cũng hơi ngựa.

Ôn Liễu Niên nói, "Gãi tiếp a~."

Mặt khác y phục một bên cũng trượt xuống đầu vai, lộ ra sóng lưng trắng nõn, trên thắt lưng tuy rằng nhiều thịt, bất quá còn rất mịn, nhìn cũng mềm.

Triệu đại đương gia đột nhiên liền cảm thấy miệng khô, đầu cũng rất bối rối, thế cho nên không nghe thấy tiếng gõ cửa bên ngoài.

Hoa Đường bưng chén thuốc tiến vào, phía sau còn có Lục Truy cùng ám vệ.

"Ôn đại... Ai nha !" Nhìn thấy y phục hai người không chỉnh tề ôm cùng một chỗ, Lục nhị đương gia nhận phải kinh hách nghiêm trọng, thế cho nên chữ 'Ai nha' cuối cùng cũng tràn đầy nhịp điệu, thật giống như là đang hát hí khúc.

Triệu Việt lãnh tỉnh kéo chặn qua, đem Ôn Liễu Niên bọc lại.

Ôn đại nhân vẻ mặt rất là đơn thuần, "Chúng ta vừa nãy chỉ là đang chải lưng."

"Gãi lưng a, chải lưng a." Ám vệ nhanh chóng phối hợp gạt đầu, bình thường chúng ta chải lưng cũng là loại tư thế này, ôm cùng một chỗ rất ấm áp, đem cằm đặt ở trên vai người khác cũng phi thường thuần khiết.

Nhìn ánh mắt Triệu Việt như là muốn giết người, Lục Truy thấy chính mình rất cần phải đi thấp hương đuổi xui xẻo.

Lúc trước mình đến đụng phải thì cũng thôi đi, vì sao lần này cố ý chọn đến cùng Tả hộ pháp, vẫn là bi đát như thế?

Chẳng lẽ hai người thời thời khắc khắc đều đang làm chuyện này?

Vừa nghĩ đến còn có loại khả năng này, Lục nhị đương gia nhất thời cả người đều không ổn.

Còn có thể được rồi hay không.

"Chúng ta là tới đưa thuốc cho đại nhân." Hoa Đường bình tĩnh buông chén thuốc, mặt không đổi sắc rất bình tĩnh, thật giống như là cái gì cũng không nhìn thấy.

Thật không hổ là Tả hộ pháp Truy Ảnh cung.

Ôn Liễu Niên nói, "Đa tạ."

"VẬY ĐẠI NHÂN HẢO HẢO NGHỈ NGƠI." Hoa Đường nói, "Chúng ta đi trước."

Ôn Liễu Niên nói, "Không ngồi một chút sao? Đại đương gia hôm qua vừa mua giúp ta bạch trà thượng hạng."

VẬY THÌ AI MÀ DÁM UỐNG ! Mọi người lập tức vẫy tay lui ra bên ngoài, đối trá khách sáo tỏ vẻ chúng ta gần đây không uống trà được, sau đó nháy mắt liền biến mất.

Triệu Việt: ...

Ôn Liễu Niên nói, "Mọi người có phải hiểu lầm gì rồi không?"

Triệu Việt nói, "Không cần quan tâm."

Ôn Liễu Niên nói, "Không giải thích sao?"

Triệu Việt hỏi, "Người muốn giải thích?"

Ôn Liễu Niên gãi gãi cằm, "Kỳ thật cũng không sao."

Triệu Việt cố gắng bình tĩnh, "Cứ như vậy đi."

Ôn Liễu Niên gật đầu, "Được."

Triệu Việt giúp hắn mặc y phục, "Thời gian còn sớm, đọc sách rồi ngủ đi."

"VẬY CÒN NGƯỜI?" Ôn Liễu Niên hỏi.

Triệu Việt nói, "Ta cùng người."

"ĐÊM MAI NGƯỜI CŨNG ĐẾN HỒ ĐÀU CƯƠNG MẬT THÁM SAO?" Ôn Liễu Niên nhìn hắn.

Triệu Việt nói, "Chờ người ngủ lại đi, sẽ có những người khác bảo hộ người."

Ôn Liễu Niên nói, "Phải cẩn thận."

Triệu Việt giúp hắn chỉnh lại tóc, "Ta biết."

Ánh nến trong phòng nhảy lên, Ôn Liễu Niên ngồi ở bên cạnh bàn, nghiêm túc ôm một quyển sách đọc.

Triệu Việt dựa vào bên giường nhìn hắn, cảm thấy quả nhiên là người đọc sách, xem sách cũng so với người bình thường dễ nhìn hơn, mắt sáng long lanh, liếc mắt nhìn một cái liền biết học thức uyên bác, văn chương phi phàm.

Ôn đại nhân hết sức chăm chú, tiếp tục xem tiểu thoại bản kỳ huyền trong tay.

Từ sau khi rời khỏi thành Vân Lam, đã rất lâu chưa đọc qua sách của Tần cung chủ cùng Thẩm công tử a... May mắn lần này ám vệ mang theo một ít đến.

Thật sự là thập phần phấn khích.

Quả thực muốn ngừng mà ngừng không được.

Trong quân doanh ngoài thành, Mộc Thanh Sơn cũng đang tản bộ tiêu thực cùng Thượng Vân Trạch, thẳng đến nửa đêm mới chậm rãi đi trở về.

"Sao lại đi nhanh như vậy?" Thượng Vân Trạch khó hiểu.

Mộc Thanh Sơn nói, "Xuyt..."

"Hử?" Thượng Vân Trạch càng buồn bực.

"Ở đây là bãi tha ma, đi nhanh một chút, đừng quấy rầy đến người qua đời." Mộc Thanh Sơn lôi kéo tay hắn, muốn nhanh chóng đi xuyên qua.

Thượng Vân Trạch tâm tình rất tốt, trở tay nắm chặt hắn.

Hai người đi còn chưa đi được hai bước, Thượng Vân Trạch lại đột nhiên dừng lại.

"Đi mau lên." Mộc Thanh Sơn phía sau lưng có chút run lên.

"Chờ một chút." Thượng Vân Trạch khẽ nhíu mày.

"Vì sao lại phải chờ?" Mộc Thanh Sơn còn tưởng hắn lại muốn đùa dai, vì thế bất mãn nói, "Đi mau lên !"

Thượng Vân Trạch nhẹ nhàng che miệng của hắn, "Không được nói."

Thấy vẻ mặt hắn không giống nói đùa, Mộc Thanh Sơn cũng khẩn trương lên.

Thượng Vân Trạch ngưng thần tĩnh khí, nhắm mắt lại nghe một lát, lại cảm thấy tựa hồ tiếng động gì cũng không có.

"Rốt cuộc làm sao vậy?" Bốn phía gió lạnh thổi từng trận, Mộc Thanh Sơn không tự chủ được liền nhích lại gần một chút.

"Không có việc gì, đại khái là ta nghe lầm." Thượng Vân Trạch chặn ngang ôm lấy hấn, thả người xuống núi trở về doanh trướng.

"Thật sự không có việc gì sao?" Mộc Thanh Sơn vẫn là có chút không yên lòng.

Thượng Vân Trạch cười cười, "Thật sự không có việc gì."

Mộc Thanh Sơn nói, "Nếu là có chuyện, người không được gạt ta."

Thượng Vân Trạch gật đầu, "Ngủ đi."

Mộc Thanh Sơn rửa mặt xong sau đó nằm lên giường, cũng cảm thấy tâm thần không yên, qua hồi lâu mới hỗn loạn ngủ đi.

Thượng Vân Trạch đem hương an thần dụi tắt trên đất, đi ra ngoài gọi đệ tử cùng ám vệ bảo hộ hấn, còn mình lại đến phía sau núi.

Cảm thấy bản thân hấn là không nghe lầm, vừa rồi ở trong bãi tha ma, xác thực như là có từng trận tiếng động sột soạt rất nhỏ.

THỔ PHỈ CÔNG LỰC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 55: Tác Dụng Của Hồng Giáp Lang!!!

Trong bãi tha ma gió lạnh thổi vù vù, Thượng Vân Trạch mang theo hai thủ hạ men theo đường cũ lên núi, quả nhiên liền nghe thấy tiếng sột soạt lúc trước vang lên, giống là có người đang dời thi thể.

Trên trời ánh trăng cuối tháng đỏ như máu, bốn phía càng âm trầm đáng sợ, Thượng Vân Trạch ngưng thần tĩnh khí đứng tại chỗ một lúc lâu, liền phát tay ý bảo thủ hạ, ba người lặng lẽ không một tiếng động rơi xuống trên một thân cây.

Trên trời ánh sao thưa thớt, cho nên đại khái chỉ có thể thấy mơ hồ, chỉ thấy bên trong hầm tối đen một mảnh, tựa hồ có bóng đen đang chậm rãi xuyên qua, động tác rất là cứng nhắc như là đang tìm cái gì. Loại cảnh tượng này thật sự quá mức dọa người, mặc dù Thượng Vân Trạch thân kinh bách chiến xuất thân giang hồ, trong lòng cũng có chút canh cánh không yên, thì đừng nói chi là hai người còn lại.

Một lát sau, động tĩnh trong hầm dần dần ngừng lại, bốn phía một lần nữa khôi phục yên tĩnh, qua hồi lâu cũng không có tiếng vang.

"Bảo chủ?" Một thủ hạ trong đó tính đến nhìn thử.

Thượng Vân Trạch lắc đầu, "Hiện tại đi xuống là rất mạo hiểm, thủ ở đây, đợi đến khi trời sáng lại nói."

Tuy rằng ánh sáng rất ảm đạm, nhưng là có thể xác định vừa rồi không có bất kỳ người nào hay là động vật từ trong hầm mộ chạy ra ngoài, chỉ có

thể chờ tới khi hừng đông, mới có thể thấy rõ trạng huống phía dưới rốt cuộc là thế nào.

Thủ hạ gật đầu, tiếp tục mai phục ở trên cây, chuyên tâm nhìn chăm chăm động tĩnh phía dưới.

Thời gian một đêm trôi qua rất nhanh, ngoài lều trại cũng dần dần ồn ào lên, Mộc Thanh Sơn lười biếng mở to mắt, dùng sức lười biếng duỗi eo.

Bên cạnh trống rỗng, đệm chăn cũng lạnh.

Mộc Thanh Sơn nghi hoặc quay đầu, sao lại không có người ở đây, gần đây mỗi ngày mở mắt thì có thể nhìn thấy a, chẳng lẽ xảy ra chuyện gì?

"Sư gia." Âm vệ đang ở ngoài cửa ăn điểm tâm, sau khi nhìn thấy hăn buông bát nói, "Bảo chủ cố ý dặn chúng ta mua đậu hủ hoa cùng bánh bao, lập tức liền trở về."

Thật sự là thập phần săn sóc, điểm này so với Triệu đại đương gia mạnh hơn rất nhiều.

"Hăn đi đâu rồi?" Mộc Thanh Sơn hỏi.

Âm vệ nói, "Núi Thương Mang, nghe nói muốn đến bãi tha ma xem thử."

"Bãi tha ma?" Mộc Thanh Sơn giật mình, "Chẳng lẽ tối hôm qua thật sự có tiếng động?"

"Không biết, chuyện còn lại Thượng bảo chủ cũng không nói rõ ràng, chỉ nói sáng nay trở về." Âm vệ nói, "Còn mang theo hai thủ hạ."

"Chỉ dẫn theo hai người?" Mộc Thanh Sơn nghe vậy càng lo lắng, sao lại mang ít người như vậy, trong bãi tha ma có tiếng động, vạn nhất thật sự gặp được cương thi bạo động thì phải làm sao?

"Sư gia không cần sốt ruột, bảo chủ cũng không giống như là người dễ xúc động." Âm vệ nói, "Nếu làm quyết định, hẳn là phải suy xét chu toàn mới đúng."

"Nhưng hiện tại cũng sắp giữa trưa rồi." Mộc Thanh Sơn nhìn sắc trời, "Không phải nói sẽ sớm trở về sao?"

Thấy vẻ mặt hần tràn ngập sốt ruột, âm vệ vừa tính toán đến ngọn núi xem thử, may mắn Thượng Vân Trạch ngược lại là trở về rất đúng lúc, "Sao lại đứng ở cửa?"

"Người cuối cùng cũng trở về." Mộc Thanh Sơn nhẹ nhàng thở ra.

"Sư gia vừa rồi nghe nói bảo chủ vào trong núi, rất là lo lắng." Âm vệ lập tức phát huy công năng tri kỷ tiểu quần bông, thêm mắm thêm muối nói, "Thậm chí còn muốn tự mình vào núi tìm, chúng ta đang khuyên nhủ."

Mộc Thanh Sơn: ...

Hắn không có không biết tự lượng sức mình như thế a.

"Trong thành này có bao nhiêu bãi tha ma?" Thượng Vân Trạch hỏi.

"Chỉ có một." Mộc Thanh Sơn trả lời, "Trong thành Thương Mang miệng ăn vốn dĩ không nhiều, miệng ăn người vô gia cư bên ngoài thì càng ít, trong bãi tha ma tổng cộng cũng không có bao nhiêu thi thể."

"Vậy thì tốt." Thượng Vân Trạch gật đầu, "Dùng lửa thiêu đi, tối hôm qua xác thực có cái gì đang bò ở bên trong. Sáng nay lúc nhìn lại, ngoại trừ thi thể ra thì cái gì cũng không có."

"Cương thi?" Âm vệ nghe vậy nhất thời nhú mày.

"Tám chín phần là vậy." Thượng Vân Trạch gật đầu.

"Vậy thì cần phải lén lút thiêu." Mộc Thanh Sơn nói, "Người địa phương đối với loại chuyện này rất kiêng kị, lại không biết chuyện đã khô, nếu là truyền ra ngoài nói quan phủ thiêu bãi tha ma, chỉ sợ sẽ ảnh hưởng đến đại nhân."

"Tất nhiên." Thượng Vân Trạch nói, "Ta sẽ cân nhắc chu toàn, hiện tại cũng có người Đẳng Vân bảo âm thầm canh giữ ở bãi tha ma, bất quá việc này phải làm càng sớm càng tốt, bằng không chỉ sợ sẽ có thêm nhiều nhiễu loạn."

Mộc Thanh Sơn gật đầu, "Vậy ta trở về tìm đại nhân."

Thượng Vân Trạch nói, "Ta đi với người."

"Người không nghỉ ngơi sao?" Mộc Thanh Sơn quan tâm nói, "Suốt cả đêm không ngủ."

Thượng Vân Trạch cười cười, "Ta không mệt."

Ám vệ ở bên cạnh kịch liệt tán đồng, lập tức tỏ vẻ Thượng bảo chủ sao lại có thể mệt được, rõ ràng võ công cao cường như vậy, đừng nói là một ngày một đêm không ngủ, cho dù là ba ngày ba đêm không ngủ cũng hoàn toàn không thành vấn đề, thậm chí còn có thể kéo dài đến mười ngày nửa tháng, thân thể cường tráng võ nghệ cao cường, vừa nghe liền biết phi thường có cảm giác an toàn.

Rất đáng giá để kí gửi chung thân.

Thượng Vân Trạch kéo tay Mộc Thanh Sơn qua, đồng thời nhanh chóng rời khỏi doanh trướng.

Mộc sư gia ngoan ngoãn chạy chậm đuổi kịp.

Hoàn toàn không muốn nghe tiếp a !

Ám vệ đứng thành một hàng, dùng ánh mắt phi thường hiền lành dõi theo hai người rời đi.

Cảnh tượng thập phần cảm động.

Trong phủ nha, Triệu Việt đang dứt Ôn Liễu Niên ăn điểm tâm, liền nghe có người ở bên ngoài lớn tiếng kêu, "Đại nhân !"

"Là sư gia trở lại." Ôn Liễu Niên lau miệng, nhưng nửa ngày cũng không thấy có người tiến vào, vì thế có chút buồn bực, chẳng lẽ mình nghe lầm sao?

"Đại nhân !" Mộc Thanh Sơn lại hô một tiếng, "Chúng ta vào a !"

Triệu Việt: ...

Đẩy cửa gỗ đang khép hờ ra, Mộc Thanh Sơn cùng Thượng Vân Trạch đồng thời bước vào tiểu viện, sau khi nhìn thấy Triệu Việt, song song lộ ra biểu tình 'Quả nhiên ở đây a, may mắn lúc này có kêu trước, bằng không còn không biết sẽ nhìn thấy cái gì'.

"Mau ngồi xuống." Ôn Liễu Niên tiếp đón, rồi sau đó liền quay đầu nhìn Triệu Việt, "Đi pha chút trà đến đây."

Triệu đại đương gia buông bát, xoay người vào trong phòng pha trà.

Mộc Thanh Sơn dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn hẳn, mấy ngày nay rốt cuộc phát sinh chuyện gì, vì sao đại đương gia cứ nhiên trở nên nghe lời như thế?

Thượng bảo chủ sờ sờ mũi, nhịn cười.

"Sư gia tìm ta có việc?" Ôn Liễu Niên hỏi.

"Là vì chuyện dã khôi." Mộc Thanh Sơn đưa mắt nhìn Thượng Vân Trạch, để hẳn đem chuyện đêm qua nói một lần.

"Bãi tha ma núi Thương Mang." Ôn Liễu Niên nghe qua ngược lại là không có bao nhiêu ngoài ý muốn, "Quả nhiên."

"Đại nhân đoán được?" Mộc Thanh Sơn hỏi.

"Cũng không khó đoán." Ôn Liễu Niên nói, "Lúc trước Tả hộ pháp cũng nói, thi thể dã khôi kia vẫn chưa được luyện chế lâu."

"Có cần đem toàn bộ bãi tha ma thiêu hủy hay không?" Mộc Thanh Sơn hỏi.

"Chuyện này ngược lại là không cần." Ôn Liễu Niên lắc đầu.

"Vì sao?" Mộc Thanh Sơn hơi khó hiểu.

"Luyện chế dã khôi cần thi thể, hiện tại có bãi tha ma, đối phương liền có sẵn thi thể." Ôn Liễu Niên nói, "Nếu là hãm mộ bị thiêu, đối phương tìm không thấy thi thể, vậy dân chúng bên trong thành liền sẽ gặp phải tai ương."

Mộc Thanh Sơn phản ứng kịp, vỗ đầu nói, "Sao ta lại không nghĩ tới khả năng này."

"Hôm qua Tả hộ pháp cùng Tiểu Ngũ đến đây, cũng nghiên cứu được biện pháp ứng phó." Ôn Liễu Niên nói.

"Phương pháp gì?" Mộc Thanh Sơn vội vàng hỏi.

"Phương pháp ngược lại là không khó." Ôn Liễu Niên nói, "Nhưng phải dùng đến một vật."

Về phần là vật gì...

Hồng giáp lang ghé vào trên đỉnh hộp, đáng thương hề hề nhìn Hoa Đường.

Đã đói bụng suốt ba ngày.

Không cho trùng tử cũng thôi đi, vì sao ngay cả thịt cũng không có.

"Đứa nhỏ đáng thương." Hoa Đường lấy ngón tay sờ sờ nó, "Lại kiên trì một ngày, buổi tối mang người đi ăn ngon."

Hồng giáp lang hoàn toàn nghe không hiểu, xúc giác nhỏ gục xuống rất không vui.

Sắp chết đói.

"Một con nhỏ như vậy?" Triệu Ngũ ngồi ở bên cạnh bàn, "Người xác định hữu dụng?"

"Tất nhiên xác định." Hoa Đường nói, "Nơi có Hồng giáp lang, đừng nói là cỡ trùng, ngay cả trùng tử bình thường cũng không dám liều mạng."

"Thế nhưng nó giống như là sắp chết đói." Triệu Ngũ thật cẩn thận nhìn, "Được hay không a? Triệu đại đương gia tựa hồ xem nó như là bảo bối."

"Sẽ không." Hoa Đường đem Hồng giáp lang bỏ vào hộp nhỏ, "Mười ngày nửa tháng không ăn cũng có thể kiên trì nổi, so với người mạnh hơn nhiều."

Triệu Ngũ: ...

Vậy thì có liên quan gì tới ta?

"Nếu nó chạy thì sao?" Một lát sau, Triệu Ngũ lại hỏi.

Hoa Đường nói, "Vậy thì đem đại nhân bồi cho đại đương gia."

Triệu Việt từ ngoài cửa tiến vào.

Hoa Đường: ...

Triệu Việt biểu tình rất bình tĩnh, thật sự giống như cái gì cũng chưa nghe được.

Hồng giáp lang lại sột soạt từ trong hộp bò ra, ghé vào bên cạnh đáng thương hề hề nhìn hấn.

Có cơm ăn không.

Triệu Việt: ...

Hoa Đường nhắc nhở, "Đại đương gia đã đáp ứng cho ta mượn."

"Tất nhiên." Triệu Việt nói, "Ta cũng không phải đến mang nó về, Tả hộ pháp cứ dùng."

Hoa Đường nói, "Vậy đại đương gia có chuyện gì?"

Triệu Việt nói, "Có thuốc an thần không?"

"Có." Hoa Đường gật đầu, "Đại nhân gần đây ngủ không ngon sao?"

"Không phải." Triệu Việt nói, "Hấn ngủ rất ngon, là ta muốn."

Hoa Đường nói, "Cần phải thử mạch trước?"

Triệu Việt ngồi ở bên cạnh bàn, đưa cổ tay qua.

Hoa Đường đưa ngón tay lên thử một lát, sau đó nói, "Thân thể không có chuyện gì, đại đương gia không cần lo lắng."

Triệu Việt rất là buồn rầu.

Hắn tất nhiên biết thân thể mình không có việc gì, là trong lòng có chuyện.

Không chỉ ngủ càng lúc càng trễ, số lần mơ thấy một sách cũng càng lúc càng nhiều, thậm chí giấc mơ còn có chút dọa người... Khó có thể mở miệng nói được. Cho dù Triệu đại đương gia tiếp tục trì hoãn, ít nhiều cũng có thể cảm nhận được chuyện này đại biểu cho cái gì, thế nhưng một khi cảm nhận được, hẳn lại càng rối rắm hơn.

Hằng đêm không ngủ được cũng không phải biện pháp, nghĩ biện pháp giải quyết chuyện này trước, cũng chỉ có thể tạm thời uống thuốc.

Hoa Đường dùng ánh mắt tràn ngập đồng tình nhìn hắn, "Có phải bởi vì đại nhân hay không?" Cư nhiên ngay cả quầng thâm mắt cũng lộ ra.

Triệu Việt biểu tình cứng đờ, sau đó nói, "Không phải."

Hoa Đường an ủi khuyên giải nói, "Đại đương gia tốt nhất bẩm báo chi tiết, ta mới có thể bốc thuốc được."

Triệu Việt: ...

Hồng giáp lang nằm sấp nửa ngày cũng không đợi được xoa đầu, vì thế thương tâm rụt trở về.

Thật sự không có ai quan tâm a...

"Gần đây thường xuyên nằm mơ." Triệu Việt nói, "Mơ thấy cái gì ngược lại nhớ không rõ."

Muốn thừa nhận hàng đêm đều mơ thấy một sách, đánh chết hắn cũng không thừa nhận.

"Thường xuyên nằm mơ a." Hoa Đường nói, "Còn có bệnh trạng nào khác không?"

Triệu Việt lắc đầu, "Không có."

"Đại dương gia gần đây có tâm sự gì không?" Hoa Đường tiếp tục hỏi.

Triệu Việt bắt đầu hồi hận chính mình tiến đến hỏi được.

Thế nhưng lại không thể đi.

Đành phải nói, "Ta vẫn là có rất nhiều tâm sự." Cũng không tính là mở miệng nói bậy, chỉ là gần đây... Phá lệ nhiều hơn mà thôi.

Hoa Đường gật đầu, giúp hẩn bốc hai thang thuốc, "Ta sắc xong sẽ mang đến."

"Đa tạ." Triệu Việt gật đầu, đứng lên tính toán trở về.

"Đại dương gia." Hoa Đường gọi lại hẩn.

"Có chuyện?" Triệu Việt hỏi.

Hoa Đường nhắc nhở, "Tối nay còn phải mật thám, đại dương gia nếu là không có tinh thần, có thể ở trong phủ nghỉ ngơi, không cần miễn cưỡng."

"Không thành vấn đề." Triệu Việt nói, "Ta đúng giờ sẽ đến." Dù sao ngủ cũng ngủ không được, chi bằng tìm chút việc để làm.

Hoa Đường gật đầu, nhìn theo hẩn rời khỏi tiểu viện.

"Người đi đâu vậy?" Bên kia tiểu viện, Ôn Liễu Niên đang phơi nắng.

Triệu Việt lãnh tĩnh nói, "Đến tìm Tả hộ pháp, hỏi chút bệnh tình của người."

Ôn Liễu Niên buồn bực, "Thế nhưng đêm qua Tả hộ pháp vừa mới đến, vì sao lại muốn đi hỏi nữa?"

Triệu Việt nói, "Loại chuyện này tất nhiên phải hỏi nhiều, mới có thể yên tâm hơn."

Ôn Liễu Niên nói, "Lúc này Tả hộ pháp nói thế nào?"

Triệu Việt thuận miệng nói, "Tốt hơn so với hôm qua."

Ôn Liễu Niên càng nghi hoặc, "Không cần nhìn không cần chẩn đoán cũng có thể đưa ra kết luận?"

Triệu Việt: ...

Ôn Liễu Niên thức thời bưng đĩa lên, "Ăn điếm tâm."

Triệu Việt cầm lấy một cái.

Ôn Liễu Niên nói, "Sư gia cùng Thượng bảo chủ đi dùng điếm tâm rồi, trước khi rời đi còn nói, đại đương gia pha trà cũng không tệ."

Triệu Việt bị ghen một chút.

Chính mình cư nhiên còn có thể nhận được loại ca ngợi này.

"Cũng không tệ." Ôn Liễu Niên ngồi bên cạnh hãnh, "Nước cùng lá trà cũng vừa hảo."

Triệu Việt bất đắc dĩ nhìn hãnh, "Đây là đang khen ta sao?"

"Là ăn ngay nói thật." Ôn Liễu Niên nói, "Điếm tâm cũng ăn rất ngon."

Triệu Việt giật giật tóc của hãnh.

Ôn Liễu Niên nói, "Chờ sau khi thương thế lành, ta làm bánh lá liễu cho người ăn."

Triệu Việt có chút ngoài ý muốn nhìn hãnh.

Ôn Liễu Niên bình tĩnh nói, "Ta biết người thích."

Triệu Việt nhíu mày, "Lại là Lục Truy nói cho người nghe sao?"

Còn có thể làm chút chuyện khác ... hay không. Huống hồ mấy ngày nay chính mình cơ hồ một tắc cũng không rời thủ ở chỗ này, cứ nhiên hẳn còn có thể tìm được cơ hội chạy tới đây nói mấy chuyện này?!

Kỳ thật không chỉ có chuyện này a. Ôn Liễu Niên nhìn hẳn, "Ăn hay không?"

Triệu đại đương gia trầm mặc một chút, "Ăn."

Ôn Liễu Niên cười hì hì.

Triệu Việt cảm thấy chính mình hẳn là có chút vô lực.

Loại tính cách hồ ly này, nếu là chính mình quả thật động tâm, con đường phía trước hẳn thật sự là không dễ đi.

Chỉ là cho dù không dễ đi, nhưng cũng không muốn bỏ dở như vậy, ngược lại còn rất muốn... Thử một lần.

Ôn Liễu Niên nhìn hẳn, "Người đang suy nghĩ gì vậy?"

Triệu Việt hồi thần, "Việc riêng."

Ôn Liễu Niên nói, "Nói nghe một chút."

Triệu Việt lắc đầu, "Nếu là việc riêng, tất nhiên không thể dễ dàng nói cho người khác nghe."

Ôn Liễu Niên gãi mặt, "Keo kiệt."

"Đợi đến tương lai, ta lại nói cho người." Triệu Việt nhìn thẳng hẳn

"Cũng được." Ôn Liễu Niên gật đầu, "Nói trước, người không được chơi xấu."

"Được." Triệu Việt đáp ứng.

Ôn Liễu Niên vươn tay, "Đập tay."

Triệu Việt buồn cười, phối hợp nhẹ nhàng đập tay ba cái với hắn.

Chỉ mong tương lai, thật sự có thể đợi được cơ hội này.

THỔ PHỈ CÔNG LỢC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 56: Cùng Đến Hồ Sâu!!!

Thời điểm trễ một chút, Triệu Việt đổi xong y phục dạ hành, ngồi ở bên giường nói, "Ngủ sớm một chút."

"Ừm." Ôn Liễu Niên tựa đầu vào giường, "Người cũng phải cẩn thận."

Triệu Việt nói, "Được."

Ôn Liễu Niên nhìn hăn...Rõ ràng chỉ là một lần mật thám rất bình thường, cư nhiên cũng sinh ra hương vị lưu luyến chia tay, Triệu đại đương gia lần đầu tiên biết cái gì gọi là sau lưng có gai -- Đi cũng không được, tiếp tục ngồi tựa hồ càng kỳ quái hơn.

Cuối cùng vẫn là Ôn Liễu Niên mở miệng trước, "Tả hộ pháp bọn họ đại khái là đang đợi."

"Ta đi đây." Triệu Việt thuận thế đứng lên.

Ôn Liễu Niên gật đầu, đưa mắt nhìn hăn rời khỏi phòng ngủ.

Người còn lại đang ở trong viện cách vách uống trà, vẻ mặt tràn ngập bình tĩnh tỏ vẻ 'Chúng ta hoàn toàn không có suy nghĩ nhiều', càng không có ai không thức thời đến mở miệng hỏi, 'vì sao cư nhiên qua lâu như vậy mới đi ra?'

Bởi vì không cần hỏi cũng có thể đoán được.

Thật sự là không cần quá rõ ràng.

Đoàn người chia làm hai đường, Triệu Ngũ cùng Hoa Đường mang theo Hồng giáp lang thẳng đến bãi tha ma, Triệu Việt thì cùng Lục Truy một đường đến Hồ Đầu Cương. Âm vệ thì ở lại thủ phủ nha, bảo hộ Ôn Liễu Niên cùng những người còn lại.

Trên trời ánh trăng sáng giống như một cái đĩa chói lọi, chiếu rọi xuống bốn phía cũng sáng sủa lên, Hoa Đường sau khi đến bãi tha ma, liền từ trong ngực lấy ra một cái chum nhỏ, mở ra đem Hồng giáp lang thả ra.

Triệu Ngũ để sát vào thì thấy, sau đó giật mình, "Sao lại bất động rồi." Còn nói không sẽ chết đói.

Hồng giáp lang phoir bụng nhỏ lên trời nằm trong lòng bàn tay Hoa Đường, dưới ánh trăng phát ra ánh sáng trắng u u, giống như một viên ngọc thạch.

Bất động.

Đói.

Không có trùng ăn.

"Vật nhỏ này rất có linh tính, so với thiếu cung chủ không kém là bao." Hoa Đường nhẹ nhàng lật nó lại, ngón cái vuốt ve ở trên lưng đỏ bồng, "Chỉ giận đói mà thôi."

Triệu Ngũ: ...

Một con trùng cư nhiên cũng biết giận đói.

Hồng giáp lang xúc tu run run, không muốn động !

"Được được, lập tức liền có thể ăn cơm." Hoa Đường trấn an gõ gõ nó, lại thả Thanh đầu Cổ Vương ra.

Nhìn Cổ Vương rõ ràng so với mình còn béo hơn một vòng, Hồng giáp lang càng không muốn động.

Cuộc sống của trùng thật khác nhau.

Hoa Đường đem hai con bọ đưa cho Triệu Ngũ, dặn dò nói, "Thả vào trong hầm loạn táng, sau đó thì nhanh trở về trên cây."

"Được." Triệu Ngũ gật đầu, miệng ngậm viên thuốc Hoa Đường phối lúc trước, cầm Thanh đầu Cổ Vương cùng Hồng giáp lang thả người nhảy xuống hố sâu, khi mũi chân vừa chạm đất liền mượn lực nhảy lên phía trên, về trở bên cạnh Hoa Đường.

Bốn phía tựa hồ không hề ít cổ trùng, Thanh đầu Cổ Vương hí mắt nhỏ, theo bản năng phát ra tiếng vang ong ong.

Hồng giáp lang lúc trước còn đói đến mức như lọt vào trong sương mù, ngay cả xúc tu nhỏ cũng không nâng dậy nổi, sau khi nghe thấy tiếng động cũng vực dậy chút tinh thần, nhanh chóng lật người lại.

"Có được không a? Một chút động tĩnh cũng không có." Cho dù ánh trăng rất sáng, cũng không có khả năng thấy rõ hai con bọ trong hầm loạn táng, Triệu Ngũ lo lắng nói, "Một nơi lớn như vậy, cho dù lấy một xe Hồng giáp lang đổ vào, cũng không nhất định có thể tìm thấy."

Hoa Đường ghét bỏ nhìn hẳn, "Người ngược lại là có bản lĩnh, còn có thể tìm được một xe Hồng giáp lang, người có biết là nó trân quý bao nhiêu không? Nếu không phải đối phương là Triệu đại đương gia, ta đã sớm cướp rồi."

Triệu Ngũ nghe vậy trầm mặc, một lát sau nói, "Cướp cũng không được tốt lắm, chúng ta là danh môn chính phái, lần sau lúc trở về Vân Nam thăm đại ca, ta bắt cho người một con là được."

"Rất khó tìm." Hoa Đường kéo quai hàm tiếp tục nhìn xuống.

"Còn khó tìm hơn Cổ Vương?" Triệu Ngũ hỏi.

"Tất nhiên." Hoa Đường nói, "Lúc trước không phải từng nói với người sao, chỉ cần nơi nào có Hồng giáp lang ở, xung quanh không có trùng tử nào dám tới gần, cho nên nếu không có ai dưỡng, thì chỉ có thể tìm một con Cổ Vương làm ký chủ mới có thể miễn cưỡng ăn no, đại đa số đều sẽ đói chết."

Triệu Ngũ nói, "Cho nên liền hiểm thấy?"

"Xuyt..." Hoa Đường đưa tay làm dấu dừng lên tiếng, "Có tiếng động."

Triệu Ngũ ngưng thần, cùng nàng một đường nhìn xuống.

Tiếng Cổ Vương ong ong càng thêm vội vàng, cho dù có Hồng giáp lang ở bên cạnh, trăm chân cổ lúc trước được huynh đệ Mục gia bỏ vào trong hố sâu cũng lập tức nhận phải ảnh hưởng này, lập tức từ trên người thi thể chui ra ngoài, chen chúc chạy đến bên này.

Tuy nói cổ trùng sau khi luyện thành phẩm chất chỉ giống như tơ nhện, mắt người rất khó nhìn rõ, nhưng Hồng giáp lang thì khác a ! Bị bỏ đói ba ngày, mắt thấy rất nhiều thức ăn cuộn cuộn vọt tới, quả thực là hạnh phúc đến sắp ngất xỉu, vì thế 'vèo vèo' vọt qua, một đầu đâm vào trong bày trăm chân cổ, há miệng ăn đến vui vẻ, xúc tu nhỏ duỗi đến thẳng tắp !

Thanh đầu Cổ Vương cũng không giành với nó, thậm chí trong đôi mắt nhỏ li ti còn có vài tia đồng tình, giống như phú hào đang nhìn kẻ sa cơ thất thế, chỉ có lúc trăm chân cổ đến gần bên miệng, mới có thể lười biếng một ngụm nuốt vào.

Trong hầm không hề ít dã khôi vốn dĩ đã sắp luyện xong, cổ trùng cũng đã xâm nhập vào trong tâm mạch, trận này lập tức bò ra bên ngoài, khó

tránh khỏi sẽ phát ra tiếng động khác thường, trong khoảng thời gian ngắn tiếng 'ô ô' trong hầm vang lên không ngừng, sau khi vô số thi thể ngồi dậy lại âm âm ngã xuống, nằm la liệt dưới ánh trăng, giống như cảnh tượng dưới Địa Ngục.

Triệu Ngũ khẽ nhú mày, đưa mắt nhìn người bên cạnh.

Hoa Đường chu miệng, vẻ mặt một chút cũng không thay đổi.

Triệu Ngũ: ...

Như thế nào lá gan càng lúc càng lớn.

"Nhìn ta làm gì?" Hoa Đường buồn bực quay đầu.

Triệu Ngũ dừng một chút, "Đẹp mắt."

Hoa Đường giật mình trừng to mắt.

"Sao vậy?" Triệu Ngũ có chút không được tự nhiên.

"Nhìn không ra a." Hoa Đường chặc chặc, "Người còn có lúc có thể nói ngọt như vậy."

Triệu Ngũ sờ sờ lỗ tai đang nóng lên, "Phía dưới lúc nào có thể xong?"

Hoa Đường buồn cười.

Mỗi lần nói tình thoại mặt liền đỏ, thật đúng là... Người thành thật.

THỔ PHỈ CÔNG LỰC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 57: Ôn Đại Nhân Rất Suy Yếu!!!

Một đầu khác, Triệu Việt cùng Lục Truy cũng thuận lợi đến sơn khẩu Hồ Đầu Cương, hai người lúc trước ở trên đường đi gặp được một khối thi thể không đầu, nhìn kỹ thì chính là dã khôi ngày đó đã thương Ôn Liễu Niên, tuy rằng đã bị chém đầu cụt một tay, nhưng vẫn dùng tốc độ thật chậm đi về phía trước, trên chân xương trắng sâm sâm, y phục trên người từ lâu trở thành màu xám đen.

Lục Truy nói, "Trách không được gọi trăm chân cổ, chết mà không chống cự."

"May mắn còn ở trong núi, nếu là bị dân chúng nhìn thấy, ai mà biết sẽ nổi lên lời đồn gì nữa." Triệu Việt rút đao, chém đứt tâm mạch.

Dã khôi ở tại chỗ lắc lư hai cái, sau đó liền ngã quy xuống đất, phát ra từng trận khí tức.

"Sẽ không đứng dậy đi?" Lục truy hỏi.

"Sẽ không." Triệu Việt nói, "Không biết có gặp được dã khôi khác hay không, cẩn thận một chút."

Lục Truy gật đầu, cùng hãn một đường tiếp tục đi về phía trước.

Khác với lúc trước, lối vào lần này thủ vệ nhiều hơn không ít, nhìn sơ cũng có hai mươi người, ngọn đuốc chói lọi, đem bốn phía chiếu đến cực kỳ sáng sủa, đừng nói là người, ngay cả chim chóc chỉ sợ cũng không bay vào được.

"Có phải xảy ra chuyện gì rồi không?" Triệu Việt khẽ nhíu mày, sao phòng thủ lại nghiêm mật như vậy.

"Không giống như xảy ra chuyện, mà giống như là đang đợi người." Lục Truy nói.

Triệu Việt tinh tế nhìn thấy, quả nhiên liền thấy một nam tử đi đầu đang nhìn quanh sơn đạo, xác thực là đang đợi người.

"Trong núi Thương Mang còn bao nhiêu bang thổ phỉ chưa bị tiêu diệt?" Triệu Việt nói.

Lục Truy trêu ghẹo, "Có tính chúng ta không?"

Triệu Việt: ...

"Đến rồi." Lục Truy hất cằm.

Một nam tử thân hình khôi ngô xuất hiện tại giao lộ, tốc độ đi đường rất nhanh, hiển nhiên cũng là có công phu trụ cột, lại đến gần một chút, tuy rằng mặt bị khăn đen che lại, nhưng còn có thể mơ hồ nhận ra, người này chính là Nhị trang chủ Mục gia trang - Mục Vạn Hùng.

Triệu Việt nắm chặt quyền đầu.

Lục Truy vỗ vỗ bả vai hãnh, tiếp tục nhìn chăm chăm động tĩnh bên dưới.

"Khách quý đến." Nam tử đi đầu thái độ rất cung kính.

"Người là người phương nào?" Mục Vạn Hùng tính cảnh giác rất cao.

"Là người Hồ Đầu bang." Nam tử nói, "Ta phụng mệnh bang chủ nhà ta, ở đây nghênh đón khách quý."

Mục Vạn Hùng hừ lạnh, "Hãnh vì sao không tự mình đi ra?"

Nam tử vẫn chưa trả lời vấn đề của hẳn, chỉ nói, "Những lời này đừng để cho bang chủ nghe được thì tốt hơn."

Mục Vạn Hùng nghe vậy tuy nói không có nhiều phản ứng, nhưng trong lòng lại khó tránh khỏi khinh thường, trốn ở trong thâm sơn cùng cốc, thật đúng là đem bản thân trở thành đại nhân vật.

Nam tử mang Mục Vạn Hùng vào núi, bóng dáng rất nhanh liền biến mất ở bên trong sương mù, lại qua ước chừng nửa chun trà, vài thủ vệ đệ tử kia mới tự mình tán đi, đợi đến khi Triệu Việt cùng Lục Truy vào núi, bốn phía một lần nữa khôi phục yên tĩnh, đừng nói là Mục Vạn Hùng, ngay cả bóng dáng cũng không thấy một ai.

"Chung quanh đều tối đen một mảnh, e là không dễ tìm." Lục Truy nói, "Theo như lời Tả hộ pháp nói ngày đó, chim báo tang đều được dưỡng ở dưới đất, vậy rất có khả năng còn có một ám thất lớn."

"Càng nói càng mơ hồ." Triệu Việt lắc đầu, "Bất quá ít nhất có thể xác định một chuyện, Mục gia trang xác thực đồng thời xuất hiện cùng Hồ Đầu Cương, mặc kệ bắt đầu từ khi nào, ít nhất chuyện đã khôi cùng thi thể cháy đen đều có thể tìm được chủ mưu, răn chuột một ổ, ai cũng không oan uổng."

"Chim báo tang thích nơi âm hàn ẩm ướt, nơi ẩm ướt nhất, hẳn là một mảnh ở phía bắc kia." Lục Truy nói, "Trước qua nhìn thử."

Thành Thương Mang đường nước không tính phát đạt, dòng suối ở ngọn núi thì tương đối nhiều hơn một chút, bất quá cũng vĩnh viễn không thể đánh đồng với cá nước phì nhiêu ở Giang Nam. Ngay cả Hồ Đầu Cương chiếm một khoảng lớn, bên trong tòa trại cũng chỉ có một con sông ở phương Bắc, nước không chỉ đục ngầu hơn nữa còn chua, bình thường rất ít người uống, cho nên hai bờ sông mọc đầy rêu xanh, bộ dạng cỏ nước có thể cao bằng một người.

Bốn phía không có một bóng người, Triệu Việt đứng ở chỗ cao nhìn xuống, chỉ thấy một mảng lớn cỏ nước bị dẫm đạp, rêu xanh trên tảng đá ở bờ sông cũng mọc xanh một khối.

Hai người một đường nhảy xuống, Lục Truy đưa tay rút ra một gốc cỏ nước, kiểm tra một chút nói, "Xem ra hình như là vừa bị đạp đứt vài ngày trước, còn rất mới ."

"Dưới tảng đá còn buộc hai thùng nước, hẳn là muốn lấy nước." Triệu Việt nói, "Nước sông bẩn như thế, nấu cơm giặt giũ cũng không được, ngược lại là có thể cho gia súc uống."

Lục Truy suy đoán, "Chim báo tang?"

Triệu Việt gật đầu, "Hơn nữa có chín phần, là chim báo tang bị trúng cổ." Mới có thể uống nước sông đục ngầu như thế.

"Căn cứ nhiều năm kinh nghiệm của ta và người ở trong núi, Hồ Đầu Cương ở chỗ trũng, hẳn là rất dễ dàng có thể đào ra giếng nước." Lục Truy nói, "Rõ ràng không thiếu nước lại tới nơi này lấy nước, chỉ có thể nói rõ là ham phương tiện."

"Đến phụ cận xem thử." Triệu Việt nói, "Nói không chừng thật sự có thể tìm được chim báo tang."

Lục Truy gật đầu, cùng hẳn một đường đi vòng trở lại trong Hồ Đầu Cương. Chỉ là hai người tìm một vòng lớn, cũng không phát hiện có chỗ nào dị thường, về phần Mục Vạn Hùng cùng tên nam tử lúc trước, càng là không thấy tung tích.

Triệu Việt trong lòng hơi nóng nảy, liên tiếp ba lần mật thám, lúc trở về đều chỉ có thể nói bản thân đi xung quanh, nghe qua rất nghẹn khuất.

Lục Truy an ủi, "Đại nhân hẳn là sẽ không trách cứ đại đương gia."

Triệu Việt nghe vậy biểu tình cứng đờ, giống như bị người đánh võ tâm sự, quay đầu nhìn về phía Lục Truy.

Lục nhị đương gia phi thường bình tĩnh, "Chúng ta lại đến đây trước xem thử." Nhất định phải nói sang chuyện khác, ngàn vạn lần không thể đánh nhau ở đây.

Triệu Việt tâm tình hơi phức tạp.

Loại cảm giác tựa hồ bị người ta hiểu thấu này, thật sự là phi thường... Không ổn.

Lục Truy nói, "Đại đương gia."

Triệu Việt rất muốn đem cái miệng của hắn may lại, nào có ai lúc đi mật thám còn nói nhiều như vậy?

Lục Truy nói, "Có phát hiện khó lường."

"Sao?" Triệu Việt bước nhanh tiến lên.

"Trong gian phòng này là hồ ma tử." Lục Truy nghiêng người nhường vị trí, để cho hắn từ cửa sổ nhìn vào bên trong.

"Hồ ma tử thì thế nào?" Triệu Việt khó hiểu.

Lục Truy nói, "Là thức ăn thông thường dành cho chim."

Triệu Việt lại nhìn thoáng qua bên trong, chỉ thấy ngoại trừ trên đất tản ra, góc tường còn hai mươi mấy bao tải to, bên trong hẳn là cùng một thứ.

Lục Truy nói, "Có nước có hồ ma tử, xác thực là đang dưỡng chim báo tang."

Triệu Việt từ trong ngực lấy ra một cọng kẽm, ba hai cái liền cạy cửa phòng ra.

Lục Truy nhú mày theo vào, "Muốn làm gì?"

Triệu Việt từ trong ngực lấy ra hai bình bột phấn, mở ra rải vào trong hồ ma tử.

Lục Truy càng nghi hoặc.

"Đi thôi." Triệu Việt xoay người bước ra ngoài, một lần nữa chốt khóa.

Lục Truy nói, "Độc dược?"

Triệu Việt lắc đầu, "Không phải."

"Vậy là cái gì?" Lục Truy tiếp tục hỏi.

Triệu Việt nói, "Thuốc trợ hứng."

Lục Truy: ...

Lục Truy: ...

Lục Truy: ...

Triệu Việt ghét bỏ, "Người đây là biểu tình gặp quý sao?"

Lục Truy nói, "Đại dương gia vì sao phải mang theo xuân dược ở trên người?" Vặn cửa cạy khóa thuận thực như vậy thì cũng thôi đi, cứ nhiên trên người còn mang thứ này ! Nếu là bị Ôn đại nhân biết được thì sao đây.

Triệu Việt trừng mắt nói, "Là thuốc trợ hứng, không phải xuân dược !"

Đã đến nước này rồi vì sao còn phải dối trá như thế, Lục Truy hỏi, "Vậy trợ hứng chuyện gì?"

Triệu Việt trầm mặc.

Tất nhiên là chuyện kia.

"Được rồi, cho dù nó không phải xuân dược." Lục Truy chủ động lui về phía sau một bước, "Vậy đại đương gia vì sao phải mang theo thuốc trợ hứng ở trên người?" Đều rất không hợp lý a !

Triệu đại đương gia tiếp tục trầm mặc.

Bởi vì cái này là ám vệ đưa cho hẳn.

Ngày hôm qua vốn dĩ đang ở trong viện lau chùi đao, đột nhiên liền bị nhét hai bình ngoạn ý này, còn mi phi sắc vũ nói một ít câu linh tinh 'Chỉ cần hai bên lưỡng tình tương duyệt, mặc kệ là thần tiên hay là yêu tinh, dùng đều nói tốt, công tử nhà ta có thể làm chứng' , sau đó nháy mắt liền biến mất, ngay cả đường cự tuyệt cũng không có.

Đợi đến sau khi người đi, Triệu Việt nhìn nhìn hai bình đỏ trên bàn, cuối cùng ma xui quỷ khiến cầm vào trong phòng, không nghĩ tới đêm nay vừa vặn có chỗ dùng.

"Cho chim báo tang ăn thuốc trợ hứng, sẽ xảy ra chuyện gì?" Thấy hẳn như trước không đáp lời, Lục Truy đành phải đổi vấn đề thứ ba.

Lúc này Triệu Việt cuối cùng cũng mở miệng, "Không biết."

Lục Truy: ...

Không biết?

"Hoặc là vô dụng, hoặc là khiến cho Hồ Đầu bang thêm chút nhiễu loạn, tóm lại dù sao chúng ta cũng không chịu thiệt." Triệu Việt nói.

Lục Truy khen ngợi, "Đại đương gia quả thực anh minh."

Hỏi hai vấn đề không nên hỏi, không biết trở về có bị đánh hay không.

"Đi thôi, trời sắp sáng." Triệu Việt nói, "Nếu cứ tiếp tục ở đây, thì sẽ có nguy hiểm."

"Vậy Mục Vạn Hùng thì sao?" Lục Truy hỏi.

"Nếu tìm không thấy, vậy thì không tìm nữa." Triệu Việt nói, "Bào đặc hòa thượng, không cần phải lấy thân mạo hiểm."

Lục Truy cũng hơi giật mình. Lúc trước khi hai người ở Triều Mộ nhai, cũng nghe Triệu Việt nói qua một ít chuyện phát sinh ở Tây Nam, thù giết cha không đội trời chung, hơn nữa còn một vài thù cũ lúc trước, cũng cảm thấy hãn đối Mục gia trang cực kỳ oán hận. Trận này, Mục Vạn Hùng lẻ loi xuất hiện một mình ở trong núi, nếu là giữa đường phục kích, kỳ thật đối phương cũng không có khả năng chạy thoát, lại không nghĩ rằng hãn thế nhưng nhắc cũng không nhắc một câu.

Đáp ứng quan phủ phải chờ tới khi diệt trừ thổ phỉ kết thúc, ngay cả một cơ hội tốt như thế cũng có thể bỏ qua, quả thật là... tôn trọng lời hứa a.

Lục nhị đương gia lại nghĩ tới vài tiểu thoại bản kia.

Quả nhiên là người làm quan, làm việc chính là cực có tiền chiêm tính.

Hai người một đường rời khỏi núi Thương Mang, chờ đến khi trở về Thương phủ đã qua giữa trưa, Hoa Đường đang ngồi ở trong viện huân hương cho Hồng giáp lang -- Tối hôm qua ở trong bãi tha ma đợi hồi lâu, tuy rằng trên người cũng không dính thứ gì, bất quá vẫn là gột rửa xuyên xuyên có thể có bốn năm lần, lúc này đang nằm trên đệm mềm được đặc chế, mi mẫn lay động xúc tu.

"Đại nhân đâu?" Triệu Việt hỏi.

"Còn ở trong phòng ngủ trưa." Hoa Đường nói, "Nghe nói tối qua một đêm không ngủ."

Ám vệ ở trên nóc nhà phơi nắng, thuận tiện dùng ánh mắt phi thường bao hàm thâm ý nhìn Triệu đại đương gia.

Một đêm không ngủ a...

Triệu Việt rất muốn vào phòng xem thử, nhưng cảm thấy hơi xấu hổ, chung quy trước mặt nhiều người như vậy, vì thế lại hỏi, "Bên kia tiến triển thế nào?"

"Cổ trùng trong hầm loạn táng không sai biệt lắm đã bị diệt trừ sạch sẽ, còn lại không bò ra, đại khái cũng là bị Cổ Vương hù chết." Hoa Đường nói, "Dã khôi hẳn là không đủ làm hại, còn có, Hồng giáp lang ăn được rất vui vẻ."

Triệu Việt lấy ngón tay gõ gõ nó.

Hồng giáp lang cố sức ninh ninh, tiếp tục phơi bụng lên trời ngủ.

Cuộc đời của trùng ăn được một bữa cơm thật no nê !

"Đại đương gia đầu kia thì sao?" Hoa Đường hỏi.

Lục Truy đột nhiên nói, "Hình như vừa rồi đại nhân đang ho khan thì phải?"

"Có sao?" Hoa Đường nhất thời không kịp phản ứng, "Ta không chú ý."

"Có" Lục Truy bình tĩnh, sau đó quay đầu, "Đại đương gia mau đi xem một chút."

Hoa Đường: ...

Triệu Việt mặt không thay đổi, "Vì sao ta phải đi?"

Bởi vì người rõ ràng rất muốn đi a ! Lúc Tả hộ pháp nói chuyện, người nói ít cũng nhìn cửa phòng ngủ năm sáu lần !

Lục nhị đương gia tiếp tục bình tĩnh nói, "Bởi vì ta lười, không muốn động." Thật sự là phi thường thức thời.

Triệu Việt đứng dậy vào phòng.

Ám vệ ở trên nóc nhà yên lặng vỗ tay.

Nhị đương gia làm tốt lắm !

Tương lai lúc thành thân, mọi người nhất định phải hoan hoan hỉ hỉ uống một chén rượu bà mối.

Bởi vì một đêm không ngủ, cho nên Ôn Liễu Niên trận này ngủ rất say, bọc kín chăn, tóc đen hơi rối loạn.

Triệu Việt ngồi ở bên giường, giúp hăn vuốt tóc lại.

Ôn Liễu Niên mơ mơ màng màng mở mắt.

" Tỉnh?" Triệu Việt hỏi.

" Ừm." Ôn Liễu Niên một tay lười biếng duỗi eo, sau đó chống người ngồi dậy, "Người trở về khi nào vậy?"

"Nửa canh giờ trước." Triệu Việt đỡ lấy hăn, "Miệng vết thương thế nào rồi?"

"Đã đỡ rồi, hôm qua lại đỡ được." Ôn Liễu Niên nói, "Mật thám có phát hiện gì không?"

Triệu Việt đem chuyện Mục Vạn Hùng cùng hồ ma tử nói một lần.

"Mục Vạn Hùng đến Hồ Đầu bang?" Ôn Liễu Niên nghe vậy giật mình.

"Tuy rằng che mặt, bất quá thật sự là hấn." Triệu Việt gật đầu.

"Cùng một giuộc, quả thật là vật hợp theo loài." Ôn Liễu Niên khẽ nhúu mày, xốc chần lên liền muốn xuống giường.

"Muốn làm gì?" Triệu Việt đưa tay đè hấn lại.

Ôn Liễu Niên nói, "Đến thư phòng, cùng mọi người thương nghị chuyện diệt trừ thổ phỉ."

Triệu Việt nói, "Nói là dưỡng thương trước."

"Chuyện cũng phải phân nặng nhẹ, nếu Mục gia trang cùng Hồ Đầu Cương đã âm thầm có liên hệ, như vậy việc này để lâu không được." Ôn Liễu Niên khom lưng mang giày.

Triệu Việt nói, "Cũng không gấp một hai ngày, hưởng chi -- "

Còn chưa nói xong, Ôn Liễu Niên đã bước ra cửa.

Triệu Việt: ...

Rõ ràng là đang sinh bệnh, vì sao còn có thể đi nhanh như vậy?!

"Đại nhân sao lại ra đây." Lục Truy đang cùng Hoa Đường nói chuyện tối hôm qua, sau khi nhìn thấy Ôn Liễu Niên cũng vội vàng đứng lên.

"Làm phiền gọi sư gia trở về một chuyến." Ôn Liễu Niên ngẩng đầu lên nhìn ám vệ nói.

Vật biểu tượng nhanh chóng đem bánh bao còn lại nhét vào miệng, xoay người nhảy xuống, hơn nữa không quên cảm khái chúng ta chịu một nhọc

như thế, làm việc lại chịu khó, rốt cuộc khi nào cung chủ mới nguyện ý đưa thêm tiền tiêu vật hàng tháng.

Tiền đồ xa vời, thật sự là suy nghĩ một chút liền phi thường lo âu.

"Đại nhân cũng nghe nói chuyện Mục gia trang?" Hoa Đường hỏi.

Ôn Liễu Niên gật đầu, ngồi ở bên cạnh bàn đá nói, "Vì đề phòng vạn nhất, chúng ta phải chuẩn bị sớm chút mới thỏa đáng... Tả hộ pháp đang làm gì vậy? Người còn rất thơm."

Hoa Đường: ...

Hồng giáp lang cố sức lật người, ghé vào trên đệm mềm nhìn Ôn Liễu Niên, xúc tu nhỏ bò nhanh lúc ẩn lúc hiện, vèo vèo liền bò đến.

Muốn chơi trò bị che kín !

Ôn đại nhân: ...

Vì thế Triệu đại đương gia mới vừa mới bước ra khỏi cửa, liền bị nhào vào lòng.

Lục Truy cùng Hoa Đường thức thời quay đầu, tỏ vẻ 'Chúng ta cái gì cũng không nhìn thấy.'

Ám vệ còn lại lập tức dùng ánh mắt sùng bái nhìn Hồng giáp lang, đây mới là nên uống rượu đa tạ tiểu trùng tử nhất a !

Triệu Việt trấn tĩnh ôm chặt thắt lưng hẳn, "Lại là Hồng giáp lang?"

Ôn Liễu Niên liềm mạng gật đầu.

Vừa rồi suýt chút nữa là bò vào trong tay.

"Nó không biết cắn người." Triệu Việt nói, "Không tin người hỏi Tả hộ pháp đi."

"Có cắn người không?" Ôn Liễu Niên nhìn Hoa Đường.

Hoa Đường nói, "Có khi cắn."

Ôn Liễu Niên lại hỏi, "Có độc không?"

Hoa Đường nói, "Kịch độc."

Ôn Liễu Niên nhanh chóng quay đầu, dùng ánh mắt linh tinh 'Vây còn nói là không cắn người rõ ràng sẽ cắn a, không chỉ cắn mà còn kịch độc' nhìn hẳn !

Trong khoảng thời gian ngắn, Triệu Việt cũng không biết bản thân phải giải thích như thế nào. Hồng giáp lang là biết cắn người không sai, cũng có độc, thế nhưng con này lại rất thành thật, hơn nữa rõ ràng vẫn rất là thân thiện, ngược lại là một sách, mỗi lần gặp là chạy một lần, còn kêu 'A a', rõ ràng là hẳn đang dọa Hồng giáp lang.

Hoa Đường nói, "Nó tựa hồ rất thích đại nhân."

"Bò lại đây?" Ôn Liễu Niên sắc mặt trắng bệch, ôm Triệu Việt càng chặt.

Hoa Đường cầm lấy bình, để Hồng giáp lang bò vào chơi cùng Cổ Vương.

Lục Truy dùng ánh mắt ngăn nằng nói chuyện -- Đại đương gia thật vất vả mới chờ được một cơ hội tốt như thế, tất nhiên phải ôm nhiều một chút mới tốt.

Hoa Đường thức thời ngậm miệng.

Vì thế Triệu Việt liền ôm Ôn Liễu Niên, một đường đi vào trong thư phòng Thượng phủ, gương mặt anh tuấn hơi đỏ lên, ngược lại không phải bởi vì da mặt mỏng, mà là vì người trong lòng vừa mềm vừa dễ ngủ, kìm lòng không được liền nghĩ tới vài giấc mơ trước kia, cho nên thoáng có chút không khống chế được.

Ôn Liễu Niên thông thả xê dịch, để cho bản thân không cùng hẳn kẻ sát như vậy.

Bằng không có chút... Xấu hổ.

Sau khi cảm thấy được hành vi của hẳn, Triệu Việt ngay cả đầu cũng bắt đầu bốc hơi, đem người đưa tới thư phòng liền lấy cớ đi ra ngoài, qua một lúc lâu mới trở về.

Tất cả mọi người đang đợi, ngay cả Mộc Thanh Sơn cũng ở đây.

Ôn Liễu Niên thầm nghĩ, thời gian còn rất dài.

Làm bạn chiến đấu trên giang hồ, Lục nhị đương gia nói, "Chúng ta đến thảo luận chút chuyện về bang thổ phi đi, đại đương gia người thấy thế nào?"

Triệu Việt nhìn quanh một vòng, trong phòng cũng không còn dư chỗ nào, chỉ có ghế Ôn Liễu Niên còn dư chỗ, có thể ngồi hai người....Ôn lưu niên chủ động nhích sang một bên.

Triệu Việt bước nhanh tiến lên, ngồi ở bên cạnh hẳn.

Ám vệ thoáng thất vọng, vì sao không phải là đem đại nhân ôm lên?

"Bản quan có một ý tưởng." Ôn Liễu Niên chậm rì rì nói.

"Ý tưởng gì?" Người còn lại trằm miệng một lời hỏi.

Rồi sau đó liền có quản gia Thượng phủ ở bên ngoài gõ cửa, nói là Mục trang chủ cầu kiến.

"Bây giờ?" Ôn Liễu Niên hỏi.

"Đúng, nhìn còn rất vội, ở đối diện phủ nha, nghe nói đại nhân dưỡng thương ở đây, liền đến đây." Quản gia nói, "Còn nói chuyện lớn quan trọng, dù thế nào cũng muốn nhìn thấy đại nhân."

"Ngược lại là rất biết chọn thời gian." Hoa Đường nói, "Hiện tại phải làm thế nào?"

"Nếu đã tìm tới cửa, gặp một lần cũng không sao." Ôn Liễu Niên sờ sờ cằm, "Chỉ là cần Tả hộ pháp giúp ta một chuyện."

Hoa Đường gật đầu, "Đại nhân cứ nói đừng ngại."

Sau nửa nén hương, quản gia mang theo Mục Vạn Lôi cùng Mục Vạn Hùng xuyên qua hoa viên, trực tiếp mang đến tiểu viện Ôn Liễu Niên ở tạm, nhẹ nhàng gõ cửa hai cái, "Đại nhân, Mục trang chủ đến."

"Mục trang chủ." Triệu Ngũ mở cửa phòng .

"Thì ra Triệu thiếu hiệp cũng ở đây." Mục Vạn Lôi hướng vào trong phòng nhìn thoáng qua, "Đại nhân còn đang nghỉ ngơi?"

"Lúc trước đang ngủ, bất quá nghe được Mục trang chủ đến, liền kiên quyết muốn ngồi dậy." Triệu Ngũ hơi nghiêng người, "Nhiệm vụ vào lại nói, miễn cho mở cửa lâu gió vào, đại nhân sẽ cảm lạnh đau đầu."

Mục Vạn Hùng nghe thấy thì đau răng, cũng không phải 'bà cô' ở cũ, còn thổi gió lạnh đau đầu.

"Mục trang chủ đến a..." Ôn Liễu Niên đeo một cái khăn mặt ngồi trên giường, bọc một cái chăn rất dày, sắc mặt tiêu tụy tái nhợt, quả thực chính

là hấp hối.

Mục Vạn Lôi nao nao, mấy ngày trước khi tới thăm trạng thái còn tốt, qua lâu như vậy còn nghĩ là sẽ khỏi hẳn, vì sao nhìn qua lại còn không bằng lúc trước?

"Khụ khụ khụ." Ôn Liễu Niên thở hỗn hển.

Hoa Đường ở một bên nói, "Thân thể đại nhân gần đây rất yếu, hai vị trang chủ nói ngắn gọn là được rồi."

Mục Vạn Lôi nói, "Là vì duyên cố cương thi đã khô?"

"Tất nhiên." Hoa Đường nói, "Đại nhân là người đọc sách, lúc trước đâu chịu nổi loại thương tổn này, nhất thời hồi lâu sẽ không bình phục cũng là chuyện bình thường, kính xin hai vị trang chủ thứ lỗi."

Mục Vạn Hùng trong lòng hồ nghi, đại khái là bởi vì Tri Phủ này thật sự là lòng dạ khó lường, hẳn cũng cảm thấy bộ dáng sống dở chết dở này, phỏng chừng là đang giả vờ.

"Trang chủ tìm bản quan có chuyện gì?" Ôn Liễu Niên hỏi, hơi thở mong manh.

Mục Vạn Lôi bói, "Vì diệt trừ thổ phỉ."

Ôn Liễu Niên đem khăn mặt che lại, "Lúc trước đã nói trăm tám mươi lần, sẽ cùng nhau đưa ra yêu cầu ổn thỏa."

"Chỉ sợ đại nhân lần này ổn thỏa không được." Mục Vạn Hùng lạnh lùng nói.

"Có ý gì?" Ôn Liễu Niên hỏi.

Mục Vạn Lôi nói, "Kim đầu Cổ Vương vẫn là rất xao động."

Ôn Liễu Niên nói tiếp, "Đại khái là muốn làm gì."

Mục Vạn Lô cố nén không khoái, tiếp tục nói, "Cổ Vương khác thường, nói rõ phụ cận có cổ trùng."

"Cổ trùng a..." Trên mặt Ôn Liễu Niên cuối cùng xuất hiện một chút biểu tình 'kinh hãi' cùng loại.

Mục Vạn Lô tiếp tục nói, "Liên quan đến dã khô lần trước gây thương tích cho đại nhân, ta phỏng đoán trong núi có thể có nhiều dã khô hơn, nếu không động thủ diệt trừ nhanh một chút, chỉ sợ hậu hoạn sẽ vô cùng khó lường."

Ôn Liễu Niên ngời thẳng người, "Phải trừ khử thế nào?"

Mục Vạn Lô nói, "Tất nhiên là xuất binh thảo phạt !"

Ôn Liễu Niên lại dựa trở về đầu giường, "Thế nhưng bản quan còn chưa nghĩ ra kế tốt."

"Đợi đến khi đại nhân nghĩ xong, chỉ sợ mọi chuyện đều xong xuôi." Mục Vạn Hùng thật sự nhịn không được, giọng nói càng khó nghe.

"Nhức đầu quá." Ôn Liễu Niên khẽ nhíu mày, sau đó nhìn Hoa Đường, "Tả hộ pháp liệu có kế sách thần kỳ nào không?"

Hoa Đường nói, "Không có."

Ôn Liễu Niên lại nhìn Mục Vạn Lô, "Vậy trang chủ có kế sách thần kỳ không?"

Mục Vạn Lô gật đầu, từ trong ngực lấy ra một quyển bản đồ, hiển nhiên là có chuẩn bị mà đến.

Ôn Liễu Niên bực chẫn lớn, nghiêm túc nghe hết toàn bộ kế hoạch diệt trừ thổ phỉ của Mục Vạn Lô, sau đó gật đầu, "Nghe qua thật sự là có thể làm, vậy việc này giao cho Mục trang chủ."

Mục Vạn Hùng trừng to mắt, "Vậy quan phủ thì sao?"

Ôn Liễu Niên suy yếu nói, "Bản quan đang sinh bệnh."

Mục Vạn Lô nói, "Sinh bệnh chỉ có một mình đại nhân, cũng không phải toàn bộ quân đội."

"Nói là nói như vậy không sai." Ôn Liễu Niên nói, "Nhưng bản quan sinh bệnh, ai mang binh tới?"

Mục Vạn Hùng cơ hồ muốn đập nát chén trà trong tay.

Cho dù người không bị thương, chẳng lẽ còn muốn tự mình mang binh?!

THỔ PHỈ CÔNG LỢC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 58: Quan Phủ Tất Nhiên Sẽ Không Nhúng Tay!!!

Đợi đến sau khi người Mục gia trang rời đi, Ôn Liễu Niên tháo khăn che mặt xuống, thuận tiện đem vật dùng để hóa trang bôi trên mặt lau sạch, đám người Triệu Việt cũng từ cách vách lại đây.

Hoa Đường nhin cười nói, "Đại đương gia vừa rồi không thấy được, về mặt huynh đệ Mục gia có thể nói là tương đối đặc sắc."

"Tuy nói không thấy được, bất quá cũng không nghe sót một chữ." Lục Truy cười nói, "Phòng chừng sau khi trở về muốn ghen một trận, đại nhân quả thực nhanh mồm nhanh miệng, tại hạ cam bái hạ phong(*)."

(*) Cam bái hạ phong: chịu thua, tâm phục khẩu phục.

Ám vệ lập tức ở trong lòng tiến hành khiển trách, loại chuyện cam bái hạ phong này, chẳng lẽ không phải là đương nhiên ! Đừng nói đại nhân thật sự là rất thông minh, cho dù hãn rất ngốc, vậy cũng nhất định phải dùng tám ngàn chữ để ca ngợi, bởi vì hãn là người của đại đương gia.

Tục ngữ nói, chị dâu như mẹ !

"Vì sao phải cho bọn họ vào núi?" Triệu Việt hơi khó hiểu, vừa rồi thời gian eo hẹp, cũng không kịp hỏi kỹ.

"Cho người Mục gia trang vào núi, quả thật có hai loại hậu quả." Ôn Liễu Niên nói, "Nếu bọn hãn không phải cùng một bọn, thì sẽ đối chọi lẫn nhau, tất nhiên đối quan phủ có lợi."

"Loại khả năng này không lớn." Lục Truy lắc đầu.

"Vậy thì còn có một loại khả năng khác." Ôn Liễu Niên nói, "Người Mục gia trang vẫn rất muốn đối phó đại đương gia, chỉ là lúc trước quan phủ hạ lệnh cấm bất cứ người nào vào núi, huống hồ còn có người Truy Ảnh cung ở đây, cho nên Mục Vạn Lôi cũng không dám làm càn. Mà nay nếu ta đáp ứng để hãn dẫn người vào núi, vậy trên thực tế nơi hãn muốn đến, tất nhiên là Triều Mộ nhai."

"Ý của đại nhân, là muốn đem Mục Vạn Lôi dẫn đến Triều Mộ nhai?" Hoa Đường nói, "Đến lúc đó hãn thấy trong núi không có ai, tất nhiên sẽ đi vòng vèo Tây Nam."

"Không chỉ như vậy." Ôn Liễu Niên nói, "Nếu là người đại gian đại ác, nhân cơ hội này xử hãn cũng không có lỗi."

Triệu Việt khẽ nhíu mày.

"Quan phủ sẽ không nhúng tay vào." Ôn Liễu Niên nói, nghĩ nghĩ lại bổ sung, "Đương nhiên, nếu đại đương gia muốn quan phủ ra tay tương trợ, cũng không phải là không thể. Nếu Mục gia trang thật sự cấu kết với Hồ Đầu bang, vậy cũng là dị đồ tà giáo, bản quan muốn bắt hãn bỏ tù, là chuyện đương nhiên."

Hoa Đường nói, "Nhưng bây giờ chúng ta còn chưa có chứng cứ."

"Mục Vạn Lôi một khi dẫn người vào núi, Hồ Đầu bang không có khả năng không biết. Nếu hai bên quả thật không hề có liên quan, Hồ Đầu bang quả quyết sẽ không ngồi yên mà không để ý người đến." Ôn Liễu Niên nói, "Mục gia trang một phần đông người nếu muốn cưỡi ngựa đến Triều Mộ nhai, nhất định phải đi ngang qua phạm vi Hồ Đầu bang; còn nếu như không cảm thấy bị uy hiếp, chỉ có thể nói rõ là hai bên đã sớm đạt thành hiệp nghị nào đó, cũng không có gì oan uổng."

Hoa Đường lại nhắc nhở, "Phòng đoán không thể lấy làm chứng cứ, đại nhân hẳn là rõ ràng hơn so với ta."

Ôn Liễu Niên sờ cằm, chậm rãi nói, "Chứng cứ này, nếu là muốn tìm, tất nhiên phải bắt một bó to."

"Không cần." Triệu Việt lắc đầu, "Ân oán cá nhân giữa ta với hắn, ta tự mình ra tay giải quyết."

Ôn Liễu Niên gật đầu, "Ta biết, đây là quy củ giang hồ."

Ám vệ ở một bên cảm khái, còn chưa qua cửa liền biết quy củ như thế, như vậy còn cao đến đâu.

"Việc cấp bách bây giờ, là trước khi Mục Vạn Lôi dẫn người vào núi, đem phía trước Triều Mộ nhai phòng bị cho tốt." Ôn Liễu Niên nói.

"Chuyện này ngược lại không khó." Lục Truy nói, "Lần này trước khi xuống núi, vốn dĩ là bày không ít cơ quan ám đạo, người ngoài muốn xông vào cũng không dễ dàng như vậy."

"Đến thư phòng đi." Ôn Liễu Niên từ trên giường bước xuống, "Việc này qua loa không được, nhất định phải có hoàn toàn chuẩn bị."

Triệu Việt: ...

Không phải nói quan phủ không nhúng tay sao?

"Đại đương gia yên tâm." Ôn Liễu Niên nói, "Chỉ là chuẩn bị mà thôi, chung quy đối phương có vài trăm người."

Triệu Việt còn chưa nói chuyện, Lục Truy liền đã nói, "Đa tạ đại nhân."

"Nhị đương gia không cần khách khí." Ôn Liễu Niên nói, "Chuyện thuộc bốn phận mà thôi."

Triệu Việt thăm nghĩ, cái gì gọi là... chuyện thuộc bốn phận?

Sau khi mọi người đến thư phòng, thương nghị một lần cũng là vài canh giờ, thẳng đến lúc nửa đêm mới tự mình tán đi.

Ôn Liễu Niên ngáp một cái, buồn ngủ mông lung cùng Triệu Việt đồng thời trở về phòng ngủ.

Hạ nhân đưa nước ấm tới xong, Triệu Việt giống như thường ngày giúp hần lau mặt, lại đem muối sạch để súc miệng đưa qua.

"Đa tạ." Ôn Liễu Niên nói.

Triệu Việt nói, "Là ta nên đa tạ người."

Ôn Liễu Niên nói, "Vậy tạ lễ đâu?"

Triệu Việt: ...

Vẫn là lần đầu tiên có người kêu mình đưa tạ lễ.

Ôn Liễu Niên nhìn hần.

Triệu Việt đành phải nói, "Người muốn cái gì?"

Ôn Liễu Niên nói, "Ta cái gì cũng muốn."

Triệu đại đương gia một lần nữa tiếp tục trầm mặc, người bình thường chẳng lẽ nên nói là đưa cái gì cũng được?

Cái gì cũng muốn...

Ôn Liễu Niên cứng nhắc cười y phục bên bả vai.

Triệu Việt giúp hần đem vạt áo cởi bỏ, "Được."

"Sao cơ?" Ôn Liễu Niên khó hiểu.

"Sau khi việc này kết thúc, ta đưa tạ lễ cho ngươi." Triệu Việt nói, "Đến lúc đó ngươi sẽ biết là cái gì."

Ôn Liễu Niên cười tủm tủm.

Nhìn thấy hần cười, tâm tình Triệu Việt cũng tốt lên, "Ngủ đi, đừng thức khuya."

"Không muốn ngủ." Ôn Liễu Niên nói, "Trò chuyện chút đi."

"Muốn trò chuyện gì?" Triệu Việt ngồi ở bên giường.

Ôn Liễu Niên nhích người vào bên trong, chừa ra một chỗ trống.

Triệu Việt biểu tình cứng đờ, đây là muốn kêu mình cùng nhau... Lên giường?

Ôn Liễu Niên vô tội nói, "Buổi tối lạnh."

Triệu Việt muốn nói, kỳ thật bản thân cũng không sợ lạnh.

Nhưng hiển nhiên cuối cùng vẫn là không nói ra khỏi miệng.

Sau khi dùng nước ấm còn lại rửa mặt, Triệu Việt cởi ngoại bào, tựa vào bên cạnh hần.

Ôn Liễu Niên nói, "Có một vết sẹo."

"Ngươi là nói nơi này?" Triệu Việt cúi đầu đưa mắt nhìn trước ngực, cổ áo hơi mở rộng, vết sẹo đỏ sẫm rất là chói mắt, "Năm đó ở Tây Nam, bị Mục Vạn Hùng đả thương."

Ôn Liễu Niên nói, "Ta có thể nhìn thử không?"

"..." Vết sẹo có gì đâu mà nhìn? Triệu Việt gật đầu, "Tất nhiên."

Ôn Liễu Niên cười bỏ vạt áo hăn.

Y phục Triệu Việt mở rộng, có chút cứng nhắc.

Bởi vì khoảng cách hai người rất gần.

Cũng bởi vì Ôn đại nhân không chỉ muốn nhìn, còn đang dùng ngón tay sờ sờ.

Tay người đọc sách, tất nhiên là muốn trắng bao nhiêu thì trắng bấy nhiêu, nhẹ nhàng mềm mại lướt qua lồng ngực, mang đến từng trận tê dại. Chỗ vết sẹo trên da thịt vốn dĩ mẫn cảm hơn so với những chỗ khác, huống chi còn là đang dưới bầu không khí ái muội như thế, vì thế thân thể Triệu đại đương gia, không thể ức chế được liền nổi lên một chút phản ứng.

Ôn Liễu Niên rút tay về, bình tĩnh dời ánh mắt, giả vờ cái gì cũng không nhìn thấy.

Triệu Việt vội vàng kéo áo lại, may mà lý y rất dài, cũng có thể che lấp một chút, không đến mức quá xấu hổ.

Trong phòng một mảnh yên tĩnh.

Một lát sau, Ôn Liễu Niên nói, "Đêm nay sao cũng không tệ lắm."

Triệu Việt nói, "Đúng vậy."

Ôn Liễu Niên lại nói, "Canh nấu cũng rất ngon."

Triệu Việt nói, "Ừm."

Ôn Liễu Niên nói, "Vậy ta đi ngủ đây."

Triệu Việt nói, "Được."

Ôn Liễu Niên bực chính mình tiến vào trong chăn, xoay người đưa lưng về phía hăn.

Triệu Việt cơ hồ là chạy trốn chết.

Ám vệ vừa mới ở bên ngoài nướng một con gà, mang về tính toán làm bữa khuya, liền thấy Triệu đại đương gia y phục không chỉnh tề, mê muội vọt vào phòng ngủ của hăn, vì thế lập tức giật mình mở to mắt.

Đây lại là làm sao a...

Triệu Việt uống hết một bình trà lạnh, mới đem lửa trong lòng áp chế đi, cũng lười cởi y phục, cứ như vậy mà nằm trên giường, phát điên gãi gãi tóc mình.

Lúc trước khi luyện công ở Ân nhai, sư huynh đệ cũng chỉ là thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi, mỗi tình đều khó tránh khỏi xao động, bởi vậy thường xuyên sẽ trò chuyện mỹ nhân nổi tiếng trên giang hồ, tuổi lớn hơn một chút, thì sẽ vụng trộm xuống núi vào trong thành tìm việc vui, bất quá bản thân vẫn là không hề có hứng thú đối với chuyện này, sau khi lớn lên gia môn đột biến, thì càng không nghĩ tới chuyện tình yêu. Vốn dĩ nghĩ là tính mình trời sinh đã như thế, dĩ nhiên còn đang làm tốt chuẩn bị sống lẻ loi cô độc suốt quãng đời còn lại, nhưng không ngờ đến bây giờ thế nhưng sẽ mất hồn mất vía như thế.

Cũng mới biết rõ, thì ra không phải là đối với chuyện tình yêu không có hứng thú, mà là vì chưa gặp được người làm cho mình cảm thấy hứng thú.

Ám vệ đá tung cửa phòng ngủ.

Triệu Việt: ...

Ám vệ đồng tình nói, "Muốn uống rượu không?" Tuy rằng không biết chuyện gì, nhưng vẫn nghe hăn trần trọc trần trở, cũng rất nháo tâm.

Dù sao cũng không ngủ được, Triệu Việt đơn giản khoác áo xuống giường, cùng người còn lại cùng nhau uống rượu.

Ám vệ đưa cho hãn một cái chân gà, nhiệt tình nói, "Đại đương gia có cần kinh nghiệm không?"

Triệu Việt: ...

Không cần.

"Ở phương diện này chúng ta rất thông thạo." Ám vệ nói, "Lúc trước cung chủ là nghe đề nghị của chúng ta, mới thuận lợi ôm được công tử về !" Tuy rằng hơi khuếch đại một chút, thế nhưng hoàn toàn không có liên quan, bởi vì nguyên tắc Truy Ảnh cung vẫn luôn tùy ý bất kham như thế !

Tần Thiếu Vũ cùng Thẩm Thiên Lăng, trong chốn giang hồ được mệnh danh là thần tiên quyến rũ a...

Triệu Việt tâm hơi động, tựa hồ vừa nghe cũng không tệ.

Thấy hãn không cự tuyệt, ám vệ hưng trí bừng bừng xoa xoa tay, vậy chúng ta liền nói a !

Triệu Việt ngửa đầu uống chén rượu tiếp theo, "Có thể nói một vài chuyện lúc trước ở thành Vân Lam được không?"

Tất nhiên tất nhiên ! Ám vệ nhanh chóng gật đầu, sau đó nói, "Khi đại nhân vừa được điều nhiệm tới thành Vân Lam, bất quá vừa tròn mười sáu tuổi, lúc ấy cung chủ còn chưa để ở trong lòng. Thẳng đến sau này đại nhân liên tiếp phá vài vụ án năm xưa, khiến không ít người bị oan năm đó ra tù, tin tức truyền đến Truy Ảnh cung, mới từ từ có giao tình."

"Làm quan ở thành Vân Lam được năm năm, mọi người đều rất thích đại nhân." Ám vệ tiếp theo tiếp lời, "Biết được tin tức hãn bị điều đến Thương

Nhĩ châu, không ít dân chúng thức dậy từ sớm đưa tiễn, khóc nói luyến tiếc."

Thật sự là như thế, cảnh tượng lúc ấy quả thực cảm động, hiện tại nghĩ đến cũng rất muốn rơi lệ !

Triệu Việt nói, "Có thể nghĩ đến."

Một vị quan thanh liêm như thế, không chỉ là thành Vân Lam, cũng không chỉ là thành Thương Mang, mà là đi đến đâu dân chúng cũng sẽ thích.

"Đại nhân cái gì cũng tốt, chỉ là ăn hơi nhiều chút thôi." Âm vệ quan tâm nói, "Của cải Đại đương gia nuôi đủ không?"

Triệu Việt cứng đờ, nói, "Miễn cưỡng có thể."

Miễn cưỡng có thể là được rồi. Âm vệ rất là rộng rãi, dù sao đại nhân cũng dễ nuôi, lúc trước ở thành Vân Lam, thường xuyên ăn một thau Mì Dương Xuân cũng có thể ăn rất ngon miệng, đương nhiên nếu có thể bỏ thêm thịt bò thì càng tốt.

Triệu Việt thầm nghĩ, nếu thật sự có thể cùng một chỗ, tất nhiên hẳn muốn ăn cái gì, thì mình sẽ mua cái ấy

Âm vệ tiếp tục siêng năng, nói đến hơn nửa đêm.

Triệu Việt cũng nghe đến hơn nửa đêm.

Càng nghe thì càng thích, càng thích thì càng không buông được.

Âm vệ một bên cắn phao câu gà một bên cảm khái, vẻ mặt này của đại đương gia...Quả thực y chang Tiểu Ngũ thầm mến Tả hộ pháp năm đó.

Nói đi về phía Đông thì sẽ không dám đi về phía Tây.

Thật sự là phi thường thâm.

THỔ PHỈ CÔNG LỰC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 59: Một Con Cua Bị Luộc Chín!!!

Giữa trưa ngày hôm sau, không đợi ăn cơm trưa, Mục Vạn Lôi cùng Mục Vạn Hùng lại tiếp tục tới Thượng phủ, nói là hết thủy đều đã chuẩn bị xong, tức khắc liền có thể xuất chiến núi Thương Mang.

"Nhanh vậy sao?" Ôn Liễu Niên suy yếu nằm trên giường, nhìn như rất giật mình.

Mục Vạn Lôi nói, "Người Mục gia trang vốn dĩ đóng quân ngoài thành, lần này chỉ cần hạ lệnh mà thôi, tất nhiên phải nhanh."

Ôn Liễu Niên tận tình khuyên bảo, "Quá gấp gáp khó tránh khỏi chịu thiệt, hai vị trang chủ vẫn là nên bàn bạc ổn thỏa thì tốt hơn, không thì tiếp tục cân nhắc một phen?"

Mục Vạn Hùng cảm thấy đây đại khái là mấy chữ phiền phức nhất trong cuộc đời của mình.

"Đại nhân cứ việc yên tâm." Mục Vạn Lôi nói, "Mục gia trang đã làm tốt vạn toàn chuẩn bị."

Ôn Liễu Niên trấn định nói, "Nhưng bản quan còn chưa chuẩn bị tốt, vẫn là qua hai ngày nữa đi."

Triệu Việt ở phía sau bình phong nghe được, cảm thấy có chút buồn cười. Tiếp xúc lâu mới biết được, thì ra lúc trước thời điểm một sách vừa gặp mình, dự tính chỉ dùng ba phần công lực, như bây giờ, mới thật sự tức chết người không cần đèn mạng.

Mục Vạn Hùng quả thực cũng bị trình độ vô liêm sỉ của vị Tri phủ đại nhân này làm sợ ngây người, bản thân trốn ở phủ nha ngủ ngon thì cũng thôi đi, hiện tại Mục gia trang muốn giúp hắn đi diệt trừ thổ phỉ, cư nhiên còn có thể ra sức tìm nhiều lý do khước từ như vậy?

Mục Vạn Lôi cũng bất mãn nói, "Chẳng lẽ đại nhân thay đổi chủ ý, cũng muốn một đường tiến đến diệt trừ thổ phỉ?"

Ôn Liễu Niên nhanh chóng lắc đầu, "Tất nhiên không phải, trang chủ trăm ngàn lần đừng nghĩ như vậy, bản quan ngàn vạn lần sẽ không làm ra loại chuyện này."

Mục Vạn Hùng: ...

Mục Vạn Lôi tiếp tục đè nén cơn tức giận, "Vậy đại nhân muốn chuẩn bị cái gì?"

Ôn Liễu Niên nói, "Nếu trong núi có dã khôi, vậy lúc hai bên đối chọi, khó tránh khỏi sẽ có một hai con lọt lưới chạy đi hại người, tất nhiên phải tăng mạnh phòng thủ trong ngoài thành trước, bảo đảm vạn vô nhất thất mới có thể xuất chiến."

Lý do nghe qua quả thực chính đáng, Mục Vạn Lôi đành phải nói, "Vậy đại nhân cần bao nhiêu thời gian?"

Ôn Liễu Niên nói, "Ba tháng."

Mục Vạn Hùng: ...

Vì sao người không nói ba năm luôn đi?!

"Hình như dài quá." May mà Ôn Liễu Niên cũng biết được tựa hồ không quá thích hợp, vì thế sờ sờ cằm, "Năm ngày, thế nào?"

"Được." Mục Vạn Lôi đáp ứng, "Vậy thì thêm năm ngày nữa."

Mục Vạn Hùng trong lòng không thoải mái, nhưng cũng không nhiều lời nữa, thẳng đến sau khi hai người rời khỏi phủ nha, mới oán hận nói, "Đại ca đối với hần không khỏi cũng quá khách khí."

"Bằng không còn có thể thế nào?" Mục Vạn Lôi lạnh lùng nói, "Hiện tại đối nghịch với hần? Cũng không nhìn xem chỗ dựa phía sau hần là ai."

Nhớ tới Truy Ảnh cung, Mục Vạn Hùng nhất thời nản lòng, thật sự bị đè nén, vì thế oán hận phun một ngụm.

"Hiện tại không thể trêu vào, không có nghĩa là tương lai không thể trêu vào." Mục Vạn Lôi nói, "Đợi khi chúng ta rời đi, lại tống vị Tri phủ đại nhân này một phần đại lễ cũng không muộn."

Mục Vạn Hùng nghe vậy có chút ngoài ý muốn, "Thế nhưng Truy Ảnh cung..."

"Trên đời này còn rất nhiều nghi nan tạp chứng, cho dù là giang hồ đệ nhất thần y, cũng không nhất định là dạng nào cũng gặp qua, mặc kệ Truy Ảnh cung thế lực lớn bao nhiêu, vị Tri phủ đại nhân này chỉ là sống một hồi trị không hết bệnh, chẳng lẽ cũng muốn tính lên trên đầu Mục gia trang?" Mục Vạn Lôi nói, "Bây giờ người mà người ta cần đối phó nhất chính là Triệu Việt, không cần cùng quan phủ đôi co."

Mục Vạn Hùng gật đầu, "Mọi việc đều nghe đại ca."

Bên trong Thượng phủ, Triệu Việt nói, "Hồng giáp lang -- "

"Ta ra ngoài hít thở không khí." Ôn Liễu Niên bình tĩnh đứng lên.

Triệu Việt đầu đầu đuổi theo.

Nhắc tới là đều muốn chạy?

Trong viện, Hồng giáp lang đang bồi Thanh đầu Cổ Vương chạy loạn khắp nơi phơi nắng, chơi quả thực rất vui vẻ ! Ôn đại nhân vừa mới bước ra khỏi cửa, liền thấy hai con bọ đang cùng một chỗ bò vèo vèo về phía mình, vì thế một lần nữa hồn phi phách tán, xoay người bổ nhào vào trong lòng Triệu Việt.

Lần này có hai con !

Hoa Đường: ...

Đông tác đại nhân thật sự là càng ngày càng thuần thực.

Hồng giáp lang quỳ rạp trên mặt đất lay động xúc tu, không biết lần này có thể bị che kín không.

Triệu Việt ôm Ôn Liễu Niên nói, "Từ hôm nay trở đi, tùy thời mang Hồng giáp lang ở trên người."

"Không !" Ôn Liễu Niên một ngụm cự tuyệt.

Hoa Đường cũng dùng ánh mắt linh tinh 'Sợ là không có khả năng' nhìn Triệu Việt.

"Vừa rồi người nói như thế, tất nhiên đã triệt để đắc tội sạch sẽ Mục gia trang, Mục Vạn Lô trời sinh tính tình âm ngoan hung tàn, tuyệt đối sẽ không để yên như vậy." Triệu Việt kiên nhẫn nói, "Trên thế gian cổ trùng thiên kì bách quái, khó nói khi nào thì sẽ trúng chiêu, có Hồng giáp lang ở đây, người mới có thể an toàn một chút."

"Không !" Ôn Liễu Niên vẫn còn cự tuyệt.

Triệu Việt nghiêng răng nghiêng lợi, một sách này sao lại đầu muối không ăn như thế?

Hồng giáp lang nửa ngày cũng không đợi được bị che, vì thế hơi thất vọng, run run trên người Cổ Vương.

Thanh đầu Cổ Vương vốn dĩ đang lim dim ngủ, bị hoảng sau khi tỉnh lại thì cho rằng nó lại đói bụng, vì thế rướn cổ lên thân thể phát ra tiếng vang 'Ong ong', đợi đến khi Hoa Đường chạy đến muốn ngăn nó lại, đã chậm một bước.

Một đám nhện đen dọc theo xà nhà cây cột bò xuống, tám chân dài thòng lông nhung nhung, phía sau còn kéo theo một đám trùng bộ dáng nói không nên lời, nào là sâu béo, bọ cánh cứng, có con còn biết bay, trong đó một con thậm chí suýt chút nữa là bổ nhào vào chóp mũi Ôn đại nhân.

Trước khi Ôn Liễu Niên ngất đi, Triệu Việt che mắt hăn lại, đem người mang về thư phòng.

Hoa Đường: ...

Hồng giáp lang ngược lại là rất cao hứng, quỳ rạp trên mặt đất bắt trùng tử ngoạn.

"Vì vì vì sao lại có nhiều trùng như vậy !" Ôn Liễu Niên sắc mặt tái nhợt.

Triệu Việt nói, "Bởi vì hiện tại không phải là cuối Đông."

"Ta muốn xin điều nhiệm đến nơi Cực Hàn." Ôn Liễu Niên sau lưng tiếp tục run rẩy.

Triệu Việt bất đắc dĩ, "Đừng nháo."

"Lớn như vậy a !" Ôn Liễu Niên run rẩy, khoa tay múa chân, "Nó bay qua trước mắt ta !"

"Không có việc gì không có việc gì." Triệu Việt vỗ vỗ lưng hăn, "Trùng tử mà thôi, ngồi một chút? Ta giúp người pha tách trà."

"Không ngời." Ôn Liễu Niên nói, "Vạn nhất có trùng thì sao."

Triệu Việt: ...

Ôn Liễu Niên lòng còn sợ hãi, "Quả thực hù chết người."

"Người sợ trùng tử như vậy, thì càng nên mang Hồng giáp lang trên người." Triệu Việt nhân cơ hội nói.

"Vì sao?!" Ôn Liễu Niên mở to mắt.

"Có nó ở, mấy con trùng còn lại mới không dám tới gần." Triệu Việt nói, "Bằng không nói không chừng ngày nào đó, từ trong sách của người sẽ có một con gián bò ra."

"..." Ôn Liễu Niên rùng mình.

"Hoặc là từ trong ổ chần chui ra một nhện." Triệu Việt tiếp tục dọa hấn.

Ôn Liễu Niên cảm thấy đầu gối mình muốn nhũn ra.

"Có Hồng giáp lang ở thì sẽ khác." Triệu Việt nói, "Chỉ cần cảm ứng được mùi của nó, mấy con trùng còn lại chạy còn không kịp, cam đoan bốn phía sạch sẽ."

Ôn Liễu Niên trầm mặc, bắt đầu cân nhắc lợi hại.

"Hơn nữa Hồng giáp lang lớn lên cũng không giống trùng tử." Triệu Việt tiếp tục nói, "Đỏ rực, dưới ánh nắng mặt trời thì sẽ sáng lên, hồng mã nào cũng không đẹp bằng nó."

Ôn Liễu Niên nói, "Vẫn là hồng mã nào đẹp hơn một chút."

"Được rồi, hồng mã nào đẹp hơn." Triệu Việt đời này cũng chưa từng đối ai kiên nhẫn qua như thế, "Không muốn đem nó thành bảo thạch, vậy thì

người đem nó trở thành một con... của bị luộc chín."

Ôn Liễu Niên: ...

Hồng giáp lang ở ngoài cửa tiếp tục vui vẻ chạy, hoàn toàn bất giác chính mình từ một thần trùng uy phong biến thành thức ăn !

"Người xem, lưng màu đỏ, bụng trắng bạch." Triệu Việt tìm điểm giống nhau, "Hơn nữa đều rất tròn."

Ôn Liễu Niên cố gắng đem Hồng giáp lang hướng lại gần con của bị luộc chín.

"Nó là có độc, bất quá tuyệt đối sẽ không loạn cắn người." Triệu Việt nói, "Bình thường cũng rất ngoan, cho nó một cọng cỏ tranh cũng có thể chơi rất lâu."

Ôn Liễu Niên thoáng dao động.

Tại 'Nhận một con trùng đỏ gần giống của hàm hậu' cùng 'Thường xuyên phải đối mặt với một đồng con vật kỳ kỳ quái quái con nhện tám chân con gián ghê tởm sâu lông xanh lè', hiển nhiên vẫn là về trước đỡ hơn một chút.

"Ra ngoài xem?" Triệu Việt thử.

Ôn Liễu Niên rớt cuộc gạt đầu, "... Cũng được."

Hoa Đường vừa mới chuẩn bị đem Hồng giáp lang cùng Cổ Vương mang về, liền thấy Triệu Việt mang theo Ôn Liễu Niên đi ra.

Hồng giáp lang dừng ở trong sân nhìn hẳn, lắc lắc xúc tu.

Triệu Việt đi về phía trước hai bước, thấy Ôn Liễu Niên vẫn đứng tại chỗ không nhúc nhích, vì thế đành phải đi vòng lại, kéo hẳn đến bên cạnh bàn đá.

Ám vệ ở trên nóc nhà chặc chặc, nắm tay tự nhiên như thế, không biết còn tưởng rằng đã thành thân mười mấy năm.

Như thế xem ra, Triệu đại đương gia so với Tiểu Ngũ mạnh hơn một chút.

Triệu Việt đem Cổ Vương trả cho Hoa Đường, chỉ đem Hồng giáp lang đặt ở trên bàn đá.

Ôn Liễu Niên theo bản năng lại muốn chạy.

Triệu Việt đê bả vai của hắn lại, hù dọa nói, "Một bầy gián !"

Ôn Liễu Niên không cam nguyện ngồi trở về.

Mặt trời vừa lúc, toàn thân Hồng giáp lang đều sáng long lanh, hơn nữa bởi vì vài ngày gần đây ăn được rất nhiều độc trùng, lại được Hoa Đường thường xuyên huân huân tắm rửa, cho nên càng thêm rực rỡ.

Triệu Việt cầm tay Ôn Liễu Niên, nhẹ nhàng cọ cọ lưng đang tỏa sáng.

Hồng giáp lang ngay cả xúc tu cũng dựng thẳng.

Hơi nhột !

Hoa Đường quyết đoán xoay người bước ra ngoài.

Trường hợp này, không cần người thứ ba thì tốt hơn.

Ám vệ cảm khái ngàn vạn lần.

Này liền bắt đầu a.

Chặc !

Cảm giác được đầu ngón tay ấm áp, cũng không lạnh lẽo giống như trong tưởng tượng.

Ôn Liễu Niên chần chờ mở to mắt.

"Nếu sợ, để nó chờ ở trong hộp gỗ khắc hoa văn cũng được, nó cũng không chạy ra ngoài." Triệu Việt nói, "Đêm nay để lại trong phòng người?"

Ôn Liễu Niên nghĩ nghĩ, "Vậy người cũng phải ở lại."

Triệu Việt gật đầu, "Được."

Ám vệ lập tức dùng ánh mắt nóng bỏng nhìn Hồng giáp lang.

Đệ nhất công trùng a...

Rất đáng giá được nhận một hồng bao cực lớn.

"Người phải cẩn thận." Giải quyết chuyện trùng tử, còn có chính sự chưa đàm, Ôn Liễu Niên nói, "Năm ngày đủ không? Nếu là nhanh quá, ta có thể tiếp tục kéo dài thêm vài ngày."

"Vậy là đủ rồi." Triệu Việt dẫn hần trở lại phòng, "Ta có chừng mực, đừng lo."

"Thế nhưng đối phương có vài trăm người." Ôn Liễu Niên nói, "Một mình người đi vòng vèo Triều Mộ nhai, nếu có nguy hiểm thì phải làm sao?"

"Triều Mộ nhai là địa bàn của ta." Triệu Việt nói, "Huống hồ cũng không phải lẻ loi một mình, còn có Lục Truy."

"Vì sao không gọi đệ tử còn lại Triều Mộ nhai xuống núi?" Ôn Liễu Niên hỏi.

"Đây là ân oán cá nhân của ta cùng với Mục gia trang, không cần thiết kéo người còn lại xuống nước." Triệu Việt nói.

"VẬY quan phủ -- "

"Quân thủ ngoài thành hẳn là nên lưu lại đối phó Hồ Đầu bang, nếu là giúp ta, thì khi tấn công không dùng được." Triệu Việt nói, "Người sẽ không làm loại chuyện này."

Ôn Liễu Niên nói, "Ta sẽ."

Triệu Việt: ...

Ôn Liễu Niên tiếp tục nói, "Mục gia trang cấu kết cùng với Hồ Đầu bang, quan phủ xuất binh là lẽ đương nhiên."

Triệu Việt lắc đầu, "Thế nhưng ta không muốn."

Ôn Liễu Niên hỏi, "Vì sao?"

Triệu Việt nói, "Thù giết cha, tất nhiên phải do chính tay mình trả."

Ôn Liễu Niên trầm mặc một chút, "Vậy người phải cẩn thận."

"Được." Triệu Việt xoa bóp mặt hắn, "Đêm mai ta sẽ cùng Lục Truy vào núi."

Ôn Liễu Niên gật đầu, "Ừm."

"Cũng không sớm, đi ăn cơm đi." Triệu Việt nói, "Buổi sáng chỉ uống một bát cháo."

Ôn Liễu Niên nói, "Không đi, không có khẩu vị."

Triệu Việt: ...

Cư nhiên còn có thể có lúc không có khẩu vị.

THỔ PHỈ CÔNG LỰC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 60: Chơi Trò Thổ Phỉ Cướp Bóc!!

Bởi vì bình thường khẩu vị của Ôn Liễu Niên vẫn luôn rất tốt, dù có sinh bệnh cũng có thể ăn một bát cơm, cho nên đêm nay khi mọi người nghe nói 'Đại nhân không có khẩu vị', đều tỏ vẻ rất là rung động, lập tức cảm khái đây chính là lực lượng tình yêu a, quả thực khó lường ! Vừa nghĩ đến đại đương gia muốn vào núi, liền trà không nhớ cơm không thương, đối kính gầy yếu thập phần cảm động, rất đáng giá được viết vào trong tiểu thoại bản thân quý a.

Trong mắt mọi người thoát cương chạy như điên, Triệu Việt lãnh tĩnh lấy qua hộp đồ ăn, gắp một ít điểm tâm cùng thức ăn, xoay người trở về tiểu viện.

Tập thể ám vệ chặc chặc, còn chưa thành thân liền ân ái như thế, tương lai thì phải thế nào.

Ôn Liễu Niên đang ở bên cạnh bàn xuất thần, sau khi nhìn thấy hắn vào phòng có chút ngoài ý muốn, "Sao còn chưa đi ăn cơm?"

"Trở về rồi ăn." Triệu Việt đem hộp đồ ăn đặt lên bàn.

Ôn Liễu Niên: ...

Không đói bụng.

Trước khi bị cự tuyệt, Triệu Việt nói, "Không có khẩu vị cũng phải ăn !"

Ôn Liễu Niên đành phải gật đầu.

Bởi vì Triệu đại đương gia nhìn qua rất hung.

Triệu Việt đưa cho hấn một chén cơm, lại gắp một con cá đặt lên trên.

Ôn Liễu Niên vẻ mặt đau khổ chọc bát, "Lớn quá."

Triệu Việt nói, "Ăn hết."

Ôn Liễu Niên: ...

Ăn no.

Thấy hấn nửa ngày còn đang không yên lòng gắp xương cá, Triệu Việt nói, "Nếu là không muốn ăn -- "

Ôn Liễu Niên nhanh chóng nói tiếp, "Vậy thì có thể không ăn?"

Triệu Việt lắc đầu, "Ta lại đi lấy món khác cho người."

Ôn Liễu Niên nản lòng nói, "Vậy thì thôi đi."

Trong phòng một lần nữa an tĩnh lại, một lát sau, Triệu Việt nói, "Vì sao không muốn ăn cơm?"

Ôn Liễu Niên nói, "Bởi vì không có khẩu vị."

Triệu Việt lại hỏi, "Vì sao lại không có khẩu vị?"

Ôn Liễu Niên dừng một chút, nghiêm túc nhìn hấn nói, "Bởi vì lo lắng cho người."

Triệu Việt: ...

Ôn Liễu Niên tiếp tục cúi đầu bát lộng cơm.

Triệu Việt nói, "Chuyến này cho dù không thể bắt được hai huynh đệ Mục Vạn Lô, ta tất nhiên cũng sẽ không để cho mình bị thương, cho nên không cần lo lắng."

"Thế nhưng trong tiểu thoại bản đều nói người giang hồ báo thù, tám phần đều là người chết ta sống." Ôn Liễu Niên buông đĩa.

Triệu Việt lắc đầu, "Trong tiểu thoại bản sao có thể là thật, không phải người cũng viết qua rất nhiều sao, chẳng lẽ ta thật sự có năng lực gọi mưa trừ ma?"

Ôn Liễu Niên: ...

Vậy cũng không giống nhau.

Triệu Việt dứt hẳn uống một muỗng canh, sau đó đem thìa đưa qua.

Ôn Liễu Niên lại nói, "Cho dù câu chuyện trong tiểu thoại bản không tính, nhưng năm đó lúc Tần cung chủ tiêu diệt Ma Giáo, cũng là cứu tử nhất sinh, đây cũng không phải là nói bừa đi?"

Triệu Việt nói, "Ta không phải là Tần cung chủ, Mục Vạn Lô cũng không phải là Phượng Cửu Dạ."

Thế nhưng tính chất không sai biệt lắm a...

Ôn Liễu Niên tiếp tục không yên lòng ăn cơm.

Triệu Việt nhìn thấy đau đầu, đơn giản bưng bát qua, "Há miệng."

Ôn Liễu Niên rất nghe lời.

Sau khi dứt xong một chén cơm, Triệu Việt lại theo dõi hẳn uống hết một chén canh, mới hài lòng nói, "Được rồi, đi làm công sự đi."

"Không đi." Ôn Liễu Niên lắc đầu.

Triệu Việt cũng hơi giật mình, "Vì sao? Hôm nay trong phủ nha không có chuyện gì sao?"

"Tất nhiên có." Ôn Liễu Niên nằm sấp ở trên bàn ngáp một cái, "Ăn quá no, trộm lười một ngày cũng không sao."

Triệu Việt buồn cười, "Ngược lại là hiếm khi thấy người như vậy."

Ôn Liễu Niên hỏi, "Vậy thì sao?"

Triệu Việt nói, "Rất tốt."

Ôn Liễu Niên hỏi, "Đêm nay người có chuyện gì không?"

Triệu Việt lắc đầu, "Không có."

Lục Truy chạy tới cửa, sau khi nghe thấy đành phải vòng đường cũ chạy trở về.

Lúc này rõ ràng là nói muốn thương nghị chuyện vào núi, trận này liền biến thành không có.

May là mình tới vừa đúng lúc.

Ôn Liễu Niên nói, "Vậy chơi cờ không?"

Triệu Việt: ...

Ôn Liễu Niên nói, "Cờ gì cũng được."

Triệu Việt: ...

Ôn Liễu Niên nói, "Ta có thể dạy đại đương gia."

Triệu Việt rút cuộc gạt đầu, "Được."

Một bàn cờ gỗ mộc mạc, là Mộc Thanh Sơn từ trong phòng cũ lôi ra được, quân cờ cũng có chút không trọn vẹn, bất quá Ôn Liễu Niên ngược lại là rất có hưng trí, "Đánh cờ vậy, thế nào?"

Triệu Việt nói, "Được."

Ôn Liễu Niên cầm lấy quân đen, đại khái nói vài quy tắc cho hắn.

Triệu Việt: ...

Là sách trời sao.

Ôn Liễu Niên nhắc tay đánh một nước cờ.

Triệu Việt lung tung theo một bước.

Ôn Liễu Niên một tay chống quai hàm, ngón tay trắng nõn cầm lấy quân cờ màu đen, dưới ánh nến rất là dễ nhìn.

Một lát sau, nhìn bàn cờ loạn thành một đống, Ôn Liễu Niên nói, "Chúng ta đánh lại đi."

Triệu Việt bỏ lại quân cờ, "Ta gọi Lục Truy đến."

Ôn Liễu Niên giật mình, "Gọi nhị đương gia làm gì?"

Triệu Việt nói, "Hắn là cao thủ cờ vậy."

Ôn Liễu Niên nói, "Nhưng ý của ta cũng không phải là muốn chơi cờ."

Triệu Việt dừng bước, tim đập hơi gia tốc.

Ôn Liễu Niên tiếp tục nói, "Chỉ là... muốn đốt thời gian một chút."

Triệu Việt nhìn hẳn.

Ôn Liễu Niên vẻ mặt vô tội.

Triệu Việt nói, "Nếu là sợ nhàm chán, vậy thì ta dạy người luyện võ?"

"Luyện võ?" Ôn Liễu Niên mở to hai mắt, "Bây giờ sao?"

Triệu Việt gật đầu, "Dạy người hai chiêu phòng thân."

Ôn Liễu Niên nói, "Thế nhưng ta một chút công phu trụ cột cũng không có."

Triệu Việt nói, "Ta biết."

Ôn Liễu Niên nói, "Tay chân cũng không biết phối hợp thế nào."

Triệu Việt nhin cười, "Có thể nhìn ra được, không cần sợ, không được thì chúng ta không luyện nữa."

"Cũng được." Ôn Liễu Niên gật đầu.

Hai người một đường vào trong viện, Triệu Việt nói, "Biết đứng tấn không?"

"Biết !" Ôn đại nhân nhanh chóng làm ra tư thế.

Triệu Việt trầm mặc một chút, nói, "Đứng tấn chứ không phải cấy lúa."

Ôn Liễu Niên: ...

"Thăng lưng lên." Triệu Việt nhẹ nhàng đỡ thắt lưng hẳn.

Ôn Liễu Niên làm theo lời hẳn.

"Ngồi xuống chút nữa." Triệu Việt nói.

Ôn Liễu Niên chân bắt đầu run.

"Cứ như vậy." Triệu Việt buông tay ra.

Sau đó Ôn Liễu Niên liền ngồi xuống đất.

Triệu Việt: ...

Ôn Liễu Niên nói, "Người thấy chưa, ta đã nói mà."

Triệu Việt đành phải nói, "Vậy thì không đứng tấn nữa, dạy người hai chiêu ở trên đường gặp phải thổ phỉ thì ứng phó."

"Vậy thì được." Ôn Liễu Niên gật đầu.

Triệu Việt đi đến phía sau hãn, dùng cánh tay siết chặt cổ hãn, tay còn lại vòng qua thắt lưng hãn.

Ôn đại nhân phối hợp nói, "Cứu mạng, ăn cướp!"

Hoa Đường bưng một chén thuốc tiến vào, cùng Tiểu Ngũ song song bị chắn kinh ở cửa.

Đây là đang làm gì vậy?

Triệu Việt nhanh chóng buông người ra.

"Khụ khụ." Ôn Liễu Niên xoa xoa cổ.

"Đại nhân nhớ rõ phải uống thuốc." Hoa Đường bình tĩnh cầm chén thuốc đặt lên bàn, "Cho dù miệng vết thương đã khỏi hẳn, nhưng cũng cần phải tiếp tục dưỡng một thời gian." Có một số việc cũng không nên gấp gáp quá.

Ôn Liễu Niên gật đầu, "Đa tạ Tả hộ pháp."

Hoa Đường nói, "VẬY chúng ta đi trước." Vừa rồi cái gì cũng không nhìn thấy.

Ôn Liễu Niên nói, "Không bằng ngồi một lúc -- "

Còn chưa có nói xong, Hoa Đường đã biến mất trong viện, lúc gần đi không quên thuận tay kéo theo Tiểu Ngũ.

Ôn Liễu Niên cảm khái, "Tả hộ pháp đi đường tốc độ quả thực rất nhanh."

Triệu Việt: ...

Một lát sau, Lục Truy cùng ám vệ đều biết, 'Triệu đại đương gia ở trong viện cùng Ôn đại nhân đang chơi trò thỏ phi cướp bóc, mọi người đừng nên quấy rầy thì tốt hơn.'

Lục nhị đương gia đỡ trán.

Vì sao nghe qua lại dọa người như thế.

Rốt cục còn nhớ bản thân có chính sự phải làm hay không.

THỔ PHỈ CÔNG LỢC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 61: Sau Lưng Còn Có Nghĩa Phụ!!!

Tuy nói không có võ công trụ cột, bất quá bởi vì Triệu Việt dạy rất kiên nhẫn, hơn nữa ngộ tính Ôn Liễu Niên quả thật không thấp, cho nên chỉ hơn một canh giờ, cũng là có thể mô phỏng cách phản kích thổ phỉ.

Triệu Việt nói, "Luyện không tệ."

Ôn Liễu Niên xoa xoa cổ tay, "Bởi vì có bí quyết."

"Hả?" Triệu Việt ngoài ý muốn, "Bí quyết gì?"

Ôn Liễu Niên nói, "Không thể kích động, hạ bàn phải ổn, tìm đúng cơ hội liền đập mạnh mệnh tử của đối phương!"

Triệu Việt: ...

Ngược lại là tổng kết rất nhanh.

Ôn Liễu Niên hài lòng nói, "Một chiêu này dùng rất tốt."

Triệu Việt lắc đầu, "Chỉ sợ là tương lai sẽ có vạn nhất, bất quá đêm khuya tốt nhất đừng đi ra ngoài một mình, biết không?"

Ôn Liễu Niên gật đầu, "Biết."

Hiếm khi thấy hăn ngoan như vậy, Triệu Việt trong lòng buồn cười, mắt thấy thời gian cũng không còn sớm, vì thế liền gọi người đưa nước ấm vào trong phòng, "Hăn là cũng mệt rồi, nghỉ ngơi sớm một chút."

"Ừm." Ôn Liễu Niên cười y phục.

Triệu Việt: ...

Hắn vừa mới nghĩ muốn lảng tránh một chút.

Ôn Liễu Niên cười ngoại bào, lại cười bỏ đai lưng lý y.

Triệu Việt có chút không biết nên nhìn đi đâu.

Tuy nói lúc trước khi bị thương, chính mình đã giúp hắn tẩm qua rất nhiều lần, nhưng lần này lại là có chút... Khẩn trương.

Ôn Liễu Niên cởi lý y, tùy tay khoác lên một bên giá, còn chưa đợi Triệu Việt đem ánh mắt dời khỏi cái lưng trắng nõn kia, lại khom lưng cởi quần, chỉ mặc quần lót cẩn thận bước vào thùng tắm.

Bụng dưới Triệu Việt căng cứng lên.

"Hô..." Ôn Liễu Niên thở mẫn thở dài, lúc trước luyện võ toàn thân đều là mồ hôi, có thể ngâm nước ấm tắm thật sự là thoải mái a.

Thấy vẻ mặt hắn tràn ngập ngây thơ đơn thuần, Triệu Việt thầm mắng bản thân đê tiện, vì sao cứ nghĩ đến việc kia?

Ôn Liễu Niên ở dưới nước cởi quần lót, ướt sũng khoác lên bên cạnh mép thùng.

Triệu Việt nhất thời một cổ máu vọt tới trán.

Ôn Liễu Niên nghi hoặc, "Đại đương gia không tắm sao? Vì sao vẫn cứ đứng ở đó."

Triệu Việt nhất thời vẻ mặt cứng đờ, chẳng lẽ là muốn tắm... chung?

Ôn Liễu Niên tiếp tục nói, "Có thể sai người đem một thùng nước nữa đến đây."

Triệu đại đương gia tuyệt đối sẽ không thừa nhận, khi nghe được câu này, trong lòng thế nhưng lập tức chột lóe lên một tia mất mát.

Thì ra là hai thùng.

Một thùng nước khác rất nhanh cũng được đưa tới, Triệu Việt cởi áo, lộ ra nửa người trên tinh trắng.

Ôn Liễu Niên ghé vào mép thùng hứng trí bưng bưng nhìn.

Triệu Việt mặc quần lót màu trắng bước vào trong nước.

Ôn đại nhân nghiêm túc nói, "Không khó chịu sao? Tắm rửa tất nhiên phải cởi sạch."

Triệu Việt: ...

Khoảng cách hai thùng tắm rất gần, Ôn Liễu Niên vươn tay, lại sờ sờ vết sẹo trước ngực Triệu Việt.

Toàn thân Triệu Việt đều căng chặt lên, giống như có lửa đang thiêu đốt, bất quá may mà là ở dưới nước, không nhìn thấy cũng không xấu hổ.

Cánh tay Ôn Liễu Niên rất trắng, cũng rất nhỏ, giây lát sau, Triệu Việt mày nháy lên, nắm cổ tay hắn -- Vì sao phải một mực sờ xuống?!

Ôn đại nhân vẻ mặt khó hiểu, "Sao vậy?"

Triệu Việt lao tâm lao lực quá độ, "Không có gì."

Ôn Liễu Niên nói, "Ta giúp người chà lưng."

Triệu Việt nói, "Không cần."

Ôn Liễu Niên lại nói, "VẬY người giúp ta chà lưng."

Triệu Việt còn chưa nói chuyện, hắn đã xoay người, đưa toàn bộ lưng qua.

Thập phần tự giác.

Triệu đại đương gia đành phải cầm lấy khăn, ở trên lưng hắn lau hai cái, ánh mắt lại có chút không khống chế được nhìn xuống, nước bên trong thùng rất trong, dưới ánh nến, chỉ có thể nhìn thấy một hình dáng mơ hồ, trắng nõn mềm mại lại tốt đẹp.

Máu mũi mãnh liệt phun ra, Triệu Việt cơ hồ giống như là thấy quỷ vọt ra khỏi thùng tắm.

"Sao thế?" Ôn Liễu Niên bị hoảng sợ, vội vàng quay đầu.

"Không sao." Triệu Việt che mũi nói, "Luyện công không tốt, có chút khí huyết nghịch hành."

"Nhiều máu như vậy a !" Ôn Liễu Niên hít một ngụm khí lạnh, đứng lên đưa lưng về phía hắn đi lấy bố khăn, tóc đen xõa lung tung dán ở trên lưng, eo rất nhỏ lại mềm, nhìn xuống chút nữa... Triệu đại đương gia choáng đầu hoa mắt, cơ hồ máu trong thân thể đều muốn phun từ trong mũi ra hết !

Ôn Liễu Niên vội vàng mặc lý y, ôm một đồng băng vải lúc trước còn dư đến, giúp hắn lau vết máu, "Mau ngược đầu lên."

Triệu Việt rất muốn tìm một con sông băng nhảy vào.

Ôn Liễu Niên kéo hắn ngồi ở trên ghế, cầm một vài băng vải giúp hắn lau.

Triệu Việt đơn giản nhắm mắt lại, tưởng tượng hắn thành đại phu gà mờ trong núi Thương Mang, cũng để bản thân có thể bình tĩnh một chút.

Sau khi thay bảy tám băng vải, máu mũi cuối cùng cũng ngừng lại, Ôn Liễu Niên nhẹ nhàng thở ra, "Đang êm đẹp, sao khí huyết lại nghịch hành?"

Triệu Việt nói, "Người luyện võ thường xuyên sẽ như thế."

"Còn sẽ như vậy a?" Ôn Liễu Niên giật mình.

Triệu Việt lãnh tỉnh nói, "Đúng vậy."

"Vậy về sau phải hảo hảo ăn đồ bổ." Ôn Liễu Niên dùng khăn ướt giúp hã lau sạch sẽ vết máu, "Bằng không lúc già sẽ có nguy cơ chảy máu rất cao."

Triệu Việt trong lòng rất ghen khuất, huyết thái dương cũng đau đến sắp nổ tung, vì thế vươn tay xoa xoa, dư quang lại lơ đãng quét qua chính mình... Vừa rồi bởi vì gấp gáp xông ra, cho nên chỉ mặc một cái quần lót mỏng manh, sau khi bị thấm ướt, cơ hồ giống như là không mặc gì hết.

Ôn Liễu Niên dời mắt nhìn xuống.

Triệu Việt đại quân.

Ôn Liễu Niên ngược lại là rất bình tĩnh, vẻ mặt vô cùng thuần khiết, hai bên so sánh, cũng có vẻ Triệu đại đương gia suy nghĩ hơi nhiều.

Chung quy mọi người đều là nam, nhìn một cái cũng không có gì khó lường.

Vì thế Triệu Việt đành phải tiếp tục ngồi yên bất động, thẳng đến khi Ôn Liễu Niên dời tầm mắt, đứng lên.

Ôn đại nhân nói, "Muốn nghỉ tạm một chút không? Hay là uống chút canh táo đỏ tẩm bổ."

Triệu Việt nói, "Không cần."

Tới nước này rồi sao mà còn dám tắm bồn nữa, sợ là chỉ cần nước lạnh hạ hỏa mới đúng.

Ôn Liễu Niên nói, "Nga."

Triệu Việt nhìn hẩn tiến vào ổ chăn, chính mình cũng dựa vào ở bên cạnh.

Ôn Liễu Niên hướng qua cọ cọ.

Triệu Việt: ...

Ôn Liễu Niên nói, "Lạnh."

Triệu Việt giúp hẩn đè lại góc chăn, "Ngủ đi."

Ôn Liễu Niên ngoan ngoãn nhắm mắt lại, từ phía trên nhìn xuống, lông mi rất dài, Triệu Việt phát tay tắt nến.

Bằng không nếu cứ tiếp tục nhìn, hẩn cũng không biết chính mình còn có thể quân tử được bao lâu.

Trong bóng tối, Ôn Liễu Niên hô hấp rất nhanh liền lâu dài lên, Triệu Việt lại may mắn một chút buồn ngủ cũng không có, không chỉ không muốn ngủ, thậm chí còn có xu thế càng ngày càng tỉnh táo.

Ngoài phòng vang lên một tiếng sấm rền, Ôn Liễu Niên xoay người, cả người đều cọ tiến vào trong lòng hẩn, nhu thuận giống như là một con mèo nhỏ.

Triệu Việt do dự ôm lấy hẩn, bàn tay nhẹ nhàng xuyên qua mớ tóc đen như mực.

Ôn Liễu Niên ngủ đến càng ngọt ngào.

Người trong lòng tốt đẹp đến mức giống như mộng cảnh, hết thấy tựa hồ đều trở nên không chân thật, Triệu Việt hơi cúi người xuống, hôn lên khoe môi hân.

Sáng sớm ngày hôm sau, đợi đến khi Ôn Liễu Niên tỉnh lại, Triệu Việt đã đến cách vách cùng Lục Truy nghị sự, đẩy cửa ra chỉ thấy Hoa Đường cùng Triệu Ngũ cũng đã đến, đang đút Hồng giáp lang ăn thịt khô.

Triệu Việt nhất thời vẻ mặt có chút cứng ngắt.

Bởi vì tối qua hân quên mang Hồng giáp lang trở về...

Lúc trước rõ ràng đã nói, là vì muốn Hồng giáp lang ở lại trong phòng một sách, cho nên mới cùng nhau ở lại, miễn cho hân kinh hoảng, nhưng lúc chiều chính mình giao nó cho Hoa Đường huân hương, sau đó thì... Quên mang về !

Hồng giáp lang ngược lại là hoàn toàn không cảm giác được bản thân bị vứt bỏ, sau khi nhìn thấy Triệu Việt liền hoan hoan hi hi lay động xúc tu chào hỏi - Đến đây a !

Triệu Việt cảm thấy bản thân rất có lỗi với nó.

"Đại đương gia." Hoa Đường đặt Hồng giáp lang lên trên bàn, "Đại nhân đâu?"

Triệu Việt nói, "Còn đang ngủ."

Hoa Đường thử, "Có cần hầm một ít canh không?" Cũng không biết tối hôm qua rốt cục xảy ra chuyện gì, cứ nhiên đến bây giờ còn chưa dậy.

Triệu Việt lắc đầu, "Không cần."

Sao lại không cần ! Ấm vệ lập tức dùng ánh mắt khiển trách nhìn hân, còn có thể tiếp tục bạc tình quả nghĩa một chút không, ngay cả canh cũng

không muốn hãm !

Triệu Việt hoàn toàn không muốn biết trong đầu bọn họ rốt cục đang suy nghĩ cái gì, vì thế nói thẳng, "Đêm nay khi nào xuất phát?"

Lục Truy theo nhanh nói, "Này e là phải đợi sau khi đại nhân tỉnh dậy mới có thể quyết định." Ta không làm chủ được, nói vậy người cũng không làm chủ được.

Triệu đại đương gia cảm thấy rất là đau đầu.

May mắn Tả hộ pháp đúng lúc đem đề tài kéo trở về, "Tiểu Ngũ vẫn sẽ âm thầm theo dõi động tĩnh Mục gia trang."

Triệu Việt nói, "Tiếp tục theo dõi à?"

Hoa Đường gật đầu.

Triệu Việt khẽ nhíu mày.

Triệu Ngũ nói, "Đây cũng không hoàn toàn là vì đại đương gia, Mục Vạn Lôi làm người âm hiểm xảo trá, ở lâu tất nhiên là sẽ có chuẩn bị, cũng miễn cho dân chúng gặp tai ương, bất quá đại đương gia có thể yên tâm, Truy Ảnh cung tuyệt đối sẽ không nhúng tay vào ân oán cá nhân."

Triệu Việt gật đầu, "Đa tạ."

"Còn có cái này." Hoa Đường đưa qua một gói thuốc nhỏ, "Đều là thuốc thường dùng, lo trước khỏi họa, đồng thời cũng phải mang theo Hồng giáp lang?"

Triệu Việt nói, "Không cần, để lại phủ nha đi."

Lục Truy xen mồm nói, "Đại nhân sẽ hỗ trợ chiếu cố."

"Thật sao?" Lần này đến phiên Hoa Đường cùng Triệu Ngũ giật mình, nhìn thấy một con thiêu thân cũng có thể trốn vào trong chần không chịu ra, cư nhiên còn có thể chiếu cố Hồng giáp lang?

Tuy rằng không cần người, nhưng cũng là kịch độc a...

"Đúng vậy." Triệu Việt nói, "Không cần lo lắng, con Hồng giáp lang này không biết cần người."

Hoa Đường nói, "Này ngược lại là ta tin tưởng, nhưng sao đại nhân lại đột nhiên liền có thể tiếp nhận?" Hoàn toàn không hợp lý a...

Ám vệ còn lại lập tức dùng ánh mắt tràn ngập sùng bái nhìn hẳn, quả nhiên vẫn phải là đại đương gia ra tay, trị tốt nghi nan tạp chứng nhiều năm này, rất đáng được thêu một lá cờ thưởng.

Thời điểm trễ một chút, Triệu Việt quả nhiên liền cùng Lục Truy một đường đi vòng vèo núi Thương Mang. Bên trong phủ nha, Ôn Liễu Niên ngồi ở bên cạnh bàn, nhìn hộp gỗ khắc hoa văn trên bàn.

Hồng giáp lang cố gắng vươn xúc tu từ bên trong khe hở ra -- Muốn ra ngoài chơi !

Ôn Liễu Niên: ...

Hồng giáp lang không ngừng dùng đầu cọ.

Ôn Liễu Niên nhìn quanh bốn phía, tìm cây gậy gỗ đẩy khóa hộp ra.

Hồng giáp lang lập tức cao hứng phấn chấn lộ đầu.

Ôn Liễu Niên phản xạ có điều kiện, lập tức đè nó xuống.

Hồng giáp lang: ...

Lại bị đụng đầu !

Nhìn nó yên hễ hễ nằm sấp bất động, Ôn Liễu Niên lại thấy chính mình hình như là không thân thiện, vì thế đem gậy gỗ để ở một bên, ở trong lòng mặc niệm đây là một con cua, đây là một con cua, đây là một con cua !

Giây lát sau, Hồng giáp lang lại cẩn thận cọ đi ra.

Ôn Liễu Niên cố gắng không để bản thân chạy ra ngoài.

Không bị đụng đầu a...

Hồng giáp lang ra sức một phen, từ bên trong hộp gỗ lim bò ra, ở trên bàn lắc lắc xúc tu, bắt đầu bò vòng tròn quanh bàn.

Chơi hơi vui!

Ôn Liễu Niên nhìn chăm chăm nó, cảm thấy... Tựa hồ con bọ này xác thực không có dọa người.

Đỏ rục, lại tròn, nhìn qua còn có chút khờ.

Sau khi chạy vài vòng, Hồng giáp lang có chút mệt, vì thế ghé vào trước mặt Ôn Liễu Niên, xúc tu nhỏ giơ đến thẳng tắp.

Nhớ tới lời Hoa Đường nói lúc trước, Ôn Liễu Niên từ bên trong chai đổ ra một ít thịt khô, Hồng giáp lang quả nhiên liền vùi đầu ăn, ăn no thì tự mình bò vào trong hộp gỗ lim, tính toán ngủ.

Ôn Liễu Niên nhẹ nhàng thở ra, may mắn không chạy lung tung.

Một người một trùng ở chung miễn cưỡng hài hòa, thật sự là một chuyện rất không dễ dàng.

Lúc nửa đêm, Triệu Việt cùng Lục Truy cũng thuận lợi trở lại Triều Mộ nhai, tuy rằng lúc trước đã đưa tất cả các đệ tử đến Đăng Vân bảo, bất quá bởi vì cơ quan trải rộng bốn phía, cho nên cũng không có dấu vết người ngoài xâm nhập.

Lục Truy thấp nển, "Chỉ sợ lần này sẽ là một hồi ác chiến."

Triệu Việt nói, "Đây là ân oán cá nhân của ta cùng với Mục gia trang, người kỳ thật không cần phải nhúng tay."

"Người ngoài không nên nhúng tay, bất quá người ta tình như thủ túc, cần gì phải khách khí." Lục Truy cười cười, "Huống hồ nhiều năm chưa từng hảo hảo đánh nhau qua, đúng lúc thư giãn gân cốt."

"Đa tạ." Triệu Việt vỗ vai hắn.

"Nếu thật sự muốn đa tạ, ngày khác khi đại đương gia cùng đại nhân thành thân, cho ta một hồng bao lớn là ta vui rồi." Lục Truy nói.

"Khụ khụ !" Triệu Việt bị nước miếng của mình làm sặc.

Vì sao đã nghĩ tới chuyện lâu dài như thế?

Lục Truy tiếp tục nói, "Lần này xuống núi, không sai biệt lắm cũng nên chuẩn bị sính lễ, nghe nói nhà Ôn đại nhân là phú hộ, quy củ cũng nhiều, loại chuyện này không được qua loa." Cho dù là bị người Ôn gia đánh, cũng chỉ có thể nhận.

Triệu Việt trừng to mắt, "Sính lễ."

"Đúng vậy, sính lễ." Lục Truy so với hắn còn giật mình hơn, đây chẳng lẽ không phải là chuyện mỗi người đều biết sao, cầu hôn hắn là mang sính lễ, cũng không thể là... Đồ cưới đi?

Lục nhị đương gia bị chính mình làm chấn kinh một chút, loại khả năng này, vẫn là không cần phát sinh thì tốt hơn.

Triệu Việt nói, "Việc này về sau hẳn nói."

"Vì sao còn muốn về sau hẳn nói?" Lục Truy có chút buồn bực, "Tất nhiên là chuẩn bị càng sớm càng tốt, nghe nói Truy Ảnh cung ngay cả hạ lễ cũng đã đưa đến rồi."

Triệu Việt: ...

Cái gì?!

Lục Truy tiếp tục nói, "Về phần thiệp cưới -- "

"Đủ rồi !" Triệu Việt lao tâm lao lực quá độ.

Lục Truy: ...

Ta còn chưa nói xong.

Triệu Việt nói, "Việc này ta sẽ tự quyết định, hiện tại thương nghị phải đối phó Mục gia trang thế nào !"

Lục Truy nói, "Còn một câu cuối cùng."

"Câu gì?" Triệu Việt hỏi.

"Đại đương gia có nghe qua Chu lão tiên bối - Chu Đỉnh Thiên ở Không Tước môn chưa?" Lục Truy nói.

Triệu Việt gật đầu, "Tất nhiên."

Lục Truy nói, "Hẳn là nghĩa phụ của Ôn đại nhân."

"Cái gì?!" Triệu Việt khiếp sợ vô cùng.

"Nghe Tả hộ pháp nói, hẳn là không sai." Lục Truy vỗ vai hẳn, thành khẩn nói, "Cho nên ta nói, vẫn là chuẩn bị sớm thì tốt hơn, chuyện này để lâu không được."

Ngàn dặm ngoài Giang Nam, trong một tòa nhà xa hoa, hai nam tử trung niên đang uống rượu với nhau, một tư văn nho nhã, chính là Ôn phủ đương gia - Ôn Như Mặc, cũng là cha của Ôn Liễu Niên, người còn lại là uy mãnh cao lớn, vừa thấy liền biết là người luyện võ, là chưởng môn nhân Khống Tước môn - Chu Đỉnh Thiên.

"Lần này lại phải làm phiền Chu huynh." Ôn Như Mặc giúp hẳn rót rượu, "Dường được một đứa con trai như vậy, cũng thật là khiến người ta đau đầu."

"Lời này thì ta không thích nghe." Chu Đỉnh Thiên bất mãn nói, "Con nuôi của ta làm sao, mười sáu tuổi liền đậu Thám Hoa, còn ngại mộ phần khói xanh không đủ nhiều?"

"Đậu Thám Hoa tất nhiên là chuyện tốt, nhưng phóng đến kinh thành thì không chịu, cố tình muốn chạy đi làm quan địa phương." Ôn Như Mặc nói, "Làm quan địa phương thì thôi đi, còn không muốn trở về Giang Nam, muốn chạy càng xa càng tốt."

"Chạy xa là được rồi." Chu Đỉnh Thiên nói, "Trở về đừng nói là người, chỉ bằng đệ muội lái nhải nhắc pháp, đổi lại là ta cũng chịu không nổi !"

Ôn Như Mặc tiếp tục đau đầu, "Lúc trước ở thành Vân Lam còn tốt một chút, tuy nói hơi xa một chút, ít nhất dân phong thuần phác sinh hoạt giàu có, ai biết cố tình lại chạy tới thành Thương Mang, còn không nói cho người trong nhà, lần này nếu không phải Tiểu Lục tử cùng thương đội đi ngang qua thành Vân Lam, ta sợ là đến bây giờ còn không biết, hẳn thế nhưng đến cái nơi thổ phỉ hoành hành." Ngay cả con bọ cũng sợ, sao có thể khiến người trong nhà an tâm.

"Người đừng có gấp, cũng khuyên đệ muội không cần suốt ngày khóc lóc không ngừng." Chu Đình Thiên nói, "Ta đi xem rốt cục là thế nào trước, nếu nơi kia quả thật rách nát như thế, ta liền đem nhãi con mang về !"

"Thật là làm phiền đại ca." Ôn Như Mặc cảm động đến rơi nước mắt, liên tục thở dài, nếu cứ tiếp tục không mang người về, chỉ sợ bản thân sớm muộn gì cũng sẽ bị phu nhân lái nhãi nhắc chết a...

Tiểu Vũ: Dụ thụ trong truyền thuyết a ~ ta cũng muốn mất máu vì em
ヽ (3) ㄝ

THỔ PHỈ CÔNG LỰC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 62: Rốt Cục Người Có Muốn Thành Thân Hay Không???

Tuy có rất nhiều môn phái trên giang hồ ngư long hỗn tạp, Khổng Tước môn lại y cũ có thể được gọi là thanh danh hiển hách, không chỉ bởi vì Chu Đình Thiên là người trượng nghĩa hào sảng, là bởi vì mỗi người đều biết, bên trong Khổng Tước môn có bảo bối, gọi là Khổng Tước Đám.

Về phần Khổng Tước Đám rốt cục là cái gì, lại không ai có thể nói rõ được... Có người nói là bí tịch võ công, có người nói là tàng bảo đồ, có người nói là tuyệt thế danh kiếm, cũng có người nói vật ấy là ở trong cơ thể Thần Điều Thượng Cổ, chỉ cần nuốt vào bụng, thì công lực lập tức có thể tăng mạnh, lấy một địch trăm.

Lời đồn có liên quan tới giang hồ luôn sẽ chứa một chút sắc thái hoang đường, mà càng hoang đường, thì lại càng thích hợp làm đề tài câu chuyện trà dư tửu hậu, cho nên khi dân chúng nói chuyện say sưa, Khổng Tước môn cũng càng lúc càng thần bí, vô số môn phái đều muốn dòm ngó, nhưng mỗi lần cũng là không có công lực phản kích.

Lục Truy nói, "Nghe nói Chu lão tiên bối tính tình rất là nóng nảy, thường xuyên đánh nhi tử chạy khắp sơn."

Triệu Việt: ...

Lục Truy trầm tĩnh nói, "Đại đương gia bảo trọng."

Triệu Việt ngồi ở bên cạnh bàn, "Vì sao chưa bao giờ nghe một sách nhắc qua?"

Lục Truy ghét bỏ nhìn hẳn, "Người cư nhiên còn kêu đại nhân là một sách?"

Triệu Việt dừng một chút, "Vậy ta nên kêu là gì?"

Lục Truy nói, "A Liễu."

Triệu Việt nhất thời ngũ oanh lô đỉnh, "Cái gì?"

Lục Truy nói, "Đùa chút thôi."

Triệu Việt cắn răng, "Ta chưa từng phát hiện, thì ra người còn có lúc khiến người khác phiền như vậy."

Lục Truy ngời đối diện hẳn nói, "Nhưng là phải gọi thân thiết một chút, không thì chỉ biết càng gọi càng có khoảng cách."

Triệu Việt trầm mặc không nói.

Lục Truy nói, "Không phải ta nói, nếu cứ tiếp tục như vậy, e là tiếp qua ba năm năm cũng không nhất định có thể bắt người tới tay."

Triệu Việt nói, "Ta có thể đợi."

Lục Truy nói, "Thế nhưng Ôn đại nhân không hẳn là có thể đợi được."

Triệu Việt khẽ nhíu mày.

"Nếu là công tử gia đình phú hộ Giang Nam, trong nhà tất nhiên thúc giục vô cùng nhanh, hơn nữa Ôn đại nhân cực kỳ thông minh, cho nên bất luận là trên quan trường hay giang hồ, bằng hữu cũng không tính là ít, nếu là người mà hoàng thượng coi trọng, nói không chừng ngày nào đó sẽ có người đem nữ nhi gả lại đây." Lục Truy nói xong lại bổ sung, "Đến lúc đó, cũng chỉ có thể làm thổ phỉ đến cướp dâu."

(Tiểu Vũ: cướp rể chứ, cướp dâu làm gì ??? Cướp dâu cho a hả Lục gà mẹ =]])

Triệu Việt: ...

Lục Truy hỏi, "Cần hỗ trợ không?"

Triệu Việt trầm mặc.

Trầm mặc thì đại biểu là cam chịu, Lục Truy tiếp tục nói, "Bình thường lúc đại đương gia ở cùng đại nhân, là nói những gì?"

Triệu Việt nói, "Đều là hăn bắt chuyện, hỏi cái gì thì ta trả lời cái đó."

Lục Truy nghe vậy thở dài, "Trách không được đại đương gia đến bây giờ ngay cả chuyện Chu lão tiên bối là nghĩa phụ của Ôn đại nhân cũng không biết, có một số việc nếu không hỏi, thì sao có thể biết được?"

Triệu Việt nói, "Vì sao ta phải hỏi mấy loại chuyện này?"

"Mấy chuyện này đương nhiên phải hỏi a !" Lục Truy trừng to mắt, "Hai người muốn thành thân, thì tất nhiên phải cùng đối phương giao tiếp về người nhà, người xem nếu như bây giờ ta không nói, lần sau nếu trong giang hồ gặp được Chu lão tiên bối, người không cẩn thận đắc tội hăn, thì việc hôn nhân này coi như là thất bại."

Triệu Việt: ...

Hình như cũng đúng.

"Vậy ngày thường lúc Ôn đại nhân nói chuyện, thì hỏi những gì?" Lục Truy lại nói.

Triệu Việt nghĩ nghĩ, vẻ mặt mất tự nhiên nói, "Chuyện lúc trước của ta."

Lục Truy lập tức dùng ánh mắt ngạc nhiên nhìn hẳn -- Ta đã nói nhất định phải trao đổi qua lại gia thế đối phương, người xem hiện tại Ôn đại nhân đối với người rõ như lòng bàn tay người ngay cả nghĩa phụ của hẳn là ai cũng không biết, cứ tiếp tục như vậy là còn muốn thành thân hay không?

Triệu Việt bị hẳn nhìn chăm chăm, sau lưng sờn cả gai ốc, rất muốn đánh người.

Thế nhưng lại không thể đánh.

Bởi vì nhìn tổng quan chung quanh, cũng chỉ có một mình hẳn mới có thể chỉ dạy mình, rốt cục phải làm sao mới có thể đạt được ước nguyện.

Lục Truy nói, "Lần sau xuống núi, đại đương gia thế nhưng phải chủ động một chút, đừng có giống như con cõ trùng của Tả hộ pháp, chột một chút mới động một chút."

Triệu Việt đau răng, người không thể đổi một ví dụ khác sao?

Cái con trùng béo kia.

"Được rồi, nói chính sự." Lục Truy mở bản đồ địa hình ra.

"Ngày mai lại bàn." Triệu Việt xoa xoa huyết thái dương, "Ngủ trước đi."

Lục Truy có chút ngoài ý muốn, cơ hội đợi nhiều năm như vậy, cư nhiên còn có tâm tư ngủ?

Nhưng Triệu Việt đã xoay người rời đi.

Lục Truy ở trong lòng cảm khái, nếu là thích một người, thì ngay cả tính tình cũng sẽ thay đổi a.

Nói là ngủ, kỳ thật là nằm trên giường suy nghĩ miên man, nghĩ lại chuyện lúc trước, phải đối chiến với Mục gia trang thế nào, cũng nghĩ đến

một sách dưới núi.

Nhớ lại những lời Lục Truy vừa nói, mới phát hiện chính mình đối với hần xác thực hoàn toàn không biết gì cả, ngẫu nhiên trò chuyện qua lại, cũng đều là do hần chủ động nói ra.

Tựa hồ thật sự không ổn a... Triệu Việt gác tay lên trán, nhìn đỉnh giường xuất thần.

Thế nhưng lại chủ động một chút, tựa hồ không biết phải chủ động như thế nào.

Suy trước tính sau nửa ngày, Triệu đại đương gia vò loạn tóc, cảm thấy rất là lo âu.

Một đêm trôi qua rất nhanh, trong phủ nha dưới núi, Ôn Liễu Niên sau khi rửa mặt, lại mở nắp hộp gỗ liêm trên bàn, cúi đầu nhìn thoáng qua.

Hồng giáp lang đang cọ cọ xoay quanh, tinh thần rất là phong phú.

Ôn Liễu Niên thấy bản thân tựa hồ hần là phải thân thiện một chút, vì thế nhắm mắt lại vươn ngón trở ra, dùng tốc độ cực kỳ chậm chạp chọt cái lưng đỏ rực kia một cái, sau khi chạm đến lại lập tức rút trở về.

Tuy rằng không biết hần đang làm cái gì, bất quá Hồng giáp lang ngược lại là rất cao hứng, xúc tu nhỏ đung đưa bay nhanh.

Ôn Liễu Niên ho khan vài cái, sau đó đóng hộp gỗ lại, một đường đến nhà ăn dùng cơm.

Người còn lại sau khi nhìn thấy cũng có chút vui mừng.

Lúc trước vẫn còn lo lắng hai bên nhìn nhau sẽ nảy sinh chán ghét, hiện tại xem ra ở chung không tệ a.

"Đại nhân." Thức ăn ăn được một nửa, quản gia Thượng phủ liền đến đây thông truyền, "Hai vị trang chủ Mục gia trang lại tới nữa, nói là muốn gặp đại nhân."

"Ngược lại là so với về nhà mẹ đẻ còn chịu khó hơn." Hoa Đường buông đũa, "Đại nhân ăn cơm, ta đi xem thử."

"Không cần." Ôn Liễu Niên cũng đứng lên, "Đại chiến sắp tới, ta vẫn là đi gặp một lần mới tốt, nói không chừng có thể giúp được đại đương gia."

Ám vệ ở trong lòng thở dài, sao còn gọi đại đương gia, cũng ngu chung rồi a.

Chẳng lẽ không phải là nên gọi là vị hôn phu !

Hồng giáp lang cơm ăn được một nửa liền bị bắt đi, trong lòng thoáng tiếc nuối.

Chưa ăn no.

Ôn Liễu Niên đặt hộp gỗ ở trên giường, bản thân lại giả vờ bệnh tiến vào ổ chăn, tóc xõa tán loạn trông rất suy yếu.

Mục Vạn Lôi cùng Mục Vạn Hùng đi vào, đồng hành còn có Mộc Thanh Sơn cùng Thượng Vân Trạch.

"Chư vị sớm a." Ôn Liễu Niên hơi thở mong manh.

Mục Vạn Hùng hoàn toàn không muốn phản ứng lại hẳn, nếu không phải còn có việc muốn nói, hẳn cơ hồ ngay cả phủ nha cũng không muốn bước vào -- Lúc nào cũng giả bệnh, thật sự là nhìn đủ rồi.

"Sắc mặt đại nhân sao lại khó coi như thế." Mộc Thanh Sơn lo lắng nói, "Không thì năm thêm một lúc đi."

"Không cần." Ôn Liễu Niên lắc đầu, "Mục trang chủ lập tức phải dẫn người vào núi diệt trừ thổ phỉ, bản quan tất nhiên là lo lắng vạn phần, ăn không ngon, ngủ không yên, sao còn có thể ngủ tiếp được chứ."

Mục Vạn Lôi trào phúng nói, "Đại nhân thật đúng là quan tâm tại hạ."

Ôn Liễu Niên nhanh chóng nói, "Chỉ là việc nhỏ, Mục trang chủ trăm ngàn lần đừng quá cảm động."

Mục Vạn Hùng: ...

"Chiều mai, ta tính toán dẫn người vào núi." Mục Vạn Lôi cứng rắn nói, "Đại nhân còn chuyện gì muốn phân phó hay không?"

Ôn Liễu Niên hỏi, "Trang chủ có kế hoạch tác chiến gì không?"

Mục Vạn Hùng ở một bên lạnh lùng nói chen vào, "Mấy ngày trước đại nhân còn nói, chuyện mang binh đánh nhau không biết gì cả, hiện tại cho dù là nghe, chỉ e cũng không nhất định có thể biết, vẫn là an tâm dưỡng bệnh thì tốt hơn."

Thượng Vân Trạch nghe vậy nhíu mày, vừa định mở miệng nói chuyện, Ôn Liễu Niên cũng đã suy yếu nói, "Cho dù nghe không hiểu, vậy cũng phải nghe, bằng không tương lai lúc báo lên triều đình, chẳng phải thông thiên đều là Mục gia trang?"

Mục Vạn Hùng cảm thấy đại khái đây là người da mặt dày nhất mình từng gặp qua.

Chuyện gì cũng không làm, thì đã nghĩ đến báo lên triều đình tranh công?

Mục Vạn Lôi mu bàn tay nổi gân xanh, hiển nhiên cũng cực kỳ khó chịu, bất quá cuối cùng vẫn là ngồi ở trên ghế bên cạnh giường, có lệ nói một lần

cái gọi là kế hoạch 'Bày trận hành quân' -- Thứ nhất xem như là nể mặt Truy Ảnh cung, thứ hai cũng là vì có thể giảm tình tiết nảy sinh, chung quy tại đương khẩu, tất nhiên là có thể vào núi càng nhanh càng tốt.

"Rất tốt rất tốt." Sau khi nghe xong, Ôn Liễu Niên gật đầu, "Quả thực là chu toàn kín đáo, nhất định có thể thắng lớn !"

Sau khi huynh đệ Mục gia rời đi, Hoa Đường nhẹ nhàng thở ra, "Cho dù có Hồng giáp lang, về sau đại nhân đừng đứng gần hẳn quá."

"Cũng không có về sau." Ôn Liễu Niên xoa bóp cằm, "Trận chiến trên núi Thương Mang này, ta có dự cảm, tất nhiên là đại đương gia toàn thắng !"

Người còn lại trong lòng đều nghĩ, đó là tất nhiên, sau khi toàn thắng, đại khái trở về còn muốn thành hôn.

Rất tốt rất tốt.

Sau khi rời khỏi thư phòng Ôn Liễu Niên, Thượng Vân Trạch nói, "Trở về ngủ đi, lều trại cũng không thể thoải mái hơn so với trong nhà."

"Vậy còn người?" Mộc Thanh Sơn hỏi.

Thượng Vân Trạch nói, "Ta muốn về quân doanh tiếp tục theo dõi Mục gia trang, còn hai ngày cuối cùng, không thể xảy ra sơ sót."

Mộc Thanh Sơn nói, "Nhưng tối qua cả một đêm người không ngủ rồi, vẫn luôn ở bên ngoài."

"Người biết?" Thượng Vân Trạch cũng là có chút kinh ngạc, cười nói, "Nhìn người ngủ rất say, còn tưởng rằng không cảm nhận được."

Mộc Thanh Sơn yên lặng nghĩ, giả bộ ngủ ai mà không biết.

"Người luyện võ, thiếu ngủ một hai ngày cũng không phải chuyện lớn gì." Thượng Vân Trạch hơi khom lưng nhìn thẳng hẳn, lại dùng ngón cái cọ cọ hốc mắt, "Ngược lại là người, nếu không hảo hảo ngủ một giấc, chỉ sợ tương lai sẽ sinh bệnh."

Động tác rất thân mật, Mộc Thanh Sơn bên tai hơi đỏ lên.

"Khụ khụ !" Âm vệ ở trên nóc nhà ho khan.

Thượng Vân Trạch bất mãn ngẩng đầu.

Âm vệ lập tức cười tươi như hoa lộ ra lúm đồng tiền nói, "Không thì để chúng ta giúp bảo chủ thủ quân doanh? Đại nhân có Tả hộ pháp bảo hộ, mọi người nhàn rỗi cũng không có việc gì làm."

Thượng Vân Trạch trong lòng lập tức thay đổi cách nhìn với vật cát tường.

Vậy chúng ta đi nha ! Âm vệ xoay người lướt qua đầu tường, hơn nữa lúc gần đi không quên dùng ánh mắt tràn ngập thâm ý nhìn về phía Thượng bảo chủ.

Trăm ngàn lần đừng phụ lòng những người anh tuấn như chúng ta.

Mộc Thanh Sơn kéo tay áo hẳn, "Đi, chúng ta trở về ngủ một giấc."

Thượng Vân Trạch tâm tình tốt lên, "Người nói cái gì?"

"Ta nói chúng ta trở về ngủ một giấc." Mộc Thanh Sơn không kịp phản ứng.

"Chúng ta làm sao?" Thượng Vân Trạch tiếp tục hỏi.

"Trở về ngủ..." Mộc Thanh Sơn nói được một nửa liền ngưng bật, xoay người hồ nghi nhìn hẳn.

Thượng Vân Trạch vẻ mặt rất muốn ăn đòn, "Gần đây lỗ tai không được tốt lắm, không thì nói lớn một chút?"

Mộc Thanh Sơn cầm giận đá lên đùi hấn một cái, một mình bước nhanh đi trở về, đầu cơ hồ muốn bốc hơi.

Thượng Vân Trạch cười to theo kịp, thường thường chọt eo hấn một cái.

Thật đúng là đầu gỗ a...

THỔ PHỈ CÔNG LỢC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 63: Vì Sao Lại Mang Theo Thứ Này Trên Người???

Thời điểm ở quán doanh ngoài thành, thứ nhất là để phòng có người đánh lén, thứ hai chung quy nơi ở cũng không rộng lắm, cho nên Thượng Vân Trạch cùng Mộc Thanh Sơn ngủ cùng một chỗ, cũng là có thể gọi là miễn cưỡng. Thế nhưng sau khi trở lại Thượng phủ, khắp sân đều là phòng trống, Thượng bảo chủ lại là không chịu quay về chủ viện, lập tức theo tới sát vách bên viện Mộc Thanh Sơn, vẻ mặt rất là đương nhiên.

Mộc Thanh Sơn khom lưng sửa sang lại giường.

Thượng Vân Trạch gọi nước ấm tiến vào rửa mặt, sau đó thì bình tĩnh ngồi ở bên giường.

Mộc Thanh Sơn đuổi người, "Về ngủ đi."

Thượng Vân Trạch lắc đầu, "Không về."

Mộc Thanh Sơn cũng không tiếp tục để ý đến hắn, sau khi tự rửa mặt xong, liền cởi áo chui vào trong ổ chăn.

Đã rất lâu chưa nằm qua giường mềm như vậy, thoải mái đến nhện không được liền thở dài.

Đương nhiên, nếu phía sau không có người vẫn luôn dựa vào, thì càng tốt.

"Trốn cái gì?" Thượng Vân Trạch buồn cười.

Mộc Thanh Sơn hung hãn nói, "Đi về ngủ !"

Thượng Vân Trạch nói, "Lúc trước ở ngoài thành, nửa đêm người thường xuyên ôm ta ngủ, vì sao về nhà thì bắt đầu đuổi người."

Mộc Thanh Sơn lắc tai đỏ lên, sau đó nói, "Bởi vì về nhà chăn ấm áp."

Thượng Vân Trạch trợn to mắt, "Người xem ta là cái chăn sao?"

"Nếu không thì sao?" Mộc Thanh Sơn lại rụt vào trong chăn, chỉ lộ ra ánh mắt ở bên ngoài.

Thượng Vân Trạch kéo hẳn ra một phen, bỉ ổi vô sỉ đưa tay chọc lét.

Mộc Thanh Sơn cười đến nước mắt đều chảy ra, đưa tay dùng sức đẩy hẳn.

Ôn Liễu Niên cầm hộp gỗ lim, ở ngoài cửa yên lặng xoay người rời đi.

Phong thủy thay phiên lưu chuyển, cuối cùng cũng cảm nhận được chút tâm cảnh lúc trước của Lục nhị đương gia.

Muốn mang Hồng giáp lang đến thăm cửa, hiện tại xem ra là sớm rời đi thì tốt hơn.

"Di, sao đại nhân về nhanh vậy." Hoa Đường đang ở trong thư phòng, "Còn nghĩ muốn trò chuyện cùng sư gia một trận."

Ôn Liễu Niên đặt hộp gỗ lim lên bàn, xoa bóp cằm nói, "Thượng bảo chủ đang ở trong phòng Mộc sư gia."

Hoa Đường nhất thời sáng tỏ, "Vậy đại nhân xác thực hẳn là trở về sớm một chút."

Ôn Liễu Niên thả Hồng giáp lang ra, đổ chút thịt vụn cho nó ăn.

Hoa Đường nói, "Nếu cứ ăn thịt hoài cũng không được, vẫn là phải ăn chút trùng tử thì mới tốt."

Ôn Liễu Niên tay run lên.

Hoa Đường nhanh chóng nói, "Ta có thể giúp đại nhân cho nó ăn, sau đó tắm rửa trả trở về."

Ôn Liễu Niên nhẹ nhàng thở ra, "Đa tạ."

Hoa Đường giúp hắn rót một tách trà, nói, "Tiểu Ngũ trẻ chút nữa sẽ âm thầm tiến đến quân doanh ngoài thành."

"Lần này thật sự là vất vả rồi." Ôn Liễu Niên nói, "Cần phải cẩn thận mới được."

Hoa Đường gật đầu, "Dựa theo bản đồ địa hình Triều Mộ nhai, người ngoài muốn tấn công kỳ thật rất khó khăn, đừng nói tại sơn đạo còn thiết lập tầng tầng cơ quan, đại nhân cũng không cần quá lo lắng."

Ôn Liễu Niên gãi gãi mặt, "Tất nhiên tất nhiên."

"Vậy ra trở về xem Tiểu Ngũ trước." Hoa Đường nói, "Nếu đại nhân có chuyện, cứ việc tới tìm ta là được."

Ôn Liễu Niên gật đầu, nhìn theo nàng rời khỏi thư phòng, sau đó lại mở bản đồ địa hình núi Thương Mang ra, thận trọng nhìn xem hướng đi thế núi gần Triều Mộ nhai, vẻ mặt như có chút suy nghĩ, ngồi xuống một cái là gần hai canh giờ.

"Đại nhân." Thời gian lên đèn, ám vệ đột nhiên từ bên ngoài tiến vào, phía sau còn có Tiểu Ngũ cùng Hoa Đường.

"Xảy ra chuyện gì vậy?" Ôn Liễu Niên đứng lên.

"Vừa rồi chúng ta mai phục ngoài doanh trường hai huynh đệ Mục gia trang, nghe được bọn họ đang mưu đồ bí mật chuyện vào núi." Âm vệ nói, "Tựa hồ đã đạt thành hiệp nghị nào đó với Hồ Đầu Cương, muốn liên hợp cùng nhau đánh vào Triều Mộ nhai."

"Thật sao?" Ôn Liễu Niên nghe vậy nhú mày.

"Hẳn là không sai." Âm vệ nói, "Mục Vạn Lôi Công phu không tệ, chúng ta cũng không có biện pháp tới gần, bất quá tuy không nghe được quá rõ ràng, nhưng là có thể phân biệt ra đại khái ý tứ. Trong lúc Mục Vạn Hùng nhắc tới Thanh Cầu vài lần, đều bị Mục Vạn Lôi thấp giọng quát lớn, không biết rốt cục là có ý gì."

"Thanh Cầu?" Ôn Liễu Niên nhìn Triệu Ngũ cùng Hoa Đường, "Hai vị có từng nghe qua trong giang hồ có người này không?"

"Chưa nghe bao giờ." Triệu Ngũ lắc đầu.

Hoa Đường cũng nói, "Không tính quen tai, bất quá đại khái là tà môn ngoại đạo gì đó, mới có thể lấy cái tên này."

"Liên thủ với Hồ Đầu bang, cũng không thể tấn công Triều Mộ nhai." Thượng Vân Trạch cũng vừa vắn đến, sau khi nghe thấy nói, "Địa hình Triều Mộ nhai đại nhân hẳn là rất rõ ràng, không cần quá lo lắng."

"Thượng bảo chủ sai rồi." Ôn Liễu Niên lắc đầu, "Nếu liên thủ với Hồ Đầu bang, thì có phương pháp rất nhanh liền có thể đánh vào Triều Mộ nhai."

"Phương pháp gì?" Mộc Thanh Sơn hỏi.

Ôn Liễu Niên nói, "Từ trên trời giáng xuống."

Người còn lại nhất thời phản ứng kịp, "Đại nhân là nói chim báo tang?"

Ôn Liễu Niên gật đầu, "Tuy ta chưa thấy qua chim báo tang, nhưng căn cứ theo miêu tả của đại đương gia cùng Tả hộ pháp, hẳn là hình thể rất to lớn, chở ba năm nam tử trưởng thành trên lưng cũng không thành vấn đề."

Hoa Đường gật đầu, "Xác thực như thế."

"Nếu thật sự là như vậy, vậy chỉ cần mấy chục con chim báo tang, thì có thể đem toàn bộ người Mục gia trang đưa vào Triều Mộ nhai." Ôn Liễu Niên nói, "Đừng nói đến có lẽ còn có thể có người Hồ Đầu bang."

"Lần này chim báo tang ở Hồ Đầu bang, tựa hồ không nuôi tốt như một đám của Ma Giáo lúc trước." Âm vệ đột nhiên nói.

Ôn Liễu Niên nhanh chóng hỏi, "Sao lại nói như vậy?"

"Nghe nói hai ngày trước vừa phát điên một lần." Âm vệ nói, "Lúc Mục Vạn Hùng nói đoạn này giọng hơi lớn, cho nên nghe được rất rõ ràng. Giống như đang êm đẹp thì đột nhiên bắt đầu điên cuồng lăn lộn cấu xé lẫn nhau, cho dù là có xích sắt trói ở dưới ám thất, cũng nháo ra động tĩnh đất rung núi chuyển, đem mặt đất lật ngược hai ba chỗ."

"Như vậy a." Ôn Liễu Niên nghĩ nghĩ, "Bản quan có lẽ là biết nguyên nhân."

Tất cả mọi người lập tức nhìn hẳn, Hoa Đường ngoài ý muốn nói, "Đại nhân còn có nghiên cứu chim báo tang?"

Ôn Liễu Niên lắc đầu, "Lúc trước nghe cũng chưa nghe qua."

Hoa Đường nghi hoặc, "VẬY..."

"Là lúc trước đại đương gia nói cho ta biết." Ôn Liễu Niên nói, "Lần trước Tả hộ pháp đến hầm loạn táng tiêu diệt dã khôi, đại đương gia cũng bỏ thuốc trợ hứng vào trong thức ăn của chim báo tang."

Người trong phòng nghe vậy đều trầm mặc, còn có thể như vậy a.

"Khụ khụ." Ôn Liễu Niên ho khan, "Cho nên chim báo tang nổi điên, tám phần là có liên quan đến thuốc này."

Hoa Đường nói, "Cũng sắp thành tinh."

Ôn Liễu Niên nghi hoặc, "Tả hộ pháp là đang nói đại đương gia?"

Hoa Đường dừng một chút, "Ta đang nói chim báo tang."

Ôn Liễu Niên: ...

Hoa Đường tiếp tục nói, "Năm đó lúc đại chiến Ma Giáo, chim báo tang cơ hồ đao thương bất nhập bách độc bất xâm, lúc ấy lại không nghĩ rằng, còn có dùng một chiêu xuân dược này."

"Vậy bước tiếp theo phải làm thế nào?" Mộc Thanh Sơn hỏi, "Nếu Mục gia trang thực sự có chim báo tang giúp đỡ, đối đại đương gia rất bất lợi."

Ôn Liễu Niên nói, "Lại bỏ thuốc trợ hứng một lần nữa, thế nào?"

Tiểu Ngũ gật đầu, "Ta cũng đang có ý này. Nếu là vận khí tốt, vừa vắn bắt kịp chim báo tang nổi điên ở không trung, vậy Mục gia trang là tự tìm đường chết, lui một bước mà nói, cho dù một đám chim nổi điên ở trong Hồ Đầu bang, liên tiếp gặp chuyện không may, nói vậy Mục Vạn Lôi cũng không dám ngồi nó bay."

"Việc này không nên chậm trễ, thời gian cũng không còn sớm." Hoa Đường nói, "Tiểu Ngũ theo dõi Mục gia trang, ta đi một chuyến Hồ Đầu bang."

"Ta đi." Thượng Vân Trạch nói, "Thế núi Thương Mang ta quen thuộc hơn, Tả hộ pháp ở lại phủ nha bảo hộ đại nhân là được."

"Cũng được." Hoa Đường gạt đầu, từ trong ngực lấy ra hai bình nhỏ, "Làm phiền Thượng bảo chủ."

"Nhiều đây đủ không?" Thượng Vân Trạch mở nắp bình nhìn thoáng qua, "Không thì chuẩn bị nhiều thêm một ít nữa đi."

"Đủ rồi." Hoa Đường nói, "Hơn nữa gặp gió liền tán đi, tuyệt đối không ai có thể phát hiện, hai bình nhỏ như vậy, mấy trăm nam tử dùng cũng đủ."

Người còn lại lập tức dùng ánh mắt sùng bái nhìn nàng.

Tiểu Ngũ hơi đau đầu, vì sao lại thích đùa nghịch mấy thứ này... Đùa nghịch thì thôi đi, lại còn mang theo trên người ! Vạn nhất ngày nào đó mình không cẩn thận dính vào thì phải làm sao.

"Việc này không nên chậm trễ, chớ vị vất vả rồi." Ôn Liễu Niên lại gọi một ám vệ qua, để hắn dựa theo lộ tuyến thương nghị lúc trước, tiến đến Triều Mộ nhai mật báo cho Triệu Việt, cũng hảo có chuẩn bị.

Mọi người gạt đầu rời đi, Ôn Liễu Niên ngồi ở trên ghế, đưa tay chọt chọt hộp gỗ Hồng giáp lang, khẽ thở dài một tiếng, mi gian khó nén sâu lo.

Cục diện rối rắm này, rốt cục khi nào mới có thể kết thúc.

Nửa đêm, Thượng Vân Trạch lặng lẽ không một tiếng động dừng trong Hồ Đầu Cương, dựa theo lời Triệu Việt nói ngày đó, rất nhanh liền tìm thấy nơi chứa đồng thức ăn, rắc dược của Hoa Đường vào, lúc sau vừa định rời đi, lại dừng bước -- Đến cũng đến rồi, tất nhiên tiện đường nhìn thử, nói không chừng sẽ có phát hiện mới.

Bốn phía vẫn giống như lúc trước, phòng thủ rất là nghiêm mật, thường thường sẽ có thủ vệ tuần tra đi ngang qua, ai ai cũng trầm mặc không nói. Chân trời phía Tây đỏ lên, giống như là có người đang đốt gì đó, Thượng

Vân Trạch theo qua, chỉ thấy có ba nam nhân đang đứng ở bờ sông, đống củi dấy lên hừng hực lửa, trên giá treo không ít... Thi thể.

Thượng Vân Trạch khẽ nhú mày, nín thở tiếp tục nhìn.

"Không sai biệt lắm đi?" Trong đó có người ngáp một cái, "Nửa đêm tối đen, nhanh chóng làm xong rồi trở về ngủ một giấc."

"Lại đốt một lúc, đốt thành tro mới an tâm." Người khác nói, "Trăm ngàn lần dùng giống lần trước, bị chim đen mang xuống núi, bang chủ là không biết, nếu hắn biết, người ta -- "

"Xuyt !" Còn chưa nói xong, người nọ liền bịt miệng của hắn, "Không muốn sống nữa hả, đã nói chuyện này nên để ở trong bụng thôi."

"Phải phải phải." Nam nhân cao lớn tự biết đuối lý, tiếp tục buồn bực không lên tiếng thêm củi vào bên trong, lại đổ không ít dầu hỏa lên, thẳng đến khi hơn mười khối thi thể kia biến thành tro tàn, mới dọn dẹp sạch sẽ trở về ngủ một giấc.

Thi thể bị chim khổng lồ mang xuống núi...

Thượng Vân Trạch lắc đầu một cái, lúc đầu còn tưởng là Mục gia trang, thì ra là nơi này đang giở trò quỷ.

THỔ PHỈ CÔNG LỢC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 64: Rốt Cục Là Có Thân Phận Gì???

Sáng hôm sau, Mục Vạn Lôi cùng Mục Vạn Hùng liền dẫn người vào núi Thương Mang, Triệu Ngũ theo sát sau đó, vẫn âm thầm theo dõi động tĩnh của đối phương. Thời điểm trễ một chút, Thượng Vân Trạch cũng về tới phủ nha, đem chuyện mình nhìn thấy trong Hồ Đầu bang nói một lần.

"Thiêu thi thể?" Ôn Liễu Niên khẽ nhú mày.

"Hẳn là cùng một dạng với thi thể lúc trước xuất hiện trong Ngũ Ngưu thôn." Thượng Vân Trạch nói, "Nghe mấy nam nhân kia nói, lần trước là không trông chừng tốt, mới bị chim báo tang bắt mấy khối thi thể bay ra ngoài, người còn lại cho đến giờ vẫn chưa biết."

"Lần trước sau khi Ngũ Ngưu thôn xuất hiện thiêu thi, bản quan liền cẩn thận kiểm tra phạm vi lớn nhỏ tất cả thôn xóm thành trấn hương dân, cũng không có xuất hiện trạng huống có người mất tích, cũng không nghe nói phát sinh chuyện trộm mộ." Ôn Liễu Niên nói, "Theo lý mà nói, giao thông trong Hồ Đầu Cương cũng không phát đạt, bất luận là muốn làm cái gì, rốt cục là ở đâu tìm được nhiều thi thể như vậy?"

"Chỉ sợ phải hỏi người Hồ Đầu bang một chút, mới có thể biết ngọn nguồn." Hoa Đường ở một bên nói, "Hoặc là đợi đến khi trận diệt trừ thổ phỉ này kết thúc, đại nhân có thể tự mình vào trong núi tra xét một hai, có lẽ có thể phát hiện manh mối."

"Vậy thuốc bột kia đại khái khi nào mới có tác dụng?" Ôn Liễu Niên lại hỏi Hoa Đường.

"Nói không chính xác, lúc trước cũng không cho chim nếm qua thứ này." Hoa Đường nói, "Nhanh thì từ một ngày đến ba ngày, đại khái sẽ yên cả ngày mới có thể yên tĩnh."

Ôn Liễu Niên nghe vậy gật đầu, mi gian vẫn như cũ có chút sầu lo, hiển nhiên còn đang lo lắng cho Triệu Việt.

Hoa Đường nói, "Ám vệ đã tiến đến thông truyền, đại đương gia sau khi nghe được tin tức, mặc dù là không muốn xuống núi, hẳn là cũng sẽ nghĩ kế sách ứng đối, đại nhân không cần lo lắng."

Ôn Liễu Niên gật đầu, ở trong lòng yên lặng thờ dài.

Hoàng hôn buông xuống, trong núi cũng theo đó mà tối dần, người Mục gia trang tạm thời đình chỉ đi trước, ở một bên nhóm lửa nấu cơm nấu nước, giống như là tính toán đóng quân ở đây, Mục Vạn Lôi cùng Mục Vạn Hùng sau khi dùng cơm xong, thì trở về lều trại nghỉ ngơi. Triệu Ngũ cùng ám vệ mai phục ở trên cây xa xa nhìn doanh địa, ngưng thần tĩnh khí không dời mắt.

Nơi đóng quân vừa vặn là một giao lộ chia làm hai ngã rẽ, bên phải có đường nhỏ thông đến Hồ Đầu Cương, bên trái thì là sơn môn Triều Mộ nhai. Lúc nửa đêm, cửa rèm chủ trưởng hơi lay động một cái, sau đó liền thấy Mục Vạn Lôi mặc y phục dạ hành, nhanh chóng đi đến Hồ Đầu bang, chỉ là xoẹt xoẹt vài bước, liền nhảy qua khe núi biến mất ở trong bóng đêm.

Triệu Ngũ giống như linh miêu lặng lẽ không một tiếng động theo kịp, mũi chân lướt xẹt qua lá khô, một tia tiếng vang cũng không có, cho dù xem như Mục Vạn Lôi có công phu hành gia, nhưng nửa phần cũng không phát hiện.

Nói là đường nhỏ, kỳ thật chi bằng nói là vách núi, trừ phi có khinh công hơn người, bằng không muốn đi lên cũng không dễ dàng. Mục Vạn Lôi mượn lực nhảy lên, bắt được một bên dây thừng treo lên trên, thẳng đến khi

thấy thân ảnh hần sắp biến mất, Triệu Ngũ mới thả người theo kịp, ngay cả dây thừng cũng không cần, trực tiếp dùng tay vịn tảng đá nhô ra mượn lực trèo lên, giầy lát liền dừng ở trên mặt đất.

Thân ảnh Mục Vạn Lô ở phía trước chợt lóe, sau khi xuyên qua tầng tầng khô lâm, cuối cùng đứng ở một chỗ trống nhỏ, giống như là đang đợi người.

Triệu Ngũ ngồi xổm sau một tảng đá, ngừng hô hấp theo dõi hần, trong lòng cũng là có chút may mắn -- Lúc trước còn tưởng rằng hần lại muốn đi vào Hồ Đầu Cương bằng cửa chính, vậy thì trừ phi bản thân có thể phi thiên độn địa, mới có thể đi xuyên qua dưới mí mắt của tầng tầng thủ vệ, lại không dự đoán được lúc này đối phương cứ nhiên lại chọn gặp mặt ở chỗ trống bên ngoài. Đối người thường mà nói xác thực rất khó theo dõi, bất quá đối khinh công cao thủ mà nói, ngược lại càng thêm dễ dàng.

Ước chừng qua nửa nén hương, một khô lâm khác truyền đến tiếng sột soạt, một lát sau, chỉ thấy một hắc y nam tử thân hình cao lớn đi tới, mặc áo choàng đeo mặt nạ, chính là bang chủ Hồ Đầu bang.

"Người đến rồi." Thanh âm đối phương khàn khàn.

Triệu Ngũ khẽ nhíu mày, đây là nuốt phải than đỏ sao, so sánh mà nói, ngược lại là tiếng vẹt đực còn dễ nghe hơn, ít nhất không chói tai.

"Lý Bang chủ." Mục Vạn Lô chấp tay nói, "Vừa rồi tới đây không thấy người, còn tưởng rằng bang chủ đổi ý."

"Chuyện đáp ứng người, ta tất nhiên sẽ không đổi ý." Nam tử áo choàng nói, "Chim báo tang đã chuẩn bị xong, khi nào người muốn?"

Mục Vạn Lô nói, "Chính ngộ ngày mai."

"Được." Nam tử áo choàng gật đầu, "Thứ ta muốn đâu?"

"Sau khi lấy được đầu Triệu Việt, ta tất nhiên sẽ đưa cho người." Mục Vạn Lôi nói, "Còn chỗ Thanh Cầu, ta cũng sẽ giúp người cầu tình."

Nam tử áo choàng ha ha cười, "Ta cần người vì ta cầu tình sao?"

"Dù trong lòng có oán khí, nhưng nổi thống khổ như có một vạn cây kiếm đâm vào trong tim này, có thể giảm được bao nhiêu thì tốt bấy nhiêu." Mục Vạn Lôi nói, "Bản thân cần gì phải cứng đầu như vậy?"

Nam tử áo choàng nói, "Người ngược lại là rất biết ăn nói."

"Ăn ngay nói thật mà thôi." Mục Vạn Lôi nói, "Ta tới đây chỉ là muốn hỏi chuyện chim báo tang, nếu bang chủ nói không thành vấn đề, vậy ta cũng nên trở về rồi."

"Khoan đã." Nam tử áo choàng nói, "Còn một việc nữa."

"Về thân thế Triệu Việt?" Mục Vạn Lôi nhìn hẩn.

Triệu Ngũ từ một nơi bí mật gần đó khẽ nhú mày.

"Điều tra sao rồi?" Nam tử áo choàng nói, "Nếu Thanh Cầu đem việc này giao cho người, thì tất nhiên cũng có lý do của hẩn."

"Sao bang chủ lại hỏi chuyện này?" Mục Vạn Lôi hỏi.

Nam tử áo choàng nói, "Bởi vì chuyện Thanh Cầu muốn làm, ta cũng muốn làm."

Mục Vạn Lôi lắc đầu, "Thứ cho ta nói thẳng, người không phải đối thủ của hẩn."

"Ta bị hẩn thiết kế hãm hại, tất nhiên sẽ chiết binh tổn hại !" Nam tử áo choàng nhìn qua có chút thẹn quá hóa giận, "Nhưng đó không có nghĩa là ta

sẽ ở đây cả đời, càng không có nghĩa là ta sẽ dưới trướng thanh cầu cả đời !"

Mục Vạn Lôi nói, "Ân oán giữa người với hãn ta cũng không có hứng thú."

"Người không cần hứng thú với chuyện này !" Nam tử áo choàng khom lưng để sát vào hãn, sau mặt nạ là ánh mắt tràn ngập dữ tợn, "Chỉ cần nói cho ta biết, THÂN-THẾ-TRIỆU-VIỆT."

Mục Vạn Lôi nói, "Cái gì cũng không tra được."

"Cái gì cũng không tra được?" Nam tử áo choàng cười lạnh, "Nếu thật sự cái gì cũng không tra được, vì sao cũng đã qua lâu như vậy, Thanh Cầu còn chưa đem việc này giao cho người khác? Người hãn là rõ ràng hơn so với ta, hãn chưa bao giờ dùng phế nhân."

Mục Vạn Lôi trầm mặc.

"Đừng quên, người còn muốn mượn chim báo tang từ trong tay ta." Nam tử áo choàng nhắc nhở.

Mục Vạn Lôi cuối cùng thỏa hiệp, nói, "Triệu Việt không phải con ruột của Triệu Mãn Giang."

"Thật sự như thế." Nam tử áo choàng chặc chặc.

"Mẫu thân của hãn thật sự là chạy nạn từ phương Bắc đến, bất quá rốt cục có phải hay không, hiện tại rất khó nói." Mục Vạn Lôi nói, "Về phần cha ruột hãn rốt cục là ai, thì càng không biết."

"Rất tốt." Nam tử áo choàng gật đầu, "Trưa mai, ta sẽ sai người đem chim báo tang đến đúng giờ."

"Đa tạ." Mục Vạn Lôi nói, "Cáo từ."

Nam tử áo choàng lui về sau hai bước hú lên quái dị, giống như điều hâu bay đến lối vào, vạt áo rộng rãi vung lên trong gió, giống như một con chim báo tang khác. Mục Vạn Lô cũng xoay người rời đi, nắm dây thừng một đường xuống núi, về tới trong quân doanh.

Sắc trời dĩ nhiên bắt đầu hửng sáng, ám vệ đồng hành nhỏ giọng hỏi, "Nhưng có phát hiện?"

Triệu Ngũ gật đầu, "Hắn đi gặp bang chủ. Hồ Đầu bang, tính toán trưa mai dùng chim báo tang đánh vào Triều Mộ nhai."

"Vậy thuốc trợ hứng kia còn chưa có hiệu quả?" Ám vệ nhíu mày, "Không nên a." Thuốc của Tả hộ pháp, chẳng lẽ không phải lúc nào cũng linh sao.

"Nói không rõ, chung quy lúc trước cũng chưa có ai cho chim báo tang ném qua." Triệu Ngũ nói, "Hiện tại kết quả tốt nhất, là lúc chim báo tang đang công chiến thì nổi điên. Lui một bước mà nói, nếu được kia quả thật không có tác dụng, bị người Mục gia trang thuận lợi đánh vào Triều Mộ nhai, Triệu đại đương gia hẳn là cũng có chuẩn bị mới đúng."

Ám vệ xoa tay nói, "Chúng ta cũng có thể cùng hỗ trợ." Đã mong chờ rất lâu rồi a, tư vị đánh nhau buông thả thật sự là không cần quá sáng khoái !

"Nếu người của mình chịu thiệt, tất nhiên sẽ không khoanh tay đứng nhìn." Triệu Việt nói, "Nhưng đại đương gia vẫn là muốn tự tay đâm chết kẻ thù giết cha, không đến vạn bất đắc dĩ, người ngoài vẫn là không cần nhúng tay thì tốt hơn."

Ám vệ nói, "Vậy chúng ta cũng có thể đứng ở một bên xem cuộc chiến, thuận tiện vỗ tay cổ vũ Triệu đại đương gia."

Triệu Ngũ nói, "Câm miệng."

Ám vệ ánh mắt ai oán.

Đêm dài đặng đặng, nhàm chán như thế, ngay cả trò chuyện phiếm cũng không được, thật là phi thường không có tình nghĩa chân thành tha thiết.

Lần sau nếu người bị Tả hộ pháp treo lên cây đánh, chúng ta nhất định sẽ không hỗ trợ.

Thập phần có nguyên tắc.

Một vòng ánh sáng mặt trời ở trong núi dâng lên, Triệu Việt đứng ở trong viện, liếc mắt nhìn thoáng qua bầu trời.

"Đại nhân nói nếu là không có vạn toàn chuẩn bị, đại đương gia có thể về phủ nha trước." Ám vệ tiến đến thông truyền nói, "Mọi người cùng nhau bàn bạc kế sách ứng phó, nhất thời cũng không vội."

"Không cần." Triệu Việt lắc đầu, "Sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày đổi mặt."

"Nhưng theo lời Tả hộ pháp nói, chim báo tang rất là âm độc tà môn." Lục Truy nói, "Năm đó mấy trăm quần hùng bạch đạo đều bại dưới móng vuốt của nó, huống hồ lần này còn thêm Mục Vạn Lôi cùng Mục Vạn Hùng."

"Nếu thật sự là như thế, vậy thì ẩn thân ở ám thất trước." Triệu Việt nói, "Tóm lại cơ hội hiếm có, nếu cứ như vậy mà xuống núi, ta không cam lòng."

Lục Truy gật đầu, rõ ràng tính tình của hắn, cũng không nhiều lời nữa.

Trên sơn đạo gập ghềnh, Mục Vạn Lôi đang dẫn người tiếp tục xuất phát đến Triều Mộ nhai, còn chưa đi được hai bước, thì đột nhiên ngừng lại.

"Sao vậy?" Mục Vạn Hùng khó hiểu.

Mục Vạn Lôi nói, "Có tiếng động."

"Tiếng động?" Mục Vạn Hùng còn chưa kịp nghe cẩn thận, tiên phong dò đường phía trước đã chạy trở về, thần sắc rất là kinh hoàng.

"Làm sao vậy?" Mục Vạn Lôi hỏi.

"Có một đám chim khổng lồ, đang bay về phía này." Tiên phong thở hồng hộc nói, "Mở cánh ra cơ hồ muốn che khuất cả mặt trời, toàn thân tối đen một mảnh, nhìn có chút dọa người."

Bởi vì thanh âm của hân hơi lớn, cho nên không ít đệ tử phía trước đều nghe được, cả đội ngũ nhất thời ò lên một mảnh -- Còn có chim lớn như vậy?

Bầu trời truyền đến tiếng khàn khàn thê lương, ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy xa xa là một đoàn sương mù màu đen đang bay tới, bay tới gần mới thấy rõ, dĩ nhiên là hai mươi con chim khổng lồ màu đen.

Đệ tử lập tức rút đao, khẩn trương vạn phần nhìn lên trời, Mục Vạn Lôi nhướn mày cười to nói, "Không cần sợ, là người của mình."

"..." Đệ tử nghe vậy đều có chút kinh ngạc, người của mình?

Bầy chim báo tang càng lúc càng gần, người bên dưới cơ hồ có thể cảm nhận được vũ dực khi vỗ mang đến từng trận cuồng phong, một con chim đi đầu hơi nghiêng người đáp xuống mặt đất, để cho nam tử trên lưng mình nhảy xuống.

"Mục trang chủ." Nam tử tiến lên chấp tay nói, "Dựa theo chủ nhân nhà ta phân phó, đưa thứ trang chủ muốn đến đây."

"Không tệ." Mục Vạn Lôi gật đầu, "Thay ta tạ bang chủ nhà người."

"Mục trang chủ khách khí." Nam tử nói, "Còn có chuyện muốn nhắc nhở trang chủ, có thể lúc đang chiến tranh càng bừa hãn, đám chim báo tang này đã đói bụng vài ngày, tính tình rất là nóng nảy, nếu là không có việc gì, đừng trêu chọc nó thì tốt hơn, khi ăn cơm cũng phải tránh đi."

"Được." Mục Vạn Lôi nói, "Sau khi dùng xong, tại hạ chắc chắn đúng hạn hoàn trả."

Sau khi nam tử rời đi, Mục Vạn Lôi từ trong ngực lấy ra một cây sáo đen bằng đá, ghé vào bên miệng thổi một chút, thanh âm bén nhọn ngăn ngủi, không ít đệ tử đều âm thầm nhe răng.

Chim báo tang đang bay quanh trên bầu trời sau khi nghe được tiêu âm, rất nhanh liền đáp xuống đất, tổng cộng có hai mươi lăm con, hình thể cực lớn, trên lưng nói ít cũng có thể chở được ba nam tử trưởng thành.

"Ách." Xa xa trên ngọn cây, ám vệ nói, "Người có nghe người Hồ Đầu bang vừa rồi nói gì không? Đám chim này đã đói bụng vài ngày, nói không chừng hoàn toàn không có ăn gia dược ma tử."

Triệu Ngũ lắc đầu, "Nghĩ biện pháp, đem thủ vệ bên cạnh chim báo tang dẫn dắt rời đi."

"Người muốn làm gì?" Ám vệ hỏi.

Triệu Ngũ nói, "Đi rải dược vào trong thức ăn."

"Thuốc trợ hứng còn có dư?" Ám vệ giật mình.

Triệu Ngũ nói, "Lúc đi ra ngoài, tiện tay mang theo bốn năm bình."

Ám vệ nghe vậy càng thêm chấn động, thứ này cũng không phải củ cải đường hay là hạt dưa, cứ nhiên cũng có thể 'Tiện tay mang theo bốn năm bình' ?!

Quả thật là nam nhân cười Tả hộ pháp a, chính là không phải người bình thường...

"Còn sừng sốt làm gì?" Triệu Ngũ khẽ nhú mày, "Mau nghĩ cách đi."

"Hiện tại phụ cận nhiều người quá, bất quá tiếp qua một lúc, đối phương hẳn là sẽ nghỉ chân ăn cơm." Âm vệ nói, "Đến lúc đó lại nghĩ biện pháp."

Triệu Ngũ gật đầu, lại tiến về phía trước nhìn thoáng qua.

Mục Vạn Lô giống như đang dặn dò, để cho đệ tử Sa Hà bang mỗi người cầm trong tay một ít màn thầu thịt khô tiến đến cho chim báo tang ăn, cũng để cho mọi người càng thêm quen thuộc lẫn nhau.

Trong đầu Triệu Ngũ nhất thời chợt lóe lên linh quang, "Ta ngược lại là có chủ ý."

"Chủ ý gì?" Âm vệ hỏi.

Triệu Ngũ nói, "Giả dạng làm đệ tử Mục gia trang, trà trộn vào cho chim ăn."

"Người xác định?" Âm vệ nghi hoặc, trừ phi Mục gia trang toàn là người mù, bằng không chúng ta anh tuấn như thế, hoàn toàn không có khả năng trà trộn vào a...

Tiểu Vũ: Các anh còn có thể tự ki hơn được nữa không???? Tiết tháo đâu hết rồi a????

THỔ PHỈ CÔNG LỢC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 65: Không Nên Để Cho Đại Nhân Nhìn Thấy!!!

"Không phải cho chim báo tang ăn." Triệu Ngũ nói.

"VẬY PHẢI CHO AI ĂN?" Âm vệ nghe vậy thoáng hưng phấn, "Chẳng lẽ người muốn kê đơn Mực Vạn Lôi?" Nếu thật sự là như vậy ta nhất định phải báo danh tham dự.

Triệu Ngũ lắc đầu, như có chút suy nghĩ nhìn chằm chằm phía trước.

Loại thời điểm này thì không cần phải giả vờ thâm trầm a, hưởng hồ cho dù vẻ mặt của người xác thật rất thâm thúy mê người, vậy thì Tả hộ pháp cũng không thấy được, âm vệ nhắc nhở, "Nơi này cách Triều Mộ nhai cũng không tính là quá xa, Mực Vạn Lôi tùy thời đều có khả năng sẽ hạ lệnh, để mọi người cười chim báo tang bay đến Triều Mộ nhai." Đến lúc đó hết thầy cũng không còn kịp.

"Còn nhớ lần trước khi Ma Giáo đánh vào Thiên Ổ Thủy trại không, ngoại trừ chim báo tang, kỳ thật còn có một con khác?" Triệu Ngũ hỏi.

Âm vệ nghĩ nghĩ, nhất thời phản ứng kịp, "Người là nói Mặc Ngọc cốt?"

Triệu Ngũ gật đầu, hất cằm chỉ cách đó không xa.

Ước chừng hơn mười con chim màu xanh lá đang đậu trên cây, líu ríu gọi không ngừng.

Chim báo tang tuy nói thân mang kịch độc tính tình lại tàn bạo, nhưng bởi vì quanh năm suốt tháng đều bị cổ trùng xâm nhiễm, cho nên cơ bản

không có ý thức của chính mình, thậm chí ngay cả thị lực cũng rất kém, nếu muốn bay đến một chỗ xa, thì nhất định phải có Mặc Ngọc cốt dẫn đường.

"Ta đi thử xem." Triệu Ngũ đưa bội kiếm cho ám vệ.

"Cẩn thận một chút." Ám vệ nói, "Cái con này, thoát nhìn cũng không hiền lành gì."

Triệu Ngũ gật đầu, lại nhìn thoáng qua bên dưới, thấy mọi người đã chuẩn bị nhóm lửa nấu cơm, một đầu bếp bưng một giỏ ma tử cùng lúa gạo, đang đi đến hướng Mặc Ngọc Cốt.

Bầy chim vỗ cánh phành phạch bay lên, mảnh rừng nhất thời đều loạn cả lên, Mục Vạn Lôi nhíu mày nhìn thoáng qua, bất mãn nói, "Làm cái gì vậy?"

"Hồi trang chủ, tiểu nhân còn chưa đi qua." Đầu bếp rất vô tội, "Bầy chim này lá gan cũng quá nhỏ."

"Cẩn thận một chút, còn phải dựa vào nó dẫn đường." Mục Vạn Hùng dặn dò.

"Vâng vâng vâng." Đầu bếp liên tục đáp ứng, tay chân tận lực rón rén đi về phía trước, chỉ là còn không chờ hẵn tới gần, Mặc Ngọc cốt lại lộn xộn bay lên, tập thể bay ra phía xa.

"Uy !" Mục Vạn Hùng thấy thế kinh hãi.

"Không cần lo lắng, nếu là chim, tóm lại là sẽ thích bay." Mục Vạn Lôi nói, "Trong thư có nhắc qua, chim báo tang cùng Mặc Ngọc cốt sống nương tựa lẫn nhau, nay chim báo tang ở đây, cho dù Mặc Ngọc cốt bay cũng sẽ không bay quá xa."

Mục Vạn Hùng nửa tin nửa ngờ nhìn qua, chỉ thấy bầy chim kia quả nhiên đã dừng ở trên cây, không còn dấu hiệu tiếp tục bay đi.

Ám vệ hỏi, "Có cần ném tiếp không?"

"Không cần thiết nữa." Triệu Ngũ vứt viên đá trong tay đi, "Hắn hẳn là cũng sẽ không tiếp tục đi về phía trước."

Lúc trước không dự đoán được Mặc Ngọc cốt nhát gan như thế, đầu bếp này cũng xác thực không dám tiếp tục đi về phía trước -- Chung quy nếu là dọa Mặc Ngọc cốt bay mất, vậy chỉ sợ bản thân có mười cái mạng cũng đền không đủ, vì thế khom lưng đặt giỏ trúc xuống đất, sau đó vội vàng xoay người rời đi, nghĩ chờ sau khi bầy chim ăn xong lại đến lấy về.

Mục Vạn Hùng không yên lòng, lại nhìn qua bên này vài lần, thẳng đến khi xác định Mặc Ngọc cốt xác thực đã an tĩnh lại, thì cũng trở về cùng nhau ăn cơm. Triệu Ngũ nhân cơ hội lặng lẽ không một tiếng động dừng ở trên một đại thụ khác, thừa dịp bầy chim còn chưa trở về ăn, liền rải dước vào.

Ám vệ nói, "Không phải nói muốn giả trang thành đệ tử Mục gia trang sao?"

"Hiện tại không cần." Triệu Ngũ nói, "Ban đầu ta là muốn thừa dịp đêm tối, dịch dung trà trộn vào kê đơn, bất quá hiện tại đã có Mặc Ngọc cốt ở đây, coi như là ông trời giúp chúng ta giúp một tay."

Một lát sau, thấy bên đầu này tựa hồ không động tĩnh gì, Mặc Ngọc cốt lại tốp năm tốp ba bay trở về, ngồi xồm bên giỏ trúc ăn, cái đuôi vênh lên rất cao.

Ám vệ ở trong lòng ghét bỏ, quả nhiên là con chim phàm trần a, cùng thiếu cung chủ nhà ta quả thực khác nhau một trời một vực.

Đi đường nhất định sẽ không nhoáng lên một cái nhoáng lên một cái, lại càng không ngưỡng đầu kêu chíp chíp !

Mặc Ngọc cốt xả cổ họng rít dài một tiếng.

Trên mặt ám vệ càng tỏ ra ghét bỏ.

Triệu Ngũ trong lòng lắc đầu, tiếp tục theo dõi động tĩnh bên dưới.

Hoặc là bởi vì Mặc Ngọc cốt hình thể rất nhỏ, hoặc là bởi vì lúc này Triệu Ngũ hạ được quá nhiều, tóm lại bên kia người Mục gia trang còn chưa cơm nước xong, bên này Mặc Ngọc cốt đã mở rộng cánh, một bên hưng phấn rít gào, một bên mở rộng cánh vỗ hai cái bay về phía xa.

Thật sự là không thể dựng sào thấy bóng a...

Mục Vạn Lôi thấy vậy đại kinh thất sắc, vội vàng ném vật trong tay đứng lên muốn nhìn đến tận cùng, thế nhưng còn chưa chờ hẳn đuổi qua, Mặc Ngọc cốt đã bay ra khỏi rừng rậm, ngay cả một sợi lông chim cũng không lưu lại. Mà sau khi nghe thấy Mặc Ngọc cốt cơ hồ rống cổ giọng rít gào, bầy chim báo tang cũng bắt đầu xao động lên, lập tức mở rộng cánh muốn bay qua.

"Mau dùng xiềng xích khóa chặt lại !" Mục Vạn Lôi rống to.

Hạ nhân nhanh chóng cầm xích sắt xông lên, Mặc Ngọc cốt ở trên bầu trời kêu đến dồn dập, chim báo tang dùng lực vỗ cánh, nháy mắt liền đánh ngã một đám người.

Tiếng kêu thảm thiết nổi lên, Mục Vạn Lôi phóng phi tiêu, muốn đánh Mặc Ngọc cốt rớt xuống -- Bây giờ hiển nhiên không phải lúc bận tâm con chim dẫn đường sống chết thế nào, nhưng nếu chúng nó cứ tiếp tục kêu, chỉ sợ toàn bộ chim báo tang sẽ điên.

Ba năm con điều tước rơi xuống đất, tiếng kêu ở phía trên mây may cũng không yếu bớt, thậm chí kêu càng lớn hơn.

"Đại ca, hiện tại phải làm thế nào?" Mục Vạn Hùng cũng suýt nữa bị chim báo tang gây thương tích, kinh hồn chưa định lại đây hỏi.

Tập thể Mặc Ngọc cốt bay về phía thâm sơn, mà dưới sự ảnh hưởng này, cuối cùng chim báo tang cũng tránh khỏi giam cầm, đồng thời bay theo.

"Trở về !" Mục Vạn Lôi rống to.

Bầy chim báo tang kêu loạn, cuối cùng giống như sương mù đen biến mất ở đỉnh núi. Trên sơn đạo bừa bộn một mảnh, nôi bát quăng đập nát không nói, không ít đệ tử Mục gia trang đều bị thương, đang ôm cánh tay lăn lộn kêu thảm thiết.

Ám vệ vui sướng nói, "Không đánh mà thắng."

Triệu Ngũ cười cười, "Nhìn bộ dáng này, chỉ sợ cũng không có tinh lực đến Triều Mộ nhai."

"Thật không hổ là dực của Tả hộ pháp." Ám vệ mãnh liệt khen ngợi, mộng ngựa nhất định phải vượt, tương lai mới có thể tốt được.

"Người đoán bước tiếp theo bọn họ sẽ làm gì?" Triệu Ngũ hỏi.

Ám vệ nói, "Đi vòng vèo Hồ Đầu bang."

"Vài con Mặc Ngọc cốt trúng dực kia, chỉ sợ sẽ mang bầy chim báo tang bay đi mất." Triệu Ngũ nói, "Mục Vạn Lôi cùng Hồ Đầu Cương ít nhiều gì cũng đã có thù."

"Đó chính là thu binh tạm thời trở về phủ nha?" Ám vệ chặc chặc, "Không đánh mà bại, cũng không biết đại nhân sẽ châm chọc hãnh thế nào."

Kia nhưng là văn nhân a, mắng chửi người cũng rất thâm thúy, nghe cũng nghe không hiểu.

"Đại ca." Mục Vạn Hùng nhìn vô số đệ tử bị thương bốn phía, cơ hồ tức giận muốn ngắt đi, "Không thì đến Hồ Đầu bang hỏi đến tột cùng trước?"

"Muốn đi, bất quá không phải hỏi đến tột cùng, mà là hảo hảo nói chuyện." Mục Vạn Lôi nói.

Mục Vạn Hùng nghe vậy càng ghen khuất, "Chim của hã làm người của chúng ta bị thương, còn muốn hảo hảo nói chuyện?"

"Bằng không thì sao, người bị thương phải đi đâu chẩn trị?" Mục Vạn Lôi lạnh lùng nói, "Huống hồ lần trước ta trò chuyện với hã, đối phương hã là không muốn làm bị thương người của ta, lần này tám phần chỉ là ngoài ý muốn."

Mục Vạn Hùng cơ hồ muốn hộc máu, ngoài ý muốn?

"Đi thôi." Mục Vạn Lôi nói, "Nếu cứ tiếp tục chậm trễ, trời sẽ tối."

Mục Vạn Hùng đành phải gật đầu, chỉ là còn chưa chờ hã hạ lệnh, giữa sườn núi lại bay đến vô số mũi tên nhọn, giống như trời đang đổ mưa.

Mục Vạn Lôi trong lòng cả kinh, trong lòng biết xảy ra nhiều loạn, vì thế thả người né qua một bên, Mục Vạn Hùng cũng đồng thời tránh ra, đệ tử còn lại không cảnh giác như hai người, phần lớn còn không kịp phản ứng rốt cục xảy ra chuyện gì, thì đã ngã xuống đất.

Tế Nguyệt đao xé gió bay đến, trên không trung lướt qua ánh sáng màu bạc, Triệu Việt đáp xuống trên mặt đất, lạnh lùng nhìn hai người trước mặt.

Lục Truy theo sát phía sau, trong tay cầm quạt gấp, không giống vũ phu, mà giống như là văn nhân.

Ám vệ cảm khái, "Không nên để cho đại nhân nhìn thấy cảnh này."

Bằng không một văn một võ này, nhìn qua còn rất xứng đôi !

Triệu Ngũ không nói nổi nhìn hẳn.

Ám vệ nói, "Ta cũng không nói sai."

Triệu Ngũ nói, "Lời này về sau đừng nói lung tung."

"Tất nhiên, ta lại không ngu." Ám vệ nói, "Cần qua đó hỗ trợ không?"

"Không cần." Triệu Ngũ lắc đầu, "Yên lặng theo dõi trước, nếu có gì thay đổi thì lại nói tiếp."

"Người quả nhiên trốn ở đây." Mục Vạn Lôi nhìn hẳn, "Trọng thương rơi xuống sông cũng không chết, coi như người mạng lớn."

"Nếu mạng không lớn, sao có thể tìm người đòi mạng?" Triệu Việt mặt mày lạnh như băng nhìn hẳn.

"Không biết công phu thế nào, bất quá lá gan ngược lại là không nhỏ, cứ nhiên một mình chạy đến đây." Mục Vạn Lôi nói, "Cũng coi như là có chút cốt khí, đợi lát nữa sẽ cho người toàn thân."

"Thi thể cha ta đâu?" Triệu Việt gằn từng chữ hỏi.

"Tất nhiên là cho chó ăn rồi." Mục Vạn Hùng ở một bên ngoan độc nói, "Bằng không thì sao, chẳng lẽ còn muốn cung phụng ở Mục gia trang?"

Vừa dứt lời, Triệu Việt liền rút đao tấn công, mấy người giây lát liền chiến cùng một chỗ. Lục Truy cùng Mục Vạn Hùng một đường đánh từ giữa sườn núi tới sơn cốc, Triệu Việt lại là triển đấu từng bước ép sát cùng Mục Vạn Lôi, chung quanh đất rung núi chuyển, trên không trung không ngừng có tảng đá nổ tung.

Nhìn một hồi, Triệu Ngũ lắc đầu, "Đại dương gia không phải đối thủ của Mục Vạn Lôi."

"Vì sao?" Âm vệ khó hiểu, "Nhìn không sai biệt lắm."

"Đánh lâu thì sẽ phân cao thấp." Triệu Ngũ nói, "Chuẩn bị ra tay đi."

"Đi thôi." Âm vệ nháy mắt liền nhảy ra.

Triệu Ngũ: ...

Ta là nói đợi một lúc nữa.

Âm vệ lúc trước đến Triều Mộ nhai báo tin cũng đã sớm không kiềm chế nổi, trận này nhìn thấy cuối cùng có người xông ra, thì cũng nhanh chóng oanh oanh liệt liệt lao xuống núi, sợ chính mình sẽ chịu thiệt.

Mục Vạn Lôi một kiếm đánh xuống, ngàn vạn con trùng đen cực nhỏ từ trong ống tay áo bay ra, âm vệ nhanh chóng dừng bước chân, để tránh bị dính vào, Triệu Việt ngược lại nghênh đón, tựa hồ một chút cũng không để ý.

Mục Vạn Lôi trong lòng kinh ngạc, nhưng cũng không suy nghĩ nhiều, lập tức lắc mình né tránh Tế Nguyệt đao.

Âm vệ một trái một phải hộ ở bên cạnh Triệu Việt, giống như Kim Cương hộ pháp.

Triệu Việt khẽ nhíu mày.

Âm vệ chặn lại nói, "Là Triệu phu nhân chưa qua cửa kê chúng ta đến." Loại thời điểm này hoàn toàn có thể lấy đại nhân ra trấn trạch !

Triệu Việt: ...

Mục Vạn Lô lạnh nhạt nói, "Đây là ân oán cá nhân, hi vọng chư vị báo cho Tần cung chủ biết không cần nhúng tay." Cư nhiên ngay cả khăn che mặt cũng không có, cứ như vậy mà xông đến?!

Đồng loạt ám vệ vẻ mặt mờ mịt nói, "Tần cung chủ là ai?" Nghe qua hoàn toàn không quen a.

Mục Vạn Lô cơ hồ muốn đem những người trước mặt này băm thành thịt vụn.

"Mục trang chủ nhất định là nhận sai người." Ám vệ rất là bình tĩnh.

Mục Vạn Hùng ở chân núi thảm kêu một tiếng, hiển nhiên là bị thương, Mục Vạn Lô trong lòng biết không nên ham chiến, liền thả người nhảy xuống sườn núi.

"Đuổi theo a !" Ám vệ theo sát sau đó vung roi sắt, so với xiếc ảo thuật còn đáng xem hơn.

Triệu Việt lúc này mới thật sự tin những lời Ôn Liễu Niên nói lúc trước... Chỉ cần có đám người Truy Ảnh cung này ở đây, mặc dù là trường hợp nghiêm túc thế nào, cuối cùng cũng sẽ thay đổi.

Tiểu Vũ: Ta muốn méc Tần tiểu công ~~ để cho đám ám vệ đi chùi nhà xí hết. Cư nhiên dám nói không quen Tần cung chủ :))

THỔ PHỈ CÔNG LỰC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 66: Câu Đố Về Thân Thế!!!

Trong lúc đối chiến với Lục Truy, Mục Vạn Hùng bị chém đứt cánh tay trái, kêu thảm thiết ngã vào trong dòng nước chảy xiết, nháy mắt liền biến mất không thấy tung tích.

Mục Vạn Lôi hoảng hốt chạy dọc theo sơn đạo, Triệu Việt đuổi theo không buông tha, bức người đến đường cùng.

Phía sau là vách núi cao vạn trượng, Mục Vạn Lôi dừng bước, quay đầu cảnh giác vạn phần nhìn một đám người phía sau.

Ám vệ xắn tay áo lên nói, "Đại đương gia, khi nào chúng ta lên?"

Triệu Việt nói, "Đây là ân oán cá nhân giữa ta với hãn." "

Ám vệ nhấn mạnh, "Nhưng chúng ta là người của Triệu phu nhân !"

Triệu Việt: ...

Ám vệ cố gắng làm thân, "Cho nên coi như là người một nhà."

"Đa tạ." Triệu Việt nói, "Không cần."

Ám vệ rất là thất vọng, không cam nguyện buông roi sắt trong tay.

Triệu Việt nhìn Mục Vạn Lôi nói, "Ra tay đi."

Mục Vạn Lôi nắm chặt chuôi kiếm, bình tĩnh mà xem xét nếu là đơn đả độc đấu, hãn cũng cảm thấy Triệu Việt sẽ không thắng mình được, nhưng

bây giờ đối phương lại có ròng rã một đám người.

Tuy nói dựa theo đạo nghĩa giang hồ, Lục Truy có lẽ sẽ không nhúng tay, nhưng người còn lại thì rất khó nói, chung quy Truy Ảnh cũng ở trong giang hồ có tiếng là ... Vô liêm sỉ, chỉ dựa vào câu 'Tần cung chủ là ai' kia, hẳn là rất khó khiến người ta tin tưởng, bọn họ thật sự sẽ không nhúng tay.

Trước khi Triệu Việt động thủ, Mục Vạn Lô đột nhiên nói, "Có một chuyện, đại khái Triệu Mãn Giang chưa bao giờ nói với người."

Ám vệ lập tức chấn động, "Chuyện gì?" Thập phần kích động, nếu là bị người ngoài nhìn thấy, phỏng chừng sẽ nghĩ Triệu Mãn Giang là cha ruột của những người này.

Triệu Việt: ...

Mục Vạn Lô nói, "Lúc trước, hẳn mắc bệnh nặng, đời này cũng không có khả năng sẽ có con."

Triệu Việt nghe vậy thần sắc lạnh lùng.

"Cho nên hẳn cũng không phải là cha ruột của người." Mục Vạn Lô nói, "Về phần mẹ người năm đó vì sao lại ly kỳ chết bất đắc kỳ tử, cũng không thoát khỏi có liên quan đến hẳn."

Triệu Việt nói, "Người nghĩ ta sẽ tin sao?"

"Tin hay không tùy người." Mục Vạn Lô nói, "Nhiều năm như vậy, ta vẫn luôn điều tra chuyện này, muốn để cho tất cả bí mật được lộ ra dưới ánh mặt trời."

Triệu Việt cười lạnh, "Cho dù người có nói thêm gì nữa, hôm nay cũng khó thoát khỏi cái chết."

"Nếu ta chết, thì người vĩnh viễn sẽ không biết, cha ruột của mình là ai." Mục Vạn Lôi nói, "Cả nguyên nhân cái chết của mẹ người, cũng sẽ vĩnh viễn bị chôn vùi dưới đất."

Lục Truy khẽ nhíu mày, nhìn Triệu Việt muốn xác định ý nghĩ của hắn.

Mục Vạn Lôi tiếp tục nói, "Bằng không vì sao mười năm trước, đột nhiên hắn lại muốn đuổi người đến Vương Thành?"

Triệu Việt trong đầu có chút lộn xộn, đơn giản cái gì cũng không muốn nghĩ, giờ đao liền bổ tới.

Hai người rất nhanh liền đấu với nhau, đối phương người đông thế mạnh, còn phải thời thời khắc khắc đề phòng ám vệ đánh lén, Mục Vạn Lôi khó tránh khỏi bối rối, Triệu Việt lại là càng đánh càng hăng, lúc sau thậm chí ngay cả đầu óc cũng trống rỗng, hoàn toàn không biết tiếp theo nên ra chiêu gì, chỉ là dựa vào bản năng điên cuồng chém giết, giống như là được rót vào lực lượng quý dị nào đó. Dưới ánh mặt trời, Tể Nguyệt đao phát ra vàng sáng chói mắt, ánh mắt Mục Vạn Lôi vừa mới hơi nhíu lại, trên cổ đã nhận phải vật lạnh như băng.

Đầu người cùng máu tươi một đường bắn lên trời, rồi sau đó đồng thời rơi xuống vách núi vạn trượng, Triệu Việt vẫn không nhúc nhích đứng tại chỗ thờ đốc, toàn thân đều là máu tươi, đáy mắt lại có chút mờ mịt.

Ám vệ cùng Lục Truy cũng có chút giật mình, vừa rồi là bị ai nhập hay sao? Vì sao công phu nhìn qua đột nhiên lại tăng gấp ba lần?

Triệu Việt đầu gối hơi loạng choạng một cái, ám vệ nhanh tay lẹ mắt, xông lên đỡ lấy hắn, "Đại đường gia, người không sao chứ?"

Triệu Việt lắc lắc đầu, rồi sau đó liền cảm thấy trước mắt bỗng nhiên tối đen, ý thức cũng theo đó tiêu tán vô tung.

"Mạch tượng hơi loạn." Lục Truy nói, "Mang xuống núi trước đi."

Ám vệ gật đầu, liền công người chạy xuống núi.

Bên trong phủ nha, Ôn Liễu Niên đang ở trong sân thong thả bước, thường thường nhìn về phía núi Thương Mang một cái, nhìn qua rất là lo âu.

Hồng giáp lang nằm sấp ở trên bàn, cũng theo hần một đường xoay vòng tròn, lâu lâu lại đi lên căn một ngum dưa chuột, ngược lại là chơi rất cao hứng.

"Trở về rồi, trở về rồi !" Ám vệ ở trên nóc nhà kêu.

"Nhanh vậy sao?" Ôn Liễu Niên trong lòng vui vẻ, vội vàng chạy tới Thượng phủ đối diện.

Ám vệ đang cẩn thận đặt Triệu Việt lên trên giường.

"Bị thương?" Ôn Liễu Niên nhất thời lo lắng vạn phần.

Ám vệ nói, "Đại nhân không cần lo lắng, chỉ là hơi mệt mỗi một chút mà thôi."

"Trận chiến thế nào?" Ôn Liễu Niên hỏi.

Ám vệ nói, "Mục Vạn Lôi cùng Mục Vạn Hùng đều đã mất mạng, đệ tử còn lại người thì chết người thì bị thương, đã dựa theo tội thông đồng với thổ phỉ, để cho quan binh dưới núi tạm thời mang về tạm giam, chờ đại nhân thẩm vấn xong lại nói."

Hoa Đường giúp Triệu Việt kiểm tra một chút, sau đó nhú mày nói, "Vì sao mạch tượng lại hỗn loạn như thế?"

Lục Truy đem tình hình trận đấu giữa hắn cùng Mục Vạn Lôi nói một lần.

"Công lực đột nhiên bạo tăng?" Không chỉ là Hoa Đường, ngay cả Ôn Liễu Niên cũng có chút giật mình.

Tuy rằng nghe qua là chuyện tốt, nhưng trên thế gian này tất cả mọi chuyện đều có quy luật của nó, bất luận bề ngoài nhìn qua thế nào, chuyện rối loạn quy luật, tám chín phần đều là họa.

"Người không sao chứ?" Lục Truy hỏi.

"Hắn là không có chuyện gì, nhưng phải hảo hảo điều dưỡng một trận." Hoa Đường nói, "Bất quá cũng tốt, thù giết cha nay đã báo, coi như là hoàn thành được tâm nguyện."

Sợ là không hắn a... Nhớ tới lời Mục Vạn Lôi từng nói khi rơi xuống núi, Lục Truy ở trong lòng thở dài.

Triệu Việt vẫn luôn mơ màng ngủ say, Ôn Liễu Niên trở về phủ nha bắt tay vào xử lý công vụ, sau đó lại đi vòng trở lại nhìn hắn, vừa vặn gặp được Lục Truy đang bước ra ngoài.

"Nhị đương gia." Ôn Liễu Niên chào hỏi.

Lục Truy nói, "Đúng lúc, ta có một chuyện muốn nói với đại nhân."

"Chuyện gì vậy?" Ôn Liễu Niên ngồi trên ghế đá ở trong viện.

Lục Truy nói, "Trước khi Mục Vạn Lôi chết, hắn nói vẫn luôn điều tra về thân thế của đại đương gia."

"Thân thế?" Ôn Liễu Niên nhíu mày.

Lục Truy gật đầu, đem chuyện đại khái nói một lần.

"Có thể là hấn đang hồ ngôn loạn ngữ hay không?" Ôn Liễu Niên hỏi.

"Có khả năng, bất quá cũng nói không chính xác." Lục Truy nói, "Nhưng nói cũng đã nói rồi, vì vậy đại đương gia ít nhiều gì cũng sẽ để ở trong lòng."

Ôn Liễu Niên gật đầu, "Ta biết, đa tạ nhị đương gia."

Lục Truy đứng lên, "Vậy đại nhân đến xem đại đương gia đi, ta trở về trước."

Ôn Liễu Niên bước vào phòng ngủ, đưa tay muốn giúp hấn đắp chăn lại, vừa vận nhìn thấy Triệu Việt mở mắt.

"Người tỉnh rồi." Ôn Liễu Niên đỡ hấn ngồi dậy.

Triệu Việt nhú mày, qua một lúc mới nhớ tới chuyện lúc trước.

"Sao rồi?" Ôn Liễu Niên thử độ ấm trên trán của hấn.

"Không có việc gì." Triệu Việt cố họng khàn khàn, "Vẫn luôn nằm mơ."

"Mơ thấy gì?" Ôn Liễu Niên hỏi.

Triệu Việt nói, "Nhớ không rõ."

"Nhớ không rõ thì đừng cố sức nữa." Ôn Liễu Niên nói, "Muốn ăn gì không?"

Triệu Việt lắc đầu, "Nhức đầu."

Ôn Liễu Niên nhẹ nhàng giúp hấn xoa xoa huyết thái dương, ngón tay lạnh lẽo, rất là thoải mái.

"Lục nhị đương gia đã nói cho ta nghe chuyện trên núi rồi." Ôn Liễu Niên chậm rãi nói, "Bất kể nói thế nào, cái gai trong lòng cũng đã nhổ."

Còn nửa câu không nói, tuy rằng rất có khả năng, lại cắm vào thêm một cái gai mới.

Triệu Việt 'Ừm' một tiếng, cảm thấy có chút mệt mỏi.

Ôn Liễu Niên nói, "Chuyện còn lại ta sẽ xử lý tốt, người không cần làm gì hết, an tâm ở nhà tĩnh dưỡng là được rồi."

Triệu Việt nói, "Còn Hồ Đầu bang."

Ôn Liễu Niên nói, "Quan phủ sẽ nghĩ biện pháp đối phó."

Triệu Việt nói, "Ta cũng sẽ."

Ôn Liễu Niên cười cười, "Được."

Triệu Việt muốn nói lại thôi.

"Về phần chuyện khác, chờ đến khi giải quyết xong Hồ Đầu bang lại nói." Ôn Liễu Niên nói, "Chuyện cũng phải làm từng bước từng bước, người cũng không thể ăn một miếng thì có thể biến thành mập mập."

Triệu Việt hỏi, "Xem như người đang mở đường cho ta?"

Ôn Liễu Niên nói, "Ta là ăn ngay nói thật."

Triệu Việt nhìn hắn một lúc, sau đó nói, "Một sách."

"Sao?" Ôn Liễu Niên tiếp tục giúp hắn xoa huyết vị.

"Đợi sau khi Hồ Đầu bang bị diệt trừ tận gốc, ta có một câu muốn nói với người." Thanh âm Triệu Việt vẫn khàn khàn giống như lúc trước, nhưng rất nghiêm túc.

Ôn Liễu Niên nhìn hắn, "Vì sao bây giờ không nói cho ta biết?"

Triệu Việt sửng sốt.

Ôn Liễu Niên nói, "Sớm hay muộn cũng phải nói, nói sớm thì tốt hơn."

"Người... Biết ta muốn nói gì không?" Triệu Việt thử.

Ôn Liễu Niên nói, "Không biết, bất quá có thể đoán."

"Đoán thử xem?" Triệu Việt tim đập có chút nhanh.

Hồng giáp lang 'vèo vèo' bò lên trên mu bàn tay Ôn đại nhân, xúc tu nhỏ đung đưa bay nhanh -- Muốn chơi trò bị che kín !

Tuy nói gần đây Ôn Liễu Niên ở chung với Hồng giáp lang coi như hòa hợp, nhưng hiển nhiên không bao gồm loại trò chơi cực kỳ thân mật này !

Vì thế sau một tiếng rít gào, Triệu Việt liền trơ mắt nhìn hăn bỏ chạy ra ngoài.

Hồng giáp lang nằm sấp ở trên chần, cảm thấy rất là thất vọng.

Lại không được che kín.

Triệu Việt xách nó lên.

Hồng giáp lang bắt mãi vắn vẹo - Buông ra...!!!

Triệu đại đương gia cắn răng, "Lần sau nếu tiếp tục đến quấy rối, thì đem người uy Cổ Vương !"

Hồng giáp lang lắc lắc xúc tu, nhìn qua thật sự là... rất vô tội.

THỔ PHỈ CÔNG LỢC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 67: Có Vẻ Như Là Bị Đuà Bỡn!!!

Bởi vì lúc trước Mục gia trang vào núi diệt trừ thổ phỉ, không hề ít dân chúng đều nghe được tin tức, cho nên lần này đều ở trong thành chờ đợi, nghĩ là có thể nghe được tin tức tốt truyền đến. Lại không dự đoán được vài ngày sau, quan phủ thế nhưng dán một bảng văn, nói Mục gia trang đã sớm cấu kết với Hồ Đầu bang, lần này vào núi không phải vì diệt trừ thổ phỉ, mà là vì bàn bạc làm sao mới có thể vơ vét của cải kiếm lời -- Bất quá cuối cùng không biết vì sao hai bên lại xảy ra tranh chấp, hiện tại Mục Vạn Lôi cùng Mục Vạn Hùng đã bị Hồ Đầu bang giết chết, đệ tử còn lại cũng đã bị quan phủ bắt giam, chỉ chờ chọn ngày thẩm vấn.

Bởi vì tình tiết này thật sự quá mức kỳ ba, cho nên sau khi tú tài tiên sinh trong thành đọc nội dung trên bảng cáo thị xong, dân chúng tại hiện trường đều cảm thấy có chút bị chấn trụ, cư nhiên bách chuyển thiên hồi(*) như thế, quả thực so với lời kịch trong tuồng còn muốn phức tạp hơn.

(*) Bách chuyển thiên hồi: tâm tư rối bời, thay đổi liên tục.

Trong phủ nha, Hoa Đường dùng đầu ngón tay quệt một ít thuốc mỡ trong suốt, nhẹ nhàng bôi ở trên lưng Hồng giáp lang.

"Tả hộ pháp đang làm gì vậy?" Ôn Liễu Niên bưng một chén canh gà bước vào, không tự giác liền nhớ tới cảm giác bị trùng tử bò lên tay, vì thế lại run rẩy một chút.

"Bôi chút dược cho nó." Hoa Đường nói, "Con Hồng giáp lang này không tồi, nếu là hảo hảo chiếu cố, tương lai so với bảo thạch còn muốn đẹp hơn."

Hồng giáp lang nhìn Ôn Liễu Niên lắc lư xúc tu một cái.

"Nó rất thích được người khác sờ lưng." Hoa Đường nói, "Nếu đại nhân rảnh, về sau cũng có thể bôi được lên lưng nó nhiều một chút."

Ôn Liễu Niên: ...

Kỳ thật ta hơi bận.

Trong phòng ngủ, Triệu Việt còn đang mơ màng ngủ say, trong giấc mơ cũng không biết mơ thấy cái gì, mà vẫn nhúu cùng một chỗ chưa từng giãn ra.

Ôn Liễu Niên dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng đè lên.

Triệu Việt đột nhiên bừng tỉnh, chống người ngồi dậy.

"Ta dọa người sao?" Ôn Liễu Niên vô tội nhìn hẳn.

"... Không có." Triệu Việt phục hồi tinh thần, "Vừa rồi nằm mơ."

"Mơ thấy gì?" Ôn Liễu Niên ngồi ở bên giường.

Triệu Việt nói, "Ác mộng."

Ôn Liễu Niên đưa tay nắm vành tai của hẳn, dùng sức giật giật.

"Người làm gì vậy?" Triệu Việt khó hiểu.

"Hồi đó ta cũng thường xuyên mơ thấy ác mộng." Ôn Liễu Niên nói, "Mẫu thân liền sẽ giúp ta xoa lỗ tai, đuổi ác mộng đi."

Triệu Việt nói, "Ngụy biện."

"Quản nó là thật hay giả, tóm lại tin cũng sẽ không chịu thiệt." Ôn Liễu Niên giúp hẳn chỉnh lại đệm, lại bưng một bát canh gà qua, từng muỗng

từng muỗng dứt cho hẳn.

Triệu Việt cũng không nghĩ nhiều, mở miệng thuận tiện nói, "Cánh tay ta cũng không bị thương."

Ôn Liễu Niên dừng một chút, "Vậy thì tự mình ăn đi."

...

Triệu Việt bắt đầu tin lời Lục Truy nói.

Bản thân tựa hồ thật sự có chút ngốc.

"Sao vậy?" Thấy hẳn ngồi bất động, Ôn Liễu Niên hỏi.

Triệu Việt cứng ngắc, sau đó nói, "Toàn thân đột nhiên hơi bủn rủn không có sức lực."

Ôn Liễu Niên thân thiết, "Có cần gọi Tả hộ pháp đến xem thử không?"

Triệu Việt nói, "Vẫn là uống canh trước đi."

Ôn Liễu Niên 'Nga' một tiếng, rồi sau đó liền tiếp tục dứt hẳn uống canh.

Lục Truy ở ngoài cửa sổ đi ngang qua, sau đó 'Vô tình' nhìn lướt qua bên trong, cũng thấy rất là vui mừng.

Chiều theo bộ dáng phát triển này, hẳn là rất nhanh thì có thể thành a.

Tiến triển quả thực khả quan.

Tuy nói chuyện phía trên không tính ít, bất quá Ôn Liễu Niên vẫn là ngồi ở bên giường hẳn hồi lâu, thẳng đến khi nhìn hẳn uống thuốc rồi ngủ, mới trở về phủ nha xử lý công vụ, vẫn làm đến nửa đêm mới ngáp dài trở về nghỉ ngơi.

Nếu huynh đệ Mộc gia đã trừ, ngoài thành lại có quan quân đóng giữ, Thượng Vân Trạch cùng Mộc Thanh Sơn cũng liền trở về nhà, nằm ở trong ổ chăn mềm mại, toàn thân Mộc Thanh Sơn đều thoải mái đến mức chỉ muốn ngủ một giấc.

Thượng Vân Trạch ở sát vách tắm rửa xong, cởi trần nửa người trên bước vào, chỉ mặc một cái quần lót mỏng manh.

Mộc Thanh Sơn sững sốt, sau đó nhú mào, "Làm gì vậy !"

Thượng Vân Trạch ngồi ở bên giường nói, "Ngủ."

"Về phòng mình ngủ đi." Mộc Thanh Sơn bực nhanh chân, đuổi người.

"Không về." Thượng Vân Trạch mạnh mẽ chen đến bên cạnh hắn, "Hai người ngủ ấm áp." Đối lại là lúc mới bắt đầu, hắn còn có tâm tình tìm cớ, hiện tại lâu ngày, thì ngay cả cớ cũng lười tìm, đem chuyện ngủ chung giường trở thành chuyện đương nhiên.

Mộc Thanh Sơn xoay người đối diện tường, "Ta muốn ngủ, người không được phép nói chuyện."

Thượng Vân Trạch nghiêng người qua, "Muốn ôm hay không?"

"Không cần !" Mộc Thanh Sơn lỗ tai đỏ lên.

"Xác định?" Thượng Vân Trạch nói, "Rất ấm áp nga."

"Ấm áp cũng không cần." Mộc Thanh Sơn đơn giản đem đầu vùi vào trong chăn.

Thượng Vân Trạch dở khóc dở cười, "Mau chui ra đi, không thì ngốc bây giờ."

Mộc Thanh Sơn cắn giận nghĩ, không ra !

"Đang tức giận sao?" Thượng Vân Trạch kéo hẳn ra.

"Không có !" Mộc Thanh Sơn liều mạng ghì chặt thân thể !

"Chỉ là ngẫu nhiên gặp được Trương thúc ở trên đường, cho nên thuận miệng nói hai câu, người còn cho là thật." Thượng Vân Trạch kéo kéo tóc của hẳn, "Nếu ta muốn thành thân, thì đã sớm thành."

"Lại không liên quan tới ta." Mộc Thanh Sơn cúi đầu than thở.

"Tiểu Mộc." Thượng Vân Trạch nhích lại gần một chút, "Xoay lại đây."

"Không xoay." Mộc Thanh Sơn cự tuyệt, thanh âm nhỏ đến mức cơ hồ không nghe được.

Thượng Vân Trạch lại hỏi, "Người cảm thấy ta thế nào?"

Mộc Thanh Sơn không chút nghĩ ngợi, nói, "Hạ lưu !"

Thượng Vân Trạch bị ghen một chút, những lời này ngược lại là rất có lực.

Mộc Thanh Sơn cơ hồ muốn đem bản thân khảm vào trong tường.

Thượng Vân Trạch rất là đau đầu, đành phải mạnh mẽ lôi người ra.

Mộc Thanh Sơn tự dưng liền có chút khó chịu, lại không thể nói rõ là vì sao.

Thượng Vân Trạch ngón cái nhẹ nhàng cọ cọ hai má của hẳn, "Nếu không thích thì nói cho ta biết."

"Có ý gì?" Mộc Thanh Sơn ngẩng đầu nhìn hẳn.

"Tùy thời người đều có thể kêu ta dừng lại." Nói xong, Thượng Vân Trạch để sát vào, nhẹ nhàng hôn lên môi hẳn....

Nghiêm khắc mà nói, kỳ thật đây cũng không tính là lần đầu tiên hai người thân mật, bởi vì lúc trước, khi ở bên ngoài doanh trường, Thượng bảo chủ liền thừa dịp hấn ngủ say, chiếm không ít tiện nghi.

Nhưng lần này lại không giống nhau.

Mộc Thanh Sơn có chút kinh ngạc mở to hai mắt, nửa ngày cũng không phản ứng được rốt cục xảy ra chuyện gì. Thượng Vân Trạch nhận phải đả kích, cho dù không trầm mê vào bên trong, cũng không đến mức là vẻ mặt như gặp quỷ này đi?

Cắn một cái lên môi hấn tỏ ý là trừng phạt, cuối cùng Thượng Vân Trạch cũng tạm thời buông người ra, hơi chống người ngồi dậy nhìn hấn.

Sau đó Mộc Thanh Sơn bắt đầu từ bên tai một đường đỏ đến trước ngực.

"Có thích ta làm như vậy không?" Thượng Vân Trạch hỏi.

Mộc Thanh Sơn nghiêng đầu, nhìn vách tường.

"Im lặng là cam chịu?" Tuy nói trong lòng đã sớm có dự cảm, bất quá nhìn bộ dáng hấn ngây ngô như thế, ngữ điệu không tự giác liền mang theo chút ý cười.

Mộc Thanh Sơn âm thanh như muỗi kêu, "Không thích."

"Muốn làm chút chuyện quá phận hơn hay không?" Thượng Vân Trạch ghé vào lỗ tai hấn nói nhỏ.

Mộc Thanh Sơn liều mạng trốn, "Không cần !"

Thượng Vân Trạch ôm người vào trong lòng, "Tiểu Mộc."

"Làm gì vậy?" Mộc Thanh Sơn đẩy hấn.

"Chúng ta thành thân đi." Thượng Vân Trạch nắm cổ tay hắn.

Mộc Thanh Sơn: ...

Thành thân?

"Được không?" Thượng Vân Trạch nhìn hắn.

Mộc Thanh Sơn khẩn trương nuốt nước miếng, nửa chữ cũng không nói nên lời.

"Thế nào?" Thượng Vân Trạch hiển nhiên không có ý bỏ qua cho hắn dễ dàng như vậy.

"Vì sao?" Mộc Thanh Sơn cuối cùng nói ra một câu.

Thượng Vân Trạch bị hắn làm tức đến muốn cười, "Người nói xem là vì sao?"

Mộc Thanh Sơn mặt càng nóng hơn, cơ hồ toàn thân đều muốn thiêu đốt.

Thấy hắn đã khẩn trương đến sắp ngắt xiu, Thượng Vân Trạch lại có chút không nỡ, vì thế ôm người vào trong lòng vỗ vỗ, "Đừng sợ."

"... Thật sự muốn thành thân sao?" Một lúc lâu sau, Mộc Thanh Sơn thấp giọng hỏi.

Thượng Vân Trạch nói, "Tất nhiên là thật."

"Nhưng lúc trước người cũng chưa nói qua." Mộc Thanh Sơn nói.

"Hiện tại nói cũng không muộn." Thượng Vân Trạch ôm hắn càng chặt, "Ta thích người."

"..." Mộc Thanh Sơn trầm mặc.

Ít nhiều gì cũng phải đáp lại a...

Thượng Vân Trạch ở trong lòng thờ dài.

Qua hồi lâu, Mộc Thanh Sơn thật cẩn thận, tay chân rón rén, đem tay vòng qua thắt lưng hăn.

Thượng bảo chủ nhất thời thần thanh khí sáng.

Mộc Thanh Sơn rụt lại một chút, nhắm mắt để tâm bình tĩnh lại.

Thân thể trong lòng vừa đơn bạc lại vừa gầy yếu, Thượng Vân Trạch đặt tay ở trên lưng hăn, nghĩ rằng về sau bất kể thế nào cũng phải nuôi béo một chút, bằng không chỉ sợ chính mình còn chưa ăn no, hăn tám phần đã muốn ngất xỉu.

Gió đêm nhẹ nhàng thổi lướt qua cửa sổ, hết thảy đều rất là tốt đẹp.

Sáng sớm hôm sau, Ôn Liễu Niên vẫn như trước bưng canh thịch tới, kết quả còn chưa bước vào tiểu viện, thì đã thấy ám vệ đang vui vẻ đếm ngân phiếu.

"Đại nhân sớm a !" Nhìn thấy Ôn Liễu Niên bước vào, mọi người lập tức nhiệt tình chào hỏi, sau đó trước khi hăn chủ động mở miệng dò hỏi liền nói, "Là Thượng bảo chủ đang phát tiền."

"Thượng bảo chủ muốn vào trong thành phát tiền?" Ôn Liễu Niên nghe vậy ngoài ý muốn, "Lúc trước không nghe hăn nhắc qua a."

Thượng Vân Trạch từ trong viện tiến vào, vẻ mặt thoáng cứng đờ một chút.

Cái gì gọi là 'Muốn vào trong thành phát tiền' ?

"Ngược lại không phải, chỉ là cho người của mình lây chút không khí vui vẻ." Âm vệ nói, "Thượng bảo chủ muốn thành thân với Mộc sư gia."

"Thật sao?" Ôn Liễu Niên vô cùng giật mình.

"Khụ khụ." Thượng Vân Trạch nói, "Ngày còn chưa định, làm mỗi đưa sính lễ, còn có không ít chuyện phải làm."

"Vậy thật sự đúng là đáng chúc mừng." Ôn Liễu Niên cao hứng nói, "Sư gia đâu?"

Thượng Vân Trạch nói, "Còn đang ngủ."

Âm vệ chặc chặc.

Còn đang ngủ.

"Đại đương gia biết việc này chưa?" Ôn Liễu Niên hỏi.

Thượng Vân Trạch lắc đầu, "Chưa biết."

"Biết rồi." Âm vệ sửa lại cho đúng.

Thượng Vân Trạch: ...

Nhưng chính mình ngay cả mặt Triệu Việt cũng còn chưa có thấy, làm sao mà biết?

Âm vệ bổ sung, "Chúng ta cố ý đi báo cho hãn cùng với nhị đương gia biết."

Thượng Vân Trạch giật giật khóe miệng, "Đa tạ."

Cư nhiên còn cố ý báo cho biết?!

"Không có gì không có gì." Âm vệ nhét ngân phiếu vào trong ngực, "Có chuyện vui, tất nhiên mọi người phải cùng nhau chia sẻ."

"Ta đến gặp đại dương gia." Ôn Liễu Niên bưng hộp đồ ăn vào phòng ngủ.

Triệu Việt vừa mới rửa mặt xong, đang quay lưng lại cửa thay y phục, đường cong sau lưng rất là diễm lệ.

Ôn Liễu Niên bình tĩnh bước vào, nhìn chăm chăm.

May mắn Triệu Việt cũng sớm quen thói diễn xuất tiểu lưu manh này của hắn, mặc y phục ngồi ở ven bàn hỏi, "Canh gì vậy, thơm quá."

Ôn Liễu Niên nói, "Ngưu tiên." (*)

(*) Ngưu tiên: bộ phận sinh dục của con bò.

Triệu Việt: ...

Cái gì?!

Ôn Liễu Niên nói, "Nghe nói rất bổ dưỡng."

Triệu Việt nhìn thẳng hắn một lát.

Ôn Liễu Niên đẩy bát qua cho hắn, "Mau uống đi, không thì sẽ nguội."

Triệu Việt cắn răng, "Ta không cần ăn mấy thứ này."

"Nấu cũng nấu rồi, ăn một lần cũng chẳng sao." Ôn Liễu Niên nói, "Dù sao cũng có thể bổ dưỡng."

Triệu Việt rất muốn gõ đầu hắn.

"Đại đương gia." Lục Truy mang theo một hộp điểm tâm bước vào, "Đây là Tiểu Ngũ mua cho Tả hộ pháp, thuận tiện mang cho đại nhân một phần."

"Đa tạ." Ôn Liễu Niên vội vàng đứng lên tiếp nhận.

"Mùi gì thế?" Lục Truy nói, "Canh sao?"

"Ta nấu." Ôn Liễu Niên nói, "Ngưu tiên."

Triệu Việt: ...

Người khác lại không có hỏi, vì sao phải nói chi tiết như thế?!

"Ngưu tiên a..." Lục Truy mắt nháy tràn ngập thâm ý.

Triệu Việt lao tâm lao lực quá độ.

"Một mảnh thâm ý của đại nhân, đại đương gia còn chờ gì nữa." Lục Truy cũng hòa theo thúc giục, "Mau uống hết nhanh lên."

Nếu cứ tiếp tục như thế, không chừng còn sẽ có nhiều người đến hơn, Triệu Việt trong lòng ghen khuất, bưng bát canh lên hai ba ngụm uống sạch sẽ.

"Vậy là được rồi." Ôn Liễu Niên rất hài lòng.

Lục Truy trong lòng lại là tràn ngập đồng tình, người cũng còn chưa ăn đến miệng, ngược lại là tấm bố trước, nửa đêm nếu là dục hỏa đốt người, cũng không biết phải đi đâu phát tiết.

Thật sự là suy nghĩ một chút thôi cũng rất đáng để đồng tình.

Sau khi nhìn hẩn uống canh xong, Ôn Liễu Niên đặt chén cháo lên bàn, một bên nhìn hẩn ăn một bên nói, "Lúc này ta vừa mới vào cửa, Thượng bảo chủ nói hẩn muốn thành thân với Mộc sư gia."

"Ta biết." Triệu Việt gật đầu.

"Đã chuẩn bị hạ lễ chưa?" Ôn Liễu Niên hỏi.

"Tất nhiên." Triệu Việt nói, "Đợi đến ngày thành thân, ta sẽ đưa hạ lễ đến Đàng Vân bảo."

"Thật tốt." Ôn Liễu Niên nói, "Không nghĩ tới sẽ nhanh như vậy."

"Nếu là tâm linh tương thông, muộn một chút hay sớm một chút cũng không có liên quan." Triệu Việt nói, "Huống hồ trong mắt người ngoài, hai người thật sự là trời đất tạo nên."

Ôn Liễu Niên 'Ừm' một tiếng, chống quai hàm lười biếng nhìn hăn ăn cháo.

"Hôm nay trong phủ nha không có việc sao?" Triệu Việt hỏi.

"Không có." Ôn Liễu Niên đáp.

"Hỗ Đầu bang thì sao?" Triệu Việt lại hỏi.

"Tạm thời còn chưa có động tĩnh gì, bất quá dân chúng trong thành đều đang nói, bang chủ Hỗ Đầu bang cùng hai huynh đệ Mục gia trang quan hệ không phải là ít." Ôn Liễu Niên nói, "Còn nói bọn họ có tư tình."

Triệu Việt có chút vô lực, "Lại là do người viết?"

"Không có." Ôn Liễu Niên nói, "Là dân chúng tự mình nghĩ ra được, một truyền mười, mười truyền trăm, tình tiết tất nhiên sẽ càng lúc càng hiếm lạ, bằng không sao có thể gọi là lời đồn?" Nghĩ nghĩ lại bổ sung, "Ta chỉ giúp một mình người viết cố sự."

Triệu Việt dở khóc dở cười nói, "Nghe qua, ta hình như còn phải đa tạ người."

"Đó là tất nhiên." Ôn Liễu Niên nói, "Ta là viết người thành thần tiên, bao nhiêu người cầu cũng cầu không được." Nhớ năm đó mặc dù là Thẩm công tử ở Truy Ảnh cung, cũng chỉ là bị viết thành tiểu yêu tinh có cái đuôi tròn, còn cách thần tiên cả một khoảng lớn !

Triệu Việt buồn cười, dùng mu bàn tay vỗ vỗ mặt hăn.

Ôn Liễu Niên há miệng.

Triệu Việt: ...

Ôn Liễu Niên vô tội nói, "Không phải muốn chia cho ta nửa cái bánh bao sao?"

Triệu Việt bẻ một nửa bánh bao trong tay đưa qua.

Ôn Liễu Niên cúi đầu cắn một ngụm, "Rất ngọt."

Triệu Việt đem bánh bao còn lại ăn luôn, lại nghĩ tới lời hăn mới vừa nói, cũng thấy được chính mình hình như... Bị lừa giỡn?

THỔ PHỈ CÔNG LỢC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 68: Triệu Đại Đương Gia Rất Lo Lắng!!!

Sau khi hai người ăn điểm tâm xong, Ôn Liễu Niên liền trở về phủ nha. Một lát sau, Lục Truy đến, trong tay cầm một cái chén nhỏ màu trắng.

"Lại là thuốc à?" Triệu Việt hỏi.

"Không phải." Lục Truy đặt chén nhỏ lên bàn, "Đến xin Tả hộ pháp chút dược vật thanh mát, nấu từ đồ ngọt ra được."

Triệu Việt nghi hoặc, "Dược vật thanh mát?"

Lục Truy nói, "Miễn cho nửa đêm đại đương gia nôn nóng khó an, nằm trên giường lăn lộn."

Triệu Việt: ...

Lục Truy tiếp tục nói, "Cho nên vẫn là thanh mát thì tốt hơn."

Triệu Việt đầu đau muốn nứt, đầu tiên là bổ dưỡng sau đó là hạ hỏa, cứ mãi như thế, cũng thấy được chính mình sớm muộn gì cũng sẽ tẩu hỏa nhập ma a...

Sau khi thấy hẵn uống xong canh, Lục Truy nói, "Đại đương gia có từng nghĩ tới, vì sao đại nhân lại đưa một chén canh người tiên tới đây không?"

Triệu Việt nói, "Bởi vì bổ dưỡng."

Lục Truy nói, "Vật bổ dưỡng có rất nhiều."

Triệu Việt trầm mặc một chút, "Nghe nói là lúc đầu bếp đang mua thịt bò, lão bản thuận tiện cho thêm ngừ tiên, cũng không thể vứt bỏ." Chung quy một sách thanh liêm như vậy, cũng không có nhiều tiền.

Lục Truy tiếp tục nói, "Thứ này mỗi một con bò chỉ có một cái, giá không hề rẻ." Chung quy còn là vật không hề ít nam tử yêu cầu.

Triệu Việt mày nháy lên.

Lục Truy nói, "Cho nên đại nhân tám phần là cố ý."

Triệu Việt nhất thời rất nóng nảy, "Vì sao lại cố ý cho ta ăn cái này?!"

Lục Truy nói, "Vì bổ dưỡng."

Triệu Việt: ...

Những lời này nghe qua hình như hơi quen tai nha.

Lục Truy nói, "Trăm ngàn lần đừng nói là đại nhân cảm thấy đại đương gia không được."

Triệu Việt trợn to mắt.

KHÔNG ĐƯỢC ????

Lục Truy vẻ mặt rất có thâm ý, bưng chén nhỏ ra khỏi phòng ngủ, để lại một mình Triệu Việt nóng nảy đi qua đi lại, rất muốn lật bàn.

Cư nhiên cảm thấy chính mình không được?!

Nhớ tới gương mặt kiêu diễm kia, trong lòng Triệu Việt lúc này không chỉ là ngứa, ngay cả răng cũng bắt đầu ngứa, thậm chí rất muốn xách lỗ tai người kia lại đây, hảo hảo chứng minh cho hẳn xem bản thân rốt cục có được hay không.

Một sách này, rất đáng giận !

Sát vách trong phủ nha, Ôn Liễu Niên một bên ăn bánh chẻo, một bên lật xem chiến tích dân sinh các nơi báo lên.

Hồng giáp lang ghé vào bên cạnh nghiên đài, đang chạy vòng vòng chơi. Bởi vì được Hoa Đường lau thuốc mỡ lại huân hương, cho nên vừa sáng lại vừa thơm ngào ngạt, trông rất đẹp mắt.

Nhìn thấy một chỗ địa phương có vấn đề, Ôn Liễu Niên khẽ nhú mày, cầm lấy bút lông muốn khoanh vòng tròn, nhưng lại sơ ý, đẩy Hồng giáp lang vào trong hộp mực.

"Ai nha." Ôn Liễu Niên bị hoảng sợ, cũng cố không kinh hoảng, vội vàng bốc nó ra.

Hồng giáp lang kinh hồn chưa định, toàn thân đều bị nhuộm đen tuyền.

Bị đẩy vào !

Ôn Liễu Niên vội vàng rót một chén trà, thật cẩn thận rửa giúp nó.

Mực nước trên đầu ngược lại là rất nhanh liền bị rửa sạch, thế nhưng ánh sáng trên lưng lại lưu vài đốm đen, giống như một con... bọ rùa.

Ôn Liễu Niên hít một ngậm khí lạnh, tiêu rồi, nhuộm màu?!

Hồng giáp lang bị nước làm cho ướt sũng, rất buồn bực, vì thế bò xuống bàn muốn đi tìm Hoa Đường.

"Trở lại !" Ôn Liễu Niên chặn nó lại.

Hồng giáp lang xoay tới xoay lui giãy dụa.

Ôn Liễu Niên lại đưa ngón tay chà xát trên lưng nó.

Còn là một con bọ rùa !

Cái này...

Ôn đại nhân bình tĩnh một chút, chộp lấy Hồng giáp lang chạy đến phòng Hoa Đường.

"Có tốt lên được chút nào không?" Triệu Ngũ vỗ nhẹ lên lưng nàng, mi gian khó nén lo lắng.

"Ừm." Hoa Đường uống một ngụm nước, "Không sao, có lẽ là gần đây không nghỉ ngơi tốt."

"Tả hộ pháp." Ôn Liễu Niên vọt vào, ngay cả cửa cũng không gõ, có thể thấy được thật sự là rất sốt ruột.

"Xảy ra chuyện gì?" Hoa Đường đứng lên, "Có phải là đại đương gia không thoải mái hay không?"

"Không phải hẳn, là Hồng giáp lang." Ôn Liễu Niên đặt hộp gỗ nhỏ lên bàn, "Có biện pháp nào có thể rửa sạch không?"

"Rửa?" Hoa Đường mở nắp nhìn thoáng qua, sau đó cũng bị kinh ngạc một chút, "Sao lại có thể như vậy?"

Hồng giáp lang sột soạt từ bên trong hộp bò ra ngoài, hoàn toàn không biết bản thân đã biến thành một con trùng hoa, còn đang khoái trá lắc lắc xúc tu.

Ôn Liễu Niên đem chuyện vừa rồi nói một lần.

"Không đúng a, sao lại rơi vào mực nước thì sẽ nhuộm màu?" Hoa Đường bốt Hồng giáp lang lên thận trọng nhìn, cảm thấy... Thật sự đúng là thối vào rồi.

Triệu Ngũ nhíu mày, "Hình như mấy đốm lấm tấm này đang động đậy."

Ôn Liễu Niên cùng Hoa Đường lại để sát vào chút, chỉ thấy vài đốm đen kia... Hoặc nói là vết mực màu tối, hình như thật sự đang vặn vẹo.

Hoa Đường đặt Hồng giáp lang lên bàn, xoay người bước vào trong phòng cầm Thanh đầu Cổ Vương ra, đặt ở nó bên cạnh. Cổ Vương lúc đầu đang mơ màng ngủ say, bất quá một lát sau liền bắt đầu bò loạn, ngời xồm bên cạnh Hồng giáp lang phát ra tiếng vang ong ong.

Sau đó liền thấy vài đốm đen kia một lần nữa lại chuyển động, chẳng qua lần này tốc độ nhanh hơn, hơn nữa dần dần thoát khỏi thân thể Hồng giáp lang, biến thành từng sợi tơ nhện mỏng manh, chạy về phía Cổ Vương.

Hồng giáp lang ngược lại là một chút không thích hợp cũng không có, còn đang nằm sấp ngấn người.

Thanh đầu Cổ Vương ăn sạch sẽ vài tơ nhện kia, nhưng không giống với thường ngày là trở về chiếc hộp, mà là bò về phía Ôn Liễu Niên.

Ôn Liễu Niên bình tĩnh lui về phía sau ba bước.

Nếu nói Hồng giáp lang có thể miễn cưỡng có liên quan đến hồng bảo thạch với cua, vậy thì con trùng xanh mập mạp này, chỉ có thể là trùng, hoàn toàn không có đường sống để liên tưởng.

Hoa Đường biến sắc, "Đại nhân cũng dính phải mực nước?"

"Tất nhiên." Ôn Liễu Niên gật đầu, "Ta bốc nó ra."

Hoa Đường hỏi, "Tay nào?"

Ôn Liễu Niên giơ tay phải lên.

"Trong mực nước hãn là có cở trùng, đặc tội." Hoa Đường lấy tay làm dao, dứt khoát một đường đánh Ôn Liễu Niên hôn mê bất tỉnh.

Đúng lúc, Thượng Vân Trạch cùng Mộc Thanh Sơn từ ngoài viện bước vào, thấy thế đều bị hoảng sợ, "Xảy ra chuyện gì?"

Triệu Ngũ đem sự tình đại khái nói một lần.

"Cư nhiên còn có chuyện này?" Mộc Thanh Sơn lo lắng nói, "Vậ đại nhân không sao chứ?"

"Xử lý xong thì sẽ không sao." Hoa Đường để Ôn Liễu Niên ngồi dựa vào ghế, còn mình thì lấy ra một con dao nhỏ trong hòm thuốc.

Mộc Thanh Sơn sắc mặt trắng bệch, "Không phải là muốn chặt tay chứ?"

Thượng Vân Trạch vỗ vỗ đầu hãn.

Mộc Thanh Sơn thức thời câm miệng, tiếp tục lo lắng vạn phần nhìn Ôn Liễu Niên.

Hoa Đường rạch một đường trên đầu ngón giữa của hãn, nặn ra một ít máu, rồi sau đó lại thả Cổ Vương ở phía trên.

Mộc Thanh Sơn nhìn được cảm giác phía sau lưng run lên -- Trách không được phải đánh đại nhân ngất đi, bằng không bị một con trùng siêu mập như thế nằm sấp trên ngón tay hút máu, đại khái đời này của hãn cũng sẽ có bóng ma.

Đại khái qua nửa tách trà, Thanh đầu Cổ Vương lại bắt đầu ong ong gọi, không bao lâu sau từ bên trong miệng vết thương chui ra ba bốn con trùng mỏng như tơ nhện, đều bị nuốt sạch sẽ.

"Hết rồi đi?" Mộc Thanh Sơn hỏi.

"Hắn là hết rồi, bằng không Cổ Vương cũng sẽ không an tĩnh lại." Hoa Đường nói, "Mặc dù là còn dư vài con, nhưng đều là ấu trùng chưa lớn, mấy ngày này để phòng bếp làm thêm vài món cay, ăn vài bữa thì sẽ không sao."

"Rốt cục là thứ gì vậy?" Thượng Vân Trạch nhíu mày, "Nhìn khiến trong lòng sợ hãi."

"Gọi là Tàn ti cổ." Hoa Đường nói, "Gặp được ký chủ thì sẽ nhanh chóng tiến vào trong cơ thể, ba năm tháng thì có thể lớn lên."

"Dùng để biến người khác thành con rối?" Thượng Vân Trạch suy đoán.

Hoa Đường lắc đầu, "Trực tiếp bị mất mạng."

"Người có chạm qua mực nước kia không?" Thượng Vân Trạch hỏi Mộc Thanh Sơn.

"Không có." Mộc Thanh Sơn lắc đầu, "Mấy ngày nay đều xử lý chuyện khác, cũng chưa đến qua thư phòng."

"Đi thăm dò xem mực nước kia là từ đâu đến." Hoa Đường nói, "Còn nữa, dùng cỏ Hồng Đăng nấu với Ngải Diệp, đem mỗi một nơi trong phủ đều huân sạch một lần, một góc chết cũng không chừa, nhắc nhở mọi người phải chú ý."

"Được." Triệu Ngũ gạt đầu, xoay người ra ngoài phân phó.

"Bảo chủ mang đại nhân trở về phòng nghỉ ngơi trước đi." Hoa Đường nói, "Ta đi báo chuyện này cho Lục nhị đương gia biết, cũng để hắn cùng đại đương gia có chuẩn bị."

"Cổ trùng mỏng như tơ nhện?" Sau khi nghe nói việc này, Lục Truy nhíu mày nói, "Cũng chỉ có người quái dị mới có thể nghĩ ra, muốn động tay

chân vào trong mực nước."

"Là ta sơ sót." Hoa Đường nói, "Bình thường cổ trùng đều sẽ sợ Hồng giáp lang, cảm ứng được thì sẽ tức khắc chạy tứ tán. Chỉ có mùi mực nước nồng đậm, mới có thể che lấp khí tức của Hồng giáp lang, tính chất lại ôn hòa, có thể để cho cổ trùng sống ở bên trong." Bằng không nếu đổi thành một chậu sa tế, chỉ sợ có mấy trăm con cũng có thể chết sạch sẽ.

"Tả hộ pháp." Âm vệ gõ cửa nói, "Tiểu Ngũ tra được nơi phát ra mực nước, là cửa hàng giấy tuyên thành - Lý gia đưa đến, theo lý mà nói hẳn là không có vấn đề gì, hiện tại đang dẫn người đến điều tra."

"Đưa tới lúc nào?" Hoa Đường hỏi.

"Ngày hôm qua, mực nước của đại nhân dùng hết, thì sai người đi mua trở về." Âm vệ nói.

"Mua hôm qua, vậy là không có khả năng là người Mực gia trang động tay chân." Hoa Đường như có chút suy nghĩ, "Hổ Đầu bang?"

Lục Truy gật đầu, "Cũng chỉ có thể là bọn họ."

Hoa Đường nói, "Xem ra Mực gia trang gặp chuyện không may, đối với bọn họ ảnh hưởng cũng rất lớn, đại khái biết đại nhân khó đối phó, cho nên muốn hạ thủ vi cường."

"Đại nhân hiện tại sao rồi?" Lục Truy vấn.

"Còn đang ngủ, hẳn là rất nhanh thì có thể tỉnh lại." Hoa Đường nói.

"Có cần báo cho đại đương gia biết không?" Lục Truy lại hỏi.

Hoa Đường gật đầu, "Nói một tiếng đi, cũng để cho đại đương gia trong lòng nắm chắc."

"Lần này thật đúng là phải đa tạ Hồng giáp lang." Lục Truy nói, "Bằng không còn không biết muốn xảy ra nhiều loạn gì."

Trong khay nhỏ trắng như tuyết, trên lưng Hồng giáp lang khôi phục thành tiểu bảo thạch xinh đẹp, đang lười biếng ngủ gật, xúc tu nhỏ thoắt ẩn thoắt hiện, thập phần thích ý.

Hoa Đường nói, "Cũng không uổng công lúc trước đại nhân lớn gan chiếu cố nó."

Lúc trước khi ở thành Vân Lam, thật sự là dù có thế nào cũng sẽ không nghĩ đến, ngay cả con gián thiêu thân đều khiến Ôn đại nhân sợ hãi, cư nhiên còn có thể cùng một con độc trùng thân thiết ở chung như thế.

Cũng là rất không dễ dàng.

Tuy rằng lúc Hoa Đường ra tay rất có chừng mực, bất quá Ôn Liễu Niên dù sao cũng là người độc sách, đời này lần đầu bị người tươi sống đánh choáng, cho nên rất là tận chức tận trách hôn mê gần ba canh giờ, mới mở màng tỉnh dậy.

"Sao rồi?" Triệu Việt đang ngồi ở bên giường hắt.

Ôn Liễu Niên nhìn hắt hồi lâu, mới kịp phản ứng bản thân đang ở đâu, nhú mày nhỏ giọng nói, "Xảy ra chuyện gì vậy?"

"Có người hạ cổ người trong mực nước." Triệu Việt cũng không giấu diếm hắt.

"Hiện tại thế nào?" Ôn Liễu Niên muốn chống người ngồi dậy, lại không chú ý đề đến miệng vết thương, vì thế toàn thân đều giật mình một chút.

"Hiện tại không có việc gì, bất quá người còn phải nghỉ ngơi nhiều." Triệu Việt nâng hắt ngồi dậy, "Lục Truy đang hiệp trợ bọn Tả hộ pháp một

đường bài trừ trong phủ nha, hiện tại người ở đây vài ngày đi."

Ôn Liễu Niên tựa vào trong lòng hãn, nhìn qua không có tinh thần.

Kỳ thật Triệu Việt vốn dĩ là muốn để hãn tựa vào trên đệm mềm, bất quá như bây giờ thì càng tốt.

"Ta bị cổ trùng cắn sao?" Ôn Liễu Niên nhìn nhìn vết thương trên ngón tay.

"Ừm, bất quá Tả hộ pháp đã giúp người diệt trừ cổ trùng sạch sẽ." Triệu Việt nói, "Chỉ cần ăn món cay vài ngày, thì sẽ triệt để không có việc gì."

"Diệt trừ thế nào?" Ôn Liễu Niên hỏi, "Vì sao phải đánh ta ngất đi?"

Triệu Việt nói, "Hôn mê sẽ không đau." Về phần Thanh đầu Cổ Vương, vẫn là không nói thì tốt hơn.

"Ta đến phủ nha xem thử." Ôn Liễu Niên rốt cục không yên lòng, xốc chân lên muốn xuống giường.

"Đi làm gì?" Triệu Việt giữ chặt người lại.

"Có người muốn quấy rối, ta tất nhiên phải điều tra rõ chân tướng." Ôn Liễu Niên nói.

"Có rất nhiều người giúp người tra rồi." Triệu Việt nói, "Ngoan ngoãn nằm xuống đi."

Ôn Liễu Niên nói, "Thế nhưng -- "

"Nằm xuống !" Triệu Việt cắt ngang lời hãn, rất hung.

Ôn Liễu Niên run rẩy một chút.

Triệu Việt đành phải thả chậm ngữ điệu, "Mọi người đều rất lo lắng cho người, hảo hảo dưỡng thân thể trọng yếu hơn."

"Người còn lại không sao chứ?" Ôn Liễu Niên hỏi.

"Mục tiêu của Hồ Đầu Cương là người, không phải người còn lại." Triệu Việt nói, "Bất quá Tả hộ pháp vẫn là sẽ giúp mọi người kiểm tra toàn bộ lại một lần, không cần lo lắng."

"Xác định là Hồ Đầu Cương, không phải Mục gia trang?" Ôn Liễu Niên hỏi.

"Xác định." Triệu Việt nói, "Hai ngày trước mực nước vừa đưa tới, trừ phi Mục Vạn Lô khởi tử hồi sinh."

"Quả thực vẫn là ngồi không yên." Ôn Liễu Niên nói, "Lúc đầu ta còn đang suy nghĩ, Mục gia Trang vị chiến trước vong, sao bọn họ một chút động tĩnh cũng không có."

"Về sau phải chú ý gấp bội." Triệu Việt nói, "Ta cũng sẽ hảo hảo bảo hộ người."

Ôn Liễu Niên nhìn hẩn một cái, "Được."

"Muốn ăn cơm không?" Triệu Việt giúp hẩn vuốt lại tóc, "Ít nhiều gì cũng mất chút máu, phải hảo hảo bồi bổ."

"Hồng giáp lang đâu?" Ôn Liễu Niên hỏi.

Triệu Việt có chút ngoài ý muốn, còn có thể có một ngày chủ động tìm nó?

Ôn Liễu Niên nói, "Ta nên cảm tạ nó." Bằng không đại khái cũng sẽ không phát hiện bản thân đã trúng cổ.

Triệu Việt cười nói, "Có người giúp người cảm tạ nó rồi."

"Sao cơ?" Ôn Liễu Niên có chút khó hiểu.

Trong phủ nha, Hồng giáp lang đang vui vẻ xoay quanh trên bàn đá, quả thực không biết nên ăn cái gì trước mới tốt !

Ám vệ ánh mắt nóng bỏng vây quanh nó, quả thật là trùng tử đại nhân dưỡng ra a, có thể phát sáng, lại có thể làm mối, còn có thể lập được công lớn như thế, rất đáng giá ăn hết độc trùng trong thành Thương Mang, thậm chí thêm cả thành Vân Lam cũng không có vấn đề !

"Sao rồi?" Hoa Đường hỏi Tiểu Ngũ.

"Người ở cửa hàng Lý gia hẳn là không có vấn đề, tám phần là trên đường đến bị người hạ được." Triệu Ngũ nói, "Chung quy một xe văn phòng tứ bảo đi ở trên đường cái như vậy, ai cũng biết là muốn đưa đến phủ nha, phía trên nghiên mực thì phải bỏ thêm hương cao, cũng rất dễ khiến cho người khác bỏ cổ trùng vào."

"Về sau chỉ e là phải chú ý gấp bội." Hoa Đường nói.

"Đây cũng không phải là kế sách lâu dài." Triệu Ngũ nói, "Sớm nghĩ biện pháp giải quyết Hồ Đầu bang, mới là chuyện mẫu chốt nhất."

"Chờ sau khi thân thể đại nhân bình phục, lại nói chuyện này đi." Hoa Đường nói, "Cũng bận cả ngày, trở về nghỉ ngơi sớm một chút."

Triệu Ngũ gật gật đầu, mang theo nàng một đường trở về phòng ngủ, còn chưa vào cửa, sắc mặt Hoa Đường đã trắng bệch, ngồi dưới tàng cây nô khan hồi lâu.

"Hôm nay sao thế, nhìn cả buổi sáng không đúng." Triệu Ngũ kéo tay nàng qua bắt mạch.

"Thật sự không biết sao?" Hoa Đường nhìn hẩn một cái, hai má hơi đỏ lên.

Triệu Ngũ đột nhiên phản ứng kịp, trong lòng vui vẻ nói, "Lại có?"

Hoa Đường gật đầu, "Hơn một tháng."

"Sao không báo cho ta biết sớm một chút." Triệu Ngũ suýt chút nữa mừng như điên.

"Lúc trước còn chưa chắc chắn." Hoa Đường nói, "Sợ người uống công cao hứng một hồi."

"Từ ngày mai bắt đầu, cái gì cũng không cần làm." Triệu Ngũ đánh ngang ôm nàng vào phòng, "Hảo hảo nghỉ ngơi, ta kêu phòng bếp nấu chút canh bồi bổ cho người."

"Cái gì cũng không cần làm?" Hoa Đường nói, "Trên núi Thương Mang nhưng còn có rủi ro lớn."

"Giao cho ta là được." Triệu Ngũ nói, "Người chỉ phụ trách sinh con gái."

"Vạn nhất là con trai thì sao." Hoa Đường nhướn mày.

"Cũng đã có hai con trai rồi, lúc này sinh con gái đi?" Triệu Ngũ ngồi ở trước giường nhìn bụng nàng, "Tóc thắt bím, dễ thương muốn chết."

Hoa Đường buồn cười, đưa tay nhéo lỗ tai hẩn.

Vì không để người Hồ Đầu bang nghe được phong thanh, hai người vẫn không tính toán nói việc này ra, bất quá nói cho người trong nhà vẫn là không thành vấn đề, vì thế buổi tối hôm sau, trong phủ nha liền nấu một nồi lẩu lớn nóng hôi hổi, thứ nhất là cay, thứ hai là náo nhiệt !

"Thật tốt." Sau khi dùng cơm xong, Ôn Liễu Niên ngồi ở bên giường cảm khái, tại thời điểm lộn xộn như thế, cuối cùng là có chuyện có thể khiến người ta giãn ra một ít.

"Nghỉ ngơi sớm một chút." Triệu Việt giúp hắn đặt lại gối đầu.

"Có muốn trò chuyện một lúc không?" Ôn Liễu Niên hỏi.

Triệu Việt nói, "Tất nhiên."

"Chuyện diệt trừ thổ phỉ, ta muốn mau chóng đẩy mạnh." Ôn Liễu Niên nói, "Để cho Tả hộ pháp cùng Tiểu Ngũ trở về sớm một chút."

"Được." Triệu Việt gật đầu.

"Được?" Ôn Liễu Niên cũng là có chút ngoài ý muốn, sao lại sáng khoái như thế.

"Bọn họ muốn động tay với người, tất nhiên đáng chết." Triệu Việt nói.

Ôn Liễu Niên nói, "Vậy đại đương gia có ý tưởng gì không?"

Triệu Việt nói, "Có."

"Thật sao?" Ôn Liễu Niên vui vẻ, "Nói thử xem."

"Ngày đó lúc Tiểu Ngũ theo dõi Mục Vạn Lô, từng nghe được đối thoại của hắn với bang chủ Hồ Đầu bang." Triệu Việt nói, "Về thân thể của ta, còn có cái gọi là 'Thanh Cầu' ."

"Ta biết." Ôn Liễu Niên gật đầu.

"Tuy rằng không biết rốt cục trong đó có bí mật gì, bất quá có một việc ngược lại là có thể khẳng định." Triệu Việt nói, "Thân thể của ta tựa hồ rất hữu dụng với hắn."

"Cho nên?" Ôn Liễu Niên hỏi.

"Ta muốn đến Triều Mộ nhai dụ hãn ra." Triệu Việt nói.

"Không được." Ôn Liễu Niên nhíu mày, "Rất nguy hiểm." Gì mà thân hình cực lớn, gì mà đi đường cứng ngắt, gì mà mặc áo choàng che mặt, bất kể nghe thế nào cũng không quá bình thường, chung quy ai cũng không biết công phu của hãn rốt cục cao bao nhiêu, nếu là thật sự chịu thiệt thì phải làm sao.

"Nhưng đây là biện pháp nhanh nhất." Triệu Việt nói, "Bằng không thì chỉ có dùng hỏa pháo cường công, như vậy tử thương càng lớn."

Ôn Liễu Niên trầm mặc.

"Việc này lưu lại ngày mai lại cân nhắc." Triệu Việt vỗ vai hãn, "Hảo hảo ngủ trước đi."

"Cùng ngủ đi." Ôn Liễu Niên nói.

Triệu Việt thấy chính mình hãn là xuất hiện huyền nghe, "Sao?"

"Ta ngủ không được." Ôn Liễu Niên nói, "Hai người còn có thể tán gẫu."

Triệu đại đương gia đối với chuyện này tất nhiên cầu còn không được.

Hai người rửa mặt xong, Triệu Việt nói, "Ta đi lấy một cái chăn đến."

Ôn Liễu Niên nói, "Nga."

Đi tới cửa, Triệu Việt lại bắt đầu cảm thấy mình xuẩn, vì thế bình tĩnh đi vòng trở lại, "Muộn như vậy, mọi người hãn là ngủ hết rồi."

Ôn Liễu Niên xốc chăn lên chừa ra một chỗ trống.

Triệu Việt nằm vào, thoáng... Cứng ngắt.

Trên người một sách rất dễ chịu, trong ô chăn cũng rất dễ chịu, thanh thanh thích thích, lại có một tia độ ấm.

Hai người song song nằm nhìn đỉnh giường, vừa quý dị lại vừa an tĩnh, thật giống như nơi đó có vô hạn phong cảnh.

Một lúc lâu sau, Triệu Việt nói, "Ta tắt nến?"

Ôn Liễu Niên nói, "Được."

Triệu Việt phát tay càn quét ngọn nến.

Ôn Liễu Niên nói, "Một chiêu này gọi cách sơn đánh ngư sao?"

Triệu Việt nói, "Chỉ là chưởng phong mà thôi."

Ôn Liễu Niên nói, "Rất lợi hại."

Triệu Việt nói, "Đa tạ."

Trong phòng một lần nữa rơi vào yên tĩnh.

Một lát sau, Ôn Liễu Niên hô hấp bắt đầu dần dần lâu dài lên, Triệu Việt lại có chút trần trọc trần trở, bởi vì canh ngư tiên đêm đó, tựa hồ tác dụng muộn một chút.

Triệu đại đương gia ở trong lòng thở dài, đêm dài đằng đẵng, rốt cục phải vượt qua thế nào mới tốt.

Khoảng cách hai người rất gần, gần đến nỗi tựa hồ có thể cảm nhận được độ ấm người bên cạnh. Triệu Việt nhắm mắt lại, cảm thấy ngọn lửa trong lòng càng ngày càng lớn, đơn giản cũng không ngủ, chống người ngồi dậy, nương theo ánh trăng nghiêng người nhìn hấn, nhưng càng nhìn càng xao động, ngay cả hô hấp cũng mang theo nhiệt độ nóng bỏng.

Vẫn luôn không biết, thì ra bản thân cũng sẽ có lúc xúc động như vậy.

Ôn Liễu Niên mở to mắt nhìn hẳn.

Triệu Việt nhất thời có chút cứng đờ... Sao lại, tỉnh rồi?

Nhìn thẳng hẳn một lát nữa, Ôn Liễu Niên tiếp tục nhắm mắt lại, toàn thân đều lười biếng cọ tiến vào trong lòng hẳn -- tiếp tục ngủ.

Triệu Việt một cử động nhỏ cũng không dám, đây rốt cục là tỉnh hay là ngủ mơ?

Ôn Liễu Niên hiển nhiên không có ý muốn giải thích, ngủ so với ai cũng nhanh hơn, hoàn toàn không để ý người bên cạnh có vấn đề sắp nghẹn.

Triệu Việt dục hỏa đốt người khó chịu muốn chết, rất muốn đập đầu vào tường.

Nhuyễn ngọc ôn hương (*) nằm trong ngực, chạm không được cũng ăn không được, cũng không biết rốt cục là phúc khí hay là tra tấn.

(*) Nhuyễn ngọc ôn hương: miêu tả người trẻ tuổi thân thể trắng nõn mềm mại, toát ra hơi thở thanh xuân ấm áp.

THỔ PHỈ CÔNG LỢC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 69: Ngày Mai Ta Sẽ Bồi Thường Một Cái Nồi!!!

Xoay vòng đến hơn nửa đêm, thẳng đến khi hừng đông mới nặng nề ngủ. Hôm sau khi Triệu Việt tỉnh lại, đã không sai biệt lắm đến giờ ăn cơm trưa. Ổ chăn rất ấm, người trong lòng cũng rất ấm.

Sau khi ý thức được chuyện này, toàn thân Triệu Việt cứng đờ một chút, thông thả cúi đầu muốn xác định hẳn rốt cục có ngủ hay không.

Ôn Liễu Niên ngẩng đầu cùng hẳn đối diện.

Triệu Việt: ...

Một lúc lâu sau, Ôn Liễu Niên nói, "Sớm a~."

Triệu Việt nói, "Sớm."

Ôn Liễu Niên dùng sức lưỡi biếng duỗi eo, rồi sau đó lại cuộn tròn cùng một chỗ, như là còn chưa tỉnh ngủ.

Triệu Việt thấy được chính mình không muốn buông tay.

May mắn Ôn Liễu Niên cũng không có ý kiến gì đối với chuyện này, ngược lại là nói, "Vào mùa đông, nhất định có rất nhiều người muốn ngủ chung giường với đại đương gia."

Triệu Việt cảm thấy mình giống như là bị sét đánh.

Vì sao 'rất nhiều người' muốn ngủ chung giường với mình ?!

Ôn Liễu Niên tự hỏi tự trả lời, "Bởi vì rất ấm, một chút cũng không lạnh."

Triệu Việt hỏi, "Người sợ lạnh à?"

Ôn Liễu Niên gật đầu, "Ừm."

Triệu Việt cố gắng bình tĩnh nói, "Có muốn ấm áp hơn một chút không?"

Ôn Liễu Niên vui vẻ đồng ý, "Muốn."

Triệu Việt nắm tay hắn, chậm chậm truyền chút nội lực qua.

Ôn Liễu Niên hiếu kỳ nói, "Đây chính là cái gọi là chân khí của người luyện võ?"

Triệu Việt gật đầu.

Ôn Liễu Niên kéo tay hắn qua nhìn nhìn, chỉ thấy lòng bàn tay không hề ít kén mỏng, vân tay cũng rất thô ráp.

"Đang nhìn gì vậy?" Triệu Việt hỏi.

Ôn Liễu Niên nói, "Chỉ tay."

"Người còn có thể đoán mệnh xem tướng?" Triệu Việt có chút ngoài ý muốn.

"Biết chút chút.." Ôn Liễu Niên dùng ngón trỏ đảo qua đường chỉ trên lòng bàn tay của hắn, "Mệnh của người rất tốt."

"Mệnh của ta có gì mà tốt." Triệu Việt buồn cười, "Nếu người ở trên đường cái bày quán, ta nhất định sẽ không trả bạc."

Ôn Liễu Niên cũng cười hì hì nhìn hắn.

"Mệnh của người mới đáng nói." Triệu Việt cọ cọ mặt hăn, "Thân gia trong sạch áo cơm không lo, vừa thông minh lại vừa khiến người ta yêu thích, trên đời này người có thể xuôi gió xuôi nước giống như người, sợ là cũng tìm không ra vài người."

"Ta biết." Ôn Liễu Niên nói, "Cho nên ta mới nói mệnh người tốt."

"Sao cơ?" Triệu Việt có chút không kịp phản ứng.

"Rời giường." Ôn Liễu Niên ngồi dậy.

Triệu Việt nói, "Còn sớm."

"Ta đến phủ nha xem thử." Ôn Liễu Niên khoác áo ngủ lại.

"Đã nói phải an tâm tĩnh dưỡng." Triệu Việt có chút bất đắc dĩ.

"Thân thể ta rất tốt." Ôn Liễu Niên gọi nước ấm tiến vào rửa mặt, "Bởi vì ăn rất nhiều."

Triệu Việt buồn cười, "Thật sự là như thế."

Ôn Liễu Niên cười tủm tỉm, sau khi rửa mặt xong thì trở về phủ nha. Triệu Việt tất nhiên cũng sẽ không tiếp tục ngủ, đơn giản dọn dẹp một chút thì trở lại tiểu viện của mình, tính toán qua một lúc lại đi tìm Triệu Ngũ để thương nghị chuyện diệt trừ thổ phỉ.

Lục Truy còn chưa dậy, Triệu Việt đến phòng bếp hâm vài cái bánh bao, ngồi ở bên cạnh bàn đá đặt một bình trà dùng điểm tâm, lại không tự chủ liền nhớ tới câu vừa rồi của Ôn Liễu Niên.

Cái gì gọi là 'Cho nên ta mới nói mệnh người tốt' ?

Một sách thông minh như vậy, hăn là sẽ không nói sai, cho nên ý tứ của những lời này là...

Trong đầu có cái gì đó đang sinh động vẽ ra, Triệu Việt nháy mắt đứng lên, Lục Truy vừa mới bước ra ngoài liền hoảng sợ, "Người gặp quý à?"

Càng nghĩ càng cảm thấy những lời này hàm nghĩa thâm hậu, ý cười trên mặt Triệu Việt càng lúc càng sâu.

Lục Truy bình tĩnh lui trở về phòng, "Ta vẫn là ngủ tiếp một lúc thì tốt hơn."

Sáng sớm, sao có thể dọa người như thế.

Triệu Việt tiến lên, hung hăng vỗ bả vai của hắn một phen.

Lục Truy nhíu mày kêu khổ không ngừng, "Rốt cục là làm sao?" Đừng nói là ngủ một đêm ở trong phòng đại nhân, sáng sớm ngày hôm nay sẽ cao hứng thành cái đức hạnh này đi? Đường đường là đại nam nhi cao mét bảy, không khỏi cũng quá dọa người đi.

Triệu Việt hung hãn nắm bả vai hắn lắc lắc vài cái, rồi sau đó liền trở về phòng ngồi trên giường, tiếp tục thản nhiên vui vẻ.

Lục Truy gian nan nuốt nước miếng.

Bản thân hắn là có nên suy xét, đổi một vị đại ca khác hay không nha.

Trong phủ nha, Hồng giáp lang đang nằm sấp trên rìa đĩa nhỏ uống sương sớm, sau khi nhìn thấy Ôn Liễu Niên thì theo thường lệ vẫy xúc tu chào hỏi - Đến rồi a !

Ôn Liễu Niên lấy ngón tay cọ cọ lưng nó, rồi sau đó liền sai người gọi sư gia đến đây.

"Đại nhân." Một lát sau, Mộc Thanh Sơn lại đây, "Còn nghĩ người muốn nghỉ ngơi thêm một ngày."

"Khôi phục không sai biệt lắm." Ôn Liễu Niên nói, "Thượng bảo chủ đầu, sao không thấy hấn đến chung với người."

Mộc Thanh Sơn nói, "Đêm qua quá mệt mỏi, còn đang ngủ."

Ôn Liễu Niên: ...

Khụ.

Như là ý thức được bản thân tựa hồ nói sai, Mộc Thanh Sơn nháy mắt mặt đỏ tai hồng, vội vàng giải thích nói, "Là chuyện bút mực ở cửa hàng giấy Tuyên Thành Lý gia, thẳng đến nửa đêm mới trở về, không phải chuyện khác."

"Như vậy a." Ôn Liễu Niên giúp hấn rót một tách trà, "Liệu có phát hiện gì không?"

"Ngày ấy Lý lão bản sau khi đem những vật đại nhân muốn đặt lên xe xong, thì trở về dùng cơm trưa, rồi sau đó mới đưa những vật ấy đến phủ nha." Mộc Thanh Sơn nói, "Lúc ấy trên đường cái người đến người đi, chính là thời điểm náo nhiệt nhất, chỉ sợ tra không được rốt cục là ai hạ cổ."

"Vậy những vật còn lại trong cửa hàng thì sao?" Ôn Liễu Niên hỏi.

"Vật còn lại cũng không có vấn đề gì." Mộc Thanh Sơn nói, "Dùng Thanh đầu Cổ Vương của Tả hộ pháp với Kim Cổ Vương mà Mục gia trang lưu lại toàn bộ thử qua một lần, cũng không phát hiện có gì khác thường."

"Tuy là nói như thế, nhưng cũng không thể khinh thường." Ôn Liễu Niên nói, "Như vậy đi, qua vài ngày nữa là lễ Hoàng Hà, nhân cơ hội này dựng lều trước thiện đường, nấu vài món cay cho dân chúng ăn, cũng không cần nói rõ nguyên nhân, miễn cho xảy ra khủng hoảng." Chuyện cổ trùng, cho dù nói cũng không nhất định có thể phòng bị, chi bằng tạm thời bảo mật.

Mộc Thanh Sơn gật đầu, "VẬY ta đi làm ngay."

"Trong phủ nha còn tiền không?" Ôn Liễu Niên hỏi.

Mộc Thanh Sơn gật đầu, "Còn có không ít, Thượng bảo chủ cho một ít, đại đương gia cũng cho một ít."

"Đại đương gia đem ngân lượng cho phủ nha?" Ôn Liễu Niên nghe vậy kinh ngạc.

"Đúng vậy." Mộc Thanh Sơn nói, "Cũng không ít, nói là để ở trên núi cũng vô dụng."

Ôn Liễu Niên sờ sờ cằm.

"VẬY ta đến thiện đường thương nghị với Trương lão gia một phen trước." Mộc Thanh Sơn nói, "Buổi chiều lại đến tìm đại nhân."

Ôn Liễu Niên nói, "Làm phiền sư gia."

"Đại nhân khách khí, đây vốn là chuyện thuộc bốn phận của ta." Mộc Thanh Sơn nói, "Ngược lại là đại nhân, vẫn là nên nghỉ ngơi nhiều mới tốt."

Ôn Liễu Niên gật đầu, sau khi nhìn theo hãn rời khỏi tiểu viện, liền mở bản đồ núi Thương Mang ra, nhìn chăm chăm vị trí Hồ Đầu bang xuất thần.

Cường công sẽ chịu thiệt, vậy thì chỉ có thể dùng trí, nhưng dùng trí cũng không phải một chuyện dễ dàng. Địa thế hiểm trở như thế, đại đương gia cùng Tiểu Ngũ là cao thủ võ lâm tất nhiên sẽ giống như giẫm trên đất bằng, nhưng chuyện diệt trừ thổ phỉ cũng không phải chỉ dựa vào sức lực của một người là có thể hoàn thành, phải làm thế nào mới có thể khiến cho người Hồ Đầu bang rơi vào vòng vây của quan phủ, thật sự là phải dùng đầu óc một phen.

Hồng giáp lang ghé vào trên bàn đá nhìn hần.

Ôn Liễu Niên một tay chống quai hàm, một tay còn lại chọt chọt cái lưng đang phát sáng của nó.

Hồng giáp lang xúc tu nhỏ giơ đến thẳng tắp, rất muốn được chơi trò che kín.

Ôn Liễu Niên búng nó một cái.

Hồng giáp lang choáng hồ hồ, có chút mờ mịt lung lay.

Ôn Liễu Niên bật cười thành tiếng, cất nó vào trong hộp gỗ, mang theo một đường rời khỏi phủ nha, muốn vào trong thành xem trạng huống.

Vừa dùng qua cơm trưa, phần lớn dân chúng đều đang nghỉ ngơi, người trên đường qua lại không nhiều, đều là một vài tiểu buôn vẫn chưa dọn quán, thấy Ôn Liễu Niên cùng ám vệ đồng thời đến đây, lập tức nhiệt tình chào hỏi, hơn nữa còn đón tiếp mọi người đến nhà mình dùng cơm.

Ám Vệ một tay cầm bánh đường chiên, một tay cầm tách trà ô mai, vui vẻ nhìn dân chúng chào hỏi.

Lúc đi ngang qua cửa hàng giấy Tuyên Thành Lý gia, đúng lúc gặp Lý lão bản đang ngồi xồm trên bậc thang phơi nắng, sau khi nhìn thấy Ôn Liễu Niên thì vội vàng chào đón -- Hôm qua không ít quan binh đến đây tra hỏi, tuy rằng hần không biết rốt cục xảy ra chuyện gì, bất quá cũng rõ ràng tất nhiên là xe văn phòng tứ bảo kia có vấn đề, trong lòng cũng là lo sợ bất an.

"Lý lão bản không cần lo lắng." Ôn Liễu Niên nói, "Quan phủ đã điều tra rõ, việc này có người khác từ giữa quấy phá, không liên quan đến Lý lão bản."

"Không có việc gì là tốt rồi, không có việc gì là tốt rồi." Lý lão bản liên tục nói, "Về sau vật muốn đưa đến quan phủ, ta nhất định sẽ tự mình kiểm tra, tuyệt đối sẽ không xuất hiện tình trạng này nữa."

Ôn Liễu Niên cười gật đầu, lại bắt chuyện với hắn vài câu, mới mang theo người rời đi.

Khi đi đến một góc đường, Ôn Liễu Niên nhìn ám vệ nói, "Hình như có người theo dõi cửa hàng Lý lão bản?"

"Đúng vậy." Ám vệ đáp, "Là người của Thượng bảo chủ."

Ôn Liễu Niên nói, "Nhớ rõ, bất cứ một tia manh mối dấu vết khả nghi cũng không được bỏ qua."

"Đại nhân yên tâm." Ám vệ nói, "Cam đoan vạn vô nhất thất."

Ôn Liễu Niên sờ sờ cằm, lại mang theo ám vệ đi một vòng lớn bên trong thành, lại ra khỏi thành đến xem quan binh đóng quân tại Sơn Khẩu, mới trở về phủ nha.

"Đi đâu thế?" Triệu Việt đang thư phòng chờ hắn.

Ôn Liễu Niên nói, "Đi vòng vòng trong thành."

"Lần tới khi muốn đi ra ngoài, nhớ rõ phải báo cho ta biết trước." Triệu Việt nói, hoàn toàn không cảm giác được câu này của mình rất... Không có đạo lý.

Ôn Liễu Niên gật đầu, "Được."

"Ăn cơm không?" Thấy hắn nghe lời như thế, tâm tình Triệu Việt cũng tốt lên một chút.

"Không, muốn tiết kiệm bạc." Ôn Liễu Niên nói.

Triệu Việt khẽ nhú mày, "Trong phủ nha không có tiền?" Không phải a, chính mình rõ ràng đưa không ít lại đây.

"Ngược lại không phải, nhưng ta tính toán lúc Hoàng Hà, ở thiện đường giúp dân chúng nấu bún chua cay." Ôn Liễu Niên nói, "Mua thịt cũng tốn không ít."

Triệu Việt lắc đầu, "Về sau lúc nào thiếu bạc, cứ việc đến hỏi ta."

Ôn Liễu Niên nói, "Của cải đại đương gia tựa hồ rất hùng hậu."

Triệu Việt nghiêm túc nói, "Ừm, làm thổ phi nhiều năm như vậy, ít nhiều cũng có thể dành dụm một ít vàng bạc châu báu."

Ôn Liễu Niên bật cười thành tiếng.

"Trước kia vì trốn tránh Mục gia trang đuổi giết, một đường đến Đông Bắc." Triệu Việt xoa bóp hai má hăn, "Vừa vặn có vài thương hội đang triệu tập nhân mã, muốn đến nơi thâm sơn sâu bản, vì thế ta liền đi theo, thu hoạch tương đối khá."

Ôn Liễu Niên nói, "Săn gấu sao?"

"Không chỉ là gấu, còn có không ít bảo thạch hiếm lạ, lúc sau có một lần cứu được nhi tử của lão bản thương hội, cũng nhận được không ít tạ lễ." Triệu Việt nói, "Yên tâm, bạc lúc trước lấy được đều là lấy mạng đổi, sạch sẽ."

Ôn Liễu Niên nói, "Đa tạ."

"Không cần đa tạ ta." Triệu Việt nhìn hăn, "Cam tâm tình nguyện."

Ôn Liễu Niên nói, "Sau khi diệt trừ thổ phi chấm dứt, ta cũng có một chuyện muốn nói với đại đương gia."

Triệu Việt giật mình, rồi sau đó nói, "Được."

Ôn Liễu Niên cười nhìn hắn.

Triệu Việt trong lòng rung động, cơ hồ tất cả tình ý đều viết hết lên trên mặt.

Ôn Liễu Niên nói, "Người biết làm cơm không?"

"Sao cơ?" Triệu Việt có chút khó hiểu.

Ôn Liễu Niên hỏi lại một lần, "Ta là nói, đại đương gia có biết nấu cơm không?"

"Tất nhiên." Triệu Việt gật đầu, lại nói, "Bất quá chỉ có thể miễn cưỡng no bụng."

Ôn Liễu Niên nói, "Ta đói."

Triệu Việt cơ hồ là nháy mắt liền xông ra ngoài.

Tiểu Ngũ nhanh chóng nghiêng người tránh ra, kinh hồn chưa định đẩy cửa thư phòng ra, "Đại nhân thả quý dọa hắn sao?"

Ôn Liễu Niên cười hì hì, "Tìm ta có chuyện sao?"

"Bên cửa hàng Lý gia có phát hiện." Triệu Ngũ nói, "Có người lén lút, chỉ là sáng ngày hôm nay, thì đã ở cửa cố ý vô tình đi ngang qua bốn năm lần, còn muốn nói chuyện với người Lý phủ."

"Nga?" Ôn Liễu Niên tinh thần tỉnh táo, "Là ai?"

"Bên trong thành có một người đốn củi, tên là Vương Đại Quý." Triệu Ngũ nói, "Đại nhân có ấn tượng không?"

"Tất nhiên." Ôn Liễu Niên gật đầu, lúc trước thành Vân Lam phồn hoa như vậy, hẳn còn có thể nhớ kỹ mỗi một hộ dân chúng bên trong thành, huống chi là một nơi nhỏ như thành Thương Mang này.

"Ta sẽ tiếp tục phái người theo dõi." Triệu Ngũ nói, "Nếu thực sự là có quý, nói vậy Hồ Đầu bang còn có thể sẽ tìm cơ hội liên hệ hẳn."

"Làm phiền." Ôn Liễu Niên nói, "Tả hộ pháp sao rồi, cả ngày hôm nay cũng không thấy."

"Ở trong phòng nghỉ ngơi." Triệu ngũ nói.

Ôn Liễu Niên nói, "Bản quan sẽ mau chóng giải quyết nạn trộm cướp núi Thương Mang, để nhị vị sớm trở về một chút."

"Cũng không cần sốt ruột." Triệu Ngũ nói, "Ta sẽ chiếu cố tốt cho nàng."

"Vậy thì trở về sớm một chút." Ôn Liễu Niên nói, "Không sai biệt lắm nên nghỉ tạm."

Triệu Ngũ gật đầu, xoay người ra khỏi cửa phòng.

Một lát sau, Lục Truy lại đến gõ cửa.

"Nhị đương gia." Ôn Liễu Niên mở ra cửa phòng, "Sao bây giờ lại đến đây."

"Khụ khụ." Lục Truy ho khan hai tiếng, nói, "Ngày mai ta sẽ phái người đi mua một cái nồi."

"Sao cơ?" Ôn Liễu Niên có chút khó hiểu.

Lục Truy nói, "Phòng bếp hiện tại có chút loạn."

Ôn Liễu Niên: ...

Lục truy nói, "Nồi đại nhân đem từ thành Vân Lam đến, bị đại dương gia làm banh rồi."

THỔ PHỈ CÔNG LỢC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 70: Mỹ Nam Tử Anh Tuấn Xuất Hiện!!!

Bên trong phòng bếp là một đồng hồ độn, trên đất đều là nước canh cùng mảnh nhỏ nôi, trên bếp lò có một bình gia vị bị đánh đổ, Triệu Việt đang luống cuống tay chân dọn dẹp.

Ôn Liễu Niên cùng Lục Truy đồng thời tiến vào.

Triệu Việt quét mắt nhìn Lục Truy.

Nhị đương gia thức thời nói, "Đây hoàn toàn đều là lỗi của ta."

Triệu Việt: ...

Người còn có thể trắng trợn hơn một chút nữa không.

"Đại khái là lâu ngày không dùng qua, vốn dĩ là có lỗi hỏng, cho nên gặp lửa thì sẽ nổ tung." Ôn Liễu Niên giúp hấn giải vây.

Lục Truy chặn lại nói, "Lời ấy rất đúng, kỳ thật đại đương gia còn biết làm cơm." Nhìn qua cũng không ngạc nhiên như vậy, đại nhân trăm ngàn lần đừng ghét bỏ.

Ôn Liễu Niên nói, "Nhị đương gia ném qua rồi sao?"

"Tất nhiên... Không có." Lục Truy nói được một nửa đúng lúc kịp phản ứng, ho khan hai tiếng nói, "Đại đương gia bình thường không muốn vào phòng bếp." Loại chuyện nấu cơm này, tất nhiên chỉ có thể nấu cho người yêu.

Ôn Liễu Niên cũng không so đo đoạn trước đoạn sau của hắn có mâu thuẫn, ngồi xổm xuống liền muốn nhặt mảnh vỡ nồi trên mặt đất lên.

"Để ta làm cho." Triệu Việt nắm tay hắn.

Lục Truy thức thối biến mất.

"Coi chừng đứt tay." Triệu Việt kéo hắn đứng lên, "Ta rất nhanh thì có thể dọn xong."

Ôn Liễu Niên nhìn hắn cười.

Triệu Việt lãnh tĩnh nói, "Ngoài ý muốn."

Ôn Liễu Niên nói, "Việc này về sau, đại đương gia vẫn là giao cho người khác làm đi."

Triệu Việt nói, "Ta có thể học."

Ôn Liễu Niên cười hì hì, "Đại đương gia muốn đổi nghề làm đầu bếp?"

Triệu Việt dừng một chút, nói, "Ít nhất có thể học những món người thích ăn."

Ôn Liễu Niên nói, "Món ta thích ăn có rất nhiều."

Triệu Việt nói, "Nhiều ta cũng sẽ học."

Ánh trăng rất sáng, hai người tay trong tay đứng ở trong tiểu viện, nhìn qua rất hữu tình.

Ôn Liễu Niên nói, "Đêm nay còn có cơm ăn không?"

Triệu Việt quay đầu nhìn một đồng hồ độn trong phòng bếp.

Ôn Liễu Niên cười nói, "Không làm, chúng ta ra ngoài ăn."

"Núi Thương Mang?" Triệu Việt nói.

"Không phải." Ôn Liễu Niên nói, "Bên trong thành có một quán hoành thánh nhỏ, chỉ bán lúc khuya, cho người đi đường đêm khuya cùng phu canh lót bụng."

Triệu Việt nói, "Người xác định muốn ta ra ngoài như vậy?" Mỗi một nhà trong thành đều dán đầy bức họa của mình a.

"Sao." Ôn Liễu Niên híp mắt nhìn hẳn, "Có dám không?"

"Người cũng dám, ta có gì mà không dám." Triệu Việt buồn cười, "Đi thôi, đi dùng cơm."

Vì thế cách đó không xa, ám vệ trên cây liềm trơ mắt nhìn hai người nắm tay rời khỏi phủ nha, trong lòng không khỏi thập phần tiếc nuối.

Đợi lâu như vậy, cư nhiên cuối cùng cũng không hôn môi.

Sao có thể xứng đáng với vẻ mặt anh tuấn này của chúng ta.

Bóng đêm dần sâu, phần lớn dân chúng đã trở về nhà, trên ngã tư đường vắng vẻ, rất là an tĩnh, thẳng đến gần quán hoành thánh, mới có thể thấy một cái đèn lồng tỏa ra ánh sáng mờ nhạt, chủ quán là một đôi phu phụ già tóc bạc, đang vội vàng nấu canh, chuẩn bị đợi lát nữa mở quán buôn bán.

Ôn Liễu Niên kéo Triệu Việt ngồi xuống, "Hai chén canh hoành thánh thịt bò, lại thêm một đĩa bánh nướng, hai phần lót dạ."

"Được thôi, đại nhân còn chưa trở về nghỉ ngơi a." Lão bá cười ha hả hàn huyên, thả hoành thánh vào trong nồi, lại thuận tiện nhìn người bên cạnh hẳn.

Vừa nhìn thấy liền có chút khó lường, lão bá hít một ngụm khí lạnh, cũng bất chấp có thất lễ hay không, kề sát mặt mình vào thận trọng nhìn

thử, còn cho là chính mình hoa mắt.

Triệu Việt: ...

"Trương bá, làm sao vậy?" Ôn Liễu Niên cười tùm tùm hỏi.

"Vị này là?" Lão bá nơm nớp lo sợ, sợ chính mình nói sai.

Ôn Liễu Niên nhìn Triệu đại đương gia, "Trương bá đang hỏi người là ai."

Nhìn đôi mắt kia cong lên, Triệu Việt bình tĩnh nhìn lão bá nói, "Tại hạ Triệu Việt."

Lão bá nghe vậy càng giật mình hơn, Triệu công tử là họ Triệu không sai, nhưng Triệu Việt... Không phải là đầu lĩnh thổ phỉ trong núi Thương Mang sao?

Ôn Liễu Niên ôm một chén trà nóng chậm rãi uống, nói, "Ở nơi sương mù lượn lờ cũng lâu rồi, ngẫu nhiên xuống nhìn một chút cũng không tệ, phải không"

Triệu Việt bất đắc dĩ, nghiêm khắc mà nói lời như vậy nói cũng không sai, Triều Mộ nhai trên núi Thương Mang thật sự là suốt ngày sương mù lượn lờ, nhưng nếu là dân chúng nghe được, chỉ sợ cũng sẽ không hiểu ý đơn giản như vậy.

Quả nhiên, lão bá sau khi nghe Ôn Liễu Niên nói xong, nháy mắt liền nghĩ đến cảnh tượng thần tiên hạ phàm linh tinh, thần tình trên mặt cũng càng kích động hơn, ngay cả hoành thánh trong tay cũng đang run rẩy.

Thế nhưng khó lường a, quản hấn gọi là Triệu Việt hay là Triệu gì đó, đây thật sự chính là Triệu công tử, hoàn toàn giống y chang bức họa dán ở trên tường !

"Cảm tạ Trương bá." Ôn Liễu Niên tiếp nhận bát canh hoành thánh từ trong tay hắn.

Lão bá lại múc tràn đầy hai miếng thịt bò, bỏ thêm vào trong chén Triệu Việt.

Triệu đại đương gia nói, "Đa tạ."

"Đừng khách khí, đừng khách khí." Lão bá hoan thiên hỉ địa liên tục nói, "Triệu công tử từ từ ăn, không đủ thì nói, không đủ thì nói."

Ôn Liễu Niên cắn một miếng măng khô, đáy mắt cười đến rất là đặc ý.

Sau khi dùng xong một bữa ăn khuya, hai người tiếp tục đi ở trong thành, Ôn Liễu Niên sờ sờ bụng, nói, "Có chút khó tiêu."

Triệu Việt trầm nghĩ, ăn nhiều như vậy, tất nhiên sẽ khó tiêu.

"Ngày mai trong thành đại khái sẽ có lời đồn mới." Ôn Liễu Niên nói, "Triệu công tử nửa đêm hạ phàm ăn hoành thánh."

Triệu Việt gõ gõ đầu hắn, "Lại đánh chủ ý gì lên người ta?"

"Nhìn ra được sao?" Ôn Liễu Niên bình tĩnh sờ cằm.

"Nói." Triệu Việt nói.

"Kỳ thật không có gì, nhưng vẫn không thể ra cửa, hoặc là muốn đi ra ngoài phải mang dấu lạp, nhưng đó cũng không phải là biện pháp." Ôn Liễu Niên nghiêm túc nói, "Phải nghĩ biện pháp, khiến dân chúng bên trong thành dần dần quen thuộc người."

Triệu Việt buồn cười, "Tiếp tục bị trở thành thần tiên?"

"Bị trở thành thần tiên thì có gì không tốt." Ôn Liễu Niên nói, "Đương nhiên, nếu người không thích, vậy ta liền giúp người viết một quyển khác."

Triệu Việt nói, "Tương lai nếu là không làm quan, dựa vào tài viết tiểu thoại bán bán cho quán trà, chỉ sợ cũng có thể giàu khắp một phương."

Ôn Liễu Niên mặt dày nói, "Ta cũng cho là như vậy."

Thấy hấn tựa hồ có chút mệt, Triệu Việt nói, "Trở về?"

Ôn Liễu Niên nói, "Không muốn đi bộ."

Triệu Việt hơi ngời xồm xuống.

Ôn Liễu Niên nhanh chóng ghé vào trên lưng hấn.

Triệu Việt cõng hấn vừa đi vừa nói, "Lại béo thêm rồi."

Ôn Liễu Niên quán một lọng tóc của hấn quanh đầu ngón tay mình, "Béo một chút mới tốt, phúc hậu."

Triệu Việt nói, "Ngụy biện."

Ôn Liễu Niên thử, "Vậy không bằng bắt đầu từ ngày mai, ta thử ăn ít một chút?"

Triệu Việt lắc đầu, "Như bây giờ là vừa vặn rồi."

Ôn Liễu Niên bật cười thành tiếng, hai tay ôm chầm cổ hấn.

Triệu Việt thầm nghĩ, đây là một con mọt sách mềm mại nhất trên đời.

Ngày hôm sau, trong thành quả nhiên liền truyền ra phong thanh, nói tối hôm qua Ôn đại nhân cùng Triệu công tử cùng đến quán của lão Trương ăn hoành thánh, trước khi rời đi, ngay cả băng ghế cũng đều đang phát sáng.

Khó lường a... Dân chúng nghe vậy lập tức hít khí lạnh, như ong vỡ tổ vọt tới nhà lão Trương hỏi đến tột cùng.

"Đúng vậy." Trương bá cao hứng nói, "Triệu công tử là người rất tốt, so với bức họa thì càng anh tuấn hơn, cũng cực kì săn sóc đại nhân, lúc gần đi còn thanh toán gấp ba lần tiền cơm."

Cư nhiên là thật a, Triệu công tử hạ phạm !

Vừa nghĩ đến đây là chuyện khó lường, cả người quả thực đều sắp hít thở không thông, mọi người một bên ảo não vì sao tối qua bản thân không đi ăn hoành thánh, một bên lại oanh oanh liệt liệt chạy tới phủ nha, muốn nhìn xem mỹ nam tử anh tuấn say đắm còn ở hay không.

"Đại nhân." Nha dịch đến thư phòng thông truyền, "Bên ngoài có không ít dân chúng đến đây, đều nói muốn gặp Triệu công tử."

"Như vậy a." Ôn Liễu Niên xoa bóp cằm, liếc mắt nhìn Triệu Việt.

Triệu đại đương gia hỏi, "Muốn ta đi ra à?"

"Hiện tại ngược lại là không cần." Ôn Liễu Niên đứng lên, "Ta ra ngoài xem thử."

Bên ngoài nháo ầm ầm, không hề ít nha dịch đang duy trì trật tự, nhìn thấy Ôn Liễu Niên bước ra, mọi người lại xao động lên, lập tức khập khiễng nhón chân nhìn ra phía sau hẳn, nhưng dù có thế nào cũng không tìm thấy mỹ nam tử, không khỏi thập phần thất vọng.

"Mọi người đến tìm Triệu công tử sao?" Ôn Liễu Niên cười tùm tùm hỏi.

Dân chúng vội vàng gật đầu, nhìn tư thế này, là rất vui sao?

"Hôm nay e là không được." Ôn Liễu Niên nói.

"Vì sao?" Dân chúng rất không cam lòng, thật sự rất muốn nhìn thấy hình dáng a.

"Triệu công tử còn có việc." Ôn Liễu Niên nói, "Bất quá cũng không cần nhất thời sốt ruột, tương lai còn có cơ hội."

"Thật sao?" Nghe nói người đã không hề phủ nha, dân chúng nhất thời tiết hơn phân nửa khí, trận này lại sôi nổi chuẩn bị tinh thần.

Tương lai còn có cơ hội... Là nói Triệu công tử tương lai còn trở về !

"Mọi người trở về sớm chút đi." Ôn Liễu Niên nói, "Qua mấy ngày nữa lúc làm lễ Hoàng Hà, thiện đường sẽ chuẩn bị đồ ăn cho mọi người, đến lúc đó có lẽ là có thể nhìn thấy Triệu công tử."

Hiện trường nhất thời hoan hô lên tiếng, có cơm ăn, còn có thể nhìn thấy mỹ nam tử anh tuấn, sinh hoạt thật sự là không cần quá tốt đẹp.

Sau khi chờ dân chúng tán đi, Ôn Liễu Niên cũng xoay người trở về phủ nha, Triệu Việt nói, "Lễ Hoàng Hà?"

"Người nghe lén ta nói chuyện." Ôn Liễu Niên ngồi ở sau bàn.

"Ta cũng đi ra, là vì bảo hộ người." Triệu Việt xoa bóp mũi hần, "Không biết tốt xấu."

Ôn Liễu Niên nói, "Nếu người không muốn đi cũng được, xem như là hôm nay ta vẫn chưa nói gì."

Triệu Việt nói, "Ta đi sẽ có ích lợi gì?"

Ôn Liễu Niên nói, "Để cho người Hồ Đầu bang biết, Triệu Mộ nhai đã liên thủ với quan phủ."

"Sau đó thì sao?" Triệu Việt nói.

"Giống như lời người nói ngày đó, Hồ Đầu bang tựa hồ cảm thấy hứng thú với thân thể của người." Ôn Liễu Niên nói, "Một khi nghe được phong thanh, tám phần sẽ đến thăm dò đến cùng."

Triệu Việt nói, "Sao đột nhiên lại nghĩ thông suốt?"

"Nghĩ thông suốt cái gì?" Ôn Liễu Niên khó hiểu.

"Lúc trước ta nói muốn dẫn Hồ Đầu bang đi ra, người lại không nguyện ý." Triệu Việt nói.

"Ta không muốn người độc thân mạo hiểm, một thân một mình trở lại Triều Mộ nhai." Ôn Liễu Niên nói, "Nhưng ở phủ nha thì khác, có nhiều người ở đây như vậy, phần thắng của chúng ta cũng sẽ nhiều hơn một chút."

"Chỉ sợ đối phương sẽ không xuân như vậy." Triệu Việt nói, "Người có thể nghĩ được, hẳn chẳng lẽ không thể nghĩ được."

"Chỉ là thử một lần mà thôi." Ôn Liễu Niên nói, "Huống hồ cho dù Hồ Đầu bang không đến, có thể khiến cho dân chúng tận mắt nhìn thấy người, mọi người vui vẻ cũng tốt." Chung quy gần đây vẫn đang diệt trừ thổ phỉ, trong thành đã rất lâu chưa náo nhiệt qua a.

Lễ Hoàng Hà tính là ngày hội lớn nhất trong thành Thương Mang, bốn ý là vì Tế Tự Hà Bá, cầu cho năm sau mưa thuận gió hòa không phát sinh hồng tai, mấy trăm năm qua, các loại hoa cũng càng lúc càng nhiều, so với ăn tết còn náo nhiệt hơn.

Sáng sớm ngày hôm sau, trong thiện đường liền bắt đầu bận việc, trong viện bày đầy hơn mười rổ ớt khô ớt tươi, còn có các loại tương ớt, hai nồi lớn đang hầm nấu thịt vụn tương, cho một chút tiêu vào, vị cay cơ hồ muốn bay khắp cả tòa thành Thương Mang.

Tuy nói lúc trước trong thiện đường cũng thường xuyên phân phát cháo cơm, nhưng đa phần đều rất thanh đạm, cũng là chút cháo mồng 8 tháng chạp cùng bánh bao màn thầu, cho nên sáng sớm sau khi dân chúng người được, đều cảm thấy rất là kinh ngạc, rốt cục bên trong đang làm cái gì, vì sao hương vị lại sặc mũi như thế?

"Hắt xì !" Mộc Thanh Sơn ngồi ở trong phòng còn chưa đi ra ngoài, cũng đã bắt đầu điên cuồng nhảy mũi.

"Có thể làm ít cay một chút không?" Quản gia cũng nói, "Thành Thương Mang xưa nay lấy thịt bò thịt dê làm món chính, tuy nói không tính là thanh đạm, nhưng cũng rất ít ăn món cay như thế, chỉ sợ dân chúng sẽ chịu không nổi a."

"Không sao." Ôn Liễu Niên nói, "Bản quan tự có biện pháp."

Thấy vẻ mặt hần trần ngập tình thế bắt buộc, Mộc Thanh Sơn cùng Thượng Vân Trạch liếc mắt nhìn nhau, đều cảm thấy... Tám phần cũng không phải ý kiến gì hay.

Nửa canh giờ sau, thiện đường dán ra một bức họa cực lớn, Triệu công tử anh tuấn phi phàm đang ngồi ở ven bàn, trước mặt bày một chén bún chua cay nóng hôi hổi, bên cạnh còn xứng thêm hai chữ 'ĂN NGON' cực lớn, rất có lực kích động.

Hạnh phúc đích thực đột nhiên mà tới, thế cho nên dân chúng đều có chút choáng đầu hoa mắt, đã rất lâu không thấy bức họa Triệu công tử a, vốn tưởng rằng về sau cũng sẽ không có, không nghĩ tới đột nhiên lại nhìn thấy một lần nữa, lại cực lớn như thế, quả thực rất đáng giá giữa trưa ăn thêm hai chén cơm.

Triệu Việt: ...

Ôn Liễu Niên vô tội nói, "Đây cũng là không còn cách nào khác." Chung quy thói quen khẩu vị trăm ngàn năm qua truyền xuống, một sớm một chiều cũng không thể sửa ngay được, nhưng lại không thể nói chân tướng cho dân chúng, chỉ có thể mượn dùng lực lượng mỹ nam tử.

Triệu Việt nói, "Lần sau muốn dùng, có thể báo cho ta biết trước một tiếng hay không?"

Ôn Liễu Niên nói, "Ta sẽ tận lực."

"Đại nhân." Nha dịch ở bên ngoài gõ cửa, "Không sai biệt lắm nên bắt đầu."

"Bản quan đi đây." Ôn Liễu Niên buông chén trà đứng lên.

Triệu Việt giúp hăn sửa sang lại áo, nhìn người rời khỏi cửa phòng.

Bên ngoài, dân chúng sớm giành vị trí đầu tiên, nước lèo chua cay trong nồi sôi ùng ục, náo nhiệt thoáng chốc vui vẻ, dân chúng đặng trước bưng bát gạt lệ. Nương a, đây rốt cục là bỏ thêm bao nhiêu ớt, quả thực cay đến nỗi mắt cũng mở không ra.

"Ôn đại nhân tới." Có dân chúng hô lên thành tiếng.

Ôn Liễu Niên bước ra cửa thiện đường, cười cười chào hỏi mọi người.

"Triệu công tử hôm nay có đến không?" Dân chúng mồm năm miệng mười hỏi.

Ôn Liễu Niên nói, "Loại chuyện này ai cũng không nói rõ được, phải xem duyên phận." Nói xong lại nói, "Bất quá theo bản quan xem xét, tám phần sẽ đến."

TÁM ! PHẦN ! SẼ ! ĐẾN !

Nghe được bốn chữ này, dân chúng nhất thời kích động đứng lên, đừng nói là tám phần, cho dù chỉ có một phần, vậy nhất định cũng phải ở đây chờ !

Một chén bún chua cay nóng hổi, phân cho dân chúng tiến đến xếp hàng, tuy nói đã cay đến mức không còn nếm ra hương vị gì nữa, nhưng nhìn bức họa anh tuấn mê người dán trên tường kia, khẩu vị của dân chúng còn là bạo tăng, ngồi ở trên đường một bên đổ mồ hôi một bên ăn như điên, thậm chí, dứt khoát ngay cả nước lèo cũng húp không còn một giọt, còn muốn tiếp tục đi lĩnh bát thứ hai, chung quy đây chính là khoản tương đồng với Triệu công tử a, lại miễn phí, cơ hội không thường có, tất nhiên phải chặt chẽ nắm lấy.

Mộc Thanh Sơn cũng được chia một chén nhỏ, tuy nói đã cố ý dặn dò đầu bếp giảm cay lại, nhưng là vẫn ăn đến miệng đỏ bừng, hừ hừ hít khí lạnh.

"Được không a?" Thượng Vân Trạch ngồi ở bên cạnh hẳn, "Không thì đừng ăn nữa, không thôi lát nữa sẽ đau dạ dày."

"Không sao, ta có thể ăn." Mộc Thanh Sơn lấy tay làm quạt gió, "Có thể đuổi cổ trùng, lo trước khỏi họa."

Lời này cũng có chút đạo lý, Thượng Vân Trạch đành phải tiếp tục nhìn hẳn ăn.

Một ngụm bún chua cay cuối cùng nuốt xuống, Mộc Thanh Sơn ôm canh ngọt điên cuồng uống ừng ực, sau đó lại súc miệng ròng rã bốn năm lần, vẫn là cảm thấy môi bị tê dại, cắn một ngụm cũng không thấy đau.

Thượng Vân Trạch nói, "Hơi sưng."

Mộc Thanh Sơn choáng đầu hoa mắt, "Cay chết ta."

Thượng Vân Trạch ôm người vào trong lòng, cúi đầu liền hôn xuống.

"Uy uy !" Mộc Thanh Sơn bị hoảng sợ, vội vàng đẩy hẳn ra.

"Hôn một cái sẽ không cay nữa." Thượng Vân Trạch dụ dỗ.

"Ta mới không tin." Mộc Thanh Sơn mặt đỏ tai hồng giãy dụa, "Mau buông ra, không thôi lát nữa sẽ bị người khác nhìn thấy."

"Mọi người đều ở phía trước." Thượng Vân Trạch giữ chặt tay hẳn, "Không có ai nhìn thấy đâu."

Mộc Thanh Sơn nói, "Vậy cũng không được !"

"Vì sao không được?" Thượng Vân Trạch hỏi.

Mộc Thanh Sơn: ...

Loại chuyện này phải nói như thế nào.

Thượng Vân Trạch nói, "Nếu đều phải thành thân, nào có đạo lý hôn cũng không cho hôn."

Mộc Thanh Sơn tâm nói, cũng không phải không cho hôn, tối qua vừa mới hôn rồi.

Thượng Vân Trạch nói, "Không thì người hôn ta."

Mộc Thanh Sơn mặt càng đỏ hơn, "Không hôn !"

"Người xem, để cho người chiếm tiện nghi người lại không chịu chiếm." Thượng Vân Trạch vẻ mặt tràn ngập tiếu nuối.

Mộc Thanh Sơn: ...

Thượng Vân Trạch để sát vào hôn lên hai má hẳn.

Mộc Thanh Sơn hiếm khi không tránh né.

Vậy cũng không sai biệt lắm a... Thượng Vân Trạch nâng cằm hẳn lên, cúi đầu ôn nhu hôn lên, ngấm lại có chút đau đầu.

Lừa hôn cũng đã khó khăn như thế, tương lai phải làm thế nào mới có thể làm chuyện còn lại.

Da mặt mỏng như thế, phải làm sao đây...

Bên ngoài thiện đường, dân chúng còn đang vừa ăn bún chua cay vừa nói chuyện phiếm, trong đó có một hán tử hơn ba mươi tuổi cũng xen lẫn vào bên trong đám người, chính là Vương Đại Quý - người đốn củi trong thành. Bởi vì không nhà không cửa bình thường lại trầm mặc ít nói, cho nên không có nhiều dân chúng bắt chuyện với hẳn, nhìn qua cùng hoàn cảnh xung quanh có chút không hợp nhau.

"Mọi người ăn uống vui hay không a." Âm vệ ở trong đám người vui vẻ chào hỏi, thuận tiện âm âm vỗ bả vai Vương Đại Quý một cái.

Vương Đại Quý bất ngờ không kịp phòng bị, suýt nữa vứt bát trên mặt đất.

"Chậm một chút, chậm một chút." Âm vệ vội vàng đỡ lấy hẳn, "Không sao chứ?"

"Không sao." Vương Đại Quý lắc đầu, buông bát nói, "Không sai biệt lắm đã ăn xong."

"Không muốn ăn thêm một chén nữa sao?" Âm vệ nhiệt tình đề cử, "Triệu công tử ăn cũng nói ngon !"

"Không cần." Vương Đại Quý nói, "Trong nhà còn có việc, ta cần phải trở về."

"Đi thông thả a." Âm vệ cũng là không giữ lâu, còn vô cùng thân thiết vẫy vẫy tay.

Ôn Liễu Niên đứng ở phía trên, tất nhiên đem chuyện này thu toàn bộ vào trong mắt. Bình thường, dân chúng nếu là làm chuyện đui lý, lại bị một đám âm vệ vây quanh, ít nhiều gì cuối cùng sẽ có chút bối rối, Vương Đại Quý này một tia khác thường cũng nhìn không ra, hoặc là trong lòng thật sự không có quý, hoặc chính là thật sự có chút tài năng, ít nhất cũng biết, phải làm sao mới có thể che giấu cảm xúc của bản thân.

Sau khi nồi bún chua cay cuối cùng phân phát hết, dân chúng một bên nắc cục, một bên cảm thấy hơi thất vọng.

Triệu công tử còn chưa có tới a.

Lục Truy ở phía sau viện nói, "Đại đương gia nếu là không hiện ra, đại nhân hẳn là sẽ sốt ruột."

Triệu Việt: ...

Vì sao những lời này nghe qua lại cự nự như thế?

Lục Truy thúc giục, "Mau lên đi."

Triệu Việt cảm thấy chính mình rất muốn đánh hẳn.

Âm vệ cũng nhảy vào trong viện, "Đại đương gia vì sao còn ở đây?" Dân chúng đều đang đợi, sốt ruột lắm rồi.

Triệu Việt hít sâu một hơi, bước nhanh ra ngoài viện.

Âm vệ đi theo phía sau nói, "Quả thật không suy xét đề nghị lúc trước một chút nào sao?" Trên người mặc giáp vàng từ trên trời giáng xuống, cánh hoa nhẹ nhàng lượn lờ bay đầy trời, quả thực suy nghĩ một chút cũng phải khiến người ta mù mắt.

Triệu Việt thả người nhảy lên đầu tường.

Ám vệ trong lòng vô cùng thất vọng.

"Triệu công tử a !" Dân chúng bộc phát ra tiếng hét chói tai.

Triệu Việt phóng người từ trên xà nhà bước qua, chỉ là trong thời gian nháy mắt, liền biến mất ở trong tầm mắt mọi người.

Nhưng dù cho chỉ là một cái chớp mắt ngăn ngủ, cũng đủ để cho dân chúng tại hiện trường thấy rõ, quả nhiên là người trên bức họa !

Ôn Liễu Niên xoa bóp cằm, đối với hiệu quả này rất hài lòng.

Thấy hẳn nháy mắt liền đi vòng trở về, Lục Truy kinh ngạc nói, "Vì sao đại đương gia nhanh như vậy?" Một chén trà còn chưa uống xong.

Triệu Việt nói, "Chẳng lẽ còn muốn ta diễn xuất trước mặt mọi người?"

Lục Truy nói, "Cũng không phải là không thể."

Triệu Việt giúp chính mình rót một chén trà lớn.

Lục Truy ở trong lòng lắc đầu.

Rõ ràng cũng rất không muốn lộ mặt, nhưng lại không thể cự tuyệt, quả thật là vô quyết dày có móng tay nhọn a...

Tiểu Vũ: Thượng bảo chủ quả nhiên là bằng hữu của Tần cung chủ a ~
Đều vô sỉ như nhau ..

THỔ PHỈ CÔNG LỰC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 71: Có Chút Nói Không Nên Lời!!!

Được tận mắt nhìn thấy Triệu công tử, chuyện này tất nhiên phải hảo hảo khoe một phen, cho nên thẳng đến giờ cơm chiều, dân chúng bên trong thành còn đang tụ tập ở dưới tàng cây hòe thảo luận, ai cũng tiếc nuối vì bỏ về trước.

"Triệu công tử thật sự gọi là Triệu Việt?" Có dân chúng bưng bát cơm hỏi.

"Tất nhiên, lão Trương bán hoành thánh nói, là Triệu công tử chính miệng nói." Người khác nói, "Sau khi đại nhân nghe được cũng không phản bác, có thể thấy đây là sự thật."

"Ta đã nói, người được vẽ trên quyển sách kia không phải là Triệu Việt đâu." Lại có người nói, "Vương Thiên Hồ thật sự là lớn mật, cứ nhiên dám giả mạo Triệu công tử." Cũng khó trách bị quan phủ bao vây diệt trừ đầu tiên, đánh thành đầu heo ngay cả cha ruột của mình là ai cũng không biết.

"Cũng không biết khi nào Triệu công tử mới lộ diện lần nữa." Mọi người đều cảm thấy rất là chờ mong, đương nhiên, nếu thời gian xuất hiện dài hơn một chút, vậy thì càng tốt, chúng ta đều thập phần muốn nhìn.

Mà giờ này khắc này ở trong tiểu viện Thượng phủ, Triệu Việt đang ngồi bên cạnh bàn đá, tinh tế chà lau Tể Nguyệt đao.

Ôn Liễu Niên bưng một cái khay bước vào.

"Còn chưa nghỉ ngơi sao?" Triệu Việt đứng lên.

"Vừa xử lý xong công sự." Ôn Liễu Niên đặt khay lên bàn, "Đây là rượu Thượng bảo chủ mua, nghe nói không tệ."

Triệu Việt nói, "Vào phòng đi, trong viện hơi lạnh."

Ôn Liễu Niên gật đầu, cùng hẵn một đường vào phòng ngủ.

Lục Truy đang uống rượu với một đám ám vệ, xa xa ở trên nóc nhà nhìn thấy một màn như vậy, trong lòng không khỏi cũng cảm khái một phen.

Đêm khuya thanh vắng, ở trong phòng ngủ mặt đối mặt nhấm nháp rượu, thiên thời địa lợi nhân hoà, không loạn tính cũng quá uống phí.

"Là rượu gì vậy?" Triệu Việt hỏi.

Ôn Liễu Niên nói, "Thất Nguyệt Hà."

Triệu Việt thắp sáng đèn một chút.

"Ta không hiểu rượu, bất quá hình như vò rượu này rất khó tìm." Ôn Liễu Niên mở nắp ra.

"Thất Nguyệt Hà là được xuất từ hải đảo, rất hiếm thấy ở đất liền." Triệu Việt đem chén rượu đặt song song lên bàn, "Nguyên liệu ủ rượu không cay, mùi vị cũng không nồng, người uống thử xem."

"Đại đương gia uống qua rồi?" Ôn Liễu Niên có chút ngoài ý muốn.

Triệu Việt gật đầu, "Lúc trước, khi hành tẩu giang hồ, uống qua không ít rượu."

Ôn Liễu Niên nói, "Có say không?"

"Người đại khái có." Triệu Việt cười cười, "Ta thì không."

Ôn Liễu Niên uống thử một ngụm, sau đó chẹp miệng nói, "Rất ngọt."

"Lúc say, sẽ cảm thấy cả khoang miệng mình đều là mùi hoa." Triệu Việt nói, "Đây là chỗ kì diệu của Thất Nguyệt Hà."

Ôn Liễu Niên ngửa đầu uống một hơi cạn sạch.

Triệu Việt: ...

Ôn Liễu Niên buông chén rượu nói, "Có thể ngửi được mùi hoa cũng không tệ."

Triệu Việt cười lắc đầu, lại giúp hấn rót một ly.

Vò rượu không tính lớn, không lâu sau đã vơi hơn một nửa, Ôn Liễu Niên nằm gục người trên bàn, rõ ràng có chút men say.

Triệu Việt ôm hấn lên, vốn dĩ muốn đưa hấn về phòng, đi tới cửa lại dừng bước.

Giống như lời Lục Truy nói, có một số việc nếu bản thân không chủ động, chỉ sợ sẽ chờ cả một đời.

Chần chừ cúi đầu liếc nhìn người trong ngực, chỉ thấy hai gò má hấn phỉm hồng, mày nhợt nhạt nhú cùng một chỗ, hấn là ngày thường chưa bao giờ có qua bộ dáng này.

Uống say... Hấn là rất khó chịu đi, để hấn một mình như vậy, tựa hồ cũng không tốt.

Sau khi nghĩ rõ ràng điểm này, Triệu Việt ôm người xoay người, đặt hấn ở trên giường mình, lại gọi nước ấm đến.

Ôn Liễu Niên tuy nói không hiểu rượu, bất quá phẩm rượu ngược lại là rất tốt, uống say cũng không nháo, ngày thường trên mặt trắng trắng mềm mềm nay lại có chút ửng đỏ, miệng thường thường sẽ than thở một hai câu, nhưng cũng nghe không rõ rốt cục là đang nói cái gì.

Triệu Việt đầu tiên là đỡ hẩn uống trà nóng súc miệng, sau đó tay chân lại rón rén cởi giày cùng ngoại bào, dùng khăn ẩm lau mặt cho hẩn, rồi mới kéo chăn qua đắp cho hẩn, còn mình thì sau khi dùng nước ấm rửa mặt xong, liền dựa vào ở bên giường giúp hẩn xoa ấn huyết thái dương, nghĩ sáng mai có thể thoải mái hơn một chút.

Ôn Liễu Niên mơ mơ màng màng mở to mắt.

"Ngủ đi." Triệu Việt nhẹ giọng nói, "Ngày mai sẽ không đau đầu nữa."

Ôn Liễu Niên nghẹn giọng nói, "Lạnh."

Triệu Việt dừng tay một chút, rồi sau đó liền ôm hẩn vào trong lòng.

Ôn Liễu Niên một lần nữa nhắm mắt lại, rất nhanh liền thiếp đi.

Triệu Việt trong lòng mềm mại một mảnh, cúi đầu hôn lên tóc hẩn, sợ sẽ đem người bồng tỉnh.

Sáng sớm ngày hôm sau, ánh mặt trời rơi trên song cửa sổ, Ôn Liễu Niên bọc người trong chăn, còn đang mơ màng ngủ say.

Biết hẩn ngày thường chưa uống rượu qua, Triệu Việt cũng không đánh thức, sau khi dịch lại góc chăn thì tự mình xuống giường trước, rửa mặt xong đi ra ngoài, liền thấy Lục Truy đang ở trong viện uống trà.

"Sớm." Triệu Việt xoay người đóng cửa phòng.

"Sớm." Lục Truy rất có thâm ý nhìn hẩn.

Triệu Việt có chút không được tự nhiên, ngồi đối diện hẩn tự rót một tách trà.

Lục Truy nói, "Có muốn chuẩn bị một bát mì trứng không?" Phong tục thành Thương Mang, mới lấy vợ về viên phòng ngày đầu tiên, phu thê hai

người phải cùng nhau ăn một bát mì có hai trứng, tỏ vẻ bên nhau trọn đời.

Triệu Việt sắc mặt thoáng cứng ngắc, nói, "Tối hôm qua chỉ uống rượu mà thôi."

Lục Truy xoa tay nói, "Đại đường gia không cần giải thích chuyện này, nguyên nhân không quan trọng, quá trình cũng không quan trọng." Chỉ cần đạt được mục đích cuối cùng là được, huống hồ sau khi say rượu loạn tính, nghe qua cũng có chút ý vị không kiềm chế được của người trong giang hồ, rất là tiêu sái.

Triệu Việt lại nói, "Cũng không phát sinh chuyện còn lại."

Lục Truy nhất thời rất kinh ngạc, "Có uống rượu không?"

Triệu Việt nói, "Có."

Lục Truy nói, "Sau đó thì không làm gì cả?"

Triệu Việt nói, "Đúng vậy."

Lục Truy: ...

Có phải là nam nhân không...

Triệu Việt cố nén xúc động muốn đánh hấn.

Lục Truy tận tình khuyên bảo, "Loại chuyện này, người cũng không thể để đại nhân chủ động." Còn có thể có chút bộ dáng thổ phỉ hay không.

Triệu Việt nói, "Ta không muốn lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn mà giở trò."

"Này mà tính lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn mà giở trò cái gì !" Lục Truy quả thật rất muốn gỡ đầu hấn ra nhìn, xem bên trong rốt cục là chứa

cái gì !

Triệu Việt trầm mặc.

Lục Truy tận tình khuyên bảo nói, "Nếu không phải người trì độn, thì đại nhân cũng không đến mức phải tự mình mang rượu chạy vào trong phòng."

Triệu Việt nhú mày, "Có ý gì?"

"Chuyện này còn phải hỏi sao?" Lục Truy nói, "Từ lúc xuống núi Thương Mang đến giờ, đừng nói là đại nhân, ngay cả ta nhìn cũng nháo tâm." Tốc độ chậm chạp như vậy, cũng thật sự rất mất mặt.

Triệu Việt: ...

Một sách chê mình chậm?

"Sớm a." Ôn Liễu Niên lười biếng duỗi thắt lưng bước ra ngoài, "Di, nhị đương gia cũng ở đây sao?"

"Đại nhân sớm." Lục Truy đứng lên, "Đúng lúc, đại đương gia có lời muốn nói."

Triệu Việt bất động thanh sắc đá hấn một cước.

Lục Truy nói, "Ta đi tìm Thượng bảo chủ trước."

Ôn Liễu Niên gật đầu, "Nhị đương gia đi thông thả."

Đợi sau khi Lục Truy rời đi, tiểu viện một lần nữa an tĩnh lại, Triệu Việt đứng ở bên bàn đá nhìn thẳng hấn.

Ôn Liễu Niên hỏi, "Bộ ta rửa mặt không sạch sao?"

"A?" Triệu Việt hồi thần, "Không có."

"Vậy vì sao đại dương gia cứ nhìn chăm chăm vào ta?" Ôn Liễu Niên vô tội nói.

Triệu Việt tâm treo ngược nói, "Xinh đẹp."

Ôn Liễu Niên: ...

Triệu Việt nói, "Ta -- "

Ôn Liễu Niên nhìn hẩn.

Triệu Việt hít sâu một hơi, cảm thấy... Nói không nên lời.

Ôn Liễu Niên nói, "Đại dương gia nếu là không nói, vậy ta muốn trở về phủ... Ngô."

Triệu Việt đi nhanh tiến lên, hai tay ôm trụ hai má của hẩn cúi đầu hôn xuống.

Nếu không nói nên lời, vậy thì dùng hành động sẽ nhanh hơn.

Cánh môi mềm mại, cùng tư vị trong mộng quả thật giống nhau.

Triệu Việt vòng tay qua thắt lưng hẩn, nụ hôn trên môi càng phát ra triền miên.

Ôn Liễu Niên nhẹ nhàng nhắm mắt lại, lông mi dưới ánh mặt trời hơi run rẩy.

Trong viện một mảnh yên tĩnh, ngay cả tiếng lá khô bay xuống cũng rất rõ ràng. Một lúc lâu sau, Triệu Việt lưu luyến không rời buông người trong lòng ra, cúi đầu nhìn hẩn.

Ôn Liễu Niên mở to mắt, vẻ mặt so với lúc trước, thì càng thêm vài phần mỉa mai.

Triệu Việt như bị mê hoặc, lại để sát vào liếm liếm.

Ôn Liễu Niên bật cười thành tiếng.

Triệu Việt dùng ngón cái nhẹ nhàng cọ qua hai má hăn, rồi sau đó liền gắt gao ôm người vào trong lòng, một chút cũng không muốn buông ra.

Ôn Liễu Niên nói, "Ta muốn về phủ nha."

Triệu Việt lưu luyến không rời buông tay.

Ôn Liễu Niên nói, "Muốn đi cùng không?"

Triệu Việt gật đầu, "Tất nhiên."

Hai người tay trong tay bước ra ngoài. Bên ngoài tiểu viện, ám vệ đang nhiệt tình bắt chuyện với Lục Truy, tỏ vẻ 'Chúng ta căn bản là không có nhìn lén', bên cạnh là Thượng Vân Trạch cùng Mộc Thanh Sơn, còn có Triệu Ngũ. Lúc sáng đi ra ngoài mua sủi cáo cho Hoa Đường, sau khi trở về liền thấy một đám người đang vịn khe cửa nhìn vào bên trong, thì mới tiến lên dò hỏi đến tột cùng.

Triệu Việt: ...

Ôn Liễu Niên kéo tay hăn, bình tĩnh đi ngang qua đám người.

Lục Truy trong lòng cảm khái, nhìn tư thế này, Triệu Mộ nhai không phải là nên chuẩn bị sính lễ, mà là của hồi môn a...

Trong thư phòng, đệ tử Đẳng Vân Bảo phụ trách theo dõi vừa mới gấp rút trở về, đang chờ Ôn Liễu Niên.

"Xảy ra chuyện gì?" Thấy vẻ mặt hăn hơi bối rối, người còn lại cũng không dám qua loa.

"Vương Đại Quý chết rồi." Đệ tử trả lời.

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người tại hiện trường kinh ngạc một chút, hôm qua còn tốt mà, còn ở thiện đường ăn bún chua cay, hôm nay liền mất mạng?

"Nói rõ ràng, rốt cục là thế nào." Thượng Vân Trạch khẽ nhíu mày.

"Bảo chủ thứ tội, là thuộc hạ giám sát không tốt." Đệ tử nói, "Hôm qua sau khi Vương Đại Quý từ thiện đường trở về, thì vẫn đóng cửa không ra, thuộc hạ không nghĩ tới hẳn sẽ xảy ra chuyện, vì thế vẫn thủ ở ngoài phòng. Sáng nay mắt thấy trời sáng, nhưng vẫn còn chưa thấy hẳn ra ngoài đống củi, vì thế liền xốc mái ngói lên nhìn thoáng qua, lại phát hiện hẳn nằm trên đất ngẩng mặt lên trời, sớm đã mất mạng."

"Mang vài người qua đó trước đi, bao vây xung quanh tòa nhà lại." Ôn Liễu Niên nói, "Mang người khám nghiệm tử thi qua đó luôn, Tả hộ pháp đang có thai, việc này không cần làm phiền đến nàng."

"Vâng." Âm vệ gạt đầu lĩnh mệnh, xoay người rời khỏi thư phòng.

"Tối qua có ai ra vào chỗ Vương Đại Quý không?" Ôn Liễu Niên hỏi.

"Không có." Đệ tử lắc đầu, "Ba huynh đệ chúng ta vẫn ngồi thủ, một chút cũng không lơ lửng. Trong khoảng thời gian Vương Đại Quý về nhà cho đến khi mất mạng, trừ phi trong phòng có ám đạo, bằng không vẫn chưa gặp qua bất cứ người nào khác."

"Vậy có gì khác thường không?" Ôn Liễu Niên lại hỏi.

"Cũng không có." Đệ tử nói, "Vương đại Quý tựa hồ là người rất quái gở, khi về nhà gặp được hàng xóm trước cửa, cư nhiên cũng không chào hỏi một tiếng."

"Mặc kệ là tự sát hay là ngộ sát, chỉ bằng điểm hãn có liên hệ với Hồ Đầu bang này, e là có thể buộc tội được rồi." Ôn Liễu Niên nói, "Đi thôi, chúng ta đến nhà Vương Đại Quý xem thử."

Triệu Việt nói, "Ta cũng đi."

Ôn Liễu Niên dặn dò, "Đừng quấy rầy đến dân chúng còn lại." Chung quy tra án cũng không thể so với đùa giỡn, ở trong thiện đường cùng nhau ăn bún chua cay là có thể, nhưng lần này là liên lụy tới mạng người, vẫn là động tĩnh càng nhỏ càng tốt.

"Ta biết rồi." Triệu Việt cầm lấy Tế Nguyệt đao, "Ta đến nhà Vương Đại Quý chờ người."

Ôn Liễu Niên gật đầu, sau khi thay một bộ y phục khác, thì cũng mang theo nha dịch một đường đến chỗ ở Vương Đại Quý.

Tuy không nói rõ rốt cục xảy ra chuyện gì, bất quá nhìn thấy một đồng quan binh đột nhiên vây xung quanh tòa nhà, thậm chí còn có người khám nghiệm tử thi, dân chúng ít nhiều gì cũng là có thể đoán được chút trạng huống bên trong. Thành Thương Mang vốn đã nhỏ, tin tức truyền đi thì càng nhanh, đợi đến khi Ôn Liễu Niên đuổi tới, bên ngoài đã vây quanh không ít người.

"Đại nhân." Thấy hãn đến, dân chúng lập tức chào hỏi.

Bên cạnh có hai hộ gia đình, là hàng xóm của Vương Đại Quý, Ôn Liễu Niên nói, "Đêm qua có trạng huống gì khác thường không?"

"Hồi đại nhân, cái gì cũng không có." Có nam tử nói, "Hôm qua lúc ta về nhà, còn gặp được hãn ở cửa, vẫn giống như bình thường ngay cả chào hỏi cũng không có, liền đi thẳng vào trong nhà."

Cũng không chênh lệch mấy so lời đệ tử Đăng Vân bảo nói, Ôn Liễu Niên đẩy cửa viện ra, dẫn người đi vào.

Triệu Việt đã đuổi tới trước hăn một bước, đang ở trong nhà nhìn nhìn bốn phía.

Vương Đại Quý vẫn như trước nằm trên mặt đất, vẫn không động đậy, bên cạnh là người khám nghiệm tử thi cùng nha dịch, đang kiểm tra tình hình xung quanh.

Cách thi thể không xa là bàn ăn, phía trên đặt một chén cháo loãng cùng nửa chén thịt khô, trên mặt đất còn có mảnh vỡ của vò rượu. Sát vách phòng ngủ giường hơi lộn xộn, hiển nhiên là lúc sáng dậy còn chưa dọn dẹp, ngăn tủ bị mở ra, bên trong cũng bị lục đến loạn thất bát tao.

Ôn Liễu Niên lại bước vào phòng bếp.

Triệu Việt nói, "Không có thứ gì bị hạ độc."

Trong vại còn đầy gạo, vài bó rau xanh bị ném lung tung ở góc tường, trên xà nhà treo cá cùng thịt gà được hong khô, trong thùng còn nuôi hai ba con cá sống.

Ôn Liễu Niên sờ sờ cảm nói, "Ngược lại là rất biết tính toán sinh hoạt."

Triệu Việt nói, "Có phát hiện gì không?"

"Không giống như là tự sát." Ôn Liễu Niên nói, "Hôm qua khi nhìn thấy hăn ở thiện đường, cũng không thấy có gì khác thường, thậm chí ngay cả một tia sơ hở cảm xúc cũng không có, không giống như là bộ dáng người muốn tìm đường chết."

Triệu Việt gật đầu, cùng hăn rời khỏi phòng bếp.

"Huống hồ nhìn tình trạng phòng bếp, hăn hăn là muốn hảo hảo sinh hoạt, bằng không cũng sẽ không mua nhiều thức ăn như vậy." Ôn Liễu Niên nói, "Lui một vụn bước mà nói, cho dù hăn thật sự muốn tự sát, mua nhiều nguyên liệu nấu ăn như vậy chắc là muốn ăn no rồi lên đường, quả quyết không có đạo lý như vậy."

Triệu Việt nói, "Vụn nhất mua xong, lại không muốn ăn thì sao?"

Ôn Liễu Niên lắc đầu, "Trên bàn, cháo cùng thịt khô đều bị ăn hơn một nửa, không giống như là người không có khẩu vị."

"Đại nhân." Khi hai người đang nói chuyện, ám vệ lại đây nói, "Vương Đại Quý hăn là trúng cổ."

"Lại là cổ độc?" Triệu Việt nhíu mày.

Ôn Liễu Niên nói, "Làm thế nào thấy được?"

Ám vệ nói, "Vừa rồi lúc khám nghiệm tử thi, muốn mang thi thể về phủ nha, khi di chuyển lại cảm thấy có chút không đúng, không giống như là thể trạng của nam tử trưởng thành, cởi bỏ y phục mới phát hiện thân thể đã sớm cháy đen, giống y như đúc thi thể xuất hiện ở Ngũ Ngưu thôn vài ngày trước."

Triệu Việt lắc đầu, "Đại khái là thấy hăn đã không còn giá trị lợi dụng, lại bị quan phủ phát hiện, sẽ có nguy hiểm, cho nên liền hạ thủ vi cường."

"Là ta sơ sót." Ôn Liễu Niên trong lòng thở dài, vốn nên mang hăn về phủ nha hỏi sớm một chút mới đúng.

"Cũng không cần phải tự trách." Triệu Việt nói, "Hôm qua cũng không có người ra vào toà nhà này, cho dù biết là cổ độc nhưng cũng đã sớm ăn sâu vào cơ thể Vương Đại Quý, phát tác cũng là chuyện sớm muộn."

"Đi thăm dò xem trong nhà có ám đạo không." Ôn Liễu Niên nói, "Cần thận một chút."

Triệu Việt gật đầu, "Giao cho ta là được."

Dùng vải trắng bọc thân thể Vương Đại Quý lại, nha dịch một đường nâng ra khỏi tiểu viện, sau khi dân chúng nhìn thấy đều thốn thức, tuy nói bình thường cũng chưa giao tế qua, nhưng đang êm đẹp đột nhiên liền bị mất mạng, dù thế nào cũng sẽ có chút thương tâm. Có dân chúng lớn gan nhìn thấy Ôn Liễu Niên bước ra, kẻ sát hỏi, "Đại nhân, rốt cục là xảy ra chuyện gì?"

"Hắn là vì bệnh chết bất đắc kỳ tử." Ôn Liễu Niên nói, "Cụ thể thế nào, phải đợi nghiệm thi xong mới biết được."

Dân chúng trong lòng thở dài, cũng tội nghiệp hẳn không nhà không cửa, vì thế tự động quyên góp chút ngân lượng chuẩn bị lo liệu tang sự.

Trong phủ nha, Hoa Đường đang ăn sơn trà, sau khi thấy Triệu Ngũ trở về liền đứng lên hỏi, "Có phải xảy ra chuyện gì rồi không?"

"Trong thành có người chết." Triệu Ngũ ngồi đối diện nàng, "Đại nhân hoài nghi có liên quan đến Hồ Đầu bang."

"Sao cũng không ai báo cho ta biết." Hoa Đường đặt vật trong tay xuống, "Ta đi xem thử."

"Có nhiều người ở đây như vậy, thiếu người cũng không sao." Triệu Ngũ kéo người ngồi lại trên ghế, "Đại nhân nói qua, việc này không cho phép người nhúng tay."

Hoa Đường buồn cười, "Vậy chẳng lẽ bây giờ ta cái gì cũng không làm, chỉ ngồi ở đây phơi nắng?"

Triệu Ngũ nói, "Tóm lại là không cho phép đi, vạn nhất trong bụng thật sự là con gái thì sao, còn chưa ra đời thì mỗi ngày cùng người ngắm thi thể, tương lai lớn lên sao có thể gả cho người khác."

Hoa Đường: ...

Người suy nghĩ thật là sâu xa.

"Nếu có chỗ gì đó cần người giúp đỡ, tất nhiên sẽ tìm người." Triệu Ngũ nói, "Hiện tại không ai tìm người, nói rõ là người còn lại có thể xử lý, cũng không cần bận tâm."

Hoa Đường chống quai hàm thờ dài, tiếp tục một thân một mình ăn sơn trà.

Trong lòng biết nàng sợ nhàm chán, Triệu Ngũ tất nhiên cũng sốt ruột, thầm nghĩ mau chóng xử lý cho xong chuyện này, cũng có thể mang nàng trở về Truy Ảnh cung sớm một chút để dưỡng thai. Chỉ là Hồ Đầu bang vẫn còn chui đầu rút cổ không chịu ra, cường công lại công không vào, nghĩ đến khó tránh khỏi nén giận vạn phần.

"Triệu thiếu hiệp." Ôn Liễu Niên đang ở trong thư phòng sửa sang lại hồ sơ, sau khi thấy hần tiến vào nói, "Tìm ta có việc?"

Triệu Ngũ nói, "Đại đương gia đâu?"

Ôn Liễu Niên nói, "Còn đang khám nghiệm tử thi."

Triệu Ngũ nói, "Đêm nay ta muốn đến Hồ Đầu bang một chuyến."

"Lại đi?" Ôn Liễu Niên nói, "Thế nhưng Triệu thiếu hiệp có kế hoạch gì không?"

Triệu Ngũ nói, "Nhìn trạng huống, có lẽ sẽ có phát hiện mới."

"Đó chính là còn chưa có kế hoạch." Ôn Liễu Niên nói, "Lần lượt đi thử vận may cũng không phải biện pháp, không bằng đêm nay họp lại cùng một chỗ, mọi người cùng nhau thương nghị đối sách."

"Cũng được." Triệu Ngũ gật đầu, "Đại nhân có ý tưởng gì không?"

"Có, xem như là đại dương gia đề suất." Ôn Liễu Niên nói, "Buổi tối chờ sau khi mọi người tụ tập đủ, lại thương nghị xem có thử được hay không."

Trong thành có người chết bất đắc kỳ tử, tuy nói không có liên quan đến nhà mình, nhưng tóm lại cũng không phải chuyện tốt. Lúc hoàng hôn, trước tòa nhà Vương Đại Quý treo màn cùng hoa trắng, nhìn qua càng khiến cảm xúc người ta âm trầm.

Lục Truy thở dài, "Nếu dân chúng biết nguyên nhân cái chết của Vương Đại Quý, chỉ sợ không khí sẽ càng âm trầm hơn."

Thượng Vân Trạch nói, "Cho nên đại nhân mới sốt ruột tìm mọi người thương nghị đối sách."

"Đi thôi, trở về." Lục Truy gấp quạt giấy lại, "Hi vọng lần này có thể tìm được biện pháp, một lưới bắt hết đám yêu nhân kia, cũng hảo để núi Thương Mang được an bình."

Trong thư phòng, Ôn Liễu Niên đang ngồi cạnh bàn xem hồ sơ, vẻ mặt như là có suy nghĩ.

Triệu Việt tựa vào bên cạnh hắn, hơi nhú mày. Bận rộn cả ngày cũng không thấy hắn ăn gì, cơm chiều chỉ là uống hai muống canh liền đến thư phòng, tuy nói trong lòng có chuyện đè nén, nhưng không ăn cơm cũng không phải biện pháp.

Ôn Liễu Niên thở dài nói, "Suy nghĩ cả một ngày, rốt cục vì sao phải cấu kết với Hồ Đầu bang."

"Trên đời này suy nghĩ của mỗi người đều không giống nhau." Triệu Việt nói, "Mà một khi đã lựa chọn, thì phải trả giá tương ứng với nó, cũng không xem là ngạc nhiên."

Ôn Liễu Niên khép hồ sơ lại, đưa tay xoa xoa huyết thái dương.

"Có muốn ăn chút gì không?" Triệu Việt hỏi, "Không thì nửa đêm sẽ đói."

Ôn Liễu Niên nói, "Không có khẩu vị."

Triệu Việt từ trong ngực lấy ra một bao kẹo đậu phộng, mở ra đút cho hắn một viên.

Ôn Liễu Niên ăn vài viên, phòng miệng hỏi, "Lại là cho Hắc Phong sao?"

Triệu Việt cười cười, "Cho người."

Ôn Liễu Niên nói, "Lần sau phải mua thêm kẹo mè."

Triệu Việt đưa tay phủi chút vụn đường trên mặt hắn xuống, "Được."

"Đại nhân... Khụ !" Lục Truy vừa mới đẩy cửa tiến vào, liền thấy hai người đang ngồi đối diện nhau dưới ánh đèn liếc mắt đưa tình, vì thế chủ động dừng bước.

Người phía sau dừng không kịp, lập tức đụng vào người hắn, che mũi kêu ngao ngao.

Lục Truy vô cùng bình tĩnh, "Chúng ta tới nghị sự."

Triệu đại đương gia hiển nhiên tâm tình rất không tốt.

Lục nhị đương gia trong lòng rất là bi thương.

Lần sau lại có loại sự tình này, chính mình nhất định phải đi phía sau mọi người.

THỔ PHỈ CÔNG LỰC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 72: Dáng Người Không Tồi!!!

Trong thư phòng đèn rất sáng, Ôn Liễu Niên hỏi, "Kết quả khám nghiệm tử thi thế nào?"

"Thật sự là trúng một loại cổ độc giống với thi thể ở Ngũ Ngư thôn." Lục Truy nói, "Còn nữa, trong nhà Vương Đại Quý cũng không có bất kỳ ám đạo nào, hẳn là trong cơ thể đã sớm bị hạ cổ, hôm qua đột nhiên phát tác mà mất mạng."

"Vương Đại Quý đại khái cũng sẽ không ngờ tới, chính mình lại bị diệt khẩu như vậy." Triệu Ngũ nói, "Trong nhà tìm được không ít bạc, hẳn là thù lao lấy được từ chỗ Hồ Đầu bang, có thể có vài trăm lượng."

Ôn Liễu Niên sờ sờ cằm nói, "Số lượng không ít." Ánh mắt giống như đang dự tính tai mắt trong thành không chỉ có một người, mấy trăm lượng bạc không tính là nhỏ, Vương Đại Quý nhìn qua cũng không phải là quân cờ quan trọng, còn có thể lấy được thù lao nhiều như vậy, có thể thấy được Hồ Đầu bang còn là có chút của cải.

"Ta có một ý tưởng." Lục Truy nói.

Ôn Liễu Niên gật đầu, "Nói nghe thử xem."

Lục Truy nói, "Cũng không cần tiếp tục giúp Vương Đại Quý giấu diếm nguyên nhân cái chết, đơn giản đem tình hình thực tế báo cho dân chúng biết, bất quá ngược lại là không cần nhắc đến cổ trùng, cho dù hẳn là tai mắt Hồ Đầu bang, lần này bỏ mình là vì có ý đồ hạ cổ hại đại nhân nhưng không thận trọng bị thất thủ, đối Hồ Đầu bang mà nói đã không còn giá trị

lợi dụng, cho nên mới ngộ hại bỏ mình. Kể từ đó, trong lòng dân chúng không có quý nhiều nhất cũng chỉ là cảm thấy có chút khủng hoảng, nhưng đối với tai mắt khác mà nói, chỉ sợ sẽ bắt đầu suy nghĩ, rốt cục có nên tiếp tục hợp tác hay không."

Ôn Liễu Niên nói, "Giống với suy nghĩ của bản quan."

Ám vệ ở trong lòng chặc chặc, nhị đương gia như vậy là không được rồi, cư nhiên ở trước mặt đại đương gia mà dám tâm hữu linh tê với đại nhân.

Không biết là có bị sung quân đi chùi nhà xí hay không, ở phương diện này kinh nghiệm của chúng ta rất là phong phú, hoàn toàn có thể tiến hành chỉ dạy miễn phí.

"Bất quá chỉ như vậy cũng không đủ." Ôn Liễu Niên gõ gõ bàn, "Dựa theo tác phong sợ đầu sợ đuôi của Hồ Đầu bang, chỉ sợ cho dù tất cả tai mắt bên trong thành chủ động đến quan phủ khai báo, bọn họ vẫn sẽ như cũ trốn ở trong núi đóng cửa không ra."

"Dùng ta để dụ bọn họ xuất hiện." Triệu Việt nói.

"Đại đương gia có ý tưởng gì?" Lục Truy hỏi.

"Hồ Đầu bang tựa hồ cảm thấy hứng thú với thân thể của ta." Triệu Việt nói, "Hơn nữa ngày đó nghe bọn hản nói, phía sau hản là có liên quan đến một bí mật rất lớn."

"Nhưng chúng ta lại không biết đối phương rốt cục là muốn cái gì." Ôn Liễu Niên nói, "Phải làm thế nào mới có thể đem người dụ ra?"

Triệu Việt nói, "Không biết cũng có thể giả vờ biết."

Ôn Liễu Niên đáy mắt có chút khó hiểu.

"Nếu Mục gia trang cùng Hồ Đầu bang đều đang điều tra thân thế của ta, như vậy nếu có một đám người thứ ba chạy ra có cùng mục đích với bọn họ, cũng không kỳ quái." Triệu Việt nói, "Nếu Hồ Đầu bang nghe được tin tức này, chỉ sợ ít nhiều gì cũng sẽ ngồi không yên."

"Ta hiểu rồi." Ôn Liễu Niên gật đầu.

Lục Truy nói, "Ý của đại đương gia, là tìm người giả trang thành đám người thứ ba?"

Triệu Việt nói, "Chính là như thế."

"Coi như là một biện pháp." Triệu Ngũ nói, "Đến lúc đó ở trong thành thả ra lời đồn, nói đại đương gia kỳ thật có lai lịch rất lớn, chỉ e không đến nửa ngày, thì sẽ truyền vào trong núi Thương Mang." Chung quy đây chính là Triệu công tử a, dân chúng không muốn hứng thú cũng khó.

Ôn Liễu Niên đối với chuyện này cũng không có ý kiến, trên thực tế chỉ cần Triệu Việt không một mình đi mạo hiểm, những kế còn lại ngược lại là hoàn toàn có thể thử một lần.

Mọi người tiếp tục thương nghị hơn một canh giờ, mới đem tất cả mọi chuyện tiến hành theo kế hoạch, thời gian đã đến nửa đêm, mọi người cũng giải tán trở về nghỉ ngơi.

Lục Truy vừa ra đến trước cửa, im lặng không lên tiếng đập Triệu Việt một cái.

Đêm nay ở lại phủ nha, đừng có mà mất mặt xấu hổ chạy về.

Triệu đại đương gia: ...

Ôn Liễu Niên dọn dẹp bàn xong, ngẩng đầu liền thấy Triệu Việt còn đứng ở trước bàn nhìn mình, vì thế nói, "Không trở về nghỉ ngơi sao?"

Triệu Việt nói, "Đưa người trở về phòng."

"Cũng được." Ôn Liễu Niên cười cười, lười biếng duỗi eo đi ra.

Triệu Việt rất tự nhiên mà nắm tay hắn, cảm thấy xúc cảm có chút lạnh, vì thế khẽ nhíu mày, "Lạnh sao?"

"Cũng không phải, có lẽ là do ngồi lâu." Ôn Liễu Niên nói, "Qua một lúc thì sẽ không sao."

Triệu Việt trầm nghĩ, quả nhiên là một sách, cho dù trên người có chút thịt, nhưng thân thể cũng là không cường kiện.

Thế nhưng vừa nghĩ đến 'Trên người có chút thịt', Triệu đại đương gia lại không thể tránh khỏi liên tưởng đến thắt lưng mềm mại kia, còn có cái lưng trắng nõn, bả vai trơn bóng -- Ngày đó lúc hắn tắm rửa, đứng trên đũa lưng về phía mình.

"Người đang nghĩ gì vậy?" Ôn Liễu Niên nhìn hắn.

Triệu Việt hồi thần, nói, "Suy nghĩ Hồ Đầu bang."

"Hiện tại đừng suy nghĩ nữa." Ôn Liễu Niên nói, "Sáng mai lại nói."

Triệu Việt có chút không được tự nhiên nói, "Được."

Ôn Liễu Niên nắm tay hắn, một đường trở về phòng ngủ mới buông ra.

Hạ nhân nhanh chóng mang nước ấm đến, còn có một thùng tắm cực lớn, cũng không biết là tìm được ở đâu, nhìn sơ ba người tắm cũng dư dả, nội hàm(*) thật sự là không cần quá rõ ràng.

(*)Nội hàm: ý chỉ người có đầu óc suy nghĩ sâu xa, có khả năng sáng tạo.

Triệu Việt: ...

Ôn Liễu Niên hỏi, "Đại đương gia muốn trở về sao?"

Triệu Việt nói, "Nhìn người ngủ rồi lại về."

"Được." Ôn Liễu Niên cúi đầu cởi đai lưng ra, hiển nhiên là chuẩn bị tắm rửa.

Triệu Việt tim đập hơi nhanh.

Ôn Liễu Niên rất nhanh liền cởi sạch chỉ chừa lại một cái quần lót, thật cẩn thận đạp lên ghế đầu bước vào trong thùng tắm.

Giống với lúc trước, giây lát sau quần lót ướt sũng liền bị vắt bên rìa thùng tắm.

Nước hơi nóng, cả người cũng thuận tiện bị nhiễm lên một tầng ửng hồng, Ôn Liễu Niên thỏa mãn thở ra một hơi, ở dưới nước gãi chân.

Triệu Việt ngồi ở bên cạnh hẩn.

Ôn Liễu Niên cười tủm tỉm nhìn hẩn, "Có thể bóp vai cho ta không?"

Triệu Việt nói, "Được."

Ôn Liễu Niên xoay người đưa lưng về phía hẩn.

Triệu Việt xắn tay áo, hai tay nhẹ nhàng nắm bả vai trơn bóng kia.

Chưa từng làm qua công việc nặng nhọc, da thịt tất nhiên là vô cùng mịn màng, lại không tính là gầy, bóp một cái thì càng khiến cho người ta nghiện.

Triệu đại đương gia cảm thấy chính mình có chút nghiện.

Ôn Liễu Niên nhắm mắt lại, thoải mái đến sắp ngủ gật.

Không biết qua bao lâu, động tác trên vai đột nhiên dừng lại, rồi sau đó liền có một nụ hôn nóng ướt dừng ở cổ.

Ôn Liễu Niên lông mi nhẹ nhàng run rẩy một chút, nhưng vẫn chưa xoay người lại.

Triệu Việt ôm chặt hẳn từ phía sau, môi một đường từ gáy chuyển đến đầu vai, hô hấp cũng càng phát ra nóng bỏng.

Ngoài phòng mưa phùn bay lất phất, rất an tĩnh.

Ôn Liễu Niên vừa nghĩ có nên nói vài câu hay không, cả người liền bị ôm từ trong nước ra.

Trên giường tùy ý đặt một tấm thảm lớn, Triệu Việt đem người ướt sũng đặt ở phía trên, cúi đầu hôn xuống lần nữa.

Ôn Liễu Niên nắm chặt bàn tay càng lúc càng làm càn của hắn.

Triệu Việt đè ở trên người, đáy mắt có chút lực xao động.

Ôn Liễu Niên nói, "Hiện tại không được."

Triệu Việt thanh âm có chút khàn khàn, "Phải đợi tới khi nào?"

Ôn Liễu Niên quay đầu nhìn vách tường.

Loại chuyện này phải nói thế nào?

"Ta chờ." Triệu Việt hôn lên trán hắn.

Ôn Liễu Niên nói, "Vạn nhất phải chờ thật lâu thì sao?"

"Bao lâu ta cũng chờ." Triệu Việt nắm tay hắn, độ ấm trên lòng bàn tay nóng bỏng.

Ôn Liễu Niên nói, "Nga."

Triệu Việt kéo đệm trải giường qua, bao lấy thân thể xích lửa của hắn, xoay người xuống giường đi lấy một bộ lý y mới đến.

Ôn Liễu Niên buông màn, đổi xong y phục ló đầu ra, "Còn chưa súc miệng."

Triệu Việt cầm muối cùng nước sạch lại đây, trên cánh tay còn vắt một cái khăn mặt.

Nếu là để cho Lục Truy nhìn thấy, phỏng chừng sẽ tiếp tục cân nhắc chuyện đổi một vị đại ca khác.

Nơi nào còn có nửa phần bộ dáng Đại đương gia Triều Mộ nhai, tiểu nhị ở khách điểm đầu đường tư thế cũng không tiêu chuẩn bằng người.

Sau khi súc miệng xong, Ôn Liễu Niên tiến vào ố chặn nhìn hắn.

Triệu Việt nói, "Ta có thể ở lại không?"

Ôn Liễu Niên nói, "Không thể."

Triệu Việt đứng bất động.

Ôn Liễu Niên lại nói, "Nếu là có thể xoa bóp nói -- "

Triệu Việt nói, "Tất nhiên có thể." Đừng nói là xoa bóp một đêm, thậm chí cả đời cũng không thành vấn đề.

Ôn Liễu Niên xê dịch vào bên trong một chút.

Triệu Việt dùng nước ấm còn thừa rửa mặt, rồi cũng cởi áo nằm ở bên cạnh hắn.

Ít nhiều gì cũng coi như là về sau có thể ở cùng một chỗ, Triệu đại đương gia cảm thấy chính mình có chút không nở ngủ.

Ôn Liễu Niên lui ở trong lòng hăn, cảm thấy rất là thoải mái.

Triệu Việt vòng tay vỗ nhẹ lên lưng hăn, "Có từng đến qua Tây Nam Miêu Cương chưa?"

Ôn Liễu Niên lắc đầu, "Chưa."

"Tương lai có thể cùng nhau trở về." Triệu Việt nói, "Phong cảnh ở đó rất đẹp."

"Được." Ôn Liễu Niên ôm cổ hăn, "Chúng ta cũng có thể cùng nhau trở về Giang Nam."

"Lúc trước khi hành tẩu trong giang hồ, từng đến qua quê nhà của người." Triệu Việt nói, "Chỉ là lúc ấy không để ý, bên trong thành có một hộ Ôn phủ." Bằng không cũng có thể sớm ngày trông thấy nhạc phụ nhạc mẫu.

"Tương lai còn có cơ hội." Ôn Liễu Niên tựa vào trước ngực hăn.

"Còn có Chu lão tiên bối ở Khổng Tước môn." Triệu Việt nói, "Nếu Lục Truy không nói, ta cũng không biết, thì ra hăn là nghĩa phụ của người."

Ôn Liễu Niên nói, "Hiện tại biết cũng không muộn."

Triệu Việt nói, "Phải mang người từ bên người bọn họ đi, đại khái cũng không phải là chuyện dễ dàng."

Ôn Liễu Niên cười hì hì nhìn hăn, "Sợ?"

Triệu Việt nắm tay hăn, để vào bên miệng hôn một cái, "Khó khăn hơn cũng không sao."

"Chỉ là có chút đau đầu, bất quá cũng không có chuyện gì." Ôn Liễu Niên nói, "Huống hồ bắt đầu từ lúc ta hiểu chuyện, thì không ai có thể quản được ta."

Triệu Việt buồn cười, "Này thì ta tin." Bộ dạng nhu thuận vui vẻ, lại cực kì thông minh, cũng rất khó không khiến cho trường bối thích.

"Cha mẹ ta còn dễ nói." Ôn Liễu Niên nói, "Chỉ là nếu nghĩa phụ biết, sợ là muốn đánh người."

Triệu Việt nói, "Nếu là đánh một trận thì có thể mang người về nhà, coi như mua bán lời."

Ôn Liễu Niên nói, "Vậy thì không được, người phải đánh nhau với hãn."

Triệu Việt: ...

Xác định?

"Nghĩa phụ là cái dạng người, người né tránh hãn, hãn ngược lại là mất hứng." Ôn Liễu Niên nói, "Tương lai ở chung lâu thì sẽ biết."

Triệu Việt cũng là có chút do dự, nghĩa phụ coi như là nhạc phụ của mình, đánh nhau với nhạc phụ, bất kể thắng hay thua tựa hồ đều rất bất lợi a...

Ôn Liễu Niên còn đang nói, "Ta cũng sẽ giúp người đánh hãn !"

Triệu Việt: ...

Ôn Liễu Niên đứng lên, "Ta có một quyển bí tịch võ công Không Tước môn, bằng không người nhìn trước thử xem... Ngô."

Triệu Việt đè hãn ở dưới người, cúi đầu hôn hôn, "Chuyện này ngày mai lại nói."

Ôn Liễu Niên chớp chớp mắt nhìn hấn.

"Choáng váng?" Triệu Việt cùng hấn trán kề trán.

Ôn Liễu Niên cười hì hì ôm hấn.

Triệu Việt vòng tay ôm quanh thắt lưng hấn, vừa mới chuẩn bị hôn xuống lần nữa, lại cảm thấy ngực nhói lên một trận.

"Làm sao vậy?" Cảm thấy toàn thân hấn tựa hồ đều cương một chút, Ôn Liễu Niên khẽ nhíu mày.

"Không có việc gì." Triệu Việt buông hấn ra ngồi dậy, "Đại khái là gần đây quá mệt mỏi, có chút tức ngực."

"Muốn uống nước không?" Ôn Liễu Niên hỏi.

"Điều tức một lát là được." Triệu Việt nói, "Đừng lo lắng."

Ôn Liễu Niên gật đầu, ngồi ở một bên nhìn hấn khoanh chân vận khí.

Thời gian từng chút từng chút trôi qua, ước chừng sau nửa nén hương, Triệu Việt cuối cùng đánh tan luồng chân khí trước ngực, mở mắt thở ra một hơi, trán lấm tấm mồ hôi.

"Sao rồi?" Ôn Liễu Niên ngồi chồm hồm bên cạnh, đưa tay giúp hấn lau mồ hôi.

"Không có việc gì." Triệu Việt nói, "Nghỉ ngơi một đêm là được."

"Có thường bị như vậy không?" Ôn Liễu Niên giúp hấn đặt lại gối đầu.

Triệu Việt lắc đầu, "Ngẫu nhiên." Nói chính xác hơn, là lúc trước chưa bao giờ bị, thẳng đến sau khi đánh một trận với Mục Vạn Lô ở Triều Mộ nhai, mới xuất hiện loại tình huống này, tựa hồ có không ít chân khí thuộc

về chính mình, nhưng không biết phải làm thế nào để nó tản đi, thậm chí có khi trong khoảng thời gian ngắn ngủi sẽ mất đi thần trí.

"Cả người đều là mồ hôi." Ôn Liễu Niên nói.

Triệu Việt đem lý y ướt đầm vớt trên mặt đất, "Ta đi lau người một phen, người ngủ trước đi."

Ôn Liễu Niên gật đầu, nhìn hẳn ra khỏi cửa phòng.

Bên ngoài trời đang đổ mưa, một luồng gió lạnh nghênh diện thổi tới, toàn thân nhất thời thoải mái không ít, lại lười tắm nước nóng, đơn giản trực tiếp vọt ra tắm nước lạnh, cũng là vô cùng vui vẻ.

"Nhanh vậy?" Ôn Liễu Niên đang tựa vào đầu giường đọc sách.

Triệu Việt nói, "Tắm nước lạnh là được."

"Cũng không sợ cảm lạnh." Ôn Liễu Niên xốc chăn lên xuống giường, mở ngăn tủ ra giúp hẳn tìm một bộ lý y mới.

Triệu Việt buồn cười, "Y phục của người, e là ta mặc không vừa."

Ôn Liễu Niên bình tĩnh đưa mắt dời xuống phía dưới nhìn nhìn.

Triệu Việt: ...

Sau khi nhìn đủ, Ôn đại nhân bò về trên giường, "Vậy người trở về ngủ đi." Cả người ướt sũng còn đang nhiều nước, đừng có leo lên.

Triệu Việt đơn giản để quần lót ướt đầm ở một bên, lộ ra thân thể cường tráng của người luyện võ.

Ôn Liễu Niên gãi gãi mặt.

Dáng người không tệ.

Tiểu lưu manh đang ngồi trên giường, vậy bản thân cũng không cần thiết phải ngại ngùng mà che lấp. Triệu Việt lau khô nước trên người, tùy tay lấy một cái khăn quần ở bên hông, xốc chăn lên trèo lên giường, ôm người vào trong lòng, "Nhìn đủ chưa?"

Ôn Liễu Niên hỏi, "Nếu là chưa nhìn đủ, còn có thể tiếp tục nhìn không?"

Triệu Việt bật cười, đưa tay xoa bóp cảm hãn.

"Ngủ đi." Ôn Liễu Niên vỗ vỗ ngực hãn, "Ngày mai ta sẽ viết một bức thư gửi cho Tri Châu đại nhân, nhờ hãn giúp đỡ diễn một màn."

Triệu Việt giúp hãn đè lại góc chăn, cúi đầu hôn hôn.

Ôn Liễu Niên nhắm mắt lại, lười biếng ngáp một cái.

Tuy nói Hồ Đầu bang thật sự khiến cho người ta đau đầu một chút, bất quá có thể có một đêm ấm áp an tĩnh như vậy, coi như là không tệ ...

THỔ PHỈ CÔNG LỢC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 73: Cùng Lắm Thì Bỏ Trốn!!!

Sáng sớm hôm sau, Ôn Liễu Niên liền bị chim chóc trong viện đánh thức, sau khi mở to mắt liền lờn biếng duỗi thắt lưng, lại ôm lấy người bên cạnh dụi dụi.

Rất ấm.

Triệu Việt lại có chút xấu hổ.

Đã là nam tử, thì buổi sáng sẽ khó tránh khỏi có chút không khống chế được, hưởng chi tối qua khi ngủ, cũng không có mặc y phục -- Về phần cái khăn quấn ở bên hông, từ lâu đã không thấy tung tích.

Ôn Liễu Niên lờn biếng ngáp một cái, "Sớm a~."

Triệu Việt nói, "Sớm."

Ôn Liễu Niên chôn mặt ở trước ngực hắn, "Không muốn dậy."

Triệu Việt nói, "Vậy thì ngủ thêm chút nữa đi."

Ôn Liễu Niên nhích lại gần hắn một chút.

Triệu Việt: ...

Ôn Liễu Niên thân thể cứng đờ, sau đó lại chậm chậm nhích về phía sau.

Triệu Việt có chút xấu hổ, "Ta đi rửa mặt trước."

Ôn Liễu Niên xoay người đưa lưng về hắn, "Nga."

Triệu Việt lại không muốn xuống giường như vậy.

Ôn Liễu Niên lại lui đến góc tường cọ cọ.

Triệu Việt đơn giản kéo hăn qua một phen, ôm vào trong lòng mình.

Ôn Liễu Niên ngẩng đầu nhìn hăn.

Triệu Việt một tay che mắt hăn, một tay còn lại nắm cổ tay hăn đòi xuống.

Ôn Liễu Niên: ...

Trước mắt một mảnh tối sầm, tiếng người hô hấp dồn dập ở bên tai càng rõ ràng hơn, Ôn Liễu Niên cảm thấy, đây có lẽ là một buổi sáng dài nhất đời mình.

Một lúc lâu sau, trong phòng cuối cùng cũng an tĩnh lại, Triệu Việt giúp hăn lau tay sạch sẽ, rồi sau đó ôm người chặt hơn.

Ôn Liễu Niên cả người căng cứng, muốn bao nhiêu cứng ngắt thì có bấy nhiêu cứng ngắt.

"Tức giận sao?" Triệu Việt cúi đầu ghé vào lỗ tai hăn hỏi.

Một lúc lâu sau, Ôn Liễu Niên mới từ trong mũi nặn ra một chữ "Ừm".

Triệu Việt lại hôn lên cổ hăn.

Ôn Liễu Niên nói, "Ta muốn đến thư phòng, sáng nay còn hẹn người."

Triệu Việt lưu luyến không rời buông hăn ra.

Ôn Liễu Niên ngồi dậy, chậm rãi bước xuống giường.

Triệu Việt nói, "Ta chuyển đến đây ở được không?"

Ôn Liễu Niên thân thể dừng một chút, "Ừm."

Triệu Việt đáy mắt có chút ý cười, còn có thể đáp ứng, đã nói lên kỳ thật cũng không phải rất tức giận?

Ôn Liễu Niên nhanh chóng đánh răng xong, chạy ra khỏi phòng ngủ.

Bên tai nóng lên một trận.

Trong nhà ăn, mọi người đang dùng cơm, thấy Ôn Liễu Niên tiến vào, hạ nhân vội vàng chạy tới phòng bếp, không lâu sau liền bưng một chén mì trứng tới, hai trứng vàng chói lọi, nhìn qua khiến cho người ta mù mắt.

Lục nhị đương gia cố ý dặn dò, cũng không thể quên.

Ôn Liễu Niên cầm đĩa bình tĩnh ăn.

Người còn lại đều dõi theo nhìn hẩn.

Trong nhà ăn một mảnh an tĩnh đến quỷ dị.

Một lúc lâu sau, Lục Truy cuối cùng cũng nhịn không được liền hỏi, "Đại đương gia đâu?" Vì sao chỉ có một người đến dùng điểm tâm.

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người ven bàn lập tức nhìn chăm chăm Ôn Liễu Niên, ngay cả Triệu Ngũ luôn luôn bình tĩnh cũng không ngoại lệ -- Cuối cùng cũng có người hỏi a, chúng ta đều đã tò mò rất lâu ! Tuy nói trải qua một đêm lưỡng tình tương duyệt thì sáng hôm sau, trong đó sẽ có một người nằm trên giường không dậy nổi cũng là chuyện thường tình, thế nhưng vì sao lại là Triệu đại đương gia? Tựa hồ hoàn toàn không hợp lý a...

Ôn Liễu Niên buông bát mì nói, "Đại khái còn đang ngủ."

...

Lục Truy gian nan nuốt một ngụm bánh bao xuống miệng.

Thật sự là khiến Triệu Mộ nhai mất mặt...

"Đại đương gia." Hoa Đường chào hỏi.

Triệu Việt bước vào nhà ăn, hắn vừa mới trở về phòng thay một bộ y phục khác, cho nên đến trễ một tý.

"Sớm." Triệu Việt ngồi bên cạnh Ôn Liễu Niên.

Hạ nhân lại vội vàng bưng bát mì thứ hai lên.

Triệu Việt: ...

"Mau ăn đi." Lục Truy thúc giục.

Triệu Việt rất muốn đem đầu hắn úp vào trong bát.

Hắn cũng không cảm thấy hạ nhân trong phủ nha sẽ có suy nghĩ sâu xa như vậy, bát mì này không cần nghĩ cũng biết là do ai dọn dờ.

Lúc trước, khi hành tẩu giang hồ, Ly Châu Thứ Sử từng cực kỳ thưởng thức Lục Truy, nói hắn nếu là vào triều làm tướng, chắc chắn sẽ là nho tướng thiên cổ khó gặp, hiện tại xem ra có phải nho tướng hay không ngược lại là nhìn không ra, nhưng bà mỗi khẳng định là chạy không thoát.

Ôn Liễu Niên nói, "Mùi vị cũng không tệ."

Tất cả mọi người đang nhìn, Triệu Việt đành phải cúi đầu ăn một ngụm.

Ám vệ nhiệt tình vỗ tay, tuy rằng hình như có chút quái dị, nhưng tại thời khắc phu thê thánh thơ này, thì phải vui vẻ một chút mới tốt.

Triệu Việt suýt chút nữa bị canh làm sặc.

Ôn Liễu Niên ngược lại là không nhanh không chậm tiếp tục ăn mì, xem như chuyện gì cũng đều không biết.

Nhìn Triệu đại đương gia ho khan đến mặt đỏ bừng, Lục Truy vô lực đỡ trán.

Mặt mũi Triệu Mộ nhai a...

Sau khi ném qua điểm tâm, Ôn Liễu Niên liền tiếp tục đến thư phòng xử lý công vụ, thuận tiện viết một phong thư, để ám vệ ra roi thúc ngựa rời khỏi thành, dùng tốc độ nhanh nhất giao cho Thứ Sử đại nhân.

Mà ở bên trong thành cũng bắt đầu có lời đồn truyền ra, nói Triệu công tử đang ở trong phủ nha làm khách, nhìn qua có quan hệ với đại nhân vô cùng tốt, nghe nói còn muốn giúp diệt trừ thổ phỉ. Dân chúng nghe vậy nhất thời như ong vỡ tổ chạy đến phủ nha, chờ đợi có thể có một cuộc gặp gỡ bất ngờ ngẫu nhiên với mỹ nam tử say đắm.

"Đại nhân." Nha dịch nói, "Bên ngoài có không ít dân chúng, Vương bộ đầu thử khuyên bảy tám lần, cũng không thể khuyên mọi người trở về, đều nói là muốn gặp Triệu công tử một lần."

Triệu Việt: ...

"Bây giờ còn ở ngoài không?" Ôn Liễu Niên nhìn nhìn mặt trời, "Hắn là đã trở về ăn cơm rồi đi."

Nha dịch nói, "Mọi người đều mang theo lương khô cùng nước đến đây."

Triệu Việt: ...

Ôn Liễu Niên nói, "Quả thật là suy xét chu toàn."

Triệu Việt dờ khóc dờ cười nhìn hắn.

Ôn Liễu Niên nói, "Không thì ra ngoài gặp một lần đi."

Triệu Việt trầm mặc, gặp một lần ngược lại là không sao, nhưng vấn đề là sau khi nhìn thấy dân chúng, là phải làm cái gì? Cũng không thể giống như lần trước được, ở trên nóc nhà đột nhiên lóe lên một cái liền biến mất, nhưng nếu đứng ở trên bậc thang cái gì cũng không làm mặc kệ để dân chúng vây xem, tựa hồ thì càng xấu hổ hơn.

Ôn Liễu Niên buông bút lông trong tay, đứng lên lười biếng duỗi thắt lưng, "Đi thôi, chúng ta cùng đi."

Trước mặt người yêu, không có nam tử nào muốn biểu hiện sợ đầu sợ đuôi, vì thế Triệu Việt cũng không rối rắm nữa, cùng hắn một đường ra ngoài phủ nha.

Vừa ra đến trước cửa, Ôn Liễu Niên dừng bước một chút, giúp hắn chỉnh lại cổ áo.

Lão nha dịch đi theo ở phía sau, trong lòng nhịn không được thở dài một hơi, tuy nói đều là nam tử, nhưng nhìn qua thật sự là rất xứng đôi.

Ôn Liễu Niên vươn tay đẩy cửa ra, cùng Triệu Việt một đường bước ra ngoài.

Dân chúng vốn dĩ đang ở ngoài dùng cơm trưa, bất thành linh vừa ngẩng đầu lên còn chưa phản ứng kịp, thẳng đến khi có người phía sau hô to một câu "Triệu công tử", người nào người nấy đều lấy lại tinh thần, người sau nối tiếp người trước dũng mãnh lao về phía trước, liều mạng vươn tay muốn nắm một chút, cũng hảo lây dính một chút tiên khí anh tuấn.

Nha dịch vây xung quanh mọi người, có một người chọn một chỗ cao nhất đứng ở phía trên, hô to "Mọi người im lặng một chút, im lặng một chút".

Ôn Liễu Niên cũng nói, "Các vị hương thân đừng kích động, bằng không Triệu công tử lần tới sẽ không đến."

Những lời này vô cùng hiệu quả, dân chúng nháy mắt liền an tĩnh lại.

Nhìn dân chúng ở phía dưới ai nấy đều đang ngẩng đầu nhìn mình, trong lòng Triệu Việt cũng có chút bất đắc dĩ, hiện tại mình phải làm cái gì?

May mà Ôn Liễu Niên cũng không để hấn xấu hổ, cười tủm tỉm nói, "Chư vị thế nhưng có chuyện gì nói muốn hỏi không?"

"Triệu công tử thật sự là hạ phạm đến diệt trừ thổ phỉ sao?" Có dân chúng lớn tiếng nói.

Lục Truy đang tựa vào sau tường nghe, suýt nữa cười thành tiếng.

Hạ phạm.

Ôn Liễu Niên gật đầu, "Có Triệu công tử ở đây, chuyện diệt trừ thổ phỉ đương nhiên sẽ làm chơi ăn thật, không bao lâu nữa, núi Thương Mang sẽ lại an bình."

Dân chúng lập tức hoan hô thành tiếng, đây quả nhiên là tin tức tốt nhất gần đây nghe được.

"Có đúng không?" Ôn Liễu Niên quay đầu nhìn hấn.

Triệu Việt nói, "Tất nhiên."

"Vậy nguyên nhân cái chết của Vương Đại Quý thì sao?" Lại có dân chúng hỏi, "Sáng nay nghe mọi người nói, là có liên quan đến thổ phỉ núi Thương Mang."

Ôn Liễu Niên nhìn nhìn Triệu đại đương gia.

Triệu Việt nói, "Vương Đại Quý thật sự là tai mắt của Hồ Đầu bang."

Dân chúng lại ồn ào một trận, lúc trước còn tưởng rằng là nói bậy, không nghĩ tới cư nhiên là thật?!

"Đại khái là lúc trước khi vào núi đốn củi, thì gặp được thổ phi Hồ Đầu bang, bị dụ dỗ cho nên mới đi lên con đường tà đạo." Ôn Liễu Niên dặn dò, "Mọi người cần phải phòng bị."

Người đốn củi ngày thường buồn chán không nói một câu nào, nhưng lại là tai mắt của thổ phi a, dân chúng khó tránh khỏi sau lưng đều phát lạnh.

Thấy Ôn Liễu Niên đứng hơi lâu, hạ nhân liền lấy hai cái ghế dựa ra bên ngoài cho hắn cùng Triệu Việt ngồi, dân chúng lập tức vây lên, mồm năm miệng mười hỏi một vài chuyện núi Thương Mang.

Ôn Liễu Niên trả lời tất cả các vấn đề, rất là kiên nhẫn cẩn thận, về phần Triệu đại đương gia, phần lớn thời gian đều bảo trì trầm mặc, bồi ở bên cạnh cho người khác chiêm ngưỡng -- Chung quy mặt mũi anh tuấn như vậy, không cần bỏ qua.

"Sao rồi?" Trong phủ nha, Triệu Ngũ đi tới.

"Tài ăn nói của đại nhân thật đáng khâm phục." Lục Truy nói, "Đừng nói là dân chúng bình thường, nếu ta là tai mắt Hồ Đầu bang, hiện tại dự tính cũng sẽ có chút dao động."

Triệu Ngũ cười nói, "Bằng không sao có thể mười sáu tuổi liền thi đậu Thám Hoa, lại rất được Hoàng Thượng thưởng thức."

"Thân thể Tả hộ pháp sao rồi?" Lục Truy nói, "Buổi sáng nhìn sắc mặt nàng không được tốt lắm."

"Dạ dày ợ chua, hiện tại đã ngủ rồi." Triệu Ngũ nói, "Còn đang nghĩ muốn đi khám nghiệm tử thi." Thật sự là... Không biết phải nói thế nào mới tốt.

Lục Truy nghe vậy bật cười, "Quả thật là Tả hộ pháp Truy Ảnh cung, danh bất hư truyền."

"Nếu giải quyết xong việc này, nhị đương gia tùy thời có thể đến Truy Ảnh cung làm khách." Triệu Ngũ nói, "Nghĩ đến lúc đó cung chủ cũng sẽ nhất kiến như cố(*)."

(*) Nhất kiến như cố: Lần đầu gặp như quen biết đã lâu.

"Được." Lục Truy gật đầu, lại nhìn thoáng qua bên ngoài.

Triệu Việt đang ngồi ở trên ghế, sóng lưng thẳng tắp.

Lục nhị đương gia nhin không được lại bắt đầu đau đầu.

Cùng đều là đại đương gia, vì sao lại cảm thấy chênh lệch với cung chủ Truy Ảnh cung lớn như thế...

Vừa nghe thấy Triệu công tử đang trước cửa phủ nha, cơ hồ dân chúng toàn thành đều âm âm chạy tới, lập tức đến thưởng thức chiêm ngưỡng, thế cho nên lúc sau, ngay cả đệ tử Đãng Vân bảo cũng không thể không ra trận, mới miễn cưỡng duy trì trật tự.

Hơn một canh giờ sau, dân chúng vẫn còn lưu luyến không rời, nhìn Triệu Việt cùng Ôn Liễu Niên một đường trở lại phủ nha.

Thật sự đi như vậy sao, chúng ta còn có rất nhiều vấn đề chưa hỏi.

Ám vệ một bên bụng hạt dưa kẹo đậu phộng phát cho dân chúng, một bên dặn dò mọi người trở về nhà sớm một chút, cũng sắp đến giờ Triệu công tử cần phải trở về, bằng không sẽ bị Thiên đế trừng phạt, hậu quả thật

phần nghiêm trọng, mong mọi người thông cảm vân vân gì đó, rất có thành ý.

Phía sau cửa phòng ngủ đóng kín, toàn thân Triệu Việt mới xem như là thả lỏng.

Ôn Liễu Niên nói, "Sao rồi?"

Triệu Việt nói, "Ra trận giết địch cũng không mệt như vậy."

Ôn Liễu Niên nhấn mạnh, "Thế nhưng người chỉ ngồi có một chỗ a."
Đều là do ta nói.

Triệu Việt nói, "Ngược lại ta thà ở phòng bếp chặt củi một canh giờ."

Ôn Liễu Niên giúp hắn lau mồ hôi, dỗ nói, "Một lần cuối thôi, một lần cuối thôi."

Triệu Việt xoa bóp cằm hắn, "Có khát không? Nói rờng rã hơn một canh giờ."

Ôn Liễu Niên ừng ực uống trà.

Triệu Việt nói, "Trách không được lúc trước có thể ở trên kim điện, lấy một địch mười biện luận với quần thần." Loại trình độ miệng lưỡi lưu loát này, đừng nói là hơn mười lão thần, cho dù có thêm một tá, chỉ sợ cũng không thành vấn đề.

Ôn Liễu Niên nói, "Bởi vì ta có đạo lý, hơn nữa những gì ta nói đều là sự thật."

Triệu Việt búng búng trán hắn, "Ta muốn về Thiên Đình cũng là sự thật?"

Ôn Liễu Niên cười hì hì, "Bất kể nói thế nào, hiện tại nếu bên trong thành có tai mắt của Hồ Đầu bang, dự tính phải kinh hồn táng đảm một trận."

"Thượng bảo chủ đã tăng cường phòng thủ trong thành, nếu là có dị động, cũng sẽ báo về phủ nha trước tiên." Triệu Việt nói, "Về phần Thứ Sử kia, nếu là hết thấy thuận lợi, hẳn là nội trong năm ngày thì sẽ có hồi đáp."

"Có chư vị anh hùng Truy Ảnh cung ở đây, tất nhiên sẽ thuận lợi." Ôn Liễu Niên nói, "Cho nên người phải càng chú ý hơn, đừng có để cho Hồ Đầu bang chiếm thế thượng phong."

Triệu Việt gật đầu, "Ta biết rồi."

"Nói cả một buổi chiều, cũng mệt rồi." Ôn Liễu Niên lười biếng duỗi eo, từ trong ngăn tủ lấy ra một quyển sách, "Ta đi ngủ một lúc, đây là bí tịch võ công Khổng Tước môn, nếu người không có việc gì làm, có thể lật xem một chút."

Triệu Việt nói, "Tùy ý lấy đi như vậy sao?"

"Người còn lại tất nhiên không thể, thế nhưng ta có thể." Ôn Liễu Niên cười giầy trò lên giường, "Ta có thể, người tất nhiên cũng có thể."

Triệu Việt khước miệng có chút ý cười.

Ôn Liễu Niên ôm chăn, rất nhanh liền hô hô ngủ, nhìn qua đích xác là mệt muốn chết.

Triệu Việt ngồi ở ven bàn, tùy tay lật trang đầu tiên, tinh tế một đường nhìn xuống, càng xem càng cảm thấy kinh ngạc, bởi vì công phu Khổng Tước môn, tựa hồ có chút tương tự võ công mình học một chút.

Nhưng sự phụ rõ ràng là không môn không phái nhà vân đã hạc, cũng chưa bao giờ nghe hẳn nhắc qua từng đến Giang Nam, vì sao lại có chuyện trùng hợp như vậy?

Triệu Việt khẽ nhíu mày, nhắm mắt lăm bắm nội công tâm pháp Không Tước môn một lần, càng xác định công phu hai phái tựa hồ xuất từ cùng một người.

Bí tịch võ công rất dày, không để ý bởi vì phần lớn đều rất quen thuộc, bởi vậy Triệu Việt nhìn xem rất nhanh, đợi đến khi Ôn Liễu Niên rời giường, không sai biệt lắm đã lật đến trang cuối cùng.

"Tình rồi à?" Triệu Việt ngồi ở bên giường nhìn hẳn.

"Ừm." Ôn Liễu Niên ngáp một cái, tóc lộn xộn nhìn hẳn.

Triệu Việt giúp hẳn sửa lại cổ áo, "Không sai biệt lắm hẳn là tới giờ dùng cơm chiều rồi, đợi lát nữa rồi hãy ngủ tiếp."

"Năm mơ." Ôn Liễu Niên trán dán tại đầu vai hẳn.

"Mơ thấy cái gì?" Triệu Việt vỗ vỗ má hẳn.

"Nghĩa phụ đến thành Thương Mang, cứng rắn muốn mang ta trở về Giang Nam." Ôn Liễu Niên nói.

"Chỉ là giấc mơ mà thôi, cũng không phải là thật." Triệu Việt an ủi.

"Ta năm mơ vẫn luôn rất chuẩn." Ôn Liễu Niên nhìn hẳn, "Huống hồ lần này ta đến thành Thương Mang, trong nhà cũng không biết."

Triệu Việt nói, "Chu lão tiên bối hẳn là không phải người không nói đạo lý."

Ôn Liễu Niên gãi cằm, "Mặc kệ hă, nếu thật sự không được, chúng ta liền một đường đến Tây Nam."

Nháy mắt trong đầu Triệu Việt lướt qua hai chữ 'Bỏ trốn', trong lòng không biết vì sao lại mềm nhũn, cũng cảm thấy có chút cảm giác bị phó thác chung thân.

Ôn Liễu Niên đạp lên giày mềm đi rửa mặt.

Triệu Việt từ phía sau ôm lấy hă.

"Sao vậy?" Ôn Liễu Niên quay đầu.

Triệu Việt nói, "Tương lai ta nhất định sẽ để cho người trải qua cuộc sống an lành."

Ôn Liễu Niên nói, "Như bây giờ là đã rất tốt."

Triệu Việt nói, "Không đủ."

Ôn Liễu Niên dừng một chút, sau đó cười tủm tỉm nói, "Vậy ngày nào ta cũng muốn ăn thịt bò ngon nhất."

Triệu Việt siết chặt hai tay, "Ừm."

Ôn Liễu Niên tiếp tục khom lưng rửa mặt.

"Chỉ có một thứ này thôi sao?" Triệu Việt ghé vào lỗ tai hă hỏi.

"Còn có rất nhiều, bất quá có thể đợi đến tương lai từ từ nói." Ôn Liễu Niên xoay người vỗ vai hă, "Người phải hảo hảo kiếm tiền." Bởi vì ta ăn rất nhiều.

Triệu Việt cúi đầu, hạ một nụ hôn lên khóe môi hă.

Quả thực giống như lời ám vệ nói, rất dễ nuôi a...

THỔ PHỈ CÔNG LỰC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 74: Đánh Bậy Đánh Bạ Cũng Có Thu Hoạch!!!

"Vậy bản bí tịch võ công Khổng Tước môn kia thì sao?" Ôn Liễu Niên nghĩ đến hỏi.

"Đại khái xem một lần." Triệu Việt nói, "Cũng không biết tại sao, ta cảm thấy tương tự võ công ta học lúc trước bốn năm phần."

"Thật sao?" Ôn Liễu Niên dùng khăn lau mặt sạch sẽ, "Đại khái là vì võ học thiên hạ đều xuất cùng một người."

Triệu Việt giúp hăn mặc y phục, cũng không tiếp tục thảo luận vấn đề này với hăn nữa.

Bởi vì thức dậy hơi trễ, cho nên người còn lại đều đã dùng xong cơm chiều, hai người đơn giản cũng không đến nhà ăn, mà là trực tiếp gọi đại thẩm nấu hai bát mì nước ăn ở phòng ngủ, sợi mì vàng óng còn xứng thịt bò đỏ thắm.

Ôn Liễu Niên ăn rất nghiêm túc, trên thực tế hăn làm bất cứ chuyện gì cũng rất nghiêm túc.

Triệu Việt đưa tay lấy một miếng hành lá trên mặt hăn xuống, không biết vì sao, mỗi lần nhìn thấy hăn ăn gì đó, tâm tình đều sẽ trở nên rất tốt, khẩu vị cũng sẽ trở nên ngon hơn

Vì thế đợi cho đến khi hai người đặt đũa xuống, đều cảm thấy tựa hồ có chút... đầy bụng.

Ôn Liễu Niên may mắn nói, "May mắn là không có bỏ thêm thịt bò."

Triệu Việt hỏi, "Có muốn ra ngoài đi dạo một lát không?"

Ôn Liễu Niên nghĩ nghĩ, "Không thì đến núi Thương Mang đi?"

"Được." Triệu Việt gật đầu, "Người tựa hồ rất thích nơi đó."

Ôn Liễu Niên nói, "Bởi vì nơi đó là địa bàn của người."

Triệu Việt buồn cười, "Người mới là quan phụ mẫu thành Thương Mang."

"Ừm." Ôn Liễu Niên gật đầu, "Ta là của người." Cũng không có gì quá khác biệt.

Hai người tay trong tay rời khỏi phủ nha, dân chúng trong thành có thói quen ngủ sớm, vì vậy trên đường rất là thanh tĩnh, cũng không có người quấy rầy.

Vẫn là chỗ sơn động lúc trước, Triệu Việt nhóm lên một đống lửa, lại ở cửa động trải một tầng cỏ khô thật dày, mới để cho hản đến ngồi.

"Hơi lạnh." Ôn Liễu Niên xoa xoa tay.

Triệu Việt ôm hản vào lòng, "Đêm nay thời tiết rất tốt, là thời điểm sao sáng nhất."

Ôn Liễu Niên ngẩng đầu, quả nhiên chỉ thấy trên màn trời xanh đen, vô số ngôi sao đang chiếu lấp lánh, nổi thành một mảnh rộng lớn.

Bốn phía an tĩnh không một tiếng động, đích xác rất thích hợp cho người hữu tình ở cùng một chỗ.

Triệu Việt nâng cằm hản lên, cúi đầu hôn xuống.

Ôn Liễu Niên nhắm mắt lại, hai tay vòng qua đầu vai hấn.

Giữa môi như có sợi tơ mỏng nhàn nhạt trong veo, Triệu Việt ôm người càng chặt, nụ hôn càng phát ra triền miên kịch liệt.

Ôn Liễu Niên hai má phấm hồng, vẫn không nhúc nhích rụt ở trong lòng hấn, tùy ý tay hấn đang du tấu trên người mình càng lúc càng làm càn.

Triệu Việt cởi đai lưng hấn ra, nhẹ nhàng đưa tay vói vào bên trong.

Ôn Liễu Niên chôn mặt ở trong lòng hấn, toàn thân đều vô cùng cứng ngắt.

Làm loại chuyện này tóm lại là khẩn trương, huống chi còn là ở bên ngoài, đầu óc càng thêm trống rỗng, thẳng đến phút cuối cùng, Ôn Liễu Niên mới khẽ rên rỉ một tiếng, bất quá rất nhanh liền cắn chặt môi dưới, nhắm mắt lại giả chết, bên tai cơ hồ muốn rỉ máu.

Triệu Việt vỗ nhẹ lên lưng hấn, lại ôn nhu hôn hôn.

Ôn Liễu Niên rầu rĩ nói, "Lần sau đừng làm ở bên ngoài."

Bởi vì hai chữ 'Lần sau', ý cười bên môi Triệu Việt càng lúc càng rõ ràng, "Được."

Ôn Liễu Niên ôm hấn chặt hơn chút nữa.

"Có muốn ở lại trong núi nghỉ ngơi không?" Triệu Việt nói, "Hiện tại thời tiết cũng không lạnh."

"Vẫn là trở về đi." Ôn Liễu Niên nói, "Gần đây xảy ra nhiều chuyện, nơi này lưu trữ về sau lại đến."

"Cũng được." Triệu Việt nói, "Tóm lại đã hỏi xin Lục Truy khe suối này rồi, về sau là của một mình người, lúc nào đến cũng được."

Lục nhị đương gia đang ở phủ nha liền hắt xì một cái. Đang êm đẹp, vì sao đột nhiên phía sau lưng lại bắt đầu phát lạnh.

Hai người lại rúc vào ngời với nhau một trận, liền đứng dậy trở về phủ nha nghỉ ngơi, lúc gần đi Triệu Việt lại bắt cho hẳn hai con cá, chuẩn bị xách về nhà nấu canh uống, rất là sẵn sóc.

Ngã tư trong thành càng phát ra an tĩnh, ngay cả phu canh cũng đã về nhà nghỉ ngơi. Triệu Việt hỏi, "Muốn công không?"

Ôn Liễu Niên cười hì hì gật đầu.

Triệu Việt dùng dây cỏ cột hai con cá lại giao cho hẳn, vừa định khom lưng công hẳn trở về, đột nhiên từ một chỗ tòa nhà bên cạnh liền truyền đến tiếng đập vỡ thứ gì đó, trong bóng đêm rất chói tai, lắng nghe kĩ còn có tiếng nữ tử khóc nháo.

Ôn Liễu Niên khẽ nhíu mày, "Vợ chồng cãi nhau?"

Triệu Việt nói, "Loại chuyện này cũng bình thường." Chung quy sống với nhau, sao có thể không có trắc trở.

"Nhìn thử xem." Ôn Liễu Niên nói.

"..." Vì sao phải nhìn vợ chồng nhà người ta cãi nhau? Triệu Việt có chút bất đắc dĩ, bất quá cũng không hỏi nhiều, phối hợp đem người chặn ngang ôm lấy, thả người nhảy lên trên tòa nhà.

Tiếng khóc của nữ tử càng phát ra rõ ràng, còn có tiếng quát trầm thấp của nam tử.

Triệu Việt mang người đứng ở trên nóc nhà, xuyên thấu qua khe hở mái ngói, vừa vặn có thể nhìn thấy tình hình trong phòng.

Một phụ nhân khoảng chừng hơn ba mươi tuổi đang ngồi khóc thút thít ở mép giường, đứng bên cạnh bàn là một hán tử cao to thô kệch, trên mặt đất có không ít mảnh vỡ ấm trà, hiển nhiên là vừa mới đập xong.

"Nữ tặc nhân gia, tóc dài kiến thức ngắn, biết cái gì !" Nam tử thấp giọng mắng, "Không cần khóc !"

"Người thành thật nói cho ta biết, rốt cục là có thông đồng cấu kết với thổ phi núi Thương Mang hay không?" Phụ nhân truy vấn.

Ôn Liễu Niên cùng Triệu Việt liếc mắt nhìn nhau, trong lòng cũng có chút kinh ngạc.

Đánh bậy đánh bạ, thật sự đụng trúng?

"Nói hươu nói vượn !" Nam tử ngồi ở trên ghế, cầm lấy chén trà muốn rót nước, lại nhớ tới ấm trà đã sớm bị mình đập vỡ, vì thế lại tâm phiền ý loạn đặt chén nước ở một bên.

"Ta nói hươu nói vượn, hay là trong lòng người có quỷ?" Phụ nhân khóc nói, "Một năm trước ta cũng cảm thấy không đúng, trong nhà trống rỗng lấy đâu ra nhiều bạc như vậy, còn có người đêm hôm khuya khoắt chạy tới tìm người, không phải thổ phi thì là cái gì?"

"Kêu người câm miệng, người không nghe đúng không ?" Nam tử giơ tay lên làm bộ muốn đánh nàng, phụ nhân lại may mắn cũng không bị hù dọa, ngược lại thanh âm càng lớn hơn một chút, "Hiện tại quan phủ đã liên hợp với Triệu công tử, chuẩn bị diệt sạch thổ phi, nếu người quả thật có liên quan đến bọn họ, vậy thì nhanh chóng đến chỗ lão gia trốn một phen đi, ở đây nổi giận với ta thì có ích lợi gì?"

Nam tử vô cùng khó chịu.

Phụ nhân đứng lên, "Ta giúp người thu dọn đồ đạc."

"Người cho rằng ta có thể đi đâu?" Nam tử đoạt lấy bao phục từ trong tay nàng.

"Hiện tại quan phủ vẫn chưa nghi ngờ người, ngoài cửa cũng không có ai canh gác, muốn đi xa nhà thăm thúc bá, có đạo lý gì mà không được?" Phụ nhân hiển nhiên không tin.

Nam tử không kiên nhẫn, "Chuyện này người không cần quan tâm !"

"Kêu ta không cần quan tâm?" Phụ nhân nói, "Lúc ấy nếu người báo cho ta biết sớm một chút, cũng sẽ không giống như bây giờ, bị người lợi... A !" Còn chưa nói xong, trước mắt liền có vật đen tuyền rơi xuống, vì thế bị dọa không nhẹ.

Ôn Liễu Niên trợn to mắt nhìn Triệu Việt.

Không cầm chặt.

Rớt cá xuống.

Triệu đại đương gia: ...

"Ai?" Nam tử rút một thanh chủy thủ dưới bàn ra, cảnh giác nhìn khe hở trên nóc nhà.

Triệu Việt đơn giản mang theo Ôn Liễu Niên nhảy vào trong viện, đẩy cửa bước vào.

"Triệu công tử, Ôn đại nhân?" Sau khi thấy rõ người đến là ai, hai người trong phòng sắc mặt nhất thời trắng bệch.

"Người có quan hệ với Hồ Đầu bang?" Ôn Liễu Niên uy nghiêm nhìn nam tử, hoàn toàn giống như người vừa rồi cầm không nổi hai con cá không phải là mình.

Đầu gối nam nhân mềm nhũn, âm âm quỳ gối xuống đất.

"Thành thật khai báo." Ôn Liễu Niên kéo băng ghế ra ngồi xuống, "Ăn theo luật pháp, tội thông đồng thổ phỉ sẽ bị chém đầu, bất quá nếu biểu hiện của người tốt, có lẽ có thể miễn chết."

"Đại nhân tha mạng, đại nhân tha mạng a." Phụ nhân nghe vậy sợ tới mức không nhẹ, vội vàng đẩy đẩy nam nhân nhà mình, "Còn thất thần làm gì, mau đem sự tình nói rõ ràng ra một chút."

Sắc mặt nam tử tái nhợt, lại có chút do dự, như là không hề ít băn khoăn.

Triệu Việt nói, "Hỗ Đầu bang hạ cố người?"

Nam tử chần chờ gật đầu.

Phụ nhân hoảng sợ mở to mắt, hạ cố?

"Nói rõ ràng." Ôn Liễu Niên nói, "Cổ độc cũng không phải không có thuốc giải, đây là cơ hội duy nhất của người."

Đối phương do dự một chút, cuối cùng vẫn là thỏa hiệp.

Nam tử tên là Lí Mặc, vốn dĩ là người bán hàng rong đi khắp hang cùng ngõ hẻm, sau này có một lần khi vào núi gặp phải mưa to, trong lúc tránh mưa vô ý đụng phải người Hỗ Đầu bang, vốn tưởng rằng khó thoát khỏi cái chết, không nghĩ tới đối phương thế nhưng cực kỳ ôn hòa, không chỉ kéo hẳn đến sưởi ấm, thậm chí còn cho không ít bạc, nói chỉ cần nguyện ý hợp tác, tương lai có thể hưởng phú quý.

Cực khổ nửa đời người, Lí Mặc chưa bao giờ thấy qua nhiều bạc như vậy, rất nhanh liền bị mê hoặc, cam nguyện vì Hỗ Đầu bang ở trong thành thu thập tình báo, từ phú hộ trong thành cho đến nhất cử nhất động của quan phủ, tất cả mọi chuyện đều phải viết hết, vào mùng hai mỗi tháng thì

ra ngoài thành, đặt ở trong một chỗ sơn động núi Thương Mang, lại từ nơi đó lấy thù lao.

"Lúc này nghe người nói, nửa đêm còn có người đến nhà?" Ôn Liễu Niên lại hỏi.

"Cũng là người Hồ Đầu bang." Lí Mặc nói, "Có đôi khi đột phát trạng huống, thì sẽ đến nhà giao nhiệm vụ."

"Cái gì gọi là đột phát trạng huống?" Ôn Liễu Niên truy vấn.

"Tỷ như là nói muốn được liệu nào đó, hoặc là phải theo dõi quan phủ." Lí Mặc trả lời.

Ôn Liễu Niên xoa bóp cằm, liếc mắt nhìn Triệu Việt.

Nghe qua, tựa hồ Hồ Đầu bang đã âm thầm quan sát quan phủ rất lâu rồi a..

Trong phủ nha, Hồng giáp lang đang nằm sấp trên bàn trong thư phòng, buồn chán lắc lắc xúc tu. Lúc đầu nó vốn dĩ muốn đến phòng Hoa Đường tìm Cổ Vương chơi, bất đắc dĩ đối phương đích thực rất lười, chọt nửa ngày cũng không chịu động, đành phải iu xiu ra ngoài, một đường bò đến thư phòng gần người.

Không biết qua bao lâu, trong viện đột nhiên truyền đến tiếng nói chuyện, rồi sau đó liền thấy Ôn Liễu Niên cùng Triệu Việt một đường đi đến.

Hồng giáp lang nhanh chóng hồi phục lại tinh thần, vèo vèo bò qua.

"Sao người lại ở đây." Triệu Việt xách nó lên

Hồng giáp lang vô cùng vui vẻ.

Cùng nhau ở chung lâu như vậy, Ôn Liễu Niên tất nhiên sẽ không sợ nó nữa, đưa tay chọt chọt cái lưng đỏ tươi kia, "Đại khái là rảnh rồi đến nhàm chán, cho nên mới chạy lung tung khắp nơi."

"Cũng không sợ bản thân đi lạc." Triệu Việt tùy tay tìm đĩa nhỏ, thả Hồng giáp lang vào.

Bốn phía rất trơn bóng, Hồng giáp lang hoan hoan hỉ hỉ xoay quanh, cảm thấy chơi rất vui.

"Người về trước đi." Ôn Liễu Niên lấy bút lông qua, "Sau khi ta viết xong chuyện hỏi được đêm nay, thì trở về nghỉ ngơi."

"Ta cùng người." Triệu Việt ngồi ở bên cạnh hẳn.

Ôn Liễu Niên nói, "Vậy người giúp ta mài mực."

"Được." Triệu Việt gật đầu.

Ôn Liễu Niên cầm bút lông cười hì hì, "Đây gọi là Hồng Tụ Thiêm Hương(*)."

(*) Hồng tụ thiêm hương: chỉ việc thư sinh đọc sách có mỹ nữ bên cạnh.

Triệu Việt gõ gõ mũi hẳn, "Ngoan ngoan viết đi !"

Ôn Liễu Niên nhắm mắt lại điều chỉnh ý nghĩ một chút, rồi sau đó liền bắt đầu hạ bút như bay, ngay cả một tia tạm dừng cũng không có.

Triệu Việt trong lòng buồn bực, bởi vì bất kể nhìn từ phương diện nào, hẳn đều cảm thấy một sách phải là Trạng Nguyên mới đúng, thế nhưng vì sao chỉ là Thám Hoa? Hai người trước bộ rất lợi hại sao...

Triệu đại đương gia suy nghĩ nửa ngày cũng không nghĩ được gì, vì thế lúc nằm trên giường nghỉ ngơi, liền mở miệng hỏi hẳn vấn đề này.

"Ngày đó thi đình ta ăn hơi nhiều vịt nướng." Ôn Liễu Niên tung chẵn.

Triệu Việt: ...

Ăn nhiều vịt nướng ?

"Kết quả là nhà lão bản dùng thịt không tươi, hại ta bị tiêu chảy." Ôn Liễu Niên nằm xuống, "Sau đó chỉ viết được một nửa, liền vội vàng giao bài thi đi tìm nhà xí."

Triệu Việt dở khóc dở cười.

"Vốn tưởng rằng không đậu, còn muốn ở Vương Thành chơi hai ngày rồi trở về Giang Nam, kết quả Hoàng thượng xem xong một nửa bài thi kia, liền phái Thừa tướng tự mình tới tìm ta." Ôn Liễu Niên nói, "Cuối cùng được Thám Hoa."

Chung quy ngay cả bài thi cũng chưa viết xong, dù không đậu Trạng Nguyên cũng không khỏi quá đả kích thí sinh còn lại.

Triệu Việt cũng không biết chính mình nên cười hay là nên tiếc hận.

"Đứng thứ ba kì thật rất tốt." Ôn Liễu Niên nằm sấp người trên giường, "Không khiến người ta chú ý, cũng không khiến người ta ghi hận."

"Hoàng thượng khi nào sẽ triệu người trở về?" Triệu Việt xoa xoa đầu hần.

"Không biết, có lẽ tháng sau, có lẽ ba năm năm sau, hoặc có lẽ đã quên ta rồi cũng không chừng." Ôn Liễu Niên nhìn hần.

Triệu Việt nói, "Ta cùng người."

Ôn Liễu Niên cười tủm tỉm, "Thật sự nha?"

Triệu Việt gật đầu.

Ôn Liễu Niên hỏi, "Nếu ta muốn đến Vương Thành thì sao?"

"Nơi nào cũng cùng người." Triệu Việt ôm hẳn vào trong lòng.

"Không cần Triệu Mộ nhai sao?" Ôn Liễu Niên ôm cổ hẳn.

"Nếu có thời gian thì trở về xem thử." Triệu Việt nói.

"Vậy Lục nhị đương gia thì sao?" Ôn Liễu Niên lại hỏi.

Triệu Việt nói, "Lục Truy cũng không phải tiêu hài tử."

Ôn Liễu Niên ôm hẳn càng chặt.

Nếu có thể cùng một chỗ, cho dù phải trở về đối mặt với một đám lão thần giống hồ ly kia, tựa hồ cũng rất tốt a...

Sáng hôm sau, hai người rất sớm đã rời giường, Ôn Liễu Niên ở nhà ăn ngập một cái, liều mạng thêm dấm chua vào trong bát.

Chưa tỉnh ngủ.

Ám vệ nhìn thấy tâm tình rất là phức tạp, đổ hơn nửa bình vào a, Tả hộ pháp cũng không thể ăn chua giống đại nhân như vậy, hẳn là không phải có rồi đi.

Ngay cả tiền mừng thành thân còn chưa gom đủ, sinh hoạt hàng tháng còn phải chi tiêu, chúng ta thật sự là phi thường mệt.

"Có phải đại nhân không thoải mái không?" Hoa Đường hỏi.

"Không có không có." Ôn Liễu Niên lắc đầu, "Ta không sao." Chỉ là hơi buồn ngủ mà thôi.

Triệu Việt đem chuyện hai người vô tình phát hiện đêm qua nói một lần.

"Còn có loại chuyện này?" Mộc Thanh Sơn nghe vậy giật mình, "VẬY Lí Mặc hiện tại đang ở đâu?"

"Ở trong nhà giam." Triệu Việt nói, "Về phần vợ hãm, vì không để người Hồ Đầu bang làm hại, cũng đã được đưa đến một nơi an toàn."

"Coi như là vận khí tốt." Triệu Ngũ cười nói, "Đánh bậy đánh bạ, cứ nhiên cũng có thể đánh vỡ một bí mật không lớn không nhỏ."

"Đêm qua lúc thẩm vấn, bản thân Lí Mặc cũng không biết, trong thành rốt cục còn có bao nhiêu tai mắt Hồ Đầu bang." Ôn Liễu Niên nói, "Đối phương làm việc cực kỳ cẩn thận."

"Chuyện này ngược lại dễ lo liệu." Hoa Đường nói, "Nếu đã bắt được một người, vậy thì dùng một chiêu lừa gạt hẳn là sẽ hữu dụng."

"Sao cơ?" Ôn Liễu Niên nói, "Nguyện ý lắng nghe."

"Chỉ cần phóng ra tin tức, nói Lí Mặc là tự nguyện đến quan phủ khai báo, đã khai ra không ít manh mối, người còn lại vừa nghe, tất nhiên sẽ đứng ngồi không yên." Hoa Đường nói, "Lúc trước đã có Vương Đại Quý, hiện tại có thêm Lí Mặc, cho dù là tai mắt Hồ Đầu bang, chẳng qua cũng chỉ là dân chúng bình thường, chống đỡ không lâu."

Ôn Liễu Niên gật đầu, "Không tồi, ngược lại là có thể thử xem."

"Chuyện này giao cho chúng ta là được." Âm vệ vỗ ngực cam đoan, loại chuyện âm ngòì thổi gió này, thật sự là không cần quá am hiểu a.

Ôn Liễu Niên vui vẻ đáp ứng.

Vì thế sau khi dùng xong điểm tâm, âm vệ liền vui vẻ ra ngoài tìm dân chúng trò chuyện, bản thân thập phần có tu dưỡng vật cát tường, còn chưa

đến nửa ngày, liền đã đem tin tức truyền khắp cả tòa thành Thương Mang.

Hai ngày sau, trong Hồ Đầu bang cũng nghe được phong thanh.

"Bang chủ." Trương Sinh Thụy nói, "Tai mắt lúc trước dùng nhiều tiền xếp vào bên trong thành, đã bị quan phủ bắt được hơn một nửa, hơn nữa hiện tại trong thành phòng thủ cực kỳ nghiêm mật, người chúng ta căn bản là vào không được."

Nam tử áo choàng ngồi ở trên ghế, tuy nói không nhìn thấy mặt, nhưng cũng có thể cảm giác được cả người tản mát ra không khí âm trầm.

"Lần trước bắt đầu từ trận Mục gia trang đối chiến thất bại, quan phủ liền bắt đầu chiếm hết thế thượng phong." Trương Sinh Thụy nói, "Hơn nữa cũng không biết Triệu Việt suy nghĩ cái gì, thế nhưng lại cấu kết với quan phủ, nghe nói còn đi thị sát dân tình với Tri phủ, rất là ồn ào huyên náo." Hãn cũng không biết bang chủ nhà mình có chút hứng thú về thân thế Triệu Việt, chỉ là cảm thấy thân là một tên thổ phi, có thể quang minh chính đại cùng Tri Phủ đồng tiến đồng ra, không khỏi cũng quá kỳ dị.

Nam tử áo choàng vẫn như trước không nói được lời nào.

"Tai mắt còn lại hãn là cũng không kiên trì được bao lâu." Trương Sinh Thụy nói, "Chỉ e lần này quân cờ trong thành của chúng ta, sẽ bị quan phủ tóm gọn sạch sẽ."

"Quân cờ không còn giá trị, hủy đi là được." Nam tử áo choàng lên tiếng.

"Sợ là không dễ dàng như vậy." Trương Sinh Thụy lắc đầu, "Tả hộ pháp Truy Ảnh cũng đang ở trong phủ nha, nàng xem như là cao thủ dùng cổ, trong tay không chỉ có một Cổ Vương, nghe nói Triệu Việt còn có một con Hồng giáp lang, gộp chung vào một chỗ cũng đủ bức sạch cổ trùng trong cơ thể ra."

Nam tử áo choàng hung hăng siết chặt chén trà trong tay.

Thẳng thắn mà nói, hẳn chả có hứng thú đối sống chết của Triệu Việt, nửa phần cũng không có, thậm chí còn muốn thấy hẳn chết -- Cho dù thân phận của hẳn cuối cùng cũng được chứng thực, bản thân cũng có thể dùng con rối thay thế, làm việc sẽ tiện hơn rất nhiều, cho nên đối với hành vi này của Mục gia trang cũng không ngăn cản. Chỉ là dù thế nào cũng không nghĩ tới, Mục Vạn Lôi cùng Mục Vạn Hùng thế nhưng lại mất mặt xấu hổ như thế, quả thực cũng là không chịu nổi một kích, không chỉ không chém được đầu Triệu Việt thậm chí còn hại mình tổn thất một bầy chim báo tang.

"Bang chủ không cần tức giận." Trương Sinh Thụy nói, "Xe đến trước núi ắt có đường."

"Gọi Hoàng Anh đến đây." Nam tử áo choàng nói, "Ta có nhiệm vụ muốn giao cho nàng."

"Vâng." Trương Sinh Thụy gật đầu, cung kính lui xuống. Giây lát sau một hoàng y nữ tử gõ cửa, "Bang chủ tìm ta?"

Nam tử áo choàng nói nhỏ vào tai nàng.

"Thuộc hạ đã rõ." Hoàng Anh lĩnh mệnh.

"Đừng để cho người khác phát hiện." Nam tử áo choàng đứng thẳng, thanh âm lạnh như băng.

Chỉ là hiện tại hẳn đại khái sẽ không nghĩ đến, chuyện khiến cho người ta đau đầu còn ở phía sau.

Lại qua vài ngày, một đội nhân mã quan binh trùng trùng điệp điệp vào thành Thương Mang, nhìn qua rất có khí thế.

Dân chúng lập tức tò mò chen ở hai bên ngã tư đường nhìn, không biết lại xảy ra chuyện gì.

"Phan phó tướng." Ôn Liễu Niên tự mình dẫn người đón chào.

"Ôn đại nhân." Phó tướng lĩnh Phan Khánh đóng quân ở Thương Nhĩ châu xoay người xuống ngựa, âm thanh như tiếng chuông đồng, "Triệu công tử có ở chỗ người không?" Giọng rất lớn, giống như là sợ người khác không nghe được.

Dân chúng giật mình, thì ra là tìm Triệu công tử.

"Tất nhiên." Ôn Liễu Niên gật đầu, "Đang ở trong phủ nha."

"A nha, nhưng là khó lường a !" Phan Khánh vỗ đầu một cái, khẩn cấp nói, "Mau dẫn ta đi gặp mặt."

Dân chúng đậy mắt tràn ngập hâm mộ, chúng ta cũng muốn một đường đi vào !

Ôn Liễu Niên cười tủm tỉm, dẫn Phan Khánh vào cửa phủ nha.

Dân chúng còn đang nhón chân nhìn vào bên trong, chờ đợi có thể nhìn thấy mặt mỹ nam tử say đắm.

Thẳng đến khi đến sau viện, Phan Khánh mới thu hồi vẻ mặt vô cùng kích động, hỏi, "Ta diễn thế nào?"

"Rất tốt rất tốt." Ôn Liễu Niên liên tục gật đầu, "Làm phiền Phan phó tướng."

"Thế nhưng vì sao phải diễn như vậy?" Phan Khánh nghi hoặc hỏi -- Hẳn quả thật cái gì cũng không biết, chỉ nghe Thứ Sử đại nhân nói nhận được một phong thư từ thành Thương Mang, rồi sau đó liền phái mình đến tìm Triệu công tử, còn không ngừng dặn dò 'Về mặt phải tràn ngập khẩn cấp' .

"Chuyện này không vội." Ôn Liễu Niên nói, "Uống trà trước rồi nói."

Chung quy cũng là một câu chuyện dài, nếu muốn nói rõ ràng, cũng còn phải phí miệng lưỡi một phen.

"Phan phó tướng." Thượng Vân Trạch đúng lúc mang Mộc Thanh Sơn bước vào.

"Thượng bảo chủ." Phan Khánh ôm quyền -- Lúc trước hai người có gặp mặt qua, coi như là có chút giao tình.

"Phan phó tướng." Mộc Thanh Sơn cũng theo chào hỏi.

"Giới thiệu một chút." Thượng Vân Trạch khoác vai Mộc Thanh Sơn, "Phu nhân chưa qua cửa của ta."

Mộc Thanh Sơn mặt đỏ tai hồng, hung hăng đập hấn một cái.

Phan Khánh quả nhiên rất chấn kinh, nhiều lần xác nhận Mộc Thanh Sơn có phải là nữ phần nam trang hay không.

"Là sư gia trong phủ." Ôn Liễu Niên nói, "Họ Mộc."

Thật sự là nam nhân...

Phan Khánh có chút ngoài ý muốn, bất quá hấn coi như là thấy qua một vài mặt xã hội, vì thế rất nhanh liền điều chỉnh lại tâm tình, cười nói, "Khi nào thành thân, ta cần phải đến uống rượu mừng."

"Sau khi tiêu diệt xong thổ phỉ thì sẽ lo liệu việc vui." Thượng Vân Trạch nói, "Cho nên lần này Phan phó tướng nếu đã đến đây rồi, vậy thì ở lại hỗ trợ đi, xong việc vừa vặn uống rượu mừng, cũng đỡ phải chạy tới chạy lui."

Mộc Thanh Sơn: ...

Phan khánh ngừng một chút, lúc trước Thứ Sử đại nhân chỉ kêu mình dẫn người đến diễn một màn, diễn xong thì nhanh chóng trở về, cũng không có đề cập đến chuyện giúp đỡ diệt trừ thổ phi.

Ôn Liễu Niên cũng gật đầu, "Rất tốt rất tốt, đa tạ Phan phó tướng."

Phan Khánh đành phải đáp ứng, hơn nữa ở trong lòng đau khổ cảm khái.

Người có thể cùng Truy Ảnh cung quan hệ tốt, quả nhiên đều giống như trong lời đồn, là quả quyết sẽ không bao giờ chịu thiệt ...

THỔ PHỈ CÔNG LỢC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 75: Cứu Một Cô Nương Trở Về!!!

Người trong triều đình đến đây tìm Triệu công tử, tuy không biết rốt cục là vì chuyện gì, bất quá cũng là rất đáng giá thảo luận một phen. Vì thế ở trước cửa phủ nha cũng liền có không ít dân chúng -- Tóm lại ở trên đường phơi nắng, còn không bằng tìm một nơi cách Triệu công tử gần một chút, nói không chừng còn có thể gặp mặt.

Nếu đổi lại là bình thường, trước cửa phủ nha quả quyết sẽ không cho phép dân chúng tụ tập đông như vậy, bất quá lần này Ôn Liễu Niên ngược lại là phát tay phá lệ, ám vệ cầm hạt dưa vui vẻ, ở trong đám người cùng nhau chia sẻ.

"Điều tra thân thế Triệu công tử?" Dân chúng nghe vậy rất là giật mình.

"Đúng vậy." Ám vệ gật đầu, có chút thần bí nói, "Nghe nói bí mật bên trong rất lớn, ngay cả Hoàng Thượng cũng bị kinh động." Tóm lại chém gió cũng không cần làm nháp, ở một nơi trời cao cách hoàng đế xa như vậy, tất nhiên là phải biết mách lới thối phồng thế nào.

Dân chúng quả nhiên liền bị rung động, thành Thương Mang giao thông không tiện, lại bị vây ở một nơi xa xôi, đời này vị quan lớn nhất gặp qua cũng là Tri Phủ, ngay cả quan viên triều đình cũng chỉ là nghe từ miệng tiên sinh kể chuyện, thì đừng nói chi là nhắc tới Hoàng thượng, vậy cũng là tùy tiện liền có thể kinh động biết không?

Cho nên mới nói quả thật không hổ là Triệu công tử a... Cùng người phàm vẫn là cách một khoảng lớn !

Một truyền mười mười truyền trăm, đợi đến buổi trưa ngày hôm sau, cơ hồ dân chúng toàn thành đều biết 'Thân phận thật sự của Triệu công tử rất lớn, thậm chí ngay cả Hoàng thượng cũng cố ý phái người đến tra hỏi' chuyện này khó lường, ở trên đường cái, bất kể là bán hàng hay là xào rau, người người đều thảo luận đến nước miếng bay tứ tung.

Trong phủ nha, Ôn Liễu Niên sau khi nghe ám vệ báo xong, cười hì hì nói, "Làm phiền."

"Đại nhân khách khí." Ám vệ liên tục xoa tay, làm loại sự tình này đối với chúng ta mà nói, quả thực giống như là ăn một bữa sáng, thật sự không cần quá cảm kích, nhưng lại rất sung sướng !

Đợi đến sau khi ám vệ rời đi, Triệu Việt nói, "Phỏng chừng nội trong ba ngày thì người Hồ Đầu bang sẽ nghe được tin tức."

"Cho nên người gần đây phải chú ý gấp bội." Ôn Liễu Niên nói, "Quyết đừng để bọn họ nắm thóp được."

Triệu Việt gật đầu, "Ta biết rồi." Bản thân không chỉ phải đề cao cảnh giác, mà còn phải bảo vệ người.

"Đợi đến buổi chiều ngày mai, lại đi dạo trên đường một chuyến đi." Ôn Liễu Niên giúp hăn mặc y phục, "Tuy nói bây giờ lộ mặt, dân chúng đối với người vẫn là rất ngạc nhiên, phải đi ra ngoài vài lần để cho mọi người quen dần." Cũng không thể cứ mỗi lần ra ngoài đều bị vây xem, vẫn là phải mau chóng thích ứng một chút mới tốt.

Triệu Việt gật đầu, "Được."

Ôn Liễu Niên cười tủm tỉm nói, "Ta nói gì người cũng đáp ứng."

"Bởi vì người nói có đạo lý." Triệu Việt ôm hăn ngồi ở trên ghế đá.

Lục Truy ở ngoài cửa đi ngang qua, nhìn không được lắc đầu một cái.

Rốt cục có biết nói tình thoại hay không, loại thời điểm này, chẳng lẽ không phải là nói chút tình thoại linh tinh 'Bởi vì ta thích người, cho nên mọi chuyện mới nghe theo' sao? 'Bởi vì người nói có đạo lý' là có ý tứ gì.

Như vậy cũng có thể bắt được đại nhân về Triều Mộ nhai, coi như là vận cứt chó đi.

Ôn Liễu Niên nói, "Đợi lát nữa ta còn có hẹn với Phan phó tướng."

"Muốn nói chuyện diệt trừ thổ phỉ sao?" Triệu Việt hỏi.

Ôn Liễu Niên gật đầu, "Tóm lại cũng đã mang nhân mã đến đây rồi, không thể không dùng." Thật là phi thường chiếm tiện nghi.

Triệu Việt nói, "Không sợ Thứ Sử đại nhân trong lòng buồn bực sao? Dù sao cũng là người của hãn." "

"Mặc kệ hãn." Ôn Liễu Niên xoa bóp cằm, "Chỉ cần có thể sớm ngày tiêu diệt nạn trộm cướp, hãn buồn bực thì mau chóng xử lý đi, lại không liên quan đến chúng ta."

Triệu Việt buồn cười.

"Dân chúng quan trọng nhất." Ôn Liễu Niên vỗ vai hãn.

Triệu Việt ôm chặt hãn, "Muốn nghỉ ngơi một chút không? Tối hôm qua cũng không ngủ ngon."

Ôn Liễu Niên ngáp một cái, "Cũng được."

Triệu Việt đánh ngang ôm lấy hãn, bước nhanh về phía phòng ngủ.

"Ôn đại nhân a." Phan Khánh đẩy cửa tiến vào.

Triệu Việt dừng bước.

Ôn Liễu Niên vùi ở trong ngực Triệu đại đương gia nhìn hẳn, "Tìm ta có việc?"

Phan Khánh bình tĩnh lùi về phía sau một bước, "Không có."

"Vậy Phan phó tướng vì sao lại đến đây?" Ôn Liễu Niên khó hiểu, nơi này rõ ràng là chỗ ở riêng tư nha.

Phan Khánh nói, "Đi nhầm."

Ôn Liễu Niên: ...

Phan Khánh quay đầu nhanh chóng rời đi, phi thường thức thời.

Lúc trước hẳn chỉ ghé qua thành Thương Mang hai lần, bất quá đều là vì công việc, mỗi lần cũng là vội vàng tới vội vàng đi, vẫn chưa giao tiếp với dân chúng quan viên địa phương, chỉ cảm thấy nếu là nơi đất đai bần cùng, vậy dân phong hẳn là rất bảo thủ, nhưng ngàn vạn lần không dự đoán được thế nhưng lại phóng khoáng như thế.

Bản thân vừa mới đến hai ngày, ngày đầu tiên thấy Thượng Vân Trạch cùng Mộc Thanh Sơn thân mật ái muội, ngày hôm sau lại thấy Ôn đại nhân cùng Triệu Việt khảnh khảnh ta ta, vì thế vô cùng khiếp sợ, còn có chút cảm giác từng trải...

Cho dù là nơi căn cõi, nhưng về phương diện nào đó, cũng là rất phóng khoáng a !

"Phan phó tướng." Lục Truy cùng ám vệ bước đến, "Đến tìm đại nhân à?"

Phan Khánh nhanh chóng lắc đầu, "Không có không có, ta đi nhầm cửa." Cái gì cũng không nhìn thấy.

Lục Truy lập tức dùng một loại ánh mắt thập phần sáng tỏ nhìn hẳn.

Thấy được hình ảnh không nên thấy đi.

Phan Khánh nhất thời cùng hẳn sinh ra một loại cảm giác bằng hữu đã lâu không gặp.

Lục Truy hỏi, "Có muốn uống một chén không?" Coi như là an ủi.

Phan Khánh gật đầu, "Tất nhiên." Lần tới nếu là không hẹn rõ thời gian với đại nhân, cho dù là đánh chết chính mình cũng sẽ không đi tìm trước, vì nhất định sẽ mù mắt biết không.

Lục Truy vỗ vai hẳn, hai người một đường đến một tiểu viện khác.

Ám vệ cũng hoan hoan hỉ hỉ đi theo, loại chuyện uống rượu này, mọi người nhất định phải uống với nhau !

Trong phòng ngủ, Ôn Liễu Niên nói, "Phan phó tướng vừa rồi tựa hồ rất kích động."

Triệu Việt buồn cười, "Biết rõ còn cố hỏi."

Ôn Liễu Niên xoa xoa mũi, xoay người ôm gối đầu ngủ.

Nhưng chúng ta rõ ràng là cái gì cũng không làm, tự nhiên lại bị hiểu lầm.

Rất thiệt thòi.

Triệu Việt dựa vào ở bên giường, muốn chờ hẳn ngủ rồi sau đó rời đi.

Qua nửa nén hương, Ôn Liễu Niên còn đang ngẩng người nhìn vách tường.

"Có tâm sự?" Triệu Việt hỏi, lúc này rõ ràng nhìn còn rất buồn ngủ, vì sao đến bây giờ còn chưa ngủ.

"Không có." Ôn Liễu Niên sờ sờ mũi, đem suy nghĩ từ trên chín tầng mây kéo trở về.

Ta cái gì cũng không có nghĩ.

Triệu Việt nói, "Nếu là không muốn ngủ, có thứ này muốn tặng cho người."

"Sao?" Ôn Liễu Niên xoay người nhìn hẳn, "Là cái gì vậy?"

Triệu Việt từ trong ngực lấy ra một cây sáo ngọc tinh xảo khéo léo.

Ôn Liễu Niên đẩy chắn ra ngồi dậy.

"Lúc trước, khi đi theo sư phụ luyện võ, trên núi có rất nhiều tuyết điều màu trắng." Triệu Việt đưa sáo nhỏ cho hẳn, "Chỉ cần thổi một chút, khắp núi đồi quả thật giống như là hạ xuống một đợt tuyết trắng." Vô số điều tước bay lên trời, là hình ảnh tốt đẹp hiếm hoi hồi còn nhỏ.

"Tuyết điều?" Ôn Liễu Niên nhìn nhìn sáo ngọc trong tay, rất là trơn nhẵn bóng loáng, hiển nhiên là bị vuốt ve qua nhiều lần.

"Sáo ngọc này là do chính tay sư phụ làm." Triệu Việt nói, "Hẳn cũng không để lại cho ta bao nhiêu thứ."

"Ta sẽ giữ cẩn thận." Ôn Liễu Niên nhìn hẳn.

"Không phải vật đáng tiền gì, ở đây cũng không có tuyết điều." Triệu Việt cười cười, "Bất quá là ta muốn tặng nó cho người."

"Lần tới chúng ta cùng đến Miêu Cương đi, có thể dùng thử một chút." Ôn Liễu Niên thu hồi sáo ngọc.

Triệu Việt gật đầu, "Được."

"Chờ ta một chút." Ôn Liễu Niên đạp lên giày mềm chạy đến ngăn tủ, từ bên trong lấy ra một cái hộp nhỏ, từ bên trong lấy ra một cái dây đeo hình con cá chép mập mập.

"Cái này cho người." Ôn Liễu Niên nhét sợi dây vào trong tay hãn, "Đáp lễ."

Triệu Việt bật cười, "VẬY người thiệt thòi rồi." Rõ ràng đây là bằng hoàng kim tương đối đáng giá.

"Hồi đó ta ăn rất nhiều, mẫu thân cảm thấy trong lòng chột dạ, liền vào trong miếu xin một sợi dây hộ mệnh này." Ôn Liễu Niên nói, "Miễn cho ta bị mập xấu."

Triệu Việt: ...

Sống đến giờ đây là lần đầu tiên nghe nói, sẽ có mẫu thân bởi vì lo lắng nhi tử ăn quá nhiều, chạy tới trong miếu cầu Bồ Tát.

Ôn Liễu Niên cầm sáo ngọc một lần nữa tiến vào ô chần, lần này ngược lại là rất nhanh liền thiếp đi, Triệu Việt quấn sợi dây sợi dây tơ hồng treo ở trên chuôi Tể Nguyệt đao.

Tuy nói treo một con cá chép vàng mập mập như vậy lên chuôi của Thượng Cổ Yêu Đao giết người như ngóe, thật sự là có chút không thích hợp, bất quá nếu là do tự tay người yêu tặng, đừng nói là một sợi dây, cho dù là một mảnh vải hình con hổ, chỉ sợ cũng sẽ cam tâm tình nguyện nhận.

Triệu đại đương gia lại lung lay Tể Nguyệt đao.

Nhìn lâu một chút, kỳ thật cũng rất thuận mắt.

Mà ở trong Hồ Đầu Cương, không khí lại là âm trầm hơn rất nhiều.

"Triều đình phái người, đến thành Thương Mang điều tra thân thế Triệu Việt?" Nam tử áo choàng từ trên ghế bật dậy.

"Đúng vậy, dân chúng bên trong thành đều đang bàn tán, hẳn là không sai." Trương Sinh Thụy gật đầu, trong lòng lại có chút kinh ngạc -- Lúc vừa rồi khi lấy được tin này, tuy nói hẳn có chút ngoài ý muốn, bất quá cũng không nghĩ nhiều, chỉ là dựa theo thường lệ báo cáo cho bang chủ, thế nhưng lại không dự đoán được sẽ có phản ứng lớn như vậy.

Nam tử áo choàng nửa ngày cũng không nói một câu, hai mắt phía sau mặt nạ có chút dữ tợn.

"Bang chủ." Trương Sinh Thụy thử nói, "Có chuyện gì sao?"

"Về chuyện này, còn có tin tức gì không?" Nam tử áo choàng hỏi.

"Không hề ít, bất quá đều là do dân chúng nghe đồn." Trương Sinh Thụy nói, "Có người nói hẳn là thần tiên hạ phàm, còn có người nói hẳn có quan hệ họ hàng với Thẩm Thiên Lăng ở Truy Ảnh cung, phần lớn đều là ăn nói bừa bãi, cũng không chính xác lắm."

"Người triều đình phái tới là ai?" Nam tử áo choàng lại hỏi.

"Phan khánh, là phó tướng đóng quân ở Thương Nhĩ châu." Trương Sinh Thụy nói, "Còn lại đều không biết, hẳn rất ít đến thành Thương Mang, đối với chúng ta cũng hoàn toàn không có uy hiếp."

"Trong thành còn bao nhiêu tai mắt?" Nam tử áo choàng hỏi.

Trương Sinh Thụy nói, "Ba người, bất quá bang chủ tạm thời đừng nên dùng bọn họ thì tốt hơn."

"Vì sao?" Nam tử áo choàng thanh âm bất mãn, "Chẳng lẽ muốn nuôi không?"

"Ngược lại không phải, nhưng gần đây quan phủ hành động giống như sét đánh, người của chúng ta khó tránh khỏi sẽ có chút lo lắng." Trương Sinh Thụ nói, "Có thể thủ vững đến bây giờ không chạy đến quan phủ khai báo, đã là rất không dễ dàng, nếu lại đưa nhiệm vụ tiếp theo, chỉ sợ sẽ hoàn toàn phản tác dụng."

Nam tử áo choàng nhìn qua có chút phiền não.

Trương Sinh Thụ nói, "Bang chủ rốt cục đang lo lắng chuyện gì?"

"Nói cho Hoàng Anh, ngày mai liền bắt đầu hành động." Nam tử áo choàng âm thanh lạnh lùng, "Bất kể phải trả giá đắt bao nhiêu, phải dùng tốc độ nhanh nhất lấy được đầu Triệu Việt."

Trương Sinh Thụ gật đầu, "Thuộc hạ đã rõ."

"Đi làm đi." Nam tử áo choàng rời đi, sải bước trở về phòng.

Trương Sinh Thụ đứng tại chỗ, đáy mắt tràn ngập nghi hoặc.

Lúc trước đáp ứng cho Mục gia trang mượn binh, hẳn đã cảm thấy rất kỳ quái rồi, bất quá nghĩ đến lúc trước hai bên tựa hồ có chút giao tình, cho nên cũng không suy nghĩ nhiều, nhưng không ngờ sau khi Mục gia trang thất bại, bang chủ thế nhưng còn quan tâm sống chết Triệu Việt như thế. Lúc trước Hồ Đầu bang cùng Triệu Mộ nhai xem như là cùng ở núi Thương Mang, nhưng vẫn chưa từng xảy ra khúc mắc mâu thuẫn gì, miễn cưỡng xem như bình an vô sự, vì sao bây giờ đột nhiên lại so đo như thế?

Hẳn là lúc trước khi người Mục gia trang đến đây, từng cùng bang chủ ở trong phòng trao đổi hồi lâu, có lẽ là khi đó, đối phương đã nói bí mật khó lường gì đó?

Trương Sinh Thụ khẽ nhíu mày, đứng tại chỗ tự hỏi.

"Người đang làm gì vậy?" Đột nhiên phía sau truyền đến một giọng nói.

Trương Sinh Thụy sợ hết hồn.

"Bang chủ đâu?" Hoàng Anh tiếp tục hỏi.

"Vừa mới rời đi." Trương Sinh Thụy nói, "Vừa vặn, bang chủ kêu người ngày mai thì bắt đầu hành động, dùng mọi biện pháp, ắt phải lấy được đầu Triệu Việt."

"Nhanh vậy sao?" Hoàng Anh nghe vậy khẽ nhú mày.

"Tựa hồ rất gấp." Trương Sinh Thụy hạ giọng.

"Ta biết rồi." Hoàng Anh nói, "Ta sẽ mau chóng chuẩn bị."

Trương Sinh Thụy gật đầu, cũng xoay người rời khỏi tiền đình.

Bên trong phủ nha, Mộc Thanh Sơn đang dọn dẹp lại hồ sơ trong thư phòng, thuận tiện cầm chổi lông gà quét dọn phủ bụi phòng ốc cho sạch.

"Đang làm gì thế?" Thượng Vân Trạch vào cửa bị nghẹn đến ho khan.

"Mau ra ngoài đi." Mộc Thanh Sơn dùng vải che miệng mũi, "Rất nhiều bụi."

"Sao người lại làm chuyện này?" Thượng Vân Trạch ôm hẳn từ trên thang xuống.

"Thuận tay làm mà thôi." Mộc Thanh Sơn mặt lấm lem giống như con mèo hoa nhỏ.

Thượng Vân Trạch dở khóc dở cười, "Mau trở về tắm rửa."

Mộc Thanh Sơn nói, "Dù sao cũng bẩn rồi, vậy thì quét sạch sẽ một lần." Cũng đỡ phải phiền toái Trương thúc.

Thượng Vân Trạch vẫy tay.

"Bảo chủ." Hai đệ tử lập tức tiến lên.

"Quét dọn thư phòng sạch sẽ." Thượng Vân Trạch nói, "Tốc độ càng nhanh càng tốt, đừng động lung tung vào đồ của đại nhân."

"Vâng." Đệ tử gật đầu lĩnh mệnh, Mộc Thanh Sơn còn muốn nói gì đó, bất quá lại bị nắm tay kéo đến phòng ngủ.

"Tự xem xem bản thân có bao nhiêu bẩn." Thượng Vân Trạch đặt hân ở phía trước gương đồng.

Mộc Thanh Sơn xoa xoa mũi, mặt càng bẩn hơn.

Hạ nhân rất nhanh liền đưa nước ấm tới, Thượng Vân Trạch vươn tay giúp hân cởi y phục.

Mộc Thanh Sơn bị hoảng sợ, theo bản năng che vạt áo, "Ta tự mình làm là được, người ra ngoài đi."

Thượng Vân Trạch nói, "Không ra."

Mộc Thanh Sơn: ...

"Nhìn phu nhân nhà mình tắm rửa, là chuyện đương nhiên." Thượng Vân Trạch hơi khom lưng để sát vào hân.

Mộc Thanh Sơn nháy mắt mặt đỏ đến tận mang tai.

Người mới là phu nhân.

Thượng Vân Trạch ôm hân ngồi ở trên ghế, "Người xem, ngay cả sính lễ ta cũng đã chuẩn bị xong."

"Vậ thì sao." Mộc Thanh Sơn than thở.

Thượng Vân Trạch nắm tay hắn, "Nếu muốn thành thân, tất nhiên phải làm chuyện giữa vợ chồng nên làm."

Mộc Thanh Sơn thân thể cứng đờ, ngay cả đầu cũng bắt đầu bốc hơi.

Không làm không được sao.

Giống như bây giờ, kỳ thật cũng, cũng rất tốt a.

Nhưng Thượng bảo chủ hiển nhiên không nghĩ như vậy.

Thấy trong lòng người tựa hồ không kháng cự nữa, vì thế thử đưa tay, nhẹ nhàng kéo đai lưng hắn ra.

Mộc Thanh Sơn quyết đoán giơ tay tát một cái.

Thượng Vân Trạch bị kinh ngạc một chút, vội vàng né tránh.

Mộc Thanh Sơn: ...

Thượng Vân Trạch nắm cổ tay hắn, "Đánh thật sao?" Lại còn dùng lực như thế.

Mộc Thanh Sơn nói, "Thói quen."

Thượng Vân Trạch nghe vậy đen mặt, "Sao lại có thói quen này a?" Chẳng lẽ lúc trước thường xuyên bị đám lưu manh đùa giỡn mà luyện thành.

"Đại ca dạy ta." Mộc Thanh Sơn nói, "Nếu là gặp được lưu manh, thì phải hung hăng tát hắn, còn phải đạp mệnh tử của hắn!"

Thượng Vân Trạch bị chấn một chút, bất quá trong lòng ngược lại là rất may mắn.

Đại ca dạy dỗ rất tốt.

"Người ra ngoài đi." Mộc Thanh Sơn đấu tranh hồi lâu, vẫn là không có cách nào cởi áo tắm rửa trước mặt hẳn.

Thượng Vân Trạch trong lòng thở dài.

Mộc Thanh Sơn dùng sức đẩy hẳn ra cửa.

Trên trời mây trôi lượn lờ, Thượng Vân Trạch nằm trên ghế đá rầu rĩ

Bây giờ ngược lại thì không sao, nếu thật sự đến đêm động phòng hoa chúc còn thẹn thùng như thế, vậy chính mình phải làm thế nào đây?

Cưỡng ép cũng luyện tiếc, nhưng nếu cứ mặc kệ như vậy, còn không biết năm nào tháng nào mới có thể ăn được.

Rất đáng giá phải hảo hảo đau đầu một phen.

Sáng sớm hôm sau, phía dưới châu huyện lại báo lên không ít vụ án. Ôn Liễu Niên ngay cả điểm tâm cũng chưa ăn, bận rộn suốt ba canh giờ, mới đại khái xem xong hồ sơ.

"Không choáng đầu sao?" Triệu Việt hỏi.

Ôn Liễu Niên hai mắt mờ mịt nói, "Choáng."

Triệu Việt: ...

"Giúp ta xoa." Ôn Liễu Niên nhắm mắt lại.

Triệu Việt trong lòng lắc đầu, tiến lên nhẹ nhàng giúp hẳn xoa ấn huyết thái dương, "Muốn ra ngoài hít thở không khí không?"

"Cũng được." Ôn Liễu Niên ngáp dài đáp ứng.

Nếu là cứ tiếp tục như vậy, phỏng chừng sẽ ngất đi.

Đương nhiên, bởi vì bây giờ dân chúng còn ôm hy vọng chờ mong gặp được Triệu công tử, vừa ra khỏi cửa tất nhiên sẽ bị một đám người vây quanh, cho nên đành phải đổi thành Triệu Ngũ bồi hẳn ra ngoài -- Cũng phải ra ngoài mua bánh mè cho Hoa Đường, coi như là thuận đường.

Ám vệ ngồi xồm trên nóc nhà cắn hạt dưa, dân chúng bình thường đều nói ăn chua là để con gái, nhưng Tả hộ pháp từ khi có thai tới nay, hôm nay ăn chua ngày mai ăn ngọt, thậm chí còn có vài ngày ăn cháo đều phải bỏ thêm muối, quả thật là phi thường bư hãn.

Tương lai nói không chừng sẽ sinh ra một Na Tra, có thể thổi gió thành bão !

"Đại nhân có muốn ăn không?" Tại cửa hàng bán bán mè trong thành, Triệu Ngũ hỏi Ôn Liễu Niên.

Bánh mè vừa mới ra lò nóng hôi hổi, phía trên bọc một lớp nước đường, vừa thấy liền biết xốp giòn thơm ngọt, vì thế Ôn đại nhân mặt dày mày dạn cầm một cái, "Đa tạ."

"Lại đến phía trước xem." Triệu Ngũ từ trong ngực lấy ra một tờ giấy, "Còn phải mua đậu phộng rang."

"Đây là cái gì?" Ôn Liễu Niên tò mò hỏi.

"Đều là vật cần mua." Triệu Ngũ nói, "Hôm nay không tính nhiều, lần trước mới khoa trương." Nhất định muốn ăn đậu hoa hòe, lật tung thành Thương Mang cũng không tìm thấy.

Ôn Liễu Niên dùng ánh mắt tràn ngập đồng tình nhìn hẳn.

Hai người mua đậu phộng rang xong lại mua vệt kho, Triệu Ngũ còn đang lật xem thứ tiếp theo là gì, thủ vệ cửa thành lại từ phía xa chạy tới, "Đại nhân."

"Có chuyện gì vậy?" Ôn Liễu Niên hỏi.

"Cũng không phải chuyện lớn." Thủ vệ nói, "Vốn dĩ là chuẩn bị đi tìm Mộc sư gia, bất quá nếu đại nhân ở đây, nói cũng như nhau."

Ôn Liễu Niên gật đầu, "Nói đi."

"Vừa rồi ở trên quan đạo, đột nhiên có một nữ tử chạy tới, vẻ mặt hoảng loạn còn bị thương, vì thế các huynh đệ mới chạy lên hỏi là vì sao." Thủ vệ nói, "Nàng tự xưng là tiểu thư từ phía Nam đến, nói vốn dĩ muốn đến Vương Thành thăm người thân, nhưng nửa đường gặp phải thổ phỉ, người còn lại đều bị giết hại, chỉ có một mình nàng còn sống."

"Đến xem thử." Ôn Liễu Niên nói.

Triệu Ngũ gật đầu, đồng thời cùng hãnh đến cửa thành.

Một nữ tử trẻ tuổi ước chừng khoảng hai mươi mấy tuổi đang ngồi ở trên ghế, mắt khóc đến đỏ bừng, bên cạnh vây quanh vài thím đại nương.

"Đại nhân." Thủ vệ chào hỏi.

Hoàng y nữ tử cũng đứng lên, đáy mắt có chút kinh hoảng.

"Cô nương đừng sợ." Ôn Liễu Niên an ủi.

"Đúng vậy, Ôn đại nhân là người tốt, không cần sợ." Thím bên cạnh cũng an ủi.

"Đại nhân cứu ta." Hoàng y nữ tử 'âm âm' liền quỳ trên mặt đất, chốc lát nước mắt rơi như mưa.

Triệu Ngũ vươn tay đỡ nàng dậy.

"Ta là tù trong tay thổ phỉ trốn ra." Nữ tử khóc nói, "Đã đói bụng suốt hai ngày, cầu xin đại nhân cho miếng cơm ăn."

Thím chung quanh lập tức thốn thức, Triệu Ngũ đưa bánh mè trong tay qua, "Ăn lót dạ trước đi."

"Đa tạ thiếu gia." Nữ tử tiếp nhận bao giấy, cũng không kịp lau tay sạch sẽ liền bắt đầu ăn, hiển nhiên là thật sự rất đói.

"Mang về phủ nha trước đi." Ôn Liễu Niên nói, cửa thành người đến người đi, cũng không phải nơi thích hợp để hỏi chuyện.

Triệu Ngũ gật đầu, "Cô nương có nguyện ý một đường về với chúng ta không?"

Nữ tử dùng sức gật đầu, cặp mắt to tròn đẫm đạm đáng yêu nhìn hẳn.

Phu nhân còn lại là nhìn thấy, đều ở trong lòng đồng tình thở dài, một tiểu thư xinh đẹp như vậy, cũng là đáng tiếc.

Ba người một đường đến phủ nha, lúc sắp tới cửa, nữ tử đại khái là bởi vì bị bỏ đói đã lâu cho nên choáng đầu, vừa nãy lại ăn rất nhiều, vì thế chân mềm nhũn liền hôn mê bất tỉnh. May mắn Triệu Ngũ bên cạnh lạnh tay lẹ mắt, mới không để nàng ngã xuống đất.

Thấy sắc mặt nàng tái nhợt, Triệu Ngũ cũng không dám sơ sẩy, trực tiếp ôm người vào phủ nha.

"Tả hộ pháp." Ôn Liễu Niên một đường chạy tới.

"Sao vậy?" Hoa Đường đang chọc Hồng giáp lang, "Đại nhân có chuyện?" Sao vẻ mặt lại sốt ruột như thế.

Sau đó ngay sau đó, liền thấy Triệu Ngũ ôm một nữ tử bước vào.

Hoa Đường: ...

Triệu Ngũ đặt người ở trên ghế đá, "Là gặp được ở trên đường."

Hoa Đường kéo tay nàng qua thử mạch, nhú mày nói, "Sao lại suy yếu như thế."

"Nghe nói đã đói bụng ba ngày." Ôn Liễu Niên nói, "Không có chuyện gì đi?"

"Nếu chỉ là đói choáng, ngược lại là không có chuyện gì." Hoa Đường nói, "Nấu chút nước đường cùng cháo loãng cho nàng ăn, tỉnh lại mới có thể uống thuốc điều dưỡng."

Ôn Liễu Niên gật đầu, phân phó hạ nhân dọn ra một gian khách phòng, để cho nàng ở đỡ trước.

"Rốt cục là xảy ra chuyện gì?" Hoa Đường hỏi.

Triệu Ngũ đem sự tình đại khái nói một lần.

"Sao khắp nơi đều là thổ phỉ." Hoa Đường nhú mày.

"Núi non trùng điệp địa thế hiểm trở, thì so với bình nguyên loạn hơn một chút." Triệu Ngũ nói, "Bất quá có thể chạy thoát từ trong tay thổ phỉ, coi như là phúc lớn mệnh lớn, tương lai nếu là tiêu cực có tiện đường, có thể đưa nàng một đường về nhà."

"Nhưng nàng là từ phía Nam chạy đến phía Bắc thăm người thân, ven đường đều là phần hoa chi địa, sao còn có thể có thổ phỉ?" Hoa Đường khó hiểu.

Triệu Ngũ nói, "Đại khái là lưu phỉ? Ta cũng không rõ ràng lắm, phải đợi sau khi nàng tỉnh lại hỏi mới biết được."

Hoa Đường xoa xoa huyết thái dương, "Thôi, ta đi ngủ một lúc." Gần đây vẫn buồn chán ở phủ nha, cũng thật sự là choáng đầu hoa mắt, xác thực là không muốn tiếp tục cân nhắc chuyện loạn thất bát tao còn lại..

Ám vệ trong lòng rõ ràng biết tâm tình nàng không được tốt, cũng liền tránh né, muốn xa bao nhiêu thì có bấy nhiêu, sợ không cẩn thận gặp phải rùi ro, bị Tả hộ pháp tóm lấy trút căm phẫn.

Thật sự là suy nghĩ một chút thôi cũng phi thường thâm thúy, căn bản là đánh không lại.

"Cứu một cô nương trở về?" Triệu Việt cũng nghe nói chuyện này.

"Là từ phía Nam chạy đến." Ôn Liễu Niên nói, "Nhìn rất đáng thương."

Triệu Việt nói, "Đằng Vân bảo ở phía Nam cũng có hiệu buôn, có thể tìm cơ hội đồng thời đưa nàng trở về."

Ôn Liễu Niên gật đầu, "Ta vừa mới hỏi qua Thượng bảo chủ, tháng sau sẽ có thương đội xuống Giang Nam." Coi như là trùng hợp.

THỔ PHỈ CÔNG LỰC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 76: Có Khi Nào Là Mỹ Nhân Kế Không???

Thời điểm trễ một chút, ngay cả ám vệ cũng nghe được chuyện 'Đại nhân cùng Tiểu Ngũ đi dạo trên đường, kết quả cứu được một cô nương chạy thoát từ trong tay thổ phỉ trở về', vì thế lập tức tiến hành qua thăm cùng an ủi, phi thường nhiệt tình.

"A nha, một đồng nam nhân tới đây làm gì." Đại thẩm phụ trách chiếu cố hoàng y nữ tử vừa bưng nước ấm trở ra, liền thấy một nhóm ám vệ đang oanh oanh liệt liệt chạy qua, vì thế rất là bất mãn, "Mau ra ngoài đi." Tuy nói là nữ tử lưu lạc bên ngoài, nhưng nếu đã ở tạm chỗ này, thì cũng coi như là khuê phòng, sao có thể để cho một đám người tùy tiện xông loạn như vậy.

Chúng ta chỉ là muốn đến biểu đạt quan tâm một chút thôi a ! Cư nhiên bị đuổi ra ngoài, ám vệ trong lòng rất là thất vọng, ủ rũ đi trở về.

May mắn lúc trời bắt đầu chuyển tối, mọi người vừa mới dùng xong cơm chiều, hạ nhân liền đến bẩm báo, nói cô nương được cứu về lúc trước đã tỉnh lại.

"Đi thôi." Ôn Liễu Niên đứng lên, "Mọi người cũng đồng thời đến thăm đi."

Hoa Đường nói, "Ta cũng đi." Tốt xấu gì cũng là cô nương gia, có mình ở đó làm việc cũng tiện hơn.

Người còn lại tất nhiên cũng lập tức theo kịp, trùng trùng điệp điệp rất có khí thế.

"Chúng ta lại đến nữa." Sau khi bước vào tiểu viện, ám vệ dùng ánh mắt phi thường nóng bỏng nhìn đại thẩm, thập phần muốn ăn đòn.

Đại thẩm: ...

Bên trong phòng, hoàng y nữ tử đang ngồi tựa ở bên giường uống nước, sau khi nhìn thấy Ôn Liễu Niên tiến vào liền muốn xuống giường hành lễ, lại bị Hoa Đường giành trước một bước đỡ lấy.

"Cô nương không cần đa lễ." Hoa Đường nói, "Hảo hảo năm đi."

Hoàng y nữ tử gật đầu, "Đa tạ."

Ôn Liễu Niên ngồi trên ghế bên cạnh giường.

Một nhóm người theo sát phía sau cũng chen vào đến, rất nhanh liền đứng kín cả phòng.

Hoàng y nữ tử hơi giật mình, sao lại... Nhiều người như vậy.

Vật biểu tượng giang hồ cười tươi như hoa, phi thường hiếu khách.

"Đừng sợ." Ôn Liễu Niên nói, "Bọn họ đều là người trong quan phủ." Nếu giải thích một đám người này là môn phái gì đó, chắc là đối phương nghe cũng không hiểu, vậy thì trực tiếp nói là người của mình cho tiện.

"Đúng vậy đúng vậy, chúng ta đều là quan sai, là loại hưởng bổng lộc của triều đình !" Ám vệ nghe vậy lập tức gật đầu phụ họa, thân phận đột nhiên được tăng lên một bậc, thật sự là phi thường tốt đẹp.

Hoàng y nữ tử cũng không biết chính mình nên nói cái gì, một lúc lâu sau mới nói, "Đa tạ ân cứu giúp của đại nhân."

"Đây cũng là chuyện mà bản quan nên làm, không cần khách khí." Ôn Liễu Niên nói, "Hiện tại cô nương cảm thấy trong người sao rồi?"

"Còn hơi choáng." Hoàng y nữ tử nói.

Hoa Đường giúp nàng bắt mạch, nói, "Còn hơi suy yếu, phỏng chừng phải dưỡng mười ngày nửa tháng mới có thể hồi phục như cũ."

"Lâu vậy sao." Ôn Liễu Niên sờ sờ cằm.

"Đại nhân." Thấy Ôn Liễu Niên tựa hồ có chút do dự, hoàng y nữ tử lại có dấu hiệu muốn rơi lệ, "Ta đã không còn nhà để về, nếu đại nhân không ghét bỏ, thì cho ta ở lại làm nha đầu cũng được, ta không cần bạc, chỉ cầu có thể có một nơi che gió che mưa là đủ rồi."

"Cô nương trước đừng gấp." Ôn Liễu Niên nói, "Người tên gì?"

Hoàng y nữ tử trả lời: "Phương Thúy."

"Là thế gia vọng tộc ở Giang Nam." Ôn Liễu Niên nói, "Lúc trước chưa kịp hỏi kỹ, hiện tại đúng lúc có thời gian, người có thể đem hết thầy mọi chuyện gặp phải trình bày tỉ mỉ một lần, bản quan cũng có thể giúp người đòi lại công đạo."

"Tạ đại nhân." Nữ tử còn chưa mở miệng nói chuyện, thì đã bắt đầu rơi nước mắt, một lúc lâu sau mới nói, "Nhà ta vốn dĩ ở trấn Thất Phúc tại Thanh Thủy Giang, đoạn ngày trước cha mẹ song song mắc bệnh nặng mà qua đời, trước lúc lâm chung nhắc nhở kêu ta đến Đông Bắc tìm người thân để có nơi nương tựa, nhưng không dự đoán được vừa mới đến vùng ranh giới sa mạc, thì gặp một nhóm thổ phỉ, thấy người là giết, cuối cùng còn bắt ta, nói muốn bán ta đến La Sát quốc ở phương Bắc làm thị thiếp."

Ôn Liễu Niên nói, "La Sát quốc?"

"Đúng vậy." Nữ tử gật đầu.

Ôn Liễu Niên khẽ nhú mày, vài năm trước sau khi Sở quốc cùng Thất Tuyệt quốc liên thủ đánh đuổi La Sát quốc xâm lược, thì hạ chỉ cấm không được thông thương với nhau, lúc trước chưa từng nghe qua sẽ có loại sinh ý này, bán nữ tử Sở quốc cho La Sát quốc?

"Thật sự là có chuyện này." Thấy hãn tựa hồ có chút khó hiểu, vì thế Triệu Việt chủ động giải thích nói, "Bất quá cũng chỉ là vài tên lưu phi, cũng không gây ra cái khí hậu gì. Nghe nói ở bên trong đám quý tộc La Sát quốc nào đó, nữ tử Sở quốc rất được hoan nghênh."

"Cư nhiên thật sự có chuyện này." Ôn Liễu Niên lắc đầu, tính toán ngày mai liền viết một phong thư đưa lên trên, phải tăng cường thủ vệ biên cảnh, bằng không còn không biết sẽ có bao nhiêu cô nương trong sạch bị hại.

"Cô nương là lẻ loi một mình theo thương đội đến Đông Bắc?" Hoa Đường đột nhiên hỏi.

"Còn có nha đầu cùng phó dịch, đều đã chết dưới đao thổ phi." Phương Thúy trả lời, "Nhà ta xem như là phú hộ nơi đó."

"Như vậy a." Hoa Đường gật đầu, cũng không hỏi thêm chuyện gì nữa.

Ôn Liễu Niên lại hỏi thêm vài vấn đề, về sau thấy nàng tựa hồ có chút mệt mỏi, vì thế liền mang theo người đứng dậy cáo từ, cũng có thể để cho nàng nghỉ ngơi nhiều thêm một chút.

"Đại nhân." Phương Thúy thử nói, "Về sau ta có thể ở lại không?"

"Cũng không cần sốt ruột nói chuyện này." Ôn Liễu Niên nói, "Cô nương cứ an tâm dưỡng thương trước, chuyện còn lại về sau hãn nói."

Phương Thúy gật đầu, nhìn theo mọi người rời khỏi phòng.

Sau khi trở về phòng, Ôn Liễu Niên ngồi ở ven bàn, như là đang suy nghĩ chuyện gì đó.

Triệu Việt ở trước mặt hần lắc lắc tay, "Hồn lại bay đến phương nào rồi."

"Có chút kỳ quái." Ôn Liễu Niên nói.

"Cái gì có chút kỳ quái?" Triệu Việt ngồi ở đối diện hần.

"Là nữ tử hôm nay cứu về." Ôn Liễu Niên nói.

"Nói nghe thử xem." Triệu Việt giúp hần châm trà.

"Tự xưng là phú hộ Giang Nam, giơ tay nhắc chân lại không giống như là tiểu thư con nhà phú quý." Ôn Liễu Niên nói, "Hôm nay khi ở ngoài cửa thành, nhìn cách ăn của nàng có hơi... thô lỗ."

"Thế nhưng nàng đã đói bụng vài ngày." Triệu Việt nhắc nhở.

"Ta cũng từng đến qua Thanh Thủy Giang hai lần." Ôn Liễu Niên nói, "Nơi đó là trấn Trạng Nguyên, mặc dù là nữ tử con nhà bần hàn, cũng sẽ được đưa đến học đường đọc sách, còn con nhà phú quý thì tác phong càng khắc khe hơn, phải tuân thủ nghiêm ngặt lễ nghi, cho dù có đói thế nào đi chăng nữa, thân là tiểu thư con nhà giàu, hần là cũng không đến mức ở trước mặt mấy chục người lang thôn hổ yết như vậy, ăn đến cả mặt đều là dầu."

"Chỉ có điểm này thôi sao?" Triệu Việt hỏi.

"Còn nữa, đêm nay lúc chúng ta đến thăm nàng, ngoại trừ Tả hộ pháp ra thì tất đều là nam tử, nếu đổi lại là cô nương bình thường, thì cho dù là y phục chỉnh tề, cũng không có khả năng cho nhiều nam nhân vây xem như vậy." Ôn Liễu Niên nói, "Nhưng nàng một chút phản ứng cũng không có." Ngược lại diễn xuất giống như là bước ra từ chốn phong nguyệt.

"Trách không được người lại kêu tất cả mọi người đi qua, trước đó lại không cho Vương thẩm nói với nàng." Triệu Việt nói, lúc trước trong lòng còn đang buồn bực, đi thăm cô nương bị thương, sao lại có thể rủ thêm mười mấy người cùng nhau đi.

"Thăm dò một chút mà thôi." Ôn Liễu Niên nói, "Nếu nàng có nửa phần không thích hợp, ta tất nhiên sẽ để cho người còn lại lui ra, nhưng nàng lại cố tình một chút khác thường cũng không có." Đơn giản cũng để cho mọi người ở lại.

"Cẩn thận một chút là được." Triệu Việt nói, "Nếu thật sự là có ý đồ khác, mười phần là do Hồ Đầu bang phái tới, đối với chúng ta mà nói ngược lại là có lợi." Tự động dâng lên cửa một manh mối, không dùng thì uổng phí.

Ôn Liễu Niên cười hì hì, "Ta cũng cho là như vậy." Thật sự là không thể càng tâm hữu linh tê hơn được nữa.

Mà tại một đầu khác, Triệu Ngũ cũng có chút kinh ngạc, "Giả vờ?"

"Cũng không hoàn toàn khẳng định, bất quá cũng chắc chắn bảy tám phần." Hoa Đường trái chẵn ra, "Tự xưng là tiểu thư con nhà giàu, nhà giàu nào sẽ nỡ để nữ nhi nhà mình làm việc nặng sống mệt chết? Huống chi nhìn vết hằn trên lòng bàn tay của nàng, hằn là hàng năm đều cầm đao mới hình thành."

"Ta đi nhắc nhở đại nhân một chút." Triệu Ngũ bước ra ngoài.

"Đại nhân đã sớm nhìn ra." Hoa Đường ngồi ở bên giường nhìn hẵn.

"Thật sao?" Triệu Ngũ có chút ngoài ý muốn.

Hoa Đường nói, "Chỉ có người ngốc, còn ôm người ta trở về."

Triệu Ngũ bị ghen một chút, lúc trước ta cũng không biết a.

"Đêm nay lúc đại nhân hỏi nàng trả lời, cơ hồ mỗi một vấn đề bên trong đều có suy tính." Hoa Đường nói, "Lúc đầu thì còn đỡ, càng về sau nàng trả lời càng lộ ra trăm ngàn chỗ hở, dự tính chỉ có một mình người là không hay biết gì cả." Nói xong lại bổ sung, "Còn có đại đương gia."

Triệu Ngũ: ...

"Bất quá nếu đại nhân không giáp mặt vạch trần, hẳn là có đạo lý của hẳn." Hoa Đường nói, "Chúng ta cùng diễn theo là được, cho dù là quân cờ Hồ Đầu bang đưa tới, ngày mai lại đi hỏi một chút xem, bước tiếp theo rốt cục phải làm thế nào."

Triệu Ngũ gật đầu, nhớ lại hôm nay khi ôm nàng trở về, tựa hồ vẫn còn cố ý vô tình cọ cọ mình, nhất thời cảm thấy toàn thân đều bắt đầu ngứa, ước chừng tắm rửa kì cọ ba lần mới leo lên giường.

Việc này về sau, vẫn là ít gặp phải một chút thì tốt hơn !

Hồng giáp lang nằm sấp người ở trên bàn, nhàm chán bò lung tung.

Không có ai chơi cùng...

Mất hứng.

Trong một tiểu viện khác, Ôn Liễu Niên đang lười biếng nằm sấp trên giường, để Triệu Việt xoa bóp vai cho mình.

"Không muốn ngủ sao?" Triệu Việt hỏi, "Sao còn mở mắt." Bình thường đều là bóp vai cái đã ngủ.

Ôn Liễu Niên nói, "Không mệt."

"Nếu là không muốn ngủ, vậy ta có thể hỏi một vấn đề hay không?"
Triệu Việt ngừng tay.

"Tất nhiên." Ôn Liễu Niên xoay người nhìn hẳn, "Vấn đề gì?"

Triệu Việt nằm ở bên cạnh hẳn, "Về cô nương có lai lịch không rõ kia --"

Ôn Liễu Niên tà mị híp mắt, "Người cư nhiên nghĩ đến cô nương đó."

"Đừng nháo." Triệu Việt buồn cười, "Ta là đang nói chuyện đứng đắn, nếu thật sự là Ma Giáo phái tới, vì sao phải soạn cho mình một câu chuyện trăm ngàn chỗ hở như vậy?"

"Cũng không phải là trăm ngàn chỗ hở, không hẳn ai cũng có thể phát hiện." Ôn Liễu Niên nói.

"Cũng đúng." Triệu Việt gật đầu, chính mình vừa rồi cũng không nghe ra.

"Kỳ thật muốn giả mạo thân phận một người cũng không dễ dàng, đặc biệt là ở một nơi nhiều môn phái hợp lực với quan phủ như vậy." Ôn Liễu Niên nói, "Tuy nói diện tích lãnh thổ Sở quốc mở mang, nhưng người trong phủ nha đều là vào Nam ra Bắc gặp qua không ít các mặt xã hội, bất luận nói ở đâu cũng có khả năng sẽ lòi ra, cho nên chỉ có thể chọn cho mình một nơi quen thuộc nhất."

"Ừm." Triệu Việt nói, "Ta hiểu rồi."

"Còn chuyện liên quan đến thổ phỉ muốn bán nàng đến La Sát quốc." Ôn Liễu Niên nói, "Kỳ thật cũng là giải thích hợp lý nhất, chung quy ngoại trừ việc đó ra, nàng cũng không có lý do gì sẽ xuất hiện tại phụ cận thành Thương Mang."

"Thật thông minh." Triệu Việt đưa tay gõ gõ.

"Tất nhiên phải thông minh." Ôn Liễu Niên thân nhiên tiếp nhận lời khen.

"Ngủ đi." Triệu Việt nói, "Về phần mục đích của nàng là gì, lâu ngày thì sẽ biết."

Ôn Liễu Niên nhắm mắt lại, lại rụt vào trong lòng hẩn cọ cọ.

Cứ như vậy mà ngủ a.

Còn có chuyện chưa làm.

Triệu Việt đưa tay ôm chặt hẩn, cúi đầu hôn lên giữa hàng tóc.

Ôn Liễu Niên thầm nghĩ, vì sao không đổi một nơi khác.

Triệu Việt phất tay càn quét ánh nến.

Ôn Liễu Niên trong bóng đêm phòng miện, sau đó nhìn chăm chăm đỉnh giường tối như mực nghĩ lung tung.

Rốt cục khi nào mới có thể tiêu diệt xong thổ phi.

Tựa hồ không sai biệt lắm cũng nên thành thân.

Chung quy thành Thương Mang cách Giang Nam xa như vậy, qua lại cũng phải tốn rất nhiều thời gian.

Nhất định phải sớm chuẩn bị mới yên tâm.

Vài ngày sau, thân thể Phương Thúy cũng chậm rãi hồi phục, dần dần có thể bước xuống giường đi lại, thường xuyên sẽ phụ giúp Vương thẩm làm việc, bình thường cũng rất ít nói chuyện, thoạt nhìn ngược lại rất thành thật.

Mà người còn lại cũng ngầm hiểu trong lòng coi như không phát hiện gì cả, toàn nghe Ôn Liễu Niên chỉ huy, chỉ cái gì thì làm cái đó.

Ngày hôm nay, Triệu Việt vừa mới đi ngang qua, lại bị nàng gọi lại.

"Phương cô nương tìm ta có việc?" Triệu đại đương gia dừng bước.

"Cũng không phải là chuyện lớn gì." Phương Thúy nói, "Chỉ là muốn hỏi một chút, ở trong thành này nơi nào có bán sơn phấn."

"Chuyện này ta cũng không rõ lắm." Triệu Việt nói, "Mấy ngày nay Lý thẩm có chuyện phải trở về nhà, cô nương có thể đi hỏi Tả hộ pháp một chút."

"Ta không dám." Phương Thúy có chút rụt rè.

Triệu Việt buồn cười, "Sao lại không dám?"

"Nghe nói nàng rất hung hãn." Phương Thúy do dự nói.

"Nghe nói?" Triệu Việt nói, "Nghe ai nói?"

Phương Thúy nhìn về phía nóc nhà.

Vật biểu tượng đang vui vẻ cắn hạt dưa, hơn nữa nhìn xa về phía chân trời, chúng ta cái gì cũng không có nói, đại đương gia ngàn vạn lần đừng có nói cho Tả hộ pháp !

"Không bằng Triệu công tử mua giúp ta đi?" Phương Thúy nói, "Ta cũng không quen thuộc đường ở đây lắm."

"Được." Triệu Việt gật đầu đáp ứng.

"Công tử chờ một lát." Thấy hãn đồng ý, Phương Thúy nở một nụ cười rạng rỡ, chạy vào trong phòng, giây lát sau liền lấy một cái vòng ngọc ra,

"Đây là vật ta lấy từ trong tay thổ phỉ, ta cũng không có tiền, công tử đừng chê bai là được."

"Được." Triệu Việt tiếp nhận vòng ngọc, "Còn có chuyện gì nữa không?"

"Không có, đa tạ công tử." Phương Thúy nội tâm hơi kinh ngạc một chút, bất quá cũng cũng không biểu hiện ra ngoài mặt -- Dựa theo suy nghĩ lúc trước của nàng, còn tưởng rằng dựa theo tác phong võ lâm chính phái, dù có thể nào đi chăng nữa cũng sẽ không tiếp nhận vật của nữ tử đang gặp nạn, nhưng lại không nghĩ rằng đối phương nhận cứ như là theo lẽ đương nhiên.

"Chờ sau khi ta mua về, sẽ đưa đến cho cô nương." Triệu Việt nói.

Phương Thúy gật đầu, hành lễ với hắn, "Đa tạ công tử."

Triệu Việt một đường trở lại thư phòng, đem vòng ngọc nộp lên cho Ôn đại nhân.

"Chậc chậc." Lục nhị đương gia sợ cho thiên hạ không loạn, đưa một cái vòng tay nhờ mua son phấn, dự tính đêm nay lại muốn quỳ ván giặt đồ.

"Đại đương gia vẫn là nên chú ý một chút thì tốt hơn." Hoa Đường cũng ở một bên nói, "Nếu thật sự là người Hồ Đầu bang phái tới, mục tiêu lớn nhất chính là đại đương gia."

"Nếu nàng chủ động tìm tới, ta tất nhiên phải theo diễn." Triệu Việt nói, "Mới có thể xem xem rốt cục là diễn cái gì."

Ám vệ Giáp nói, "Có khi nào là mỹ nhân kế không?" Trong tiểu thoại bản thường xuyên sẽ nhắc tới, quả thực chính là kế đầu tiên trong ba mươi sáu kế !

Ám vệ Ất đập hấn, "Người thấy nàng đẹp chỗ nào." Cư nhiên dám ở trước mặt Tả hộ pháp nói mấy lời này ! Huống hồ cho dù thật sự cũng không tệ, nhưng đó cũng là người Hồ Đầu bang bước ra, mỗi ngày xen lẫn cùng với một đám cường thi con rối, vừa suy nghĩ chút thôi cũng phi thường dọa người.

Nhất định phải cách xa một chút thì tốt hơn.

"Đại nhân gần đây vẫn là nên mang theo Hồng giáp lang thì tốt hơn, để tránh bị nàng hạ cố." Hoa Đường nói, "Về phần son phấn, ta sẽ chuẩn bị cho nàng là được."

"Có nát mặt không?" Ám vệ mở miệng hỏi, bởi vì đây mới là phong cách làm việc của Tả hộ pháp.

Hoa Đường dừng một chút, "Chỉ là son phấn bình thường mà thôi."

Ám vệ: ...

Chúng ta chỉ là thuận miệng nói mà thôi, ngàn vạn lần đừng nên để ở trong lòng.

Sau khi mọi người tán đi, Ôn Liễu Niên nhìn nhìn Triệu Việt.

Triệu đại đương gia nhắc tay, "Nhìn cũng không đẹp hơn đâu."

Ôn Liễu Niên nói, "Nga."

Triệu Việt bất đắc dĩ, "Nếu người không thích, về sau ta tránh xa nàng là được."

"Tất nhiên không cần tránh." Ôn Liễu Niên nói, "Không chỉ không cần tránh, còn phải thuận theo dõ."

Triệu Việt nói, "Nếu đối phương thật sự muốn câu dẫn ta thì sao?"

Ôn Liễu Niên nói, "Vậy thì người cứ để cho nàng câu đi."

Triệu Việt trợn to mắt, một sách có phải là quá hào phóng rồi hay không, cái gì gọi 'Cứ để cho nàng câu đi' ?

Ôn Liễu Niên chậm rãi dọn dẹp bàn.

Triệu Việt néo lỗ tai hẳn, "Không biết phải trông chừng ta kỹ một chút sao?" Tốt xấu gì tương lai cũng là người thành thân với mình, cứ nhiên ngay cả mỹ nhân kế cũng không đề phòng.

Ôn Liễu Niên liếc nhìn hẳn một cái, hỏi lại: "Nếu ta không trông chừng, người sẽ chạy sao?"

Triệu Việt nhìn thẳng hẳn một lát, nhất thời nản lòng.

Đúng vậy, cho dù không trông chừng, bản thân cũng sẽ không chạy.

Ôn Liễu Niên tiếp tục nói, "Dù sao cũng không chạy, vậy vì sao ta phải trông chừng?"

Triệu Việt ngực khó chịu, thế nhưng là nói không lại hẳn, một sách thật sự rất đáng giận !

Ôn Liễu Niên vô tội nhìn hẳn.

Triệu Việt nghiêng răng, khi dễ cũng không được, không khi dễ thì xác thực rất ghen khuấy, vì thế đơn giản đem người chặn ngang ôm lấy, đè ở trên bàn ầm ầm hôn xuống.

Cũng phải đòi lại một chút mới được.

Án kị rất cứng, bất quá Ôn Liễu Niên cũng không có đẩy người ra, ngược lại còn chủ động vòng tay qua ôm lấy cổ hẳn.

Thấy hẳn nghe lời như thế, trong lòng Triệu Việt cũng hơi vui sướng một chút, vì thế thả chậm động tác, tiếp tục duyệt hôn cọ xát ở trên môi hẳn.

Ôn Liễu Niên nhẹ nhàng nhắm mắt lại, cảm thấy dục niệm trong lòng như muốn tuôn trào ra ngoài, có chút... Xao động.

Nghiên mực bị Triệu Việt tùy tay ném ra bên ngoài chặn sách, Hồng giáp lang không có chỗ chạy vòng vòng, đành phải ghé vào một bên trên hồ sơ, lắc lắc xúc tu nhìn hai người, cảm thấy hơi khó hiểu.

Đang làm gì vậy...

Tiểu Vũ: Hồng giáp lang à, cứng MOE quá đi

THỔ PHỈ CÔNG LỢC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 77: Khi Người Ngốc Lên Thì Cũng Không Có Biện Pháp!!!

Ở trên cánh môi hăn lưu luyến không rời hôn một cái nữa, Triệu Việt mới buông người ra, nâng hăn từ trên án kỷ đứng lên.

Hai tay Ôn Liễu Niên vẫn như trước treo ở trên cổ hăn, không chớp mắt nhìn hăn, trong lòng khó được tình ý mê loạn.

Triệu Việt trong lòng thiên nhân giao chiến, một lúc sau lại là đem tầm mắt từ trên mặt hăn dời đi ... Nếu cứ tiếp tục nhìn xuống, hăn cảm thấy chính mình đại khái cũng sẽ không nhịn được.

Ôn Liễu Niên: ...

Cửa sổ rất đẹp sao?

"Trở về phòng đi." Triệu Việt nói, "Hôm nay cũng mệt rồi."

Ngoài cửa sổ, âm vệ lập tức đập đầu vào tường, cảm thấy Triệu đại dương gia đời này đại khái là không cưới được vợ, vẫn là trở về đánh kẻ vô lại với chúng ta đi.

Ôn Liễu Niên chậm rì nói, "Nga."

Triệu Việt giúp hăn chỉnh lại y phục, tay trong tay rời khỏi thư phòng.

Hồng giáp lang từ trên tập hồ sơ bò xuống bay nhanh theo, lắc lắc xúc tu vèo vèo theo kịp, sợ sẽ bị vứt bỏ lần nữa.

Âm vệ xách nó lên.

Hồng giáp lang bắt mỡ giầy dựa - Buông ta ra.

Ấm vệ nhét nó vào trong tay áo, mang theo lên nóc nhà cùng nhau ngắm sao.

Đêm nay tâm tình đại nhân nhất định không được tốt, người vẫn là không cần đến nhận xui xẻo.

"Muốn nghỉ ngơi ở Thượng phủ hay là ở phủ nha?" Triệu Việt hỏi.

Ôn Liễu Niên nói, "Phủ nha."

Triệu Việt gật đầu, "Được."

Ôn Liễu Niên nói, "Người đến Thượng phủ."

Triệu Việt: ...

TẠI SAO?!

Lúc trước hai người rõ ràng còn ngủ chung giường đắp chung chăn.

Ôn Liễu Niên vào phòng ngủ, gọi nước ấm đến rửa mặt.

Triệu Việt ngồi ở cạnh bàn nhìn hẩn.

Sau khi Ôn Liễu Niên rửa mặt xong, liền thân nhiên xốc chăn leo lên giường, xoay người đưa lưng về hẩn.

Triệu Việt bắt đầu đau đầu.

Đây là tức giận sao.

Ôn Liễu Niên nhìn chăm chăm vách tường, trong lòng hơi khó chịu, rõ ràng không khí thích hợp như vậy, vì sao không tiếp tục làm chuyện quá phận hơn?

Triệu Việt ngồi ở bên giường, đưa tay giúp hấn đắp chăn lại.

Ôn Liễu Niên xoay người đá rớt xuống.

Triệu Việt nói, "Mất hứng à?"

Ôn Liễu Niên nói, "Ừ !"

Triệu Việt nói, "Lần tới ta sẽ không làm càn như thế nữa."

Ôn Liễu Niên ở trong lòng trợn to mắt.

Nếu nói lần tới, thì chi bằng bây giờ làm đi?!

Tiểu Vũ: Ý của em là nếu đã nói lần sau không làm càn nữa (giống như đang xin lỗi) thì bây giờ làm bậy đi rồi xin lỗi sau, còn chưa làm gì hết mà nói xin lỗi làm gì.

Triệu Việt nói, "Ta -- "

Còn chưa nói xong, Ôn Liễu Niên liền xả chăn bông qua, đem đầu cũng bọc vào.

Triệu Việt trong lòng có chút bất đắc dĩ, nhưng cũng chỉ là cảm thấy hấn đại khái không thích thân thiết ở thư phòng, chung quy sách cùng Khổng Thánh Nhân đối với một sách mà nói, hấn là rất được coi trọng.

Trong phòng ngủ rất nhanh liền an tĩnh lại, một lát sau, tiếng hít thở Ôn Liễu Niên cũng dần dần lâu dài lên, như là đã ngủ.

Cửa phòng nhẹ nhàng kết một tiếng, là Triệu Việt đi ra ngoài.

Ôn Liễu Niên trong bóng đêm mở to mắt, tiếp tục nhìn chăm chăm đỉnh giường nghĩ loạn thất bát tao, ánh mắt thoáng oán niệm.

Mà ở một đầu khác, Lục Truy vừa mới rửa mặt xong đang định nghỉ ngơi, đột nhiên cửa phòng ngủ liền bị người đẩy ra một phen.

Sau khi thấy rõ người đến, Lục nhị đương gia giật mình nói, "Đại đương gia sao lại đến đây?" Chẳng lẽ không phải là nên ở cùng đại nhân sao.

Triệu Việt buồn chán không lên tiếng ngồi ở ven bàn.

Lục Truy cảnh giác lui về phía sau một bước, "Ta lập tức muốn đi ngủ." Nếu là người đến trễ một chút nữa, nói không chừng ta đã ngủ.

Triệu Việt không kiên nhẫn nói, "Ngủ rồi nửa đêm canh ba thức làm cái gì."

Lục Truy: ...

Triệu Việt đi thẳng vào vấn đề, "Hỏi người một chuyện"

Biết ngay mà... Lục nhị đương gia buồn rầu không thôi, "Đại nhân lại làm sao?"

Triệu Việt nói, "Tức giận."

Lục Truy trong lòng nói, trách không được.

Triệu Việt nói, "Phải dỗ thế nào?"

Lục Truy ngồi ở đối diện hẳn, "Đại đương gia phải nói cho ta biết trước, đại nhân vì sao lại tức giận."

Triệu Việt vẻ mặt cứng ngắc, bởi vì lý do hình như hơi khó mở miệng.

Lục Truy tận tình khuyên bảo, "Việc gì cũng đều có nguyên nhân của nó, nếu không biết nguyên nhân, ta quả thật không giúp được đại đương gia."

Triệu Việt cắn răng nói, "Bởi vì ta ở thư phòng có chút... Làm càn."

Lục Truy lập tức dùng ánh mắt phi thường phức tạp nhìn hẳn.

Còn có thể được rồi hay không.

Thư phòng.

Triệu Việt nắm chặt Tế Nguyệt đao.

Lục Truy quyết đoán thu liễm ánh mắt, ho khan hai tiếng nói, "Là nói đại đương gia ở thư phòng làm chuyện quá phận, kết quả chọc đại nhân tức giận?"

Triệu Việt từ trong lỗ mũi nặn ra một chữ "Ừ".

Lục Truy nói, "Nghe qua cũng không phải là chuyện gì lớn."

Triệu Việt âm trầm nhìn hẳn, bị đuổi ra khỏi phòng còn nói không phải là chuyện lớn?

Lục Truy đưa cho hẳn một ly trà lạnh, "Sáng mai hảo hảo nói xin lỗi là được."

Triệu Việt nói, "Phải xin lỗi thế nào?"

Lục Truy rất muốn rít gào, chuyện này cũng muốn hỏi?!

Nhưng Triệu Việt lại rất cố chấp muốn biết đáp án.

Lục nhị đương gia đành phải nói, "Thì nói sau này sẽ tuân thủ nghiêm ngặt cấp bậc lễ nghĩa, hết thầy đợi đến sau khi đưa sính lễ đón dâu về rồi lại nói tiếp."

Triệu Việt nói, "Lâu như vậy?!"

Lục Truy hỏi lại, "Bằng không còn có thể thế nào?" Muốn trách cũng chỉ có thể trách bản thân người làm cho hẳn thất vọng, phỏng chừng ở thư

phòng cũng không làm ra chuyện kinh thiên động địa gì, cứ nhiên rõ ràng cũng bị đuổi ra, ngay cả người cũng không sánh bằng Hồng giáp lang.

Tính tính làm mỗi đưa sính lễ đón dâu động phòng còn cần tiêu phí biết bao nhiêu thời gian, Triệu Việt bắt đầu hối hận vì sao chính mình không phải một tên thổ phỉ thật sự.

Bằng không thì có thể xông đến trước núi bắt người, trong lòng còn vui vẻ hơn.

Lục Truy tận tình khuyên bảo nói, "Tương lai tốt đẹp vẫn rất đáng phải chờ đợi."

Triệu Việt khóe miệng giật giật.

Lục Truy nói, "Nếu là không có việc gì, đại đương gia có thể trở về." Đừng quấy rầy ta ngủ.

Triệu Việt hỏi, "Có rượu không?"

Lục Truy quyết đoán cắt đứt đường lui, "Không có."

Triệu Việt từ bên hông lấy túi rượu xuống, "Ta có."

Lục Truy dừng một chút, rồi sau đó nhắc nhở, "Đại đương gia thật sự muốn nửa đêm ở trong phòng ta uống rượu? Nếu là bị đại nhân biết -- "

"Ngủ sớm đi." Nói còn chưa nói xong, Triệu đại đương gia ở trong phòng liền biến mất, tốc độ cực nhanh giống như trông thấy quỷ, ngay cả túi rượu cũng không kịp mang đi.

Lục Truy tựa hồ đã thấy được sau khi hai người thành thân, toàn thể đệ tử Triệu Mộ nhai đều bị an bài đến phủ nha làm lao động miễn phí.

Tiền đồ đâu.

Bởi vì buổi tối suy nghĩ lung tung, cho nên ngủ vô cùng trễ, thẳng đến giữa trưa hôm sau mới tỉnh lại.

Trên bàn đá trong viện, Hồng giáp lang đang nằm sắp ở trên đệm mềm huân hương, cả người đều lười biếng, ngay cả xúc tu cũng rũ xuống.

Ôn Liễu Niên ngồi ở ven bàn, lấy ngón tay chọt chọt nó.

Ám vệ vốn dĩ muốn nhảy vào trong viện, lần này lại lập tức do dự, bởi vì vẻ mặt đại nhân nhìn qua tựa hồ hơi dữ tợn.

Vẫn là không cần đi nhận xui xẻo thì tốt hơn.

Một đầu khác, Hoa Đường sáng sớm đã đem son phấn đưa cho Triệu Việt, để hắn mang đến cho Phương Thúy.

"Triệu công tử." Phương Thúy đang quét sân, sau khi nhìn thấy hắn thì buông chổi chào hỏi, bởi vì tạm thời mặc y phục Vương thất, cho nên có hơi rộng một chút, ngược lại càng lộ rõ dáng người nhỏ nhắn xinh đẹp.

Triệu Việt nhìn chăm chăm nàng.

Phương Thúy nói, "Công tử có chuyện?"

Triệu Việt thu hồi ánh mắt, đem vật trong tay đặt lên bàn, "Đây là son phấn cô nương muốn."

Phương Thúy nói, "Đa tạ công tử."

"Nếu là không có việc gì, ta đi trước." Triệu Việt xoay người tính rời đi, lại bị Phương Thúy gọi lại.

"Còn có chuyện gì nữa sao?" Triệu Việt dừng bước.

Phương Thúy nói, "Y phục của công tử rách rồi."

Triệu Việt cúi đầu, quả thực chỉ thấy cổ tay áo của mình rách một lỗ, đại khái là thời điểm nào đó không chú ý bị quẹt trúng.

"Để ta vá lại cho." Phương Thúy nói, "Rất nhanh thì có thể xong."

Triệu Việt cũng không từ chối, cởi ngoại bào ra đưa cho nàng, rồi tự mình một đường đi qua gặp Ôn Liễu Niên.

"Đại đương gia." Mọi người đang ở trong viện trò chuyện, chuẩn bị cùng đi ăn cơm trưa.

"Đại đương gia vừa luyện công xong à?" Thấy hăn không mặc ngoại bào, Triệu Ngũ thuận miệng hỏi một câu.

Triệu Việt đem chuyện vừa rồi nói một lần.

Ôn Liễu Niên: ...

Hoa Đường trêu ghẹo, "Ngược lại là rất hiền lành."

Triệu Việt nhìn nhìn Ôn Liễu Niên, "Ta cũng không biết rốt cục là nàng muốn làm gì, cho nên liền tương kế tựu kế." Dù sao cũng chỉ là một bộ y phục mà thôi.

Ôn đại nhân nhìn trời nói, "Rất tốt."

Triệu Việt: ...

Quả nhiên còn tức giận a.

"Dự tính hăn là không đến mức động tay vào y phục của đại đương gia." Hoa Đường nói, "Tám phần chỉ là muốn tìm cơ hội tiếp cận đại đương gia."

Ám vệ lập tức đồng tình nhìn về phía Triệu Việt, loại hoa đào này, nghe qua đều phi thường đáng giá đốt một ngọn nến.

Thời điểm trễ một chút, Phương Thúy quả nhiên liền vá xong y phục, nhân tiện còn giặt một lần, ủi thẳng gấp ngay ngắn chỉnh tề đưa cho Triệu Việt.

Ám vệ tiện đường theo tới xem náo nhiệt chặc chặc khen ngợi, "Cô nương quả thật là một tay giặt y phục giỏi."

Triệu Việt nói, "Đa tạ."

Phương Thúy lắc đầu, "Ta ở phủ nha cũng không có chuyện gì làm, cũng không thể ăn không ở không được, về sau nếu công tử có muốn giặt y phục, cứ giao cho ta là được."

Ám vệ cao hứng phấn chấn nói, "Vậy còn chúng ta thì sao?"

Phương Thúy dừng một chút, nói, "Tất nhiên cũng có thể."

Vì thế sáng hôm sau, nàng liền nhận được hai bao y phục....Người Truy Ảnh cung bước ra, thật sự không biết cái gì mới gọi là đối trá khách sáo.

Hướng đến đều phi thường đích thật.

Hoa Đường đem ngoại bào Triệu Việt qua kiểm tra bốn năm lần, "Không có chuyện gì, chỉ là bột giặt bình thường mà thôi."

Ôn Liễu Niên bưng chén trà bước đến lạt lạt, nói, "Đường may còn rất đều."

Triệu Việt: ...

Hoa Đường nhin cười.

"Dựa theo ý nghĩ của ta, chi bằng đại đương gia cứ tiếp tục tương kế tựu kế đi." Triệu Ngũ nói, "Cũng có thể dùng tốc độ nhanh nhất, để xem nàng rốt cục muốn làm cái gì."

Triệu Việt nhìn thoáng qua Ôn Liễu Niên.

Tương kế tựu kế ngược lại là có thể, thế nhưng mà một sách...

Ôn Liễu Niên nói, "Tất nhiên là có thể."

Mỹ nam tử mà, dùng một chút cũng không sao.

Hoa Đường thức thời lôi Triệu Ngũ đi, đem không gian lưu lại cho hai người bọn hắn.

Triệu Việt tiến lên ôm lấy hắn.

Ôn Liễu Niên tiếp tục bình tĩnh uống trà.

"Đều lạnh." Triệu Việt đoạt lấy chén trà từ trong tay hắn.

Ôn Liễu Niên nói, "Còn nói gì với người nữa?"

"Sao cơ?" Triệu Việt đầu tiên là hơi ngừng một chút, lúc sau mới phản ứng kịp, nói, "Chỉ hỏi ta muốn ngoại bào, nói muốn vá lại mà thôi."

"Biết cái gì gọi là tương kế tựu kế không?" Ôn Liễu Niên hỏi.

"Tất nhiên." Triệu Việt nói, "Yên tâm đi."

Ôn Liễu Niên nói, "Hỗ Đầu bang đi ra, nói không chừng trên người khắp nơi đều có cổ trùng."

Triệu Việt nói, "Ta sẽ không để cho nàng đụng vào ta." Quả nhiên rất rõ ràng đâu mới là trọng điểm.

Ôn Liễu Niên nói, "Nga." Vậy còn không tệ lắm.

Triệu Việt muốn cúi đầu hôn hắn, nhưng nhớ tới là ở thư phòng, lại có chút do dự, để tránh đem người chọc giận.

Ôn Liễu Niên đợi nửa ngày, cũng không thấy hãn có động tác tiếp theo, vì thế buồn bực nhíu mày, nhón chân để sát vào thận trọng nhìn.

Hãn không phải là bị hạ cổ rồi đi...

Tiểu Vũ: Triệu Việt anh thật ngốc, đã dâng tới miệng rồi còn không chịu ăn, ngại ngần gì đó... thật sự là quá mất mặt... cần phải để đám tiểu công kia đào tạo một khóa :))

THỔ PHỈ CÔNG LỰC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 78: Người Trong Triều Đến!!!

Thấy hấn vẫn cứ kê sát lại gần, thân thể Triệu Việt không tự giác liền ngã về phía sau một chút.

A nha ! Ôn Liễu Niên trừng to mắt, cứ nhiên còn dám né !

Triệu Việt: ...

Ôn Liễu Niên trực tiếp hôn hấn một cái.

Triệu Việt đầu tiên là ngẩn người, lúc sau lại cảm thấy chẳng lẽ là đang khảo nghiệm mình? Chung quy ngày hôm qua vẫn còn rất tức giận a, vì thế khó tránh khỏi có chút do dự.

Mà ở thời điểm hấn do dự, Ôn đại nhân đã đùa giỡn lưu manh xong, chậm rãi bước ra cửa.

Triệu Việt một đường bắt kịp.

Ôn Liễu Niên đứng đĩnh nói, "Không được đi theo."

Triệu đại đương gia: ...

Hồng giáp lang nằm ở trên bàn, một bên lắc lắc xúc tu một bên nhìn hấn.

Ôn Liễu Niên nói, "Đến tìm Thượng bảo chủ, hỏi hấn một chút xem gần đây trong núi Thương Mang có động tĩnh gì không."

Triệu Việt đành phải nói, "Được."

Ôn Liễu Niên một thân một mình đến tiền thính.

"Đại nhân." Quản gia vội vã chạy vào bên trong, sau khi thấy được liền nói, "Vừa mới chuẩn bị đến thư phòng tìm người."

"Có chuyện gì vậy?" Ôn Liễu Niên dừng bước.

"Có khách đến." Quản gia thở hỗn hển, hiển nhiên rất là sốt ruột.

"Là người Truy Ảnh cung sao?" Phản ứng đầu tiên của Ôn Liễu Niên là Tiểu phượng hoàng -- Đã rất lâu rồi không gặp, quả thật rất nhớ a.

"Không phải." Quản gia lắc đầu, "Là người trong triều phái tới."

Người trong triều tới? Ôn Liễu Niên nghe vậy cũng kinh ngạc một chút, lập tức trở về đối quan phục, vội vàng tiến đến đại sảnh.

"Ôn đại nhân." Người đến là nam tử ước chừng hơn hai mươi tuổi, nhìn trang phục không giống quan viên mà là giống người luyện võ, trên giày có chút bùn đất, cả người đều toát lên vẻ phong trần mệt mỏi.

"Hướng thống lĩnh." Biết hẳn là thị vệ bên cạnh Hoàng Thượng, cũng là tổng thống lĩnh Ngự lâm quân ở Vương thành, Ôn Liễu Niên trong lòng càng là ngoài ý muốn -- Ngày xưa cho dù là truyền chỉ, cũng sẽ có quan viên chuyên môn phụ trách, vì sao lần này thế nhưng lại là hãn tự mình đến đây?

"Đại nhân không cần lo lắng." Thấy hãn tựa hồ có chút sững sốt, Hướng Liệt cười nói, "Là chuyện tốt."

"Hoàng thượng có chỉ sao?" Ôn Liễu Niên một bên phái người đi pha trà, một bên hỏi.

Hướng Liệt gật đầu, "Nếu mà cứ đưa qua tay người khác truyền đến thì khó tránh khỏi sẽ kéo dài thời gian, cộng thêm ta vốn dĩ cũng có chuyện

muốn đến Thương Nhĩ châu, cho nên Hoàng thượng liền trực tiếp sai ta đến tìm đại nhân."

"Tìm hạ quan có chuyện gì?" Ôn Liễu Niên trong lòng có chút không yên.

Hương Liệt nói, "Hoàng thượng muốn triệu đại nhân trở về Vương Thành."

Ôn Liễu Niên: ...

Bây giờ?

Hương Liệt lại nói, "Đại nhân vài năm nay ở địa phương lập được chiến tích, toàn bộ việc đó Hoàng thượng đều rất tán thưởng, hàng năm ngoại trừ lúc mở tiệc chiêu đãi quần thần, đều sẽ giúp đại nhân giữ một vị trí."

Ôn Liễu Niên nói, "Đa tạ vạn tuế ưu ái như thế."

"Hoàng Thượng vốn dĩ định để đại nhân ở nơi này làm đủ mười năm, rồi mới tuyên triệu trở về triều." Hương Liệt nói, "Chỉ là bây giờ ở trong triều vừa vắn có một chỗ còn trống, vì thế liền sớm làm quyết định."

Ôn Liễu Niên nói, "Khi nào thì khởi hành?"

"Cũng không cần quá gấp gáp, ta còn phải đi một chuyến đến Thương Nhĩ châu tìm Lữ đại nhân trước, thỉnh hẩn tạm thời điều nhiệm quan viên khác đến thành Thương Mang." Hương Liệt nói, "Mùng ba tháng sau thế nào?"

Ôn Liễu Niên trầm mặc.

Hương Liệt nói, "Nếu là đại nhân có chỗ khó, cũng có thể trực tiếp nói với ta."

Ôn Liễu Niên nói, "Nạn trộm cướp núi Thương Mang còn chưa bình ổn."

Hương Liệt nói, "Đương nhiên sẽ có quan viên khác tiếp nhận."

"Hương thống lĩnh có điều không biết." Ôn Liễu Niên nói, "Hỗ Đầu bang không phải thổ phỉ bình thường, hạ quan hoài nghi bọn họ có liên quan với tà giáo Tây Nam, ta từng phái người đến mật thám qua hai lần, bên trong trại cực kỳ âm trầm quỷ dị, thân hình bang chủ giống như người khổng lồ, hơn nữa..."

"Hơn nữa thế nào?" Thấy vẻ mặt hẩn nung trọng, Hương Liệt cũng khẽ nhíu mày.

Ôn Liễu Niên nói, "Hơn nữa hình như có ý định mưu phản."

"Thật sao?" Hương Liệt hỏi.

Ôn Liễu Niên gật đầu, "Tất nhiên, hạ quan vốn dĩ tính sau khi tiêu diệt thảm vấn xong, lại đăng báo Thứ Sử đại nhân, nếu lần này Hương thống lĩnh đã đến đây, vậy thì nói sớm một chút cũng không sao, đối phương có vài phần cao tay, thậm chí còn sắp xếp một gian tế vào trong phủ nha."

Chuyện mưu nghịch rất quan trọng, nghe hẩn nói như vậy, Hương Liệt cũng không dám qua loa.

"Không bằng Hương thống lĩnh tạm thời ở đây trước đi?" Ôn Liễu Niên nói, "Cũng có thể cùng nhau bàn bạc đối sách."

"Cũng được." Sau khi do dự một lát, Hương Liệt cũng gật đầu đáp ứng, muốn xem thử rốt cục là thế nào trước.

Ôn Liễu Niên gọi hạ nhân tới, đem phòng ngủ lúc trước của Mộc Thanh Sơn dọn dẹp đổi mới hoàn toàn, tạm thời cấp cho Hương Liệt ở, rồi sau đó tự mình đến Thượng phủ.

"Đại nhân." Triệu Ngũ ở phía sau đuổi theo, "Ta vừa mới gặp được Hưởng thống lĩnh, Hoàng Thượng muốn triệu đại nhân trở về?"

Ôn Liễu Niên lắc đầu, "Trở về hay không tạm thời không nói, ít nhất ta sẽ đem nạn trộm cướp núi Thương Mang bình định trước, rồi mới nói tương lai muốn đi đâu."

Triệu Ngũ nói, "Thế nhưng nghe ý tứ của Hưởng thống lĩnh, Hoàng thượng đầu kia tựa hồ rất gấp."

Ôn Liễu Niên nói, "Cho nên ta chỉ có thể tìm đại một lý do."

Triệu Ngũ đáy mắt khó hiểu.

Ôn Liễu Niên dừng một chút, nói, "Ta nói với Hưởng thống lĩnh, Hồ Đầu bang có ý định mưu phản."

Triệu Ngũ: ...

Ôn Liễu Niên khịt khịt mũi, "Mặc kệ đi, cũng chỉ có lý do này dùng tốt nhất."

Nói cũng đã nói rồi, Triệu Ngũ chỉ có thể gật đầu.

Nhưng Hưởng Liệt là người Hoàng Thượng phái tới truyền chỉ, lừa hãn cũng chẳng khác nào lừa Hoàng Thượng, nói cách khác, là tội khi quân a...

Triệu Ngũ có chút lo lắng.

Người còn lại sau khi nghe nói, trong lòng cũng có chút không yên.

Người trong giang hồ ít nhiều gì cũng có chút ngạo khí, ngẫu nhiên sẽ không đem triều đình đặt ở trong mắt, thì cũng thôi đi. Nhưng người đọc sách cũng dám khi quân, hơn nữa còn là người Hoàng thượng coi trọng, chuyện này ngược lại là đại đại vượt qua suy nghĩ lúc trước của mọi người.

Thật không hổ là Ôn đại nhân a...

"Làm gì đều nhìn ta như vậy?" Bị mọi người vây một vòng nhìn chăm chăm, thậm chí ngay cả Hồng giáp lang cũng ghé vào trên đầu Triệu Ngũ góp vui, Ôn Liễu Niên trong lòng hơi chột dạ

Ám vệ lưu loát nói, "Lần trước chúng ta vào trong núi mật thám, từng chính tai nghe được bang chủ Hồ Đầu bang đang ngẩng mặt lên trời hét dài, nói mình là Đế Tinh hạ phàm." Vừa nảo tàn lại vừa muốn ăn đòn, thập phần phù hợp với phong cách cá nhân của hắn.

Người còn lại lập tức gật đầu, "Không sai." Mọi người đều nghe được, thật sự chính là như thế.

Ôn Liễu Niên: ...

"Đợi lát nữa cung cấp chi tiết phiên bản kĩ càng tỉ mỉ một chút." Hoa Đường dặn dò, "Mỗi người đều tập một lần, để tránh xảy ra sai sót."

"Bất quá người triều đình đến đây, nói không chừng cũng là chuyện tốt." Thượng Vân Trạch nói, "Chúng ta cũng có thêm người giúp đỡ."

"Phương Thúy đầu kia có động tĩnh gì không?" Ôn Liễu Niên hỏi.

Ám vệ nói, "Rửa hai bao y phục, ngược lại là ngủ rất sớm."

Hoa Đường: ...

Ôn Liễu Niên nói, "Rất tốt."

Mọi người thăm nghĩ sao có thể không tốt được, tà giáo tự tay dâng lên cửa một người giặt y phục.

"Ngày mai lại đến tìm nàng đi." Ôn Liễu Niên nhìn về phía Triệu Việt

Triệu đại đương gia còn đang thất thần.

Lục Truy ở phía sau đá hẳn một cái.

Triệu Việt suýt nữa thì lão đảo, kinh nghi nhìn Lục nhị đương gia.

Hoa Đường nói, "Đại nhân đang nói chuyện với đại đương gia."

Triệu Việt cuối cùng hồi thần, "Chuyện gì?"

"Ta là nói, ngày mai lấy cơ đến tìm Phương Thúy." Ôn Liễu Niên nói, "Tốt nhất là có thể bức nàng hành động sớm một chút."

Triệu Việt gật đầu, "Được."

"Mang theo Hồng giáp lang đi cùng." Ôn Liễu Niên nói, "Để tránh bị nàng hạ cổ."

Người Hồ Đầu bang đi ra, ai biết sẽ còn có thủ đoạn bí ối gì a...

Sau khi bàn bạc xong, cũng không sai biệt lắm đã đến nửa đêm. Mọi người bốn phía tán đi nghỉ ngơi, Ôn Liễu Niên cũng không đến phủ nha, trực tiếp cùng Triệu Việt một đường trở về phòng, sau khi rửa mặt xong liền ôm đầu gối ngồi ở trên giường nhìn hẳn.

Triệu Việt kéo chăn, bọc hẳn ở bên trong, "Coi chừng cảm lạnh."

Ôn Liễu Niên tựa vào trong lòng hẳn, như là đang suy nghĩ chuyện gì đó.

"Ngủ sớm một chút." Triệu Việt cùng hẳn mười ngón tay đan vào nhau, "Bận rộn cả ngày cũng mệt mỏi rồi, có chuyện gì thì sáng mai lại nói."

Ôn Liễu Niên nói, "Nếu ta trở về Vương Thành, người sẽ cùng ta trở về sao?"

Triệu Việt gật đầu, "Sẽ."

Ôn Liễu Niên ôm chặt hăn, "Ta ngược lại là thà một đời đều ở thành Thương Mang."

Triệu Việt vỗ nhẹ lên lưng hăn, "Nếu không muốn trở về, vậy thì không trở về nữa."

Ôn Liễu Niên ngẩng đầu nhìn hăn.

Triệu Việt nói, "Muốn làm quan cũng được, muốn theo ta về Triều Mộ nhai cũng được, hoặc nếu là thích địa phương khác, chân trời góc biển, ta đi cùng với người."

Ôn Liễu Niên cười, "Ừm."

Triệu Việt nắm tay hăn, ghé vào bên miệng hôn hôn.

Trong một phòng ngủ khác, Mộc Thanh Sơn đang nhìn đỉnh giường ngẩn người.

"Đang nhìn gì vậy?" Thượng Vân trạch buồn bực, vươn tay ở trước mặt hăn lắc lắc.

Mộc Thanh Sơn nói, "Nghĩ đến đại nhân."

Thượng Vân Trạch xoay người hăn lại.

"Lúc trước nghe đại nhân nói, hăn ở thành Vân Lam làm quan gần sáu năm." Mộc Thanh Sơn nói, "Còn cho rằng cũng sẽ làm quan ở thành Thương Mang lâu như vậy." Nhưng không nghĩ tới, cứ nhiên sẽ bị tuyên triệu hồi kinh nhanh như vậy.

"Người cũng nghe được, trong triều thiếu người." Thượng Vân Trạch nói, "Ôn đại nhân lại là người tài giỏi, Hoàng Thượng muốn đem hăn triệu về bên cạnh, cũng là chuyện đương nhiên."

Mộc Thanh Sơn nói, "Không biết vị đại nhân tiếp theo sẽ là ai."

"Mặc kệ hần là ai." Thượng Vân Trạch dùng ngón cái cọ cọ mặt hần, "Còn muốn tiếp tục làm việc ở phủ nha sao?"

Mộc Thanh Sơn nghĩ nghĩ, nói, "Không biết."

"Vậy thì tương lai lại nói." Thượng Vân Trạch nói, "Nếu người tiếp nhận người nhìn thuận mắt, thì tiếp tục ở lại đây, nếu là không thích, thì cùng ta một đường trở về Đăng Vân bảo, nếu không nữa thì mở một cửa hàng nhỏ ở trong thành, cũng vui vẻ thanh nhàn tự tại."

Mộc Thanh Sơn bật cười thành tiếng, "Vậy ta muốn bán sách."

"Bán cái gì cũng được." Thượng Vân Trạch nhẹ nhàng chạm một cái ở trên môi hần, "Chỉ cần đừng bán ta đi, gia sản Đăng Vân bảo tùy người bán."

Mộc Thanh Sơn lại rụt vào trong lòng hần.

"Hôm nay lúc ở trên đường, ta gặp được đại ca." Thượng Vân Trạch nói.

"Thật sao?" Mộc Thanh Sơn ngẩng đầu, "Sau đó thì sao?"

Thượng Vân Trạch nói, "Chúng ta khi nào thì đến nhà người nói rõ?"

Mộc Thanh Sơn nói, "Chưa nghĩ ra."

"Không cho phép trốn tránh." Thượng Vân Trạch nhéo hai má của hần, "Sớm muộn gì cũng phải đối mặt, chi bằng sớm một chút." Chính mình cũng có thể đặt sinh lễ xử lý hi sự sớm một chút.

Mộc Thanh Sơn nói, "Đại ca nhất định sẽ tức giận."

"Nếu người không yên tâm, vậy ta đi một mình." Thượng Vân trạch nói, "Chờ sau khi tất cả mọi chuyện ổn thoả, thì mang người trở về."

"Mộc Thanh Sơn thầm nghĩ, nói, "Chúng ta vẫn là đi chung đi." Tuy nói rất chột dạ, nhưng loại chuyện này đi một mình cũng không tốt.

Thượng Vân Trạch nói, "Cũng được, không bằng mười ngày sau?"

Mộc Thanh Sơn trừng mắt to, "Nhanh như vậy?"

Thượng Vân Trạch: ...

Rất nhanh sao? Hẳn vốn dĩ là muốn ngày mai đi liền.

Mộc Thanh Sơn nói, "Vẫn là đợi đến sau khi diệt trừ xong thổ phỉ rồi nói tiếp."

Thượng Vân Trạch xoay người đè hăn.

"Làm gì vậy?" Mộc Thanh Sơn kìm lòng không được liền rụt rụt.

"Tạm thời không thành thân cũng được." Thượng Vân Trạch nắm cổ tay hăn, "Làm chút chuyện xấu trước."

"Không được !" Mộc Thanh Sơn trong khoảnh khắc đó mặt bốc hơi, vì sao lại nói đến chuyện này?

Nhưng Thượng Vân trạch hiển nhiên không đem kháng nghị của hăn đặt ở trong mắt, giây lát sau, tay đã với vào trong y phục.

Mộc Thanh Sơn giãy giụa càng mạnh hơn.

Thượng Vân trạch cúi đầu hôn trụ hăn, thuận thế kéo đai lưng ra.

Y phục từng kiện từng kiện rớt xuống, Mộc Thanh Sơn lại đẩy hăn vài cái, cảm thấy trên người có chút lạnh lẽo, vì thế muốn kéo y phục lại, lại bị

hắn ôm chặt hơn.

Nụ hôn róng rục dừng ở trước ngực, Mộc Thanh Sơn rất nhanh liền thở hồng hộc, ánh mắt cũng hơi đỏ lên.

Ngày mai nhất định phải đuổi hắn đến thư phòng ngủ.

Nụ hôn một đường chuyển xuống, động tác của Thượng Vân Trạch càng phát ra ôn nhu, sợ sẽ đem người dọa chạy.

Mộc Thanh Sơn nhắm mắt lại, thanh âm cũng dần dần nhiễm thành tiếng khóc nước nở.

Ngoài cửa sổ, đệ tử Đẳng Vân bảo thức thời tránh ra, tỏ vẻ chính mình cái gì cũng không nghe được.

"Tiểu Mộc." Thượng Vân Trạch ôm hắn vào trong lòng, thể trạng vẫn là rất nhỏ, bất quá ít nhiều gì cũng là có chút thịt.

Mộc Thanh Sơn không chịu nói chuyện.

Thượng Vân Trạch nâng cằm hắn lên, lại nhẹ nhàng hôn một cái.

Mộc Thanh Sơn liều mạng né tránh.

"Tức giận sao?" Thượng Vân Trạch ôm chặt hắn, bên tai cúi đầu hỏi.

Mộc Thanh Sơn vẫn không chịu nói chuyện.

Thượng Vân Trạch dở khóc dở cười, cường ép hắn nhìn chính mình.

Mộc Thanh Sơn: ...

Thượng Vân Trạch nói, "Không thì lần sau cho người hôn lại."

Mộc Thanh Sơn trợn trừng mắt, cái gì cái gì cái gì gọi là hôn lại !

Thượng Vân Trạch nói, "Thế nào?"

Hoàn toàn không được tốt lắm a !

Mộc Thanh Sơn dùng sức đẩy hẳn ra, bực chán xoay người đối diện tường.

Thượng Vân Trạch cười lắc đầu, từ phía sau ôm người vào trong lòng.

Mộc Thanh Sơn cơ hồ cả khuôn mặt đều chôn vào trong ổ chăn.

Thượng Vân Trạch tắt ánh nến ở đầu giường, ôn nhu hạ xuống vành tai hẳn một nụ hôn.

Cho dù thật sự là tên đầu gỗ, chính mình cũng vẫn là thích ghê gớm a.

Ngày hôm sau đúng lúc có họp chợ, Vương thẩm sáng sớm đã tính toán đi họp chợ mua đồ, sau khi Phương Thúy nghe được, cũng nói muốn đi xem náo nhiệt.

"Phương cô nương." Triệu Việt bước vào tiểu viện, "Muốn ra ngoài à?"

"Triệu công tử." Phương Thúy nói, "Vương thẩm muốn đi họp chợ, ta cũng đi theo xem thử."

Triệu Việt lắc đầu, "Người là cô nương từ bên ngoài tới, vẫn là không nên chạy lung tung khắp nơi thì tốt hơn."

"Không đi cũng được." Phương Thúy ngược lại là cũng không nói thêm gì nữa, vào nhà pha một bình trà, "Công tử tìm ta có chuyện?"

"Cũng không có chuyện gì." Triệu Việt nói, "Chỉ là đi ngang qua tiểu viện, cho nên đến xem thử một chút mà thôi."

Hồng giúp lang ghé vào miệng chén trà, dè dặt cúi đầu cẩn thận uống nước.

Hơi nóng.

"Đây là con sâu của đại đương gia?" Phương Thúy hỏi

Triệu Việt nói, "Không giống với sâu bình thường, ta dưỡng rất nhiều năm."

Phương Thúy thò tay muốn cọ nó, Hồng giúp lang cũng đã tự mình phóng nhanh né tránh, để tránh lại bị đẩy vào trong chén trà.

Triệu Việt nói, "Nó hình như không thích cô nương."

Phương Thúy thức thời rút tay về.

"Còn có một chuyện." Triệu Việt nói, "Hôm qua ta hỏi đại nhân, hẳn nói cô nương nếu là muốn ở lại trong phủ, cũng là có thể."

"Thật sao?" Phương Thúy đáy mắt có chút kinh hi.

Triệu Việt nói, "Đúng lúc Trương đại nương ở trong phủ muốn về quê ở, còn thiếu một người quét rác giặt y phục, không biết cô nương có nguyện ý làm không."

Phương Thúy nói, "Tất nhiên."

"Cứ quyết định vậy đi." Triệu Việt nói, "Ta trở về nói lại với đại nhân."

Phương Thúy gật đầu, nhìn theo Triệu Việt rời khỏi tiểu viện.

Hồng giúp lang ghé vào trên vai hắn, dưới ánh mặt trời giống như là một viên bảo thạch đang rạn rỡ phát sáng, xúc tu nhỏ lắc lắc, bụng ăn no thật là phi thường sáng khoái.

Phương Thúy đổ toàn bộ nước trong chén trà, xoay người trở về phòng ngủ.

Ám vệ phụ trách theo dõi nàng đưa mắt nhìn nhau, lặng lẽ không một tiếng động dừng ở hậu viện, xuyên thấu nhìn qua khe cửa sổ, vừa vặn có thể nhìn được tình hình trong phòng.

Phương Thúy đang ngồi ở bên cạnh bàn, trong tay cầm một bình sứ, thuận tay liền nhét vào trong cái yếm trước ngực.

Vật biểu tượng lập tức hóa ngọc.

Loại địa phương này thật là...

Tương lai phải trộm thế nào?!

THỔ PHỈ CÔNG LỢC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 79: Vì Sao Lúc Nào Cũng Là Người!!!

"Giấu ở ngực?" Sau khi nghe nói chuyện này, Ôn Liễu Niên kìm lòng không được quét mắt nhìn ngực Triệu Việt một chút.

Người còn lại : ...

Cũng là không quá giống nhau.

"Ngược lại là rất thông minh, giấu ở nơi như vậy." Ôn Liễu Niên sờ sờ cằm, "Bất quá cũng không cần sốt ruột lấy bình sứ đó, cứ tiếp tục theo dõi là được." Dù sao cũng là ở trong phủ nha, cũng không gây ra được sóng gió gì lớn.

Đợi sau khi mọi người tán đi, Triệu Việt đặt Hồng giáp lang lên bàn, để cho nó ghé vào ven rìa đĩa uống nước.

"Nàng thật sự hạ cổ người?" Ôn Liễu Niên hỏi.

Triệu Việt gật đầu, "Bằng không màu sắc trên lưng Hồng giáp lang cũng sẽ không sáng như vậy."

Ôn Liễu Niên khẽ nhú mày.

Triệu Việt nói, "Không cần lo lắng, ta tự có chừng mực."

"Vẫn là phải cẩn thận một chút thì tốt hơn." Ôn Liễu Niên nói, "Không cần thiết đặt mình vào trong nguy hiểm."

Triệu Việt gật đầu, "Ta biết rồi."

Ôn Liễu Niên nói, "Ta bàn bạc với Hưởng thống lĩnh, hẳn đáp ứng viết một bức thư gửi cho Hoàng Thượng giải thích nguyên do trước, cũng sẽ ở lại đây cùng chúng ta một đường diệt trừ thổ phỉ."

"Về sau đừng làm chuyện như vậy nữa." Triệu Việt kéo hẳn ngồi ở ven bàn.

"Chuyện gì?" Ôn Liễu Niên đầu tiên là hỏi, nghĩ nghĩ lại kịp phản ứng, "Là chuyện lừa hẳn nói Hồ Đầu bang có ý mưu phản sao?"

Triệu Việt nói, "Tuy ta không quen thuộc quan trường, nhưng cũng biết tội khi quân không phải là nhỏ."

"Nếu ta đã dám nói, thì đã nắm chắc không bị vạch trần." Ôn Liễu Niên, "Lời nói ra khỏi miệng giống như gió thổi qua tai, cũng sẽ không để lại dấu vết, đến lúc đó cho dù Hồ Đầu bang không thừa nhận, ta là quan hẳn là giặc, chẳng lẽ bên trên còn có thể nghe hẳn mà không nghe ta."

"Lời tuy nói như vậy cũng không sai, Triệu Việt vừa tính toán mở miệng, Ôn Liễu Niên cũng đã nói, "Đừng nói chuyện này nữa."

"Vậy phải nói gì?" Triệu Việt giúp hẳn chỉnh lại y phục.

Ôn Liễu Niên nói, "Nói gì đó dễ nghe đi."

Triệu Việt: ...

Dễ nghe?

Ôn Liễu Niên nhìn hẳn.

Triệu Việt thầm nghĩ hồi trước chính mình thích nghe nhất là cái gì, lúc sau lại cảm thấy tựa hồ không quá đúng, hẳn là phải nói lời một sách thích nghe mới đúng.

Ôn Liễu Niên nói, "Không nói sao?"

"Tất nhiên là nói." Triệu Việt nhanh chóng nói, thế nhưng nhất thời hồi lâu, lại xác thực không nghĩ ra được nên nói cái gì. Cho dù là nhớ lại lời thoại của nam tử trong vài tuồng kịch, cũng chỉ có thể nghĩ ra được một vài câu chúc linh tinh cùng loại 'Tiền đồ như cấm, một bước lên mây' mà văn nhân thường hay chúc tụng lẫn nhau.

Ôn Liễu Niên nhú mày.

Triệu Việt vỗ đầu, trong khoảng thời gian ngắn tiến vào sừng trâu, nửa ngày cũng không ra được, thậm chí lần tới còn muốn đi cướp chút thơ văn, cũng hảo để chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào.

"Ôn đại nhân." Hường Liệt đẩy cửa phòng ra.

Ám vệ ở trên nóc nhà dùng ánh mắt phi thường sắc bén nhìn hẩn.

Nhất định sẽ bị đại nhân đuổi ra ngoài.

"Có phải là tại hạ đến không đúng lúc hay không?" Người bên cạnh Hoàng Thượng, tất nhiên là hiểu ánh mắt, hướng chi không khí giữa hai người rõ ràng có chút quái dị.

Ôn Liễu Niên bình tĩnh nói, "Hường thống lĩnh tìm hạ quan có chuyện gì?"

Hường Liệt đành phải bước vào trong phòng, "Ta muốn đến Hồ Đầu bang mật thám một chuyến, không biết đại nhân có thể phái một người đi cùng với ta được không?"

"Chuyện này..." Ôn Liễu Niên sờ sờ mũi, liếc mắt nhìn Triệu Việt.

Triệu đại đương gia gật đầu, "Không thành vấn đề."

"Vậy cứ quyết định vậy đi." Hương Liệt nói, "Không bằng đêm nay thế nào?" Trong núi cất giấu một nhóm phản tặc, nghe qua còn có chút thủ đoạn, trong lòng hẳn cũng hơi lo lắng.

Ôn Liễu Niên đáp ứng, "Hương thống lĩnh cứ quyết định là được."

"Vậy ta trở về chuẩn bị một chút." Hương Liệt nói, "Sau đó lại đến tìm Triệu đại đương gia."

Ôn Liễu Niên nói, "Bản quan cũng đi chuẩn bị với Hương thống lĩnh."

Hương Liệt trong lòng mờ mịt, vì sao?

Thế nhưng Ôn Liễu Niên đã lưu lưu đát đát ra cửa, quả thật đi rất nhanh.

Hương Liệt nhìn nhìn Triệu Việt -- Người chọc đại nhân tức giận?

Triệu đại đương gia: ...

Tiểu viện bên cạnh, nhìn thấy Triệu Việt tiến vào, Lục Truy bình tĩnh từ bên cạnh bàn đá đứng lên, thả người có ý đồ phóng qua vách tường.

Thế nhưng tốc độ của Triệu Việt so với hẳn còn nhanh hơn.

Bị lôi từ trên không trung xuống, Lục nhị đương gia rất muốn hôn mê giả chết.

Triệu Việt nói, "Hỏi một vấn đề."

Cư nhiên lời đạo đầu lại là câu này... Lục Truy nhận mệnh, "Đại nhân lại làm sao?"

Triệu Việt nói, "Nói dễ nghe là nói cái gì?"

Lục Truy một khắc cũng không do dự, "Tất nhiên là tình thoại."

Triệu Việt: ...

Triệu Việt: ...

Triệu Việt: ...

Cư nhiên là cái này !

Chính mình vừa rồi là trúng tà sao !

"Đại đương gia." Thấy hăn nãy giờ không nói gì, Lục Truy trong lòng vô cùng buồn bực, "Người không sao chứ?"

Triệu Việt nói, "Ăn cái gì mới có thể bổ não?"

Lục Truy từ nội tâm phát ra lời nói, "Người rất cần bồi bổ sao."

Triệu Việt nắm chặt tay thành quyền.

Lục Truy nhanh chóng nói, "Vấn đề này phải đi hỏi Tả hộ pháp." Cũng không có liên quan tới ta.

Triệu Việt đứng dậy, đi nhanh tìm một sách.

Lục Truy ở phía sau hăn lắc đầu, biết thì nói là đang nói chuyện yêu đương, không biết còn tưởng là muốn đi đòi nợ.

Vẻ mặt cứ như là nhìn thấy quý...

Ôn Liễu Niên đang ở trong viện uống trà -- Hăn tất nhiên sẽ không rảnh đến mức không có việc gì, thật sự đi theo Hương Liệt đến phòng ngủ nhìn hăn thu thập đồ vật.

Triệu Việt ngồi ở trước mặt hăn.

"Làm gì vậy?" Ôn Liễu Niên đá đá hăn.

Triệu Việt nói, "Đời này ta sẽ đối xử tốt với người."

Ám vệ ở trên nóc nhà chặc chặc, tuy rằng không có hàm lượng kỹ thuật gì, bất quá cũng có tiến triển a...Còn nghĩ cả đời cũng sẽ không thông suốt.

Ôn Liễu Niên bĩu môi, "Nga."

Triệu Việt nắm tay hắn, "Còn tức giận không?"

Ôn Liễu Niên nói, "Còn một chút."

Triệu Việt ôm hắn lên, trực tiếp mang về phòng ngủ.

Ám vệ duỗi cổ rất thất vọng, cứ như vậy mà đi sao, chúng ta còn chưa xem đủ.

"Làm gì vậy?" Ôn Liễu Niên hỏi.

Triệu Việt nói, "Bên ngoài đông người quá." Còn chưa thấy qua ám vệ nhà ai giống như ám vệ Truy Ảnh cung, mỗi ngày nằm ở trên nóc nhà phơi nắng huyết sáo, vừa mới nói đến trường hợp yêu đương thì so với người khác cũng chạy nhanh hơn, giống như là sợ người khác sẽ không phát hiện chính mình.

Ôn Liễu Niên nói, "Vậy bây giờ ít người, muốn làm cái gì?"

Vẫn tay trong tay nói tình thoại hiển nhiên có chút xuẩn, vì thế Triệu Việt để sát vào muốn hôn hắn.

Ôn Liễu Niên vốn dĩ muốn quay đầu né tránh, lúc sau lại cảm thấy nếu mình thật sự né, nói không chừng sẽ dọa người chạy mất, vì thế liền nhắm mắt lại, bị hắn ôm hôn một phen.

Người trong lòng vừa ngọt vừa mềm, Triệu Việt có chút không nỡ buông ra.

Ôn Liễu Niên liếm liếm môi, mở to mắt nhìn hẳn.

Triệu Việt đời này lần đầu cảm thấy, cái gì mới gọi là khiêu khích người.

Ôn Liễu Niên hỏi, "Người ăn đường à?" Hơi ngọt.

Triệu Việt nói, "Vừa mới uống một ly trà lài ở chỗ Lục Truy."

Ôn Liễu Niên nói, "Còn rất ngon."

Triệu Việt nói, "Ta đi cướp về cho người." Cuối cùng vẫn là có chút bộ dáng thổ phỉ, quả nhiên rất không dễ dàng -- Tuy là giành với người trong nhà, nhưng có một chút còn đỡ hơn không có.

Không khí một lần nữa mềm mại xuống, Ôn Liễu Niên tựa vào ngực hẳn, tuy nói đây không phải là lần đầu đến Hồ Đầu bang mật thám, bất quá vẫn là không thể không dạn dò, cần phải cẩn thận.

"Tiểu Ngũ cũng sẽ đi với người." Ôn Liễu Niên nói, "Ba người đi với nhau, cũng có thể chiếu ứng lẫn nhau."

Triệu Việt nói, "Công phu của Hương thống lĩnh thế nào?"

"Thị vệ thiệp thân bên cạnh Hoàng Thượng, tất nhiên sẽ không tệ." Ôn Liễu Niên nói, "Có đến qua Nhật Nguyệt sơn trang học khinh công, nghe nói thân hình nhanh như thiểm điện."

Triệu Việt gật đầu, "Vậy thì người yên tâm đi, không có vấn đề."

Ôn Liễu Niên chớp chớp mắt nhìn hẳn.

"Sao vậy?" Triệu Việt vỗ vỗ ngực hẳn.

Ôn Liễu Niên nói, "Người biết phong tục thành thân ở Giang Nam không?"

"A?" Triệu Việt sững sốt một chút, rồi sau đó liền phản ứng kịp ý tứ của hắn, "Ta không biết, bất quá người có thể nói, bất kể có yêu cầu gì, ta nhất định cũng sẽ làm được."

Ôn Liễu Niên ở trong lòng hắn cọ ra một tư thế thoải mái, sau đó 'lơ đãng' nói, "Nếu người không có tiền, ta còn có một ít."

"Tiền?" Triệu Việt khó hiểu.

Đúng vậy, tiền. Ôn Liễu Niên tâm nói, sinh lễ phải đặt tiền biết không.

May mắn lần này Triệu đại đương gia không tính là quá ngốc, lập tức liền hiểu được ý tứ của hắn, "Tuy ta không phải phú khả địch quốc, gia cảnh cũng không giàu có giống như nhạc phụ, bất quá chuẩn bị việc hôn nhân này lại là dư dã."

Ôn Liễu Niên hỏi, "Có bao nhiêu?"

Triệu Việt nói, "Trong núi có bốn hòm hoàng kim, ngân phiếu cộng lại cũng có một ít."

Ôn Liễu Niên gãi gãi cằm, "Cũng là rất có tiền nha."

"Tương lai ta cũng sẽ cố gắng kiếm tiền." Triệu Việt cúi đầu hôn lên trán hắn.

Ôn Liễu Niên từ trong lòng hắn đứng lên, bước đến bên cạnh giá sách lấy ra một cái hộp, "Cái này cho người, cầm nó một đường đến Giang Nam đưa cho cha ta."

"Là cái gì vậy?" Triệu Việt mở hộp ra.

Ôn Liễu Niên nói, "Hạt đào, chủng loại rất khó tìm, cha ta vẫn luôn muốn."

Ám vệ ở trên nóc nhà chặc chặc, phần mộ tổ tiên của Triệu đại đương gia thật sự là bốc hơi nha, cư nhiên có thể lấy được một người tri kỷ như Ôn đại nhân.

Giúp vị hôn phu mình chuẩn bị lễ vật chỉ để khiến cho nhạc phụ vui vẻ mà thôi, nghe tư thế lúc trước là còn muốn tự mình chuẩn bị sính lễ, quả thực rất đáng được viết vào trong tiểu thoại bản, làm mẫu lưu truyền lại cho thế hệ sau này.

Triệu Việt vươn tay ôm chặt hẳn.

"Làm gì vậy." Hiếm khi thấy hẳn thô lỗ như thế, Ôn Liễu Niên có chút giật mình.

Triệu Việt giọng nói có chút khàn khàn, "Lúc trước ta vẫn không cảm thấy mệnh của mình tốt."

"Hiện tại thì sao?" Ôn đại nhân nhìn hẳn.

"Hiện tại ta cảm thấy, trên đời này không có người nào mệnh tốt hơn so với ta." Triệu Việt nắm tay hẳn, ghé vào bên miệng trân trọng hôn.

Đại khái là giọng của hẳn quá quyến rũ, Ôn Liễu Niên bên tai đỏ lên.

"Đại đương gia." Hương Liệt ở bên ngoài viện gọi.

Ám vệ cơ hồ muốn đập người này một trận, vì sao lúc nào cũng là người, bộ không thể để cho Triệu đại đương gia cùng đại nhân triền miên thêm một lúc nữa sao?

Hương Liệt bình tĩnh lui về phía sau một bước, "Không thì ta trở về phòng trước."

Tập thể ám vệ phát tay, mau đi đi, chẳng lẽ còn muốn chúng ta vui vẻ vỗ tay đưa tiễn?

Hương Liệt quyết đoán xoay người.

"Hương thống lĩnh." Ôn Liễu Niên mở cửa phòng ra.

Hương Liệt đành phải dừng bước, quay đầu nhìn Ôn đại nhân, môi rõ ràng quá phận hồng nhuận, tóc hơi lộn xộn một chút, nội tâm nhất thời rất khổ bức.

Ta thật sự không phải cố ý a...

THỔ PHỈ CÔNG LỢC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 80: Phát Hiện Mới Trong Hồ Đầu Bang!!!

Lúc nửa đêm, Ôn Liễu Niên tựa vào đầu giường đọc sách, một chút cũng không buồn ngủ.

"Đại nhân." Âm vệ ở ngoài cửa sổ gọi.

"Chuyện gì vậy?" Ôn Liễu Niên khoác áo ngủ, đưa tay đẩy cửa sổ ra.

"Cũng không có chuyện gì." Âm vệ nói, "Thấy đèn trong phòng vẫn sáng, cho nên muốn hỏi một chút xem có chuyện gì không."

"Đa tạ." Ôn Liễu Niên cảm kích cười cười, "Chỉ là đọc sách mê mẩn mà thôi."

Rõ ràng là lo lắng cho Triệu đại đương gia a...

Âm vệ mời, "Nếu đại nhân không muốn ngủ, có thể lên nóc nhà hóng gió với chúng ta."

"Cũng được." Dù sao cũng không có chuyện gì, Ôn Liễu Niên gật đầu, mặc y phục tử tế ra khỏi phòng.

Đã đến thời tiết vào hạ, tuy nói thành Thương Mang nhiệt độ ngày đêm chênh lệch rất lớn, nhưng cũng không giống ngày đông rét lạnh thấu xương, leo lên từng bậc thang bò đến nóc nhà, xa xa nhìn ngân hà rộng lớn, trong lòng cũng thật sự cảm thấy vui vẻ không ít.

Âm vệ đưa qua một bao điểm tâm.

"Đa tạ." Ôn Liễu Niên cầm lấy một cái, buổi tối vẫn chưa ăn cơm, vừa vặn có thể ăn đỡ đói.

"Đến núi Thương Mang nhiều lần như vậy, Triệu đại đương gia cùng Tiểu Ngũ đã sớm quen thuộc địa hình Hồ Đầu bang." Âm vệ khuyên nhủ, "Hương thống lĩnh tuy nói lúc trước chưa đi qua, nhưng cũng là khinh công cao thủ bên cạnh Hoàng Thượng, quả quyết sẽ không xảy ra sai sót gì, đại nhân không cần lo lắng."

"Đúng vậy." Người khác cũng nói, "Ba người cùng một chỗ, cho dù thật sự có bị phát hiện, cũng có mười phần năm chắc thoát ra ngoài."

Ôn Liễu Niên gật đầu, "Ta biết." Nhưng vẫn là không yên tâm, cũng cảm thấy lần này ba người vào núi... Hẳn là sẽ không giống với vài lần trước.

"Đại nhân là lo lắng Hương thống lĩnh?" Thấy vẻ mặt hẩn vẫn như trước nhú mày, âm vệ lại hỏi. Chung quy lúc trước nói câu 'Hồ Đầu bang có tâm tư mưu phản', nếu Hương Liệt lại nghe được tên Triệu Việt từ trong miệng bang chủ đối phương, chỉ e là khó tránh khỏi sẽ suy nghĩ nhiều.

"Cũng là không đến mức." Ôn Liễu Niên nói, "Nửa đêm đối phương nhất định sẽ không nhắc, cho dù thật sự có nhắc rồi bị Hương thống lĩnh nghe được, ta cũng có biện pháp lừa gạt qua, cũng không xem là việc gì khó."

Âm vệ đối với những lời này ngược lại là rất tin tưởng không nghi ngờ chút nào -- Chung quy nếu nói về lừa gạt người, đại nhân rất là lợi hại.

Nhưng nếu mọi chuyện đã không cần lo lắng, vì sao còn trắng đêm không ngủ được?

Âm vệ lại nhìn nhìn Ôn Liễu Niên, chỉ thấy hẩn niết một khối điểm tâm, đang nhìn phía xa xa ngăn người, giống như là trong lòng đang suy nghĩ chuyện gì đó. Vì thế nhịn không được liền bắt đầu thốn thức, đại nhân quá

thật là si tình, đại dương gia ngày sau nếu dám phụ lòng, chúng ta nhất định phải treo hãn lên đến dùng roi đánh.

Mà ở trong núi Thương Mang, đám người Triệu Việt cũng thuận lợi lên vào Hồ Đầu bang -- Trên thực tế sau khi mật thám nhiều lần như vậy, cũng giống như lời ám vệ nói, cũng rất khó không thuận lợi.

"Âm trầm u ám." Hương Liệt vừa mới bước vào, hơi nhú mày một chút, "Cái nơi quý quái gì thế này."

"Cho nên đại nhân mới nói nơi này có chút quý dị." Triệu Việt nói, "Bây giờ chỉ là nơi nhập khẩu, càng đi vào bên trong càng sờn tóc gáy, lúc trước còn có ba bốn độc trùng, lúc sau bị Tả hộ pháp kê đơn hủy không ít."

"Quy mơ lớn như thế, xác thực không phải là bang thổ phi bình thường." Hương Liệt nói, "Bang chủ ở đâu"

"Ở dưới đất." Triệu Việt nói, "Ở dưới một ngôi mộ trong rừng cây, bên dưới hãn là ám thất, bên ngoài ít nhất cũng có bốn tầng đệ tử trông coi."

"Đáng tiếc địa hình nơi này quá hiểm trở." Hương Liệt nhìn nhìn bốn phía, "Bằng không trực tiếp dựng hỏa pháo, mặc kệ hãn là người hay là quỷ cũng có thể bắt hết một lưới."

"Phía trước còn có lò luyện đan, có muốn đến xem thử không?" Triệu Việt nói, "Vài ngày trước không cẩn thận bị nổ qua một lần, nhìn vẻ mặt của mọi người lúc đó, vật bên trong hãn là rất quan trọng."

Hương Liệt gật đầu, ba người cùng nhau đi vào bên trong, ven đường vẫn như trước không hề ít đệ tử đang tuần tra canh gác, cũng không thấy bang chủ hay là Trương Sinh Thụy xuất hiện.

"Khoan đã." Đến một chỗ rẽ, Hương Liệt đột nhiên dừng bước.

"Sao thế?" Triệu Việt hỏi, nhìn theo ánh mắt của hắn, chỉ thấy trên vách tường phía trước là một mảnh đồ đồng.

Bốn bề vắng lặng, Hường Liệt ngồi xồm trước tường, nương theo ánh trăng nhìn cẩn thận.

"Phía trước còn có không ít." Triệu Ngũ nói, "Hoặc là nói bên trong cả tòa trại, kỳ thật ở đâu cũng có loại đồ án này, Hường thống lĩnh biết nó sao?"

"Rất quen mắt." Hường Liệt vẻ mặt có chút ngưng trọng, "Nếu đúng như những gì ta nghĩ, thì e là Hoàng Thượng sẽ đích thân phái binh bao vây diệt trừ."

Lời vừa nói ra, Triệu Việt cùng Triệu Ngũ đều sửng sốt một chút, chỉ là còn chưa chờ hai người mở miệng hỏi, xa xa liền đã có tiếng bước chân truyền đến.

Ba người phóng người nhảy lên cây sao, chỉ thấy một nhóm đệ tử đang cầm đuốc đi qua.

"Không sao." Triệu Ngũ nói, "Chỉ là người tuần tra ban đêm thôi."

Triệu Việt khẽ nhíu mày nói, "Phòng thủ tựa hồ nghiêm mật hơn so với lúc trước." Tuy nói vài lần trước cũng là lâu lâu mới gặp được có người tuần tra, nhưng cũng không dày đặc qua như thế, cơ hồ qua một lúc thì sẽ có một nhóm người."

"Đã có ý mưu phản, trong lòng tất nhiên sẽ chột dạ." Hường Liệt nói, "Sẽ tăng thêm bố trí phòng vệ cũng là chuyện đương nhiên."

Triệu Ngũ nói, "Đồ đồng này rốt cục có huyền bí gì?" Vì sao Hường Liệt chỉ là nhìn thoáng qua, thì có thể nói 'Hoàng Thượng sẽ đích thân phái binh bao vây diệt trừ' này?

Hương Liệt nói, "Hơi giống đồ đảng Đại Minh Vương."

Triệu Ngũ là người trong giang hồ, Triệu Việt càng không tính là người trong giang hồ, về phần triều đình thì càng không biết, nghe được ba chữ 'Đại Minh Vương', chẳng những không giải thích được nghi hoặc, ngược lại càng thêm mờ mịt.

"Bên trong trại còn có rất nhiều đồ đảng như thế?" Hương Liệt hỏi.

Triệu Việt gật đầu, "Không ít."

"Cách trời sáng còn một khoảng thời gian, lại đến xem thử đi." Hương Liệt nói, "Chuyện này không phải là nhỏ, không thể sơ sẩy."

Triệu Ngũ cùng Triệu Việt liếc mắt nhìn nhau, mà cũng hơi nhú lại.

Lúc trước còn tưởng rằng chỉ là mang Hương Liệt vào một chuyến, cũng không hi vọng là sẽ có phát hiện, nhưng không dự đoán được, tựa hồ thật sự đúng là có thể phát hiện một ít manh mối.

Thời gian một đêm trôi qua rất nhanh, Ôn Liễu Niên gần đến hừng đông mới ngủ, Mộc Thanh Sơn đến nhìn một chuyến, thấy hăn ngủ say sưa, cũng không nỡ đánh thức, tự mình đến thư phòng giúp hăn xử lý một vài chuyện, thẳng đến giờ cơm mới tự mình đến mời.

"Làm phiền sư gia." Ôn Liễu Niên ngồi trên giường đuổi người, còn chưa tỉnh ngủ.

"Đại nhân khách khí, vốn dĩ cũng không có bao nhiêu chuyện." Mộc Thanh Sơn giúp hăn gọi nước ấm tiến vào.

"Đại đương gia bọn họ trở lại chưa?" Ôn Liễu Niên hỏi.

"Vẫn chưa." Mộc Thanh Sơn trả lời.

"Chưa ?" Ôn Liễu Niên nghe vậy ngoài ý muốn, "Đã đến giờ này rồi, sao còn chưa trở về." Dựa theo kinh nghiệm lúc trước, nửa canh giờ trước hẳn là nên trở về rồi mới đúng.

"Chắc là trên đường chậm trễ ." Mộc Thanh Sơn nói, "Ta cũng không rõ ràng lắm."

Ôn Liễu Niên rửa mặt xong, vội vàng đến tiền thính, vừa vặn gặp được Hoa Đường.

"Đại nhân làm sao vậy?" Thấy hẳn tựa hồ có chút sốt ruột, Hoa Đường mở miệng hỏi.

"Đã đến giờ này rồi, sao đại đương gia bọn họ còn chưa trở về." Ôn Liễu Niên nói, "Có phải là xảy ra chuyện gì rồi hay không?"

"Hẳn là không thể nào." Hoa Đường nhíu mày, "Ba người coi như là cao thủ, chỉ là mật thám một Hồ Đầu bang thì có thể xảy ra chuyện gì?"

Nhưng giáo chủ này rất quý dị a ! Ôn Liễu Niên trong lòng vẫn chột dạ như trước, quả thật chính là đứng ngồi không yên, qua một lúc sẽ chạy ra ngoài nhìn thử.

Lục Truy bị hẳn làm cho hoa cả mắt, vừa định nghĩ có nên đến núi Thương Mang nhìn thử hay không, đoàn người Triệu Việt đã đẩy cửa viện ra.

"Xem như là trở lại." Lục Truy nhìn qua rõ ràng nhẹ nhàng thở ra, cảm giác giống như là trút được gánh nặng.

Triệu Việt buồn bực nói: "Chỉ là đến Hồ Đầu bang thôi, có cái gì mà lo lắng, sao người gần đây lại phiền phức như thế?" Nhiều nhất chỉ là về trễ một canh giờ mà thôi.

Lục Truy nói: "Khụ."

Hoa Đường nói: "Là đại nhân lo lắng cho đại đương gia, đã chạy ra bên ngoài nói ít cũng có hơn mười lần."

Triệu Việt lập tức khẩn trương lên, vừa tính toán dặn dò mọi người đừng đem lời nói vừa rồi của mình nói ra, Lục Truy liền nói: "Đại nhân đang ở sau lưng người."

Triệu Việt lập tức quay đầu.

Ôn Liễu Niên đứng ở trên bậc thang nhìn hẳn.

"Sao trên người toàn là đất vậy." Hoa Đường tiến lên kéo Triệu Ngũ đi, "Trở về phòng thay bộ y phục khác đi."

Thượng Vân Trạch cũng mang Mộc Thanh Sơn rời đi, Lục Truy tất nhiên cũng sẽ không ở lâu, lúc gần đi còn kéo theo Hương Liệt.

....

Tuy nói còn có chuyện quan trọng muốn nói, nhưng nhớ tới hình như bản thân lúc nào cũng cắt ngang hai người bọn hắn, Hương thống lĩnh vẫn là thức thời câm miệng.

Ám vệ lập tức nhảy ra tiểu viện, thuận tiện dùng ánh mắt tràn ngập cổ vũ nhìn đại đương gia -- Tối qua đại nhân cả đêm không ngủ nha, cả đêm !

Bốn phía an tĩnh lại, Ôn Liễu Niên đứng ở trước mặt hẳn.

Triệu Việt nói: "Là ta đang nói Lục Truy."

Ôn Liễu Niên xoa xoa mũi: "Nga."

"Ước gì người nhắc ta thêm vài lần nữa." Triệu Việt nắm chặt tay hắn, "Nghe trong lòng thoải mái."

Ôn Liễu Niên hỏi: "Không chê ta phiền sao?"

"Tất nhiên là không." Triệu Việt ôm hắn, "Người khác với bọn họ."

"Khác chỗ nào?" Ôn Liễu Niên nhìn hắn.

Triệu Việt nói: "Chỗ nào cũng khác."

Ôn Liễu Niên trầm nghĩ, có lẽ !

Thế nhưng còn không chờ hắn lên tiếng kháng nghị, Triệu Việt đã cúi đầu hôn xuống.

Ám vệ ghé vào cửa nhìn lén, lập tức cảm khái đại đương gia gần đây có tiến bộ a... Còn tưởng rằng sẽ tiếp tục bị đuổi ra ngoài.

"Tối qua mật thám, có nghe được chuyện gì không?" Ôn Liễu Niên hỏi.

"Ngược lại là không nghe được gì cả, cũng không gặp được bang chủ Hồ Đầu bang." Triệu Việt nói, "Bất quá Hưởng thống lĩnh tựa hồ phát hiện một manh mối lớn."

"Nga?" Ôn Liễu Niên hỏi, "Là cái gì?"

"Còn nhớ rõ đồ đảng lần trước ta vẽ cho người không?" Triệu Việt hỏi.

"Tất nhiên nhớ rõ." Ôn Liễu Niên gật đầu, người vẽ kinh thiên động địa tiêu chuẩn như vậy, không muốn nhớ cũng rất khó.

"Hưởng thống lĩnh nói có liên quan đến Đại Minh Vương." Triệu Việt nói.

"Đại Minh Vương?" Ôn Liễu Niên nghe vậy giật mình, "Là Đại Minh Vương tiên hoàng sắc phong sao?"

"Người biết?" Triệu Việt ngoài ý muốn.

"Tất nhiên là biết, bất quá cũng không rõ ràng lắm, ở trong sách sử có đề cập qua một chút." Ôn Liễu Niên nháy mắt đầu chợt lóe linh quang, "Nghe nói là tóc rối bù mặt mày lấm lem nửa người nửa quỷ, chẳng lẽ là bang chủ Hồ Đầu bang?" Nghĩ như vậy, xác thật cũng rất giống a !

THỔ PHỈ CÔNG LƯỢC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 81: Đại Minh Vương Vài Chục Năm Trước!!!

Vài chục năm trước, khu vực biển ở Đông Nam từng có một khoảng thời gian nạn trộm cướp hoành hành rung chuyển khiến cho lòng người bất an, dân chúng chỉ vừa nghe đến đánh nhau là đã cao chạy xa bay, cho dù chỉ là đánh bắt cá ở gần biển, lúc nào cũng phải lo lắng đề phòng, sợ không may sẽ bị cướp đi. Về sau, bang thổ phỉ này càng lúc càng lộng hành, liên hợp với cướp biển nước Nhật lên bờ đốt giết đánh cướp ở chung quanh, có ý đồ xâm lược vào trong đất liền. Lúc ấy phía Đông Nam Sở quốc bố phòng(*) còn yếu, khi mới bắt đầu giao chiến thì chịu thiệt thòi, ba tòa duyên hải trọng yếu liên tiếp bị thất thủ, mắt thấy trận chiến nảy lửa bùng cháy mãnh liệt, rất có tư thế sắp ụp vào trong đất liền. Tại thời khắc mấu chốt, may mà có Sở Hoàng ngự giá thân chinh chỉ huy binh lính xuôi về phía Nam, đánh đuổi cướp biển ra bên ngoài, hơn nữa để lại ba vạn đại quân đóng giữ ở Đông Nam, bảo hộ dân chúng một phương hòa nhạc an khang.

(*) Bố phòng: sắp xếp binh lính ngăn ngừa giặc.

Sách sử ghi lại rất chi tiết, mỗi một thời gian địa điểm chiến dịch phát sinh, cùng với tình hình chiến đấu thảm khốc lúc ấy. Mỗi một vị tướng lĩnh hi sinh trong cuộc chiến đó, danh tự đều được khắc ở bên trên cột đá, trọn đời đứng ở bờ biển, nhìn về phía xa, nơi mình đã từng chiến đấu qua đại dương mêng mông khôn cùng.

Nhưng cho dù là lật hết tất cả các sách sử, cũng sẽ không thấy được ba chữ 'Vân Đoạn Hôn', Đại Minh Vương tiếng tăm lừng lẫy năm đó, cũng chỉ có thể nghe được từ miệng lão ngư dân hoặc là sách sử bên đường, có đôi khi ngẫu nhiên sẽ được đề cập đến.

"Vân Đoạn Hồn?" Triệu Việt lắc đầu, "Chưa nghe qua bao giờ."

"Chuyện vài chục năm trước, triều đình vẫn luôn giữ kín chuyện này, không biết cũng là chuyện đương nhiên." Ôn Liễu Niên nói, "Ta cũng là xem không ít sách sử, mới từ trong đó biết được cái tên này."

"Là người trong võ lâm sao?" Triệu Việt hỏi.

"Khi ta còn ở thành Vân Lam, cũng có hỏi qua Tần cung chủ, hẳn không phải là người trong võ lâm." Ôn Liễu Niên nói, "Trong sách sử cũng không đề cập tới lai lịch của hắn, chỉ nói thời điểm Tiên Hoàng đối chiến cướp biển, may mắn có hắn từ giữa tương trợ, Sở quân mới có thể liên tiếp thắng lợi."

"Nếu thật sự là như vậy, cũng xem như là có ân với Tiên hoàng." Triệu Việt nói, "Vì sao những vị tướng trong sách sử lại không có tên của Đại Minh Vương?"

"Chuyện này ta cũng không biết, lúc trước cũng không đặc biệt lưu ý." Ôn Liễu Niên nói, lại hạ giọng nhỏ một chút, "Bất quá có thể khiến cho Hoàng Thất chú ý như thế, phần lớn là có cảm giác hoàng quyền bị uy hiếp."

"Mưu phản?" Triệu Việt nói, "Kể từ đó, ngược lại là có thể giải thích rõ phản ứng đê mê của Hưởng Liệt khi nhìn thấy đồ án ở Hồ Đầu bang."

"Ừm." Ôn Liễu Niên gật đầu, nhìn qua như có chút suy nghĩ.

"Đang nghĩ gì vậy?" Triệu Việt hỏi hắn.

"Lúc đầu nghe người nhắc đến, phản ứng đầu tiên của ta cũng là dạng này, cảm thấy bang chủ Hồ Đầu bang là Đại Minh Vương năm đó." Ôn Liễu Niên nói, "Vừa rồi nói chuyện thì suy nghĩ, lại cảm thấy hình như cũng không giống lắm."

"Tại sao?" Thấy miệng hăn hơi khô, Triệu Việt giúp hăn rót một ly trà đưa qua.

"Nếu Đại Minh Vương quả thật có ý mưu phản, sao triều đình lại không quang minh chính đại bắt hăn, không cần thiết phải che che lấp lấp như vậy." Ôn Liễu Niên nói, "Chung quy chuyện mưu nghịch, đặt ở triều đại nào cũng sẽ bị hành hình, cũng không xem là ngoài ý muốn."

Triệu Việt gật gật đầu, "Chính xác là như vậy."

"Nhưng Tiên Hoàng lại cố tình áp việc này xuống, một chút cũng không lộ ra ngoài." Ôn Liễu Niên nói, "Cơ hồ Đại Minh Vương cũng là ly kỳ biến mất chỉ trong một đêm, chỉ để lại vô số cố sự huy hoàng ở một vùng duyên hải."

"Năm đó, dân chúng không nghi hoặc gì sao?" Triệu Việt hơi khó hiểu.

"Tất nhiên là có, không chỉ có, mà là có rất nhiều là đằng khác." Ôn Liễu Niên nói, "Dù sao cũng là tướng lĩnh dũng mãnh bảo vệ nhà mình, đột nhiên mất tích, đổi lại là người khác trong lòng cũng sẽ nảy sinh nghi ngờ, nhưng chuyện này cũng có thể giải thích rõ vì sao sau khi Đại Minh vương biến mất ba bốn năm, dân gian đột nhiên mới bắt đầu lưu hành các tiểu thoại bản, đem hăn miêu tả thành người cực kỳ xấu xa."

"Ý người là sau hải chiến, Đại Minh Vương công cao chấn chủ, vì thế Tiên Hoàng Sở thị mới bày mưu tính kế khiến hăn biến mất vĩnh viễn, vốn dĩ lúc trước thăm nghĩ để một trang này lặng lẽ bị lật qua, lại không dự đoán được Vân Đoạn Hồn có uy vọng cực cao ở trong lòng dân chúng duyên hải, trong khoảng thời gian ngắn lập tức nổi lên lời đồn ở chung quanh." Triệu Việt lý giải ý hăn một lần, "Vì để ngăn chặn miệng lưỡi người đời, Tiên Hoàng mới phái người rải rác tin đồn ở dân gian, có ý định muốn bôi đen Đại Minh Vương, cũng có thể giải thích rõ hành vi của mình năm đó?"

Ôn Liễu Niên gật đầu, "Đây chỉ là suy đoán của ta mà thôi, cũng có thể không phải là như vậy."

"Không đúng a." Triệu Việt nói, "Lúc trước còn nói là không biết, sao đột nhiên lại có thể nhớ được nhiều như vậy?"

"Rất kỳ quái sao?" Ôn Liễu Niên gãi gãi mặt mình, "Từ nhỏ một khi ta đã thấy qua cái gì là không quên được, có vài quyển sách xem qua rồi có lẽ tạm thời không có ấn tượng, bất quá đợi đến khi cần dùng, chỉ cần suy nghĩ một chút là có thể nhớ lại được toàn bộ, một chữ cũng không sai."

Triệu Việt: ...

"Không tin?" Thấy hăn không nói lời nào, Ôn Liễu Niên nói, "Trên giá nhiều sách như vậy, người không tin thì tùy tiện hỏi ta một quyển đi."

"Tất nhiên là ta tin." Triệu Việt nói, "Chỉ là đang nghĩ, người tham gia khoa cử với người thật sự là xui xẻo." Cư nhiên gặp được một đối thủ lợi hại như vậy.

Ôn Liễu Niên cười tủm tỉm, "Năm đó lão sư cũng nói như vậy."

"Vừa rồi còn chưa nói xong." Triệu Việt nói, "Về quan hệ Hồ Đầu bang cùng Đại Minh Vương."

"Kỳ thật ta nghĩ rất đơn giản." Ôn Liễu Niên nói, "Bản tính của một người là rất khó thay đổi, chiến thần năm đó chiến công hiển hách đại sát tứ phương, cho dù thật sự bị Tiên Hoàng bày kế hãm hại, cũng không đến mức sẽ biến thành đầu lĩnh đám thổ phỉ âm trầm tàn bạo trong núi Thương Mang. Nói cách khác, nếu trong lòng có oán niệm, vậy cũng là oan có đầu nợ có chủ, quả quyết không nên lấy tính mạng dân chúng vô tội làm vật hi sinh. Cho nên ta mới cảm thấy, bang chủ Hồ Đầu bang không có khả năng là Đại Minh Vương."

Triệu Việt gật đầu, "Cũng đúng."

"Bất quá vì sao trong núi lại có đồ đảng Đại Minh Vương, và Thanh Cầu được nhắc tới lúc trước rốt cục là ai, đại khái còn cần hảo hảo suy nghĩ một chút." Ôn Liễu Niên có chút ảo não, "Sớm biết như thế, năm đó khi ở nhà, tìm xem thêm sách sử nói về Vân Đoạn Hồn." Nói không chừng còn có thể phát hiện thêm nhiều manh mối.

Triệu Việt xoa xoa huyết thái dương của hắn, "Xem nhiều sách như vậy, không đau đầu sao?"

Ôn Liễu Niên lắc đầu, "Không xem mới đau."

Triệu Việt cười cười, nhẹ nhàng cùng hắn tránh kẻ tránh.

"Khụ khụ." Hương Liệt ở trong viện ho khan. Tuy nói cắt ngang người hữu tình cùng một chỗ tựa hồ xác thực không được tốt, nhưng chung quy vẫn là có chuyện quan trọng cần thương lượng, chuyện còn lại lưu trữ buổi tối làm cũng không tồi, ta tất nhiên sẽ không tiếp tục xông loạn !

"Trước đừng đem chuyện Đại Minh Vương nói ra ngoài." Ôn Liễu Niên vỗ vỗ ngực hắn, "Hương thống lĩnh tuy cũng là hán tử quang minh, nhưng dù sao cũng là người bên cạnh Hoàng Thượng, hơi khó nói một chút, nghe là được rồi."

"Ta biết rồi." Triệu Việt gật đầu, xoay người mở cửa thư phòng ra.

Một đồng người đang ở trong sân.

Triệu đại đương gia: ...

Hương Liệt nhìn thoáng qua thư phòng, "Đại nhân hănh..." Ngàn vạn lần đừng nói một quá ngủ rồi nha.

"Vào đi." Ôn Liễu Niên thắp đèn sáng hơn một chút.

Hương thống lĩnh nhất thời thở phào nhẹ nhõm.

Mộc Thanh Sơn cầm khối điểm tâm trong tay nhét vào miệng, vỗ vỗ bột phấn trên tay.

"Gấp cái gì." Thượng Vân Trạch nhìn thấy buồn cười, "Lại không có ai giành với người." Lúc trước còn đang chậm rãi cắn, lúc này ngược lại là nhét đầy miệng.

"Muốn bàn bạc chính sự, sao có thể ăn ở thư phòng." Mộc Thanh Sơn dùng sức nuốt xuống, cảm thấy hơi nghẹn.

Thượng Vân Trạch vào phòng rót cho hẳn một tách trà, thử xem có nóng hay không rồi mới đưa qua, lại giúp hẳn kéo ghế ra.

Tập thể ám vệ nhìn Triệu Việt - Có học được không? Đây mới chính xác là phương thức nói chuyện yêu đương.

Triệu Việt: ...

Lúc trước khi hai người bọn hắn ở trong thư phòng, Hương Liệt đã ở bên ngoài nói đại khái chuyện vài đồ đảng cùng Đại Minh Vương cho người còn lại, phản ứng cũng không khác Triệu Việt, cũng không ai biết cái người gọi là Đại Minh Vương rốt cục là thần thánh phương nào, chỉ có một ám vệ nguyên quán ở làng chài cạnh bờ biển, mơ hồ có nghe nói qua một vài lời đồn, bất quá đa số đều là từ miệng lão nhân truyền xuống, giống như là câu chuyện thần thoại thì đúng hơn.

"Rốt cục là thế nào?" Hoa Đường hỏi, "Đại Minh Vương Vân Đoạn Hồn, trong giang hồ chưa bao giờ nghe qua người này."

"Vân Đoạn Hồn vẫn là cấm kị của Hoàng gia." Hương Liệt nói, "Ta cũng bởi vì là người bên cạnh bảo vệ Hoàng Thượng, cho nên mới biết một vài chuyện."

"Có thể nói nghe một chút được không?" Ôn Liễu Niên hỏi.

"Tất nhiên." Hường Liệt gật đầu, "Tương truyền năm đó khi Tiên Hoàng đang dẫn binh chinh chiến Đông Hải, từng bị cướp biển từng tầng vây quanh, mắt thấy sắp thất bại, thời khắc mấu chốt ở sâu trong biển xông ra một chiến đội, không chỉ cứu Tiên Hoàng, còn chém giết toàn bộ cướp biển, đó cũng là trận thắng lợi đầu tiên của Sở quân."

"Người suất lĩnh chiến đội là Vân Đoạn Hồn?" Ôn Liễu Niên suy đoán.

Hường Liệt gật đầu, "Rồi sau đó Vân Đoạn Hồn trái phải vẫn đều đi theo Tiên Hoàng, về sau thì được sắc phong là Đại Minh Vương, cho đến khi Sở quân cuối cùng thắng lớn."

"Rồi sau đó thì sao?" Ôn Liễu Niên hỏi.

Hường Liệt hơi chần chờ một chút, mới nói, "Sau khi hải chiến kết thúc, Đại Minh Vương kể công kiêu ngạo, về sau càng lúc càng trầm trọng, trong lòng nảy sinh ý mưu phản, trong buổi thiết yến có ý đồ ám sát Tiên Hoàng, sau khi mưu kế thất bại, liền suất lĩnh một đội quân hốt hoảng chạy trốn, đến nay vẫn chưa rõ tung tích."

Ôn Liễu Niên cùng Triệu Việt liếc mắt nhìn nhau, đều không nói chuyện.

"Tuy nói Vân Đoạn Hồn đại nghịch bất đạo, nhưng Tiên Hoàng niệm tình hãn từng lập qua chiến công hiển hách, cho nên vẫn không công khai việc này." Hường Liệt nói, "Chỉ là nhiều năm như vậy, Hoàng gia vẫn đều âm thầm điều tra tung tích Vân Đoạn Hồn, bất quá đến nay vẫn không hề có tin tức."

"Cho nên đồ đằng trong Hồ Đầu Cương trên núi Thương Mang, là manh mối đầu tiên?" Ôn Liễu Niên nói.

Hường Liệt gật đầu, "Đúng vậy."

"VẬY THẬT SỰ ĐÚNG LÀ CHUYỆN TRỌNG ĐẠI." Ôn Liễu Niên hơi nhú mày.

"Đại nhân không cần lo lắng, ta sẽ phân phối quân đội suốt đêm, bảo vệ mỗi một nơi ra vào núi Thương Mang." Hường Liệt nói, "Cũng sẽ viết một bức thư phái người khẩn cấp chạy suốt tám trăm dặm dâng lên cho hoàng thượng, trình bày rõ việc này."

Ôn Liễu Niên gật đầu, trong lòng lại bắt đầu không yên.

Người có liên quan đến Đại Minh Vương, lại đang điều tra thân thể Triệu Việt, hơn nữa lời Mục Vạn Lôi nói trước khi rơi xuống vách núi, đều cảm giác bên trong tựa hồ có bí mật không nhỏ. Về phần là tốt là xấu, chỉ sợ trước khi chân tướng bị vạch trần, không ai có thể nói chính xác được.

Triệu Việt đưa tay khoác qua bả vai của hắn, vỗ nhẹ nhẹ.

Ôn Liễu Niên quay đầu nhìn hắn.

Triệu Việt cười cười, "Đừng chỉ mãi lo chú ý nghị sự, đã qua giờ ăn cơm rồi, có đói bụng không?"

"Ừm." Ôn Liễu Niên nói, "Có một chút."

"VẬY THÌ ĂN CƠM TRƯỚC ĐI." Hoa Đường nói, "Chuyện còn lại, về sau bàn tiếp cũng không muộn, nhất thời hồi lâu cũng không vội."

THỔ PHỈ CÔNG LỢC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 82: Ta Sẽ Bảo Vệ Người!!!

Đêm dài an tĩnh, Ôn Liễu Niên dựa vào đầu giường, nhìn qua gương như là đang có tâm sự.

"Sao vậy?" Triệu Việt ôm hăn vào trong lòng.

Ôn Liễu Niên hồi thần: "Không có gì."

"Đang lo lắng cho ta à?" Triệu Việt nâng cằm hăn lên.

Ôn Liễu Niên nói: "Người nguyện ý nói cho ta nghe không?"

"Về thân thể lúc trước của ta?" Triệu Việt hỏi.

Ôn Liễu Niên gật đầu.

"Trước ngày Mục Vạn Lôi rơi xuống vách núi, ta vẫn chưa từng hoài nghi về thân thể được sinh ra của mình." Triệu Việt nói, "Bắt đầu từ khi ta hiểu chuyện, thì vẫn luôn cùng phụ thân sống nương tựa lẫn nhau. Hăn đối xử với ta rất tốt, trước đây có không ít người khuyên hăn tái giá, nhưng đều bị cự tuyệt, nói trong lòng chỉ có một mình nương ta. Sau đó, ta theo sư phụ đến Ân nhai học võ, phụ thân liền bán mấy cây cử(*) trong nhà, chạy đến phía Nam tìm mua Tế Nguyệt đao cho ta."

(*) Cây cử: là cây liễu lớn, gỗ của nó dùng để đóng thuyền, đóng tủ.

"Còn Mục gia trang thì sao, bắt đầu từ khi nào thì có quan hệ với nhau?" Ôn Liễu Niên tiếp tục hỏi.

"Vào năm ta chín tuổi." Triệu Việt nói, "Lúc đầu là vì quan hệ kinh thương, chỉ là sau này không biết vì sao, hai bên cứ nhiên dần dần có giao tình. Bất quá bây giờ ngẫm lại, nếu thân thể của ta thật sự có vấn đề, vậy e là Mục Vạn Lôi đã sớm thiết lập bẫy, tất cả đều đã có mưu tính từ trước."

Ôn Liễu Niên nhìn hẩn hỏi: "Vậy người thì sao, có muốn điều tra rõ thân thể của mình không?"

Triệu Việt nghe vậy hơi trầm mặc, một lát sau mới nói: "Có một số việc, tra cũng không rõ ràng." Kỳ thật trong lòng cũng ần ần có dự cảm, cảm thấy lời Mục Vạn Lôi nói ngày đó cũng không phải là không có căn cứ, nhưng chỉ sợ nếu tiếp tục điều tra, thì sẽ xuất hiện hậu quả ngay cả chính mình cũng không dám nghĩ tới, mà tự nhiên lại nhảy ra một tên 'Đại Minh Vương' này, tựa hồ cũng xác minh dự cảm của mình.

Ôn Liễu Niên ôm thắt lưng hẩn, "Mặc kệ xảy ra chuyện gì, ta cũng sẽ không để cho người ngoài đá thương người."

"Hửm?" Triệu Việt hơi buồn cười, "Lời này tựa hồ phải là do ta nói mới đúng."

"Có khác nhau sao?" Ôn Liễu Niên hỏi.

"Tất nhiên có." Triệu Việt xoay người, nhẹ nhàng đè trên người hẩn, "Là ta muốn bảo vệ người."

Ôn Liễu Niên giựt giựt tóc hẩn.

Triệu Việt nắm cổ tay hẩn, thuận thế đặt tại cằm trắc.

Cánh môi có độ ấm nóng bỏng, từ trán một đường dọc xuống hầu kết, liếm một vòng rồi sau đó lại mút xuống, giống như muốn làm ký hiệu lên khắp người hẩn. Ôn Liễu Niên cắn môi dưới, đáy mắt hiếm khi thấy được luồng cuống, hai tay không tự giác liền xuyên qua mớ tóc đen của hẩn.

Dịu dàng thăm thiết, ánh trăng vừa vắn.

Mười ngày sau, Hướng Liệt phân phối quân đội ở các nơi lục tục đến Thương Nhĩ châu, cơ hồ bảo vệ nơi ra vào núi Thương Mang, hơn nữa Triệu Việt vốn dĩ biết rõ địa hình trong núi, vì vậy ngay cả ám đạo đường nhỏ đều bị phong tỏa hơn phân nửa, cho dù ngẫu nhiên có một hai người bị lọt lưới, thì đám người này dự tính cũng không dám lộ diện vào lúc này. Trên cơ bản, tương đương với cắt đứt hoàn toàn liên hệ với bên ngoài núi Thương Mang.

Dân chúng bên trong thành lập tức bàn tán sôi nổi, cũng không biết rốt cục là xảy ra chuyện gì -- Tuy nói trong núi là có thổ phỉ không sai, nháo ra trận trận này, không khỏi cũng quá lớn a. Cho dù chưa thấy qua cái gì quen mặt, nhưng cũng đoán được có thể khiến cho triều đình ra tay hành động như thế, hẳn là nhiều loạn không nhỏ.

Trong phủ nha, thím một bên giặt y phục, một bên cũng đang nhắc mãi chuyện này, còn nói từ khi sinh ra cho đến bây giờ, vẫn chưa bao giờ thấy qua nhiều quan binh như vậy, cũng không biết rốt cục là phát sinh chuyện gì.

"Trong núi Thương Mang có yêu nghiệt?" Phương Thúy hỏi.

"Đúng vậy, mọi người đều nói như vậy, nhưng cũng không có tin tức gì chính xác." Thím nói, "Còn có người nói Hồ Đầu bang không phải là yêu nghiệt, mà là phản tặc."

"Vậy đại nhân nói thế nào?" Phương Thúy tiếp tục hỏi.

"Đại nhân còn đang cùng Hướng thống lĩnh điều tra." Thím lau mồ hôi trên trán, "Hướng thống lĩnh có lai lịch rất lớn, nghe nói là người bên cạnh Hoàng Thượng, lúc này cũng được phái đến thành Thương Mang, có thể thấy được xác thực không phải chuyện bình thường."

Phương Thúy tiếp tục vùi đầu giặt y phục, trong lòng lại khó tránh khỏi có chút lo lắng.

Lúc trước khi bị phái ra núi, chuyện duy nhất nàng phải làm là hạ cố Triệu Việt, rồi sau đó có thể thu tay trở về. Chỉ là bây giờ nhiệm vụ còn chưa hoàn thành, núi Thương Mang đã bị vây kín chặt như nêm cối, chỉ sợ cho dù chính mình thật sự có thể hạ cố được Triệu Việt, cũng không nhất định có thể thuận lợi trở ra.

"Phương cô nương." Thím nhìn nàng, "Làm sao thế, nhìn cứ như đang xuất thần."

"Không có gì." Phương Thúy hồi thần, "Suy nghĩ chuyện lúc trước mà thôi."

"Đều đã qua rồi, đừng nghĩ lại nữa." Thím nói, "Hiện tại nếu đại nhân đã thu nhận người, thì chỉ cần quan tâm sống yên ổn ở đây, đợi qua hai năm thì tìm người thành thật giả cho, trải qua ngày cũng sẽ tốt hơn."

Phương Thúy gật đầu, "Vâng."

Sau khi giặt xong y phục, thím bưng thùng gỗ đi ra ngoài phơi nắng, Phương Thúy đặt vật trong tay xuống, ngẩng đầu lên vừa vặn nhìn thấy Triệu Việt tiến vào.

"Lại giặt y phục à." Triệu Việt ngồi xổm trước mặt nàng.

Ám vệ phụ trách âm thầm giám thị yên lặng gật đầu - Đúng vậy, bởi vì y phục của chúng ta nhiều.

Phương Thúy nói, "Công tử tìm ta có chuyện gì không?"

"Không có chuyện gì, vô tình đi ngang qua, cho nên đến xem thử." Triệu Việt nói, "Ở đây quen chưa?"

"Ừm." Phương Thúy lắc lắc bọt nước trên tay, bởi vì đã rửa ba bốn thùng y phục, cho nên hai tay hơi đỏ lên.

Triệu Việt nói, "Tựa hồ không nên để cho cô nương làm công việc nặng nhọc này."

Phương Thúy cười cười, "Công tử quá lời, có thể có một chỗ an thân gửi phận đã là may mắn lắm rồi, cũng không dám mơ tới những chuyện khác."

Triệu Việt nói, "Sau khi trở về ta sẽ đề nghị với đại nhân, xem thử có công việc nào nhẹ nhàng hơn không."

Phương Thúy nói, "Đa tạ công tử."

"Tiện tay làm mà thôi." Triệu Việt đứng lên, "Vậy ta trở về trước, sáng giờ đều ở bên ngoài, buổi trưa còn chưa ăn cơm."

Phương Thúy gọi hăn lại, "Nếu là không ghét bỏ, không bằng ta nấu bát mì cho công tử ăn lót dạ?"

"Ngược lại là không cần." Triệu Việt nói, "Thời gian không còn sớm, buổi chiều còn phải đến núi Thương Mang."

"Núi Thương Mang?" Phương Thúy nghe vậy khẽ nhíu mày.

"Đúng vậy." Triệu Việt nói, "Đại quân đang chờ xuất phát, lần này không phải là đại nhân, mà là triều đình muốn vào núi diệt trừ thổ phỉ."

"..." Phương Thúy còn muốn hỏi tiếp, nhưng sợ hỏi quá nhiều sẽ khiến cho đối phương nghi ngờ, mà lúc nàng đang do dự, Triệu Việt đã xoay người ra khỏi cửa viện.

"Sao rồi?" Bên trong Thượng phủ, Ôn Liễu Niên hỏi.

"Nhìn qua có chút hoảng, bất quá vẫn chưa biểu hiện ra rõ ràng." Triệu Việt nói.

"Không sai." Âm vệ ở phía sau thêm mắm thêm muối, "Còn nói muốn nấu mì cho Triệu công tử ăn." Thật là phi thường lo sợ cho thiên hạ không loạn.

Ôn Liễu Niên: ...

Triệu Việt nghiêng răng quay đầu.

Âm vệ lập tức trở lại nóc nhà.

"Hiện tại cũng không cần bịa lý do gì nữa, cần phải khiến cho nàng không tiếp xúc được với người khác." Ôn Liễu Niên nói.

Triệu Việt gật đầu, "Giao cho ta là được."

Những lời vừa rồi nói với Phương Thúy, cũng là nửa thật nửa giả. Hôm nay, Hưởng Liệt xác thực muốn dẫn quân vào núi, bất quá ngược lại không phải là thật sự muốn khai chiến, mà là cấp đổi phương một ít tác dụng uy hiếp -- Chung quy triều đình phân phối rất nhiều binh mã đến đây, nếu là vẫn giống như lúc trước vậy mà không công, không khởi cũng có chút vô dụng, Lục Truy cùng đám người Triệu Ngũ cũng theo qua đó, Thượng Vân Trạch cùng Mộc Thanh Sơn ở lại thủ phủ nha, Ôn Liễu Niên ngược lại là càng rảnh rỗi, đơn giản đi bộ đến phủ Hoa Đường nhìn Hồng giáp lang huân hương.

"Tựa hồ thật đúng là lớn hơn một chút." Triệu Việt gõ gõ lưng Hồng giáp lang.

"Tất nhiên, đi theo Tả hộ pháp ăn ngon." Ôn Liễu Niên đưa tay chống quai hàm.

Hồng giáp lang dùng xúc tu cọ cọ ngón tay hần.

"Không sợ trùng tử nữa sao?" Triệu Việt hỏi.

Vừa dứt lời, trên cây liền có một con nhện bự rớt xuống.

Ôn đại nhân lập tức nhào vào trong lòng Triệu Việt.

A a a trùng !

Hồng giáp lang hai mắt phát sáng vèo vèo bò qua - Điềm tâm !

Triệu Việt quyết định rất nhanh, một tay che mắt Ôn Liễu Niên ôm trở về phòng ngủ -- Nếu bị hần tận mắt nhìn thấy Hồng giáp lang ăn nhện, chỉ e là sẽ bị dọa để lại bóng ma.

Ôn Liễu Niên lập lại lần thứ mười: "Ta nhất định phải xin điều nhiệm đến cực bắc tuyết nguyên."

Triệu Việt nói: "Được được được."

Ôn Liễu Niên bất mãn: "Có lệ."

"Tất nhiên không phải có lệ." Triệu Việt ôm chặt hần, "Dù có đi đến đâu, ta cũng sẽ đi cùng với người."

Ôn Liễu Niên tóm một lọn tóc của hần, ngẩng đầu chủ động hôn lên môi hần.

Ám vệ ở trên nóc nhà cảm khái, thừa dịp mọi người không ở đây liền trầm mê thanh sắc, đại nhân còn rất có tiềm chất hôn quan.

Trong Hồ Đầu bang, có đệ tử vôi vãi đến báo, nói là Sở quân đã tấn công vào núi.

Nam tử áo choàng không nói lời nào, hàn khí vây quanh khắp người.

Đệ tử quỳ trên mặt đất, không dám ngẩng đầu cũng không dám nói chuyện.

"Giáo chủ." Trương Sinh Thụy nói: "Cần phải dùng chim báo tang lui địch?"

"Vẫn chưa luyện thành, phải thả ra ngoài thế nào?" Nam tử áo choàng hỏi.

Trương Sinh Thụy nghẹn lời: "Nhưng ngoại trừ việc đó ra, cũng không có biện pháp tốt hơn." Chẳng lẽ muốn trơ mắt nhìn đối phương đánh đến cửa nhà?

"Tổng cộng có bao nhiêu người?" Nam tử áo choàng hỏi.

"Nói ít cũng có trên một vạn." Trương Sinh Thụy nói, "Thậm chí xung quanh Thương Nhĩ châu đều là quân đội, đều bị phân phối đến đây, lúc này triều đình quyết tâm muốn đối phó chúng ta."

Nam tử áo choàng ngồi ở trên ghế, ánh mắt càng phát ra âm trầm.

"Bang chủ." Trương Sinh Thụy nói, "Tuy là không nên hỏi, nhưng nếu là bang chủ với triều đình có khúc mắc gì, có thể lộ ra một ít hay không? Chúng ta cũng có thể suy nghĩ biện pháp ứng đối." Nghĩ cũng có thể biết được, chuyện có thể kinh động đến Hoàng Thượng, tuyệt đối không có khả năng là chuyện nhỏ -- Đừng nói là thổ phi, cho dù là Thánh giáo Tây Nam, cũng không đến mức sẽ trêu chọc phiền toái lớn như thế, chỉ có một giải thích duy nhất, là bên trong che giấu một bí mật, cũng rất có khả năng là bí mật động trời.

Nam tử áo choàng cơ hồ muốn bóp nát quyền đầu, liên quan với triều đình, điều duy nhất hẳn có thể nghĩ đến là người kia, nhưng chính mình rõ ràng cái gì cũng không làm, thế nhưng vì sao cũng đã kinh động đại quân Sở quốc?

"Bang chủ." Thấy hấn trầm mặc không nói, Trương Sinh Thụy tiếp tục nhắc nhở lần nữa, "Cho dù không cần chim báo tang, cũng phải nghĩ biện pháp còn lại, bằng không cho dù Sở quân nhất thời hồi lâu tấn công không tiến vào, chúng ta cũng sẽ lâm vào bị động." Chung quy lúc trước chỉ có quân đội phủ nha, hai bên còn có thể đánh một trận, nhưng hiện tại đối phương có đại quân có Sở quân từ các nơi phân phối đến, trong trận chiến lần trước bay mất hơn mười con chim báo tang, còn lại vẫn chưa hoàn toàn thuần hóa xong, trận này nếu là cứng đối cứng, phần thắng có thể nói là cực kỳ nhỏ.

Nam tử áo choàng đứng lên, bước nhanh ra ngoài.

Trương Sinh Thụy trong lòng thở dài, lắc đầu đi theo.

THỔ PHỈ CÔNG LỰC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 83: Tam Thiếu Gia Khổng Tước Môn!!!

Hồ Đầu Cương địa thế hiểm trở, cường công khó tránh khỏi sẽ chịu thiệt, đây cũng là nguyên do lúc trước Ôn Liễu Niên vẫn án binh bất động. Nhưng một khi liên lụy tới Đại Minh Vương Vân Đoạn Hồn mất tích vài chục năm trước, ý nghĩa sự kiện đã bắt đầu khác nhau hoàn toàn, lần này mấy vạn binh mã tấn công núi đều là do Hướng Liệt tự mình phân phối, quan phủ dù có muốn nhúng tay, cũng là có tâm mà vô lực. Cho dù Hướng Liệt trước nay vẫn cực kì tôn kính Ôn Liễu Niên, khi làm việc gì cũng đều sẽ hỏi trước, nhưng chỉ là hỏi mà thôi -- Trong núi có phản tặc, đừng nói là một Tri Phủ nhỏ nhoi, cho dù là quan lớn trong triều, chỉ sợ cũng không có can đảm mở miệng ngăn cản.

Ngày hôm sau, hơi trễ một chút, có ám vệ trở về bẩm báo, nói hai bên đã bắt đầu chính diện giao phong.

"Tình hình chiến đấu thế nào?" Ôn Liễu Niên hỏi.

"Phụ cận Hồ Đầu bang có không ít cơ quan, bất quá thủ hạ Hướng thống lĩnh người đông, không ít người đều là tinh binh cường tướng, vì vậy cũng không có khả năng chịu thiệt quá nhiều." Ám vệ nói, "Chỉ là trên chiến trường, người chết người bị thương là không thể tránh được."

"Lúc trước dù thế nào cũng sẽ không nghĩ đến, chỉ là một Hồ Đầu bang, thế nhưng còn sẽ kinh động đến Tổng thống lĩnh Ngự Lâm quân cùng mấy vạn đại quân triều đình." Ôn Liễu Niên thở dài, "Chỉ hy vọng có thể an ổn sớm một chút là được."

"Xung quanh cửa thành đều gia tăng binh mã canh gác, người ngoài cũng không thể trà trộn vào được." Triệu Việt nói, "Bảng cáo thị cũng đã dán ra, dặn dò dân chúng gần đây làm chuyện gì cũng cần phải cẩn thận, người cũng không cần quá lo lắng."

Ôn Liễu Niên cười tùm tùm nói: "Nói những lời này, dường như người mới chính là Tri Phủ."

"Thế nhưng ta không muốn làm Tri Phủ gì đó." Triệu Việt rót cho hẳn một ly trà, "Nếu không phải là người, ngay cả cửa phủ nha ta cũng sẽ không đến."

"Người không cần bị những thứ này trói buộc." Ôn Liễu Niên sờ sờ cằm hẳn, "Chỉ thích hợp làm đầu lĩnh thổ phỉ ở núi Thương Mang."

"Nếu ta thật sự làm thổ phỉ, chuyện đầu tiên ta muốn làm chính là mang theo nhân mã lao xuống núi, bắt người về Triều Mộ nhai." Triệu Việt ôm hẳn đặt ngồi lên trên đùi mình, "Cho dù là Hoàng đế đích thân đòi người ta cũng sẽ không thả."

"Người bị ngốc sao." Ôn Liễu Niên nhéo mặt hẳn, "Muốn đoạt thì phải đoạt nhà người khác, như vậy mới xem là chiếm được tiện nghi." Nào có ai đoạt... người nhà của mình.

Triệu Việt bật cười thành tiếng, để sát vào muốn hôn, nhưng bị Ôn Liễu Niên che miệng lại: "Về Thượng phủ trước đi."

"Vì sao?" Triệu Việt nắm tay hẳn.

"Tối qua sứ gia nhiệm phong hàn, còn có không ít công vụ chưa xử lý xong." Ôn Liễu Niên nói, "Có người ở đây ta sẽ phân tâm."

Biết hẳn làm việc từ trước đến nay đều cực kỳ nghiêm túc, Triệu Việt cũng không cố ý muốn ở lại nữa, cầm Tế Nguyệt đao rời khỏi phủ nha, dự

tính đi ra ngoài mua chút điểm tâm cho hân ăn đỡ đói.

"Triệu công tử, đi mua đồ ăn a !" Trên ngọn núi ngoài thành đang đánh nhau diệt trừ thổ phỉ, dân chúng trong thành tất nhiên cũng vắng vẻ không ít, bất quá chỉ cần nhìn thấy Triệu Việt, mọi người vẫn là sẽ nhiệt tình vây lên chào hỏi, hàn huyên hỏi chút chuyện linh tinh gần đây thần tiên trên Thiên Đình sao rồi, tỏ vẻ chính mình cũng có thể sắp đứng ngang hàng với thần tiên, thập phần cao hứng.

May mà Triệu Việt cũng đã sớm quen với các loại vấn đề kỳ quái này, vẻ mặt bình tĩnh mua đậu rang, lại đến thành Tây mua hoành thánh -- Một sách gần đây tựa hồ mệt chết đi, phải ăn nhiều một chút mới có tinh thần.

Trong phủ nha, Ôn Liễu Niên đem bút lông trong tay đặt ở một bên, dùng sức duỗi eo.

Hồng giáp lang nhanh chóng bò từ trong ống đựng bút ra, lắc lắc xúc tu nhìn hân.

Muốn chơi một chút.

Ôn Liễu Niên lấy hộp nhỏ ra, dè dặt đặt nó vào trong, đồng thời mang theo ra cửa, lập tức đến hậu viện.

"Đại nhân." Phương Thúy đang ở trong viện giặt y phục, sau khi nhìn thấy hân thì vẩy vẩy nước đang còn đọng trên tay đứng lên.

"Phương cô nương lại đang giặt y phục a." Ôn Liễu Niên cười tùm tùm chào hỏi.

Ám vệ phụ trách theo dõi Phương Thúy thấy vậy cũng có chút buồn bực, đang êm đẹp, sao đột nhiên đại nhân lại chạy tới nơi này.

"Đại nhân tìm ta có chuyện gì không?" Phương Thúy hỏi.

"Thuận đường đi ngang qua, liền tới đây xem thử một chút." Ôn Liễu Niên nói, "Gần đây Vương thẩm có chuyện trở về quê, cô nương nếu là có cần cái gì, cứ việc mở miệng nói là được, chỉ là tận lực ít đi ra ngoài thì tốt hơn."

"Bên ngoài rất loạn?" Phương Thúy nhân cơ hội hỏi, "Lúc trước cũng nghe được người trong phủ bàn tán, nói là ngoài thành đã bắt đầu diệt trừ thổ phỉ."

"Đúng vậy." Ôn Liễu Niên gật đầu, "Là triều đình tự mình phân phối đại quân, ngay cả bản quan cũng không có biện pháp nhúng tay."

"Mặc kệ là ai ra tay, có thể diệt sạch thổ phỉ là được." Phương Thúy nói, "Đại nhân có công dâng báo triều đình, tất nhiên cũng phải nhận được lời khen."

"Cô nương nói sai rồi." Ôn Liễu Niên lắc đầu, "Cho dù hung tàn, Hồ Đầu bang chẳng qua cũng chỉ là một nhóm sơn tặc, bản quan há có thể bởi vì chuyện này mà đi kinh động đến Hoàng Thượng?"

"Vậy tại sao triều đình lại phái binh đến đây?" Phương Thúy có chút khó hiểu.

Ôn Liễu Niên nói, "Bởi vì trong núi có phản tặc."

"Phản tặc?" Phương Thúy mở to hai mắt.

"Đúng vậy, nghe nói thân phận bang chủ Hồ Đầu bang quý dị, tựa hồ có liên quan đến Đại Minh Vương vài chục năm trước." Ôn Liễu Niên không nhanh không chậm nói, "Cô nương là người Giang Nam, có từng nghe qua người tên Vân Đoạn Hồn chưa?"

Phương Thúy lắc đầu: "Chưa nghe qua bao giờ."

"Đối với chuyện này bản quan cũng biết rất ít, bất quá cũng không quan trọng." Ôn Liễu Niên nói, "Mặc kệ hãn có phải là phản tặc hay không, hiện nay mấy vạn binh mã triều đình đang tấn công vào núi, không bao lâu sau, tất nhiên là có thể đem những người này bắt hết một lưới, đến lúc đó núi Thương Mang mới có thể an tĩnh, thành Thương Mang cũng sẽ theo đó mà giàu có lên."

Lòng bàn tay Phương Thúy đỏ đầy mồ hôi lạnh.

Thân phận bang chủ Hồ Đầu bang vẫn là một điều bí ẩn, ngay cả Trương Sinh Thụy đối với hãn cũng hoàn toàn không biết gì cả, Hoàng Anh thì càng không biết, lần này nghe được hãn cư nhiên có liên quan đến Vân Đoạn Hồn, trong lòng khó tránh khỏi kinh ngạc.

Đại Minh Vương Vân Đoạn Hồn, cho dù nhiều năm qua triều đình có ý che giấu, nhưng tại vùng duyên hải phía Đông vẫn như trước có không ít cổ sự đang lưu truyền, nửa chính nửa tà cũng là thần cũng là ma, không ai có thể nói rõ được thân phận của hãn rốt cục là ai. Người kể chuyện thích nhất là kể cổ sự của hãn, tuy nói đã qua nhiều năm cũng đã sửa lại tên thay đổi triều đại, người cảm kích vẫn là vừa nghe thì có thể biết là ai. Phương Thúy đối với cái tên này tất nhiên cũng có chút ấn tượng, nhưng lúc ấy cũng chỉ là nghe đồn trở thành thần thoại, cũng không ngờ sẽ có một ngày, thật sự có thể nhắc lên quan hệ.

Sau khi rời khỏi tiểu viện, Ôn Liễu Niên lại đến hoa viên lại không may trượt chân té vào trong đồng bùn đất, vừa mới vỗ vỗ tay dự tính trở về phòng thay y phục, lại vừa vặn nhìn thấy Triệu Việt bước tới.

"Đi đâu vậy." Triệu Việt giúp hãn lau mặt, "Trên mặt toàn là đất."

Ôn Liễu Niên ngoan ngoãn nói, "Đến hoa viên, lúc đầu còn tiện đường đi tìm Phương Thúy."

"Tìm nàng ta làm cái gì?" Triệu Việt nghe vậy khẽ nhíu mày.

Ôn Liễu Niên nói: "Lừa gạt."

Triệu Việt: ...

"Hiện tại nàng ta không tiếp xúc được với người bên ngoài, trong lòng tất nhiên sẽ sốt ruột." Ôn Liễu Niên lại gần, ghé vào lỗ tai hắn nói nhỏ vài câu, "Người cảm thấy thế nào?"

"Biện pháp này ngược lại là không tệ, bất quá về sau không được phép đi tìm nàng."

Triệu Việt nói, "Tà giáo dạy dỗ yêu nữ, ai biết được trên người còn có cái gì."

"Ta mang theo Hồng giáp lang." Ôn Liễu Niên nói, "Chư vị anh hùng Truy Ảnh cung cũng ở một nơi bí mật gần đó."

"Có ai cũng không được." Triệu Việt làm ướt khăn mặt, lau sạch sẽ đất dính trên mặt hắn, "Ta sẽ lo lắng."

"Ừm." Ôn Liễu Niên cười hì hì, "Sẽ không có lần sau."

"Mua hoành thánh cho người." Thấy hắn nghe lời như thế, Triệu Việt cúi đầu hôn hôn hắn, "Còn có điểm tâm thanh mai cùng đậu rang."

"Thế nhưng buổi tối có cá khô, là mang từ Hồ Quảng chuyên môn về đến." Nếu bây giờ ăn hoành thánh, bữa cơm đêm nay phải làm thế nào.

Ôn đại nhân rơi vào gian nan tự hỏi.

Triệu Việt cũng không nói, ở bên cạnh hôn hôn sờ sờ, một bên ăn đậu hủ một bên nhìn hắn ngẩn người, tay cũng càng lúc càng quá phận.

"A nha !" Khi bị sờ đến một địa phương không nên sờ, Ôn Liễu Niên cuối cùng cũng kịp phản ứng, giơ chân đá hắn.

Hai người đang ở trong phòng đùa giỡn, đột nhiên có hạ nhân ở bên ngoài nói, "Đại nhân." Thanh âm rất khổ bức, bởi vì hẳn cũng không muốn quấy rầy vào lúc này, thế nhưng lại không còn biện pháp nào khác.

"Có chuyện gì vậy?" Ôn Liễu Niên muốn đi mở cửa, nhưng bị Triệu Việt giữ chặt, giúp hắn chỉnh lại cổ áo cùng tóc tai rồi bù, khều khều mũi cười nói, "Bộ dáng này của ngươi, ta luyện tiếc cho người ngoài nhìn thấy."

Sau khi mở cửa, thấy đại nhân nhà mình mặt đỏ bừng, gia đình không tự giác liền lui về phía sau, để tránh bị Triệu đại đương gia treo lên trên cây đánh: "Có khách tới chơi."

"Là ai thế?" Ôn Liễu Niên hỏi, còn cho là người Truy Ảnh cung đến đây.

"Không nói tên, cũng không nói từ đâu đến, chỉ nói họ Chu." Gia đình nói.

"Chu?!" Ôn Liễu Niên nháy mắt hít một ngụm khí lạnh, tròng to mắt hỏi.

Triệu Việt đứng ở phía sau cũng nghe được, trong lòng cũng hơi sững lại một chút, họ Chu, chẳng lẽ là nghĩa phụ của một sách?

"Đúng vậy, Chu." Gia đình gật đầu, "Đang ở tiền sảnh uống trà."

Phản ứng đầu tiên của Ôn đại nhân là -- Tiêu đời rồi.

Nếu nghĩa phụ thật sự tìm tới cửa, vậy tất nhiên là vì trong nhà đã nghe được phong thanh, biết được chính mình lén lút chạy đến thành Thương Mang này, nghĩ cũng biết cha mẹ sẽ không đáp ứng, chín phần là trực tiếp bị xách trở về !

"Đừng sợ." Triệu Việt vỗ vai hắn, "Còn có ta ở đây."

"..." Nếu không có người ở đây, đoán chừng lửa giận của nghĩa phụ còn có thể nhỏ một chút. Ôn đại nhân bắt đầu nhìn xung quanh, dự tính phải

trốn vào trong ngăn tủ nào trước, lúc trước chính mình tại sao lại muốn đi đọc sách, mà không đi theo kỳ nhân dị sự học độn thổ !

Gia đình lại nói: "Là một thiếu gia trẻ tuổi, nhìn rất là ngọc thụ lâm phong." Còn có nửa câu chưa nói, cũng không thua kém gì đại đương gia.

"Thiếu gia trẻ tuổi?" Triệu Việt nghe vậy khó hiểu -- Trong giang hồ chỉ nói Chu lão tiên bối Khổng Tước môn võ công cao cường nghĩa khí ngút trời, tựa hồ không nhắc tới hẳn còn có thuật trú nhan a.

"Thiếu gia... trẻ tuổi?" Ôn Liễu Niên cũng giật mình, trong đầu nhanh chóng chọt hiện lên một người.

"Không thì, ta đi nhìn giúp người?" Thấy ánh mắt hẳn càng mơ hồ hơn, Triệu Việt hỏi.

"Ngược lại là không cần." Ôn Liễu Niên nói, "Ta đi xem."

Triệu Việt nói: "Ta cũng đi."

Ôn Liễu Niên do dự một chút, gật đầu: "Ừm."

Càng đi về phía trước sảnh, dự cảm mơ mơ hồ hồ trong lòng càng rõ ràng hơn, thế cho nên tốc độ dưới chân cũng càng lúc càng chậm. Triệu Việt bồi ở bên cạnh hẳn, tuy không nói lời nào, nhưng trong lòng cũng tồn nghi hoặc, không phải nghĩa phụ, họ Chu, người có thể khiến cho một sách tâm thần bất an như thế, rốt cục là ai?

"Tử Sơ." Bên tai truyền đến một tiếng cười mang ý chào hỏi, đáy mắt bạch y nam tử như thoáng nhiễm mực nước, ánh mắt đen đến nỗi nhìn không thấy đáy.

Ôn Liễu Niên đứng ở cửa, thoáng chốc vẻ mặt có chút hoảng hốt.

Triệu Việt vỗ nhẹ lên lưng hắn, ngẩng đầu nhìn về phía vị khách không mời mà đến. Đáy mắt không tự giác liền mang theo vài phần sát khí, ngay cả chính hắn cũng không phát hiện.

"Đã lâu không gặp, người có khỏe không?" Nhưng đối phương cũng không liếc nhìn hắn một cái.

"Rất khỏe." Ôn Liễu Niên nói.

"Vậy là được rồi." Đối phương cười cười, "Ở bên ngoài nhiều năm như vậy, ta sợ nhất là người sống không tốt."

Không khí trong phòng nháy mắt có chút ngưng đọng, đầu óc Ôn Liễu Niên cũng có chút loạn.

Triệu Việt nói, "Các hạ là ai?"

Đối phương cười khẽ một tiếng: "Người là ai?"

"Là người ta muốn thành thân." Ôn Liễu Niên trả lời giúp hắn, sau đó không đợi hai người kinh ngạc, liền nắm tay Triệu Việt, "Giới thiệu một chút, vị này là Tam thiếu gia Khổng Tước môn - Chu Mộ Bạch."

"Thiếu chủ thất kính." Lòng bàn tay nắm lấy tay mình đổ đầy mồ hôi lạnh, Triệu Việt xoay tay nắm lại, đáy mắt càng lộ ra vẻ nghi hoặc.

Trên mặt Chu Mộ Bạch thoáng xẹt qua một tia khác thường, nhưng cũng lập tức khôi phục lại bình thường, cười nói: "Đáng tiếc ta không có mang hạ lễ đến."

"Vậy thì mau chóng chuẩn bị đi." Ôn Liễu Niên nói, "Còn kịp."

Ở cùng một chỗ lâu như vậy, Triệu Việt chưa bao giờ thấy hắn đối một người biểu hiện kháng cự rõ ràng như thế -- Cho dù là tức giận, một sách

cũng chỉ là cười túm tít xấu xa, chứ không phải là giống như bây giờ, cơ hồ muốn viết hai chữ 'đuối khách' ở trên mặt.

Nhưng cho dù địch ý là như vậy, Triệu Việt cảm thấy bản thân tựa hồ cũng... Không có lý do gì để ghen, mặc kệ tốt cũng được xấu cũng được, ít nhất một sách đối với Chu Mộ Bạch trước mặt này, cùng đối với người còn lại không giống nhau.

"Tam thiếu gia tìm ta có việc gì không?" Ôn Liễu Niên hỏi.

"Không có chuyện gì thì không thể tới sao?" Chu Mộ Bạch bật cười.

Ôn Liễu Niên nói: "Ta rất bận."

Nhìn người trước mặt đối với mình vẻ mặt tràn ngập địch ý, Chu Mộ Bạch ngẩng đầu uống cạn chén trà trong bôi, đứng lên bước ra ngoài, "Đi ngang qua thành Thương Mang, thì đến thăm người. Ta ngụ khách điểm Phúc Nhuận bên trong thành, nếu có chuyện gì, tùy thời tới tìm ta."

"Nếu không phải tiện đường đi ngang qua, thì người sẽ không đến, đúng không?" Ôn Liễu Niên ở phía sau hẩn hỏi.

Chu Mộ Bạch dừng bước một chút: "Đúng vậy."

Ôn Liễu Niên nói: "Tam thiếu gia đi thông thả, không tiền."

Chu Mộ Bạch bước nhanh ra cửa, khoe miệng vẫn luôn nhếch lên chậm rãi hạ xuống, đáy mắt cũng có một tia chua xót.

Ngàn dặm xa xôi từ Đông Hải chạy tới thành Thương Mang, ven đường hầu như không ngủ không nghỉ, ngay cả ở trong rừng ăn ngủ một đêm cũng coi như là xa xỉ, nếu cái này cũng gọi là tiện đường, vậy trên đời chỉ sợ không có cái gì gọi là không tiện đường.

Chỉ là vất vả chạy đến, nhưng chỉ kịp tới đưa hạ lễ.

Muốn thành thân a...

Trong viện an tĩnh đến lặng ngắt như tờ, Triệu Việt nhẹ nhàng nâng cằm hẳn lên.

Ôn Liễu Niên đáy mắt có chút mờ mịt, nhưng không có dấu hiệu muốn khóc.

May mắn... Triệu Việt ôm hẳn vào trong lòng: "Rốt cục là sao vậy?"

Ôn Liễu Niên rầu rĩ nói: "Nhức đầu."

Triệu Việt đánh ngang ôm lấy hẳn, bước nhanh trở về phòng ngủ.

Để phòng bếp hâm lại hoành thánh vừa mua, dứt ăn ba năm muông, Ôn Liễu Niên cuối cùng mở miệng nói: "Chúng ta từ nhỏ cùng nhau lớn lên."

"Ừm." Triệu Việt cười cười, tiếp tục thổi nguội hoành thánh, cẩn thận đút vào trong miệng hẳn.

"Hồi nhỏ, khi ta vừa mở miệng đều sẽ chọc cho người khác ghen hợm." Ôn Liễu Niên nhai nhai rồi nuốt xuống, "Rất ngon."

"Bây giờ người mở miệng cũng sẽ chọc người khác ghen hợm." Triệu Việt vươn ngón tay lau nước canh dính trên khóe môi hẳn, "Tất nhiên phải ngon, trả thêm tiền để cho lão bản bỏ thêm thịt heo."

Ôn Liễu Niên cười tủm tủm, nhích lại bên người hẳn cọ cọ, vẻ mặt đã khôi phục không ít: "Công phu của hẳn rất tốt, thường xuyên giúp ta đánh nhau."

Triệu Việt tự mình ăn luôn một viên hoành thánh.

Ôn Liễu Niên phồng miệng.

Sao không đút ta a.

Còn chưa ăn no.

Triệu Việt bật cười thành tiếng, để sát vào hôn hôn hấn: "Nói tiếp đi."

"Sau đó hấn bỏ đi, cũng không nói một tiếng, nghe nói là muốn đi du lịch giang hồ." Ôn Liễu Niên nói, "Hết rồi."

"Hết rồi?" Triệu Việt đưa chén qua cho hấn, "Uống canh."

"Thật sự hết rồi." Ôn Liễu Niên ôm bát, ngoan ngoãn đem thịt bò nước canh bên trong uống cạn.

Triệu Việt nhìn hấn.

Ôn Liễu Niên ánh mắt hơi né tránh một chút, sau đó nói: "Hấn đối với ta quả thật rất tốt." Tốt đến mức tựa hồ chỉ cần chính mình muốn, vậy thì không có gì là không chiếm được.

Triệu Việt ôm hấn vào trong lòng: "Ta cũng sẽ đối xử với người thật tốt."

Ôn Liễu Niên tựa vào trước ngực hấn: "Lúc đó còn nhỏ, trong lòng đang nghĩ cái gì, ngay cả bản thân cũng không rõ ràng. Lúc ấy ta cái gì cũng không cần lo, chỉ sàu duy nhất một chuyện là tương lai đậu Trạng Nguyên phải đến Vương Thành làm quan, thì nên an bài cho hấn ở vị trí nào."

Triệu Việt nắm lấy tay hấn, hơi căng thẳng.

"Chỉ là không đợi ta nghĩ rõ ràng, hấn liền để lại một phong thư trốn đi, nói muốn ra biển du lịch." Ôn Liễu Niên nói, "Rốt cuộc vẫn không trở về."

"Đây là lần đầu gặp mặt?" Triệu Việt hỏi.

Ôn Liễu Niên nói, "Ừm."

"Về sau không được phép gặp lại hần." Triệu Việt ghé vào lỗ tai hần nói nhỏ.

Ôn Liễu Niên ôm cổ hần, áy náy nói: "Vừa rồi khi ở tiền thính, ta chỉ là hơi... Người không cần để ở trong lòng."

"Ta biết." Triệu Việt ôm chặt hần, "Không có việc gì." Muốn trách cũng chỉ có thể trách chính mình không gặp gỡ hần sớm một chút, tự nhiên để cho người khác nhặt được tiện nghi. Mười mấy năm sớm chiều ở chung, lúc nào cũng có một người ở bên cạnh thủ hần, trong lòng sẽ tỉnh tỉnh mê mê nảy sinh ý khác thường, cũng không xem là ngoài ý muốn.

"Kỳ thật cũng tốt." Ôn Liễu Niên nói, "Viết phong thư nói cho nghĩa phụ, hần tất nhiên sẽ rất cao hứng."

"Vì sao?" Triệu Việt hơi khó hiểu.

"Không chỉ không từ mà biệt một mình ta." Ôn Liễu Niên nói, "Nhiều năm như vậy, nghĩa phụ vẫn tìm kiếm hần khắp nơi."

"Trách không được." Triệu Việt nói, "Nhìn công phu trụ cột cũng không tệ, nhưng ở trên giang hồ chưa bao giờ nghe nói qua."

"Mặc kệ hần." Ôn Liễu Niên vùi mặt vào trong lòng hần, "Ta muốn ngủ một chút."

"Bây giờ ngủ, buổi tối lại thanh tỉnh." Triệu Việt xoa bóp cổ hần, "Tiếp tục kiên trì một chút."

Ôn Liễu Niên buồn ngủ mông lung nhìn hần: "Nga."

Triệu Việt: ...

Ôn Liễu Niên nằm sấp ở trên bàn giả chết.

Triệu Việt dờ khóc dờ cười, đành phải gọi nước ấm tiến vào, nhìn hăn rửa mặt xong rồi chui vào ổ chăn.

Một lát sau, Ôn Liễu Niên thư thư phục phục thiếp đi, Hồng giáp lang ghé vào bên gối hăn, cũng ngủ thật sự là thơm ngọt.

Triệu Việt đắp chăn lại cho hăn, tựa vào đầu giường bồi một lúc. Thời gian chậm rãi trôi qua, bên ngoài bóng đêm dần sâu, lại truyền đến chút tiếng động cùng thanh âm ám vệ.

Mở cửa phòng ngủ ra, chỉ thấy Chu Mộ Bạch đang đứng ở trong viện, trong tay cũng không có vũ khí, chỉ cầm một cây sáo bằng ngọc màu trắng.

"Đại đương gia." Nhìn thấy hăn đi ra, ám vệ cũng thu hồi roi sắt.

"Không sao, là khách nhân." Triệu Việt đóng cửa phòng ngủ, lạnh lùng nói, "Tam thiếu gia có chuyện gì?"

"Ban ngày quên đưa thứ này." Chu Mộ Bạch đặt một phong thư lên trên bàn đá, "Sáng mai giao cho Tử Sơ đi."

Ám vệ lập tức ở trong lòng hít một ngụm khí lạnh, sau đó lập tức quay đầu nhìn Triệu đại đương gia.

Khó lường a, người này không chỉ rất anh tuấn, hơn nữa tựa hồ còn biết nhũ danh của đại nhân !

Triệu Việt nói: "Là cái gì vậy?"

Chu Mộ Bạch cười cười: "Thứ hăn muốn."

Ám vệ bắt đầu xắn tay áo lên chuẩn bị đánh nhau.

Chu Mộ Bạch cũng đã nhảy ra đầu tường.

Ám vệ đành phải thả tay áo xuống.

Buổi tối rất lạnh.

Gió đêm thổi qua khiến cho lá thư trên bàn đá khẽ lay động, phía trên trống không, chỉ vẽ một đóa hoa đào màu hồng nhạt.

Ám vệ vẫy lên: "Người này rốt cục là ai?"

Triệu Việt nói: "Tam thiếu gia Khổng Tước môn - Chu Mộ Bạch."

"Danh tự ngược lại là không tệ, xuất thân cũng tốt." Ám vệ mồm năm miệng mười nói, "Võ công không thấp, mặt mày đoan chính, còn biết vẽ hoa đào." Khi nói chuyện, phía xa lại truyền đến một tiếng sáo du dương, vì thế lại vội vàng bổ sung, "Còn biết thổi sáo."

"Cho nên thì sao?" Triệu Việt hỏi.

Cho nên phải trông chừng đại nhân cho kỹ a ! Ám vệ siêng năng dặn dò không biết mệt.

Triệu Việt: ...

"Nhất định là thư tình, còn thơm ngào ngạt." Ám vệ cầm lấy thư gửi người, "Mở ra xem thử đi?"

"Đúng đó !" Người khác cũng phụ họa, "Sau đó chúng ta lại viết một phong thư giả, thông thiên đều là đang ra sức mắng đại nhân !" Thật sự là rất cơ trí, cứ làm như thế đi !

Triệu Việt lắc đầu, giật lại thư từ trong tay bọn họ, xoay người bước vào phòng ngủ.

Vật biểu tượng giang hồ rất là thất vọng.

Ôn Liễu Niên đang ngồi ở trên giường nhìn hăn.

"Đánh thức người sao." Triệu Việt bất đắc dĩ, đưa lá thư trong tay qua, "Là Chu Mộ Bạch."

Ôn Liễu Niên bọc chần, hoàn toàn không muốn thò tay ra: "Mở ra xem thử đi."

Triệu Việt đẩy xi hàn ra, vội vàng nhìn lướt qua.

"Là cái gì vậy?" Ôn Liễu Niên ngáp một cái.

Triệu Việt nói: "Người có lẽ thật sự muốn xem."

"Sao cơ?" Ôn Liễu Niên cuối cùng thò tay ra.

Triệu Việt nói: "Là về Thanh Cầu."

Ôn Liễu Niên mở to mắt, quả nhiên tinh thần tỉnh táo.

Triệu Việt nhặt một góc chần lên, một lần nữa khoác ở trên người hăn: "Cẩn thận coi chừng cảm lạnh."

Ôn Liễu Niên để cho hăn thắp sáng đèn, đem lá thư tỉ mỉ xem một lần.

Nước Nhật nằm ở phía Bắc hải vực, trên biển có một quần đảo mờ mịt không người, bởi vì sóng to gió lớn lại có vô số lốc xoáy trải rộng, vì vậy ngày thường cơ hồ sẽ không có thuyền đi qua, cho nên cũng không có ai hiểu biết, trong đó thế nhưng lại cất giấu một nhóm tà giáo Nam Cương, giáo chủ chính là Thanh Cầu.

"Trách không được." Ôn Liễu Niên khẽ nhú mày.

Mấy năm nay Chu Mộ Bạch thường xuyên qua lại ở Đông Hải, cũng là đánh bậy đánh bạ sờ được phiến đảo nhỏ này, âm thầm tra xét được một vài

tin tức, vốn dĩ thấy đối phương vẫn chưa gây nguy hại cho võ lâm Trung Nguyên, cũng không gây rối ngư dân ở xung quanh, thì cũng không muốn tiếp tục can thiệp, ai ngờ lúc muốn rời đi, lại vô tình nghe được ba chữ 'thành Thương Mang'.

Ôn phủ cùng trưởng bối nhà mình có lẽ không biết, nhưng Chu Mộ Bạch lại biết, Tri Phủ nơi đó là ai. Tuy không rõ đám tà giáo này rốt cục có ý muốn làm gì, nhưng vẫn là suốt đêm lái thuyền rời bến, một đường trở về đất liền, một khắc cũng không ngừng chạy tới thành Thương Mang.

Ven đường đều đang nói chuyện triều đình phái binh đến trước núi Thương Mang diệt trừ thổ phỉ, không biết tình huống trong thành rốt cục ra sao, trong lòng cũng càng thêm lo lắng, thẳng đến sau khi vào thành nhìn thấy hết thầy đều khỏe mạnh, mới xem như hơi thở phào một hơi, lại ở trong phủ nha nhìn thấy hãn, càng là triệt để yên tâm.

Chỉ là không nghĩ tới, bảy năm sau gặp lại, bên cạnh hãn lại có thêm một người.

Cũng đúng, bản thân mình lúc trước không từ mà biệt, dựa vào cái gì phải bắt hãn đợi.

Cho dù phải đợi, ba năm năm thì cũng thôi đi, bảy năm tám năm, một đời người có thể có bao nhiêu cái bảy năm?

Chu Mộ Bạch tựa vào thân cây, sáo ngọc dưới ánh trăng tỏa ra ánh sáng nhu hòa thân nhiên.

Thanh âm xa xăm, giống như là đang có ai cúi đầu khóc.

Ám vệ ở trên nóc nhà trong miệng ngậm cọng cỏ, cảm thấy có chút oán niệm, nửa đêm cũng không thối không khí vui vẻ một chút, ô ô ô nghe trong lòng càng náo nê. Một đêm hai đêm thì còn có thể chịu được, nếu là

hàng đêm đều như thế, vậy chúng ta nhất định phải mua vài cây kèn Xona đối nghịch !

Trong phòng, Triệu Việt giật lấy lá thư từ trong tay hắn: "Được rồi, ngủ đi, có chuyện gì sáng mai lại nói."

Ôn Liễu Niên nằm trở về ổ chăn, vươn tay ôm thắt lưng hắn, trong lòng tiếp tục suy nghĩ chuyện.

Tiếng sáo ở nơi xa vẫn như trước thỉnh thoảng bay vào trong phòng, Triệu Việt nhíu mày vươn tay, nhẹ nhàng che lỗ tai hắn lại.

Ôn Liễu Niên vốn dĩ còn đang ngẩn người, trong khoảng thời gian ngắn có chút không phản ứng kịp, sau khi suy nghĩ cẩn thận thì bật cười thành tiếng, ngẩng đầu nhìn hắn, trong mắt sáng long lanh.

Triệu Việt cúi đầu, hạ một nụ lên trán của hắn.

Tiểu Vũ: Mộ Bạch là người hồi đó em Niên thích nha.... Thật sự muốn để cho chị San ngược anh Việt ghê mà tiếc là truyện của bà toàn phần hồng bay bay nên chắc không có cơ hội rồi :)))

THỔ PHỈ CÔNG LỰC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 84: Một Sách Đọc Sách Rất Nhanh!!!

Vào sáng sớm, ánh mặt trời rất ấm áp, chim chóc trong viện đang hót ríu rít, Ôn Liễu Niên dùng sức duỗi thắt lưng, sau đó lại tiếp tục rút vào ổ chăn, mơ mơ màng màng tính toán ngủ thêm một lúc nữa.

Triệu Việt nghiêng người tựa vào đầu giường, vươn tay chọt chọt khuôn mặt hăn.

Ôn Liễu Niên nhú mày, rút đầu vào trong chăn.

Triệu Việt tiếp tục chọt chọt tay hăn.

Lại là 'vèo' một cái liền rút trở vào.

Triệu Việt bật cười thành tiếng, xoay người áp hăn dưới thân cúi đầu hôn xuống.

Xúc cảm trên môi nóng ướt, Ôn Liễu Niên cuối cùng không cam nguyện mở mắt.

Triệu Việt hai tay nắm lấy thắt lưng của hăn, nhắm mắt hôn môi càng thêm triền miên. Thân thể hai người áp sát nhau, xuyên thấu qua lớp lý y mỏng manh, nhiệt độ trong lòng cũng dần dần bốc lên. Ôn Liễu Niên vòng tay qua lưng hăn, cũng phối hợp ngẩng đầu lên, như trong dự kiến đối lại một cái hôn kịch liệt hơn của đối phương đáp trả.

Đợi cho đến khi nụ hôn này kết thúc, y phục hai người đã hỗn độn, Triệu Việt kéo người vào trong lòng, một tay đặt ở thắt lưng hăn chậm rãi dờn

xuống, sau đó lại bám trụ vuốt lên vuốt xuống theo phương hướng của mình.

Xúc cảm mềm mại đàn hồi, càng không muốn buông ra.

Ôn Liễu Niên lỗ tai nóng lên, ghé vào trong lòng hăn giả chết.

Triệu Việt ghé vào lỗ tai hăn nhợt nhạt hôn lên, vành tai và tóc mai của hai người tiếp tục chạm vào nhau một lúc, thẳng đến khi động tĩnh bên ngoài dần dần lớn hơn, mới lưu luyến không rời tách ra.

Ôn Liễu Niên rụt người trong chăn nhìn hăn xuống giường rửa mặt, thuận tiện dè dặt mặc quần vào, mặt đỏ bừng.

Điểm tâm là trứng chiên và cháo rau, còn có đậu hũ cay, Ôn Liễu Niên cắn một miếng trứng, thỏa mãn đến cơ hồ ngay cả ánh mắt cũng híp lại.

Ăn ngon !

Triệu Việt giúp hăn thổi nguội cháo, đút qua từng muỗng từng muỗng.

Trong chủ viện Thượng phủ, Mộc Thanh Sơn ỉu xiu tựa vào đầu giường, cả người đều không có tinh thần.

Thượng Vân Trạch vừa dỗ vừa lừa đút hăn ăn cơm, rồi sau đó lại dỗ uống thuốc, cơ hồ mệt đến nổi trên người đổ đầy mồ hôi.

Bình thường nhìn ngoan ngoãn vậy thôi, chứ sinh bệnh rồi thì rất khó hầu hạ.

Mộc Thanh Sơn nằm trên giường nhìn hăn.

"Còn nhức đầu không?" Thượng Vân Trạch hỏi.

Mộc Thanh Sơn nói: "Nhức."

"Đợi một lát thì sẽ không nhức nữa." Thượng Vân Trạch đắp chặn lại cho hẳn, "Ngủ đi."

Mộc Thanh Sơn xoay người đưa lưng về phía hẳn, còn rất tức giận !

Thượng bảo chủ có chút đau đầu.

Đêm qua trước lúc ngủ, hai người vốn dĩ nằm cùng một chỗ tay trong tay thấp giọng nói chuyện, lúc sau đại khái là không khí rất tốt, vì thế khó tránh khỏi không khống chế được, y phục từng kiện từng kiện bị lột ra, Mộc Thanh Sơn vừa mới bắt đầu còn mơ hồ, đợi cho đến khi kịp phản ứng thì đã quá muộn, tuy nói chưa tới bước cuối cùng, nhưng cũng là bị khi dễ không nhẹ, thế cho nên sáng sớm ngày hôm sau thì bắt đầu phát sốt, một nửa là vì lạnh, còn một nửa dự tính là sợ.

Nhớ tới thân thể nhỏ bé trắng mịn dưới ánh trăng kia, Thượng bảo chủ liền cảm thấy có một cỗ khí huyết xông lên đỉnh đầu, lại cảm khái chính mình thật là không dễ dàng, cư nhiên cũng có thể nhẫn nhịn như vậy.

Nằm nghiêng càng nhức hơn, Mộc Thanh Sơn lại rầu rĩ xoay trở về, cả người đều chui rút vào trong lòng hẳn, tiếp tục ngủ.

Thượng Vân Trạch buồn cười, vươn tay vỗ nhẹ lên lưng hẳn. Trên ngọn núi ngoài thành, chiến sự chắc hẳn cũng đang căng thẳng, hẳn cũng không có tâm tình gì mà quan tâm, chung quy lúc này có triều đình ở đây, nếu còn không đối phó được Hồ Đầu bang, cũng thật sự là hơi mất mặt.

Giữa trưa, ngoài thành lại đưa tới chiến báo. Ôn Liễu Niên mở ra nhìn nhìn, chỉ thấy so với hôm qua cũng không có quá nhiều tiến triển, hai bên vẫn như trước đang giằng co ở bên trong.

"Có ý tưởng gì không?" Triệu Việt hỏi.

Ôn Liễu Niên thu hồi chiến báo: "Trước chờ ba năm ngày lại nói."

"Sau ba năm ngày thì sao?" Triệu Việt nói, "Người muốn nhúng tay?"

Ôn Liễu Niên cười tủm tỉm, xoa bóp cằm nhìn hăn.

Vẻ mặt này... Triệu Việt buồn cười: "Muốn bán ta sao?"

"Cũng không phải không được, bất quá chờ ta lấy được tiền, người tìm cơ hội chạy về là được." Ôn Liễu Niên nghiêm túc vỗ vỗ ngực hăn, "Nhớ kỹ chưa?"

Đúng vậy !

Ám vệ ở trên nóc nhà gật đầu, chúng ta cũng thường xuyên sẽ sản sinh loại ý nghĩ này. Tìm cơ hội bán cung chủ đi, chờ sau khi hăn chạy về thì bán lần nữa, cơ hội làm giàu sắp tới, nhin không được liền muốn đếm tiền - - Đương nhiên nếu chạy không thoát thì càng tốt, kỳ thật chúng ta cũng không phải rất cần cung chủ.

Bàn tính đánh phi thường vang.

Chu Mộ Bạch vẫn ở tại khách điểm Phúc Nhuận, cũng là chưa rời khỏi cửa, chỉ là ngẫu nhiên sẽ đến núi Thương Mang xem thử tình hình chiến đấu.

Năm ngày sau, Ôn Liễu Niên thông thả, một đường bước đến hậu viện.

Vương thâm vẫn như trước chưa trở về, trong tiểu viện chỉ có một mình Phương Thúy, ngay cả người nói chuyện cũng không có, muốn ra cửa thì bị ám vệ ngăn cản, lúc này đang ngồi ở trên ghế đá, cũng có chút sốt ruột.

"Phương cô nương hôm nay sao không giặt y phục nữa vậy?" Ôn Liễu Niên bước vào tiểu viện, nhìn qua cũng có chút kinh ngạc.

Phương Thúy vẻ mặt thoáng cứng đờ, sau đó nhân tiện nói: "Vừa giặt xong."

"Cô nương đừng trách, ý của bản quan không phải là bắt người làm việc liên tục." Ôn Liễu Niên giải thích.

"Đại nhân tìm ta có chuyện gì không?" Phương Thúy giúp hẩn pha một bình trà.

Ôn Liễu Niên nói: "Sáng nay vừa nhận được thư của Vương thẩm nhờ người mang đến, nói còn muốn ở quê thêm vài ngày, cho nên đến đây nói một tiếng cho cô nương."

Phương Thúy gật đầu: "Đa tạ đại nhân."

"Vậy bản quan trở về trước." Ôn Liễu Niên đứng lên, "Còn phải ra ngoài thành xem thử."

"Tình hình chiến đấu thế nào?" Phương Thúy nhân cơ hội hỏi.

"Tất nhiên là liên tiếp thắng lợi." Ôn Liễu Niên mi phi sắc vũ.

Phương Thúy trong lòng không yên: "Hỗ Đầu bang đã bị tiêu diệt?"

"Vẫn chưa, bất quá cũng chỉ là chuyện hai ba ngày." Ôn Liễu Niên nói, "Đại quân triều đình đã công phá Sơn Khẩu, đang tiến thẳng vào bên trong. Đêm qua có một nhóm hắc y nhân bịt mặt nhảy ra muốn đánh lén, kết quả bị Hưởng thống lĩnh phát hiện sau đó chém giết hết toàn bộ, không một ai chạy thoát."

Phương Thúy lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi.

"Quả nhiên là người bên cạnh Hoàng Thượng." Ôn Liễu Niên một bên đi ra ngoài một bên cảm khái, "Làm việc chính là không phải bình thường."

Triệu Việt đang ở cách đó không xa chờ hẩn.

Ôn Liễu Niên cười tủm tỉm chạy tới.

"Sao rồi?" Triệu Việt xoa xoa tóc của hắn, "Đã nói loại chuyện này để ta đi là được, người lại không chịu nghe."

"Ta đi mới có thể có độ tin cậy." Ôn Liễu Niên nói, "Huống hồ mấy chuyện nói dối này, tất nhiên phải tìm người có kinh nghiệm."

Triệu Việt nhướn mày, "Cho nên thì sao?"

"Ta nói cho nàng đại quân thế như chẻ tre, Hồ Đầu bang vài ngày nữa thì sẽ bị tiêu diệt." Ôn Liễu Niên nói, "Cũng không biết có thể tin tưởng hay không, bất quá cũng không quan trọng, một lần không tin thì nói hai lần, ba người thành hổ, đến cuối cùng giả cũng có thể biến thành thật."

"Thế nhưng người lần này đến lần khác chạy đi tìm nàng như vậy, có chút không hợp với lẽ thường." Triệu Việt nắm tay hắn đi trở về.

"Ừm." Ôn Liễu Niên gật đầu, "Cho nên về sau ta không đi, giao cho chư vị anh hùng Truy Ảnh cung là được." Nếu luận về chuyện châm ngòi thổi gió, chỉ sợ cũng không ai có thể mạnh hơn so với bọn hắn.

"Không cần ta hỗ trợ?" Triệu Việt hỏi.

Ôn Liễu Niên giật tóc của hắn: "Người vừa nhìn là biết không biết nói dối." Cho nên vẫn là không cần nhúng tay thì tốt hơn.

Triệu Việt buồn cười: "Ta cho rằng đây là ưu điểm."

"Thì đúng là ưu điểm." Ôn Liễu Niên ấn ấn đầu vai hắn, ghé vào trên lưng muốn công, suy nghĩ một hồi lại néo lỗ tai hắn dặn dò, "Sau khi thành thân, không được lừa gạt ta."

"Được." Triệu đại đương gia nhíu mày, "Lỗ tai sắp bị người kéo đứt rồi."

"Nếu tương lai cãi nhau thì sao?" Ôn Liễu Niên tiếp tục hỏi.

Triệu Việt nói: "Ta tất nhiên sẽ không cãi nhau với người."

"Ở chung với nhau, cuối cùng sẽ có xung đột mâu thuẫn." Ôn Liễu Niên nói, "Tính cách cha ta hiền lành như vậy, còn có thể xin lỗi nương ta."

"Vậy thì ta nói xin lỗi." Triệu đại đương gia rất biết nghe lời.

"Nếu người sai là ta thì phải làm sao?" Ôn Liễu Niên đặt cằm lên đầu vai hắn.

Triệu Việt kiên định nói: "Người nhất định không sai."

Ôn Liễu Niên bật cười thành tiếng, nghiêng mặt qua hôn hắn một cái.

Triệu đại đương gia trong lòng thở phào một hơi, hoàn hảo không trả lời sai.

Thật sự là... So với đánh nhau còn khẩn trương hơn.

"A nha, đại nhân bị thương?" Trương Tam đốn củi trong phủ là hán tử thành thật, sau khi nhìn thấy thì giật mình, dọn dẹp một chút liền muốn chạy đi tìm đại phu.

"Ta không sao." Ôn Liễu Niên ngáp một cái.

Triệu Việt cũng hắn, tiếp tục bình tĩnh đi về phía phòng ngủ.

Trương Tam tức thì rất mờ mịt, không bị thương vì sao phải bị người khác công đi?

Lý Tứ nấu nước đồng tình nhìn hắn, vậy cũng không nhìn ra, trách không được đến bây giờ còn chưa cưới được vợ a...

"Muốn nghỉ ngơi một lúc không?" Triệu Việt hỏi, "Hôm nay vừa phơi chăn."

"Trước không ngủ." Ôn Liễu Niên đổi y phục, "Đi theo ta đến một nơi."

"Được." Triệu Việt gật đầu, "Nơi nào?"

Ôn Liễu Niên nói: "Thành Bắc."

Phía Bắc thành Thương Mang, là một mảng lớn phòng ốc cũ kĩ, trong đó có một tấm biển bị thiếu chữ, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy một chữ 'Thư'.

"Mùi gì thế?" Còn chưa đi tới cửa, Triệu Việt liền ngửi thấy một mùi quái dị.

"Là trùng thực thảo." Ôn Liễu Niên nói, "Tuy rằng khó ngửi, bất quá dùng để huân sách rất hữu dụng. Gia đình học sinh nghèo khó mua không nổi hương chương mộc, thì nghĩ ra biện pháp này thay thế."

Càng đi vào bên trong sương khói càng dày đặc, Triệu Việt cơ hồ ngay cả mắt cũng không mở ra được, Ôn Liễu Niên ngược lại là rất bình thường.

"Không cay mắt sao?" Triệu Việt hỏi.

"Quen rồi, Giang Nam cũng có thư viện giống như vậy." Ôn Liễu Niên nhẹ nhàng gõ cửa.

"Nơi này là thư viện?" Triệu Việt nhìn nhìn bốn phía, rách nát như vậy, còn tưởng rằng là cửa hàng gia dụng chuyên bán đồ phế thải nhà ai.

"Ừm, bất quá đã hoang phế bảy tám năm." Ôn Liễu Niên nói, "Lúc trước thường xuyên sẽ có thổ phi đến quấy phá, gia đình bình thường cũng không dám đưa trẻ con đến đọc sách."

Khi hai người nói chuyện, trong viện truyền đến một trận tiếng bước chân, sau đó liền có một lão giả đầu bạc mở cửa, tuy nói đã lớn tuổi, xương cốt trên người nhìn qua vẫn còn rất chắc khỏe, một thân bố y sạch sẽ, cử chỉ cũng rất nhã nhặn.

"Đại nhân tới." Lão giả cười nói.

"Vương tiên sinh." Ôn Liễu Niên cung kính hành lễ, "Quấy rầy."

"Đại nhân không cần khách khí." Lão giả nghiêng người tránh đường ra, "Ta ngụ ở thôn nhỏ ngoài thành, trở về cũng tiện."

Ôn Liễu Niên cùng Triệu Việt một đường vào tiền đình, thấp giọng giải thích, "Vương tiên sinh vốn dĩ là tiên sinh dạy học ở trong thành, năm đó nạn trộm cướp rất nghiêm trọng, trong nhà bị cướp có thể có ba bốn lần, cũng không có ai tiếp tục đưa con mình tới đọc sách nữa, vì thế liền đóng cửa thư viện, mang theo vợ con một đường đến thôn nhỏ tìm người thân để nương tựa."

Triệu Việt hỏi: "Tìm Vương tiên sinh có chuyện?"

"Mượn mấy quyển sách xem." Ôn Liễu Niên nói, "Vương gia coi như là dòng dõi Thư Hương, tuy nói so ra kém thuyết viện Giang Nam, nhưng cũng mạnh hơn so với phủ nha. Lúc trước khi ta vừa tiền nhiệm, cũng từng đến qua một mảnh này, lúc ấy tưởng hoang phế không có nhà, gần đây mới biết được thì ra còn có thư viện, liền phái người thỉnh lão tiên sinh trở về."

Triệu Việt nói: "Trách không được." Vừa rồi còn đang buồn bực, dựa theo tính cách của hắn xem sách như mạng, sao còn có thể chờ tới bây giờ mới đến.

Vương Thanh Lam cười ha hả bưng trà tiến vào: "Không có lá trà ngon, đại nhân đừng ghét bỏ."

"Tất nhiên sẽ không." Ôn Liễu Niên vội vàng đứng lên, từ hắn trong tay tiếp nhận ấm trà.

Vương lão tiên sinh lần này trở về quê cũng hẹn vài lão hữu, biết được trong thành xây một tòa học đường, trong lòng tất nhiên là cao hứng, đối

với Tri phủ đại nhân mới nhậm chức này rất có hảo cảm. Sau khi hàn huyên vài câu, liền đưa hai người đến hậu viện, đồng thảo dược đã tắt, sách đều được đặt ngay ngắn chỉnh tề ở trên bàn.

"Đại nhân chậm rãi xem, ta trở về phòng trước." Vương Thanh Lam nói, "Có chuyện gì thì cứ gọi ta là được."

Ôn Liễu Niên gật đầu, sau khi nói lời cảm tạ thì tùy tay rút ra một quyển sách, đại khái lật ba bốn trang.

"Này phải xem tới khi nào." Triệu Việt nhìn thấy liền đau đầu, "Không bằng tạm thời chuyển về phủ nha?"

"Người biết rõ ta muốn xem cái gì không?" Ôn Liễu Niên cười hỏi.

Triệu Việt dừng một chút: "Sách."

Ôn Liễu Niên ngồi ở bên án: "Ta muốn tìm sách ghi chép về Đại Minh Vương cùng Thanh Cầu."

Triệu Việt khẽ nhíu mày.

"Nếu có liên quan đến người, xem nhiều cũng tốt." Ôn Liễu Niên nói, "Biết được càng nhiều, đối với chúng ta càng có lợi."

"Tuy là nói như thế, nhưng trong sách này cũng không hẳn là sẽ có." Triệu Việt ngồi xồm bên cạnh hẳn, "Lại nói nhiều sách như vậy, phải xem đến năm nào tháng nào mới xong."

"Một đồng kia đều không cần xem." Ôn Liễu Niên vươn tay chỉ một cái.

Triệu Việt buồn bực: "Sao người biết?"

Ôn Liễu Niên tựa vào trên ghế, cười hì hì nói: "Một sách cũng có phân loại, tất nhiên chỉ có một sách tài giỏi nhìn mới biết, thổ phỉ thì không

được."

Triệu Việt bị ghen một chút.

"Vài đồng kia đều là sách sử cùng Đạo Khổng Mạnh." Ôn Liễu Niên nói, "Một đồng này mới là tạp kí hương dã, cũng không tính nhiều."

"Như vậy còn chưa tính là nhiều?" Triệu Việt thầm nghĩ, đủ xem ba bốn năm.

Ôn Liễu Niên cười đến càng lộ ra vui vẻ.

Triệu Việt bất đắc dĩ nhận thua: "Ta từ nhỏ thì không thích đọc sách." Quả thực là khiến người ta đau đầu.

"Ta biết." Ôn Liễu Niên nâng cằm hãnh lên, để sát vào hôn một cái, lưu manh nói, "Cho nên người không cần xem."

"Thế nhưng dựa vào một mình người, phải năm nào tháng nào mới có thể xem xong?" Triệu Việt lắc đầu, "Không thì tìm thêm vài người qua đây đi."

"Chuyện còn chưa điều tra rõ, tất nhiên là càng ít người biết thì càng tốt." Ôn Liễu Niên lấy qua một quyển sách, "Yên tâm đi, loại sách này ta xem rất nhanh."

Triệu Việt nhíu mày, nhanh là nhanh thế nào.

Sau đó hẳn liền phát hiện, thật sự đúng là rất nhanh.

Nói là đọc sách, chi bằng nói đang lật tìm xem bên trong có dính ngân phiếu hay không -- Không lâu sau, bên cạnh cũng đã chòng lên một xấp.

"Như vậy tính là xem xong?" Triệu đại đương gia chấn kinh.

"Không thì sao?" Ôn Liễu Niên tiếp tục lật sách, cũng không ngừng đầu lên, "Lại không cần sử dụng đầu óc." Nếu không phải là sách lâu năm, dùng lực mạnh lật sẽ rách, chỉ sợ còn có thể lật nhanh hơn một chút.

"Bản này." Một lát sau, Ôn Liễu Niên đột ngột đưa qua một quyển sách.

Triệu đại đương gia tò mò, cầm sách lật lật ba lần, mới tìm được một hàng chữ cực nhỏ, trong đó có ba chữ 'Vân Thất Hồn'....Cư nhiên vậy cũng có thể phát hiện?

Thời gian trôi qua rất nhanh, tới chạng vạng, Triệu Việt hỏi hẩn, "Có nhức mắt không?"

Ôn Liễu Niên ngẩng đầu nhìn hẩn: "Không nhức, đói bụng."

"Vậy đi dùng cơm trước." Triệu Việt kéo hẩn đứng lên.

Ôn Liễu Niên ngáp một cái: "Gọi Vương tiên sinh cùng đi đi, chúng ta đi ăn mì gà."

"Vương tiên sinh đã sớm nghỉ ngơi." Triệu Việt giúp hẩn xoa xoa huyết vị quanh mắt, "Người nghĩ ai cũng như người sao, xem sách không ngủ không nghỉ."

"Đã trễ thế này rồi sao." Ôn Liễu Niên nhìn thoáng qua bên ngoài, "Trong phòng đốt đèn, cũng không phát hiện."

"Đi ăn cá hấp gừng?" Triệu Việt hỏi.

"Ừm." Ôn Liễu Niên bụng kêu ọ ọt.

Từ lâu trong thành không tính lớn, bắt quá tay nghề của đầu bếp ngược lại là không tồi, bởi vì nguyên quán của nương tử là ở Thục Trung, vì vậy vài món cay đều rất hợp khẩu vị của Ôn Liễu Niên. Đã qua giờ cơm, bên trong cũng không còn bao nhiêu người, thấy đại nhân tới, tiểu nhị ân cần

đưa hai người lên lầu hai, kết quả còn chưa ngồi xuống liền nhìn thấy Chu Mộ Bạch, đang quay lưng về phía hai người uống rượu.

"Đại nhân Triệu công tử ngồi bên này a !" Thanh âm tiểu nhị rất lớn, sợ người khác không biết khách quý tới cửa.

Chu Mộ Bạch nghe được thanh âm, quả nhiên liền xoay người nhìn về phía bên này.

Ôn Liễu Niên nhu nhu mũi, kéo Triệu Việt ngồi vào bàn bên cạnh.

Chu Mộ Bạch cười cười, cũng không qua đó, xoay người tiếp tục tự rót tự uống.

"Vẫn giống như mọi ngày, một đĩa cánh gà nướng, một đĩa cá hấp gừng, một đĩa đồ chua sơn tiêu, một đĩa thịt bò, một đĩa đậu phụ chiên giòn, một tô canh sườn nấu chung với cải xanh?" Hỏa kế cao hứng phấn chấn, thuận thực báo tên đồ ăn, hơn nữa nói, "Chúng ta còn có món thịt kho tàu, đại nhân muốn nếm thử không?"

Chu Mộ Bạch tay dừng một chút, trong lòng cười lắc đầu.

Quả thật vẫn giống như lúc trước... Ăn rất nhiều.

"Sau khi dùng cơm xong, có muốn trở lại đó đọc sách tiếp không?" Triệu Việt hỏi hần.

"Không." Ôn Liễu Niên lắc đầu, "Hơi buồn ngủ."

"Vậy sáng mai ta lại cùng người đến đó." Triệu Việt rót cho hần một ly trà nóng.

Ôn Liễu Niên ôm ấm tay, cúi đầu uống từng ngụm nhỏ, dư quang quét đến đường cái dưới lầu, khẽ nhíu mày.

"Sao vậy?" Triệu Việt hỏi.

"Người có cảm thấy người kia hơi lén lút không?" Ôn Liễu Niên buông chén trà, ra hiệu hẳn nhìn xuống dưới lầu.

Triệu Việt theo ánh mắt hẳn nhìn xuống, chỉ thấy một nam tử trung niên đang vội vã gấp rút lên đường, vừa đi vừa nhìn xung quanh, tựa hồ rất chột dạ.

"Tôi quá không nhìn thấy rõ mặt." Ôn Liễu Niên đứng lên, "Đi xem."

Vừa dứt lời, nam tử cũng đã chạy điên cuồng, thì ra cách đó không xa có một nhóm quan binh đang tuần tra.

"Lý bộ đầu !" Ôn Liễu Niên lớn tiếng gọi, "Bắt lấy hẳn !"

Quan binh lập tức đuổi theo, Chu Mộ Bạch cũng thả người nhảy xuống đường, đá vào trước ngực nam tử một cước.

Bốn phía cây đuốc sáng trưng, nam tử thống khổ cuộn tròn người lăn lộn trên mặt đất.

"Người là người phương nào?" Sau khi thấy rõ diện mạo, Lý bộ đầu có chút buồn bực, không phải người trong thành?

THỔ PHỈ CÔNG LỢC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 85: Đã Nói Là Cô Nương Chưa Thấy Qua Những Chuyện Lớn Trên Đời!!!

Triệu Việt ôm Ôn Liễu Niên, cũng thả người nhảy xuống dưới lầu. Bởi vì vừa rồi Chu Mộ Bạch ra tay hơi nặng, cho nên nam tử này đang há hốc miệng thở dốc, nửa ngày cũng không nói được một câu trọn vẹn, diện mạo nhìn qua rất là xa lạ, đích xác lúc trước chưa bao giờ gặp qua.

Gần đây quan phủ kiểm tra cực kì nghiêm ngặt, không chỉ ghi lại toàn bộ dân chúng bên trong thành, quân đội triều đình đóng giữ ra vào cửa thành cũng phải đăng ký, quả quyết không có khả năng mạo danh kỳ diệu liên nhảy ra một gương mặt xa lạ.

"Người là người phương nào?" Ôn Liễu Niên vẻ mặt tràn ngập uy nghiêm.

Nam tử im lặng không lên tiếng, hiển nhiên là tính toán giả chết.

Bộ đầu lục soát trên người hắn, chỉ tìm được một lọ độc dược.

"Sau khi bị bắt thì muốn uống thuốc độc tự sát?" Ôn Liễu Niên ngồi ở trước mặt hắn, "Hoặc là muốn lén vào trong thành hạ độc ai à?"

Nam tử vẫn tiếp tục trầm mặc.

"Mặc kệ là loại nào, hiện tại rơi vào trong tay quan phủ, kế hoạch của người cũng xem như thất bại." Ôn Liễu Niên đứng lên, "Sớm khai báo một chút, có lẽ còn có thể miễn được tội chết."

"Ta cái gì cũng sẽ không nói." Nam tử cuối cùng mở miệng, "Người giết ta đi."

"Trực tiếp giết người, đối với ta có chỗ nào tốt?" Ôn Liễu Niên sờ sờ cằm, "Nếu là nghiêm hình bức cung, nói không chừng còn có thể khai ra một vài tin tức hữu dụng nào đó, cũng có thể đăng báo cho Hưởng thống lĩnh."

Nam tử nghe vậy một chút phản ứng cũng không, xương cốt xem như là cứng cứng.

"Người đâu." Ôn Liễu Niên nói, "Giải hãn về phủ nha trước, canh giữ cẩn thận."

"Vâng !" Lý bộ đầu ngoắc tay, ra lệnh nha dịch áp giải người trở về.

"Đây là độc dược gì?" Ôn Liễu Niên đem bình sứ trong tay đưa cho Triệu Việt.

"Tuyệt mệnh đan, rất thông dụng trên giang hồ." Triệu Việt nói, "Nếu là hạ độc người khác, hãn là sẽ không dùng đến thứ này, rất dễ bị phát hiện."

"Vậy chính là chuẩn bị cho bản thân, kết quả bị đập trúng ngực xóa khí, không kịp lấy độc dược." Ôn Liễu Niên như có chút suy nghĩ, ngẩng đầu nhìn Chu Mộ Bạch nói, "Đa tạ."

"Tiện tay làm mà thôi." Chu Mộ Bạch cười cười.

"Vậy chúng ta trở về phủ nha trước." Ôn Liễu Niên nói, "Về chuyện Thanh Cầu, ngày khác lại mời Tam thiếu gia đến phủ nha lãnh giáo."

Chu Mộ Bạch gật đầu: "Được."

Ôn Liễu Niên cùng Triệu Việt một đường đi trở về, đèn lồng đỏ hai bên đường đón gió lay động, đem thân ảnh hai người kéo dài, cuối cùng giao

với một chỗ rẽ thì biến mất.

"Lạnh quá." Ôn Liễu Niên vừa đi vừa xoa xoa tay. Nhiệt độ không khí ngày và đêm ở thành Thương Mang khác nhau một trời một vực, cho dù ban ngày rất nóng, ban đêm vẫn như trước gió lạnh thấu xương.

Triệu Việt đem ngoại bào khoác lên trên người hần.

Ôn Liễu Niên cười hì hì quay đầu nhìn.

Mười ngón tay nắm chặt nhau, nhiệt độ truyền vào lòng bàn tay rất ấm áp.

Gió mạnh ở trên đường gào thét thổi qua, Chu Mộ Bạch đứng một lúc lâu, thẳng đến khi bóng dáng hai người biến mất, mới tự giấu cười cười, xoay người trở về khách điếm.

Trước đây, chỉ có lúc chọc hần tức giận, mới có thể mang cả họ lẫn tên gọi Chu Mộ Bạch, lúc ấy còn cho rằng đó là cách xưng hô mới lạ, lại không ngờ sẽ có một ngày, hần sẽ giống với những người khác, cung kính nói lời cảm tạ, không hề nghĩ mình là người thân cận nhất, chỉ xem mình là Tam thiếu gia Khổng Tước môn.

"Vị công tử này, thấy người thất hồn lạc phách như thế, có muốn vào uống chén rượu không?" Thành Thương Mang tất nhiên không có thanh lâu, nhưng có lão bản nương thủ quán rượu cả đêm, nghe nói rượu nếp của nàng lấy từ trong đại mạc ra, khi cười lộ lên thì cả ba con phố bên ngoài đều có thể ngửi được.

"Đa tạ, không cần." Chu Mộ Bạch lắc đầu, "Đêm đã khuya, cô nương cũng trở về nghỉ ngơi sớm đi."

Lão bản nương cười khanh khách: "Ta cũng không phải là cô nương gì đó đâu."

Chu Mộ Bạch có tai như điếc, tiếp tục không chớp mắt đi về phía trước.

"Haizzz, nương tử công tử thật sự là diễm phúc." Lão bản nương tựa vào trên khung cửa, cầm chén rượu trong tay lắc lắc, mắt say lờ đờ nhìn theo hần rời đi, trong lòng lại nhịn không được chặc chặc, từ lúc Ôn đại nhân tiền nhiệm, nam nhân dễ nhìn trong thành Thương Mang, so với lúc trước thật đúng là một ngày một tăng.

Đêm lạnh như nước, tâm cũng theo một mảnh vắng lặng, Chu Mộ Bạch đi vài bước lại vòng trở về, từ trong tay lão bản nương mua một vò Nữ Nhi Hồng lâu năm.

Đất đai cần cối tất nhiên không có rượu ngon, khi cho vào miệng vừa chua vừa đắng, bất quá nếu chỉ vì một chữ 'say', cũng không cần so đo quá nhiều.

Say một lần, dù sao cũng dễ chịu hơn một thân một mình trần trọc khó ngủ.

Bên trong phủ nha rất yên tĩnh, tuy nói đêm đã khuya, bất quá Triệu Việt hiểu rất rõ tính cách của hần, nếu không đem mọi chuyện biết rõ ràng trước, chỉ sợ cũng sẽ không đi nghỉ ngơi.

Quả nhiên, vừa đến phủ nha, Ôn Liễu Niên liền đã hạ lệnh thẳng đường suốt đêm, áp giải nam tử lúc này đến đại đường.

Ám vệ tất nhiên cũng lập tức đến xem náo nhiệt, trong tay còn cầm nửa bao hạt dưa chưa ăn xong, bỏ thêm đường cùng ngũ vị hương đại liều nấu ra, so với đậu rang Thục Trung thì ăn ngon hơn rất nhiều.

Quả thực không ngừng được.

"Còn không tính toán nhận tội?" Ôn Liễu Niên hỏi.

Nam tử hừ lạnh một tiếng.

"Không tồi, xương ngược lại là rất cứng." Ôn Liễu Niên ngời thẳng.

"Có muốn tra tấn không?" Âm vệ nhanh chóng hỏi, để tránh bị nha dịch đoạt trước, chung quy loại cơ hội này không thường có, nhất định phải hảo hảo tranh giành.

"Muốn, bất quá bây giờ ngược lại không cần." Ôn Liễu Niên chậm rãi nói, "Người đâu, lột y phục của hắn ra."

Mi tâm Triệu Việt không tự giác nhảy nhót hai cái.

Âm vệ như lang như hổ nhào lên, chỉ trong nháy mắt liền lột sạch sẽ y phục của hắn, ngay cả quần lót cũng không chừa.

Sau khi thăm qua một đám thổ phỉ núi Thương Mang, người còn lại hiển nhiên đã thành thói quen với loại phong cách này của Ôn Liễu Niên, vì vậy rất là bình tĩnh, chỉ có Triệu Việt là thấy lần đầu, vì thế hơi tâm tình có chút... phức tạp, lúc trước vẫn là không nghĩ tới, một sách nhà mình cư nhiên sẽ ra lệnh lột y phục người khác.

Mặt mày nam tử đỏ bừng, bởi vì hai tay bị trói ở sau lưng, vì vậy cũng chỉ có thể làm một vài động tác giãy dụa vô ích. Trần trường trước mặt nhiều người như vậy, cũng không ai có thể chịu được loại vũ nhục này, đáy mắt như là muốn phóng ra lửa.

"Đại nhân, không có xăm mình." Nha dịch kiểm tra một lần, "Có cần mặc lại y phục cho hắn không?"

"Không cần." Ôn Liễu Niên nói, "Năm chặt thời gian thăm vấn hai câu, bản quan còn muốn trở về ngủ sớm một chút."

Âm vệ dùng ánh mắt tràn ngập thâm ý nhìn Triệu Việt.

Có nghe thấy không, đại nhân sốt ruột trở về ngủ.

Triệu đại đương gia: ...

"Còn không tính toán nói chuyện à?" Ôn Liễu Niên chống quai hàm, một tay gõ gõ mặt bàn.

Hai mắt nam tử đỏ ngầu nhìn hẩn.

Ôn Liễu Niên nhướn mày: "Nếu vẫn không chịu nói, bản quan cũng có biện pháp, khiến cho cổ độc trong người người phát tác càng sống không bằng chết."

Nghe được câu này, vẻ mặt nam tử rõ ràng cứng ngắt.

"Ngược lại, nếu chịu thành thật khai báo, cổ độc của người nói không chừng còn có thuốc để giải." Ôn Liễu Niên nói, "Muốn đi con đường nào thì người tự mình chọn, bây giờ rõ ràng có một con đường sống bày ở trước mặt, nếu người vẫn như trước cố ý yêu cầu chết, tương lai sau khi xuống dưới, đừng có hủy hoại thanh danh của bản quan trước mặt Diêm Vương." Dứt lời, cũng không đợi nam tử trả lời, liền ra lệnh nha dịch mang người này trở về nhà giam.

"Sao đại nhân biết hẩn trúng cổ độc?" Âm vệ hỏi.

"Đoán mò." Ôn Liễu Niên nói, "Lúc hẩn lén lút đi ra, chín phần là xuất từ Hồ Đầu bang, mà tà giáo khi khống chế thủ hạ, đều dựa vào bùa môn tả đạo, cũng không khó đoán."

"Nhìn qua cũng có thể đoán được." Triệu Việt nói, "Vừa rồi sau khi nghe được hai chữ cổ độc, hẩn rõ ràng có chút dao động."

"Nếu sáng mai hẩn còn không chịu khai báo, vẫn còn có biện pháp khác. Ôn Liễu Niên đứng lên duỗi thắt lưng, "Trở về nghỉ ngơi trước đi, đã muộn

rồi."

Triệu Việt dùng ngoại bào khoác lên người hần, mang theo trở về phòng ngủ.

Sau khi rửa mặt, Ôn Liễu Niên nằm trong chăn, mở mắt nhìn đỉnh giường.

"Ngủ đi." Triệu Việt tựa vào bên cạnh hần.

Ôn Liễu Niên nói: "Không mệt."

"Không mệt cũng phải ngủ, không thì thân thể sao có thể chịu nổi." Triệu Việt phất tay tắt ánh nến.

"Ta ăn rất nhiều." Ôn Liễu Niên nói, "Một hai đêm không ngủ cũng không sao."

Triệu Việt dở khóc dở cười: "Đây là lời nguy biện gì vậy."

Ôn Liễu Niên ôm cổ hần: "Người nói chuyện với ta một lát đi."

"Muốn nói chuyện gì?" Triệu Việt vươn tay vuốt tóc hần.

"Chuyện gì cũng được." Ôn Liễu Niên tựa vào trước ngực hần, "Tỷ như nói, đêm nay người kia rốt cục khi nào mới chịu khai báo."

Triệu Việt ngừng một chút, còn nghĩ là muốn nói tình thoại, kết quả cư nhiên là thảo luận vụ án?

"Nói chuyện a." Ôn Liễu Niên chọc chọc hần.

"Lúc trước chưa từng thấy qua người thẩm án như thế." Triệu Việt ôm chặt hần.

"Thâm dân chúng cùng thâm thổ phi, tất nhiên là hai biện pháp." Ôn Liễu Niên nói, "Đối với người đại gian đại ác, không cần thiết phải kiên nhẫn nói đạo lý."

Triệu Việt nói: "Cho nên liền lột y phục?"

Ôn Liễu Niên hì hì cười, ngẩng đầu khều khều cằm hăn: "Ghen sao?"

Triệu Việt nhướn mày.

Ôn Liễu Niên lại cọ cọ bên người hăn.

Triệu Việt nắm chặt hai tay, mặt sách vừa mềm lại vừa thơm, ấm hô hô, ôm cũng thoải mái hơn rất nhiều.

"Lột y phục là cho hăn biết, thứ nhất không phải quan phủ nào cũng nói đạo lý, nếu là cố ý muốn đối nghịch, vậy thì một chút chỗ tốt cũng vớt không được." Ôn Liễu Niên nói, "Thứ hai nếu là trên người có xăm mình, cũng có thể nhìn ra lai lịch thế nào."

"Ừ." Triệu Việt gật đầu.

"Bất quá cũng tốt, hiện tại bản thân đối phương kiểm chế không nổi, liên tiếp rơi vào trong tay chúng ta." Ôn Liễu Niên ngáp một cái, "Nói không chừng qua một trận nữa, chiến sự cũng có thể triệt để kết thúc."

"Sau đó chúng ta liền một đường đến Giang Nam?" Triệu Việt hỏi.

"Đúng." Ôn Liễu Niên rất là sáng khoái, hơn nữa còn thuận tiện lưu manh Triệu đại đương gia một chút.

Tóm lại đắp chung một cái chăn, không sờ thì rất uổng phí.

Triệu Việt: ...

Ôn Liễu Niên bình tĩnh xoay người, đưa lưng về phía hắn: "Ngủ đi."

Triệu Việt từ phía sau ôm lấy hắn, tay phải vói vào trong vạt áo hắn.

Ôn Liễu Niên nói: "Sáng mai còn phải đến thư viện."

"Vậy thì sao?" Triệu Việt ngậm vành tai hắn, hô hấp nhiễm lên một mảng tình dục nóng bỏng....

Ôn Liễu Niên nhắm mắt lại, giả vờ chính mình đã ngủ.

Triệu Việt kéo vạt áo hắn ra, xoay người đè lên.

Ôn Liễu Niên lông mi run rẩy, hiển nhiên có chút khẩn trương.

"Đừng sợ." Triệu Việt ghé vào lỗ tai hắn cọ xát, "Được không?"

Ôn Liễu Niên trong lòng thiên nhân giao chiến, được tất nhiên là được, tóm lại loại chuyện này sớm muộn gì cũng phải làm, thậm chí còn có chút chờ mong. Nhưng lúc trước hai người nhiều nhất cũng chỉ là an ủi lẫn nhau, một khi thật sự muốn làm chuyện vợ chồng, vẫn là sẽ có chút nhút nhát.

Triệu Việt cũng không thúc giục, chỉ là nắm chặt tay hắn, cúi đầu tinh tế hôn môi.

Qua một lúc sau, Ôn Liễu Niên cuối cùng dùng âm thanh cơ hồ không thể nghe thấy "Ừ" một tiếng.

Triền miên càng lộ ra lửa nóng khó dập, ngọn nến trên đầu giường giống như đang nhảy nhót, cái bóng trên tường mơ hồ hạ xuống một hình cắt.

Chấn bông bị ném lung tung ở một bên, ban đêm hơi lạnh, nhiệt độ trong lòng lại càng tỏa ra ấm áp, Ôn Liễu Niên ghé vào trên người hắn, chủ động cúi đầu hôn lên ngực hắn, hô hấp cũng dần dần dồn dập lên.

Triệu Việt đưa tay nắm lấy thắt lưng hắn, xoay người đem người ngăn chặn chặt chẽ, chỉ là còn chưa kịp làm bước tiếp theo, đột nhiên trong viện truyền đến một tiếng quát lớn: "Ai !"

Ôn Liễu Niên trong lòng cả kinh, mở to mắt có chút mờ mịt.

Một trận cười sang sảng truyền đến, sau đó liền có người lớn tiếng nói: "Tiểu Liễu tử a, nghĩa phụ đến thăm ngươi."

Trên trời vang lên một tiếng sét, sắc mặt Ôn Liễu Niên trắng bệch, suýt chút nữa thì ngất xỉu.

Triệu Việt vươn tay kéo chặn qua, vừa mới bao lấy thân thể hắn, cửa phòng liền bị người đẩy ra một phen.

Gió lạnh thổi vào phòng ngủ, Ôn Liễu Niên che chắn ngồi trên giường, tóc tai lộn xộn, chỉ lộ ra một khuôn mặt nhỏ nhắn: "Nghĩa phụ." Thanh âm cơ hồ giống muỗi kêu.

"Ngươi là người phương nào?" Nhìn thấy Triệu Việt đứng bên cạnh, Chu Đỉnh Thiên quả nhiên giật mình một chút, vì sao nửa đêm, trong phòng con nuôi bảo bối của mình thế nhưng sẽ có hán tử cao lớn y phục không chỉnh tề?

"Văn bối Triệu Việt, tham kiến Chu chương môn." Chuyện cho tới bây giờ, cho dù kiên trì cũng phải cố gắng chống đỡ.

"Lúc này các ngươi... Đang làm gì?" Chu Đỉnh Thiên trong lòng dâng lên dự cảm không lành.

Ôn Liễu Niên nói: "Bàn luận công vụ."

Chu Đỉnh Thiên: ...

"Không bằng tiền bồi đến tiền thính uống trà trước?" Triệu Việt nói, "Chúng ta -- "

"Uống trà cái gì !" Chu Đình Thiên tức giận không kiềm chế được cắt ngang lời hăn, quả thực râu mép cũng muốn bay lên, "Đi ra ngoài !" Rõ ràng không mặc y phục, còn nói bàn công vụ !

Ôn Liễu Niên bị dọa đến run rẩy một chút.

Triệu Việt còn muốn nói gì đó, nhưng bị hăn dùng ánh mắt ngăn lại.

"Ra ngoài trước đi." Ôn Liễu Niên nói, "Đợi lát nữa lại tiến vào."

Triệu Việt gật đầu, "Ta ở ngoài cửa."

Chu Đình thiên trừng mắt nhìn hăn một cái.

Triệu Việt xoay người bước ra ngoài.

Ám vệ ở bên ngoài vẻ mặt vô tội, chúng ta cũng muốn ngăn Chu chương môn, thế nhưng tốc độ di chuyển của hăn thật sự quá nhanh, lại là nghĩa phụ Ôn đại nhân, chúng ta chỉ mới do dự một chút, cửa liền bị đẩy ra.

Triệu Việt trong lòng thở dài, tựa vào trên cửa nghĩ, ngày nào đó có phải là nên đi thả hương đôi vận hay không.

Vì sao cố tình là đêm nay?

Ôn Liễu Niên buông màn, nhanh tay nhanh chân mặc lý y, sau đó thò đầu ra dè dặt gọi: "Phụ thân."

"Bây giờ có nói gì cũng vô dụng !" Trước đây, Chu Đình Thiên thường xuyên sẽ dùng đồ ăn vặt dụ dỗ hăn nũng na nũng nịu gọi phụ thân, hai người thân thiết phụ tử tử hiếu, thường xuyên chọc Ôn Như Mặc tức giận

đến suýt ngất. Nhưng nay đã khác xưa, Chu chường môn cảm thấy bản thân nên giữ vững nguyên tắc.

Ôn Liễu Niên đạp lên giày mềm xuống giường, muốn rót trà cho hần.

"Chạy xuống đây làm gì." Chu Đình Thiên trừng mắt, đuổi hần trở về giường, "Đắp chăn, cũng không sợ cảm lạnh."

Ôn Liễu Niên ánh mắt vô tội.

"Tên khốn kiếp lúc này rốt cục là ai?" Chu Đình Thiên âm ngoan vỗ đầu hần, "Trách không được không nói không rằng liền chạy đến thành Thương Mang này!"

"Sau khi ta đến thành Thương Mang mới gặp được hần." Ôn Liễu Niên che đầu nhắm mắt.

"Còn chưa được bao lâu, thì ngủ chung một giường?!" Chu Đình Thiên nghe vậy càng choáng váng.

Ôn Liễu Niên nhỏ giọng than thở.

"Còn dám tranh luận?" Chu Đình Thiên giơ tay làm bộ muốn đánh hần.

Ôn Liễu Niên nháy mắt hốc mắt phiếm hồng.

Chu Đình Thiên đành phải hạ tay xuống, vốn dĩ là cũng không nỡ đánh, cũng không thể so với đám nhi tử da dày thịt béo nhà mình.

Ôn Liễu Niên dùng sức khịt mũi, quả thực rất ủy khuất.

"Được được được, nói cho nghĩa phụ nghe trước, sao lại quen biết nhau?" Chu Đình Thiên nhịn xuống.

"Hắn vốn dĩ ở trong núi Thương Mang." Ôn Liễu Niên khoanh chân ngồi trên giường, nói đại khái tiền căn hậu tẩu khi hai người quen biết một lần.

"Còn là chạy ra từ trong đám thổ phỉ." Chu Đỉnh Thiên nghe vậy càng ghét bỏ hơn.

"Cũng định sau khi lần diệt trừ thổ phỉ này kết thúc, chúng ta liền trở về Giang Nam." Ôn Liễu Niên nắm lấy cánh tay của hắn, "Nghĩa phụ phải giúp con."

"Ta còn phải giúp người?" Chu Đỉnh Thiên râu mép dựng ngược, "Ta đánh gãy chân tiểu tử kia !"

Ôn Liễu Niên lắc lắc ống tay áo của hắn, "Nghĩa phụ nghĩa phụ nghĩa phụ..."

"Vô dụng." Chu Đỉnh Thiên rất có uy nghiêm, "Ngày mai lập tức theo ta về nhà, chức quan này cũng không cần làm nữa !"

Ôn Liễu Niên thở phì phì ôm chần, xoay người ngồi đối mặt vào tường.

"A nha, còn dám tức giận với nghĩa phụ." Chu Đỉnh Thiên trừng mắt, "Xoay qua đây !"

"Không xoay !" Ôn Liễu Niên cơ hồ muốn dán người vào tường.

"Tiếp tục nói cái tên tiểu tử khốn kiếp ở ngoài kia !" Chu Đỉnh Thiên vỗ vỗ giường.

"Không nói !" Ôn Liễu Niên hắt xì một cái.

Nhóc con làm ta tức chết... Chu Đỉnh Thiên choáng đầu hoa mắt thỏa hiệp: "Được được được, nói rõ ràng trước, ta lại suy xét có giúp không."

"Lúc trước hãn ở Tây Nam Miêu Cương, đi theo sư phụ học nghệ." Ôn Liễu Niên xoay người qua, "Về sau trong nhà có biến, phụ thân hãn cũng bị kẻ ác giết chết, còn nói là do hãn gây nên, nghĩa phụ có biết huyết án Mục gia trang vài năm trước không?"

"Mục gia trang?" Chu Đỉnh Thiên nhíu mày nghĩ nghĩ, trong đầu chợt lóe vài tin đồn nghe được vài năm trước, giật mình nói, "Triệu Việt... Trách không được cái tên này nghe quen như thế."

"Hãn bị oan." Ôn Liễu Niên nói.

"Lúc trước nghe nói hai tên trang chủ Mục gia trang toi mạng ở thành Thương Mang, cũng là do hãn làm?" Chu Đỉnh Thiên hỏi.

Ôn Liễu Niên gật đầu: "Vâng."

"Người không nên tìm người như vậy." Chu Đỉnh Thiên lắc đầu, ở trong lòng thở dài.

Ôn Liễu Niên nhỏ giọng nói: "Nhưng ta chính là thích hãn." Từ lần đầu tiên nhìn thấy thì đã thích.

"Có sở trường gì, đáng cho người phải toàn tâm toàn ý đối với hãn như vậy?" Chu Đỉnh Thiên dùng chăn bọc lấy hãn, để tránh cho cảm lạnh.

"Tính cách của hãn rất tốt, phẩm hạnh cũng rất tốt, đối xử với ta cũng rất tốt." Ôn Liễu Niên nói, sau đó lại bổ sung, "Bộ dạng cũng tốt."

"Đã nói với người bao nhiêu lần rồi, kết giao bằng hữu không thể nhìn vẻ bề ngoài !" Chu Đỉnh Thiên lại bắt đầu tức ngực.

"Vậy trước đây người không nên để ta chơi với ba người què ở cách vách." Ôn Liễu Niên kháng nghị.

"Đó là bởi vì người cả ngày học hần đi đường !" Nhắc tới chuyện này, Chu Đỉnh Thiên liền cảm thấy rất bực bội, "Lớn lên thành dạng gì cũng không có liên quan gì đến bọn hần !"

Ôn Liễu Niên co rụt cổ: "Nga."

"Ta ở lại đây một trận trước." Chu Đỉnh Thiên vượt vượt ngược thuận khí, "Về phần có mang người trở về Giang Nam hay không, ngày sau lại định đoạt !"

"Vâng vâng vâng." Ôn Liễu Niên liềm mạng gật đầu.

"Nghỉ ngơi sớm chút đi." Chu Đỉnh Thiên nói, "Ta ra ngoài nói chuyện với hần."

Ôn Liễu Niên nói: "Ta cũng muốn đi."

"Người đi làm gì !" Chu Đỉnh Thiên nói, "Ngủ !"

Ôn Liễu Niên: ...

Chu Đỉnh Thiên đứng lên muốn ra cửa lại bị gọi lại, "Nghĩa phụ."

"Lại có chuyện gì nữa?" Chu Đỉnh Thiên hỏi.

"Có chuyện muốn nói với người." Ôn Liễu Niên do dự một chút, nói, "Vài ngày trước Mộ Bạch cũng đến thành Thương Mang này."

"Cái gì?!" Chu Đỉnh Thiên giật mình.

"Là thật, ở tại khách điểm Phúc Nhuận." Ôn Liễu Niên nói, "Ta đã sai người gửi thư đến Khổng Tước môn, lại không nghĩ rằng nghĩa phụ sẽ đích thân đến đây."

"Thằng nhãi đó còn biết trở về." Chu Đình Thiên ngay cả tay cũng đang run rẩy.

"Nghĩa phụ cũng đừng quá tức giận, Mộ Bạch vốn dĩ cũng nói chờ thêm trận này, thì muốn về Giang Nam Khổng Tước --" còn chưa có nói xong, Chu Đình Thiên đã lao nhanh ra cửa.

"Chu lão tiên bối." Triệu Việt đứng ở trong viện.

Chu Đình Thiên phóng người nhảy lên đầu tường, giây lát liền biến mất ở trong tầm mắt mọi người.

Ám vệ hai mặt nhìn nhau, xảy ra chuyện gì vậy a...

Triệu Việt đẩy cửa tiến vào.

Ôn Liễu Niên đang ngồi ở trên giường nhìn hẩn.

"Đi tìm Chu Mộ Bạch?" Triệu Việt đoán.

Ôn Liễu Niên gật đầu: "Biến mất nhiều năm không có tin tức như vậy, người ngoài thì cũng thôi đi, mạng của nghĩa phụ cùng nghĩa mẫu đều bị hẩn mang đi một nửa, cũng bảy năm rồi, cũng nên nói rõ ràng."

Triệu Việt gật đầu: "Muốn ta qua đó xem thử không."

"Người đi làm gì." Ôn Liễu Niên bật cười, đưa tay xoa hai má hẩn, "Yên tâm đi, không có việc gì."

"Vậy chuyện của chúng ta thì sao?" Triệu Việt hỏi, "Chu lão tiên bối nói thế nào?"

"Tất nhiên là rất tức giận, bất quá không phải tức người, là tức ta tùy tiện theo người." Ôn Liễu Niên tựa vào trong lòng hẩn, "Tính cách nghĩa phụ là

cái dạng này, mạnh miệng mềm lòng, đợi đến tương lai sau khi hẳn hiểu rõ người, cũng sẽ không phản đối chúng ta nữa."

Triệu Việt gật đầu, nắm tay hẳn hôn hôn.

"Nghỉ ngơi sớm đi." Ôn Liễu Niên hưởng trong giường cọ cọ.

"Ta thủ người ngủ." Triệu Việt hôn hôn hẳn.

"Sau đó thì sao?" Ôn Liễu Niên hỏi.

"Sau đó thì ngoài cửa thủ người." Triệu Việt nói, "Tránh cho chọc giận Chu lão tiên bối."

"Nghĩa phụ cùng Mộ Bạch bảy năm không gặp, đoán chừng đêm nay sẽ không trở về." Ôn Liễu Niên hưởng trong giường cọ cọ, "Không sao đâu."

Triệu Việt nằm ở bên cạnh hẳn, đưa tay xoa bóp khuôn mặt hẳn.

"Có sao không?" Ôn Liễu Niên hỏi.

"Cái gì có sao không?" Triệu Việt hơi khó hiểu.

"Bị cha ta dọa, không có việc gì đi?" Ôn Liễu Niên đưa mắt nhìn xuống phía dưới.

Triệu Việt vẻ mặt cứng ngắc một chút: "Tất nhiên là không có việc gì."

"Nga." Ôn Liễu Niên chọt một cái.

Không có việc gì là được rồi, tương lai còn phải dùng.

Triệu Việt dờ khóc dờ cười, ôm người vào lòng mình.

Trong thiên hạ, chỉ sợ cũng tìm không thấy con một sách thứ hai lưu manh như hẳn.

Tạm thời không nói đến khách điểm Phúc Nhuận thế nào. Sáng sớm ngày hôm sau, Ôn Liễu Niên liền thẳng đường lần thứ hai, giải tên nam tử lúc trước ra thăm vấn tiếp.

Nam tử vô tri vô giác, giống như con rối mặc kệ cho người ta định đoạt, lao đầu mặc cho hấn một bộ xiêm y rách nát, sau đó liền mang ra địa lao -- Nhưng không trực tiếp đến đại đường, mà là kéo đi một vòng đại môn, cơ hồ muốn đi dạo hết cả tòa nha môn Tri Phủ.

Ám vệ chặc chặc, không tề a, còn có thể ngắm phong cảnh, một đám liễu kia là do đại đường gia tự tay chăm sóc.

Nam tử cũng có chút khó hiểu, nếu hấn nhớ không lầm, từ địa lao đến đại đường chỉ có vài bước, vì sao lần này cư nhiên lại đi lâu như vậy. Lúc trước còn tưởng là thị chúng, nhưng lại không ra cửa, liền ở trong phủ nha đi qua đi lại, rốt cục là có dụng ý gì?

Phương Thúy đứng ở cửa, xa xa nhìn thấy nam tử đi qua, đáy mắt chợt lóe một tia dao động.

"Phương cô nương." Hoa Đường bước vào, "Trời phủ đầy mây, sao lại đứng ở cửa, gió thổi cảm lạnh thì phải làm sao."

"Tả hộ pháp." Phương Thúy thu hồi tầm mắt lại.

"Thì ra là đang xem náo nhiệt." Hoa Đường cười nói, "Là tiểu tặc hôm qua lén vào trong phủ nha, bị ám vệ bắt được, hấn là lúc đang trèo tường."

"Như vậy a." Phương Thúy có lệ, trong lòng lại âm thầm xoắn xuýt.

"Cô nương không cần lo lắng, phủ nha trông coi rất là nghiêm mật, lúc đó hấn chỉ là ngoài ý muốn." Hoa Đường nói, "Sẽ không phát sinh lần thứ hai."

Phương Thúy gật đầu lung tung, lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi lạnh.

Giống như dự đoán của Ôn Liễu Niên, nam tử lúc này vẫn như trước cái gì cũng không chịu nói, bất quá thái độ đã có một tia buông lỏng, đặc biệt khi nghe được hai chữ cổ độc, vẻ mặt thay đổi càng rõ ràng hơn.

Ôn Liễu Niên cũng không sốt ruột, lại hỏi vài câu, thấy Hoa Đường đang đi về hướng này, liền hạ lệnh tạm thời nghỉ ngơi, còn mình cùng Mộc Thanh Sơn một đường đến nội thất.

"Đại nhân." Hoa Đường nói, "Phương Thúy tám chín phần là quen biết hãn."

"Như trong dự kiến." Ôn Liễu Niên uống một ngụm trà, "Không biết mới kỳ quái."

"Nhưng hiện tại nghi phạm cứng đầu không chịu khai báo, phải làm thế nào mới có thể cạy miệng hãn?" Mộc Thanh Sơn hỏi -- Vừa mới đỡ bệnh, Thượng Vân Trạch vốn dĩ là muốn để cho hãn nghỉ ngơi thêm vài ngày, bất quá lúc sau thấy hãn cố chấp muốn làm, cũng chỉ có thể miễn cưỡng thỏa hiệp, đem người ăn mặc giống bánh bao mới cho đi.

"Nghiêm hình bức cung thì sao?" Âm vệ đề nghị.

"Như vậy quá chậm." Ôn Liễu Niên lắc đầu, "Đối biện pháp khác nhanh một chút."

Về phần biện pháp khác là gì.. Nửa canh giờ sau, một nhóm nha dịch như lang như hổ, cầm gông cùm cùng gông gổ liền vọt vào hậu viện phủ nha.

Phương Thúy vốn dĩ đang ở trong phòng nghĩ đối sách, lại không nghĩ rằng quan phủ sẽ động thủ nhanh như vậy, trong khoảng thời gian ngắn không kịp nghĩ nhiều, thả người từ phía sau cửa sổ nhảy ra.

Một mai phi tiêu chém đứt không khí, tầng tầng đánh trúng đui. Đầu gối Phương Thúy mềm nhũn, đau đến hít khí lạnh té ngã trên đất.

Triệu Việt bước nhanh tiến lên, đem hai tay nàng xoay ngược ra phía sau.

Ám vệ ở bên cạnh thở phào nhẹ nhõm, may mắn có Triệu đại đường gia ở đây a, chúng ta mới không thềm đụng chạm với yêu nữ Ma Giáo.

Phía trên đại đường gương sáng treo cao, Ôn Liễu Niên vỗ mạnh đường mộc một cái: "Người tốt cục tên gọi là gì !"

Phương Thúy quỳ ở dưới đường, ngẩng đầu oán hận nhìn hăn.

"Đồng lõa của người đã khai bảy tám phần, nếu người một lòng một dạ muốn để tâm vào chuyện vụn vặt, cũng không ai có thể cứu được người." Ôn Liễu Niên nói, "Khai hay không khai, đối bản quan mà nói cũng không có gì khác biệt, bất quá đối với bản thân người mà nói, vẫn là có đường sống để chọn lựa, tốt nhất là nên suy xét rõ ràng rồi hăn trả lời."

"Ta sống hay chết, không phải do người định đoạt." Phương Thúy cắn răng, "Mà là do Thánh Giáo định đoạt."

Dưới đường cười vang một mảnh, nói nhảm sao, còn là Thánh Giáo.

Sắc mặt Phương Thúy nhất thời đỏ lên, hiển nhiên nhận được vũ nhục rất lớn.

"Chưa thấy qua những chuyện ở trên đời, thì cũng không nên tự đại." Thượng Vân Trạch ngồi xổm trước mặt nàng, "Không nói đến đường kim võ lâm các đại môn phái, cho dù lúc trước Phượng Cửu Dạ gầy dựng Ma Giáo, vậy cũng là nằm bên trên ngọn núi cao vạn trượng địa thế hiểm trở, ngồi trên vàng bạc mã não, dưới tay sắp xếp ba mươi hai danh phận đàn chủ giấu kín rải rác khắp hai đạo hắc bạch trên giang hồ, như rồng thấy đầu mà không thấy đuôi, thời kì cường thịnh nhất đi đến đâu thì cỏ mọc không

mọc đến đấy, khiến vô số môn phái trên giang hồ vừa nghe thì đau đầu mặt biến sắc, lúc đó mới thật sự gọi là địch với người trong thiên hạ, cho dù cuối cùng là chết dưới kiếm của Tần cung chủ, cái tên của hãn cũng có thể khiến người khác nhớ kỹ. Chỉ là một bang phái thổ phỉ nhỏ bé trên núi, sợ hãi rụt rè nhiều năm như vậy, vừa trúng vài giá chấn thiên hỏa pháo thì có thể sợ tới mức đóng cửa không chui ra, rốt cục là mặt mũi để ở đâu mới dám xưng hô chính mình là Thánh Giáo?"

Mộc Thanh Sơn ở bên cạnh cầm bút ghi như bay.

Ám vệ nhện không được liền chặc chặc, nhanh tay a... Cả người cũng muốn bay đi.

Quả thật là rất sùng bái vị hôn phu nhà mình.

Phương Thúy bị hãn nói đến cứng miệng không trả lời được, trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết nên bác bỏ như thế nào.

"Thoạt nhìn, người đại khái cũng là lớn lên ở địa phương nhỏ." Thượng Vân Trạch cười cười, "Một người cả ngày mặc áo choàng giả quý, thì có thể thu nhận sai bảo người, nếu là nhìn thấy người mang mặt nạ diễn tuồng, chỉ sợ còn muốn nhào lên ba quỳ chín lạy."

Cho dù là yêu nữ tâm ngoan thủ lạt, dù sao cũng là cô nương gia, bị lời nói châm chọc như thế dĩ nhiên là cảm thấy rất nhục nhã, không nói đến việc Thượng Vân Trạch là thanh niên tài tuấn ngọc thụ lâm phong như thế, trong khoảng thời gian ngắn mặt càng đỏ hơn, ngực cũng kịch liệt đập phồng.

Thượng Vân Trạch tiếp tục nhướn mày nhìn nàng.

Mộc Thanh Sơn cầm giận nắm chặt cán bút một chút, cách nhau gần như vậy làm gì !

"Thả ta ra." Phương Thúy nói.

"Lý do." Thượng Vân Trạch hỏi.

Phương Thúy nói: "Không dám sao?"

"Cô nương nói đùa, này có gì mà không dám." Thượng Vân Trạch ra hiệu bộ đầu cởi bỏ gông xiềng trên tay nàng, : "Nói đi, muốn làm cái gì?"

Phương Thúy hoạt động cổ tay một chút, sau đó lấy tư thế sét đánh không kịp che tai, giơ tay đánh về phía ngực mình.

Thượng Vân Trạch ra tay so với nàng càng nhanh.

Một bình sứ trắng nhỏ rơi trên mặt đất,

Phương Thúy che cánh tay, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy.

"Tựa hồ xuống tay hơi nặng." Thượng Vân Trạch nhặt bình sứ nhỏ lên, nhướn mày nói, "Cô nương thứ lỗi."

"Cho ta đi." Hoa Đường xòe tay.

"Tả hộ pháp." Ôn Liễu Niên khẽ nhúu mày, chung quy trong người đang có thai, đụng vào mấy thứ này cũng cảm thấy không được tốt.

"Đại nhân không cần lo lắng." Hoa Đường mở nút lọ ra, đổ một ít vào trong nước kiểm tra, "Cũng không hiểm lạ gì, chỉ là kim ti cổ bình thường, cơ hồ mỗi một môn phái ở Miêu Cương đều sẽ luyện chế, một khi tiến vào trong cơ thể, thì có thể khiến người ta làm ra những hành vi không thể khống chế được, thẳng đến cuối cùng mất đi ý thức."

"Còn tưởng là cái gì cao siêu lắm, phải hao tâm tổn trí như vậy." Thượng Vân Trạch giúp nàng đem cánh tay trật khớp vặn trở về, "Đúng là cô nương chưa nhìn thấy qua những chuyện trên đời."

Phương Thúy trán đổ đầy mồ hôi lạnh, cả người đều ngời bệch trên đất.

Tiểu Vũ: Tội anh ghê, lúc nào cũng bị phá khi chuẩn bị làm bước cuối cùng :))))

THỔ PHỈ CÔNG LỢC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 86: Võ Công Có Chút Quen Thuộc!!!

"Còn không tính toán nói?" Thượng Vân Trạch hỏi.

Phương Thúy vẫn như trước gắt gao ngậm chặt miệng.

"Ta biết người Hồ Đầu bang bước ra không sợ chết." Thượng Vân Trạch cười cười, "Bất quá có thể làm cho cô nương sống không bằng chết, thì không chỉ có một mình bang chủ của cô nương."

Phương Thúy đột nhiên ngẩng đầu nhìn hăn.

"Cô nương hăn là không ngốc, bằng không cũng sẽ không được phái đến phủ nha." Thượng Vân Trạch nói, "Tục ngữ nói rất hay, biết thức thời mới là trang tuấn kiệt. Hiện tại rơi vào trong tay quan phủ, nếu cô nương vẫn không chịu nhận tội, thì chỉ có thể sống không bằng chết, hơn nữa đại khái cũng sẽ không có ai đến cứu cô nương. Bất quá nếu đồng ý ngoan ngoãn phối hợp giống đồng lõa kia của cô nương, nói không chừng cỗ độc trên người còn có thể giải, cầu được một con đường sống."

"Hăn đã khai hết rồi sao?" Phương Thúy cảnh giác hỏi.

"Ban này còn nói cô nương không ngốc." Thượng Vân Trạch cười lắc đầu, "Nếu đã đặc biệt thăm vấn cô nương, tất nhiên là bởi vì muốn đổi chiếu lời khai với người khác, sao có thể nói cho cô nương biết được."

Phương Thúy nghẹn lời.

"Hiện tại dĩ nhiên mấy vạn đại quân triều đình đã đánh vào núi Thương Mang, sớm muộn gì cũng sẽ đánh vào hang ổ Hồ Đầu bang, hiện tại đại nhân nguyện ý thăm cô nương, là bởi vì cô nương còn có giá trị." Thượng Vân Trạch ái muội nói khẽ bên tai nàng, "Nếu là đợi đến khi bị Hưởng thống lĩnh chiếm đi công đầu, vậy ngay cả giá trị duy nhất này của cô nương cũng sẽ mất đi. Đến lúc đó, dự tính chỉ còn lại một con đường sống không bằng chết, tương lai cấp trên nhìn thấy thi thể cô nương hoàn toàn thay đổi, cũng sẽ niệm tình đại nhân không có công lao cũng có khổ lao, hiểu không?"

Phương Thúy không tự giác run rẩy một chút.

Bởi vì thanh âm nói chuyện của Thượng Vân Trạch rất nhỏ, nhỏ đến nỗi cơ hồ chỉ có một mình Phương Thúy mới có thể nghe được, Mộc Thanh Sơn ngồi bên cạnh Ôn Liễu Niên, ánh mắt thoáng oán niệm.

Vì sao loại chuyện này đại nhân lại cố tình muốn Thượng bảo chủ làm, Triệu đại đương gia rõ ràng cũng không tệ a!

"Cô nương chắc hẳn cũng là người rõ ràng nhất." Thượng Vân Trạch đứng lên, "Còn có một việc, bây giờ chiến sự đang căng thẳng, cho nên cô nương không có bất cứ thời gian để suy xét, bây giờ chỉ có thể lập tức trả lời đại nhân, hợp tác hay là không hợp tác."

Ôn Liễu Niên đưa tay chống quai hàm, rất hứng thú nhìn nàng.

Khi trà trộn vào trong thành Thương Mang, Phương Thúy cũng từng nghe qua một chút lời đồn về Ôn Liễu Niên, mọi người đều nói hẳn là thanh thiên minh kính, thậm chí án cương trực cả người tỏa ra một luồng chính khí, lại không nghĩ tới, thế nhưng cũng là người một lòng muốn leo lên trên. Bất quá cũng đúng, người làm quan, có ai mà không muốn trở nên nổi bật, lập nên chiến tích từ cái nơi đất đai căn cõi khi ho cò gáy này để được thăng quan tiến chức.

"Bản quan cũng không có nhiều kiên nhẫn." Ôn Liễu Niên gõ gõ bàn, "Nếu là còn chưa suy xét xong, vậy thì đi dạo phố trước đi, dù sao cũng coi như bắt được yêu nữ Hồ Đầu bang, cũng nên để cho dân chúng chiêm ngưỡng một chút."

Nha dịch đáp ứng một tiếng, như lang như hổ nhào lên, không đợi áp giải nàng ra đại đường, Phương Thúy đã cắn răng nói: "Ta nói!"

Ôn Liễu Niên xoa bóp cằm, quay đầu đưa mắt nhìn Triệu đại đương gia, vẻ mặt có chút đặc ý.

Ám vệ ở một bên chặc chặc, loại thời điểm này còn không quên biểu đạt ân ái, chưa thành thân mà đã như vậy rồi, nếu đợi đến tương lai thành thân, chẳng phải là muốn ôm đại nhân thăm án sao.

Chúng ta một chút cũng không muốn nhìn.

Ôn Liễu Niên để cho nha dịch tạm thời lui ra, chỉ chừa người của mình lại tiếp tục nghe thăm -- Chung quy liên lụy đến thân thể Triệu Việt, tất nhiên vẫn là càng ít người biết thì càng tốt.

"Ta chưa bao giờ thấy qua mặt mũi thật sự của giáo chủ." Phương Thúy nói, "Cũng hoàn toàn không biết gì về thân phận hay lai lịch của hắn, chỉ biết hắn họ Lý."

"Vậy vài lò luyện đan rốt cục là dùng để làm gì?" Ôn Liễu Niên hỏi.

Phương Thúy đáp: "Luyện đan."

Người còn lại : . . .

Nói cũng như không.

Ôn Liễu Niên tiếp tục nói: "Vậy đan dược dùng để làm gì?"

"Hắn là dùng để luyện thành thần công." Phương Thúy nói, "Lúc trước bang chủ cơ hồ vẫn luôn ra sau núi bế quan, nhưng kể từ ngày lò luyện đan bị nổ tung, rồi sau đó cổ trùng dùng để luyện đan vô duyên vô cố chết hơn một nửa, bang chủ tựa hồ cũng không đến sau núi nữa."

Triệu Việt nói: "Quả thật là tà môn ma đạo."

Phương Thúy nhìn hắn muốn nói lại thôi.

"Nói." Ôn Liễu Niên hỏi, "Mục đích cuối cùng trà trộn vào trong phủ nha là gì?"

Phương Thúy nói: "Hạ cổ Triệu công tử."

"Hạ được chưa?" Ôn Liễu Niên tiếp tục hỏi.

"Vẫn chưa." Phương Thúy cúi đầu nói, "Cổ trùng tựa hồ rất sợ hắn."

Hồng giáp lang ghé vào trên án kỷ, lưỡi biếng lắc lư xúc tu, gần đây mỗi ngày đều được ăn no.

Cuộc đời của trùng rất mãn nguyện.

Ôn Liễu Niên lấy ngón tay cọ cọ Hồng giáp lang, lại nói: "Vì sao chỉ hạ cổ một mình Triệu đại đương gia?"

Ám vệ ở bên cạnh rất muốn sửa lại cho đúng, sao còn gọi là Triệu đại đương gia, chẳng lẽ không phải nên gọi là vị hôn phu của bản quan sao !

Phương Thúy nói: "Nguyên do cụ thể bang chủ cũng không nói rõ, chỉ là lúc trước có một lần ta vô tình nghe được, tựa hồ là muốn chiếm dụng thân phận Triệu công tử, dùng để làm chuyện lớn."

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người ở đây ngưng một chút, chiếm dụng thân phận làm chuyện lớn?

"Thân phận gì?" Ôn Liễu Niên hỏi.

"Không biết." Phương Thúy lắc đầu, "Chỉ nghe được nhiều đó."

Ôn Liễu Niên khẽ nhíu mày, cùng Triệu Việt liếc mắt nhìn nhau, dự cảm lúc trước tựa hồ đang dần dần ứng nghiệm từng bước một, vấn đề cũng đang phát triển theo hướng càng ngày càng khó giải quyết.

Ước chừng hai canh giờ sau, Ôn Liễu Niên ngồi trong thư phòng, còn đang lật xem khẩu cung vừa rồi.

Triệu Việt mang theo một hộp đồ ăn tiến vào: "Ăn chút gì trước đi."

"Ừm." Ôn Liễu Niên khịt khịt mũi: "Thơm quá."

"Thiên Hương lâu hầm giò heo, còn có cơm xào xả ớt người thích ăn nhất." Triệu Việt giúp hắn dọn dẹp đồ vật trên bàn, "Trước đừng suy nghĩ vụ án nữa."

"Đến Thiên Hương lâu, hẳn là sẽ đi ngang qua khách điểm Phúc Nhuận." Ôn Liễu Niên nói, "Có nhìn thấy nghĩa phụ không?"

"Không có." Triệu Việt nói, "Nếu người lo lắng, không bằng ăn cơm xong thì đi qua đó xem thử?"

"Cũng được." Ôn Liễu Niên gật đầu, coi như ra ngoài hít thở không khí, thăm án liên tục thật sự là hơi choáng.

Buổi sáng sau khi thăm vấn Hoàng Anh cũng tức là Phương Thúy xong, Ôn Liễu Niên lại nghĩ ra biện pháp lừa gạt luôn tên đồng lõa này, thuận lợi lấy được một đồng lời khai. Nam tử vốn dĩ là vào trong thành tiếp ứng Hoàng Anh, dựa vào một cái địa đạo còn lưu lại chiến trường lúc trước trà trộn vào thành, lại không dự đoán được còn chưa kịp vào phủ nha, thì đã bị quan phủ phát hiện bắt được. Căn cứ theo lời thú nhận của hai người, bang

chủ Hồ Đầu bang công phu tựa hồ không quá cao, khống chế cấp dưới còn phải dùng đến cổ độc, mà Trương Sinh Thụy lại là phụ tá đặc lực của hắn, hơn nữa hình như giữa hai người bọn họ còn có một tầng quan hệ thân mật không muốn để người khác biết.

Triệu Việt nói: "Muốn đút cơm vào trong lỗ mũi đi."

"Sao?" Ôn Liễu Niên hồi thần.

Triệu Việt lắc đầu, tiếp nhận muống trong tay hắn đút qua một ngụm cơm: "Đang nghĩ chuyện của ta?"

"Cũng không có a." Ôn Liễu Niên gãi gãi mặt, ngoan ngoãn há miệng ăn.

Triệu Việt cũng không nói nữa, thẳng đến khi bồi hắn ăn xong một bữa cơm, mới thò tay qua lau miệng nói: "Người hoài nghi Đại Minh Vương mới là cha ruột của ta, đúng không?"

Ôn Liễu Niên lập tức lắc đầu: "Không có không có."

Triệu Việt buồn cười nhìn hắn.

Ôn Liễu Niên chột dạ lui về phía sau.

Triệu Việt đơn giản ôm người vào trong lòng: "Không chỉ có một mình người nghĩ như vậy." Chỉ sợ lúc đó mọi người ở đây cũng đã có thể đã mơ hồ cảm giác được -- Lời Mục Vạn Lôi nói trước khi rơi xuống vách núi, trong thâm sơn có đồ đằng Đại Minh Vương, còn có cái gọi là 'Thân phận thật sự' của mình, mỗi một manh mối cộng lại, đây thật sự là loại có khả năng nhất. Bằng không, nếu là không có giá trị, Hồ Đầu bang cũng không đến mức muốn giả mạo chiếm đoạt.

Ôn Liễu Niên tựa vào trước ngực hắn, mi tâm không tự chủ được liên nhú lại.

Đây thật sự là suy đoán có khả năng nhất, nhưng cũng không phải là suy đoán mà hãn nghĩ tới.

Bất luận năm đó Vân Đoạn Hồn là chính hay là tà, kỳ thật cũng không có ý nghĩa quá lớn, bây giờ quan trọng nhất là triều đình đem hãn nhìn thành phản tặc, nếu quả thật có quan hệ với nhau, chỉ sợ sẽ có đau đầu.

Triệu Việt nói: "Chỉ là suy đoán mà thôi."

Ôn Liễu Niên nắm chặt tay hãn, một lát sau đột nhiên ngừng đầu: "Ta có ý này."

"Ý gì?" Triệu Việt hỏi.

Ôn Liễu Niên nói: "Mật thám Hồ Đầu bang."

Nếu nhất thời nửa khắc còn không thể biết được chân tướng, vậy thì chỉ có thể đoạt trước Hưởng Liệt, âm thầm khống chế bang chủ Hồ Đầu bang, để tránh tiết lộ ra càng nhiều bí mật -- Bằng không dựa theo luật pháp Đại Sở, một khi quan hệ dính líu đến mưu nghịch, thì không cần thông qua quan phủ địa phương, Hưởng Liệt có thể trực tiếp áp giải từ núi Thương Mang đến Vương Thành.

Đến lúc đó, chỉ sợ hết thầy cũng không còn kịp.

"Muốn đổi nghịch triều đình?" Triệu Việt nhíu mày.

"Đã nói là người ngốc." Ôn Liễu Niên nhìn hãn, "Hiện tại triều đình đang ở chỗ sáng tấn công núi, chúng ta ở chỗ tối âm thầm giúp đỡ, sao có thể nói là đổi nghịch?"

Triệu Việt: . . .

"Nếu là không có ai nói, thì việc này có thể thần không biết quỷ không hay." Ôn Liễu Niên đứng lên, "Càng nhanh càng tốt, ta đi gọi mọi người tới

thương nghị."

"Ta -- "

"Ta sẽ không để cho người đi một mình." Ôn Liễu Niên dự tính hẳn, "Huống hồ đánh nhau tất nhiên là phải một đám đánh một người, chúng ta cũng không phải không tìm thấy sự giúp đỡ, có tiện nghị sao lại không chiếm, bộ ngực sao?"

Triệu Việt còn chưa kịp nói chuyện, Ôn Liễu Niên đã chạy ra ngoài... .

"Gặp cái gì." Chu Đỉnh Thiên vừa mới vào cửa thì bị hấn đụng trúng ngực, vươn tay gõ đầu hẳn, "Phía trước có người phát đường binh sao?"

"Nghĩa phụ." Ôn Liễu Niên đưa mắt nhìn ra phía sau hẳn, "Mộ Bạch."

Nhìn trên mặt cũng không có bị thương, hẳn là không bị cuồng tấu(*), vậy thì hoàn hảo...hoàn hảo.

(*) cuồng tấu: đánh điên cuồng, mạnh bạo, đánh không ngừng.

"Chu lão tiền bối." Triệu Việt cũng vừa bước ra.

"Vừa rồi còn đang nói, muốn đến khách điểm Phúc Nhuận tìm nghĩa phụ." Ôn Liễu Niên dè dặt nói, "Không có chuyện gì chứ?"

Chu Đỉnh Thiên quay đầu hung hăng trừng mắt nhìn nhi tử.

Chu Mộ Bạch thức thời nói, "Nếu phụ thân còn tức giận, vậy đêm nay con sẽ tiếp tục quỳ."

"Giữ lại trở về quỳ trước mặt nương người!" Chu Đỉnh Thiên giận.

"Vâng." Chu Mộ Bạch cúi đầu.

"Được rồi được rồi, tóm lại trở về là được." Ôn Liễu Niên ấn Chu Đình Thiên lên ghế, "Con rót trà cho nghĩa phụ."

"Con cũng là không để cho người khác bớt lo!" Chu Đình Thiên hiển nhiên không bị hấn lừa gạt, đưa mắt nhìn Triệu Việt nói, "Ngồi xuống, ta có chuyện muốn hỏi."

Ôn Liễu Niên trong lòng âm thầm kêu khổ.

Chu Mộ Bạch ngược lại là rất thức thời, xoay người rời khỏi tiền sảnh, ngồi ở trong viện uống trà.

Một lát sau, Ôn Liễu Niên cũng bị đuổi ra ngoài, vì thế vẻ mặt tràn ngập mất hứng, ngồi ở trong sân nhìn kiến chuyển nhà.

Chu Mộ Bạch bật cười: "Cũng đã làm Tri Phủ rồi, sao tính cách vẫn cứ như tiểu hài tử vậy."

"Ai cần người lo." Ôn Liễu Niên ngồi ở đối diện hấn, cả giận nói, "Tối hôm qua sao không đỡ nghĩa phụ cao hứng một chút?" Hiện tại thì tốt rồi, giống như là ăn phải thuốc nổ, phải làm sao trò chuyện đây.

"Người cũng biết tính cách của hấn." Chu Mộ Bạch nói, "Quý suốt một đêm, nếu không phải nói muốn đến gặp người, chỉ sợ còn phải tiếp tục quý."

"Ai kêu người không từ mà biệt." Ôn Liễu Niên thản nhiên uống trà.

Chu Mộ Bạch nói: "Ta -- "

"Người vẫn là đừng nói nữa." Ôn Liễu Niên nhìn hấn một cái, "Đi cũng đi rồi, cần gì phải giải thích." Lui một vịn bước mà nói, cho dù thật sự là có lý do bất đắc dĩ, bây giờ nói thì có tác dụng gì?

Chu Mộ Bạch giật mình, sau đó cười lắc đầu, "Cũng đúng."

Ôn Liễu Niên buông chén trà, dự tính đi rình coi hai người trong phòng một chút, kết quả còn chưa đứng lên, liền nghe bên trong truyền đến một tiếng nổ, nhất thời bị giật nảy mình.

Ngay sau đó, chỉ thấy Chu Đỉnh Thiên cùng Triệu Việt hoà mình, xoát xoát vài bước lướt qua nóc nhà, một đường phóng thẳng tới sau viện.

Ôn Liễu Niên ghen lời nhìn trân trân, cư nhiên nói đánh là đánh.

Chu Mộ Bạch mang theo hãn một đường đuổi theo qua đó.

Phía sau phủ nha có một khoảng sân trống, bình thường thường xuyên có người ở nơi này luyện công, bởi vậy đao thương côn bổng rất đầy đủ. Chu Đỉnh Thiên phản thủ rút ra một cây thương bằng gỗ, ném một cây đao lớn lên không trung cho Triệu Việt.

Ôn Liễu Niên hít một ngụm khí lạnh, cư nhiên còn động đao động thương!

Chu Mộ Bạch an ủi: "Chỉ là luận võ mà thôi, không cần quá lo lắng."

Sau vài trăm chiêu, Triệu Việt dần dần đuối sức, mắt thấy đã muốn yếu thế, Chu Đỉnh Thiên lại thu chiêu nhảy xuống trên đất.

Ôn Liễu Niên vội vàng chạy tới.

Triệu Việt đem đao sáp trở về, ôm quyền nói: "Đa tạ tiền bối đã nhường."

"Sư phụ của ngươi là ai?" Chu Đỉnh Thiên hỏi, vẻ mặt nhìn qua có chút khác thường.

Chu Mộ Bạch trong lòng cũng đầy kinh ngạc, vừa rồi nhìn thấy một chiêu của Triệu Việt, tựa hồ cũng có chút tương tự võ công ở Không Tước sơn trang, như là xuất từ một thầy.

Bởi vì lúc trước đã sớm xem qua nội công tâm pháp Chu Đỉnh Thiên sở luyện, Triệu Việt ngược lại là một chút cũng không ngoài ý muốn, chỉ là thành thật nói, "Gia sư tên là Lục Minh Phương, nghe nói cũng là người Giang Nam, vẫn ở tại Ân nhai Miêu Cương, không môn không phái, chỉ thu mười mấy đồ đệ."

"Lục Minh Phương." Chu Đỉnh Thiên nắm tay hắn, vội vàng nói, "Hắn đang ở Ân nhai Miêu Cương?"

Triệu Việt lắc đầu: "Bảy năm trước thì đã cười hạc về phía Tây."

Chu Đỉnh Thiên nghe vậy giật mình, một lúc lâu sau, mới sâu xa thở dài.

"Tiền bối quen biết gia sư?" Triệu Việt thử.

Chu Đỉnh Thiên gật đầu: "Hắn không phải gọi là Lục Minh Phương, tên thật Phương Lục Minh, là sư đệ của ta."

Ôn Liễu Niên: . . .

Cư nhiên còn có chuyện này?

"Năm đó thiên tính sư đệ không tốt, gia phụ dưới cơn giận dữ, liền trực xuất hắn khỏi sư môn, đợi đến khi hồi hận muốn tìm người trở về, nhưng vẫn không có tin tức." Chu Đỉnh Thiên thở dài, "Thẳng đến ngày lâm chung, gia phụ còn đang nghĩ muốn gặp hắn một lần."

Không khí có chút trầm trọng, trong khoảng thời gian ngắn ba người còn lại, cũng không biết nên nói cái gì.

"Mấy năm nay hắn sống có tốt không?" Chu Đỉnh Thiên hỏi.

"Tốt lắm." Triệu Việt gật đầu, "Tính cách của sư phụ cực kỳ tiêu sái, đối xử với đệ tử cũng rất tốt."

Ôn Liễu Niên ở trong lòng nói tiếp nửa câu sau, năm mới còn có thể mang mọi người xuống núi đánh nhau.

Chu Đỉnh Thiên gật đầu, "Vậ là tốt rồi."

Triệu Việt nói: "Sư phụ rất ít nhắc đến chuyện lúc trước của hă, bất quá lúc lâm chung, từng nói qua phải đem bia mộ của hă hướng về phía Giang Nam Đại Sở."

Chu Đỉnh Thiên vỗ vai hă, cổ họng nghẹn ngào, trong lòng cũng không biết là tâm tình gì.

Chu Mộ Bạch hỏi: "Có cần đem di cốt của sư thúc trở về Không Tước sơn trang hay không?"

"Không cần." Chu Đỉnh Thiên nói, "Hă tiêu sái một đời, hă là cũng sẽ không muốn trở về."

Ngày khác tìm cơ hội cùng dư đồng môn(*) này một đường, tiến đến trước mộ hă ở Tây Nam uống chén rượu nhạt, coi như là đoàn tụ một lần.

(*)dư đồng môn: những người còn thừa lại trong môn phái.

THỔ PHỈ CÔNG LỰC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 87: Ta Muốn Cướp Người Với Triều Đình!!!

Ôn Liễu Niên lúc trước vốn dĩ muốn thăm án xong thì tiếp tục đến thư viện, lại không dự đoán được sẽ có tầng quan hệ sư huynh đệ này, cho nên trong khoảng thời gian tiếp theo, Triệu Việt vẫn đều trò chuyện với Chu Đình Thiên về chuyện Lục Phương Minh, bất tri bất giác đã đến nửa đêm.

Buổi tối lúc nghỉ ngơi, Ôn Liễu Niên khoanh chân ngồi trên giường ngẩn người.

"Đang nghĩ gì vậy?" Triệu Việt hỏi.

"Không nghĩ tới, người cứ nhiên trò chuyện với nghĩa phụ rất vui vẻ." Ôn Liễu Niên nhìn hẩn.

"Lúc này chạy đi đâu vậy?" Triệu Việt ôm hẩn vào lòng, "Hơn nửa canh giờ mới trở về."

"Đi tìm Thượng bảo chủ." Ôn Liễu Niên nói, "Nói với hẩn chuyện mật thám Hồ Đầu bang."

Triệu Việt: ...

"Lúc chiều nhận được chiến báo, Hương thống lĩnh dự tính năm ngày sau sẽ đánh một trận, đến lúc đó chủ lực Hồ Đầu bang tất nhiên sẽ bị chế trụ, chúng ta vừa vận đánh lén." Ôn Liễu Niên nói, "Ngày mai ta sẽ phái người truyền tin cho Tiểu Ngũ cùng Lục nhị đương gia, để bọn họ cũng có chuẩn bị, trong ứng ngoài hợp, hẩn là sẽ không có vấn đề."

Triệu Việt nói: "Việc này không giống như là trò đùa."

"Cũng không tính quá phức tạp." Ôn Liễu Niên nói, "Hơn nữa đây là cơ hội tốt nhất." Chỉ có thể bắt người khổng chế trước, bí mật mới có thể triệt để trở thành bí mật.

Triệu Việt ôm chặt hân, thấp giọng thở dài: "Người không cần vì ta mà làm nhiều chuyện như vậy."

"Cũng không tính đều là vì người, quét sạch nạn trộm cướp, đối dân chúng mà nói có lợi." Ôn Liễu Niên tựa vào trước ngực hân, ngón tay quần lấy một lọn tóc kéo kéo.

Triệu Việt còn muốn nói gì đó, nhưng thấy hân đã buồn ngủ mông lung, cũng chỉ có thể đem lời nói nuốt xuống: "Ngủ sớm chút đi."

"Sáng mai nhớ kĩ là phải kêu ta dậy." Ôn Liễu Niên dặn dò.

Triệu Việt cúi đầu hôn lên cánh môi hân: "Ừm."

Ôn Liễu Niên bọc chăn nhắm mắt lại, thuận tiện mơ mơ màng màng nghĩ, thời gian hôn môi hôm nay sao lại ngắn như thế?

...

Sáng sớm hôm sau, Ôn Liễu Niên lại cùng Triệu Việt một đường đến thư viện ở thành Bắc, cả một ngày soạn ra được ước chừng có hơn hai mươi quyển sách, bên trong ít nhiều gì cũng nhắc tới Đại Minh Vương cùng tràng hải chiến năm đó, sau khi nói lời cảm tạ thì đồng thời mang về phủ nha, vừa vịn đụng phải Chu Đình Thiên ở trước cửa.

"Nghĩa phụ." Ôn Liễu Niên cười tủm tủm chào hỏi.

"Lại đi mua sách?" Chu Đình Thiên vươn tay lật lật, "Sao đều rách nát như thế."

"Là sách cổ." Ôn Liễu Niên đem sách đặt ở thư phòng, thuận tiện hỏi, "Mộ Bạch đâu, sao không thấy hản đến đây."

"Đến núi Thương Mang rồi." Chu Đỉnh Thiên nói, "Rảnh rồi cũng không có việc gì, chi bằng đi giúp đánh giặc."

"Hương thống lĩnh tất nhiên sẽ rất cao hứng." Ôn Liễu Niên đưa chén trà cho Chu Đỉnh Thiên, "Nghĩa phụ tới đúng lúc, con có chuyện muốn hỏi."

"Chuyện gì?" Chu Đỉnh Thiên nói.

"Về Đại Minh Vương Vân Đọan Hồn." Ôn Liễu Niên đóng cửa thư phòng lại, bưng ghế dựa ngồi ở bên cạnh hản, "Nghĩa phụ có từng nghe qua chưa?"

"Tất nhiên nghe qua rồi." Chu Đỉnh Thiên buồn bực, "Chuyện vài chục năm trước, sao đột nhiên con lại hỏi chuyện này?"

"Trước không nói nguyên do." Ôn Liễu Niên hai tay nắm lấy ống tay áo của hản, "Con muốn nghe."

"Nghe cái gì?" Chu Đỉnh Thiên không kịp phản ứng.

"Chuyện gì có liên quan đến Đại Minh Vương, con cũng muốn nghe." Ôn Liễu Niên nói.

Chu Đỉnh Thiên nhíu mày: "Nhất thời nửa sẽ, sao có thể nhớ rõ ràng được, huống hồ lúc ấy ta đang ở Vân Đỉnh sơn luyện võ, đổi chuyện hải chiến Đông Nam cũng không rõ lắm.

"Vậy ít nhiều gì cũng có thể biết được một vài chuyện chứ." Ôn Liễu Niên tận tụy không biết mệt mỏi, "Nói cho con nghe đi nói cho con nghe đi nói cho con nghe đi nói cho con..."

Chu Đỉnh Thiên bị hấn làm cho choáng đầu hoa mắt: "Được được được, ta nói cho con nghe." Nhóc con nháo chết ta.

Đạt được mục đích, Ôn Liễu Niên ân cần xoa bóp chân cho hấn.

Năm đó, khi Vân Đoạn Hồn ở hải vực Đông Nam đánh đầu thắng đó không gì cản nổi, Chu Đỉnh Thiên lúc đó chỉ là thiếu niên mười hai mười ba tuổi, cả ngày đều tập võ luyện kiếm, rất ít xuống núi, cho nên đối với chuyện hoàn chinh cũng không biết rõ, chỉ có thể mơ hồ nhớ rõ một vài lời đồn nghe được.

Nửa canh giờ sau, Ôn Liễu Niên chống quai hàm ỉu xiu: "Những chuyện này con nghe hết rồi." Cư nhiên không có gì mới mẻ, nếu đổi thành người kể chuyện ở trà lâu, nhất định là không kiếm được tiền.

Chu Đỉnh Thiên hơi tức ngực, hiểm hoi lắm mới kể chuyện, cư nhiên còn bị ghét bỏ.

Ôn Liễu Niên ngáp một cái, thập phần không cho nghĩa phụ mình mặt mũi.

Chu Đỉnh Thiên nói: "Còn có một tin đồn, trong sách không nhắc tới."

"Tin đồn gì?" Ôn Liễu Niên quả nhiên vãnh tai.

Chu Đỉnh Thiên lắc đầu: "Tiểu hài tử nghe không được."

"Con không phải tiểu hài tử." Ôn Liễu Niên nhấn mạnh, "Là đại nhân !" Sau đó lại ở trong lòng bổ sung một câu, cũng sắp thành thân !

Chu Đỉnh Thiên đành phải nói: "Nghe nói Sở Hoàng cùng Vân Đoạn Hồn có tư tình."

Ôn Liễu Niên há hốc miệng, cái gì gọi là có tư tình?!

Chu Đỉnh Thiên vừa nói ra khỏi miệng thì bắt đầu hối hận, cảm thấy loại chuyện này tựa hồ không nên nói cho nhi tử nghe, đại nghịch bất đạo cũng thôi đi, mấu chốt là còn có chút đáng khinh.

Ôn Liễu Niên còn đắm chìm trong thiên lôi không có biện pháp tự thoát ra, bởi vì dựa theo suy đoán lúc trước của hắn, vẫn là đem Vân Đoạn Hồn trở thành phụ thân Triệu Việt, thế nhưng có tư tình với Sở Hoàng...

"Đang êm đẹp run rẩy cái gì." Chu Đỉnh Thiên dở khóc dở cười, "Chỉ là tin đồn mà thôi, cũng không phải là thật, huống hồ còn có phong thanh, nói Vân Đoạn Hồn là có tư thông với phi tử Sở Hoàng, cho nên mới bị triều đình bí mật xử quyết. Mỗi người đều có một cái miệng, lời qua tiếng lại không phải là thật, chuyện cũng đã qua nhiều năm như vậy, chỉ sợ không ai có thể tìm được chân tướng."

Ôn Liễu Niên không biết bản thân nên nói cái gì mới tốt.

Vì sao loại sự kiện này nghe qua lại lộn xộn như thế?

"Sao đột nhiên lại cảm thấy hứng thú với chuyện của Vân Đoạn Hồn?" Chu Đỉnh Thiên hỏi.

Ôn Liễu Niên nuốt nước bọt, không biết bản thân có nên nói ra tình hình thực tế hay không -- Trong lòng mỗi một người làm cha, hình tượng Đại Minh Vương tựa hồ cũng không được tốt lắm.

"Choáng váng?" Chu Đỉnh Thiên ở trước mặt hắn phát phát tay.

"VẬY ĐẠI MINH VƯƠNG HIỆN TẠI CÒN SỐNG KHÔNG?" Ôn Liễu Niên lại hỏi.

"Không biết, nhiều năm như vậy cũng không có tin tức, hẳn là chết rồi." Chu Đỉnh Thiên nói, "Bất quá mặc kệ tin đồn là thật hay là giả, hẳn cũng được cho là có công với dân chúng." Chung quy nếu không phải có Vân

Đoạn Hồn dẫn quân đẩy lùi địch, chỉ sợ hải vực Đông Nam cũng sẽ không được an hưởng vài năm thái bình.

Ôn Liễu Niên trầm nghĩ, vẫn là nói: "Hương thống lĩnh sở dĩ dẫn quân tấn công núi, là vì ở trong núi thấy được đồ đảng tương tự đồ án của Đại Minh Vương, hoài nghi bang chủ Hồ Đầu bang chủ có liên quan với hắn."

Chu Đỉnh Thiên nghe vậy có chút ngoài ý muốn: "Còn có loại sự tình này?"

"Vâng." Ôn Liễu Niên gật đầu, "Triều đình dự tính năm ngày sau tấn công núi."

Chu Đỉnh Thiên nói: "Nếu người trong núi thật sự là Vân Đoạn Hồn -- "

"Hắn không phải." Ôn Liễu Niên lắc đầu cắt ngang, sau đó tâm treo ngược nói, "Con muốn cướp người với triều đình."

Chu Đỉnh Thiên ngăn ra: "Cái gì gọi là cướp người với triều đình?"

"Con muốn đoạt người trước Hương thống lĩnh, mật thám Hồ Đầu bang." Ôn Liễu Niên rất nghiêm túc.

Chu Đỉnh Thiên càng lộ ra khó hiểu: "Vì sao?"

Ôn Liễu Niên nói: "Con nói, nghĩa phụ phải giúp con." Nghĩ nghĩ lại bổ sung, "Cho dù không giúp con, cũng không thể ngăn cản con."

"Nghiêm trọng như thế?" Chu Đỉnh Thiên nhíu mày.

Ôn Liễu Niên căn môi dưới, ghé vào lỗ tai hắn thấp giọng nói một câu.

Chu Đỉnh Thiên chấn kinh: "Người nói hắn là nhi tử Vân Đoạn Hồn?"

"Chỉ là suy đoán mà thôi." Ôn Liễu Niên đem tất cả chuyện sở hữu đại khái nói một lần, lại nói, "Mặc kệ phải hay là không phải, Hồ Đầu bang cũng là mấu chốt duy nhất, con không thể để cho triều đình giành trước."

Chu Đỉnh Thiên trầm tư.

"Nghĩa phụ." Ôn Liễu Niên chột dạ.

"Ta giúp con." Một lát sau, Chu Đỉnh Thiên gật đầu.

"Thật sao?" Ôn Liễu Niên trong lòng vui vẻ, cư nhiên thuận lợi như thế.

"Không phải vì tiểu tử họ Triệu kia, là vì con." Chu Đỉnh Thiên vỗ vai hãn, "Nhưng nếu hãn thật sự có liên quan với Vân Đoạn Hồn, chỉ sợ chuyện của con và hãn ta còn phải suy xét lại."

"Vì sao?" Ôn Liễu Niên nhú mày.

"Trừ phi hãn nguyện ý đem việc này vĩnh viễn áp dưới đáy lòng, bằng không ta sẽ không đáp ứng con với hãn cùng một chỗ." Chu Đỉnh Thiên nói, "Con là mệnh quan triều đình, quả quyết không nên nhắc lên quan hệ với phản thần, bằng không chỉ sợ hậu hoạn vô cùng."

Ôn Liễu Niên trầm mặc.

"Hiện tại việc cấp bách, là giải quyết sạch sẽ núi Thương Mang trước." Thấy hãn tình tự suy sụp, Chu Đỉnh Thiên cũng không nói gì nữa, "Chuyện còn lại cũng đừng suy nghĩ nữa, trở về nghỉ ngơi sớm chút đi."

Ôn Liễu Niên gật đầu: "Đa tạ nghĩa phụ."

Chu Đỉnh Thiên nhìn hãn một đường rời khỏi thư phòng, ở trong lòng sâu xa thở dài.

Vì sao lại cố tình muốn tìm người như vậy.

Bên trong phòng ngủ, Triệu Việt đang ở bên cạnh bàn lau dao, sau khi thấy hấn tiến vào thì hỏi: "Trò chuyện với Chu lão tiên bối xong rồi?"

"Ừm." Ôn Liễu Niên nói, "Hỏi chút chuyện về Đại Minh Vương, bất quá nghĩa phụ cũng không biết quá nhiều."

"Nhất thời hồi lâu cũng không vội." Triệu Việt đứng lên giúp hấn xoa ấn huyết thái dương, "Cũng đừng sầu mi khổ kiếm nữa."

Ôn Liễu Niên vươn tay ôm thắt lưng hấn: "Nếu người thật sự là hậu nhân Đại Minh Vương, thì phải làm thế nào?"

"Cái gì phải làm thế nào?" Triệu Việt cười cười, "Cho dù hấn thật sự là cha ta, từ lúc chuyện bắt đầu thì chưa từng gặp mặt qua, bây giờ lại không có tin tức, cho dù là gặp mặt, chỉ sợ cũng sẽ không nhận ra."

Ôn Liễu Niên rầu rĩ không nói lời nào.

"Người nói cho Chu lão tiên bối?" Triệu Việt ghé vào lỗ tai hấn hỏi.

"... Ừm." Ôn Liễu Niên ngẩng đầu nhìn hấn, "Trong lòng ta hơi loạn."

"Vậy thì đừng nghĩ nữa." Triệu Việt nói, "Có ta ở đây."

Ôn Liễu Niên nhắm mắt lại, không tự chủ được liền siết chặt cánh tay, ôm hấn càng chặt.

Gió đêm nhẹ nhàng lướt qua, ánh nến trên bàn khẽ lay động nhảy nhót.

Chân trời phồn tinh như nước.

THỔ PHỈ CÔNG LỰC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 88: Tiền Mãn Thương Là Ai???

Sau khi tỉnh dậy thì những chuyện cảm thấy phiền lòng, tựa hồ dễ nghĩ thông suốt hơn rất nhiều. Vốn dĩ trong đầu là một mảnh hỗn loạn, thế nhưng sáng ngày hôm sau, sau khi tỉnh lại, Ôn Liễu Niên quay đầu nhìn người bên cạnh, đột nhiên lại cảm thấy kỳ thật cũng không có gì ghê gớm.

Cho dù thật sự có liên quan đến Vân Đoạn Hồn, vậy thì sao? Nhân sinh cả đời, ai mà có thể hài lòng tất cả mọi chuyện, ít nhất bây giờ người bên cạnh mình có thân bằng hảo hữu, có người yêu, cho dù vứt bỏ hết tất cả dặt tay đến thiên nhai, cũng đủ để tiêu dao khoái hoạt một đời, vậy có gì đáng phải lo lắng ?

Sau khi nghĩ rõ ràng điểm này, Ôn Liễu Niên ghé vào ngực hăn, lười biếng dụi dụi đầu.

Triệu Việt cũng không mở to mắt, chỉ là cười cười ôm người vào trong lòng, xoay người áp tiến vào trong đệm chăn, dùng râu trên cằm cọ cọ hăn.

"Nhột." Ôn Liễu Niên né tránh.

"Ngủ thêm một lúc đi." Triệu Việt vỗ vỗ trên lưng hăn, "Lúc này gần sáng mới ngủ."

"Không ngủ." Ôn Liễu Niên duỗi thẳng lưng, "Chính sự quan trọng hơn."

"Chuyện mật thám Hồ Đầu bang?" Triệu Việt hỏi.

"Ừm." Ôn Liễu Niên ngồi dậy, "Hôm nay nhị đường gia sẽ trở về, ngoại trừ hao phí thời gian trên đường, chúng ta chỉ có ba ngày để chuẩn bị, cần phải làm đến vạn vô nhất thất(*) mới được."

(*) Vạn vô nhất thất: tuyệt đối không có sai sót.

Triệu Việt vừa mới chuẩn bị nói chuyện, môi cũng đã bị ngăn chặn, xúc cảm ẩm ướt mềm mại.

Ôn Liễu Niên nhắm mắt lại, đem toàn bộ nộ hôn 'ngăn ngủi' tối qua đòi trở về, thậm chí còn thêm chút lãi.

Quả thật là một chút cũng không chịu thiệt.

Đúng lúc ám vệ ở bên ngoài đi ngang qua cửa sổ, sau khi quét mắt nhìn qua khe hở, lập tức chặc chặc cảm khái, sáng sớm thì đã nhìn thấy trường hợp ân ân ái ái, đợi lát nữa nhất định có thể ăn thêm ba bát cơm khô.

"Ta còn có chuyện muốn nói với ngươi." Ôn Liễu Niên hai tay đặt ở trên vai hắn.

"Chuyện gì?" Triệu Việt hỏi.

"Vạn nhất võ công quái nhân áo choàng kia rất cao, muốn bắt giữ chỉ sợ không dễ dàng, còn khiến cho Hưởng thống lĩnh chú ý." Ôn Liễu Niên châm chước dùng từ một chút, "Cho nên nếu là tình huống nguy cấp..." Nói được một nửa lại nuốt xuống, thử nhìn hắn.

"Nếu là tình huống nguy cấp, thì giết hắn?" Triệu Việt theo ý tứ của hắn đoán.

Ôn Liễu Niên gật đầu: "Cũng tốt hơn so với bị triều đình bắt được." Nếu là như vậy, thì manh mối về Đại Minh Vương sẽ bị đứt đoạn lần nữa.

Triệu Việt nói: "Ngươi quyết định là được, không cần hỏi ý của ta."

"Nhưng liên quan đến thân thể của người." Ôn Liễu Niên nhắc nhở. Mạnh mỗi vốn dĩ là không nhiều, nếu là tiếp tục bị cắt ngang, muốn biết tình hình thực tế năm đó, chỉ sợ là phải thật sự đến Đông Hải tìm cái người xuất quỷ nhập thần tên Thanh Cầu.

Triệu Việt lắc đầu, vươn tay giúp hắn sửa sang lại vạt áo: "Chuyện đó đối với ta không quan trọng." Đều đã qua nhiều năm như vậy, vẫn đau khổ rối rắm chuyện cũ trước kia, cũng là tăng thêm gánh nặng cho mình, chỉ bằng tiêu sái một chút.

Ôn Liễu Niên nghĩ nghĩ, sau đó cười: "Cũng đúng, không quá trọng yếu."

Hiện tại như vậy cũng đã rất tốt.

Thời điểm trễ một chút, Lục Truy từ núi Thương Mang đi vòng trở về phủ nha, cũng mang đến tình hình chiến đấu mới nhất -- Triều đình diệt trừ phản tặc, tất nhiên sẽ không giống quan phủ lúc trước diệt trừ thổ phi bản khoản tầng tầng như vậy, dù cho đại giới thảm trọng cũng không tiếc, chỉ cầu có thể tốc chiến tốc thắng. Dưới tình hình chiến đấu kịch liệt, nay núi Thương Mang cơ hồ bị phong tỏa tầng tầng, trừ phi đối phương muốn mở một đường máu, bằng không chỉ sợ muốn bay cũng bay không được.

"Sẽ không trốn vào ám đạo trong lòng đất đi?" Ôn Liễu Niên xoa bóp cằm, như vậy sẽ rất khó tìm a.

Hồng giáp lang vèo vèo từ ống tay áo của hắn bò lên trên vai, cũng theo đúng đưa xúc tu.

Chu Đình Thiên thấy thế hít một ngụm khí lạnh, vươn tay liền muốn giúp hắn gạt văng ra, nhưng bị Mộc Thanh Sơn ngăn lại, nhỏ giọng nói: "Chu chương môn không cần lo lắng, quan hệ của Hồng giáp lang cùng đại nhân rất tốt."

Quả nhiên, Ôn Liễu Niên sau khi quét mắt nhìn thấy Hồng giáp Lang, thì tiếp tục nhìn bản đồ trên bàn, một chút cũng không làm loạn.

Chu Đỉnh Thiên càng giật mình hơn, cư nhiên không sợ trùng tử?

Thượng Vân Trạch ở một bên giải thích: "Hồng giáp lang là do đại dương gia dưỡng, tuy rằng kịch độc, bất quá trước nay sẽ không loạn cắn người, càng sẽ không gây thương tổn cho đại nhân."

Chu Đỉnh Thiên tâm tình nhất thời rất phức tạp, trước đây vì muốn chữa cho hẳn hết tật xấu này, chính mình không biết đã phí bao nhiêu tâm lực, nhưng cũng không có tác dụng gì, hiện tại nói không sợ liền không sợ, giống như trùng do Triệu Việt dưỡng thì không phải là trùng?

Hồng giáp lang nằm sấp trên vai Ôn Liễu Niên một hồi, cảm thấy hơi nhàm chán, vì thế lại vèo vèo bò đến hộp nhỏ trong quỳ, cười trên lưng Thanh đầu Cổ Vương nửa ngày, rồi lắc lư bò ra, bắt đầu vui vẻ chạy vòng vòng trong thư phòng.

Cổ Vương hí mắt, tiếp tục ngủ, cảm thấy ngã nghiêng một lần rất thoải mái.

Chu Đỉnh Thiên thối thối râu mép nâng chân lên.

Hồng giáp lang nhanh chóng dừng lại, ngay cả xúc tu đều dựng lên.

"Nghĩa phụ !" Ôn Liễu Niên nhíu mày, "Đừng có dọa nó."

Người trong phòng đều nhìn qua đây.

Chu Đỉnh Thiên ho khan hai tiếng thu hồi chân, uy nghiêm nói: "Cụ thể có kế hoạch gì, nói cho nghĩa phụ nghe một chút."

May mắn không đập xuống ...

Hồng giáp lang lòng còn sợ hãi, quyết đoán vui vẻ chạy ra ngoài.

Người còn lại trong lòng nhất thời không nói được thành lời, ít nhiều gì cũng coi như là lão tiền bối có danh vọng trên giang hồ, cư nhiên đe dọa một con trùng.

Truyền ra ngoài rất mất mặt biết không.

"Nếu triều đình đã vây quanh tầng tầng núi Thương Mang, đối phương trốn không thoát là một chuyện, nhưng chúng ta phải lên vào thế nào đây?" Ôn Liễu Niên hỏi.

"Chuyện này ngược lại là không thành vấn đề." Lục Truy nói, "Có một đội tiên phong là do Tiểu Ngũ tạm thời chỉ huy, đến lúc đó lấy cơ đuổi người đi là được."

Căn cứ kinh nghiệm mật thám vài lần trước, bang chủ Hồ Đầu bang hẳn là trụ ở bên trong mộ huyết dưới đất, bên trong tất nhiên cơ quan tầng tầng, cho nên sau khi mọi người thương nghị, quyết định thừa dịp bóng đêm đến Hồ Đầu bang mai phục trước, chờ đến khi hãn lộ diện lại hành động.

Tuy nói sau nhiều lần thương nghị, kế hoạch nhìn qua đã hoàn toàn ổn thỏa, nhưng tại đêm trước khi xuất phát, Ôn Liễu Niên vẫn như trước tâm thần có chút không yên, thẳng đến sau nửa đêm còn chưa ngủ, vẫn mở mắt nhìn tường.

"Không muốn ngủ?" Triệu Việt từ phía sau ôm lấy hãn.

Ôn Liễu Niên ngược lại là bị giật nảy mình, xoay người nói: "Có phải ta làm ồn đến ngươi không?"

"Ngươi vẫn tỉnh, ta tất nhiên là có thể cảm nhận được." Triệu Việt nắm tay hãn, "Chỉ là nghĩ đại khái qua một lúc thì sẽ ngủ, cho nên cũng không

nói chuyện." Không nghĩ đến đã hơn nửa đêm, người bên cạnh vẫn không an phận.

"Ngủ đi, nghỉ ngơi dưỡng sức, ngày mai còn phải đến núi Thương Mang." Ôn Liễu Niên nhắm mắt lại, "Ta cũng ngủ."

Triệu Việt nói: "Nếu là không mệt, vậy ta bồi người nói chuyện."

"Không nói." Ôn Liễu Niên một hơi cự tuyệt, hơn nửa đêm nói cái gì, mau ngủ đi.

"Vậy muốn hôn một cái không?" Triệu Việt nâng cằm hãnh lên....

Ôn đại nhân gãi gãi mặt, cái này tựa hồ là có thể.

Triệu Việt cười khẽ, cúi đầu dụcận căn cánh môi hãnh.

Ôn Liễu Niên rất phối hợp.

"Không sao đâu." Một lúc lâu sau, Triệu Việt ghé vào lỗ tai hãnh nói, "Đừng lo lắng."

"Ừm." Ôn Liễu Niên đem mặt chôn ở trước ngực hãnh, "Nhất định phải cẩn thận."

Triệu Việt nắm chặt cánh tay, chặt chẽ khóa người vào trong lòng.

Hoàng hôn ngày hôm sau, mọi người từ phủ nha xuất phát, một đường đến núi Thương Mang.

Trong thư phòng phủ nha ánh nến lay động, lúc nửa đêm, Thượng Vân Trạch tự mình tới cửa đòi người.

Mộc Thanh Sơn đang buồn ngủ mông lung, ngồi ở bên cạnh Ôn Liễu Niên thu thập hồ sơ.

Thượng bảo chủ căn rằng: "Ôn đại nhân."

Ôn Liễu Niên vô tội nhìn hăn: "A?"

Thượng bảo chủ nói: "Đã khuya rồi."

"Là ta muốn ở lại." Mộc Thanh Sơn dụi dụi mắt giải thích, lại ngáp một cái.

"Cư nhiên đã đến giờ Tý?" Ôn Liễu Niên cuối cùng hồi thần, "Sao sư gia cũng không nói một tiếng, mau trở về nghỉ ngơi chút đi."

Mộc Thanh Sơn than thở: "Ta không muốn trở về."

"Cái gì?" Thượng Vân Trạch ngồi ở trước mặt hăn.

Mộc Thanh Sơn nháy mắt đứng lên: "Ta ta ta đêm nay ta muốn ngủ với đại nhân !"

Ôn Liễu Niên nghe vậy giật mình: "Sao đột nhiên sư gia lại có loại suy nghĩ này?"

Mộc Thanh Sơn khẩn trương nhìn Thượng Vân Trạch, sợ sẽ bị khiêng đi.

Ôn Liễu Niên nhìn ra manh mối: "Chẳng lẽ là cãi nhau?"

Mộc Thanh Sơn nói lung tung: "Ừm."

Thượng Vân Trạch quả thực bị hăn làm tức đến muốn cười, chính mình ngay cả một câu nặng lời cũng không nỡ nói, còn cãi nhau?

"Ta muốn ngủ ở phủ nha." Mộc Thanh Sơn kiên trì.

"Là muốn nghỉ ngơi ở phủ nha, nhưng ám vệ cũng đã đến núi Thương Mang hết rồi, Tả hộ pháp lại đang mang thai, cũng không thể để nàng chiếu cố đại nhân an toàn." Thượng Vân Trạch nói, "Đừng quậy nữa."

Mộc Thanh Sơn nhìn về phía Ôn Liễu Niên xin giúp đỡ.

"Khụ khụ." Ôn đại nhân đặng hăng cổ họng, uy nghiêm nói, "Thượng bảo chủ, không bằng đêm nay để cho -- "

Lời còn chưa nói xong, Thượng Vân Trạch đã lập tức một tay ôm lấy Mộc Thanh Sơn, phóng nhanh ra khỏi thư phòng.

"Thả ta xuống !" Mộc Thanh Sơn bi phẫn.

Thượng bảo chủ nghe như không nghe.

Ôn Liễu Niên đuổi cổ nhìn ra ngoài, sau đó tùy tay lấy trái lê ở một bên qua cần một cái, không phải nói muốn chiếu cố ta chu toàn sao, sao nói đi là đi.

Nghĩ đến trạng huống trong núi, cũng không ngủ được, vì thế sau khi ăn xong một trái lê, Ôn Liễu Niên lại ngồi trở về bàn, tìm ra đồng sách cũ mượn từ chỗ Vương lão tiên sinh lúc trước, cẩn thận đọc từng quyển từng quyển.

Bên trong phòng ngủ, Thượng Vân Trạch nhắc tay cam đoan mấy lần chính mình nửa đêm sẽ không sờ loạn nữa, cũng sẽ không tùy tiện cởi y phục, Mộc Thanh Sơn cuối cùng cũng nguyện ý tiến vào ổ chăn, chỉ để lại một bàn tay khuôn mặt nhỏ nhắn ở bên ngoài, khẩn trương nhìn hẩn.

Thượng Vân Trạch lòng tràn ngập bất đắc dĩ, đưa tay nhéo nhéo mũi hẩn: "Tương lai còn phải thành thân, nếu cứ như vậy thì phải làm sao."

"Sau khi thành thân lại nói." Thanh âm Mộc Thanh Sơn rất nhỏ.

"Sau khi thành thân thì nguyện ý cho ta chạm?" Thượng Vân Trạch ôm hẩn vào lòng.

Mộc Thanh Sơn hỏi: "Sau khi thành thân cũng có thể không chạm sao?"

"Không được !" Thượng Vân Trạch sắc mặt tối sầm.

Mộc Thanh Sơn co rụt cổ, không được a.

"Sợ đau?" Thượng Vân Trạch ghé vào lỗ tai hắn hỏi.

Mộc Thanh Sơn mặt đỏ đến tận mang tai, nhắm mắt lại giả chết.

Thượng Vân Trạch vừa tức vừa buồn cười, vươn tay giúp hắn vuốt lại tóc: "Chỉ biết khi dễ ta."

Mộc Thanh Sơn thầm nghĩ, rõ ràng chính là người đang khi dễ ta !

"Được rồi, không nói chuyện này nữa." Thượng Vân Trạch vỗ vỗ lưng hắn, "Hỏi người một chuyện."

"Chuyện gì?" Mộc Thanh Sơn ngẩng đầu.

"Gần đây thấy người không đi mua sách, thì cũng là chạy đến thiện đường, còn không cho ta đi theo, rốt cục là muốn làm gì?" Thượng Vân Trạch hỏi.

"Không có gì a..." Mộc Thanh Sơn ánh mắt liếc loạn.

Thượng Vân Trạch khẽ nhíu mày.

"Thật sự không có gì." Mộc Thanh Sơn thanh âm rất nhỏ, qua một lúc mới nói, "Đại nhân kêu ta viết một quyển thành Thương Mang chí, ghi lại tất cả các chuyện trong thành trong vòng một trăm năm trở lại đây, lão nhân trong thiện đường biết rất nhiều, tán gẫu càng nhiều thì càng biết nhiều cổ sự."

"Chỉ như vậy." Thượng Vân Trạch buồn cười, "Còn tưởng là chuyện khó lường gì đó, có cái gì mà không muốn cho ta biết?"

"Đại nhân nói nếu là có thể viết xong, cấp trên sẽ trả không ít thù lao." Mộc Thanh Sơn nhấn mạnh.

"Bản sao thành chí có rất nhiều, huống hồ người lại không thiếu tiền." Thượng Vân Trạch xoa bóp lỗ tai hần, khi nào thì bắt đầu trở nên tham tiền như thế?

"Thành thân phải cần rất nhiều tiền." Mộc Thanh Sơn than thở.

Tuy rằng thanh âm rất nhỏ, bất quá Thượng Vân Trạch vẫn là nghe rất rõ ràng, vì thế càng thêm dở khóc dở cười, "Bộ ta thiếu tiền thành thân sao?"

"Ta cũng phải hạ sính !" Mộc Thanh Sơn hiếm khi cứng rắn một lần.

"Người nói cái gì?" Thượng Vân Trạch cảm thấy chính mình xuất hiện huyền nghe.

"Ta nói ta cũng phải hạ sính." Mộc Thanh Sơn lại co rụt, đưa lưng dựa sát vào góc tường, nhấn mạnh nói: "Thành thân là chuyện của hai người."

Thượng Vân Trạch ôm hần kéo vào trong lòng, ba phần muốn cười ba phần vô lực, còn có bốn phần cảm động không biết lý do : "Tiểu ngọc tử, đó gọi là đồ cưới."

"Ta nói chuyện với đại ca rồi." Mộc Thanh Sơn nói.

Thượng Vân Trạch tiếp tục bị kinh ngạc lần nữa: "Nói chuyện của chúng ta?"

"Ừm." Mộc Thanh Sơn rầu rĩ nói, "Ban đầu đại ca còn muốn đánh ta."

"Sao lại tự mình chạy đi nói, đã nói việc này để ta làm." Thượng Vân Trạch nhú mày, "Sau đó thì sao? Đừng nói là bị đánh thật đi?"

"Không có, bị đại tẩu ngăn cản." Mộc Thanh Sơn nói, "Lúc đầu đại ca rất tức giận, bất quá đợi đến sau khi dùng xong cơm chiều cũng đã tốt hơn nhiều, trước khi ta ra khỏi cửa đại tẩu nói sẽ giúp ta khuyên, qua một thời gian đại ca nguôi giận thì chúng ta lại trở về."

"Vì sao không đợi ta đi cùng?" Thượng Vân Trạch hỏi.

"Ta biết tính tình đại ca, nhất định sẽ nổi giận." Mộc Thanh Sơn nói, "Bất quá chờ hãn phát hỏa xong là được, lần tới chúng ta lại về nhà."

"Biết là hãn sẽ nổi giận, cho nên mới -- "

"Ta không muốn để đại ca mắng người." Mộc Thanh Sơn cắt ngang lời hãn.

"Cho nên tự mình trở về nghe mắng?" Thượng Vân Trạch nhìn hãn, "Nếu thật sự là bị đánh, không sợ ta đau lòng sao?"

"Lại không bị đánh thật." Mộc Thanh Sơn co người ở trong lòng hãn, "Bây giờ thì không sao rồi."

Thượng Vân Trạch ôm thân hình gầy gò vào trong lòng, quả thực không biết tâm tình lúc này là loại nào. Từ nhỏ đến lớn hãn vẫn tự cho mình là kẻ mạnh, nhưng vẫn không nghĩ tới tương lai sẽ có một tiểu thư sinh, không chỉ vụng trộm thay mình đi nghe mắng, còn muốn cố gắng viết sách kiếm tiền đặt sính lễ.

Thật sự là... Hốc mắt Thượng Vân Trạch hơi nóng lên, cũng không nói được thành lời, vì thế hung hăng ôm hôn hãn một cái.

"Không được hôn loạn !" Mộc Thanh Sơn kháng nghị.

"Bao lâu ta cũng chờ." Thượng Vân Trạch thanh âm khàn khàn, "Chờ cả đời ta cũng nguyện ý."

Mộc Thanh Sơn dùng sức đẩy hẳn ra, lăn đến góc tường, sau đó mặt đỏ tai hồng suy ngẫm, kỳ thật cũng không cần chờ cả đời lâu như vậy.

Thượng Vân Trạch tựa vào đầu giường, hai mắt trong bóng đêm cơ hồ muốn phát sáng.

Nếu như bị người trong giang hồ biết, bảo chủ Đăng Vân bảo chỉ là vì có người muốn hạ sát với hẳn, thì cao hứng đến hơn nửa đêm cũng không ngủ được, dự tính sẽ hết hồn một mảnh.

Cảm thấy bộ dáng có chỗ nào không quá đúng a...Mà ở trong núi Thương Mang, không khí hiển nhiên là khẩn trương hơn rất nhiều. Sắc trời tối đen nhìn không rõ phía trước, mọi người mai phục ở các góc trong Hồ Đầu bang, đều đang ngưng thần lưu ý động tĩnh xung quanh, ước hẹn lẫn nhau lấy đạn tin hiệu liên lạc, một khi phát hiện tung tích người áo choàng, thì lập tức liên thủ chế phục, trước khi Hưởng Liệt đuổi tới thì đem người rời khỏi núi.

"Đừng nói là chạy rồi đi?" Âm vệ có chút lo lắng, dù sao cũng là địa bàn đối phương, cho dù triều đình phòng thủ nghiêm mật, cũng có khả năng là còn tồn tại lỗ hổng.

"Hẳn là còn ở trong bang." Triệu Việt nói, "Bằng không ngoài núi đè nặng mấy vạn đại quân triều đình, nếu bang chủ chạy mất, đệ tử bên dưới hẳn là sẽ đại loạn mới đúng, tuyệt đối sẽ không an tĩnh như thế."

Ngược lại cũng đúng. Âm vệ gật đầu, từ trong túi lấy ra một cái đậu tằm ném vào miệng.

Lục Truy khẽ nhú mày.

Âm vệ lập tức nói: "Nhị đương gia yên tâm, cam đoan sẽ không phát ra tiếng động, chúng ta đều đã khổ công luyện qua."

Lục Truy: ...

Trong thiên hạ, sợ là chỉ có người Truy Ảnh cung mới sẽ khổ công luyện thứ này.

Đợi cho đến khi ăn hết một bao đậu tằm, sắc trời cũng dần dần sáng lên, trong sơn trại bắt đầu trở nên ồn ào, Trương Sinh Thụy cũng từ xa bước tới, "Bang chủ đâu?"

"Còn chưa ra." Đệ tử canh giữ ở lối vào mộ huyết trả lời.

Trương Sinh Thụy nhìn qua có chút sốt ruột, lại không dám xông vào, chỉ có thể chờ ở tại chỗ, đi tới đi lui vẻ mặt tràn ngập lo âu.

"Không phải nói quan hệ không phải là ít sao?" Âm vệ nói, "Sao ngay cả cửa cũng không vào được."

"Đại khái là sợ bị ám sát." Lục Truy nói, "Đều là người đại gian đại ác, trong lòng lúc nào cũng không yên, luôn sợ sẽ có người trả thù." Mới có thể đem phòng ngủ cũng coi như là nhà giam.

"Không ổn !" Một đệ tử vội vã chạy tới.

"Xảy ra chuyện gì?" Trương Sinh Thụy hỏi.

"Sở quân sắp tấn công vào tới rồi !" Sắc mặt đệ tử trắng bệch.

Trương Sinh Thụy cũng là tâm loạn như ma -- Cứ kéo dài như vậy, trong lòng hẳn cũng đã sớm có ý muốn lui, chung quy lúc trước chỉ là muốn hưởng vinh hoa phú quý, mới có thể lưu ở trong núi làm việc, còn tưởng nhiều nhất chỉ là tà giáo, cũng không để ý gì nhiều. Nhưng dù thế nào đi chăng nữa cũng không muốn đối nghịch với Hoàng Thượng, vậy còn có thể giữ mạng sao ?

Đáy mắt xẹt qua một tia buông lỏng, chỉ là không đợi hẳn nghĩ rõ ràng, cửa mộ huyết cũng đã âm âm mở ra.

"Bang chủ." Đệ tử thủ vệ đồng loạt hành lễ.

Trương Sinh Thụy đột nhiên cũng hồi thần, ôm quyền khom lưng nói: "Bang chủ."

"Ngoài núi sao rồi?" Nam tử áo choàng hỏi.

"Vừa nhận được tin tức, triều đình vừa khởi xướng một đợt tấn công mới." Trương Sinh Thụy nói, "Người của chúng ta ứng đối có hơi đuối sức."

"Lại chờ thêm ba ngày." Nam tử áo choàng nói, "Đợi đến khi đám cổ độc này luyện thành, thì cũng là ngày chết của đối phương."

"Bang chủ." Tiểu lâu la tới báo tin lúc trước nơm nớp lo sợ nói, "Ba ngày e là hơi..."

"Ngay cả ba ngày cũng không kiên trì được?" Nam tử áo choàng giận dữ.

"Bang chủ tha mạng a." Đầu gối người nọ như nhũn ra quỳ trên mặt đất, "Lúc này triều đình giống như là muốn đòi mạng, người lại đông, đã qọọ đến ngã rẽ hoàng hoa, e là rất nhanh thì sẽ đánh đến đây."

Giống như là để xác minh lời hắn nói, phía xa đột nhiên truyền đến một tiếng nổ vang trời, hiển nhiên là kíp nổ bị châm ngòi.

Đệ tử ở đó lập tức trong lòng có chút hoảng sợ. Thời cơ hiếm thấy, Triệu Việt cùng Lục Truy liếc mắt nhìn nhau, sau đó liền thả người nhảy ra chém giết.

Nam tử áo choàng bay vút về phía sau, cuồn phong thổi qua lay động ống tay áo rộng rãi, cánh tay nhìn qua giống như xương trắng lạnh lạnh.

Ám vệ trong lòng run rẩy, má ơi !!! rốt cục đây là thứ gì a, một bộ xương người?!

"Người đâu ! Bảo hộ giáo chủ !" Trương Sinh Thụy lớn tiếng ra lệnh.

Đệ tử còn lại lúc này mới hồi thần, lập tức giơ đao giết qua, nhưng giữa đường lại bị cản trở, cũng không biết là từ đâu nháy ra một đám người bịt mặt, còn chưa thấy rõ rốt cục là thế nào, thì đã bị đánh nằm bẹp trên đất.

"Triệu Việt." Tuy rằng che mặt, nhưng bởi vì Tế Nguyệt đao thật sự rõ ràng, thanh âm nam tử áo choàng giống như đến từ địa ngục, cười lạnh nói, "Quả thật giống y như đúc phụ thân người, âm hồn không tan."

Triệu Việt từ trên không chém xuống một đao, hai mắt dường như muốn rỉ máu.

Trương Sinh Thụy trong lòng biết không ổn xoay người chạy đi, nhưng bị ám vệ đánh một chưởng choáng váng, trối lại sau đó treo lên cây -- Dù sao cũng coi như là phụ tá đặc lực, nói không chừng còn biết chút gì đó, vẫn là phải mang theo về mới ổn thỏa !

Đệ tử Hồ Đầu bang còn lại nghe được động tĩnh, vốn dĩ còn muốn chạy tới hỗ trợ. Kết quả liền thấy Trương Sinh Thụy đã bị bắt giữ, một đám người nằm lê lết xung quanh khóc lóc kêu cha gọi mẹ, một đám người đang vây công bang chủ, bên cạnh còn có người bịt mặt đang xem náo nhiệt, tức thì chân như nhũn ra, xoay người chạy trốn so với ai cũng đều nhanh hơn -- Vốn dĩ đại quân triều đình mỗi ngày ở bên ngoài ném pháo nổ, cũng đã hoảng sợ, hiện tại nhìn tư thế này, vẫn là sớm đầu hàng một chút thì tốt hơn !

Nam tử áo choàng võ công không tính cao, nhưng tốc độ lại rất nhanh, cơ hồ giống như Quỷ Ảnh, bỗng nhiên liền sẽ biến mất không thấy tung tích. Lục Truy nghiêng người tránh thoát kiếm phong của hắn, trong lòng

đột nhiên nhớ đến vài năm trước khi bản thân còn tạm cư ở Đông Hải, thì có nghe đồn qua 'Hắc y Quỷ Ảnh'.

"Ly Giao !" Lục Truy lớn tiếng gọi.

Nam tử áo choàng thân hình dừng một lát, sau đó chiêu thức càng phát ra ngoan độc.

"Người biết hẳn?" Âm vệ giật mình.

Lục Truy không kịp nhiều lời, thả người một kiếm xuyên qua.

Lòng hiếu kỳ không chiếm được thỏa mãn, vật biểu tượng rất sốt ruột, đánh nhau cũng càng mạnh bạo hơn.

Tốc độ né tránh có nhanh đi chẳng nữa, cũng đánh không lại đối thủ người đông, đừng nói chi còn có Chu Đỉnh Thiên -- Tuy rằng thường xuyên bị nhi tử làm tức đến choáng váng, nhưng tốt xấu gì cũng là cao thủ danh chấn giang hồ. Nam tử áo choàng vừa đánh vừa lui, cuối cùng phất tay lên, xoay người muốn chạy trốn.

Cổ trùng ùn ùn bay tới bao phủ, âm vệ từ trong ngực lấy ra một cái bao bố, vẩy thuốc bột bên trong qua. Nói đùa, đây chính là dược của Tả hộ pháp nhà ta ! Ngay cả Tiểu Ngũ cũng có thể ngã quy, thì đừng nói chi là con trùng !

Độc trùng rào rào rơi xuống đất, Chu Đỉnh Thiên nhấc chân đá lên một tảng đá, âm âm nện trúng lưng nam tử áo choàng, đánh hẳn rớt từ trên không trung xuống.

Âm vệ đồng loạt nhảy lên áp chế hẳn, đương nhiên không quên đeo găng tay kim ti. Vạn nhất trên người có cổ độc thì sao, tay chúng ta còn phải lưu trữ viết tiểu thoại bản kiếm tiền -- Cung chủ không chịu tặng tiền tiêu vật

hàng tháng, thì đành phải tự kiếm đường mưu sinh, gánh nặng sinh hoạt thường xuyên bị đè nặng lên đầu, góc dậy không nổi.

Phi thường xót xa.

Lục Truy bước lên phía trước, gỡ mặt nạ hẳn xuống.

Dù sao tất cả mọi người ở đây đều đã trải qua sóng to gió lớn, trong lòng cũng là hơi kinh ngạc, dưới lớp mặt nạ là gương mặt xanh xao trắng bệch, hốc mắt hõm sâu khuôn mặt tiêu tụy, giống như là dán một lớp da người lên trên bộ xương trắng. Bởi vì nội lực hỗn loạn bị tảng đá đánh trúng, cho nên khóe miệng chảy ra chút máu tươi, hai mắt trắng dã hấp hối, càng nhìn càng đáng sợ.

"Nhị đương gia thật sự biết hẳn sao?" Âm vệ tiếp tục hỏi lần nữa.

Lục Truy lắc đầu: "Ta chỉ biết hẳn là thủ hạ của Đại Minh Vương, tên là Ly Giao, mọi người gọi hẳn là 'Hắc y Quỷ Ảnh' .

"Bên ngoài đã có thể mơ hồ nghe được tiếng kèn Sở quân, cũng không kịp tiếp tục kéo dài, vì thế mọi người quyết định rất nhanh, mang nam tử áo choàng cùng Trương Sinh Thụy rời đi trước. Trước khi đi âm vệ hăng cổ họng, sau đó ngửa mặt lên trời khóc rống: "Dương huynh, tiêu đệ Tiên Mãn Thương hôm nay cuối cùng đã giúp huynh báo thù đoạt thể, nếu huynh trên trời có linh thiên, thì nhắm mắt ngủ yên đi !"

Thanh âm phi thường lớn, có thể so với hát tuồng, thậm chí có âm vọng lại.

Chu Đình Thiên đồng tình vỗ vỗ bả vai Triệu Ngũ: "Ngày khác cùng nhau uống chén rượu đi, người quả nhiên là sống rất không dễ dàng."

Nếu đổi lại là chính mình, chỉ sợ tuổi thọ cũng phải giảm ba năm.

Không có bang chủ tọa trấn, Hồ Đầu bang chốc lát liền chia thành năm bè bảy mảng, Hường Liệt mang theo đại quân giống như thủy triều dũng mãnh tràn vào sơn trại, nhưng chỉ nhìn thấy một mảnh tàn cục sau trận chiến, vì thế trong lòng cả kinh, tiến lên tùy tay kéo một tên tiểu lâu la bị thương: "Xảy ra chuyện gì?"

Lâu la run cầm cập, trợn trắng mắt hôn mê bất tỉnh một phen.

Hường Liệt đem hãn đế ở một bên, lại liên tiếp hỏi ba người, mới miễn cưỡng biết rõ ràng xảy ra chuyện gì.

"Tiền Mãn Thương?" Hường Liệt nhíu mày.

"Đúng đúng đúng vậy a, Tiền Mãn Thương." Lời lâu la nói cũng không lưu loát, "Võ công vô cùng cao, nói là bang chủ đoạt phu nhân hãn."

"Không phải phu nhân hãn !" Người khác vì muốn lập công, lớn tiếng phản bác nói, "Là phu nhân hảo huynh đệ hãn !"

"Họ Dương !" Lại có người nhớ ra một chi tiết.

Người còn lại mồm năm miệng mười, đều muốn tranh giành cơ hội sống sót. Trong lòng Hường Liệt rối bời, một bên phân phó người ở trong sơn trại thu thập chiến cứ, một bên tự mình dẫn quân đuổi theo, muốn nhìn xem có thể ngăn chặn hay không.

Vốn dĩ nghĩ rằng đã là trận chiến cuối cùng, ai ngờ được cư nhiên còn có thể phát sinh ra loại chi tiết này?

Trong phủ nha, Ôn Liễu Niên vẫn như trước ở thư phòng xử lý công sự, Mộc Thanh Sơn ở bên cạnh nói: "Đại nhân vẫn là trở về ngủ một lúc đi, mắt cũng thâm quầng rồi kìa."

Ôn Liễu Niên lắc đầu: "Không mệt."

"Không mệt cũng phải ngủ." Mộc Thanh Sơn kiên trì.

Nhưng Ôn Liễu Niên so với hẳn càng kiên trì hơn.

Mộc Thanh Sơn đành phải để cho phòng bếp nấu hai bát mì đưa qua, cũng có thể tạm lót dạ -- Giữa trưa cũng không thấy đại nhân ăn cơm.

Ôn Liễu Niên lúc này ngược lại là không từ chối, cầm đũa cúi đầu ăn, sau khi ăn được nửa bát vào bụng thì ngẩng đầu, Mộc Thanh Sơn còn đang nghiêm túc lựa hành ra ngoài, vẻ mặt rất nghiêm túc.

"Đại nhân !" Nha dịch ở cửa vào nói, "Người Thượng phủ tới mời đại nhân qua, nói là có lá trà ngon."

Vừa dứt lời, Ôn Liễu Niên liền vọt qua.

Nha dịch bị giật nảy mình, đại nhân cứ nhiên còn có thời điểm đi đường nhanh như vậy.

Mộc Thanh Sơn cũng chạy theo ra ngoài, lưu lại hai bát mì ở thư phòng, một bát sạch sẽ chỉ còn canh, bát còn lại thì phía trên đều là mì, bên cạnh là một đồng hành ngay ngắn chỉnh tề

....

Kén ăn quả thật là khiến cho người ta đau đầu.

"Sao rồi sao rồi." Ôn Liễu Niên một đường chạy vào phủ.

"Hấp ta hấp tấp, còn ra thể thống gì nữa!" Chu Đỉnh Thiên nhíu mày.

"Bắt được người không?" Ôn Liễu Niên hỏi.

"Không có, chạy rồi." Chu Đỉnh Thiên uống trà.

"Nghĩa phụ cứ nhiên để cho hắn chạy?" Ôn Liễu Niên trợn trừng mắt.

"Nhóc con, ăn nói với nghĩa phụ kiểu đó hả, là ta để cho hấn chạy đó, vậy thì sao?!" Chu Đỉnh Thiên thối râu.

"Trở về con liền méc can nường, nói với nàng là vòng tay gia truyền kia là do nghĩa phụ làm bể, không phải con !" Ôn Liễu Niên so với hấn càng hung.

Chu Mộ Bạch nghe vậy khóe miệng giật giật nhìn phụ thân mình, cứ nhiên có loại sự tình này, quá mất mặt rồi biết không, tìm tiểu ngốc tử năm tuổi gánh tội thay.

Chu Đỉnh Thiên bị hấn làm nghẹn đến tức ngực.

Triệu Việt dở khóc dở cười bước lên: "Chu Tiên bối chọc người thôi, bắt được người rồi, đang ở trong ám thất sau viện Thượng phủ."

"Thật sao?" Ôn Liễu Niên thở phào một hơi.

Chu Đỉnh Thiên trừng hấn.

"Nghĩa phụ..." Ôn Liễu Niên ánh mắt vô tội.

"Gọi một tiếng nghĩa phụ là xong?!" Chu Đỉnh Thiên đen mặt.

Ôn Liễu Niên ngồi xổm xuống xoa bóp chân cho hấn, ánh mắt cong thành hình bán nguyệt.

Chu Đỉnh Thiên vỗ đầu hấn: "Đi thôi, người ở phía sau, xem người làm sao thắm."

"Đa tạ nghĩa phụ." Ôn Liễu Niên nghiêm túc nắm tay hấn, "Về sau lại có chuyện gì cần con gánh tội thay, cứ việc tìm con là được !" Mặc kệ là làm bể vòng tay hay là đốt nhà, hết thầy đều không thành vấn đề.

Thật sự là phi thường có tình nghĩa phụ tử.

Thông đạo ám thất hơi trơn trượt, Ôn Liễu Niên đi rất cẩn thận, Triệu Việt đơn giản ôm hẳn vào trong lòng, một đường mang theo đi xuống.

Liên lụy đến thân thể Triệu Việt, người còn lại cũng không đi theo, chỉ có Chu Đình Thiên cùng Lục Truy là đi theo.

"Có chút mùi mốc." Triệu Việt nói, "Bất quá không có trở ngại gì, đã thông gió một đêm."

Bốn phía cây đuốc rất nhiều, bởi vậy rất là sáng sủa. Nam tử áo choàng sau khi ném qua dực của Hoa Đường, đã tỉnh lại, đang bị xích sắt trói ở trên cột đá

Tuy rằng lúc trước đã được nhắc nhở qua, bất quá nhìn thấy gương mặt nửa người nửa quỷ kia, Ôn Liễu Niên vẫn là nhú mày, cảm thấy cơm chiều đại khái là không cần ăn nữa.

Luyện công thì đem bản thân luyện thành như vậy, rốt cục là có ý đồ gì a...

Tiểu Vũ: Tiền Mãn Thương nghĩa là kho tiền đồ sộ. Mấy anh ám vệ chắc bị áp lực phí sinh hoạt quá rồi cho nên mới đặt tên như vậy :))

THỔ PHỈ CÔNG LỢC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 89: Lừa Gạt Mới Có Thể Biết Được Kết Quả!!!

Bởi vì bị thương rất nghiêm trọng, cho nên ngũ quan thoạt nhìn càng dữ tợn hơn, Chu Đỉnh Thiên bắt đầu suy xét, có nên tìm mảnh vải che mặt người này đi hay không, để tránh dọa đến con nuôi bảo bối nhà mình.

Ôn Liễu Niên ngược lại là không quan tâm, còn cố ý để sát vào nhìn nhìn.

Chu Đỉnh Thiên: ...

Sao lá gan lại càng lúc càng lớn.

"Quả nhiên là người." Nửa buổi sau, Ôn Liễu Niên xoa bóp cằm, vẻ mặt như có chút suy nghĩ.

Một lời vừa nói ra, người còn lại ban đầu còn có chút buồn bực, nhưng về sau rất nhanh hiểu kịp dụng ý của hắn -- Tám phần là đang nói lời khách sáo để lừa gạt.

Đối phương quả nhiên nhắc mí mắt lên, dùng ánh mắt đục ngầu quét nhìn hắn.

"Bộ dạng giống như gặp quỷ này, e là ngay cả Vân Đoạn Hồn năm đó một phần vạn cũng không bì kịp." Ôn Liễu Niên nói, "Cũng là xứng đáng chờ ở trong núi Thương Mang, đập lên cà kheo khoác mảnh vải đen, giả thần giả quỷ lừa gạt người trong núi."

"Người câm miệng !" Thanh âm đối phương khàn khàn, hai mắt trừng lớn tựa hồ muốn nhảy ra khỏi hốc mắt, "Vân Đoạn Hồn, một đám người các người chỉ biết Vân Đoạn Hồn ! Hắn ở đâu, ở đâu?!"

Mọi người trong phòng lập tức trầm mặc, một chiêu này thật sự đúng là lần nào cũng trúng...

"Hắn ở đâu, thì có liên quan gì đến người?" Ôn Liễu Niên nhướng nhướng chân mày, "Chỉ là một tên tù nhân, còn thật sự nghĩ mình có tư cách ra điều kiện."

"Ta biết là hắn nhất định chưa chết !" Đối phương rít gào, lại quay đầu nhìn về phía Triệu Việt, "Nếu sớm biết người chính là con hắn, lúc trước khi còn ở núi Thương Mang, ta đã làm thịt người !"

Lời vừa nói ra khỏi miệng, bốn người còn lại cũng là có chút kinh hãi. Lúc trước tuy nói cũng có dự cảm, nhưng chung quy phần lớn cũng chỉ là suy đoán, hiện tại xem ra, thật sự có kì sự?

"Đáng tiếc người biết rõ đã quá muộn." Triệu Việt cũng không có quá nhiều phản ứng, ngữ khí lạnh nhạt nói, "Lúc trước Mục gia trang may mắn không thể đụng được ta, nay người cũng không đụng được."

"Phi, hai tên phế vật kia !" Nói, gương mặt xấu xí lại dữ tợn hơn vài phần, "Còn tưởng Thanh Cầu tinh mắt, không nghĩ tới thủ hạ dưới tay cư nhiên yếu đuối vô dụng như thế, bản thân không chỉ tang mệnh, còn liên lụy ta tổn thất hơn mười con chim báo tang !"

"Thanh Cầu mắt kém, nhưng tốt xấu gì người ta cũng có tòa đảo ở Đông Hải, hành tung bất định xuất quỷ nhập thần, cũng là giống Giáo phái. Trái lại, người ngược lại là cả ngày trốn trong nấm mồ ở núi hoang, còn đem bộ dáng của mình biến thành nửa người nửa quỷ, rốt cục thì có gì tư cách gì mà nói người khác là phế vật." Ôn Liễu Niên lắc đầu, sắc bén đưa ra kết

luận, "Tóm lại bất luận là Vân Đoạn Hồn hay là Thanh Cầu, cũng mạnh hơn người."

Lục Truy thầm nghĩ, quả thật là người đọc sách a, quả nhiên đánh đá... Tương lai sau khi thành thân, nếu là cặp tình nhân này giận đối, đoán chừng đại đương gia chỉ có thể tức ngực sống qua ngày.

"Người gặp Thanh Cầu rồi?!" Đối phương trừng to mắt.

"Có liên quan gì đến người không?" Ôn Liễu Niên bình tĩnh hỏi lại.

"Người rốt cục là người của ai, hoàng đế, Vân Đoạn Hồn, hay là Thanh Cầu?!" Đối phương dĩ nhiên bị hấn làm rối đến bắt đầu hỗn loạn. Theo đạo lý mệnh quan triều đình hấn là người của Sở Uyên, nhưng bên cạnh hấn lại là Triệu Việt, là nhi tử Vân Đoạn Hồn, hơn nữa hiện tại nghe qua tựa hồ còn có qua lại với Thanh Cầu, ba tầng thân phận cộng lại, không khỏi cũng quá quý dị đi.

Ôn Liễu Niên vẫn như trước nói: "Liên quan gì đến người."

"Người rốt cục muốn làm gì?" Nam tử áo choàng cảnh giác hỏi.

Ôn Liễu Niên chậm rãi nói: "Ly Giao a..."

"Ly Giao đã sớm chết ! Ta không phải là hấn !" Nam tử áo choàng càng lộ ra nóng nảy, "Vân Đoạn Hồn liên thủ với Thanh Cầu, phải chăng là? Bọn họ cùng nhau bày mưu hãm hại ta !"

Ôn Liễu Niên nói: "Người ngược lại là rất thông minh."

Xích sắt bị lôi kéo đến cơ hồ biến hình, hiển nhiên đối phương đã phần nộ đến cực điểm, Ôn Liễu Niên yên lặng lùi về phía sau một bước -- Cho dù tránh không được, bị nước bọt phun trúng cũng không tốt, rất buồn nôn.

Chu Đỉnh Thiên lúc này ngược lại là cảm khái ngàn vạn lần, lúc trước khi nhóc con này nhậm chức, người trong nhà là dù có thế nào cũng không an tâm, đều cảm thấy là từ nhỏ đến lớn đã quen được nuông chiều, đi ra ngoài tám phần sẽ bị người khác khi dễ. Kết quả hiện tại xem cách thẩm án này, lo lắng lúc trước hẳn là vô ích, dự tính đều là hẳn khi dễ người khác, một khi dùng đầu óc, người bình thường thật sự là rất khó mà theo kịp. Những lý do thoái thác vừa rồi nhìn qua cũng là có lý, nhưng cũng là có thể lý giải ra hai loại hoặc là càng nhiều ý tứ, nếu trong lòng có quý, tám phần sẽ không tự giác tự động chui vào bẫy của hẳn.

Lục Truy gặp lại quạt trong tay, quả nhiên là Ly Giao...

"Vân Đoạn Hồn chưa chết, bọn họ hiện tại đang ở đâu?" Thanh âm Ly Giao khàn khàn.

"Ta không biết." Ôn Liễu Niên dứt khoát lưu loát lắc đầu.

"Người không biết?" Nam tử áo choàng bật cười ha hả, "Người cảm thấy ta sẽ tin sao?"

Lục Truy trong lòng âm thầm đồng tình, cảnh giới lừa gạt cao nhất, chỉ sợ sẽ là người nói thật, đối phương còn nhất định không chịu tin.

"Bất quá người có phải thật sự là nhi tử của Vân Đoạn Hồn hay không, hiện tại cũng nói không rõ." Thấy Ôn Liễu Niên tựa hồ không tính toán nói chuyện, Ly Giao lại nhìn về phía Triệu Việt, cay nghiệt âm trầm nói, "Chung quy lúc trước nương người lẳng lơ như vậy, gặp một người thì ngủ với một người, chỉ e là từ Thiên Tử cho đến quần thần trong triều đều đã mây mưa qua một lượt hết rồi, một đôi tay ngọc ngàn người chăm, nói không chính xác là khi nào thì có người, a a a ha ha..."

Tiếng cười tựa như vang vọng từ địa phủ, trên tay Triệu Việt nổi đầy gân xanh, đáy mắt chợt lóe một tia sát khí.

"Thế nào, tức giận sao?" Ly Giao nói tiếp, "Vân Đoạn Hồn có từng nói với người, yêu nương người không? Năm đó từ hai bên bờ sông Tần Hoài trải dài cho đến trên dưới Vương Thành, ai mà không nghe qua tên Bạch Hà trong Bách Hoa uyển, biết bao nhiêu vương tôn công tử vì cầu muốn thấy mặt, cầm vàng bạc châu báu đến cửa đánh nhau, trường hợp đó, chặc chặc."

Chu Đỉnh Thiên vỗ vỗ bả vai Triệu Việt, "Ra ngoài trước đi."

Triệu Việt gật đầu, xoay người không nói một lời rời khỏi địa lao -- Đối phương hiển nhiên biết rất nhiều chuyện năm đó, nếu muốn đào được nhiều manh mối hơn, hiện tại chỉ có thể nhẫn, tóm lại tương lai có chính là cơ hội tính số.

"Nói đi, sao lại không nói nữa?" Ôn Liễu Niên lạnh lùng nhìn hẩn, "Ngoại trừ châm chọc xuất thân người khác, người còn có bản lĩnh khác không?"

"Ngay cả cha ruột của mình là ai cũng không biết, thật sự là đáng buồn." Ly Giao còn đang hô to đến nơi không có một bóng người.

"Người ngược lại là biết cha ruột của mình là ai, kết quả thì sao?" Ôn Liễu Niên nói, "Người không ra người quý không ra quý, thân hình gù cả ngày đập lên hai cái chân giả, dung nhan tiều tụy một khắc cũng không dám lộ mặt nạ ra, võ công cũng không được tốt lắm, dưỡng độc trùng cũng có thể chết hơn phân nửa, nghe qua ngược lại là rất có thể làm rạng rỡ tổ tông."

"Người !" Ly Giao giận dữ.

"Ta cũng không có tâm tình nói lời vô nghĩa với người." Ôn Liễu Niên nói, "Tóm lại rơi vào trong tay ta, người cũng đừng hòng chạy, nơi này không phải địa lao phủ nha, ta cũng chưa từng tính toán áp giải người đến Vương Thành, nói vậy đủ hiểu chưa?"

"Gọi Vân Đoạn Hồn đến gặp ta !" Hai mắt Ly Giao gần như vỡ toang, đã xem hẳn là tâm phúc của Vân Đại Minh vương, "Năm đó ta vì hẳn vào sinh ra tử, bây giờ hẳn lại đối xử với ta như thế?! Ngay cả mặt mũi cũng không dám lộ, để cho người tới quyết định sống chết của ta?"

"Không ai cảm thấy hứng thú với sống chết của người." Ôn Liễu Niên nói, "Về phần người có thể gặp lại người hay không, cũng không phải là chuyện ta có thể quyết định."

"Các người rốt cục muốn làm gì?" Ly Giao há mồm thở dốc.

Ôn Liễu Niên nói: "Nếu người chịu an phận thủ thường một chút, cũng sẽ không rơi vào kết cục hôm nay."

"An phận thủ thường? Ta phi !" Ly Giao hung hăng nói, "Năm đó Thanh Cầu bày mưu hãm hại ta, lúc Vân Đoạn Hồn hạ lệnh cách chức quan của ta, sao không thấy ai nhắc ta an phận thủ thường? Ngụy quân tử mở miệng là nói đầy đạo đức nhân nghĩa, một người huynh đệ thay hẳn chinh chiến nhiều năm, chẳng lẽ còn kém xa một đám kỹ nữ hát rong ?!"

"Trà lâu Thanh Hoan không phải là chốn thanh lâu kỹ viện, mà là nơi phong nhã." Ôn Liễu Niên nói, "Tới cửa uống say muốn vũ nhục cô nương nhà người ta, sau khi bị đuổi ra ngoài thì ghi hận trong lòng, nửa đêm phái người phóng hỏa thiêu chết hai mươi người còn lại, người chết cũng chưa hết tội." Tới qua xem sách thì phát hiện trên đó có ghi lại chuyện này, không dự kiến được cư nhiên là thật.

"Cũng đã ra ngoài bán, còn giả vờ nữ tử đàn hoàng làm gì." Ly Giao hung hăng mắng một hơi, "Nếu nói giết người, trên chiến trường tay ai mà không nhuộm đầy máu, nam nhân có thể giết, nữ nhân thì không thể sao? Muốn đem tất cả chiến công chiếm làm của riêng, thì tìm cơ muốn chém đầu ta, hành vi này ngược lại là có thể cao hơn ta vài phần?"

"Người thật sự là không có thuốc cứu chữa." Ôn Liễu Niên lắc đầu, trong lòng ghét bỏ không muốn nhiều lời, xoay người rời khỏi địa lao.

"Sao rồi?" Triệu Việt đang ở lối ra chờ hẵn.

"Mang ta ra ngoài." Ôn Liễu Niên nhú mày nói, "Đầu hơi choáng."

Triệu Việt đánh ngang ôm lấy hẵn, mang theo ra bậc thang.

Trong viện ánh nắng tươi sáng, tức giận tích tụ trong lòng cuối cùng cũng tan một chút.

"Không thoải mái?" Triệu Việt lo lắng nhìn hẵn.

"Bên trong rất khó chịu." Ôn Liễu Niên tựa vào trong lòng hẵn, "Hóng gió thì không sao nữa."

"Không cần vì loại chuyện này mà phiền lòng." Triệu Việt vỗ vỗ lưng hẵn, "Không đáng."

"Ừm." Ôn Liễu Niên ngẩng đầu nhìn hẵn, "Cụ thể sự tình là cái dạng gì, ta đại khái còn phải sửa sang lại, Ly Giao làm người âm hiểm ngoan độc, lời nói cũng không chắc là thật, người không cần để trong lòng."

Triệu Việt gật đầu: "Ừ."

Gió lạnh nghênh diện thổi tới, Ôn Liễu Niên nhắm mắt lại, yên lặng bị hẵn ôm vào trong ngực.

Chu Đỉnh Thiên cùng Lục Truy ngồi xõm trên bậc thang ở lối ra địa lao, đều cảm thấy tâm tình rất phức tạp.

Rốt cục khi nào mới có thể ôm xong, chúng ta còn đang chờ ra ngoài.

"Mang người trở về phòng ngủ?" Một lát sau, Triệu Việt thấp giọng hỏi, "Ngủ một trận."

"Không muốn ngủ." Ôn Liễu Niên ánh mắt cũng không muốn mở, "Ở bên ngoài hóng gió rất thoải mái."

Triệu Việt nói, "Vậy chúng ta trở về phủ nha hóng gió."

"Vì sao?" Ôn Liễu Niên khó hiểu.

Triệu Việt ghé vào lỗ tai hắn nói nhỏ một câu.

Ôn Liễu Niên vẻ mặt lập tức cứng đờ, dè dè dặt dặt buông người ra, dùng tốc độ cực kỳ chậm chạp nhìn qua.

"Khụ khụ." Chu Đỉnh Thiên cùng Lục Truy một trước một sau, bình tĩnh bước ra.

Ôn Liễu Niên nói: "Nghĩa phụ."

"Ừ." Chu chưởng môn phơi bày ra đầy đủ uy nghiêm phụ bối, một đường rời khỏi tiểu viện.

Lục Truy theo sát phía sau, để tránh đi quá chậm lại vô tội bị liên lụy.

Lúc thân thiết tốt xấu gì cũng phải suy nghĩ đến người khác chứ, mùi trong địa lao rất khó ngửi a !

Ôn Liễu Niên gãi gãi lỗ tai, sau đó nhìn Triệu Việt: "Lần tới đừng ở bên ngoài." Bởi vì có nghĩa phụ ở đây.

Triệu đại đương gia nói: "Được."

Ôn Liễu Niên nắm tay hắn, một đường lắc lư trở về phủ nha.

Đợi đến sau khi nghĩa phụ đi, ở bên ngoài cũng không muộn.

Hai người vừa mới trở về phủ nha không lâu, liền có nha dịch đến báo tin, nói vừa rồi Hưởng Liệt đã gia tăng số lượng nhân mã, vây kín cửa thành canh gác nghiêm ngặt, đang kiểm tra từng người ra vào thành, hình như là xảy ra chuyện lớn gì rồi.

"Thật sao?" Ôn Liễu Niên rất là kinh ngạc.

Mộc Thanh Sơn ở bên cạnh nghĩ, đại nhân nếu là đi diễn kịch, cũng là một tay lão luyện.

"Đúng vậy." Nha dịch gật đầu.

"Bản quan phải đến đó xem thử." Ôn Liễu Niên thay quan phục, mang theo người một đường chạy tới, kết quả vừa chạy ra ngoài liền đụng phải Hưởng Liệt.

"Hưởng thống lĩnh." Ôn Liễu Niên thấy mặt liền hỏi, "Tình hình chiến đấu thế nào?"

"Người của ta thu được toàn thắng." Hưởng Liệt nói.

"Thật sao?" Ôn Liễu Niên tươi cười đầy mặt nói, "Vậy thật là đáng chúc mừng."

"Đại nhân khoan hãy chúc mừng, việc này chưa xong." Hưởng Liệt rất đau đầu.

"Vì sao?" Ôn Liễu Niên nghi hoặc.

Hưởng Liệt nói: "Bang chủ Hồ Đầu bang chạy rồi."

Ôn Liễu Niên nhíu mày: "Cư nhiên còn có loại sự tình này?"

Triệu Việt đứng ở bên cạnh hẳn, cảm thấy đừng nói là Hưởng Liệt, ngay cả chính mình e là cũng không nhìn ra manh mối.

"Nói chính xác hơn cũng không phải là chạy, mà là bị người khác thừa dịp hỗn loạn bắt đi, sống chết thế nào bây giờ còn chưa thể biết được." Hường Liệt bất đắc dĩ nói, "Ta đuổi theo hơn mười dặm sơn đạo, cũng không thấy một bóng người."

"Hường thống lĩnh có biết, rốt cục là bị ai bắt đi không?" Ôn Liễu Niên hỏi.

Hường Liệt nói: "Nghe nói tên là Tiền Mãn Thương, vì báo thù giúp huynh đệ."

Ôn Liễu Niên gật đầu: "Đại khái là hiệp sĩ giang hồ, Hồ Đầu bang này là môn phái hạ cấp, kết thù gây oán cũng không hề kỳ quái."

Lời tuy nói như vậy, nhưng dù sao cũng là phản tặc, lại không thấy được thi thể, cũng thật sự khiến người ta đau đầu a...Hường Liệt xoa ấn huyệt thái dương, cảm thấy rất muốn thở dài.

Rất vất vả đem chuyện này gác qua một bên, thời gian cũng không sai biệt lắm hẳn là nên dùng cơm chiều, Ôn Liễu Niên ngồi ở thư phòng nói: "Không đói bụng."

"Rõ ràng bụng vẫn đang kêu rột rột." Triệu Việt nói: "Không muốn ăn ở phủ nha, ta mang người ra bên ngoài?"

"Không muốn ăn." Ôn Liễu Niên vẫn y như trước lắc đầu, thứ nhất gương mặt của Ly Giao thật sự khiến người ta ăn không ngon, thứ hai manh mối nhận được hôm nay nhiều nhưng rất lộn xộn, hơn nữa lúc trước nhìn thấy được một tin đồn trong sách, muốn nổi cùng một chỗ cũng thật sự hao phí tinh lực một phen, cho dù đầu óc thông minh, nghĩ đến cũng khó tránh khỏi đau đầu, càng không thèm ăn.

"Trương tẩu vừa mới làm thịt kho tàu." Triệu Việt ôm hân ngồi lên trên đùi mình.

"Không ăn." Ôn Liễu Niên cảm đặt ở đầu vai hắn.

"Cơm trộn thịt băm thì sao?" Triệu Việt hỏi.

"Cũng không ăn." Ôn Liễu Niên nhú mày.

"Thịt bò ?"

"Không ăn !"

Triệu Việt trong lòng thở dài, đưa tay vỗ nhẹ lên trên lưng hắn.

Ôn Liễu Niên ngơ ngẩn cả người, nhìn thấy ngoài cửa sổ sao đã mọc đầy trời, vì thế đột nhiên hồi thần, "Người đi ăn chút gì đó trước đi, rồi ngủ sớm một chút, trở về phòng trước không cần chờ ta."

"Người muốn làm gì?" Triệu Việt nhú mày.

"Hỏi được cái gì, cũng phải viết xuống hết." Ôn Liễu Niên đổ chút nước vào trong nghiên mực, "Còn có một vài ý tưởng thượng vàng hạ cám, cũng phải thuận tiện nhớ kỹ."

Triệu Việt còn muốn nói gì đó, nhưng bị hắn bịt miệng một phen: "Đừng ồn !"

Vạn nhất suy nghĩ rối loạn, lại phải lý nửa ngày.

Ngoài cửa, Chu Đình Thiên đang đi tới, sau khi nhìn thấy Triệu Việt bước ra thì hỏi: "Buổi tối sao không thấy người với Tiểu Liễu tử đến ăn cơm?"

"Suy nghĩ chút chuyện hôm nay của Ly Giao." Triệu Việt nhìn thoáng qua thư phòng, "Không cho người khác quấy rầy, ta đến phòng bếp làm chút gì đó cho hắn ăn."

"Người là bị đuổi ra ngoài?" Chu Đình Thiên sáng tỏ.

Triệu Việt gật đầu.

"Chuyện nấu cơm giao cho đầu bếp đi." Chu Đình Thiên nói, "Ta có chuyện muốn hỏi người."

Triệu Việt đáp ứng, hai người cũng không đi xa, liền ở một chỗ cách vách thư phòng trong tiểu viện, trên mái hiên treo vài cái đèn lồng, bị gió thổi qua thì đung đưa, phản chiếu vầng sáng loang lổ trải dài khắp viện, trên bầu trời từng trận sao lóng lánh, rất có không khí điềm tĩnh buổi đêm hè.

Chu Đình Thiên nói: "Đáng tiếc không có rượu."

"Ta ngược lại là có một vò." Triệu Việt nói, "Nếu tiền bối không chê, ta có thể đi lấy đến."

Dịch rượu trong veo được rót vào bát, thoáng chốc khắp viện đều là mùi rượu, Chu Đình Thiên hít sâu một hơi: "Đây là rượu gì?" Chính mình lang bạt giang hồ nhiều năm, coi như là uống cạn rượu ngon trên thiên hạ, từ quán rượu bên đường cho đến rượu quý hiếm, nhưng vẫn chưa từng gặp qua loại rượu mùi hương nồng đậm cam thuần này.

Triệu Việt nói: "Là Vong Xuyên."

"Rượu tiên lưu linh ủ?" Chu Đình Thiên nghe vậy sắc mặt tối sầm, "Tiểu Liễu tử tặng cho người?"

"Sao tiền bối biết được?" Triệu Việt có chút ngoài ý muốn.

Chu Đình Thiên tâm tình vô cùng phức tạp, trong Truy Ảnh cung có ba đàn rượu Vong Xuyên, là chuyện toàn giang hồ đều biết, chính mình xem

rượu như mạng, cũng là chuyện toàn giang hồ đều biết. Thằng nhóc con sau khi lấy được cơ nhiên không đưa cho nghĩa phụ?!

Sớm muộn gì cũng có một ngày sẽ bị nó làm tức chết a.

Triệu Việt ho khan, sớm biết như thế thì đã không lấy ra.

Sau khi uống xong nửa vò rượu, Chu Đình Thiên nói: "Đối với chuyện hôm nay, người thấy thế nào?"

"Từ khi ta ra đời thì vẫn chưa gặp qua mẫu thân." Triệu Việt ngửa đầu uống cạn một chén rượu, "Phụ thân ta tên là Triệu Mãn Giang, là thương nhân, có chút công phu quyền cước, đối xử với ta rất tốt."

"Nếu lời Ly Giao nói là thật, người thật sự là nhi tử Vân Đoạn Hồn, thì nghĩ thế nào?" Chu Đình Thiên nhìn hẳn.

"Lúc trước ta chưa bao giờ nghĩ tới chuyện này." Triệu Việt nói, "Hiện tại cũng không dự tính suy nghĩ cẩn thận."

"Vì sao?" Chu Đình Thiên hỏi.

"Cho dù thật sự là được nhận nuôi, ân dưỡng dục hơn hai mươi năm nặng như núi Thái Sơn, ta tất nhiên phải thay phụ thân tự tay giết Mục Vạn Lôi." Triệu Việt nói, "Về phần những vị phụ bối rốt cục có ân oán gì, cha mẹ ruột ta rốt cục là ai, ta hoàn toàn không biết gì cả, cũng không ai tới tìm ta, cần gì phải chú ý chuyện này?"

"Nếu người có thể nghĩ như vậy, thì không thể tốt hơn." Chu Đình Thiên lại rót cho hẳn một chén rượu.

"Ta biết tiền bối đang lo lắng điều gì." Triệu Việt nói, "Nếu đã là người yêu, ta tất nhiên sẽ liệu mình bảo vệ hẳn, càng sẽ không để cho nhục điểm của hẳn bị người ngoài nắm trong tay."

Chu Đình Thiên nói, "Không sợ có một ngày, Vân Đoan Hồn thật sự phải người đến tìm người?"

"Vậy thì sao." Triệu Việt cười cười, "Chuyện ta không muốn làm, ai cũng không thể ép buộc ta làm."

Chu Đình Thiên gật đầu, vươn tay vỗ vai hẳn

Đã nửa đêm, có người ở ngoài thư phòng nhẹ nhàng gõ cửa, Ôn Liễu Niên dùng sức duỗi eo, lắc lắc đầu đi mở cửa.

"Đại nhân." Đại thẩm phòng bếp bưng hộp đồ ăn, "Ăn vài thứ đi, Triệu công tử cố ý dặn dò, làm canh đậu hủ gạch cua người thích ăn."

"Hắn đâu rồi?" Ôn Liễu Niên trong lòng buồn bực.

Đại thẩm phòng bếp nói: "Tựa hồ đang ở cách vách uống rượu với Chu chương môn."

Ôn Liễu Niên: ...

Cùng nhau uống rượu?

Lòng tràn đầy nghi hoặc đi bộ đến cách vách, chỉ thấy hai người còn đang rót rượu cụng ly, nhìn qua cũng có chút say lờ đờ.

"Không được uống !" Ôn Liễu Niên chống nạnh giận.

"Tiểu Liễu tử a." Chu Đình Thiên mắt say lờ đờ mông lung, "Đến đây, làm vài bài thơ cho nghĩa phụ nghe."

"Làm thơ cái gì !" Ôn Liễu Niên lớn tiếng nói, "Người đâu !"

"Đại nhân." Gia đình nghe tiếng chạy vào.

"Đưa nghĩa phụ trở về." Ôn Liễu Niên nói, "Để cho Mộ Bạch hảo hảo chiếu cố hẳn."

"Vâng !" Gia đình lao lực nâng Chu Đỉnh Thiên dậy, thật sự rất nặng.

"Làm vài bài đối a !" Chu Đỉnh Thiên còn đang lải nhải.

"Viết thư méc can nường nghĩa phụ lại trộm uống say !" Ôn Liễu Niên đau đầu.

Triệu Việt ngồi ở bên cạnh bàn nhìn hẳn.

"Nhìn cái gì !" Ôn Liễu Niên nói, "Cũng muốn ta làm thơ cho người sao?"

Triệu Việt thò tay ôm hẳn vào trong lòng, cúi đầu dùng sức cọ cọ.

"Không cần nháo !" Ôn Liễu Niên vỗ đầu hẳn, "Theo ta trở về phòng !"

"Không về." Thanh âm Triệu Việt khàn khàn, hiển nhiên thần chí cũng có chút không rõ.

Ôn Liễu Niên tổn hao hết sức chín trâu hai hổ, mới kéo được người về phòng ngủ, quả thực muốn thở hồng hộc.

Tương lai sau khi thành thân nếu là còn dám uống rượu như thế, nhất định sẽ cho người đến phòng củi ngủ !

Hạ nhân mang nước ấm tiến vào, Ôn Liễu Niên giúp hẳn rửa mặt cởi áo, sau đó liền nhét lung tung vào ổ chăn, dự tính sáng mai lại tính sổ.

Triệu Việt ngủ thật sự sâu.

Ôn Liễu Niên lắc đầu, lại không yên lòng để hẳn ở đây một mình, vì thế đơn giản đi vòng trở về thư phòng đem một ít hồ sơ qua đây, thuận tiện

cũng mang hộp đồ ăn qua, dự tính ăn tạm lót dạ trước lại đem chuyện còn lại xử lý xong.

Bên trong canh đậu hủ gạch cua bỏ thêm chân giò hun khói cùng thanh duẩn ti, hương vị rất ngon. Ôn Liễu Niên tựa vào đầu giường một bên tự mình ăn, một bên đút cho Triệu Việt.

Chưa ăn cơm mà dám uống rượu, sáng mai hẳn là sẽ đau dạ dày.

Đêm nay, ánh nến trong phòng ngủ tắt rất trễ.

Sáng sớm ngày hôm sau, Chu Mộ Bạch đang suy nghĩ phải làm món gì để giải rượu, liền thấy Chu Đỉnh Thiên một bên mặc y phục, một bên lo lắng không yên từ phòng ngủ chạy ra ngoài, nhất thời bị giật nảy mình: "Phụ thân, người làm sao vậy?"

"Tối qua ta uống say?" Chu Đỉnh Thiên hỏi.

Chu Mộ Bạch gật đầu: "Là uống say không sai, thế nhưng mẫu thân lại không có ở đây." Có gì đáng phải khẩn trương.

"Nga..." Chu Đỉnh Thiên ngồi trở lại bên cạnh bàn đá, rõ ràng thở phào một hơi, "Nương nương không ở đây a."

Chu Mộ Bạch: ...

"Không đúng, tiểu tử họ Triệu kia cũng uống say !" Chu Đỉnh Thiên lại nhớ tới một sự kiện, "Tối qua hẳn ngủ gian phòng nào?"

Chu Mộ Bạch dừng một chút: "Ta không biết." Chuyện này cũng muốn hỏi?

"Ta đi xem." Chu Đỉnh Thiên đứng lên.

Chu Mộ Bạch nói: "Hai người bọn hần cũng sắp thành thân, người cũng đừng phí tâm nữa."

Lời còn chưa nói xong, Chu Đỉnh Thiên đã rời khỏi cửa viện.

Chu Mộ Bạch lắc đầu, cũng không biết là nên khóc hay nên cười.

Vốn dĩ nghĩ rằng chính mình mới là người không bỏ xuống được nhất, không nghĩ tới cư nhiên còn có phụ thân.

...

Chu Đỉnh Thiên vừa mới xông vào, liền thấy hạ nhân đang dọn dẹp ở trong phòng, nói là đại nhân từ sớm đã đến thư phòng.

"Chu tiên bối." Triệu Việt cùng những người còn lại đều đang ở trong viện.

"Sao tất cả đều đứng ở đây vậy?" Chu Đỉnh Thiên buồn bực.

"Đại nhân nói, ai cũng không được quấy rầy hần." Âm vệ nói, "Ngay cả điểm tâm cũng chỉ ăn vài cái bánh bao, cũng không đến nhà ăn."

"Không ăn không ngủ, là muốn thành tiên sao." Chu Đỉnh Thiên nghe vậy rất bất mãn, thối thối râu liền đẩy cửa bước vào thư phòng.

Người còn lại ở trong lòng yên lặng vỗ tay, quả thực vẫn là gừng càng già càng cay, chúng ta cũng không dám tiến vào, ngay cả Triệu đại đương gia cũng không dám tiến vào !

Sau đó không đợi mọi người tán thưởng xong, Chu Đỉnh Thiên vẻ mặt bình tĩnh bước ra, phía trên đầu có vết mực....Tức thì trong viện an tĩnh một mảnh, cư nhiên thật sự đúng là bị đại nhân đánh chạy ra ngoài a.

May mắn vừa rồi không có xông vào.

"Nhìn cái gì !" Chu Đĩnh Thiên trừng mắt.

Không thấy không thấy ! Âm vệ lập tức ngẩng đầu nhìn về phía chân trời, cảm khái đám mây kia thật sự là phi thường trắng nõn, khó trách nhìn một chút thì có thể viết thành một bài thơ tứ ngôn(*)

Chu Đĩnh Thiên chỉnh lại y phục, vẻ mặt tràn ngập uy nghiêm lướt qua mọi người.

Thằng nhóc con gần đây thật sự là càng ngày càng xác xược.

...

Tức chết ta.

(*) Thơ Tứ Ngôn:

Thơ tứ ngôn là loại thơ có thể gọi là đơn giản nhất bởi vì luật bằng trắc chỉ được áp dụng cho chữ thứ 2 và chữ thứ 4 trong câu mà thôi.

Nếu chữ thứ 2 là bằng thì chữ thứ 4 là trắc và ngược lại nếu chữ thứ 2 là trắc thì chữ thứ 4 là bằng.

Cách gieo vần của thể thơ này cũng được chia làm hai loại thường được gọi là cách gieo vần tiếp, và cách gieo vần tréo. Tuy nhiên vẫn còn một cách gieo vần nữa, cách này ít ai dùng đến, là cách gieo vần ba tiếng.

Cách gieo vần tiếp

x B x T (v1)

x B x T (v1)

x T x B (v2)

x T x B (v2)

Cách gieo vùn tréo

x B x T (v1)

x T x B (v2)

x B x T (v1)

x T x B (v2)

Cách gieo vùn ba tiếng

x B x T (v1)

x T x B (v1)

x B x T (tự do)

x T x B (v2)

THỔ PHỈ CÔNG LỢC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 90: Đại Nhân Rất Oán Niệm!!!

Ngay cả Chu Đình Thiên cũng bị đuổi ra ngoài, người còn lại đành phải tạm thời tán đi. Âm vệ vừa đi vừa nhiệt tình đề nghị: "Không bằng Triệu đại đương gia giả vờ bệnh đi?" Nhớ ngày đó công tử nhà ta suốt ngày ngồi ở trong phòng thu chi, cung chủ cũng là dựa vào một chiêu này mới có thể dụ người ra, hiệu quả phi thường tốt.

Triệu Việt nói: "Đa tạ." Không cần.

Âm vệ dùng ánh mắt tràn ngập đồng tình nhìn hẳn, thành thật như thế thì phải làm thế nào, không đùa giỡn lưu manh còn cười tức phụ làm gì nữa, cảm thấy nội trong mười năm gần đây cũng không biết diễn kịch, không bằng chúng ta lấy tiền biếu mua vài cân thịt khô ăn trước, dù sao cũng không gả ra ngoài được.

Suy nghĩ một chút liền muốn rơi lệ.

Hướng Liệt vẫn như trước dẫn người tìm kiếm tung tích Tiên Mãn Thương cùng dư nghiệt Hồ Đầu bang ở ngoài thành, tuy nói chiến sự tựa hồ còn chưa kết thúc, quan phủ vẫn chưa dán bảng, bất quá dân chúng cũng đã khua chiêng gõ trống chuẩn bị ăn mừng -- Núi Thương Mang một lần nữa khôi phục an tĩnh, chuyện mong chờ cả đời cuối cùng cũng thành sự thật, nghĩ đến sau này sắp được trải qua ngày lành, cơ hồ ngay cả năm mơ cũng đều vui vẻ a.

Thời điểm trễ một chút, Ôn Liễu Niên cuối cùng từ thư phòng bước ra, dùng sức lười biếng đuổi eo.

Trong viện im lặng, chung quanh cũng không có một bóng người, thậm chí ngay cả ám vệ cũng không ở.

Đi đâu hết rồi? Ôn Liễu Niên trong lòng buồn bực, vừa mới chuẩn bị ra ngoài đi tìm, vừa vặn thấy một gia đình từ bên ngoài tiến vào: "Đại nhân."

"Mọi người đi đâu hết rồi?" Ôn Liễu Niên hỏi.

"Đều ở Thượng phủ." Gia đình nói, "Chu chương môn nói, trăm ngàn lần không được để mọi người quấy rầy đại nhân."

"Như vậy sao." Ôn Liễu Niên nói, "Phòng bếp còn màn thầu không?"

"Bây giờ biết đói bụng rồi à?" Triệu Việt bước vào tiểu viện.

Gia đình thức thời biến mất.

Ôn Liễu Niên ngáp một cái.

"Đi thôi, mang người đi ăn cơm." Triệu Việt kéo tay hắn đi ra ngoài.

"Ăn bát mì là được." Ôn Liễu Niên nói, "Ta liệt ra được vài manh mối, cũng không biết đúng hay không, đúng lúc buổi tối bàn bạc với mọi người."

"Đã sớm hầm canh gà cho người." Triệu Việt nói, "Vốn dĩ muốn đưa lại sớm một chút, lại sợ quấy rầy người suy nghĩ sự tình."

"Hướng thống lĩnh bên kia có tin tức gì không?" Ôn Liễu Niên hỏi.

"Tạm thời không có, tiếp tục ở trong núi tìm vài ngày, nếu thật sự không rơi xuống núi, dự tính cũng chỉ có thể như vậy thôi." Triệu Việt nói, "Ít ngày nữa cũng sẽ dẫn quân về triều."

"Lần này chúng ta nợ hắn một nhân tình." Ôn Liễu Niên xoa bóp cằm, "Lần sau có cơ hội thì trả lại cho hắn."

"Ừm." Triệu Việt cười cười, "Chúng ta."

Canh gà hầm rất lâu, còn bỏ thêm chân giò hun khói kim hoa thượng hạng, bất quá Ôn Liễu Niên cũng không có tâm tình ăn, vội vàng ăn một chén cơm, thì cùng Triệu Việt một đường trở về thư phòng, thỉnh Lục Truy cùng Chu Đỉnh Thiên đến đây.

"Nhiều sách như vậy." Lục Truy vào cửa không chú ý, suýt nữa bị vấp té, giật mình nói, "Đều là do đại nhân xem hết chỉ trong hai ngày?"

"Đúng vậy." Ôn Liễu Niên ngồi ở bên án kì, "Phần lớn cố sự nhìn qua cũng không đáng tin, bất quá cũng có không ít manh mối hữu dụng."

"Tỷ như?" Chu Đỉnh Thiên kéo qua một cái ghế dựa ngồi xuống.

"Con vẫn tin tưởng phán đoán lúc trước của mình, Đại Minh Vương hẳn không phải người đại gian đại ác." Ôn Liễu Niên nói, "Hơn nữa cũng không có khả năng có ý mưu nghịch."

"Lý do?" Chu Đỉnh Thiên hỏi.

"Đây vốn là những chuyện từ khi Đại Sở tự kiến quốc đến nay, bên trong ghi lại toàn bộ diễn biến bố phòng quân đội." Ôn Liễu Niên mở ra một quyển bản đồ, "Bởi vì tiên đế là đoạt được giang sơn từ trong tay bộ tộc Chu thị, những cuộc chiến tranh rất quan trọng đều diễn ra ở tuyết nguyên rộng lớn, cho nên sau khi khai quốc, liền đem quân đội chủ lực an trí một đường từ Đông Bắc cho đến Tây Bắc, quân đội đóng giữ ở phía Nam cũng không nhiều, cho nên năm đó nước Nhật mới có thể một đường công lược thành trì."

"Chính xác." Lục Truy gật đầu.

"Tác chiến trong đất liền cùng ở ngoài biển hoàn toàn khác nhau, lúc ấy đừng nói đến quân đóng giữ ở Đông Bắc không kịp rút về, cho dù thật sự

rút về phía Nam, chỉ sợ cũng không thể chiến đấu ngay." Ôn Liễu Niên nói, "Cho nên sự xuất hiện của Đại Minh Vương, đối với thắng lợi trận hải chiến này kỳ thật có tác dụng rất quan trọng."

Sách sử tuy đã xóa tên Vân Đoạn Hồn, đối với sự xuất hiện này cũng chỉ ghi mà không đề cập tới, cũng chỉ ghi lại mấy tràng chiến dịch không quá trọng yếu, tuy nói dùng cái từ ba phải nào cũng được, bất quá chỉ bằng phòng bị yếu ớt của hải quân Sở quốc lúc ấy, đừng nói là kinh nghiệm phong phú giao chiến trên nước, chỉ e là muốn làm ra được chiến hạm cũng là một vấn đề.

"Cho nên ta mới nói, Đại Minh Vương hẳn là không có ý tạo phản." Ôn Liễu Niên nói, "Bởi vì dựa theo thực lực lúc ấy của hắn, nếu muốn cướp lấy giang sơn, hẳn là chuyện rất dễ dàng. Trong lúc hai quân đối chọi thì thời cơ sẽ nhiều cỡ nào, cần gì phải chờ tới khi nước Nhật đã bị đánh lui, sau đó đại quân một đường trở về triều, rồi đợi mọi chuyện đều ổn định mới nhớ tới muốn đoạt quyền."

"Ly Giao cùng Thanh Cầu là thế nào?" Triệu Việt nói.

"Ly Giao vốn dĩ là thủ hạ của Đại Minh Vương, khinh công cực kỳ cao, mọi người gọi hắn là hắc y Quỷ Ảnh, coi như là có chút chiến công." Ôn Liễu Niên nói, "Nhưng danh tự trong dân chúng lại không được tốt lắm, nghe đồn phần lớn đều viết hắn thành một người tàn bạo ngoan độc. Sau khi hải chiến đại thắng, Đại Minh vương cũng cùng tiên hoàng Sở thị một đường đến Bắc, trụ ở Vương Thành một thời gian, Ly Giao là đốt trà lâu Thanh Hoan, khiến hơn hai mươi nữ tử vô tội bị thiệt mạng, lúc ấy dư luận xôn xao, Đại Minh Vương vì vậy mà tức giận, Ly Giao tự biết khó thoát khỏi cái chết, trong một đêm mưa chém giết người trông coi chạy trốn rời khỏi Vương Thành, vẫn chưa xuất hiện qua."

"Sau khi rời khỏi Vương Thành thì một đường chạy đến Miêu Cương, ở đó học được một thân luyện cổ tà môn ma đạo, sau đó ẩn nấp trong núi

Thương Mang, nghĩ muốn tìm cơ hội tái xuất giang hồ." Triệu Việt nói, "Cũng có thể nói là như vậy."

"Đại nhân." Nha dịch ở bên ngoài gõ cửa, "Có một phạm nhân vừa mới tỉnh, có muốn lập tức thẳng đường không?" Trương Sinh Thụy lúc trước bị hai ám vệ đánh hôn mê, cho nên còn chưa kịp thẩm vấn.

Quân sư bên cạnh Ly Giao, tất nhiên xem như phụ tá đặc lực. Bên trong địa lao rất âm trầm, cây đuốc hai bên được treo trên tường cháy hừng hực, mùi cũng có chút gay mũi.

Trương Sinh Thụy được lao đầu dẫn đến trước mặt Ôn Liễu Niên, còn chưa đợi đến thẩm vấn, thì đã chủ động mở miệng nói: "Ta cái gì cũng nói."

"Rất tốt." Ôn Liễu Niên nói, "Bản quan rất thích loại người biết thức thời như người."

"Sau khi nói xong, đại nhân có thể tha chết cho ta không?" Trương Sinh Thụy nói, "Ta vẫn chờ ở trong núi Thương Mang, vẫn chưa giết qua ai cả."

"Vậy bình thường người làm những gì?" Ôn Liễu Niên hỏi.

Trương Sinh Thụy nói, "Phòng thu chi cùng một vài chuyện ở hiệu buôn."

"Hiệu buôn ở đâu?" Ôn Liễu Niên lại hỏi.

"Thiên Nam Hải Bắc, chung quanh đều có." Trương Sinh Thụy nói, "Nhiều nhất là ở Vân Nam, sau đó là một vùng Trung Nguyên."

Nghe qua tựa hồ của cải còn rất hùng hậu... Ôn Liễu Niên sờ sờ cằm, gật đầu nói, "Nếu quả thật chỉ là phụ trách trưởng vụ Hồ Đầu bang, ngược lại là có thể giữ lại một mạng."

"Đa tạ." Trương Sinh Thụy nói, "Đại nhân muốn hỏi chuyện gì?"

"Tất cả mọi chuyện." Ôn Liễu Niên nói, "Chỉ cần người cảm thấy có giá trị, thì nói ra hết đi, sau đó lại trả lời vài vấn đề của bản quan."

Trương Sinh Thụy gật đầu, rất là phối hợp.

Bình thường là người Ly Giao coi trọng, tất nhiên cũng có chút bản lĩnh, tuy nói chỉ là một văn nhân, nhưng đầu óc lại rất thông minh, trí nhớ cũng vô cùng tốt, chỉ tiếc toàn bộ dùng sai chỗ.

Lúc trước gia nhập Hồ Đầu bang, là vì có thể đổi lấy tương lai vinh hoa phú quý, đầu tiên là bắt đầu từ phòng thu chi, từng bước chậm rãi ngồi xuống vị trí tổng quản. Vào nhà cướp của chỉ là ngụy trang, nơi căn cứ như thành Thương Mang cũng mò không được bao nhiêu bạc, tiền lời so sánh với hiệu buôn có thể nói là cực kì nhỏ bé không đáng kể. Ly Giao làm người cẩn thận, chưa bao giờ lộ qua danh tính cùng lai lịch của mình trước bất kỳ ai, ngay cả Trương Sinh Thụy cũng chỉ biết hẵn họ Lý.

Lúc trước hai vị trang chủ Mục gia trang chủ động đưa danh thiệp tới, nói muốn cùng Hồ Đầu bang một đường liên thủ đối phó Triệu Việt.

"Hồ Đầu bang vẫn không lui tới với bất kì môn phái nào, lúc ấy ta cho rằng bang chủ sẽ cự tuyệt, không nghĩ tới sau khi hẵn nhìn qua tín hàm, cứ nhiên một ngậm đáp ứng." Trương Sinh Thụy nói, "Còn để cho Mục Vạn Lôi cùng Mục Vạn Hùng vào núi, cho mượn chim báo tang hỗ trợ tác chiến này, chỉ là lúc sau lại là thất bại trong gang tấc."

"Lúc trước phía trên bái thiệp Mục gia trang viết cái gì, người có biết không?" Ôn Liễu Niên hỏi.

Trương Sinh Thụy nói, "Bang chủ sau khi xem xong liền đốt sạch, vẫn chưa nói với bất kỳ ai nội dung trong thư, bất quá sau này người Mục gia trang tới, ta từng ở bên ngoài phòng nghe được vài nội dung bọn họ trò chuyện, tựa hồ nói qua sau khi san bằng Triệu Mộ nhai, thì muốn rời khỏi núi báo thù, đạt thành đại sự."

"Lúc đó có nhắc qua Đại Minh Vương, Vân Đoạn Hồn, Thanh Cầu hay là tiên hoàng Sở thị không?" Ôn Liễu Niên hỏi.

Trương Sinh Thụy lắc đầu: "Không có ấn tượng, bắt quá đợi đến sau khi người Mục gia trang rời khỏi, bang chủ hình như rất hưng phấn, còn nói qua một thời gian nữa, muốn ta theo hãn một đường đến Đông Hải tìm Long Vương."

"Hải Long Vương?" Ôn Liễu Niên khẽ nhíu mày, trong đầu nhanh chóng chọt lóe một người.

Vì có thể đổi một cơ hội sống sót, Trương Sinh Thụy quả thật là khai hết toàn bộ, cơ hồ đem tất cả chuyện hãn cảm thấy hữu dụng đều khai ra hết, thậm chí ngay cả tư tình với Ly Giao cũng không ngoại lệ -- Nói là tư tình, chi bằng nói là vì bảo vệ mạng sống. Trước kia Ly Giao vì luyện cổ, dẫn đến bản thân cũng trở nên nửa người nửa quỷ, không biết từ nơi nào nghe đồn 'bồ dương', mà Trương Sinh Thụy đối với hãn tất nhiên cũng không dám chống cự, quan hệ hai người vẫn cứ tiếp tục kéo dài.

Gần hừng đông, Ôn Liễu Niên mới rời khỏi địa lao, xoay người chạy đến thư phòng.

"Trở về !" Chu Đỉnh Thiên nắm phía sau cổ áo hãn, "Ngủ !"

"Không ngủ." Ôn Liễu Niên liềm mạng giãy giụa.

Chu Đỉnh Thiên trừng mắt: "Dám cãi lời ta."

"Lại không mệt." Ôn Liễu Niên nắm lấy cánh tay Triệu Việt, "Mang ta đến thư phòng."

Triệu Việt lắc đầu, đánh ngang ôm lấy hãn trở về phòng ngủ.

Lục Truy ở một bên nói: "Hiếm khi thấy được đại dương gia kiên cường một hồi."

Chu Đình Thiên thối thối râu, lại có chút mất hứng, còn chưa thành thân sao lại ôm nhau trở về phòng như thế, sinh lễ còn chưa có đưa, chẳng lẽ không phải là nên chia giường ngủ?

Huống hồ cửa hôn nhân này ta cũng không có đáp ứng a.

Huống chi thằng nhóc con kia còn có cha ruột, tên kia rất cổ hủ a, miệng lúc nào cũng chi, hồ, giả, đã, suốt ngày lái nhai cắn nhả, nếu là để hẳn biết chuyện này, dự tính hẳn là hấp hối sống qua ngày.

Trong phòng ngủ, Ôn Liễu Niên ghé vào đầu vai Triệu Việt, há miệng cắn xuống một cái.

Triệu đại dương gia dở khóc dở cười, thò tay nhắc hẳn lên: "Đem ta trút giận?"

"Trời sáng rồi." Ôn Liễu Niên khoanh chân ngồi trên giường, "Qua nửa canh giờ thì đến thư phòng."

"Cũng không phải người luyện võ, cũng không thấy thân thể có thể chịu được bao lâu." Triệu Việt nhét hẳn vào trong ổ chăn, "Nếu là đem bản thân một môi suy sụp, chẳng phải là sự tình càng chậm trễ?"

"Người rõ ràng từng dạy ta tập võ!" Ôn Liễu Niên nhấn mạnh.

Triệu Việt buồn cười: "Dựa vào hai ba phát kỹ năng đùa giỡn hoa thương?"

Ôn Liễu Niên: ...

Lúc người dạy ta rõ ràng còn nói dùng rất tốt.

"Nhắm mắt." Triệu Việt vỗ vỗ lưng hẳn.

Ôn Liễu Niên ôm cổ hẳn: "Người muốn nghe chuyện Bạch Hà hay không?"

Triệu Việt cúi đầu nhìn hẳn.

"Lúc trước ở thư phòng chưa nói." Ôn Liễu Niên nói, "Bất quá nếu người muốn nghe, ta sẽ nói cho người, trong sách cũng là có ghi lại, cũng không phải tất cả lời Ly Giao nói đều là sự thật."

Triệu Việt do dự một chút, vẫn là gật đầu.

Nếu thật sự là mẹ ruột, thì tất nhiên hiếu kì nghĩ muốn biết thêm một vài chuyện, nếu chỉ là người lạ, thì coi như là nghe một chút cổ sự cũng tốt.

Giống như lời hẳn nói, tóm lại cũng không ngủ được.

Nhiều năm về trước, Bạch Hà từng là ca cơ danh chấn thiên hạ trên sông Tân Hoài, về sau buôn bán lời chút tiền, thì tự mình chuộc thân. Dựa theo phong khí lúc ấy, tất cả mọi người đều suy đoán nàng hẳn là sẽ gả cho phú thương nhà ai làm thiếp, lại không dự đoán được thế nhưng nàng một đường đi về phía Bắc đến Vương Thành, ở đó mở một gian Bách Hoa uyển.

Thanh danh đệ nhất ca cơ truyền ra bên ngoài, phú thiếu kinh thành nghe tin tất nhiên lập tức chạy đi ủng hộ, nghe nói lúc ấy lâu mới mở ngày đầu mà khách đã ngồi chật cứng, tiếng sáo ngọc đàn tranh một khắc cũng không ngừng lại, ca nữ bên trong phần lớn đều là cô nương gia mười tám tuổi, xinh đẹp động lòng người, vừa cất tiếng hát, vàng bạc ngọc khí cơ hồ muốn ném đầy đài.

Mà ghi chép về Bạch Hà, cũng từ đó bắt đầu trở nên đủ loại. Có người nói nàng chỉ bán nghệ không bán thân, bất luận là bao nhiêu hoàng kim đặt ở trước mặt, ngay cả ánh mắt cũng sẽ không liếc nhìn một cái; cũng có

người nói nàng chỉ tiếp khách nhân mà mình thích, nếu là gặp được người hợp ý, vậy thì một lượng bạc cũng sẽ không nhận, nói không chừng còn sẽ lấy vàng ra tặng; đương nhiên, phần lớn lời đồn còn lại là giống lời Ly Giao nói, miêu tả nàng thành một nữ tử lãng lơ, nửa điểm chu môi vạn người nể, chỉ cần chịu ra tiền, vậy thì là hàng đêm điên loạn đảo phượng bên trong màn đỏ, nam tử có liên quan với nàng nhiều không đếm xuể, từ vương công đại thần, đến tiểu thương tạp hoá, thậm chí còn có tin đồn nói tiên hoàng Sở thị cũng từng cải trang dò hỏi, đương nhiên, danh tự Đại Minh Vương Vân Đoạn Hồn rõ ràng cũng được liệt bên trong, hơn nữa hình như còn đến qua rất nhiều lần.

"Sau đó thì sao?" Triệu Việt hỏi, "Còn có tin tức gì khác không?"

"Sau này Đại Minh Vương ly kỳ mất tích, đêm đó Bách Hoa uyển liền nổi lên một trận lửa lớn." Ôn Liễu Niên nói, "Bất quá trước đó, tất cả ca cơ cùng tạp dịch bên trong đều được đưa đi, bên trong chỉ còn lại một mình Bạch Hà."

Dân chúng đối với chuyện này tất nhiên bàn tán sôi nổi, có người nói Bạch Hà được Vân Đoạn Hồn mang đi, cũng có người nói nàng đã bị triều đình ban thưởng độc dược, còn có người nói nàng là bỏ trốn cùng với một vị võ tướng trong triều, đủ loại không kết luận được, ai cũng nói không rõ rốt cục cái nào mới là thật. Lúc ấy nói rất là ồn ào huyên náo, bất quá đã qua nhiều năm như vậy, các loại tin đồn cũng dần dần nhạt xuống, hiện tại bây giờ dù đến Vương Thành hỏi một câu, chỉ sợ ngoại trừ lão nhân, cũng không ai biết Bạch Hà rốt cục là ai.

Sau khi Triệu Việt nghe xong, rất lâu cũng không lên tiếng.

"Còn gì nữa không." Ôn Liễu Niên nói, "Cũng đích xác có nghe đồn, nói nàng trước khi mất tích, đã mang thai được bốn tháng."

Triệu Việt gật đầu: "Ừm."

"Tương lai có thể đến Đông Nam tìm kiếm thử xem." Ôn Liễu Niên nói, "Nói không chừng còn sẽ có phát hiện mới."

"Sau đó thì sao?" Triệu Việt hỏi.

"..." Sau đó nói không chừng, người có thể tìm được mẫu thân về a. Ôn Liễu Niên yên lặng nghĩ.

"Nếu là có duyên, tất nhiên sẽ gặp được." Triệu Việt nói, "Không nên cưỡng cầu."

Ôn Liễu Niên tựa vào trong lòng hắn.

"Cảm tạ người." Triệu Việt xoa bóp gáy hắn.

"Tạ ta làm gì." Ôn Liễu Niên xoa bóp cằm hắn, cũng sắp thành thân !"

Nạn trộm cướp núi Thương Mang đã bình ổn, Hoàng Thượng đại khái rất nhanh sẽ tìm người trở về Vương Thành." Triệu Việt nói.

"Ừm." Ôn Liễu Niên gối lên trên cánh tay hắn, "Người muốn đi không?"

Triệu Việt nói: "Ta sẽ đi cùng với người."

"Nếu người không muốn đi, chúng ta sẽ nghĩ biện pháp ở lại chỗ này." Ôn Liễu Niên nói, "Ta cũng thích Triều Mộ nhai."

"Không cần vì ta mà quấy rầy kế hoạch của người." Triệu Việt cười cười, "Vương Thành vẫn là phải dựa vào nơi có phong thủy tốt, ta một lần nữa dựng lên một cái Triều Mộ nhai mới cho người là được."

Ôn Liễu Niên ghé vào trước ngực hắn.

"Người ở đâu, ta sẽ ở đó." Triệu Việt nói, "Cho nên chỉ cần để ý những chuyện người muốn làm."

Ôn Liễu Niên kéo vạt áo hăn.

Ta muốn thành thân.

Ta muốn thành thân.

Ta muốn thành thân.

Triệu Việt đắp chặn lại cho hăn, tay phải khẽ vuốt ve lưng hăn.

Ôn Liễu Niên ngáp một cái, lưỡi biếng nhắm mắt lại, thẳng đến trước khi ngủ còn đang suy nghĩ, cho dù thật sự muốn đến Vương Thành, vậy cũng phải đến Giang Nam nói chuyện thành thân trước !

Triệu Việt trong lòng có chút buồn bực, đây là mơ thấy cái gì, sao về mặt lúc ngủ lại tràn ngập oán niệm như thế?

Sáng sớm ngày hôm sau, vài thân hào nông thôn liền đưa danh thiệp tới, nói ba ngày sau trong thành muốn mở tiệc ăn mừng, coi như là cảm niệm đại nhân giúp dân chúng diệt trừ thổ phỉ, còn cố ý nhấn mạnh cần phải gọi Triệu công tử cùng tham gia.

Mọi người đều rất muốn nhìn.

"Đi không?" Triệu Việt hỏi.

"Tất nhiên đi." Ôn Liễu Niên gật đầu, "Kể từ khi ta tiền nhiệm tới nay, trong thành lần đầu tiên mời gánh hát bên ngoài đến." Lúc trước ai cũng biết trong thành Thương Mang đang nháo thổ phỉ, cho dù là chịu ra giá tiền cao, gánh hát cũng không chịu đến.

"Dân chúng trải qua ngày xem như yên ổn." Mộc Thanh Sơn cũng cảm khái, sau lại có chút luyến tiếc, "Đại nhân nói không chừng rất nhanh sẽ bị điều nhiệm đến Vương Thành." Có chút không nỡ.

"Đi theo là được." Thượng Vân Trạch ngược lại là không lưu tâm, "Còn nhớ lúc trước ta từng nói với người không, muốn đến Vương Thành giải sầu?"

"Ừm." Mộc Thanh Sơn gật đầu.

"Vậy thì còn có cái gì mà phải ủ rũ." Thượng Vân Trạch xoa đầu hắn, "Bất quá trước khi đi Vương Thành, muốn đem việc hôn nhân làm trước hay không?"

Vốn dĩ chỉ là trêu ghẹo, không nghĩ tới sau khi Mộc Thanh Sơn nghe được, cư nhiên còn nghiêm túc suy xét một chút.

Thượng Vân Trạch nhất thời ngoài ý muốn vạn phần, trong lòng đầu tiên là vui vẻ, lại không dám nhiều lời, chỉ là dè dặt nhìn hắn.

Một lúc lâu sau, Mộc Thanh Sơn gật đầu, "Được."

"Người... Lặp lại lần nữa." Thượng Vân Trạch đại khái cảm thấy chính mình là đang nằm mơ.

Mộc Thanh Sơn nhìn hắn, "Được."

"Người đồng ý?" Thượng Vân Trạch mừng rỡ như điên, một tay ôm hắn vào trong lòng, "Đồng ý bây giờ thành thân với ta?"

Mộc Thanh Sơn có chút không được tự nhiên: "Người nhỏ tiếng một chút." Người bên ngoài đều nghe được.

Còn chưa dứt lời, thì đã bị Thượng Vân Trạch kéo ra cửa.

"Muốn làm gì?" Mộc Thanh Sơn thất tha thất thểu.

"Trở về Đẳng Vân bảo." Thượng Vân Trạch mang hắn xoay người lên ngựa, cười to nói, "Chuẩn bị thành thân !"

Dư âm lượn lờ, Ôn Liễu Niên vừa vắn đi ngang qua, bị khói bụi vó ngựa
hất lên đầy mặt.

Muốn thành thân a...

THỔ PHỈ CÔNG LỰC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 91: Hồng Giáp Lang Rất Tức Giận!!!

Buổi tối khi dùng cơm, Hoa Đường hỏi: "Sao lại không thấy sư gia cùng Thượng bảo chủ?"

"Trở về Đẳng Vân bảo rồi." Ôn Liễu Niên cắn một ngụm màn thầu, trả lời.

"Không phải là xảy ra chuyện gì chứ?" Hoa Đường nghe vậy lo lắng, "Lúc trước cũng không nghe nhắc tới, sao đột nhiên nói đi là đi."

"Không có chuyện gì đâu." Ôn Liễu Niên lại cắn một ngụm màn thầu, "Nghe Thượng bảo chủ nói, hình như là muốn trở về chuẩn bị chuyện thành thân."

"Thành thân?" Người còn lại trên bàn nhất thời cũng bị kinh ngạc một chút.

"Đúng vậy." Ôn Liễu Niên đem miếng màn thầu cuối cùng nhét vào miệng, trong đầu rất ai oán, "Thành thân."

"Vậy thật sự nên hảo hảo chuẩn bị một phen." Triệu Ngũ cười nói, "Nạn trộm cướp núi Thương Mang đã bị diệt trừ, Thượng bảo chủ cùng sư gia lại xử lý việc hôn nhân, niềm vui nhân đôi."

Ám vệ ăn xong vài ngụm cơm, liền chạy như điên ra ngoài mua sắm chuẩn bị hạ lễ, vui sướng khẩn cấp, thật sự giống như là chính mình sắp cưới vợ, thập phần cảm động lây.

Triệu Việt múc một chén canh nhỏ cho Ôn Liễu Niên: "Ăn từ từ, coi chừng bị mắc nghẹn."

Ôn Liễu Niên đem màn thầu vo thành từng cục, ném toàn bộ vào trong canh, sau đó dùng đũa khuấy khuấy, khuấy khuấy, lại khuấy khuấy.

Triệu Việt trong lòng buồn bực, đây là phương pháp ăn quái dị gì a.

Màn thầu bị canh thịt ngâm đến mềm nhũn, tất nhiên còn chưa nói tới có bao nhiêu dễ ăn, cho nên tâm tình Ôn đại nhân càng thêm buồn bực, sau khi cơm nước xong liền một mình ngồi ở trong sân nhìn con kiến, ai cũng không hiểu nổi

Cơm chiều là đem màn thầu ngâm mềm nhũn, còn có thể tự kỉ hơn một chút nữa được không !

"Tiểu Liễu tử a." Chu Đình Thiên vui vẻ hơn hờ chạy vào, "Xem nghĩa phụ mua cái gì cho con nè."

Ôn Liễu Niên quay đầu, chỉ thấy là một chuỗi kẹo hồ lô đỏ au.

....

Ý gì đây?

"Sao vậy, không muốn ăn à." Chu Đình Thiên ngồi xồm bên cạnh hẳn.

Ôn Liễu Niên rầu rĩ nói: "Không có khẩu vị."

"Đang êm đẹp sao lại không có khẩu vị, có phải là tên tiểu tử họ Triệu kia khi dễ con không?" Chu Đình Thiên thối râu mép.

"Không có." Ôn Liễu Niên phủ nhận, "Suy nghĩ vụ án."

"Chỉ cần con còn làm quan ngày nào, thì vụ án sẽ còn ngày đó, mỗi ngày sầu mi khổ kiếm như vậy, có cảm thấy thoải mái không." Chu Đình Thiên kéo hẳn ngòi lên trên ghế đá, đưa kẹo hồ lô qua, "Sau khi ăn xong, nghĩa phụ mang con ra ngoài đi dạo, bây giờ ở trong thành rất náo nhiệt."

"Vâng." Ôn Liễu Niên gật đầu, "Mộ Bạch đâu rồi?"

"Cùng người Truy Ảnh cung một đường ra ngoài mua sắm chuẩn bị hạ lễ." Chu Đình Thiên nói, "Nhân tiện cũng chuẩn bị cho con một phần, trực tiếp đưa đến Đẳng Vân bảo là được."

"Nga." Ôn Liễu Niên cắn một viên kẹo hồ lô.

Thành thân thật sự là chuyện tốt.

Đúng lúc chợ đêm, trên đường thủ vệ rất nhiều, Ôn Liễu Niên vốn dĩ cơm chiều còn chưa ăn no, khai vị lại ăn sơn trà, khi ngửi được mùi hương trong quán ăn thì bụng càng đói cồn cào, thế là quay đầu nhìn bốn phía, muốn tìm thử xem có món gì ngon hay không.

"Đại nhân !" Âm vệ ở phía xa phất tay chào hỏi, trong tay mỗi người đều ôm hai ba hộp lớn, phía trên còn quấn một tấm lụa đỏ, quả nhiên là rất có bầu không khí thành thân.

Sau khi dân chúng nhìn thấy tất nhiên hiếu kì hỏi, kể từ đó trở đi, chỉ trong nháy mắt, toàn bộ người dân trong thành đều biết Thượng bảo chủ muốn thành thân với Mộc sư gia.

Lúc đầu thì có cung chủ Truy Ảnh cung Tần Thiếu Vũ cùng Thẩm Thiên Lăng, về sau lại có Võ Lâm minh chủ Thẩm Thiên Phong cùng Diệp Căn, dân chúng Sở quốc đối loại chuyện này dĩ nhiên rất dễ dàng tiếp nhận, thậm chí còn cảm thấy hai người rất xứng đôi ! Ôn Liễu Niên canh miến còn chưa ăn được nửa bát, thì đã nghe chủ quán cảm khái vài câu linh tinh

'Thật xứng đôi' 'Ông trời tác hợp' cũng có hơn mười lần, lỗi tai quả thật muốn đóng kén !

"Khi nào đại nhân thành thân a?" Lão bản nương bán rượu gạo bên cạnh cười trêu ghẹo.

Ôn Liễu Niên còn chưa nói chuyện, Chu Đình Thiên đã nói: "Bây giờ nói chuyện này còn sớm."

...

Không sớm đâu ! Ôn Liễu Niên liếc mạng đồ tương ớt vào trong bát, tuổi của sư gia còn nhỏ hơn ta !

Chu Đình Thiên ở một bên thấy vậy thì nhíu mày, chẳng qua đến Thực Trung nhậm chức có một chuyến, sao khẩu vị lại trở nên hung tàn như vậy.

Bên trong phủ nha, sau khi Triệu Việt thương nghị sự tình với Lục Truy xong, nửa ngày cũng không thấy Ôn Liễu Niên trở về, trong lòng cảm thấy hơi buồn bực, chỉ là đi dạo chợ đêm, sao lại đi lâu như vậy.

"Tiểu Liễu tử a." Bên ngoài truyền đến thanh âm Chu Đình Thiên.

Sau đó chỉ thấy Ôn Liễu Niên ỉu xù, cúi đầu bước vào sân.

"Sao vậy?" Triệu Việt hỏi.

"Không có gì." Ôn Liễu Niên đi lướt qua hăn, một mình trở về phòng ngủ, rất ủ rũ.

Chu Đình Thiên không hiểu gì cả đi theo phía sau, cũng không biết rốt cuộc là duyên cớ gì.

Đang êm đẹp ăn canh miến, sao đột nhiên lại mất hứng, tựa hồ cũng không phát sinh chuyện gì a.

Ánh nến trên bàn nhẹ nhàng lay động, Ôn Liễu Niên chậm rãi uống trà.

"Xảy ra chuyện gì vậy?" Triệu Việt đẩy cửa bước vào, kéo ghế qua ngồi bên cạnh hắn.

"Không có gì." Ôn Liễu Niên nói.

"Rõ ràng chính là có." Triệu Việt ôm hắn vào trong lòng, "Được rồi nói cho ta nghe xem, làm sao vậy?"

Ôn Liễu Niên nghĩ nghĩ, nói: "Mệt."

Từ khi đến thành Thương Mang, tựa hồ hoàn toàn vẫn chưa hảo hảo nghỉ ngơi qua một ngày, cho dù ngủ cũng không kiên định. Càng về sau thì sự tình càng nhiều, cơ hồ bận rộn giống như con quay, có chuyện Hồ Đầu bang đè nặng trong lòng, cũng không dám có nửa phần lơ lửng. Hiện tại rất vất vả nạn trộm cướp mới bình định, tuy nói còn không biết ở đâu nháy ra một tên Đại Minh Vương lai lịch bí ẩn, nhưng tốt xấu gì cũng xem như tạm thời ngừng lại, thế là cơn buồn ngủ tích tụ lâu ngày liền ùn ùn thối quết đến.

Nói là muốn thành thân, chi bằng nói là muốn cùng hắn một đường trở về Giang Nam, đem tất cả chuyện phiền lòng đều quẳng ra sau đầu, không muốn suy nghĩ thêm gì nữa, chỉ muốn cùng người mình thích một đường, nắm tay ngắm phồn hoa tháng sáu.

Triệu Việt ôm hắn càng chặt: "Ta mang ngươi đến Triều Mộ nhai ở một thời gian?"

"Không được." Ôn Liễu Niên lắc đầu, "Sư gia sắp thành thân rồi, nếu ta lại đến trong núi tránh quấy rầy, vậy công vụ trong phủ nha phải làm thế nào." Huống chi còn có Hướng Liệt ở đây, chính mình nào có đạo lý nói mất tích liền mất tích.

Triệu Việt trong lòng thở dài, có chút thời điểm, ngược lại là thật sự không muốn để cho hắn làm quan, vậy thì sẽ không có vương bận.

Ôn Liễu Niên tựa vào trong lòng hắn ngăn người, bất tri bất giác liền thiếp đi, cũng không biết là mơ thấy cái gì, ngón tay vẫn nắm chặt ống tay áo Triệu Việt không chịu buông ra.

Hồng giáp lang công Thanh đầu Cổ Vương, từ khe cửa sổ lao lực chen vào bên trong, sau đó quen thuộc bò lên trên bàn, vèo vèo bò vào trong hộp gỗ.

Chiếc hộp là do Lục Truy dựa theo kích cỡ của Hồng giáp lang làm thành, một mình nó ở thì vừa vặn, nhưng nếu thêm một con Thanh đầu Cổ Vương mập mạp, thì phải chen lấn rất nhiều. May mắn Cổ Vương chỉ là nâng mí mắt, liền tiếp tục chặm rãi nhắm lại, tựa hồ cũng không để ý chuyện bị bắt chuyển nhà này.

Hồng giáp lang cao hứng lắc xúc tu.

Cùng nhau ngủ !

Nếu là bị ám vệ nhìn thấy, đoán chừng lại muốn thốn thức hồi lâu.

Không sánh bằng Thượng bảo chủ thì cũng thôi đi, cư nhiên ngay cả Hồng giáp lang cũng không sánh bằng.

Truyền ra ngoài rất mất mặt biết không?

Sau khi ở trong núi tìm kiếm vài ngày, vẫn như trước không ai phát hiện tung tích về cái người gọi là 'Tiền Mãn Thương', nếu không phải ngày đó mấy chục tiểu lâu la ở đây đều chắc như đinh đóng cột, thề son thề sắt tỏ vẻ tận mắt nhìn thấy, lời khai lại thần kỳ giống hệt nhau, Hường Liệt cơ hồ muốn hoài nghi bản thân có phải bị lừa rồi không -- Đối phương rất cuộc

có bản lĩnh gì, thế nhưng có thể ở dưới mí mắt của mấy vạn đại quân phong tỏa lặng lẽ không một tiếng động trốn đi?

"Bước tiếp theo Hưởng thống lĩnh có tính toán gì không?" Ôn Liễu Niên giúp hẩn rót một tách trà.

"Ví như thật sự không tìm thấy, chỉ có thể bỏ qua như vậy." Hưởng Liệt nói, "Cũng không cần thiết để cho đại quân tổn hao sức lực."

Ôn Liễu Niên gật đầu, nói: "Nghe lời khai người còn lại, tên Tiền Mãn Thương kia tựa hồ có thù oán sâu nặng với bang chủ Hồ Đầu bang, bằng không cũng sẽ không mạo hiểm lên vào núi Thương Mang, rơi vào trong tay hẩn, hậu quả có lẽ cũng giống như rơi vào trong tay triều đình." Ngụ ý nói không chừng nghịch tặc đã sớm đoạn mệnh, người cũng không cần vì chuyện này mà lo lắng.

"Theo lý mà nói, sau khi diệt trừ xong thổ phỉ ở đây, đại nhân cũng nên cùng ta một đường trở về Vương Thành diện thánh." Hưởng Liệt nói, "Chỉ là Thượng bảo chủ cùng Mộc sư gia sắp thành thân, vậy tất nhiên là nên lưu lại uống chén rượu mừng, dù sao đã kéo dài nhiều ngày như vậy, cũng không vội vàng nhất thời."

Ôn Liễu Niên nói: "Hưởng thống lĩnh cũng muốn lưu lại uống rượu mừng sao?"

"Ta e là không được, bất quá hạ lễ tất nhiên sẽ chuẩn bị đầy đủ." Hưởng Liệt nói, "Đầu bên kia Thứ Sử còn có chút chuyện, chiều nay ta muốn nhích người đến phủ hẩn, chờ tất cả đều làm thỏa đáng, thì trở về cùng đại nhân một đường khởi hành đến Bắc."

Ôn Liễu Niên gật đầu, cũng không nói thêm gì nữa

Thời gian trễ một chút, Hưởng Liệt quả nhiên dẫn người rời khỏi nha môn Tri Phủ, đại quân cũng chia phe trở về đồn trú, trong thành Thương

Mang nhất thời cũng vắng vẻ hẳn đi, Ôn Liễu Niên cả người đều thờ phào nhẹ nhõm.

Tuy nói phẩm hạnh Hương Liệt coi như không tệ, nhưng dù thế nào cũng là người của Hoàng Thượng, có hẳn thời thời khắc khắc ở bên cạnh, đều cảm thấy không được tự tại.

"Nhìn bộ dáng này, tương lai phải làm quan trong triều thế nào?" Triệu Việt xoa bóp mặt hẳn, "Bây giờ chỉ là một mình Hương thống lĩnh, trong triều đều là lão cáo già bát diện linh lung."

"Bất đồng địa phương, tất nhiên nên có bộ dáng bất đồng." Ôn Liễu Niên nói, "Thành Thương Mang vốn là nên như vậy, dân phong thuần phác trời cao đất rộng, cùng Vương Thành là hai việc khác nhau, chờ đến khi được điều nhiệm đến bên cạnh Hoàng Thượng, ta tất nhiên biết nên dẫn đo đúng mực thế nào."

"Đại nhân." Hoa Đường cầm một xấp giấy đỏ bước vào, "Đây là lưu trình đại hôn năm ngày sau, thời gian cũng không nhiều, chúng ta có không ít chuyện phải chuẩn bị."

Sau khi Ôn Liễu Niên mở ra, lập tức liền bị một đồng chữ rậm rạp làm giật mình một chút: "Thành thân cư nhiên phiền toái như thế?" Còn tưởng chỉ là nói môi hạ sính rồi xem có hợp bát tự không, sau đó lại chọn ngày lành thối kèn tiếp vào cửa.

"Một đời người chỉ có thể thành thân một lần, Thượng bảo chủ lại làm người cẩn thận, tất nhiên phải nghiêm túc một chút." Hoa Đường nói, "Bây giờ xem trước một lần cũng tốt, tương lai đợi đến khi đại nhân thành thân, cũng sẽ càng quen thuộc những chuyện này hơn."

Nói cũng đúng.

...

Ôn Liễu Niên gãi gãi cằm, nghiêm túc nhận lấy nhìn từng hạng mục.

Mà ở trong Đẳng Vân bảo, cảnh tượng lúc này thì càng là một mảnh lộn xộn -- Bảo chủ muốn thành thân, đây chính là chuyện lớn bằng trời, ngàn vạn lần không được qua loa. Mộc Thanh Sơn vốn dĩ muốn ra ngoài xem thử, kết quả ba lần đều bị khuyên trở về, nói là trên núi gần đây rất loạn, cuối cùng đành phải ngồi chờ trong thư phòng, buồn chán lật sách xem.

Thượng Vân Trạch đẩy cửa bước vào, trong tay cầm một hộp bánh quy.

Mộc Thanh Sơn ngáp một cái, buồn ngủ nhìn hắn.

"Còn chưa dùng cơm chiều, thì đã mệt rồi sao?" Thượng Vân Trạch ôm hắn vào lòng.

"Không có việc gì làm." Mộc Thanh Sơn rầu rĩ hỏi, "Người tính toán khi nào mới cho ta xuống núi?"

"Trước thành thân một ngày." Thượng Vân Trạch dứt hắn ăn điếm tâm.

"Vì sao?" Mộc Thanh Sơn cảm thấy chính mình gần đây thật sự ngồi rất lâu, ngay cả mộng cũng bắt đầu đau.

"Cũng sắp thành thân, tất nhiên không thể xảy ra nhiều loạn gì." Thượng Vân Trạch nói, "Đem người để bên cạnh ta mới có thể yên tâm, đỡ phải bị người khác đoạt đi."

"Ai sẽ đoạt ta." Mộc Thanh Sơn than thở.

"Ở một mình sợ buồn?" Thượng Vân Trạch hỏi.

Mộc Thanh Sơn gật đầu.

"Sau khi thành thân thì ở trên núi vài ngày, rồi chúng ta lại trở về thành Thương Mang." Thượng Vân Trạch nói, "Bất quá tính toán không lâu sau,

thì có thể hỏi đại nhân một đường cùng đến Vương Thành phía Bắc."

"Ừm." Mộc Thanh Sơn ôm cổ hăn, lại ngáp một cái.

"Không khẩn trương à?" Thượng Vân Trạch hỏi.

Mộc Thanh Sơn thành thành thật thật nói: "Có một chút."

"Thành thân, cũng giống như là chúng ta bây giờ." Thượng Vân Trạch để cho hăn tựa vào lòng mình, "Cho nên không cần sợ."

Mộc Thanh Sơn nói: "Cái gì cũng giống sao?"

Thượng Vân Trạch gật đầu: "Cái gì cũng giống."

Mộc Thanh Sơn nhấn mạnh: "Nói rồi thì không cho đổi ý."

Thượng Vân Trạch nghĩ nghĩ, "Ngoại trừ một chuyện."

Mộc Thanh Sơn ghé vào đầu vai hăn giả chết.

Nhưng Thượng Vân Trạch hiển nhiên không tính toán thỏa hiệp chuyện này, trời biết hăn đã đợi bao lâu, nếu là tiếp tục nhẫn nhịn, chỉ sợ không bệnh cũng sẽ ghen ra bệnh.

Đằng Vân bảo ở trong chốn giang hồ có thể nói là nổi tiếng, Thượng Vân Trạch bình thường nhân duyên lại rất tốt, lần này hăn muốn thành thân, người tiến đến chúc mừng tất nhiên không ít -- Cho dù thời gian rất vội, nhưng cũng có không ít môn phái đến đây.

Ôn Liễu Niên nói: "Ăn tết cũng không náo nhiệt như vậy."

"Đều là người trong giang hồ, nói chuyện lớn tiếng làm việc hào sảng, tất nhiên là so với dân chúng càng nháo hơn một chút." Triệu Việt cùng hăn cười một con ngựa, một đường rời khỏi cửa thành. Hôm nay trong phủ nha

không có chuyện gì, cho nên hai người tính toán đến khe suối núi Thương Mang ở một đêm, thuận tiện trốn thanh nhàn. Tuy nói người thành thân là Thượng Vân Trạch, nhưng bởi vì có ám vệ Truy Ảnh cung ở đây, cho nên trình độ làm âm ỉ trong phủ nha cũng không kém gì Đãng Vân bảo -- Thậm chí ngay cả hình thức bánh cưới cũng phải qua hỏi, dặn dò phía trên nhất định phải ẩn tịnh để liên hoa.

Thân là vật biểu tượng giang hồ, phải cúc cung tận tụy như thế, cũng không cần phải hồi báo.

Hoàn toàn không làm mất mặt công tử cùng Thiếu cung chủ.

Chung quanh khe suối tất cả vẫn như trước không có gì thay đổi, Triệu Việt nói: "Ở đây chờ ta, ta đi bắt cá cho ngươi."

"Ta cũng muốn đi." Ôn Liễu Niên nói.

Triệu Việt quát quát mũi hăn: "Không sợ ngã xuống sông sao?"

"Ngươi lại kéo ta lên là được." Ôn Liễu Niên cởi giày ra, lại cẩn thận xắn ống quần.

Thời tiết giữa hè khe núi không tính lạnh, Triệu Việt cũng không ngần ngại, kéo tay hăn cùng nhau xuống sông, tìm nơi có dòng nước bằng phẳng chút: "Đứng vững."

"Ừm." Ôn Liễu Niên hỏi, "Phải bắt cá làm sao?"

Triệu Việt nói: "Lấy tay bắt."

Ôn Liễu Niên: ...

Ngươi còn có thể có lệ hơn một chút được không.

"Thật sự là lấy tay bắt." Triệu Việt cười, khom lưng tùy ý chụp tới, liền thật sự bắt lên được một con cá.

Ôn Liễu Niên rất sùng bái.

"Cá ở khúc này rất nhiều, người đứng yên đừng động đậy, đợi lát nữa thì sẽ có một đám vây lại." Triệu Việt tùy tay ném cá lên bờ, "Cẩn thận coi chừng ngã."

Đời này lần đầu tiên bắt cá, Ôn Liễu Niên học bộ dáng hẩn, thong thả khom lưng.

Triệu Việt nhin cười: "Nếu người nào không biết, đại khái sẽ nghĩ người bị đau thắt lưng."

"Dưới nước trơn." Ôn Liễu Niên nói.

Triệu Việt vừa tính toán giữ chặt hẩn, một con cá lớn đã lướt qua giữa hai người, xúc cảm trơn nhẵn dính dính cọ xát qua cẳng chân, Ôn Liễu Niên theo bản năng run rẩy, lui về phía sau còn chưa được hai bước, thì đã té đặt mông vào trong nước.

"Cẩn thận !" Triệu Việt bị hoảng sợ, vội vàng kéo hẩn lên.

"Hắt xì !" Ôn Liễu Niên toàn thân đều ướt sũng, nhíu mũi đánh hắt xì.

Triệu Việt dở khóc dở cười, nhanh chóng ôm người trở vào sơn động ngồi bên cạnh đồng lửa, lại tìm một nhánh cây khô tiến vào: "Mau đem y phục hong khô đi." Không thì sẽ bị cảm lạnh.

Ôn Liễu Niên run cầm cập, cảm thấy bản thân rất là xui xẻo.

Y phục bị một kiện một kiện vắt trên nhánh cây, cuối cùng chỉ còn một bộ lý y ướt sũng, Triệu Việt cời ngoại bào của mình ra: "Khoác tạm đi."

Ôn Liễu Niên nói: "Nga."

Triệu Việt cúi đầu, tiếp tục chọc chọc đống lửa.

Một lát sau, Ôn Liễu Niên cũng đem lý y vắt lên trên nhánh cây, lại đến trước đống lửa.

"Cẩn thận coi chừng bị phỏng." Triệu Việt giữ chặt hăn.

Ôn Liễu Niên vô tội nói: "Lạnh."

"Lên giường đi." Triệu Việt nói, bởi vì thả tị trần châu, cho nên dù cho bên cạnh sơn động là dòng nước, đệm chăn cũng rất là khô ráo ấm áp.

Ôn Liễu Niên nói: "Không muốn."

Tay Triệu Việt hơi sửng lại.

Ôn Liễu Niên lại nhỏ tiếng hắt xì một cái.

Triệu Việt bỏ lại gậy gỗ, ôm cả người hăn vào lòng.

Vốn dĩ cũng chỉ khoác một kiện ngoại bào, lần này lại là trượt xuống hơn phân nửa, Ôn Liễu Niên thò tay vừa định kéo lại, thì môi đã bị hăn ngăn chặn.

Đầu lưỡi có chút vội vàng quấn quanh lẫn nhau, lý trí dần dần có xu hướng trống rỗng, hai tay Ôn Liễu Niên ôm chặt bả vai hăn, hô hấp không tự giác liền vội vàng lên.

Cúi khô không ngừng phát ra tiếng vỡ nhỏ vụn, đống lửa càng cháy càng lớn, độ ẩm trong sơn động cũng càng lúc càng nóng bỏng.

Ngoại bào được đặt lung tung ở một bên, thân thể trắng nõn dưới ánh lửa, như là bị vẩy lên một tầng sáng vàng ái muội, ánh mắt Triệu Việt si

mê, nắm lấy đầu ngón tay của hắn, cúi đầu nhẹ nhàng mút một cái. Ôn Liễu Niên nhìn hắn không chớp mắt.

Triệu Việt ôm ngang lấy hắn, bước đến giường trong sơn động.

Một hộp gỗ lim từ trong ngực hắn rút ra, Hồng giáp lang bị ném tới đầu óc choáng váng, nửa ngày mới hồi thần, thế là cảm thấy rất tức giận.

Làm gì vậy ...

THỔ PHỈ CÔNG LỰC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 92: Sẽ Thành Thân Thuộc!!!

Trên chuỗi Tế Nguyệt đao, treo một con hồ ly nhỏ được khắc bằng ngọc, Triệu Việt tháo dây tơ hồng được quấn trên chuỗi đao ra, sau đó quấn từng vòng lên trên cổ tay hấn.

Ôn Liễu Niên cùng hấn mười ngón đan vào nhau, lòng bàn tay có chút lạnh lạnh.

"Lạnh sao?" Triệu Việt hỏi.

Ôn Liễu Niên lắc đầu, nhẹ nhàng kéo đai lưng hấn ra, đầu ngón tay run rẩy vuốt ve lồng ngực rần chắc kia.

Hồng giáp lang vèo vèo chạy tới, vốn dĩ muốn kháng nghị chuyện mình bị ném choáng một chút, kết quả chưa kịp bò lên giường, thì bị một kiện ngoại bào bay tới, toàn thân đều bị đè bên dưới, nửa ngày cũng không tìm thấy lối ra, đành phải mờ mịt xoay vòng vòng.

Cuộc sống của trùng thật sự phi thường nhấp nhô, khúc chiết, lại u ám.

"Là cái gì thế?" Nhìn hấn lấy từ bên trong y phục ra một cái bình nhỏ, Ôn Liễu Niên hỏi.

"Thanh Đăng cao." Triệu Việt ghé vào lỗ tai hấn hôn một cái, "Bình thường dùng để trị thương." Bây giờ tất nhiên là có... tác dụng khác.

Đống lửa cháy càng lúc càng mãnh liệt, cơ hồ muốn chiếu sáng toàn bộ sơn động. Hồng giáp lang lao lực nửa ngày bò ở trong đống y phục, cuối

cùng choáng váng chui ra, nửa ngày vẫn chưa hồi thần.

Ôn Liễu Niên hừ nhẹ một tiếng, mày hơi nhíu lại.

Triệu Việt ôm hẳn vào trong ngực, hôn môi nhẹ nhàng tựa như lông vũ.

Hồng giáp lang cố sức bò lên trên giường.

Đau đớn quá mức rõ ràng, Ôn Liễu Niên cắn gối đầu, ngón tay không tự giác liền nắm lấy ga trải giường dưới thân.

Thế là Hồng giáp lang rất vất vả mới bò được một nửa, bị hẳn lôi lôi kéo kéo, lại lăn lộn cộc xuống dưới.

Càng choáng hơn.

Triệu Việt từ phía sau ôm lấy toàn bộ thân thể hẳn, kiên nhẫn để hẳn chậm rãi thích ứng.

Sau khi trải qua một trận giãy vò hồi lâu, Ôn Liễu Niên thấp giọng 'ừmmm' một tiếng, phía sau lưng là một mảnh ửng đỏ.

Triệu Việt chỉ hận không thể khám nhập hẳn vào trong xương mình.

Chiếm đoạt giống như mưa to gió giạt, Ôn Liễu Niên vô lực ghé vào trên giường, tầm mắt đã bị hơi nước nhiễm đến một mảnh mơ hồ, nhưng vẫn là khẩn trương nắm chặt hẳn chống tay phải ở bên gối.

Liếc mắt một cái liền khiến người thích, đời này kiếp này, vĩnh viễn cũng không muốn buông ra.

Hồng giáp lang ghé vào trên đồng y phục, ngẩng đầu nhìn hai người trên giường, xúc tu nhỏ ủ rũ xuống.

Bất quá chỉ là đến chơi, rốt cuộc là đang làm gì thế...

Ánh lửa trong thạch động công chiếu ra một đôi thân ảnh đang dây dưa, củi khô không ngừng phát ra tiếng 'tách tách' nhỏ vụn, người bên dưới thỉnh thoảng phức tạp cúi đầu rên rĩ, thẳng đến một lúc lâu sau, mới dần dần an tĩnh lại.

Hồng giáp lang nhắm mắt hô hô ngủ say.

Triệu Việt xuống giường nhóm thêm một đống lửa mới, để tránh đem người đông lạnh, lại nấu chút nước ấm, tinh tế giúp hẩn lau sạch người.

Ôn Liễu Niên trốn trong ổ chăn rất dày, chỉ lộ gương mặt nhỏ nhắn ra nhìn hẩn.

"Còn khó chịu không?" Triệu Việt hỏi.

Ôn Liễu Niên lắc đầu.

"Được rồi, nghỉ ngơi đi." Triệu Việt cúi đầu, ôn nhu hạ xuống một nụ hôn lên môi hẩn.

Ôn Liễu Niên nhích người vào bên trong, lại không tự giác nhíu mi.

"Đừng lộn xộn." Triệu Việt đe hẩn lại.

Ôn Liễu Niên lỗ tai càng nóng hơn, đơn giản liền nhắm mắt lại, giả vờ chính mình đã ngủ.

Một lát sau, Triệu Việt xốc chăn lên, cũng nằm bên cạnh hẩn.

Lông mi Ôn Liễu Niên có chút run rẩy.

Triệu Việt ôm người vào trong lòng mình, tay phải xoa ấn thắt lưng hẩn.

Ôn Liễu Niên lại rụt rụt, lại bị hẩn ôm đến càng chặt.

Ôm ấp kiên cố lại ấm áp, giống như thế gian này là nơi tránh gió vững vàng nhất.

Ngoài động mưa gió rả rích, tiếng mưa 'sàn sạt' truyền vào trong tai, không biết vì sao cũng có chút ý lạnh.

Xúc cảm trên môi nóng ướt, là nụ hôn quen thuộc nhất. Ôn Liễu Niên ở trong mộng nhếch khóe miệng, sau đó ngủ đến càng ngọt ngào.

Dây tơ hồng quấn trên cổ tay, cởi không được tháo cũng không ra.

Sáng sớm ngày hôm sau, Ôn Liễu Niên thấy hai bên má hơi ngứa, phấp phấp hồi lâu mở mắt, quay đầu chỉ thấy một vật nhỏ đỏ rực.

Hồng giáp lang vui vẻ dựng thẳng xúc tu, tỉnh !

"Sao lại là người." Ôn Liễu Niên bật cười thành tiếng, ngón tay cọ cọ cái lưng đang phát sáng của nó.

Trong sơn động rất an tĩnh, bên cạnh cũng không có ai, Ôn Liễu Niên chống người muốn ngồi dậy, lại bị một trận đau nhức ngã lại xuống giường.

"Làm sao vậy?" Triệu Việt vừa vịn mang theo một thùng nước bước vào, sau khi nhìn thấy thì vội vàng bỏ lại vật ngồi vào bên giường.

Ôn Liễu Niên rụt người vào trong ổ chăn, một lúc lâu sau mới nói: "Sớm."

"Có phải không thoải mái ở đâu hay không?" Triệu Việt hỏi.

Ôn Liễu Niên trầm nghĩ, có.

"Ta nấu cháo rồi." Triệu Việt giúp hấn chỉnh lại tóc, "Đợi lát nữa ăn một chút, sau đó chúng ta trở về phủ nha."

Ôn Liễu Niên nhỏ giọng nói: "Nếu nghĩa phụ hỏi thì sao."

Triệu Việt nắm tay hắn: "Người muốn nói thật không?"

Ôn Liễu Niên liếc mắt nhìn đầu, gật đầu mới nói!

"Giao cho ta là được." Triệu Việt hôn lên đầu ngón tay của hắn.

"Thật sao?" Ôn Liễu Niên không tin, "Mấy chuyện nói dối này, chẳng lẽ không phải nên là ta làm sao."

Triệu Việt bật cười, vươn tay xoa bóp hai má hắn: "Không nói dối với người, là ta không muốn nói, chứ không phải sẽ không nói."

"Thật sự sẽ không dối gạt ta? Ôn Liễu Niên cố giọng hơi sừng.

Triệu Việt gật đầu: "Đời này cũng sẽ không."

Ôn Liễu Niên cười hì hì, thò tay giật giật tóc của hắn.

Hồng giáp lang ghé vào một bên, một bên cắn thịt vụn một bên khăn trương nhìn hai người.

Đừng có ném y phục lại đây nha...

Bên trong phủ nha, Chu Đình Thiên đang phát giận, chạy đi đâu rồi, cứ nhiên cả đêm cũng không trở về.

"Phụ thân." Chu Mộ Bạch rất bất đắc dĩ.

Chu Đình Thiên giận nói: "Vẻ mặt này của ngươi là sao." Quả thực bất hiếu! Sớm biết như thế, lúc trước khi vừa sinh ra, nên đưa cho Vương Nhị Cầu bán bánh quẩy đầu đường, cũng tốt hơn bây giờ mỗi ngày nhìn thấy phiền.

"Tử Sơ đã lớn rồi, sao mấy chuyện này người còn muốn quản hần." Chu Mộ Bạch rót ly trà đưa qua, "Chuyện diệt trừ thổ phỉ đã kết thúc, khi nào chúng ta trở về Khổng Tước môn?"

"Chuyện này..." Chu Đỉnh Thiên sờ sờ cằm, còn cần phải suy xét một chút.

Chu Mộ Bạch nói: "Chẳng lẽ phụ thân còn tính một đường đến Vương Thành?"

"Đề nghị này của người rất tốt !" Chu Đỉnh Thiên gật đầu, "Cứ quyết định như vậy đi."

Chu Mộ Bạch: ...

Ta vẫn chưa đề nghị như thế.

"Một đường đến Vương Thành thăm cữu cữu người, sau đó thì trở về Khổng Tước môn." Chu Đỉnh Thiên gõ gõ ngón tay quyết định.

Chu Mộ Bạch lắc lắc chén trà trong tay: "Cũng được."

"Bất quá lần này trở về, đại khái có đau đầu." Chu Đỉnh Thiên nói, "Ta xem như thấy qua vài chuyện trên đời thì còn dễ nói chuyện, nhưng phụ thân tiêu Liễu tử lại là chuyện khác." Nếu biết nhi tử bảo bối nhà mình chạy theo nam nhân, dự tính không hôn mê ba ngày sẽ không tỉnh, còn có đệ muội nếu là dong dài lên, thì đó gọi là ma âm quán nhĩ a, yêu cơ giang hồ so ra còn kém xa.

Chu Mộ Bạch cười cười giống như là đang nói cho chính mình nghe: "Hai người hữu tình hữu ý, người bên ngoài ngoài trừ nói chúc mừng, thì còn có thể làm gì?" Huống hồ mặc dù là có cản trở, dựa theo tính tình từ nhỏ đến lớn của hần, chỉ sợ cũng không ai có thể ngăn cản.

"Đại nhân, người làm sao vậy?" Bên ngoài truyền đến giọng nói kinh ngạc của gia đình.

"Không sao." Ôn Liễu Niên ghé vào trên lưng Triệu Việt, vẻ mặt rất là bình tĩnh, "Không cần thận bị thương một chút."

"Đi đâu vậy?" Chu Đình Thiên từ cửa viện bước ra.

"Nghĩa phụ." Ôn Liễu Niên gãi mặt, "Tối qua tụi con đến núi Thương Mang."

"Ở núi Thương Mang cả một đêm?" Chu Đình Thiên trừng to mắt.

"Đúng vậy." Ôn Liễu Niên gật đầu, "Chỗ đó có sơn động, bình thường nếu trong lòng con buồn phiền, thì sẽ đến đó ở một đêm."

"Bị thương có nghiêm trọng không?" Chu Mộ Bạch hỏi.

"Không nghiêm trọng lắm." Ôn Liễu Niên hừ hừ nói, "Trở về nghỉ ngơi một lúc thì sẽ tốt."

"Bị thương ở đâu, cho nghĩa phụ xem thử." Chu Đình Thiên không yên lòng.

"Không được !" Ôn Liễu Niên ôm chặt cổ Triệu Việt, "Không cho xem."

"Té bị thương có cái gì mà không cho xem." Chu Đình Thiên vỗ đầu hằm, lạnh lùng nói, "Rốt cuộc bị thương ở đâu !"

"Lúc đi lên núi bị trượt chân, không cần thận bị té đập mông." Triệu Việt nâng người lên trên một chút, "Không có chuyện gì, tiền bối không cần lo lắng."

Chu Mộ Bạch một bên nhin không được bật cười thành tiếng.

Ôn Liễu Niên giận dỗi trừng hăn, người tiếp tục cười nữa xem, ta đến trước mặt di nương cáo trạng !

Chu Đình Thiên cũng dở khóc dở cười: "Không có việc gì đi?"

"Không có việc gì." Triệu Việt nói, "Ta mang hăn trở về phòng trước."

Chu Đình Thiên cuối cùng gật đầu cho đi.

"Có cái gì mà mắc cười !" Thằng đến trở về phòng, Ôn Liễu Niên còn đang tức giận.

Triệu Việt giúp hăn cởi giày, "Được rồi được rồi nằm nghỉ ngơi đi, ta giúp người tìm chút thuốc."

"Muốn đi tìm ai?" Ôn Liễu Niên cảnh giác, ngàn vạn lần đừng nói là Tả hộ pháp nha, loại chuyện này phải mở miệng như thế nào !

Triệu Việt nói: "Lục Truy."

Ôn Liễu Niên yên tâm nằm trở về: "Trở về nhanh một chút."

Triệu Việt giúp hăn dịch lại góc chăn, xoay người đến Thượng phủ đối diện.

Lục Truy đang phơi nắng tròng tử ở trên bàn.

Triệu Việt vẻ mặt tràn ngập ghét bỏ: "Người là tính toán tiếp nhận Hồ Đầu bang sao?"

Lục Truy tức ngực nói: "Ta làm thức ăn cho nhi tử người."

Hồng giáp lang vui vẻ từ trong ngực Triệu Việt bò ra, thân mật dùng xúc tu cọ cạo Lục Truy.

Triệu Việt nói: "Có thuốc không?"

"Lại có bệnh gì khó nói à?" Lục Truy thả Hồng giáp lang lên trên bàn.

Triệu Việt mày nháy dưng.

"Nếu là chứng bệnh bình thường, có Tả hộ pháp ở đây, chỉ sợ cũng sẽ không tìm ta." Lục Truy đánh giá hăn từ trên xuống dưới: "Không cương được hay là cương lâu quá?"

Triệu Việt rất muốn một chưởng đập chết hăn: "Thuốc trị thương."

"Thuốc trị thương?" Lục Truy đáy mắt rất là nghi hoặc, cứ nhiên là bệnh tật bình thường như thế?

Không phải a...

Triệu Việt nhìn thẳng hăn.

Một lúc lâu sau, Lục Truy hít một ngụm khí lạnh: "Người là nói... Thuốc trị thương?!"

Triệu Việt nói: "Bằng không thì sao?"

"Ở sơn động của ta?!" Lục Truy đứng lên.

Triệu Việt lãnh tĩnh nói: "Bây giờ là sơn động của ta, không có liên quan đến người."

"Người... Bọn..." Lục Truy tâm tình khó có thể nói thành lời, lúc trước còn cho là mượn tạm, như thế rất tốt, muốn lấy lại cũng không được.

"Thuốc đâu !" Triệu Việt không kiên nhẫn.

Lục Truy lắc đầu, vào phòng cầm bình sứ nhỏ ra đưa cho hăn, "Không ngờ nha, người cứ nhiên nhanh như vậy liền dùng đến." Còn tưởng phải đợi mười năm tám năm, chung quy Ôn đại nhân vừa nhìn là biết không dễ lừa,

đại đương gia thật sự là rất ngốc, người ngoài nhìn thấy quả thực muốn nghiên răng.

"Đa tạ." Triệu Việt tiếp nhận bình sứ.

"Nói, đừng nói là cho đại nhân... đi?" Lục Truy trong lòng còn nghi ngờ, "Đứng lên, đi hai bước."

Triệu Việt một chưởng đánh đến mệnh môn(*) hấn.

(*) Mệnh môn: (1) Kinh huyết ở khoảng giữa 2 trái thận. (2) Chỉ hai bên má, gần tai.

Lục Truy lắc mình né tránh, thân ảnh bạch y lướt qua chỉ trong nháy mắt.

Triệu Việt lười tiếp tục để ý đến hấn, đứng lên bước nhanh ra ngoài.

Lục Truy lắc đầu chặc chặc, lấy ngón tay búng búng Hồng giáp lang.

Chuẩn bị hạ lễ cho phụ thân người a.

Kéo người mặt đỏ bừng từ trong ổ chăn ra bôi thuốc xong, lại nhìn hấn ăn hết một chén cháo gà, Triệu Việt mới rời khỏi phòng ngủ, để một mình hấn hảo hảo nghỉ ngơi.

Vừa mới bước ra cửa viện, một thanh kiếm chói lọi nghênh diện hướng đến, dựa theo bản năng người luyện võ lắc mình tránh thoát, Chu Mộ Bạch theo sát sau đó lại là một chưởng đánh tới, sau đó ghé vào lỗ tai hấn nhanh chóng nói: "Phụ thân kêu ta thử công phu của người."

Triệu Việt không kịp nghĩ nhiều, thả người rút đao ra khỏi vỏ, giây lát liền cùng hấn một đường chiến đấu từ phủ nha đến sau núi.

Chu Đỉnh Thiên cúi đầu nhìn một lúc, trong lòng khẽ lắc đầu.

Lần trước đánh không lại chính mình thì có thể hiểu được, nhưng ứng phó Mộ Bạch cũng có vẻ cố hết sức, võ công trụ cột thật sự không được tốt lắm.

Sau khi đánh hơn trăm chiêu, Chu Mộ Bạch ở không trung tránh thoát một đao của hắn, thu kiếm nhảy xuống đất, ôm quyền nói: "Vừa nãy có gì mạo phạm, mong đại đương gia thứ lỗi."

"Đến đây." Chu Đỉnh Thiên xoay người đi vào trong rừng.

"Người đi với phụ thân đi." Chu Mộ Bạch nói, "Ta trở về trước."

Triệu Việt gật đầu, đi vài bước đuổi theo Chu Đỉnh Thiên.

"Xem ra sư đệ kia của ta cũng không chỉ dạy người bao nhiêu." Chu Đỉnh Thiên nhìn hắn.

Triệu Việt nói: "Là thiên phú của ta không đủ."

"Người thật sự không tính là kì tài có một không hai." Chu Đỉnh Thiên nói, "Nhưng cũng không đến nỗi bình thường, muốn mang Tiểu Liễu tử trở về, luyện công phu cho tốt trước rồi nói tiếp."

Triệu Việt nói: "Ta -- "

"Cầm đi." Chu Đỉnh Thiên cắt ngang lời hắn, ném một quyển sách nhỏ qua, "Ngày mai bắt đầu, ta dạy cho người nội công tâm pháp Không Tước môn."

"Đa tạ tiền bối." Triệu Việt trong lòng vui vẻ.

Chu Đỉnh Thiên trừng hắn thối râu mép.

Té ngã ở trong núi.

Thật sự cho rằng nghĩa phụ người ngọc sao.

Sớm muộn gì cũng có một ngày bị thằng nhóc con kia làm tức chết.

Dù không đành lòng, nhưng ván đã đóng thuyền, Chu Đình Thiên cũng chỉ có thể miễn cưỡng nhận hán tử cao to này làm con dâu, vận công giúp hẳn đả thông kinh mạch trong cơ thể, thẳng đến lúc dùng cơm chiều mới thả người đi.

Trong phòng ngủ trống trơn, ổ chăn cũng lạnh. Triệu Việt trong lòng cả kinh, bước ra ngoài nói: "Đại nhân đâu?" Đang bị thương sao có thể chạy lung tung khắp nơi.

"Đại đương gia." Hạ nhân nói, "Đại nhân vừa mới ra ngoài không lâu, lao đầu lại đây báo, nói là phạm nhân mới bắt được muốn tự sát."

Thật sự là phiền phức.

Bên trong địa lao, ánh mắt Ly Giao âm trầm nhìn phía trước.

"Nghe nói người tuyệt thực?" Ôn Liễu Niên lúc này cũng không mặc quan phục, một thân bạch y sạch sẽ, trên người tỏa ra vài phần phong độ của người trí thức.

"Ta muốn gặp Vân Đoạn Hồn." Ly Giao gằn từng câu từng chữ, thanh âm trầm thấp đến kì lạ.

"Ta đã nói là không biết." Ôn Liễu Niên nhú mày, "Sao người lại cứng đầu không tin."

"A." Ly Giao nói, "Người nghĩ rằng ta sẽ tin sao?"

"Tin hay không tùy người." Ôn Liễu Niên lắc đầu, xoay người bước ra ngoài.

"Người không sợ ta chết sao?" Ly Giao ở phía sau hần gào rống.

"Người thật sự là kỳ quái." Ôn Liễu Niên dừng bước, "Đối với ta mà nói, người chỉ là tù nhân, nguyện ý nói ra càng nhiều chuyện thì nói, không muốn nói đối với ta cũng không tổn thất gì, cho dù chết thì đã sao?"

"Người !" Ly Giao giận dữ.

"Nếu không chết, người đại khái còn có cơ hội tìm ta cùng Đại Minh Vương báo thù. Bất quá một khi chết, dựa theo tội nghiệt đời này người tạo ra, đại khái địa phủ cũng sẽ không thả hồn người chuyển kiếp làm người." Ôn Liễu Niên nói, "Cho nên ta biết, người sẽ không để bản thân mình chết, không chỉ không chết, ngược lại còn sẽ nỗ lực gấp bội muốn sống sót, bởi vì như vậy mới có khả năng chuyển bại thành thắng, đòi lại khuất nhục ngày hôm nay."

Ly Giao ngược phập phồng kịch liệt.

Ôn Liễu Niên cười cười: "Ta chờ người hướng ta đòi nợ."

"Triệu đại đương gia." Bên ngoài truyền đến thanh âm lao đầu.

Ôn Liễu Niên xoay người bước ra ngoài.

"Sao lại chạy đến đây." Triệu Việt nhíu mày.

"Không có gì." Ôn Liễu Niên kéo tay hần ra ngoài, cười tủm tỉm nói, "Chúng ta đi ăn cơm."

"Về sau -- "

"Về sau ta sẽ không tự mình chạy tới đây nữa." Ôn Liễu Niên quay đầu nhìn hần, "Được rồi, đừng nhắc chuyện này nữa."

Triệu Việt trong lòng bất đắc dĩ: "Lần sau không được lấy lý do này nữa."

Ôn Liễu Niên thò tay: "Muốn công."

Triệu Việt nghe lời ngời xồm ở trước mặt hẳn.

Ám vệ cầm bao hạt dưa đi ngang qua, một bên chặc chặc một bên lắc đầu.

Triệu đại đương gia thật sự là giống hệt Tiểu Ngũ a...

Đều là mệnh sau khi thành thân bị treo lên trên cây dùng roi quật.

Chúng ta một chút cũng không muốn đồng tình.

THỔ PHỈ CÔNG LỢC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 93: Tiểu Mộc Lập Gia Đình!!!

Tuy nói toàn bộ thổ phỉ đã bị tiêu diệt, nhưng không có nghĩa là có thời gian rảnh rỗi, ngược lại còn có rất nhiều chuyện phải làm -- Dẫn người dọn sạch sơn trại, một lần nữa vẽ lại bản đồ địa hình trong núi, khai hoang sửa đường làm ruộng nuôi cá, những chuyện đó không kéo dài được.

Bất quá trước đó, trong lòng dân chúng thành Thương Mang, còn nhớ thương một chuyện khác.

"Người nói chuyện gì?" Tiểu Tam Tử đứng ở dưới tàng cây hòe căn hạt dưa, mi phi sắc vũ nói, "Có khách bên ngoài đến sao? Không biết cũng không ngạc nhiên, sáng mai nhớ rõ phải đi xem náo nhiệt, Thượng bảo chủ Đăng Vân bảo muốn thành thân !" Võ lâm nhà giàu, ra tay chính là xa hoa, đừng nói đến trước cửa đại ca của tên đầu gỗ kia sính lễ quý hiếm chất đầy hơn mười xe, ngay cả dân chúng bên trong thành, mỗi nhà mỗi hộ cũng được chia bánh cưới đỏ rực, vào ngày thành thân ngoại ô sẽ dựng bàn ghế bày tiệc, mặc kệ là người địa phương hay là khách ngoại địa, chỉ cần nguyện ý đến chúc mừng, cũng có thể ăn một chén chè trôi nước, thật đúng là chuyện tốt.

Màn đêm buông xuống, trong Đăng Vân bảo lại là một mảnh rối ren, bên trong phủ nha thành Thương Mang, Ôn Liễu Niên cũng đang mang người một đường, kiểm kê hạ lễ cùng các hạng mục ngày mai muốn đưa đến Mộc trạch, mọi người Truy Ảnh cung thì càng không cần phải nói, thẳng đến nửa đêm còn đang chạy ra chạy vào. Chỉ có một mình Mộc Thanh Sơn không có chuyện gì làm, sớm đã bị đại tẩu đuổi về phòng ngủ, nhưng thật

lâu cũng không ngủ được, mặc kệ mở mắt hay là nhắm mắt, nhìn thấy cũng chỉ có một mình.

Sắp thành thân rồi a... Ôm chần xoay người, Mộc Thanh Sơn ngo ngoắt cả người, cảm thấy sau lưng hơi lạnh, thế là lại vội vàng đắp kín chăn, ngày mai nhất định không thể cảm lạnh, bằng không nếu đêm mai phát sốt, chẳng phải là sẽ quét sạch hưng trí của hần sao.

Độ ấm trên mặt càng cao, cũng càng không ngủ được.

Dựa theo quy củ, tân nhân trước khi thành thân không thể gặp mặt, Thượng Vân Trạch ở tại khách điểm cách đó không xa, một mình uống hết một vò túy xuân phong, đáy mắt lại là càng thêm tinh táo.

Chân trời phồn tinh dày đặc, bao phủ trạch viện nhỏ xa xa, cũng bao phủ một sách trong trạch viện.

"Bảo chủ có cần người tâm sự không?" Âm vệ vui vẻ từ ngoài cửa sổ lộ đầu.

Thượng Vân Trạch nụ cười trên mặt cứng đờ: "Đa tạ, không cần."

"Chúng ta không thu tiền." Thái độ âm vệ thập phần chân thành, không chỉ không thu tiền, thậm chí còn chuẩn bị một cái hồng bao cực lớn làm hạ lễ.

Thượng Vân Trạch ngửa đầu uống cạn một chén rượu cuối cùng, bước nhanh ra cửa.

Ánh mắt âm vệ thoáng ai oán.

Cư nhiên cứ như vậy mà đi, phí công chúng ta cố ý đến một chuyến, quả thật là vô tình.

Ngoài cửa sổ truyền đến tiếng vang rất nhỏ, sau đó là tiếng cười khẽ quen thuộc: "Ngủ chưa?"

Mộc Thanh Sơn trong lòng cả kinh, đây là...

"Ta cũng không ngủ được." Thượng Vân Trạch đứng bên ngoài, "Đến bồi người."

"Tối nay chúng ta không thể gặp mặt." Mộc Thanh Sơn nháy mắt khẩn trương ngồi dậy.

"Không thể gặp mặt, không phải không thể nói chuyện." Thượng Vân Trạch nói, "Ta muốn nghe giọng nói của người."

Mộc Thanh Sơn thở phào, ôm gối đầu nói: "Ừm."

Gió đêm từ bên tai ôn nhu nhẹ nhàng thổi qua, Thượng Vân Trạch dựa vào tường, nhẹ giọng nói tình thoại.

Một đầu khác tiểu Mộc nhắm mắt lại, trong mộng đều là ý cười.

Ngày hôm sau thời tiết rất tốt, Ôn Liễu Niên dậy rất sớm, vội vàng lấy y phục mặc vào.

"Sao lại dậy sớm thế." Triệu Việt từ phía sau ôm lấy hắn, "Ngủ thêm chút nữa đi."

"Ta đi kiểm danh mục quà tặng một lần nữa." Ôn Liễu Niên không yên lòng.

"Bây giờ đã khẩn trương thành như vậy, tương lai đợi đến ngày người với ta thành thân, thì phải làm sao." Triệu Việt đem cằm đặt ở đầu vai hắn.

Không giống nhau. Ôn Liễu Niên trầm nghĩ.

Đợi đến ngày thành thân, bản thân nhất định cái gì cũng không cần làm, giống như sư gia bây giờ, chỉ cần ở nhà ngủ là được.

Tối qua hai người vừa mới mây mưa qua, Triệu Việt để trần nửa người trên, trước ngực còn có một dấu răng.

Ôn Liễu Niên vươn ngón tay cọ cọ.

"Sao lại thích cắn người như vậy?" Triệu Việt kéo chăn qua, che đầu vai trắng nõn trơn bóng của hắn.

"Chính là thích." Bỗng phía một lần nữa ấm áp lên, Ôn Liễu Niên lười biếng tựa vào trong lòng hắn, "Ta ngủ thêm một lúc nữa."

Triệu Việt lấy ngón tay vuốt lại tóc của hắn, trong lòng lại nhịn không được bắt đầu nghĩ, chính mình có nên đến cửa cầu hôn nhanh một chút hay không.

Phía trên tiệm bán đồ ăn sáng khói bếp lượn lờ, lão bản vừa xắn ống tay áo tính toán nhào bột, liền bị lão bản nương vỗ đầu một cái: "Hôm nay Thượng bảo chủ thành thân, còn làm bánh gì nữa."

Lão bản rất là buồn bực: "Thượng bảo chủ muốn thành thân, chuyện này có liên quan gì đến nhà mình?"

"Ông khờ sao, giữa trưa có bàn tiệc lớn ăn, ai còn muốn ăn điểm tâm nữa, mọi người đều chừa bụng đi ăn tiệc hết rồi." Lão bản nương nói, "Đừng nói là sáng nay, nghe nói Tiểu Tam Tử cách vách bắt đầu từ giữa trưa hôm qua, đã nhịn đói không ăn cơm."

"Nói cũng đúng a." Lão bản bưng tỉnh đại ngộ, vội vàng đem bột mì đổ trở về miệng túi.

Vẫn là tức phụ biết nhìn xa !

Bàn ghế bữa tiệc hai ngày trước cũng đã chuẩn bị xong, bên trong phòng bếp Mộc Trạch hiển nhiên không đủ dùng, cho nên Thượng Vân Trạch không chỉ bao hai tòa tửu lâu lớn nhất trong thành, còn ở ngoài ngoài ô dựng lên mười mấy bếp lò, chiên xào phanh tạc hồng lạc chưng nấu, ngọn lửa bốc lên ước chừng cao một trượng. Tới gần giữa trưa, mọi người kết thành đàn đi ăn cưới, vui vẻ so với ăn tết còn náo nhiệt hơn, thậm chí ngay cả dân chúng hương trấn gần đó cũng chạy tới giúp vui, tiếng cười cơ hồ vang vọng đến tận trời.

Gần đây chuyện trong phủ nha nhiều, Ôn Liễu Niên tất nhiên không thể đến Đẳng Vân báo chúc mừng, cho nên từ sớm đã đến Mộc Trạch, vừa vào cửa liền đụng phải ám vệ đang chạy ra bên ngoài, mông suýt nữa chạm đất.

"Đại nhân thứ lỗi." Ám vệ vội vàng đỡ lấy hắn, "Ta không nhìn thấy người."

"Không sao." Ôn Liễu Niên buồn bực, "Có phải là xảy ra chuyện gì rồi không?" Sao lại vội vàng như thế.

"Không có chuyện gì, ta đến phòng bếp lấy màn thầu ăn." Ám vệ nói, "Như vậy mới có vẻ vội vàng." Thật sự rất giống nhật lý vạn ky.

"Vì sao phải biểu lộ vội vàng?" Ôn Liễu Niên càng tỏ ra khó hiểu.

Thế nhưng ám vệ đã biến mất ở đầu tường -- Ngay cả cửa cũng không đi, có thể thấy được xác thật phi thường bần rộn.

Mộc Thanh Sơn mặc một thân hỉ phục màu đỏ, càng nổi bật làn da trắng nõn thanh tú, đêm qua Thượng Vân Trạch bồi hắn nói hơn nửa đêm, kỳ thật vốn dĩ là không khẩn trương. Chỉ là sáng nay vừa mới mở mắt, thì có một đám ám vệ học học xông vào, ngay sau đó lại là hạ nhân Đẳng Vân báo phái tới hỗ trợ, hiện tại lại có Ôn Liễu Niên cùng Triệu Việt tới, thậm chí ngay cả Hoa Đường cũng đến xem náo nhiệt, trong khoảng thời gian ngắn

trong nhà bị nhét đầy người, đừng nói là ngồi, ngay cả đứng cũng không có chỗ đứng.

"Thành thân thật sự là một chuyện phiền toái." Ôn Liễu Niên cảm khái.

Triệu Việt đứng ở bên cạnh hắn, trong lòng không lý do chính là căng thẳng: "Có phiền toái cũng phải thành." Ngàn vạn lần đừng nói chê phiền toái, cho nên mới không gả nha.

Ôn Liễu Niên nói: "Nga." Vậy người rớt cuộc tính khi nào mới đến cầu hôn !

Triệu Việt một tay khoác qua đầu vai hắn.

Ôn Liễu Niên gãi mũi -- Như bây giờ, kỳ thật cũng không khác gì thành thân.

"Thượng bảo chủ đến Thượng bảo chủ đến !" Âm vệ vội vàng rống to chạy vào.

Tiếng pháo từ phía xa truyền đến, Mộc Thanh Sơn càng lộ ra vẻ khẩn trương, nếu không phải có Ôn Liễu Niên đứng ở phía sau, cơ hồ là muốn ngất xỉu.

Thế là Ôn đại nhân nghĩ, rốt cuộc có cái gì mà phải khẩn trương? Thành thân a... Ít nhiều gì cũng là chuyện tốt, cao hứng còn không kịp.

Âm vệ cầm hương dẫn đầu đốt dây pháo, sau đó vô cùng cao hứng che lỗ tai, nháy mắt thanh âm bùm bùm chọt nổ tung, Thượng Vân Trạch đẩy cửa phòng ra, nhanh chóng bước vào.

Mộc Thanh Sơn đứng ở bên cạnh bàn, ngốc hồ hồ nhìn hắn.

Âm vệ lệ nóng doanh tròng, kích động đến không có biện pháp tự kiềm chế.

Hoa Đường đỡ trán, lần sau nếu cung chủ muốn đem những người này bán đi, bản thân nhất định sẽ không ngăn cản.

Thật sự là mất mặt xấu hổ.

Hồng giáp lang ngồi xổm trên vai Triệu Việt, cũng vui vẻ lắc lắc xúc tu, tuy rằng không biết phát sinh chuyện gì, nhưng nhìn thấy bốn phía đều là màu đỏ rực, vẫn là cảm thấy rất cao hứng !

Trong tiếng hoan hô, Thượng Vân Trạch ôm ngang lấy hãn, quay đầu bước ra cửa.

Mộc Thanh Sơn choáng hồ hồ nghĩ, tựa hồ lúc trước mình xem náo nhiệt, hình như cách thành thân không giống với hộ gia đình còn lại trong thành.

Thế nhưng không đợi hãn nghĩ rõ ràng, thì đã bị mang theo cùng nhau xoay người lên ngựa, chạy thẳng đến Đẳng Vân bảo.

"Đại nhân." Quản gia Thượng phủ cung kính tiến lên, "Tứ lâu đã chuẩn bị tiệc rượu."

"Rất tốt." Ôn Liễu Niên cười hì hì giữ chặt tay Triệu Việt, "Đi, ăn hỉ yến thôi !"

An bình hòa nhạc giàu có vui vẻ, đây mới là bộ dáng một tòa thành trấn nên có a...

Tuy nói Đẳng Vân bảo cách thành Thương Mang một khoảng, bất quá mã đội đón dâu đều là bảo mã lương câu, cước lực tất nhiên không phải ngựa bình thường có thể so bì, thế cho nên Mộc Thanh Sơn cảm thấy chính mình còn chưa khẩn trương xong, thì bị thổi kèn đưa vào động phòng.

Màn đêm buông xuống, phía xa là loáng thoáng tiếng ra lệnh vung quyền, hẳn là các môn phái giang hồ trong lời đồn, Mộc Thanh Sơn đứng lên hoạt động gân cốt một chút, sau đó ngồi ở bên cạnh bàn mở hộp đồ ăn ra. Một chén cháo gà nóng hôi hổi, còn có vài món lót dạ thanh đạm, bình thường đều là món mình thích ăn, chỉ là lần này lại không có khẩu vị, chỉ uống hai ngụm cháo rồi bỏ xuống.

Nến đỏ trên bàn nhảy lên, đã cháy hơn phân nửa. Tuy nói không có phu canh, nhưng cũng biết là đã rất trễ, Mộc Thanh Sơn nhin không được đứng ở bên cửa sổ nhìn ra bên ngoài, trong lòng nhỏ giọng nói thầm, sao bây giờ còn chưa trở lại? Ngoài phòng truyền đến tiếng bước chân, Mộc Thanh Sơn vội vàng ngồi trở lại bên giường, là hạ nhân dè dặt đến gõ cửa, sau đó liền đưa vào một bồn tắm lớn nước ấm rửa mặt, nói là bảo chủ uống say, để cho công tử nghỉ ngơi trước.

Uống say? Mộc Thanh Sơn sửng sốt một chút, nào có người tại đêm động phòng hoa chúc uống say, người bên cạnh sẽ không khuyên nhủ một chút sao, người trong giang hồ, đều tùy tính... như vậy sao?

Ngâm mình ở trong nước ấm lau người, Mộc Thanh Sơn cũng không biết chính mình nên tức giận hay là nên thả lỏng một chút.

Lý y là cùng đệm chăn đều là màu đỏ, vừa mềm mại lại vừa thoải mái, mùi hương cũng rất dễ chịu, Mộc Thanh Sơn chui ở trong ổ chăn, lười biếng ngáp một cái.

Cứ như vậy ngủ một đêm, hình như cũng rất tốt.

Vốn dĩ khăn trương hồi lâu, lại chạy hai ngày đường, cuối cùng cũng có thể trầm tĩnh lại, mệt mỏi cũng phô thiên cái địa thối quết đến, chỉ là còn chưa kịp ngủ, cửa phòng đã bị người đẩy ra.

"Tiểu ngọc tử, sao cũng không đợi ta." Thượng Vân Trạch ôm hẳn từ trong chăn ra, cúi đầu liền muốn hôn.

"Không cho hôn." Mộc Thanh Sơn che miệng hẩn lại.

"Sao?" Thượng Vân Trạch buồn cười, "Đêm tân hôn cũng không cho hôn?"

"Người uống say sao?" Mộc Thanh Sơn mở to mắt nhìn kỹ hẩn.

"Không có." Thượng Vân Trạch xoa bóp cằm hẩn.

"Gạt người, vừa rồi hạ nhân rõ ràng nói người uống say." Mộc Thanh Sơn từ trong lòng hẩn tránh ra, "Uống say không được leo lên giường!"

Thượng Vân Trạch đè hẩn trên giường, từ nội tâm phát ra một tiếng thở dài nói: "Vừa mới thành thân, sao lại bắt đầu trở nên hung dữ như thế."

"Người đứng lên đứng lên!" Mộc Thanh Sơn đẩy hẩn.

"Tiểu ngọc tử, sao ta có thể uống say vào lúc này." Thượng Vân Trạch ghé vào lỗ tai hẩn bất đắc dĩ, "Giả vờ thôi, bằng không bên ngoài nhiều người như vậy, ta phải đi thế nào."

...

Cái gì?

Mộc Thanh Sơn hồ nghi nhìn hẩn: "Thật sự không uống say?"

Thượng Vân Trạch nhắc tay: "Ta thề."

Mộc Thanh Sơn nhìn ánh mắt hẩn, tựa hồ thật sự là không đục ngầu, còn rất trong trẻo.

"Có thể lên giường được chưa?" Thượng Vân Trạch cười khẽ.

"Đi tắm." Mộc Thanh Sơn lỗ tai đỏ bừng quay đầu, cả người toàn mùi rượu.

Thượng Vân Trạch hôn lên cái cổ trắng nõn của hắn một cái, sau đó liền xoay người xuống giường, sau khi tắm rửa xong lại bưng hai chén rượu lại đây: "Rượu giao bôi."

Mộc Thanh Sơn ngồi dậy, bưng qua người thử.

"Là rượu hoa, không gât." Thượng Vân Trạch giọng nói ái muội, "Đêm nay cũng không nỡ khiến người say."

Mộc Thanh Sơn mặt càng đỏ hơn, sau khi uống xong một chén rượu với hắn, nghĩ muốn trốn vào trong ổ chăn.

"Người có biết, ta đợi ngày này bao lâu rồi không?" Thượng Vân Trạch từ phía sau ôm lấy hắn.

"Không biết." Mộc Thanh Sơn thanh âm rầu rĩ, người lưu manh như vậy.

Thượng Vân Trạch cười khẽ, cũng là không nóng lòng làm chuyện khác, chỉ là yên lặng ôm hắn, một khắc cũng không muốn buông tay.

Vốn dĩ cũng là người giang hồ tính tình tùy ý, chưa từng nghĩ tới muốn thành thân, cũng chưa nghĩ qua một đời cũng sẽ bị một người vây khốn, nhưng không dự đoán được, cuối cùng vẫn là thu tâm.

"Người nói xem, rốt cuộc từ khi nào thì ta bắt đầu thích người?" Thượng Vân Trạch cắn vành tai hắn.

Mộc Thanh Sơn ôm chặt: "Không biết !"

Thượng Vân Trạch đặt hắn nằm thẳng trên giường, còn mình thì xoay người đè lên.

Bắt đầu từ khi nào? Đại khái là bắt đầu từ khi hắn ngốc hồ hồ ăn ớt, hay là bắt đầu từ khi hắn bọc áo bông tròn vo, đứng ở đầu đường mưa đường cao, còn có nghiêm túc chỉnh lý hồ sơ ở thư phòng, mang theo một đám

tiểu hài tử trong phủ nha đọc sách, giúp Vương thúc vẩy nước quét đất... Rất nhiều chi tiết nhỏ vừa bình thường lại vừa đơn giản, từng chút một chất chồng lên, cuối cùng biến thành một tiểu ngọc tử không thể thay thế được.

Đầu giường đặt một ngọn nến nhỏ, Thượng Vân Trạch cúi đầu hôn lên trán hấn: "Đừng sợ."

Mộc Thanh Sơn có chút không được tự nhiên, nhưng vẫn là ngoan ngoãn gật đầu: "Ừm."

Loại thời điểm này thì ngoan như vậy a... Thượng Vân Trạch động tác rất nhẹ nhàng, sợ sẽ dọa người chạy mất.

Lý y bị ném ra khỏi màn, Mộc Thanh Sơn nhắm mắt lại, cả người bị hấn ôm vào trong lòng.

Da thịt nóng bỏng thân mật tiếp xúc, như là ngay cả tâm cũng muốn thiêu đốt với nhau.

"Có thể XX người không." Thượng Vân Trạch ghé vào lỗ tai hấn nỉ non nói nhỏ.

Mộc Thanh Sơn hô hấp dồn dập, cánh tay không tự giác liền nắm chặt đầu vai hấn.

Bàn tay mơn trớn thân thể nhỏ nhắn trong lòng, trong lòng Thượng Vân Trạch vô cùng thương tiếc, hôn môi cũng càng phát ra triền miên, thẳng đến khi xác định tiểu ngọc tử không còn khẩn trương nữa, mới chậm rãi chỉ dạy hấn từng chút một, vừa kiên nhẫn lại vừa ôn nhu.

Màn sa giống như thác nước trút xuống, che khuất cảnh xuân quyền rũ vô hạn.

Sắc trời càng tối, sắc mặt Mộc Thanh Sơn tái nhợt, mềm nhũn rúc ở trong lòng hăn.

"Muốn uống nước không?" Thượng Vân Trạch hỏi.

"Không." Mộc Thanh Sơn có chút ủy khuất, "Đau."

"Lần sau sẽ không đau." Thượng Vân Trạch giúp hăn xoa bóp eo, "Ngoan."

"Không có lần sau." Hai mắt Mộc Thanh Sơn sừng húp lên giống như hai quả đào nhỏ.

"Được được được, mau ngủ đi." Thượng Vân Trạch vỗ vỗ lưng hăn, "Đừng khóc đừng khóc."

Mộc Thanh Sơn cố họng sừng vù ho khan, thẳng đến khi ngủ, trên lông mi còn có chút lệ quang.

Thượng Vân Trạch cúi đầu hôn hăn, một chút cũng không nỡ rời mắt.

Cả đời này đều chưa bao giờ thỏa mãn qua như thế.

Đầu này Mộc Thanh Sơn thành thân, một đầu khác công việc của Ôn Liễu Niên tất nhiên cũng càng bù lu lên, cơ hồ ngay cả chân cũng không chạm đất.

"Lại không trở về nhà ăn cơm?" Chu Đình Thiên thối râu, hoàng đế hăn là cũng không bận rộn như vậy !

Ôn Liễu Niên dẫn người ở trong núi tra xét từng nơi, nào là sửa đường nào là nuôi cá, toàn bộ chi tiết đều ghi lại.

Giữa hè, thời tiết giữa núi biển ảo khó đoán, nơi này thì nắng gắt, một nơi khác thì mưa gió, lúc nóng lúc lạnh lại thêm mệt nhọc quá độ, Ôn Liễu

Niên cuối cùng oanh oanh liệt liệt ngã bệnh, phát sốt nằm trên giường ba ngày, ngày thứ tư mới miễn cưỡng có tinh thần.

Chu Đình Thiên vỗ bàn, "Chức quan này không cần làm nữa !"

"Đói bụng." Ôn Liễu Niên bọc chăn dựa vào trên giường, vừa ủy khuất lại vừa đáng thương, còn đang nhỏ giọng ho khan.

Thế là Chu Đình Thiên nhất thời không còn cách nào khác, tự mình ra ngoài chuẩn bị thức ăn.

Triệu Việt ôm hẳn vào trong ngực, trong lòng thở dài.

"Nghĩa phụ đã nói qua một lần, người cũng đừng nói lại nữa." Ôn Liễu Niên nói, "Ta muốn an tĩnh một lúc."

"Một lần hai lần thì cũng thôi đi, nếu tương lai thường xuyên đem bản thân mệt mỏi đến ngã bệnh, đừng nói là Chu tiên bối, cho dù là ta cũng sẽ không đáp ứng." Triệu Việt nắm tay hẳn, "Thân thể của người so với cái gì cũng quan trọng hơn."

"Cũng không biết khi nào sẽ bị điều nhiệm." Ôn Liễu Niên tựa vào trước ngực hẳn, "Trước khi đi, muốn giúp đỡ dân chúng làm thêm vài chuyện."

"Người làm cũng đủ nhiều." Triệu Việt nói, "Huống hồ nhân tài Sở quốc đông đúc, nói không chừng vị quan tiếp theo cũng sẽ làm rất khá."

"Ừm." Ôn Liễu Niên ngáp một cái, "Còn muốn ngủ."

"Ăn xong chút gì rồi ngủ tiếp." Triệu Việt vỗ nhẹ lưng hẳn, "Phòng bếp nấu cháo tổ yến, có sức lực bệnh mới có thể mau khỏi."

Ôn Liễu Niên dùng sức lười biếng duỗi eo, cảm thấy sớm biết như thế, chính mình lúc trước cũng liền theo nghĩa phụ học chút công phu quyền cước -- Người luyện võ, thân thể trụ cột tựa hồ đều rất khỏe a.

Buổi chiều, Chu Mộ Bạch lại đến nhìn hẩn một chút, kết quả vừa vào cửa liền bị gọi lại: "Ngồi xuống !"

"Ta làm sai cái gì à?" Chu Mộ Bạch giật mình, sao lại nghiêm túc như vậy.

"Nói cho ta nghe chuyện Thanh Cầu." Ôn Liễu Niên khoanh chân ngồi trên giường.

"Thanh Cầu?" Chu Mộ Bạch nhú mày.

"Đúng vậy, gần đây bận bịu nhiều chuyện, vẫn không có thời gian hỏi." Ôn Liễu Niên nói, "Bây giờ đúng lúc có thời gian."

"Người còn đang bệnh, hảo hảo nghỉ ngơi đi." Chu Mộ Bạch lắc đầu.

"Cũng đã ngủ ba ngày rồi." Ôn Liễu Niên nói, "Nói không? Không nói ta liền đi tìm nghĩa phụ cáo trạng, nói người không để cho ta nghỉ ngơi."

"..." Chu Mộ Bạch đầu ong ong vang.

"Nhanh lên nhanh lên nhanh lên nhanh lên." Ôn Liễu Niên thúc giục.

"Thật sự không có biện pháp với người." Chu Mộ Bạch nhận thua, "Ta cũng không biết quá nhiều về hẩn, bất quá cả tòa hải đảo nhìn qua đích xác có vài phần bóng dáng tà giáo, nghe nói là mười mấy năm gần đây mới bắt đầu lớn mạnh lên, bốn phía có không ít mê hồn trận, người ngoài rất khó xông vào, cho nên cũng càng thần bí."

"Đại Minh Vương thì sao, có quan hệ gì không?" Ôn Liễu Niên hỏi.

"Không có." Chu Mộ Bạch nói, "Cụ thể nói có chính xác hay không, bất quá nghe đồn bên trong quả thật là không có, ta cũng có điều tra qua lai lịch Thanh Cầu, nhưng không một ai có thể nói rõ."

"Dựa theo lời Ly Giao nói, Thanh Cầu hẳn là cùng hẳn, đều là phụ tá đặc lực của Đại Minh Vương." Ôn Liễu Niên nói, "Có lẽ là vì một bên làm việc ngoài sáng một bên làm việc trong tối, cho nên tin đồn trong hương dã chỉ có Ly Giao, vẫn không có Thanh Cầu."

"Cho nên thì sao?" Chu Mộ Bạch hỏi, "Người muốn nhúng tay vào chuyện này?"

"Ta còn muốn suy nghĩ thêm chút nữa." Ôn Liễu Niên dường như có suy nghĩ.

Chu Mộ Bạch lắc đầu: "Người không nên nhúng tay vào ân oán giang hồ."

Ôn Liễu Niên có lệ: "Nga."

Chu Mộ Bạch nói: "Phụ thân cũng sẽ không đồng ý."

Ôn Liễu Niên tiếp tục nói: "Nga."

Chu Mộ Bạch bất đắc dĩ: "Người rốt cuộc có đang nghe ta nói chuyện hay không?"

Ôn Liễu Niên nói: "Có."

Chu Mộ Bạch: ...

"Người có từng nghe qua Đông Hải Long Vương chưa?" Một lúc lâu sau, Ôn Liễu Niên lại hỏi.

"Tất nhiên, Hải Long Vương Sở Hằng." Chu Mộ Bạch nói, "Hiện tại quân đội đóng ở Đông Hải là do hắn suất lĩnh, dân chúng đều nói, bóng dáng có vài phần tương tự Vân Đoạn Hồn năm đó."

Sở Hằng vốn dĩ là cứu cứu Sở Uyên, sau khi Vân Đoạn Hồn mất tích, liền bị tiên hoàng Sở thị phái đến trấn thủ Đông Hải, sau này càng là được bá tướng phong hầu, có uy vọng cực kì cao trong quân đội.

"Người cũng nghĩ đến hãn đầu tiên." Ôn Liễu Niên nói, "Ngoại trừ người đó ra, còn có khả năng sẽ xuất hiện Hải Long Vương thứ hai không?"

"Thứ hai?" Chu Mộ Bạch lắc đầu, "Khả năng không lớn, có dính với 'Long', dù có thế nào cũng hãn là hoàng thân quốc thích mới đúng, người bình thường trong giang hồ không ai nguyện ý tìm việc cho mình."

"Người cảm thấy Sở Hằng làm người thế nào?" Ôn Liễu Niên nhìn hãn.

"Chưa tiếp xúc qua, bắt quá trì quân ngược lại là rất nghiêm minh, danh tiếng trong dân gian cũng không tệ." Chu Mộ Bạch trả lời.

Ôn Liễu Niên chống quai hàm suy nghĩ.

Nghe qua giống như là trung thần lương tướng, vậy vì sao Trương Sinh Thụy ngày đó lại nói, Ly Giao tính toán sau khi hoàn thành đại sự liền đến tìm Sở Hằng?

Tựa hồ là không có khả năng nhắc lên quan hệ a...

"Nghĩ cái gì vậy?" Chu Mộ Bạch ở trước mặt hãn lắc lắc tay, "Lại ngăn người."

"Không có gì." Ôn Liễu Niên nằm thẳng, "Ta muốn ngủ một giấc." Cảm lạnh còn chưa khỏi hoàn toàn, ngồi lâu có chút choáng.

Chu Mộ Bạch gật đầu, "Người hảo hảo nghỉ ngơi."

"Mộ Bạch." Lúc đi tới cửa, Ôn Liễu Niên gọi hãn lại, "Đa tạ."

"Đa tạ cái gì." Chu Mộ Bạch nói, "Việc nhỏ mà thôi."

Ôn Liễu Niên cười cười: "Ừm."

Nhìn thấy ánh mắt quen thuộc kia, Chu Mộ Bạch trong lòng đột nhiên xẹt qua một tia rung động, nhưng cuối cùng vẫn là xoay người bước ra cửa.

Từ bỏ chính là từ bỏ, không từ bỏ thì có thể làm gì?

Hải Long Vương...

Ôn Liễu Niên nằm sấp trong chăn, còn đang suy nghĩ đoạn đối thoại vừa nãy.

"Cảm lạnh còn không hảo hảo đắp chăn." Một lát sau, Triệu Việt bưng chén thuốc tiến vào.

Ôn Liễu Niên đá đá chân: "Ừm."

Triệu Việt lắc đầu, một tay ôm lấy hăn: "Uống thuốc."

"Đường đâu?" Ôn Liễu Niên hỏi.

"Tả hộ pháp không cho người ăn đường." Triệu Việt nói, "Không thì răng sẽ hỏng mất."

"Đảng." Ôn Liễu Niên nhú mũi, có ý đồ tỏ vẻ kháng nghị, kết quả còn chưa kịp nói chuyện, liền bị Triệu Việt mạnh mẽ nắm mũi đổ thuốc vào miệng.

....

Mất hứng !

Lúc dùng cơm chiều, tất cả mọi người nghe được một tin tức khó lường.

Đại nhân hăn tuyệt thực.

THỔ PHỈ CÔNG LỢC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 94: Đi Đến Vương Thành!!!

Bởi vì Ôn Liễu Niên bình thường ăn rất khỏe, cho nên lần này nghe nói hãn tuyệt thực, phản ứng đầu tiên của mọi người đều là -- Đây nhất định là có liên quan đến Đại đường gia.

Chu Đỉnh Thiên râu sắp bay lên tận trời: "Rốt cuộc là làm sao?"

Triệu Việt đành phải nói: "Bởi vì ta không cho hãn ăn đường."

Chu Đỉnh Thiên giận dữ vỗ bàn: "Ngay cả đường cũng không cho Tiểu Liễu tử ăn?!" Bây giờ mà đã như vậy rồi, sau khi thành thân thì phải làm sao, còn nói là muốn cùng nhau trở về Giang Nam !

Ám vệ cũng theo tiến hành kịch liệt khiển trách, lập tức tỏ vẻ đại nhân gần đây vì chuyện dân chúng bên trong thành không ngủ không nghỉ, cả người đều mệt mỏi suy sụp, chúng ta nhìn thấy đều đau lòng, cư nhiên ngay cả khối đường cũng không được ăn, quả thực không nên !

Lục Truy ở một bên lắc đầu, không có thuốc chữa, sớm muộn gì cũng bị hư.

Hồng giáp lang ở trên bàn, cũng dùng ánh mắt phi thường đồng tình nhìn về phía Triệu đại đường gia.

Hoa Đường nói: "Tuy nói ăn nhiều không tốt cho răng, nhưng được nước rất đặng, sau khi uống xong ăn chút đường cũng không sao."

Dưới sự khiển trách kịch liệt của mọi người, cuối cùng Triệu Việt bưng một đĩa mút hoa quả cùng bánh đường, thành thành thật thật đến phòng ngủ.

Ôn Liễu Niên đem chính mình quán ở trong ổ chăn, còn đang tức giận nhìn đỉnh giường.

Triệu Việt ngồi ở bên giường.

Ôn Liễu Niên xoay người đưa lưng về phía hắn.

"Ăn chút gì không?" Triệu Việt hỏi.

"Không ăn !" Ôn Liễu Niên dùng chăn che đầu lại.

"Ta mang mút hoa quả người thích ăn nhất đến." Triệu Việt ôm người ra, "Ăn xong chúng ta đi dùng cơm."

"VẬY CŨNG KHÔNG ĂN !" Ôn Liễu Niên căm giận.

"Ta biết sai rồi." Triệu Việt nắm tay hắn, "Lần tới không ép người uống thuốc nữa, được không?"

"Không !" Thật sự là phi thường có nguyên tắc.

Triệu Việt ở một bên lấy mút táo qua, đưa tới bên miệng hắn: "Vừa mới mua về, làm từ mật hoa hòe."

Ôn Liễu Niên gắt gao ngậm chặt miệng.

"Cái này thì sao?" Triệu Việt lại đổi một món khác, "Làm từ thiên sơn hạnh."

Ôn Liễu Niên nhìn nóc nhà, vẫn là không thèm ăn.

Năm mũi đồ thuốc, còn rất hung, còn không cho đường !

Triệu Việt lại cầm lấy một khối mật dưa gang, vàng óng rực rỡ.

Ôn Liễu Niên thầm nghĩ, nhìn qua hình như rất ngon.

Triệu Việt đút vào trong miệng mình.

Ôn Liễu Niên sừng sốt một chút, cứ như vậy mà ăn a.

Còn chưa hỏi ý của ta.

Triệu Việt nâng cằm hẳn lên, cúi đầu nhẹ nhàng hôn qua.

Khối đường nhỏ bị đầu lưỡi đẩy qua, tư vị ngọt ngào nhất thời tan bên trong miệng, ngọt giống như trong suy nghĩ.

Một lúc lâu sau, Triệu Việt cuối cùng buông người ra, Ôn Liễu Niên hai má có chút đỏ, tựa vào trong lòng hẳn nửa ngày cũng không nói chuyện.

"Không tức giận nữa?" Triệu Việt thấp giọng hỏi.

Ôn Liễu Niên liếm liếm môi, đường ăn rất ngon.

Nhìn thấy đầu lưỡi mềm mềm kia, Triệu Việt giật mình, cúi đầu lại hôn một cái.

Ôn Liễu Niên nhu nhu mũi, "Muốn ăn cơm."

Ám vệ vẫn ngồi ở ngoài cửa nhanh chóng xông đến phòng bếp, thập phần tận chức tận trách.

Căn bản không phải là muốn nghe lén.

Dân chúng bên trong thành vừa nghe đại nhân ngã bệnh, tất nhiên cũng là quan tâm sít sao, trứng gà mới mẻ cùng rau xanh cá khô cuộn cuộn không ngừng đưa đến phủ nha, đều nói muốn đại nhân hảo hảo bồi bổ thân thể, trăm ngàn lần đừng khiến bản thân suy sụp, lúc gần đi còn lo sợ bất an

hỏi một câu, nghe nói sau khi tiêu diệt xong thổ phỉ, đại nhân sẽ được điều nhiệm đến Vương Thành làm quan lớn, rốt cuộc là thật hay giả?

Quản gia phủ nha kiên nhẫn nói: "Không nói chính xác được, bất quá cho dù đại nhân quả thật muốn đi, cũng sẽ đem tất cả mọi chuyện xử lý tốt, kiên quyết sẽ không bỏ bê mặc kệ dân chúng."

Dân chúng đồng thời gật đầu, một bên lưu luyến không rời nhìn vào trong phủ nha.

Nhiều năm chưa thấy qua Tri phủ đại nhân tốt như vậy, nếu vẫn không đi thì tốt hơn...

Hơn nửa tháng sau, Thượng Vân Trạch cũng mang theo Mộc Thanh Sơn từ Đẳng Vân bảo đi vòng trở lại -- Dựa theo suy nghĩ lúc trước của hắn, vốn là muốn ở trên núi nhiều thêm một trận, ít nhất đem người dưỡng béo một chút mới thả xuống núi, bất đắc dĩ Mộc Thanh Sơn nhớ Ôn Liễu Niên cùng công vụ trong phủ nha, đều ầm ỉ muốn trở về, không đáp ứng thì sẽ bực bội khó chịu, buổi tối cũng không cho ôm, trộm hôn một cái cũng bị đẩy ra, thật sự là khiến cho người ta đau đầu.

"Người chỉ biết khi dễ ta." Thượng Vân Trạch xoa bóp khuôn mặt hắn.

"Ừm." Mộc Thanh Sơn rúc ở trong lòng hắn, "Còn muốn ăn."

Thượng Vân Trạch ngoan ngoãn dứt qua một viên đường sơn tra.

Xe ngựa đứng ở trước cửa phủ nha, Mộc Thanh Sơn phòng miệng, vô cùng cao hứng nhảy xuống xe ngựa: "Đại nhân, ta trở về rồi !"

"Sư gia." Nghe được thông truyền, Ôn Liễu Niên cũng chạy ra, "Sao trở về nhanh như vậy, còn tưởng ở Đẳng Vân bảo thêm một lúc nữa."

"Ở trên núi không có việc gì làm, gần đây công vụ trong phủ nha lại nhiều." Mộc Thanh Sơn nói, "Ta liền trở lại sớm một chút."

"Cũng được." Ôn Liễu Niên nói, "Bất quá cho dù sư gia không trở lại, ta cũng sẽ phái người đến Đẳng Vân báo truyền tin."

"Có chuyện gì sao?" Mộc Thanh Sơn hỏi.

Ôn Liễu Niên nói: "Hôm qua Hưởng thống lĩnh vừa trở về phủ nha, điều lệnh đã hạ xuống, nhậm Tri Phủ tiếp theo sẽ lập tức đến đây."

"Nhanh như vậy?" Mộc Thanh Sơn có chút sửng sốt.

"Đúng vậy." Ôn Liễu Niên cùng hãnh một đường vào thư phòng, "Kỳ thật cũng không tính nhanh, nếu là không có thổ phỉ tác loạn ở núi Thương Mang, thì tháng trước ta đã đi rồi."

Mộc Thanh Sơn rất không đành lòng.

"Người tiếp nhận thay ta là Tiền Minh Phương, cũng coi như là một vị quan tốt." Ôn Liễu Niên nói, "Bây giờ nạn trộm cướp đã trừ, dựa theo năng lực của Tiền đại nhân, rất nhanh liền có thể khiến dân chúng trải qua ngày lành."

Mộc Thanh Sơn gật đầu: "Ừm."

"Nếu sư gia muốn tiếp tục ở lại phủ nha, vậy ta liền viết một bức thư -- "

"Không cần." Thượng Vân Trạch ở cửa cắt ngang lời hãnh, "Chúng ta cũng theo đại nhân một đường đến Vương Thành."

"Thật sao?" Ôn Liễu Niên trong lòng kinh hãi.

"Ừm." Mộc Thanh Sơn gật đầu, "Lúc trước có bàn bạc qua rồi, muốn đến Vương Thành bái phỏng hảo hữu. Từ nhỏ đến giờ ta vẫn chưa rời khỏi

thành Thương Mang, cho nên cũng muốn đi theo xem náo nhiệt."

"Như thế rất tốt." Ôn Liễu Niên nhất thời rất cao hứng, lúc trước còn có chút không đành lòng, bây giờ xem ra, một người cũng sẽ không thiếu -- Ngoại trừ Tả hộ pháp đang mang thai, muốn trở về Truy Ảnh cung dưỡng thai chờ ngày sanh, thì ngay cả ám vệ cũng sẽ một đường đến Vương Thành.

"Chư vị anh hùng Truy Ảnh cung cũng đi?" Mộc Thanh Sơn ngoài ý muốn, còn cho là xong chuyện này thì muốn trở về Thục Trung.

"Đúng vậy." Ôn Liễu Niên cười hì hì nói, "Lúc trước Hoàng Thượng vừa kí hiệp định với Thất tuyệt quốc ở đại mạc, muốn cùng nhau sáng lập ra một con đường thông thương Tây Dương, nước nhỏ lân cận nghe tin cũng muốn chia chén canh, qua một thời gian nữa Thất Tuyệt Vương cùng những sứ thần chư quốc này hẳn là đều muốn nhích người đến Vương Thành, Tần cung chủ Truy Ảnh cung cùng Thâm công tử cũng sẽ đến, ám vệ tất nhiên cũng phải đi theo."

"Nhiều đại nhân vật như vậy a." Mộc Thanh Sơn có chút chờ mong.

Thật sự đúng là có thể nhìn thấy người nổi tiếng.

Ba ngày sau, Triệu Ngũ cùng Hoa Đường chào từ biệt mọi người, rời khỏi thành Thương Mang trước, một đường đến Truy Ảnh cung ở Thục Trung.

Lại qua năm ngày, Tiễn Minh Phương tiếp nhận chức vụ Ôn Liễu Niên, trở thành tân tri phủ trong thành Thương Mang.

Dân chúng tuy nói trong lòng không nỡ, nhưng cũng biết lệnh vua khó cãi, thế là tự động mở tuồng ba ngày ba đêm trong thành, tiễn biệt Ôn Liễu Niên cùng mọi người.

Trong núi Thương Mang đã là một mảnh an tĩnh, dân chúng kết giao bằng hữu đánh cá đốn củi, sinh hoạt so lúc trước an bình giàu có hơn vài phần, đợi cho sơn đạo được tu thông, thương đội bên ngoài cũng sẽ tiến vào, trải qua ngày sẽ tốt hơn rất nhiều. Sơn trại thổ phỉ lúc trước đã sớm bị dỡ bỏ, chỉ giữ lại Triều Mộ nhai, Tam đương gia mang theo đệ tử còn lại, một lần nữa trở về an doanh trát trại chủng nuôi cá, rất nhanh liền khôi phục sinh hoạt nghỉ ngơi lúc trước.

Về phần Ly Giao cùng Trương Sinh Thụy, thì tạm thời được đưa đến Nhật Nguyệt sơn trang ở Giang Nam -- Nếu Hồ Đầu bang là tà giáo bình thường, vậy Nhật Nguyệt sơn trang có Thâm Thiên Phong là Võ Lâm minh chủ, nên để cho hắn quản; nếu Ly Giao là phản tặc mưu nghịch, vậy người bên gối Thâm Thiên Phong là đương kim Tiểu Vương gia, là hoàng thân quốc thích, cũng hắn là nên để cho hắn quản. Huống hồ đưa người đến Giang Nam, Ôn Liễu Niên còn tồn một phần tâm tư khác, cách duyên hải Đông Nam rất gần a, nói không chừng còn có thể hỏi ra được manh mối gì mới.

Tóm lại mặc kệ nhìn từ phương diện nào, cũng không có nơi nào thích hợp hơn Nhật Nguyệt sơn trang, tất yếu rất đáng giá để đưa đến !

Vì không để dân chúng đưa tiễn, mọi người cố ý chọn rời thành Thương Mang vào lúc nửa đêm, năm con tuấn mã hai cỗ xe ngựa, ánh trăng treo tại chân trời, chiếu ra một mảnh quang hoa như nước.

Ôn Liễu Niên ghé vào cửa xe ngựa, lưu luyến không rời nhìn ra bên ngoài.

"Về sau có cơ hội, chúng ta lại trở về." Triệu Việt kéo hắn về bên cạnh, "Đừng nhìn, miễn cho lại trúng gió cảm lạnh."

"Cũng không biết khi nào mới có cơ hội." Ôn Liễu Niên tựa vào trong lòng hắn, ngữ điệu tràn ngập luyến tiếc.

"Ngủ một lúc đi." Triệu Việt nói, "Ba ngày gần đây đại khái đều ở trên đường, sẽ hơi mệt."

Ôn Liễu Niên cúi đầu đáp một tiếng, sau đó liền ngoan ngoãn rúc ở trong lòng hăn.

Triệu Việt vươn tay vỗ nhẹ trên lưng hăn, đáy mắt rất là ôn nhu.

Trong xe ngựa bên kia, Mộc Thanh Sơn đang tựa vào trên giường nhỏ, bưng một đĩa điểm tâm ăn.

"Còn chưa ngủ a?" Thượng Vân Trạch quát quát mũi hăn.

"Không mệt." Mộc Thanh Sơn ôm chén uống nước.

"Hiếm khi thấy người có tinh thần như vậy." Thượng Vân Trạch giúp hăn lau vụn đường trên mặt.

"Ta chưa từng đi xa nhà như vậy." Mộc Thanh Sơn thành thật nói.

"Cho nên liền cao hứng đến không ngủ được?" Thượng Vân Trạch bật cười, ôm hăn ngồi ở trong lòng mình, "Về sau Thiên Nam Hải Bắc, người muốn đi đâu cũng được."

Mộc Thanh Sơn trầm nghĩ: "Vậy ta muốn đến bờ biển trước."

"Được." Thượng Vân Trạch gật đầu.

"Còn muốn đến Giang Nam."

"Được."

"Còn muốn đến Tuyết Sơn."

"Không sợ lạnh à?"

"Sẽ rất lạnh sao?"

"... Cũng không lạnh lắm." Có ta ở đây thì sẽ không.

Mộc Thanh Sơn cùng hãnh mười ngón đan vào nhau, dùng sức lưỡi biếng duỗi eo.

Thượng Vân Trạch ôm lấy hãnh: "Thật sự không muốn ngủ?"

"Ừm." Mộc Thanh Sơn ngốc hồ hồ trả lời .

"Vậy làm chút chuyện xấu được không?" Thượng Vân Trạch ghé vào lỗ tai hãnh ái muội hỏi.

Mộc Thanh Sơn thân thể cứng đờ: "Đây là ở trong xe ngựa."

"Ngoan." Thượng Vân Trạch kéo đai lưng hãnh ra.

Mộc Thanh Sơn mặt đỏ đến tận mang tai giãy giụa: "Người mau thả ra ta !"

"Bên ngoài còn có người đang nghe nha." Thượng Vân Trạch cười khê, "Xác định muốn lớn tiếng như vậy?"

Mộc Thanh Sơn nhanh chóng che miệng mình lại.

"Thật nghe lời." Thượng Vân Trạch rất hài lòng, bàn tay ở trước ngực hãnh khê vuốt ve.

Mộc Thanh Sơn vành mắt đỏ bừng đá hãnh, khi dễ người !

Hai hộ vệ lái xe bên ngoài liếc nhau, thức thời vung roi ngựa, kéo ra một khoảng cách với người còn lại.

"Ngô..." Xe ngựa đột nhiên trở nên xóc nảy, Mộc Thanh Sơn cắn đầu vai hãnh, vừa úy khuất lại vừa sốt ruột.

Thượng Vân Trạch một tay kéo phía sau lưng hấn, một tay còn lại nắm thắt lưng mềm mại kia, hô hấp càng phát ra nặng nề.

Ám vệ ở phía xa nhìn thấy, đều cảm thấy rất là buồn bực, đang êm đẹp đột nhiên chạy nhanh như vậy, chẳng lẽ là đang khoe khoang với chúng ta?

Nhất định không thể thua !

Thế là Ôn Liễu Niên vốn dĩ đang ngủ, liền bị lắc lư lay tỉnh.

Thị vệ Đẳng Vân bảo bị hoảng sợ: "Làm sao đây?" Đang êm đẹp sao đột nhiên lại vọt đến đây.

"Giá !" Ám vệ đồng loạt vung roi ngựa, nhanh như chớp lướt qua bên cạnh bọn họ.

Xe ngựa Truy Ảnh cung, quả thực chạy rất nhanh, hoàn toàn không làm mất mặt công tử cùng Thiếu cung chủ.

"A nha !" Ôn Liễu Niên đầu bị đụng vào xe, đau đến mũi đều nhú lại.

"Xảy ra chuyện gì?" Triệu Việt xốc màn xe lên hỏi.

Ám vệ vui sướng nói: "Chúng ta hiện tại đi nhanh nhất !" Nhịn không được kiêu ngạo ưỡn ngực.

Triệu Việt: ...

Một lát sau, vật biểu tượng giang hồ bị đuổi xuống xe ngựa, đành phải iu xìu vòng trở về cưỡi ngựa.

Lúc trước khi lái xe cho công tử, cũng là giống như bây giờ, bị cung chủ đen mặt đuổi đi.

Thiệt thòi cho bộ dáng anh tuấn của chúng ta như vậy.

Thật sự là thập phần khổ sở.

Ven đường phần lớn đều là thâm sơn, cho nên thành trấn thôn xóm cũng không nhiều, mọi người hơn phân nửa thời gian đều là ngủ ở rừng cây ngoài trời, tuy nói đã là thời tiết giữa hè, bất quá ban đêm vẫn như trước rất lạnh, người luyện võ thì còn tốt một chút, Ôn Liễu Niên cùng Mộc Thanh Sơn vẫn là có chút không chống đỡ nổi, đều nhiễm phong hàn ho khan.

Người đều bị bệnh, Hưởng Liệt tất nhiên cũng không cưỡng cầu phải gấp rút lên đường nữa, thế là một mình trở về Vương Thành phục mệnh trước, để cho hai người bọn hắn dưỡng bệnh trước rồi đến sau.

Mọi người ở tạm tại địa phương gọi là Dao Gia trấn, trong thành tổng cộng chỉ có một khách điếm, nhìn qua có chút cổ xưa, bình thường cũng chỉ có vài kiệu phu tiểu thương ở tạm, lần này đến đây nhiều đại nhân vật như vậy, nhất thời ngay cả lão bản cũng bị giật mình, tự mình chạy xuống lâu thu xếp.

Bàn ghế trong phòng bài trí rách nát, đệm chăn còn có mùi mốc, Thượng Vân Trạch vừa bước vào cửa liền nhíu mày, sai thủ hạ vào trong thành mua đệm chăn mới, lại mở cửa sổ thông gió nửa ngày, mới để mọi người vào ở.

Ôn Liễu Niên cầm lấy chén trà đưa mắt nhìn, bọn trà đen dính một vòng, nhất thời vẻ mặt tràn ngập ghét bỏ.

Triệu Việt nói: "Ta vào bên trong xe ngựa lấy cho người chén trà khác."

"Ta cũng đi." Ôn Liễu Niên đứng lên, "Thuận tiện hít thở không khí."

Triệu Việt gật đầu, tùy tay lấy qua một bên áo choàng, khoác nghiêm kín lên người hắn.

"Khách quý muốn đi ra ngoài?" Lão bản đang ở sau quầy gậy bàn tính, nhìn thấy hai người bọn hắn xuống lầu, vội vàng ném việc trong tay chạy

đến.

"Đúng vậy." Ôn Liễu Niên nói, "Trong phòng rất chán, ta ra ngoài đi dạo một vòng."

"Vẫn là không nên đi ra ngoài thì tốt hơn, trời đã tối rồi." Lão bản nói.

Triệu Việt nghe vậy khó hiểu: "Trời tối thì không thể ra cửa?"

"Lúc trước có thể, bất quá gần đây vẫn là nên cẩn thận một chút thì tốt hơn." Lão bản nhỏ giọng nói, "Chư vị là người bên ngoài đến nên không biết, gần đây bên trong thôn trấn này thế nhưng không yên ổn."

"Vì sao?" Ôn Liễu Niên hỏi.

"Cũng không thể nói rõ, chính là rất tà môn." Lão bản nói, "Lúc trước có mời cao nhân bên ngoài đến xem qua, nói là trong thành đang nháo quỷ, buổi tối đi ra ngoài sẽ bị câu hồn."

"Lời nói không có căn cứ." Ôn Liễu Niên lắc đầu, "Có đăng báo quan phủ chưa?"

"Chuyện quỷ thần, đăng báo quan phủ thì có ích lợi gì." Lão bản nói, "Ban đêm gió lạnh, khách quý vẫn là trở về nghỉ ngơi sớm một chút."

Còn chưa nói xong, Ôn Liễu Niên liền đã nắm chặt áo choàng bước ra cửa.

THỔ PHỈ CÔNG LỰC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 95: Bóng Dáng Màu Trắng Là Cái Gì???

"Này..." Nhìn thấy Ôn Liễu Niên lập tức bước ra cửa, lão bản khách điếm trong lòng sốt ruột, vốn dĩ muốn chạy ra ngoài đuổi theo, lại bị Triệu Việt giữ chặt, "Không sao."

"Vẫn là mau gọi người kia trở về đi." Lão bản dậm chân nói, "Bên ngoài quả thật đang nháo quỷ a." Đây chính là người trong giang hồ, sao lại không nghe người ta khuyên bảo.

Bên ngoài cuồng phong gào thét, Ôn Liễu Niên nhìn nhìn bốn phía, chỉ thấy tuy nói vừa mới qua giờ cơm trễ một chút, từng nhà đều đã đóng chặt cửa phòng, thậm chí ngay cả đèn lồng cũng có rất ít, một mảnh yên tĩnh không tiếng động, an tĩnh đến không bình thường.

"Có lạnh không?" Triệu Việt hỏi, "Bản thân còn đang sinh bệnh, đừng hứng gió lạnh quá nhiều."

"Không sao." Ôn Liễu Niên nói, "Ta muốn đi dạo trong thành một chút."

Triệu Việt gật đầu, vươn tay sửa lại áo choàng cho hắn: "Nhìn sắc trời hình như là sắp mưa rồi, qua một lúc thì trở về, nếu người muốn biết đến tột cùng, thời điểm trễ một chút ta đi ra ngoài xem thử là được."

Ôn Liễu Niên cùng hắn tay trong tay, cùng nhau dọc theo ngã tư đường chậm rãi đi bộ, từ thành Đông đi đến thành Tây, một đường cũng không có dị động gì, đừng nói là nháo quỷ, ngay cả mèo hoang cũng không có một con.

"A nha, nhị vị xem như trở lại." Lão bản còn đang ở sau quầy chờ, nhìn thấy hai người vào cửa, rõ ràng là thờ phào nhẹ nhõm .

"Không phải nói đang nháo quý sao?" Ôn Liễu Niên nói, "Không thấy a."

Lão bản ghen hòng nhìn trân trối, đây là người gì a, cảm tình còn là chuyên môn chạy ra ngoài đi gặp quý?

"Rốt cuộc là thế nào?" Ôn Liễu Niên khẽ nhíu mày.

Đối phương rõ ràng là nhân vật có lai lịch, lại nhìn không tin tà, lão bản đơn giản cũng đề thấp cổ họng nói: "Kỳ thật lúc trước bên trong thôn trấn rất thái bình, chỉ là gần một năm trở lại đây, nửa đêm thường xuyên có Quỷ Ảnh bay lơ lửng."

"Quỷ Ảnh dạng gì?" Ôn Liễu Niên hỏi.

"Mặc bạch y, đầu lười lè ra dài ba thước." Lão bản nói, "Ta là chưa thấy qua, tiểu tử nhà Lý thẩm phía Đông nửa đêm đi ra ngoài, vừa vặn đụng phải nữ quỷ từ trên mái hiên bay qua, bị dọa đến ngã bệnh, ước chừng nửa năm trở lại đây mới khỏe lên được một chút."

"Tổng cộng có bao nhiêu người thấy qua Quỷ Ảnh?" Ôn Liễu Niên lại hỏi.

"Tính sơ qua, nói ít cũng có mười mấy người." Lão bản nói, "Quan phủ cũng phái người tra qua, nhưng ngay cả nha dịch cũng suýt nữa bị câu hồn, sau này thỉnh cao nhân bên ngoài, kết quả đêm đó bát quái trận liền bị yêu phong xốc lên, đạo hạnh quá sâu, thật sự không thể trêu vào a."

"Ngoại trừ việc đó ra, còn có cử chỉ quấy nhiễu dân chúng không?" Ôn Liễu Niên nói.

"Quấy nhiễu dân chúng ngược lại là không có." Lão bản lắc đầu, lòng còn lo sợ nói, "Nhưng cho dù không quấy nhiễu dân, cũng đủ dọa người, cũng không biết khi nào mới có thể đi."

"Đại nhân." Âm vệ lại đây gọi, "Ăn cơm thôi."

"Đi thôi, ăn chút gì trước đã." Âm vệ vỗ vỗ bả vai của hắn, "Sau đó lại nói chuyện khác."

"Ừm." Ôn Liễu Niên gật đầu, còn đang suy nghĩ chuyện nháo quý trong thành, ngay cả lúc ăn cơm cũng không yên lòng.

"Sao khẩu vị lại kém như vậy." Chu Đỉnh Thiên thấy thế nhíu mày, "Còn không thoải mái sao?"

Ôn Liễu Niên gắp một miếng cà rốt, nhìn cái đĩa xuất thần.

Chu Đỉnh Thiên ở trước mặt hắn lắc lắc tay.

"A?" Ôn Liễu Niên cuối cùng là đem hồn kéo trở về.

"Đang suy nghĩ cái gì vậy?" Chu Đỉnh Thiên bất mãn, "Lúc trước khi làm quan tâm sự nhiều thì cũng thôi đi, sao đến bây giờ vẫn là tâm thần không yên?"

"Vừa mới nghe lão bản khách điểm nói, trong thành này đang nháo quý." Ôn Liễu Niên đặt màn thầu trong tay xuống.

"Nháo quý?" Một lời vừa ra, người còn lại trên bàn tất nhiên đều bị hấp dẫn lực chú ý.

"Nghe nói bắt đầu hơn một năm trước, trong thành bắt đầu có bóng trắng bay lơ lửng, bất quá cũng không có cử chỉ quấy nhiễu dân." Ôn Liễu Niên nói, "Ta vừa mới đi ra ngoài một chuyến, cái gì cũng không nhìn thấy."

"Có thể thấy được mới thật sự là có quý." Chu Mộ Bạch nói, "Tám phần lại là người dụng tâm kín đáo ngầm giả vờ thần, trận này biết chúng ta đã đến trong thành, không dám ra cũng là chuyện đương nhiên."

"Như thế đã hơn một năm, mục đích là gì?" Ôn Liễu Niên vẫn là nghĩ không thông.

"Chuyện này chỉ e là phải hỏi người giả quý kia." Chu Mộ Bạch nói, "Bất quá giống như lời người nói lúc trước, trên đời này không có chuyện gì sẽ vô duyên vô cớ phát sinh, mặc kệ bên ngoài nhìn qua bình thản hay là quý dị, cuối cùng trong đó cũng sẽ tìm được căn nguyên."

"Dao Gia trấn, hẳn là thuộc quyền quản lý của thành Tứ Phương." Ôn Liễu Niên nói, "Ta muốn đi gặp quan viên địa phương."

"Được." Triệu Việt gật đầu.

Chu Đình Thiên trừng mắt nhìn hẳn một cái, biết cái gì không mà nói được !

"Bất quá phải nghỉ ngơi thêm một ngày nữa." Triệu Việt đưa cho hẳn một chén trứng chưng thịt nhỏ, "Ít nhất đợi đến khi thân thể tốt lên một chút."

Ôn Liễu Niên cúi đầu, ngoan ngoãn ăn từng ngụm từng ngụm trứng chưng.

"Nháo quý a." Thượng Vân Trạch sờ sờ cằm, đưa mắt nhìn tiểu ngốc tử bên cạnh.

"Nhìn cái gì?" Mộc Thanh Sơn cùng hẳn đối diện.

"Có sợ không?" Thượng Vân Trạch hỏi.

Mộc Thanh Sơn nói: "Mới không sợ !"

Đương nhiên, không sợ là ở trước mặt mọi người mạnh miệng mà thôi, trên thực tế sau khi dùng cơm nước xong trở về phòng, hăn lập tức liền dánh vào phía sau Thượng Vân Trạch, giống như là cái đũa nhỏ.

"Gọi tướng công." Thượng Vân Trạch nói, "Không thì ta liền đến cách vách ngủ."

"Không gọi !" Mộc Thanh Sơn đá hăn.

Thượng Vân Trạch vẻ mặt khổ sở: "Sao cứ luôn đánh ta thế."

Bởi vì người lưu manh ! Mộc Thanh Sơn kéo tay áo: "Buồn ngủ."

Người còn đang sinh bệnh, Thượng Vân Trạch đành phải nhận mệnh, gọi nước ấm tới giúp hăn lau người, lại mặc lý y thật dày nhét vào ổ chăn: "Có muốn uống chút dược an thần hay không?"

"Bỏ đi." Mộc Thanh Sơn thư thư phức phức rúc trong chăn, khuôn mặt đỏ bừng.

"Thật sự là tiểu tử tông." Thượng Vân Trạch xoa bóp mũi hăn.

Mộc Thanh Sơn ôm thắt lưng hăn, lười biếng cọ cọ.

"Ngủ đi." Thượng Vân Trạch nói, "Ngày mai không cần gấp rút lên đường, người có thể ngủ nướng."

Mộc Thanh Sơn kéo kéo lý y của hăn, không ngủ !

"Ngoan." Thượng Vân Trạch đem tay hăn nhét vào ổ chăn.

Mộc Thanh Sơn đá đá hăn, sau đó xoay người bọc hơn phân nửa chăn.

Thượng Vân Trạch buồn cười, nghiêng người thò tay ôm người vào lòng: "Muốn làm chuyện xấu không?"

"Không." Mộc Thanh Sơn than thở.

Thượng Vân Trạch kéo người qua, cúi đầu căn lên môi hẳn: "Tiểu ngọc tử, người còn đang sinh bệnh."

"Ta biết." Mộc Thanh Sơn mặt đỏ bừng.

"Vậy chúng ta nhanh một chút." Thượng Vân Trạch cời bỏ y phục hẳn.

"Ừm." Thật sự là... rất ngoan.

Mà cách vách phòng Ôn đại nhân, hiển nhiên lúc này cũng không có tâm tình triền miên hương diễm gì, sau khi rửa mặt xong liền dựa vào đầu giường, đầu óc đều là chuyện nháo quẻ.

"Nhắm mắt." Triệu Việt bóp hai má hẳn.

Ôn Liễu Niên nói: "Người sợ quẻ sao?"

"Ta sợ người không hảo hảo nghỉ ngơi." Triệu Việt xả chăn qua đem người gói kỹ lưỡng, "Nếu cứ tiếp tục như vậy, ta sẽ không để cho người nhúng tay vào việc này."

"Chẳng lẽ người không hiểu kỳ sao?" Ôn Liễu Niên nhu nhu mũi, "Không chỉ là ta, còn có nghĩa phụ cùng Thượng bảo chủ, trong lòng nhất định đối với chuyện này tồn nghi ngờ." Nói không chừng đêm nay còn không thể chợp mắt được, không bằng ra ngoài cùng nhau thương nghị một phen?

Ý tưởng này vừa toát ra, cách vách liền truyền đến một tiếng rên rỉ ái muội, rất là vội vàng ngăn ngủi.

Khách điểm rách nát, hiệu quả cách âm tất nhiên sẽ không được tốt a.

Ôn Liễu Niên: ...

"Cách vách còn có người." Thượng Vân Trạch cười khẽ, "Ngoan, nhịn một chút."

Mộc Thanh Sơn cắn mu bàn tay, ánh mắt đỏ bừng trừng hẳn.

Ôn Liễu Niên thành thành thật thật bọc chần, còn thuận tiện che kín đầu.

Ta cái gì cũng không nghe được.

Đầu này rất vất vả mới dỗ người ngủ, trong phòng bếp khách điểm bên kia, ám vệ đang ngồi vây thành một vòng, vô cùng cao hứng từ trong đồng lửa khều khoai lang ra bên ngoài, nóng hôi hổi thơm ngào ngạt, sau khi tách mở ra bên trong mềm mềm thơm ngọt, cơ hồ có thể lôi ra đường tì, trong một cơn mưa đêm rét lạnh, quả thực chính là thứ quý hơn ngàn vàng.

"Nhị đương gia có muốn ăn không?" Ám vệ nhiệt tình mời.

"Không cần, đa tạ." Lục Truy nói, "Đã rất trễ rồi."

"Đói bụng thì phải ăn, không có liên quan gì đến trễ hay không." Những lời này thật sự là phi thường có đạo lý, ám vệ mỗi người cầm hai củ khoai lang đứng lên, "Nhị đương gia nếu muốn ăn thì bên trong còn, chúng ta ra ngoài đi dạo."

"Ra ngoài đi dạo?" Lục Truy khẽ nhíu mày.

Ám vệ vui vẻ nối đuôi nhau chạy ra, đang nháo quỷ a, đây chính là cơ hội vô giúp vui ngàn năm có một !

Trên trời mưa bụi bay lất phất, bốn phía một mảnh yên tĩnh, ám vệ đồng dạc đi dạo bốn năm vòng, vẫn như trước cái gì cũng không gặp, khó tránh khỏi cảm thấy hư không tịch mịch, thế là tập thể ngồi xổm dưới mái hiên một hộ gia đình bóc khoai lang, chuẩn bị ăn xong thì trở về.

Trong phòng truyền đến một tiếng khóc nỉ non của trẻ con, sau đó là một trận ồn ào tiếng đồ vật bị rơi vỡ, nam chủ nhân đại khái là bị đánh thức, thế là liền bắt mẫn mẫn chửi hai câu, kết quả phụ nhân cố tình là tính tình mạnh mẽ, lúc này liền nói nam nhân không còn dùng được, ngay cả cửa cũng không trông chừng kĩ, nếu không phải trong nhà mất bố lão hồ bằng bông kia, thì bây giờ nhi tử e là đã sớm ôm ngủ.

Càng lúc càng ồn ào, tiếng khóc của tiểu oa nhi càng lúc càng lớn, phụ nhân cũng càng phát ra khí thế bức người, nam nhân vừa mới bắt đầu còn muốn tranh một hai câu, về sau tựa như mất khí thế, vẫn đang ỉu xìu giải thích, nói hôm trước quả thật không có ra ngoài uống rượu, vẫn là ngồi ở trong nhà, còn nói không chừng là quăng ở đâu rồi, bằng không thì tên trộm nhà ai sẽ không lấy trang sức trong ngăn tủ, mà chỉ lấy một con bố lão hồ bằng bông?

Thành thân thật sự là đáng sợ a... Âm vệ đồng loạt chặc chặc, một bên vươn tay gõ cửa: "Uy !"

"A !" Người trong phòng hiển nhiên bị hoảng sợ, nháy mắt liền an tĩnh lại, một lúc lâu sau mới nghe nam nhân nơm nớp lo sợ hỏi một câu, "Ai đó?"

Sau đó liền nghe ngoài cửa đồng thời nói.

"Vương Đại Quý."

"Lý Ngũ Cầu."

"Kim Ngân Mẫn."

"Thượng Quan Vân."

"Hiên Viên Cửu Thiên "

...

Lăn lộn nhiều năm trong giang hồ, thì phải có nhiều danh hào rực rỡ như vậy.

Nam nhân ngồi phịch xuống đất.

Cái gì cái gì cái gì không có nghe rõ.

"Bình thường thành thân, thì phải hảo hảo quan tâm chăm sóc lẫn nhau, một nam nhân như ngươi, sao lại so đo chuyện lông gà vỏ tỏi này với tức phụ nhà mình, truyền ra ngoài rất mất mặt biết không." Âm vệ tận tình tiến hành khuyên bảo, "Công tử nhà ta thường nói, người sống trên đời, quan trọng nhất là phải vui vẻ, nếu không vui mà nói... vị đại ca này, người tốt cuộc có đang nghe ta nói chuyện hay không?" Sao cũng không ra khỏi cửa mời ly trà.

Nam nhân run cầm cập, lão đảo bò lết chui xuống gầm bàn, phi thường không cho vật biểu tượng mặt mũi.

Tuy rằng không được nhiệt tình chiêu đãi, nhưng âm vệ vẫn là tận chức tận trách khuyên bảo hồi lâu, thẳng đến khi nam nhân mang theo tiếng khóc nức nở bảo đảm về sau sẽ không tiếp tục đấu võ mồm với lão bà nữa, mới hài lòng rời đi, lưu lại một đống vỏ khoai lang.

Thân là người trong giang hồ, phải đối xử tử tế với dân chúng như vậy, làm người khác phải động dung. Nếu là để cho Thẩm Minh chủ biết, nói không chừng sẽ thêu một lá cờ đưa đến Truy Ảnh cung.

Đợi đến khi chung quanh một lần nữa khôi phục an tĩnh, một thân ảnh bạch sắc cũng từ trong góc đứng lên, nhanh chóng bay tới đầu tường, giây lát liền biến mất ở trong đêm tối.

Dao Gia trấn so với thành Thương Mang thì nhỏ hơn, tuy nói bình thường cũng có thương đội lui tới, nhưng đồng thời vẫn là chưa thấy qua nhiều người trong giang hồ như vậy, cho nên khó tránh sẽ có vài phần hiếu kỳ, cho nên sinh ý trà trong khách điểm cũng tốt lên không ít.

Ám vệ trước sau như một vui sướng, một bên cắn hạt dưa một bên nói chuyện phiếm, rất nhanh liền hòa mình với dân chúng -- Bởi vì Ôn Liễu Niên là phụng mệnh Hoàng Thượng đến Vương Thành, cho nên thân phận cũng không cần phải giấu diếm.

Đợi đến khi dùng cơm chiều, toàn bộ dân chúng đều đang ở khách điểm trong thành, đều là đại nhân vật khó lường, không chỉ có giang hồ hiệp sĩ, còn có mệnh quan triều đình, nghe nói tương lai là muốn làm quan lớn.

Trên đời này không có gì có thể truyền nhanh hơn lời đồn, thế cho nên giữa trưa ngày hôm sau, không đợi Ôn Liễu Niên đến tìm huyện lệnh thành Tứ Phương, đối phương cũng đã đến cửa tìm mình.

"Tham kiến Ôn đại nhân." Đối phương tên là Thi Phùng, ước chừng hơn ba mươi tuổi, mang theo người đến cửa bái phỏng.

"Đại nhân làm cái gì vậy." Ôn Liễu Niên ngăn người, "Ta đã từ nhậm tri phủ Thương Nhĩ châu, hiện tại chỉ là một người bình thường mà thôi."

"Tạm thời từ nhậm mà thôi, đợi đến Vương Thành, tất nhiên là tiền đồ như cấm." Thi Phùng từ mặt đất đứng lên, tươi cười đầy mặt nói, "Sao đại nhân đến cũng không báo trước một tiếng, trực tiếp ở phủ nha là được rồi, so với ở đây càng tiện hơn."

"Vốn dĩ không muốn quấy rầy, bất quá ta thật sự là có một chuyện muốn hỏi." Ôn Liễu Niên nói, "Gần đây trong thành đang nháo quỵ, đại nhân có biết chuyện này không?"

"Tất nhiên là biết." Thi Phùng vội vàng gật đầu, "Không chỉ biết, hạ quan còn điều tra qua vài lần, nhưng mỗi lần đều là không có kết quả mà trở về."

Ôn Liễu Niên trong lòng nhú mày, đều không có kết quả mà trở về, sao vẻ mặt còn tràn ngập tự hào như thế.

"Bên trong thành quả thật không có bất cứ chuyện gì khác thường?" Ôn Liễu Niên lại nói, "Chỉ là vô duyên vô cớ có Quỷ Ảnh bay loạn khắp nơi?"

"Đúng vậy, hạ quan cũng đang buồn bực." Thi Phùng nói, "Lúc trước tính toán ra ngoài mời Đại Sư thực hiện tóm yêu, nhưng sau này phát hiện Quỷ Ảnh cũng không làm hại gì đến dân chúng, thì cũng tạm thời gác qua một bên."

Nhìn vẻ mặt tràn ngập tươi cười này của tri huyện đại nhân, hiển nhiên cũng là lão bánh quây trà trộn vào chốn quan trường, loại người này phần lớn là không cầu công lao, không thể nói toàn không thể lấy chỗ, bất quá hiển nhiên không phải loại hình Ôn Liễu Niên thích, hỏi đại khái cũng hỏi không được cái gì, đơn giản nói thẳng, "Đại nhân gần đây có thời gian rảnh không?"

"Có có có, tất nhiên có." Thi Phùng vội vàng gật đầu, sau khi nói xong lại cảm thấy chính mình thân là quan phụ mẫu, quá rảnh rỗi tựa hồ cũng không phải là chuyện tốt, thế là lại nói, "Vẫn là có chút bận rộn, đại nhân có chuyện gì không?"

"Ta muốn người thăm vấn vụ án một ngày." Ôn Liễu Niên nói.

Thi Phùng có chút buồn bực: "Thăm vấn vụ án một ngày?" Là có ý gì....

Kỳ thật theo lý mà nói, đừng nói Ôn Liễu Niên hiện tại đã từ nhậm, cho dù hẳn lúc trước làm tri phủ Thương Nhĩ châu, thì cũng không thể quản được chuyện ở thành Tứ Phương, đừng nói là kêu Thi Phùng thăm vấn.

Nhưng đại khái là ở cùng một chỗ với người Truy Ảnh cũng khá lâu, cho nên mặc dù là nói loại chuyện này không hề có đạo lý, cũng là khí thế mười phần, ở bên trong pha vài phần quan uy -- Lại thêm một vòng chung quanh toàn là người trong giang hồ, Thi Phùng cảm thấy chính mình ngoại trừ đáp ứng, tựa hồ cũng không có con đường thứ hai để lựa chọn.

"Rất tốt." Ôn Liễu Niên gật đầu, "Thi đại nhân vất vả."

"Muốn ở nơi nào, thăm vấn vụ án gì?" Thi Phùng dè dặt hỏi.

Ôn Liễu Niên gọi Triệu Việt tới, ghé vào lỗ tai hăn nói nhỏ vài câu.

Thế là buổi chiều hôm đó, bên ngoài liền mọc lên một cái công đường tạm thời, cửa thành dán một bảng cáo thị lớn -- Tri huyện đại nhân muốn đích thân bắt quý.

THỔ PHỈ CÔNG LỢC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 96: Một Chuyện Đối Một Miếng Gà Nướng!!!

Trong thành nháo quỷ đã hơn một năm, dân chúng tuy nói là kinh hoàng, nhưng ít nhiều gì cũng đã quen rồi, lại thêm Quỷ Ảnh chưa bao giờ đã thương người, cho nên ngoại trừ buổi tối tận lực ít ra ngoài, thì sống qua ngày cũng là không có quá nhiều ảnh hưởng, cũng không trông cậy vào Huyện lão gia còn có thể nhớ rõ chuyện này. Bây giờ đột nhiên nhìn thấy bảng cáo thị quan phủ dán, trong lòng khó tránh khỏi hiếu kỳ, thế là ngay cả cơm cũng không ăn, lập tức chạy tới công đường được dựng tạm trước khách điểm xem náo nhiệt.

Tri huyện bắt quỷ, tất nhiên sẽ không giống vu bà thầy cúng cầm lông gà lấm bẫm, dân chúng chụm đầu ghé tai thì thầm bàn tán, đều đang suy đoán quan lão gia làm pháp như thế nào. Thi Phùng ngồi ở ghế chính giữa, sau lưng đều bị mồ hôi thấm ướt -- Ngày thường đã quen sống an nhàn sung sướng, đừng nói là bắt quỷ, cho dù là bắt trộm, chỉ sợ cũng có tâm vô lực, nhưng cố tình vị Ôn đại nhân này lại không chịu nói rõ rốt cuộc là phải làm cái gì, trong lòng cũng chỉ có thể tiếp tục thấp thỏm.

"Thi đại nhân." Mộc Thanh Sơn ngồi ở một bên, làm sư gia, "Nên thăng đường rồi."

Thăng đường? Thi Phùng nghe vậy không kịp phản ứng, phạm nhân cũng không có, chẳng lẽ thật sự là muốn thẩm quỷ sao?

Thấy hẳn nửa ngày không nói chuyện, Mộc Thanh Sơn đành phải nhìn dân chúng nói: "Từ sau khi Quỷ Ảnh xuất hiện, bên trong thành có tình

trạng quái dị gì không? Cho dù là việc nhỏ lông gà vỏ tỏi, chỉ cần mọi người cảm thấy buồn bực, cũng có thể nói ra."

"Đúng đúng đúng, không cần toàn diện, nói cho bản quan nghe một chút." Thi Phùng cuối cùng lấy lại tinh thần.

Ôn Liễu Niên ngồi ở bên kia, bưng chén chậm rãi uống nước ô mai.

Dân chúng hai mặt nhìn nhau, cũng không biết phải nói cái gì, chuyện lông gà vỏ tỏi... Ngay cả chuyện trong nhà vút mấy cây hành tây cũng phải nói luôn sao? Có thể bị xem thành cố ý quấy rối rồi đánh bằng roi hay không a.

Hiện trường một mảnh an tĩnh, đúng lúc gà nướng bên cạnh vừa chín tới, một mùi hương thơm nức mũi nghênh diện thổi tới, Ôn Liễu Niên cùng dân chúng xung quanh đồng thời yên lặng nuốt nước miếng, rất muốn ăn.

Triệu Việt xoay người vào quán ăn, mua gà nướng.

Ôn Liễu Niên ngần ngừ: "Cho ta một cái chân gà là được." Tuy rằng có thể ăn, nhưng cũng không thể ăn đến mức như thế a.

Triệu Việt để cho lão bán chặt gà nướng thành từng miếng gói lại, đặt toàn bộ ở trên bàn, nhìn dân chúng nói: "Nói một chuyện thì có thể lấy một miếng gà nướng, nói chuyện không có tác dụng cũng không sao, bất quá nếu ai nói không có căn cứ, coi chừng nửa đêm Quỷ Ảnh tìm tới cửa."

Gà nướng nóng hôi hổi đối với dân chúng chưa ăn cơm mà nói, vẫn là rất có lực hấp dẫn, huống hồ thái độ tri huyện đại nhân nhìn qua tựa hồ còn rất tốt, thế là một lát sau, cuối cùng có người trẻ tuổi dè dặt nói: "Năm ngoái, tức phụ nhà ta giặt xiêm y phơi ở trong sân, kết quả sau một đêm thì bị mất hết, có vài cái áo choàng phía trên rách không ít chỗ, dự tính tên trộm kia nhìn cũng chướng mắt, cho nên không có lấy, chuyện này có tính không?"

"Tất nhiên là tính." Triệu Việt gật đầu, để lão bản đưa cho hắn một miếng gà nướng.

Người trẻ tuổi hoan hoan hỉ hỉ, không nghĩ tới chuyện này cũng được !

Một người vừa mở miệng, dân chúng xung quanh cũng lập tức sinh động lên, nói chuyện bị mất xiêm y cũng có thể lĩnh gà nướng, vậy nhà ta mất ba bốn xâu thịt khô, vậy thì càng phải nói !

"Mọi người từ từ đã." Dân chúng mồm năm miệng mười, Mộc Thanh Sơn có chút theo không kịp.

Ôn Liễu Niên buông chân gà chà xát tay, đến ngồi ở một bên hỗ trợ.

Có thể khiến Ôn đại nhân tự mình làm sư gia, Thi Phùng cũng không dám qua loa, hỏi được một đám dân chúng, quả thực thu hoạch rất nhiều chuyện nhỏ lông gà vỏ tỏi -- Thật sự là rất nhỏ a ! Nhà này mất nửa lu gạo, nhà kia mất một cái giường chần bông, thêm vào cùng một chỗ cũng không có giá trị bao nhiêu tiền.

Lão bản nướng gà không kịp, đành phải nói mọi người cho thiếu, ngày mai lại đến lấy.

"Không tồi." Ôn Liễu Niên gật đầu, "Mọi người vất vả rồi."

Dân chúng lập tức kịch liệt xua tay, tỏ vẻ không vất vả, gà nướng quán này ăn rất ngon !

Thi Phùng dè dặt hỏi Ôn Liễu Niên: "Đại nhân còn chuyện gì khác không?"

"Thời gian cũng không sớm, tạm thời cứ như vậy đi." Ôn Liễu Niên xoa bóp cằm, trong đầu đại khái đã có manh mối.

Dân chúng vô cùng cao hứng mang theo gà nướng về nhà, trong phòng ngủ khách điểm, Mộc Thanh Sơn đem khẩu cung dân chúng chỉnh lý lại: "Đại nhân có muốn xem lại một lần không?"

"Không cần." Ôn Liễu Niên lắc đầu, "Ta đều có thể nhớ hết."

Tất cả mọi người tại hiện trường trầm mặc một chút, bình thường đọc sách trí nhớ tốt thì cũng thôi đi, chuyện lông gà vỏ tỏi này cũng có thể nghe qua là không quên được, đầu rớt cuộc là lớn lên thế nào a...

"Người thấy thế nào?" Ôn Liễu Niên hỏi Triệu Việt.

"Những đồ vật bị mất đều là thức ăn, đồ dùng để sinh hoạt, bột gạo dầu y phục đệm chăn, quý nào sẽ trộm thứ này." Triệu Việt nói, "Tám phần là người lưu lạc bên ngoài."

"Phụ cận này có tòa núi hoang, nói không chừng tên trộm kia là ngụ ở chỗ đó." Ôn Liễu Niên nói, "Ít nhiều gì hẳn là cũng có chút công phu, võ nghệ cao cường cho nên mới bị dân chúng xem thành Quỷ Ảnh."

"Núi hoang... Ý người là nói núi Đại Hắc?" Chu Mộ Bạch hỏi.

"Ừ." Ôn Liễu Niên gật đầu, "Đi tìm thử xem, nói không chừng sẽ có manh mối."

"Chuyện đơn giản như vậy, cứ nhiên cũng có thể bị quan phủ địa phương kéo lâu như thế." Thượng Vân Trạch lắc đầu.

"Không phải vị quan nào cũng thông minh giống đại nhân." Mộc Thanh Sơn rất nghiêm túc.

"Cũng không phải là Thi Phùng không suy nghĩ được, chỉ là không muốn phiền toái mà thôi." Ôn Liễu Niên rót nước, "Bên trong quan trường, loại người sử dụng mách lới này không phải là ít."

"Lại nói tiếp, chúng ta cũng nhớ tới một chuyện hơi kì lạ." Âm vệ đột nhiên nghĩ đến, "Tối qua chúng ta đi dạo trên đường, nghe được một đôi phu thê đang cãi nhau, tựa hồ là trong nhà mất lão hổ bằng bông của tiểu oa nhi."

"Lão hổ bằng bông?" Ôn Liễu Niên nghi hoặc.

"Đúng vậy." Âm vệ gật đầu, "Chúng ta còn tận tình khuyên bảo một phen." Cuối cùng ngay cả ly trà cũng không uống được, quả thực không xong.

Người còn lại: ...

Chuyện này cũng muốn quản?

"Trộm bột gạo đầu thì cũng thôi đi, trộm lão hổ bằng bông làm gì?" Chu Đỉnh Thiên nhíu mày.

Âm vệ nói: "Chơi."

Chu Đỉnh Thiên tùy tay cốc đầu hắn.

Âm vệ hai mắt đăm lẹ, cư nhiên bạo lực y chang cung chủ !

"Ăn cơm trước đi." Thượng Vân Trạch nói, "Trời cũng tối rồi, đợi lát nữa tửu lâu cũng sắp đóng cửa."

"Cũng được, ăn cơm trước." Ôn Liễu Niên lúc trước cũng chưa ăn xong gà nướng, không nói còn không cảm thấy, vừa nói bụng lập tức liền bắt đầu kêu ọt ọt.

Triệu Việt nói: "Bên trong thành cũng không có tửu lâu tốt, ngay góc có quán mì, chỉ có thể ăn lót bụng mà thôi."

"Không sao." Ôn Liễu Niên nói, "Có thể ăn no là được."

Ám vệ ở phía sau cảm khái, đại nhân thật sự là phi thường dễ nuôi, đại dương gia quả thực có phúc khí.

Thành Tứ Phương thừa thãi lúa gạo, cho nên mì phở cũng làm rất ngon, tuy nói độ tinh xảo nếu so sánh thì kém Giang Nam một chút, nhưng cũng có vài phần tư vị đậm đà, ớt cay đỏ au rắc dầu mè vào bát, cả phòng đều tràn ngập hương thơm.

Ôn Liễu Niên cúi đầu há miệng ăn, hiển nhiên đói bụng rất lâu.

Thượng Vân Trạch trong lòng có chút cảm khái, vì sao nhà người khác dễ nuôi như thế?

Mộc Thanh Sơn tiếp tục nghiêm túc lựa đồ ra bên ngoài, không ăn củ cải, không ăn lá tỏi, không ăn thức ăn, mì cũng phải chia ra một nửa, toàn bộ đều bỏ vào trong bát Thượng bảo chủ.

Thượng Vân Trạch đành phải thở dài, lại gọi cho hẳn thêm một đĩa bánh gạo nếp đậu đỏ.

Nhìn thấy hình như là ăn rất ngon... Ôn Liễu Niên yên lặng đuổi đũa, gắp một cái.

Thế là Thượng Vân Trạch liền tỏ ra hâm mộ Triệu Việt.

Ánh nến trong quán mì mờ nhạt mà ấm áp, ám vệ nói nói cười cười, thoạt nhìn rất là náo nhiệt.

Cách đó tại ngã rẽ không xa, một thân ảnh màu trắng bỗng nhiên biến mất, nửa phần tung tích cũng không lưu lại.

Sau khi ăn xong mì, mọi người cảm thấy mỹ mãn trở về khách điếm, tính toán tiếp tục thương nghị đến núi Đại Hắc tìm kiếm. Ôn Liễu Niên đẩy cửa phòng ngủ ra, kết quả liền nghe được một tiếng trẻ con khóc nỉ non.

Mộc Thanh Sơn bị dọa đến run rẩy, theo bản năng nắm lấy tay Thượng Vân Trạch.

Tiếng khóc còn đang tiếp tục, rõ ràng là truyền từ trên giường đến, ám vệ bước đến xốc màn lên, chỉ thấy là một đứa bé trắng trẻo mềm mềm, nhìn qua có hơi gầy yếu, đang ngậm ngón tay lớn tiếng khóc.

"Đây là..." Mọi người hai mặt nhìn nhau, gọi lão bản khách điểm tới hỏi, đều nói cái gì cũng không biết, hoàn toàn cũng không có ai tiến vào.

"Hắn là đi bằng cửa sổ." Ôn Liễu Niên từ trên mặt đất nhật lên nửa thanh gỗ bị gãy.

Ám vệ kiểm tra đứa bé một lần, phát hiện trên người manh mối gì cũng không có, ngược lại là thật sự nhỏ gầy, thế là gọi tiểu nhị nấu chút cháo, đút từng muỗng cho nó ăn.

"Nhìn qua còn rất khả ái." Mộc Thanh Sơn xoa bóp tay đứa bé, "Chuyện này phải làm thế nào?"

"Hắn là do Quý Ảnh đưa tới." Ôn Liễu Niên nói.

Chu Đình Thiên cũng gật đầu: "Một đường hành tung cùng thân phận đều không bảo mật, đại khái là đối phương nghe được phong thanh, cho nên đưa đứa bé tới, trên người không có bất cứ dấu hiệu nào, hẳn không phải là vì giải oan hay là chuyện khác, chỉ là đơn thuần muốn cho chúng ta nhận nuôi."

"Muốn nuôi không?" Ám vệ một bên luống cuống tay chân dỗi, một bên hỏi Ôn Liễu Niên.

"Cho dù muốn nuôi, nhưng cũng không thể mơ mơ hồ hồ liền nuôi." Ôn Liễu Niên nhìn về phía Triệu Việt, "Ngày mai người mang vài người đến núi Đại Hắc, xem thử có tìm được manh mối gì hay không."

Triệu Việt gật đầu: "Được."

Sau khi đưa bé ăn no, liền hô hô ngủ thiếp đi, ngược lại là rất nhu thuận.

Ám vệ dè dặt đặt nó lên trên giường, thuận tiện cảm khái so với nhi tử Tả hộ pháp dễ dỗ hơn a... Mẫu thân nhất định rất hiền lành !

Sáng sớm ngày hôm sau, Triệu Việt liền cùng Chu Mộ Bạch, vài ám vệ vào núi, bởi vì ngày thường nơi này cũng không có ai đến, cho nên rất là hoang vu, cơ hồ ngay cả đường cũng muốn bị cỏ dại vùi lấp.

"Núi quá lớn, muốn tìm một người cũng không dễ dàng." Triệu Việt nói, "Mọi người chia nhau ra đi tìm, nếu có phát hiện gì thì dùng đạn tín hiệu để liên lạc."

Chu Mộ Bạch gật đầu, mọi người tách ra bốn phía, dưới ánh mặt trời gay gắt tiếp tục tìm kiếm ở trong núi. Triệu Việt ở Triệu Mộ nhai đã nhiều năm, tất nhiên biết dạng địa thế nào thích hợp để cư trú, sâu bên trong hạp cốc có một dòng nước, đi dọc theo vào bên trong một lúc, chỉ thấy ven đường có vài cái cọc, nhìn qua giống như là bị người dùng đao kiếm chém đứt.

Địa thế hiểm trở, hiển nhiên không phải người đốn củi trong thôn trấn, ven đường Triệu Việt càng tỏ ra cẩn thận, cuối cùng ẩn nấp dưới một lùm cây, tìm thấy một chỗ huyệt động, bên cạnh còn có một cái hàng rào gỗ.

Tùy tay châm một cây đuốc, Triệu Việt quét cành khô lá héo ra đi vào bên trong, huyệt động không tính lớn, đi sâu vào một chút đã là cuối đường. Góc tường có một cái đệm chần rách nát, phía trên có một lớp bụi rất dày, còn có một bình gốm bị vỡ.

"Thế nào?" Sau khi nhận được đạn tín hiệu, người còn lại cũng chạy đến.

"Nơi này có hơn một người ở." Triệu Việt nói, "Bất quá dựa theo trình độ đệm chần cũ nát, ít nhất đã hoang phế ba bốn tháng."

"Ít nhất nói rõ suy đoán lúc trước không sai, Quý Ảnh đích thực là có khả năng ở trong núi." Chu Mộ Bạch ngồi xổm xuống nhìn nhìn bình gốm, "Khách điếm cùng tiệm mì tối qua đều sử dụng bình đựng nước loại này, hẳn là trộm được từ trong thôn trấn, nếu thật sự không tìm thấy, cũng chỉ có thể điều binh phong tỏa núi."

Triệu Việt lắc đầu, "Tìm thêm một chút nữa xem, đối phương ngoại trừ trộm chút thức ăn y phục, cũng không làm chuyện gì ác, không xem như người đại gian đại ác, không đáng phải hao tâm tổn trí như thế."

Nói thì đơn giản, mọi người tiếp tục ở trong núi tìm hồi lâu, nhưng cũng không phát hiện manh mối còn lại, nửa đêm liền trở lại khách điếm, Ôn Liễu Niên đang ở bên cạnh bàn đồ tiểu oa nhi, người còn lại vẫn còn chưa ngủ.

"Thế nào?" Chu Đỉnh Thiên hỏi.

Triệu Việt đem phát hiện trong núi nói một lần.

"Sơn động hoang phế, có khi nào đối phương đã đi rồi hay không?" Mộc Thanh Sơn nhíu mày.

"Cũng không nhất định." Triệu Việt nói, "Cũng có khả năng là thay đổi một nơi khác để tránh gió, cho nên đổi một chỗ huyết động thích hợp hơn để ở."

"Thế nhưng một ngọn núi lớn như vậy, nơi thích hợp để ở thật sự là rất nhiều." Mộc Thanh Sơn nói, "Phải tìm thế nào?"

Người còn lại đều nhìn Ôn Liễu Niên.

"Rất khó tìm sao?" Ôn Liễu Niên hỏi Triệu Việt.

"Phải tốn thời gian một phen." Triệu Việt nói, "Nếu đối phương có ý định tránh né, hoặc là dứt khoát rời khỏi thành, vậy thì càng khó tìm."

"Như vậy a..." Ôn Liễu Niên như là có suy nghĩ.

Đứa bé cười khanh khách, thò tay kéo kéo tóc của hắn.

"Điều kiện trên ngọn núi này hẳn là rất gian khổ." Ôn Liễu Niên nói, "Bất quá đứa bé này lại được dưỡng rất tốt, tuy nói hơi nhỏ gầy, bất quá hôm nay đại phu đến xem qua, nói không mắc bệnh gì cả, xiêm y cũng là sạch sẽ."

"Cho nên thì sao?" Triệu Việt hỏi.

"Cho nên mặc kệ đối phương là người hay quý, hẳn là rất thích đứa bé này, muốn cho nó có một cuộc sống tốt hơn." Ôn Liễu Niên nói, "Bằng không tùy tiện đặt ở trước cửa một hộ gia đình nào đó là được, cũng sẽ không mạo hiểm đến tặng cho chúng ta."

Mộc Thanh Sơn gật đầu: "Cũng đúng."

"Cho nên người muốn dùng đứa bé này dụ đối phương xuất hiện?" Triệu Việt hỏi.

"Ừm." Ôn Liễu Niên chọc chọc tiểu oa nhi, "Nghe qua cũng không giống là người xấu, nói không chừng là có ẩn tình khó nói gì đó, cần gì phải giả làm nửa người nửa quý lưu lạc bên ngoài."

"Thế nhưng còn phải trở lại Vương Thành phục mệnh." Chu Mộ Bạch nhắc nhở, ở đây kéo dài, nhưng không biết phải tới khi nào mới có thể chấm dứt.

Ôn Liễu Niên hỏi: "Ta cũng không thể bệnh thêm vài ngày sao?"

Chu Mộ Bạch dừng một chút: "... Có thể."

"Vậy không có vấn đề gì nữa." Ôn Liễu Niên đưa đứa bé cho hẳn, "Đêm nay người trông chừng nó."

Chu Mộ Bạch thân thể cứng đờ: "Ta?" Đêm qua rõ ràng sư gia trông chừng rất tốt.

Nhưng Ôn Liễu Niên hiển nhiên không tính toán thay đổi chủ ý, liền kéo Triệu Việt trở về phòng ngủ, gọi nước ấm tới giúp hẳn lau người: "Có mệt không?"

"Không mệt." Triệu Việt nắm tay hẳn, thở dài nói, "Lại không giúp gì được cho người rồi."

"Một ngọn núi lớn như vậy, muốn tìm một người nói dễ hơn làm." Ôn Liễu Niên giúp hẳn xoa bóp bả vai, "Có thể tìm được một chỗ sơn động là rất giỏi rồi, nếu đổi lại là ta, dự tính một năm cũng không nhất định có thể tìm được."

Triệu Việt cúi đầu hôn lên tay hẳn.

"Ta đi rót cho người chén nước." Ôn Liễu Niên nói.

Triệu Việt gật đầu, nhìn thấy hẳn đứng bên cạnh bàn, ngực lại không biết lý do vì sao lại đau.

"Người làm sao vậy?" Thấy sắc mặt hẳn không ổn, Ôn Liễu Niên bị hoảng sợ.

"Không có gì." Triệu Việt nói, "Ta điều tức một lát là được."

Ôn Liễu Niên gật đầu, ngồi một bên trên băng ghế cũng không dám lên tiếng, chỉ có thể mở to mắt nhìn hẳn.

Lòng ngực giống như là bị người đâm cho một quyền, đau nhức giống như cơn sóng lan tràn ra khắp thân thể, Triệu Việt ở dưới nước nắm chặt tay

thành quyền, tuy nói ngâm mình ở trong nước ấm, nhưng toàn thân lại là rét lạnh thấu xương.

Thấy sắc mặt hần càng ngày càng tệ, Ôn Liễu Niên cũng bất chấp tất cả, đứng lên muốn chạy đi tìm Chu Đỉnh Thiên, lại bị hần giữ chặt một phen.

"Sao rồi?" Ôn Liễu Niên vội vàng ngồi xồm bên cạnh hần.

"Không có việc gì." Triệu Việt thở ra một hơi, tựa vào bên thùng tắm nghỉ ngơi một lát.

"Sao đột nhiên lại như vậy." Ôn Liễu Niên nắm bàn tay lạnh băng của hần, vẫn là có chút sốt ruột.

"Đại khái là luyện công quá mệt mỏi." Triệu Việt nói, "Sáng mai ta tự mình đi hỏi Chu Tiền bối, bây giờ thì không nên quấy rầy hần nghỉ ngơi."

"Ừm." Ôn Liễu Niên gật đầu, lấy lý y qua đưa cho hần thay, thẳng đến lên giường, tim còn đang đập thình thịch.

"Dọa người rồi à?" Triệu Việt ôm hần vào trong ngực.

"Người luyện võ đều sẽ như vậy sao?" Ôn Liễu Niên hỏi.

"Ngẫu nhiên sẽ." Triệu Việt vỗ vỗ lưng hần, "Đừng sợ."

Ôn Liễu Niên trầm nghĩ, có chút dọa người.

Trong phòng một mảnh an tĩnh, Hồng giáp lang ghé vào bên trong hộp nhỏ, nhàm chán lắc lắc xúc tu.

Không có Cổ Vương bồi mình cùng nhau chơi...

THỔ PHỈ CÔNG LỢC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 97: Người Có Từng Nghe Qua Cái Tên Này Chưa???

Tuy nói sau khi giúp Ôn Liễu Niên thăm xong cái chuyện gọi là 'Vụ án', Thi Phùng liền bị phái trở về huyện nha, nhưng vẫn còn chú ý đến động tĩnh bên này, thậm chí còn phái một đội nha dịch đến giúp đỡ để tượng trưng -- Chung quy một cái trấn nhỏ nháo quý đã hơn một năm, quan phủ lại chậm chạp không làm, bản thân ít nhiều gì cũng phải gánh tội thất trách, vẫn là phải tận lực vớt vát lại một chút hảo cảm thì tốt hơn.

Ôn Liễu Niên thấy người đến cũng không cự tuyệt, lập tức phái nha dịch vào y quán bên trong trấn, cung kính mời lão đại phu râu bạc đến khách điểm.

Sau khi dân chúng nghe được tin tức lập tức thân thiết, hỏi chẳng lẽ là đại nhân sinh bệnh?

"Không phải đại nhân, là đứa bé nhất được." Âm vệ ôm kiếm tựa vào cửa khách điểm, để cho ánh nắng mặt trời chiếu rọi khắp người, hắc y tóc đen, vẻ mặt lãnh khốc, trước sau như một thập phần anh tuấn.

Dân chúng chỉ cho là mọi người nhất được đứa trẻ bị vứt bỏ ở trên đường, cho nên cũng không cảm thấy có gì kỳ quái, lại hỏi vài câu liền tự mình tán đi. Thôn trấn rất nhỏ, đề tài câu chuyện trà dư tửu hậu cũng không nhiều, đây tất nhiên cũng có thể tính là một chuyện, rất nhanh liền truyền khắp đầu đường cuối hẻm.

Lão đại phu ở khách điểm suốt một ngày một đêm, chẳng những không trị khỏi cho đứa bé, ngược lại tựa hồ còn nghiêm trọng hơn một chút, bởi vì vào ngày hôm sau, hai đại phu có danh tiếng còn lại trong thôn trấn cũng bị

nha dịch mời đi, thậm chí ngay tên sai vặt hái thảo dược cũng một đường theo qua, đều nói đứa bé hình như là mắc bệnh gì nặng lắm, tiếng khóc giống như tiếng mèo kêu gào, ước chừng sắp nhịn không nổi.

Tuy nói chỉ là nhật được đứa bé bị vứt bỏ, nhưng cũng là một mạng người, khi dân chúng nhắc đến cũng khó tránh khỏi thốn thức, đều đang thầm oán cha mẹ chỉ biết sinh mà không biết dưỡng, nếu không bị vứt bỏ, nói không chừng cũng sẽ không chết non sớm như vậy.

Vào ngày thứ ba, vài đại phu đều tự mình trở về y quán, khi có người hỏi đến, đều nói đứa bé kia sợ là gắng gượng không quá hai ngày, chỉ mong kiếp sau có thể đầu thai tốt.

Lại qua một ngày, vào lúc trời sẩm tối, Ôn Liễu Niên đang ở phòng ngủ đọc sách, ngoài cửa sổ đột nhiên truyền đến một trận tiếng đánh nhau, một bóng trắng bị ám vệ liên thủ bức đến góc tường, không quá vài chiêu liền rơi xuống hạ phong, sau khi tháo khăn che mặt xuống, chỉ thấy là một nữ tử ước chừng hai mươi mấy tuổi, ngũ quan rất đoan chính.

"Là hài tử của người sao?" Ôn Liễu Niên ôm đứa bé trong lòng, từ trên thang lầu bước xuống dưới.

Nữ tử cũng không biết là lấy được khí lực ở đâu, đẩy ám vệ ra liền vọt qua, ôm đứa bé vào trong lòng mình, vội vàng kéo chăn ra.

"Nó không sao." Ôn Liễu Niên nói, "Người có thể yên tâm."

Hai tay đứa bé nắm cùng một chỗ, cười ha hả nhìn nàng, hai má phấn nộn, ở đâu mà có nửa phần bộ dáng sinh bệnh.

Nữ tử nước mắt tràn mi tuôn rơi, ôm chặt tiểu hài tử, môi hơi run rẩy, nửa khắc cũng không muốn buông ra.

"Đêm dài lộ trọng, cô nương vào phòng ngồi đi." Ôn Liễu Niên hơi nghiêng người, tránh ra nhường cho nàng một con đường.

Đứa bé lười biếng ngáp một cái, nhắm mắt lại ngủ gật.

Sau khi vào phòng, Mộc Thanh Sơn tiếp nhận đứa bé từ trong lòng nữ tử, đặt vào trong nôi.

"Cô nương với đứa nhỏ này là quan hệ như thế nào?" Ôn Liễu Niên rót ly trà nóng đưa qua.

Nữ tử do dự một chút, vẫn là không nói chuyện.

"Chịu đưa hài tử đến đây, nói rõ trong đầu cô nương vẫn là tin tưởng ta." Ôn Liễu Niên nói, "Một khi đã như vậy, vì sao không thẳng thắn đem sự tình nói rõ ràng? Ví như là thật sự có ân tình, cô nương lại có chỗ khó, ta tất nhiên sẽ thu dưỡng đứa bé này, để cho nó áo cơm không lo mà lớn lên."

Điều kiện này có lực cảm dỗ không tính nhỏ, đưa mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ngủ say trong nôi, lại cân nhắc đến những ngày dài gió dầm sương sống ở trong núi, nữ tử cuối cùng vẫn là mở miệng: "Đây là con ta."

"Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?" Ôn Liễu Niên thanh âm rất nhẹ.

"Tên của ta là Lan Tuyết, lúc trước cùng dì một đường, ở tại thành Vân Hoa Giang Nam." Nữ tử nói, "Hai năm trước trong nhà đột nhiên tai họa ập đến, có một nhóm ác đồ đến đây, nửa đêm không khỏi phân trần vào cửa liền chém giết, cả nhà dì cùng trượng phu ta toàn bộ chết thảm dưới đao, chỉ có mình ta giả chết trốn thoát."

Lại là một cộc thảm án diệt môn, trong phòng một mảnh im lặng, Ôn Liễu Niên ở trong lòng thở dài: "Cô nương có biết đối phương là ai không?"

"Sau khi đám ác đồ đó rời đi, dì ta còn dư một hơi thở cuối cùng, cường chống kêu ta đến Mạc Tây Thất Tuyệt Quốc, nói mẫu thân ta có lẽ ở nơi đó." Lan Tuyết nói, "Còn nói nếu là nhìn thấy mẫu thân, thì phải nói cho nàng biết căn thân Thanh Cầu."

"Ai?!" Ôn Liễu Niên đột nhiên đứng lên.

Người còn lại đưa mắt nhìn nhau, đây là...

Lan Tuyết bị hoảng sợ, một lúc lâu sau mới nói: "Thanh Cầu."

"Là Thanh Cầu ở Đông Hải à?" Ôn Liễu Niên lại truy vấn.

"Ta cũng không biết." Lan Tuyết nói, "Sau khi dì nói xong, liền trút xuống một hơi thở cuối cùng. Nhiều năm như vậy ta với mẫu thân còn chưa gặp mặt bao giờ, chỉ biết là nàng sống bên ngoài, lại không biết thì ra là Thất Tuyệt Quốc."

"Xin hỏi có thể nói tính danh lệnh đường không?" Ôn Liễu Niên nói.

"Thư Thái Huyền." Lan Tuyết nói.

Ôn Liễu Niên đáy mắt phát sáng, Thái Huyền?

"Từ nhỏ ta được dì nuôi lớn, chuyện về mẫu thân biết được rất ít, chỉ biết là võ công của nàng rất tốt, cho nên ta cũng liền học chút công phu." Lan Tuyết vẻ mặt âm đạm, "Chỉ là vẫn không có biện pháp bảo hộ người nhà."

"Cho nên cô nương liền tính đến Thất Tuyệt Quốc?" Ôn Liễu Niên hỏi.

Lan Tuyết gật đầu: "Quan phủ không quản được chuyện trong chốn giang hồ, lúc ấy trong bụng ta lại có thai một tháng, vì có thể giữ huyết mạch cho tướng công, liền tính toán tới Thất Tuyệt Quốc tìm mẫu thân, sau khi sinh xong đưa bé lại nói tới chuyện báo thù. Chỉ là lúc đến Dao Gia trấn, lại phát hiện có người đang theo dõi ta."

"Là đám hung đồ đêm đó?" Ôn Liễu Niên khẽ nhú mày.

"Ừ." Lan Tuyết gật đầu, "Có lẽ đêm đó là bọn họ cố ý tha cho ta, do đó một đường vẫn luôn đi theo, để tìm tung tích mẫu thân."

Đứa bé oa oa khóc lên, Lan Tuyết còn chưa kịp ôm lấy nó, thì ám vệ đã bưng một chén cháo tới, giao cho Mộc Thanh Sơn dứt nó ăn.

"Đa tạ tiên sinh." Lan Tuyết cảm kích.

"Cô nương khách khí." Mộc Thanh Sơn cười cười, "Đứa bé này rất ngoan, mọi người đều rất thích nó."

"Đúng vậy đúng vậy." Ám vệ lập tức gật đầu, bị tè đầy cả người nhưng vẫn là rất thích !

"Cho nên cô nương liền không tiếp tục đến Thất Tuyệt Quốc nữa?" Ôn Liễu Niên hỏi.

"Nếu cứ gấp rút lên đường, thì khó tránh khỏi sẽ bại lộ tung tích." Lan Tuyết nói, "Cho nên ta liền nghĩ biện pháp trốn trong núi, ở đó sinh đứa bé này ra."

"Cô nương chịu khổ rồi." Ôn Liễu Niên nói, "Nhưng còn biết chuyện gì khác nữa không? Tốt nhất là nói ra hết, chúng ta mới có thể giúp cô nương đòi lại công đạo."

"Đại nhân biết Thanh Cầu là ai không?" Lan Tuyết hỏi.

Ôn Liễu Niên gật đầu: "Lúc trước nghe qua một vài tin tức, nghe nói là giáo chủ tà giáo ở Đông Hải."

"Ta lại không biết." Lan Tuyết nói, "Dì cơ hồ chưa bao giờ nhắc tới mẫu thân, nàng xem ta giống con ruột của mình, người một nhà sinh hoạt bình phàm an ổn, vào một đêm trước kia, ta vẫn luôn không biết thì ra còn có

oán diệt môn như vậy. Lúc ấy lời di còn chưa dứt thì đã buông tay mà đi, ta muốn đến Thất Tuyệt Quốc tìm mẫu thân, cũng là muốn hỏi rõ ràng, sau lưng rốt cuộc là có huyết hải thâm cừu gì."

"Vậy lúc trước cô nương hẳn là cũng không biết ta." Ôn Liễu Niên nói, "Vì sao lại có thể đưa hài tử cho ta?"

Lan Tuyết hốc mắt đỏ hồng: "Vào tháng trước, nó sinh bệnh, ta chỉ có thể mạo hiểm rời núi, giả vờ là người từ nơi khác đến y quán cầu người xem bệnh, mới xem như gắng gượng qua được." Chỉ là một lần hai lần thì cũng thôi đi, điều kiện trong núi gian khổ như vậy, đứa bé nhỏ như vậy thì có thể kiên trì được bao lâu?

"Lúc ở y quán, ta nghe được mọi người đều nói qua vài ngày nữa đại nhân sẽ đến Dao Gia trấn, còn nói có võ lâm cao thủ một đường đi theo." Lan Tuyết nói, "Lúc trước ta cũng muốn đem hài tử đưa cho hộ gia đình trên trấn, nhưng lại sợ đưa tặc nhân tới, ngược lại hại nhà người ta, cho nên..."

Ôn Liễu Niên nói: "Cho nên liền mạo hiểm tặng cho ta?"

"Đại nhân thứ tội." Lan Tuyết lập tức quỳ gối xuống đất.

"Cô nương làm gì vậy." Ôn Liễu Niên vội vàng đỡ nàng dậy.

Lan Tuyết nước mắt chảy dài nói: "Ta cũng là không còn cách nào khác, nghĩ đại nhân làm người thanh liêm ngay thẳng, lại có cao thủ bên cạnh, đối phương hẳn là không thể đả thương được mọi người, cho nên mới đem hài tử đưa lại đây."

"Đưa tới là đúng." Ôn Liễu Niên nói, "Nếu không đưa đến, mới xem như có tội."

"Đám tặc kia còn ở trong thành không?" Triệu Việt hỏi.

"Không biết." Lan Tuyết lắc đầu, "Từ khi ta trốn đến trong núi, vẫn chưa từng ra ngoài, chỉ có buổi tối sẽ rời núi trộm chút lương thực, sợ quan phủ sẽ vào núi tìm kiếm, liền tìm vài tấm lụa trắng giả thần giả quỷ." Càng nói thanh âm càng thấp, chung quy chuyện ăn cắp, bất luận có lý do gì cũng không coi là đúng.

Đứa bé ăn no bụng, lại chìm vào giấc ngủ, Ôn Liễu Niên ôm nó lên đặt vào trong lòng nữ tử: "Thời gian không còn sớm, trước tiên cô nương ở đây nghỉ ngơi một đêm đi, có chuyện gì ngày mai lại nói."

Lan Tuyết gật đầu: "Đa tạ đại nhân."

Triệu Việt đem hết tất cả gian khách điểm đều bao xuống, cũng còn hai gian khách phòng trống, sau khi Lan Tuyết ôm nhi tử trở về phòng, người còn lại cũng tự mình trở về nghỉ ngơi, Triệu Việt rót ly nước ấm cho hẳn: "Vừa nãy nói chuyện, hình như người biết vị mẫu thân của Lan cô nương này là ai?"

"Nhìn ra được sao?" Ôn Liễu Niên nói, "Nghĩa phụ cũng không phát hiện."

"Bởi vì ta cách người gần nhất." Triệu Việt quát quát mũi hẳn.

Ôn Liễu Niên bĩu môi, vì sao không phải là người thân cận với ta nhất.

Ngay cả tình thoại cũng không biết nói.

"Thư Thái Huyền rốt cuộc là ai?" Triệu Việt ôm hẳn vào trong lòng.

"Ta không biết Thư Thái Huyền là ai, nhưng biết thị nữ bên cạnh Bạch Hà năm đó, cũng tên là Thái Huyền." Ôn Liễu Niên nhìn hẳn.

Triệu Việt khẽ nhíu mày.

"Ta cũng là lúc trước đọc tiểu thoại bản mới biết được cái tên này." Ôn Liễu Niên nói, "Nghe nói có công phu quyền cước, lúc ở Giang Nam, từng đánh đuổi qua không ít đám người có tâm địa xấu xa, về sau khi đến Vương Thành, nghe đồn thỉnh thoảng cái tên này vẫn sẽ xuất hiện, nghe nói cùng Bạch Hà như là tỷ muội, hai người rất là thân thiết."

Triệu Việt giật mình, đột nhiên chột lóe một tia ý niệm.

"Ví như vị mẫu thân Lan Tuyết cô nương này thật sự là Thái Huyền năm đó, nói không chừng sẽ biết rất nhiều nội tình." Ôn Liễu Niên nói suy nghĩ trong lòng hẳn ra, "Về bí ẩn Đại Minh Vương, có lẽ cũng sẽ giảm bớt một tầng."

Triệu Việt gật đầu.

"Sáng mai chúng ta liền đến thương lượng với nghĩa phụ." Ôn Liễu Niên ôm cổ hẳn, "Người xem, hình như ngay cả lão thiên gia cũng giúp chúng ta."

"Xác định là chúng ta?" Triệu Việt cùng hẳn trán kề trán, "Có một số việc, không biết có lẽ so với biết thì tốt hơn."

"Cho nên hết thảy tùy duyên là được, có manh mối thì tiếp tục tra, không có manh mối thì tiếp tục tiêu dao khoái hoạt." Ôn Liễu Niên nói, "Cái này gọi là thích ứng trong mọi hoàn cảnh."

Triệu Việt cười cười: "Ngụy biện."

Ôn Liễu Niên ghé vào đầu vai hẳn ngáp một cái: "Có chuyện gì ngày mai lại nói, bây giờ đi ngủ."

Triệu Việt gọi nước ấm tới, giúp hẳn lau người, sau đó liền nhét vào ổ chăn: "Gầy quá."

"Thật sao?" Ôn Liễu Niên giật mình, thò tay xoa bóp bụng mình, lại néo néo mông.

"Thật." Triệu Việt nói, "Lúc trước thịt hồ hồ, gần đây thắt lưng đều gầy."

"Vậy sáng mai phải nhiều ăn một chút." Ôn Liễu Niên hạ quyết tâm.

"Không phải ăn nhiều hay ít, mà là tâm sự nhiều." Triệu Việt ôm hẳn vào trong lòng, "Ta không muốn để cho người mệt mỏi như vậy."

Ôn Liễu Niên có lệ đáp ứng một tiếng, sau đó trong bóng đêm trầm nghĩ, sáng mai nhất định phải ăn ba phần gà nướng, còn phải ăn hai phần thịt kho.

Suốt cả một đêm đều ở trong mộng uống rượu tịch, buổi sáng ngày hôm sau thẳng đến trời sáng trưng, bên trong phòng ngủ hai người vẫn là im lặng. Chu Đỉnh Thiên thối thối râu mép, đứng lên liền tính toán đi gọi người, người trẻ tuổi hồ nháo cũng phải có giới hạn, cư nhiên ngay cả điểm tâm cũng không đến ăn.

"Chu Tiền bồi." Lục Truy vội vàng cản người, "Không bằng ta lại gọi thêm một chén đậu hủ hoa?"

"Đi gọi hẳn xuống đây." Chu Đỉnh Thiên chỉ lên trên lầu.

"Ta đi sao?" Lục Truy vẻ mặt khổ sở, vẫn là từ bỏ đi, vạn nhất nhìn thấy cái gì không nên thấy thì sao, huống hồ nói không chừng sẽ bị đại đương gia đánh.

"Người không đi ta đi." Chu Đỉnh Thiên đi lên lầu.

Mộc Thanh Sơn một bên cắn bánh bao, một bên hiếu kỳ duỗi cổ nhìn.

"Muốn ăn đến trong lỗ mũi." Thượng Vân Trạch lắc đầu.

Mộc Thanh Sơn nói: "Ta cũng muốn nhìn."

Thượng Vân Trạch mặt tối sầm: "Không được phép nhìn loại sự tình này !"

Mộc Thanh Sơn rầu rĩ 'Nga' một tiếng.

Chỉ là muốn nhìn mà thôi.

Thượng Vân Trạch dờ khóc dờ cười, múc một muống cháo thối nguội đút qua.

"Tiểu Liễu tử a !" Chu Đỉnh Thiên đẩy cửa phòng ra.

Ôn Liễu Niên sợ hãi kêu một tiếng, nháy mắt nhảy về trên giường.

Chu Đỉnh Thiên nhanh chóng đóng cửa lại, ám vệ tới chậm một bước cái gì cũng không thấy được, thế là thập phần khó chịu, sao tiền bối lại có thể như vậy, tự mình xem xong liền đóng cửa, chúng ta nhất định phải kháng nghị.

"Tiền bối?" Thấy sắc mặt hẩn thay đổi đủ màu, Lục Truy cũng có chút buồn bực, đây là thấy cái gì, vừa nãy liếc một cái, hình như y phục đại đương gia rất chỉnh tề ngồi ở bên cạnh bàn, cũng không có LÀM nha.

Chu Đỉnh Thiên bình tĩnh xoay người xuống lầu: "Đi xuống, trở lại bàn ăn cơm."

Ôn Liễu Niên bực chần ngồi trên giường, vô cùng khiếp sợ nói: "Vì sao nghĩa phụ lại canh lúc ta chuẩn bị tắm rửa thì vào cửa?!"

Triệu Việt giúp hẩn nhạt y phục trên đất lên, an ủi nói, "Cũng không phải chuyện lớn gì."

Thì biết là không phải chuyện lớn gì, thế nhưng rất dọa người a, còn tưởng là ai. Ôn Liễu Niên tim đập thành thịch.

Lần sau nhất định phải khóa cửa lại !

THỔ PHỈ CÔNG LỰC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 98: Mới Tới Vương Thành!!!

Một lúc lâu sau, một mình Triệu Việt đi xuống lầu, tất cả mọi người lập tức quay đầu nhìn hẳn.

"Khụ." Chu Đình Thiên hỏi, "Tiểu Liễu từ đâu?"

Triệu Việt đáp: "Đang tức giận."

...

Chu Tiên bối đành phải lên lầu, lúc này cuối cùng nhớ ra phải gõ cửa trước.

Ôn Liễu Niên bọc chần, khoanh chân ngồi trên giường đối mặt tường, thật sự giống như là lão tăng nhập định.

"Sao lại không xuống dưới ăn cơm." Chu Đình Thiên ngồi ở bên giường.

Ôn Liễu Niên kéo chần cuộn tròn lại, liền nhích vào tường, không nói chuyện !

"Được được được, lúc này là nghĩa phụ không đúng." Chu Đình Thiên nhấc tay đầu hàng, "Ta nhận sai."

"Đây cũng không phải là lần đầu tiên !" Ôn Liễu Niên thở phì phì xoay người nhìn hẳn, "Con cũng đã trưởng thành rồi." Sao có thể nói xông vào là xông vào, dọa có vấn đề thì phải làm sao bây giờ.

"Đúng vậy, đã trưởng thành rồi." Chu Đình Thiên nhìn hẳn thở dài.

Ôn Liễu Niên sừng sốt một chút, lớn lên bộ không tốt sao?

"Mới trước đây đều rất ngoan, trắng trắng mềm mềm, mỗi ngày ngồi ở trên cổ ta đi dạo khắp chợ, mua một cây kẹo hồ lô cũng có thể cao hứng hết nửa ngày." Chu Đỉnh Thiên giúp hấn chỉnh lại y phục, ngữ điệu càng phát ra buồn khổ, "Nháy mắt đã trưởng thành, lớn lên thì thôi đi, còn chạy theo người khác." Đối thành cha mẹ nhà ai mà có thể chịu nổi.

Ôn Liễu Niên nhu nhu mũi: "Nghĩa phụ."

"Nghĩa phụ cũng già rồi." Chu Đỉnh Thiên trong lòng ngữ vị tạp trần.

"Ai nói, người mới không có già." Ôn Liễu Niên vươn hai tay ra, "Vẫn còn có thể một đánh mười !" Quả thực khí phách.

Chu Đỉnh Thiên cười lắc đầu: "Lại giúp con đánh thêm vài năm nữa, tương lai thì giao cho tiểu tử họ Triệu kia."

"Nghĩa phụ." Ôn Liễu Niên mũi chua xót ôm hấn, "Về sau con không tức giận với người nữa."

"Nếu so với Mộ Bạch, chút tính tình ấy của con sao có thể làm ta tức giận." Chu Đỉnh Thiên buồn cười vỗ vỗ hấn, "Vẫn là thằng nhóc con chưa lớn."

"Về sau nếu Mộ Bạch tiếp tục chọc người tức giận, vậy con sẽ đi đánh hấn một trận." Ôn Liễu Niên rất là nghiêm túc.

Chu Mộ Bạch ở cửa dừng một chút: "Có liên quan gì đến ta đâu?" Vì sao vừa tới thì nghe được một câu này.

Thật sự là... rất vô tội.

Sau khi mọi người nếm qua điểm tâm, Lan Tuyết cũng ôm đứa bé ra phòng ngủ, ám vệ hoan hoan hỉ hỉ ba chân bốn cẳng tiếp nhận, nhãn mặt

chọc nó cười.

"Về sau cô nương có tính toán gì không?" Ôn Liễu Niên hỏi.

Lan Tuyết lắc đầu, nàng thật sự không biết tương lai phải đi đến nơi nào.

Lúc trước muốn đến đại mạc Thất Tuyệt quốc tìm mẫu thân, lại bị cừu gia một đường theo dõi, bất đắc dĩ đành phải trốn ở trong núi cả ngày hoảng sợ; sau này nghe nói Ôn Liễu Niên đến đây, cũng chỉ là muốn mạo hiểm đưa hài tử lại đây, để nó có thể được người ta nhận nuôi, nhưng cũng không nghĩ tới đợi sau khi hài tử được nhận nuôi, chính mình phải như thế nào.

Đứa bé được ám vệ nâng cao cao, ngậm ngón tay cười khanh khách.

"Nói vậy cô nương cũng không nỡ tách ra với nhi tử." Ôn Liễu Niên nói.

Lan Tuyết hốc mắt lập tức đỏ một vòng, nếu không phải thật sự không còn cách nào nào khác, ai mà nỡ đem cốt nhục của mình tặng cho người khác?

"Cũng đã hai năm rồi, người của Thanh Cầu có khả năng còn ở bên trong thành không?" Ôn Liễu Niên hỏi.

"Theo lý mà nói sẽ không." Chu Mộ Bạch nói, "Một nữ tử trốn ở trong thâm sơn hai năm, lại có thai, đổi lại là người khác, đại khái cũng sẽ cảm thấy là không thể sống sót, không cần thiết phải chờ."

"Ta cũng từng nghĩ tới chuyện này, lại như trước không dám rời núi." Lan Tuyết nói, "Ta không biết hẳn rốt cuộc có thù hận gì với mẫu thân, nhưng qua mười mấy năm vẫn là bị tìm tới cửa, lại một đường theo dõi ta, cũng không giống bộ dáng sẽ dễ dàng thu tay."

"Đó là lúc trước, bây giờ có chúng ta ở đây, tất nhiên sẽ không để cho cô nương gặp nguy hiểm." Ôn Liễu Niên xoa bóp cằm, "Mạc tây Thất Tuyệt quốc, cũng là không tính lớn, muốn tìm một nữ tử Sở quốc lưu lạc qua đó cũng không khó."

"Ta đi." Chu Đình Thiên đột nhiên nói.

"Nghĩa phụ?" Ôn Liễu Niên có chút kinh ngạc.

"Hiện tại sự tình còn chưa làm rõ, kinh động càng ít người càng tốt." Chu Đình Thiên nói, "Ta với Mộ Bạch một đường, đưa vị cô nương này đến Thất Tuyệt quốc tìm người."

Lan Tuyết đối với chuyện này tất nhiên vô cùng cảm kích, Chu Mộ Bạch cũng không có ý kiến gì. Bình tĩnh mà xem xét chuyện này thật sự là ổn thỏa vẹn đường, vừa có thể tìm được Thư Thái Huyền hỏi rõ chân tướng lúc trước, cũng có thể bảo đảm an toàn cho mẫu tử Lan Tuyết, càng có thể tránh cho càng nhiều người biết chuyện này -- Chung quy sự tình liên quan đến một cọc án năm đó chưa giải quyết, tất nhiên là càng bí mật càng tốt.

Đã quyết định chủ ý, vậy cũng không cần thiết phải kéo dài, mọi người lại thương nghị một phen, quyết định hai ngày sau liền tự mình nhích người, Chu Đình Thiên cùng Chu Mộ Bạch hộ tống mẫu tử Lan Tuyết âm thầm đến Thất Tuyệt quốc, người còn lại vẫn như trước đến Vương Thành.

Một đêm trước khi chia tay, Ôn Liễu Niên ôm gối đầu, một đường chạy tới phòng Chu Đình Thiên.

"Còn biết đến đây bồi nghĩa phụ nói chuyện à?" Chu Đình Thiên gõ đầu hẳn.

Ôn Liễu Niên nằm trong chăn nhu mũi, luyến tiếc.

"Ngủ đi, đã khuya rồi." Chu Đĩnh Thiên giúp hấn dịch lại góc chăn, lại dặn dò, "Để tiểu tử họ Triệu kia hảo hảo luyện công phu, ví như lần tới gặp lại còn giống như bây giờ, đừng nói là phụ thân con, cho dù là ta cũng sẽ không đáp ứng thả con đi."

"Vâng." Ôn Liễu Niên ôm cánh tay hấn, phát ra giọng mũi dày đặc.

Chu Đĩnh Thiên vỗ vỗ phía sau lưng hấn, trong lòng vẫn như trước khó chịu, nhi tử bảo bối nhà mình trắng nõn thông minh như vậy, thật sự là tiện nghi cho cái tên tiểu tử chết tiệt kia.

Sáng sớm ngày hôm sau, đoàn người Ôn Liễu Niên nhích người, rời khỏi Dao Gia trấn tiếp tục đi về phía Bắc -- Đương nhiên trước khi đi không quên giả vờ mô tác bày bát quái trận, nói cho dân chúng ác quỷ đã bị giam cầm, về sau có thể an tâm sống.

Tiếng vó ngựa vang lên, Ôn Liễu Niên ghé vào cửa sổ, nhìn ra bên ngoài xuất thần.

"Còn đang nghĩ đến nghĩa phụ à?" Triệu Việt kéo hấn vào.

"Ừm." Ôn Liễu Niên không có tinh thần.

"Nghỉ ngơi một lúc đi." Triệu Việt cúi đầu hôn hấn.

Ôn Liễu Niên đáp một tiếng, ngoan ngoãn rúc ở trong lòng hấn, nhắm mắt lại rất nhanh liền thiếp đi.

Ngón tay Triệu Việt lướt qua ngũ quan thanh tú kia, trong lòng lại có chút nặng nề -- Nếu không phải bởi vì có liên quan đến chính mình, chỉ sợ Chu lão tiên bối cũng sẽ không nhúng tay vào chuyện này. Đừng nói đến Đại Minh vương đã mai danh ẩn tích hơn hai mươi năm, cho dù lúc trước thanh danh hiển hách, hấn cũng chỉ là người làm quan trong triều đình, cùng Khổng Tước môn thậm chí cả võ lâm Trung Nguyên cũng không có

nửa phần quan hệ, hiện tại lại bị gán lên đầu hai chữ 'Phản tặc', hẳn là không có ai muốn bị kéo vào chuyện cũ năm xưa này.

Tiểu công tử phú hộ Giang Nam, vốn dĩ bản thân cả nhà trong sạch tiền đồ như cầm, nhưng vốn vẹn bởi vì gặp chính mình, thì gặp không ít chuyện phiền lòng, ngay cả tương lai đều bị bịt kín một tầng không xác định, nghĩ đến đây, cánh tay Triệu Việt đột nhiên căng thẳng, sợ phải rời xa người trong lòng.

"Hửm?" Ôn Liễu Niên mơ mơ màng màng than thở một câu, sau đó liền đem mặt vui vào trong lòng hẳn một lần nữa.

Còn muốn ngủ tiếp !

Triệu Việt đặt tay ở trên lưng hẳn khẽ vuốt an ủi, một tay còn lại lấy nội công tâm pháp Chu Đỉnh Thiên lúc gần đi để lại, mở ra nhìn từng trang.

Việc đã đến nước này, cũng chỉ có thể khiến bản thân mạnh mẽ hơn, mới có thể bảo hộ hẳn.

Trong xe ngựa bên kia, Thượng Vân Trạch vừa dỗ dành vừa lừa gạt, để Mộc Thanh Sơn ăn thêm hai khối điểm tâm.

"Vừa dùng cơm xong." Mộc Thanh Sơn quay đầu trốn.

"Ăn có nửa bát mì, thì tính là gì?" Thượng Vân Trạch nhú mày, "Há miệng."

Mộc Thanh Sơn ghé vào đầu vai hẳn: "No quá đi."

"Dạ dày có nhỏ bao nhiêu, ăn có chút xíu mà no." Tay Thượng Vân Trạch tham tiến vào trong vạt áo hẳn, ở trên bụng sờ sờ.

"Nhột." Mộc Thanh Sơn né tránh.

Lòng bàn tay xúc cảm hoạt nộn, hơi hơi lồi ra một khối nhỏ, Thượng Vân Trạch dở khóc dở cười: "Thật sự đúng là ăn quá no a."

"Ừm." Mộc Thanh Sơn phỉ phỉ vụn điếm tâm.

"Trách không được đều dưỡng không mập." Thượng Vân Trạch xoa bóp mũi hần.

"Người thích mập mập sao?" Mộc Thanh Sơn nghiêm túc nhìn hần.

Thượng Vân Trạch bị hần ghen một chút, một lúc lâu sau mới nói: "Ta thích mập mập làm gì, là người hiện tại rất gầy."

"Triệu đại đương gia cũng không chê đại nhân gầy." Mộc Thanh Sơn nói.

Thượng Vân Trạch giật giật khóe miệng, với cái sức ăn kia, không chê ăn nhiều đã là không tệ rồi, còn chê gầy.

"Muốn ra ngoài cưỡi ngựa không." Mộc Thanh Sơn nắm ống tay áo hần, mắt sáng long lanh.

Thượng Vân Trạch hôn lên trán hần, mang người ra khỏi xe ngựa.

Trước khi thành thân không biết, thẳng đến khi rời khỏi thành Thương Mang mới phát hiện, thì ra tiểu Mộc nhà mình cũng không phải chỉ thích buồn chán ngồi ở trong phòng đọc sách, mà còn thích cùng mình cưỡi ngựa, thích đến tửu lâu trà phường nghe đám khuân vác đầy tớ bên trong nói giỡn tán dóc, thích quần mình hỏi một vài chuyện trong chốn giang hồ, buổi tối lúc nghỉ ngơi, thì sẽ lén lút nắm ngón tay mình, khuôn mặt đỏ bừng muốn làm chuyện xấu.

Mỗi buổi sáng tỉnh lại, nhìn thấy người bên cạnh ngủ, cũng càng thích nhiều hơn một phần, nhiều đến nỗi trong lòng rối cuộc chưa không hết, chỉ

hận không thể hóa toàn bộ thành ôn nhu triền miên, đem người khảm vào trong lòng mình, một đời cũng không tách ra.

Ngựa lớn màu nâu giống như tia chớp, phóng nhanh trên sơn đạo, cuồn phong ở bên tai gào thét thổi qua, là vui sướng nói không nên lời.

Mấy chục ngày tiếp theo đường xá rất là thuận lợi, lại thêm lái xe đều là lương câu, cho nên so với thời gian dự tính lúc trước của mọi người đến Vương Thành sớm hơn mười ngày. Ánh nắng xuyên thủng mây mù hé lộ ra, chiếu rọi lên cửa thành khổng lồ màu xanh, rất là nguy nga bao la hùng vĩ.

"Đây chính là Vương Thành a." Mộc Thanh Sơn nhảy xuống xe ngựa, đáy mắt có chút sợ hãi than.

"Ừm." Thượng Vân Trạch nắm tay hắn, "Tìm chỗ nghỉ tạm trước, sau đó ta sẽ mang người đi dạo chung quanh."

Đặng Vân bảo ở Vương Thành có hai nơi sản nghiệp, một gian mộc tài một gian phường gấm vóc, hạ nhân đã sớm nhận được thông truyền chuẩn bị tốt chỗ ở. Sau khi ám vệ buông hành lý liền vui sướng đi ra ngoài, tính toán đi tìm hảo bằng hữu quen biết lúc trước ở Vương Thành ôn chuyện, thành khẩn hữu nghị khiến cho người ta vô cùng động dung.

Triệu Việt hỏi: "Truy Ảnh cung ở trong Vương Thành có điểm liên lạc không?"

"Tần cung chủ làm việc rất có chừng mực." Ôn Liễu Niên nói, "Năm đó trong lòng Hoàng Thượng đối với hắn tồn kiêng kị, bởi vậy thế lực Truy Ảnh cung chưa bao giờ kéo dài đến Vương Thành, sản nghiệp phần lớn ở vùng Thục Trung và Giang Nam."

"Trách không được." Triệu Việt sáng tỏ.

"Khi chúng ta đến, trên đường đã có người đang nói chuyện các quốc gia triều hạ." Ôn Liễu Niên nói, "Nghĩ đến qua một trận nữa, thì có thể gặp Tần cung chủ cùng Thẩm công tử, còn có một con Tiểu Phượng Hoàng mập mạp, rất khiến người ta yêu thích."

Triệu Việt gật đầu, trong lòng lại có chút buồn bực, bởi vì ven đường ám vệ cũng sẽ thường xuyên nhắc tới Thiếu cung chủ nhà mình, mỗi lần đều là mang theo vẻ mặt kính sợ, dùng một vài từ ngữ linh tinh 'Mục bản phích lịch' 'Côn Bằng giường cánh', như là nhân vật cực kỳ lợi hại.

...

Mập mạp?

"Chíp !" Ngàn dặm bên ngoài sơn đạo, một con Tiểu Phượng Hoàng tròn vo vàng óng đang nằm sấp ở trong ổ nhỏ, dùng móng vuốt nhàm chán đá trôn châu, bên cạnh là một công tử trẻ tuổi thanh tú xinh đẹp, cười tủm tỉm vươn ngón tay đùa giỡn với nó, hiển nhiên tâm tình vô cùng tốt. Ngoài xe ngựa là mấy chục hộ vệ trùng trùng điệp điệp thủ, người đi đầu giường lá cờ, phía trên là hai chữ 'Truy Ảnh' rồng bay phượng múa, rất có vài phần khí thế bàng bạc.

Phía sau là một đám hắc y ám vệ tiếc nuối thờ dài, thật sự không thể đổi lá cờ khác sao, phía trên viết một cái danh hào lớn như vậy, còn có sơn tặc nào mà dám đến cướp, nếu không ai đến cướp, vậy một đường này đến Vương Thành còn có ý nghĩa gì.

Thập phần sốt ruột, nhàm chán, lại tịch mịch.

Cung chủ Truy Ảnh cung - Tần Thiếu Vũ cười ngựa đi ở phía trước, lạnh lùng quét mắt lại đây.

Ám vệ gục đầu ủ rũ, thức thời cất lá cờ 'Ngân phô Tiền Phát Tài' vào trong ngực.

Đợi tương lai gặp được Ôn đại nhân, nhất định phải hỏi hẵn một câu, xem thành Thương Mang còn cần đầu bếp hay là thợ rèn không -- Cung chủ của chúng ta hoàn toàn có thể đảm nhiệm, một văn tiền cũng không lấy.

Trong Vương Thành rất náo nhiệt, Thượng Vân Trạch mang theo Mộc Thanh Sơn đi báỉ phỏng hảo hữu, Lục Truy cũng có vài bằng hữu cũ, Ôn Liễu Niên sau khi đến quan phủ báo, liền tính toán xem phải đi đâu ăn một bữa ngon.

"Không đi gặp lão sư sao?" Triệu Việt bóp bả vai cho hẵn.

"Lão sư gì?" Ôn Liễu Niên khó hiểu.

"Năm đó lúc thi đình, không có báỉ sư sao?" Triệu Việt hỏi.

"Không có, lúc ấy đề còn chưa làm xong, cũng không nghĩ là sẽ đậu." Ôn Liễu Niên may mắn, "May mắn không có, hình như có người kêu ta đi tìm Thừa tướng, kết quả không bao lâu hẵn liền bị Hoàng Thượng chém đầu."

"Tội danh gì?" Triệu Việt thuận miệng hỏi.

Ôn Liễu Niên dừng một chút, giống với Đại Minh vương, cũng là mưu nghịch, cấu kết phản tặc Đông Bắc, bị chém đầu.

"Sao vậy?" Thấy hẵn không nói chuyện, Triệu Việt hơi khom lưng, "Sao lại ngăn người rồi?"

Ôn Liễu Niên chu miệng.

Triệu Việt xoay qua hôn một cái, vừa mềm lại vừa ngọt.

Ôn Liễu Niên cười hì hì.

"Đi thôi, đi ăn chút gì." Triệu Việt lôi kéo tay hắn, "Thừa dịp Hoàng Thượng còn chưa triệu người, trước chơi vài ngày lại nói."

Ôn Liễu Niên gật đầu, cùng hắn một đường rời khỏi cửa.

Dân chúng Vương Thành thấy được người lạ tất nhiên cũng phải nhìn nhiều hơn một chút, nhìn thấy hai đại nam nhân ban ngày ban mặt nắm tay cũng không cảm thấy có gì khác thường -- Cho dù là nhìn lâu hơn một chút, cũng là bởi vì Triệu đại đương gia xác thực có vẻ anh tuấn, Ôn Liễu Niên lại rất thanh tú nho nhã, cực kỳ đẹp mắt, cũng không có ý gì khác.

Trên đường chung quanh đều là người, Triệu Việt hỏi hắn: "Tiệm vịt nướng lúc trước người ăn bị đau bụng ở đâu vậy?"

"Chi vậy, muốn đến tạp điểm sao?" Ôn Liễu Niên cười hì hì, vươn tay chỉ chỉ, "Chính là chỗ đó."

"Yêu Nguyệt lâu?" Triệu Việt hỏi, "Còn muốn ăn không?"

"Tất nhiên muốn ăn, đây là lão điểm lâu năm." Ôn Liễu Niên nói, "Lúc trước đại khái là do ta quá xui xẻo." Hoặ là bởi vì ăn quá nhiều.

"Hai vị mời bên này." Thái độ tiểu nhị rất là ân cần, nhìn thấy hai người vào cửa, vội vàng tươi cười đầy mặt tiếp đón dẫn vào, lại pha một bình trà.

"Một con vịt nướng, một phần cá nướng, một đĩa chân vịt mù tạc, một đĩa rau trộn sứa đầu, một chén đường đỏ hoa quả." Ôn Liễu Niên cầm bài đồ ăn lật qua lật lại, mở miệng gọi bảy tám món.

Tiểu nhị sừng sốt một chút: "Ngài... đi hai người thôi à?"

"Không có." Ôn Liễu Niên chớp chớp mắt, "Chúng ta có bốn người."

"Trách không được, ta đã nói hai người sao có thể ăn nhiều như vậy." Tiểu nhị nhất thời thở phào, cười ha hả nói, "Chờ một chút, lập tức có

ngay."

Ôn Liễu Niên vẻ mặt bình tĩnh uống trà.

Triệu Việt ngồi đối diện hân nhin cười.

"Cười cái gì !" Ôn Liễu Niên hất cằm, "Nuôi không nổi à?"

"Sao có thể, ăn càng nhiều ta càng thích." Triệu Việt búng búng mũi hân, "Lại béo một chút mới tốt."

Ôn Liễu Niên lười biếng ngồi ở trên ghế, vậy thì béo thêm một chút vậy.

Đợi lát nữa phải ăn hai cái chân vịt.

Trên thang lầu truyền đến một trận tiếng bước chân, sau đó là một tiếng nhiệt tình tiếp đón: "Tử Sơ huynh !"

Ôn Liễu Niên vẻ mặt cứng đờ, cực kỳ, cực kỳ, cực kỳ không muốn quay đầu.

Nhưng đối phương đã vô cùng nhiệt tình chạy tới, vừa gặp mặt đã nắm tay không chịu buông, cười đáp cơ hồ có thể nhìn thấy răng cấm: "Quả nhiên là người a, ta còn cho là hoa mắt."

Ôn Liễu Niên đành phải ha ha cười: "Trương huynh, đã lâu không gặp, người khỏe không."

Người đến là nam tử hơn hai mươi tuổi, thân hình hơi phúc hậu, cười lộ lên ngược lại là rất nhiệt tình, nhìn sao cũng là xuất thân từ gia đình phú hộ.

"Trở về khi nào thế, sao cũng không tìm ta." Nam tử đặt mông ngồi ở bên cạnh hân, rất có vài phần tư thế thao thao bất tuyệt.

"Vừa đến không lâu." Ôn Liễu Niên phí sức một phen, mới rút tay mình về được.

Triệu Việt khẽ nhú mày.

"Vị này là bằng hữu của ta lúc khảo khoa thi cử, tên là Trương Uẩn." Ôn Liễu Niên giới thiệu.

Triệu Việt gật đầu: "Trương công tử."

"Không biết này vị huynh đài là ai?" Trương Uẩn cười tươi như hoa hỏi.

Ôn Liễu Niên thuận miệng nói: "Nam nhân của ta."

"Khụ khụ." Trương Uẩn suýt nữa bị nước miếng của mình làm sặc, nửa ngày mới hoãn qua khí.

Ôn Liễu Niên từ trong ngực lấy ra một cái khăn mặt, vè mặt tràn ngập đồng tình đưa qua: "Lau đi."

"Tử Sơ huynh thật sự là... tốt !" Trương Uẩn cũng không biết phải nói cái gì, ghen nửa ngày mới ghen ra một chữ.

Ôn Liễu Niên gật đầu: "Ta cũng biết như vậy là rất tốt."

"Đồ ăn đến đây !" Tiểu nhị bước nhanh chạy lên, đem hai món ăn nguội bày ở trên bàn trước.

"Đến đến, bữa này ta mời !" Trương Uẩn tự giác cầm đũa.

Ôn Liễu Niên ở dưới bàn đá đá Triệu Việt, ta muốn im lặng ăn vẹt nướng, hoàn toàn không muốn ôn chuyện !

"Ôn đại nhân !" Phía dưới ngã tư đường đột nhiên truyền đến tiếng tiếp đón của ám vệ, đi ngang qua ngãng đầu vừa vặn gặp được, quả thực trùng

hợp !

"Đó đều là bằng hữu của người?" Trương Uẩn cũng hiếu kì nhìn xuống, giọng nói rất là âm mộ -- Từ nhỏ hẳn đã bị quản rất nghiêm, phụ thân đem tất cả môn phái giang hồ đều coi là tên lừa đảo bán thuốc tăng lực đầu đường, cho nên còn chưa bao giờ gặp qua nhiều hiệp sĩ đeo bội đao như vậy, thì đừng nói chi là kết giao.

"Đúng vậy, Truy Ảnh cung ở Thục Trung, Trương huynh có từng nghe qua?" Ôn Liễu Niên hỏi.

"Truy Ảnh cung, là Tần cung chủ Truy Ảnh cung?" Trương Uẩn nhất thời hứng thú.

Ôn Liễu Niên gật đầu: "Trên thế gian cũng không có Truy Ảnh cung thứ hai."

"Tần cung chủ cũng ở bên trong sao?" Trương Uẩn vội vàng duỗi cổ nhìn.

"Không ở, bất quá qua trận sẽ đến." Ôn Liễu Niên hỏi, "Trương huynh tựa hồ cảm thấy hứng thú?"

"Tất nhiên tất nhiên." Trương Uẩn liềm mạng gật đầu, kia nhưng là Truy Ảnh cung a, nghe đồn sống ở một nơi suốt ngày tiên khí lượn lờ, không chỉ có giang hồ bài danh đệ nhất Tần cung chủ, hoa yêu chuyển thế Thẩm công tử, còn có một con Tiểu Phượng Hoàng có thể mục bắn phích lịch, mặc kệ nghe kể bao nhiêu lần, trong lòng đều là vô cùng nóng bỏng.

"Người Thục Trung đều cực kỳ hiếu khách." Ôn Liễu Niên chậm rãi nói, "Trương huynh nếu cảm thấy hứng thú, chư vị anh hùng Truy Ảnh cung tất nhiên cũng rất nguyện ý kết giao."

"Thật sao?" Hai mắt Trương Uẩn phát sáng.

Ôn Liễu Niên gật đầu: "Nói là bằng hữu của ta là được."

Vừa dứt lời, Trương Uẩn đã giơ chân đuổi theo, chạy quả thật rất nhanh.

Ôn Liễu Niên thở phào, có thể xem như đi rồi.

"Không thích hẳn?" Triệu Việt hỏi.

"Cũng không phải không thích, người không xấu." Ôn Liễu Niên nói, "Hắn là nhi tử độc nhất của Trương lão bản trong Vương Thành, học thức bình thường cũng không có tâm tư chức vị gì, hôm khoa cử thi cùng một trường với ta, sau này nghe nói đứt bạc nhét vào hộ bộ, làm một quan chức nhỏ nhàn tản."

"Cũng đúng, nhìn thấy hình như là không có ý xấu." Triệu Việt nói, chỉ là hơi nhiệt tình quá thôi.

Ôn Liễu Niên cũng không có tâm tình nói chuyện này với hắn, gặp một cái chân vịt mù tạc, bị cay đến nước mắt chảy ròng ròng.

Triệu Việt bật cười thành tiếng, giúp hắn múc một bát đường đỏ hoa quả đưa qua.

Ăn xong một bữa cơm, bên ngoài trời đã không sai biệt lắm chuyển tối, gió lạnh phả vào mặt rất thoải mái, thế là hai người cũng không gấp gáp trở về chỗ ở nữa, nắm tay dọc theo bờ sông chậm rãi tản bộ.

Bánh thịt bò nóng hôi hổi từ chảo dầu lấy ra kẹp vào trong bánh, Ôn Liễu Niên dừng bước nuốt nước miếng.

Triệu Việt nhắc nhở: "Lúc đầu nói là đến bờ sông tiêu thực."

Ôn Liễu Niên nói: "Nga."

Triệu Việt đành phải thỏa hiệp: "Chỉ có thể ăn một cái."

Ôn Liễu Niên nhất thời cười tủm tỉm: "Được."

Bánh thịt bò xốp giòn ngon miệng cắn một ngụm, ngay cả tâm cũng là uất thiếp. Ôn Liễu Niên vô cùng thỏa mãn đi dạo chung quanh, muốn tìm thử xem có quán nước đường nào hay không, dư quang lại trong lúc vô ý quét đến một người.

Một... Người.

"Làm sao vậy?" Thấy hăn đột nhiên dừng bước, Triệu Việt có chút khó hiểu.

Ôn Liễu Niên từ trong kẽ răng ra nhả ra hai chữ: "Hoàng Thượng."

"Hả?" Triệu Việt không nghe rõ.

"Đi !" Thấy đối phương không nhìn thấy mình, Ôn Liễu Niên quyết đoán kéo Triệu Việt, xoay người đi đến hướng đông người.

"Nhìn thấy ai?" Triệu Việt vẫn là không rõ.

Ôn Liễu Niên cẩn thận đưa mắt nhìn ra phía sau, thấy không có ai đi theo, mới thở phào: "Là Hoàng Thượng."

Triệu Việt giật mình, Hoàng Thượng?

"Bất quá không quan trọng, không thấy được chúng ta." Ôn Liễu Niên đem nửa cái bánh còn lại nhét vào miệng, "Đi thôi, đổi nơi khác."

"Cho dù là Hoàng Thượng, có gì phải đáng chạy." Triệu Việt lau vụn bánh bên miệng hăn.

Ôn Liễu Niên dùng sức đem những thứ trong miệng nuốt xuống, "Nói là đến giải sầu, nếu là trận này bị kéo trở về hoàng cung, không biết lại phải

nói bao lâu." Thậm chí còn rất có khả năng phải thức đêm, suy nghĩ một chút liền thấy đau đầu.

Triệu Việt gật đầu, "Vậy chúng ta đổi nơi khác."

Vương Thành chính là có điểm ưu việt ấy, địa phương đủ lớn cũng đủ phần hoa, nếu ở chỗ này gặp được người không muốn gặp, thì còn có thể chọn đi đến nơi khác, không giống thành Thương Mang, tổng cộng chỉ có một cái chợ nhỏ, cho dù hôm trước cãi nhau tranh giành đến tái mặt, nhưng qua ngày hôm sau cũng phải tới lại chỗ đó mua thức ăn.

Hai người từ trong đám người bước ra, vừa định hỏi đường một chút tìm một chỗ thanh tịnh tranh thủ thời gian, trong chợ đêm đột nhiên lại truyền đến một tiếng kêu sợ hãi. Quay đầu nhìn lại, lúc trước chợ gọn gàng ngăn nắp đã loạn thành một đống, mười mấy người bịt mặt tay cầm đại đao, ở hai bên bờ sông đèn đuốc chiếu rọi ra ánh sáng, đang cùng người triển đấu.

Ôn Liễu Niên đầu âm âm vang lên một tiếng -- Có người muốn ám sát Hoàng Thượng?

THỔ PHỈ CÔNG LỰC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 99: Có Người Bao Phiêu Hương Viện!!!

Bên trong chợ đêm rất nhiều người, đây là sắp xảy ra nhiễu loạn à, phản ứng đầu tiên của dân chúng tất nhiên chính là chạy ra bên ngoài, chỉ thoáng chốc dòng người giống như thủy triều tràn ra xung quanh, đồ ăn vặt xanh xanh đỏ đỏ trên quán nhỏ rớt đầy đất, nước đường nóng hổi cùng dầu nóng cũng bị lật đổ, pha trộn bên trong là tiếng kêu cùng kinh hô thảm thiết, còn có tiếng đao kiếm chạm vào nhau vang lên chói tai.

Triệu Việt ôm ngang lấy Ôn Liễu Niên, thả người phóng lên tầng ba của một tòa tiểu lâu cách đó không xa.

Thủ vệ tuần tra Vương Thành tất nhiên không thể so với thành trấn bình thường, nơi này lại là nơi phồn hoa nhất, vì vậy chỉ trong một lát, toàn bộ Ngự Lâm quân cùng quan binh liền đuổi tới, sơ tán dân chúng đến khu vực an toàn.

"Hoàng Thượng không có việc gì đi?" Ôn Liễu Niên lo lắng vạn phần.

"Bên cạnh nói ít cũng có hai mươi thị vệ, lại thêm nhiều quan binh như vậy, không có việc gì." Triệu Việt nói, "Huống hồ thân thủ Hoàng Thượng tựa hồ cũng không tồi."

Khi hai người nói chuyện, đám người bịt mặt kia quả nhiên đã rơi xuống hạ phong, không lâu sau thì đã bị bắt.

"Muốn qua đó nhìn thử không?" Triệu Việt hỏi.

Ôn Liễu Niên lắc đầu: "Nhất thời hồi lâu sẽ không rõ tình trạng, vẫn là không cần lộ diện thì tốt hơn."

Sau khi quan binh mang thích khách rời đi, bên trong chợ đêm cũng liền an tĩnh lại, nếu không phải bên trong là một đống hỗn độn, chỉ sợ cũng không ai biết vừa nãy xảy ra đại loạn. Ôn Liễu Niên cùng Triệu Việt một đường trở về chỗ ở, trong đầu vẫn là không nhìn được suy nghĩ chuyện vừa nãy.

"Thế gian này người mơ ước ngôi vị hoàng đế rất nhiều." Triệu Việt đưa cho hắn một chén trà nóng, "Chẳng có gì lạ."

Ôn Liễu Niên cảm khái: "Làm Hoàng Thượng cũng thật là mệt." Không chỉ mệt người, còn mệt óc.

"Lại không liên quan đến ta và ngươi." Triệu Việt xoa bóp hắn mũi, "Sao lại rầu rĩ không vui."

Ôn Liễu Niên tựa vào trong lòng hắn, trong lòng khẽ thở dài một cái.

Người mơ ước ngôi vị hoàng đế càng nhiều, trong lòng Hoàng Thượng đề phòng càng nặng, cũng càng dễ dàng sai người giết hắn -- Từ xưa đến nay, không có vị đế vương nào sẽ dễ dàng tha thứ cho người uy hiếp đến ngôi vị của mình, kể từ đó, chỉ sợ bóng ma Đại Minh Vương cũng sẽ không dễ dàng bị xóa bỏ trong lòng Hoàng gia.

"Ta gọi nước ấm đến, hảo hảo tắm rửa một chút sau đó thì nghỉ ngơi." Triệu Việt hôn lên trán hắn, "Đừng suy nghĩ nữa."

Ôn Liễu Niên vươn tay xoa lên một bên mặt của hắn: "Trước đừng xuất hiện trước mặt Hoàng Thượng."

Triệu Việt gật đầu: "Được."

"Hắn là cũng không có chuyện gì, bất quá vẫn là nên cẩn thận một chút thì tốt hơn." Ôn Liễu Niên nói, "Qua mấy ngày nữa sau khi ta tiến cung, xem Hoàng Thượng khâu phong trước rồi nói tiếp."

"Ta không muốn người vì ta mà trở nên thận trọng chú ý như thế." Triệu Việt nắm đầu ngón tay của hắn.

"Ta làm việc vốn dĩ rất cẩn thận." Ôn Liễu Niên cười cười, "Được rồi, đừng nói chuyện này nữa, chúng ta đi tắm."

Hạ nhân rất nhanh liền đưa dụng cụ tắm rửa tới, đã nói quả nhiên là khu Vương đô phồn hoa, không chỉ có thùng tắm dành cho hai người, bên cạnh còn chuẩn bị khay nhỏ, từ cánh hoa cho đến thuốc mỡ, chuẩn bị cực kỳ đầy đủ, trước khi lui ra còn không quên hạ giọng bổ sung, nếu là cần mấy thứ khác, đều có hết, chỉ cần nói một tiếng là được.

"Đa tạ, không cần." Sắc mặt Triệu Việt cứng đờ đóng cửa lại.

"Cái gì gọi là mấy thứ khác?" Ôn Liễu Niên ngồi ở bên giường.

Triệu Việt nói: "Đến đây tắm đi."

Ôn Liễu Niên trong lòng thầm nói, đứng lên giơ tay: "Giúp ta."

Triệu Việt giúp hắn cởi y phục, ôm đặt vào trong thùng tắm.

Ôn Liễu Niên cầm cánh hoa, rải toàn bộ vào trong nước khuấy khuấy: "Còn rất thơm."

Bả vai trắng nõn trơn nhẵn lộ ở bên ngoài mặt nước, cánh hoa đỏ thắm mang theo hơi nước dính phía trên, rất có vài phần ý tứ câu người, Triệu Việt hai bước cởi y phục của mình ra, bước đến.

Ôn Liễu Niên xoa xoa khuôn mặt, tầm mắt quen thuộc dừng ở vật bên dưới.

Thật sự là rất biết nhìn chỗ nào mới là trọng điểm.

Triệu Việt bước vào thùng tắm, ôm người vào trong lòng: "Tiểu lưu manh."

"Nhìn lên cô nương nhà người ta mới gọi là lưu manh." Ôn Liễu Niên ở trong lòng hấn cọ cọ, "Nhìn người không tính, ta cũng có."

Triệu Việt bật cười, hôn mút lên xương quai xanh hấn một cái.

Ôn Liễu Niên tùy tay cầm lấy một bình sứ nhỏ, mở ra ngửi ngửi.

"Uy !" Triệu Việt bị hoảng sợ, vội vàng thò tay che, "Biết là cái gì không mà ngửi, lỡ là độc dược thì phải làm sao."

"Đồ Thượng bảo chủ đưa tới, sao là độc dược được." Ôn Liễu Niên nói, "Có mùi hơi ngọt."

Triệu Việt vươn tay tiếp nhận lấy bình sứ, chỉ thấy phía trên ghi hai chữ 'tiêu túy'.

Ôn Liễu Niên nói: "Nga." Xuân dược a.

Triệu Việt đặt bình sứ trở về, nâng cằm hấn lên nhìn: "Có cảm thấy chỗ nào không đúng hay không?"

"Không có." Ôn Liễu Niên lắc đầu.

"Thật sao?" Triệu Việt thử độ ấm hai má hấn.

Ôn Liễu Niên lại cẩn thận cảm nhận một chút: "Thật sự là không có."

"Vậy là được rồi." Triệu Việt tiếp tục giúp hấn lau người, "Lần sau đừng tùy tiện cầm dược ngửi."

Ôn Liễu Niên ngồi ở trong thùng tắm, ở trong lòng hồi tưởng lại mùi 'tiêu túy' một chút.

Nghe tên hình như là rất tốt.

Sau khi giúp hấn chà lưng xong, Triệu Việt xoay người hấn lại đặt ngồi lên trên đùi mình, lại bắt đầu lau cánh tay

Ôn Liễu Niên trong lòng thoáng oán niệm, tắm nhanh như vậy làm gì, cũng không phải là nhà tắm giúp người ta kỳ lưng ở Đông Bắc, tắm xong một người còn có người kế tiếp đang xếp hàng chờ, làm con dâu nhà giàu nuôi từ nhỏ, không thể chậm một chút à, gần đây thắt lưng đều gầy, chẳng lẽ không nên sờ kiểm tra một chút sao?

Khăn mặt thô ráp lau qua trước ngực, rất nhanh liền đỏ ửng một mảnh, Ôn Liễu Niên cảm thấy trong lòng hơi nóng, mặt cũng hơi nóng.

Người luyện võ, dáng người tóm lại là rắn chắc, vài lọn tóc sau khi bị nước làm ướt nhẹ thì dán lên trên dáng người tinh tráng, làn da mỏng manh cơ bắp đường cong rất rõ ràng, nhìn xuống chút nữa, thì thấy trong nước một mảnh mông lung.

Ôn Liễu Niên thò tay, bình tĩnh sờ soạng.

Triệu Việt: ...

Ôn Liễu Niên cùng hấn đối diện, tim đập nhanh đến tột đỉnh, hai má nóng bỏng, thân thể cũng có chút biến hóa khác thường.

Triệu Việt nhú mày kéo hấn vào trong lòng, hấn không phải là cái thứ 'tiêu túy' phát tác rồi đi?

Ôn Liễu Niên hơi nhắm mắt lại, nhào đến hôn hấn.

Bình thường tuy nói hai người đôi khi cũng sẽ thân mật, nhưng Ôn Liễu Niên xuất phát từ tính tự giác của một người đọc sách, vẫn là sẽ hơi mất tự nhiên một chút, nhưng lần này lại là bị trúng dược vật, cũng chỉ có thể theo ý nguyện trong đầu -- Cũng là không còn cách nào khác a !

Môi Triệu Việt bị hấn cắn đến phát đau, lại sợ ngồi lâu ở trong nước người sẽ bị cảm lạnh, thế là ôm ngang lấy hấn bước ra, vội vàng lau khô sau đó đề lên trên giường.

Ôn Liễu Niên nhu thuận vô cùng, toàn thân đều mềm nhũn, ngay cả độ ấm lòng bàn tay cũng là nóng bỏng, hai má đỏ ửng một mảnh, tận chức tận trách khiến 'tiêu túy' phát huy tác dụng một phen.

Bình thường Triệu Việt nhớ thương thân thể yếu đuối của hấn, cho dù lúc triền miên cũng không dám tận tình quá mức, sợ sẽ làm càn quá mức đem người mệt đến bị thương, nhưng thời khắc này thấy khoe mắt hấn tràn ngập vẻ xuân tình, lại quấn chặt lấy mình không chịu buông ra, tất nhiên cũng không cần tiếp tục khắc chế nữa, hai tay ôm chặt thắt lưng mềm mại kia, đoạt lấy giống như mưa to gió giạt, đem tình trạng áp lực lúc trước đòi lại gấp bội.

Giường lay động phát ra tiếng 'kẽo kẹt kẽo kẹt', thỉnh thoảng pha trộn một vài tiếng rên rỉ ái muội, Lục Truy mang theo hai bình rượu từ trên đầu tường nhảy xuống, sau đó liền bị giật mình lùi hai ba bước.

Vì sao bắt đầu sớm như vậy? Rõ ràng vừa mới ăn cơm xong không được bao lâu mà !

"Ngoan." Thanh âm Triệu Việt khàn khàn, cơ hồ muốn nuốt cả người hấn vào trong bụng.

Lục Truy ở bên ngoài giật giật khoe miệng, liền xoay người nhảy ra bên ngoài -- Thu liễm một chút được không, bộ sợ người khác không biết người ghen hai mươi mấy năm sao?

Hồng giấp lang từ trong ngực hấn bò ra, ngồi xồm trên cánh tay lắc lắc xúc tu.

Thả ta về đi.

Lục Truy nhét nó vào trong hộp gỗ, mang theo cùng nhau trở về chỗ ở của mình.

Trách không được đưa cho mình giữ, dựa theo tình trạng trong phòng nháo ra trện trện như vậy, dự tính cũng không có thời gian giúp nó chuẩn bị trùng tử cùng thịt vụn.

Bên này hai người xuân tình vô hạn tất nhiên là ân ái, trên đường cái bên kia, Mộc Thanh Sơn lại đang ngồi xồm ven đường nhìn cục đá, rõ ràng đang tức giận.

"Ta cũng không phải cố ý muốn gạt ngươi." Thượng Vân Trạch trong lòng kêu khổ không ngừng, "Đến đây, nghe lời nhìn ta một cái."

"Không nhìn !" Mộc Thanh Sơn thở phì phì, cư nhiên dám mở thanh lâu ! Mở thanh lâu ! Mở thanh lâu !

"Đã nói, đó là phường ca múa, không phải là thanh lâu." Thượng Vân Trạch nói, "Là nơi uống trà nghe hát."

"Vậy tại sao lại không nói cho ta biết?" Mộc Thanh Sơn trừng hấn.

Thượng Vân Trạch thở phào, tốt xấu gì vẫn nguyện ý nhìn chính mình một cái a.

Lúc đầu hai người một đường đi bãi phóng hảo hữu, vừa mới bắt đầu hết thấy đều rất tốt, về sau rượu qua ba tuần đồ ăn qua ngũ vị, mọi người liền bắt đầu đàm luận chuyện hiệu buôn, lại có người lăm miệng hỏi: "Thượng bảo chủ, có nghĩ tới muốn mở rộng Phiêu Hương viện không?"

"Đúng vậy, gần đây có một đám vũ nương mới ở Tây Vực đến đây, thất lưng nhỏ nhắn, chặc chặc, nếu Thượng bảo chủ mà mua các nàng, lo gì mà không đếm tiền được." Lại có người phụ họa.

Thượng Vân Trạch giật thót, theo bản năng đưa mắt nhìn Mộc Thanh Sơn.

Lúc trước chỉ nói Đăng Vân bảo ở Vương Thành có hai nơi sản nghiệp, kỳ thật ngoại trừ mộc tài đi cùng phường gấm vóc, thì còn có nơi thứ ba, đó là Phiêu Hương viện này, vốn dĩ nhìn là thanh lâu, vài năm trước bị Thượng Vân Trạch nhìn trúng nên thu mua, lại không đuổi mấy cô nương bên trong, mà là đổi thành một phường ca múa. Nghĩ tiểu Mộc nhà mình là một sách lại chưa rời khỏi thành Thương Mang, sợ là phân không rõ sự khác biệt trong đó, vì có thể bớt đi chút chuyện, nên cũng gạt không nói, lại không dự đoán được thế nhưng khi ở tiệc rượu bị người không cảm thấy được nói toạc ra hết.

Mộc Thanh Sơn múc một con tôm bóc vỏ, tự mình trộn cơm ăn.

Thượng Vân Trạch trong lòng kinh nghi chưa định, đây là không nghe rõ? Sao nửa điểm phản ứng cũng không có.

Đương nhiên, sự thật rất nhanh được chứng minh, lỗ tai một sách vẫn là dùng rất tốt, vẻ mặt tràn ngập bình tĩnh cơm nước xong, lại bồi mọi người hàn huyên một trận, sau đó cùng Thượng Vân Trạch song song cáo từ, thì bắt đầu ngồi xổm ven đường tức giận, nửa ngày cũng đỡ không được.

"Đây không phải là ta sợ người nghĩ nhiều sao." Thượng Vân Trạch kéo hẳn đứng lên, "Huống hồ ta cũng không có yêu thích ai trong đó, người đừng tức giận nữa."

"Thật sự không phải là thanh lâu?" Mộc Thanh Sơn hỏi hẳn.

"Đương nhiên không phải, sao ta có thể làm hoạt động bức lương vi xướng như thế." Thượng Vân Trạch cũng không biết chính mình nên tức hay là nên cười.

Ngược lại cũng đúng. Mộc Thanh Sơn đá đá hăn, hừ.

"Không thì mang người đến xem thử?" Thượng Vân Trạch hỏi.

Mộc Thanh Sơn mở to hai mắt: "Mang ta đi?"

"Cùng một chỗ uống chén trà." Thượng Vân Trạch nói, "Nếu là nơi không sạch sẽ, ta cũng sẽ không để cho người đến."

...

Cũng được, Mộc Thanh Sơn gật đầu.

Coi như là đi trải nghiệm.

Thượng Vân Trạch nắm tay hăn, "Thật sự là bình dấm chua."

Mộc Thanh Sơn dùng sức rứt tay về.

"Ta đang nói bản thân ta." Thượng Vân Trạch biết sai sửa lại cho đúng.

Mộc Thanh Sơn cười ra tiếng.

"Tiểu ngốc tử." Đáy mắt Thượng Vân Trạch cũng mang theo ý cười, ôm hai má hăn, thừa dịp không ai chú ý để sát vào hôn một cái, lại lần nữa nắm tay hăn.

Phiêu hương viện kỳ thật coi như là danh phù, nói là phường ca múa, còn không bằng nói là phòng hương liệu, còn chưa đến gần liền có thể người được một mùi hương nồng nặc xông lên mũi, Thượng Vân Trạch nói: "Là hương liệu đến từ phía Nam."

"Vương công tử lần sau lại đến a." Nữ tử mặc sa y xanh biếc tựa vào cửa, vẫy tay làm dáng nhiệt tình tiếp đón.

Mộc Thanh Sơn: ...

Đây quả thật không phải thanh lâu? Rõ ràng là giống hệt như trong sách viết !

"Khụ." Thượng Vân Trạch nói, "Tiếp đón khách mà thôi."

Mộc Thanh Sơn bước nhanh vào bên trong.

"Từ từ." Thượng Vân Trạch vội vàng đuổi theo kéo hãm lại.

"Làm sao vậy?" Mộc Thanh Sơn hỏi.

"Đi vào cửa chính làm gì, có thể đi cửa sau." Thượng Vân Trạch mang hãm rẽ qua góc đường, đến một chỗ tiểu viện.

Phía trước là hàng trúc xanh tươi, sau viện lại là một mảnh yên tĩnh, Mộc Thanh Sơn hỏi: "Chúng ta phải đứng ở trong này sao?"

"Sao lại không có ai vậy." Thượng Vân Trạch khẽ nhíu mày.

"Bảo chủ?" Khi hai người nói chuyện, thì đã có một nam tử trung niên vội vã chạy tới, kinh hỉ nói, "Quả nhiên là người."

"Tôn thúc." Thượng Vân Trạch hỏi, "Sao hậu viện lại không có ai thế?"

"Vốn dĩ là an bài gia đình xong rồi, nhưng đêm nay sinh ý thật sự rất tốt nhân thủ không đủ, cho nên liền phái đến đằng trước hỗ trợ nấu nước pha trà." Tôn thúc nói, "Còn mong bảo chủ thứ lỗi."

"Gần đây sinh ý đều tốt như vậy?" Thượng Vân Trạch nói, "Trên sổ sách có gặp cái gì dị thường không."

"Không phải gần đây, chỉ là hai ngày này thôi." Tôn thúc nói, "Có vị khách đến đây, đem phiêu hương viện này bao hai ngày."

"Còn nhả gian không?" Thượng Vân Trạch hỏi.

"Đối với người khác tất nhiên không có, nhưng đối với bảo chủ lại là vấn đề khác." Tôn thúc cười ha hả nói, "Vẫn là chỗ cũ, được không."

Thượng Vân Trạch gật đầu, kéo Mộc Thanh Sơn lên lầu.

"Bao toàn bộ à, nghe hát một ngày một đêm sao?" Mộc Thanh Sơn có chút buồn bực.

"Sao lại không thể nghe một ngày một đêm." Thượng Vân Trạch cười ra tiếng, "Chẳng qua chỉ là muốn thanh tịnh mà thôi."

Bên trong nhả gian bày trái cây hạt dưa cùng nước trà, lưu trữ cho chủ nhân nhà mình, tất nhiên là vị trí tốt nhất, nhìn xuống vừa vặn có thể nhìn thấy cảnh tượng trong đại sảnh, đối diện là cầm nường đánh đàn, chất giọng mềm mại nhẹ nhàng, nếu là ngồi lâu một chỗ, chỉ sợ xương cốt cũng sẽ mềm nhũn.

Mộc Thanh Sơn nói: "Về sau không được phép đến một mình !"

"Bảo đảm." Thượng Vân Trạch thức thời nhấc tay.

Mộc Thanh Sơn nhéo hai má hần.

Thượng Vân Trạch vẻ mặt đau khổ, miệng mơ hồ không rõ nói: "Cũng nói không đến rồi còn nhéo sao?"

Mộc Thanh Sơn cắn giận buông tay, tự mình cầm điếm tâm ăn.

Ca cơ trời sinh có cổ họng rất tốt, như khóc như kể lể, phảng phất có thể mang người về lại thán ba Giang Nam, một khúc kết thúc, phía dưới có

người vỗ tay 'bốp bốp', Mộc Thanh Sơn hiếu kỳ nhìn xuống, chỉ thấy là một nam tử trung niên mặc ngoại bào gấm vóc, đích thật lớn lên là kẻ có tiền.

"Người biết hẳn không?" Mộc Thanh Sơn hỏi.

"Không biết." Thượng Vân Trạch rót cho hẳn thêm một chén trà nóng, vừa vắn có hạ nhân tiến vào, liền thuận tiện hỏi một câu: "Có biết người đặt bao hết là ai không?"

"Hồi bảo chủ, tiểu nhân cũng không rõ lắm." Hạ nhân nói, "Chỉ biết hình như là phú hộ từ phía Đông đến, ra tay cực kỳ hào phóng, thấy ở đâu có sinh ý, thì hẳn sẽ liên tiếp dùng tiền bao cả thanh lâu cùng phường ca múa."

"Sao cơ?" Thượng Vân Trạch nghe vậy thì rất hứng thú, "Liên tiếp, là nói trong Vương Thành có bao nhiêu phường ca múa, đều bị hẳn luân phiên bao hết?"

"Đúng vậy, thật sự đúng là kẻ có tiền." Hạ nhân nói, "Chỗ của chúng ta là chỗ thứ năm rồi, nghe nói ba ngày sau là Hồng Tụ lâu, sau này còn bài không ít."

"... Người này nghe qua thật kỳ quái." Mộc Thanh Sơn ngẩn người.

"Cũng không phải là không đúng, mọi người đều đang bàn tán." Hạ nhân nói, "Lúc đầu còn là tự mình mang khúc phổ đến, nói chỉ nghe ba thủ khúc này, các cô nương lúc trước đều chưa thấy qua, cho nên đều luyện tập suốt đêm."

"Khúc phổ đâu?" Thượng Vân Trạch hỏi.

"Còn có một phần tự chép tay xuống, bảo chủ muốn xem không?" Hạ nhân dọn bàn sạch sẽ.

Thượng Vân Trạch gật đầu: "Lấy đến cho ta xem."

"Được, đợi một chút." Hạ nhân chạy xuống lầu, một lát sau liền cầm một chồng giấy đi lên.

Thượng Vân Trạch lật lật, chỉ thấy quả thật chỉ là ba thủ khúc phổ, xướng từ vài nữ tình trường mưa bụi Giang Nam, không thấy có chỗ nào là độc đáo, cũng không có tên bài.

"Sao thế?" Mộc Thanh Sơn hỏi.

"Không có gì, nhưng cũng cảm thấy không quá thích hợp." Thượng Vân Trạch đưa khúc phổ cho hắn, "Trước lấy đi."

Mộc Thanh Sơn gật đầu, đem khúc phổ nhét vào trong ngực mình.

Dưới lầu như trước một đám người đang ca múa mừng cảnh thái bình, cầm y nam tử kia tựa hồ có chút huân, cầm quạt lắc lư đều, như là hoàn toàn say mê ở bên trong khúc nhạc.

Mộc Thanh Sơn hỏi: "Muốn xuống xem thử không?"

"Trước không cần, nghe tư thế lúc này, hắn còn muốn ở trong thành một thời gian." Thượng Vân Trạch nói, "Huống hồ người và ta chỉ là cảm thấy hành vi của hắn quái dị, nhưng cũng không có nhiều manh mối, tùy tiện đến hỏi thì không thích hợp."

"Hay!" Kết thúc một khúc, nam tử cười to vỗ tay, để cho tùy tùng ném lên trên đài vài thất gấm vóc.

"Trước đừng suy nghĩ chuyện này nữa." Thượng Vân Trạch ôm Mộc Thanh Sơn vào trong lòng, "Hiếm khi đến đây một chuyến, hảo hảo nghe hát đi."

"Ừm." Mộc Thanh Sơn ngoan ngoãn đáp ứng, một bên vừa ăn điểm tâm một bên nghe xướng khúc, cảm thấy thật sự là... Rất buồn ngủ, thế là không

cần một lát, liền đã ghé vào đầu vai Thượng Vân Trạch, hô hô tiếp đi.

Thượng Vân Trạch cười khẽ, kéo qua một bên thăm che lên trên người hẳn, bàn tay tại trên lưng vỗ nhẹ, nhưng lại đưa mắt nhìn chăm chăm vào nam tử phía dưới, ánh mắt cũng hơi híp lại.

Tuy nói chỉ là ba thủ khúc phổ, bất quá bởi vì bố trí thích đáng, cũng là không ít đa dạng, cuối cùng kết thúc một khúc, nam tử uống đến ngà ngà say, vô cùng vui sướng trở về khách phòng.

Thượng Vân Trạch cũng ôm Mộc Thanh Sơn, bước lên xe ngựa trở về chỗ ở.

Một đêm mưa gió rả rích.

THỔ PHỈ CÔNG LỰC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 100: Chuyện Này Cứ Quyết Định Như Vậy Sao???

Sáng sớm hôm sau, mọi người đến tiền sảnh ăn điểm tâm, lại chặm chạp không thấy Triệu Việt cùng Ôn Liễu Niên, Thượng Vân Trạch vừa mới chuẩn bị gọi hạ nhân đi mời, Lục Truy liền ho khan hai tiếng nói: "Không sao, không cần chờ." Đêm qua nháo ra trận trận như vậy, chỉ e là mặt trời phải lên cao mới có thể tỉnh.

Thượng Vân Trạch cảm thấy nhất thời sáng tỏ, thật sự là cực kỳ ăn ý.

"Tối qua đại nhân nhất định là đi dạo chợ đêm rất lâu." Mộc Thanh Sơn nghiêm túc gắp màn thầu, thuận tiện bình tĩnh cho ra kết luận. Trở về thì liền ngủ, còn ngủ cho đến bây giờ, ngay cả điểm tâm cũng không ăn, có thể thấy được quả thật phi thường mệt.

"Khụ." Lục Truy bình tĩnh cúi đầu ăn mì.

Lúc trước đại nhân chọn trúng sự gia này, nhất định là bởi vì đủ gốc.

Bởi vì tối qua đổ mưa, cho nên tuy nói là thời tiết giữa hè, nhưng sáng sớm vẫn như trước hơi se se lạnh. Triệu Việt nhẹ nhàng xốc chăn lên, muốn che đi cánh tay của hắn.

Ôn Liễu Niên mơ mơ màng màng mở to mắt, ngốc hồ hồ nhìn hắn một lúc: "Sớm."

"Sớm." Triệu Việt thích nhất bộ dáng của hắn vừa tỉnh ngủ, dáng vẻ này ngày thường không nhìn thấy được, hai má cũng đỏ bừng.

Ôn Liễu Niên vùi mặt vào trong lòng hăn, lại lưu luyến không rời cọ cọ, dùng sức lưỡi biếng duỗi eo.

Trên đầu vai trắng nõn, còn lưu lại dấu vết ái muội đêm qua, Triệu Việt vươn tay ôm cả người hăn, lại cúi đầu hôn xuống.

Thế là hai người vốn dĩ định rời giường, thì lại trì hoãn một trận, thẳng đến một đầu khác Mộc Thanh Sơn ăn xong điểm tâm lại uống hai bình trà, bị Thượng Vân Trạch kéo vào trong viện đi ba bốn vòng, rồi trở về rửa mặt đổi xiêm y, tay trong tay ra cửa.

"Đại nhân, Triệu đại đương gia." Quán sự đứng lúc đi ngang qua tiểu viện, sau khi nhìn thấy hai người thì cười cười tiến vào chào hỏi, "Vừa dậy a."

"Sớm." Ôn Liễu Niên hoạt động gân cốt một chút.

"Đêm qua ngủ có ngon không?" Quán sự cực kỳ nhiệt tình.

Ôn Liễu Niên nói: "Rất ngon." Là thật sự rất ngon, ngoại trừ thắt lưng hơi đau một chút.

"Dùng 'tiêu túy' đi?" Quán sự mi phi sắc vũ, "Dược kia nhưng hiệu nghiệm, tức phụ ta mỗi khi đến hiệu thuốc bắc đều phải mua một ít về, chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào."

Ôn Liễu Niên: ...

Chuyện này cũng muốn nói ra sao?

Triệu Việt ho khan hai tiếng, thật không hổ là Vương Thành, dân chúng mở miệng nói chuyện so với thành Thương Mang không phải cùng một cấp bậc.

"Nương ta cũng thích." Quán sự tiếp tục lái nhái.

"A?" Ôn Liễu Niên hơi giật mình, "Lệnh đường?"

"Đúng vậy, khi nương ta ngủ không được, thì phải cầm lên người." Quản sự trả lời.

Triệu Việt cảm thấy chính mình sắp nghe không nổi nữa, vừa định kéo Ôn Liễu Niên cáo từ, liền nghe quản sự lại bồi thêm một câu: "Bên trong bỏ thêm không ít thảo dược, còn có chu sa cùng thạch hồ phách, đều là dược an thần thượng hạng.

"...An thần?" Ôn Liễu Niên đáy mắt hiểm khi mờ mịt.

Triệu Việt nói: "Tiêu túy là dược an thần?"

"Đúng vậy." Quản sự càn kinh ngạc, "Các nơi trên khắp toàn quốc ta đều có, chẳng lẽ nhị vị lúc trước chưa thấy qua?"

"Tất nhiên là thấy qua !" Ôn Liễu Niên nắm ống tay áo Triệu Việt.

"Cũng đúng, đây chính là phương thức do Diệp tiểu vương gia tự tay phối, đương kim vạn tuế gia ngự bút ban cho tên thuốc, nghe nói ở Nam Dương bán rất chạy." Quản sự nói, "Vậy ta đi xuống chuẩn bị điểm tâm cho nhị vị, muốn ăn ở trong sân à?"

Ôn Liễu Niên gật đầu: "Đa tạ."

"Đại nhân khách khí, phàm là bằng hữu bảo chủ, tất nhiên phải hảo hảo chiêu đãi." Quản sự cười tươi như hoa, xoay người đến phòng bếp chuẩn bị thức ăn.

Thật sự là rất hiếu khách, lại thật sự dạng miệng.

Ôn Liễu Niên có chút oán niệm, phàm là dược an thần, vì sao phải đặt một cái tên làm người ta hiểu lầm như thế?

Đương nhiên, trong đó là có một câu chuyện sâu xa. Thời điểm đương kim Thánh Thượng Sở Uyên đang cơ chỉ có mười chín tuổi, ở Đông Bắc tuyết nguyên có tiền triều lòng muông dạ thú, thủ lĩnh bộ lạc Tây Bắc bút lực mạnh mẽ chực chờ như hổ rình mồi, xuống chút nữa còn có Tây Nam Vương Đoạn Bạch Nguyệt không biết là địch hay là bạn, họa ngoại xâm tầng tầng bấp bênh, lại thêm quốc nội khô hạn hồng潦 luân phiên đến, mỗi ngày vừa khởi triều là một đám lão thần giống như là đang cãi nhau, hạ triều cũng không thể sống yên ổn, cơ hồ cả ngày đều ở Ngự Thư phòng đợi cho đến nửa đêm mới có thể trở về tẩm cung.

Cuối cùng sau khi bình định họa ngoại xâm, ngay sau đó lại là một khắc cũng không ngừng quét sạch triều cương, đem đại quyền triệt để nắm ở trong tay, mới có thanh bình thịnh thế như bây giờ, chỉ là lại mắc một căn bệnh -- Vừa nhắm mắt lại, trong đầu liền bắt đầu loạn thành một đống, ngay cả một lát cũng không thể ngủ yên. Sau khi Diệp tiểu vương gia biết được, liền cố ý giúp Sở Uyên phối bình dược này, nghe nói hiệu quả vô cùng tốt.

"Tên gọi là gì?" Sở Uyên cầm lọ thuốc hỏi.

"Không có tên." Diệp Căn thu thập đồ vật, "Làm riêng cho ngươi."

"Đặt một cái tên đi." Sở Uyên ngồi ở bên cạnh hẳn.

Diệp Căn bĩu môi, có lệ nói: "Tiêu túy."

...

Thế là ngày hôm sau, Hoàng Thượng tự tay viết tên thuốc liền được làm thành bảng hiệu, chói lọi treo ở trên cửa lớn hiệu thuốc bắc đệ nhất kinh thành -- Thuốc hay như thế, cũng nên để cho dân chúng dùng, kiên quyết không có đạo lý giữ riêng cho mình.

Sau khi Diệp Căn nhìn thấy thì trợn mắt há hốc mồm, tên thuốc cũng không thể sửa đổi, đành phải xắn tay áo đập Sở Uyên một trận, sau đó liền nổi giận đùng đùng cười lừa nhỏ trở về Nhật Nguyệt sơn trang ở Giang Nam.

Mà chính là cái tên tùy tiện đặt ra này, quả thật đem Ôn đại nhân cấp vào trong hố.

Ngửi một chút được an thần, cũng có thể ngửi ra tác dụng xuân dược a...

Ôn Liễu Niên lỗ tai đỏ bừng, phía sau lưng đỏ bừng, toàn thân đều đỏ bừng, ngồi ở bên cạnh bàn cầm dũa, không nói một tiếng chờ cơm.

Triệu Việt giúp hẩn rót ly trà.

Ôn Liễu Niên oán niệm nhìn hẩn: "Người đang cười cái gì?"

Triệu Việt tay dừng một chút: "Ta đang cười sao?"

Ôn Liễu Niên nhả ra một chữ "Ừ".

Vẻ mặt thật sự rất khiến người ta thích, Triệu Việt cuối cùng cũng nhin không được, hung hăng ôm người vào trong lòng.

Ôn Liễu Niên kiên quyết nhắm mắt, đánh chết cũng không muốn mở.

"Ta thích người tối qua." Triệu Việt căn lỗ tai hẩn nói nhỏ.

"Bình thường thì không thích sao?" Ôn Liễu Niên híp mắt lại nhìn hẩn.

"Bình thường cũng thích, nhưng tối qua là thích nhất." Triệu Việt bám trụ phía sau lưng hẩn, vừa định hôn xuống, bên ngoài liền truyền đến một tiếng 'Ai nha'.

Ôn Liễu Niên nhanh chóng đứng lên.

"Đang êm đẹp, sao cũng có thể từ té từ trên bậc thang xuống." Thượng Vân Trạch thả người trong lòng xuống đất, "May mắn có ta ở phía sau, không thì lại ngã nhào rồi."

Mộc Thanh Sơn giơ ngón tay 'Xuyt' một tiếng.

Thượng Vân Trạch: ...

Lục Truy rất hiểu: "Đại dương gia cùng đại nhân... Đúng không?"

Mộc Thanh Sơn liếc mạng gật đầu.

Thượng Vân Trạch: ...

Lục Truy xoa xoa huyết Thái Dương, tối qua vừa cơm nước xong liền bắt đầu, đến bây giờ sắp ăn cơm trưa mà còn chưa kết thúc thì cũng thôi đi, cứ nhiên còn ở trong sân?!

"Chúng ta đi mau." Mộc Thanh Sơn kéo Thượng Vân Trạch chạy đi.

"Không cần." Thượng Vân Trạch đứng tại chỗ.

"Mọi người sớm a." Ôn Liễu Niên đứng ở cửa, vẻ mặt tràn ngập bình tĩnh chào hỏi.

"Có chuyện tìm đại nhân." Thượng Vân Trạch đem tiểu ngọc tử đang trốn ở sau lưng mình bắt lại.

Mộc Thanh Sơn vẻ mặt vô tội, ta không phải cố ý muốn xông vào !

"Vào đây ngồi đi." Ôn Liễu Niên nghiêng người tránh ra một con đường.

Quả nhiên không hổ là Tri phủ đại nhân, gặp chuyện chính là vô cùng bình tĩnh.

Lục Truy một bên đi vào bên trong, một bên đưa mắt phức tạp nhìn Triệu Việt.

Cứ tiếp tục như vậy, có vẻ không ổn đâu.

Triệu Việt đặt Tế Nguyệt đao lên bàn.

Đợi sau khi nói chuyện xong, nhất định phải tìm cơ hội đánh nhau một trận.

"Thượng bảo chủ có chuyện gì vậy?" Ôn Liễu Niên hỏi.

"Đêm qua khi chúng ta đến Phiêu Hương viện, gặp được một vị khách rất kỳ quái." Thượng Vân Trạch nói.

"... Thanh lâu?" Ôn Liễu Niên kinh nghi, sao lại còn mang sư gia đến nơi này.

"Không phải thanh lâu, là phường ca múa." Mộc Thanh Sơn đem chuyện đêm qua đại khái nói một lần, lại từ trong tay áo lấy ra một chồng khúc phổ kia, "Cảm thấy có chút quái dị, liền đến nói cho đại nhân một câu."

"Thật sự là rất kỳ quái." Ôn Liễu Niên tiếp nhận khúc phổ, nhìn từng tờ từng tờ, thuận miệng hỏi: "Còn có manh mối về vị khách kia không?"

"Đã để người đi thăm dò, tạm thời còn chưa có tin tức." Thượng Vân Trạch nói, "Bất quá nhìn khúc phổ xướng này, hẳn là mang từ Giang Nam đến đây, ta đoán là vì tưởng nhớ chuyện xưa, hoặc là vì tìm người, không tiện công khai, liền nghĩ một biện pháp như vậy."

"Nhìn giai điệu tựa hồ có chút quen thuộc." Ôn Liễu Niên nói, "Ở đây có đàn cổ không?"

"Đại nhân còn hiểu âm luật?" Mộc Thanh Sơn ngoài ý muốn.

Ôn Liễu Niên nói: "Biết chút chút."

Trong phòng gấm vóc vừa vặn có tú nương chuyên đánh đàn, Thượng Vân Trạch rất nhanh kêu người mượn đàn cổ lại đây.

Ôn Liễu Niên thử gảy một điệu nhạc, dư vị thanh nhã, giống như mặt hồ phẳng lặng giữa núi.

Lục Truy nhìn Triệu Việt chặc chặc: "Cũng không biết kiếp trước rốt cuộc người tích bao nhiêu đức." Cầm, kỳ, thi, họa, kinh, sử, tử, tập cái gì cũng tinh thông, rốt cuộc là người toàn diện như thế nào, mới có sinh ra được một người tài giỏi như thế.

Triệu Việt ôm đao tựa trên cây, không chớp mắt theo dõi Ôn Liễu Niên, cũng lười so đo với Lục Truy.

Tiếng đàn róc rách trút xuống phát ra âm thanh, giống như gió xuân tháng ba kéo dài đến nơi xa xăm, dưới ánh sao tựa hồ có thể nhìn thấy Tô Đê Xuân Hiếu Tây Hồ Tàn Nguyệt, cửu khúc hành lang gấp khúc lưu chuyển dưới gợn sóng, hương trà trong bôi bạch ngọc chìm nổi, sương mù trắng lượn lờ bốc lên, choáng ra một mảnh mưa bụi Giang Nam.

Kết thúc một khúc, ngoài tường vây có người đội mũ trùm, xoay người bước nhanh ra khỏi ngõ hẻm.

"Đại nhân khiêm tốn." Thượng Vân Trạch vỗ tay cười nói, "Ví như nói chỉ am hiểu chút chút, chỉ sợ trên đời cũng không có người dám nói tinh thông."

Triệu Việt rất muốn hỏi, rốt cuộc hẳn có bao nhiêu chuyện mà chính mình không biết.

Lục Truy ở bên cạnh đá hẳn một cái.

Ánh mắt cũng không biết thu liễm chút, so với Trương mặt rỗ ở bên trong thành Thương Mang mỗi ngày năm mơ cười vợ không khác gì nhau.

Ôn Liễu Niên nhú mày, như là không nghe được người còn lại nói chuyện, một lúc lâu sau sắc mặt đột nhiên trắng bệch, lập tức đứng lên.

"Làm sao vậy?" Người còn lại bị hoảng sợ.

"Hình như ta biết khúc nhạc này xuất xứ từ đâu." Ôn Liễu Niên nhìn hướng Triệu Việt.

"Ở đâu?" Triệu Việt hỏi.

Ôn Liễu Niên do dự một chút, nói: "Như là khúc phổ của Bạch Hà năm đó."

Nghe hẳn nói xong câu đó, tất cả mọi người sững sốt, đang êm đệp, cứ nhiên lại có liên quan đến vụ án hai mươi năm trước chưa giải quyết?

Lúc trước nghe vài hương đã kia đồn, đã từng nhắc tới một đoạn, sau khi Bạch Hà từ Giang Nam chuyển đến Vương Thành, tuy là ngày ngày cười nói vui vẻ tiếp đón khách, vào ban đêm nhưng cũng khó tránh khỏi tưởng niệm cố hương, thế là ngay lúc ấy lấy vài đoạn xướng quảng truyền từ Giang Nam, lấy đến tự mình biên soạn lại một lần nữa, cùng ca kỹ một đường ở trong Bách Hoa uyển đàn hát, dẫn tới vô số Vương Tôn công tử tranh nhau cổ động, có một đoạn thời gian rất là thịnh hành.

"Xác định chính là khúc phổ này?" Thượng Vân Trạch cầm lên lật vài tờ.

"Không xác định, nhưng tám phần là nó." Ôn Liễu Niên nói, "Ba khúc phổ này đích xác gặp không ít ở Giang Nam, khi còn nhỏ nghĩa phụ mang ta ra ngoài chèo thuyền du hồ, Thái Liên nữ thường xuyên sẽ xướng, kiên quyết sẽ không nhớ lầm."

"Vị khách tối qua kia, sẽ không là Đại Minh vương đi?" Mộc Thanh Sơn mở to hai mắt.

Triệu Việt nháy mắt tâm treo ngược.

"Nhìn niên kỉ không sai biệt lắm, cũng đích xác nói là từ phía Đông đến, bất quá nhưng lại không chú ý." Thượng Vân Trạch nói, "Bây giờ người còn đang ở Vương Thành, rất dễ dàng tìm được."

"Đi tìm thử xem?" Lục Truy thử nhìn về phía Triệu Việt.

Triệu Việt khẽ nhú mày.

"Cũng không cần gấp gáp làm quyết định, có thể suy nghĩ một chút nữa." Ôn Liễu Niên nói, "Bất quá phải chú ý an toàn."

Triệu Việt gật đầu: "Ừm."

Từ khi biết được thân thế của chính mình có khả năng có chân tướng khác, kỳ thật liền mơ mơ hồ hồ nghĩ tới, có lẽ Đại Minh Vương năm đó còn đang ở trên thế gian này, có lẽ sẽ có một ngày gặp được, nhưng không dự đoán được sẽ bất ngờ không kịp phòng bị như thế.

Ôn Liễu Niên trong lòng lại có suy nghĩ khác, nhìn khúc phổ hẳn là người cũ năm đó, nhưng giống trống khua chiêng như thế, tựa hồ không quá giống tác phong ẩn nấp Đại Minh Vương Vân Đoạn Hồn trong lời đồn -- Rốt cuộc là vì sao?

Bất quá còn chưa chờ hẳn nghĩ rõ ràng, quản gia liền đến thông truyền, nói là người quan phủ đến đây, muốn gặp Ôn đại nhân.

"Hiện tại có người quan phủ tới?" Ôn Liễu Niên sửng sốt, còn tưởng rằng sẽ qua hơn mười ngày.

"Ôn đại nhân." Hương Liệt đang ở tiền thính uống trà, sau khi nhìn thấy hần cười đứng lên, "Đã lâu không gặp."

"Hương thống lĩnh." Ôn Liễu Niên ngoài ý muốn, "Sao người lại đến đây."

"Tất nhiên là phụng mệnh Hoàng Thượng." Hương Liệt nói, "Tuyên đại nhân lập tức tiến cung."

Bình thường quan viên cho dù bị điều nhiệm hồi kinh, chỉ sợ cũng không giống như lần này, nhảy qua lưu trình Hộ bộ, từ hộ vệ bên cạnh Sở Uyên tự mình đến nhà mời. Lục Truy ở ngoài phòng vỗ vỗ bả vai Triệu Việt, Hoàng Thượng muốn cướp người với người.

Hoàng mệnh tất nhiên không thể chậm trễ, Ôn Liễu Niên thay một bộ phục khác, cùng Hương Liệt một đường vội vã ra cửa, kiệu từ sớm đã dừng ở trên đường, ánh vàng chói lọi, vừa thấy liền biết là từ trong cung ra, dân chúng ven đường sau khi nhìn thấy khó tránh khỏi bàn tán, từ sớm đã nghe nói Hoàng Thượng điều nhiệm trọng thần trở về, hiện tại xem ra quả thực chính xác -- Cổ kiệu này thế nhưng chỉ có lúc chúc thọ Thái phó năm đó, mới có vinh hạnh ngồi qua một lần.

"Nhìn thấy trận này, sợ là người phải ở lại Vương Thành rồi." Lục Truy nhìn về phía Triệu Việt, "Ta sẽ chăm nom Triều Mộ nhai thật tốt, đại đương gia cứ an tâm ở đây ở rể đi."

Triệu Việt một chương đánh hần, xoay người bước nhanh trở về.

"Không đi theo à, nhìn ánh mắt người rõ ràng đang luyến tiếc." Lục Truy sợ cho thiên hạ không loạn.

Triệu Việt thả người nhảy lên đầu tường, bỏ hần lại phía sau.

Ngoại trừ luyện tiếc, còn có không yên lòng, nhưng cũng biết cấm địa hoàng cung, nếu là tự mình đi theo, chỉ sợ mang lại cho hãn thêm càng nhiều phiền toái.

Lục Truy chặc chặc, lấy ngón tay cọ cọ Hồng giáp lang: "Cha người, hãn quả nhiên là hiền lương thực đức."

Hồng giáp lang lắc lắc xúc tu, đói bụng, muốn ăn trùng.

Kiếp vàng một đường vào cửa cung, bởi đi nhanh cho nên có chút xóc nảy, giữa Ôn Liễu Niên lại ăn hơi nhiều, vì thế cho nên trong dạ dày có chút khó chịu, sắc mặt cũng trắng bệch.

"Đến." Hương Liệt tự mình xốc màn xe lên, "Đại nhân mời xuống kiệu."

Ôn Liễu Niên cơ hồ là muốn lăn ra ngoài.

"Đại nhân cẩn thận !" Hương Liệt bị hoảng sợ, vội vàng vươn tay đỡ lấy hãn.

"Đa tạ Hương thống lĩnh." Ôn Liễu Niên hai chân không có lực.

"Đại nhân làm sao thế?" Hương Liệt giúp hãn thuận khí.

"Không sao, ta đứng một chút là ổn rồi." Ôn Liễu Niên đỡ thắt lưng thở hổn hển.

Hương Liệt: ...

Vì sao nhìn qua giống như là trong bụng có.

"Lần tới ta sẽ kêu người khiên kiệu đi chậm một chút." Hương Liệt có chút băn khoăn, chỉ sốt ruột đuổi thời gian, lại quên đối phương là thư sinh yếu ớt.

"Được rồi." Ôn Liễu Niên chỉnh lại y phục, lại thở phào một cái, "Ta không sao."

"Đại nhân thật sự không cần nghỉ ngơi thêm một lát sao?" Hương Liệt nói, "Có thể uống ly trà trước."

"Vẫn là đến gặp Hoàng Thượng đi." Ôn Liễu Niên nói.

"Cũng được." Hương Liệt gật đầu, dẫn hắn một đường đến Ngự Thư phòng.

"Ôn đại nhân tới a." Tứ Hỉ công công đang đứng ở bên ngoài, sau khi thấy hai người thì cười nói, "Mời vào a, Hoàng Thượng đang đợi."

"Đa tạ công công." Ôn Liễu Niên sửa sang lại ống tay áo, đẩy cửa bước vào Ngự Thư phòng.

Sở Uyên trên người mặc một bộ long bào vàng óng, đang đứng ở trong phòng chờ hắn.

"Hoàng Thượng." Ôn Liễu Niên khom người hành lễ, lại bị giữ chặt một phen: "Ái khanh không cần đa lễ, ngồi đi."

"Đa tạ Hoàng Thượng." Ôn Liễu Niên bước chân vẫn như trước rất suy yếu, cũng thật sự không đứng được lâu.

"Thân thể không thoải mái?" Sở Uyên khẽ nhíu mày, "Sao sắc mặt lại khó coi như thế."

"Không có việc gì." Ôn Liễu Niên khoát tay, vẻ mặt đau khổ nói, "Chỉ là kiệu đi quá nhanh, cho nên có chút choáng, nghỉ một lúc là ổn thôi."

Sở Uyên bật cười, để cho Tứ Hỉ giúp hắn đem một đĩa ô mai đến đây: "Xem ra lúc ở thành Vân Lam, Tần cung chủ cũng không dạy cho người công phu quyền cước gì."

Ôn Liễu Niên buông chén trà trong tay: "Lúc thi đình Thái Phó cũng nói, hạ quan là một sách." Phàm là một sách, vậy xương cốt thân thể tất nhiên không có bao nhiêu rắn chắc, choáng một chút cũng là chuyện bình thường.

"Người không phải là một sách, mà là đệ nhất tài tử Đại Sở ta." Sau khi Sở Uyên ngồi trở lại án, "Đầu tiên là thành Vân Lam rồi tới thành Thương Mang, ở đó đợi cũng đủ lâu rồi, lần này trở về, trăm cũng không tính toán thả người đi."

Ôn Liễu Niên nhu nhu mũi, lúc trước rõ ràng nói là mười năm, còn tưởng là sẽ được trở về thành Thương Mang.

"Xem thử chuyện này, phải xử lý thế nào." Sở Uyên đưa cho hắn một quyển tấu chương.

Ôn Liễu Niên nhận đến trong tay quét hai mắt, nói là Đường châu năm nay bởi vì mùa xuân gặp hạn hán, cho nên chết không ít hoa màu, dẫn đến dân chúng ăn không đủ no, khẩn cầu triều đình phân phối lương thực cứu trợ cấp, ngôn từ khẩn thiết lưu loát, viết có thể có ba bốn trang.

"Đường châu năm nay đích xác ít mưa." Ôn Liễu Niên nói, "Nhưng cũng không đến mức dân chúng lầm than như thế."

"Cách Giang Nam cũng không xa lắm." Sở Uyên nói, "Năm rồi đều là thu hoạch được mùa lớn, năm nay mới hạn một hồi, số con khóc than liền đã đưa lên, chiếu chương trình này, chỉ sợ dân chúng ở Tây Bắc đã sớm chết đói ba bốn lần."

Ôn Liễu Niên trầm mặc không nói.

"Người thấy gì cứ việc nói thẳng." Sở Uyên nói, "Không cần cố kỵ gì hết, trăm chỉ là muốn nghe một chút."

"Vâng." Ôn Liễu Niên nói, "Đường châu tuy không phải nơi chủ yếu sản sinh gạo, nhưng cũng được xưng với cá gạo phì nhiêu, cho dù là năm nay trời hạn hán, trong nhà dân chúng không có lương thực, nhưng địa phương có không ít chỗ buôn bán gạo, những người làm ăn buôn bán tất nhiên không muốn để hàng tồn." Quan địa phương không có khả năng không rõ điểm này, sợ dĩ đưa số con tới khóc than, cũng là muốn đoán xem khi nào thì triều đình mới điều lương thực đến, trước đó liền nhanh chóng nâng giá gạo lên mà thôi, nghiệp quan cấu kết trung gian kiếm lời nhét túi riêng, loại chuyện này cũng không hiếm thấy, cho dù là triều đình có lòng muốn tra, chờ một tầng một tầng truyền xuống, đối phương cũng có biện pháp ứng đối.

Cái gọi là trời cao hoàng đế xa, đại đế chính là ý tứ này.

"Cho nên thì sao?" Sở Uyên cười cười, "Phải làm thế nào?"

"Hắn muốn gạo, cấp gạo cho hắn là được." Ôn Liễu Niên nói, "Tích trữ hàng đơn giản là vì muốn vơ vét của cải, nếu triều đình thật sự vận chuyển qua rất nhiều lương thực, chỉ sợ bọn họ tăng hàng giá cao cũng không có ai muốn mua."

"Nói thì thoải mái, nhất thời nửa khắc, trăm phải đi đâu phân phối lương thực?" Sở Uyên nhướn mày.

"Nói muốn điều lương, cùng thật sự điều lương là hai việc khác nhau." Ôn Liễu Niên nói, "Sau khi nhận được thánh chỉ, chỉ sợ không đợi Hoàng Thượng trừ lương, quan viên Đường châu sẽ cùng phú hộ địa phương cùng nhau mở thương phóng lương." Chung quy gạo không thể so với vàng bạc, để lâu sẽ có côn trùng sinh trưởng, thế nhưng cái gì cũng không có, để lâu những thứ này ở trong kho hàng, chi bằng sớm bán đi.

Sở Uyên cười to: "Quả thật là Thám Hoa trăm khâm điểm năm đó."

Ôn Liễu Niên ở trong lòng thầm nghĩ, bảng nhữn đệ tứ khâm điểm năm rồi bởi vì tham hủ nên bị cách chức lưu đày, như thế nào không thấy nói.

"Ái khanh muốn đảm nhiệm chức vụ ở đâu?" Sở Uyên đột nhiên hỏi.

Ôn Liễu Niên giật mình, còn có thể tự mình chọn a.

"Trước theo Thái Phó, thế nào?" Sở Uyên nói, "Vị trí Thừa tướng, trước ta giúp ái khanh giữ hai năm."

Ôn Liễu Niên choáng đầu hoa mắt.

Đây đây đây có thể quá tùy tiện rồi không.

"Ái khanh nếu là không lên tiếng, ta coi như người đáp ứng." Sở Uyên cong khóe miệng nhìn hửn.

Ôn Liễu Niên vội vàng đứng lên: "Hạ quan -- "

"Đừng quỳ." Sở Uyên tiến lên kéo hửn đi ra ngoài, "Ăn cơm trước, sau đó ta còn có không ít chuyện muốn thương nghị cùng ái khanh."

Ôn Liễu Niên sốt ruột nói: "Hạ quan -- "

"Có tôm nướng cùng vịt áp chảo ái khanh thích nhất " Sở Uyên lại lần nữa cắt ngang lời hửn.

Ôn Liễu Niên: ...

Thế nhưng thế nhưng, chuyện này cứ quyết định như vậy sao? Còn chưa về nhà thương lượng với nam nhân của ta.

Sở Uyên ngày thường cực kỳ tiết kiệm, lúc này vì chiêu đãi Ôn Liễu Niên, cũng hiếm khi phá lệ một lần, hải sâm cá muối yển xào bong bóng cá, chiên xào phanhtạc bày đày một bàn, bên trong còn có một con vịt

nướng vàng óng ánh xộp giòn sáng bóng -- Năm đó nhìn thấy người kia làm một nửa bài thi, chỉ có thể hình dung hai chữ 'Kinh diễm', thế là đặc biệt tuyên người tiến cung, hỏi lý do, lúc ấy Ôn Liễu Niên chỉ có mười sáu tuổi đang gãi gãi mặt, vô tội nói: "Bởi vì ăn nhiều vịt nướng." Sốt ruột đi nhà xí.

Lúc ấy bá quan văn võ trên triều cười vang, sau đó là tràng chiến miêng lưỡi sắc bén lấy một địch mười, Ôn Liễu Niên vẻ mặt bình tĩnh, tốc độ nói chuyện cũng không nhanh, vừa sáng tạo lại vừa nhanh nhẹn, nói có sách, mách có chứng đem miêng bách quan đều chặn lại, cuối cùng cười tùm tùm nói một câu 'đa tạ', cả người đều là vàng sáng nho nhã.

Sở Uyên tự mình giúp hẩn chia thức ăn, Ôn Liễu Niên thụ sủng nhược kinh, nhưng cũng không biết phải làm thế nào.

Nhìn tư thế này, quả thật là đi không được rồi.

Còn nghĩ muốn đến khe suối núi Thương Mang ăn cá.

"Ái khanh năm nay cũng hai mươi ba rồi." Sở Uyên nói, "Nhưng có nhìn trúng cô nương nào không?"

Ôn Liễu Niên tay run lên, nửa miếng mĂNG cũng rớt ở trên bàn.

Chuyện này cũng muốn quản sao?!

THỔ PHỈ CÔNG LỢC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 101: Ôn Phu Nhân Quả Thật Hiền Lương Thục Đức!!!

"Thích nữ tử thì không có, nhưng thích nam tử thì lại có một người." Hai người này một đường đến Vương Thành, cũng chưa từng cố ý giấu diếm mối quan hệ, cho dù là Vương Thành cũng đã có không ít người đang nói, Ôn Liễu Niên cũng là thừa nhận rất sáng khoái.

"A?" Sở Uyên có chút kinh ngạc.

"Lúc trước khi tiêu diệt thổ phỉ ở Triều Mộ nhai, đánh bậy đánh bạ thì quen biết." Ôn Liễu Niên rất là bình tĩnh, "Sau đó liền ước định chung thân."

"Nghe qua giống như là một đoạn kịch ngắn." Sở Uyên cười nói, "Lúc tiêu diệt thổ phỉ thì quen biết, chẳng lẽ là thiếu hiệp môn phái nào đó?"

"Là một bang phái nhỏ trong núi Thương Mang, trong chốn giang hồ không có danh hào, tu vi võ học cũng bình thường." Ôn Liễu Niên nói, "Bất quá người rất tốt, đối xử với ta cũng rất tốt."

"Thế nhưng có đi chung đến Vương Thành không?" Sở Uyên hỏi.

Ôn Liễu Niên gật đầu: "Có."

"Ngày khác nếu là có thời gian, cũng mang vào trong cung đi." Sở Uyên giúp hẳn rót một chén rượu, "Trăm ngược lại là muốn nhìn một chút, rốt cuộc là dạng người gì, cứ nhiên có thể mang đệ nhất tài tử Đại Sở ta đi."

Ôn Liễu Niên đáp ứng, trong lòng lại có chút chột dạ, tuy nói bây giờ còn chưa có chứng cứ trực tiếp, nhưng chung quy có Đại Minh vương ở phía sau, cứ gặp mặt như vậy, cũng cảm thấy có chút quái dị... không thể nói rõ.

May mắn Sở Uyên cũng không tiếp tục hỏi thêm gì nữa, sau khi hai người cơm nước xong, thì một đường trở về Ngự Thư phòng, từ chính sự địa phương nói tới phòng bị quân đội, trò chuyện hưng phấn đến nỗi quên luôn thời gian, thẳng đến khi tiểu thái giám cầm đèn bước vào, mới giật mình biết được trời đã tối.

"Người đâu !" Sở Uyên nói, "Chuẩn bị vài món đến đây, đừng để Ôn ái khanh đói bụng."

"Dạ." Tứ Hi tổng quản lĩnh mệnh, một lát sau liền bưng hai bát mì trộn tới, còn có vài món điểm tâm thanh đạm.

"Ái khanh mấy năm nay vẫn ở bên ngoài, từ Thục Trung bị điều nhiệm đến Thương Nhĩ châu, hẳn là vẫn chưa được ăn qua món ăn quê nhà." Sở Uyên nói, "Vị ngự trù này là đồng hương của ái khanh, nếu ăn cảm thấy hợp khẩu vị, sau khi dàn xếp xong, ta liền đưa hẳn đến quý phủ."

"A?" Ôn Liễu Niên giật mình, đưa đầu bếp?

"Sức ăn ái khanh rất tốt, quan viên trong triều từ trên xuống dưới ai cũng biết, hàng năm cứ đến thiết yến Trung thu cũng sẽ có người nhắc tới." Sở Uyên cười to, "Nếu là đưa vàng bạc ngọc khí, thì chi bằng đưa đầu bếp, ý của ái khanh thế nào?"

Ôn Liễu Niên: ...

Quan viên trong triều từ trên xuống dưới bộ không có chuyện gì khác để làm sao?

"Biết người sắp về đến, mọi người trong triều biểu hiện có thể nói là phấn khích." Sở Uyên lắc đầu, khóe miệng cũng không biết là ý cười hay là ý lạnh.

Ôn Liễu Niên khẽ nhú mày.

"Bất quá ái khanh cứ yên tâm." Sở Uyên nói, "Có trăm ở đây, thì không ai có thể may mắn đả thương người, không chỉ không thể đả thương, còn phải cho bọn họ mở to mắt nhìn rõ, rốt cuộc ai mới là rường cột nước nhà Đại Sở ta."

Ôn Liễu Niên vội vàng đứng lên: "Đa tạ Hoàng Thượng."

"Ngồi đi." Sở Uyên nói, "Đêm nay đừng trở về, ở lại bồi trăm nói chuyện."

Ôn Liễu Niên gật đầu: "Vâng."

Tứ Hi tổng quản lúc này liền phái người đến phường gấm vóc thông truyền, nói là Ôn đại nhân đêm nay không về, muốn cùng Hoàng Thượng trò chuyện suốt đêm.

Lục Truy buồn bực: "Lúc này vừa mới trở về Vương Thành, sao lại bận thành dạng này."

Triệu Việt cũng hơi nhú mày, rốt cuộc là có đại sự khó lường gì, cứ nhiên mới vừa gặp mặt cũng không cho người ta ngủ, còn muốn trò chuyện trắng đêm?

Lục Truy nói: "Xem ra về sau đại đương gia còn phải một mình trông phòng dài dài."

Triệu Việt sắc mặt cứng đờ.

Vì sao người này gần đây mở miệng càng ngày càng muốn ăn đòn?

Thế là khi Mộc Thanh Sơn vừa đi ngang qua tiểu viện, thì bị tiếng đánh nhau làm cho hoảng sợ: "Hơn nửa đêm cũng muốn luyện kiếm?"

"Đừng để ý là được." Thượng Vân Trạch kéo tay hắn, "Chúng ta mau trở về nghỉ ngơi."

"Ừm." Mộc Thanh Sơn ngoan ngoãn gật đầu, lại hỏi, "Lúc này người đi làm gì vậy?"

"Là người phái ra ngoài theo dõi trở về phục mệnh." Thượng Vân Trạch nói, "Đều nói tra không được lai lịch nam tử trung niên kia, thậm chí ngay cả họ gì tên gì cũng không biết, chỉ biết là tùy tùng phó dịch của hắn rất đông, vừa đến Vương Thành liền mua tòa nhà lớn ở thành Tây, cũng không thấy làm chuyện gì khác, chỉ là đổi nơi để nghe đàn hát, nếu là xưởng hay, thì sẽ được trọng thưởng thêm, ra tay cực kỳ hào phóng, cho nên hiện tại cơ hồ tất cả các cô nương thanh lâu cùng phường ca đều đã biết xưởng tam thủ khúc này, đều muốn làm cho hắn vui vẻ."

"Nếu thật sự là Đại Minh Vương nhiều năm trước, biết vậy lúc trước ở Phiêu Hương viên nên nhìn nhiều hơn một chút." Mộc Thanh Sơn có chút tiếc nuối.

Thượng Vân Trạch bất mãn gõ gõ mũi hắn: "Có gì mà đáng nhìn."

"Ta cũng xem qua cổ sự dân gian đại nhân thu thập được, bên trong đều nói Đại Minh Vương rất lợi hại." Mộc Thanh Sơn nhấn mạnh.

"Hắn lợi hại hay là nam nhân của người lợi hại?" Thượng Vân Trạch ôm hắn đặt ở trên bàn.

Mộc Thanh Sơn trầm nghĩ, vẫn là Đại Minh Vương lợi hại hơn một chút, nghe nói có thể cười gió đập mây, còn có thể trường kiếm bổ hải.

"Đang phát gốc gì vậy?" Thượng Vân Trạch bất mãn.

Mộc Thanh Sơn nhu nhu mũi: "Không có gì."

Thượng Vân Trạch kề sát vào hắn.

Mộc Thanh Sơn chợt dạ rụt về phía sau: "Ừm, người lợi hại."

Thượng Vân Trạch có chút muốn cười, bất quá vẻ mặt vẫn rất là nghiêm túc.

Mộc Thanh Sơn nói: "Muốn tắm rửa không?"

Thượng Vân Trạch trong lòng âm thầm thoải mái, còn biết chủ động giúp tắm rửa để lấy lòng mình.

Rất nhanh, hạ nhân liền đưa nước ấm tới, Thượng Vân Trạch đứng bất động, chờ hắn đến giúp mình cởi y phục.

Thấy hắn vẫn nhìn mình chằm chằm, Mộc Thanh Sơn có chút ngượng ngùng: "Người xoay qua đi."

Thượng Vân Trạch xoay người đưa lưng về phía hắn, tự mình cởi bỏ đai lưng yếm khoá, cởi từ phía sau cũng không phải là không được.

Sau đó là một tiếng sột soạt rất nhỏ, cùng với tiếng bọt nước.

"Được rồi, người xoay lại đây đi." Mộc Thanh Sơn nói.

Thượng Vân Trạch thông thả xoay người, vẻ mặt lập tức cứng đờ.

Mộc Thanh Sơn ngâm mình ở trong thùng tắm, thoải mái híp mắt.

Độ ấm vừa vặn.

Thượng Vân Trạch: ...

Mộc Thanh Sơn nhích qua bên cạnh một chút, nhường cho hắn một chỗ.

Thượng Vân Trạch cảm thấy chính mình tựa hồ phải lập phu cương một chút, ngồi ở bên cạnh bàn lãnh khốc uống một chén trà.

Mộc Thanh Sơn cúi đầu, cầm khăn mặt xoa xoa ở phía trước ngực, phần phần nộn nộn.

Thượng Vân Trạch trong lòng thiên nhân giao chiến.

Mộc Thanh Sơn giương mắt nhìn hắn, vẻ mặt giống như là đang nghi hoặc vì sao hắn còn chưa qua đây.

Thượng Vân Trạch cuối cùng cởi y phục, bước vào trong thùng tắm.

Loại chuyện phu cương này, khi đang tắm cũng có thể lập, không nhất định phải lập ở bên bàn trà.

Mộc Thanh Sơn giống như thường lệ dựa vào trong lòng hắn, muốn xoa bóp bả vai.

Thượng Vân Trạch: ...

Mộc Thanh Sơn giống như mèo con cọ cọ, muốn xoa bóp !

Thượng Vân Trạch nắm bả vai đơn bạc của hắn, trong lòng thở dài, lúc trước không dễ dàng dưỡng ra được chút thịt, kết quả một đường đến Vương Thành tàu xe mệt nhọc, gãy lại rồi.

Mộc Thanh Sơn thoải mái nhắm mắt lại, vừa nhu thuận lại vừa lười biếng.

Thượng Vân Trạch nhận mệnh giúp hắn xoa bóp, về phần phu cương... Chờ dưỡng béo rồi nói cũng không muộn.

Nụ hôn dần dần dừng ở đuôi lông mày khóe mắt, động tình vừa lúc.

Một đầu khác trong tiểu viện, Lục Truy cùng Triệu Việt đại chiến ba trăm hiệp, cuối cùng thu chiêu rơi xuống đất -- Bởi vì có người đang bất mãn người trong lòng bị triệu tiến cung, bản thân vì sao phải cùng vô giúp vui? Vẫn là đi ngủ tương đối quan trọng hơn.

Thế là Triệu Việt liền trơ mắt nhìn hăn rời khỏi tiểu viện, dưới chân cơ hồ muốn đạp gió, khinh công thật sự là rất tốt.

Triệu Việt lắc đầu, cũng không có tâm tình nghỉ ngơi, đơn giản cầm nội công tâm pháp Chu Đỉnh Thiên trước khi đi để lại, chiếu luyện qua, bất tri bất giác liền đến trời sáng.

Tuy là nói trời sáng, Ôn Liễu Niên vẫn như trước chưa trở về.

Triệu Việt gân xanh trên trán nháy lên, cơ hồ muốn vọt vào hoàng cung tìm người.

Tiểu công công bên cạnh Tứ Hỉ công công lại chạy tới thông truyền, nói Hoàng Thượng cùng Ôn đại nhân trò chuyện với nhau rất vui vẻ, hôm nay cũng sẽ không về, lo lắng gia quyến sốt ruột, cho nên đến đây nói một tiếng.

Lục Truy đồng tình vỗ vỗ bả vai 'Gia quyến'.

Liên tục ba ngày như thế, ngay cả ám vệ cũng nhìn không vừa mắt, mài dấm xoa tay tỏ vẻ có thể vào trong cung xem thử, Hoàng Thượng khi nào mới tính toán thả người.

Lục Truy nói: "Hoàng cung cũng có thể tùy ý ra vào hay sao? Có thể gây phiền toái thêm cho Ôn đại nhân không." Nếu không phải lo lắng chuyện này, trước khi đại nhân đi lại cố ý dặn dò qua, chỉ sợ có mười người cũng ngăn không được đại đương gia xông vào bên trong.

Suốt ba ngày a, ba ngày !

"Người còn lại tất nhiên không được, nhưng chúng ta thì không vấn đề." Âm vệ cam đoan, "Sẽ không nhắc tới đại nhân, chỉ nói là đến tìm hảo bằng hữu trong cung ôn chuyện." Chung quy cũng đã rất lâu chưa gặp qua, có rất nhiều chuyện muốn nói với nhau.

Mộc Thanh Sơn ngoài ý muốn: "Chư vị anh hùng cũng có hảo bằng hữu ở trong cung?"

Tất nhiên là có ! Âm vệ lập tức gật đầu, không chỉ là hoàng cung Đại Sở, ngay cả bên trong Thất Tuyệt quốc cũng có bằng hữu tri kỷ, tiểu đồng bọn đệ quốc còn sẽ thường xuyên đưa đồ gia vị cho chúng ta, trộn với mì ăn rất ngon.

Mộc Thanh Sơn rất là sùng bái.

"Vậy chúng ta đi a." Âm vệ hoan hoan hỉ hỉ tính toán đi ra ngoài.

Sau đó liền thấy cổ kiệu đỉnh vàng chói lóa dừng ở cửa.

Ôn Liễu Niên ngáp liên tục, được người nâng xuống dưới, ngay cả mí mắt cũng muốn mở không lên.

Triệu Việt bước qua.

Tứ Hỉ công công cười tươi như hoa: "Vị này là nương Ôn đại nhân... Hảo hữu đi?"

Mộc Thanh Sơn há to miệng, đây cũng có thể nhận thành là nương, ánh mắt gì đây trời.

Tứ Hỉ công công cũng nghe nói chuyện Ôn Liễu Niên cùng Triệu Việt, vốn dĩ muốn nói là nương tử, nhưng thấy thân thể cùng ngũ quan Triệu đại đương gia rắn chắc, thật sự là nói không nên lời, thế là thuận tiện sửa miệng, đem Ôn Liễu Niên giao vào trong tay hãn.

Ám vệ nhiệt tình phát tay: "Tứ Hi tổng quản, đã lâu không gặp, có khỏe không a."

"Rất khỏe rất khỏe." Tứ Hi công công khom người hành lễ, sau đó liền xoay người chạy đi, cũng không để ý thân hình mình mập mập, chạy quá thực rất nhanh, hiển nhiên còn nhớ rõ chuyện lúc trước bị đám người võ nghệ cao cường này khiêng lên.

Ám vệ vô cùng cao hứng đuổi theo.

Triệu Việt đánh ngang ôm lấy người, bước nhanh trở về phòng ngủ.

Ôn Liễu Niên ngủ đến thiên hôn địa ám, dưới hốc mắt có quầng thâm nhợt nhạt, hiển nhiên là rất mệt.

Lục Truy cũng có chút giật mình, nhìn tư thế này, thật sự là hàn huyền ba ngày ba đêm sao?

Hoàng đế cũng thật sự quá phận rồi.

Sắc mặt Triệu Việt cũng không dễ nhìn, sớm biết như thế, còn không bằng giữ người ở lại thành Thương Mang, cũng tốt hơn làm lụng vất vả như thế.

Một giấc này của Ôn Liễu Niên ngủ đến cực kỳ ngọt ngào, thẳng đến giữa trưa ngày hôm sau mới tỉnh lại, ôm chần ngồi trên giường ngáp một cái.

"Tỉnh rồi." Triệu Việt vừa vặn đẩy cửa bước vào, tiến lên ôm người vào trong lòng, "Có đói bụng không?"

"Ừm." Ôn Liễu Niên dựa vào trước ngực hắn, "Giờ nào rồi?"

"Hắn là nên dùng cơm trưa." Triệu Việt chỉnh lại tóc cho hắn.

Ôn Liễu Niên giật mình: "Ta mới ngủ hơn một canh giờ?"

"Là hôm qua người trở về." Triệu Việt vừa đau lòng lại vừa buồn cười, cúi đầu hên hên lên khuôn mặt hần, "Sao lại mệt thành như vậy?"

"Hoàng Thượng đầu bên kia có rất nhiều chuyện." Ôn Liễu Niên nói, "Chuyện trong chuyện ngoài, thượng vàng hạ cám đọng lại không ít."

Triệu Việt nghe vậy càng tỏ ra bất mãn: "Trong triều cũng không phải chỉ có một mình người." Bá quan văn võ còn lại, chẳng lẽ dùng để trang trí hết sao.

"Đừng nói chuyện này nữa." Ôn Liễu Niên dùng sức lưỡi biếng duỗi eo, "Đúng rồi, ta nói chuyện của chúng ta với Hoàng Thượng rồi."

"Sau đó thì sao?" Triệu Việt hỏi.

"Không có sau đó." Ôn Liễu Niên ôm cổ hần, "Nghe nói Trương đại nhân muốn gả khuê nữ cho ta."

Triệu Việt nói: "Đợi lát nữa ta đi tìm Trương đại nhân đập một trận."

Ôn Liễu Niên cười ra tiếng, gãi gãi bụng: "Đi, ăn cơm thôi !"

Triệu Việt gọi nước ấm tới giúp hần rửa mặt, lại mang theo một đường đến nhà ăn, canh còn chưa uống được hai ngụm, ám vệ đã từ đầu tường nhảy vào.

Ôn Liễu Niên hỏi: "Tứ Hỉ công công trở về rồi?"

"Đúng vậy." Ám vệ có chút tiếc nuối, "Vốn dĩ muốn trò chuyện thêm một trận, thế nhưng về sau Tứ Hỉ tổng quản nói còn phải trở về cung phục mệnh, lại dẫn người giúp đại nhân dọn dẹp tòa nhà." Cho nên đành phải thả người về, rất là luyến tiếc, chung quy vừa béo vừa mềm như thế, chúng ta còn muốn sờ thêm một lúc.

"Hoàng Thượng muốn ban thưởng tòa nhà cho đại nhân?" Lục Truy đi ngang qua cũng nghe được, thế là hỏi nhiều một câu.

"Ừm." Ôn Liễu Niên gật đầu, "Không chỉ là ta, nếu như quan viên được triệu trở về Vương Thành, thì sẽ được ban thưởng một tòa nhà." Chỉ là khác nhau về độ lớn nhỏ cùng bao nhiêu phó dịch mà thôi.

Triệu Việt nói: "Ta mua cho người."

"Cái gì?" Ôn Liễu Niên có chút ngoài ý muốn.

Triệu Việt vươn ngón tay phải vụn bánh dính trên hai má hẳn xuống: "Sau khi dùng cơm xong liền đến Vương Thành đi dạo, thích nơi nào, ta mua cho người là được."

Ôn Liễu Niên cười tủm tỉm: "Cũng được."

Lục Truy ở trong lòng chặc chặc, thật sự là có tiền đồ, cư nhiên dấm chua của Hoàng Thượng cũng có thể ăn.

Thế là sau khi dùng cơm xong, hai người liền tay trong tay một đường rời khỏi phường gấm vóc, vào trong thành tìm tòa nhà trống.

"Ôn đại nhân a." Khi ở trên đường, có quan viên vừa vắn đi ngang qua, sau khi nhìn thấy vôi vàng hạ kiệu chào hỏi, tươi cười đầy mặt nói nửa ngày, lại khen ngợi Triệu đại đương gia oai hùng bất phàm một phen, rồi mới cáo từ rời đi.

Triệu Việt nói: "Là ai thế?"

Ôn Liễu Niên đậy mắt mờ mịt: "Ta cũng không biết nữa."

Triệu Việt: ...

"Ôn huynh, thật sự là người a." Khi nói chuyện, lại có một quan viên khác xa xa chạy tới, vừa thấy mặt liền nắm tay, "Vừa mới nghe Vương đại nhân nói, mới biết được Ôn huynh ở đây, sao đi ngang qua cũng không vào nhà ngồi một lát." Một bên nói, một bên lại đưa mắt nhìn Triệu Việt, vẻ mặt tràn ngập tươi cười nói: "Vị này là Ôn phu nhân đi, vừa nhìn liền biết là hiền lương thực đức, phúc khí của đại nhân thật sự là rất tốt."

Triệu đại đương gia ngực khó chịu, suýt nữa đánh một quyền qua.

Những người này là muốn ăn đòn sao?

THỔ PHỈ CÔNG LỢC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 102: Triệu Đại Đương Gia Như Hoa Như Ngọc!!!

Có thể ở trong triều hỗn đắc như cá gặp nước, không có vị đại nhân nào mà không rõ lý lẽ. Tuy nói Ôn Liễu Niên đã rời khỏi Vương Thành sáu bảy năm, lại tạm thời còn không có chức quan, nhưng lần này hẳn được tổng thống lĩnh Ngự Lâm quân Hương Liệt tự mình tiếp đón trở về Vương Thành, vừa mới đến liền cùng Hoàng Thượng ở Ngự Thư phòng nói chuyện ba ngày không ngủ không nghỉ, tuyên bố tư thế được trọng dụng, cho nên lúc này vừa nghe tin hẳn đang ở trên đường, không lâu sau đó, thì đã có bảy tám vị đại nhân 'đúng lúc đi ngang qua', có ngòi kiệu có cưỡi ngựa, có chạy thỏ hồng hộc, đều là cười tươi như hoa vô cùng nhiệt tình, ngoại trừ khen ngợi Ôn Liễu Niên thông kim bác cổ sáng tạo nhanh nhẹn, tất nhiên tránh không được còn phải khích lệ Triệu đại đương gia một phen -- Tuy nói nhìn dáng người thật sự rất cao lớn, bên hông đeo đao còn có chút hung, nhưng may mắn ở quan trường đã lâu, bản lĩnh nói dối không chớp mắt ít nhiều gì cũng đã luyện được một chút, ví dụ như là nói 'Vừa xinh đẹp vừa thông minh' 'Tri thức hiểu lễ nghĩa' linh tinh gì đó, khi nói không hề có áp lực.

"Quả nhiên là như hoa như ngọc a." Lưu đại nhân tuổi cũng hơn bốn mươi vừa vắn đi ngang qua -- Hẳn thật sự là vừa vắn đi ngang qua, kiệu phu lại nhiều miệng nói một câu "Ôn đại nhân cùng Ôn phu nhân tựa hồ ở phía trước", thế là cũng liền hạ kiệu muốn chào hỏi, khi nói chuyện không có nhìn kỹ, cảm thấy phàm là phu nhân, mặc kệ là đẹp hay xấu, khen một câu như hoa như ngọc cũng sẽ không phạm sai lầm, ai ngờ vừa nói xong giương mắt liền đụng phải một gương mặt đen thui đặng đặng sát khí, thế là lập tức bị giật mình lùi về sau hai bước.

"Lưu đại nhân." Ôn Liễu Niên vẻ mặt vô tội, "Ngài cẩn thận một chút."

Lưu đại nhân rất là mờ mịt -- Chính mình rốt cuộc là ngễnh ngãng hay là hoa mắt, Ôn phu nhân này nhìn sao cũng thật sự rất khác biệt.

Phố là đi dạo không nổi nữa, bên cạnh chính là một tòa trà lâu, Ôn Liễu Niên nắm tay Triệu Việt bước vào trong, tìm nhã gian gọi một bình trà, sau đó liền ngồi ở bên cạnh hần, cẩn thận nói: "Không tức giận đi?"

"Sao ta lại tức giận vì loại chuyện này." Triệu Việt đặt đao lên bàn, ôm người lên trên đùi mình, "Chỉ là có chút dở khóc dở cười mà thôi."

"Mặc kệ bọn họ." Ôn Liễu Niên ôm cổ hần, "Nghỉ một lúc thì trở về."

"Không tìm tòa nhà nữa sao?" Triệu Việt xoa bóp mũi hần.

"Phải tìm chứ, bất quá có thể hỏi Thượng bảo chủ trước, sau đó chúng ta lại đi xem." Ôn Liễu Niên nói, "Bị bọn họ liên tiếp quấy rầy như vậy, cũng chả còn tâm tình đi xem."

Triệu Việt gật đầu, lại gọi tiểu nhị kêu hai đĩa điểm tâm, là bánh kim ti cùng bánh hạch đào hần thích ăn.

"Bỏ đi." Ôn Liễu Niên hiếm khi thấy không có hưng trí.

"Không ăn à?" Triệu Việt khó hiểu, "Có phải là dạ dày không thoải mái không?" Ngày thường rõ ràng là thích ăn uống nhất, ăn một cái tiếp một cái cũng không dừng miệng.

"Lúc trước khi Hoàng Thượng tìm ta tiến cung, kêu đầu bếp làm rất nhiều." Ôn Liễu Niên vẻ mặt khổ sở: "Ăn quá no."

Triệu Việt nhất thời bất mãn, ngày thường chính mình dưỡng rất tốt, như thế nào vừa tiến cung thì ăn đến đau dạ dày.

"Uống một bình trà là được." Ôn Liễu Niên tựa vào trong lòng hãn, lười biếng ngáp một cái.

Triệu Việt nắm tay hãn, ghé vào bên miệng tính hôn, bên ngoài liền tiếp tục truyền đến một tiếng ân cần thăm hỏi nhiệt tình: "Ôn huynh a !"

Ôn Liễu Niên trước mắt tối sầm.

Triệu Việt đánh ngang ôm lấy người, vừa tính toán nhảy từ cửa sổ ra ngoài, cửa nhà gian cũng đã bị người đẩy ra, Trương Uẩn vui vẻ nói: "Là ta đây !"

Ôn Liễu Niên rúc ở trước ngực Triệu Việt: "Nga." Biết là người rồi.

"Ta vừa mới đi ngang qua, liền nghe tiểu nhị nói Ôn huynh cùng Triệu đại đương gia ở đây uống trà." Trương Uẩn rất là nhiệt tình, đặt mông ngồi ở đối diện hai người.

Ôn Liễu Niên giật nhẹ ống tay tay áo Triệu Việt, để hãn thả chính mình xuống: "Trương huynh tìm ta có việc gì không?"

"Không có gì, chỉ là muốn đi lên nhìn một cái." Trương Uẩn tươi cười rất là hiền lành.

Ôn Liễu Niên: ...

"Từ nhỏ gia phụ đã chỉ bảo ta, phải thường xuyên lui tới với người học thức uyên bác như Ôn huynh." Trong lời nói của Trương Uẩn tràn ngập hâm mộ, "Cảnh tượng thi đình năm đó, đến bây giờ ta còn có thể nói lâu lâu."

Ôn Liễu Niên nghi hoặc: "Lúc ấy Trương huynh cũng ở đó?"

"Nếu ta ở lại thì tốt rồi." Trương Uẩn thành thành thật thật nói, "Là nhìn thấy trên tiểu thoại bản, miêu tả tràng cảnh lúc ấy cực kỳ tường tận, còn

xứng một bức họa của Ôn huynh, giá cả cũng không rẻ."

Ôn Liễu Niên tâm tình rất là phức tạp.

Thế sự thay đổi, chính mình cứ nhiên cũng có một ngày bị người khác viết vào thoại bản.

"Đúng rồi, ta còn phải đa tạ Ôn huynh." Trương Uẩn chấp tay.

Ôn Liễu Niên buồn bực: "Đa tạ ta chuyện gì?"

"Ngày đó nhờ có Ôn huynh dẫn tiến, ta mới có thể quen biết được với chủ vị anh hùng Truy Ảnh cung." Khi nói chuyện, ngay cả ánh mắt Trương Uẩn cũng bắt đầu phát sáng, "Thật không hổ là môn phái đệ nhất giang hồ, nói chuyện làm việc đều cực kỳ bá đạo khí phách."

Ôn Liễu Niên từ nội tâm phát ra lời nói: "Trương huynh khách khí." Cho dù không có ta dẫn tiến, chỉ cần có người đến gần, đều nhất định sẽ được nhiệt tình đáp lại, nói không chừng còn sẽ bị ôm lấy ném lên trên trời -- Người bình thường cũng thật không có phúc tiếp nhận.

"Ôn huynh cùng Triệu đại đương gia đang muốn đi đâu thế?" Trương Uẩn lại hỏi.

"Chúng ta tính toán tìm tòa nhà." Ôn Liễu Niên nói, "Để tương lai tiện đặt chân."

"Muốn mua tòa nhà a." Trương Uẩn vỗ đùi, "Tìm ta là được rồi."

"Nga?" Ôn Liễu Niên đến đây hứng thú, "Trương huynh có tòa nhà trống muốn bán?"

"Cách nhà ta không xa lắm, vốn dĩ là cả nhà thúc phụ ta ở." Trương Uẩn nói, "Nhưng năm ngoái, cả nhà thúc phụ chuyển về quê ở phía Nam, tòa nhà liền trống, bên trong rất là thanh nhã."

"Đi nhìn thử xem?" Ôn Liễu Niên nhìn về phía Triệu Việt.

Triệu Việt gật đầu: "Người quyết định là được."

Sau khi uống xong trà, hai người liền cùng Trương Uẩn một đường đến không trạch, bởi vì đã hơn một năm không có ai ở, cho nên nhìn qua hơi bụi bặm rách nát, bất quá cũng có thể thấy được chủ nhân trước thật sự là tốn không ít tâm tư, tòa nhà không tính lớn, nhưng cũng không thiếu thứ gì, bên trong còn có một cái ao, nếu là dọn dẹp dẫn nước sông vào, cũng có thể dưỡng ra một ao thủy tiên trắng.

"Cách hoàng cung không tính xa, tương lai muốn thượng triều cũng tiện." Triệu Việt hỏi, "Thích không?"

"Thích." Ôn Liễu Niên gật đầu.

"Vậy thì mua đi." Triệu Việt nhìn về phía Trương Uẩn, "Không biết phải trả bao nhiêu bạc?"

"Ôn huynh muốn ở, còn tiền bạc cái gì." Trương Uẩn cực kỳ hào sảng, "Cứ việc lấy dùng là được." Sau đó lại cười ngượng ngùng nói, "Chỉ cần để ta lui tới nhiều với chư vị anh hùng Truy Ảnh cung là được." Ngày ấy không chỉ nghe không ít câu chuyện hiệp khách, còn bị ôm lấy ném lên trời một phen, tư vị thật sự là rất tốt, quả thực nhớ mãi không quên lại muốn đến một lần !

"Vậy không được, nếu là cho không, vậy ta không cần nữa." Ôn Liễu Niên nói, "Phải trả bao nhiêu bạc, chính là bấy nhiêu bạc, thiếu một xu cũng không được."

"Vậy..." Trương Uẩn có chút ngượng ngùng.

"Có thể tìm được một trạch viện hợp ý như vậy, là ta nên cảm tạ Trương huynh mới đúng." Ôn Liễu Niên nói, "Đừng rối rắm chuyện tiền bạc."

"Cũng được, vậy đến lúc đó ta phái gia đình đến, giúp Ôn huynh tu sửa một phen." Trương Uẩn nói.

Ôn Liễu Niên gật đầu: "Đa tạ."

Sau khi ước định giá cả tòa nhà, Trương Uẩn liền lưu luyến không rời cáo từ hai người. Ôn Liễu Niên nắm tay Triệu Việt, lại ở trong nhà đi dạo một vòng, sau đó cười tùm tùm nhìn hẳn: "Có nhà rồi."

"Ừm." Triệu Việt ôm hẳn vào trong lòng, cúi đầu hôn hôn.

"Bất quá có hơi cũ, về sau còn có rất nhiều chỗ phải tu sửa." Ôn Liễu Niên nói.

"Giao cho ta là được." Triệu Việt nói, "Bảo đảm trong một tháng thì sẽ chỉnh lý xong."

Ôn Liễu Niên tựa vào trước ngực hẳn, miễn cưỡng "Ừm" một tiếng.

Trở về phòng giam vóc dùng xong cơm chiều, Ôn Liễu Niên cùng Mộc Thanh Sơn một đường đến thư phòng, còn Triệu Việt lại là cùng Lục Truy một đường, thương nghị kế hoạch cho tương lai -- Nếu muốn ở lâu dài, tất nhiên không thể miệng ăn núi lở, bất quá may mắn Triều Mộ nhai của cải hùng hậu, cho dù Vương Thành tắc đất tắc vàng, muốn mở vài chỗ sản nghiệp vẫn là dư dả. Lục Truy nói: "Không bằng mở từ lâu đi."

"Từ lâu?" Triệu Việt nghĩ nghĩ.

"Cho dù không cấp người ngoài, thì mở cấp một mình đại nhân cũng được." Lục Truy nói.

Triệu Việt gật đầu: "Được."

Lục Truy lại kí một chữ lên trên giấy.

Hai người nói đến nửa đêm mới chấm dứt, sau khi Triệu Việt trở về phòng, thì thấy Ôn Liễu Niên đang tựa vào đầu giường đọc sách, buồn ngủ mông lung ngáp dài.

"Sao không ngủ trước đi." Triệu Việt gấp sách từ trong tay hẳn lại, "Mắt còn muốn mở không lên."

"Muốn chờ người về." Ôn Liễu Niên tựa vào đầu vai hẳn, "Nói chuyện gì mà lâu vậy."

"Tương lai muốn làm vài chuyện." Triệu Việt giúp hẳn chỉnh lại y phục.

"Chuyện Đại Minh Vương sao?" Ôn Liễu Niên ngồi ngay ngắn nhìn hẳn.

"Không phải." Triệu Việt cười cười, nắm hai tay của hẳn, "Ta tính toán mua vài chỗ sản nghiệp ở Vương Thành, tương lai dùng để sống qua ngày."

Ôn Liễu Niên chớp chớp mắt.

"Đã sớm nói qua, thân thế rốt cuộc là ai, với ta mà nói không quan trọng." Triệu Việt nói, "Cũng sẽ không cưỡng cầu nhất định phải có kết quả."

Ôn Liễu Niên cười gật đầu: "Ừm."

"Nếu muốn ở đây lâu dài, tất nhiên phải nghĩ biện pháp kiếm tiền nuôi gia đình." Triệu Việt nói.

"Ta cũng có bổng lộc." Ôn Liễu Niên nhấn mạnh.

"Bổng lộc của người ngoại trừ ăn cơm uống trà mua tranh chữ, còn có dư bạc không?" Triệu Việt hỏi.

Ôn Liễu Niên rất có cốt khí: "Tất nhiên là có." Chỉ là không nhiều, nhưng tóm lại cũng là có !

Triệu Việt bật cười thành tiếng, ôm hẳn võ võ: "Ngủ đi, ngày mai chúng ta đi tìm công tượng sửa phòng."

Ôn Liễu Niên tiến vào ô chăn, cảm thấy đến Vương Thành... Tựa hồ cũng không tệ lắm.

Đương nhiên, nếu là Hoàng Thượng không cần thường xuyên nói chuyện trắng đêm, vậy thì càng tốt.

Giữa trưa ngày hôm sau, bầu trời đổ xuống một trận mưa to, sấm chớp một cái tiếp một cái, mây đen ùn ùn kéo tới cơ hồ muốn giăng đầy khắp trời, chuyện tìm công tượng đành phải dời lại một ngày, bất quá có thể ở trong lương đình uống trà ngắm cảnh, ngược lại cũng là một chuyện tốt.

Ôn Liễu Niên cùng Mộc Thanh Sơn chơi cờ, còn chưa đi được hai bước, thì lại có quân gia đến báo, nói Tứ Hỉ tổng quản đến cửa.

"Đừng nói là gọi đại nhân tiến cung nha." Lục Truy tựa vào cột đình, mới trở về không được bao lâu, sao cũng không cho nghỉ xả hơi.

Triệu Việt nhú mày.

Ôn Liễu Niên đứng lên: "Ta đến xem thử."

Triệu Việt theo hẳn một đường đến tiền đình, Lục Truy không có việc gì làm cũng đi theo, Mộc Thanh Sơn nói: "Ta cũng muốn xem."

Thượng Vân Trạch tất nhiên đáp ứng.

Tứ Hỉ công công đang ở đại sảnh uống trà, sau khi thấy Ôn Liễu Niên vội vàng đứng lên: "Ôn đại nhân, Triệu đại đương gia."

"Hoàng Thượng lại muốn tuyên hạ quan tiến cung?" Ôn Liễu Niên hỏi.

"Không phải." Tứ Hỉ công công lắc đầu, "Hoàng Thượng gần đây có chút chuyện khác, cho nên nói đại nhân nghỉ ngơi thêm một trận, đợi đến khi chuyện đầu bên kia giải quyết xong, thì sẽ tuyên đại nhân tiến cung."

"Thì ra là như vậy." Ôn Liễu Niên sáng tỏ, "Đa tạ công công đến báo."

"Đại nhân khách khí." Tứ Hỉ công công đứng lên, "Vậy ta trở về trước."

Ôn Liễu Niên nói: "Công công đi thông thả."

"Đúng rồi." Tứ Hỉ công công đi tới cửa lại quay đầu, "Còn có một chuyện, gần đây trong Vương Thành đại khái sẽ có chút loạn, đại nhân tốt nhất ít ra ngoài, cho dù muốn ra ngoài, cũng nhớ rõ phải dẫn theo Triệu đại dương gia cùng chư vị thiếu hiệp Truy Ảnh cung."

"Có chút loạn, là có ý gì?" Ôn Liễu Niên giật mình.

"Chuyện này..." Tứ Hỉ công công trên mặt lộ vẻ khó xử, "Ta cũng không rõ ràng lắm, Hưởng thống lĩnh có lẽ sẽ rõ ràng hơn một chút, đại nhân có thể hỏi hẳn."

Ôn Liễu Niên gật đầu, cũng không nhiều lời nữa, tự mình đưa hẳn ra cửa.

"Trong Vương Thành đại khái có chút loạn." Thượng Vân Trạch nói, "Có khi nào liên quan đến vị nam tử trung niên lai lịch không rõ ràng kia không?"

"Ta cũng nghĩ như vậy." Ôn Liễu Niên nói, "Ví như thật sự là vì bắt hẳn, cũng là có thể nói rõ một chuyện, tam thủ khúc Giang Nam được sửa đổi kia, hẳn thật sự là có liên quan đến Bạch Hà cô nương năm đó." Bằng không cũng sẽ không kinh động đến triều đình.

"Càng nói càng mơ hồ." Lục Truy nói, "Chẳng lẽ thật sự là Đại Minh vương?"

"Có khả năng là vậy, bất quá có vài chỗ ta nghĩ không thông." Ôn Liễu Niên nói, "Căn cứ ghi lại, Đại Minh Vương làm việc rất cẩn thận, bao hết tất cả cô nương để nghe tiểu khúc như vậy, không tương xứng với tác phong ngày xưa của hắn, cho dù thật sự là hắn, vậy mục đích là gì?"

"Tìm người?" Thượng Vân Trạch suy đoán.

"Vậy cũng có thể thông qua con đường khác, đem khúc phổ bán cho cô nương thanh lâu cùng ca phường. Tam thủ khúc này cực kỳ thanh nhã, giai điệu lại đơn giản, hẳn là rất dễ có thể truyền ra." Ôn Liễu Niên nói, "Làm gì nhất định phải nháo ra trận trận lớn như vậy, để cho mọi người trong Vương Thành đều biết."

"Thượng bảo chủ có tra ra được manh mối gì không?" Triệu Việt hỏi.

"Không có." Thượng Vân Trạch lắc đầu, "Lai lịch người nợ cực kỳ thần bí, cơ hồ là chỉ trong một đêm liền xuất hiện ở Vương Thành, manh mối gì cũng không có."

"Đáng tiếc là trời đang mưa." Mộc Thanh Sơn nói, "Không thì còn có thể đến trên đường vô tình gặp được Hương thống lĩnh, xem thử có thể moi móc được tin gì hay không."

Ôn Liễu Niên gãi cằm.

"Ôn đại nhân." Âm vệ vừa vịn mang gà nướng từ cửa tiến vào, vô cùng vui vẻ, hơn nữa mời mọi người cùng nhau đến ăn gà nướng, chúng ta còn mua rượu hoa mai.

Ôn Liễu Niên hỏi: "Có thể xin chư vị giúp ta một chuyện hay không?"

Vậy nhất định không thành vấn đề a ! Âm vệ lập tức vỗ ngực đáp ứng, ngay cả là chuyện gì cũng không hỏi, liền bắt đầu xắn tay áo.

Thân là vật biểu tượng giang hồ, là phải nhiệt tình như vậy, đi ra ngoài cũng phải thời khắc ghi nhớ lời dạy của Truy Ảnh cung, vui vẻ giúp người không cầu hồi báo.

Mộc Thanh Sơn cảm khái: "Quả thật là danh môn chính phái." Vừa nghe liền thập phần chính khí凛冽.

"Đúng vậy." Âm vệ nói, "Đây đều là do công tử dẫn dò chúng ta, có người xin giúp đỡ thì phải đáp ứng." Về phần cung chủ, vẫn hướng đến dạy chúng ta gây họa xong thì nhanh chóng bỏ chạy, nếu là bị bắt được, thì chỉ cần nói là giao cho Nhật Nguyệt sơn trang.

Thập phần thực dụng.

Thế là Hưởng thống lĩnh đang đội mưa tuần tra, đột ngột liền bị một đám hắc y nhân từ trên trời giáng xuống nhiệt tình ôm lấy bả vai.

"Thật sự là trùng hợp nha." Âm vệ cười tươi như hoa.

Hưởng Liệt đầu ong ong vang, sớm biết rằng sẽ gặp ở đây, vậy ta nhất định sẽ đổi đường khác...

THỔ PHỈ CÔNG LỰC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 103: Ôn Đại Nhân Tiến Cung!!!

"Mưa lớn như vậy, sao chư vị còn lắc lư ở trên đường." Hường Liệt nỗ lực tránh thoát cánh tay đối phương đang khoát lên vai của mình.

"Ở trong phủ rất chán, đi ra ngoài tắm mưa mới vui." Âm vệ trả lời.

Hường Liệt đối với lời này ngược lại là không nghi ngờ, bởi vì dựa theo hiểu biết lúc trước của hắn, nếu là kẻ những người này ngồi im một chỗ ở trong nhà tránh mưa, thì mới là một chuyện không thể tưởng tượng.

"Hường thống lĩnh thì sao?" Âm vệ nhìn thoáng qua phía sau, "Mang nhiều người rời cung như vậy, chẳng lẽ có nhiệm vụ gì à?"

"Phụng mệnh Hoàng Thượng, bắt giữ một nghi phạm trở về." Đúng lúc gặp được, Hường Liệt liền cố ý dạn dò một câu, "Còn mong chư vị gần đây bảo vệ đại nhân cho tốt."

"Có ý gì?" Âm vệ vẻ mặt cứng đờ, "Chẳng lẽ nghi phạm là hướng về phía đại nhân mà đến?"

"Này ngược lại là không phải, không có liên quan đến đại nhân." Hường Liệt vội vàng lắc đầu, "Thế nhưng đao thương không có mắt, đối phương lại không biết trốn ở đâu, nếu là lúc bắt giữ đại nhân vừa vặn ở đây, không cẩn thận bị thương thì không tốt."

"Thì ra là như vậy." Âm vệ thở phào, "Muốn bắt ai vậy? Cư nhiên nháo ra trận trận lớn như vậy."

"Có liên quan đến Vân Đoạn Hồn." Bởi vì lúc trước mọi người từng ở núi Thương Mang tiêu diệt Hồ Đầu bang, đối với chuyện Đại Minh Vương cũng không phải là hoàn toàn không biết gì cả, cho nên Hường Liệt cũng không giấu diếm.

"Sao lại là hẳn." Âm vệ nhìn giống như rất ngoài ý muốn.

"Gần đây trong Vương Thành xuất hiện một nam tử thần bí, bao rất nhiều hoa nương xứng tiểu khúc, trong đó cũng có Phiêu Hương viện của Thượng bảo chủ." Hường Liệt nói, "Nếu là chư vị thấy người này, xin báo cho tại hạ."

"Bao cô nương xứng tiểu khúc cũng bị bắt?" Âm vệ rất có tinh thần siêng năng.

"Tất nhiên không chỉ là chuyện bao hoa nương này, bất quá chuyện bên trong tại hạ cũng không tiện nói nhiều." Hường Liệt nói, "Còn mong chư vị thứ lỗi."

Thật sự không thể nói sao? Âm vệ trong mắt tràn ngập chờ mong, biết được nhiều một chút, chúng ta mới có thể bảo hộ đại nhân tốt hơn, nháy mắt nội tâm tràn ngập thành khẩn.

Thế nhưng Hường Liệt đã mang theo nhân mã rời đi, hoàn toàn không có ý định quay đầu.

Âm vệ đứng dưới mưa, cảm thấy trong lòng rất là bi thương.

Người trong triều đình, quả nhiên không nhiệt tình giống như tiểu đồng bọn trên giang hồ, đừng nói là đưa đồ gia vị cùng thịt khô cho nhau, ngay cả nói chuyện cũng không nở nhiều lời.

Làm người ta phi thường thương tâm.

"A nha, chứ vị đi ra ngoài sao cũng không bung dù." Mộc Thanh Sơn đang ở lương đình sau viện pha trà, nhìn thấy ám vệ trở về nhất thời bị kinh ngạc một chút, vội vàng kêu người đi lấy khăn mặt.

"Không sao không sao." Ám vệ liên tục xoa tay, đừng nói là đổ mưa, cho dù rơi dao xuống cũng không quan hệ, nhưng trong lòng vẫn rất là ủy khuất !

"Có gặp được Hưởng thống lĩnh không?" Ôn Liễu Niên cẩn thận hỏi.

Ám vệ nháy mắt bị chọc trúng vết sẹo, thế là lập tức tranh nhau chạy lên nắm tay Ôn Liễu Niên tiến hành khổ sở lên án, nhao nhao tỏ vẻ đợi đến khi tương lai đại nhân làm thừa tướng, nhất định phải phái Hưởng thống lĩnh đi chùi nhà xí, mới có thể báo thù cho chúng ta.

"Không thu hoạch được gì à?" Bởi vì vật biểu tượng thật sự quá mức lú lo khinh thường, Lục Truy đành phải tạm thời cắt ngang.

"Cũng không phải." Ám vệ nói, vẫn là hỏi được vài chuyện.

"Thật sự có liên quan đến Đại Minh Vương." Ôn Liễu Niên sau khi nghe xong khẽ nhíu mày, "Hiện tại Ngự Lâm quân đang tìm kiếm khắp Vương Thành, nghĩ đến đối phương nhất thời nửa khắc cũng sẽ không xuất hiện."

"Rốt cuộc mục đích là gì?" Thượng Vân Trạch hỏi.

Triệu Việt nói: "Bất luận mục đích của hắn là gì, nhìn thế cục hiện giờ, chuyện này sẽ dẫn đến hậu quả chỉ có một, chính là khiến Ngự Lâm quân tiến hành lùng bắt khắp Vương Thành."

"Có khi nào đây mới là mục đích thật sự của hắn không?" Thượng Vân Trạch nói.

Mộc Thanh Sơn khó hiểu: "Bao cô nương xướng tiểu khúc, mục đích là muốn khiến Hoàng Thượng chú ý, phái người bắt hãn?"

Tựa hồ có chút nói không thông a...Tất cả mọi người nhìn về phía Ôn Liễu Niên.

Ôn đại nhân chống quai hàm, đang nhìn mặt hồ xuất thần, như là không nghe được mọi người nói chuyện.

Ám vệ nói: "Đại nhân ước chừng là đói bụng."

Mộc Thanh Sơn: ...

"Mà thôi, đi ăn cơm trước." Triệu Việt nói, "Mặc kệ chuyện lớn tới đâu, cũng không thể bàn bạc trong lúc đói bụng."

Ôn Liễu Niên đột ngột dặn dò: "Vịt xào xả ớt."

Còn lại người lập tức trầm mặc, quả nhiên đúng là đói bụng a...Vịt xào xả ớt rất cay, Ôn Liễu Niên lại không có thêm ăn, vội vàng kéo Triệu Việt một đường chạy về phòng ngủ, đóng cửa phòng lại nói: "Ta vẫn đang nghĩ đến một chuyện."

"Chuyện gì?" Triệu Việt hỏi.

"Về nam tử trung niên kia." Ôn Liễu Niên nói, "Ta cảm thấy khả năng không lớn hãn là Đại Minh vương."

"Bởi vì hãn làm việc quá mức rêu rao?" Triệu Việt kéo hãn ngồi ở bên cạnh bàn, pha một bình trà nóng.

"Đây chỉ là một trong những lý do thôi, còn có một lý do khác quan trọng hơn." Ôn Liễu Niên nói, "Nếu hãn thật sự là Đại Minh Vương, vì sao không tới tìm người?"

Triệu Việt khẽ nhú mày.

"Có phải là phụ tử thật không, chuyện này tạm thời không nói." Ôn Liễu Niên nói, "Nhưng căn cứ manh mối hiện tại chúng ta có được, Ly Giao cùng Thanh Cầu đều đã từng là thủ hạ của hắn, mà hai người kia đều đang điều tra thân phận của người, nói rõ manh mối năm đó vẫn là ở bên ngoài, đối phương mới có thể máy móc tìm trên đầu chúng ta, nếu nói Đại Minh Vương đối với chuyện này hoàn toàn không biết gì cả, cũng không tránh khỏi rất không hợp tình hợp lý." Chung quy ở bên trong các loại tin đồn, Vân Đoạn Hồn có thể nói là tồn tại giống như thần, hắn là tin tức sẽ không biết chậm hơn thủ hạ được.

"Hiện tại cũng không thể nói rõ." Triệu Việt nói, "Chỉ có thể đi một bước tính một bước."

Ôn Liễu Niên bưng chén trà gạt đầu, trong đầu lại có chút lo lắng, ví như nam tử trung niên kia thật sự bị bắt, có khi nào trong cung xảy ra ân tình gì không, cùng Triệu Mộ nhai nhắc lên quan hệ a... Thật vất vả mới mua được tòa nhà, chuẩn bị sống lâu dài a.

Cẩn thận suy nghĩ một chút, ngay cả đầu cũng đau.

Lúc trước thăm nghĩ Hoàng Thượng có thể tha cho mình vài ngày, trước tiên ở Vương Thành đi dạo ăn một vòng, nhưng hiện tại thật sự không bị tuyên tiến cung, lại là càng không yên tâm, khi đi ra ngoài ăn cơm nhìn thấy một đội một đội tuần tra trên đường, càng ăn không vô.

"Đừng nhìn." Triệu Việt đóng cửa sổ lại, đưa muống cho hắn, "Hảo hảo ăn cơm."

Ôn Liễu Niên nhìn nhìn bát của mình một mảnh xanh biếc: "Muốn ăn canh cá."

"Không được, người gần đây nóng trong người." Triệu Việt nói, "Ăn rau xanh đi."

Ôn Liễu Niên nói: "Nga."

Lại ăn rau xanh.

Sẽ xanh mặt đó.

Triệu Việt dứt hẳn uống canh giải nhiệt: "Đợi đến khi ăn xong, ta mang người ra ngoài ô giải sầu."

"Không đi." Ôn Liễu Niên nói, "Hôm qua công tượng đưa danh sách cần sửa chữa tòa nhà tới, còn chưa xem."

"Đã nói, việc này giao cho ta là được." Triệu Việt nói, "Người không cần bận tâm."

"VẬY người trở về xem nhanh đi." Ôn Liễu Niên nói, "Càng sửa xong sớm càng tốt, cũng không thể cứ ở nhà Thượng bảo chủ mãi được."

Triệu Việt cười: "Được."

Sau khi cơm nước xong về nhà, Triệu Việt nhìn Ôn Liễu Niên nghỉ trưa, sau đó liền đến thư phòng xem danh sách sửa chữa phòng ốc. Nghe được tiếng bước chân bên ngoài dần dần đi xa, Ôn Liễu Niên nhanh chóng từ trên giường đứng lên, lén lút đi ra ngoài.

"Đại nhân." Âm vệ đang nằm dưới tán cây hóng mát, sau khi nhìn thấy rất là khó hiểu, "Người muốn làm gì vậy?"

"Xuyt." Ôn Liễu Niên giơ ngón tay làm thủ thế im lặng.

Âm vệ nhanh chóng vẻ mặt ngưng trọng đứng lên: "Chẳng lẽ đại nhân muốn đến phòng ngủ Thượng bảo chủ trộm đồ?" Vậy chúng ta cũng phải

đi.

"Không phải." Ôn Liễu Niên nói, "Ta muốn đến hoàng cung."

"Vì sao?" Ám vệ khó hiểu, rất vất vả Tứ Hỉ tổng quản không đến gọi, còn tưởng rằng có thể hảo hảo nhàn nhã hai ngày, như thế nào còn tự mình chạy vào trong cung.

"Trở về giải thích sau." Sợ sẽ bị Triệu Việt bắt lại, Ôn Liễu Niên chạy như bay.

Ám vệ lắc đầu, mỗi người một bên bắt lấy cánh tay hắn, thả người liền nhảy qua tường viện.

Một người đọc sách có thể chạy nhanh bao nhiêu, loại chuyện này tất nhiên phải để chúng ta làm.

Thế là chờ một canh giờ sau, lúc Triệu Việt đến tìm người, liền được ám vệ báo rằng, đại nhân đã đến hoàng cung.

"Hoàng Thượng lại phái người đến tìm?" Triệu Việt khẽ nhíu mày.

Ám vệ đồng loạt gật đầu, phi thường chỉnh tề, vừa thấy liền biết không có nói dối, ánh mắt thế nhưng hết sức chân thành.

Triệu Việt: ...

Trong hoàng cung, Sở Uyên đang ở Ngự thư phòng xem sổ con, đột ngột liền nghe thông truyền Ôn đại nhân cầu kiến, còn có hai ám vệ Truy Ảnh cung, thế là trong lòng lập tức ngoài ý muốn, để cho Tứ Hỉ mang người lại đây.

"Hoàng Thượng." Ôn Liễu Niên bị vác một đường, có chút thở hổn hển.

"Sao ái khanh lại đến đây." Sở Uyên nhìn thoáng qua phía sau hẳn, "Người Truy Ảnh cung đâu?"

"Tựa hồ là gặp vài thị vệ Ngự lâm quân quen biết." Ôn Liễu Niên nói, "Sau đó liền đi ôn chuyện." Quả nhiên là khắp nơi đều có thể tìm được hảo bằng hữu.

Sở Uyên cười lắc đầu, để nội thị giúp hẳn pha trà cầm điểm tâm: "Ái khanh tìm trăm có chuyện gì không?"

"Có." Ôn Liễu Niên nói, "Vi thần muốn hỏi một chút về chuyện Đại Minh vương."

Sở Uyên nghe vậy kinh ngạc: "Đại Minh Vương?"

Ôn Liễu Niên gật đầu.

"Sao đột nhiên ái khanh lại cảm cảm thấy hứng thú với chuyện này." Sở Uyên đầu tiên là có chút ngoài ý muốn, bất quá hỏi xong lại tự mình nhớ đến, "Sao ta lại quên, Hồ Đầu bang là tác loạn ở trong thành Thương Mang."

"Gần đây ở trên đường gặp Hương thống lĩnh vài lần." Ôn Liễu Niên thăm dò nói, "Tựa hồ tình thế trong Vương Thành có chút nghiêm trọng."

"Nói nghiêm trọng cũng không hẳn." Sở Uyên lắc đầu, "Trẫm đã tra xét sổ sách ghi chép người ra vào thành, đối phương tổng cộng chỉ có bảy người, hẳn là không gây ra được đại loạn gì, bất quá bình thường là có liên quan đến Vân Đoạn Hồn, vậy trăm tất nhiên phải tróc nã quy án người này."

Ôn Liễu Niên đứng lên: "Thần nguyện vì Hoàng Thượng trừ bỏ buồn phiền."

Sở Uyên giương mắt nhìn hẳn.

Ôn Liễu Niên tâm âm thầm treo ngược, ngay cả thở cũng không dám.

"Cũng được." Sau một đoạn dài yên lặng, Sở Uyên cuối cùng nói hai chữ.

Ôn Liễu Niên trong lòng vui vẻ, quỳ xuống đất nói: "Đa tạ Hoàng Thượng."

"Ái khanh không cần đa lễ, ngồi đi." Sở Uyên nói, "Lúc phụ hoàng tạ thế vốn dĩ đã dặn dò qua, chuyện này càng ít người biết thì càng tốt, bất quá ái khanh đa mưu túc trí, nghe một chút cũng không sao."

Theo như lời Sở Uyên về Vân Đoạn Hồn, tất nhiên là khác nhau rất nhiều với lời đồn hươg dã -- Không phải là anh hùng vạn người kính ngưỡng, mà giống như là trong sách sử, biến thành một phản thần mưu nghịch rõ đầu rõ đuôi.

"Tam thủ khúc trong tay nam tử trung niên, là do hồng bài Bạch Hà trong Bách Hoa uyển năm đó vì Vân Đoạn Hồn mà làm." Sở Uyên nói, "Sau này Vân Đoạn Hồn hốt hoảng trốn đến phía Nam, đồng thời Bạch Hà cũng ly kỳ mất tích, cô nương còn lại không ai còn dám đàn hát, thì dần dần thất truyền, chỉ có trong cung mới có khúc phổ."

"Đối phương là Vân Đoạn Hồn?" Ôn Liễu Niên nói.

"Đối phương rõ ràng là đang hướng trăm thị uy." Sở Uyên nói, "Cho dù không phải Vân Đoạn Hồn, cũng tất nhiên là người có liên quan đến Vân Đoạn Hồn."

Ôn Liễu Niên gật đầu, "Vi thần đã rõ."

"Chuyện này đã kéo dài hơn hai mươi năm, phụ hoàng truyền cho trẫm, trẫm không muốn tiếp tục đem nó truyền cho nhậm quân vương Sở thị tiếp theo." Sở Uyên nói, "Vất vả cho ái khanh rồi."

"Hoàng Thượng quá lời." Ôn Liễu Niên hơi khom người, "Tài cán vì giúp Hoàng Thượng trừ bỏ buồn phiền, là phúc phận của thần."

"Đã đến đây rồi, ăn cơm chiều xong rồi hẳn về." Sở Uyên nói, "Ái khanh muốn ăn cái gì?"

Ôn Liễu Niên nhanh chóng nói: "Canh cá."

"Được." Sở Uyên cười trêu ghẹo: "Ta cũng nghe Tứ Hỉ cùng Hương Liệt nói một chút về chuyện nhà của ái khanh, không bằng đêm nay gọi Triệu đại đương gia cũng tiến cung đi? Đúng lúc để trẫm nhìn thử."

"Vẫn là bỏ đi." Ôn Liễu Niên lắc đầu.

"Vì sao?" Sở Uyên hỏi.

"Nếu hẳn đến đây, canh cá sẽ không được ăn." Ôn Liễu Niên thành thành thật thật nói, "Ba ngày nay vi thần toàn ăn rau xanh." Nếu cứ tiếp tục cũng muốn rơi lệ.

Sở Uyên bật cười thành tiếng: "Tứ Hỉ !"

"Hoàng Thượng." Tứ Hỉ tổng quản ở bên ngoài trả lời.

"Phân phó Ngự Thiện phòng, đêm nay làm một bàn món cay Tứ Xuyên !" Sở Uyên nói, "Càng cay càng tốt."

Tứ Hỉ tổng quản lĩnh mệnh, vội vàng phân phó tiểu thái giám đi thông truyền, lại cẩn thận nói: "Cát đại nhân còn ở bên ngoài."

"Cho hăn quỳ đi, khi nào quỳ mệt thì tự hăn trở về." Nhắc tới việc này, Sở Uyên ngữ điệu nhất thời không kiên nhẫn.

"Cát đại nhân?" Ôn Liễu Niên nghĩ nghĩ, "Là Lễ bộ Cát đại nhân sao?"

"Ngoại trừ hăn ra, còn có thể là ai." Sở Uyên nói, "Mỗi ngày ngoại trừ liên hợp với một đồng lão thần kê trẫm đại hôn, thì cũng không có chuyện thứ hai có thể làm."

Ôn Liễu Niên nói: "Chư vị đại nhân cũng là có ý tốt, Hoàng Thượng --" Nói được một nửa, Sở Uyên đã khẽ nhíu mày, thế là Ôn Liễu Niên biết sai sửa lại, "Tất nhiên lấy thiên hạ làm trọng, cũng không cần sốt ruột đại hôn."

Sở Uyên nhướn mày nhìn hăn, "Ái khanh sửa miệng rất nhanh."

Ôn Liễu Niên mặt dày mày dạn nói: "Đa tạ Hoàng Thượng khích lệ."

Sở Uyên cười lắc đầu: "Đi thôi, theo trẫm đến Ngự Hoa viên giải sầu."

"Vâng." Ôn Liễu Niên theo hăn một đường rời khỏi Ngự Thư phòng, còn đi chưa được vài bước, xa xa liền thấy trong Ngự Hoa viên là một mảnh chướng khí mù mịt....

Sở Uyên đỡ trán: "Sao trẫm có thể quên chuyện này chứ."

"Không được đánh vào gương mặt anh tuấn phi phàm của chúng ta a !" Âm vệ ôm đầu kháng nghị, thật sự đánh trả như vậy a !

Ngự Lâm quân như ong vỡ tổ nhào lên.

Sở Uyên quyết đoán mang Ôn Liễu Niên đổi hướng khác.

Đầu bếp chiên xào phanh tạc, làm một bàn lớn món cay Tứ Xuyên, Sở Uyên lại triệu vài quan viên nguyên quán đến, một bữa cơm ăn từ hoàng

hôn đến trăng treo đầu cành, quân thần vui vẻ nói nói cười cười, thẳng đến nửa đêm mới tán đi.

Ám vệ sau khi cùng tiểu đồng bọn Ngự Lâm quân vui vẻ dùng cơm nước xong, đã trở về phường gấm vóc trước. Tứ Hỷ công công tự mình đưa Ôn Liễu Niên đến cửa cung, vừa tính toán tìm cỗ kiệu nâng hân trở về, giương mắt đã thấy một người đứng ở đằng trước: "Là Triệu đại đương gia a."

Ôn Liễu Niên có chút giật mình.

Tứ Hỷ công công cười nói: "Triệu đại đương gia cùng đại nhân quả nhiên phu thê tình thâm." Mới xa nhau có chút xíu cũng phải đích thân tới đón, truyền ra ngoài thật sự khiến người ta ghen tị.

Ôn Liễu Niên nhu nhu mũi: "Đa tạ công công đưa tiễn, vậy ta về trước."

"Đại nhân đi thông thả." Tứ Hỷ vẫn đứng ở chỗ cũ, thẳng đến khi nhìn hân đi đến bên cạnh Triệu Việt, mới xoay người vào cửa cung.

"Sao người lại tới đây." Ôn Liễu Niên có chút chột dạ.

"Về nhà trước đã." Triệu Việt giúp hân khoác thêm áo choàng, ôm lấy cùng nhau xoay người lên ngựa.

Trên đường trở về phường gấm vóc, Ôn đại nhân cẩn thận suy nghĩ một phen, nếu quả thật là hân tức giận, chính mình phải trốn ở đâu.

"Đại nhân." Mộc Thanh Sơn ngồi ở trong tiểu viện, đang cầm chân gà cắn, "Muốn cùng nhau ăn không, bỏ thêm ngũ vị hương."

Ôn Liễu Niên vội vàng thò tay: "Muốn."

Mộc Thanh Sơn còn chưa kịp lấy gà từ trong bao giấy dầu ra, Triệu Việt liền đã ôm người nhảy vọt qua đầu tường.

"Ngoan, tự mình ăn." Thượng Vân Trạch xoa đầu hẳn.

Mộc Thanh Sơn lo lắng nói: "Đại đương gia giống như đang tức giận?"

"Tức giận là đương nhiên." Thượng Vân Trạch nói, "Nếu người lén lút chạy đi tìm nam nhân khác sau lưng ta, ta cũng sẽ tức giận."

Mộc Thanh Sơn nói: "Vậy đại ca thì sao?"

"Đại ca tất nhiên có thể." Thượng Vân Trạch gật đầu.

"Ôn đại nhân, đại đương gia, nhị đương gia, còn có chư vị thiếu hiệp Truy Ảnh cung thì sao?" Mộc Thanh Sơn lại hỏi.

Thượng Vân Trạch nói: "Những người này cũng có thể."

"Trương Tiểu Bảo thì sao?" Mộc Thanh Sơn nói.

"Trương Tiểu Bảo là ai?" Thượng Vân Trạch nhíu mày, "Người này không được."

Mộc Thanh Sơn than thở nói: "Là hàng xóm của ta."

Thượng Vân Trạch đành phải sửa miệng: "Trương Tiểu Bảo cũng có thể."

Mộc Thanh Sơn xé chân gà, liệt kê ra một đống người từ quen biết đến không quen biết nói một lần.

Thượng Vân Trạch từng bước từng bước gật đầu đáp ứng, cuối cùng thật sự nhịn không được: "Người vì sao phải lén lút chạy đến thành Thương Mang gặp thợ rèn Trương Đại Chùy? Lại không quen."

Mộc Thanh Sơn rầu rĩ nói: "Nga, không được a."

Thượng Vân Trạch hít sâu một hơi, vẻ mặt ôn hoà nói: "Đương nhiên là được."

Ám vệ ngồi xổm nóc nhà chặc chặc, Thượng bảo chủ thật sự là không có nguyên tắc.

Một đầu trong phòng ngủ khác, Triệu Việt hỏi: "Vì sao lại tự mình chạy đến hoàng cung?"

Ôn Liễu Niên bình tĩnh nói: "Bởi vì Hoàng Thượng có chuyện."

Triệu Việt nhú mày nhìn hẩn.

Ôn Liễu Niên khẩn trương nhìn thẳng hẩn.

An tĩnh một lát, Ôn Liễu Niên che bụng: "Ta muốn đi nhà xí."

Triệu Việt hai tay nắm bả vai của hẩn: "Thành thật -- "

"Không được ta thật sự muốn đi nhà xí." Ôn Liễu Niên sắc mặt trắng bệch, nhanh như bay xông ra ngoài, ngay cả đầu gối cũng muốn nhũn ra.

Triệu Việt: ...

Bởi vì ba ngày trước ăn cháo cơm thanh đạm, bây giờ lại ăn dầu mỡ đồ cay, Ôn đại nhân thảm thiết bắt đầu tiêu chảy, trong vòng một nén nhang ngắn ngủi, thì đã tới lui phòng ngủ cùng nhà xí ba bốn lần, cuối cùng hữu khí vô lực nằm sấp ở trên nhuyển tháp, yếu ớt vô cùng nhỏ giọng hừ hừ, khó chịu.

Triệu Việt rót cho hẩn một ly nước ấm: "Trước uống nước, đại phu lập tức đến ngay."

"Ta ta ta lại đi một lúc." Ôn Liễu Niên từ trên nhuyển tháp đứng lên, lại lần nữa suy yếu lảo lư ra ngoài.

Triệu đại dương gia cảm thấy rất là bức bối.

Chính mình ở nhà rõ ràng cho ăn tốt, kết quả mỗi lần từ trong cung trở về, không phải ăn quá no thì chính là ăn đến bệnh. Nghị sự thì lo nghị sự đi, vì sao lúc nào cũng phải ăn một bữa cơm mới cho về, bộ hoàng đế không có chuyện gì khác để làm sao?

THỔ PHỈ CÔNG LỢC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 104: Hoàng Thượng Đến Nhà Cướp Người!!!

Nếu người đã bị bệnh, Triệu Việt cũng không nữa nói gì thêm, sau khi dứt thuốc xong liền ôm vào trong ngực vỗ vỗ: "Còn khó chịu không?"

"Còn." Ôn Liễu Niên rất là suy yếu -- Thật sự rất suy yếu, cho dù ngồi chân cũng giống như nhũn ra.

"Ngủ một lúc đi." Triệu Việt giúp hắn đặt lại gối đầu, "Đại phu nói không có chuyện gì, ăn vài món thanh đạm, lại uống hai thang thuốc thì sẽ không sao nữa."

"Lần tới ta sẽ chú ý." Ôn Liễu Niên chủ động thừa nhận sai lầm.

Triệu Việt đáp lại chặn cho hắn.

"Người đang tức giận sao?" Ôn Liễu Niên cẩn thận nắm tay hắn.

"Cũng không phải tiểu hài tử." Triệu Việt bất đắc dĩ xoa bóp mũi hắn, "Sao lại đem chính mình ăn đến thượng thổ hạ tả."

Ôn Liễu Niên từ nội tâm phát ra lời nói: "Bởi vì canh cá ăn ngon."

Triệu Việt: ...

"Xoa một chút." Ôn Liễu Niên nhích vào bên trong, nhường ra một chỗ cho hắn.

Triệu Việt dựa vào bên cạnh hắn, duỗi tay nhẹ nhàng xoa bụng hắn.

Không khí rất là ấm áp, Ôn Liễu Niên rúc ở bên cạnh hần, một lát sau nói: "Hôm nay ta tự mình đi tìm Hoàng Thượng."

"Ta biết." Triệu Việt nói, "Nghỉ ngơi trước đi, thân thể khỏe lại rồi nói tiếp."

"Hoàng Thượng để cho ta phối hợp hành động với Hương Liệt, ở trong Vương Thành truy tìm tung tích nam tử trung niên bí ẩn kia." Ôn Liễu Niên nhìn hần.

Triệu Việt khẽ nhú mày.

Ôn Liễu Niên cảm thấy chính mình có chút khẩn trương, ngàn vạn lần đừng có tức giận nha !

Sau đó ngay sau đó, hần liền bị Triệu Việt hung hăng ôm vào trong lòng, chóp mũi đụng phải lồng ngực rắn chắc, đáy mắt không tự giác liền rướm rướm nước mắt.

Đặc biệt chua xót !

"Người không cần vì ta mà làm những chuyện thế này." Triệu Việt thanh âm khàn khàn, cảm thấy chính mình tựa hồ có rất nhiều lời muốn nói, nhưng không biết nên nói cái gì.

"Cũng không phải chuyện lớn gì." Ôn Liễu Niên lao lực đẩy người ra một chút.

"Còn không tính là chuyện lớn?" Triệu Việt nắm đầu ngón tay hần, "Nếu ta thật sự có liên quan đến Đại Minh Vương, lại bị Hoàng Thượng biết, chuyện hôm nay người gây nên phải giải thích như thế nào?"

"Cho nên phải nghĩ biện pháp, giấu diếm Hoàng Thượng." Ôn Liễu Niên ôm cổ hần, "Có ta từ giữa chu toàn, sự tình sẽ ổn thỏa hơn rất nhiều."

"Bên trong Hoàng thành không có ai là kẻ ngốc." Triệu Việt dùng ngón cái cọ cọ một bên mặt mắt, "Ta không muốn người mạo hiểm."

"Dưới chân thiên tử là không có kẻ ngốc, nhưng đầu óc ta lại rất thông minh." Ôn Liễu Niên cười hì hì.

Triệu Việt lắc đầu: "Ta không đồng ý."

"Chuyện này ta làm chủ." Ôn Liễu Niên rất là nghiêm túc, "Tương lai sau khi thành thân, tất cả mọi chuyện đều tùy người làm chủ." Mua bán lời như thế không thường có, nhất định phải quý trọng.

"Ta tự mình đi tìm cái người thần bí kia." Triệu Việt kiên trì.

"Người tất nhiên phải đi tìm, bất quá người là tìm trong tối, ta là tìm ngoài sáng." Ôn Liễu Niên nói, "Việc này đơn giản có ba loại kết quả, thứ nhất nam tử trung niên kia tự mình biến mất, ai cũng không tìm được, thứ hai giống như chuyện Ly Giao lúc trước, chúng ta giành trước triều đình một bước, thứ ba là bị Hướng thống lĩnh tìm được người trước."

Triệu Việt gật đầu.

Ôn Liễu Niên ghé vào trong lòng hắn, "Cách thứ hai là kết quả tốt nhất, cách thứ nhất cũng không tính xấu, nếu là cách thứ ba, vậy thì ta phải nhúng tay vào việc này, kỳ thật mới là biện pháp ổn thỏa nhất."

Đạo lý tuy nói như thế, nhưng nghĩ đến tương lai nếu là bị Sở Uyên biết được chuyện bên trong, thì sẽ dẫn đến hậu quả khó lường, vạn phần không muốn để hắn cuốn vào trận khúc mắc này.

Triệu Việt nhíu mày, một lúc lâu sau cũng không nói chuyện.

"Cứ quyết định vậy đi." Ôn Liễu Niên cẩn thận nói.

Triệu Việt nói: "Ta -- ngô."

Ôn Liễu Niên hai tay ôm lấy hai má hăn, hôn môi rất là chuyên chú.

Triệu Việt đem người kéo ra.

Ôn Liễu Niên nháy mắt rất là ủy khuất, vì sao ngay cả hôn cũng không chịu?

Triệu Việt: ...

Ôn Liễu Niên nói: "Đau bụng." Còn không cho hôn.

Triệu Việt bất vi sở động: "Đau bụng cũng phải nói chuyện rõ ràng trước."

Ôn Liễu Niên cứng đờ, sau đó liền bắt đầu cởi y phục, vốn dĩ cũng chỉ mặc một kiện lý y, thế là không đợi Triệu đại đương gia phản ứng kịp, cánh tay một sách trong lòng liền nhả nhụi, lại chớp mắt một cái, quần cũng bị ném đến trên đất.

Triệu Việt kéo chặn qua đem người bao lại: "Còn đang bị bệnh."

"Bị bệnh cũng không phải rất quan trọng." Ôn Liễu Niên tiếp tục cởi quần lót, "Dù sao cũng bệnh, cũng phải nói chuyện rõ ràng trước." Thập phần xót xa.

Triệu Việt cảm thấy huyết thái dương hơi đau, nắm chặt tay hăn một phen: "Đừng nháo."

Ôn Liễu Niên ý đồ tránh thoát, không chỉ xoay tới xoay lui, còn dùng sức tách ngón tay hăn.

Triệu Việt không thể nhìn được nữa, ôm người vào trong lòng một phen, ôm chặt không để cho hăn lộn xộn: "Ta sẽ tìm được người thần bí kia trước."

Cam chịu a... Ôn Liễu Niên trong lòng thở phào nhẹ nhõm, bất quá về mặt vẫn là hết sức bình tĩnh.

Triệu Việt ở một bên cầm lấy y phục, giúp hẩn mặc lại một lần nữa.

Ôn Liễu Niên nghe lời nằm trở về ổ chăn, đậy mắt rất là vô tội.

Triệu Việt cảm thấy, chính mình đại khái sẽ chịu thua ánh mắt này cả đời, có lẽ còn phải thêm kiếp sau, cùng với kiếp sau sau nữa.

Ôn Liễu Niên trong chăn gãi gãi mông, sau đó liền bắt đầu nhắm mắt lại ngủ.

Qua lại nhà xí bảy tám lần, lại náo loạn một trận như vậy, thật sự mệt muốn chết a... Triệu Việt ở trong phòng đốt chút hương an thần, lại thêm sinh bệnh cơ thể mệt mỏi, cho nên một giấc này của Ôn Liễu Niên ngủ rất là ổn định, thẳng đến mặt trời lên cao mới bị đánh thức, mơ mơ màng màng ăn nửa bát cháo lại uống thuốc, sau đó liền tiếp tục bọc chăn tiến vào mộng đẹp, cực kỳ tận chức tận trách làm bệnh nhân.

Giữa trưa lúc ăn cơm, quản gia lại đến nói, Tứ Hi công công lại tới nữa.

Lục Truy quả thực nghĩ không thông: "Hoàng Thượng là tính toán để đại nhân kiêm nhiệm đứng đầu Lục Bộ sao?" Bằng không sao lại bận rộn thành như vậy, không nghĩ xả hơi cứ mời vào trong cung.

"Thế nhưng đại nhân còn đang sinh bệnh a." Mộc Thanh Sơn nói.

Triệu Việt buông đũa, bước nhanh đến tiền thính.

"Triệu đại đương gia." Tứ Hi công công hành lễ, lại nhìn ra phía sau hẳn, "Ôn đại nhân đâu?"

Triệu Việt nói: "Đang bị bệnh."

"A nha, sao đại nhân lại bị bệnh." Tứ Hỉ công công giật mình, "Có mời đại phu xem qua chưa?"

"Hôm qua từ trong cung trở về, liền bắt đầu thượng thổ hạ tả, thẳng đến rạng sáng hôm nay mới đỡ một chút." Triệu Việt nói, "Rất vất vả mới ngủ an ổn được một chút, Hoàng Thượng đầu kia rất gấp sao?" Đương nhiên, câu này chỉ là nói cho có thôi, cho dù gấp, lão tử cũng sẽ không thả người.

"Thân thể đại nhân quan trọng hơn." Tứ Hỉ công công nói, "Đại đương gia không cần lo lắng, Hoàng Thượng đối Ôn đại nhân cực kỳ yêu thích, nếu là nghe được chuyện này, tất nhiên cũng sẽ kêu đại nhân dưỡng bệnh trước."

Triệu Việt trong lòng bất mãn, coi trọng thì coi trọng, cái gì gọi là cực kỳ yêu thích?

"Vậy ta trở về trước." Tứ Hỉ công công đứng lên.

Triệu Việt nói: "Có thể cầu công công một chuyện không?"

"Tất nhiên, xin đại đương gia cứ nói." Bởi vì liên quan đến Ôn Liễu Niên, Tứ Hỉ công công đối với hắn rất có cấp bậc lễ nghĩa.

"Lần sau nếu Hoàng Thượng lại đem người tuyên tiến cung, có thể khi dùng cơm thì thả người về không?" Triệu Việt nói, "Còn có trái cây điểm tâm, đại phu dặn dò cũng không thể ăn nhiều, nhiều nhất chỉ là được ăn vài miếng."

"Được." Tứ Hỉ công công cười ha hả đáp ứng, ngồi kiệu trở về cung.

"Hôm qua ăn đến bị bệnh?" Sở Uyên bỗng bật cười.

"Vâng." Tứ Hỉ công công hai năm rõ mười nói, "Đại đương gia còn nói, về sau nếu Hoàng Thượng lại có chuyện gọi đại nhân tiến cung, hi vọng lúc

dùng cơm có thể thả về."

Sở Uyên lắc đầu: "Nếu là như thế, vậy Ôn ái khanh chẳng phải là ngay cả cơ hội ăn vụng cũng không có, nhiều nhất về sau lúc ăn cơm theo dõi nhiều một chút, nếu thật sự là về sau không cho ăn cơm ở trong cung, trăm không đồng ý."

"Vâng." Tứ Hỉ công công hơi khom người, ở trong lòng yên lặng thở dài.

Triệu đại đương gia không cho ăn nhiều, Hoàng Thượng lại càng muốn trộm chút cho ăn, về sau chính mình bị kẹp ở giữa, đại khái biết được có chút đau đầu.

Trong phòng găm vóc, Ôn Liễu Niên đang ở trong ổ chăn mở to mắt, vụng hồ hồ nhìn đỉnh giường.

"Đại nhân." Mộc Thanh Sơn thò đầu vào.

"Sư gia." Ôn Liễu Niên dùng sức lười biếng duỗi eo, "Sớm."

Mộc Thanh Sơn giúp hắn chỉnh lại đệm: "Sớm gì nữa, cũng sắp ăn cơm chiều."

"Người còn lại đâu?" Ôn Liễu Niên có chút không thích ứng, "Sao lại an tĩnh như vậy."

"Triệu đại đương gia cùng Lục nhị đương gia đã ra ngoài rồi." Mộc Thanh Sơn nói, "Chư vị anh hùng Truy Ảnh cung ngược lại là ở đây, bất quá đại nhân đang sinh bệnh nghỉ ngơi, cho nên cũng không lên tiếng làm ồn." Quả thật là vật biểu tượng giang hồ, tri kỷ tiểu quần bông.

"Hôm nay có người trong cung tới không?" Ôn Liễu Niên lại hỏi.

"Tứ Hỉ công công có đến qua, bất quá nghe nói đại nhân đang sinh bệnh, thì trở về, nói ngày khác lại đến." Mộc Thanh Sơn nói, "Đại đương gia tựa

hồ còn nói, Hoàng Thượng về sau đừng giữ đại nhân lại dùng cơm."

"Còn có loại chuyện này?!" Ôn Liễu Niên giật mình mở to hai mắt.

"Ừm." Mộc Thanh Sơn gật đầu.

Ôn Liễu Niên nội tâm bi phẫn, dùng sức siết chặt góc chăn.

Mộc Thanh Sơn đồng tình giúp hăn chỉnh lại tóc.

"Đại nhân." Quán gia cẩn thận ở bên ngoài nói, "Tứ Hỉ công công lại tới nữa, còn mang theo một người, nói có chuyện quan trọng muốn tìm đại nhân, đại đương gia lại không ở, ngài xem phải làm thế nào?"

"Một ngày chạy đến hai lần, lúc này còn mang theo một người, chẳng lẽ thật sự là có việc gấp?" Mộc Thanh Sơn nghi hoặc.

"Ta đi gặp thử." Ôn Liễu Niên cũng không dám lơ là, thò tay lấy qua bộ y phục một bên.

"Đại nhân." Quán gia lại nói, "Tứ Hỉ công công đang ở cửa viện, nói đại nhân sinh bệnh cơ thể suy yếu, không cần rời giường."

"Cũng được." Ôn Liễu Niên lại lùi về ổ chăn, vẫn là nằm thoải mái hơn một chút -- Hơn nữa bình thường không để chính mình đứng lên, hăn là cũng không có chuyện lớn gì.

"Tứ Hỉ công công mời đi bên này." Quán gia đưa hai người đến tiểu viện.

Ám vệ vốn dĩ đang ở trên nóc nhà huýt gió, sau khi thấy Tứ Hỉ vừa định nhảy xuống bốp bốp một phen, lại ôm ném cao cao, kết quả sau khi nhìn rõ người bên cạnh hăn, nhất thời bị kinh ngạc nhảy dựng.

Vị huynh đài anh tuấn này, bộ đánh người quả thật rất giống Thánh Thượng a.

Sở Uyên cười đưa mắt nhìn mọi người, làm thủ thế im lặng, sau đó liền đẩy cửa vào phòng ngủ.

Má ơi ! Âm vệ hít một ngụm khí lạnh, xoay người chạy vào trong thành.

Nhất định phải mau chóng tìm được Triệu đại đương gia, có người thừa dịp hăn không ở nhà đến cướp người, hơn nữa chúng ta còn không thể đánh !

"Ái khanh." Sở Uyên ngồi ở bên giường.

Ôn Liễu Niên trợn mắt há hốc mồm: "Hoàng Thượng?"

"Gọi một tiếng là được." Sở Uyên bật cười.

Mộc Thanh Sơn giật mình, vừa muốn đến hành lễ, hơn nữa rất muốn ngất xỉu !

"Đứng lên đi, không cần câu nệ." Sở Uyên khoát tay, "Trẫm nghe nói ái khanh bị bệnh, cho nên đến xem thử."

"Đa tạ Hoàng Thượng." Thời tiết rất nóng, cho nên Ôn đại nhân chỉ mặc một cái quần lót, rụt trong chăn cũng không dám động, nội tâm hết sức bi thương.

Một đầu khác, Triệu Việt thả người kích động nhảy lên một chỗ tường viện, ngưng thần tĩnh khí ngồi xổm góc tường nghe một lát, vừa định đứng lên, phía sau tai lại đột nhiên truyền đến một trận phá gió.

Dựa vào bản năng người luyện võ né tránh, chỉ thấy một thanh chủy thủ lóe sáng, chặt chẽ gim xuống đất.

THỔ PHỈ CÔNG LỰC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 105: Nhạc Mẫu Muốn Đến Vương Thành!!!

Ánh sáng lóe qua trước mắt, Triệu Việt rút đao ra khỏi vỏ, lập tức tiếp một chiêu của đối phương. Khi hai vật kim loại xẹt qua nhau tạo ra một tia lửa đỏ, âm thanh binh khí chạm vào nhau vang lên chói tai. Người đánh lén tuy nói là che mặt, nhưng đại khái cũng có thể nhìn ra vết phong sương nơi khóe mắt, đáng dấp ước chừng bốn năm chục tuổi.

Không có quá nhiều thời gian suy xét, đối phương theo sát sau đó lại tấn công, chiêu nào cũng hiểm, tuyên bố là vì đoạt mạng mà đến. Bởi vì đây là một khu nhà hoang, lại sắp chạng vạng, cho nên bốn phía rất là hoang vu, sau mấy chục chiêu, đối phương tựa hồ phát giác không chiếm được tiện nghi, thế là thả vài đạn khói mai sương, xoay người nhảy ra tường vây.

Sương khói gay mũi bốc lên, đợi sau khi tán đi, đối phương dĩ nhiên đã không còn tung tích. Triệu Việt đá văng cửa gỗ, chỉ thấy trong phòng toàn là khói bụi, hiển nhiên là tòa phế trạch nhiều năm không sử dụng.

Lúc đầu hẳn vốn dĩ là muốn đến mấy chỗ thanh lâu phường ca xem thử, hi vọng có thể kiếm được càng nhiều manh mối về nam tử thần bí, khi rẽ qua góc đường vừa vặn nhìn thấy một người có bộ dạng khả nghi, liền một đường âm thầm theo dõi tới đây, lại không nghĩ rằng sẽ gặp phải đánh lén.

Đối phương hiển nhiên là sớm có dự mưu muốn dẫn mình tới đây, Triệu Việt lắc đầu, chính mình vẫn là quá chủ quan.

"Thật sự không nhìn thấy Triệu đại đương gia sao?" Trên ngã tư đường Vương Thành phần hoa, ám vệ còn đang hỏi thăm người đi đường, vẻ mặt thập phần lo âu.

Thế là dân chúng cũng lo âu theo, lập tức hỏi thăm đã xảy ra chuyện gì.

Ám vệ ngưng trọng nói: "Thiên cơ bất khả lộ."

Vậy mà có liên quan đến thiên cơ a...

Dân chúng nghe vậy càng giật mình, chẳng lẽ là Ngọc đế lại muốn triệu Thẩm công tử về Thiên đình, tàn nhẫn chia rẽ hẳn cùng với Tần cung chủ?

Không phải, không có liên quan đến công tử nhà ta, nhưng cũng không khác nhau lắm, lúc này là Hoàng Thượng muốn chia rẽ Triệu đại đương gia cùng Ôn đại nhân, ám vệ trong lòng rất là sốt ruột, vừa định nghĩ xem có nên đứng trên tường thành gào rống không, thì thấy Triệu Việt từ xa xa đi tới.

Cuối cùng xuất hiện rồi a, ám vệ lệ nóng doanh tròn, học học chạy lên.

"Xảy ra chuyện gì?" Triệu Việt khẽ nhíu mày.

Ám vệ hạ giọng: "Hoàng thượng đến phường gấm vóc -- "

Sau đó ngay sau đó, Triệu Việt liền thả người nhảy lên đầu tường, giống như đạp gió biển mất trong tầm mắt của mọi người.

Ám vệ trong lòng bất mãn rất muốn kháng nghị, chúng ta còn chưa có nói xong, còn đang chuẩn bị nói rất nhiều câu cảm động lòng người, như thế nào đã đi rồi !

Dân chúng ngược lại là lập tức tỉnh ngộ, thì ra lúc này Thiên đế không phải muốn triệu Thẩm công tử, mà là muốn triệu Ôn đại nhân -- Quả thật là một tay hay chia rẽ uyên ương.

Lúc rời cung, Sở Uyên cố ý kêu đầu bếp nấu một bát cháo tâm bổ dạ dày, thanh thanh đạm đạm phía trên còn có chút ngư mi, nhìn qua ngược lại là

ăn rất ngon, Tứ Hi công công dặn dò phòng bếp hâm nóng rồi sau đó bưng vào, Sở Uyên thuận tay liền cầm lấy bát cháo.

Ôn Liễu Niên trong lòng nhất thời thiên nhân giao chiến, nhìn tư thế này, chính mình nên đứng lên tạ ơn tiếp nhận bát, thế nhưng ví như thật sự đứng lên, vậy chẳng phải là sẽ lộ ra chuyện chỉ mặc quần lót thôi sao?!

"Ái khanh?" Thấy hăn nằm yên bất động, Sở Uyên cũng có chút buồn bực.

Ôn Liễu Niên nói: "Vi thần có thể từ từ ăn không?"

"Nếu là để nguội, được hiệu cũng sẽ mất tác dụng." Sở Uyên lắc đầu, "Vừa nãy còn than đói bụng."

Ôn Liễu Niên thành khẩn nói: "Hiện tại đột nhiên không đói bụng nữa."

Mộc Thanh Sơn ở một bên trong lòng run sợ, ngộ nghịch với Hoàng Thượng như thế, có thể xảy ra chuyện gì không a...

Sở Uyên ngược lại là cũng không nhiều lời, đem bát đưa cho Tứ Hi: "Cũng được, sau khi hồi cung, ta kêu người đưa cách làm đến, kêu đầu bếp dựa theo phương thức làm là được."

"Đa tạ Hoàng Thượng." Ôn Liễu Niên cuối cùng là thở phào, hoàng ân rất lớn, không thấy cũng chính là một chuyện tốt.

"Triệu đại đương gia sao lại không ở đây?" Sở Uyên lại hỏi, "Ái khanh còn đang sinh bệnh, chẳng lẽ hăn không phải là nên canh giữ trước giường sao."

"Bệnh nhẹ mà thôi." Ôn Liễu Niên xoa xoa bụng, tính toán xem chính mình có nên giả vờ suy yếu hay không, có thể nhanh chóng ngủ để cho Hoàng Thượng hồi cung.

Nhưng không đợi hẳn suy xét rõ ràng, bên ngoài cũng đã truyền đến tiếng bước chân.

"Là đại đương gia trở về." Mộc Thanh Sơn tiến lên mở cửa.

Triệu Việt nhanh chóng bước vào, đưa mắt liền quét đến hộp đồ ăn cùng bát cháo trên bàn -- Trước khi đến Vương Thành, hẳn dù thế nào cũng không nghĩ đến, thân là vua của một nước còn có thể có loại đam mê này, không uy được trong hoàng cung, cứ nhiên còn có thể mang theo đồ ăn chạy đến nhà?

Sở Uyên đánh giá hẳn từ trên xuống dưới.

Ôn Liễu Niên điên cuồng ho khan -- Trên thực tế ngoại trừ ho khan, hẳn cũng không biết chính mình nên làm cái gì.

Triệu Việt nâng người dậy, bàn tay chụp phải cái lưng xích lỏa, nhất thời trở nên cứng đờ, thuận thế kéo chần qua đem người chặt chẽ bao lại.

Mộc Thanh Sơn vội vàng rót ly nước bưng qua.

Ôn Liễu Niên dùng tư thế bệnh nguy kịch uống xong nước.

"Vị này là Triệu đại đương gia?" Thẳng đến Ôn Liễu Niên không ho khan nữa, Sở Uyên mới có hứng trí mở miệng.

"Vâng." Ôn Liễu Niên tựa vào trong lòng Triệu Việt, một bên ôm hẳn, một bên suy yếu nói, "Mau hành lễ với Hoàng Thượng."

"Không cần." Sở Uyên ngăn lại, "Phàm là bạn đời của ái khanh, vậy cũng không cần khách khí."

Ôn Liễu Niên nắm chặt tay, cơ hồ muốn treo trên người Triệu Việt, hơn nữa thuận tiện néo phía sau lưng hẳn.

Triệu Việt mở miệng nói: "Đa tạ Hoàng Thượng."

"Thật sự là oai hùng bất phàm, cùng Ôn ái khanh thật sự là đẹp đôi." Sở Uyên ngược lại là không hề hẹp hòi khích lệ một câu.

Ôn Liễu Niên mặt dày mày dạn nói: "Vi thần cũng nghĩ như vậy."

"Nếu Triệu đại đương gia đã trở lại, ái khanh còn đang mang bệnh trong người, vậy trăm trở về trước." Sở Uyên trước khi bước ra ngoài không quên dặn dò, "Nhớ ăn hết cháo."

Triệu Việt vẻ mặt cứng đờ.

Đợi đến khi Sở Uyên bước ra ngoài, Mộc Thanh Sơn cũng bưng cháo đến phòng bếp hâm lại, Ôn Liễu Niên mới từ trong ổ chăn nhảy ra -- Bị bao ở trong ba lớp chăn, thật sự rất nóng a !

Triệu Việt sắc mặt càng phát ra khó coi.

Ôn Liễu Niên rút về phía sau: "Lúc trước ta cũng không biết Hoàng Thượng muốn tới."

Sao Hoàng Thượng lại đến, tạm thời không nói, nhưng Triệu Việt thật sự rất đau đầu về tật xấu trời nóng lên liền bắt đầu cởi y phục của hãn, giống một sách chỗ nào chứ, rõ ràng chính là tiểu lưu manh.

Đương nhiên, nếu là bây giờ có thể trở về lão trạch Ôn gia, trò chuyện với đám người trông cửa một hai câu, thì Triệu đại đương gia sẽ phát hiện, tật xấu này thuần túy là được Chu Đỉnh Thiên dạy dỗ -- Trước đây, Ôn Liễu Niên tuy nói không thích luyện võ, nhưng cũng thường xuyên đến trường luyện võ xem náo nhiệt, mùa đông thì còn đỡ, mùa hè thường xuyên phơi nắng mồ hôi chảy khắp người. Sau khi kết thúc Chu Đỉnh Thiên kéo tay hãn trở về thay y phục, phía trước Chu Mộ Bạch và vài huynh đệ đi đến viện bên cạnh cởi áo, nắm chặt thời gian tắm rửa, Ôn Liễu Niên đi ở phía

sau thấy được, cũng liền trông mèo vẽ hồ học theo, đợi đến khi Chu Đình Thiên nhớ đến quay đầu tìm, chỉ thấy tiểu ngốc tử ba tuổi đem cả người mình cởi sạch sẽ, ôm y phục cùng cái khố nhỏ, đang trần truồng vui vẻ chạy theo phía sau.

Chu Đình Thiên cười to, thật không hổ là con trai lão tử, làm việc chính là không câu nệ tiểu tiết, suốt ngày theo người cha một sách kia của người, lắc lư đầu còn ra bộ dáng gì.

Thế là chờ đến khi Ôn Như Mặc cùng phu nhân trở lại, sau khi thiên ân vạn tạ đón nhi tử từ Không Tước môn trở về, thì vì cái tật xấu này đau đầu suốt ba tháng, chờ đến khi thời tiết chuyển lạnh mới tốt hơn.

"Huynh đệ kết nghĩa kia của ông rất cuộc có đáng tin không." Giờ này khắc này bên ngoài ngàn dặm, Ôn phu nhân cũng đang oán thầm, "Sao đến thành Thương Mang lâu như vậy, cũng không mang Tiểu Liễu tử về đây, chỉ đưa đến một phong thư, còn không nói rõ rốt cuộc là tình huống gì." Chỉ nói hết thấy khỏe mạnh, đây không phải là vô nghĩa sao, nếu là bất an thì đã tới mang về rồi.

"Không phải đã được điều đến Vương Thành rồi hay sao." Ôn Như Mặc ôn hòa an ủi, "Dưới chân Thiên Tử cũng sẽ không có thổ phỉ, sợ gì chứ."

"Sao lại không sợ, đã lâu lắm rồi tôi chưa có gặp được nhi tử." Ôn phu nhân đột nhiên nghĩ tới, "Không bằng chúng ta cũng đến Vương Thành đi?"

"Bây giờ đến Vương Thành?" Ôn Như Mặc giật mình.

"Ông không đi thì thôi, tôi đi." Ôn phu nhân hướng tới là tính tình góp gió thành bão, "Tôi đi tìm Trương Tam chuẩn bị xe ngựa, chuyện có lớn đến đâu tôi cũng phải gặp được mặt nhi tử."

Ôn Như Mặc bất mãn nói: "Bà là nữ tặc nhân gia, sao có thể đi ra ngoài một mình?"

Ôn phu nhân lông mày dựng ngược: "Chẳng lẽ ông không nhớ nhi tử sao?"

Ôn Như Mặc buồn rầu nói: "Tất nhiên là nhớ, nhưng hiệu buôn trong nhà còn có rất nhiều chuyện, cũng chưa thu xếp --" Còn chưa dứt lời, Ôn phu nhân đã ra khỏi cửa, kêu gọi hạ nhân chuẩn bị xe ngựa cùng ngân lượng, muốn đến Vương Thành.

Ôn Như Mặc rất là đau đầu.

Mà tại hải vực phía Đông, một nam tử trung niên đang ngồi ở trong phòng, trong tay cầm một bức họa.

Là bức họa Ôn Liễu Niên tự tay vẽ Triệu Việt, ánh sáng chói mù mắt, thập phần anh tuấn.

"Chính là hãn?" Một lúc lâu sau, nam tử trung niên chậm rãi mở miệng.

"Hãn là không sai." Thủ hạ nói, "Năm đó Vương Kha phụng chỉ đến giết Bạch Hà, nhưng không biết vì sao lại thay đổi chủ ý, mang nàng một đường rời khỏi Vương Thành đến phía Nam, lấy tên giả là Triệu Mãn Giang, vài năm trước chết trong tay Mục gia trang. Triệu Việt là con trai độc nhất của hãn, nhưng mấy năm nay ấy cũng không thấy Vương Kha cưới vợ, tuổi Triệu Việt cũng tương xứng với cái thai trong bụng Bạch Hà."

"Bạch Hà đâu?" Nam tử trung niên lại hỏi.

"Sau khi sinh hài tử không lâu đã nhiễm bệnh nặng, không đợi đến Vân Nam, thì đã ở trong thành hương tiêu ngọc vẫn." Thủ hạ trả lời.

Nam tử trung niên nhắm mắt lại, qua một lúc lâu mới mở miệng lần nữa: "Nói tiếp đi."

"Khi Triệu Việt ở thành Thương Mang thì quen biết một mệnh quan triều đình, quan hệ cá nhân của hai người rất thân thiết, lúc này hẳn là một đường đến Vương Thành, được biết mấy tháng trước Thanh Cầu đã dẫn người rời khỏi đảo Bạch Vụ." Thủ hạ nói, "Đi về phía nào thì không rõ."

Nam tử trung niên gật đầu: "Vất vả rồi."

"Kế tiếp phải hành động thế nào?" Thủ hạ dưới cần thận hỏi.

Viên đá chuyển động vòng quanh trên tay nam tử trung niên, như là đang suy nghĩ chuyện gì."

Nhiều năm qua Thanh Cầu chưa từng rời khỏi đảo, lần này đột nhiên lên vào Sở quốc, hẳn không phải là chuyện nhỏ." Thấy hẳn không nói chuyện, thủ hạ lại nói, "Mấy năm nay đối phương tà tâm vẫn chưa chết, chỉ sợ lúc này là muốn xuống tay hành động triệt để."

Tiếng sóng biển ngoài cửa sổ vang lên, nhìn về phía gợn sóng xanh thẳm mênh mông vô bờ, lại nhìn ra phía xa, là một mảnh sương trắng mông lung.

Vân Đoạn Hồn biết, vượt qua đám sương trắng kia, bờ bên kia là vạn dặm ốc thổ cùng lãnh thổ không cùng, phần hoa thì ít, cạm bẫy thì nhiều.

"Tiên sinh?" Thủ hạ thăm dò gọi một tiếng.

"Được rồi." Thật lâu về sau, Vân Đoạn Hồn cuối cùng gật đầu, "Phân phó mọi người, ba ngày sau rời bến !"

Đương nhiên, cho dù là Ôn đại nhân có thông minh đến đâu đi chăng nữa, cũng không có khả năng sẽ biết trước, cho nên lúc này hẳn đang duỗi tay, ngoan ngoãn để cho Triệu Việt mặc y phục.

"Đại nhân." Mộc Thanh Sơn hốt hoảng chạy vào.

"Có chuyện gì vậy?" Ôn Liễu Niên bị hoảng sợ, hiếm khi thấy sư gia sốt ruột như thế a.

"Ta không cẩn thận làm đổ bát cháo rồi." Mộc Thanh Sơn sắc mặt trắng bệch, "Phải làm sao đây?"

"Còn tưởng là xảy ra chuyện gì." Ôn Liễu Niên nói, "Một bát cháo mà thôi, sư gia không cần để ở trong lòng."

"Thật sao?" Mộc Thanh Sơn vẫn như trước rất thấp thòm, kia nhưng là Hoàng Thượng tự mình mang đến a, trước khi đi còn dặn dò đại nhân nhất định phải ăn.

"Thật." Ôn Liễu Niên, "Nếu Hoàng Thượng hỏi, nói ta ăn hết rồi là được."

Mộc Thanh Sơn lúc này mới thở phào, xoay người đi thu thập tàn cục, hơn nữa cảm thấy nếu là lại có việc này, chính mình về sau còn phải cách xa một chút thì tốt hơn -- Một bát cháo một chén mì còn dễ nói, nếu đổi thành ban thưởng Lưu Ly ngọc khí, vỡ rồi làm sao mà đền.

"Đổ vừa hay." Triệu Việt ngược lại là không lưu tâm, lại nói, "Về sau không được phép ăn lung tung."

"Ta còn chưa ăn, huống hồ chỉ là một bát cháo mà thôi." Ôn Liễu Niên nói, "Người cũng cho ta ăn cháo mà."

Triệu Việt khẽ nhú mày.

Ôn Liễu Niên nhanh chóng nói: "Được rồi, không ăn."

"Hoàng Thượng tới đây là vì đưa cháo?" Triệu Việt hỏi, trong thanh âm có chút ghen tuông không dễ nhận ra...

Ôn Liễu Niên rất biết trọng điểm ở đâu: "Cũng không phải, đại khái muốn ra cung giải sầu."

Triệu Việt có chút hối hận chính mình mua tòa nhà ở phụ cận hoàng cung, sớm biết như thế, còn không bằng mua xa một chút, ít nhất giống như không cần đến cửa thăm người thân, lâu lâu lại mang theo hộp đồ ăn đến một chuyến.

"Vừa rồi đi đâu vậy, sao trên người toàn là bụi?" Ôn Liễu Niên vỗ vỗ ống tay áo hăn.

Triệu Việt đem chuyện lúc nãy bị tập kích nói một lần.

Ôn Liễu Niên mở to hai mắt: "Trúng mai phục?"

"Đối phương không chiếm được tiện nghi." Triệu Việt nói, "Đừng lo lắng."

"Chuyện lớn như thế, sao người không nói cho ta biết sớm một chút." Ôn Liễu Niên vọt từ trên giường đứng lên.

"Hào hảo năm." Triệu Việt đè hăn lại, "Đối phương cũng chạy rồi, chẳng lẽ người muốn đến từng nhà tìm."

"Nhìn qua cũng hơn bốn chục tuổi, ước chừng chính là người thần bí lúc trước bao cả tòa thanh lâu nghe xướng khúc." Ôn Liễu Niên nói, "Ta đã nói, hăn nhất định không phải Đại Minh vương."

"Ta cũng biết là hăn." Triệu Việt nói, "Cố ý dụ ta đến nơi hoang vu, nhưng vừa đến lại ra tay giết, ngược lại là có vài phần tương tự tác phong Mục gia trang."

"Có khi nào là Thanh Cầu không?" Ôn Liễu Niên linh quang trong đầu chợt lóe, "Hăn là người sau lưng kêu Mục gia trang đi tấn công núi, mà

hành động của Mục Vạn Lôi cùng Mục Vạn Hùng, đều là do hấn sai bảo, tuổi cũng không sai biệt lắm."

Triệu Việt tay dừng một chút, lúc trước hấn ngược lại là không nghĩ tới khả năng này.

"Tám phần không sai." Ôn Liễu Niên cầm quần mặc vào, "Chúng ta đi thương nghị chuyện này một phen, bày thiên la địa võng ra bắt hấn lại !"

"Người còn đang sinh bệnh." Triệu Việt đê hấn lại.

"Đã đỡ rồi." Ôn Liễu Niên kiên trì đứng lên, sau đó liền cảm thấy trời đất xoay vòng, đầu gối cũng như nhũn ra.

Ngủ lâu quá sẽ choáng.

Triệu Việt vươn tay tiếp được hấn.

Thẳng đến bị nhét về ổ chăn, Ôn Liễu Niên còn đang nói: "Nhất định là bởi vì hôm nay ta ăn chưa no."

Một chén cháo nhỏ có thể dùng được gì, vẫn là gà nướng đáng tin hơn.

Cũng không biết ngày mai có được ăn không.

Lúc bệnh nằm trên giường, Ôn Liễu Niên lại vô cùng tưởng niệm thời gian ở thành Vân Lam -- tuy rằng Hoa Đường không thể so với giang hồ đệ nhất thần y Diệp Căn, nhưng cũng có rất nhiều viên thuốc chuyên trị đau đầu nhức óc, không chỉ không đắng, mà thậm chí còn chua chua ngọt ngọt, uống một viên là ngủ một giấc, tỉnh lại thì sẽ thần thanh khí爽, mà không giống như bây giờ, không chỉ phải uống thuốc đắng, mà còn phải ăn cháo trắng cùng mì.

Nhìn đồ án phức tạp trên đỉnh giường, trong đầu vẫn không suy nghĩ được chuyện Đại Minh Vương, cho dù là ép buộc bản thân nhắm mắt lại,

vẫn như trước cũng không có biện pháp ngủ yên, ngược lại là đem chính mình ép buộc đến có chút khó chịu.

Thế là chờ tới khi Triệu Việt vào cửa, thì nhìn thấy một người đang vịn vẹo lăn lộn xoay vòng không ngừng...

Ôn Liễu Niên chớp mắt nhìn hẳn.

"Làm sao vậy?" Triệu Việt ngồi ở bên giường.

"Trong lòng khó chịu." Ôn Liễu Niên thành thành thật thật trả lời.

Triệu Việt bất đắc dĩ: "Đã nói là phải nghỉ ngơi."

Ôn Liễu Niên xoay người nằm sấp trên giường, đem đầu vùi vào trong chăn.

Loại chuyện này ta cũng không thể khống chế.

Triệu Việt từ phía sau ôm lấy hẳn, vươn tay thăm dò vào bên trong, ở phía trước lồng ngực mềm hồ hồ xoa ấn.

Tuy nói trong lòng khó chịu là vì có tâm sự, nhưng xoa ở bên ngoài hẳn là cũng không có tác dụng gì, nhưng rất thoải mái, thế là Ôn đại nhân cũng không có cự tuyệt, ngược lại còn rụt vào trong lòng hẳn.

Triệu Việt cúi đầu hôn lên giữa hàng tóc của hẳn, tay còn lại kéo vạt áo ra, đem lý y quăng ở trên đất.

Ôn Liễu Niên hơi sửng sốt, đây là muốn làm gì?

Triệu Việt thả màn xuống, ôm hẳn vào trong lòng, hôn môi giống như ngọn lửa đang bùng cháy, cùng với vẫn luôn trần trọc trần trở, chi bằng mệt mỏi rồi hảo hảo ngủ một giấc.

"... Trời còn chưa tối." Hơn nửa ngày sau, Ôn Liễu Niên cuối cùng ghen ra một câu.

"Cho nên thì sao?" Triệu Việt đè ở trên người hắn.

Ôn Liễu Niên gãi gãi mặt, lại cảm thấy giống như cũng không phải không được, bởi vì cái gì cũng không được làm, cũng không thể xuống giường, còn không bằng đốt chút thời gian

Thế là Mộc Thanh Sơn vừa mới đi ngang qua cửa sổ, thì lập tức bị kinh ngạc một chút.

Vừa rồi là tiếng động gì vậy?

Ôn Liễu Niên căn góc chăn nằm sấp trên giường, đầu hơi ngửa ra phía sau, nhú mày, đáy mắt một mảnh mênh mang.

Giường lay động phát ra tiếng 'kéo kẹt', Mộc Thanh Sơn mặt đỏ tai hồng, vội vàng chạy ra tiểu viện.

Đây mới là buổi trưa a, chẳng lẽ không phải là nên ăn cơm đọc sách nghỉ ngơi sao, như thế nào lại bắt đầu kịch liệt như thế...? Hơn nữa đại nhân còn đang sinh bệnh a.

"Trộm được cái gì à?" Thượng Vân Trạch tiếp được hắn.

"A?" Mộc Thanh Sơn ngãng đầu.

Thượng Vân Trạch cười xoa bóp hắn, "Đụng vào ta còn không biết, vé mặt vừa vội lại vừa hoảng, còn tưởng người trộm được hi thế kỳ trân dị bảo gì của đám người trong cung."

"Không phải." Mộc Thanh Sơn hai má nóng bỏng, "Là đại nhân cùng đại đương gia."

"Đại nhân cùng đại đương gia làm sao?" Thượng Vân Trạch trong tay cầm một bao bánh hoa hòe thanh đậm, "Ta đang chuẩn bị đi thăm đại nhân."

Mộc Thanh Sơn mặt lại đỏ bừng, sau đó ghé vào lỗ tai hắn nói vài câu.

"Thật sao?" Thượng Vân Trạch sờ sờ cằm.

"Ừm, người vẫn là đừng đi." Mộc Thanh Sơn nắm tay hắn đi ra ngoài, "Đừng quấy rầy bọn họ."

"Ừm." Thượng Vân Trạch gật đầu, "Vậy bây giờ chúng ta đi đâu?"

"Trở về phòng ngủ." Mộc Thanh Sơn thuận miệng trả lời.

Thượng Vân Trạch trêu ghẹo: "Muốn học đại nhân sao?"

Mộc Thanh Sơn cước bộ dừng một chút: "Vậy đi ra đường."

"Chọc người thôi, nên ngủ trưa rồi." Thượng Vân Trạch nói, "Ăn nhiều ngủ nhiều mới có thể mập được."

"Không ngủ, muốn lên phố." Mộc Thanh Sơn kéo lấy ống tay áo hắn.

Thượng Vân Trạch nói: "Hôm qua vừa mới nói muốn ăn cơm ngủ trưa đúng giờ."

Mộc Thanh Sơn thận trọng nghĩ nghĩ.

Chỉ là không đợi hắn nghĩ ra kết quả, Thượng Vân Trạch đã thỏa hiệp: "Được rồi, đi ra đường."

Cái thứ phu cương này, thật sự là chỉ tồn tại ở trong tiểu thoại bản.

Vương Thành người đông, hôm nay vừa vặn lại có hội chợ, cho nên dù là nắng gắt cỡ nào, trên ngã tư đường vẫn như trước có không ít người. Mộc

Thanh Sơn mua bao kẹo sơn tra vừa đi vừa ăn, lúc sau cảm thấy hơi ê răng, liền suy nghĩ muốn uống trà, bên trong trà lâu từ sớm đã không còn chỗ trống.

"Là Thượng bảo chủ a." Tiểu nhị vừa vận nhận biết được Thượng Vân Trạch, thế là một bên tiếp đón để cho hắn chờ một lát, một bên bày ra một cái bàn ở lan can.

"Sinh ý tốt như vậy?" Thượng Vân Trạch thuận miệng hỏi.

"Chỉ mấy ngày này mà thôi." Tiểu nhị ân cần lau bàn, "Tại vị trí trà lâu này tốt, có thể nhìn thấy bãi đất trống đằng trước."

"Đất trống có gì mà đáng nhìn?" Mộc Thanh Sơn khó hiểu.

"Công tử có điều không biết, gần đây có kỳ nhân đến Vương Thành, mỗi ngày đều sẽ biểu diễn xà trên bãi đất trống kia." Tiểu nhị nói, "Nhưng không phải Thái Hoa xà cùng Trúc Đốt xà bình thường đâu nha, này còn lợi hại hơn nhiều."

"Ngũ bộ xà à?" Thượng Vân Trạch hỏi.

Tiểu nhị lắc đầu: "Là Cự Mãng."

"Cự Mãng?" Mộc Thanh Sơn khẽ nhíu mày, "Diễn xiếc trên phố xá sầm uất như thế, nếu bị mất khống chế, có thể làm dân chúng bị thương không?"

"Sẽ không, kỳ nhân kia là đem chính mình cùng mãng xà một đường nhốt trong lồng sắt." Tiểu nhị nói, "Sắp bắt đầu rồi, công tử nhìn là biết."

Khi ba người nói chuyện, phía dưới đã vang lên một tiếng sáo chói tai, Mộc Thanh Sơn cảm thấy răng đều đau. Dân chúng trên đường hiển nhiên lại cảm thấy rất là hứng thú, lập tức vây chặt cứng ở xung quanh, rất nhanh liền đem người biểu diễn xà vây ở chính giữa.

Thượng Vân Trạch nhìn lướt qua, chỉ thấy đối phương là ba bốn nam tử, ăn mặc rất là quái dị, cũng không rõ là đến từ đâu. Nếu nói là măng xà khổng lồ, lúc trước trong Vương Thành cũng không phải không có qua, nhưng phần lớn chỉ có ba loại hôi-lục-hoàng (xám-xanh lá-vàng), ngẫu nhiên có bạch măng đều sẽ bị truyền là Bạch nương nương, nhưng chưa bao giờ gặp qua cự măng toàn thân đỏ rực như thế, chỉ có vảy trên đầu màu hơi xám đen, đang ở trong lồng sắt phun nọc độc.

Nhìn thấy thân thể trơn mịn kia, Mộc Thanh Sơn cảm thấy có chút buồn nôn.

Thượng Vân Trạch ôm hẳn vào trong lòng: "Đừng nhìn."

Mộc Thanh Sơn bưng chén trà, tâm nói ta cũng không tính toán nhìn tiếp.

Bất quá Thượng bảo chủ tựa hồ cảm thấy rất hứng thú, vẫn luôn theo dõi động tĩnh phía dưới. Sau tiếng sáo, xiếc ảo thuật cũng chính thức bắt đầu, một nam tử dáng người nhỏ gầy đứng ở trên đài chấp tay, nghe giọng cũng có chút cứng nhắc.

"Nếu công tử sợ, thì đừng nên nhìn." Tiểu nhị bưng điếm tâm tới, lại dặn dò một câu, "Đợi lát nữa nó sẽ nuốt người kia vào."

Mộc Thanh Sơn run rẩy.

Dân chúng bên dưới đã an tĩnh lại, nam tử nhỏ gầy tiến vào lồng, hai người bên cạnh giúp tung ra một tấm vải mềm màu đen, bọc kín từ đầu đến chân hẳn lại, từ bên ngoài nhìn vào giống như là đang gói vải bố.

Mộc Thanh Sơn nhỏ giọng hỏi: "Thật sự sẽ nuốt toàn bộ vào sao?"

"Dựa theo tình huống bên dưới, tựa hồ là thật." Thượng Vân Trạch che mắt hẳn.

Cự mãng màu đỏ há to miệng, bắt đầu từ phía trên, thế nhưng thật sự đem nam tử nhỏ gầy nuốt toàn bộ vào trong bụng, chỉ chừa lại hai chân vẫn như trước đứng bên ngoài.

Đã có tiểu oa nhi bị dọa khóc, mọi người cũng cảm nhận được trong lòng còn đang sợ hãi, hai người bưng thau đồng đi một vòng thu tiền, mới chậm rãi kéo nam tử nhỏ gầy kia ra, sau khi cởi bỏ vải bố màu đen, quả thật là bình yên vô sự.

Bốn phía nhất thời vỗ tay như sấm, Mộc Thanh Sơn đem tay Thượng Vân Trạch đang đặt trên mắt kéo xuống, cũng hiếu kì nhìn lướt qua.

"Đã xong." Thượng Vân Trạch gõ gõ mũi hăn.

"Sẽ không bị thương chứ?" Mộc Thanh Sơn hỏi.

"Bên trong tấm vải đen hăn là có chút huyền cơ." Thượng Vân Trạch giúp hăn rút một tách trà.

"Kim ti nhuyễn giáp?" Mộc Thanh Sơn suy đoán.

Thượng Vân Trạch cũng là có chút ngoài ý muốn: "Người còn biết thứ này?"

"Tất nhiên, tiên sinh kể chuyện đều nói như vậy." Mộc Thanh Sơn nói, "Đại hiệp đều sẽ có kim ti nhuyễn giáp, tuyệt thế danh kiếm, đều thích ăn khô bò, một vò nữ nhi hồng."

Thượng Vân Trạch bật cười thành tiếng: "Mấy lời ba hoa này nghe một chút là được, cho tới bây giờ ta cũng không uống Nữ Nhi Hồng."

Mộc Thanh Sơn còn đang nằm sấp ở trên lan can nhìn xuống dưới.

"Muốn qua đó không?" Thượng Vân Trạch hỏi.

"Cùng nhau qua đó à?" Mộc Thanh Sơn khó hiểu, "Người cảm thấy nhóm người này có vấn đề?"

"Cũng không đến mức, bất quá ta đối tấm vải bố kia có chút hứng thú." Thượng Vân Trạch nói.

Trong cơ thể cự mãng vô cùng tanh hôi, trên răng lại có nọc, cho dù là bị nuốt trọn một trận, người bình thường dự tính cũng là quá sức, bất quá nhìn nam tử nhỏ gầy lúc này, tựa hồ một chút cũng không có gì mà nói không thích hợp, tấm vải kia hẳn là có tác dụng không nhỏ.

Nếu là có thể sử dụng nhuyễn giáp, hẳn là sẽ không kém Thiên Tầm Ti.

THỔ PHỈ CÔNG LỢC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 106: Vì Sao Người Bị Đuà Giòn Luôn Là Mình???

Sau khi đám nghiê nhân diễn xiếc ảo thuật kia dọn dẹp xong, liền lên xe ngựa một đường đi về phía Bắc, cuối cùng dừng trước một khu trạch viện, sau khi vào nhà là lấy chút thịt tươi đút cho mãng xà ăn trước, rồi sau đó liền nhóm lửa nấu cơm, nhìn qua cũng không có gì khác thường, tấm vải dệt màu đen kia lại là được đặt trong phòng ngủ khóa lại, hiển nhiên cực kỳ quan trọng.

Thượng Vân Trạch mang theo Mộc Thanh Sơn, thả người nhảy xuống đầu tường, vững vàng dừng ở bên ngoài hẻm nhỏ.

"Vì sao phải lén lút vào thế?" Mộc Thanh Sơn nhìn hẩn, "Không phải nói đối phương không có vấn đề sao?"

"Không phải là không có vấn đề, mà là có vấn đề hay không vẫn chưa xác định được, bất quá cho dù thật sự không có vấn đề, cũng không thể tùy tiện đi trước." Thượng Vân Trạch nói, "Đến xem thử trước cũng không sao."

"Vậy bây giờ thì sao?" Mộc Thanh Sơn hỏi.

"Đối phương hiển nhiên rất coi trọng tấm vải đó." Thượng Vân Trạch nói, "Ta không tiện lộ diện, bất quá Vương thúc lại có thể."

Wương Chức là thủ hạ Đẳng Vân cũng là lão bản phường gấm vóc, ngoại trừ gấm vóc bình thường, đối với vải dệt còn lại cũng cảm thấy rất hứng thú, để hẩn ra mặt hỏi han, cũng không xem là đường đột.

"Ừm." Mộc Thanh Sơn gật đầu, "VẬY TRỞ VỀ?"

"Cũng đã ra ngoài rồi, trở về sớm như vậy làm gì, huống hồ đại nhân cũng đang bận." Thượng Vân Trạch ngữ điệu rất là thản nhiên.

Mộc Thanh Sơn mặt đỏ đến tận mang tai, loại chuyện này có gì hay ho mà nói hoài vậy !

"Đi thôi." Thượng Vân Trạch tâm tình rất tốt, "Đến Vương Thành còn chưa hảo hảo đi dạo qua, đúng lúc bây giờ có thời gian rảnh, chúng ta hảo hảo đi một vòng."

Cũng được... Mộc Thanh Sơn ngoan ngoãn cùng hắn nắm tay, hai người một đường ra khỏi ngõ hẻm.

Bên trong Vương Thành khắp nơi đều là phồn hoa tự cấm, nơi ăn chơi tất nhiên không ít, Mộc Thanh Sơn lại lớn lên ở thành Thương Mang, tất nhiên nhìn cái gì cũng cảm thấy lạ lẫm. Hai người vui vẻ dạo chơi từ trưa cho đến khi màn đêm buông xuống, hai bên đường treo đầy đèn hoa, mới vô cùng cao hứng trở về phường gác vóc.

Ôn Liễu Niên đang nằm trên ghế bên trong tiểu viện, ngắm sao hóng mát -- Ví như đổi lại giống như mọi ngày, tất nhiên còn phải xứng một bình trà cùng một đĩa điểm tâm, nhưng lần này bởi vì ăn cay đến loét dạ dày, cho nên cũng chỉ có thể yên lặng hồi tưởng hương vị chân giò hun khói một chút.

"Đại nhân, bọn ta trở về rồi." Mộc Thanh Sơn chào hỏi, trong tay cầm một bao điểm tâm, tay còn lại còn đang niết thiên tăng đường (kẹo nhiều lớp).

Ôn Liễu Niên hỏi: "Ăn ngon không?"

"Không ngon." Mộc Thanh Sơn lắc đầu.

Ôn Liễu Niên: ...

Triệu Việt ở một bên dờ khóc dờ cười.

"Đợi đến khi đại nhân hết bệnh, đại đương gia tất nhiên sẽ đi mua." Mộc Thanh Sơn nói, "Vậy ta trở về phòng nghỉ ngơi trước."

Ôn Liễu Niên lưu luyến không rời, nhìn thiên tăng đường rời khỏi tiểu viện, sau đó tiếp tục ngắm sao.

"Nghỉ ngơi?" Triệu Việt ngồi xõm bên cạnh hẳn.

"Người đoán xem ta đang suy nghĩ cái gì?" Ôn Liễu Niên nhìn hẳn.

Triệu Việt nói: "Thiên tăng đường phải đợi bụng đỡ rồi mới có thể ăn."

"Ai nói ta nghĩ đến thiên tăng đường." Ôn Liễu Niên ngồi dậy một chút, "Tên nam tử thần bí kia nếu thật sự là Thanh Cầu, chỉ sợ mục đích lần này không chỉ đơn giản là muốn đánh lén người."

"Như thế nào còn đang suy nghĩ chuyện này." Triệu Việt khẽ nhú mày, lúc này nhìn hẳn ngắm trăng nuốt nước miếng, còn tưởng là suy nghĩ trái lựu cùng bánh trung thu.

"Mấy ngày trước Hoàng Thượng triệu ta tiến cung, từng nói đối phương lần này giống trống khua chiêng, là vì muốn công khai khiêu khích triều đình." Ôn Liễu Niên nói, "Kỳ thật thận trọng suy nghĩ lại, nói không chừng thật sự là vì lý do này."

"Thanh Cầu muốn chọc giận Hoàng Thượng?" Triệu Việt lấy ra thăm nhỏ, đập lên người hẳn.

"Hoàng Thượng cũng không biết hẳn là Thanh Cầu." Ôn Liễu Niên nói, "Đối phương muốn nghe tam thủ khúc, nghe nói tam thủ khúc này là do Bạch Hà cô nương viết cho Đại Minh Vương, cũng không có bất cứ liên

quan gì đến Thanh Cầu, cho nên khi nghe được tin tức này, tất nhiên sẽ cho rằng hẳn là Đại Minh Vương năm đó."

"Cho nên thì sao?" Triệu Việt hỏi.

"Cho nên lúc này, sợ là sắp xảy ra chuyện lớn." Ôn Liễu Niên nói, "Thanh Cầu giả trang thành Đại Minh Vương, muốn ở Vương Thành chọc giận Hoàng thượng, người cảm thấy hậu quả là gì?"

Triệu Việt nghe vậy khẽ nhíu mày.

"Nhiều năm như vậy, triều đình vẫn không bỏ qua việc truy tìm Đại Minh Vương, cộng thêm chuyện này, người cảm thấy Hoàng thượng sẽ như thế nào?" Ôn Liễu Niên nói, "Chỉ sợ sẽ không tiếc thứ gì, cũng phải diệt cỏ tận gốc."

"Thanh Cầu muốn mượn tay Hoàng Thượng, triệt để trừ bỏ Đại Minh Vương?" Triệu Việt nói.

"Chỉ sợ không chỉ như thế." Ôn Liễu Niên nói, "Người có còn nhớ, lúc trước khi ở thành Thương Mang diệt trừ thổ phỉ, Ly Giao từng nhắc tới Hoàng thúc của đương kim Thánh Thượng, Hải Long Vương - Sở Hằng không? Nghe qua hai người như là đã sớm có liên hệ."

Triệu Việt gật đầu.

"Trước đây không lâu ta có nói chuyện phiếm với Hoàng Thượng, cũng từng cố ý vô tình hỏi qua vài lần." Ôn Liễu Niên nói, "Sở Hằng rất giống Đại Minh Vương thứ hai."

"Có ý gì?" Triệu Việt nhíu mày.

"Lúc trước sau khi Đại Minh Vương ly kỳ mất tích, thủ hạ cũng biến mất chỉ trong một đêm, rất khó để an ổn lại phòng tuyến bấp bênh ở Đông Hải,

khi ấy trong lúc lâm nguy may mắn có Sở Hằng nhận mệnh, ngàn dặm xa xôi từ Vương Thành chạy đến Đông Hải, mới duy hộ một phương an ổn hòa bình lần nữa." Ôn Liễu Niên nói, "Nhiều năm như vậy, Sở Hằng đã sớm có thể lực của mình ở Đông Hải, tuy nói ngày thường không có động tĩnh gì, nhưng nếu là có tâm muốn đối địch với triều đình, chỉ sợ đối với Hoàng Thượng mà nói, là phiền toái cực lớn."

Triệu Việt nói; "Ta đối quan trường không hiểu nhiều lắm, bất quá ở dân gian có nghe đồn, Sở Hằng tựa hồ không phải người đại gian đại ác."

"Chuyện nghe đồn, cũng không chính xác đâu." Ôn Liễu Niên nói, "Huống hồ nghe ý tứ lúc ấy của Hoàng Thượng, tựa hồ chuyện này cũng không đơn giản như vậy, nước khá sâu."

"Người hoài nghi Thanh Cầu cộng luôn cả Sở Hằng, muốn gây khó dễ cho Hoàng Thượng?" Triệu Việt nói.

"Hoài nghi mà thôi, chỉ nói cho một mình người nghe." Ôn Liễu Niên nói, "Đây là suy đoán hợp lý nhất."

Triệu Việt dùng ngón cái cọ cọ một bên mặt hăn: "Không cần quá mệt mỏi."

"Suy nghĩ vài chuyện mà thôi, cũng không phải là luyện võ hay là đốn củi, không mệt lắm." Ôn Liễu Niên nói, "Huống hồ sớm nghĩ ra đối sách, chuyện này cũng có thể giải quyết sớm một chút."

Triệu Việt ôm ngang lấy hăn: "Sáng mai lại nói tiếp, bây giờ thì đi nghỉ ngơi."

Ôn Liễu Niên nói: "Ngủ không được."

Triệu Việt: ...

Ôn Liễu Niên vẻ mặt rất là vô tội.

Triệu Việt đặt hẳn lên giường: "Thân thể người sẽ chịu không nổi."

Ôn Liễu Niên chớp chớp mắt: "Ta chỉ là muốn người bỏ thêm chút hương an thần mà thôi."

Triệu Việt hơi cứng đờ.

Ôn Liễu Niên thuần khiết vô tội hỏi: "Có phải chẳng đại đường gia đang nghĩ tới chuyện gì khác à?"

Triệu Việt xoay người xuống giường, bỏ vào trong lư hương chút hương an thần.

Rõ ràng mình chỉ là... Vì sao lúc nào mình cũng bị con mọt sách này đùa giỡn?

Ôn Liễu Niên gãi gãi mặt, cảm thấy tâm tình rất tốt.

Trong hoàng cung, Sở Uyên đang nghe Hường Liệt bẩm báo: "Không rõ lai lịch nghệ nhân xiếc ảo thuật?"

"Vâng." Hường Liệt gật đầu, "Trong Vương Thành tựa hồ không ai biết lai lịch đám người này, con Cự Mãng màu đỏ kia càng là tà môn hơn, bất quá đám người này ngược lại là rất an phận thủ thường, cũng không có bất kỳ cử chỉ khác thường nào."

"Nếu không có khác thường, người cũng sẽ không cố ý nói cho trẫm nghe." Sở Uyên lắc đầu, "Nói đi, chuyện gì."

"Hoàng thượng quả thực thánh minh." Hường Liệt nói, "Bất quá cũng không phải chuyện xấu, đám nghệ nhân xiếc ảo thuật kia lúc biểu diễn, sẽ dùng một tấm vải dệt màu đen bao lấy thân thể mình lại, mặt tướng đã từng đứng ở phía xa nhìn qua hai lần, tấm vải vóc kia thoát nhìn rất mềm mỏng,

nhưng kì thực cứng cõi vô cùng, sau khi bị Cự Mãng nuốt chửng cũng không rách, người được bọc bên trong cũng bình yên vô sự."

"A?" Sở Uyên nghe đến đây thì hứng thú, "Còn có loại vải thần kỳ như vậy?"

"Tuyệt không phải kim ti nhuyễn giáp bình thường có thể so sánh." Hường Liệt nói.

"Cho nên thì sao? Ái khanh có ý nghĩ gì?" Sở Uyên hỏi.

"Nếu là có thể chế thành nhuyễn giáp mặc lên người, hẳn là có thể bảo hộ tướng sĩ Đại Sở ta ở trên chiến trường." Hường Liệt nói.

"Không tồi." Sở Uyên nói, "Bất quá phàm là muốn bàn chuyện làm ăn thì phải biết cách ăn nói, việc này cứ giao cho Ôn ái khanh làm đi, cộng thêm mười cái miệng của người, chỉ sợ cũng không bằng một cái miệng của hắn."

Hường Liệt cười nói: "Dù Hoàng Thượng không nói, mặt tướng cũng sẽ đem chuyện này giao cho Ôn đại nhân."

Sở Uyên gật đầu: "Sáng mai lại kêu Tứ Hi truyền chỉ đi." Nếu là đi bây giờ, chỉ sợ sẽ quấy rầy đến một đôi hữu tình.

Sáng sớm ngày hôm sau, thân thể Ôn Liễu Niên cuối cùng cũng tốt hơn phân nửa, không còn chóng mặt nằm trên giường, mà là theo mọi người một đường đến nhà ăn dùng điểm tâm. Chỉ là không đợi Triệu Việt trộn mì xong, quản gia lại đến gõ cửa.

"Lại là Tứ Hi công công?" Mộc Thanh Sơn hỏi.

Quản gia gật đầu: "Đúng vậy."

Lục Truy nhanh chóng đưa mắt nhìn Triệu đại đương gia, lấy phương tiện khi hấn lật bàn, chính mình có thể né nhanh một chút, để tránh bị nước canh văng trúng người -- Bệnh vừa mới tốt lên được một chút thì đã đến tuyên triệu, trong cung rốt cuộc là đọng lại bao nhiêu hồ sơ tấu chương.

Ám vệ tri kỷ hỏi: "Đại nhân có muốn trở về giường giả bệnh không, nghỉ ngơi thêm được hai ngày?" Có chúng ta vẻ mặt tràn ngập bi thương nghẹn ngào đứng vây quanh ở trước giường, Tứ Hỉ công công nhất định sẽ không nghi ngờ, nói không chừng còn sẽ lưu lại mười mấy lượng bạc cho đại nhân mua thuốc bổ.

"Không cần." Ôn Liễu Niên kéo tay Triệu Việt, "Chúng ta đi."

Nhìn hai người một đường rời khỏi nhà ăn, Lục Truy cuối cùng thở phào -- May mắn còn có thể hảo hảo ăn một bữa sáng.

Mộc Thanh Sơn từ nội tâm phát ra lời nói: "Đại nhân thật lợi hại."

"Vì sao?" Thượng Vân Trạch giúp hấn chọn lòng đỏ trứng bỏ vào trong chén.

"Đại đương gia cao lớn như vậy, lại biết võ công, nhưng mọi chuyện đều nghe theo đại nhân." Mộc Thanh Sơn cúi đầu uống cháo.

Thượng Vân Trạch buồn cười: "Chẳng lẽ không phải mọi chuyện ta đều nghe theo người sao?"

Mộc Thanh Sơn ngăn người, sau đó mặt đột nhiên đỏ bừng.

Trên bàn còn có người khác !

Lục Truy bình tĩnh ăn dưa muối, khắp nơi đều là tình nhân, bản thân bị kẹp ở bên trong, quả thật rất dư thừa.

Ám vệ ngược lại là không có tiến hành vậy xem, tiếp tục đùa giỡn cãi lộn cướp trứng trà(*) ăn -- Loại ân ân ái ái này nếu so sánh với cung chủ cùng công tử nhà ta, thật sự là kém rất xa.

(*) Trứng trà còn gọi là trà hột gà, món này ngon lắm. Ai mà là người Hoa thì chắc sẽ biết đến món này.

Chúng ta đã sớm quen rồi.

THỔ PHỈ CÔNG LỢC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 107: Bàn Chuyện Làm Ăn Ảnh Mất Phải Sáng Ngời!!!

Tứ Hỉ công công tới cửa, tất nhiên chỉ có một việc, đó là Hoàng Thượng tuyên triệu tiến cung. Đương nhiên, bởi vì Triệu đại đương gia nhìn qua tựa hồ mặt đấng đấng sát khí, cho nên thức thời bồi thêm một câu, sẽ không quá lâu, vừa nói chuyện xong, thì sẽ lập tức đưa đại nhân về.

"Công công đợi ta một lát, ta đi thay y phục khác." Ôn Liễu Niên gật đầu, lại nói, "Có thể hỏi thêm một câu không, lần này Hoàng thượng tuyên triệu vi thần là có chuyện gì vậy?"

"Tựa hồ là muốn bàn chuyện làm ăn." Tứ Hỉ công công nói, "Hương thống lĩnh cũng ở đó."

Bàn chuyện làm ăn? Ôn Liễu Niên nghe vậy có chút khó hiểu, Sở quốc đất đai rộng lớn của cải nhiều binh hùng tướng mạnh, hưởng đến là cái gì cũng không thiếu, cho dù là có lui tới thương mậu(*) với các nước láng giềng, cũng đa phần là một bên xuất hàng, lần này là muốn bàn chuyện làm ăn gì, thế nhưng có thể kinh động đến Hoàng thượng?

(*)Thương mậu: thông thương + mậu dịch.

"Đại đương gia có muốn cùng tiến cung không?" Tứ Hỉ công công lại hỏi, "Có thể ở trong hoa viên uống chén trà, thuận tiện chờ đại nhân cùng nhau trở về."

Triệu Việt còn chưa nói chuyện, Ôn Liễu Niên đã nhéo lưng hắn một cái -- Không được đáp ứng !

Triệu đại đương gia lắc đầu: "Đa tạ ý tốt của công công, chỉ là lát nữa Triệu mỗ còn có chuyện phải làm, chỉ sợ không có thời gian tiến cung."

"Như vậy cũng được." Tứ Hỉ công công gật đầu, "Vậy đại đương gia cứ tự nhiên." Vốn dĩ là Hoàng thượng dặn dò, nói nếu là Triệu đại đương gia không muốn thả người, thì để cho hắn đi theo vào cung chờ, lại không dự đoán được cứ nhiên sẽ bị cự tuyệt -- Nhìn vẻ mặt vừa rồi, rõ ràng là cực kỳ không yên lòng a, chung quy đại nhân vừa mới đỡ bệnh không được bao lâu.

Ôn Liễu Niên trở về phòng thay y phục, Triệu Việt lấy lược qua, giúp hắn chải tóc gọn gàng: "Vì sao không cho ta đi?"

"Không muốn cho người giao tiếp với Hoàng Thượng." Ôn Liễu Niên cúi đầu thất đại lạng.

"Tại sao?" Triệu Việt xoa bóp cằm hắn.

Ôn Liễu Niên thành thành thật thật nói: "Sợ người sẽ đánh Hoàng thượng."

Triệu Việt dở khóc dở cười: "Ta ở trong lòng người, là người lỗ mãng không hiểu chuyện như vậy sao?"

"Không có liên quan đến lỗ mãng hay không lỗ mãng." Ôn Liễu Niên ôm cổ hắn, "Ví như là có người kêu người làm việc đến liều mạng, ta cũng sẽ muốn đánh người."

Triệu Việt ngược lại là bị hắn chặn đến không có đường phản bác, dừng một lát mới nói: "Còn tưởng người không biết ta đau lòng."

"Ta lại không ngốc." Ôn Liễu Niên ghé vào lỗ tai hắn cọ cọ, "Hiện tại ta vừa mới trở về, sự tình đại khái sẽ nhiều một chút, về sau sẽ tốt hơn."

Triệu Việt gật đầu, cúi đầu hôn trụ cánh môi hẳn.

Thế là chờ đến khi Ôn đại nhân bước ra ngoài, cánh môi liền so với ngày xưa hồng nhuận không ít, rất là bóng lưỡng.

Tứ Hi công công ở trong lòng cảm khái, thật đúng là người trẻ tuổi, chút thời gian ấy cũng không buông tha, ngẫm lại cũng không tự giác thờ dài -- Đưa mắt nhìn lại, ai ai cũng là có đôi có cặp, Hoàng Thượng nhiều năm vẫn là một thân một mình như thế, dù là mình đi theo nhiều năm, nhưng cũng không rõ thánh ý rốt cuộc là vì sao.

Đợi đến sau khi Ôn Liễu Niên tiến cung, Triệu Việt liền cùng Lục Truy một đường, tiếp tục đến Vương Thành tìm kiếm hành tung của nam tử thần bí, có trải nghiệm bị đánh lén lần trước, tất nhiên là lưu tâm hơn vài phần. Mộc Thanh Sơn ăn xong một ngum bánh bao cuối cùng, cũng cùng Thượng Vân Trạch đến tiền đình, tìm lão bản Vương Chức phường gấm vóc, nói chuyện nghệ nhân xiếc ảo thuật bên trong thành trong tay có một tấm vải dệt màu đen.

"Thì ra bảo chủ cũng chú ý tới." Vương Chức cười nói, "Mấy ngày trước đã có người nói với ta, nhưng vẫn luôn bận rộn những chuyện khác nên không rảnh bận tâm, hôm trước mới dành thời gian đến nhìn một chuyến, đích xác cực kỳ huyền diệu, sau đó còn muốn bàn bạc với bảo chủ, rồi mới định đoạt."

"Hôm qua ta cũng đến nhìn qua, trong viện cũng không có gì khác thường, hẳn chỉ là nhóm xiếc ảo thuật bình thường." Thượng Vân Trạch nói, "Lần này sợ là phải vất vả Vương chưởng quầy."

"Bảo chủ khách khí, ta cũng muốn biết rõ, tấm vải dệt kia có huyền cơ gì." Vương Chức nói, "Nếu là có thể làm một đồng nhuyễn giáp bán ở trong cửa hàng, tuyệt đối không lo nguồn tiêu thụ." Chung quy Vương Thành cũng là nơi trọng địa, người trong giang hồ cũng nhiều hơn so với

nơi khác, lúc đánh nhau đao kiếm không có mắt, tất nhiên sẽ nguyện ý bỏ ra một số tiền lớn mua một kiện nhuyễn giáp phòng thân.

Thượng Vân Trạch gật đầu: "Ta cũng nghĩ như vậy."

"Bất quá còn có một việc." Vương Chức nói, "Nếu là đổi phương nguyện ý hợp tác với chúng ta, thế nhưng lại ra giá trên trời, không biết giá cao nhất của bảo chủ là bao nhiêu."

Thượng Vân Trạch cười cười, làm một động tác tay với hăn.

Vương Chức sáng tỏ gật đầu, "Vậy ta đi đây."

Đợi đến khi Vương chưởng quầy ra ngoài, Mộc Thanh Sơn giật mình nói: "Phải tốn nhiều bạc như vậy a?"

"Như thế nào, lo lắng ta sẽ đem của cải mình vét sạch?" Thượng Vân Trạch trêu ghẹo.

"Giá cao như vậy sao?" Mộc Thanh Sơn hỏi thật sự nghiêm túc.

"Tất nhiên." Thượng Vân Trạch quát quát mũi hăn, "Không nói đến người trong giang hồ, cho dù là đương kim Thánh Thượng, chỉ sợ cũng sẽ cảm thấy hứng thú với thứ này."

Mộc Thanh Sơn thở phào: "Không lỗ vốn là được."

Thượng Vân Trạch cười to, ôm hăn vào lòng ước lượng: "Lấy được một người vợ biết tiết kiệm như thế, ta thật sự đúng là buôn bán lời."

Mộc Thanh Sơn từ trong khuỷu tay hăn tránh ra, cảm thấy có chút ngượng ngùng.

Ngày hôm nay trời rất đẹp, Thượng Vân Trạch bồi hăn một đường ở hành lang xem sách, vừa định hỏi có muốn phòng bếp làm chút điểm tâm

đưa lại hay không, đã thấy Vương Chức trở về phường gấm vóc.

"Sao về nhanh vậy?" Thượng Vân Trạch có chút kinh ngạc.

"Hồi bảo chủ, đối phương tựa hồ cực kì không muốn hợp tác với chúng ta." Vương Dệt nói, "Ta vừa mới đến cửa nói rõ ý đồ đến, thì đã bị đuổi ra ngoài."

"Ngay cả giá cũng chưa nói?" Thượng Vân Trạch hỏi.

"Chưa." Vương Dệt lắc đầu, "Hơn nữa đám nghệ nhân xiếc ảo thuật chỉ có một người hiểu tiếng Hán, người còn lại cũng nghe không hiểu, vẫn đứng ở bên cạnh nhìn như hồ rình mồi." Về sau, măng xà cũng ở bên trong bò ra, vừa há miệng hơi thở tanh hôi liền xộc ra ngoài, đừng nói là chưởng quầy phường gấm vóc tay trái gà không chặt, cho dù là vũ phu có chút công phu quyền cước, chỉ sợ trong lòng cũng sẽ run lên, thậm chí rời đi nhanh một chút, ở đâu mà còn tâm tư bàn chuyện làm ăn nữa.

"Vậy thì đáng tiếc, đây thật sự đúng là vụ mua bán tốt." Thượng Vân Trạch lắc đầu nói, "Bất quá, bàn chuyện làm ăn phải người tình ta nguyện, đưa hái xanh không ngọt, phàm là đối phương không nguyện ý, vậy thì đành phải từ bỏ thôi."

Vương chưởng quầy thở dài, hiển nhiên cũng biết được rất là tiếc nuối. Đợi sau khi hẳn rời đi, Mộc Thanh Sơn an ủi: "Đối vị trí, không cần tốn một đồng tiền ra ngoài, kỳ thật cũng là chuyện tốt."

"Ừm." Thượng Vân Trạch ôm người lên trên đùi mình, "Hôn một cái."

"Vì sao?" Mộc Thanh Sơn sững sốt, chẳng lẽ không phải còn đang bàn về chuyện mua bán sao, sao đối đề tài nhanh vậy.

"Tâm tình không tốt." Lý do của Thượng Vân Trạch cực kỳ chính đáng.

Mộc Thanh Sơn: ...

Thượng Vân Trạch nhìn hẳn.

Mộc Thanh Sơn nhanh chóng hôn lên, rồi sau đó phóng nhanh đi.

Thật sự chỉ có một cái, Thượng bảo chủ còn chưa nắm được tư vị, người trong lòng cũng đã ngồi xuống đối diện.

Thượng bảo chủ có chút dở khóc dở cười, lúc này động tác ngược lại là rất nhanh.

Mộc Thanh Sơn sờ sờ lỗ tai nóng bỏng, vừa tính toán bưng trà uống, liền bị hẳn ôm ngang lên.

"A !" Mộc Thanh Sơn giật mình, "Thả ta xuống."

"Không thả." Thượng Vân Trạch xoay người đi về phía phòng ngủ.

"Đây là buổi sáng." Mộc Thanh Sơn giữ chặt một lọn tóc của hẳn, còn chưa dùng cơm trưa !

"Cho nên mới phải lấy trở về." Thượng Vân Trạch hơi nhướn mày.

Mộc Thanh Sơn bị nghẹn đến không phản bác được, một lúc lâu sau mặt đỏ lên: "VẬY CHỈ ĐƯỢC MỘT LẦN."

Thượng Vân Trạch trong lòng ngược lại là ngoài ý muốn, bởi vì lúc đầu hẳn chỉ là muốn đùa giỡn một chút, trêu ghẹo tiểu Mộc nhà mình, nhưng không nghĩ rằng, thật sự là được cho phép.

Mộc Thanh Sơn lỗ tai nóng bỏng.

Thượng Vân Trạch cúi đầu hung hăng hôn một cái, nhắc chân đá vắng cửa phòng ngủ.

Ám vệ cầm hạt dưa đi ngang qua, lập tức duỗi cổ nhìn.

Chậc.

Ban ngày ban mặt mây trôi lượn lờ, thật sự là... vô cùng đáng khen.

Trong hoàng cung, Ôn Liễu Niên cũng nghe nói về chuyện nghệ nhân xiếc ảo thuật.

"Nếu là có thể mua những thứ này, giúp Sở quân làm thành nhuyễn giáp phòng thân, tất nhiên có thể ở trên chiến trường như hổ mọc thêm cánh." Sở Uyên nói, "Ái khanh nghĩ như thế nào?"

"Ví như thật sự là như thế, tất nhiên là rất tốt." Ôn Liễu Niên gật đầu, "Vi thần đi xem thử."

"Hoàng Thượng." Hương Liệt ở một bên nhắc nhở, "Ôn đại nhân hiện tại không có chức quan, nếu đối phương hỏi, chỉ sợ không trả lời được."

"Hiện tại bên trong Vương Thành, còn có ai mà không biết Ôn ái khanh?" Sở Uyên nhướn mày hỏi lại.

"Nếu là con dân Đại Sở ta, tất nhiên là không ai không biết Ôn đại nhân." Hương Liệt nói, "Nhưng cũng không biết đối phương rốt cuộc là đến từ nơi nào, ngay cả tiếng Hán cũng không rành, chỉ sợ..." Cũng không chắc sẽ nhận biết được.

"Nói cũng đúng." Sở Uyên sờ sờ cằm, "Bất quá vị trí của Ôn ái khanh rất cuộc phải bổ nhiệm ở đâu, trăm còn chưa nghĩ ra, không cần gấp, không bằng chuyến này người cũng đi theo đi, thế nào? Thuận tiện còn có thể bảo hộ Ôn ái khanh."

"Mặt tướng tuân mệnh." Hương Liệt gật đầu.

Sở Uyên trêu ghẹo: "Chỉ sợ là trong lòng Triệu đại đương gia sẽ không vui."

Ôn Liễu Niên nhất thời [囧], vì sao Hoàng Thượng luôn cảm thấy hứng thú với việc này?

Huống hồ việc này cũng không có liên quan đến nam nhân của ta.

Sau khi hai người rời khỏi cung, liền trực tiếp đến chỗ tạp viện của đám nghệ nhân xiếc ảo thuật. Giữa trưa nắng chói chang, dù là Sở Uyên phân phó đặt khối băng ở bên trong xe ngựa, Ôn Liễu Niên như trước là bị ngột ngạt đến choáng đầu, Hướng Liệt nhìn thấy không đúng, vội vàng ở ven đường mua một chén nước ô mai cho hãn giải nhiệt -- Băng không nếu là bệnh càng thêm bệnh, chỉ sợ Triệu đại đương gia sẽ trực tiếp chạy vào trong cung cướp người.

"Đa tạ." Ôn Liễu Niên ùng ục ùng ục một hơi uống cạn sạch, cảm thấy trong lòng vui vẻ không ít.

"Ở phía trước, lập tức đến." Hướng Liệt đỡ hãn nhảy xuống xe ngựa, "Xe ngựa vào không được, đi vài bước là tới rồi."

"Đây là nhà hoang sao?" Ôn Liễu Niên nhìn nhìn bốn phía, từ hoàng cung đến nơi đây, tựa hồ đi rất lâu.

"Đúng vậy." Hướng Liệt nói, "Trước kia là nhà cũ, đa phần đều hoang phế. Bất quá đám nghệ nghệ nhân xiếc ảo thuật này có một con Cự Mãng, nếu là muốn ở bên trong cùng với dân chúng, đừng nói là quan phủ sẽ không đáp ứng, chỉ sợ chủ phòng cũng không dám cho thuê."

"Ta có một chuyện muốn nói." Ôn Liễu Niên dừng bước.

"Ôn đại nhân cứ việc nói." Hướng Liệt gật đầu.

Ôn Liễu Niên nói: "Ta sợ rắn."

Hương Liệt bật cười: "Đại nhân cứ việc yên tâm, đám người này nhốt Cự Mãng ở trong lồng, sẽ không dễ dàng chạy ra."

Ôn Liễu Niên vẫn như trước đứng yên bất động.

Hương Liệt đành phải nói: "Nếu là chạy ra thật, ta liền mang đại nhân nhảy tường rời đi."

Ôn Liễu Niên lúc này mới tiếp tục cứng ngắc đi về phía trước.

Quả nhiên là cứng ngắc, nếu là trên mặt đất có kiến, chỉ sợ đã sớm bị đạp chết một bầy.

Cửa lớn tòa nhà sít sao khóa chặt, Ôn Liễu Niên nhẹ nhàng gõ vài cái, sau đó liền kéo Hương Liệt chặn đằng trước.

Ngàn vạn lần đừng có đột ngột nhảy ra một cái đầu rắn nha, thật sự giống như là Bạch nương nương hiện nguyên hình trong lời kịch.

Trong viện truyền đến một trận tiếng bước chân, sau đó liền có một hán tử cao to mở cửa, bởi vì Hương Liệt mặc quan phục, cho nên sau khi đối phương nhìn thấy rõ ràng ngây người một chút.

"Vị đại ca này." Xác định trong viện rất sạch sẽ, cũng không có rắn rết côn trùng độc vật, Ôn Liễu Niên mới từ phía sau bước ra, "Lần này mạo muội tới cửa quấy rầy, còn thỉnh thứ lỗi."

"Nhị vị là người trong triều đình sao?" Hán tử cao to hỏi.

Ôn Liễu Niên gật đầu, "Đúng vậy."

"Tại hạ là Tổng thống lĩnh Ngự Lâm quân." Hương Liệt nói, "Vị này là Ôn đại nhân trong triều."

"Chúng ta vẫn chưa làm gì trái pháp luật." Hán tử cao to tính cảnh giác rất cao, "Chỉ là đến đây kiểm miếng cơm ăn."

"Tất nhiên." Ôn Liễu Niên gật đầu, "Đại ca không cần kinh hoàng, chúng ta tới cửa là vì muốn bàn chuyện làm ăn."

Hán tử cao to khẽ nhú mày, nhìn qua giống như là không rõ lý do vì sao bọn họ đến, bất quá vẫn là nghiêng người tránh đường: "Hai vị đại nhân vào nhà rồi nói."

"Đa tạ." Ôn Liễu Niên nói lời cảm tạ, vào cửa trước lại hỏi một câu, "Cái con Cự Mãng kia không ở đi?"

"Nó bị nhốt ở sau viện." Hán tử cao to nói, "Sẽ không chạy ra đâu, đại nhân không cần lo lắng."

Ôn Liễu Niên lúc này mới yên tâm bước vào cửa viện.

Trong không khí nồng đậm mùi tanh hôi, Hương Liệt ở trên chiến trường vào sinh ra tử đã quen, tất nhiên không cảm thấy có gì không thoải mái, bất quá nghĩ đến Ôn Liễu Niên là người đọc sách, bình thường bốn phía đều là mùi bút mực, trong phòng ngủ cũng là huân hương quanh năm, cho nên lo lắng nhìn thoáng qua, sợ hãi sẽ ỏi ra ngoài.

Bất quá ngoài dự kiến của hắn, Ôn Liễu Niên nhìn qua rất bình tĩnh -- Trên thực tế chỉ cần không thấy côn trùng rắn rết chuột bò đầy đất, đối với hoàn cảnh ác liệt còn lại, Ôn đại nhân ngược lại là không có quá nhiều phản ứng, chung quy lúc trước khi nhậm chức tại địa phương, cũng thấy qua một vài hiện trường thảm án, cũng đã thành thói quen.

Hán tử cao to pha trà lại đây, đều là vài cành lá thô to, điểm tâm cũng cực kỳ cứng rắn: "Hai vị đại nhân đừng ghét bỏ."

"Tất nhiên sẽ không." Ôn Liễu Niên hỏi, "Không biết nên xưng hô với đại ca thế nào?"

"Ta gọi là Cao Đại Tráng." Hán tử trả lời.

Ôn Liễu Niên từ nội tâm phát ra nói: "Quả nhiên tên gọi rất chân thực."

"Hai vị đại nhân muốn bàn chuyện làm ăn gì?" Cao Đại Tráng thấp thỏm hỏi

"Nếu như Cao đại ca đã đi thẳng vào vấn đề như thế, ta cũng không cần vòng vo nữa." Ôn Liễu Niên nói, "Đã sớm nghe dân chúng trong thành nói, màn biểu diễn xiếc rắn cực kỳ phấn khích, lần này chúng ta tới cửa chính là muốn hỏi, tấm vải màu đen kia rốt cuộc là thứ gì?"

Nghe thấy hăn hỏi như vậy, biểu tình trên mặt Cao Đại Tráng rõ ràng cương một chút: "Tấm vải kia a..."

"Thật không dám giấu diếm, Hoàng Thượng cũng nghe nói chuyện này." Ôn Liễu Niên nói, "Cho nên muốn thành tâm làm một cuộc giao dịch với chư vị."

"Hoàng Thượng muốn mua tấm vải này?" Cao Đại Tráng hỏi.

"Không phải tấm vải này, mà là phương pháp canh cửi." Ôn Liễu Niên nói, "Rốt cuộc là dùng nguyên liệu cùng phương pháp gì, mới có thể khiến vải vóc trở nên bền chắc như thế, ngay cả răng măng xà cũng không có biện pháp cắn xuyên qua?"

Cao Đại Tráng nhú mày không nói.

"Nếu Cao đại ca nguyện ý làm cuộc giao dịch này, vậy mấy vạn đại quân Đại Sở đều sẽ được giúp ích." Ôn Liễu Niên nói.

"Ý của đại nhân, là muốn dùng loại vải này làm khôi giáp?" Cao Đại Tráng nói.

Ôn Liễu Niên gật đầu: "Đúng là như vậy."

Cao Đại Tráng nói: "Ta muốn suy xét thêm một chút."

"Tất nhiên, chuyện mua bán không thể qua loa." Ôn Liễu Niên gật đầu, nhưng may mắn cũng không có ý cáo từ.

Dưới ánh mắt của hắn, Cao Đại Tráng rõ ràng có chút co quắp, thậm chí ngay cả trán cũng bắt đầu đổ mồ hôi, cuối cùng tìm cách nói muốn thương lượng với đồng bạn, rồi dứt khoát rời khỏi phòng khách, để hai người ngồi ở bên trong.

Hương Liệt nói: "Có phải đại nhân ép buộc hắn quá rồi không?" Đối phương nhìn qua giống như là người thành thật.

Ôn Liễu Niên chớp chớp mắt: "Nhưng bản quan vẫn chưa nói ra câu nào ép buộc hắn, vẫn đều nói lời hay ý đẹp."

Hương Liệt ghen lời.

Nói lời hay ý đẹp là không sai, nhưng ánh mắt vẫn luôn sáng ngời nhìn chằm chằm người khác, so với nói ép buộc thì khác nhau chỗ nào a...

Cao Đại Tráng rời đi đã được một lúc lâu, Hương Liệt thấy đối phương đại khái đã bị Ôn Liễu Niên dọa chạy, sẽ không trở về nữa, cửa phòng khách cuối cùng cũng bị đẩy ra, lúc này không chỉ có Cao Đại Tráng, mà còn có ba nam tử khác, thân hình nhìn qua nhỏ gầy, cũng khôn khéo hơn rất nhiều.

Thế nhưng khôn khéo thì khôn khéo, cũng không biết nói tiếng Hán, chỉ có thể thông qua Cao Đại Tráng từ giữa phiên dịch, thế cục cũng không tốt

hơn so với lúc trước, vẫn là Ôn Liễu Niên chiếm hết thượng phong.

"Đây là tiền vốn để chúng ta sống qua ngày, không bán." Cao Đại Tráng nói.

"Vậy sai lầm rồi." Ôn Liễu Niên kiên nhẫn nói lý với hắn, "Muốn sống qua ngày, tất nhiên là phải cần tiền, nếu có thể đáp ứng chuyện làm ăn này với Hoàng Thượng, thì có thể kiếm đủ tiền cho chư vị mua một vài sản nghiệp ở Vương Thành cả đời không lo, chẳng phải là mạnh hơn dài nắng dầm mưa ở đầu đường sao?"

Cao Đại Tráng khẩn trương phiên dịch cho người còn lại nghe.

"Huống hồ màn ảo thuật của chư vị cho dù có phần kịch hơn, cũng diễn không được ba năm năm, thậm chí ngay cả ba năm tháng cũng không chống đỡ nổi, nhiều nhất chỉ là nửa tháng thì sẽ bị dân chúng nhìn chán, đến lúc đó chỉ có nước thu thập bao phục đổi tòa thành trấn khác, lang bạt khắp nơi như thế, có thể qua được bao lâu?" Ôn Liễu Niên rất là chậm rãi.

Lượng tin tức quá lớn, Cao Đại Tráng có chút nhớ không nổi, trán đổ mồ hôi lạnh.

Ôn Liễu Niên hăng cổ họng, tiếp tục nói: "Nếu chư vị đáp ứng chuyện làm ăn này, vậy là cho Hoàng Thượng mặt mũi, tương lai còn sợ sẽ không có nơi an thân lập nghiệp ở Sở quốc sao? Đương nhiên, nếu chư vị nhất định không chịu đáp ứng cũng không sao, chuyện mua bán chú ý nhất là người tình ta nguyện, cho dù tâm tình Hoàng Thượng không tốt, cũng sẽ không hạ chỉ trục xuất chư vị, càng sẽ không để cho quan viên ven đường gặp một lần đánh một lần, nếu là không mua được thức ăn, thì đào vài củ khoai lang ở trên ruộng, cũng là có thể ăn no bụng, biết bảo quản sẽ không bị đói. Người xem, Đại Sở chúng ta luôn hưởng tới lễ nghi, làm việc còn phi thường nói đạo lý."

Hướng Liệt giật giật khóe miệng nhìn hắn.

Cao Đại Tráng cuối cùng có chút không theo kịp tiến độ: "Đại nhân có thể nói chậm một chút không?"

"Tất nhiên là có thể." Thái độ Ôn Liễu Niên rất tốt, vừa thấy liền biết có rèn luyện hằng ngày, phi thường nho nhã.

Trải qua trò chuyện khẩn trương một phen, hoặc nên nói là chỉ có đám nghệ nhân xiếc ảo thuật vẽ mặt khẩn trương, toàn bộ hành trình của Ôn Liễu Niên vẫn là chậm rì rì nói chuyện, đối phương cuối cùng nói: "Chúng ta có thể suy xét."

"Rất tốt rất tốt." Ôn Liễu Niên nói, "Chư vị tính khi nào lập giao dịch chứng từ? Để chúng ta có thể đem tiền đặt cọc đưa lại đây."

Hương Liệt cảm thấy, về sau nếu chính mình muốn mua nhà mới mà cần phải mặc cả, nhất định phải mang theo Ôn đại nhân -- Đối phương vừa mới nói có thể suy xét, cư nhiên liền hỏi người khác đồng ý liệt chứng từ.

"Nếu Cao đại ca lo lắng bản thân viết không đẹp, bản quan hoàn toàn có thể làm giúp." Ôn Liễu Niên nhìn chung quanh, "Bút ở đâu?"

"Chúng ta còn muốn thương lượng." Một nam tử nhỏ gầy trong đó ước chừng là nhìn Cao Đại Tráng ứng phó không kịp, thế là nói một câu tiếng Hán bập bẹ.

Ôn Liễu Niên vô cùng tiếc nuối: "Thật sự không cần sao? Ta viết chữ rất đẹp, người bên ngoài muốn mua cũng mua không được."

"Đa tạ đại nhân." Cao Đại Tráng mãnh liệt thở dài, "Vẫn là để chúng ta hảo hảo thương lượng một phen đi."

"Cũng được." Ôn Liễu Niên cuối cùng là lùi ra phía sau một bước, bất quá cũng không lùi quá xa, "Sáng mai chúng ta lại đến."

Sau khi hai người đi ra ngoài, Hương Liệt thành khẩn nói: "Đại nhân thật không hổ là đệ nhất tài tử Đại Sở ta." Trách không được lúc trước có thể khiến một đám lão thần á khẩu không trả lời được -- Lúc này đám tha hương đất khách đụng phải, coi như là xui xẻo.

Ôn Liễu Niên bình tĩnh gãi gãi mặt: "Hương thống lĩnh quá khen."

"Vậy sáng mai chúng ta lại đến." Hương Liệt nói, "Bây giờ đưa đại nhân trở về phòng giam vóc trước?"

"Không cần trở về cung phục mệnh sao?" Ôn Liễu Niên có chút ngoài ý muốn.

"Theo lý mà nói là cần, bất quá Hoàng Thượng có phân phó, thân thể đại nhân gần đây ô m bệnh, phải nghỉ ngơi nhiều." Hương Liệt nói, "Cho nên làm xong chuyện thì đưa trở về."

"Cũng không tính là quá mệt mỏi." Ôn Liễu Niên nói, "Phía trước là trà lâu, cùng đến đó nghỉ một chút đi, thuận tiện bàn về tiến độ tìm kiếm nam tử thần bí kia."

"Việc này quả nhiên là một chút manh mối cũng không có." Hương Liệt cùng hẳn một đường đến trà lâu, "Cơ hồ là biến mất chỉ trong một đêm."

"Có khi nào là trốn ở ám thất nào đó không?" Ôn Liễu Niên hỏi.

"Ta cũng nghĩ như vậy, nhưng nếu thật sự trốn ở ám thất dưới đất, chỉ sợ không dễ tìm." Hương Liệt nói.

"Người cũng cần phải ăn uống, trốn ở dưới đất không xuất hiện, tất nhiên là có người tiếp ứng trên mặt đất, âm thầm cung cấp lương khô." Ôn Liễu Niên nói, "Hương thống lĩnh có ý tưởng gì không?"

Hương Liệt lắc đầu.

Ôn Liễu Niên chống quai hàm thở dài: "Vậy thì thật sự phải phí sức một phen."

"Là Triệu đại đương gia." Hường Liệt đột nhiên nói.

Ôn Liễu Niên đưa mắt nhìn xuống phía, quả nhiên liền thấy Triệu Việt đang đi ở trên đường.

"Đại đương gia !" Hường Liệt lớn tiếng nhìn hẩn chào hỏi.

Triệu Việt thân thể dừng một chút, ngẩng đầu nhìn xung quanh.

Hường Liệt phát phát tay.

Triệu Việt lại nhìn thoáng qua phía trước, rồi mới xoay người vào trà lâu.

"Trùng hợp vậy." Hường Liệt phân phó tiểu nhị cầm tới thêm một cái chén, "Đại đương gia đang đi đâu vậy?"

"Vừa mới đi gặp bằng hữu xong, muốn đến đằng trước mua chút điểm tâm về nhà." Triệu Việt nói.

"Mua cho Ôn đại nhân đi?" Hường Liệt cười nói, "Quả thật là ân ái giống như trong lời đồn."

Ôn Liễu Niên cười tủm tỉm nhìn Triệu Việt ngồi bên cạnh mình.

"Vậy ta trở về cung phục mệnh trước." Hường Liệt thức thời đứng lên, "Nhị vị cứ từ từ uống trà."

Ôn Liễu Niên gật đầu, sau khi thấy hẩn xuống lâu mới nói: "Người đang theo dõi ai à?"

"Nhìn ra được sao?" Triệu Việt xoa bóp mũi hẩn, "Bất quá bị Hường thống lĩnh gọi sau đó bị phân tâm, cho nên mất dấu."

"Theo dõi ai vậy?" Ôn Liễu Niên hỏi.

"Tựa hồ là người thần bí lúc trước." Triệu Việt nói.

Ôn Liễu Niên nghe vậy khẽ nhíu mày: "Lại là đám người này?" Ngự Lâm quân ở trong thành bày thiên la địa võng, cũng không thể tìm được bất cứ dấu vết nào, vì sao hẳn lại có thể lần lượt đụng phải?

"Đối phương đang có ý định dụ ta." Triệu Việt nói, "Bất quá như vậy cũng tốt, ít nhất còn có thể có phương pháp, khiến bọn họ chủ động hiện thân."

THỔ PHỈ CÔNG LỢC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 108: Nếu Ta Không Cho Người Đi!!!

"Mặc dù có chút mạo hiểm, bất quá ví như đối phương cố ý nhắm vào người, đây thật sự là biện pháp nhanh nhất." Ôn Liễu Niên nói, "Tính dùng mỹ nhân kế sao?"

Triệu Việt gõ đầu hấn: "Không được nói lung tung."

Bên cạnh bàn có dân chúng đang nhìn lén về phía bên này, sau khi nhìn thấy đều rất là lo lắng -- Đầu Ôn đại nhân cũng có thể tùy tiện gõ sao, nếu gõ hư luôn thì phải làm sao bây giờ, kia nhưng là sao Văn Khúc hạ phạm a.

Hai người ở trà lâu uống một bình trà, sau đó thấy thời gian còn sớm, thì lại đến tòa nhà mới mua. Công tượng đã bắt đầu khởi công, tuy nói vẫn là một đồng hỗn độn như trước, nhưng cũng có thể mơ hồ nhìn thấy được hình dạng trong tương lai.

"Cái trì này là dùng để làm gì?" Ôn Liễu Niên ngồi xồm xuống hỏi.

"Tẩy bút cùng nghiên mực." Triệu Việt nói, "Đối diện chính là thư phòng."

"Nhìn không ra nha." Ôn Liễu Niên vỗ vỗ ngực hấn, "Tâm tư còn rất tinh tế." Cư nhiên ngay cả việc nhỏ không đáng kể này cũng có thể nghĩ đến.

"Cũng không khó." Triệu Việt cười cười, "Chỉ cần nhắm mắt lại nghĩ một lần, người từ buổi sáng rời giường cho đến ban đêm đi ngủ, đều muốn làm cái gì, đều muốn đi đâu, sau đó thì có thể an bài bố cục tòa nhà. Trên

hành lang đều có mộc đình, vào mùa đông treo mấy tấm màn dày lên, lúc người đi ra ngoài vào triều cũng sẽ không lạnh."

Ôn Liễu Niên trong lòng có chút ấm áp.

Triệu Việt kéo hẳn đứng lên: "Đến thư phòng xem thử đi."

"Ừm." Ôn Liễu Niên gật đầu, ngoan ngoãn cùng hẳn tay trong tay bước qua cầu nhỏ.

Chủ nhân lúc trước của tòa nhà này coi như là phong nhã thích yên tĩnh, cho nên thư phòng vốn dĩ đã rất lớn, sau khi Triệu Việt mua lại, thì xây thêm một gác lửng, phía sau còn xây thêm một tòa Tầng Thư Các, có nhiều sách hơn cũng không lo chứa không đủ.

Ôn Liễu Niên lấy ngón tay vuốt qua giá sách, là gỗ bình thường kết hợp với gỗ trầm hương, mùi hương sẽ không quá nồng, dù là phòng lớn cũng có thể ngửi thấy mùi hương thoang thoảng, ngoài rìa có một vòng hoa được chạm khắc tinh xảo, là hoa Dương Liễu ở Giang Nam. Tuy nói đều là những chi tiết nhỏ nhặt, nhưng chất chồng lên, cũng đủ để hẳn có dụng tâm đọc sách.

"Còn chưa sửa xong." Triệu Việt từ phía sau ôm lấy hẳn, "Về sau sẽ tốt hơn."

"Ừm." Ôn Liễu Niên cười cười, ngã về phía sau tựa vào trong lòng hẳn, an tâm nhắm mắt lại.

Về sau sẽ tốt hơn.

Bốn phía an tĩnh không người, chỉ có ánh nắng mặt trời, công tượng đều ở phía trước vội vàng sửa cửa. Triệu Việt đem thân thể người trong lòng xoay lại, cúi đầu ôn nhu hôn lên môi hẳn, cuống lấy đầu lưỡi mềm mại kia cũng luyến tiếc buông ra.

Ôn Liễu Niên lùi lại vài bước, lại đụng phải mép bàn ngăn cản đường lui.

Triệu Việt ôm chặt thắt lưng hăn, đem người kéo sát lại gần mình hơn.

Ôn Liễu Niên bị hăn duyet hôn đến có chút thất thần, nhắm mắt lại lông mi run rẩy, về sau bất tri bất giác liền nằm ở trên bàn.

Triệu Việt cười bỏ đai lưng hăn ra, một chút cũng không khách khí.

Mặt bàn gỗ lim có chút cứng rắn, Ôn Liễu Niên cũng không cố gắng gượng nữa, hai tay vô thức cào loạn ở trên bàn, mày cũng hơi nhíu lại.

Triệu Việt cúi người, kéo hai tay của hăn qua vòng lên cổ mình.

Ý loạn tình mê, Ôn Liễu Niên tóc đen xòa tán loạn ở trên bàn, căn môi dưới không muốn kêu lên thành tiếng, bên ngoài lại cố tình truyền đến một trận tiếng bước chân, còn có tiếng nói chuyện của công tượng: "Triệu đại đương gia cùng Ôn đại nhân đi đâu rồi nhỉ, còn tưởng rằng ở sau viện."

"Chắc ra ngoài rồi." Người khác nói, "Triệu đại đương gia có công phu, tất nhiên sẽ không giống người với ta thành thành thật thật đi ra bằng cửa." Tùy tùy tiện tiện thì có thể thi triển võ nghệ.

Ôn Liễu Niên khẩn trương nhìn Triệu Việt.

Cảm thấy vẻ mặt hăn rất khiến người ta yêu thích, Triệu Việt cúi đầu hôn hăn, thuận tiện kéo hăn lại thân mật với mình hơn.

"... Người !" Ôn Liễu Niên đậy mắt có chút lệ quang, lại cố kỵ bên ngoài có người, cái gì cũng không dám nói.

Chưa bao giờ thấy qua hăn như vậy, Triệu Việt cảm thấy trong lòng không biết lý do vì sao rất thoải mái, bàn hơi rung động phát ra tiếng 'kèo kẹt', thế là đơn giản ôm ngang lấy hăn, xoay người đặt ở góc tường.

Trọng lượng toàn thân Ôn Liễu Niên

đều dừng ở trên người hắn, nói không nên lời cũng không biết chính mình phải làm những gì, dưới tình thế cấp bách cúi đầu cần bả vai của hắn, so với lúc trước càng dùng lực hơn.

Triệu Việt lại may mắn không có ý bỏ qua cho hắn, ngược lại, từng đợt từng đợt đau đớn từ bả vai truyền đến trong máu, xao động càng rõ ràng hơn, động tác cũng càng không thể khống chế được.

Hai người bên ngoài còn đang nói chuyện -- Đốc công không ở đây, khó tránh khỏi sẽ tìm chỗ có bóng râm trộm lười, lại không nghĩ rằng bên trong chính là một mảnh hương diễm. Đời này, Ôn Liễu Niên chưa bao giờ nghĩ tới sẽ có cảnh tượng này, trong lòng tất nhiên sẽ khẩn trương, thân thể lại bị hắn chế trụ chặt chẽ, nửa phần cũng không thể động đậy, chỉ có thể chấp nhận bị hắn ép đón từng đợt khoái cảm.

"Thư phòng hình như có chuột thì phải?" Sau nửa buổi, một công tượng nói, "Hình như có tiếng sột soạt."

"Có à?" Người khác nghe nửa ngày, "Có tiếng gì đâu, có phải người nghe lầm rồi không?"

"Không có khả năng." Người nói lúc trước đứng lên, "Đi nhìn thử xem, nếu thật có chuột nên bỏ chút thuốc đuổi đi, bên trong còn có một cái bàn mới, giá cả không rẻ."

Hai người cùng bước về phía thư phòng, tiếng bước chân càng lúc càng gần, Ôn Liễu Niên mở to hai mắt, cả người đều giống như nhận phải kinh hách.

"Trương Tam Trương Ngũ, lại chạy đi đâu rồi?!" Đốc công đột nhiên lớn tiếng gọi.

"Đến đây đến đây." Hai người bên ngoài vội vàng xoay người chạy đi, cũng không tiếp tục đi về phía này nữa -- Chung quy nếu là trộm lười nhiều lần, thì sẽ bị trừ tiền công.

Triệu Việt ghé vào lỗ tai hăn cười khê: "Sợ?"

Đời này, Ôn Liễu Niên lần đầu tiên phát hiện, thì ra nếu tính tình hăn ác liệt lên, chính mình cũng không có biện pháp.

Triệu Việt đặt người lên trên bàn, lại cúi đầu hôn, giống như là một loại triền miên không tách ra được, Ôn Liễu Niên lại bị hăn ép buộc nửa ngày, về sau đơn giản mềm nhũn nhắm mắt lại, chỉ cầu có thể sớm ngất xỉu một chút.

Ánh mắt trời trong viện dần dần ẩn nấp, trong phòng cuối cùng cũng an tĩnh lại, Triệu Việt ghé vào lỗ tai hăn mặc y phục, lại kề sát hôn hôn: "Thế nào rồi?"

Ôn Liễu Niên mơ mơ màng màng nghiêng đầu, lại vừa vặn nhìn thấy mặt bàn kia, còn chưa đặt văn phòng tứ bảo, ngược lại là bị mình nắm một hồi, về sau nếu đang xử lý công vụ nhớ đến... Nghĩ đến đây, Ôn đại nhân hơi nhíu mày: "Đổi bàn khác."

"Được." Triệu Việt đối với hăn nói gì nghe nấy, "Ngày mai chúng ta đến chỗ thợ mộc chọn một cái khác."

"Hay là thôi đi." Một lát sau, Ôn Liễu Niên lại sửa chủ ý, "Tiết kiệm chút bạc."

Chung quy của cải cũng không nhiều đến nỗi có thể tùy ý tiêu xài phung phí, gỗ lim cũng không rẻ.

"Mang người về?" Triệu Việt hỏi.

Ôn Liễu Niên nhắm mắt lại than thở: "Nếu là bị người khác nhìn thấy hỏi -- "

"Thì nói là lúc trước còn chưa hết bệnh, lại phụng chỉ bốn ba chung quanh, cho nên mới bị cảm nắng ngất xỉu." Triệu Việt ôm ngang lấy hăn.

Ôn Liễu Niên nhỏ giọng "Ừm" một tiếng, sau đó liền yên tâm ngủ thiếp đi.

Tên ngọc này, ngẫu nhiên còn có thể khiến Hoàng thượng bối rối.

"Đại nhân không có việc gì đi?" Bên trong Thượng phủ, Mộc Thanh Sơn bị hoảng sợ, sao lại bị ôm trở về.

"Không có việc gì." Triệu Việt dựa theo lời kịch soạn lúc trước, "Vốn dĩ là đang sinh bệnh, lại ở bên ngoài chạy nửa ngày, nên bị cảm nắng."

"Đại nhân đi đâu vậy." Mộc Thanh Sơn lo lắng thử độ ấm trên trán hăn, "Không phải bị Hoàng Thượng tuyên tiến cung sao, sao còn chạy ra ngoài."

"Đi tìm một nhóm nghệ nhân xiếc ảo thuật." Triệu Việt thuận miệng nói.

"Nghệ nhân xiếc ảo thuật?" Mộc Thanh Sơn nghe vậy có chút sửng sốt, "Là đám nghệ nhân biểu diễn rắn kia sao?"

"Đúng vậy, sư gia cũng từng xem qua?" Triệu Việt vừa đi vừa nói.

"Ừm, hơn nữa chúng ta vốn dĩ còn tính toán làm một cuộc giao dịch với bọn hăn." Mộc Thanh Sơn nói, "Bất quá bị cự tuyệt rồi."

"Giao dịch gì?!" Ôn Liễu Niên nhanh chóng mở to mắt.

Triệu Việt: ...

Mộc Thanh Sơn ngoài ý muốn: "Thì ra đại nhân không có ngủ."

Ôn Liễu Niên sờ sờ mũi, lại hỏi một lần: "Thượng bảo chủ muốn làm ăn với đám nghệ nhân xiếc ảo thuật?"

"Đúng vậy." Mộc Thanh Sơn gật đầu, "Đại nhân cũng xem qua bọn họ biểu diễn đi? Trong tấm vải dẹt màu đen hẳn là có huyền cơ, làm thành nhuyễn giáp phòng thân bán cho người trong giang hồ, hẳn không lo không bán được."

"Lúc này thật đúng là anh hùng sở kiến lược đồng(*)." Ôn Liễu Niên bật cười, "Hoàng Thượng tuyên ta tiến cung cũng là vì chuyện này, bất quá không phải vì người trong giang hồ, mà là vì quân đội Sở quốc."

(*) Anh hùng sở kiến lược đồng: thành ngữ chỉ 2 ý kiến tương đồng, 2 người chủ trương không mưu mà hợp (không bàn bạc mà đưa ra chủ kiến giống nhau)

"Đối phương đáp ứng không?" Mộc Thanh Sơn hỏi, "Vương chưởng quầy nói hẳn vừa mới gõ cửa, còn chưa nói rõ ý đồ đến, thì đã bị đuổi ra ngoài."

"A?" Ôn Liễu Niên nghe vậy như có suy nghĩ.

Triệu Việt nhíu mày: "Trở về phòng hảo hảo nghỉ ngơi."

"Thượng bảo chủ cùng Vương chưởng quầy bây giờ đang ở đâu?" Ôn Liễu Niên hỏi.

Mộc Thanh Sơn nói: "Đều đang ở bên trong phòng giam vóc, đang ở phía trước kiểm toán, đã đi được một lúc rồi."

"Đi." Ôn Liễu Niên nhìn Triệu Việt, "Chúng ta đến phòng khách, cùng Thượng bảo chủ hảo hảo bàn bạc chuyện này một chút."

"Vậy ta đi truyền lời." Mộc Thanh Sơn bước ra ngoài, tới cửa lại dừng bước, "Thân thể đại nhân không nghiêm trọng chứ?"

"Hoàn toàn không có việc gì." Ôn Liễu Niên vỗ vỗ Triệu Việt, "Mau thả ta xuống."

Triệu đại đương gia trong lòng bất đắc dĩ.

"Người xem, ta không sao." Ôn Liễu Niên đứng trên mặt đất, vẻ mặt phi thường bình tĩnh.

Mộc Thanh Sơn gật đầu, cũng không nghĩ nhiều.

Đợi sau khi hã ra ngoài, Ôn Liễu Niên đầu gối mềm nhũn ngã về một bên, may mắn Triệu Việt nhanh tay lẹ mắt, đỡ được hã vào trong lòng.

Ôn Liễu Niên chớp mắt nhìn hã.

"Nếu bây giờ ta bảo người trở về ngủ một giấc -- "

"Vậy ta sẽ rụt trong chăn khóc." Ôn Liễu Niên rất là bình tĩnh.

Triệu Việt cảm thấy chính mình sắp bị hã làm tức đến muốn cười.

"Đi." Ôn đại nhân cười hì hì vỗ vỗ bả vai của hã, "Chúng ta đến tiền thính."

THỔ PHỈ CÔNG LỢC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 109: Khi Nào Mới Có Thể Ăn Chân Giò Nướng????

Thượng Vân Trạch cùng Vương Chức vốn dĩ đang ở phòng thu chi nghị sự, sau khi nghe Mộc Thanh Sơn nói cũng có chút ngoài ý muốn: "Hoàng thượng cũng cảm thấy hứng thú với tấm vải đen kia."

"Ừm, hôm nay đại nhân đi ra ngoài là vì tìm đám nghệ nhân xiếc ảo thuật kia." Mộc Thanh Sơn nói, "Bây giờ đang ở thư phòng, nói là có chuyện muốn tìm."

"Đi thôi." Thượng Vân Trạch nói, "Đến xem thử."

Wang Chức gật đầu, cùng hắn một đường đến tiền đình.

"Thượng bảo chủ, Vương chưởng quầy." Ôn Liễu Niên đứng lên chào hỏi, "Xin lỗi, khuya như vậy còn quấy rầy nhị vị."

"Đại nhân không cần khách khí." Thượng Vân Trạch kéo ghế dựa ra, "Nghe nói hôm nay đại nhân cũng đi tìm đám nghệ nhân xiếc ảo thuật kia?"

"Đúng vậy." Ôn Liễu Niên gật đầu.

"Sớm biết đại nhân cũng đi, thì ta đã sớm đến dặn dò." Vương Chức thân thiết nói, "Đám người kia ngôn ngữ không thông lại là người lỗ mãng, nhìn qua cũng không giống là dạng người hiền lành, đại nhân không bị dọa chứ?"

"Không có." Ôn Liễu Niên hỏi, "Đám người kia cự tuyệt Vương chưởng quầy?"

"Đâu chỉ là cự tuyệt a." Vương Chức nói đến rất là đau đầu, "Uổng công ta phí miệng lưỡi nói lời hay ý đẹp nửa ngày, không đáp ứng thì thôi, còn thả rã ra dọa, may mắn có Tiểu Tam Tử kéo ta chạy nhanh, bằng không còn không biết sẽ xảy ra chuyện gì." Đã nói quả nhiên là người Man Di, vừa không hợp ý một chút liền muốn đánh người.

"Thái độ cực kỳ không thân thiện sao?" Ôn Liễu Niên lại hỏi một lần.

Wương Chức gật đầu.

Ôn Liễu Niên nói: "Vương chương quày có thể nói lại từ đầu tới đuôi, đem chuyện đã trải qua tinh tế nói một lần không?"

Wương Chức có chút khó hiểu, quay đầu đưa mắt nhìn Thượng Vân Trạch, thấy hắn gật đầu, mới nói: "Vài ngày trước nghe khách nhân nói trong thành có đám nghệ nhân diễn xiếc đến đây, trong tay có tấm vải đao thương bất nhập không rách không mòn, ta liền đến xem vài lần, đúng lúc bảo chủ lại nhắc tới, cảm thấy đó là cơ hội mua bán không tồi, ta liền mang theo Tiểu Tam Tử tới cửa bàn chuyện làm ăn. Bất quá thái độ đối phương cực kỳ không thân thiện, lúc đầu suýt nữa ngay cả cửa viện còn không vào được, về sau rất vất vả mới vào được, nhưng chỉ có một mình ta ở đó nói, bọn họ đều không lên tiếng, về sau một hán tử nhỏ gầy trong đó không biết nói thầm cái gì, thì có một con mãng xà cực lớn từ nóc nhà bò xuống, Tiểu Tam Tử liền nhanh chóng kéo ta rời đi." Lăn lộn mười mấy năm trên thương trường, vẫn là lần đầu trải nghiệm loại tràng diện này, chung quy lúc trước cho dù là bàn bạc không thuận lợi, ít nhất đối phương cũng nể mặt mũi, có thể nói là không có trở ngại.

"Như vậy a." Ôn Liễu Niên như có suy nghĩ.

"Hôm nay tình huống đại nhân thế nào?" Thượng Vân Trạch hỏi.

"Thái độ đối phương cũng không được tốt lắm, bất quá cũng là không cự tuyệt." Ôn Liễu Niên nói, "Hơn nữa không sai biệt lắm còn sắp đàm thành."

"Thật sao?" Vương Chức có chút ngoài ý muốn, "Đám người đầu muối không ăn như vậy, đại nhân cũng có thể nói động?"

"Kỳ thật cũng không phải rất khó." Ôn Liễu Niên nói, "Ý của ta là, đối phương tựa hồ rất dễ dàng bị thuyết phục."

"Thật à?" Thượng Vân Trạch nghe đến đây thì hưng trí.

Vương Chức trong lòng kêu khổ: "Bảo chủ, ta quả thật đã tận lực." Đám người kia rốt cuộc là làm sao vậy, sao chịu bán cho đại nhân, còn mình thì bị đuổi ra ngoài?

"Đại nhân ra giá cao?" Thượng Vân Trạch lại hỏi.

"Còn chưa bàn giá." Ôn Liễu Niên lắc đầu.

Vương Chức đầu sắp bốc khói, đây...

"Vương chưởng quỳ đừng suy nghĩ nhiều, thế gian này cũng không có mấy ai có thể nói thẳng được đại nhân." Mộc Thanh Sơn phát biểu an ủi.

Thượng Vân Trạch cười cười, cũng nói: "Hơn nữa có lẽ còn phải thêm chút uy hiếp bức bách."

"Thượng bảo chủ lời này nói sai rồi." Ôn Liễu Niên sửa lại cho đúng, "Ta làm việc trước giờ rất nói đạo lý."

"Đúng vậy." Thượng Vân Trạch gật đầu, "Thổ phỉ núi Thương Mang nhất định cũng nghĩ như vậy."

Triệu Việt: "..."

"Sao đại nhân lại hỏi chuyện này?" Mộc Thanh Sơn nói.

"Cảm thấy có chút kỳ quái." Ôn Liễu Niên nói, "Theo lý mà nói hẳn là không ai nguyện ý ở bên ngoài dải gió dầm sương, xiếc ảo thuật kiếm không được mấy văn tiền, mấy người kia nhìn tuổi cũng không tính nhỏ, chẳng lẽ không phải là nên suy nghĩ tích cóp chút tiền thành thân cưới vợ sao?"

Mộc Thanh Sơn nói: "Có lẽ là phong tục tha hương dị quốc khác với chúng ta."

"Cũng không thể hoàn toàn nói như vậy." Ôn Liễu Niên nói, "Cho dù không sốt ruột cưới vợ, nhưng mặc kệ tha hương dị quốc nào, bạc luôn khiến người ta thích, nhìn y phục Vương chươngng quỳ cũng biết là kẻ có tiền, lại cực kì có thành ý, đám người kia biểu diễn xiếc là vì kiếm tiền, vì sao ngay cả giá cũng không muốn nghe, liền sốt ruột muốn đuổi người đi?"

Thượng Vân Trạch nói: "Vậy đại nhân thấy sao?"

"Hôm nay khi ta cùng Hưởng thống lĩnh một đường tiến đến, cũng cảm thấy nam tử tên Cao Đại Tráng kia cử chỉ có chút kỳ quái, về phần là kì quái ở đâu, cũng không thể nói rõ được." Ôn Liễu Niên nói, "Tựa hồ giống như là đang diễn trò." Lúc đầu thì trong lòng tràn ngập nghi ngờ, về sau tay chân luống cuống, có cảm giác giống như là dùng lực hơi mạnh.

Triệu Việt khẽ nhú mày.

"Cho nên ta mới tìm Vương chươngng quỳ hỏi han một phen." Ôn Liễu Niên gãi gãi cằm, "Bất quá cũng chỉ là cảm giác của ta mà thôi, không thể nói chính xác được."

"Bước tiếp theo phải làm thế nào?" Triệu Việt hỏi.

"Đã hẹn đối phương sáng mai lại bàn." Ôn Liễu Niên nói, "Đến đó trước rồi nói sau."

Thượng Vân Trạch gật đầu: "Nếu là đại nhân có chỗ nào cần giúp đỡ, cứ nói đừng ngại."

"Trước đa tạ Thượng bảo chủ." Ôn Liễu Niên gật đầu, "Trời cũng tối rồi, ta cũng không quấy rầy nữa, chư vị trở về nghỉ ngơi sớm một chút."

Mộc Thanh Sơn đưa mắt nhìn Ôn Liễu Niên, có chút muốn nói lại thôi, sau khi trở về phòng ngủ lục nửa ngày cầm ra một lọ thuốc mỡ, kêu người đưa đến cho Ôn Liễu Niên.

Đại nhân hôm nay nhìn qua bộ dáng tựa hồ rất vất vả a.

Hồng giáp lang từ ngoài cửa sổ bò vào, nhìn hẩn thân thiết lay xúc tu.

"Sao người lại tới đây." Mộc Thanh Sơn bật cười thành tiếng, đặt nó ở trong lòng bàn tay cùng nhau chơi đùa, lại lấy chút vụn điểm tâm đút nó.

"Thật đúng là ăn cơm bách gia(*) mà lớn lên." Thượng Vân Trạch lấy ngón tay gõ gõ cái lưng đang phát ra ánh sáng đỏ rực kia.

(*) Ý là tùm lum người cho ăn, Triệu tiểu công từ khi có Ôn tiểu thụ nuôi thả rong quá mà, đâu nhớ tới phải cho con trai ăn, toàn nhớ phải cho vợ ăn không :)))

Hồng giáp lang trên đầu dính vụn điểm tâm, lưỡi biếng nằm sấp ở trên bàn.

Đã lâu rồi không có bị che kín a...

Một đầu khác, Triệu Việt cầm lọ dược đặt ở đầu giường: "Sư gia đưa tới."

Nhìn lướt qua bình sứ màu trắng, Ôn Liễu Niên xoa xoa lỗ tai đỏ rực, nửa ngày sau mới nói: "Có lẽ sư gia là muốn đưa thuốc cảm lạnh, kết quả lại lấy nhầm." Hoàn toàn có khả năng này nha.

Triệu Việt nhin cười: "Vậy muốn bôi thuốc không?"

"Không muốn." Ôn Liễu Niên nhanh chóng chui vào ổ chăn.

"Vậy ngày mai cũng chỉ có tiếp tục nằm trên giường dưỡng thương."
Triệu Việt tựa vào bên cạnh hắn.

Ôn Liễu Niên nghĩ nghĩ: "Ta tự mình làm."

Triệu Việt sáng khoái đưa lọ thuốc cho hắn.

Ôn Liễu Niên đuổi người: "Người đi ra ngoài."

Triệu Việt học hắn: "Không."

Ôn Liễu Niên: "..."

Triệu Việt cười như có như không nhìn hắn, rõ ràng là đang đùa giỡn.

Ôn Liễu Niên cảm thấy trong lòng rất là khó chịu, lúc trước rõ ràng bản thân luôn là người chiếm thượng phong, vì sao chỉ là làm một lần ở bên ngoài, thì hết thầy đều phản ngược lại?

Mu bàn tay Triệu Việt nhẹ nhàng vuốt ve gò má hắn, ánh mắt rất ôn nhu.

Ôn Liễu Niên né tránh, tự mình ở trong ổ chăn sờ soạn bôi thuốc, một lát sau vẻ mặt cứng đờ, lấy lọ thuốc ra.

"Làm sao vậy?" Triệu Việt khó hiểu.

Ôn Liễu Niên dáy mắt nhanh chóng dâng lên hơi nước, thanh âm run rẩy nói: "Đây đây đây thật sự là thuốc trị thương sao?"

Triệu Việt lấy bình sứ nhìn thoáng qua, phía trên cũng không có tên, người qua ngược lại là rất thanh mát.

Ôn Liễu Niên sắc mặt trắng bệch: "Mau lên, ta muốn tắm rửa."

Triệu Việt xoay người xuống giường: "Người đâu !"

Một lát sau, Thượng Vân Trạch mở cửa phòng, nghi hoặc nói: "Đã trễ thế này, đại đường gia còn có việc gì sao?" Sao vẻ mặt lại sốt ruột thế.

Mộc Thanh Sơn ngồi trên giường, đang huân hương cho Hồng giáp lang.

"Tiểu ngọc tử." Thượng Vân Trạch đi vòng vèo, "Có phải người đưa cho đại nhân một bình thuốc mỡ không?"

"Ừm." Mộc Thanh Sơn gật đầu, "Dùng rất tốt, sao vậy?"

"Là cái gì vậy?" Thượng Vân Trạch hỏi.

"Thanh lương cao, khi bị sốt đau đầu ấn ấn huyết thái dương, lập tức sẽ đỡ hơn rất nhiều." Mộc Thanh Sơn nghiêm túc nói, "Trước khi đi Tả hộ pháp đưa cho ta."

"Thật sự chỉ là Thanh Lương cao?" Thượng Vân Trạch trong lòng buồn bực, nghe qua rất bình thường a, vậy vì sao vẻ mặt Triệu Việt giống như là bị người hạ độc.

"Tất nhiên là thật." Mộc Thanh Sơn xuống giường, "Ta giúp người tìm xem, trong ngăn tủ còn có ba lọ."

"Thanh Lương cao?" Triệu Việt mở to hai mắt.

"Đúng vậy, chính là vật ấy, trước khi đi Tả hộ pháp để lại, hẳn là không có vấn đề." Trong tay Thượng Vân Trạch cầm một bình sứ, "Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?"

Triệu Việt vẻ mặt cứng đờ, sau đó bình tĩnh nói: "Không có gì."

"Không có gì?" Thượng Vân Trạch rõ ràng không tin.

"Thật sự không có gì." Triệu Việt nói, "Đại khái là bơi nhiều quá, cho nên cảm thấy hơi choáng, cho nên ta liền đến đây hỏi một chút."

"... Như thế a." Thượng Vân Trạch nửa tin nửa ngờ.

Triệu Việt xoay người bước ra ngoài: "Quấy rầy bảo chủ, cáo từ."

Bên trong phòng ngủ, sau khi Ôn Liễu Niên tắm rửa xong thì bọc ở trong chăn, đáy mắt một mảnh ai lạnh.

Cư nhiên là thuốc cảm lạnh.

Chính mình suốt ngày rớt cuộc là đang suy nghĩ cái gì.

Triệu Việt ôm hăn hôn hôn, thăm dò nói: "Muốn tìm đại phu xem thử không?"

"Người dám !" Ôn Liễu Niên khiếp sợ ngồi dậy, trong chớp mắt lại ngã trở về.

"Được được được, không tìm đại phu." Triệu Việt vỗ vỗ lưng hăn, dở khóc dở cười nói, "Ngàn vạn lần đừng lộn xộn nữa."

Lần đầu tiên trong đời, Ôn Liễu Niên muốn đào hố chôn mình.

Vì sao lại mất mặt xấu hổ như thế.

Sau nửa đêm, Triệu Việt cuối cùng dỗ được người ngủ, sau khi cẩn thận nhét vào ổ chăn, nhìn gương mặt kia còn phấp phấp chút lệ quang, cuối cùng nhin không được bật cười.

Ôn Liễu Niên ở trong mộng tức giận, mơ mơ màng màng xoay người.

Triệu Việt từ phía sau ôm người vào trong lòng, động tác rất là ôn nhu.

Sáng sớm ngày hôm sau, Hương Liệt đã đến phòng giam vác tù, ngay cả điếm tâm cũng không ăn.

"Đại nhân còn chưa rời giường, Hương thống lĩnh ăn vài thứ trước đi." Mộc Thanh Sơn nói.

Hương Liệt trong lòng buồn bực, Ôn đại nhân vẫn luôn cực kỳ đúng giờ, nếu đã ước định tốt thời gian, cũng là sẽ có mặt trước tiên, vẫn chưa bao giờ đến muộn qua.

Mộc Thanh Sơn múc cho hắn một chén chè đậu xanh.

"Thân thể đại nhân không thoải mái?" Hương Liệt thân thiết, hôm qua thời tiết nóng như vậy, còn ngồi ở bên trong kiệu đi hết nửa tòa thành, đừng nói là mệt xỉu nha.

"Đại khái là vậy." Mộc Thanh Sơn nói, "Đêm qua, đại nhân là được đại đương gia ôm trở về."

Hương thống lĩnh nghe vậy càng tỏ ra lo lắng.

"Có thể đi được không a?" Bên trong phòng ngủ, Triệu Việt kinh hồn táng đảm hỏi.

"Đi được." Ôn Liễu Niên sắc mặt trắng bệch.

"Không được, không được ra ngoài." Triệu Việt cưỡng chế ôm người lại.

"Đi một lúc là được, sự tình chậm trễ không được." Ôn Liễu Niên từ trong lòng hẩn tránh đi ra, thất tha thất thểu rời khỏi phòng ngủ.

Ám vệ gần đây đến cửa hiệu buôn Nhật Nguyệt sơn trang ôn chuyện, hiếm khi trở về một chuyến đưa điếm tâm, kết quả vừa vặn đụng phải một màn này, thế là tâm tình quý dị ngồi xồm đầu tường, tập thể nhìn Ôn đại nhân bước chân thư thả rời khỏi tiểu viện.

Đại dương gia quả thực không phải người phàm.

"Đại nhân." Hương Liệt đang ở trong nhà ăn uống trà, sau khi thấy vôi vàng bước ra nghênh đón, "Nghe sư gia nói đại nhân hôm qua bị cảm nắng, không có việc gì đi?"

"Không có việc gì." Ôn Liễu Niên đi tướng hình chữ bát.

Hương Liệt vẻ mặt tràn ngập nghi hoặc.

Ôn Liễu Niên nói: "Nửa đêm hôm qua choáng đầu hoa mắt, không cẩn thận té ngã lộn mào một cái."

"Có cần mời thái y chẩn trị một phen không?" Hương Liệt đánh giá, từ nội tâm phát ra nói, "Đại nhân nhìn qua ngã không nhẹ a."

Ngàn vạn lần đừng nha ! Ôn Liễu Niên ho khan hai tiếng, duỗi tay sờ sờ mũi: "Đã bôi dầu thông lạc rồi, cảm thấy đỡ hơn nhiều."

"Vậy là tốt rồi." Hương Liệt nói, "Vậy đại nhân có thể đi ra ngoài không?" Nói là hỏi Ôn Liễu Niên, nhưng mắt lại là nhìn Triệu Việt, quả thật là phi thường hiểu lý lẽ.

"Chúng ta đi thôi." Ôn Liễu Niên xoay người.

"Đại nhân không ăn điểm tâm sao?" Mộc Thanh Sơn hỏi.

"Trở về rồi ăn." Ôn Liễu Niên rất là bình tĩnh: "Kiệu ở đâu?"

Triệu Việt bắt đắc dĩ lắc đầu, tiến lên ôm hăn đặt vào trong kiệu: "Ta bồi người."

Ôn Liễu Niên nói: "Nga."

Nhìn lỗ tai hăn đỏ bừng, Triệu Việt cũng không biết bản thân nên là tâm tình gì, sau khi buông rèm kiệu Hường Liệt cũng đi theo ra, trước khi lên ngựa cũng không quên khen ngợi: "Nếu Hoàng Thượng biết đại nhân cần cù vất vả như vậy, nhất định sẽ rất vui mừng."

"Mau đi thôi." Ôn Liễu Niên lòng tràn ngập ai oán, thầm nghĩ sớm trở về nằm sấp trên giường.

Phàm Ôn đại nhân đã nói đi nhanh, kiệu phu tất nhiên cũng đi như bay, Ôn Liễu Niên ngồi như thế nào cũng không được thoải mái, rất vất vả đến ngoài thành, toàn thân đều là mồ hôi, tâm tình tất nhiên cũng không tốt.

Triệu Việt ôm hăn bước ra.

Hường Liệt còn muốn nói một câu 'Thật sự là ân ái', kết quả nhìn thấy vẻ mặt Ôn Liễu Niên, cũng liền thức thời câm miệng đi gõ cửa.

Lúc này cửa viện ngược lại là được mở ra rất nhanh, như trước vẫn là Cao Đại Tráng, thái độ cũng hòa nhã hơn: "Hai vị đại nhân đến." Sau khi nói xong lại đưa mắt nhìn Triệu Việt: "Vị này cũng là đại nhân trong triều?"

Hường Liệt nói: "Là hảo hữu Ôn đại nhân."

"Mời ba vị vào." Đối phương cũng không hỏi nhiều, như cũ pha trà đến.

"Các hạ suy xét rõ ràng chưa?" Ôn Liễu Niên hỏi.

"Suy xét rõ rồi." Cao Đại Tráng gật đầu: "Chúng ta bán."

Hường Liệt nghe vậy trong lòng vui vẻ.

"Vậy thì không thể tốt hơn." Ôn Liễu Niên lấy ngón tay chấm nước trà, ở trên bàn viết một vài chữ: "Chúng ta nguyện ý ra giá này."

"Được." Cao Đại Tráng như trước không có dị nghị.

"Rất tốt." Ôn Liễu Niên gật đầu, lại từ trong ngực lấy ra một xấp chứng từ đưa qua, "Nếu là không có vấn đề, chuyện mua bán này xem như đạt thành."

"Khi nào thì đưa bạc cho chúng ta?" Cao Đại Tráng hỏi.

"Tiền đặt cọc là ba phần, đợi đến khi các hạ nói ra phương phía, sau khi chúng ta dặt ra loại vải giống hệt nhau, lại đưa bảy phần còn lại." Ôn Liễu Niên nói, "Làm ăn với triều đình, tất nhiên sẽ không sợ bội ước."

Cao Đại Tráng nói: "Phương pháp hiện tại có thể đưa cho đại nhân, khi nào thì đưa bạc cho chúng ta?"

"Các hạ không cần thương lượng với đồng bạn giống như lúc trước sao?" Ôn Liễu Niên nhắc nhở.

"Không cần." Cao Đại Tráng nói, "Đêm qua chúng ta đã thương lượng xong rồi."

"Quả nhiên là người sáng khoái." Ôn Liễu Niên đứng lên, "Vậy chờ ta trở về báo cáo với Hoàng Thượng, ước chừng nội trong ba ngày có thể tuyên triệu chư vị tiến cung diện thánh."

"Còn phải tiến cung?" Đối phương rất là cảnh giác.

"Có thể tiến cung diện thánh, vốn là vinh hạnh cực kì lớn." Ôn Liễu Niên nói, "Huống hồ Hoàng Thượng là thành tâm muốn làm ăn, chuyện mua bán này không nhỏ, tất nhiên phải đích thân gặp chư vị mới có thể yên tâm."

"Nhất định phải đi sao?" Cao Đại Tráng hỏi.

"Nhất định phải đi." Ôn Liễu Niên cười tủm tỉm.

"Nhưng chúng ta cũng không thông tiếng Hán, cho dù là gặp được Hoàng thượng, thì có thể làm gì?" Cao Đại Tráng nhíu mày.

"Quân chủ các nước lân cận cũng không thông tiếng Hán, nhưng khi mọi người gặp nhau vẫn vui vẻ ấm áp như thường." Ôn Liễu Niên nói, "Còn có thể ăn rất nhiều món ngon, sao lại không đi?"

Cao Đại Tráng lại muốn tìm cơ đi tìm đồng bạn thương lượng, Ôn Liễu Niên cũng đã đổi đề tài: "Lại nói, bản quan tựa hồ còn chưa hỏi qua, các hạ rốt cuộc từ đâu đến?"

Cao Đại Tráng nói: "Chỉ là một nước nhỏ, không đáng nhắc đến."

"Có nhỏ thì cũng phải có tên chứ." Ôn Liễu Niên nói.

Cao Đại Tráng lắc đầu: "Nơi thương tâm đó, chúng ta không muốn nói."

Ôn Liễu Niên cười cười: "Nhưng ta nhất định muốn hỏi."

"Đại nhân !" Cao Đại Tráng rõ ràng có chút tức giận.

"Hoặc là nói không phải ta hỏi, mà là Hoàng Thượng muốn hỏi." Ôn Liễu Niên nói, "Đổi vị trí, nếu là các hạ muốn làm ăn lớn với ta, nhưng mà ngay cả ta từ đâu đến cũng không rõ ràng, sao có thể an tâm đưa bạc?"

"Chúng ta bảo đảm nhất định có thể dệt ra vải." Cao Đại Tráng nói.

"Loại bảo đảm này, ai mà nói không được." Ôn Liễu Niên nói, "Huống hồ nếu chư vị muốn tiến cung diện thánh, dựa theo quy củ, cũng là phải đăng ký lai lịch cùng với tính danh."

Cao Đại Tráng tức ngực, nghe hãnh nói như vậy, giống như là chính mình chủ động muốn tiến cung không bằng.

"Cho nên các hạ rốt cuộc từ đâu đến?" Ôn Liễu Niên hỏi lại lần nữa, "Ta cũng có thể trở về phục mệnh sớm một chút."

"Đại nhân chờ một lát." Cao Đại Tráng đứng lên, vội vã rời khỏi phòng ở, sợ chậm sẽ bị giữ chặt.

Triệu Việt khẽ nhú mày, người này thật sự đúng là có chút kỳ quái.

Hương Liệt tuy nói cũng không rõ ràng Ôn Liễu Niên rốt cuộc muốn làm cái gì, nhưng biết hẳn đáng tin, cũng không hỏi nhiều, vẫn ôm đao ngồi ở trên ghế, chỉ là trong lòng khó tránh khỏi buồn bực, đại nhân hôm nay rốt cuộc là làm sao, ngồi cũng không an ổn, cứ liên tục đổi tư thế.

Triệu Việt thấy hãn chảy mồ hôi, tất nhiên là đau lòng, vừa định muốn bắt Cao Đại Tráng trở về, đối phương cũng đã tự mình đi vòng lại: "Chúng ta đến từ một đảo nhỏ ở Nam Dương."

"Tên là gì?" Ôn Liễu Niên rất có tinh thần đánh vỡ nồi cát.

Cao Đại Tráng nói: "Đảo Lữ Diệp."

Ôn Liễu Niên sờ sờ cằm: "Quả nhiên chưa từng nghe qua."

Cao Đại Tráng: "..."

Vậy người nhất định muốn hỏi !

Ôn Liễu Niên lại không có ý tứ dừng tay như vậy, lại tỉ mỉ bắt đầu gắng hỏi tính danh tuổi tác lai lịch của bọn họ, thậm chí ngay cả trong nhà có tức phụ không cũng muốn nhớ kỹ, nhìn thấy Cao Đại Tráng không kiên nhẫn, đúng lúc nhắc nhở một câu: "Nếu là các hạ không phối hợp, thì không thể vào cung diện thánh, nếu là không thể diện thánh, vậy chuyện làm ăn này cũng sẽ thất bại."

Cao Đại Tráng mặt không biểu tình ngồi trở lại, nói: "Ta không cưới vợ."

"Không cưới vợ." Ôn Liễu Niên gật đầu, lại nói, "Tuổi cũng không nhỏ, vẫn là sớm thành thân thì tốt hơn."

Cao Đại Tráng tuy nói bực bội không lên tiếng, bất quá ai cũng có thể nhìn ra được, trong đầu dự tính đang tức giận -- Bất quá lại nói, mặc cho ai bị tổ tông đào bới tìm tòi để hỏi như vậy, dự tính đều sẽ tức giận.

Càng về sau, Hường Liệt càng tỏ ra khó hiểu. Tuy nói tiến cung diện thánh là chuyện lớn, nhưng công phu trụ cột của Hoàng Thượng không tính yếu, bên cạnh lại có vô số thị vệ cùng ảnh vệ bảo hộ, cho dù đại nhân là vì ổn thỏa, nhưng gặng hỏi như vậy cũng không tránh khỏi quá thận trọng đi -
- Ngay cả cha người ta có nạp thiếp hay không cũng muốn xen vào? Nói là gặng hỏi, chi bằng nói là mấy bà cô lắm chuyện hay xăm soi nhà người ta tụ lại một chỗ, nhớ tới cái gì thì hỏi cái đó.

Một canh giờ sau, Ôn Liễu Niên ho khan hai tiếng, vươn tay xoa xoa cổ họng, cuối cùng nói: "Tạm thời hết rồi."

Cao Đại Tráng thở phào, cuối cùng cũng xong.

Sau đó lại nghe hần bồi thêm một câu: "Nếu là về sau lại nhớ tới cái gì, tiếp tục bổ sung là được."

Cao Đại Tráng trợn trừng mắt, còn muốn tiếp tục?

"Cáo từ." Ôn Liễu Niên đứng lên, thân thể rõ ràng cứng đờ.

Triệu Việt ôm hần vào trong ngực.

Ôn Liễu Niên còn đang khen ngợi: "Các hạ quả thật là rất có thành ý làm ăn."

"Đại nhân quá khen." Cao Đại Tráng mặt không biểu tình, thầm nghĩ đem những người này đuổi đi nhanh một chút.

Sau khi ba người đi ra ngoài cũng đã giữa trưa, mặt trời nóng cháy cũng không tiện gấp rút lên đường, thế là đi đến chỗ trà lâu lần trước, ngồi nghỉ

một lúc lại uống một bình trà trước -- Vẫn luôn nói chuyện không ngừng, Ôn Liễu Niên cổ họng đã sớm khát khô.

"Có thể hỏi đại nhân một chuyện hay không?" Vừa mới ngồi xuống, Hường Liệt đã mở miệng hỏi, hiển nhiên cũng là ghen rất lâu.

"Hường thống lĩnh là muốn hỏi ta, vì sao phải nói nhiều lời vô nghĩa như vậy?" Ôn Liễu Niên buông chén trà.

Hường Liệt dừng một chút, thì ra thật sự đúng là vô nghĩa, còn tưởng bên trong có huyền cơ khác.

"Bởi vì chỉ có vô nghĩa, mới có thể nhìn ra đối phương rốt cuộc có nói dối hay không." Ôn Liễu Niên cười cười, "Tựa như tên lừa đảo đầu đường bán rễ cây mà nói là nhân sâm, chỉ biết trước đó soạn tốt lời làm sao mà mình có được cây nhân sâm này, nhưng trước đó sẽ không soạn hàng xóm của mình tên gì họ gì có đón dâu không, bởi vì không cần thiết, một khi đột nhiên bị người hỏi, tất nhiên sẽ ngăn ngủ do dự một phen."

"Đại nhân hoài nghi bọn họ là tên lừa đảo?" Hường Liệt nhíu mày.

"Ta hỏi người một vấn đề, người nhanh chóng trả lời ta." Ôn Liễu Niên nói, "Hường thống lĩnh có biểu ca không, tuổi tác bao nhiêu, đang làm cái gì?"

"Có, Vương An, tổng giáo đầu vũ quán." Hường Liệt nói.

"Người xem, bởi vì là chuyện quen thuộc nhất bên cạnh mình, cho nên có thể nhanh chóng nói ra, cũng sẽ không có quá nhiều lo lắng." Ôn Liễu Niên nói, "Nhưng đối phương hiển nhiên không phải như vậy, mỗi lần trả lời một vấn đề, đều sẽ tạm dừng, hơn nữa có vài chỗ còn trước sau mâu thuẫn."

Hường Liệt ngoài ý muốn: "Đại nhân có thể nhớ kỹ toàn bộ?"

"Tất nhiên." Ôn Liễu Niên lại xê dịch mông, tuy rằng có chút ngời không yên, thế nhưng may mắn không có quấy nhiễu đến đâu.

Triệu Việt: "..."

"Đảo Lữ Diệp, Nam Dương đích xác có một đảo nhỏ như vậy." Ôn Liễu Niên nói, "Bất quá thứ nhất giao thông yếu, thứ hai trên đảo cũng không có đặc sản gì quý hiếm, cho nên rất ít sẽ ghi lại."

"Có vấn đề gì sao?" Hường Liệt lại hỏi.

"Ví như là đến từ đảo Lữ Diệp, hẳn là không có gì mà không tiện nhắc đến, Sở quốc chỉ cùng một vài quốc gia lớn ở Nam Dương giao dịch hương liệu lá trà, rất ít giao tiếp với các nước nhỏ này." Ôn Liễu Niên nói.

"Vài nam tử dáng người nhỏ gầy, đích xác như là ngư dân." Hường Liệt nói.

"Ngư dân không chỉ có ở Nam Hải." Ôn Liễu Niên chậm rãi nói, "Đông Hải cũng có."

Hường Liệt trong nháy mắt cả kinh: "Ý của đại nhân là?"

"Nam tử trung niên lúc trước ở chung quanh bao ca cơ, cùng đám người xiếc ảo thuật này là đồng thời xuất hiện." Ôn Liễu Niên nói, "Không nhất định có liên hệ, nhưng cũng không hẳn là không có liên hệ."

Hường Liệt nói: "Nếu thật sự là như thế, vậy lại nhắc lên quan hệ với Đại Minh Vương, vẫn là phải có chứng cứ vô cùng xác thực mới tốt."

"Hôm qua lúc chúng ta đến cửa bãi phóng, đám người này nhìn như là cực kì không nguyện ý làm ăn với chúng ta, hơn nữa tính tình cũng là một người so với một người càng nóng nảy." Ôn Liễu Niên nói.

Hường Liệt gật đầu: "Đích xác là như thế."

"Thế nhưng hôm nay lại đáp ứng cực kỳ sáng khoái." Ôn Liễu Niên buông chén trà.

Hương Liệt lưu loát nói: "Đó là bởi vì cách nói chuyện của đại nhân có lý, làm người ta tin phục." Chung quy cũng là trộn ở trong quan trường a.

"Nếu là bị lời nói hôm qua của ta ảnh hưởng, vậy nội tâm cũng nên là cực kỳ không nguyện ý, nhất là đối với loại tính tình nóng nảy mà nói càng là như thế." Ôn Liễu Niên nói, "Nhưng hôm nay khi ta cố ý kích hấn, buộc hấn nói ra một đống lời vô dụng, chỉ cần nhắc tới nếu là không phối hợp, thì chuyện làm ăn sẽ không thể thành, đối phương liền rất nhanh thỏa hiệp, Hương thống lĩnh có cảm thấy trước sau mâu thuẫn không?"

"Đây..." Hương Liệt hồi ức lại một chút, cảm thấy tựa hồ đích xác như thế.

"Không hợp lý đúng không? Không ai sẽ bị một chuyện bản thân không muốn làm uy hiếp đến." Ôn Liễu Niên nói: "Nhưng là đối cách suy nghĩ khác xem, đối phương kì thật rất nguyện ý làm ăn với chúng ta, hôm qua chỉ là cố ý diễn trò, vậy thì hợp lý hơn."

Hương Liệt vẻ mặt ngưng trọng: "Việc này không đơn giản, chỉ sợ phải lập tức hồi cung bẩm báo Hoàng Thượng."

"Được." Ôn Liễu Niên cứng ngắt đứng lên.

Hương Liệt: "..."

"Hương thống lĩnh có thể một mình tiến cung trước hay không?" Triệu Việt đỡ lấy người, "Vốn dĩ bệnh còn chưa khỏi, hôm nay còn không uống thuốc."

"Tất nhiên tất nhiên, cũng không vội nhất thời một lát." Hương Liệt đáp ứng, "Vậy ta trở về trước."

Ôn Liễu Niên gật đầu, nhìn hẳn rời khỏi nhã gian, sau đó mới thở phào, cả người đều ghé vào trong lòng Triệu Việt.

"Chúng ta cũng về nhà?" Triệu Việt xoa đầu hẳn, "Bôi chút thuốc ngủ một giấc, sau đó lại tiến cung."

"Có biết bây giờ cần làm những gì không?" Ôn Liễu Niên ngẩng đầu nhìn xem hẳn.

"Sao?" Triệu Việt lúc đầu là có chút khó hiểu, nghĩ nghĩ, cúi đầu hôn hẳn.

"Không phải là chuyện này." Ôn Liễu Niên liếm liếm môi, tuy rằng hôn một cái cũng rất tốt, nhưng vẫn có chuyện quan trọng hơn phải làm, "Mau đi tìm cái tên nam tử thần bí kia, càng kéo dài, chỉ sợ phong ba sẽ càng lớn."

Triệu Việt hơi cứng ngắc.

"Lại hôn một cái." Ôn Liễu Niên lại gần, vừa nãy thời gian hơi ngắn.

Triệu Việt dờ khóc dờ cười, ở trên môi hẳn hôn một cái.

"Bất quá cũng không cần quá lo lắng." Ôn Liễu Niên ngồi ở trong lòng hẳn, đổi tư thế thoải mái hơn, "Người thần bí kia hẳn là sẽ không dễ dàng nói thân phận của người ra ngoài, bằng không cũng không cần hao tâm tổn sức muốn giết người."

"Vì sao?" Triệu Việt hỏi.

"Mặc kệ là Thanh Cầu hay là Ly Giao, muốn đều là thân phận của người, chứ không phải là bản thân người." Ôn Liễu Niên nói, "Chỉ có trước để người lạng lẽ không một tiếng động biến mất, lại tìm một bù nhìn thế thân mới, đến lúc đó bọn họ mới có thể công khai, sau đó lại mượn Triệu Việt

giả để đạt thành mục đích. Hiện tại nếu là để người biết người là Triệu Việt, vậy hết thảy khí lực lúc trước đều uổng phí, tất nhiên sẽ không cam tâm."

Triệu Việt gật đầu: "Ừm."

"Người cũng không cần phải quá mệt mỏi." Ôn Liễu Niên vỗ vỗ một bên mắt hần, "Nửa đêm ra ngoài luyện công, bộ tưởng ta không biết sao."

"Ta không cần ngủ nhiều." Triệu Việt giúp hần chỉnh lại tóc.

"Vậy cũng không được." Ôn Liễu Niên kiên trì, "Tỉnh thì ở bên giường nhìn ta."

Triệu Việt cười ra tiếng: "Được."

Hai người ở tại trà lâu nghỉ ngơi một lúc, rồi mới một đường trở về Thượng phủ. Trên đường đi ngang qua thành trung ương, nhìn thấy một tòa mộc lâu ở phía trước đứng không ít công tượng, đang cầm búa cửa gỗ làm công, khí thế ngất trời, thế là Ôn Liễu Niên hiếu kỳ duỗi cổ nhìn: "Là tửu lâu mới sao?" Sau đó lại kinh ngạc, "Sao nhị đường gia cũng ở đó."

"Lục Truy tất nhiên sẽ ở." Triệu Việt nói, "Ta mua lại gian tửu lâu này."

"Mua lại?" Ôn Liễu Niên mở to hai mắt, "Chuyện khi nào vậy, sao ta lại không biết?"

"Người không cần biết." Triệu Việt nói, "Chờ khai trương sau này đến ăn là được."

"Mời đầu bếp chưa?" Ôn Liễu Niên rất quan tâm vấn đề này.

"Mời rồi, từ Điệp Thúy các mời lại đây." Triệu Việt nói, "Lần tới người muốn ăn ngỗng kho quế hoa, thì không cần xếp hàng."

"Rất tốt rất tốt." Ôn đại nhân rất hài lòng.

Lục Truy cầm bản vẽ, một bên đốc công một bên kiểm tra, trên đầu đổ đầy mồ hôi.

"Lục nhị đương gia." Một tiểu tư vui vẻ chạy tới, trong tay bưng một chén trà ô mai lốm, "Thời tiết nóng như vậy, mau hạ nhiệt trước."

"Đa tạ." Lục Truy sờ bạc, tiểu tư xua tay nói: "Triệu đại đương gia đã trả tiền rồi, nhị đương gia cứ việc uống là được."

Lục Truy ngẩn người: "Lúc này đại đương gia cũng ở đây?"

"Đúng vậy, vừa mới đi rồi." Tiểu tư nói, "Còn kêu ta truyền lời, nói nhị đương gia vất vả."

Lục Truy ngực khó chịu, đã đi ngang qua cũng không đến xem một chút, còn có muốn bán điểm tâm không, rõ ràng đây chính là sản nghiệp Triệu Mộ nhai !

Quả nhiên là huynh đệ như y phục.

"Đại nhân trở về." Trong phòng găm vóc, Mộc Thanh Sơn như trước ở trong viện xem sổ sách uống trà, "Bệnh có đỡ hơn chút nào không?"

"Tốt hơn nhiều." Ôn Liễu Niên bình tĩnh nói, "Đa tạ sư gia quan tâm."

"Dược Tả hộ pháp quả thật dùng rất tốt." Mộc Thanh Sơn lại sờ độ ẩm trên hần hần, "Đại nhân nhất định phải tiếp tục bồi."

Ôn Liễu Niên mỉm cười: "Ừm."

Triệu Việt ôm hần bước nhanh trở về phòng ngủ.

Ôn Liễu Niên buồn bã nói: "Nếu người dám cười -- "

"Ta tất nhiên sẽ không cười." Triệu Việt nhắc tay thề.

Ôn Liễu Niên đá rớt giày, cam chịu nằm sấp trên giường chờ bồi thuốc.

Trước khi tiến vào trạng thái lão phu thê thành thân vài chục năm, kỳ thật cũng rất tốt.

Một chỗ ám thất u ám trong Vương Thành, nam tử trung niên lúc trước bao xuống thanh lâu phường ca đang ngồi ở bên cạnh bàn, chậm rãi uống trà -- Hết thấy đều giống như Ôn Liễu Niên suy đoán, người này chính là Thanh Cầu, thủ hạ Đại Minh Vương - Vân Đoạn Hồn năm đó, cũng là người làm chủ đứng phía sau màn sai khiến huynh đệ Mục gia trang.

"Giáo chủ." Thủ hạ đứng ở bên cạnh hẳn, "Hôm nay Triệu Việt là Ôn Liễu Niên một đường ra cửa, bên cạnh còn có tổng thống lĩnh Ngự Lâm quân - Hưởng Liệt."

"Cho nên không xuống tay được?" Thanh Cầu nói rất chậm, ngữ điệu cũng có chút âm trầm, cùng người lúc trước ở thanh lâu có thể nói ví như hai người.

Thủ hạ cúi đầu không nói.

"Trừ bỏ hẳn, kế hoạch mới có thể tiến hành sớm một chút." Thanh Cầu nói, "Nếu là cứ tiếp tục kéo dài, vậy phiền toái sẽ rất lớn."

"Thuộc hạ đã rõ."

"Qua một thời gian nữa, trong Vương Thành này sẽ có không ít người đến, hạng tép riu còn lại không đủ gây sợ hãi, nhưng Tần Thiểu Vũ lại khác." Thanh Cầu nói, "Nghe nói còn có quân chủ Mộ Hàn Dạ Thất Tuyệt quốc có quan hệ rất tốt với Truy Ảnh cung, cũng không phải là người hiền lành gì."

"Nhưng võ công Triệu Việt không tính thấp." Thủ hạ nói, "Muốn lặng lẽ không một tiếng động xử lý hẳn, chỉ sợ có chút khó khăn."

"Có thể lặng lẽ không một tiếng động tất nhiên là tốt nhất, nhưng nếu là không thể lặng lẽ không một tiếng động, vậy thì lui một bước." Nam tử trung niên đứng lên, vẻ mặt âm ngoan nói, "Mặc kệ là dùng thủ đoạn gì, ta chỉ muốn tính mạng của hãn !"

"Dạ." Thuộc hạ lĩnh mệnh, cúi đầu rời khỏi ám thất.

Buổi chiều, Ôn Liễu Niên đẩy chăn ra ngòai dậy, mơ mơ màng màng thò tay cầm y phục mặc vào, kết quả không cẩn thận cào trúng gương mặt anh tuấn của đại đương gia.

Triệu Việt nắm cổ tay hãn, ghé vào bên miệng hôn hôn.

"Đừng nháo." Ôn Liễu Niên ngáp một cái, "Ta muốn tiến cung."

"Hoàng Thượng lại không có phái người đến tìm." Triệu Việt nói, "Không thì hôm nay đừng đi?"

"Sự tình liên quan đến Đại Minh Vương, Hoàng Thượng không có khả năng sẽ an tâm." Ôn Liễu Niên nói, "Còn đỡ hơn buổi tối triệu tiến cung, chi bằng đi bây giờ, nói không chừng còn có thể trộn lẫn đốn -- "

"Không cho !" Triệu Việt nhíu mày.

"Vậy cũng có thể trở về ngủ sớm một chút." Ôn Liễu Niên nói thầm.

Triệu Việt nói: "Ăn cơm xong rồi đi."

Ôn Liễu Niên hai mắt lập lòe.

"Ăn cơm xong rồi đi." Triệu Việt không có ý buông lỏng.

Ôn Liễu Niên: "..."

Thế nhưng đầu bếp sẽ làm chân giò nướng sao, sẽ to bằng cái mặt sao.

"Đại nhân." Mộc Thanh Sơn ở ngoài cửa sổ nói, "Tứ Hỷ công công lại tới nữa."

"Người xem, đây cũng là không còn cách nào khác." Ôn Liễu Niên vẻ mặt bình tĩnh, trong lòng rất là sốt ruột, mang giày liền chạy ra ngoài.

Chân giò nướng béo ngậy.

"Chậm một chút." Triệu Việt dờ khóc dờ cười, lập tức chạy vài bước đến bên cạnh hắn.

"Đại nhân." Tứ Hỷ công công đang ở tiền thính uống trà.

Hạ nhân đều đang cảm khái, từ khi Ôn đại nhân chuyển đến phòng giam vóc, Tứ Hỷ công công cơ hồ uống hết lá trà Vương chương quây mua.

"Công công thứ lỗi, bản quan đến chậm." Ôn Liễu Niên khách sáo một chút, sau đó liền chỉnh lại y phục một chút, "Chúng ta tiến cung thôi."

"Ngược lại là không cần gấp." Tứ Hỷ công công chặn lại nói.

Sao lại không gấp, cũng nên dùng cơm chiều rồi, giữa trưa còn chưa có ăn, Ôn Liễu Niên nuốt nước miếng.

Sau đó liền nghe Tứ Hỷ công công nói, "Lúc này vừa ra cửa Hoàng Thượng đã phân phó qua, để đại nhân ở nhà dùng cơm trước rồi lại tiến cung."

Ôn Liễu Niên dừng một lát, lại tiếp tục tranh thủ: "Kỳ thật cũng có thể vào trong cung ăn."

Triệu Việt buồn cười.

"Không nên không nên." Tứ Hỷ công công liên tục lắc đầu, "Hoàng Thượng nói, đợi đến khi Ôn đại nhân hết bệnh rồi, mới có thể vào trong"

cung ăn cơm, hiện tại chỉ có thể ăn ở nhà, để tránh cho đại dương gia tức giận."

Ôn Liễu Niên lòng tràn đầy không cam nguyện, quả thật không thể ăn chân giò nướng sao.

Triệu Việt nói: "Đa tạ công công."

"Đại dương gia khách khí, mau mang đại nhân đi ăn cơm đi." Tứ Hỉ công công ngồi trở lại ghế dựa, "Ta lại uống chén trà, không cần gấp."

Ôn Liễu Niên ánh mắt ai oán ngồi ở nhà ăn, miệng gặm một cọng rau xanh, lúc trước rõ ràng Hoàng Thượng đã nói, chính mình tùy thời đều có thể vào trong cung ăn cơm -- Thân là Cửu Long Thiên Tử, sao lại lặt lọng như thế, tén nhiệm cơ bản nhất của quân thần ở đâu?

Triệu Việt giúp hăn thổi nguội cháo, đút từng muỗng từng muỗng.

Thật đúng là làm Hoàng thượng a... Bình thường cho người ta ăn thịt cá đến vui vẻ, lúc sinh bệnh đồ ăn cháo uống thuốc này lại để cho mình làm, cứ tiếp tục như vậy, đoán chừng vừa đến lúc ăn cơm thì muốn chạy vào trong cung.

Nhớ tới lần trước vội vàng gặp qua một lần, Triệu Việt trong lòng lắc đầu, quả nhiên là sẽ không chịu thiệt.

THỔ PHỈ CÔNG LỢC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 110: Vì Sao Vừa Gặp Mặt Liên Đánh Nhau!!!

Đối với Ôn đại nhân mà nói, trên đời này có hai chuyện quan trọng nhất, thứ nhất là đọc sách, thứ hai là ăn cơm -- Đương nhiên sau khi quen biết Triệu Việt, thì lại xuất hiện thêm một chuyện quan trọng thứ ba. Gần đây vẫn luôn bận rộn các hạng việc vặt vãnh, mỗi ngày cũng không có nhiều thời gian tĩnh tâm đọc sách, đêm qua lại xảy ra chuyện mất mặt kia, nghĩ đến chuyện thứ ba cũng phải gác qua một bên, chỉ còn lại có ăn cơm là chờ đợi duy nhất, lại còn bị ép nuốt cháo thuốc. Nhớ tới chân giò nóng hổi trong cung, Ôn Liễu Niên yên lặng nuốt nước miếng, sau đó liền tiếp tục ngồi ở trong kiệu, nhìn bên ngoài ngẩn người.

"Đại nhân." Tứ Hỉ công công ở bên ngoài nói, "Đến rồi."

Ôn Liễu Niên cứng ngắc dịch chuyển đứng lên, cất bước thong thả ra khỏi kiệu.

Tứ Hỉ công công vô cùng giật mình, đại nhân bị gì vậy.

"Ngồi lâu, chân hơi tê." Ôn Liễu Niên đúng lúc giải thích.

Tứ Hỉ công công vội vàng đỡ hân: "Lần tới đổi kiệu khác lớn một chút."

Ôn Liễu Niên thầm nghĩ, bên trong kiệu có thể có đặt một cái giường là tốt nhất, còn có thể thuận tiện ngủ một giấc.

"Ái khanh đây là?" Sở Uyên đang ở trong Ngự Thư phòng nghị sự với Hương Liệt, nhìn thấy Ôn Liễu Niên chậm rãi cất bước đi vào, đáy mắt

cũng có chút kinh nghi -- Lúc trước Hường Liệt chỉ nói là bị cảm nắng, cũng không có nói đi không được a.

"Bẩm Hoàng Thượng, là kiệu quá nhỏ, Ôn đại nhân tê chân." Tú Hỉ công công ở bên cạnh giải thích dùm.

"Không có việc gì là tốt." Sở Uyên nghe vậy thở phào, "Cần gọi vài nội thị xoa ấn giúp ái khanh không?"

"Đa tạ Hoàng Thượng, không cần." Ôn Liễu Niên nhanh chóng lắc đầu, "Nghỉ một lúc là tốt rồi." Vốn dĩ cũng đã khó chịu rồi, nếu lại bị đặt ở trên ghế xoa ấn, thì chỉ sợ là muốn tai nạn chết người.

"Vất vả ái khanh." Sở Uyên sai người đưa ghế đến cho hắn, "Nhưng việc này không phải là nhỏ, chỉ sợ phải giải quyết càng sớm càng tốt."

"Đây cũng là chuyện thuộc bốn phận của vi thần." Ôn Liễu Niên thông thả dịch chuyển một chút, cảm thấy ghế dựa rất cứng.

"Về đám nghệ nhân xiếc ảo thuật kia, ví như thật sự có liên quan đến Đại Minh Vương Vân Đoạn Hồn, ái khanh cảm thấy bước tiếp theo nên làm như thế nào?" Sở Uyên hỏi.

"Nhìn tình thế trước mắt, mục đích cuối cùng của đám người xiếc ảo thuật, là muốn bán tấm vải dệt màu đen kia vào cung." Ôn Liễu Niên nói, "Lúc trước cũng có một phường gấm vóc trong Vương Thành đến cửa hỏi qua, nhưng ngay cả giá cũng chưa kịp nói, thì bị đối phương thả răn đuổi ra ngoài."

"Trẫm đối với nó có hứng thú, là vì nó có thể bảo hộ ngàn vạn tướng sĩ Sở quốc." Sở Uyên lắc đầu, "Nhưng trong lòng trẫm không biết phải làm sao."

"Hiện tại còn chưa biết tấm vải kia rốt cuộc có huyền cơ gì." Ôn Liễu Niên nói, "Cho nên vi thần đề nghị tương kế tựu kế, trước đem vật mua được vào tay, sau đó lại thận trọng điều tra rõ."

Sở Uyên gật đầu, đưa mắt nhìn Hưởng Liệt: "Hưởng thống lĩnh thấy thế nào?"

"Mặt tướng cũng ngỗ như vậy." Hưởng Liệt nói, "Biết người biết ta, mới có thể trăm trận trăm thắng."

"Trước tuyên tiến cung xem thử đi." Sở Uyên nói, "Là người hay quý, trăm cũng phải tận mắt nhìn một lần mới có thể rõ."

"Dạ." Ôn Liễu Niên nói, "Không bằng ngày mai thì sao? Vi thần tự mình đến thông truyền."

"Được." Sở Uyên gật đầu đáp ứng, lại hỏi, "Về cái người thần bí lúc trước trong Vương Thành, có động tĩnh gì hay không?"

"Vẫn như trước, không hề có tung tích." Hưởng Liệt nói, "Chỉ trong một đêm không có tung tích, thật sự giống như là chưa từng xuất hiện qua."

"Ôn ái khanh có diệu kế gì không?" Sở Uyên hỏi.

Ôn Liễu Niên nói, "Phàm hoài nghi đám nghệ nhân xiếc ảo thuật này có liên quan đến hãn, chi bằng cứ đi theo tuyến đường này, lặng lẽ không một tiếng động nhổ củ cải lớn, không cần gây ồn ào dư luận, cũng vẫn có thể xem là một biện pháp."

"Hơi chậm." Sở Uyên dựa vào trên long ỷ, hơi lắc đầu, "Không bằng ái khanh nghĩ cách khác xem?"

"Mọi việc phải lấy dân làm gốc." Ôn Liễu Niên kiên trì, "Huống hồ quân chủ Thất Tuyệt quốc cùng các nước lân cận vài ngày nữa sẽ đến Vương

Thành, nếu là thấy khắp thành gà bay chó sủa bắt người, cũng chỉ có Sở quốc ta mất mặt."

"Trẫm thật sự không nói lại người." Sở Uyên nhướn mày.

Ôn Liễu Niên thong thả đứng lên: "Thần chỉ là luận sự."

"Người đâu !" Sở Uyên đột ngột lớn tiếng nói.

Ôn Liễu Niên ngăn người, tâm nói chẳng lẽ là muốn kêu người cầm gậy đánh ta.

"Lấy vài cái đệm mềm đến cho ái khanh ngồi." Sở Uyên phân phó.

Ôn Liễu Niên: "..."

Nội thị rất nhanh liền ôm ba bốn đệm mềm tiến vào, đặt toàn bộ ở trên ghế Ôn Liễu Niên.

"Nếu là không có việc gì, thì đừng hành lễ." Sở Uyên chậm rãi nói, "Ái khanh lần lượt cứng ngắc đứng lên như vậy, trẫm nhìn cũng không đành lòng."

Ôn Liễu Niên hiếm khi lỡ tai đỏ bừng.

Chỉ có Hưởng Liệt không rõ tình hình, còn đang suy nghĩ Ôn đại nhân quả thật là người đọc sách, bị cảm nắng đau thắt lưng đến bây giờ còn chưa khỏi.

Thời gian từng chút từng chút trôi qua, ba người quân thần trong ngự thư phòng lại may mắn không buồn ngủ, thẳng đến khi Tứ Hi công công nhỏ giọng nhắc nhở, mới giật mình thấy thế nhưng đã tới gần nửa đêm.

"Đã trễ thế này rồi sao." Sở Uyên đưa mắt nhìn ngoài cửa sổ, "Hai vị ái khanh cũng trở về nghỉ ngơi sớm một chút đi, có chuyện gì ngày mai lại

bàn."

Hương Liệt vốn dĩ là hộ vệ ở bên cạnh Sở Uyên, hai năm gần đây mới thăng nhiệm là tổng thống lĩnh Ngự Lâm quân, bởi vậy chỗ ở cũng ở trong cung.

"Hương thống lĩnh không cần đưa tiễn." Ôn Liễu Niên nói, "Ta tự mình trở về là được."

"Ít nhất cũng đưa đại nhân đến cửa cung." Hương Liệt nói, "Nghĩ đến Triệu đại đương gia hẳn là đang đợi, cũng không cần dùng kiệu trong cung."

Ôn Liễu Niên cười cười, cùng hẳn một đường chậm rãi đi đến cửa cung, ven đường gặp được Lưu các lão, không quên phất tay chào hỏi.

"Hoàng thượng." Sở Uyên còn đang ở trong Ngự Thư phòng xem sổ con, Tứ Hỉ công công ở bên ngoài nói, "Lưu các lão cầu kiến."

"Trẻ như vậy, tuyên." Sở Uyên có chút buồn bực.

Lưu các lão cũng đã hơn bảy mươi tuổi, từ trước đến giờ đều là ngủ sớm dậy sớm, vẫn là chưa từng tiến cung trẻ như vậy, bất quá cũng là không có chuyện gì lớn -- Nửa canh giờ trước nhận được thư khẩn cấp tám trăm dặm từ Vân Nam đưa tới, nói Tây Nam Vương gần đây thật sự là sống yên ổn, cũng không muốn nhích người đến Vương Thành tham dự hạ ý với các quốc gia xung quanh. Biết Hoàng Thượng rất để bụng đối chuyện Đoạn Bạch Nguyệt, liền tiến cung bẩm báo.

"Vất vả Lưu các lão." Sở Uyên khép thư lại.

"Hoàng Thượng quá lời." Lưu các lão nói, "Vậy lão thần cáo lui trước."

Sở Uyên gật đầu, để Tứ Hỉ an bài người đưa các lão trở về.

"Còn có một việc." Đi đến cửa Ngự Thư phòng, Lưu các lão lại dừng bước, hơi khó chịu nói, "Vừa nãy ở hành lang gặp được Ôn đại nhân, hẳn thế nhưng học cách đi của lão thần."

"Phốc." Sở Uyên hiếm khi mà bật cười thành tiếng.

Lưu các lão còn đang để tâm vào chuyện vụn vặt: "Lão thần tuy nói đi đứng không còn linh hoạt, nhưng cũng không đến mức đi lại tập tễnh, rốt cuộc có gì hay ho mà học?" Đã sớm nghe nói vị đại nhân này trước đây có sở thích bắt chước cách đi của người què, không nghĩ tới lớn lên lại như thế.

Sở Uyên rất vất vả mới ngừng cười: "Các lão hiểu lầm, Ôn ái khanh là không cẩn thận bị trật thắt lưng, cũng không phải có ý cười nhạo các lão."

"Đúng vậy." Tứ Hỉ công công cũng ở một bên nhin cười, "Ôn đại nhân mấy ngày trước đều nằm trên giường, hôm nay vừa đỡ hơn được một chút."

Lưu các lão nhất thời thoải mái, thì ra là như vậy, đã nói chính mình đi đường vẫn là rất oai phong.

Tứ Hỉ công công đỡ Lưu các lão rời khỏi Ngự Thư phòng, lưu lại một mình Sở Uyên cười như điên, dư quang lại quét đến lá thư khẩn cấp tám trăm dặm khẩn kia.

Tây Nam Vương Đọan Bạch Nguyệt, tựa hồ từ khi chính mình mới tại vị, cho tới bây giờ quốc phú binh cường, hẳn còn chưa đến qua Vương Thành một lần.

Đưa lá thư lên ngọn lửa đang nhảy nhót, trong giây lát thì chỉ còn một làn khói nhẹ nhẹ.

Trên trời hạ xuống một trận mưa phùn, Triệu Việt quả thật đang đợi ở bên ngoài.

Ôn Liễu Niên nhìn Hương Liệt nói đa tạ, liền bước nhanh qua.

"Gấp cái gì, cũng không sợ té ngã." Triệu Việt cầm dù che cho hắn.

"Lần sau đừng đợi nữa." Ôn Liễu Niên sờ sờ gò má hắn, "Hảo hảo ở nhà nghỉ ngơi."

"Người không trở về, sao ta có thể hảo hảo nghỉ ngơi." Triệu Việt khoác lại áo choàng cho hắn, "Có ăn vụng cái gì không đó?"

"Không có." Ôn Liễu Niên lắc đầu.

"Thật không?" Triệu Việt xoa bóp mặt hắn.

Ôn Liễu Niên nói: "Tất nhiên là thật, ta chỉ ăn nửa miếng mút hoa quả." Không tin có thể hôn một cái.

Triệu Việt quả thật liền cúi đầu hôn, mùi vị có chút ngọt.

Ôn Liễu Niên cười hì hì.

Triệu Việt cũng cười theo, cùng hắn thân mật trán kề trán, ôm ngang lấy người bước nhanh ra bên ngoài.

Thị vệ canh giữ cửa cung nhìn thấy, đều ở trong lòng hâm mộ, quả thật là ân ái giống như trong lời đồn.

Sau một đêm mưa phùn rải rác, thời tiết cũng mát mẻ lên không ít, Ôn Liễu Niên sáng sớm ở trong sân xoay hai vòng, cảm thấy mũi hơi ngứa: "Hắt xì !"

"Về phòng khoác thêm y phục đi." Triệu Việt nói.

"Không sao." Ôn Liễu Niên ngứa đầu nhìn xem hoa quế trên cây, "Thơm thật."

"Buổi chiều đi mua cho người vài bình quế hoa tương." Triệu Việt rất hiểu tâm tư của hẳn.

Ôn Liễu Niên nói: "Lúc trước mẫu thân cũng thường xuyên sẽ làm quế hoa tương." Cũng không biết cửa hàng trong Vương Thành, có thể làm ra được hương vị giống trong nhà hay không.

Mà ở một đầu khác trên kênh đào, Ôn phu nhân đang ngồi ở bên trong thuyền lớn, vui vẻ dựa vào cửa sổ nhìn ra bên ngoài, sắp đến Vương Thành rồi a, sắp được nhìn thấy nhi tử.

"Đều cười suốt một đường, cao hứng như vậy sao?" Ôn Như Mặc ngồi ở bên giường xỏ giày.

"Tất nhiên là cao hứng." Ôn phu nhân lờm hẩn một cái, sau đó liền tiếp tục tính toán, Tiểu Liễu tử cũng đã trưởng thành, nếu là có thể ở có một cửa hôn nhân trong Vương Thành, vậy thì không thể tốt hơn -- Chung quy là địa phương lớn, tiểu thư nũng nịu cũng nhiều, làm con dâu rất tốt.

"Hắt xì !" Lúc này đến phiên Triệu Việt hắt xì.

Ôn Liễu Niên chớp chớp mắt: "Người cũng muốn trở về khoác thêm y phục sao?"

Triệu Việt khẽ nhíu mày, sao trong lòng lại cảm thấy hơi... Chột dạ.

Sau khi nếm qua điểm tâm, Ôn Liễu Niên lại đến nhà đám nghệ nhân xiếc ảo thuật, bởi vì lúc trước đã từng nhắc qua, cho nên nghe được tin Hoàng Thượng hạ chỉ tuyên tiến cung, mọi người tuy nói trong lòng không cam nguyện, nhưng cũng không có quá nhiều ngoài ý muốn, miễn cưỡng đáp ứng.

Chỉ có dân chúng bên trong Vương Thành rất không đành lòng, gần đây sao lại không thấy biểu diễn rần vậy, chẳng lẽ là đi rồi sao, chúng ta còn

chưa xem đủ.

Sau khi ngủ qua một đêm, thân thể Ôn Liễu Niên đã tốt hơn rất nhiều, thế là cũng không sốt ruột trở về, cùng Triệu Việt một đường tay trong tay đi dạo chung quanh trong thành, thuận tiện tìm quán nhỏ dùng cơm trưa.

Lão bà bà nấu mì rất thích Ôn Liễu Niên, thế là không chỉ bỏ thêm vào bên trong hơn hai muỗng hạt đào, ngay cả trứng gà cũng so với trong bát người còn lại cũng nhiều hơn, bánh bao đầy ắp, cơ hồ muốn rớt ra khỏi bát.

Ôn đại nhân trong lòng ai oán, chẳng lẽ là vừa nhìn liền biết ta ăn rất nhiều sao?

"Hồi tiếp theo, Thẩm công tử thân hãm Ác Nhân cốc, Tần cung chủ huy kiếm trăm tà linh !" Trong quán trà bên cạnh, người kể chuyện vừa lên tiếng, chung quanh nhất thời vang lên một trận vỗ tay nhiệt liệt.

Ôn Liễu Niên cũng theo nghe: "Tại thành Vân Lam cũng có rất nhiều cố sự của Tần cung chủ cùng Thẩm công tử." Có chút hoài niệm.

Triệu Việt giúp hẩn trộn thức ăn trong bát.

"Vương tiên sinh, khi nào thì có thể kể cố sự khác a?" Phía dưới có người trẻ tuổi hỏi -- Cho dù Thẩm công tử quả thật rất khiến người ta yêu thích, Tần cung chủ cũng rất oai hùng bất phàm, nhưng vài đoạn này chúng ta đều đã nghe qua rồi, nghe hoài cũng không có ý nghĩa.

"Đúng vậy, mấy ngày trước ta mới từ phía Tây lại đây, chỗ đó đều có rất nhiều cố sự mới." Người khác nói, "Nhân vật chính tên là Triệu công tử, nghe nói rất là anh tuấn, trên đầu giường từng nhà đều dán bức họa, giống như Táo Vương gia, chỉ tiếc không ai nguyện ý bán, ta cũng không biết lớn lên là cái dạng gì."

"Khụ khụ." Ôn Liễu Niên bị sặc đến.

Triệu Việt dờ khóc dờ cười, quả nhiên là Vương Thành, tin tức chính là linh thông.

Ôn Liễu Niên sần mi khổ kiếm, ngàn vạn lần đừng có truyền ra a... Nếu là giống như Thâm công tử vừa xuất hiện liền có một đám đông chạy theo, vậy tương lai phải làm thế nào a.

Triệu Việt nhìn thấy mà buồn cười: "Hối hận?"

Ôn Liễu Niên nghĩ nghĩ: "Cũng không hối hận lắm." Chung quy lúc trước nếu không phải vài tiểu cố sự kia, hãn đại khái cũng sẽ không nguyện ý xuống núi tìm mình, cũng sẽ không có những chuyện về sau.

Thừa dịp bốn phía không ai chú ý, Triệu Việt kề sát lại hôn hãn, sau đó liền nắm tay đứng lên.

Ôn Liễu Niên sừng sốt: "Còn chưa ăn xong."

"Một đám người bên kia đang bàn tán về ta, nghĩ đến người cũng không tâm tình ăn." Triệu Việt nói, "Hiếm khi có thời gian, mang người đến một nơi."

"Là nơi nào?" Ôn Liễu Niên ngoài ý muốn.

Triệu Việt ôm hãn xoay người lên ngựa, để người nghiêng tựa vào trong lòng mình: "Thoải mái không? "

"Ừm." Ôn Liễu Niên hơn phân nửa trọng lượng thân thể đều ở trên người hãn, cũng không khó chịu.

Triệu Việt vung roi ngựa, mang hãn phóng nhanh ra khỏi thành, cuối cùng vững vàng đứng ở một chỗ hoa cốc.

"Một biển hoa thật lớn." Ôn Liễu Niên có chút giật mình.

"Cô nương gia đều thích cài hoa, bên trong Vương Thành thủ lĩnh lại đông người, liền có thương nhân trồng phiến hoa điền này." Triệu Việt nói, "Bất quá muốn xem không phải thứ này."

"Vậy là cái gì?" Ôn Liễu Niên nhìn hắn.

Triệu Việt nói: "Nhắm mắt lại."

Ôn Liễu Niên ngoan ngoãn nghe theo, tâm nói chẳng lẽ là muốn hôn một cái, hay là diễn cảnh màn trời chiếu đất a?

Sau đó ngay sau đó, thân thể liền đột nhiên mất khống chế, tiếng gió bên tai vang lên từng trận, giống như là đang rơi từ trên chỗ cao xuống.

Ôn Liễu Niên kinh hô lên tiếng, đầu óc cũng không kịp chuyển, thẳng đến khi lòng bàn chân đập lên mặt đất bằng phẳng, tim còn đang đập thình thịch.

"Đến rồi." Thấy hắn vẫn gất gao nhắm mắt, Triệu Việt kề sát lại nói, "Không sao chứ?"

Ôn Liễu Niên run cầm cập mở mắt.

Triệu Việt mỉm cười nhìn hắn.

Ôn Liễu Niên sắc mặt tái nhợt, ngồi dưới tán cây ói đến thiên hôn địa ám.

Triệu Việt: "..."

Triệu Việt: "..."

Triệu Việt: "..."

"Vừa này là sao thế?" Ôn Liễu Niên ngồi ở trên một tảng đá lớn, kinh hồn chưa định hỏi hẳn.

Triệu Việt tháo túi rượu bên hông xuống, múc nước cho hẳn súc miệng, sau đó chỉ chỉ lên phía trên: "Lúc này chúng ta ở trên đó."

"Hoa điền?" Ôn Liễu Niên nói, "Thế nhưng bốn phía cũng không khe núi." Rõ ràng chính là một mảnh đất bằng phẳng.

"Là bờ vực, ở bên cạnh hoa điền." Triệu Việt nói.

"Như vậy a." Ôn Liễu Niên cả người như nhũn ra, "Còn tưởng là động đất cho nên có khe nứt."

Triệu Việt tâm tình rất là phức tạp, vì sao trong lời kịch người ta làm chính là hoa tiền nguyệt hạ(*), chính mình làm lại là dọa người ói ra?

(*) hoa tiền nguyệt hạ: trước hoa dưới trăng, chỉ nơi các cặp tình nhân nói chuyện yêu đương.

"Tới đây làm gì?" Ôn Liễu Niên nhìn bốn phía.

"Trong lúc vô tình phát hiện." Triệu Việt nắm tay hẳn, "Lúc trước ở thành Thương Mang, mỗi lần trong lòng người buồn phiền thì muốn đến khe suối ngồi, về sau cũng có thể tới đây, trong nước cũng có không ít cá."

"Ta không phải muốn đến khe suối, mà là muốn cùng người đến một nơi yên tĩnh không có ai quấy rầy." Ôn Liễu Niên rất nghiêm túc.

Không dự đoán được hẳn sẽ nói như vậy, Triệu Việt có chút ngoài ý muốn.

"Bất quá nơi này cũng rất tốt." Ôn Liễu Niên nói, "Đi, chúng ta đi chung quanh xem thử."

Triệu Việt hỏi: "Muốn công không?"

Tất nhiên muốn.

Ôn Liễu Niên ghé vào trên lưng hắn, trong tay cầm một cọng cỏ đuôi mèo, ở phía trước vẫy vẫy.

Thẳng đến nửa đêm, hai người mới tay trong tay trở về phòng gấm vóc. Lục Truy đang ở trong viện uống trà, gọi Triệu Việt lại nói: "Chuyện bên trong tửu lâu đã không sai biệt lắm, đại đương gia tính khi nào khai trương?"

"Người quyết định là được." Triệu Việt ngồi ở đối diện hắn.

"Cả người toàn là sương sớm, đi đâu vậy?" Lục Truy vươn tay sờ sờ.

Triệu Việt nói: "Bờ vực dưới hoa điền."

"Thế nào, có phải Ôn đại nhân rất kinh hi không?" Lục Truy thuận miệng hỏi.

Còn chưa dứt lời, nhắc tới chuyện này, Triệu Việt nhất thời sắc mặt đen thui.

Lục Truy cảnh giác: "Nếu là thất bại, vậy nhất định là người làm không làm tốt." Không có liên quan tới lời đề nghị của ta.

Triệu Việt mặt không biểu tình cầm đao đứng dậy: "Ngủ sớm đi."

Lục Truy ngoài ý muốn: "Hôm nay cứ nhiên không đánh ta?"

Triệu Việt lưu cho hắn một bóng lưng: "Mở tửu lâu lại đánh."

Lục nhị đương gia rất là tức ngực.

Giữa trưa ngày hôm sau, Tứ Hi công công lại tới đón Ôn Liễu Niên, đám nghệ nhân xiếc ảo thuật kia cũng đi theo Hướng Liệt một đường vào cung.

"Chư vị cao nhân là đến từ Nam Dương sao?" Sở Uyên hỏi.

"Hoàng Thượng quá khen, chúng ta không phải cao nhân, chỉ là người diễn xiếc ảo thuật kiếm miếng cơm ăn." Cao Đại Tráng trả lời, ba người còn lại bởi vì ngôn ngữ không thông, chỉ là cúi đầu đứng ở phía sau.

"Lời ấy nói sai rồi, có thể dệt ra vài vóc tinh diệu như vậy, nói là cao nhân cũng không đủ." Sở Uyên chậm rãi nói, "Nếu thật sự có thể bảo hộ tướng sĩ Đại Sở ta ở trên chiến trường, chư vị là người có công lớn nhất với Sở quốc, muốn bao nhiêu vàng bạc châu báu cũng không đủ."

"Chúng ta chỉ cầu nửa đời còn lại có thể áo cơm vô ưu." Cao Đại Tráng nói, "Sẽ không tham quá nhiều tiền tài."

"Quả nhiên là người nghĩa hiệp." Sở Uyên cười cười, phân phó Tứ Hi đem vàng nâng lên, "Đây là tiền đặt cọc, hôm nay chư vị cứ mang về đi."

"Đa tạ Hoàng Thượng." Cao Đại Tráng hai tay trình lên một tờ giấy, "Đây là phương pháp canh cử." "

Tứ Hi công công bảo hãnh để tờ giấy vào trong khay, xoay người dâng lên cho Sở Uyên.

"Hắc vụ thiêu?" Sở Uyên khẽ nhíu mày, "Đây là thứ gì?"

"Mấu chốt canh cử là ở đây." Cao Đại Tráng nói, "Là một loại cỏ đặc hữu ở Nam Dương."

"Nếu là đặc sản Nam Dương, trăm phải đi đâu tìm?" Sở Uyên bất mãn.

"Hoàng Thượng không cần lo lắng." Cao Đại Tráng nói, "Canh cử cần số lượng cỏ cực ít, lần này chúng ta đến đây có mang theo một ít, nhưng

cũng đủ để dệt ra trên vụn vải vóc, về sau nếu Hoàng thượng còn cần, chúng ta lại đưa đến thêm là được."

"Không thể gieo trồng ở Đại Sở ta sao?" Sở Uyên hỏi.

"Khí hậu khác biệt quá lớn, e là không thể." Cao Đại Tráng nói, "Thực không dám giấu diếm, loại cỏ này cũng là chúng ta đánh bậy đánh bạ tìm được, đừng nói ở Đại Sở, ngay cả đảo Lữ Diệp cũng trồng không được."

"Còn có loại chuyện này." Sở Uyên như có suy nghĩ, "Lần này tiến cung có mang theo không?"

"Chỉ có nhiều đây, còn lại đều ở nhà." Cao Đại Tráng từ trong ngực lấy ra một bình sứ, "Hoàng Thượng thử phái người dệt vài tấm vải trước xem."

"Rất tốt." Sở Uyên gật đầu, "Tuy nói không thể gieo trồng, bất quá nếu chư vị nguyện ý thu thập cỏ định kỳ đưa đến đây, cũng là không khác nhau nhiều lắm."

Cao Đại Tráng hơi cúi đầu: "Tất nhiên là được."

Ôn Liễu Niên ngồi ở bên cạnh, vẫn đang thản nhiên uống trà, một câu cũng không nói.

Cao Đại Tráng đối với chuyện này thờ phào -- May mắn hôm nay rất an tĩnh, còn tưởng rằng sẽ bị lăn qua lộn lại gặng hỏi một phen.

"Ôn ái khanh còn có chuyện gì muốn hỏi không?" Sở Uyên đột ngột hỏi.

Cao Đại Tráng tâm nhanh chóng treo ngược.

Ôn Liễu Niên nói: "Bây giờ có phương pháp rồi, vẫn là dệt ra vải sớm một chút, để tránh chậm trễ chiến sự."

"Trẫm cũng nghĩ như vậy." Sở Uyên gật đầu, "Vậy thì vất vả ái khanh."

"Hoàng Thượng quá lời." Ôn Liễu Niên nói, "Tài cán vì triều đình trừ bỏ chuyện ưu phiến bình loạn, là phúc khí của vi thần."

Đợi đến khi đám nghệ nhân xiếc ảo thuật kia rời đi, Sở Uyên nói: "Hắc vụ thiêu, ái khanh có nghe qua chưa?"

"Chưa nghe qua bao giờ." Ôn Liễu Niên lắc đầu.

Sở Uyên thò tay muốn mở bình sứ kia.

"Hoàng Thượng hãy khoan." Ôn Liễu Niên khuyên can, "Những thứ không rõ ràng, vẫn là cẩn thận thì tốt hơn."

"Không sao." Sở Uyên cười cười, "Tiểu Cẩn trước khi đi, để lại cho trẫm một bộ bao tay."

Ôn Liễu Niên kề sát nhìn nhìn, chỉ thấy trên tay phải Sở Uyên quả thực có một lớp hàng dẹt mỏng manh, rất nhỏ, dưới ánh mặt trời cơ hồ trong suốt.

"Có thể bách độc bất xâm." Sở Uyên mở nắp bình ra, đổ một ít vào trong lòng bàn tay, chỉ thấy là chút bột phấn màu đen, cũng không có gì ngạc nhiên.

"Lấy đến dẹt một cuộn vải thử xem." Ôn Liễu Niên nói, "Rồi sau đó hẳn quyết định."

Sở Uyên gật đầu, tự mình đến chức cấm tư trong cung.

Dựa theo phương thức trong tờ giấy kia, lại thêm hắc vụ thiêu, ngược lại là rất nhanh liền dẹt ra vải dẹt giống hệt nhau, thật sự là đao thương bất nhập, không rách không mòn.

Sở Uyên rất sáng khoái trả số ngân lượng còn lại, để đám nghệ nhân xiếc ảo thuật cũng đem cỗ hắc vụ thiêu còn thừa lại đưa vào cung, tràn đầy cả

năm túi lớn, ngược lại là thật sự có thể dệt ra không ít vải.

Chức Cấm tư hết ngày này đến ngày khác bận rộn liên tục, thậm chí ngay cả phường gấm vóc còn lại trong Vương Thành cũng không ngoại lệ, trong khoảng thời gian ngắn ngủi dân chúng đều đang suy đoán, chẳng lẽ là Hoàng thượng chuẩn bị lấy đến đưa cho quân chủ các quốc gia khác, bằng không sao lại cần số lượng lớn như vậy.

"Đều đang canh cử?" Thanh Cầu bố trí tai mắt ở trong Vương Thành tất nhiên cũng nghe được tin tức này.

"Vâng." Thủ hạ gật đầu, "Xem ra Sở Uyên cũng không có bất kỳ nghi ngờ."

"Rất tốt." Thanh Cầu buông chén trà trong tay, "Vậy Triệu Việt thì sao?"

"Này..." Thủ hạ chần chừ, hiển nhiên như trước không có chút tiến triển.

Thanh Cầu vỗ vỗ bả vai của hắn, bước nhanh rời khỏi cửa phòng.

Trong phường gấm vóc, Hồng giáp lang đang nằm sấp ở trên bàn, thỏa mãn ăn no lắc xúc tu.

No quá đi !

"Lại béo một vòng." Triệu Việt gõ gõ bối giáp nó.

"Bình thường không thấy mang, vừa thấy mặt thì chê béo." Lục Truy trừng hắn một cái, "May mà nó nghe không hiểu người nói chuyện, bằng không chỉ sợ sớm đã cuốn bao phục bỏ nhà đi."

Triệu Việt cầm nó bỏ vào trong hộp gỗ lim.

"Đại nhân đâu?" Lục Truy hỏi.

"Còn chưa dậy." Triệu Việt nói.

Lục Truy thức thời không hỏi nữa, còn chưa dậy, tất nhiên là bởi vì đêm qua quá mệt mỏi.

"Đi thôi, đến nhìn tửu lâu một chút." Triệu Việt đứng lên bước ra ngoài, "Ngày mai muốn khai trương, hôm nay đến kiểm tra lần cuối."

Giữa trưa, Ôn Liễu Niên cũng từ trên giường đứng lên, vào cung lắc lư một vòng, thuận tiện ăn bữa cơm.

"Sức ăn ái khanh gần đây thật sự là càng ngày càng tốt." Sở Uyên trêu ghẹo, "Trách không được Triệu đại đương gia muốn mở tửu lâu."

Ôn Liễu Niên bình tĩnh gặm thịt.

"Ngày mai nghĩ đến sẽ rất náo nhiệt, trăm đến cũng chỉ thêm phiền." Sở Uyên nói, "Về sau nếu là gặp phiền toái gì, cứ việc đến tìm trăm là được."

"Đa tạ Hoàng Thượng." Ôn Liễu Niên vội vàng lau tay.

"Không cần đa lễ." Sở Uyên nói, "Hảo hảo ăn cơm."

Ôn Liễu Niên lại gắp một miếng thịt lớn.

Sở Uyên ở một bên nhìn hăn ăn, cảm thấy khẩu vị của mình cũng tốt hơn.

Nếu là mở tửu lâu, về sau lại muốn dùng thức ăn dụ dỗ tiến cung, chỉ e là rất khó a...

Tuy nói chỉ là một gian tửu lâu, bất quá lại là sản nghiệp đầu tiên của Triệu Việt ở Vương Thành, mọi người tất nhiên đều rất xem trọng. Dân chúng rất thích Ôn đại nhân cười tủm tỉm, cũng đều nguyện ý đến giúp đỡ, bởi vậy sáng sớm liền vây quanh không ít người, nháo ầm ĩ. Âm vệ bưng

hạt dưa điểm tâm phân phát cho tiểu oa nhi, lại treo pháo ở hai bên bảng hiệu, rất là vui vẻ.

Vừa nghĩ đến công tử cùng thiếu cung chủ lập tức sẽ đến đây, tinh thần càng phấn chấn hơn, đã gần một năm không gặp a, quả thực phi thường đáng giá sờ sờ tay nhỏ.

Giữa trưa, dây pháo 'tách tách' nổ tung, dân chúng vô cùng cao hứng che lỗ tai, đợi cho tiếng pháo vang xong, thì lập tức vỗ tay nhiệt liệt.

Triệu Việt vạch trần bảng hiệu tửu lâu, chữ phía trên là do Ôn Liễu Niên tự tay viết -- Sơn Hải Cư, thứ nhất lấy sơn hào hải vị làm món ăn, thứ hai luôn đón tiếp những vị khách nơi xa xôi, thứ ba mong muốn chuyện làm ăn được thịnh vượng, còn có một tầng hàm nghĩa khác, là thề non hẹn biển không thể tách rời.

Ôn Liễu Niên ở trong đám người cười hì hì nhìn hẩn, vừa mới chuẩn bị đi ra mở cửa đón khách, ám vệ liền biến sắc, đột nhiên từ trên nóc nhà lao xuống, roi sắt trong tay giơ lên cao, phát ra tiếng vang chói tai.

Dân chúng kinh hô lên tiếng, Triệu Việt thả người nhảy lên, ôm Ôn Liễu Niên ở trong lòng.

Hơn mười nam tử từ bên hông rút nhuyễn đao ra, giây lát liền cùng ám vệ chiến thành một đoàn, nhất thời tại hiện trường một mảnh hỗn loạn, Triệu Việt mang Ôn Liễu Niên lắc mình tránh thoát kẻ đánh lén, Tế Nguyệt đao ở trong không trung xẹt qua quang ảnh chói mắt.

"Đại đương gia cẩn thận." Mộc Thanh Sơn kinh hô lên tiếng.

Thượng Vân Trạch lẳng không một kiếm đánh rớt phi tiêu: "Tiểu ngọc tử, cũng không nhìn bên cạnh mình."

"Rốt cuộc đây là đám người nào?" Mộc Thanh Sơn vẫn là lần đầu trải nghiệm loại tràng diện này, khó tránh khỏi có chút thất thố.

"Hướng về phía đại đường gia mà đến." Thượng Vân Trạch nói, "Ta đưa người trở về trước."

"Không được, người đi hỗ trợ." Mộc Thanh Sơn sốt ruột.

"Có ám vệ Truy Ảnh cùng hai vị đường gia ở đây, những người này không phải là đối thủ của bọn họ." Thượng Vân Trạch nói.

Dân chúng từ sớm đã chạy sạch sẽ, quan sai tuần tra bên trong Hoàng thành cũng chạy lại đây, đám người kia đưa mắt nhìn nhau, đột nhiên ném ra vô số đạn sương khói, sau đó tựa như đã ước định tốt, đồng loạt đánh về phía Ôn Liễu Niên.

Triệu Việt mang theo hãn đặng không nhảy lên, dừng ở tầng hai tửu lâu, lại cảm thấy dưới chân bị sững lại.

"Chỗ đó !" Ôn Liễu Niên ánh mắt sắc bén.

Một cái hố ở bên cạnh, một nhúm lửa từ bên trong bay ra ngoài.

Ba mũi tên nhọn mang theo lửa, từ nóc nhà đối diện bay tới, Triệu Việt trong lòng biết không ổn, đơn chân đạp lên rào chắn vừa định xuống lầu, mấy mai phi tiêu không biết từ đâu xuất hiện, lập tức đánh rớt ba mũi tên nhọn.

Thân ảnh màu đen từ trên trời giáng xuống, kiếm trong tay xẹt qua không khí tạo thành một luồng gió, tốc độ nhanh giống như ảo ảnh, cơ hồ chỉ là trong thời gian nháy mắt, đám người đánh lén kia liền hô đau ngã xuống đất.

Sương khói mờ nhạt bị gió thổi tán đi, một bạch y công tử đang che miệng ho khan.

"Thuộc hạ tham kiến cung chủ !" Âm vệ Truy Ảnh cung đồng loạt quỳ một gối xuống đất, tiếng hét rung trời.

Thượng Vân Trạch ở bên cạnh trêu ghẹo: "Bình thường không phải không quen sao?"

Âm vệ vui sướng ngẩng đầu.

"Đã bảo người chờ rồi, nhất định muốn đi theo ta." Tần Thiếu Vũ giúp người trong lòng vỗ vỗ lưng, "Có đỡ hơn chút nào không?"

"Ừm." Thâm Thiên Lăng hốc mắt có chút hồng, rất sặc.

Âm vệ đậy mắt tràn ngập kích động, hai tay liều mạng cào cào mặt đất, công tử thật sự là một ngày so với một ngày càng xinh đẹp hơn, thật không hổ là người muốn dẫn chúng ta tự lập môn hộ !

"Đứng lên đi." Đã lâu không gặp, Thâm Thiên Lăng rất là cao hứng.

Chúng ta cũng rất nhớ công tử a ! Âm vệ lau nước mắt một phen, tùy thời làm tốt chuẩn bị xông lên phía trước nhiệt liệt ôm.

Tần Thiếu Vũ lạnh lùng quét mắt qua.

Âm vệ trong lòng tràn ngập không cam nguyện đành phải dừng bước, lại ngóng trông hỏi: "Thiếu cung chủ đâu?" Chẳng lẽ không phải là bá khí hàm hấp xuất hiện đầu tiên sao, cứ nhiên bị cung chủ đoạt nổi bật !

Thâm Thiên Lăng ngẩng đầu nhìn lên trên.

Một cục bông màu vàng nhạt đang mở rộng cánh, bá khí hàm hấp rơi xuống !

Ôn Liễu Niên vui sướng thò tay.

Tiểu Phượng Hoàng ngã bẹp ở trong lòng bàn tay của hắn, đầu óc choáng váng, sau đó liền lắc lắc đầu đứng lên, đôi mắt đậm đen rạng rỡ sáng ngời: "Chíp !"

Ám vệ mừng rỡ như điên, kêu ngao ngao như ong vỡ tổ nhào tới !

Thiếu thiếu thiếu thiếu thiếu cung chủ !

"Ôn đại nhân." Thảm Thiên Lăng cười hì hì chào hỏi.

"Đa tạ nhị vị ra tay tương trợ." Ôn Liễu Niên cùng Triệu Việt một đường tiến lên.

"Khách khí cái gì, chúng ta vốn là muốn đến uống rượu, thuận tiện đưa hạ lễ." Thảm Thiên Lăng nói, "Ai biết vừa vặn gặp được nhóm người này."

Quan sai tuần tra đã đem toàn bộ người đánh lén trời lại, chỉ chờ Ôn Liễu Niên xử lý.

"Có thể nhờ công tử giúp một tay hay không?" Ôn Liễu Niên nói.

"Tất nhiên." Thảm Thiên Lăng nói, "Đại nhân có chuyện gì cứ việc nói."

Ôn Liễu Niên ghé vào lỗ tai hắn nói nhỏ hai câu.

Thảm Thiên Lăng gật đầu: "Không thành vấn đề."

"Đa tạ." Ôn Liễu Niên thở phào.

Thế là đám người đánh lén kia liền bị ám vệ cướp đi từ trong tay quan sai, lý do là chuyện trong giang hồ không nhọc chư vị đại ca hao tâm tổn trí, nếu là về sau một hoan nghênh đến hiệu buôn Nhật Nguyệt sơn trang ăn hoành thánh miễn phí - Dù sao chúng ta cũng không có ý kiến.

"Chúng ta cũng trở về thôi." Thẩm Thiên Lăng nói, "Trên đường cũng không phải là nơi để trò chuyện."

Ôn Liễu Niên gật đầu, mọi người xoay người lên ngựa, tập thể Truy Ảnh cung ngựa đến chỗ ở tạm.

"Các hạ là Triệu đại đương gia?" Thẩm Thiên Lăng tự mình châm trà cho hẳn, "Quả thật cực kì xứng đôi với đại nhân."

"Đa tạ Thẩm công tử." Triệu Việt nói, "Cũng đa tạ Tần cung chủ."

"Có thể thử nội lực đại đương gia một chút được không?" Tần Thiếu Vũ hỏi.

"Tất nhiên." Triệu Việt có chút khó hiểu, nhưng bất quá vẫn đáp ứng.

Tần Thiếu Vũ nâng chưởng đặt ở ngực hẳn, người còn lại trong phòng đều hai mặt nhìn nhau, không biết phát sinh chuyện gì.

Một lát sau, Tần Thiếu Vũ rút tay về: "Lúc trước khi Hoa Đường trở về, từng nói nội lực đại đương gia có chút quái dị, nàng lại đoán không được lý do."

"Cho nên thì sao?" Ôn Liễu Niên vội vàng hỏi.

"Hôm nay ta ở phía xa nhìn, cũng biết được khi đại đương gia ra chiêu có chút không hợp với lẽ thường." Tần Thiếu Vũ nói, "Nhưng là có ẩn tình gì chăng?"

Triệu Việt khẽ nhú mày: "Ẩn tình?"

Tần Thiếu Vũ đột ngột ra chiêu tấn công đến.

Triệu Việt trong lòng cả kinh, lắc mình muốn tránh thoát, nhưng không tự chủ được dừng một lát, bị hẳn đánh trúng lui về sau mấy bước.

"Uy !" Ôn Liễu Niên bị hoảng sợ.

Cổ họng Triệu Việt phiem tinh ngọt, đỡ bàn phun ra một búng máu, nhưng lại có màu tối đen.

Ôn Liễu Niên hồn phi phách tán.

"Mạo phạm rồi." Tần Thiểu Vũ nói.

Thẩm Thiên Lăng nhanh chóng bưng trà cho hãm súc miệng.

"Không sao." Triệu Việt lắc đầu, "Đa tạ Tần cung chủ."

Ôn Liễu Niên hiếm khi đầu xoắn lại, vừa gặp mặt liền đánh, đánh xong còn nói cảm ơn, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Tiểu Vũ: Chào đón gia đình Lăng nhi nào... Hơn 1/2 truyện mới xuất hiện :) Lúc nào xuất hiện cũng rầm rộ :))

THỔ PHỈ CÔNG LỰC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 111: Ôn Đại Nhân Chấn Kinh!!!

Lúc trước khi ở Ân Nhai Miêu Cương luyện công, Triệu Việt thường xuyên sẽ cảm thấy ngực khó chịu, nhất là khi nội lực càng lên cao thì càng rõ ràng, cũng từng thử muốn vận công giải khai đại huyệt, nhưng mỗi lần đều là phí công vô ích, thậm chí còn suýt nữa tẩu hỏa nhập ma, may mắn lúc ấy sư phụ ở bên cạnh, mới không xảy ra sai lầm gì quá lớn.

"Luyện công đầu tiên phải nói đến thiên phú, thứ hai là phải nói đến chăm chỉ, thiếu một thứ cũng không được." Lục Minh Phương thở dài, "Nếu là cưỡng cầu quá mức, chỉ sợ sẽ bị tâm ma khống chế."

Tuy lời được nói đến uyển chuyển, nhưng Triệu Việt cũng có thể nghe được rõ ràng. Từ đó về sau luyện công bị trì trệ, cũng chỉ cho là mình thiên tư ngu dốt, vẫn không nghĩ gì quá nhiều, chỉ có khổ luyện gấp bội, chỉ mong cần cù bù thông minh. Mà khi gặp được Chu Đỉnh Thiên, sau khi có được nội công tâm pháp Khống Tước môn, bất quá chỉ hơn một tháng ngắn ngủi, công lực so với lúc trước tinh tiến không ít, nhưng cảm giác đau đớn khó chịu ở ngực cũng dần dần tăng lên, chỉ có thả thể chậm tiến trình luyện công, nghỉ ngơi sau khi Chu Đỉnh Thiên từ Thất Tuyệt quốc trở về, lại khiêm tốn thỉnh giáo nguyên nhân, lại không nghĩ rằng bị một chương của Tần Thiểu Vũ đánh trúng ngực, sau khi phun ra máu tỵ, toàn thân thể nhưng thư thái không ít, trong lòng cũng mơ hồ thoáng hiện qua một loại khả năng.

"Rốt cuộc là sao vậy?" Ôn Liễu Niên còn đang sốt ruột hỏi.

Tần Thiểu Vũ nói: "Không biết sư phụ đại đương gia là người phương nào?"

"Lục Minh Phương, vốn dĩ là đệ tử Khổng Tước môn, sau khi bị trục xuất sư môn thì tự lập môn hộ, ở Miêu Cương dạy sư huynh đệ chúng ta tập võ luyện kiếm." Triệu Việt nói.

Trong chốn giang hồ cũng không ai có tên gọi này, hiển nhiên cũng không phải đại môn đại phái gì lớn, Tần Thiểu Vũ nói: "Đại đương gia có biết nguyên nhân vì sao không?"

Triệu Việt chần chờ lắc đầu: "Sư phụ vẫn luôn đối xử với ta rất tốt, hẳn là sẽ không có ý định gây khó dễ."

Ôn Liễu Niên nghe vậy nhíu mày: "Có ý gì?"

"Nội lực chậm chạp không có biện pháp đột phá, lúc vận công ngực đau nhói, là bởi vì bị người bịt kín ba chỗ đại huyết quanh thân." Tần Thiểu Vũ nói, "Ít nhất đã có hơn hai mươi năm." Cho nên mới hỏi sư phụ là ai, suy nghĩ xem có thể là ân oán những người trên đồng lứa hay không -- Bằng không năm đó Triệu Việt còn quần tã lót, ai sẽ làm khó một tiểu oa nhi?

"Vậy phải làm thế nào?" Ôn Liễu Niên mở to hai mắt.

"Có thể thử mượn dùng ngoại lực, đem huyết vị mở ra một lần nữa." Tần Thiểu Vũ nói, "Bất quá cũng không dễ làm đâu."

"Người có thể không?" Thẩm Thiên Lăng hỏi.

Ám vệ lệ nóng doanh tròng, 'Người có thể không' gì đó, công tử nhà ta quả thực khiến người ta yêu thích, nếu cung chủ nói không thể, vậy hẳn nhất định là tẩu hỏa nhập ma sốt hư đầu, rất đáng giá phải lập tức thoái vị nhường cho Thiểu cung chủ.

"Chíp !" Tiểu Phượng Hoàng nằm sấp ở trên bàn, lưỡi biếng chơi trôn châu.

"Ta cũng không biết nội công tâm pháp Khổng Tước môn, không biết người bịt kín huyết vị Triệu đại đương gia lúc trước là người phương nào." Tần Thiếu Vũ nói, "Việc này không thể qua loa được."

"Đó chính là không có biện pháp?" Thẩm Thiên Lăng khẽ nhíu mày.

"Có lẽ thử mời Chu chương môn Khổng Tước môn xem thử." Tần Thiếu Vũ nói, "Đúng lúc cũng là nghĩa phụ Ôn đại nhân."

"Lúc trước nghĩa phụ đã đến qua thành Thương Mang một lần." Ôn Liễu Niên lắc đầu, "Vẫn chưa nhìn ra có bất cứ dấu hiệu khác thường nào."

"Thật sao?" Tần Thiếu Vũ nghi ngờ, Chu Đình Thiên tuy nói không tính là cao thủ bậc nhất trên giang hồ, nhưng cũng tuyệt đối không phải hạng người hời hợt, Triệu Việt sở luyện lại là công phu Khổng Tước môn, như thế nào sẽ hoàn toàn không tra được?

"Lúc ấy nội lực ta bình thường, khi Chu Tiên bối cùng ta so chiêu, vẫn chưa dùng hết toàn lực, chỉ là thử công phu quyền cước." Triệu Việt nói, "Mấy tháng gần đây luyện khẩu quyết Khổng Tước môn, cảm giác đau nhói ở ngực càng lúc càng rõ rệt."

"Thì ra là như vậy." Tần Thiếu Vũ gật đầu, "Vậy hiện tại Chu chương môn ở đâu?" Cho dù lúc trước không để ý, hiện tại tìm tới hỏi hỏi cũng không muộn.

Ôn Liễu Niên nói: "Cùng Mộ Bạch một đường đến Thất Tuyệt quốc rồi."

"Thất Tuyệt quốc?" Thẩm Thiên Lăng buồn bực, "Là có chuyện gì muốn làm sao?" Nhưng mà qua vài ngày nữa, Thất Tuyệt Vương cũng tới Vương Thành a.

"Việc này nói ra thì dài dòng." Ôn Liễu Niên nói, "Sự tình liên quan đến Đại Minh Vương Vân Đoạn Hồn hơn hai mươi năm trước, còn có tổng lĩnh

hiện giờ đóng quân ở Đông Hải, Hải Long Vương - Sở Hằng."

Thẩm Thiên Lăng nghe vậy sửng sốt, quay đầu đưa mắt nhìn Tần Thiểu Vũ -- Vốn dĩ còn tưởng rằng lúc này chỉ là đơn thuần du ngoạn, không nghĩ tới lại nhắc lên quan hệ với triều đình, hơn nữa tựa hồ không phải là việc nhỏ.

"Không bằng ăn cơm trước đi." Ôn Liễu Niên nói, "Một đường bên ba cũng mệt mỏi, không vội nhất thời một lát."

"Cũng được." Thẩm Thiên Lăng gật đầu, đứng lên muốn ôm nhi tử, trên mặt bàn lại trống trơn, thế là bị hoảng sợ: "Đã chạy đi đâu rồi?" Lúc này rõ ràng còn đang ngủ gật.

Ám vệ nhanh chóng quỳ rạp trên mặt đất tìm, phía dưới bàn ghế lại trống rỗng.

"Chíp !" Trong viện truyền đến tiếng 'chíp chíp' vui sướng.

Đoàn người chạy ra ngoài, chỉ thấy Tiểu Phượng Hoàng đang ngồi xổm trên bàn đá, nhìn một khối tiểu bảo thạch đỏ rực, đôi mắt đen cơ hồ muốn phát ra ánh sáng.

Lục Truy sắc mặt trắng bệch, lấy hộp nhỏ từ trong ngực ra -- Chạy ra lúc nào vậy?

Bởi vì hôm nay vẫn bận bịu chuyện tửu lâu, cho nên Lục Truy cũng không có thời gian bắt trùng tử, chỉ dứt nó ăn chút vụn bánh ngọt, kết quả vừa nãy sau khi Hồng giáp lang tỉnh ngủ, cảm thấy bụng hơi đói, liền vèo vèo bò vào trong viện, muốn tìm chút trùng tử ăn.

"Chíp !" Tiểu Phượng Hoàng vện vện vện vện chạy tới.

"Đừng a !" Ám vệ kinh hô lên tiếng, vọt hạ lưu trùng (*) !

(*) Tựa như câu thủ hạ lưu tình.

Hồng giáp lang nằm sấp ở trên bàn phơi nắng, xúc tu nhỏ lúc ẩn lúc hiện - Đói quá!!

Tiểu Phượng Hoàng trước giờ đều thích đồ vật sáng lập lòe, đừng nói chi đến Hồng giáp lang vừa sáng lại vừa thơm, thế là liều mạng dùng đầu đẩy, rất muốn đem nó để lên trên đỉnh đầu.

Hồng giáp lang suýt nữa bị đẩy xuống bàn, thế là xoay người nhấc chân muốn tìm một chỗ khác, kết quả bò quanh bàn một vòng, vẫn là không thể chạy thoát.

Thẩm Thiên Lăng nhẹ nhàng bốc Hồng giáp lang lên, đặt ở trên đầu Tiểu Phượng Hoàng.

"Chíp !" Đặc biệt cao hứng.

Mềm hồ hồ lại nóng hầm hập, còn biết động đậy, Hồng giáp lang cũng không có ý kiến gì, nằm sấp rất thoải mái.

Tiểu Phượng Hoàng thẳng tắp vươn cánh ngăn ra, lông đuôi rục rở cùng Hồng giáp lang đồng thời lòe lòe phát sáng, quả thật là vừa uy mãnh lại vừa khí phách.

Ám vệ mắt ngậm nhiệt lệ đỡ lấy cây, để tránh bản thân nhịn không được sẽ quỳ xuống.

Uy chấn Cửu Châu như thế, sao chúng ta có thể thao túng được.

"Sẽ không đạp xuống đi?" Ôn Liễu Niên vẫn là có chút lo lắng.

"Sẽ không." Thẩm Thiên Lăng nói, "Từ lần trước đạp chết Cổ Vương, kết quả móng vuốt sừng lên ba ngày, từ đó về sau nó không bao giờ đạp

trùng sống nữa. Huống hồ đây còn là trùng tử sẽ phát sáng, thích còn không kịp."

"Là Hồng giáp lang." Ôn Liễu Niên nói.

Tiểu Phượng Hoàng đội Hồng giáp lang, vui vẻ chạy vòng quanh trong sân, quả thực đẹp !

Người còn lại đều bật cười thành tiếng, coi như là hòa tan biến cố âm trầm lúc nãy liên tiếp mang đến.

Truy Ảnh cung ở trong Vương Thành không có sản nghiệp, cho nên liền ở tại trong nhà Thẩm gia - Nhật Nguyệt sơn trang.

Quản gia đã sớm phân phó phòng bếp làm thức ăn, đều là khẩu vị cay ở Thục Trung.

"Tần cung chủ tính khi nào tiến cung?" Ôn Liễu Niên hỏi.

"Tiến cung làm gì, ta là đến mang Lăng nhi giải sầu." Tần Thiểu Vũ nói, "Thuận tiện tái kiến Thất Tuyệt Vương - Mộ Hàn Dạ."

"Nhưng Hoàng thượng đã sớm nói, Tần cung chủ cùng Thẩm công tử gần đây sẽ đến Vương Thành." Ôn Liễu Niên nói, "Còn nói muốn mở tiệc chiêu đãi."

"Vậy thì chờ người trong cung đến đây thông truyền rồi nói." Tần Thiểu Vũ giúp Thẩm Thiên Lăng thổi nguội đậu hũ, "Có thể trốn vài ngày thì vài ngày."

Mộc Thanh Sơn một bên cắn cánh gà, một bên hiếu kỳ nhìn Tần Thiểu Vũ cùng Thẩm Thiên Lăng.

"Thượng huynh thành thân hơi vội vàng, ta cùng với Lăng nhi cũng không kịp tới cửa chúc mừng." Tần Thiểu Vũ cười nói, "Lần này hiếm khi

tự họp, nhưng là phải uống rượu cho đã."

"Tất nhiên." Thượng Vân Trạch nói, "Bất quá chỉ sợ phải đợi đến khi đoàn loạn ma bị diệt trừ, người ta mới có thể an tâm không say không về."

"Ôn đại nhân." Còn chưa ăn mấy miếng cơm, quản gia phường gấm vóc cũng đã tìm tới cửa, "Hoàng thượng cũng nghe được tin tức từ lâu xảy ra chuyện, phái người đến mời đại nhân tiến cung."

Ôn Liễu Niên buông đũa lau miệng, trong bát còn dư một nửa canh cải ngọt.

"Gấp như vậy." Thẩm Thiên Lăng nói, "Không thể ăn cơm xong rồi đi sao?"

"Không sao, không sai biệt lắm đã ăn no." Ôn Liễu Niên đưa mắt nhìn Triệu Việt, "Ta sẽ trở về nhanh thôi."

Triệu Việt gật đầu: "Ta đưa người đến cửa cung."

"Ừm." Ôn Liễu Niên cười tủm tỉm, sau khi cáo từ liền tay trong tay ra ngoài.

Thẩm Thiên Lăng cảm khái: "Nói không chừng sau chuyện này, còn có thể đến Giang Nam uống một chén rượu mừng của Ôn đại nhân."

Trong hoàng cung, Sở Uyên đang ngồi ở trước án kỉ, tấu chương cầm trong tay để lung tung ở một bên.

"Hoàng thượng đừng nên sốt ruột." Tứ Hỉ ở một bên nói, "Ôn đại nhân cho dù là nhận được thông truyền lập tức tiến cung, trên đường vẫn là phải đi một trận."

"Thật sự là buồn cười !" Sở Uyên ngược lại là hiếm khi đem tức giận viết rõ lên trên mặt.

Tứ Hi công công ở trong lòng thở dài, lại khó tránh khỏi cảm khái, Hoàng thượng đối Ôn đại nhân thật sự là rất tốt.

"Hoàng thượng, Ôn đại nhân đến." Tiểu thái giám ở ngoài cửa thông truyền, A Di Đà Phật có thể xem như đến rồi, vừa nãy sắc mặt Hoàng thượng nhưng là rất giận dữ a.

"Tuyên !" Sở Uyên nói.

Ôn Liễu Niên bước vào trong phòng: "Vi thần -- "

"Ái khanh không bị thương chứ? Sở Uyên cắt ngang lời hăn.

"Không có." Ôn Liễu Niên nói, "Đa tạ Hoàng thượng lo lắng."

"Không bị thương là tốt rồi." Sở Uyên thở phào, sai người ban ghế cho hăn ngồi.

"Có điều tra rõ chưa, rốt cuộc là người phương nào gây nên?" Sở Uyên hỏi.

"Là lúc trước ở trong chốn giang hồ kết thù." Ôn Liễu Niên nói, "May mắn có đoàn người Tân cung chủ chạy tới kịp thời, đã bắt được toàn bộ."

"Sao ái khanh có thể ở trong chốn giang hồ kết thù được." Sở Uyên nói, "Là Triệu đại đương gia?"

"Vâng." Ôn Liễu Niên nói, "Hành tẩu giang hồ lâu ngày, ít nhiều gì cũng sẽ có kẻ thù."

"Trẫm còn cho là người của Vân Đoạn Hồn, hoặc là ai ở trong triều không có mắt, muốn mượn việc này ra oai phủ đầu người." Sở Uyên nói, "Không có việc gì thì tốt rồi."

"Đa tạ Hoàng thượng." Ôn Liễu Niên trong lòng hơi nóng.

"Vừa nãy thăm nghĩ, cũng là trầm quá mức sơ sẩy." Sở Uyên nói, "Quan hệ trong triều rắc rối khó gỡ, trong đó không ít người đổ mắt, lại thêm ái khanh còn đang phụ trách chuyện Vân Đoạn Hồn, vốn dĩ là rất dễ chọc người bất mãn, âm thầm bị hạ độc thủ, từ khi bắt đầu trầm nên phân phối một nhóm ảnh vệ, một tấc cũng không rời bảo hộ ái khanh."

"Hoàng thượng quá lời." Ôn Liễu Niên chặn lại nói, "Bên cạnh vi thần đã có người bảo hộ, sẽ không xảy ra nhiễu loạn gì đâu."

"Hôm nay ta nghe Lăng Tiêu nói, nếu không phải có Truy Ảnh cung ở đó, chỉ sợ ái khanh khó tránh khỏi sẽ bị thương." Sở Uyên nói, "Cho dù võ công Triệu đại đương gia cao cường, cũng khó đảm bảo tương lai nếu lại gặp phải loại sự tình này, sẽ một chút sơ hở cũng không có."

Ôn Liễu Niên nói: "Thế nhưng -- "

"Người đâu !" Sở Uyên cắt ngang lời hấn.

Ôn Liễu Niên: "..."

"Hoàng thượng." Bốn gã thị vệ từ bên ngoài nối đuôi nhau vào.

"Đây đều là ảnh vệ bên cạnh trẫm." Sở Uyên nói, "Về sau sẽ phụ trách bảo hộ ái khanh."

"A?" Ôn Liễu Niên chấn kinh.

"Ngày thường ví như không có việc gì, bọn họ sẽ không xuất hiện." Sở Uyên nói, "Chỉ hiện thân trong lúc nguy cấp, ái khanh không cần có điều băn khoăn."

"Thế nhưng --" Âm thầm bị nhìn chăm chăm cũng không có chỗ nào tốt a !

"Việc này trẫm đã quyết định, ái khanh không cần nhiều lời." Sở Uyên nói, "Hôm nay tửu lâu hỗn chiến phàm là tranh chấp giang hồ, nếu đã có Truy Ảnh cung phụ trách giải quyết, thì trẫm sẽ không nhúng tay vào nữa."

"Thật sự không thể suy xét thêm một chút sao?" Ôn Liễu Niên cơ hồ hai mắt muốn nhắm lại.

Sở Uyên lắc đầu: "Việc này không có bất cứ đường thương lượng nào hết, ái khanh là rường cột nước nhà Đại Sở ta, liên quan đến an nguy vạn dân trên thiên hạ, tuyệt không phải là chuyện một người, một chút cũng không thể qua loa."

Trên đầu bị chụp một cái mũ vô cùng lớn, Ôn Liễu Niên trong lòng có chút ai oán.

Sở Uyên an ủi: "Qua vài ngày thì sẽ quen thôi."

Thật sao. Ôn đại nhân khịt khịt mũi... Cảm thấy vĩnh viễn cũng không quen được a.

"Chờ đến khi võ công Triệu đại đương gia có thể địch đồng thời một trăm Ngự Lâm quân, thì ta sẽ gọi người về." Sở Uyên nói, "Ý của ái khanh thế nào?"

"Rất tốt !" Ôn Liễu Niên nhanh chóng đáp ứng -- May mắn còn có một tia hi vọng, vừa nảy suýt nữa tưởng rằng muốn đi theo cả đời.

Mồ hôi lạnh đều muốn dọa chảy ra.

Sở Uyên cười lắc đầu, phân phó đầu bếp làm một bàn lẩu an ủi hân, lại mở ngự khẩu cho hân nghỉ ba ngày, để cho mọi người hảo hảo tĩnh dưỡng.

Buổi chiều, cuối cùng Ôn Liễu Niên được thả ra cung, kiệu phu đã được thông truyền, bởi vậy lập tức đưa hân đến Nhật Nguyệt sơn trang.

"Sao đại nhân lại đi lâu như vậy, còn tưởng hỏi xong thì sẽ trở về." Mộc Thanh Sơn nói, "Trên bếp còn cháo gà."

Ôn Liễu Niên ợ một cái.

Người còn lại: "..."

Lục Truy đồng tình vỗ vỗ bả vai Triệu Việt, tật xấu uy thức ăn của Hoàng thượng xem ra là không sửa được a.

"Cung chủ." Âm vệ vào cửa, ở bên tai Tần Thiểu Vũ nói nhỏ hai câu.

"Nga?" Tần Thiểu Vũ quay đầu nhìn Ôn Liễu Niên.

"Ta biết, không có việc gì, người của mình." Ôn đại nhân đưa mắt nhìn Triệu Việt.

"Có ý gì?" Triệu đại đương gia khẽ nhíu mày.

"Có người đang âm thầm theo dõi Ôn đại nhân." Âm vệ nói.

"Không phải là theo dõi, mà là bảo hộ." Ôn Liễu Niên đem chuyện lúc nãy đại khái nói một lần.

Triệu Việt: "..."

"Cũng coi như hợp tình hợp lý." Thẩm Thiên Lăng nói, "Lúc trước khi Trương đại nhân phụ trách án muối ăn ở Hoài Nam, Hoàng thượng cũng phái ảnh vệ bảo hộ, hiện giờ phạm là nhắc lên quan hệ với Đại Minh Vương, Hoàng thượng không yên lòng cũng là lẽ thường, đám ảnh vệ này là do đại ca tự mình dạy dỗ, khinh công cực kỳ cao."

"Vậy phải âm thầm bảo hộ bao lâu?" Lục Truy hỏi.

"Chờ đến khi chuyện này lắng xuống, đại khái sẽ không tiếp tục đi theo nữa." Thẩm Thiên Lăng nói.

Lục Truy nhíu mày: "Đại khái? Là nói còn không nhất định?" Điều này sao mà được, ví như theo cả đời, đại đương gia dự tính sớm muộn gì cũng sẽ nổi điên.

"Hoàng thượng nói..." Ôn Liễu Niên do dự một chút.

"Nói cái gì?" Triệu Việt hỏi.

"Khi nào người có thể một thân một mình đánh bại một trăm Ngự Lâm quân, thì sẽ rút ảnh vệ về." Ôn Liễu Niên nói.

Người còn lại trong phòng đều đồng tình nhìn Triệu Việt, tuy nói Sở Uyên làm như vậy cũng không có gì đáng trách, cũng đích xác là vì quan tâm an nguy Ôn Liễu Niên, nhưng thận trọng suy nghĩ một chút, người bình thường cưới vợ nhiều nhất là ứng phó tốt nhạc phụ nhạc mẫu, vẫn chưa từng có người nào giống hãn như vậy, đối phó nhạc phụ nhạc mẫu thì chỉ có hai người, như vậy thì cũng thôi đi, phút cuối cùng cứ nhiên Hoàng thượng cũng muốn chen một chân vào.

Thẩm Thiên Lăng mấy ngày liền đều gấp rút lên đường, đã buồn ngủ đến ngay cả ánh mắt cũng mở không ra được, thế là Tần Thiểu Vũ liền mang hãn trở về nghỉ ngơi, người còn lại cũng tự mình trở về phòng, chỉ để lại hai người Ôn Liễu Niên cùng Triệu Việt.

"Uống trà." Ôn Liễu Niên rót ly nước cho hãn.

Triệu Việt tiếp nhận chén trà đặt lên bàn, ôm người vào trong lòng mình.

"Người không tức giận chứ?" Ôn Liễu Niên sờ sờ một bên mặt hãn, trong lòng có chút lo lắng.

"Tại sao ta phải tức giận?" Triệu Việt nói, "Hôm nay nếu là không có Tần cung chủ chạy tới kịp thời, còn không biết sẽ xảy ra nhiều loạn gì. Loại sự tình này ai cũng nói không chính xác lúc nào sẽ phát sinh lần thứ hai, có Hoàng thượng âm thầm phái người bảo hộ người, ta cũng càng an tâm."

"Thật sao?" Ôn Liễu Niên nhìn hẳn.

"Ta chỉ tức chính mình." Triệu Việt ôm chặt hẳn, giọng nói có chút khàn khàn, "Không thể hảo hảo bảo hộ người."

"Ai nói." Ôn Liễu Niên ghé vào đầu vai hẳn, "Có người ở đây, ta liền sẽ an tâm."

Triệu Việt cười cười: "Ừm."

"Gần đây không cần luyện công." Ôn Liễu Niên rất nghiêm túc, "Đợi đến khi nghỉ phụ từ Thất Tuyệt quốc trở về, chúng ta lại thương lượng xem phải trị thế nào, thật sự không được thì còn có Diệp cốc chủ, còn có Tần cung chủ cùng Thất Tuyệt Vương, nhất định có thể tìm được biện pháp."

"Mặc kệ người phong huyết đạo ta có phải là sư phụ hay không, hẳn tất nhiên là có ân tình." Triệu Việt nói, "Chỉ là ta nghĩ không ra, rốt cuộc là vì cái gì."

"Kỳ thật cũng không khó nghĩ." Ôn Liễu Niên nói.

"Sao?" Triệu Việt nhìn hẳn.

"Ta không hiểu võ công, bất quá hôm nay nghe Tần cung chủ nói, sau khi huyết đạo bịt kín, thì không thể đột phá võ học." Ôn Liễu Niên nói, "Người nói sư phụ đối đãi người rất tốt, phụ thân cũng đối đãi người rất tốt, hẳn sẽ không có ý định hại người, cho nên đại khái là vì không muốn để cho người biến thành cao thủ, thầm nghĩ để người có chút công phu phòng thân tự bảo vệ chính mình là được."

Triệu Việt cùng hẳn mười ngón tay đan vào nhau.

"Người một khi võ công cao, thì sẽ nổi tiếng ở trên giang hồ, phiến toái cũng sẽ theo đến." Ôn Liễu Niên nói, "Ngược lại, nếu là tư chất bình thường, thì càng có khả năng bình an sống qua ngày."

Triệu Việt gật đầu.

"Hoặc là đã từng ném qua bị thanh danh làm cho mệt mỏi, thì càng muốn để cho người một đời không bị quấy rầy." Ôn Liễu Niên nói, "Chung quy bịt kín mấy chỗ huyết vị này, ngoại trừ không thể luyện công, đối với người cũng không có chỗ hỏng gì."

"Có lẽ vậy." Triệu Việt nói, "Bất quá ta vẫn như trước muốn luyện tốt võ công."

"Tất nhiên là phải luyện tốt." Ôn Liễu Niên ôm cổ hẳn, "Chỉ cần trong lòng yên tĩnh, sinh hoạt tất nhiên sẽ yên tĩnh, không có liên quan đến võ công cao hay thấp." Huống hồ nếu là không luyện tốt võ công, sao có thể đánh đuổi một trăm Ngự Lâm quân? Kia đều là do võ lâm minh chủ Thẩm Thiên Phong tự mình dạy dỗ, ai ai cũng có thể lấy một địch mười.

Bên ngoài tòa nhà, ám vệ đang cầm một túi ô mai, tươi cười đẩy mặt ngồi xổm bên cạnh đại nội ảnh vệ phụ trách bảo hộ Ôn Liễu Niên: "Ăn không?"

"Đa tạ." Đại nội ảnh vệ mặt không biểu tình nói, "Không ăn."

"Còn này thì sao?" Ám vệ lại lấy ra một bao đậu rang.

"Không cần." Vẫn như trước lạnh như băng cự tuyệt.

"Vậy tối nay cùng nhau ăn hoành thánh đi." Ám vệ hướng trước mặt cọ cọ, "Chúng ta còn có đồ gia vị Thất Tuyệt quốc, trong cung nhất định

không có đâu, không tin chúng ta đánh cuộc."

Đại nội ảnh vệ thả người nhảy vọt lên cao, đổi địa phương tiếp tục thủ.

Ám vệ đành phải một mình ngồi ở trên tán cây ăn ô mai, trong lòng rất tiếc nuối, quả thật là người Thẩm đại thiếu gia dạy dỗ, công phu học không giống thì cũng thôi đi, bất cầu ngôn tiếu(*) về mặt ngược lại là rất giống.

(*) Bất cầu ngôn tiếu: ý chỉ người tính cách nghiêm túc, trầm mặc ít nói.

Không thể cùng tiếu đồng bọn cùng nhau ăn đậu rang nhiệt tình trò chuyện, tựa như sinh mệnh mất đi ánh sáng.

Rất đáng giá ôm Thiếu cung chủ ném cao mười lần tiến hành an ủi.

Bên trong tiếu viện, Tiếu Phượng Hoàng sau khi chơi mệt liền ghé vào trên bàn đá hô hô ngủ, Hồng giáp lang ghé vào trên đầu nó, hô hấp cũng đồng thời nhất phục, xúc tu nhỏ lắc lư bay nhanh.

Chơi vui quá !

Đám người ám sát kia bị giam giữ trong phòng trống ở sau viện, bị trói cả tay chân lại uy miên cốt phấn, miễn cho cắn lưỡi tự sát.

Trong phòng rất tối, cũng phân không rõ là ban ngày hay ban đêm, nói không rõ qua bao lâu, cửa phòng két một tiếng bị đẩy ra, một luồng ánh mặt trời nhợt nhạt tiến vào.

Vài người cố sức ngãng đầu.

Ôn Liễu Niên ngồi ở trên ghế, theo phía sau là Triệu Việt Lục Truy, còn có Mộc Thanh Sơn cùng Thượng Vân Trạch.

Sau khi đốt lên vài ngọn nến, trong phòng nhất thời sáng sủa không ít. Ôn Liễu Niên uy nghiêm nói: "Các người rốt cuộc là người phương nào?"

Đối phương vẫn như trước ngồi dựa vào góc tường, bộ dáng nửa sống nửa chết, chỉ cho là không nghe thấy.

"Nếu là không nói, vậy thì chỉ có một con đường chết, hoặc là sống không bằng chết." Ôn Liễu Niên nói, "Hào hảo phối hợp với bản quan, ngược lại là còn có cơ hội cầu một con đường sống."

Đối phương vẫn như trước không lên tiếng.

Ôn Liễu Niên tiếp tục chậm rãi: "Nếu là không chịu nói, vậy thì chỉ có đại hình hầu hạ."

"Chúng ta là người của Vân Đoạn Hồn." Đối phương cuối cùng có người mở miệng.

"A?" Ôn Liễu Niên vẻ mặt tràn ngập kinh ngạc.

"Đừng nói người không biết Vân Đoạn Hồn là ai." Trong ngữ điệu của đối phương có chút ý tứ khiêu khích.

"Vậy người sai lầm rồi, bản quan tất nhiên biết Vân Đoạn Hồn là ai." Ôn Liễu Niên nói, "Hơn nữa trừ việc đó ra, bản quan còn biết, các người tuyệt đối không phải người của hắn."

"Vì sao?" Đối phương hỏi lại.

Ôn Liễu Niên cười cười, bước lên phía trước ngồi xổm bên cạnh người nọ, cúi đầu dùng ngữ tốc cực nhẹ cực nhanh nói: "Bởi vì ta mới là người của Đại Minh Vương."

Một lời vừa nói ra, đám người kia nhất thời khiếp sợ vạn phần, lập tức mở to hai mắt nhìn hắn.

"Hiện tại biết rồi chứ?" Ôn Liễu Niên nói, "Cho nên nếu là thức thời, thì mau khai báo rõ ràng một chút, ta thế nhưng không đơn giản là mệnh quan

triều đình, cũng không có khả năng sẽ làm việc theo luật."

Mộc Thanh Sơn ở phía sau nhẹ nhàng nhéo Thượng Vân Trạch một phen -- Đại nhân hình như lại muốn diễn.

"Nói đi, rốt cuộc là ai phái các người đến?" Ôn Liễu Niên hỏi lại một lần.

"Người phạm là người Vân Đoạn Hồn, vậy mà không biết chúng ta là bị ai thúc giục?" Đối phương nói.

"Biết là biết, bất quá người cũng nên tự mình nói lại lần nữa xem." Ôn Liễu Niên nhìn hằm, "Như vậy đối với người ta đều tốt."

Đối phương lạnh lùng quay đầu, cũng không có ý muốn mở miệng.

"Biết hằm là ai không?" Ôn Liễu Niên chỉ vào Triệu Việt.

"Người chúng ta muốn giết." Đối phương nâng hạ mí mắt.

"Biết vì sao các người phải giết hằm không?" Ôn Liễu Niên lại hỏi.

"Bởi vì các người là người Vân Đoạn Hồn." Đối phương nghiêng răng nghiêng lợi.

"Không sai, chúng ta đều là người của Đại Minh Vương." Ôn Liễu Niên thận trọng nhìn chăm chăm hai mắt hằm, trên mặt có chút ý cười trào phúng, "Thế nhưng vì sao khi chủ tử của người hạ lệnh, chỉ cần lấy mạng của một mình hằm?"

Đại khái là vẻ mặt của hằm rất dọa người, đáy mắt đối phương cũng chợt lóe một tia nghi vấn, tuy nói tốc độ cực nhanh, nhưng vẫn bị Ôn Liễu Niên nhìn thấy.

"Không biết à?" Ôn Liễu Niên trong lòng không yên, xem ra đám người này cũng chỉ là tử sĩ bình thường, hằm là sẽ không biết quá nhiều ẩn tình.

"Ít làm mấy chuyện dọa người đi." Đối phương nói, "Có chuyện gì cứ nói thẳng !"

"VẬY người sai lầm rồi, hiện tại là bản quan đang thăm vấn người." Ôn Liễu Niên nói, "Chọn sai chủ tử thì đã giống như mù một con mắt, nếu là còn chấp mê bất ngộ, vậy thì thật sự là thần tiên khó cứu."

"Hừ." Trong mắt đối phương có chút khinh thường.

"Như thế nào, chẳng lẽ người không cho rằng như vậy sao?" Ôn Liễu Niên nói, "Đại Minh Vương tốt xấu gì cũng có thể đem ta xếp vào bên cạnh Sở Hoàng, quyền cao chức trọng muốn gió được gió, còn chủ tử của người thì sao? Đến bây giờ còn đang dựa vào man lực chung quanh làm ám sát, vậy thì cũng thôi đi, vấn đề là ám sát cũng sát không thành, còn bị ta bắt về, có mất mặt không."

"Người !" Đối phương quả nhiên bị hấn chọc giận.

"Phàm là chọn con đường này, tất nhiên là vì tương lai vinh hoa phú quý tiền đồ như cấm, hiện giờ cái gì cũng không có, ngược lại tính mạng là bị ném ở đây, trong lòng chủ tử thật sự là không tiếc nuôi sao?" Ôn Liễu Niên chậm rì rì nói, "Trừ phi chủ tử nhà người bắt nhi tử của các người mang về nuôi, vì cha ruột toi mạng, như thế ngược lại là có thể nghĩ thông."

Nhận phải vũ nhục này, sắc mặt đối phương đỏ bừng, hô hấp cũng dồn dập lên.

"Bản quan trước giờ đều nói đạo lý, chỉ có vạn bất đắc dĩ, mới có thể đem người thi lấy khổ hình, bình thường sẽ không kiến huyết." Ôn Liễu Niên đứng lên bước ra ngoài, "Chủ tử từ từ suy ngẫm, nửa canh giờ sau ta sẽ trở lại."

Triệu Việt cũng cùng ra ngoài.

Vừa mới ra khỏi cửa, Ôn Liễu Niên mềm nhũn tựa vào trong lòng hãn.

"Làm sao vậy?" Triệu Việt vội vàng đỡ hãn.

"Người người người ôm ta một lúc, đứng không vững." Ôn Liễu Niên chân phát run.

Triệu Việt: "..."

Ôn Liễu Niên toàn thân đều là mồ hôi lạnh -- Lần đầu tiên trong đời diễn phản tặc a, có có có chút run rẩy.

Triệu Việt đưa tay vỗ nhẹ lên lưng hãn thuận khí.

Thượng Vân Trạch điều đệ tử Đằng Vân bảo đến, lại tăng mạnh một tầng thủ vệ -- Tuy nói ám sát trọng thần triều đình dựa theo luật là chém đầu, nhưng nếu là đại nhân đáp ứng muốn thả bọn họ một con đường sống, chỉ có cách đó mới nói ra khỏi miệng một phen, chỉ sợ cũng chỉ có thể lưu đày đến hải đảo, giúp sư phụ Tần cung chủ trồng hoa chúng được, quãng đời còn lại bị ngăn cách với người bên ngoài.

THỔ PHỈ CÔNG LỢC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 112: Trên Đường Gặp Cướp!!!

"Lúc này vì sao phải nói như vậy?" Triệu Việt mang hấn đi vào phòng cách vách, ôm người đặt lên trên đùi mình.

"Vì sao?" Ôn Liễu Niên chớp chớp mắt, "Bởi vì muốn thăm án a, không nói như vậy, sao có thể dụ đối phương nói ra?"

"Cũng không nghĩ tới, vạn nhất đối phương chạy thì phải làm sao?" Triệu Việt nói, "Lần tới đừng mạo hiểm như thế nữa." Cho dù ở trước mặt Hoàng thượng được sủng, một khi nhắc lên quan hệ với Đại Minh Vương, chỉ sợ cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua cho người.

"Người sẽ để cho bọn họ chạy thoát sao?" Ôn Liễu Niên hỏi lại.

Triệu Việt lắc đầu: "Sẽ không."

"Vậy thì tốt." Ôn Liễu Niên cười cười, "Ta có chừng mực."

Triệu Việt nói: "Chỉ một lần này thôi, lần sau không được lấy lý do này nữa. Về sau mặc kệ là làm chuyện gì, đều phải bảo vệ bản thân cho tốt trước."

"Kỳ thật cũng không nghiêm trọng như vậy." Ôn Liễu Niên nói, "Cho dù bọn họ chạy thật, trốn còn không kịp, ở đâu mà còn dám đến trước mặt Hoàng thượng tố giác ta, nhiều nhất chỉ là ở bên trong thành rải rác lời đồn, cũng không ai tin tưởng đâu."

Triệu Việt gõ gõ mũi hấn: "Đạo lý của người nhiều thật."

Ôn Liễu Niên gãi mặt, cười tủm tỉm nói: "Bởi vì ta thông minh."

Bên ngoài tòa nhà, ám vệ đang ở cùng một chỗ với đại nội thị vệ, vô cùng cao hứng căn chân gà, trăng thanh gió mát mùi hoa thoang thoang, quả nhiên là phi thường thích ý.

Đại nội ảnh vệ vừa mới đứng lên, liền bị ám vệ đè bả vai xuống ngồi trở về nóc nhà....

"Tại hạ trong người có nhiệm vụ." Đại nội thị vệ không thể nhịn được nữa, "Thứ không thể cùng chư vị một đường ngắm cảnh hóng gió."

"Ôn đại nhân ở tiểu viện phía trước, nếu là có động tĩnh, chúng ta tất nhiên có thể nghe được trước tiên." Ám vệ nói, "Ở trong này cũng giống nhau."

Đại nội thị vệ nói: "Hoàng thượng từng phân phó qua, để chúng ta một tắc cũng không rời bảo hộ đại nhân."

"Cung chủ cũng phân phó qua, khi Truy Ảnh cung xử lý chuyện trong chốn giang hồ, người bên ngoài vẫn là tận lực không cần quấy rầy thì tốt hơn." Ám vệ chà xát dầu trên tay, vẻ mặt tràn ngập Hạo Nhiên Chính Khí -- Vì có thể giúp đại nhân một phen, ngẫu nhiên thừa nhận cung chủ một chút cũng không sao, nhưng trong lòng kỳ thật vẫn là không quen, chúng ta trước giờ cũng chỉ làm chân chó cho công tử cùng Thiếu cung chủ.

Đại nội thị vệ hơi do dự, khi xuất cung, Sở Uyên đích xác phân phó qua, tận lực không cần gây xung đột với Truy Ảnh cung.

Ám vệ nói: "Cung chủ nhà ta tuy nói võ công bình thường lơi lỏng, nhưng bảo hộ Ôn đại nhân vẫn dư sức."

Đại nội thị vệ lắc đầu: "Chư vị khiêm tốn, cung chủ Truy Ảnh cung là đương kim võ lâm bài danh đệ nhất cao thủ, chúng ta tất nhiên sẽ không

nghi ngờ." Vậy thì ở trong này đợi cũng được, có Tần Thiếu Vũ ở bên trong, cũng đích xác sẽ không xảy ra chuyện gì.

Sau khi uống một ly trà, nhịp tim Ôn Liễu Niên dần dần ổn định lại, thế là cùng Triệu Việt một đường trở về cách vách.

Mộc Thanh Sơn đang cắn chân gà, thuận tiện đem xương phun loạn đầy trời -- Trước giờ hăn là nhã nhặn thanh tú, ăn cái gì cũng không phát ra tiếng động, nhưng lần này Thượng Vân Trạch nói phải biểu hiện cho giống người xấu, thế là cũng học theo thổ phỉ hào sảng trong kịch một lần.

Thượng Vân Trạch một bên nhin cười, cơ hồ bụng muộn rút gân.

Dụ một chút liền tin, ngốc lên quả thật khiến người ta yêu thích.

Lục Truy trong lòng thở dài, một đôi so với một đôi càng ân ái a.

"Suy nghĩ rõ ràng chưa?" Ôn Liễu Niên tiếp tục uy nghiêm hỏi.

"Muốn chúng ta phối hợp người thế nào?" Đối phương cuối cùng nhả ra -- Dựa theo lời lúc này, thận trọng ngẫm lại ví như cứ như vậy mà toi mạng, cũng thật sự không có gì để nói.

"Tự mình nói thử xem." Ôn Liễu Niên ngồi trở lại trên ghế.

"..." Đối phương có chút ghen lời, tự mình nói?

"Biết các người có thể làm cái gì, bản quan mới có thể cân nhắc, phải lấy điều kiện gì để trao đổi." Ôn Liễu Niên tươi cười có chút âm lãnh.

Triệu Việt: "..."

Đây cũng là diễn sâu quá rồi.

Mộc Thanh Sơn một bên phun xương gà một bên nghĩ, trước đây đại nhân nhất định xem không ít kịch.

"Chúng ta là tử sĩ của Thanh Cầu." Đối phương nói.

Quả nhiên a. Ôn Liễu Niên lắc đầu nói: "Không có ai sinh ra đã là tử sĩ, muốn dùng mạng của mình giúp người khác mở đường thăng quan tiến chức, phàm là phải cùng nhau làm đại sự, tất nhiên là phải cùng hưởng vinh hoa phú quý."

"Bên cạnh Vân Đoạn Hồn không có tử sĩ?" Đối phương kinh nghi.

"Có sát thủ, cũng sẽ không trắng trợn chịu chết." Ôn Liễu Niên nói, "Cũng sẽ không hành động một mình, mạng tất cả chúng ta đều ở cùng một chỗ."

Đối phương thoáng có chút buông lỏng.

"Thanh Cầu theo như các người nói là người như thế nào? Muốn thành đại sự, thì phải khăng khái hy sinh, xem nhẹ sống chết?" Ôn Liễu Niên nói, "Vậy sao hãn không tự mình ra trận, mà phải kéo người bên ngoài chặn ở phía trước? Nói toạc ra, đơn giản chính là tham mộ vinh hoa, lại không chịu thừa nhận bản thân là tiểu nhân ti tiện rất sợ chết mà thôi."

Triệu Việt nhưn mày cười.

"Vì một tên tiểu nhân này bán mạng, cho dù chết, cũng không có mặt mũi nhìn liệt tổ liệt tông." Ôn Liễu Niên nói, "Ngược lại, nếu là thật sự vì thành đại sự mà bỏ mạng, mới thật sự là chuyện đấng nam nhi nên làm."

"Đại nhân thật sự có thể dẫn chúng ta gặp Đại Minh Vương?" Đối phương hỏi.

Ôn Liễu Niên nói: "Nếu chư vị nguyện ý phối hợp, sau khi làm xong hết thấy hạng mục công việc, bản quan đương nhiên sẽ đưa chư vị rời bến."

"Thì ra Đại Minh Vương thật sự ở chỗ có sóng thần." Đối phương lầm bầm lâu bầu.

Ôn Liễu Niên ở trong đầu nhớ kỹ địa danh này.

"Chúng ta vốn dĩ vẫn tùy tùng Thanh Cầu ở tại hải đảo, rất ít khi lên bờ, thẳng đến ba tháng trước mới cùng hãn một đường lên thuyền rời đi, vào trong Vương Thành này." Đối phương nói.

"Đều làm những chuyện gì?" Ôn Liễu Niên hỏi.

"Chúng ta chỉ phụ trách ám sát, đối chuyện còn lại không nhúng tay nhiều." Đối phương nói, "Bất quá tựa hồ là đi qua hết toàn bộ Vương Thành, sau đó vẽ ra bản đồ, lại bao không ít thanh lâu ca viện."

Ôn Liễu Niên nói: "Tổng cộng có bao nhiêu người đến đây?"

"Mười bảy người." Đối phương nói, "Nhưng Thanh Cầu ở trong Vương Thành có không ít tiếp ứng."

"Có biết hãn đang ở đâu không?" Ôn Liễu Niên nói.

Đối phương lắc đầu: "Mỗi một chỗ ở của đội người đều riêng biệt, nếu là có nhiệm vụ, thì sẽ có người chuyên đến thông tri, không ai biết Thanh Cầu trụ ở đâu."

"Thanh Cầu cùng đám nghệ nhân xiếc ảo thuật vũ xà có quan hệ không?" Ôn Liễu Niên lại hỏi.

"Không biết." Đối phương tiếp tục lắc đầu, "Chưa bao giờ nghe qua."

Ôn Liễu Niên sờ sờ cằm, xem ra Thanh Cầu này thật sự rất cảnh giác.

Đợi đến sau khi hỏi xong, thời gian đã không sai biệt lắm đến nửa đêm, Ôn Liễu Niên ghé vào rìa thùng tắm, để cho Triệu Việt giúp kì lưng, sau đó há miệng nói: "A !"

Triệu Việt bị hoảng sợ: "Làm đau người?"

Ôn Liễu Niên giương mắt nhìn lên trên.

Đại nội thị vệ im lặng không lên tiếng, tập thể đổi nóc nhà chờ.

Triệu Việt: "..."

"Đi hết chưa?" Ôn Liễu Niên hỏi.

Triệu Việt buồn cười: "Rồi."

Ôn Liễu Niên tựa vào trước ngực hãn, cùng hãn mười ngón đan vào nhau nói: "Quả nhiên đến Vương Thành, sự tình nhiều hơn." Đầu tiên là phải truy tìm tung tích Thanh Cầu khắp thành, sau đó lại nhảy ra một nhóm nghệ nhân xiếc ảo thuật rắp tâm bất lương, hiện tại là dứt khoát công khai đến ám sát, còn không biết tương lai sẽ xảy ra nhiều loạn gì.

"Mệt mỏi à?" Triệu Việt từ phía sau ôm chặt hãn.

"Cũng không tính mệt, bất quá chuyện này có chút phiền lòng, vẫn là giải quyết càng sớm càng tốt." Ôn Liễu Niên xoay người nhìn hãn, "Trước không nói chuyện này nữa, từ hôm nay trở đi không cho người luyện công, nhớ chưa?"

"Cũng không phải hoàn toàn không thể luyện." Triệu Việt nói, "Chỉ là không thể nóng vội mà thôi."

"Phàm ra đường rẽ, vẫn là có thể không luyện thì không luyện." Ôn Liễu Niên nói, "Lại không vội nhất thời nửa khắc."

Triệu Việt cười cười: "Ta tất nhiên sẽ không sốt ruột cầu thành, yên tâm đi."

"Người có nghĩ tới, người có khả năng phong huyết đạo của người nhất là ai không?" Ôn Liễu Niên hỏi.

"Đại khái là cha ta đi." Triệu Việt giúp hấn sửa lại tóc, "Cho dù là sư phụ gây nên, hấn cũng là do cha ta gợi ý."

"Vậy lúc trước Triệu bá bá có nói qua cái gì không, có thể có liên quan đến chuyện này?" Ôn Liễu Niên lại hỏi.

"Mới trước đây ta luyện công chậm chạp không thể nhập môn, trong lòng khó tránh khỏi sốt ruột." Triệu Việt nói, "Sau khi về nhà nói cho phụ thân, hấn lại nói đây là chuyện tốt." Lúc ấy không hiểu, bây giờ nhớ lại, ngược lại là rõ ràng.

"Nếu là năm đó không có tràng huyết án Mục gia trang, phụ thân vốn dĩ định tích góp chút bạc, sau đó mang ta trở về quê." Triệu Việt ôm chặt hấn.

"Triệu bá bá có nhắc qua những chuyện trong quá khứ với người không?" Ôn Liễu Niên lại hỏi.

"Chưa từng." Triệu Việt nói, "Hấn rất ít khi nói chuyện của mình năm đó, ta hỏi nương ta là ai, hấn cũng chỉ nói nương ta là một nữ nhân rất tốt, nhưng ngay cả tính danh cũng chưa từng đề cập qua, về phần hấn, thì càng không nói."

Ôn Liễu Niên dán một bên mặt ở trước ngực hấn, cúi thấp "Ừm" một tiếng.

"Mặc kệ ta là ai, hay là thân thể của ta, tựa hồ đều không tốt." Triệu Việt nói, "Đại khái là lão thiên gia cảm thấy ta rất xui xẻo, cho nên mới để người ở thành Thương Mang nhặt được ta."

Ôn Liễu Niên bật cười thành tiếng: "Khi đó người hung đến đòi mạng."

"Sợ không?" Triệu Việt ghé vào lỗ tai hắn hỏi.

"Không sợ." Ôn Liễu Niên nghĩ nghĩ, "Cũng chỉ thoát nhìn hung mà thôi." Còn có hơi thích thích.

Triệu Việt cúi đầu hôn hắn, đáy mắt cũng có chút ý cười.

Lúc ấy đại khái bất kể thế nào cũng sẽ không nghĩ đến, cuối cùng thế nhưng sẽ là loại kết quả này.

Sáng sớm hôm sau, Ôn Liễu Niên liền vào cung, Triệu Việt lại là mang theo người đến tửu lâu, lại đem bộ phận hư hao tu sửa lại một phen, chuẩn bị chọn ngày khai trương lần nữa.

Dân chúng rảnh rỗi cũng lập tức đến giúp đỡ, một bên giúp mắng người đánh lén không có lương tâm, Ôn đại nhân tốt như vậy cũng muốn ám sát, một bên lại hiếu kỳ hỏi rốt cuộc là người phương nào lớn mật như thế, cư nhiên rõ như ban ngày nháo ra loại sự tình này.

Triệu Việt lắc đầu: "Đám người kia bị thương nặng, sau khi trở về liền hộc máu bỏ mình, cái gì cũng không hỏi được, đại khái là lúc trước ở trên giang hồ kết thù qua."

Quả thật là ân oán giang hồ tiên sinh kể chuyện hay kể a, nhớ tới cảnh tượng lúc ấy đao quang kiếm ảnh, trong lòng dân chúng vẫn là có chút sợ hãi, cảm thấy loại sự tình này nghe chút cố sự xem thoai bản là tốt rồi, một khi thật sự nhìn thấy, vẫn là có chút dọa người.

"Hôm qua thăm vấn đám người kia sao rồi?" Trong hoàng cung, Sở Uyên cũng đang hỏi.

"Là lúc trước khi ở Vân Nam Miêu Cương kết thù." Ôn Liễu Niên nói, "Người Mục gia trang."

Nghe được hai chữ Vân Nam, Sở Uyên có chút phiền lòng.

"Có Tần cung chủ ra tay tương trợ, đã giải quyết." Ôn Liễu Niên nói, "Lần này vi thần tiến cung, là muốn hỏi Hoàng thượng tính toán đối phó đám nghệ nhân xiếc ảo thuật kia thế nào." Lúc trước sau khi đồng thảo tử kia được đưa vào cung, Sở Uyên phái tâm phúc đến kiểm tra cũng không phát hiện có gì dị thường, Ôn Liễu Niên càng là ở Tàng Thư các ngồi suốt bảy ngày, cơ hồ lật hết bộ sách có liên quan về canh cử cùng gieo trồng, đều không tìm được cái gọi là 'Hắc vụ thiêu', thẳng đến có một lần mang theo Hồng giáp lang tiến cung, trong lúc vô ý nó bị rớt vào trong đồng thảo tử, mới phát hiện manh mối.

"Trùng tử của ái khanh đây là... Làm sao vậy?" Sở Uyên kinh nghi, nhìn Hồng giáp lang trong túi chạy tán loạn.

"Đây là Hồng giáp lang, ngoại trừ Cổ Vương, trùng tử gì cũng sẽ ăn." Ôn Liễu Niên nói, "Vừa thấy được đám trùng tử sẽ hưng phấn."

Nhưng trong túi rõ ràng chính là thảo tử màu đen, Sở Uyên cùng Ôn Liễu Niên liếc nhau, lúc này hạ lệnh đem toàn bộ thảo tử bỏ vào đại hang, sau khi dùng sáp du phong bế toàn bộ, tạm thời chôn ở dưới đất. Sau đó lại âm thầm chế tạo bột phấn màu đen giống hệt nhau, giả vờ mô tác dạng phát cho Chức Cấm tư cùng các phường gấm vóc trong thành, để tránh đánh rần động cỏ.

"Các quốc gia sắp tới triều hạ, dựa theo lời ái khanh nói, lúc này gà bay chó sủa cũng chỉ có Đại Sở ta mất thể diện." Sở Uyên nói, "Hiện tại ngoài thành khẩu đã bị phong tỏa tầng tầng, đối phương nhất thời nửa khắc cũng chạy không thoát, chi bằng bình tĩnh xem biến, xem bọn họ có thể ép buộc ra kiểu dạng gì."

"Thế nhưng Hưởng thống lĩnh hôm trước còn đang nói, lo lắng đối phương sẽ thừa dịp khi các quốc gia triều hạ quấy rối." Ôn Liễu Niên cẩn thận nói.

"Trừ phi đối phương muốn tự tìm đường chết, bằng không hẳn là sẽ không manh động." Sở Uyên ngược lại là không lo lắng điểm này. Trong Vương Thành đều biết có vạn Ngự Lâm quân, ở buổi lễ trọng đại thì sẽ đề cao cảnh giác gấp bội, hơn nữa còn có Truy Ảnh cung ở đây, đừng nói chi là còn có Thất Tuyệt Vương Mộ Hàn Dạ -- Nghị sự lần này vốn dĩ là vì liên thông thương lộ hai quốc, dựa theo tính tình yêu dân như con của hắn, nếu là ai dám ở đương khẩu quấy rối, chỉ sợ không có kết cục gì tốt. Hơn nữa còn có một lý do... Nghĩ đến đây, Sở Uyên không tự giác cười cười: "Tiểu Cẩn cũng sẽ đến đây, đến lúc đó để hắn xem thử thứ gọi là thảo tử này, không chừng sẽ có phát hiện mới."

"Thấm mình chủ cùng Diệp tiểu vương gia cũng tới?" Ôn Liễu Niên nghe vậy giật mình.

"Đúng vậy." Sở Uyên gật đầu.

Ôn Liễu Niên chớp chớp mắt.

"Ái khanh làm sao vậy?" Sở Uyên hỏi.

"Không có gì." Ôn Liễu Niên hồi thần, "Vi thần chỉ là đang nghĩ, Vương Thành sắp tới hẳn là rất náo nhiệt."

"Náo nhiệt mới tốt." Sở Uyên nói, "Náo nhiệt một chút, mới khiến cho đám người lòng dạ khó lường kia nhìn, Đại Sở ta quốc phú binh cường cỡ nào !

"Sau khi rời khỏi Ngự Thư phòng, Ôn Liễu Niên vẫn không trở về phòng giam vóc, mà là đến tửu lâu.

"Sao ngươi lại tới đây." Triệu Việt đang mang theo người sắp đặt bàn ghế, sau khi thấy hãn chà xát tay đi xuống lầu.

"Chuyện bên Hoàng thượng nói xong rồi." Ôn Liễu Niên nói, "Tiến triển thế nào?"

"Hết thầy thuận lợi." Triệu Việt kéo hãn ngồi ở một bên, "Lúc trước, khi đánh nhau chỉ đánh ở bên ngoài từa lầu, cho nên chỉ cần sửa mấy chỗ lan can rồi quét sơn lên, vài ngày nữa thì có thể khai trương.

"Vậy là tốt rồi." Ôn Liễu Niên giúp hãn lau mồ hôi.

"Bên ngươi thì sao?" Triệu Việt hỏi.

"Hoàng thượng nói các sứ thần quốc gia lập tức sẽ đến Vương Thành, cho nên cũng không nóng nảy truy tìm tung tích Thanh Cầu, dù sao người còn ở trong thành cũng không chạy thoát được." Ôn Liễu Niên trả lời.

"Cho nên có thể tranh thủ thời gian vài ngày?" Triệu Việt nhìn hãn.

"Ừm." Ôn Liễu Niên cười hì hì.

"Sẽ không bị triệu tiến cung đi?" Triệu Việt lại hỏi.

Ôn Liễu Niên dùng sức lắc đầu.

Triệu Việt bị chọc cười, ngón cái ấn ấn mũi hãn.

Một vòng dân chúng chung quanh lập tức che mặt, ai u có chút nóng.

Đại đương gia cùng Ôn đại nhân nếu là thâm tình lên, thật sự khiến người ta chịu không nổi.

Về phần vài tử sĩ Thanh Cầu kia, sau khi thăm xong, liền tạm thời giam giữ ở Truy Ảnh cung -- Thả một nhóm người như thế ra ngoài, cũng không

ai có thể yên tâm, đúng lúc Tần Thiếu Vũ cùng Thẩm Thiên Lăng tính toán ở Vương Thành trụ một thời gian, thì đến đảo Nhiễm Sương ở Nam Hải thăm sư phụ, đúng lúc có thể mang đi. Mà đám nghệ nhân xiếc ảo thuật vũ xà ở ngoại ô, lại là bị Sở Uyên hạ chỉ tạm thời không được rời khỏi Vương Thành, phải đợi cho đến khi nhuyễn giáp chế tác xong phân phát cho Sở quân, xác định thảo tử đủ dùng, mới được rời khỏi cửa thành.

Tuy nói trong lòng bất mãn, nhưng đối phương là Hoàng đế, đám người xiếc ảo thuật kia cũng chỉ có thể miễn cưỡng tiếp nhận.

"Ôn huynh." Trương Uẩn tươi cười đầy mặt từ đối diện đi tới, vừa thấy liền biết tâm tình vô cùng tốt.

"Trương đại nhân đây là nhật được bạc?" Ôn Liễu Niên trêu ghẹo.

"Có thể sánh bằng nhật được bạc tốt hơn nhiều." Trương Uẩn ngồi ở đối diện hẳn, mỉm cười nói, "Hôm nay ta lại đi tìm chức vị anh hùng Truy Ảnh cung, không chỉ học được hai chiêu công phu, Thẩm công tử còn tự mình bưng điểm tâm đi ra." Quả thực chính là Tử Khí Đông Lai.

Ôn Liễu Niên cũng cười theo: "Đúng rồi, còn chưa đa tạ Trương huynh."

"Chuyện gì?" Trương Uẩn có chút buồn bực.

"Có gia đình quý phủ Trương huynh tương trợ, tòa nhà kia mới có thể sửa sang lại nhanh như vậy." Ôn Liễu Niên nói.

"Thì ra là vì chuyện này, chỉ là việc nhỏ mà thôi, Ôn huynh không cần để ở trong lòng." Trương Uẩn rất là hào sảng, "Vậy Ôn huynh tính toán khi nào chuyển vào?"

"Ba ngày sau." Ôn Liễu Niên cười nói, "Đến lúc đó Trương huynh nhất định phải tới uống chén rượu thăng quan."

Chuyển nhà là chuyện lớn, huống chi là Ôn đại nhân chuyển nhà -- Kia nhưng là hồng nhân số một trước mặt Hoàng thượng a. Tuy nói triều đình có lệnh, giữa quan viên không thể nhân cơ hội này nhận hối lộ, cũng không dám công khai đưa bạc, nhưng mang hạ lễ đến cửa chúc mừng nhất định phải có cấp bậc lễ nghĩa, bởi vậy sáng sớm ba ngày sau, cửa tòa nhà liền bắt đầu đầu người chuyển động, không chỉ có quan viên trong triều, dân chúng trong thành, còn có môn phái giang hồ phụ cận cũng đến giúp vui, thứ nhất Triệu đại đương gia ít nhiều gì cũng xem như là người trong giang hồ, thứ hai cũng muốn nhân cơ hội kết giao với Tần cung chủ một chút.

Nhìn hai chữ 'Ôn phủ' rồng bay phượng múa trên cửa tòa nhà, Lục Truy ở trong lòng nhe răng, đây là cam tâm tình nguyện ở rể a.

"Chúc mừng Ôn đại nhân, chúc mừng Ôn đại nhân a." Quan viên trong triều lập tức hành lễ chúc mừng, cơ hồ muốn chen phá đại sảnh, may mà có gia đình trong phủ Trương Uẩn đến hỗ trợ, bằng không chỉ sợ ngay cả người nấu nước pha trà cũng không đủ.

"Chíp !" Cục bông nhảy nhót, vắn vắn vẹo vẹo ở giữa các đại nhân xuyên qua, thường thường tha tiểu bảo thạch cùng kim đậu tử mới lấy được giấu vào trong ổ nhỏ. Hồng giáp lang ghé vào trên đầu nó, cũng bay nhanh theo đung đưa xúc tu, cao hứng !

"Mệt chết ta rồi." Đợi đến khi tiễn xong một tốp khách nhân cuối cùng, thì trời cũng đã trở tối, Ôn Liễu Niên hữu khí vô lực ngồi phịch ở trên ghế, động cũng không muốn động.

Triệu Việt giữ chặt cánh tay hăn, muốn mang trở về phòng ngủ.

"Đừng đụng !" Ôn Liễu Niên bị đau hô lên.

"Làm sao vậy?" Triệu Việt bị hoảng sợ.

"Cánh tay đau." Ôn Liễu Niên hừ hừ hít khí lạnh.

"Bình thường kêu người vận động nhiều một chút, lại không chịu nghe." Triệu Việt dờ khóc dờ cười, nhẹ nhàng giúp hấn xoa bóp cánh tay.

"Có vận động." Ôn Liễu Niên nói.

"Ở trong viện tản bộ tiêu thực không tính." Triệu Việt nói.

Ôn Liễu Niên nhìn trời: "Nga." Vậy thì không có.

"Mộc sư gia cũng biết đánh dưỡng sinh quyền." Triệu Việt nói, "Không bằng ngày mai bắt đầu, ta cũng mang người theo luyện?"

Ôn Liễu Niên cơ hồ muốn đem đầu lắc rớt ra ngoài.

Triệu Việt: "..."

Vì có thể đem đề tài này lừa gạt qua nhanh một chút, Ôn Liễu Niên quyết đoán đứng lên: "Đi, trở về phòng nghỉ ngơi." Ngàn vạn lần đừng có mà nói chuyện luyện võ gì nữa nha !

Triệu Việt trong lòng lắc đầu, công hấn một đường trở về phòng.

Đại nội thị vệ ngồi ở nóc nhà, nhìn hai người một đường thân thiết trở về phòng ngủ, sau đó về mặt tràn ngập bình tĩnh tiếp tục gác đêm -- Lúc trước cũng là bảo hộ qua không ít đại nhân, cho nên đối với nhiệm vụ lần này vẫn không cảm thấy có gì dị thường, nhưng sau này mới phát hiện, thì ra còn có người có thể ân ái đến trình độ như vậy, không chỉ đi hai bước còn muốn công, hoặc là thường xuyên hôn nhau ở bên ngoài.

Ám vệ nhiệt tình ném một bao đại táo đến.

Đại nội thị vệ đầu lại bắt đầu đau.

Tần cung chủ cùng Thẩm công tử cũng đi rồi, vì sao đám người này còn ở lại chỗ này?

"Chíp." Tiểu Phượng Hoàng ngồi xồm trên bàn đá trong viện, cúi đầu ra sức xé khô bò -- Có Hồng giáp lang sáng long lanh ở trong này, tất nhiên luyện tiếc đi, cho nên Thẩm Thiên Lăng liền để nó qua đêm ở Ôn phủ, thuận tiện lưu lại vài ám vệ chiếu cố, cũng có thể bảo hộ Ôn Liễu Niên.

"Có muốn đi mua chút hoành thánh trở về ăn không?" Nửa buổi sau, ám vệ lại nhiệt tình mở miệng.

Đại nội thị vệ vẻ mặt cứng đờ -- Lúc trước ăn đậu rang cùng đại táo thì cũng thôi đi, khi đang làm nhiệm vụ ăn hoành thánh húp nước lèo cũng có thể sao?

Ám vệ tiếp tục vui sướng nói: "Đáng tiếc bây giờ trời quá nóng, bằng không còn có thể ăn lẩu."

Đại nội thị vệ: "..."

Lẩu này, nhất định không phải cái lẩu mà chính mình đang nghĩ.

Biết Ôn Liễu Niên xưa nay thanh nhã, bởi vậy Triệu Việt trồng không ít hoa cỏ ở bên trong phòng ngủ cùng bên ngoài tiểu viện, còn có vài bụi hoa lan mình đào được từ thâm sơn cùng cốc, chẳng chịt hữu trí rất là tinh xảo.

Sáng sớm mặt trời dần dần nhô lên, Ôn Liễu Niên xoay người, lại hướng vào lòng người bên cạnh rụt rụt.

Triệu Việt thấy lông mi hấn run nhẹ, như là lập tức sẽ tỉnh lại, thế là khước miệng gương lên, nói: "Luyện công."

Ôn Liễu Niên thân thể cương một chút, sau đó hô hấp liền nhanh chóng lâu dài lên một lần nữa -- Chưa tỉnh !

Triệu Việt cười ra tiếng, cúi thấp đầu trình trọng hôn một cái.

Ôn Liễu Niên cẩn thận hé một con mắt: "Không cần luyện công nữa, đúng không?" Nếu thật sự muốn luyện, vậy ta nhất định có thể lập tức ngủ lần nữa.

"Chọc người thôi." Triệu Việt ôm hăn ghé vào trên người mình, "Người không nguyện ý, ta tất nhiên sẽ không ép buộc người, về sau ở bên ngoài đi lại nhiều một chút là được."

Ôn Liễu Niên lúc này mới thả tâm, cười hì hì hôn hăn một cái: "Sớm."

"Không sớm." Triệu Việt nói, "Nếu là không rời giường, thì có thể trực tiếp ăn cơm trưa."

"Ừm." Ôn Liễu Niên dùng sức lười biếng duỗi eo, "Đi, mau đi ăn cơm thôi, còn phải đến tửu lâu kiểm tra lại lần cuối, lần này cũng không thể phạm sai lầm." Hiếm khi có ngày rảnh rỗi, tất nhiên phải hảo hảo sử dụng, đem chuyện nên làm an bài thỏa đáng mới được.

Tửu lâu mới được quét sơn, hết thảy đều khôi phục thành dáng vẻ vốn có. Ôn Liễu Niên cùng Thẩm Thiên Lăng cùng nhau chọn ngày lành, rất nhanh liền khai trương một lần nữa, Sở Uyên vì giúp hăn áp lên hồi kinh, càng là tự mình dẫn người tiến đến chúc mừng, cả kinh nhất là chúng quan viên cùng dân chúng lập tức quỳ xuống hành lễ, ngay cả Hoàng thượng cũng đến đây?

"Đều đứng lên đi, trăm chỉ là đến nói một câu chúc mừng Ôn ái khanh cùng Triệu đại đương gia, sau đó sẽ hồi cung." Sở Uyên tâm tình nhìn qua cũng rất tốt.

Ôn Liễu Niên dẫn hăn đến nhã gian, Tần Thiếu Vũ cùng Thẩm Thiên Lăng cũng ở đây.

"Tần cung chủ, Thẩm công tử." Sở Uyên nói, "Đã lâu không gặp."

"Hoàng thượng." Thẩm Thiên Lăng cười tủm tỉm rót ly trà cho hần, "Vừa nãy còn đang nói, đợi đến khi Diệp đại ca đến, chúng ta liền một đường tiến cung diện thánh."

"Sao người biết Tiểu Căn sẽ đến?" Sở Uyên có chút ngoài ý muốn.

"Diệp đại ca tất nhiên sẽ đến." Thẩm Thiên Lăng rất nghiêm túc, "Tuy nói hần nhìn qua rất hung, nhưng mỗi lần chỉ cần trong Vương Thành có chuyện lớn, hoặc là Hoàng thượng có ưu phiền, hần đều sẽ đến."

Sở Uyên cười cười, trong lòng có chút ấm áp.

Rõ ràng có chính mình ở đây, mọi người ít nhiều gì cũng sẽ câu nệ, bởi vậy Sở Uyên chỉ uống một ly trà liền đứng dậy cáo từ. Thẩm Thiên Lăng ghé vào bên cửa sổ, nhìn bóng dáng hần dần dần biến mất ở góc đường.

"Trở lại." Tần Thiểu Vũ gõ gõ đầu hần, "Đang nhìn gì vậy."

"Hoàng thượng nếu là chịu lập hậu thì tốt rồi." Thẩm Thiên Lăng ngồi trở lại trên ghế, "Cũng có thể có người chiếu cố." Mà không phải giống như bây giờ, cho dù bên cạnh có vô số thị vệ, cũng cảm thấy có chút cô độc.

"Cũng không thể so với nhà người bình thường cưới vợ, nhìn thấy thích thì có thể tới cửa cầu hôn." Tần Thiểu Vũ đưa cho hần một ly trà, "Đâu có đơn giản như vậy."

Ôn Liễu Niên quay đầu đưa mắt nhìn Triệu Việt.

Người ta cũng là gia đình bình thường.

Cho nên chờ đến khi chuyện này kết thúc, thì mau chóng đến cầu hôn !

Sau khi tửu lâu khai trương, kinh doanh rất nhanh liền đi vào quỹ đạo, có Hoàng thượng đích thân tới qua, lại là tửu lâu của Ôn đại nhân cùng đại đương gia, sinh ý tất nhiên là một ngày so với một ngày càng náo nhiệt.

Các sứ thần phụ quốc cũng bắt đầu dần dần tiến đến, vũ nương Ba Tư mặt đỏ lỏn trên mặt thì che lụa mỏng, mắt xanh như màu nước biển, đeo trang sức hoa lệ đứng trên xe khiêu vũ uốn éo thắt lưng, dẫn tới vô số dân chúng tranh nhau mà quan sát, so với đón năm mới còn náo nhiệt hơn.

Trên sơn đạo ngoài thành, một đội xe ngựa đang vội vàng gấp rút lên đường, Ôn phu nhân ở trong xe ngựa, cơ hồ cười đến không thể khép miệng, sắp tới Vương Thành rồi a. Ôn Như Mặc tuy nói miệng khinh thường nữ tặc nhân gia vui mừng lộ rõ trên mặt, nhưng trong đầu rất cuộc vẫn là cao hứng, thậm chí ngay cả một ngày một đêm gấp rút lên đường cũng không cảm thấy vất vả, trong lúc ngủ đều mơ thấy nhi tử. Hai người lúc này đang tính toán sau khi gặp mặt thì sẽ nói một vài chuyện, xe ngựa đột nhiên lại hung hăng hí dài.

"A Dục !" Ôn phu nhân ngồi không vững, suýt nữa ngã văng ra ngoài.

"Cẩn thận một chút." Ôn Như Mặc vội vàng ôm lấy nàng, xốc màn xe lên hỏi, "Xảy ra chuyện gì?"

"Lão lão già, đằng trước có một nhóm sơn tặc a." Gia đình đánh xe run cầm cập.

"Sơn tặc?" Ôn Như Mặc đại kinh thất sắc, vội vàng rời khỏi xe ngựa nhìn đến tột cùng, chỉ thấy dưới tàng cây phía trước có vài đại hán đang tựa vào, bên hông đeo đao chói lọi.

"Đây đây đây, chạy mau lên." Ôn Như Mặc sắc mặt trắng bệch, hẳn là vẫn thương nhân, tất nhiên từ chưa thấy qua phiến trận này, lúc này đến Vương Thành muốn đi thủy lộ Giang Nam, dưới chân Thiên Tử hẳn là an bình hưng thịnh, vì vậy chỉ dẫn theo ba tên gia đình, lại không nghĩ rằng cũng sắp tới Vương Thành rồi, thế nhưng sẽ gặp phải sơn tặc.

Ôn phu nhân càng hoảng sợ hơn, phu xe vội vàng đánh vòng xe ngựa chạy trở về.

"Vị huynh đài này." Bên tai đột ngột vang lên một tiếng chào đón.

"A !" Ôn Như Mặc còn chưa kịp tiến vào trong xe, bị dọa đến suýt nữa ngã bịch trên đất, lúc này rõ ràng còn đang ở bên kia, sao đột nhiên lại chạy đến đây.

"Người muốn làm cái gì !" Ôn phu nhân tuy nói là nữ tặc nhân gia, nhưng thấy lão gia nhà mình gặp nguy hiểm, vẫn là chạy ra dựng ngược lông mày, lộ ra tính tình điêu ngoa khi ở nhà.

Đối phương là nam tử bốn năm chục tuổi, sau khi bị quát lớn rõ ràng sững sốt một chút: "Ta là muốn --" Còn chưa nói xong, xe ngựa liền đã 'vèo' một cái biến mất....

"Tiên sinh." Một nam tử khác tiến lên, "Xảy ra chuyện gì vậy?"

"Ta chỉ là muốn hỏi một chút xem, trên xe bọn họ có đinh thép dự bị không, có thể cho chúng ta mượn dùng sửa xe." Vân Đoạn Hồn nói.

Nam tử nhíu mày: "Có thể xảy ra chuyện gì không?"

"Khuôn mặt này đã đổi, hiện giờ trên đời không ai có thể nhận ra ta." Vân Đoạn Hồn lắc đầu, "Yên tâm đi, nhìn trang phục như là phú hộ viên ngoại địa phương, hẳn là sau khi nhìn thấy đao thì bị giật mình."

Nam tử gật đầu, cũng không hỏi thêm gì nữa, cùng hẳn một đường đi trở về. Chỉ là ai cũng không chú ý trong bụi cỏ bên cạnh sơn đạo, rớt một cái tiểu bố bao màu lam.

"May mắn may mắn." Sau khi chạy một đoạn đường, thấy phía sau không ai đuổi theo, Ôn phu nhân vỗ ngực cảm tạ trời đất.

"Cũng không phải là." Ôn Như Mặc bưng nước trà, tay còn đang run rẩy.

"Người nói xem, đám thổ phỉ này thật dọa người." Ôn phu nhân lòng còn sợ hãi, "May mắn Tiểu Liễu tử bị triệu trở về Vương Thành, bằng không mỗi ngày chờ ở thành Thương Mang, vậy ta sớm muộn gì cũng muốn bị hãm dọa có vấn đề."

"Cũng không nên vì chạy cho kịp giờ mà đi đường tắt." Ôn Như Mặc nói, "Bất quá hoàn hảo không xảy ra đại loạn gì, hiện tại nhanh chóng quay trở lại quan đạo, khi trời tối cũng có thể đuổi tới Vương Thành."

Quan đạo tuy nói hơi xa, nhưng gia đình vừa nãy cũng bị chấn kinh, suy nghĩ muốn nhanh chóng tìm gian khách điểm trụ xuống, cho nên đánh xe chạy đến dị thường ra sức, trước khi trăng lên, cuối cùng cũng tới dưới chân cửa thành, sau khi trải qua kiểm tra thận trọng thủ vệ thì được cho đi -
- Đương nhiên vì không muốn gây phiền phức cho nhi tử, vì vậy liền nói là tới đây thăm hỏi người thân.

"Có thể xem như đến rồi." Ôn phu nhân từ trong xe ngựa nhảy xuống, "Thắt lưng ta cũng muốn rời ra từng mảnh."

"Hiện tại cũng đã trễ rồi, tìm tửu lâu hảo hảo ăn một bữa an ủi trước, ngủ tiếp một đêm, ngày mai lại đi tìm nhi tử." Ôn Như Mặc giúp nàng phủi đất trên người, "Không cần sốt ruột nhất định phải đi trong đêm nay?"

"Tất nhiên ngày mai mới đi, vài năm không gặp Tiểu Liễu tử, hai ta sao có thể mặt xám mày tro phong trần mệt mỏi như vậy." Ôn phu nhân lờm hăn một cái, tất nhiên phải hảo hảo ngủ một giấc, sau khi rửa mặt chải đầu lại đi gặp nhi tử, không thể ở trước mặt quan lớn mất mặt như thế được, bị nói thành là thổ tài chủ Giang Nam.

"Được được." Ôn Như Mặc đối với nàng nói gì nghe nấy, đúng lúc cách đó không xa chính là một gian đại tửu lâu, đèn lồng còn sáng, liền một đường đến ăn cơm.

"Khách quan mời bên này." Tiểu nhị rất là nhiệt tình, cười tươi như hoa đưa bài đồ ăn lên.

Nếu muốn an ủi, vậy thì phải ăn món ngon nhất, Ôn Như Mặc mang theo phu nhân cùng gia đình phu xe cùng nhau, người một nhà mỹ mãn ăn một bữa, còn đóng gói hai con vịt nướng, tính toán mang đến khách điểm ăn khuya. Khi tính sờ sờ trong ngực, sắc mặt lại là trắng bệch.

"Khách... Quan?" Tiểu nhị tươi cười cương ở trên mặt.

"Này, này..." Ôn Như Mặc đứng lên, đem cả người từ trên xuống dưới đều tìm hết một lượt, cũng không thấy túi tiền ở đâu, nhất thời gấp đến độ đầu đổ đầy mồ hôi, gia đình vào trong xe ngựa tìm một lần, cũng nói cái gì cũng không có.

"Lão gia người đừng vội." Ôn phu nhân nhanh chóng an ủi, "Tìm lại xem."

"Quả thật không thấy a." Ôn Như Mặc giậm chân, "Chẳng lẽ là bị đám sơn tặc kia lấy?" Đã nói sao lại không đuổi theo, thì ra là đã lấy được bạc.

Tiểu nhị ở một bên bĩu môi, ăn quyết thì nói ăn quyết đi, ở đó mà sơn tặc. Dưới chân Thiên Tử, ở đâu mà có sơn tặc? Cũng không sợ bị cắt lưỡi.

"Vị tiểu huynh đệ này, chúng ta quả thật mất bạc rồi." Gom bạc trên người gia đình cũng không đủ, nhưng đã đến nửa đêm, tất cả rơi vào đường cùng, Ôn Như Mặc đành phải kêu phu nhân tạm thời tháo một đôi khuyên tai, "Dùng cái này gán nợ trước, ngày mai chúng ta lại đến chuộc về như thế nào?"

"Hiện tại hiệu cầm đồ cũng đóng, ta phải đi đâu định giá?" Tiểu nhị nói, "Khoan đã, ta đi hỏi chương quỳ nhà ta."

"Được được được." Ôn Như Mặc liên tục gật đầu.

Tiểu nhị chạy xuống lầu gõ cửa: "Nhị đương gia."

"Làm sao vậy?" Lục Truy hỏi.

"Trên lầu có một đám người ăn quýt, nói không có tiền, muốn để trang sức gán nợ." Tiểu nhị nói.

"A?" Lục Truy nói, "Người đi làm việc tiếp đi, ta lên nhìn thử."

Ôn Như Mặc đang cùng phu nhân thương nghị, nếu là thật sự không được, cũng chỉ có kêu tiểu nhị tìm nhi tử, ngẩng đầu chỉ thấy một nam tử trẻ tuổi bước lên.

"Ngài chính là chương quỳ tửu lầu này?" Ôn Như Mặc vội vàng đứng dậy hành lễ.

"Không cần khách khí." Lục Truy đỡ lấy hăn, "Nghe tiểu nhị nói, chư vị gặp sơn tặc, cho nên bị mất ngân lượng?"

"Đúng vậy." Ôn Như Mặc than thở, "Chúng ta là từ Giang Nam đến đây, một đường đều gió êm sóng lặng, mắt thấy cũng sắp đến dưới chân Thiên Tử, không nghĩ tới thế nhưng sẽ gặp được kiếp phi, thật sự là xin lỗi chương quỳ."

Tuy nói ở nơi này gặp phải thổ phi có chút khó tin, nhưng Lục Truy quét mắt nhìn khuyển tai trên bàn tựa hồ thật sự là vật đáng giá, cũng không cần phải nói dối, thế là vừa tính toán nói không sao, dư quang lại quét đến một khối ngọc bội bên hông Ôn Như Mặc, phía trên có một chữ 'Ôn'.

....

Ôn?!

"Vị khách quý này." Lục Truy đỡ hăn ngồi xuống, cẩn thận nói, "Chẳng biết có thể thỉnh giáo tôn tính đại danh hay không?"

"Nga, tại hạ họ Ôn, danh gọi Ôn Như Mặc." Còn tướng đối phương là muốn hỏi tên, để tránh mình không đến chuộc khuyển tai, Ôn Như Mặc trả lời rất là sáng khoái.

Trên trời một đường sấm chớp vang lên, chỉ trong nháy mắt Lục Truy hít một ngụm khí lạnh.

Còn thật sự đúng a?!

THỔ PHỈ CÔNG LỢC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 113: Chính Là Đám Người Này!!!

"Chường quầy, người không sao chứ?" Thấy vẻ mặt hần tựa hồ có chút kì quái, Ôn Như Mặc cẩn thận hỏi.

"Tất nhiên không có việc gì." Lục Truy hồi thần.

"Vậy người xem, đây..." Ôn Như Mặc thăm dò.

"Đi ra bên ngoài, ai mà không có chuyện khó xử." Lục Truy đem khuyên tai đặt về trong tay Ôn Như Mặc, "Tiền một hai bữa cơm thì có là gì, ngày khác rảnh rồi đến trả lại là được, ở đâu mà đáng dùng trang sức gán nợ."

"Sao chúng ta lại không biết xấu hổ như thế chứ." Ôn Như Mặc có chút thụ sủng nhược kinh -- Lúc trước nhìn thái độ tiểu nhị, còn tưởng nhất định phải để lại tiền cơm thì mới được đi, không nghĩ tới vị chường quầy trẻ tuổi này cứ nhiên dễ nói chuyện như vậy.

"Có gì mà phải ngại ngần." Lục Truy bình tĩnh nói, "Ví như là đại đương gia chúng ta ở đây, tất nhiên cũng sẽ làm như vậy."

"Vậy thật sự là đa tạ, chường quầy cứ việc yên tâm, ngày mai tại hạ nhất định sẽ đem tiền cơm đến trả lại." Ôn Như Mặc vô cùng cảm kích, "Vậy chúng ta đi trước."

Ôn phu nhân cũng nói lời cảm tạ, tâm nói chường quầy trẻ tuổi này thật sự là công tử địa phương lớn, bộ dạng tư văn tuấn lãng như vậy, làm chuyện cũng khẳng khái, nhìn như thế nào cũng khiến người thích.

"Thứ tại hạ hỏi nhiều một câu." Lục Truy nói, "Chư vị phàm là bị mất bạc, lại là người ngoại hương, nửa đêm ra ngoài, trong thành chỉ sợ không có chỗ ở a."

"Thực không dám giấu diếm, chúng ta là đến Vương Thành thăm nhi tử." Ôn Như Mặc nói, "Vốn dĩ là muốn chờ ngày mai, nhưng đêm nay nếu thật sự không còn cách nào khác, bây giờ cũng chỉ có thể đi tìm nó."

Ngàn vạn lần đừng nha ! Lục Truy trong lòng phiên giang đảo hải(*), đại đương gia cùng Ôn đại nhân còn đang trên giường a, nói không chừng ngay cả y phục cũng không có mặc ! Nếu là bị nhạc phụ nhạc mẫu nhìn thấy thì phải làm sao.

(*) Phiên giang đảo hải: sông cuộn biển gầm, ý nói trong lòng chấn động.

"Chưởng quầy, cáo từ." Ôn Như Mặc mang theo phu nhân cùng gia đình đi xuống dưới lầu.

Ôn phu nhân ở trong lòng tính toán, chờ ngày mai khi đến đưa bạc, thuận đem thịt khô mang cho Tiểu Liễu tử chia cho chưởng quầy một ít, coi như là tạ lễ.

"Chư vị khoan đi đã." Lục Truy từ trong ngực lấy ra một thỏi bạc, đuổi theo đặt ở trong tay Ôn Như Mặc, "Ngoài cửa cách đó không xa chính là khách điểm Đồng Giang, vừa yên tĩnh lại vừa sạch sẽ, ở trong Vương Thành cũng là khách điểm số một số hai, nếu là không ghét bỏ, có thể vào trong đó ở một đêm."

"Này..." Ôn Như Mặc cùng phu nhân liếc mắt nhìn nhau, trong lòng cũng là kinh ngạc -- Không thu tiền cơm thì thôi, sao còn đưa bạc.

"Vừa thấy dáng vẻ cử chỉ hai vị liền biết, tất nhiên là hộ gia đình có tri thức hiểu lễ nghĩa." Lục Truy nói, "Có thể giúp đỡ, ta tất nhiên không sợ

bạc không thu lại được."

"Chương quỳ thật sự là người tốt a." Ôn Như Mặc trong lòng cảm kích, "Không biết tôn tính đại danh?"

"Tại hạ họ Lục, tên một chữ Truy." Lục nhị đương gia tươi cười khiêm tốn có lễ.

"Tên này đặt rất hay." Ôn phu nhân càng nhìn càng thích, "Không biết Lục chương quỳ có đón dâu chưa?"

Lục Truy thoáng khổ bức, chuyện này cũng muốn hỏi? Nhưng đối phương là cha mẹ Ôn đại nhân, hỏi cái gì cũng tất yếu phải trả lời, cho nên đành phải cười như gió xuân nói: "Còn chưa có."

Không có là tốt a ! Ôn phu nhân bay nhanh gảy bàn tính.

"Khụ khụ." Biết tập tính phu nhân nhà mình, Ôn Như Mặc đúng lúc cắt ngang, để tránh lại hỏi ra vấn đề kinh thế hãi tục hơn.

"Hiện tại trời cũng tối rồi, không bằng ta đưa chư vị qua đó." Lục Truy nói, "Đỡ phải tìm nửa ngày."

Ôn Như Mặc cùng Ôn phu nhân dĩ nhiên không biết nên nói gì, trong lòng chỉ còn lại uất thiệp nóng bỏng. Sau khi cùng hẵn một đường đến khách điểm phố đối diện, lại là thiên ân vạn tạ mới thả người đi.

"Bà nói xem, nào có ai vừa thấy mặt liền hỏi người ta có thành thân chưa." Cửa phòng vừa mới đóng lại, Ôn Như Mặc thấp giọng thăm oán, "Cũng không sợ bị chê cười."

"Này có gì mà buồn cười." Ôn phu nhân nói, "Chương quỳ này nhìn qua không tệ, Tâm nhi sang năm cũng sắp mười tám, nếu là có thể gả vào

trong Vương Thành bồi ca ca nàng, lúc đó chẳng phải là một cộc chuyện tốt sao."

Ôn Như Mặc không nói lại nàng, mệt mỏi cả ngày thân thể cũng thật sự rất mỏi, thế là tắm xong liền leo lên giường, lưu lại Ôn phu nhân một thân một mình mặt mày hớn hở -- Hiếm khi đến Vương Thành một chuyến, nếu là có thể đem việc hôn nhân của một đôi nhi tử nhi nữ đều định ra được, mới xem như đến không uổng phí !

Bên trong Ôn phủ, Ôn Liễu Niên đang nằm sấp ở trong lòng Triệu Việt, ngón tay chọt loạn khắp nơi.

"Ngủ đi." Triệu Việt nắm cổ tay hắn.

"Không mệt." Ôn Liễu Niên ngẩng đầu nhìn hắn, ánh mắt ở trong bóng đêm bừng sáng.

"Chạy cả ngày ở bên ngoài, sao sẽ không mệt." Triệu Việt buồn cười.

"Ta là người đọc sách, thân thể tốt." Ôn Liễu Niên rất là bình tĩnh, mở mắt nói dối.

Triệu Việt xoay người đè hắn dưới thân, thấp đầu trịnh trọng hôn một cái.

Tuy rằng mỗi lần đều phải mất tự nhiên một chút, nhưng lần này Ôn đại nhân vẫn như trước không đẩy ra, vẻ mặt thản nhiên, thậm chí còn cảm thấy xiêm y cởi không đủ nhanh.

Triệu Việt nói: "Lại béo."

Ôn Liễu Niên da mặt dày, thò tay nhéo thắt lưng mình một cái, rất mềm.

"Bà bà đại thẩm trên đường còn chê người gầy." Triệu Việt nói.

Ôn Liễu Niên cười hì hì: "Xương ta nhỏ." Trời sinh liền sẽ giấu thịt.

Triệu Việt cười bỏ đai lưng ra, còn chưa kịp cúi đầu hôn một cái, ngoài viện liền truyền đến thanh âm ám vệ: "Di, nhị đương gia sao lại đến đây lúc này."

"Đại đương gia !" Lục Truy đứng ở trong viện gọi.

"Đi nhìn xem, coi chừng là xảy ra chuyện gì rồi." Ôn Liễu Niên đẩy Triệu Việt.

Ám vệ cùng đại nội thị vệ cũng lập tức nhảy xuống nóc nhà: "Làm sao vậy?" Hiếm khi nhìn thấy Lục nhị đương gia vội vàng như thế.

Triệu Việt cùng Ôn Liễu Niên một đường đẩy cửa bước ra.

"Nhanh lên." Lục Truy nói, "Cha mẹ Ôn đại nhân đến đây."

"A?" Ôn Liễu Niên trừng to mắt, cái gì cái gì cái gì cái gì người người người người lặp lại lần nữa !

"Buổi tối hôm nay vừa đến, liền ngụ ở khách điểm Đồng Giang cách từ lâu không xa." Lục Truy nói, "Ngày mai sẽ đến tìm Ôn đại nhân."

"Sao nhị đương gia lại quen biết cha mẹ ta?" Ôn Liễu Niên buồn bực.

"Không phải ta quen biết." Lục Truy suy nghĩ một chút, đem sự tình đại khái nói một lần.

"Ở ngoài thành gặp sơn tặc?" Ôn Liễu Niên bị dọa không nhẹ, cũng không kịp hỏi nhiều, liền nhắc chân xông ra bên ngoài.

"Đại nhân không cần sốt ruột." Lục Truy vội vàng chạy theo kéo hẳn lại, "Bá phụ cùng bá mẫu vẫn không bị thương, chỉ là mất bạc mà thôi, hiện tại đã ngủ rồi."

"Bên ngoài Vương Thành sao lại có sơn tặc?" Ôn Liễu Niên sốt ruột, "Hắn không phải là dư nghiệt núi Thương Mang đi?"

Ám vệ vỗ ngực, "Đại nhân yên tâm, chúng ta đến chung quanh khách điểm thủ !" Nói xong không đợi Ôn Liễu Niên mở miệng, liền nhanh như chớp biến mất ở nóc nhà, quả nhiên rất có hiệu suất.

"Mặc kệ là sơn tặc từ đâu đến, chỉ cần không đả thương người là tốt rồi." Lục Truy nói, "Huống hồ bá phụ bá mẫu một đường phong trần cũng mệt mỏi, đêm nay vẫn là đừng quấy rầy thì tốt hơn."

"Thật sự không bị thương?" Ôn Liễu Niên vẫn là không yên lòng.

"Tất nhiên không có." Lục Truy nói, "Sao ta có thể lấy loại chuyện này lừa đại nhân."

"Vậy là tốt rồi." Ôn Liễu Niên thở phào, lại vạn phần khó hiểu nói, "Nhưng cha mẹ ta vì sao lại muốn đến Vương Thành?" Lúc trước nhắc cũng không nhắc qua a, còn tưởng phải đợi sự tình bên này giải quyết sau, lại một đường trở về Giang Nam.

Lục Truy rất có thâm ý nhìn về phía Triệu Việt.

Triệu đại đương gia: "..."

"Vậy thì sáng mai lại nói." Ôn Liễu Niên lắc lắc đầu, "Đa tạ nhị đương gia."

"Đại nhân khách khí." Lục Truy miệng đang nói lời cảm tạ, ánh mắt lại nhìn Triệu Việt -- Nhạc phụ nhạc mẫu đến đây, còn không mau nghĩ phương pháp hảo hảo biểu hiện !

Triệu Việt hiếm khi có chút khẩn trương.

Sau khi hai người trở về phòng, cũng không có tâm tư ngủ tiếp, khoanh chân ngồi ở trên giường mắt to trừng mắt nhỏ.

Nửa buổi sau, Ôn Liễu Niên nói: "Nếu là cha ta đánh người thì phải làm sao đây?"

Triệu Việt nói, "Đứng yên là được." Chu Tiền bối còn có thể đánh nhau, nhưng nhạc phụ đại nhân là thật người đọc sách, tay trói gà không chặt, tất nhiên không thể trả đòn.

Ôn Liễu Niên lại hỏi: "Vậy nếu là đánh ta thì sao?"

Triệu Việt nói: "Nhạc phụ đại nhân sao nỡ đánh người được."

Ôn Liễu Niên kiên trì: "Chuyện có vạn nhất."

Triệu Việt nói: "Ta sẽ che chở cho người."

Ôn Liễu Niên kéo quai hàm: "Nếu là nghĩa phụ ở đây thì tốt rồi, còn có thể khuyên giúp hai câu."

"Không cần bày ra vẻ mặt thảm thiết." Triệu Việt ôm người vào trong lòng mình, "Sợ cái gì, nhạc phụ nhạc mẫu cũng không phải người không nói đạo lý."

Ôn Liễu Niên rầu rĩ ghé vào đầu vai hắn, vẫn là cảm thấy rất khẩn trương !

Hai người cơ hồ cả đêm không ngủ, trời vừa mới sáng một phút, liền rời giường tính toán đến khách điếm, đẩy cửa lại bị kinh ngạc một chút, như thế nào nhiều người như vậy.

Lục Truy chào hỏi: "Sớm."

Thượng Vân Trạch cùng Mộc Thanh Sơn cũng ở đây, khi nghe được âm vệ mách lẻo, Tần Thiếu Vũ cùng Thẩm Thiên Lăng không có chuyện gì cũng tới giúp vui.

Tiểu Phượng Hoàng vẫn như trước đội Hồng giáp lang, đứng ở trước ao nước nhỏ ở trong viện xoay qua xoay lại nhìn, cảm thấy thập phần say mê, mà khí phách.

Ôn Liễu Niên nói: "Chư vị có chuyện?"

"Ngồi trước đã." Lục Truy vỗ vỗ bên cạnh.

"Nhưng mà chúng ta tính toán đến khách điểm." Ôn Liễu Niên lặng lẽ lùi về sau một bước, mới sáng sớm, đây là cái trận trận gì?!

"Hiện tại đến khách điểm làm gì, tất nhiên phải chờ tới mọi chuyện đều an bài tốt rồi nói tiếp." Lục Truy nói, "Không nên nóng vội."

"Đúng vậy đúng vậy." Mộc Thanh Sơn cũng gật đầu, "Vẫn là làm ôn hòa vài chuyện thì tốt hơn."

Triệu Việt cùng Ôn Liễu Niên đành phải ngồi ở trên ghế đá.

"Lúc này tính toán ăn ngay nói thật sao?" Thẩm Thiên Lăng hỏi.

Ôn Liễu Niên cùng Triệu Việt nhìn nhau một chút, gật đầu -- Đối với quan hệ của hai người, trong Vương Thành đã sớm truyền thành bão, tùy tiện kéo người qua đường hỏi cũng biết, đầu đường vẫn là thường xuyên sẽ có người nước miếng bay tứ tung nói, ngay cả tiên sinh kể chuyện cũng nóng lòng muốn thử, cho dù là muốn giấu cũng không thể gạt được, chỉ bằng sáng khoái thừa nhận một chút.

"Vậy trước đó, Ôn lão gia cùng Ôn phu nhân có... Phát hiện không?" Thẩm Thiên Lăng châm chước dùng từ một chút.

Ôn Liễu Niên lắc đầu.

Trong viện một mảnh trầm mặc.

Cư nhiên không có...

"Chuyện này có chút khó giải quyết." Lục Truy xoa bóp cằm, đột nhiên nhảy ra một con dâu cao lớn thô kệch như thế, có thể dọa Ôn phu nhân ngất xỉu hay không a.

"Lúc trước Thẩm công tử là như thế nào hướng người nhà nhắc tới Tần cung chủ?" Mộc Thanh Sơn hiếu kỳ hỏi, nói không chừng còn có thể cho đại nhân tham khảo một chút.

Thẩm Thiên Lăng nghe vậy trầm mặc.

Tần Thiếu Vũ nói: "Lúc trước Lăng nhi còn chưa biết ta, là ta tự mình tới cửa hạ sính."

Ôn Liễu Niên đáy mắt tràn ngập âm mộ, lại thoáng có chút ai oán, chuyện tốt như thế, vì sao mình không gặp được?

Triệu Việt: "..."

"Sau đó thì sao?" Mộc Thanh Sơn hỏi tiếp.

"Sau đó?" Tần Thiếu Vũ nói, "Sau đó Nhật Nguyệt sơn trang liền trả lễ, tìm tiên sinh xem bát tự, định tốt phải ở năm trước thành thân."

Mộc Thanh Sơn giật mình há to miệng, thuận lợi như vậy a, quả thật là thần tiên quyền lực.

Thượng Vân Trạch giúp tiểu Mộc nhà mình chỉnh lại tóc -- Người đừng nghe hăn nói lung tung, lúc trước hai người này nháo ra trận trận, chỉ sợ so với Ôn đại nhân cùng Triệu đại đương gia còn lớn hơn mấy chục lần.

"Nói không chừng Ôn lão gia cùng Ôn phu nhân vừa thấy Triệu đại đương gia, thì sẽ thích thì sao." Đại khái là cảm thấy vẻ mặt Ôn Liễu Niên rất suy yếu, Mộc Thanh Sơn lại tiến hành an ủi.

Người còn lại lập tức nhìn về phía Triệu đại đương gia mặt mũi anh tuấn.

Lục Truy nói: "Nếu đổi lại là mười cô nương tiểu thư, thì đích xác có khả năng vừa thấy liền thích."

Ôn Liễu Niên: "..."

Mộc Thanh Sơn thức thời câm miệng, giống như càng khuyên càng loạn.

Bên này mọi người còn đang khí thế ngất trời thương nghị, bên kia Ôn phu nhân đã đem lão gia nhà mình lắc tỉnh, hoan hoan hỉ hỉ thay bộ đồ mới ra ngoài, tính toán đi tìm nhi tử nương tựa.

Vừa vặn quầy điểm tâm dọn ra rất sớm, trên đường có không ít người, Ôn phu nhân ở trên xe ngựa thấy có bán bánh đường chiêm, liền kêu phu xe ngừng xe, tính toán mua một bao cho nhi tử, lúc đang chờ chiêm, phu xe lại đột nhiên cúi thấp kính hô một tiếng, "Lão gia lão gia, đám sơn tặc hôm qua lại tới nữa?"

"Cái gì?" Những lời này thanh âm có chút lớn, không chỉ có Ôn Như Mặc, ngay cả dân chúng xung quanh cũng nghe được, nhất thời bị kinh ngạc một chút -- Đây chính là Vương Thành a, còn có thể có sơn tặc?

Vân Đoạn Hồn cùng thủ hạ một đường đi về phía trước, vừa tính toán tìm quầy ăn điểm tâm, liền nghe phía trước truyền đến một trận rối loạn, còn chưa kịp hỏi rốt cuộc phát sinh chuyện gì, chỉ thấy một nhóm quan binh tuần tra nghênh diện chạy tới.

Thủ hạ bất động thanh sắc, lòng bàn tay lạng lẽ trượt xuống ba quả phi tiêu -- Hãn tên là Vô Ảnh, cùng ca ca Vô Phong hai người thưở nhỏ liền

được Vân Đoạn Hồn thu dưỡng, một tay phi tiêu lệ vô hư phát, kinh công cũng xuất thần nhập hóa.

Vân Đoạn Hồn khẽ nhú mày.

"Là bọn họ, là bọn họ ở ngoài thành trộm bạc của ta." Ôn Như Mặc thờ hồng học, theo quan binh một đường chạy tới.

Vân Đoạn Hồn: "..."

"Các người là người phương nào?" Quan binh hỏi.

"Chúng ta là thương nhân từ Đông Nam đến." Vô Ảnh nói.

"Thương nhân gì chứ, rõ ràng chính là sơn tặc." Ôn phu nhân nói, "Quan gia không nên bị bọn hăn lừa, hôm qua ta cùng với lão gia một đường vào thành, ở trên sơn đạo vừa vặn gặp được đám người này, cầm đao chặn ở trên sơn đạo, còn trộm bạc của chúng ta."

"Nếu là cầm đao, ta vì sao không đoạt, ngược lại phải trộm?" Vô Ảnh hỏi nàng.

"Ta cũng không phải sơn tặc, sao có thể biết người nghĩ thế nào?" Ôn phu nhân lông mày dựng ngược.

Vô Ảnh bị ghen một chút.

Cho nên nói miệng lưỡi Ôn đại nhân sở dĩ bén nhọn, là từ trong bụng mẹ nhận không ít chỉ bảo a.

Chung quanh đã vây không ít dân chúng, đều đang thấp giọng châu đầu ghé tai. Vì không gây trở ngại mọi người xuất hành làm ăn, cũng vì không quấy nhiễu đến sứ thần quốc gia khác, quan binh đều đem hai nhóm người mang về phủ nha, tính toán thăm vấn một lần nữa. Ôn Như Mặc cùng phu nhân tuy nói sốt ruột gặp nhi tử, nhưng ngân lượng bị mất hôm qua thật sự

không ít, có thể tìm trở về tất nhiên là tốt nhất, cũng không ý kiến gì. Về phần Vân Đoạn Hồn, hẳn ngược lại là không lo lắng bản thân sẽ bị nhận ra, sự tình nháo lớn ngược lại không có lợi ích gì với mình, cũng gật đầu đáp ứng đến quan phủ tiếp nhận kiểm tra.

Quan viên phụ trách khu vực này tên là Bàng Giáp, bởi vì hơi béo, thì so với người bên ngoài ham ngủ hơn một chút, lúc này vừa mới rời giường, đầu óc rõ ràng còn chưa tỉnh. Sau khi nghe xong quan binh hội báo, hai cọng râu mép Bàng Giáp vểnh vểnh lên: "Trước nói xem, bản thân từ đâu đến, vì sao phải đến Vương Thành?"

"Thành Triều Tịch ở Đông Nam, lão gia nhà ta tên là Lâm Thất, là thương nhân địa phương." Vô Ảnh nói, "Gần đây sinh ý cá không được tốt lắm, thường xuyên ở trên biển trôi hồi lâu cũng bắt không được cá lớn, liền suy nghĩ đổi nghề nghiệp khác, đến Vương Thành tìm kiếm xem có thương lộ mới không."

"Gần đây bởi vì liên quan đến thời tiết, ngư dân vùng Đông Nam đích xác có chút bị ảnh hưởng." Bàng Giáp nói, "Nghe qua cũng là có chút độ đáng tin."

"Bọn họ thật sự là sơn tặc, không phải ngư dân gì đâu a." Ôn phu nhân nghe vậy sốt ruột.

Vô Ảnh bị tiếng vang này làm cho lỗ tai ong ong, thanh âm này, vừa nhọn lại vừa bén.

"Lớn mật, bản quan cho phép người nói chuyện sao !" Bàng Giáp trừng mắt.

Ôn phu nhân im bật.

"Nói đi, các người là từ đâu đến, đến Vương Thành làm cái gì?" Bàng Giáp hỏi.

"Chúng ta là từ Giang Nam đến, đến Vương Thành thăm nhi tử." Ôn Như Mặc trả lời.

"Nhi tử các người là ai a?" Bàn Giáp tiếp tục không chút để ý hỏi.

Ôn Như Mặc nói: "Ôn Liễu Niên."

"Ai?!" Bàn Giáp giật mình ngồi ngay ngắn.

"Ôn Liễu Niên." Ôn Như Mặc bị hấn làm cho hoảng sợ, qua nửa ngày mới lập lại lần nữa.

"Là Ôn Liễu Niên, Ôn đại nhân trong triều sao?" Bàn Giáp hai mắt cơ hồ muốn phát sáng.

"Là hấn." Ôn Như Mặc gật đầu.

"Thì ra là Ôn lão gia a !" Bàn Giáp vội vàng đứng lên, mãnh liệt hành lễ một cái.

Vô Ảnh ở một bên há miệng, này không khỏi cũng... quá... khoa trương... đi...

Vân Đoạn Hồn ở trong lòng lắc đầu.

"A nha vị đại nhân này, đừng như vậy a." Ôn Như Mặc vội vàng nâng hấn dậy, "Tại hạ chỉ là một người bình thường, sao có thể nhận hành lễ của đại nhân."

"Ôn lão gia tuy nói trên người không có chức quan, nhưng dạy dỗ Ôn đại nhân lại là một tấm gương tốt, tài trí hơn người học phú ngữ xe văn thái phi dương tác phong nhanh nhẹn từ thiên văn cho tới địa lý cái gì cũng tinh thông, thật sự khiến cho người ta hâm mộ a." Bàn Giáp nói xong một hơi, ngay cả thở cũng không kịp.

Ôn Như Mặc đầu có chút choáng, vị đại nhân này nói chuyện quả nhiên là rất nhanh.

"Người đâu, dọn chỗ !" Bàn Giáp lớn tiếng nói.

Nha dịch rất nhanh liền bưng hai ghế dựa tiến vào.

"Hai vị mau ngồi, mau ngồi." Bàn Giáp ân cần nói, "Có muốn uống trà không?"

"Trà thì không cần uống, chúng ta còn sốt ruột đi gặp nhi tử." Ôn phu nhân nói.

"Đúng đúng đúng, hạ quan thẩm án, thẩm án." Bàn Giáp ngồi trở lại sau án, hung hăng vỗ đường mộc một cái, "Thành thật khai báo, các người giấu túi tiền của Ôn lão gia ở đâu?"

Vô Ảnh trong lòng trợn trắng mắt, tốc độ thay đổi sắc mặt đạt đến trình độ hát hí khúc ở Thục Trung a.

"Nếu là không nói, vậy thì phải đại hình hầu hạ." Bàn Giáp trừng mắt.

"Đại nhân này có biết nói đạo lý không vậy." Vô Ảnh nói, "Không có bằng chứng chỉ dựa vào lời nói của đối phương, cũng có thể nhận định chúng ta là sơn tặc? Đại Sở quốc này còn có luật pháp không."

"Lớn mật !" Bàn Giáp cả giận nói, "Trên công đường phát biểu lung tung, người có biết tội gì không?"

"Ta rõ ràng chỉ là luận sự." Vô Ảnh nói, "Đại nhân xử án hồ đồ như thế, nếu là truyền ra ngoài, không sợ bị Hoàng thượng biết sao?"

"Người đâu, đánh hai mươi gậy cho ta !" Bàn Giáp chụp bàn.

Ôn phu nhân bị dọa đến run rẩy.

"Đánh chết trên người ta cũng không có bạc." Vô Ảnh nói, "Không trộm chính là không trộm, dưới chân Thiên Tử, ở đâu có đạo lý vu oan giá hoạ?"

Bàng Giáp trong lòng sốt ruột, người này sao lại không cảm nhận được vậy, mặc kệ trộm hay không trộm, sao cũng không phối hợp diễn một màn - - Đây chính là phụ thân Ôn đại nhân a, sao bản quan có thể biểu hiện giống kẻ ngu ngốc được.

"Nhị vị." Vân Đoạn Hồn nhìn về phía Ôn Như Mặc, "Tại hạ quả thật không có trộm ngân lượng của các người, hôm qua trên đường xe ngựa bị hư, liền muốn tiến lên mượn đình thếp, quên tháo đao bên hông xuống, dọa đến hai vị rồi, điểm này là chúng ta không đúng. Thế nhưng ngoại trừ chuyện đó ra, quả thật không có chuyện gì khác."

"Đúng vậy, sổ sách cùng ngân lượng chúng ta mang đến đều ở khách điểm, nếu các người không tin, có thể đi theo chúng ta nhìn." Vô Ảnh cũng nói, "Soát đến ngày mai cũng không sao."

"Này..." Đối phương nói rất có lý, Ôn Như Mặc nhất thời có chút chột dạ, nhất thời nửa khắc cũng không nhớ nổi điểm chi tiết hôm qua. Lúc trước là xem bọn họ thành sơn tặc, cho nên mất bạc đầu tiên liền nghĩ đương nhiên liên quan đến bọn họ, nhưng nếu đối phương là thương nhân đứng đắn, vậy chẳng phải là bản thân cố tình gây sự sao? Chung quy túi tiền này, cũng có khả năng không cẩn thận làm rớt a.

"Còn dám nói xạo !" Bàng Giáp lại quát lớn một câu.

"Vị đại nhân này." Ôn Như Mặc đứng lên, do dự nói, "Không thì bỏ đi."

"Sao có thể bỏ được." Bàng Giáp lắc đầu, "Ôn lão gia yên tâm, bản quan tất nhiên sẽ giúp người tìm túi tiền về".

"Việc này chúng ta cũng sai, trước đó không hiểu rõ." Ôn Như Mặc đưa mắt nhìn Vân Đoạn Hồn, "Vài vị này hôm qua đích xác không có rút đao."

Là lá gan mình quá nhỏ.

"Hiện tại nhớ rõ rồi sao?" Vô Ảnh hừ một tiếng.

"Không được vô lễ với trưởng bối." Vân Đoạn Hồn vẻ mặt hơi lạnh lùng.

"Dạ." Vô Ảnh thành thành thật thật cúi đầu.

"Vậy chúng ta đi trước, xin lỗi, xin lỗi a." Ôn Như Mặc khom người hành lễ.

"Này..." Bàn Giáp có chút khẩn trương, tựa hồ cái gì cũng không thăm ra a, có thể lưu lại ấn tượng không tốt với Ôn đại nhân không.

Vân Đoạn Hồn cũng cùng Vô Ảnh rời khỏi phủ nha.

Ôn Như Mặc lại hướng Bàn Giáp khom người một cái, cũng mang phu nhân một đường rời đi, nếu cứ tiếp tục kéo dài, chỉ sợ ngay cả cơm trưa cũng không thể cùng nhau ăn.

"Đều là những người nào a." Đi trên đường, Vô Ảnh nhỏ giọng oán giận, "Làm quan ngu ngốc như vậy, làm dân chúng cũng không biện thị phi, lại còn nói chúng ta là sơn tặc."

Vân Đoạn Hồn vỗ vỗ bả vai của hắn: "Phàm đi ra ngoài, thì khó tránh khỏi sẽ có chuyện phiền lòng, không cần để ở trong lòng."

"Đều nói Sở quốc hiện tại quốc phú binh cường, đương kim vạn tuế càng là thiên cổ minh quân, ta còn tưởng rằng người trong triều ai ai cũng là trung thần lương tướng." Vô Ảnh nói, "Không nghĩ tới gặp gỡ một kẻ ngu ngốc như thế, còn có cái vị Ôn đại nhân kia, nghe qua cũng không được tốt lắm."

Vân Đoạn Hồn cười lắc đầu, mang theo hắn một đường đi ăn điểm tâm.

Một đầu khác trong Ôn phủ, một đám ám vệ đang giúp Triệu Việt thay y phục -- Phàm không có bị phái đi bảo hộ cha mẹ Ôn đại nhân, vậy liền đem Triệu đại đương gia ăn mặc càng thêm anh tuấn một chút, cũng có thể tăng thêm độ hảo cảm.

"Không được không được, bộ này quá đỏ." Thẩm Thiên Lăng lắc đầu.

"Mặc bộ này đi, bộ này dễ nhìn." Mộc Thanh Sơn kéo ra một bộ y phục màu lam.

"Đúng, bộ này được !" Thẩm Thiên Lăng cũng gật đầu.

Gân xanh trên đầu Triệu Việt nhảy lên.

Lục Truy bưng một cái hộp lớn tiến vào, đúng lúc khuyên giải an ủi nói: "Loại chuyện gặp mẹ vợ này, cả đời chỉ có một lần, đại đương gia nhất định phải nhịn xuống."

Ôn Liễu Niên cũng ngồi ở một bên, ngóng trông nhìn hẳn.

Triệu Việt đành phải tiếp tục đổi một bộ y phục.

"Đây là cái gì?" Mộc Thanh Sơn nhìn cái hộp kia hỏi.

Lục Truy mở hộp ra, chỉ thấy bên trong tràn đầy đều là ngọc bội vật trang sức, nói ít cũng có mấy chục.

Triệu Việt bị giật mình một chút: "Người khi nào thì cất giấu rương đồ vật này?" Không giống tính tình của hẳn a.

"Không phải của ta." Lục Truy nói, "Mượn được."

"Mượn ai?" Triệu Việt hỏi.

Lục Truy thò tay chỉ một cái.

"Chíp !" Tiểu Phượng Hoàng đứng ở trên ngưỡng cửa, quanh thân tắm nắng sớm, ánh vàng rực rỡ lại lóng lánh.

Ám vệ lệ nóng doanh tròng, mỗi ngày đều được nhìn thấy Thiếu cung chủ khí phách, loại cảm giác này quả thực tuyệt vời.

Triệu Việt tâm tình phức tạp, chính mình cứ nhiên còn có một ngày hỏi mượn ngọc bội của vật nhỏ này.

Có thể được Phượng Hoàng thích, tất nhiên đều là thứ tốt, Thẩm Thiên Lăng tự mình chọn một khối ngọc bội, treo ở bên hông hẳn.

"Thấy sao?" Ôn Liễu Niên hỏi.

Ám vệ kịch liệt vỗ tay.

"Ngọc thụ lâm phong !"

"Tiêu sái lỗi lạc !"

"Phong thần tuấn lãng !"

"Như phủ thêm dực (ánh sáng) !"

Triệu Việt: "..."

Tập thể ám vệ nhìn người cuối cùng: "Đến, cùng ca niệm, đại lão hồ."

Sau khi rời rằm nửa ngày: ".....Đại lão, phủ."

Mộc Thanh Sơn rất muốn cười, thế nhưng lại cảm thấy không được tốt lắm, thế là đơn giản chạy ra cửa phòng, cả người suýt nữa bị đụng ngã nhào.

"Đến rồi đến rồi !" Ám vệ bảo hộ khách điểm tối qua trên đầu đều là mồ hôi chạy đến, "Ôn lão gia cùng Ôn phu nhân đã tới, quẹo vào lập tức đến."

Một phòng người nhất thời loạn lên, vây quanh Ôn Liễu Niên cùng Triệu Việt một đường chạy ra phía trước.

"Ta phải trốn đi sao?" Lục Truy hỏi.

"Vẫn là tạm thời đừng xuất hiện." Thẩm Thiên Lăng nói, "Chúng ta có vẻ rất giống như là đang dự mưu." Kỳ thật không có đâu, nhiều nhất chỉ là đổi mấy bộ xiêm y mà thôi.

Thế là Lục nhị đương gia đành phải ngồi xồm trên xà nhà, kiên trì không chịu đi -- náo nhiệt vẫn là phải xem.

"Tiểu Liễu tử a !" Người còn chưa tới, thanh âm Ôn phu nhân đã truyền tới trước.

"Mẫu thân !" Đã nhiều năm không gặp, Ôn Liễu Niên trong lòng tất nhiên cũng là nhớ muốn chết, đột nhiên nhìn thấy phụ mẫu ở cách đó không xa, tất nhiên là cao hứng phấn chấn chạy qua.

"Cho mẫu thân xem xem, hoàn hảo không ốm." Nước mắt Ôn phu nhân đều chảy ra, "So với lúc trước béo một chút."

"Phụ thân." Ôn Liễu Niên mũi cũng có chút cay.

"Ai." Ôn Như Mặc tuy nói không hô to giống phu nhân, nhưng thấy được nhi tử bảo bối, trong lòng cũng là cao hứng đến không kiềm chế được, nắm tay hân liên không muốn buông.

"Đừng đứng ở cửa a, Ôn lão gia Ôn phu nhân mau vào trong ngồi." Mộc Thanh Sơn tiếp đón.

"Đây là bằng hữu của con sao?" Ôn phu nhân vui vẻ nói, "Bộ dạng thật sự rất nhu thuận." Trắng trắng mịn mịn thanh nhã.

"Dạ, lúc trước khi còn giữ chức ở thành Thương Mang là sư gia của con." Ôn Liễu Niên nói, "Họ Mộc, tên là Thanh Sơn."

"Thì ra là sư gia a." Ôn phu nhân lại quét mắt nhìn, nhỏ giọng hỏi, "Sao lại nhiều người như vậy."

"Đều là bằng hữu của con." Ôn Liễu Niên mang cha mẹ đi vào bên trong, "Giúp đỡ con không ít chuyện."

"Ôn lão gia, Ôn phu nhân." Tập thể mọi người chào hỏi.

"Làm phiền chư vị." Ôn Như Mặc cười ha hả, Ôn phu nhân lại là cảm thấy không hổ là Vương Thành a, bộ dạng vài công tử trẻ tuổi, thật sự là một người so với một người càng tuần lã hơn, sớm biết như thế, chính mình năm đó nên sinh thêm hai khuê nữ, nhi tử nhiều cũng đỡ nháo tâm.

Triệu Việt xen lẫn trong đám người, cảm thấy có chút... Khẩn trương.

Trong đại sảnh đã sớm pha trà lài, Ôn Liễu Niên nói: "Sao cha mẹ lại đột nhiên đến Vương Thành, cũng không báo trước một tiếng."

"Này không phải do nương nhớ con sao." Ôn phu nhân vỗ vỗ tay hãnh, thăm oán nói, "Đã bao nhiêu năm không gặp rồi, ăn tết cũng không thấy trở về."

Ôn Liễu Niên gãi gãi mặt.

"Nương con ngay cả năm mơ đều gọi con." Ôn Như Mặc nói, "Biết muốn tới Vương Thành, cao hứng đến mấy đêm liền không ngủ được."

"Mẫu thân." Ôn Liễu Niên hốc mắt có chút nóng lên.

"Nương cũng đau vài năm này nữa thôi." Ôn phu nhân giúp hãnh chỉnh lại y phục, "Đợi đến sau khi thành thân, nên đổi tước phụ đau."

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người tại hiện trường lập tức nhìn về phía...
Triệu đại dương gia.

THỔ PHỈ CÔNG LỢC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 114: Vì Sao Ai Cũng Muốn Tới Giúp Vui!!!

"Đây là làm sao?" Thấy mọi người đều đang nhìn Triệu Việt, Ôn phu nhân có chút buồn bực.

"Ôn phu nhân." Triệu Việt lãnh tĩnh chào hỏi.

"Tiểu Liễu tử, vị thiếu hiệp này cũng là bằng hữu của con sao?" Ôn phu nhân cười hỏi.

"Vâng." Ôn Liễu Niên nói, "Nương, người cảm thấy hãn thế nào?"

"Cái gì mà thế nào?" Ôn phu nhân bị hỏi, đây gọi là vấn đề gì, sao tự nhiên ở trước mặt người khác hỏi như vậy.

"Nương." Ôn Liễu Niên nắm cánh tay của nàng, hiển nhiên rất để ý đáp án.

Ôn phu nhân cười nói: "Tất nhiên là tốt, mi mục tuần lãng thân hình cao lớn, vừa nhìn liền biết không phải là gia đình bình thường."

Lòng bàn tay Triệu Việt đỏ đầy mồ hôi.

"Đã nói quả thật là địa phương lớn, không riêng gì tòa nhà khí phái, ngay cả khí chất cũng bất đồng." Ôn phu nhân lại nhìn một vòng người còn lại, ánh mắt dừng ở trên người ám vệ, đại khái là nhìn y phục giống hệt nhau, thế là hỏi nhiều một câu, "Này đây là..."

"Là lúc trước khi con nhậm chức ở thành Vân Lam, có kết giao với chư vị anh hùng cùng Cung chủ Truy Ảnh cung." Ôn Liễu Niên nói.

"Ra mắt phu nhân !" Âm vệ thanh âm đều nhịp, phi thường không cho Thiếu cung chủ mất mặt.

"Thì ra là thiếu hiệp Truy Ảnh cung a." Ôn phu nhân có chút kinh hi, "Lúc trước chỉ ở trong trà lâu nghe cố sự qua, không nghĩ tới thế nhưng sẽ gặp được người thật."

Tập thể âm vệ cười tươi như hoa, răng đặc biệt trắng.

"Vây đây chính là Thẩm công tử đi." Ôn phu nhân lại nhìn về phía Thẩm Thiên Lăng, "Bộ dạng thật sự khiến người ta yêu thích."

"Phu nhân." Thẩm Thiên Lăng cười túm túm chào hỏi.

Về phần nam nhân bên cạnh Thẩm Thiên Lăng là ai, không cần nghĩ cũng biết. Ôn phu nhân đánh giá từ trên xuống dưới một phen, sau đó tán thưởng nói: "Thật không hổ là Tần cung chủ, quả nhiên là khí vũ hiên ngang giống như trong lời đồn."

"Đa tạ phu nhân khen ngợi." Tần Thiếu Vũ cười cười.

Bởi vì trong giang hồ thật sự có rất nhiều lời đồn của hai người này, cho nên Ôn phu nhân khó tránh khỏi sẽ nhìn nhiều vài lần, âm vệ một bên rất là sốt ruột, trọng điểm chẳng lẽ không phải là Triệu đại đương gia sao, như thế nào luôn nhìn chăm chăm cung chủ nhà ta. Sớm biết rằng sẽ như vậy, còn không bằng tập thể mọi người để đầu tóc rối bù mặt mũi bẩn thỉu ăn mặc rách rưới, chỉ để lại một mình đại đương gia lạnh lặn sạch sẽ, nói vậy cho dù là Ôn phu nhân không muốn nhìn cũng khó !

Lục Truy ngồi dựa vào trên xà nhà, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép -- Loại thời điểm này chẳng lẽ không phải là nên hảo hảo biểu hiện sao, giành được hảo cảm của nhạc mẫu đại nhân tương lai, đứng không nói chuyện là có ý tứ gì !

Mắt thấy Ôn phu nhân còn có ý tứ bắt chuyện tiếp với Thẩm Thiên Lăng, Tần Thiểu Vũ quyết đoán đem người xách đến bên cạnh mình: "Chư vị lượng thứ, không thể bồi, Lăng nhi tới giờ uống thuốc rồi."

Thẩm Thiên Lăng 囧 囧, không thể lấy cớ khác sao, người mới tới giờ uống thuốc đó !

"Thẩm công tử bị bệnh?" Ôn phu nhân vừa nghe liền lo lắng.

"Đúng vậy, nhiễm phong hàn." Tần Thiểu Vũ thuận miệng nói.

Thẩm Thiên Lăng đành phải ho khan hai tiếng.

"Khoan đã." Ôn phu nhân chạy ra ngoài, từ trong rương mang đến lấy ra một lọ thuốc, sau về phòng nói, "Lúc trước khi ở Giang Nam, Tiểu Liễu tử cũng là vào thời tiết giao mùa thì ho khan, thuốc này là lão gia cố ý giúp nó cầu, đối cổ họng vô cùng tốt."

"Đa tạ phu nhân." Thẩm Thiên Lăng đem bình sứ nhỏ nhận vào trong tay.

"Vậy chúng ta đi trước." Tần Thiểu Vũ quyết định rất nhanh, mang người bước ra cửa phòng -- Bằng không dựa theo trình độ được bà bà thẩm thích của hắn, chỉ sợ kể tiếp Ôn phu nhân còn có đề tài hảo trò chuyện.

"Ôn phu nhân, cổ họng Triệu đại đương gia cũng không tốt." Âm vệ lập tức nhắc nhở.

Triệu Việt: "..."

"Thật sao?" Ôn phu nhân đem một bình dược khác nhét vào trong tay hắn, lại vỗ nhè nhẹ, "Người luyện võ cũng phải chú ý đến thân thể, phải nhớ uống đúng giờ."

"Vâng." Triệu Việt trong lòng ấm áp, "Đa tạ phu nhân."

"Khụ khụ !" Bị xem nhẹ hồi lâu, Ôn lão gia rất là bất mãn, ho khan tỏ ý nhắc nhở.

"Phụ thân." Ôn Liễu Niên ngồi xổm xuống xoa bóp chân cho hẳn, "Lúc này đến tính toán ở bao lâu a?"

"Trong nhà không có chuyện gì, lại có hai ca ca con ở đó, cũng là không sốt ruột trở về." Ôn Như Mặc nói, "Nương con cũng muốn ở Vương Thành nhiều một trận, thuận tiện bán phỏng vài người bạn làm ăn."

"Đúng, lúc này dù có thể nào đi chăng nữa nương cũng phải tìm vợ cho con." Ôn phu nhân nói, nói được một nửa lại nhớ tới Lục Truy, thế là thuận miệng nói, "Đúng rồi, trong thành này có tửu lâu tên Sơn Hải cư, bên trong có vị chương quỳ trẻ tuổi tên là Lục Truy, nhìn qua là người rất tốt."

Một lời vừa ra, người trong phòng tươi sống đều bị kinh ngạc, đây là ý gì ?

Triệu Việt cùng Ôn Liễu Niên cũng bị sét đánh trúng.

Lục nhị đương gia ngồi ở trên xà nhà, cảm thấy toàn thân đều không ổn.

Vì sao loại đề tài này cũng có thể xoay đến trên người mình?!

"Nương... Người cảm thấy Lục chương quỳ... không tệ sao?" Ôn Liễu Niên thanh âm có chút run rẩy.

"Chắc là con không biết, hôm qua chúng ta bị một nhóm người ở trên sơn đạo dọa hoảng sợ." Ôn phu nhân nói, "Bảy tám hán tử bên hông đều đeo đao, chúng ta còn tưởng là sơn tặc, thế là vội vàng đi vòng trở về, cũng không biết làm sao, túi tiền đã không thấy tăm hơi."

"Đúng vậy, đến Sơn Hải cư dùng cơm nước xong mới phát hiện, may mắn chưởng quầy là người tốt, chẳng những không thu bạc, ngược lại còn ra tiền cho chúng ta trụ ở khách điếm." Ôn Như Mặc cũng nói, "Đợi nếu là có thời gian, con cùng chúng ta một đường đến trả bạc nói lời cảm tạ, nhìn tuổi tác hẵn với con không sai biệt lắm, nhân phẩm quân tử như thế, về sau có thể kết giao nhiều một phen."

Lục Truy: "..."

Ám vệ bắt đầu suy xét, bằng không thì khiến cho Lục nhị đương gia vĩnh viễn đừng xuất hiện, hay là nói tối qua trên thực tế Lục Truy là do Triệu Việt dịch dung, vừa nghe liền biết phi thường chân thật.

"Lục chưởng quầy là người tốt không sai, nhưng..." Ôn Liễu Niên nói cực kỳ gian nan, này thì có liên quan gì đến việc ta cưới vợ?!

May mắn Ôn phu nhân lại nhớ tới lời nói lúc trước, nói tiếp: "Tâm nhi tuổi tác cũng không còn nhỏ, nếu là có thể gả cho Lục chưởng quầy quân tử tư văn nho nhã này, coi như là một chuyện tốt."

Thì ra là như vậy... Ôn Liễu Niên nháy mắt thờ phào.

Triệu Việt bất động thanh sắc nhìn lướt qua trên xà nhà.

Lục Truy trong lòng rất là chua xót, ta vô tội cỡ nào.

"Hôm qua thật sự đúng là hoảng sợ." Ôn Như Mặc nói, "Hôm nay ở trên đường tới tìm con, lại gặp đám người kia, còn nháo đến quan phủ."

"Nháo đến quan phủ?" Ôn Liễu Niên có chút chấn kinh -- Bởi vì ám vệ phụ trách đến khách điếm bảo hộ tối qua chưa nói, cho nên hẵn cũng không biết chuyện này.

Ôn Như Mặc đem sự tình đại khái nói một lần.

"Đúng vậy, ví như đối phương thật sự không phải là sơn tặc, vậy lần tới gặp được, chúng ta nhưng là phải xin lỗi." Ôn phu nhân nói, "Tự nhiên bị người khác hất một chậu nước bẩn."

"Chuyện này cũng không cần sốt ruột, về sau nếu là có thể gặp mặt rồi nói sau." Ôn Liễu Niên nói, "Không gặp phải sơn tặc thật là tốt rồi."

Ôn phu nhân suy nghĩ muốn cùng nhi tử nói vài câu tri kỷ, lại ngại trong phòng nhiều người, hơn nữa nhìn qua tựa hồ cũng không có ý muốn đi.

"Chíp." Tiểu Phượng Hoàng trên đầu đội Hồng giáp lang, nhảy nhót từ bên ngoài tiến vào.

"Đây là --" Ôn phu nhân quả nhiên bị hấp dẫn ánh mắt.

"Chíp !" Cục bông vươn cánh ngăn ngủn ra, tính toán bay vào trong lòng Ôn phu nhân cọ 'mềm nhũn' một chút.

Hồng giáp lang cũng theo dựng thẳng xúc tu.

Sau đó ngay sau đó, ám vệ liền 'vèo' một tiếng chạy lên, ôm nó vào trong nháy mắt biến mất.

Loại thời điểm này vẫn là đừng xuất hiện thì tốt hơn, mặc công lại che lấp nổi bật của đại đương gia.

Cục bông đậy mắt mờ mịt.

Hồng giáp lang xúc tu cũng rũ xuống.

"Đây là làm sao?" Ôn phu nhân bị hoảng sợ, nói như thế nào chạy liền chạy.

"Không có gì, đại khái là đến lúc luyện công rồi, phu nhân có điều không biết, môn quy Truy Ảnh cung cực kỳ nghiêm khắc." Thượng Vân Trạch

cười đến vân đạm phong khinh (mây gió điềm nhiên), thò tay kéo tiểu Mộc nhà mình qua, "Chúng ta cũng trở về phường găm vóc xem thử, không quấy rầy một nhà Ôn đại nhân đoàn tụ."

"Buổi tối đến đây đi, ta nấu canh măng hầm xương cho người ăn." Ôn phu nhân rất thích Mộc Thanh Sơn.

"Vâng." Mộc Thanh Sơn cười tủm tỉm nói lời cảm tạ, cùng Thượng Vân Trạch một đường rời khỏi cửa phòng.

Trừ Lục Truy trên xà nhà, trong phòng chỉ còn lại có một 'người ngoài'. Tuy nói là bằng hữu nhi tử nhà mình, nhưng chung quy không quen thuộc lẫn nhau, nhìn người còn lại đều đi hết, Ôn phu nhân theo bản năng cũng nghĩ rằng Triệu Việt cũng muốn đi, thế là trước cười nói: "Thiếu hiệp buổi tối cũng đến đây đi, ta mang theo măng chua Tiểu Liễu tử thích ăn, chỉ ở Giang Nam mới có."

Triệu Việt còn chưa nói chuyện, Ôn Liễu Niên liền nhéo hăn một cái, quay đầu nhìn hăn nói: "Buổi tối lại đến đi."

"Được." Triệu Việt gật đầu, "Vậy tại hạ cáo từ trước."

Ôn Liễu Niên nhìn theo hăn ra khỏi cửa phòng.

Lục Truy ngồi ở trên xà nhà để bụng tình phức tạp -- Đều đi hết rồi, vậy chính mình chẳng phải là rất giống kẻ biến thái hay ở góc tường nghe lén người ta nói chuyện sao?

"Kết giao thêm vài người trong giang hồ là chuyện tốt, nhưng cũng phải phân rõ thiện ác." Vừa nãy cả phòng đều là người mang binh khí, Ôn phu nhân ít nhiều gì cũng có chút lo lắng, "Ngàn vạn lần đừng nổi lên xung đột với bọn họ."

"Không thì cha tìm vài người ở bên cạnh bảo vệ cho con?" Ôn Như Mặc nói, "Kêu nghĩa phụ con ra mặt, tìm vài tên cao thủ."

"Đúng đúng đúng, đề nghị này rất tốt." Ôn phu nhân cũng gật đầu, "Lúc trước nghe nói con đến thành Thương Mang, ta cùng với cha con liền hối hận không cho con học công phu, bên trong Vương Thành tuy nói không có sơn tặc kiếp phi, thế nhưng cũng khó nói không có nguy hiểm, mang vài hộ vệ cũng yên tâm."

"Không cần." Ôn Liễu Niên nói, "Có người bảo hộ con rồi."

"Ai vậy?" Ôn phu nhân hỏi.

"Triệu Việt, chính là người vừa nãy." Ôn Liễu Niên tim đập thật sự nhanh, "Chúng con là quen biết ở thành Thương Mang, hẳn vẫn đều bảo hộ chiếu cố con, một lát cũng chưa từng rời đi."

Lục Truy có chút khẩn trương thay Triệu Việt.

"Như thế thì tốt ." Ôn Như Mặc gật đầu.

Ôn Liễu Niên hiếm khi có chút ngây người, còn tưởng cha nương nghe xong sẽ tức giận -- Như thế thì tốt?

"Bất quá hẳn hẳn là giá không rẻ đi." Ôn phu nhân quan tâm, "Bổng lộc đủ không?"

Ôn Liễu Niên: "A?"

"Lúc nãy nhìn thấy tuần tú lịch sự, ăn mặc lại ngăn nắp, còn tưởng là thiếu gia nhà ai trong Vương Thành, thì ra là bảo tiêu con mướn." Ôn phu nhân tiếp tục nói, "Bất quá nhìn là biết giá nhất định rất cao, nếu là không đủ tiền trả, nên nói cho cha con, ngàn vạn lần đừng cưỡng chống, có biết không?"

Lục Truy đỡ trán, đại dương gia nhất định sẽ không nguyện ý biết, hiện tại mẹ vợ đang định giá cho hẳn.

"Không phải con muốn." Ôn Liễu Niên lại hoành liêu, "Một văn tiền hẳn cũng không lấy của con."

"Còn có loại chuyện này?" Ôn Như Mặc nghe vậy giật mình, nghĩ nghĩ lại nhú mày, "Vậy thế nhưng không được tốt, nhân tình có thể không thiếu vẫn là đừng thiếu, miễn cho tương lai bị người áp chế."

"Con thiếu không phải nhân tình." Ôn Liễu Niên nói, "Là tình."

Ôn Như Mặc cùng Ôn phu nhân có chút hồ đồ, tâm nói Tiểu Liễu tử nhà mình đây là làm sao, nói chuyện bừa bãi.

"Cha, nương." Ôn Liễu Niên nhắm chặt mắt, "Con thích hẳn."

Lục Truy tim đập cực nhanh, ngừng hô hấp theo dõi phía dưới.

Trong phòng một mảnh an tĩnh.

Cố sự Tần Thiếu Vũ cùng Thẩm Thiên Lăng truyền khắp giang hồ, Ôn Như Mặc cùng Ôn phu nhân tất nhiên cũng biết được, nhưng ngàn vạn lần không dự đoán được, nhi tử nhà mình cư nhiên cũng sẽ coi trọng một... Nam nhân.

Ôn Liễu Niên quỳ trên mặt đất, cúi đầu không nói chuyện.

"Con, con lặp lại lần nữa?" Ôn Như Mặc nửa ngày mới mở miệng, tay có chút run rẩy, cũng không biết là tức giận hay là chấn kinh.

Ôn phu nhân sắc mặt trắng bệch, còn ngồi ở trên ghế chưa định thần.

"Bọn con là thật lòng." Ôn Liễu Niên nói, "Vốn dĩ tính toán qua trận này, liền đến Giang Nam giáp mặt nói với cha nương." Không nghĩ tới sẽ gặp

được ở đây.

Như vậy cũng tốt, sớm nói rõ ràng, cũng bớt đi một cọc tâm sự.

"Tiểu Liễu tử, con đừng hù dọa nương." Ôn phu nhân nắm tay hắn, kéo người từ mặt đất lên, "Suy nghĩ thêm một chút nữa xem?"

"Mẫu thân, thực xin lỗi." Ôn Liễu Niên hốc mắt có chút đỏ lên.

Ôn phu nhân vừa đau lòng lại vừa hoang mang lo sợ, đầu óc có chút loạn, trong đầu lại còn đang lo lắng lão gia nhà mình sẽ giận dữ đánh nhi tử, thế là đem hắn hộ đến bên cạnh mình: "Được được, trước không nói chuyện này."

"Con thật sự là..." Ôn Như Mặc kinh sợ nảy ra, cũng không biết chính mình nên nói cái gì.

Không khí trong phòng có chút ngưng đọng, trong lòng Lục Truy âm thầm siết chặt, vừa định nghĩ có nên tìm phương pháp không, bên ngoài đột nhiên truyền đến thanh âm quản gia: "Đại nhân, Hoàng thượng tới."

Lục Truy khẽ nhíu mày.

Ôn Như Mặc cùng Ôn phu nhân cũng kinh ngạc một chút, lo sợ không yên. Hoàng thượng?

"Con ra ngoài xem thử." Ôn Liễu Niên chỉnh lý y phục một chút, "Cha mẹ ở trong này uống ly trà trước."

"Được được được, con mau đi đi." Cho dù chuyện có lớn bằng trời, cũng không bằng chuyện Hoàng thượng tới cửa, song thân Ôn gia tất nhiên sẽ không ngăn cản.

Ôn Liễu Niên vừa mở cửa phòng ra, liền thấy Sở Uyên đã từ cửa viện đi đến, thế là vội vàng hành lễ: "Vi thần tham kiến Hoàng thượng".

"Ái khanh hãy bình thân." Sở Uyên cười nói, "Trẫm cũng không phải tới tìm người đàm luận công sự, nghe nói cha mẹ ái khanh đến Vương Thành, liền đến đây đưa chút lễ gặp mặt."

Ôn Liễu Niên vội vàng nghiêng người để hẳn vào phòng.

Ôn Như Mặc cùng Ôn phu nhân còn chưa kịp quỳ xuống, thì đã bị Sở Uyên đỡ lấy: "Nhị lão không cần đa lễ."

Lục Truy ở trên xà nhà thở dài, sao ngay cả Hoàng thượng cũng muốn vô giúp vui.

Sở Uyên nội lực cao cường cỡ nào, tất nhiên sẽ cảm thấy trên đỉnh phòng có người, thế là khi ngồi xuống, liền nhìn lướt qua.

Lục Truy nhắc tay lấy tờ vẻ trong sạch -- Ta quả thật cái gì cũng không muốn làm.

THỔ PHỈ CÔNG LỰC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 115: Sơn Phấn Thơm Ngào Ngạt!!!

"Khụ !" Thấy Sở Uyên đang nhìn trên xà nhà, Ôn đại nhân đành phải ho khan hai tiếng, để tránh cho bị lộ.

Lục Truy ngồi vững như Thái Sơn, hai mắt bình tĩnh nhìn thẳng về phía trước, xem như chính mình không tồn tại.

Tuy rằng không rõ rốt cuộc phát sinh chuyện gì, nhưng Hoàng thượng chung quy là Hoàng thượng, nhìn quen các loại tràng diện lớn, bởi vậy Sở Uyên rất nhanh liền thu hồi ánh mắt, để cho Tứ Hỉ đem lễ gặp mặt tiến vào.

"Đa tạ Hoàng thượng." Ôn Liễu Niên vội vàng hành lễ.

Tuy nói Sở Uyên bình thường cũng thường xuyên sẽ ban thưởng cho quan viên trong triều, nhưng vẫn là chưa có lần nào giống như lần này, cứ nhiên là tự mình đưa tới cửa.

Sau khi mở hộp gỗ ra, là vài dực liệu được buộc lại bằng dây tơ đỏ, màu sắc đen nhánh tỏa sáng, vừa thấy liền biết là đã cất giữ nhiều năm.

"Lần trước trong lúc vô ý nghe được Ôn ái khanh có nhắc qua, nói muốn mua vài bụi hắc đan sa trường thành, cấp tiên dực cho Ôn lão gia trị chứng tức ngực." Sở Uyên nói, "Đúng lúc sứ thần A Uyển quốc tiến cống một ít, liền mang qua làm lễ gặp mặt."

"Tạ Hoàng thượng ban thưởng." Ôn Như Mặc khi nào gặp qua bậc trận trận này, ngay cả tay chân cũng không biết nên đặt ở đâu.

"Chỉ là một ít vật nhỏ, sao có thể nhận lời cảm ơn." Sở Uyên cười cười, "Nếu thật sự muốn nói cảm ơn, phải là trăm đa tạ nhị lão Ôn gia giúp Đại Sở ta dạy dỗ ra được rường cột nước nhà như Ôn ái khanh."

"Hoàng thượng quá khen." Ôn Liễu Niên nói, sau đó lại ai oán nghĩ, rường cột nước nhà thì sao, vẫn như thường không có ai tới cửa cầu hôn.

"Triệu đại đương gia đâu?" Sở Uyên hỏi, "Sao cũng không thấy ở trong phòng." Theo lý mà nói loại thời điểm này, chẳng lẽ không nên thời thời khắc khắc thủ ở bên người mới đúng.

Nói, Ôn Như Mặc cùng Ôn phu nhân đưa mắt nhìn nhau, trong lòng cũng hơi chột dạ -- Đừng nói ngay cả Hoàng thượng cũng biết rồi nha, bằng không như thế nào vừa đến ai cũng không hỏi, cố tình lại hỏi Triệu Việt?

"Ở bên ngoài." Ôn Liễu Niên thanh âm rất nhỏ.

Nhìn vẻ mặt của hắn, Sở Uyên nhất thời sáng tỏ, thế là nói: "Cần gọi hắn đến gặp nhị lão Ôn gia không?"

Ôn Liễu Niên thông minh cỡ nào, tất nhiên biết Hoàng thượng là đang hỏi chính mình cần hỗ trợ không, bất quá nghĩ nghĩ lại vẫn là lắc đầu: "Hắn hẳn là có chuyện ra ngoài."

"Cũng được." Sở Uyên cười cười, mang Tứ Hi đứng lên, "Vây trăm cũng không quấy rầy cả nhà Ôn ái khanh đoàn tụ."

"Hoàng thượng không ở lại thêm một lúc sao, tối nay trong nhà muốn nấu canh gà." Ôn Liễu Niên nói.

"Lâu ngày không gặp, nhị lão hẳn là có không ít chuyện muốn nói với ái khanh." Sở Uyên nói, "Trăm là người ngoài, không nên quấy rầy."

Nhìn thấy người trong phòng đều ra ngoài, Lục Truy mới thở phào nhảy xuống xà nhà, vừa mới chạy ra cửa viện, ám vệ không biết từ nơi nào lập tức hộc hộc chạy lên, ánh mắt phi thường sáng ngời -- Mau chia sẻ chi tiết với chúng ta một chút.

Lục Truy lùi về sau một bước, nói: "Đại đương gia đâu?"

"Vừa nãy vẫn ở ngoài cửa, sau khi Hoàng thượng đến, thì tạm thời đến tiểu viện cách vách." Ám vệ hỏi, "Trong phòng như thế nào?"

"Không có gì." Lục Truy nói, "Đại nhân vừa mới nói một nửa, Hoàng thượng liền đăng môn tới chơi, kết quả gì cũng không ra."

Nói được một nửa cũng so với cái gì cũng không nói còn mạnh hơn a ! Ám vệ cường liệt yêu cầu nghe chi tiết.

Lục Truy đành phải đem chuyện chứng kiến lúc nãy đại khái nói một lần, thật sự chỉ là 'Đại khái' nói một chút, thế cho nên ám vệ còn chưa chuẩn bị tốt cảm tình, Lục nhị đương gia liền đã nói: "Hết rồi"

Ám vệ giật mình: "Như vậy liền xong?"

Lục Truy nói: "Đúng vậy, đại nhân tổng cộng chỉ nói hai câu như vậy."

Ám vệ rất là tiếc nuối, cứ nhiên ngay cả tình tiết nhuộm đẫm cơ bản nhất cũng không có, bản thân còn có tu dưỡng người kể chuyện hay không.

Lục Truy trong lòng lắc đầu, vòng qua mọi người đến tiểu viện cách vách.

"Thế nào?" Triệu Việt đang ngồi dựa vào rào chắn trên hành lang, trong lòng ôm Tế Nguyệt đao.

"Không tốt, lại cũng không xấu." Lục Truy ngồi ở bên cạnh hắn, đem sự tình đại khái nói một lần.

Triệu Việt cười cười: "Ta cũng đoán là như thế."

"Đại dương gia tính toán phải làm thế nào?" Lục Truy hỏi.

"Người cũng nói, hiện tại hết thầy còn không tính xấu." Triệu Việt nói, "Lúc đầu có bản khoán cũng là hợp tình hợp lý."

"Vậy cũng phải nghĩ phương pháp, quan hệ hòa hợp càng sớm càng tốt." Lục Truy nói, "Ngay cả Hoàng thượng cũng mang theo lễ gặp mặt." Mà thân là con rể Ôn gia, cư nhiên hai tay trống trơn, mặc kệ nhìn từ phương diện nào cũng không thể nào nói nổi. Cấp bậc lễ nghĩa cơ bản nhất không chu toàn, có thể khiến mẹ vợ vui mới là lạ.

Triệu Việt khẽ nhú mày.

"Đi." Lục Truy đứng lên, "Lên trên phố."

"Bây giờ lên trên phố?" Triệu Việt có chút khó hiểu.

"Đi mua chút lễ vật, dù sao bây giờ nhất thời nửa khắc, đoán chừng đầu bên kia Ôn đại nhân cũng sẽ không tìm người." Lục Truy nói, "Tuy nói lúc trước vôi vàng không kịp chuẩn bị, nhưng Vương Thành không thể so với thành Thương Mang, chỉ cần có tiền, tất nhiên có thể mua được thứ gì đó Ôn lão gia cùng Ôn phu nhân thích." Ít nhất cũng có thể tặng thêm chút hảo cảm.

Nghe qua cũng có chút đạo lý, Triệu Việt cùng hẳn một đường ra ngoài.

Gần đây các sứ thần quốc gia khác tới càng ngày càng nhiều, trên đường cũng càng ngày càng nóng náo, dân chúng không có việc gì làm liền ở trên đường lác lác, thứ nhất mở rộng tầm mắt, mà nếu là vận khí tốt, còn có thể gặp được tiểu quốc giàu có sung túc rải vật đầy trời -- Tỷ như nói mấy ngày trước Đan Đông Vương, ném xuống không ít bao giấy dầu, cầm đi đôn gà mái hương nước mũi, quả thực có thể ăn thêm ba chén cơm đầy.

"Tiên sinh, muốn uống trà không?" Vô ảnh hỏi.

Vân Đoạn Hồn gật đầu, mang theo Vô Phong cùng hẳn, ba người một đường vào trà lâu nghỉ ngơi -- Vốn dĩ muốn tìm tung tích Thanh Cầu, nhưng không biết là vì sao, tai mắt sở hữu đều nói không thấy, đối phương giống như chỉ biến mất trong một đêm, dù cho vận dụng toàn lực lượng, cũng như trước không có tung tích.

"Hẳn là không ở Vương Thành đi?" Vô Ảnh hỏi.

Vân Đoạn Hồn lắc đầu: "Đối phương cũng không biết chúng ta sẽ đến, mục đích chưa đạt được, hẳn không có đạo lý rời đi." Cứ nghe Thanh Cầu mười mấy năm qua cơ hồ vẫn chưa rời qua hải đảo, cuối cùng lần này có hành động, hẳn là ôm hi vọng cực lớn, không đạt mục đích hẳn sẽ không dễ dàng từ bỏ.

Vô Ảnh gật đầu, cùng ca ca nhà mình chia một cái điểm tâm ăn.

Mà ở bên kia trên đường cái, Lục Truy đang bắt chuyện với lão bản tiệm ngọc khí.

"Lục chương quỳ thật sự là biết nhìn hàng a." Lão bản tiệm ngọc khí nói đến cao hứng, hào sảng vỗ bàn, "Như vậy đi, ta giảm cho người thêm hai phần."

"Sao lại không biết xấu hổ như thế." Lục Truy một bên khách khí, một bên đưa bạc qua, sợ chậm vòng ngọc sẽ bị người khác mua -- Đây chính là ngọc thượng hạng xanh nhạt pha chút đỏ, ôn nhuận trầm điện, thế nhưng ngọc không thể cầu, Ôn phu nhân tất nhiên sẽ rất thích.

"Cầm đi." Đợi đến khi lão bản bao xong vòng ngọc, Lục Truy đưa hộp gỗ cho Triệu Việt, lại cùng hẳn một đường đến gian cửa hàng tiếp theo.

Triệu Việt từ khi sinh ra đến giờ đây là lần đầu nghiêm túc mua đồ vật như thế, hoặc là nói là lần đầu nhìn Lục Truy nghiêm túc mua đồ vật như thế.

"Giang Nam thừa thãi lá trà, thì không cần mua." Lục Truy đi ngang qua quầy lá trà, lại đến quầy tơ lụa, cuối cùng ngẩng đầu nhìn tấm biển thứ ba, "Này được."

Triệu Việt cùng hãnh một đường bước vào cửa hàng.

"Tiên sinh." Vô Ảnh trong lúc vô ý liếc nhìn, nhất thời nhỏ giọng giật mình, "Mau nhìn, là thiếu gia."

Vân Đoạn Hồn nghe vậy sững sốt, quay đầu nhìn theo tầm mắt của hãnh.

"Người người thử xem, mùi này có thơm không?" Lục Truy mở một hộp son phấn ra, kề lại mũi hãnh.

Triệu Việt: "..."

"Cũng không phải hóa hồn tán, người đây là vẻ mặt gặp quý gì." Lục Truy ghét bỏ, "Phu nhân thái thái nào mà không thích son phấn, nếu là mua đúng, đêm nay người dự tính cũng có thể ăn canh gà."

Triệu Việt đành phải người thử, sắc mặt cứng ngắt nói: "Thơm."

"Vậy cái này thì sao?" Lục Truy lại mở một hộp khác ra.

Triệu Việt nói: "Cũng rất thơm."

Lục Truy lại lộng chút hương cao, bôi lên trên tay hãnh.

Triệu Việt cảm thấy chính mình buổi tối trở về, hãnh là phải tắm rửa kì cọ mười lần.

"..." Vô Ảnh há to miệng, ngậy ngốc nhìn hai người phía dưới.

Nhìn dáng dấp đích xác giống như trong bức họa lúc trước, đao cũng giống, nhưng vì sao rõ như ban ngày, thế nhưng ở cùng một nam tử khác đứng trước cửa mua sơn phấn? Trong tiểu thoại bản rõ ràng là nói hảo nam nhi đỉnh thiên lập địa !

Vô Phong so với Vô Ảnh lớn hơn vài tuổi, làm việc cũng trầm mặc trầm ổn rất nhiều, nhưng lần này thấy loại cảnh tượng quý dị này, cũng hiểu được rất khó có thể nói thành lời.

Hình như có chỗ nào không quá đúng.

Mà giờ này khắc này, tâm tình Vân Đoạn Hồn, tất nhiên cũng không tốt chỗ nào. Trên đường từ Đông Hải một đường tiến đến Vương Thành, hẳn suy nghĩ nói ít cũng có mấy chục lần, hẳn bây giờ nên là cái dạng gì -- Nổi tiếng cũng có, tư chất bình thường cũng có, nhưng bất kể thế nào cũng sẽ không dự đoán được, cư nhiên còn có thể có đam mê đặc thù như vậy.

"Khách quan, đây là Mao Tiêm ba ngài gọi." Tiểu nhị bưng ấm trà cùng chén trà bước lên, thấy đối phương đều đang nhìn xuống dưới, thế là cũng vô giúp vui nhìn thoáng qua. Lục Truy vừa vặn vào bên trong trả tiền, ngoài cửa chỉ có một mình Triệu Việt đứng, thế là cười nói: "Ba vị đang nhìn vị thiếu hiệp nên dưới kia a? Hẳn là Triệu đại đương gia Sơn Hải cư bên trong thành, bình thường thường xuyên sẽ cùng Ôn đại nhân tới nơi này của ta uống trà."

"Ôn đại nhân?" Vô Ảnh nhất thời nhớ tới buổi sáng mặc danh kỳ diệu bị bắt vào phủ nha -- Lúc thăm án vị quan hồ đồ kia, cũng nói là Ôn đại nhân.

"Dám hỏi tiểu nhị ca, trong Vương Thành tổng cộng có mấy vị Ôn đại nhân?" Vân Đoạn Hồn hỏi.

"Còn có thể có mấy vị, tất nhiên chỉ có một vị." Tiểu nhị giống như máy hát, cực thích cùng nói chuyện phiếm với khách nhân, bình thường đều chỉ có bị chường quây chề ồn ào, cho nên thừa cơ nói thao thao bất tuyệt, "Là tài tử Giang Nam, năm mười lăm tuổi đậu Thám Hoa, liền vẫn ở bên ngoài làm quan địa phương, lúc trước mới từ thành Thương Mang điều nhiệm trở về, Triệu đại đương gia cũng là theo hãn một đường đến Vương Thành này."

Vô Ảnh giật giật khóe miệng, thật sự đúng a.

Vân Đoạn Hồn lại hỏi: "Ôn đại nhân cùng Triệu đại đương gia vì sao lại đi cùng nhau?" Bởi vì thành Thương Mang cách Đông Hải xa ngàn dặm, tin tức truyền đến cũng không tiện, cho nên tiểu thoại bản mọi người xem đều là bản cũ, Triệu công tử anh tuấn bất phàm một bên còn đang xây cầu một bên giúp hàng xóm gặt lúa, chưa đồng ý cùng Ôn đại nhân hi kết.

"Ngài không biết sao, thật sự đúng là người từ bên ngoài đến. Ôn đại nhân cùng Triệu đại đương gia tuy nói định cư ở Vương Thành còn chưa bao lâu, thanh danh lại cực kỳ vang dội, cơ hồ từng nhà đều biết." Tiểu nhị nói.

Vô Ảnh tâm nói cũng không phải là sao, ban ngày ban mặt đứng ở trước cửa quây mua son phấn, đôi lại là ta cũng có thể lập tức biết.

"A?" Vân Đoạn Hồn bất động thanh sắc nói, "Vì sao lại nổi danh như thế?"

"Này còn phải suy nghĩ sao, Triệu đại đương gia là anh hùng, Ôn đại nhân là tài tử, anh hùng tài tử, thật xứng đôi." Tiểu nhị mặt mày hớn hở.

Vô Ảnh thật sự nhịn không được sửa lại cho đúng: "Hãn là anh hùng mỹ nhân đi?"

"Ôn đại nhân cũng có thể tính là mỹ nhân, Bạch Tịnh Tư Văn, cười rộ lên rất dễ nhìn." Tiểu nhị nói, "Ba vị chậm rãi uống trà, ta đi xuống tiếp đón khách trước."

Vô Ảnh nhin không được lại nhìn thoáng qua bên dưới.

Lục Truy đã mua xong son phấn, lại kéo Triệu Việt vào một quán trang sức bên cạnh.

"Tiên sinh." Về mặt Vô Ảnh vô cùng rối rắm, "Ôn đại nhân, có phải là đầu không được đúng không?"

Vân Đoạn Hồn hiếm khi trầm mặc.

"Chúng ta mới đến, rất nhiều chuyện còn chưa rõ ràng, chỉ có thể nghe người bên ngoài vỉa hè nói." Đại khái là cảm thấy Vân Đoạn Hồn hẳn là có chút chấn kinh, Vô Phong lại mở miệng khuyên giải an ủi nói, "Nói không chừng thiếu gia quả thật đỉnh thiên lập địa giống như trên tiểu thoại bản như vậy, chỉ là bị vị Ôn đại nhân này làm cho có chút... lằm đường lạc lối."

"Cây trâm này đẹp không?" Lục Truy cầm lấy một cây ngọc trâm hoa đào.

Triệu Việt nói: "Cũng không tệ lắm."

"Vậy thì mua một cái đi." Lục Truy lại nhìn nhìn dưới ánh mặt trời, "Rất trong suốt."

Vân Đoạn Hồn nhắm mắt lại định thần.

Vô Ảnh đồng tình đưa mắt nhìn hẳn.

"Cần thuộc hạ tìm lấy cứ đi thăm dò một phen?" Vô Phong hỏi.

Vân Đoạn Hồn lắc đầu: "Không vội nhất thời nửa khắc, lý giải thêm chút tình huống rồi nói tiếp."

Vô Phong gật đầu, lại giúp hấn rót một ly trà: "Tiên sinh cũng không cần lo lắng, nói không chừng sự tình cũng không giống như chúng ta nhìn thấy đâu."

Vô Ảnh cũng nói: "Cũng đúng, ít nhất bây giờ thiếu gia cũng là nghi biểu đường đường." Dù sao cũng dễ chịu hơn mấy kẻ cao lớn thô kệch lưng gù, mặt đầy rỗ chân vòng kiềng.

Vân Đoạn Hồn đứng dậy bước xuống lầu.

Vô Phong cũng đi theo.

"Các người chờ ta a !" Vô Ảnh vội vàng đem nửa khối điểm tâm nhét vào miệng, lại ùng ục ùng ục uống một bình trà lớn, mới vắt chân chạy theo qua.

"Mua được không ít, đi thôi." Hai tay Triệu Việt đều xách đầy đồ.

"Tuy nói không đặc biệt tìm được vật hiếm lạ gì, bất quá thành ý như vậy cũng đủ rồi." Lục Truy miễn cưỡng hài lòng, "Đi thôi, trở về."

Triệu Việt gật đầu, cùng hấn một đường rời khỏi cửa hàng.

"Tiên sinh." Vô Phong thấp giọng nói, "Có người bám đuôi."

Vân Đoạn Hồn cũng lưu ý đến, trên quầy bói toán ở góc phố, vẫn có người đang theo dõi Triệu Việt, nhìn thấy hai người bọn hấn rời đi cũng bỏ bực xuống, đứng dậy đi theo.

"Đi nhìn xem." Vân Đoạn Hồn nói, "Không đến thời khắc nguy hiểm, không cần lộ diện."

"Đã biết." Vô Ảnh tùy tay lấy một cây kẹo hồ lô được ghim trên đồng cỏ khô, một bên ăn một bên chạy qua. Dân chúng chung quanh sau khi nhìn thấy cũng bị chọc cười, đây là tiểu thiếu gia nhà ai a, đi đường sao lại nhảy nhót như vậy.

Vô Phong trong lòng lắc đầu, lấy ra túi tiền giúp hắn trả tiền, lại hỏi: "Có khi nào là người Thanh Cầu không?"

"Nhìn tư thái đi đường của đối phương, công phu là hơi giống Thanh Cầu." Vân Đoạn Hồn nói, "Chiếu như vậy, hẳn hẳn là còn ở trong thành."

"Cần nghĩ phương pháp, nhắc nhở thiếu gia chú ý nhiều hơn?" Vô Phong lại hỏi, "Nếu thật sự là người Thanh Cầu, vậy thì người đến không hiền lành, chúng ta cũng không có khả năng thời thời khắc khắc đều ở."

"Được." Vân Đoạn Hồn gật đầu, "Đi thôi, người ta đi chung quanh Vương Thành này một chút, xem thử có thể biết được càng nhiều manh mối không." Cùng với hỏi dân chúng trong thành một chút, vị Ôn đại nhân kia rốt cuộc là xảy ra chuyện gì.

"Đều đến xem một chút, xem một chút a." Lão bản bán sơn phấn còn đang lớn tiếng rao hàng ở trước cửa, "Cửa hiệu lâu năm ở Vương Thành, sơn phấn thơm ngào ngạt, thơm ngào ngạt là phấn tốt, ngay cả Triệu đại dương gia cũng thích sơn phấn!".

Vô Phong: ...

Vân Đoạn Hồn đầu đau muốn nứt.

THỔ PHỈ CÔNG LỢC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 116: Gặp Nhau Ở Từu Lâu!!!

Còn chưa đi được một vòng trong thành, Vân Đoạn Hồn đã nghe được không ít cố sự về Triệu Việt cùng Ôn Liễu Niên, tình tiết một cái so với một cái càng kinh người hơn, thậm chí cuối cùng còn xuất hiện tình tiết Triệu đại đương gia dưới ánh mặt trời gọi ra Vạn Quân Lôi Điện, hầu như đem tất cả sơn tặc có liên can thiêu rụi không còn một mảnh, mà Ôn đại nhân lúc này là ngồi ở trong lăng hoa, được Phượng Hoàng ngậm trong miệng đưa tới, khiến người ta vừa nghe liền nhin không được cực kỳ hâm mộ, cảm khái quả nhiên là thần tiên quyến rũ.

"Vị khách nhân này, người cảm thấy hứng thú với Triệu đại đương gia cùng Ôn đại nhân à?" Thấy hai người bọn hắn vẫn còn đang hỏi, lão bản quầy bán sách thần thần bí bí, từ ngăn tủ thấp nhất lấy ra một cái hộp nhỏ, sau khi mở ra bên trong là một xấp tiểu thoại bản: "Đây đều là cố sự mới nhất vừa viết ra, nguồn tiêu thụ thật sự rất tốt, có muốn mua một bộ không? Nếu là mua một bộ, sẽ có giá ưu đãi."

Vô Phong có chút nghi hoặc: "Vì sao phải lén lút bán?"

"Hắc hắc, chuyện này..." Lão bản nhìn nhìn bốn phía, xác định không có ai chú ý bên này, mới nói, "Ôn đại nhân là mệnh quan triều đình, không thể so với Tần cung chủ cùng Thẩm công tử được, việc này không nên rêu rao bày bán công khai, có vài chuyện vẫn là làm ổn thỏa thì tốt hơn."

Vân Đoạn Hồn trong lòng lắc đầu, xoay người bước nhanh ra khỏi cửa.

Vô Phong cũng đi theo.

"Khách quý dừng bước, giá cả có thể thương lượng a." Lão bán ở phía sau nhiệt tình giữ lại, "Đến chỗ khác thế nhưng không mua được cố sự dễ nhìn như vậy đâu, ngay cả tranh minh họa đều là do Lữ tú tài ở Vương Thành tự tay vẽ !"

"Tiên sinh." Thấy sắc mặt Vân Đoạn Hồn thật sự không quá đúng, Vô Phong cẩn thận gọi một tiếng.

"Đều là lỗi của ta." Vân Đoạn Hồn thở dài một tiếng, "Nếu năm đó ta có thể mang theo nương hãn một đường rời đi, cũng sẽ không biến thành cái dạng như ngày hôm nay."

"Chuyện cũng đã qua nhiều năm như vậy, hưởng hồ cũng không phải lỗi của tiên sinh." Vô Phong nói, "Đừng tự trách mình."

Vân Đoạn Hồn nói: "Đi thôi, trở về chỗ ở."

Vô Phong gật đầu -- Chiếu theo tư thế này, nếu là cứ đi tiếp, nói không chừng còn sẽ nghe được cố sự gì nữa, sớm về nhà cũng thanh tịnh.

Mấy năm nay Vân Đoạn Hồn tuy nói ẩn cư ở đảo nhỏ tại Đông Hải, bất quá tại cảnh nội Sở quốc cũng có vài chỗ ở, thân phận cũng là sẵn có, nói là thương nhân sẽ không có ai nghi ngờ. Chương quỳ hiệu cầm đồ trong Vương Thành gọi là A Tường, làm người chu đáo cẩn thận cũng là thuộc hạ của hãn năm đó, chuyến này đoàn người là ở trong tòa nhà của hãn, thứ nhất là truy tìm tung tích Thanh Cầu, thứ hai cũng là muốn nhìn Triệu Việt một chút.

Sau khi trở lại chỗ ở, Vô Phong giúp Vân Đoạn Hồn pha một bình trà, nhìn qua có chút muốn nói lại thôi.

"Có chuyện gì?" Vân Đoạn Hồn hỏi.

"Muốn hỏi tiên sinh một câu." Vô Phong nói, "Lần này thế nhưng tính toán đem chuyện năm đó nói cho thiếu gia?"

Vân Đoạn Hồn lắc đầu: "Đều là chút chuyện thương tâm, phải nói thế nào? Chi bằng cứ giống như bây giờ, yên lặng sống qua ngày."

Vô Phong gật đầu, trong đầu không tự chủ lại nhớ tới một màn trước cửa quán sơn phấn lúc nãy -- Thật sự không muốn nhận mặt nhau sao, nếu là bây giờ đem hết thảy mọi chuyện nói rõ ràng, mang thiếu gia về hải đảo, nói không chừng còn có thể cứu chữa.

Nam tử lại thích sơn phấn, nói thế nào cũng không quá đúng a !

Thời điểm trễ một chút, Vô Ảnh cũng trở về phục mệnh, nói người nợ ven đường vẫn chưa có hành động, chỉ là theo dõi Triệu Việt trở về chỗ ở, sau đó lại ở trong thành đi một trận, vừa nãy quẹo vào một gian khách điếm, nhìn cách ăn mặc hẳn là tiêu nhị trong đó.

"Khách điếm?" Vô Phong nói.

"Đúng vậy, là khách điếm Phong Thu." Vô Ảnh nói, "Đã an bài người âm thầm theo dõi, một khi có bất cứ động tĩnh gì, thì sẽ lập tức đến báo."

"Làm không tệ." Vân Đoạn Hồn vỗ vỗ bả vai của hắn, đứng lên bước ra ngoài.

"Tiên sinh muốn đi đâu vậy?" Vô Ảnh nói, "Lúc ta trở về có mua bánh đậu đỏ."

"Tự mình ăn đi." Vân Đoạn Hồn vào phòng ngủ cách vách.

Vô Ảnh hỏi: "Tiên sinh làm sao vậy?"

"Còn thế nào nữa." Vô Phong nói, "Đột nhiên nhìn thấy bộ dạng kia của thiếu gia, có thể giả vờ như chuyện gì cũng không phát sinh mới không

bình thường."

"Cũng đúng." Vô Ảnh ở trong lòng nói thầm, nếu là bộ dạng thanh tú trắng nõn, thích bôi son trát phấn thì cũng thôi đi, nhưng cố tình thiếu gia trời sinh cao lớn uy mãnh như vậy, bên hông còn đeo đao, cư nhiên cũng có thể có loại đam mê này, cũng thật sự rất không dễ dàng.

Trong Ôn phủ, Triệu Việt cầm hộp quà trong tay đặt lên bàn: "Chỉ là chút tâm ý, chứ không phải là có ý muốn thu mua lòng người."

Ôn Như Mặc cùng Ôn phu nhân ngồi ở trên ghế, cũng không biết chính mình nên là tâm tình gì -- Xem ra ngay cả Hoàng Thượng cũng biết rồi, rất có vài phần ý tứ ván đã đóng thuyền. Nhưng vừa nghĩ đến con dâu ngày ngày chờ mong đột nhiên biến thành một đại hán uy vũ, trong đầu đều cảm thấy sợ hãi, tay chân cũng lạnh ngắt, rất cần hảo hảo nằm xuống ổn định lại hơi thở.

"Phụ thân." Thấy Ôn Như Mặc này giờ không nói gì, Ôn Liễu Niên ở bên cạnh gọi.

Ôn Như Mặc đành phải kiên trì nói: "Làm phiền thiếu hiệp tiêu tốn."

Ám vệ ở trên mái nhà đỡ trán, sao còn gọi là thiếu hiệp, chẳng lẽ không phải là nên trực tiếp gọi A Việt sao, như vậy người một nhà mới thân thiết.

Không khí trong phòng một lần nữa an tĩnh lại, hơn nữa lúc này còn an tĩnh rất lâu, khi ám vệ bắt đầu suy xét có nên từ trên trời giáng xuống, để gia tăng chút bầu không khí náo nhiệt hay không, Triệu Việt cuối cùng mở miệng nói: "Ta sẽ đối xử với hãn thật tốt."

Ôn Như Mặc lại bắt đầu đau đầu.

Ôn Liễu Niên kéo Triệu Việt cùng nhau quỳ xuống.

"Các người đây là... đang êm đẹp quỳ cái gì." Ôn phu nhân trong lòng thở dài, tiến lên nâng hai người bọn hăn dậy.

"Nương." Ôn Liễu Niên nhỏ giọng nói, "Người đáp ứng bọn con đi."

Ôn phu nhân khó xử, quay đầu nhìn lão gia nhà mình, muốn lấy chủ ý của hăn.

Ôn Như Mặc trầm mặc không nói.

"Hăn thật sự đối xử với con rất tốt." Ôn Liễu Niên nói, "Lúc trước khi ở thành Thương Mang, cũng từng cùng con sóng vai chiến đấu, khi đó đã nói muốn cùng một chỗ cả đời."

Ôn Như Mặc đứng dậy, rời khỏi đại sảnh cũng không quay đầu lại.

Ôn Liễu Niên hốc mắt có chút đỏ lên.

"Trước đừng khóc." Ôn phu nhân đau lòng nhi tử, "Tính tình cha con không phải con không biết, qua một thời gian thì không có chuyện gì nữa."

"Vậy nương...người đáp ứng không?" Ôn Liễu Niên nắm tay nàng.

"Ta..." Ôn phu nhân đưa mắt nhìn Triệu Việt.

Ám vệ ở trên nóc nhà siết chặt tay thành năm đấm, mẹ vợ đang nhìn a, Triệu đại đương gia vì sao còn không mau bày ra tư thế anh tuấn đi?

Triệu Việt nói: "Khẩn cầu phu nhân cho ta một cơ hội, ta tất nhiên lấy mệnh đổi đái hăn."

Nhìn người trẻ tuổi trước mặt, Ôn phu nhân nhất thời nửa khắc, cũng phân không rõ trong lòng mình rốt cuộc là tư vị gì. Vốn dĩ là vui vẻ đến Vương Thành thăm nhi tử, lại không nghĩ rằng vừa mới tới còn chưa được một ngày, thì gặp loại sự tình này. Sao lại không chịu hảo hảo tìm cô

nương, có người ở bên cạnh ân cần hỏi han, chính mình ở Giang Nam cũng có thể yên tâm, mà Triệu đại đương gia này vừa nhìn liền biết là người trong giang hồ, chỉ sợ cũng sẽ không giặt y phục thêu thùa may vá nấu cơm, hai đại nam nhân ở với nhau, phải sống như thế nào?

"Mẫu thân." Ôn Liễu Niên lại gọi.

Ôn phu nhân nhẹ nhàng thở dài: "Việc này cứ như vậy trước đi, nương cùng với cha con thương lượng một chút."

Ôn Liễu Niên nói: "Vậy mẫu thân phải giúp con khuyên phụ thân, bọn con đều là thật lòng."

Ôn phu nhân vỗ vỗ tay hăn, lại đưa mắt nhìn Triệu Việt, rồi mới xoay người trở về phòng ngủ.

Trong phòng một lần nữa an tĩnh lại, ám vệ vừa tính toán nhảy xuống tiến hành tổng kết cùng chỉ đạo, liền thấy Ôn Liễu Niên tựa vào trong lòng Triệu Việt, đành phải phanh kíp cước bộ. Loại thời điểm này ngàn vạn lần không thể quấy rầy, không thì sẽ bị ngựa đá.

"Không có việc gì." Triệu Việt vỗ vỗ lưng hăn.

"Ta biết là không có việc gì." Ôn Liễu Niên nhỏ giọng than thở, thế nhưng không gây trở ngại chân mềm nhũn, chung quy vẫn là có chút chột dạ.

"Cần ta tự mình đi tìm Ôn lão gia cùng Ôn phu nhân không?" Triệu Việt hỏi.

"Tất nhiên không cần, tính tình cha ta rất cố chấp, lại là một người cổ hủ." Ôn Liễu Niên nói, "Người ta nói đều không được, chỉ có nương ta mới có thể nói động."

"Lúc đầu có bản khoán cũng là chuyện đương nhiên." Triệu Việt nắm tay hãn, "Loại sự tình này, tất nhiên là lâu ngày thấy nhân tâm."

"Ừm." Ôn Liễu Niên nhìn hãn cười cười, "Không có việc gì, chúng ta chậm rãi chờ." Một năm không được thì ba năm, ba năm không được thì năm năm, tương lai còn cả một đời muốn cùng nhau đi tiếp, cũng sẽ có một ngày có thể rẽ mây nhìn trời.

"Có đói bụng không?" Triệu Việt nói, "Ta kêu đầu bếp nấu cơm cho người ăn."

"Đợi lát nữa cùng cha nương đến Sơn Hải Cư đi." Ôn Liễu Niên nói, "Còn có đám Thượng bảo chủ cùng Tần cung chủ, mọi người cùng nhau ăn cũng náo nhiệt hơn."

Triệu Việt gật đầu đáp ứng.

Một lát sau, gia đình được phái đi mời người trở về, nói Thượng bảo chủ cùng Mộc sư gia đến tửu lâu chờ trước, Tần cung chủ cùng Thẩm công tử có chuyện không thể đi được, còn nói nếu là có chỗ cần giúp đỡ, cứ việc mở miệng.

Ám vệ có ý đồ hỗ trợ mặc y phục lần nữa, lại bị Ôn Liễu Niên vô tình cự tuyệt, cuối cùng đành phải đem tóc mình nhu loạn, còn phanh ngực, cũng hảo làm nền cho Triệu đại đương gia oai hùng bất phàm.

Ôn Liễu Niên: "..."

Tuy nói Ôn Như Mặc cùng Ôn phu nhân trong lòng vẫn như trước ấm ức chưa tiêu, nhưng cuối cùng vẫn là đáp ứng cùng đi, sau khi bước ra lại bị tạo hình của ám vệ làm cho hoảng sợ, hai mặt nhìn nhau nói: "Đây là..."

Ám vệ cười tươi như hoa: "Học Thiếu cung chủ nhà ta." Cả đầu ngọc mao bị gió thổi loạn, vừa nhìn liền biết khí phách phi phàm.

Tuy nói hành vi này nghe qua xác thực rất não nản, nhưng bởi vì có danh hào Truy Ảnh Cung kèm theo, Ôn Như Mặc cùng Ôn phu nhân ngược lại là miễn cưỡng có thể tiếp nhận, đơn giản thu thập một phen, liền ngồi kiệu đến Sơn Hải Cư.

Tuy nói trời đã khuya, nhưng Sơn Hải Cư vẫn đầy khách như trước, Thượng Vân Trạch cùng Mộc Thanh Sơn đang ngồi ở một bên uống trà chờ, sau khi nhìn thấy mọi người cũng đứng lên chào hỏi.

Lúc trước không cảm thấy có gì bất thường, thế nhưng trải qua một trận nháo như vậy, Ôn phu nhân hiện tại nhìn ai cũng giống như là một đôi -- Đương nhiên, đây thật sự là một đôi.

Triệu Việt cầm bài đồ ăn gọi món, ám vệ cũng ở dưới lầu mua xong bánh đường chiên, một bên hô hô thổi một bên niết bỏ vào miệng, hoan hoan hỉ hỉ lên lầu ăn.

"Tiên sinh..." Vô Ảnh kéo dài giọng, hẳn thật sự rất khó không nhìn về phía bên kia -- Ba người vốn dĩ là muốn ra ngoài ăn cơm, Vân Đoạn Hồn trong lòng rốt cuộc không bỏ xuống được, thế là bất tri bất giác liền đi đến Sơn Hải Cư này. Chỉ là một bàn đồ ăn còn chưa ăn hai ngụm, thì lại thấy Triệu Việt lên lầu, theo sát phía sau là một đám ám vệ.

Nhìn thấy đầu tóc ám vệ cơ hồ đã dựng thẳng lên, Vân Đoạn Hồn bắt đầu suy xét, quyết định lúc trước của mình có phải là sai lầm rồi không. Tựa hồ lựa chọn đem sự tình năm đó nói rõ, sau đó cưỡng chế mang người về hải đảo, cũng là một lựa chọn không tệ. Bằng không giống như bây giờ thích bôi son trát phấn mua trâm cài đầu như vậy, kết giao bằng hữu đều là người kỳ quái, thật sự là khiến người ta không yên lòng a.

"Sao lại không thấy vị Ôn đại nhân kia." Vô Ảnh trong lòng than thở, đều nói hai thằng đàn ông, hơn nữa cha mẹ Ôn đại nhân đều ở trong này

"Lo mà ăn cơm của người đi." Vô Phong ném đũa gà vào trong chén hăn.

Vô Ảnh cúi đầu cắn một ngụm lớn, lại duỗi cổ nhìn qua -- Tiên sinh cũng không cấm ta nhìn.

Vô Phong đành phải thở dài.

"..." Tâm mắt không cần thận chống lại, Vô Ảnh vẻ mặt có chút cứng đờ.

"Lão gia." Ôn phu nhân vội vàng đẩy đẩy Ôn Như Mặc, "Là đám người hôm qua trên sơn đạo."

Ôn Như Mặc cũng vội vàng nhìn qua.

Vô Ảnh vẻ mặt cứng ngắt, sớm biết thế thì không nhìn.

Tiểu hồng trùng mập mập dọc theo bàn chân, ra sức bò đến trước mặt Vân Đoạn Hồn.

"Thứ gì vậy." Vô Phong khẽ nhíu mày.

"Là Hồng giáp lang." Vân Đoạn Hồn nhẹ nhàng bốc lên, "Khắc tinh độc trùng, nhìn qua con này ngược lại là dưỡng không tệ."

Hồng giáp lang hướng hăn hữu hảo lắc lắc xúc tu -- Muốn ăn thịt vụn !

"Ở đâu bò đến vậy?" Vô Ảnh nghi hoặc.

Triệu Việt bước nhanh tới.

Vân Đoạn Hồn nhất thời hơi cương một chút.

"Đi, chúng ta cũng qua." Ôn phu nhân đẩy đẩy lão gia nhà mình, "Lúc trước thật sự là chúng ta thiếu thỏa đáng, không có bằng chứng, ít nhất cũng không phải."

Ôn Như Mặc gật đầu, cùng phu nhân nhà mình một đường đi qua bàn đối diện.

Ôn Liễu Niên tất nhiên cũng đi theo.

Tựa hồ có náo nhiệt xem, ám vệ tất nhiên sẽ không bỏ qua.

Mà phàm mọi người đều đi, Mộc Thanh Sơn cùng Thượng Vân Trạch tất nhiên cũng không có đạo lý ở lại.

Thế là trong thời gian nháy mắt, vốn dĩ chung quanh bàn tròn lớn đầy ắp người, toàn bộ đều xuất hiện ở trước mặt Vân Đoạn Hồn.

"Các người muốn làm gì?" Vô Ảnh cảnh giác.

"Vị tiểu huynh đệ này, chúng ta là đến bồi tội." Ôn Như Mặc nói, "Lúc trước hại chư vị vào phủ nha một chuyến, thật có lỗi."

"Vị huynh đài này khách khí." Vân Đoạn Hồn cười cười, "Đi ra ngoài có nhiều cảnh giác cũng không sai, chúng ta làm việc cũng có chỗ không đúng." Chung quy một thương nhân suốt ngày hào hoa phong nhã, đột nhiên bị một người thân hình cao lớn còn đeo đao chụp vai, đích xác rất dễ dàng nhận phải kinh hách.

Hồng giáp lang từ trên tay Vân Đoạn Hồn bò xuống, quen thuộc bò vào trong lòng Triệu Việt.

"Vật nhỏ này là do người dưỡng?" Vân Đoạn Hồn nhìn như tùy ý, trong lòng lại từ sớm vạn trượng kinh đào.

"Ân." Triệu Việt nói, "Đại khái là nhìn thấy thịt thì chạy tới, quấy rầy tiên sinh."

"Như vậy đi, bàn đồ ăn này hôm nay là do chúng ta mời." Ôn Như Mặc nói, "Coi như là bồi tội."

"Cũng được." Vân Đoạn Hồn cười cười, ngược lại cũng không chối từ.

Vô Ảnh lại căn một ngụm đùi gà, tâm nói mời bữa cơm cũng là chuyện nên làm, thậm chí mời một năm cũng được -- Nhìn thiếu gia nhà ta bị vị Ôn đại nhân kia mang thành cái dạng gì.

"Nếu là không có việc gì, cũng mời chư vị trở về ăn cơm đi." Biết có người đang âm thầm theo dõi Triệu Việt, Vân Đoạn Hồn cũng không muốn khơi gợi ra động tĩnh gì quá lớn.

Ôn Liễu Niên khẽ nhíu mày, khi đi trở về, lại nhin không được quay đầu nhìn thoáng qua.

Không biết vì sao, cũng cảm thấy tựa hồ có chỗ nào không đúng, lại nghĩ không ra rốt cuộc là vì sao.

Vân Đoạn Hồn ngửa đầu uống cạn một chén rượu, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Cách đó không xa trên bãi đất trống, vũ nương Ba Tư đang lã lướt khởi vũ, một vòng dân chúng chung quanh vỗ tay trầm trồ khen ngợi, thoáng hoảng hốt, tựa hồ lại nhìn thấy tòa lâu các quen thuộc kia chậm rãi hiện lên, giống như ảo ảnh -- Hơn hai mươi năm trước, chỗ đó chính là Bách Hoa Uyển, cũng là ngày ngày đàn ca, từng trận uyển chuyển.

Ôn Liễu Niên cầm điếm tâm căn một ngụm, lại quay đầu nhìn qua.

Vô Ảnh trong lòng bất mãn, nhỏ giọng nói: "Người nọ là ai a, sao cứ nhìn chăm chăm lão tiên sinh."

"Vừa nãy không phải là người cũng nhìn chăm chăm nhà người ta sao?" Vô Phong một chút ý tứ cũng không giúp hẳn nói chuyện, "Hiện tại người ta cũng chỉ là nhìn lại mà thôi, người cũng không chịu thiệt."

Vô Ảnh bị ghen một chút: "Ta là đang nhìn thiếu gia."

Vô Phong khẽ nhíu mày, ra hiệu hẳn im bật.

Mắt Vân Đoạn Hồn nhìn như trước đang xuất thần, Vô Ảnh thè lưỡi, cuối cùng là thành thật lại.

THỔ PHỈ CÔNG LỰC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 117: Nửa Đêm Canh Ba Đi Đâu Rồi???

"Sao lại cứ nhìn chăm chăm người ta vậy." Triệu Việt cũng hỏi Ôn Liễu Niên.

Ôn Liễu Niên lắc đầu, cũng biết được chính mình tựa hồ có hơi thất lễ, thế là ngoan ngoãn xoay người ngồi chờ cơm ăn.

Ám vệ ở trong lòng thầm nghĩ, đại nhân đối với nhiệt tình ăn cơm thật đúng là chưa bao giờ tiêu giảm, mặc kệ là Mì Dương Xuân hay là Phật Khiêu Tường đều có thể ăn đến tư văn nghiêm túc, người bên ngoài nhìn vào đại khái cũng sẽ thèm ăn, cũng khó trách Hoàng thượng thường sẽ triệu vào trong cung cho ăn.

"Đúng rồi, đợi lát nữa phải hỏi tiểu nhị một chút, xem vị Lục chưởng quầy kia có ở đây hay không." Ôn phu nhân nhắc nhở lão gia nhà mình, "Thứ nhất là trả tiền, thứ hai cũng phải nói đa tạ."

"Nương." Ôn Liễu Niên sờ sờ mũi, "Không cần trả tiền."

"Tại sao?" Ôn phu nhân nghe vậy khó hiểu, "Con đã trả tiền rồi à?"

"Không phải." Ôn Liễu Niên nói, "Sơn Hải Cư này vốn dĩ là của nhà mình."

"Nhà mình?" Ôn phu nhân giật mình.

Tập thể ám vệ gật đầu, đúng vậy đúng vậy, đây là do Triệu đại đương gia vì Ôn đại nhân nên mới mở tửu lâu, chúng ta thường xuyên đến ăn cơm

chùa.

"Vây...vây vị Lục chương quây là..." Ôn Như Mặc hỏi.

"Mướn đến, không quen biết !" Âm vệ trăm miệng một lời hồi đáp -- Vào thời điểm này ai cũng không thể cướp danh tiếng của đại đương gia.

"Là huynh đệ kết nghĩa của tại hạ." Triệu Việt nói, "Lúc trước cùng ở Triều Mộ Nhai tại thành Thương Mang, về sau thì đến Vương Thành."

"Thì ra là người một nhà a." Ôn phu nhân giật mình.

"Nương !" Ôn Liễu Niên mắt sáng lên.

"Làm sao vậy?" Ôn phu nhân bị vẻ mặt của hắn chọc cười.

"Người vừa mới nói 'người một nhà'." Ôn Liễu Niên nhắc nhở.

Ôn phu nhân: "..."

Không khí trên bàn nhất thời an tĩnh lại, tất cả mọi người nhìn về phía bên này, đáy mắt trong suốt lóe sáng.

"Này..." Ôn phu nhân cẩn thận nhìn về phía lão gia nhà mình.

"Ăn cơm !" Ôn Như Mặc sắc mặt bình tĩnh giơ đũa lên.

"Cha." Ôn Liễu Niên nói, "Đồ ăn còn chưa đưa lên." Phải ăn cái gì.

Ôn Như Mặc nhất thời cứng ngắc.

"Không bằng uống chén rượu trước đi." Đại khái là thấy không khí có chút xấu hổ, Mộc Thanh Sơn chủ động đề nghị.

Tiểu nhị cũng là hiểu ánh mắt, rất nhanh liền đưa một vò rượu hoa đào tới, rót vào trong bôi, Thượng Vân Trạch dẫn đầu đứng lên.

Ôn phu nhân âm thầm nhéo lão gia nhà mình một phen -- Có gì thì trở về nói, đừng ở bên ngoài làm nhi tử mất mặt.

Ôn Như Mặc đành phải theo một đường đứng lên.

Rượu rất nhạt, từng đợt từng đợt mùi hoa lại rất nồng đậm, uống vào rất thoải mái.

Ôn Liễu Niên lại cầm lấy vò rượu.

"Không được uống." Triệu Việt đè tay hẳn lại, thấp giọng nói, "Rượu rất nồng, uống nữa sẽ say."

"Thật sao?" Ôn Liễu Niên nói, "Còn rất ngọt."

Triệu Việt bị chọc cười, múc cho hẳn một chén chè hạt sen ngân nhĩ, hai người thỉnh thoảng xúm lại nói chuyện, nhìn qua rất là thân thiết.

Ôn Như Mặc trong lòng liên tục thở dài.

"Thật đúng là thần tiên quyến rũ." Xa xa trong góc hẻo lánh, một bàn thực khách nhin không được liền cảm khái.

Vô Ảnh nhìn lại có chút không hiểu lắm, thiếu gia rốt cuộc là làm sao vậy, không phải nói là cùng cái vị Ôn đại nhân thích bôi son phấn kia là một đôi sao, sao bây giờ lại thân mật với thư sinh này như thế, hơn nữa cha mẹ Ôn đại nhân còn ở đây, cứ nhiên cũng không có phản ứng gì?

"Đã nói là không được phép nhìn nữa !" Vô Phong nhú mày.

"Có phải ta ở trên hải đảo quá lâu rồi không?" Vô Ảnh rơi vào thâm thâm mê tư, trong mắt tràn ngập mờ mịt nói, "Sao lại cảm thấy chuyện nhân hòa trong Vương Thành này, nhìn có chút không hiểu lắm?"

"Nhìn không hiểu chỗ nào?" Vô Phong trong lòng lắc đầu, theo ánh mắt của hắn nhìn qua, vừa vặn nhìn thấy Triệu Việt vươn ngón cái ra, giúp Ôn Liễu Niên lau miệng.

"Tiên sinh." Vô Phong cũng có chút giật mình, "Hình như... Là có điểm không quá đúng a."

"Sao?" Vân Đoạn Hồn xoay người lại.

"Ăn không?" Triệu Việt hỏi.

"Ăn một nửa." Ôn Liễu Niên nói, "Chừa bụng đợi lát nữa ăn món kho quế hoa."

Triệu Việt đưa muống qua, múc một nửa đậu hủ hạnh nhân hắn cắn còn dư, tự mình ăn luôn nửa kia.

Vân Đoạn Hồn: "..."

"Đến rồi đến rồi đến rồi." Vô Ảnh lại nhỏ giọng khẩn trương nói, "Ôn đại nhân tới !"

Lục Truy từ thang lầu bước lên.

Vô Ảnh nhìn xem ngay cả cơm cũng quên ăn, ngoan ngoãn, sẽ không đánh nhau a.

"Vị khách nhân bàn kia tựa hồ có chút quái dị a." Mộc Thanh Sơn nhíu mày nói, "Sao cứ nhìn chúng ta chăm chăm."

"Đại đương gia cùng Ôn đại nhân ở trong Vương Thành nổi danh thần tiên quyền lực, dân chúng muốn nhìn nhiều vài lần cũng là chuyện bình thường." Thượng Vân Trạch bình tĩnh giải thích.

Ôn Như Mặc suýt nữa bị nước trà làm sặc.

"Chữ vị lượng thứ, tại hạ tới trễ." Lục Truy ôm quyền hành lễ.

"Chường quày thế nhưng đừng khách khí, tối qua may mắn có người giúp chúng ta." Ôn phu nhân là quả thật rất muốn nhận hẳn làm con rể, thế là vô cùng thân thiết, thậm chí kéo đến ngồi bên cạnh mình.

Vô Ảnh chặc chặc: "Quả nhiên là con ruột." Đãi ngộ chính là khác nhau.

Món ăn nguội rất nhanh liền được bưng lên, giơ đũa lên, không khí xấu hổ cũng liền bị hòa tan một chút. Mặc kệ tình hình thực tế là thế nào, người ở bên ngoài nhìn xem, ít nhất là vui vẻ ấm áp.

Ôn Liễu Niên cùng Lục Truy ở chung hòa hợp, Vô Ảnh duỗi cổ nhìn nửa ngày, quay đầu nhìn Vân Đoạn Hồn, vô cùng rối rắm nói: "Thiếu gia hẳn là sẽ không cưới... Hai người đi?"

Vô Phong lại bị chấn kinh lần nữa.

Nhiều năm như vậy, Vân Đoạn Hồn thứ nhất cảm thấy có chút choáng đầu hoa mắt -- Trong những năm này, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, sẽ khiến hẳn biến thành dạng như bây giờ?

"Nhị đương gia thật sự không có người trong lòng?" Ôn phu nhân lại hỏi một câu.

"Đại ca chưa thành thân, tại hạ tất nhiên sẽ không cần nhắc chuyện chung thân." Lục Truy tươi cười khiêm tốn có lẽ.

"Không có người trong lòng thì tốt a." Ôn phu nhân vui đến không tự kìm chế được.

"Nương." Ôn Liễu Niên trong lòng dâng lên dự cảm bất an, "Đừng nói là người có tiểu thư nhà ai trong tay đi?"

Ôn phu nhân đáp ứng một câu, càng nhìn Lục Truy càng thích.

Ám vệ trong lòng nhất thời ủa lên một loại cảm giác vui sướng 'Tha hương gặp cố tri', làm mỗi dặt dây tơ hồng cho người khác, loại sự tình này chúng ta cũng rất thích làm a !

"Phu nhân." Lục Truy trong lòng sợ hãi, "Không bằng chúng ta ăn cơm trước?"

"Nương." Ôn Liễu Niên cũng bất đắc dĩ, "Nhị đương gia là người trong giang hồ, sẽ không cùng người một đường trở về Giang Nam."

"Trở về Giang Nam làm gì, Vương Thành này rất tốt." Ôn phu nhân lại nhìn Lục Truy ngồi bên cạnh mình, "Tiểu Liễu tử còn có muội muội -- "

"Khụ khụ." Ôn Liễu Niên bị nước làm sặc, "A?"

"Đa tạ ý tốt của phu nhân, chỉ là tại hạ một đời phiêu bạt vô y(*), nhàn vân dã hạc(**) đã quen." Lục Truy kiên trì nói, "Chỉ sợ sẽ ủy khuất tiểu thư."

(*) Phiêu bạt vô y: lang bạt khắp nơi không có chỗ ở cố định.

(**) Nhàn vân dã hạc: mây thành thơ nhàn rồi, hạc hoang dã tự do.

Lời vừa nói ra khỏi miệng, liền bị người ở dưới bàn đá một cái -- Còn không chỉ một người, hiển nhiên ý nghĩ của mọi người đều giống nhau, nói trắng ra như vậy làm gì, chẳng lẽ không biết nói uyển chuyển trước, đem mẹ vợ Đại đương gia đỡ cao hứng lên một chút rồi nói tiếp !

"Người sao có thể cả đời lưu lạc ở bên ngoài." Ôn phu nhân hiển nhiên không tán thành, "Vẫn là phải thu hồi tâm, có gia đình vẫn là tốt hơn."

Lục Truy vẫn kiên trì như trước: "Vậy cũng phải đợi đại ca thành thân trước."

Đề tài lại quay trở về điểm ban đầu, Ôn phu nhân đành phải tiếc nuối xí xóa, miễn cho lão gia nhà mình nghe nhiều sẽ tức giận.

Một bữa cơm còn chưa ăn xong, người trong cung liền đến, nói Hoàng thượng có chuyện tuyên triệu.

"Bây giờ sao?" Ôn Liễu Niên ngoài ý muốn.

Triệu Việt cũng khẽ nhú mày.

"Lúc trước Hoàng thượng cũng nói không cần quấy rầy Ôn đại nhân một nhà đoàn tụ, bất quá chuyện có chút khẩn cấp." Người tới nói, "Kính xin đại nhân lập tức nhích người tiến cung."

Nghe đối phương nói như vậy, Ôn Liễu Niên cũng không dám qua loa, vội vàng đi theo vào cung. Nhìn theo hắt đi xuống cầu thang, Ôn phu nhân lo lắng nói: "Chuyện gì mà gấp vậy, sao phải tuyên tiến cung bây giờ, bên ngoài trời cũng đã tối rồi."

"Hoàng thượng rất coi trọng Ôn đại nhân, thường thường cũng sẽ tuyên triệu tiến cung." Thượng Vân Trạch nói, "Phu nhân không cần lo lắng."

Ôn phu nhân thở dài, vậy cũng phải ăn cơm xong đã chứ.

Triệu Việt gọi tiểu nhị tới, kêu hắt nói cho phòng bếp làm chút món kho quế hoa, làm nóng đưa vào trong Ôn phủ trước.

Ôn phu nhân đối với...con rể này, cuối cùng cũng có hảo cảm hơn vài phần, ít nhất còn biết thương yêu con mình.

Nhuyễn kiệu một đường vào Hoàng cung, Sở Uyên lại không ở Ngự Thư Phòng, mà ở trong một đại điện bỏ hoang.

"Công công có biết xảy ra chuyện gì không?" Ôn Liễu Niên lo lắng hỏi.

"Đại nhân tiến vào thì sẽ biết." Tứ Hỉ công công dẫn hắn đi xuyên qua hoa viên, "Hoàng Thượng có chỉ người ngoài không được tiến vào, chỉ cho một mình đại nhân đi vào, dọc theo đường nhỏ đi thẳng là tới."

Ôn Liễu Niên gật đầu, một thân một mình đi vào bên trong. Trời đã hoàn toàn tối đen, ánh trăng thanh lãnh chiếu rọi khắp bốn phía, càng phát ra yên tĩnh kinh khủng, cho dù là đã từng phá qua vô số án mạng ly kỳ, thấy qua rất nhiều cảnh tượng dữ tợn, trong đầu vẫn là có chút sợ hãi.

Cuối đường là một gian đại điện, Ôn Liễu Niên vừa mới nghĩ phải đi vào từ nơi nào, liền nghe bên cạnh có người nói: "Ôn ái khanh đến rồi a."

"A !" Ôn Liễu Niên bị dọa không nhẹ, ngay cả tay chân đều lạnh run.

Sao...sao...sao nói lên tiếng liền lên tiếng.

"Ái khanh đừng sợ." Sở Uyên giống như bóng ma từ bên trong bước ra, "Là trẫm."

Ôn Liễu Niên tim đập thành thịch: "Hoàng Thượng, người đây là..." Hào hào Ngự Thư Phòng không ở, lại cố tình chạy tới lãnh cung bị bỏ hoang này, chạy tới lãnh cung thì cũng thôi đi, cư nhiên còn trốn ở trong cây hù người ta?!

"Đi tìm chút trùng tử." Sở Uyên giơ cái túi trong tay lên.

"Trùng?!" Ôn Liễu Niên soạt một cái mặt trắng bệch.

"Đúng vậy." Sở Uyên nói, "May là mùa hè, có thể tìm được không ít."

Nương theo ánh trăng cùng ánh sáng đèn lồng trước cửa đại điện, Ôn Liễu Niên mới nhìn rõ trên người Sở Uyên có chút đất, vẻ mặt cũng rất khó nói thành lời, cùng với người thường ở trên điện Kim Loan có thể nói là hai người. Ánh mắt di chuyển xuống chút nữa, nhìn thấy cái túi màu vàng

trong tay hắc ngọc ngưng không ngừng, môi mấp máy, sau lưng Ôn Liễu Niên ào ào đổ mồ hôi lạnh: "Vi thần, vi thần..."

"Làm sao vậy?" Sở Uyên ánh mắt khó hiểu.

Ôn Liễu Niên tâm treo ngược đại nghịch bất đạo nói: "Hoàng Thượng ngàn vạn lần phải trông chừng kĩ cái túi này." Bằng không ta sẽ chết cho người xem.

"Tất nhiên phải trông kĩ rồi, phí một đồng sức lực mới bắt được." Sở Uyên mang hắc đi vào bên trong, "Đi thôi, tiểu Cẩn còn đang ở bên trong chờ."

Tiểu Cẩn? Ôn Liễu Niên nghe mà sửng sốt, sau đó trong chớp mắt liền tỉnh ngộ: "Diệp cốc chủ đến đây?" Khó trách, ngoại trừ hắc ra, trên thế gian này e rằng cũng không ai có thể sai Hoàng Thượng nửa đêm nửa hôm đi vào trong Ngự Hoa Viên bắt trùng.

"Một canh giờ trước vừa đến." Sở Uyên nói, "Nghe nói chuyện hắc vụ thiêu, thì liền qua xem."

Vậy chẳng phải là lập tức thì có thể tìm ra được nguyên do sao? Ôn Liễu Niên nghe vậy trong lòng vui vẻ, bước chân gấp rút theo Sở Uyên đi vào bên trong -- Đương nhiên, vẫn là không quên bảo trì một khoảng cách, để tránh trùng dính vào !

Trong đại điện trống trải, một nam tử mặc lục y đang ngồi xõm trên mặt đất, tay cầm gậy nhỏ bát lộng đồng hắc vụ thiêu, sau khi nghe được tiếng bước chân liền quay đầu lại: "Di, Ôn đại nhân đến nhanh vậy."

"Diệp cốc chủ." Ôn Liễu Niên cùng hắc cũng coi như là quen biết cũ -- Lúc trước khi giữ chức vị ở thành Vân Lam, Diệp Cẩn cùng Thẩm Thiên Phong thường xuyên sẽ đến Truy Ảnh Cung, thường xuyên qua lại thì có giao tình.

Tuy nói là có huyết mạch Hoàng gia, nhưng Diệp Căn lại đối triều chính lại không cảm thấy hứng thú, mỗi ngày ngoại trừ dưỡng hoa dưỡng thảo, chính là ở Nhật Nguyệt sơn trang viết sách thuốc, trên giang hồ mỗi người đều đang nói, Diệp cốc chủ quả thật là diệu thủ nhân tâm(*), không chỉ sách thuốc cao siêu, mà còn rất ôn lương hiền đức.

(*) Diệu thủ nhân tâm: bàn tay kì diệu có lòng thương người.

"Đây." Sở Uyên đưa túi cho hắn.

Ôn Liễu Niên lặng lẽ lùi về sau hai bước.

Diệp Căn tùy tay lấy qua một cái chậu, ngoài rìa chậu rắc một ít thuốc bột, sau đó mở túi ra nhìn thoáng qua, nhíu mày nói: "Trùng này người bắt trong Ngự Hoa Viên đều điên rồi?"

Sở Uyên: "..."

"Sao bò mà giống như là đang bay." Diệp Căn buồn bực, xốc ngược đồ hết vào trong chậu.

Nhìn thấy một chậu lớn kia đủ mọi màu sắc sặc sỡ, Ôn Liễu Niên hít một ngụm khí lạnh, cả người đều đều đều đều cảm thấy không khỏe, trùng trùng trùng trùng trùng !

"Uy !" Sở Uyên cũng bị cử động của hắn làm kinh ngạc một chút, cứ như vậy mà đổ ra hết, chạy thì phải làm sao.

"Yên tâm đi." Diệp Căn cầm gậy nhỏ ở trong chậu khều khều.

Mấy con trùng đầu tiên là bò về phía vách chậu, sau đó tiếp xúc phải thuốc bột, lại bò trở về, ong ong ong kêu thành một mảnh.

Ôn Liễu Niên khẩn trương nuốt nước miếng, liều mạng nhắc nhở chính mình đây là ở Hoàng Cung, không thể chạy.

"Muốn dùng trùng tử này làm gì?" Sở Uyên ngồi xõm bên cạnh Diệp Căn.

"Dùng để thử hắc vụ thiêu, bình thường trùng tử đều sẽ sợ cổ trùng." Diệp Căn đậy mắt tràn ngập nghi hoặc, "Thế nhưng đây cũng không tránh khỏi quá sợ a." Còn chưa bỏ hắc vụ thiêu vào trong, lại cách một khoảng xa như vậy, sao lại bắt đầu giống như điên rồi bò loạn chung quanh.

"Có phải là bởi vì nó không?" Trong đầu Ôn Liễu Niên chợt lóe linh quang, từ trong ngực lấy hộp gỗ mở ra.

Hồng giáp lang hoan hoan hỉ hỉ lắc lắc xúc tu, thả ra rồi !

Trùng tử trong chậu bò càng lúc càng loạn.

"Hong giáp lang?" Diệp Căn 'vèo' một cái chạy tới.

"Ừm." Ôn Liễu Niên nói, "Ta đừng."

"Chùng loại thật tốt." Diệp Căn hai mắt tràn ngập hâm mộ.

Hồng giáp lang bò đến trên tay Diệp Căn, rất là nhu thuận.

Diệp căn chủ hai mắt cơ hồ muốn phát sáng.

Sở Uyên nói: "Nếu tiểu Căn muốn -- "

Ôn Liễu Niên tâm nhất thời treo ngược, đây...đây là của ta !

Diệp Căn hỏi: "Người có thể bắt được?"

Sở Uyên quay đầu: "Ôn ái khanh."

"A?" Ôn Liễu Niên vẻ mặt thảm thiết.

"Ở đâu có?" Sở Uyên hỏi.

Ôn Liễu Niên nhanh chóng nói: "Vân Nam !"

Nghe thấy hai chữ này, Sở Uyên lại là nhú mày.

Diệp Cẩn nhìn hăn.

"Trẫm đi tìm giúp người." Sở Uyên đành phải gật đầu.

Diệp Cẩn nhìn trời: "Nga." Cũng không phải rất để ý a ! Nhu nhu mũi lại nhấn mạnh, "Phải tìm con lớn một chút."

"Được." Sở Uyên đối với hăn trước giờ là nói gì nghe nấy.

Diệp Cẩn lại quay đầu đưa mắt nhìn trùng tử trong chậu: "Sớm biết có Hồng giáp lang, thì không cần bắt mấy thứ này."

Sở Uyên: "..."

"Đồ bỏ đi." Diệp Cẩn bĩu môi.

Chung quanh không có thị vệ, Sở Uyên chỉ có thể tự mình bưng chậu lên bước ra ngoài.

Một con dế mèn đột ngột bay lên, mở cánh ra bay ong ong. Ôn Liễu Niên chỉ thấy một đoàn màu đen đang nghênh diện nhào về phía mình, còn chưa kịp phản ứng rốt cuộc xảy ra chuyện gì, thì cảm thấy chóp mũi chợt lạnh.

"Ái khanh." Sở Uyên cũng bị kinh ngạc một chút.

Sau đó liền thấy Ôn Liễu Niên thẳng tắp ngã ngựa về phía sau.

Bị dọa ngất xỉu.

Ngoài Hoàng Cung, Triệu Việt đang ngồi trên nóc nhà Sơn Hải Cư, nhìn bầu trời đầy sao đến xuất thần. Nhị lão Ôn gia đã nghỉ ngơi, hăn liền ra

ngoài uống rượu, thuận tiện chờ Ôn Liễu Niên một đường về nhà -- Từ Hoàng Cung muốn đến Ôn phủ tất nhiên phải đi qua con đường này.

Trên đường đã không còn mấy người, trong tiểu viện đèn đuốc cũng dần dần dập tắt. Thời tiết cuối mùa hè đầu mùa thu, tuy nói ban ngày rất nóng, buổi tối cũng đã bắt đầu lạnh. Một đôi lão phu phụ vừa dọn quán xong đẩy xe ở trên đường, lại không cẩn thận làm rơi vật gì ở phía trên xuống đất.

"Lão già đáng ghét, không chịu để tôi kéo xe." Lão bà bà một bên dọn dẹp một bên thầm oán, "Bản thân bực hoành thánh cả ngày, ở đâu mà còn sức lực."

Lão gia gia chỉ cười, mặc nàng nói, cũng không mở miệng cãi lại.

Triệu Việt nhảy xuống nóc nhà, tiến lên giúp nàng một tay, lại mua hết hoành thánh còn dư.

"Đa tạ Triệu công tử." Hai cụ vui tươi hơn hở, lại cùng nhau kéo xe đi về phía trước.

Triệu Việt nhìn nhìn bóng dáng hai người càng lúc càng xa, trên mặt cũng có chút ý cười, xoay người muốn đem hoành thánh đặt tới Sơn Hải Cư, đã thấy cách đó không xa có một người đang nhìn mình.

Vân Đoạn Hồn vốn dĩ cũng chỉ là muốn ra ngoài giải sầu, lại không dự đoán được thế nhưng sẽ gặp hãn.

"Lão tiên sinh." Thấy đối phương nhìn chăm chăm mình, Triệu Việt nói, "Có chuyện gì sao?"

"Muốn đến Sơn Hải Cư ăn vài món." Vân Đoạn Hồn đưa mắt nhìn bảng hiệu.

"Thật không đúng lúc, đầu bếp hôm nay có chuyện, cho nên đóng cửa sớm." Triệu Việt nói, "Cách nơi này không xa cũng có một gian tửu lâu, lão tiên sinh có thể dời bước đến đó ăn."

"Đầu bếp đi, trong tay chưởng quầy không phải còn có hoành thánh sao?" Vân Đoan Hồn nói, "Nấu lên là được."

Triệu Việt cười cười: "Cũng được, bây giờ lão tiên sinh vào trong đợi một chút, ta đến phòng bếp nấu cho người."

Vân Đoan Hồn gật đầu, xoay người vào tửu lâu.

"Không phải nói không muốn nhận mặt với thiếu gia sao?" Vô Ảnh ngồi xổm chỗ tối ăn kẹo hồ lô, "Sao nửa đêm còn chạy tới Sơn Hải Cư."

"Ngoài miệng nói là một chuyện, có thể làm hay không lại là một chuyện khác." Vô Phong gõ gõ đầu hấn, "Tiên sinh muốn làm cái gì, người ta chẳng lẽ còn có thể ra tay can thiệp?"

"Ý ta muốn nói, nếu thiếu gia sớm trở về hải đảo." Vô Ảnh vứt bỏ cây ghim bằng trúc, "Tiên sinh nếu là hảo hảo ở bên cạnh tiên sinh, hiện tại nói không chừng đã sớm thành cao thủ." Ở đâu còn sẽ cưới hai nam nhân làm vợ, còn đứng ở trong phố xá sầm uất bồi hương cao.

Vô Phong ghét bỏ nói: "Người có cảm thấy gần đây ăn quá nhiều rồi không?" Luyện khinh công quan trọng nhất là thân thể nhẹ nhàng, đâu có ai một đường cuồng ăn như vậy.

Vô Ảnh xót xa: "Ở trên đảo đều chưa ăn qua."

Vô Phong: "..."

Vô Ảnh nói: "Ta lại đi mua râu thịt."

Vô Phong trong lòng lắc đầu, tiếp tục theo dõi khách điếm.

Hoành thánh rất nhanh liền nấu xong, Triệu Việt bưng lên đặt ở trước mặt hẳn: "Từ từ dùng."

"Chưởng quầy có chuyện gì không?" Vân Đoạn Hồn đột nhiên hỏi.

Triệu Việt có chút nghi hoặc.

"Nếu không có việc gì, không bằng cùng nhau ăn đi." Vân Đoạn Hồn thở dài, "Người già, nói cũng nhiều hơn, lại không biết phải nói cho ai nghe."

Triệu Việt ngồi đối diện hẳn: "Người nhà lão tiên sinh đâu?"

Vân Đoạn Hồn bỏ chút gia vị vào trong chén hoành thánh: "Chuyện thương tâm, không muốn nhắc tới."

"VẬY hai vị công tử ban ngày là..." Triệu Việt khó hiểu.

"Là nghĩa tử của ta." Vân Đoạn Hồn nói.

"Thì ra là như vậy." Triệu Việt có chút áy náy, "Vừa rồi là ta lỡ lời."

"Không sao." Vân Đoạn Hồn tự giễu cười cười, "Đã là chuyện rất nhiều năm về trước."

Triệu Việt rót cho hẳn một tách trà, cũng không hỏi thêm gì nữa.

Bên trong khách điểm ánh nến lay động, chói ra bóng người mờ ảo nhợt nhạt, cũng là có vài phần ý tứ mạch mạch thâm tình.

Ăn xong một chén hoành thánh, Vân Đoạn Hồn còn chưa kịp trả tiền, Triệu Việt thuận tiện nói: "Không đáng giá bao nhiêu tiền, tại hạ mời khách."

"Cũng được." Vân Đoạn Hồn nói, "Mùi vị hoành thánh rất ngon."

"Bên ngoài trời đã khuya, ta đưa lão tiên sinh trở về." Triệu Việt nói, "Tuy nói là dưới chân Thiên Tử, nhưng cũng khó nói không có kẻ xấu." Nhất là loại người già y phục ngăn nắp từ nơi khác tới, chỉ sợ sẽ có không ít người theo dõi đánh cướp.

"Không cần, ta ngụ ở gần đây, queo vào là tới." Vân Đoạn Hồn đứng lên, "Đa tạ chưởng quầy."

"Lão tiên sinh khách khí." Triệu Việt đưa hăn xuống lầu, nhìn thấy Vô Phong cùng Vô Ảnh đang đứng ở dưới chờ, mới yên tâm cùng hăn nói lời từ biệt.

Sau khi ba người trở về, nhìn sắc trời cũng đã muộn, Triệu Việt phân phó tiểu nhị đóng khách điếm, tự mình đi về phía Hoàng Cung -- Cho dù thường lui tới hay là tuyên triệu tiến cung, lúc này cũng không sai biệt lắm nên về rồi.

Trên phố không có một bóng người, cùng với ban ngày hình thành nên hình ảnh đối lập, ánh trăng buốt giá chiếu rọi hai bên nóc nhà được điêu khắc tinh xảo, cũng không có nhiều hứng thú.

Sau khi rẽ qua một hẻm nhỏ, phía sau lại truyền đến một trận tiếng bước chân, rất nhẹ.

Triệu Việt khẽ nhíu mày, tay phải bất động thanh sắc nắm chuôi Tế Nguyệt đao.

Một bóng đen lặng lẽ không một tiếng động dần dần tới gần, Triệu Việt dừng bước.

Đối phương lặng không tiến lên, trong tay chọt triển khai một thanh nhuyễn kiếm, dưới ánh trăng phát ra vầng sáng trắng bạc, chiêu pháp võ công cực kỳ quý dị.

Triệu Việt lắc người tránh thoát: "Các hạ là ai?"

Đối phương trầm mặc không nói, lại tấn công một chiêu, hiển nhiên mục đích cực kỳ rõ ràng.

Âm thanh đao kiếm chạm vào nhau ở trong bóng đêm hết sức chói tai, sau khi dân chúng xung quanh bị đánh thức, lập tức run rẩy trốn vào trong chần, gắt gao che lỗ tai -- Mỗi lần trong Vương Thành vừa có đại sự, thì sẽ gọi tới một đám người trong giang hồ thích vũ đao lộng thương tới, dọa người ta sợ muốn chết.

Nhưng ngàn vạn lần đừng đánh tới trong nhà ta nha.

Trải qua mấy chục chiêu, Triệu Việt không cẩn thận bị ám khí đánh trúng, tay phải nhất thời tê rần, suýt nữa ngay cả Tế Nguyệt đao cũng tuột ra khỏi tay.

Hắc ảnh thừa cơ muốn chém thêm một kiếm, Triệu Việt cẩn rằng muốn né tránh, lại cảm thấy phía sau truyền đến một trận lực hấp khổng lồ.

Vân Đoạn Hồn một chưởng đánh văng hắc ảnh, mang theo Triệu Việt nhảy lên nóc nhà, nhanh chóng đăng không ra ngoài thành.

Hắc ảnh ngồi dưới đất, hừ hừ hít khí lạnh nửa ngày.

Vô Phong ngồi xổm đối diện hắc ảnh, đem khăn che mặt kéo xuống.

Vô Ảnh nước mắt rùng rùng úy khuất nói: "Tiên sinh xuống tay thật a."

"Đáng đời, ai kêu người đánh lén thiếu gia." Vô Phong kéo khăn đứng lên.

"Rõ ràng chính là tiên sinh kêu ta ra tay." Vô Ảnh xoa xoa cánh tay, "Nếu ta không làm vậy, thì sẽ dẫn cấm vệ quân đến."

"Đi thôi, trở về." Vô Phong giúp hắc ảnh chỉnh lại y phục.

Vô Ảnh thừa cơ nói: "Trên đường mua vài cái chân gà."

Vô Phong rất là đau đầu.

Trên bãi đất trống ở ngoại ô, Triệu Việt kinh nghi chưa định, nhìn người đối diện.

"Trước bằng bó cánh tay lại đã." Vân Đoạn Hồn đưa cho hắn một cái khăn mặt, "May mắn phi tiêu không có độc."

Triệu Việt hỏi: "Tiên sinh rốt cuộc là người phương nào?"

Vân Đoạn Hồn lắc đầu: "Người không biết ta."

"Vậy tiên sinh vì sao lại ra tay cứu ta?" Triệu Việt hỏi.

Vân Đoạn Hồn từ trong tay hắn lấy lại khăn mặt, một bên giúp hắn băng bó vết thương một bên nói, "Nếu ta ở trên đường gặp phải kẻ xấu, người có cứu hay không?"

"Này..." Triệu Việt do dự.

"Người có biết là kẻ nào đánh lén người không?" Vân Đoạn Hồn hỏi.

"Hành tẩu giang hồ, luôn phải kết xuông vài kẻ thù." Triệu Việt nói, "Đại khái là cùng một nhóm người lúc trước."

"Kẻ thù ở đâu?" Vân Đoạn Hồn lại hỏi.

Triệu Việt lắc đầu: "Là việc riêng trong nhà."

"Không muốn nói?" Vân Đoạn Hồn nhìn hắn.

"Không phải không muốn, mà là cho đến bây giờ ta cũng chưa hoàn toàn biết rõ ràng, năm đó đã từng phát sinh qua chuyện gì." Triệu Việt cười khổ, "Chuyện của bản thân còn chưa làm rõ, sao có thể nói cho người khác nghe"

được." Thận trọng ngẫm lại, chính mình hơn hai mươi năm này cũng trải qua rất hỗn độn, không biết cha mẹ ruột là ai, dưỡng phụ lại bị kẻ thù giết chết, tập võ không có thành tựu, rất vất vả gặp được người ân yếm, không thể hảo hảo bảo hộ hẳn thì cũng thôi đi, còn phải ủy khuất hẳn khắp nơi -- Nếu nói trong lòng không ghen khuất, chỉ sợ cũng không có ai sẽ tin tưởng.

Vân Đoạn Hồn lắc đầu: "Đường đường là nam nhi cao mét bảy, mặc kệ phát sinh qua chuyện gì, cũng không nên uể oải như thế."

"Còn chưa hỏi lão tiên sinh, rốt cuộc là cao nhân phương nào." Triệu Việt nói, "Vì sao lại có công phu xuất thần nhập hóa như vậy." Trên giang hồ tựa hồ chưa bao giờ nghe nói qua.

"Ta đã sớm thoái ẩn nhiều năm, không tên không họ chỉ là một người bình thường." Vân Đoạn Hồn nói, "Không đáng nhắc tới."

Triệu Việt gật đầu: "Một khi đã như vậy, vậy tại hạ trở về trước, đêm nay đa tạ lão tiên sinh."

"Người thế nhưng có nguyện ý theo ta học công phu không?" Vân Đoạn Hồn gọi hẳn lại.

"..." Triệu Việt dừng bước.

Vân Đoạn Hồn nhìn hẳn: "Tuy nói hơi muộn một chút, bất quá nếu là chịu khó luyện tập, cùng hôm nay cũng không khác nhau nhiều lắm."

"Lão tiên sinh vì sao lại đối với ta tốt như vậy?" Triệu Việt chần chờ hỏi.

Vân Đoạn Hồn nói: "Bởi vì người rất giống một vị cố nhân lúc trước của ta."

Triệu Việt nhìn thẳng hẳn.

Vân Đoạn Hồn hỏi: "Thế nhưng có đáp ứng không?"

Triệu Việt cuối cùng gật đầu: "Có."

Vân Đoạn Hồn vỗ vỗ bả vai của hắn, hài lòng nói: "Về sau mỗi đêm giờ Tý, tới đây chờ ta, đừng đem việc này nói cho người khác."

Triệu Việt quỳ xuống đất hành lễ: "Đệ tử tuân mệnh."

"Bao gồm phu nhân của ngươi." Vân Đoạn Hồn do dự một chút, vẫn là đem chữ 'Hai vị' Kinh Đào Hải Lăng này biến mất, "Cũng không cho nói."

Triệu Việt hơi trầm mặc.

Thấy hắn không nói chuyện, Vân Đoạn Hồn khẽ nhú mày: "Việc này chỉ có người biết ta biết, không có bất luận đường sống thương lượng."

Triệu Việt cúi đầu: "Vâng."

"Đứng lên đi." Vân Đoạn Hồn nói, "Đêm nay vi sư thử công phu của ngươi trước."

Trong Hoàng Cung, Ôn Liễu Niên cảm thấy trước mặt truyền đến một loại cảm giác lạnh lạnh, nhất thời lại nhớ tới bị đế mèn khổng lồ bò lên mặt làm sợ hãi, nhất thời... Càng hôn mê.

"Ôn ái khanh không sao chứ?" Sở Uyên ở bên giường lo lắng vạn phần.

Diệp Căn lại đem thanh lương cao để trước mũi hắn.

Ôn Liễu Niên vẫn như trước ngủ say bất tỉnh.

Thiên hạ đệ nhất Diệp thần y rất buồn bực, đây là tình huống gì, mạch tượng hô hấp cũng không có vấn đề gì, sao còn chưa chịu tỉnh lại.

"Trẫm vẫn là tuyên ngự y tới đi." Sở Uyên cũng không dám qua loa.

Diệp Cẩn trừng to mắt: "Có ta ở đây, người gọi ngự y làm gì?" Chẳng lẽ ta còn không sánh bằng ngự y? Huống hồ ngự y của người đều là do ta dạy dỗ.

"Thế nhưng..." Nửa ngày còn chưa tỉnh a ! Sở Uyên hiếm khi sốt ruột.

Diệp Cẩn lắc đầu, đơn giản đem lọ thuốc để ở một bên, lấy ra một cây ngân châm đâm xuống.

"A !" Ôn Liễu Niên hữu khí vô lực tỉnh táo.

"Ái khanh không sao chứ?" Sở Uyên vội vàng kề sát hỏi.

Ôn Liễu Niên nhìn đỉnh giường nửa ngày, mới phản ứng kịp vừa nãy xảy ra chuyện gì, thế là cuống quít ngồi dậy: "Hoàng Thượng."

"Nằm đi." Sở Uyên đè bả vai của hắn, "Đêm nay hảo hảo nghỉ ngơi, đừng đứng lên."

"Vi thần không sao, chỉ là... có chút choáng." Ôn Liễu Niên nói, "Đã khiến Hoàng Thượng lo lắng."

"Tiểu Cẩn đã nói với trẫm, ái khanh lúc còn ở thành Vân Lam đã sợ trùng." Sở Uyên nói, "Sao lại không nói với trẫm sớm một chút."

Ôn Liễu Niên trầm mặc, trong lòng thầm nói loại sự tình này sao có thể đi nói khắp nơi, lại không vinh quang, còn rất mất mặt.

Thế nhưng rất đáng sợ a !

"Không có chuyện gì nữa." Diệp Cẩn lại bắt mạch cho hắn, "Vậy Ôn đại nhân nghỉ ngơi đi, ta đi xem đồng hắc vụ thiêu kia."

"Ta cũng đi." Ôn Liễu Niên xốc chăn lên bước xuống giường.

Sở Uyên nhú mào: "Thế nhưng ái khanh vừa nãy đã hôn mê một lần."

"Choáng xong là khỏe rồi." Ôn Liễu Niên rất là cố ý.

Sở Uyên cũng không nói thêm gì nữa.

Ba người một đường trở về đại điện bỏ hoang, Diệp Căn đem Hồng giáp lang bỏ vào trong hắc vụ thiêu, nó quả nhiên liền bắt đầu vui vẻ chạy đứng lên, nhìn kỹ đích xác như là đang ăn cái gì đó.

Sở Uyên thò tay muốn bắt, lại bị Diệp Căn đánh một phen: "Không muốn sống nữa hả, vạn nhất cổ trùng nhập vào trong cơ thể thì phải làm sao."

"Trẫm có đeo bao tay." Sở Uyên nói.

"Vậy cũng không được." Diệp Căn dùng cây nhíp nhỏ kẹp ra một ít hắc vụ thiêu, đặt ở trong một cái chén bằng sứ màu trắng, lại đổ chút rượu thuốc vào.

"Muốn làm gì vậy?" Sở Uyên hỏi.

Diệp Căn không kiên nhẫn: "Người đừng có ồn !"

Sở Uyên: "..."

Ôn Liễu Niên thức thời câm miệng, phải biết Diệp cốc chủ nhưng là rất hung, ngoại trừ Thẩm công tử ra, cơ hồ ai cũng bị hấn đuổi theo đánh qua.

Về phần bình chọn 《 Giang Hồ Nhật Báo 》 hàng năm 'Ôn nhu uyển chuyển hàm xúc nhất' cùng 'Hiền lương thực đức nhất', nghĩ cũng biết là vì nể mặt võ lâm minh chủ Thẩm Thiên Phong, kẻ gốc mới có thể tin.

Ước chừng qua thời gian nửa nén hương, trên rượu thuốc màu nâu liền nổi lên một tầng bọt trắng, nhỏ đến cơ hồ không nhìn thấy được.

"Là cái gì vậy?" Sở Uyên hỏi.

"Người nói dùng thứ này dẹt chung với tà ti ra vải vóc, cơ hồ đao thương bất nhập?" Diệp Cần hỏi.

Sở Uyên gật đầu.

"Vậy thì đúng rồi." Diệp Cần nói, "Là trứng Thiết Tuyến Trùng, dẹt vào trong vải thì sẽ nở theo tà ti để ấp trứng, sẽ trở nên mềm mại mà rắn chắc như thép, một khi mặc ở trên người, lâu ngày, Thiết Tuyến Trùng sẽ dần dần chui vào trong đầu."

"Có hậu quả gì?" Sở Uyên nhíu mày.

"Cổ trùng nhập não, còn có thể có hậu quả gì." Diệp Cần nói, "Bất quá ngoạn ý này rất hiếm gặp, có thể tìm được một đồng lớn như vậy cũng không dễ dàng."

"Cũng là xuất từ Vân Nam Miêu Cương?" Sở Uyên hỏi.

"Này ngược lại là không phải." Diệp Cần nói, "Thiết Tuyến Trùng phải dưỡng ở trong nước mặn, cho nên mới thích nở theo mồ hôi chui vào trong cơ thể người, trên sách ghi lại là xuất từ Đông Hải."

Sở Uyên sắc mặt nhất thời xanh mét.

Ôn Liễu Niên trong lòng thở dài, bút trưởng này đại khái sẽ bị kí lên trên đầu Đại Minh Vương.

"Tìm chút dầu hỏa, giội lên thiêu là được." Diệp Cần nói, "Thứ hại người này, hủy càng sớm càng tốt."

"Ta sẽ an bài." Sở Uyên gật đầu, "Thời gian cũng không còn sớm, Ôn ái khanh đêm nay có muốn ở lại trong cung không?"

"Ta vẫn là trở về đi." Ôn Liễu Niên nói, "Sáng mai lại tiến cung, cùng Hoàng Thượng một đường thương nghị sách lược đối phó."

Sở Uyên gật đầu, ra lệnh Tứ Hỉ đưa hễn ra khỏi cung.

Diệp Cẩn đang rửa tay trong chậu đồng.

Sở Uyên nói: "Đêm nay có muốn ở lại không? Sáng mai ta kêu Ngự Thiện Phòng làm món hoa quế cao người thích ăn."

"Ta cũng muốn trở về." Diệp Cẩn lau khô tay.

Sở Uyên đay mắt có chút mất mát, bất quá đột nhiên lại cười cười: "Cũng đúng, phải trở về sớm bồi Thiên Phong."

"Ta vì sao phải trở về bồi hễn?" Diệp Cẩn nghe vậy xù lông, hùng hổ nói, "Đêm nay ta trụ ở trong hoàng cung !"

Sở Uyên ngăn người, sau đó trên mặt hiện lên ý cười: "Được."

Tựa hồ tìm được bí quyết muốn giữ người ở lại trong cung a.

...

Ôn đại nhân một đường ra khỏi cửa cung, lại không thấy thân ảnh quen thuộc kia.

Ngồi kiệu trở về Ôn phủ, trong phòng ngủ vẫn như trước không có một bóng người.

Nhìn đệm chăn được gấp chỉnh tề, Ôn Liễu Niên trong lòng nghi hoặc, nửa đêm canh ba chạy đi đâu rồi a...

THỔ PHỈ CÔNG LỢC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 118: Tốt Nhất Là Có Thể Cấm Dục!!!

Ở trong phòng đợi hồi lâu, cũng không thấy Triệu Việt trở về, mắt thấy bên ngoài đã hạ xuống một trận mưa phùn, Ôn Liễu Niên liền bung dù đi ra ngoài.

Bởi vì có cao thủ trong cung che chở, cho nên Tần Thiểu Vũ liền rút ám vệ bên cạnh Ôn Liễu Niên về, miễn cho Truy Ảnh Cung lại cùng Sở Uyên sản sinh xung đột gì đó. Đại nội thị vệ thấy Ôn Liễu Niên đêm hôm khuya khoắt đi ra ngoài một mình, tất nhiên không có khả năng mặc kệ -- Đây chính là hồng nhân lớn nhất trước mặt Hoàng Thượng, nếu là có nửa điểm sai lầm, chỉ sợ không ai có thể gánh được trách nhiệm này.

"Đại nhân muốn đi đâu?" Đại nội thị vệ hỏi.

"Đi ra ngoài tìm người." Ôn Liễu Niên đáp.

Mắt thấy một mảnh phòng ngủ tối đen, thị vệ đành phải nói: "Chúng ta đi theo bồi đại nhân."

Ôn Liễu Niên gật đầu: "Được."

Sau khi ba người đi ra ngoài, tất nhiên là đến Sơn Hải Cư trước, sau khi gõ cửa nửa ngày, tiểu nhị còn buồn ngủ mông lung khoác y phục rời giường, nói đại đương gia đã sớm rời đi rồi.

Ôn Liễu Niên đáy mắt có chút lo lắng, từ sau khi hai người cùng một chỗ, vẫn chưa bao giờ phát sinh qua loại chuyện này, đã trở thế này, rốt cuộc là đi đâu?

Ngoài ngoài ô, sau khi Vân Đoạn Hồn cùng Triệu Việt thử qua mấy chục chiêu, cũng cảm thấy không đúng, nắm cổ tay hấn thử mạch.

"Bị phong ba chỗ đại huyết." Triệu Việt cười khỗ, "Ta đã biết."

Vân Đoạn Hồn giận dữ: "Ai làm chuyện này với người?!"

"Không biết." Triệu Việt lắc đầu, "Bất quá có lẽ là hấn muốn tốt cho ta."

"Tốt cho người?" Vân Đoạn Hồn nhú mày.

"Có lẽ hấn cảm thấy công phu quá cao, cũng không phải là một chuyện tốt." Triệu Việt nói, "Thăm nghĩ muốn để cho ta làm người bình thường."

Vân Đoạn Hồn lắc đầu: "Hấn làm như vậy, nhưng có được sự đồng ý của người không?"

Triệu Việt chần chờ: "Tất nhiên... Không có." Lúc ấy bản thân bất quá là anh nhi còn quần tã lót, làm gì mà biết đồng ý hay không?

Vân Đoạn Hồn lại hỏi: "Vậy người có nguyện ý cả đời đều tầm thường vô vi, cứ luyện công phu nửa vời như vậy?"

Triệu Việt nói: "Không muốn."

"Vậy chỗ nào nói lên được là hấn muốn tốt cho người." Vân Đoạn Hồn nói, "Chỉ là chuyên quyền độc đoán, thay người chọn một tương lai hấn cho rằng là tốt nhất, lại chưa bao giờ suy xét qua cảm nhận của người."

Triệu Việt ghen lời.

"Phàm đã thu người làm đồ đệ, vậy vi sư tất nhiên sẽ nghĩ biện pháp giải quyết giúp người." Vân Đoạn Hồn vỗ vỗ bả vai của hấn, "Không cần quá lo lắng."

Triệu Việt gật đầu: "Đa tạ sư phụ."

"Đêm nay đến đây thôi, trở về nghỉ ngơi sớm một chút." Vân Đoạn Hồn nói, "Nhớ kỹ đêm mai đúng giờ đến đây." Nghĩ nghĩ lại nói, "Phàm là buổi tối muốn luyện công, vậy thì ban ngày tìm thời gian nghỉ ngơi, còn có, chuyện phòng the cũng phải tạm thời cấm nhất." Tuy nói cũng không cần thiết phải như thế, nhưng phàm là cưới hai người, nghĩ đến cũng sẽ không yên tĩnh.

Triệu Việt: "..."

Vân Đoạn Hồn nói: "Có nhớ kỹ chưa?"

Triệu Việt nói: "Vâng."

"Đi đi." Vân Đoạn Hồn rất hài lòng.

Triệu Việt xoay người trở về thành, một đường đều suy nghĩ... Chuyện phòng the cũng muốn cấm.

Ngã tư đường rất trống trải, mưa phùn bay lất phất vẩy lên người tuy nói có chút lạnh lẽo, nhưng cũng rất thoải mái, xuyên qua ba con hẻm nhỏ, ngẩng đầu liền thấy Ôn Liễu Niên đang chạy về phía mình.

Đại nội thị vệ thức thời rời đi.

Ôn Liễu Niên nhào vào trong lòng hãn.

"Làm sao vậy?" Triệu Việt vội vàng ôm lấy người.

Ôn Liễu Niên đem mặt chôn ở trước ngực hãn, một lúc lâu sau mới muộn thanh nói: "Ta cứ nghĩ là người bỏ đi rồi."

"Sao có thể chứ." Triệu Việt vỗ vỗ phía sau lưng hãn, "Ta ở ngoài thành đi dạo một vòng."

"Thật sự sẽ không bỏ đi sao?" Ôn Liễu Niên ngẩng đầu nhìn hẳn.

"Tất nhiên, sao ta có thể bỏ đi được, với lại vì sao phải đi?" Triệu Việt giúp hẳn lau nước mưa trên mặt, kéo người đồng thời trốn dưới mái hiên, "Nếu là lúc này cãi nhau thì cũng thôi đi, lúc trước rõ ràng tốt đẹp, sao đột nhiên lại nghĩ như vậy?"

"Bởi vì..." Phụ thân vẫn đen mặt, mẫu thân cũng thích Lục nhị đương gia hơn. Ôn Liễu Niên rầu rĩ nghĩ.

"Có đôi khi rất thông minh, có đôi khi lại rất ngốc." Triệu Việt nắm tay hẳn, "Ta ở trong lòng người, chính là người tùy tùy tiện tiện như vậy?"

"Ta cũng không có nói là người muốn bỏ ta lại." Ôn Liễu Niên than thở, "Chỉ là vừa rồi tìm không thấy người, nghĩ có thể đi đâu đóng cửa luyện công rồi không, còn viết một hàng chữ ở trên vách núi, chờ mười năm tám năm lại trở về."

"Về sau không được xem tiểu thoại bản nữa." Triệu Việt dờ khóc dờ cười, trong đầu đều suy nghĩ chuyện kỳ quái gì đâu không.

Ôn Liễu Niên ngoan ngoãn nói: "Nga."

Triệu Việt cười ngoại bào xuống khoác lên người hẳn, một đường mang theo trở về Ôn phủ.

"Hắt xì !" Ngâm mình ở trong thùng nước nóng, Ôn Liễu Niên chớp mũi hồng hồng hắt xì.

Triệu Việt cầm khăn tay kì lưng cho hẳn, thẳng đến khi trên da thịt trắng nõn kia phấm ý nóng, mới bưng nước gừng cho hẳn uống, miễn cho sáng mai lại cảm lạnh.

Ôn Liễu Niên nói: "Người không tắm chung sao?"

Triệu Việt tiếp nhận cái chén từ trong tay hắn: "Chờ người tắm xong."

Ôn Liễu Niên gãi gãi bụng, rõ ràng hai người cùng nhau tắm mới tiết kiệm nước.

Triệu Việt dùng thảm lớn lau khô người hắn rồi ôm ra ngoài, nhét vào trong ổ chăn: "Mặc lý y vào."

Ôn đại nhân động tác cực kỳ thông thả, làm tượng trưng sọt vào một bên ống quần, rồi lại cởi hết ra ném ở một bên, bọc người chui vào ổ chăn nhìn hắn tắm rửa.

Triệu Việt vội vàng lau hai cái, thì cũng một đường leo lên giường.

Ôn Liễu Niên nhanh chóng cọ đến trong lòng hắn.

Triệu Việt: "..."

Ôn đại nhân thoáng ủy khuất: "Hôm nay ta ở Hoàng cung ngắt xiù một lần."

"Ngắt xiù?" Triệu Việt quả nhiên nhú mày.

"Ừm." Ôn Liễu Niên nói, "Trong tắm cung Hoàng Thượng có một chậu trùng!"

Triệu Việt bất mãn: "Hắn không biết người sợ thứ này?"

"Tất nhiên không biết, cũng không phải chuyện vinh quang gì." Ôn Liễu Niên nói, "Hơn nữa từ nhỏ tới lớn nghĩa phụ từng dặn dò ta, phải tận lực che giấu."

"Không có việc gì chứ?" Triệu Việt lo lắng nhìn hắn.

"Có Diệp cốc chủ ở đó, lúc sau thì tỉnh." Ôn Liễu Niên nói, "Thuận tiện điều tra rõ đồng hắc vụ thiêu kia rốt cuộc là vật gì."

"Là cái gì?" Triệu Việt hỏi.

"Trúng Thiết Tuyến Trùng." Ôn Liễu Niên đem sự tình nói đại khái một lần, lại nói, "Hiện tại tạm thời còn không thể nói rõ là Thanh Cầu ngầm quấy phá, chỉ sợ Hoàng Thượng sẽ cho rằng là Đại Minh Vương gây nên."

Triệu Việt gật đầu: "Người cũng phải cẩn thận một chút."

"Ừm." Ôn Liễu Niên ôm cánh tay hắn, "Hiện tại đừng nói chuyện này nữa."

"Ngoan ngoan ngủ đi." Triệu Việt giúp hắn chỉnh lại tóc, xoay người tắt nến.

Trong phòng nhất thời tối đen một mảnh, Ôn đại nhân thoáng ngáy người một chút, bộ không để ý phía dưới sao? Chính mình ngay cả quần cũng không có mặc.

Một lát sau, Ôn Liễu Niên lại chen lấn đến bên cạnh hắn.

Triệu Việt: "..."

Ôn Liễu Niên nói: "Gãi bụng."

Triệu Việt vươn tay, tay ở trên bụng hắn rà qua lại, nửa phần dây dưa cũng không có.

Ôn Liễu Niên trong bóng đêm u oán nhìn hắn.

Triệu Việt tất nhiên biết hắn suy nghĩ cái gì, lại không thể nói rõ nguyên do, cuối cùng đành phải ôm người vào trong lòng, cúi đầu hung hăng hôn một cái: "Ta hơi mệt."

"Thật sao?" Ôn Liễu Niên sờ sờ một bên mặt hần: "Vây hảo hảo nghĩ ngơi đi."

Triệu Việt "Ừm" một tiếng, nhưng là hết buồn ngủ.

Một lần hai lần còn có thể nói là mệt, nếu là nhiều hơn, cũng không thể lấy cố này dùng mãi được, lúc trước cũng không hỏi sư phụ rốt cuộc phải cấm dục bao lâu.

Ôn Liễu Niên ngồi dậy, sờ soạng lý y mặc vào.

Thân thể mềm mại đột nhiên rời đi, trong lòng tất nhiên có chút vắng vẻ, nhưng Triệu Việt trước giờ không phải là một người túng dục, hưởng hồ bầy giờ còn có chuyện quan trọng hơn phải làm -- Chỉ có đem công phu luyện tốt trước, mới có thể cho hần một tương lai an ổn vô ưu, bằng không đừng nói là nhạc phụ nhạc mẫu, ngay cả chính mình cũng sẽ không tin tưởng.

Sáng sớm ngày hôm sau, Ôn Liễu Niên lại đến Hoàng Cung. Triệu Việt vốn dĩ cũng muốn rời giường, lại nhớ tới buổi tối còn phải ra ngoài luyện công, thế là nhắm mắt muốn ngủ thêm một lúc.

"Còn ngủ?" Lục Truy đẩy cửa bước vào, dùng vẻ mặt như gặp quý nhìn hần, "Ôn đại nhân cũng đi ra ngoài rồi, hiện tại Ôn lão gia cùng Ôn phu nhân đều ở đây, sao người có thể an tâm ngủ đến mặt trời mọc lên đỉnh đầu như thế?"

Triệu Việt chỉ chỉ trời vẫn còn mờ昧: "Đây cũng muốn nói là mặt trời mọc lên đỉnh?" Ngay cả triêu dương còn chưa ló dạng.

"Vây cũng không thể ngủ tiếp, phải chịu khó một chút." Lục Truy đứng ở bên giường thúc giục, "Mau theo ta một đường đến phòng thu chi."

"Đến phòng thu chi làm gì?" Triệu Việt ngồi dậy.

Lục Truy nói: "Bày tư thế."

Triệu Việt: "..."

"Để cho cha mẹ Ôn đại nhân an tâm." Lục Truy nói, "Tốt xấu gì biết người ngoại trừ động đao động kiếm, còn biết tính sổ sách kiếm tiền, mới có thể yên tâm đem người giao cho người."

Triệu Việt một bên mặc y phục một bên nói: "Từ khi rời Triều Mộ Nhai, người một ngày so với một ngày càng giống Vương Kiệt."

"Đó cũng là do người không cố gắng." Lục Truy chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, "Nếu là chỉ dựa vào chính mình có thể thu phục mẹ vợ, ta cần gì phải nhắc nhở khắp nơi."

Quả thật lái nhải một khắc cũng không ngừng đã nói lên được chuyện trong lòng mẹ.

Trong Hoàng Cung, Ôn Liễu Niên một bên ăn bánh bao, một bên nhìn Diệp Cẩn ở bên cạnh chọc Hồng giáp lang -- Ở trong cung một đêm, cũng không biết được bồi hương cao gì, so lúc trước càng sáng hơn ba bốn phần, cơ hồ có thể phản chiếu ra bóng người hư ảo.

Sở Uyên sau khi hạ triều liền đến Ngự Thư Phòng, đến giờ còn chưa lại đây.

"Diệp cốc chủ." Ôn Liễu Niên thừa cơ nói, "Hai người lúc trước đưa đến Nhật Nguyệt sơn trang kia, nhưng có tiến triển gì không?"

"Linh linh toái toái nói chút chuyện lông gà vỏ tỏi, phần lớn thời gian đều giả thần giả quỷ." Diệp Cẩn nói, "Quả nhiên là thủ hạ cũ của Đại Minh Vương?"

"Ừm." Ôn Liễu Niên gật đầu.

Diệp Căn khẽ nhíu mày, cảm thấy việc này tựa hồ có chút khó giải quyết -- Bất quá hẳn trước giờ đều tin tưởng Ôn Liễu Niên, lúc trước khi ở thành Vân Lam thường xuyên cùng nhau tán dóc ngắm hoa, đã sớm xem nhau là hảo hữu tri giao, chỉ cần không đề cập đến an nguy Sở Uyên cùng vận mệnh quốc gia Đại Sở, cũng sẽ không đem chuyện này tùy tiện nói cho người thứ ba, bao gồm cả Sở Uyên.

"Vậ hắc vụ thiêu thì sao?" Diệp Căn lại hỏi, "Đám nghệ nhận xiếc ảo thuật là ai?"

"Việc này nói ra thì dài." Ôn Liễu Niên nói, "Đợi về sau rảnh rồi, ta sẽ chậm rãi nói cho Cốc chủ nghe."

"Ta đã biết, lúc cả đồng quốc gia tới, tất nhiên sẽ xảy ra nhiễu loạn." Diệp Căn thở dài.

"Kỳ thật ta đã có biện pháp, đem người sau màn sai khiến đám người xiếc ảo thuật kia dẫn ra đến." Ôn Liễu Niên nói, "Nếu là Hoàng Thượng cho phép, tùy thời đều có thể hành động."

"Biện pháp gì?" Sở Uyên đẩy cửa tiến vào.

Ôn Liễu Niên bị hoảng sợ.

Diệp Căn ở dưới bàn vỗ vỗ tay hắc, ra hiệu hẳn không có việc gì, đối thoại lúc trước của hai người vẫn chưa bị nghe được.

"Nói thử xem." Sở Uyên ngồi ở trên ghế.

"Vâng." Ôn Liễu Niên nói, "Đối phương đầu tiên là ở Vương Thành khiêu khích bao xuống thanh lâu, sau đó lại bày mưu kế khiến chúng ta nhìn trúng vài dệt, đơn giản là muốn cho Hoàng Thượng nhanh chóng phát binh đến Đông Hải, sau đó lại thừa cơ dùng cơ trùng hại tướng sĩ Đại Sở ta."

Sở Uyên gật đầu: "Tiếp tục."

"Đối phương hiện tại muốn nhìn thấy nhất, chính là hai quân giao chiến." Ôn Liễu Niên nói, "Nếu chúng ta nói cho hẳn, đồng vải này không biết xảy ra vấn đề gì, chậm chạp dẹt không được, làm chậm trễ chiến cơ, chỉ sợ đối phương so với chúng ta còn sốt ruột hơn."

"Sau đó thì sao?" Sở Uyên hỏi.

"Sau đó bọn họ tất nhiên sẽ nghĩ hết mọi phương pháp, giúp chúng ta dẹt thành đồng vải này." Ôn Liễu Niên nói.

Sở Uyên gật đầu, quay đầu hỏi Diệp Căn: "Thế nhưng có biện pháp nào, có thể khiến hắc vụ thiêu mất đi hiệu lực, bề ngoài lại mảy may nhìn không ra không?"

"Nấu chín hong khô là được." Diệp Căn quả thật rất là thô bạo.

"Đối phương phân công hiệp tác, mỗi một nước cờ đều có tác dụng cố hữu, nếu là đi sai một bước, vậy cả bàn chiến cuộc sẽ nhận phải ảnh hưởng." Ôn Liễu Niên nói, "Đối phương so với chúng ta càng rõ đạo lý này hơn, cũng gánh không nổi cả bàn trách nhiệm, cho nên một khi phát hiện vải dẹt có vấn đề, tất nhiên sẽ nghĩ biện pháp liên hệ với người phía trên, đến lúc đó chúng ta mới có cơ hội tìm hiểu nguồn gốc."

Sở Uyên nói: "Thật sự cũng là một biện pháp, thử một lần cũng không sao, ái khanh lui xuống an bài đi, gọi Hưởng Liệt đi cùng."

"Vi thần tuân mệnh." Ôn Liễu Niên cúi đầu lui ra ngoài.

Diệp Căn nói: "Ta cũng đi."

Sở Uyên gật đầu: "Ta kêu người đưa người đi."

Diệp Căn nói: "Buổi tối nghỉ ngơi sớm một chút."

Sở Uyên nói: "Được."

Diệp Cẩn nhìn hẩn một cái, một lúc lâu sau, từ trong mũi nhả ra ngoài một tiếng: "Ân -- "

Sở Uyên nghi hoặc: "Cái gì?"

Nghe không rõ thì thôi, Diệp Cẩn nhìn trời, một đường ngẩng đầu bước ra bên ngoài.

Sở Uyên vừa buồn cười lại vừa đau đầu, sao tính tình lại cố chấp như vậy, rốt cuộc khi nào mới có thể đoan đoan chính chính gọi mình một tiếng ca ca?

Bên trong Vương Thành, Ôn Liễu Niên cùng Hướng Liệt một đường đứng ngoài cửa viện đám nghệ nhân xiếc ảo thuật.

Hướng Liệt nói: "Ta phải làm cái gì?"

Ôn Liễu Niên nói: "Vẫn đen mặt."

Hướng Liệt nói: "Không cần phải nói sao?"

Ôn Liễu Niên nói: "Diễn theo ta là được."

Hướng Liệt thở phào.

Ôn Liễu Niên hít sâu một hơi, sau đó liền nâng tay 'cộc cộc cộc cộc cộc cộc' gõ cửa, giống như hàng xóm mất lửa.

"Ai đó !" Trong viện truyền đến một tiếng tức giận quát lớn, rồi sau đó cửa hậu viện liền được mở ra.

"Bản quan !" Ôn Liễu Niên so với hẩn giọng càng lớn.

Hương Liệt trầm nghĩ, ngược lại là hiếm khi nghe được Ôn đại nhân gào cổ họng rống như vậy.

"Ôn đại nhân?" Cao Đại Tráng nhíu mày, "Có chuyện gì sao?"

"Tất nhiên là có chuyện." Ôn Liễu Niên nói, "Người tốt nhất mau nghĩ biện pháp giải quyết một chút, cho dù không giải quyết được cũng đừng hòng mà viện cớ, bằng không chỉ sợ bản quan chẳng những không bảo vệ được người, ngay cả chính mình cũng sẽ liên lụy."

"Rốt cuộc là có chuyện gì?" Cao Đại Tráng bị hấn hù dọa.

Ôn Liễu Niên hạ giọng, bên trong có vài phần ý tứ nghiêng răng nghiêng lợi: "Đống thảo tử kia của các hạ, tựa hồ không có tác dụng nữa a."

THỔ PHỈ CÔNG LỢC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 119: Hết Thủy Đều Càng Lúc Càng Tốt!!!

"Thảo tử không có tác dụng là có ý gì?" Cao Đại Tráng nghe vậy nhú mày.

"Còn có thể là ý gì?" Ôn Liễu Niên nói, "Hoàng Thượng nhưng là tiêu phí một đồng tiền mua bí phương, kết quả dẹt ra một đồng vải không dùng được, đừng nói là đao thương bất nhập, ngay cả dao găm bình thường cũng có thể thoải mái đâm thủng, sao có thể mặc lên chiến trường?"

"Không có khả năng !" Cao Đại Tráng nói, "Lúc trước Hoàng Thượng cùng đại nhân cũng là tự mình thí nghiệm qua, mới yên tâm đưa tiền đặt cọc."

"Lúc ấy là không có bất cứ vấn đề gì." Ôn Liễu Niên nói, "Thế nhưng lúc trước không có nghĩa là bây giờ cũng sẽ không xảy ra vấn đề."

"Ta không tin." Cao Đại Tráng vẫn như trước lắc đầu.

"Chẳng lẽ bản quan lại đi lừa người !" Ôn Liễu Niên nổi giận nói, "Nếu là việc này không giải quyết thích đáng, vậy ta cùng Hưởng thống lĩnh cũng sẽ vô tội bị liên lụy, người tốt nhất mau nghĩ biện pháp bù lại một chút !"

Đại khái là nhìn vẻ mặt của hãn thật sự nổi nóng, trong khoảng thời gian ngắn Cao Đại Tráng cũng có chút sờ không rõ tình huống.

Mặt khác vài nam tử dáng người nhỏ gầy nghe được động tĩnh, cũng từ trong phòng bước ra, dùng ngôn ngữ dị tộc hỏi rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Cao Đại Tráng cùng bọn họ hạ giọng trò chuyện, sau vài câu, chỉ thấy vài nam tử nhỏ gầy kia cũng thay đổi sắc mặt.

"Các hạ rất cuộc có thương nghị ra đối sách hay không?" Ôn Liễu Niên lại thúc giục, "Hiện giờ Hoàng Thượng mặt mày giận dữ, không có quá nhiều thời gian để cho chư vị chậm rãi thương lượng."

Cao Đại Tráng lại cùng mấy người kia trao đổi vài câu, cuối cùng nói: "Chúng ta cùng đại nhân một đường tiến cung xem thử, cũng có thể tìm ra được nguyên do."

"Vậy còn chờ gì nữa." Ôn Liễu Niên xoay người muốn đi, cơ hồ là chạy đến trên cỗ kiệu, "Mau lên !"

Hướng Liệt gắt gao đi theo phía sau hăn, mấy người còn lại vội vàng khóa cửa phòng, cũng đi theo qua.

Trong Chức Cấm tử, mấy trăm tấm vải dệt đang xếp ngay ngắn chỉnh tề đặt ở trong kho phòng, bên kia là hắc vụ thiêu chưa dùng xong. Cao Đại Tráng tùy tay kéo một cuộn vải ra, sau khi mở ra nhìn tựa hồ cũng không có gì khác thường, tùy tay lấy ra dao găm đâm thử một lần, quả thật là dễ dàng rách một cái lỗ lớn.

Ôn Liễu Niên cùng Hướng Liệt đều nhìn hăn chăm chăm, ánh mắt rất không thân thiện, nhất là Ôn Liễu Niên, nhìn qua cơ hồ như là muốn ăn thịt người.

"Này..." Cao Đại Tráng quay đầu, đưa mắt nhìn vài nam tử nhỏ gầy khác.

Vài nam tử kia cũng làm y chang, kéo vài tấm vải dệt ra thí nghiệm, kết quả vẫn giống như trước.

"Đủ chưa !" Ôn Liễu Niên đập bàn, "Bản quan tìm các người tiến cung, là nghĩ biện pháp giải quyết vấn đề này, chứ không phải là một đao tiếp một

đao đâm thủng vải dệt !"

Cao Đại Tráng tất nhiên sẽ không biết nguyên do trong đó, mắt thấy Ngự Lâm quân đã từ bên ngoài xếp hàng chỉnh tề mà vào, lại vội vàng thương lượng cùng đồng bạn, sau đó nói: "Chúng ta muốn tự mình dệt một cuộn vải."

"Dệt đi." Ôn Liễu Niên rất dễ nói chuyện, kêu tú nương nhường chỗ cho hắn.

Mấy người thuần thực lấy hắc vụ thiêu ra, xen lẫn dệt chung với tà mị. Ôn Liễu Niên ngồi ở trên ghế, như hồ rình mồi nhìn chăm chăm bọn họ, hiển nhiên thề muốn nhường việc này tính ra một cái kết quả.

Cao Đại Tráng trán đổ mồ hôi lạnh, mấy người còn lại cũng là vẻ mặt khẩn trương, tuy nói biết không thể có một tia qua loa, thủ hạ lại là liên tiếp phạm sai lầm, rất vất vả dệt ra được một khúc vải, sau đó đem nước hồng thảo vẩy lên -- Lúc trước giải thích với Sở Uyên, nói là hồng thảo có thể khiến vải dệt mềm dẻo chắc chắn hơn. Lý do thực sự là nước hồng thảo có thể khiến trứng Thiết Tuyến Trùng nhanh chóng ấp trứng, do đó trở nên đao thương bất nhập.

Qua một nén nhang, Cao Đại Tráng lại lấy ra dao găm, cùng đồng bạn nhìn nhau một cái, sau đó tâm treo ngược đâm xuống.

Lúc này không chỉ là dao găm, ngay cả quyền đầu cũng một đường xuyên qua vải dệt, so với vải rách cũng không khác chỗ nào.

"Làm càn !" Ôn Liễu Niên giận dữ đập vỡ một chén trà, "Bản quan ngồi ở chỗ này lâu như vậy, chẳng lẽ vì xem cái này?!"

"Này..." Cao Đại Tráng lòng bàn tay đổ mồ hôi lạnh, còn tưởng rằng chỉ cần đem hắc vụ thiêu cùng phương pháp canh cử đưa vào trong cung, mình

coi như là hoàn thành nhiệm vụ, lại không nghĩ rằng thế nhưng trên đường sẽ xảy ra loại đường rẽ này.

"Người còn có gì muốn nói không?" Ôn Liễu Niên từng bước ép sát.

"Nhất thời nửa khắc, chúng ta cũng không biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì." Cao Đại Tráng nói, "Kính xin hai vị đại nhân cho chúng ta thêm chút thời gian."

"Người muốn bản quan cho người thêm chút thời gian, vậy ai có thể khiến Hoàng Thượng cho bản quan thêm chút thời gian?!" Ôn Liễu Niên hỏi lại.

Cao Đại Tráng cũng không biết bản thân nên trả lời thế nào.

"Mà thôi, nhìn người cũng không giống có thể nghĩ ra được biện pháp." Ôn Liễu Niên nói, "Người đâu !"

"Có !" Ngự Lâm quân đồng thanh kêu lên.

"Đem đám người lừa đảo này giải vào thiên lao, tịch thu nhà bọn họ !" Ôn Liễu Niên phân phó.

"Vâng !" Ngự Lâm quân tiến lên muốn bắt người, Cao Đại Tráng vội la lên, "Đại nhân cho dù là bắt chúng ta, cũng là vụ sự vô bổ."

"Cái gì vụ sự vô bổ?" Ôn Liễu Niên uy nghiêm nói, "Phàm đám khi quân phạm thượng, vậy bản quan theo lẽ công bằng chấp pháp, tất nhiên phải đem bọn người tróc nã nhất vào ngục !"

"Đại nhân." Cao Đại Tráng chỉ nghĩ hăn sốt ruột vứt bỏ trách nhiệm, thế là nói, "Chúng ta tất nhiên có thể nghĩ ra biện pháp cứu chữa."

"Muốn bao lâu?" Ôn Liễu Niên sau khi nghe được, quả nhiên liền ra hiệu Ngự Lâm quân tạm thời buông tay.

"Mười ngày." Cao Đại Tráng cân nhắc một chút.

"Không có khả năng." Ôn Liễu Niên lắc đầu.

"Vậy đại nhân có thể cho chúng ta bao lâu?" Cao Đại Tráng hỏi.

Ôn Liễu Niên nói: "Một ngày."

Cao Đại Tráng bị ghen một chút, thời gian một ngày đừng nói là từ trong một đám loạn ma này đi ra ngoài, cho dù là muốn trốn chỉ sợ cũng không đủ, thế là đành phải kiên trì nói: "Việc này không phải là nhỏ, dù cho là vì suy nghĩ cho an nguy tướng sĩ Đại Sở, cũng thỉnh đại nhân cho thêm vài ngày."

"Vậy thì năm ngày !" Ôn Liễu Niên nói, "Năm ngày sau nếu là không ra kết quả, vậy cho dù là có lý do lớn bằng trời, bản quan cũng tất nhiên nghiêm trị không tha !"

"Được !" Cao Đại Tráng liên tục đáp ứng.

Ôn Liễu Niên hừ lạnh một tiếng, phất tay áo rời khỏi Chức Cấm tư.

Đám người Cao Đại Tráng xoa xoa cánh tay bị bẻ đau, cũng muốn đi ra ngoài, lại bị Hưởng Liệt ngăn cản.

"Hưởng thống lĩnh." Cao Đại Tráng cẩn thận nói, "Ôn đại nhân đã đáp ứng thả chúng ta đi."

"Đáp ứng thả các người đi, nhưng không đáp ứng muốn cho các người tự mình đi." Hưởng Liệt nói, "Người đâu !"

Năm tên Ngự Lâm quân đáp lại bước ra khỏi hàng.

"Đưa bọn họ trở về !" Hưởng Liệt sắc mặt âm trầm nói, "Nhất thiết phải bảo hộ một tấc cũng không rời."

"Vâng." Năm người này tuy nói thoạt nhìn cùng người còn lại không khác nhau mấy, nhưng toàn bộ đều là cao thủ từ Nhật Nguyệt sơn trang phân phối đến.

Cao Đại Tráng còn muốn nói gì đó, lại bị Hương Liệt sắc mặt chặn trở về -- Trên thực tế loại tình huống này, nếu muốn khiến triều đình dễ dàng để người lại, tựa hồ cũng đích xác không có khả năng, thế là đành phải đáp ứng.

"Sao rồi?" Trong Ngự Thư Phòng, Sở Uyên hỏi.

Ôn Liễu Niên đem sự tình đại khái nói một lần.

"Không tồi." Sở Uyên gật đầu, "Vất vả ái khanh."

"Đây vốn là chuyện thuộc bốn phạm của vi thần." Ôn Liễu Niên nói, "Đem đám người này giải quyết sớm một chút, mới an tâm chuẩn bị chuyện chư quốc triều hạ."

"Đoạn thời gian kế tiếp, trong Vương Thành sẽ tăng mạnh phòng bị." Sở Uyên nói, "Ái khanh cũng phải cẩn thận gấp bội, tận lực không cần đêm hôm khuya khoắt ra ngoài một mình."

Ôn Liễu Niên: "..."

"Trẫm không phải giám thị ngươi, bất quá nếu đã biết, vẫn là muốn nói thêm một câu." Sở Uyên vỗ vỗ bả vai của hắn, "Ái khanh là lương đồng tài Đại Sở ta, trẫm không muốn khiến ngươi có một phen một hào sơ xuất."

"Vâng." Ôn Liễu Niên cúi đầu.

"Thời gian cũng không còn sớm, trở về đi." Sở Uyên nói, "Gần đây cha mẹ ái khanh đều ở đây, trẫm cũng không giữ ngươi lại ăn cơm."

Ôn Liễu Niên tạ ơn lui xuống, sau khi rời khỏi Ngự Thư Phòng, nhin không được liền ở trong lòng thở dài -- Nhìn tư thế này, chỉ sợ tương lai chính mình cho dù đi ra ngoài ăn vụng một chén bún chua cay, cũng sẽ bị đăng báo đến Ngự Thư Phòng.

Bên trong Ôn phủ, Ôn phu nhân đang ở phòng bếp bận việc -- Tuy nói trong nhà vốn dĩ có đầu bếp, nhưng rất vất vả mới đến Vương Thành một chuyến, tất nhiên vẫn là muốn tự tay làm vài bữa cơm cho nhi tử. Âm vệ ở một bên nhiệt tình như lửa trợ thủ, hơn nữa tỏ vẻ phu nhân thật sự là hiền lành, vừa nhìn món ăn trắng như tuyết liền biết ăn rất ngon, khiến chúng ta đều quên ớt Thục Trung.

"Đúng vậy." Ôn phu nhân bỏ từng muỗng từng muỗng mỡ heo vào trong cơm, "Tiểu Liễu tử từ nhỏ đã thích ăn cơm chiên, lại bỏ thêm thịt heo vụng cùng hành băm nhuyễn, một bữa có thể ăn một bát lớn."

Âm vệ nghe vậy liền biết mình đã bị lừa, vậy tại sao khi chúng ta còn bé, mẫu thân đều nói ăn nhiều mỡ heo sẽ biến ngốc? Vô duyên vô cớ ăn không ít rau xanh, nghĩ đến quả thực thiệt thòi. Nếu chúng ta cũng có thể ăn cơm mỡ heo sớm một chút, nói không chừng hiện tại cũng thành Trạng Nguyên !

"Đúng rồi, vị ... Triệu đại hiệp kia, thích ăn cái gì?" Ôn phu nhân hỏi.

Âm vệ lập tức chấn động, chẳng lẽ mẹ vợ muốn tự tay nấu cơm?

"Phàm là lớn lên ở Miêu Cương, hẳn là thích ăn chua cay mới đúng." Ôn phu nhân lầm bầm lầu bầu.

Âm vệ lập tức kịch liệt lắc đầu, tỏ vẻ Triệu đại đương gia cái gì cũng ăn, đại nhân ăn cái gì hẳn liền ăn cái đó !

"Các người cũng đừng đổ ta vui vẻ nữa." Ôn phu nhân lắc đầu, "Hẳn đối xử với Tiểu Liễu tử rất tốt, ta biết."

Biết là tốt rồi ! Ám vệ lập tức vui vẻ nói: "Vậy chúng ta khi nào xử lý việc hôn nhân?"

Ôn phu nhân thở dài, lấy bình dấm chua qua tính toán nấu canh chua cá.

"Phu nhân cũng giúp đại nhân khuyên nhủ Ôn lão gia đi." Ám vệ rèn sắt khi còn nóng, "Triệu đại đương gia cùng đại nhân là trời sinh một đôi, dân chúng trong Vương Thành ai ai cũng đều hâm mộ, ngay cả trà phường đầu đường cũng đang nói."

"Thật sao?" Ôn phu nhân bị kinh ngạc một chút.

"Đúng vậy đúng vậy." Ám vệ nói, "Mười người kể chuyện hết tám người đều sẽ kể, dân chúng cũng nguyện ý đưa tiền thưởng."

"Này thì có cái gì hay ho mà nói." Ôn phu nhân buồn bực, đem nước trên tay lau khô, "Sau khi cơm nước xong, ta cùng với lão gia một đường ra ngoài nghe một chút xem."

Hai ám vệ cuối hàng sau khi nghe xong, trong chớp mắt liền biến mất vô tung, bay thẳng đến trà lâu lớn nhất bên trong thành.

"Thoáng chốc, liền nhìn thấy từ phía chân trời có một đám mây đen bay tới, nhìn kỹ chính là Đại đương gia Triệu Việt ở Triều Mộ Nhai." Người kể chuyện vỗ bàn một cái, "Lúc này Ôn đại nhân thấy nguy không loạn, một thân một mình đứng ở đỉnh núi, cầm ra pháp bảo hàng ma lúc trước khi ở thành Vân Lam được Thẩm công tử tặng !"

"Hay !" Dân chúng lập tức vỗ tay ủng hộ --Nếu so sánh với Tần cung chủ cùng Thẩm công tử lúc trước thuận buồm xuôi gió ân ân ái ái, thì cố sự Triệu đại đương gia cùng Ôn đại nhân hiển nhiên càng khúc chiết hơn. Bởi vì cố sự lúc trước ở núi Thương Mang diệt trừ thổ phỉ đã đi qua thương đội truyền về Vương Thành, cho nên người bán sách cũng mời người viết cổ

sự, cũng đặc biệt nhấn mạnh điểm này, mở đầu cơ bản đều phi thường ngược, về sau mới có thể khổ tẫn cam lai(*).

(*) Khổ tẫn cam lai: thời kì cực khổ đã qua, cuộc sống an nhàn sẽ tới.

Sau khi cầm ra bảo tháp hàng ma, kế tiếp là một hồi chém giết thảm thiết. Bởi vì ma đầu Triệu Việt quá mức cường đại, cho nên mặc dù có pháp khí của Thẩm công tử giúp đỡ, Ôn đại nhân cũng là hấp hối ngã xuống đất, phun ra một ngụm máu tươi, ở trên tuyết trắng hình thành dấu vết chói mắt.

Dân chúng lập tức lệ nóng doanh tròng, loại cố sự này quả thực khiến người ta chịu không nổi.

Triệu Việt thấy Ôn Liễu Niên đã bị đánh bại, thế là giơ trường đao trong tay lên, vừa định đâm xuống, Ôn đại nhân lại chậm rãi ngẩng đầu lên.

Sau đó người kể chuyện nhân tiện dùng suốt thời gian một chén trà, đến hình dung về mặt Ôn đại nhân nào là réo rắt thảm thiết động lòng người, nào là ánh mắt bi thương mờ mịt, một chút cũng không để ý hình tượng nhân vật đã tan vỡ, sẽ cảm động lòng người như thế nào.

Dân chúng quả nhiên rất là phối hợp, thậm chí còn có người bắt đầu nước nở.

Người kể chuyện rất hài lòng, lại phái tiểu đồ đệ đi xuống thu tiền một vòng, mới uống ngụm trà thanh cổ họng, tính toán tiếp tục kể kết cục.

Sau đó liền thấy một bóng đen bay về phía mình, còn chưa kịp phản ứng là xảy ra chuyện gì, liền bị kéo lên lầu hai.

Dân chúng hai mặt nhìn nhau, đây là làm sao vậy.

"Không có việc gì a, không có việc gì." Một ám vệ khác cười tươi như hoa đứng ở trên đài, chia hạt dưa cho mọi người.

"Làm ta sợ muốn chết." Sau khi thấy rõ người trước mắt là ai, người kể chuyện mới thở phào, "Còn tưởng là người xấu."

"Đợi lát nữa kể tiếp cố sự Đại đương gia cùng Ôn đại nhân." Âm vệ phân phó.

"Chính là vì chuyện này?" Người kể chuyện khó hiểu, "Cho dù thiếu hiệp không nói, ta cũng là phải kể, gần đây ngày nào cũng phải kể mười lần tám lần."

"Không phải kể chuyện của người, là kể của chúng ta." Âm vệ lấy ra một quyển sách, "Mau học thuộc đi."

"Lại có cố sự mới?" Người kể chuyện nhất thời hai mắt phát sáng, sau khi mở ra vội vàng nhìn một lần, không khỏi thất vọng đứng lên, "Chuyện này tựa hồ không có gì hấp dẫn a, đều là chút chuyện tầm thường rửa bát nấu cơm sống qua ngày, đây là do tú tài nào viết vậy?"

"Chuyện này người không cần quan tâm, tóm lại đợi lát nữa có hai vị khách nhân tới đây, người chọn thời điểm kể một lần là được." Âm vệ đặt mà thôi bạc lên trên bàn, "Nếu là nói tốt, tất cả chỗ này sẽ là của người."

"Được được được, không thành vấn đề !" Người kể chuyện trước mắt sáng lên, lập tức đáp ứng.

Thế là chờ Ôn phu nhân dùng xong cơm trưa, cùng lão gia nhà mình một đường đến quán trà, liền nghe người kể chuyện vừa vịn vỗ bàn một cái, lớn tiếng nói, "Sau đó liền thấy Triệu đại đương gia đỡ Ôn đại nhân đến bên cạnh bàn nghỉ ngơi, lại pha trà trà táo đỏ thượng hạng, tự mình xoay người đến phòng bếp rửa bát !"

"Hay !" Đám người được âm vệ mướn đang ở trong đám người lớn tiếng làm màu.

Dân chúng còn lại không rõ tình hình, cũng đồng thời vỗ tay, hơn nữa còn cảm thấy loại cố sự này cũng rất dễ nghe -- Chung quy Tần cung chủ cùng Thẩm công tử cũng là yêu hận si mê quẩn quít giữa trời đất, đổi thành Triệu đại đương gia cùng Ôn đại nhân, tất nhiên phải có gì đó khác nhau mới được.

Thành Thương Mang rất nghèo, có tiền cũng không mua được thịt heo. Thế là Triệu đại đương gia liền ở thời tiết lạnh giá, tiến đến đỉnh núi tuyết bay đầy trời giúp Ôn đại nhân săn thú, mỗi lần đều có thể khiêng trở về một cái đầu lợn rừng, vừa nghe liền biết phi thường giỏi võ lại mạnh mẽ, cao lớn uy mãnh, khiến người ta thập phần có cảm giác an toàn, rất đáng giá phó thác chung thân.

Phía dưới có đại thím âm thầm nhéo nam nhân nhà mình, có nghe rõ chưa, Triệu đại đương gia như vậy mới gọi là thương vợ, về sau phải học hỏi nhiều một chút.

Ôn Như Mặc cùng Ôn phu nhân ngồi ở phía dưới, cũng không biết bản thân nên là tâm tình gì, thẳng đến người kể chuyện đem Triệu đại đương gia cùng Ôn đại nhân đưa vào động phòng, cũng còn chưa phục hồi tinh thần.

Dân chúng chung quanh còn đang cảm khái, quả thật là trời sinh một đôi a, cũng không biết Hoàng Thượng có thể tứ hôn hay không, vậy thì sẽ có náo nhiệt.

Ôn Như Mặc nào trực tiếp đau, dưới chân giống như đạp bông đi trở về Ôn phủ.

"Di, cha nương đi đâu vậy?" Ôn Liễu Niên đang ở thư phòng, sau khi nghe được liền chạy ra.

"Đi ra ngoài dạo một vòng." Ôn phu nhân giúp hắn chỉnh lại y phục.

"Sao cũng không gọi con." Ôn Liễu Niên nói.

"Hoàng Thượng đầu kia thường xuyên tuyên con tiến cung, nghĩ đến sự tình cũng nhiều." Ôn phu nhân vỗ vỗ tay hăn, "Con cứ bận rộn việc của con, không cần phải xen vào nường cùng với cha con."

"Như vậy sao được." Ôn Liễu Niên nhìn thoáng qua phía sau, "Cha, người không sao chứ?" Sao sắc mặt lại trắng bệch thế kia.

"Không sao, chỉ là bên ngoài nắng rất gắt, cho nên có chút choáng đầu." Ôn phu nhân nói, "Nằm một lúc thì đỡ rồi."

"Nhưng đừng là bị cảm nắng." Ôn Liễu Niên vội vàng đỡ hăn vào phòng ngủ, lại phái người mời đại phu đến phủ.

Ôn Như Mặc trong lòng thở dài, nhắm mắt lại cũng không muốn nói nữa.

"Đi làm chuyện của con đi." Ôn phu nhân vỗ vỗ Ôn Liễu Niên, "Nường tới chiếu cố cha con."

Ôn Liễu Niên gật đầu, tay chân rón rén lui ra ngoài.

"Ông cũng đừng tức giận nữa." Ôn phu nhân ngồi ở bên giường thở dài, "Chuyện cũng đã như vậy rồi, hiện tại khắp thành đều đang nói, giữa hai người lại như keo như sơn, ông với tôi nếu cứ tiếp tục phản đối, có thể thế nào."

"Bà nói thử xem, sao lại cố tình muốn tìm nam nhân chứ." Ôn Như Mặc ngồi dậy, vẫn là có chút đau đầu.

"Từ lúc mười lăm tuổi thì liền ở bên ngoài, Tiểu Liễu tử làm việc trước giờ rất có chủ kiến, lúc này chỉ sợ cũng đã hạ quyết tâm." Ôn phu nhân lại hạ giọng, "Đều ngủ chung một phòng."

Ôn Như Mặc lại bắt đầu trước mắt tối sầm.

"Không sai biệt lắm cũng chỉ có thể như vậy." Ôn phu nhân nói, "Chỉ cần có thể đối xử tốt với Tiểu Liễu tử, ai tôi cũng nhận."

"Aizzz." Ôn Như Mặc tiếp tục than thở.

Ôn phu nhân giúp hăn vỗ lưng: "Huống hồ ngoại trừ là nam nhân ra, vị Triệu công tử kia cũng không có gì không tốt, tuy nói cha mẹ chết sớm, nhưng lớn lên phẩm hạnh cũng đoan chính, của cải giàu có, còn có võ công có thể bảo hộ Tiểu Liễu tử."

Ôn Như Mặc cũng thừa nhận, nếu là không mang theo thành kiến, Triệu Việt đích xác cũng không tệ lắm, làm con rể tất nhiên là người được chọn đầu tiên, nhưng nhà mình thế nhưng là nhi tử a, này...

"Được rồi, qua đưa cho cha ta đi." Trong phòng bếp, Ôn Liễu Niên tự tay sắc thuốc, sau đó đưa cho Triệu Việt, "Muốn ta đi cùng không?"

"Một mình ta đi là được." Triệu Việt cười cười.

"Ừm." Ôn Liễu Niên gật đầu, nhìn theo hăn rời khỏi tiểu viện.

Ôn Như Mặc tất nhiên sẽ không nghĩ đến sẽ là do hăn đưa thuốc, sau khi ngẩng đầu nhìn thấy thì kinh ngạc một chút.

"Bá phụ." Triệu Việt hai tay cầm chén thuốc đưa qua.

"Đa tạ." Thấy lão gia nhà mình chậm chạp không tiếp nhận, Ôn phu nhân vội vàng đem bát nhận vào trong tay, lại múc một muống đút qua.

Ôn Như Mặc ngậm miệng.

"Ông nhìn tính tình này của ông kìa, uống nhanh lên !" Ôn phu nhân thúc giục.

Ôn Như Mặc đành phải há miệng.

Triệu Việt vẫn thủ ở bên giường, thẳng đến nhìn hẩn uống hết thuốc, mới tiếp nhận chén: "Bá phụ hảo hảo nghỉ ngơi, có chuyện gì tùy thời tìm ta là được."

"Được." Ôn phu nhân gật đầu, "Vất vả cho người."

"Đây là chuyện thuộc bốn phận của ta." Triệu Việt cười cười, "Bá mẫu không cần khách khí."

Nhìn hẩn rời khỏi phòng ngủ, Ôn phu nhân cầm khăn mặt lau miệng cho lão gia nhà mình, "Nhìn qua cũng là hài tử thành thật, cho dù có công phu, cũng sẽ không ức hiếp Tiểu Liễu tử."

"Bà nói xem, lúc này mới quen biết được bao lâu, làm gì mà bênh hẩn thế?" Ôn Như Mặc khó chịu.

"Không bênh hẩn thì có thể làm gì, Tiểu Liễu tử cũng nhận." Ôn phu nhân nói, "Cho dù chia cắt hai đứa nó, khó đảm bảo lần tới lại tìm người khác còn không bằng người này, đến lúc đó ông với tôi có thể làm gì?"

Ôn Như Mặc nhe răng.

Ôn phu nhân giúp hẩn đắp chăn: "Trước đừng suy nghĩ nữa, sau khi tỉnh ngủ thì thu tính tình lại, bây giờ nháo cương, sau này người chịu thiệt vẫn là nhi tử."

Ôn Như Mặc tiếp tục than thở.

Lúc dùng cơm chiều, Ôn phu nhân lại đến phòng bếp, đem cá nê nếm giữa trưa nấu thành món ăn, lại làm vài món Ôn Liễu Niên thích ăn ở Giang Nam, một đường bưng lên bàn.

"Mẫu thân sao lại tự mình nấu cơm." Ôn Liễu Niên nói, "Còn tưởng người ở phòng ngủ nghỉ tạm."

"Cũng không thể ngủ hoài được." Ôn phu nhân nói, "Hiếm khi tới Vương Thành, nấu đồ ăn cho con cũng không mệt."

Người còn lại đều tự mình trở về nhà mình ăn cơm, Lục Truy đến tửu lâu trông coi, bởi vậy trên bàn cơm chỉ có ba người Triệu Việt Ôn Liễu Niên cùng Ôn phu nhân, Ôn Như Mặc còn ở trong phòng ngủ.

Cầm đũa ăn cá, Ôn Liễu Niên mũi cũng nhú lại, "Sao lại chua như vậy a."

"Con ăn món khác, này không phải khẩu vị của con." Ôn phu nhân gấp một khối thịt kho tàu cho hẳn.

"Vậy..." Ôn Liễu Niên chớp chớp mắt.

"Ăn nhiều một chút." Ôn phu nhân đem cá dịch chuyển đến trước mặt Triệu Việt, "Lúc trước cũng chưa làm qua, Triệu công tử đừng ghét bỏ."

"Tất nhiên sẽ không." Triệu Việt chặn lại nói, "Đa tạ phu nhân."

"Nương." Ôn Liễu Niên mũi cũng có chút chua.

"Được rồi, mau ăn cơm đi." Ôn phu nhân vỗ vỗ hẳn, "Bận rộn cả ngày, cơm nước xong thì nghỉ ngơi."

Ôn Liễu Niên gật đầu, cúi đầu há miệng ăn cơm.

Triệu Việt trong lòng cũng là ngũ vị tạp trần, tuy nói phụ thân cùng sư phụ đều đối xử với mình rất tốt, nhưng vẫn là lần đầu biết được, thì ra có mẫu thân thương yêu là loại tư vị này.

Trong khoảng thời gian ngắn, trong nhà ăn có chút an tĩnh, Ôn phu nhân lại tự mình múc canh gà cho hai người, rồi mới tự mình cầm đũa.

"Khụ khụ !" Ngoài phòng vang lên tiếng ho khan của Ôn Như Mặc, sau đó liền thấy hắt xốc rèm cửa lên bước đến.

"Sao lại xuống giường." Ôn phu nhân chạy lên đỡ lấy hắt, "Còn nghĩ sau khi ông tỉnh ngủ, lại nấu cho ông chút mì ăn."

"Ngủ đủ rồi." Ôn Như Mặc ngồi ở trên ghế, bình tĩnh ăn cơm.

Ôn phu nhân đưa mắt nhìn hai người, cũng theo một đường cầm đũa.

Ôn Liễu Niên cúi đầu uống một ngụm canh, đáy mắt cuối cùng có chút ý cười vụng trộm. Hắt tất nhiên hiểu rõ tính cách phụ thân nhà mình, nhìn tư thế này, tương lai người một nhà vui vẻ ấm áp cũng sẽ không còn quá xa a...

Sau khi ăn cơm xong, Ôn Như Mặc lại được Ôn phu nhân đỡ về phòng ngủ -- Kỳ thật hắt là muốn trò chuyện với Triệu Việt, thế nhưng lại còn chưa phải lúc, chỉ có thể tạm thời xí xóa.

"Người xem, ta đã nói cha sẽ không cố chấp quá lâu." Ôn Liễu Niên nói, "Hắt so mẫu thân còn thương ta hơn."

"Ta cũng sẽ hảo hảo thương người." Triệu Việt cúi đầu hôn lên trán hắt.

Ôn Liễu Niên cười: "Ừm."

"Buổi tối còn bận rộn gì không? Nếu là không có việc gì, ta mang người ra ngoài đi dạo." Triệu Việt nói, "Trở về thì nghỉ ngơi sớm một chút."

"Còn có chút hồ sơ địa phương đưa lên phải xem." Ôn Liễu Niên nói, "Ngày mai phải báo lên Hoàng thượng."

"Vậy ta bồi người một đường đến thư phòng." Triệu Việt nói.

"Được." Ôn Liễu Niên cười hì hì, cùng hấn tay trong tay một đường đi ra ngoài, ngay cả hạ nhân quét rác cũng nhìn không được dừng lại đưa mắt nhìn thêm vài lần.

Quả thật là ân ái.

Trong thư phòng ánh nến lay động, Triệu Việt ngồi ở một bên vận khí luyện công, Ôn Liễu Niên chống quai hàm xem hồ sơ, thời gian cũng là trôi qua rất nhanh, bất tri bất giác chung quanh liền yên tĩnh.

"Được rồi." Triệu Việt từ phía sau che lại ánh mắt hấn, "Nếu cứ tiếp tục xem thì sẽ hoa mắt, nghỉ ngơi sớm một chút."

Ôn Liễu Niên lười biếng duỗi eo: "Cống ta về."

"Không được." Triệu Việt kéo hấn đứng lên, "Ngồi hơn một canh giờ, phải tự mình đi bộ."

Ôn Liễu Niên nói: "Thắt lưng đau."

"Thắt lưng đau cũng không thể công." Triệu Việt kéo tay hấn đi ra ngoài, "Nghe lời, đi hai bước là được."

Ôn Liễu Niên ánh mắt rất là ai oán, thẳng đến khi bị cởi hết y phục ôm vào trong thùng tắm, còn đang cò kè mặc cả: "Vậy ngày mai phải công."

Triệu Việt dở khóc dở cười, thò tay xoa bóp khuôn mặt hấn.

Ôn Liễu Niên sau khi tắm rửa vừa thơm lại vừa ấm, hơn nữa đại khái là gần đây thường xuyên được Hoàng Thượng cho ăn, nhà mình lại mở tửu lâu, cho nên mềm hơn một chút, vừa thấy liền biết sờ phi thường đã.

Triệu Việt giúp hấn mặc quần.

Ôn Liễu Niên: "..."

Triệu Việt tiếp tục giúp hấn mặc lý y.

Ôn Liễu Niên dứt khoát ngồi dậy, dùng ánh mắt phi thường hồ nghi nhìn hấn.

Động tác trong tay Triệu Việt ngừng lại.

Ôn Liễu Niên dời mắt một đường nhìn xuống dưới.

Triệu Việt: "..."

"Người... Không có việc gì chứ?" Ôn Liễu Niên cẩn thận hỏi.

"Đương nhiên không có việc gì." Triệu Việt giúp cài lại vạt áo.

Vậy thì tại sao ! Ôn Liễu Niên đơn giản nhào vào trên người hấn.

Triệu Việt vỗ vỗ lưng hấn: "Ta -- "

"Lại có chút mệt à?" Ôn Liễu Niên kéo banh mặt hấn, "Thành thật khai báo, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?"

Triệu Việt: "..."

Ôn Liễu Niên nhìn thẳng hấn.

Triệu Việt thở dài: "Ta vốn dĩ cũng không tính toán gạt người, chỉ là muốn tự mình điều tra trước."

"Điều tra cái gì?" Ôn Liễu Niên ngồi đối diện hấn.

Triệu Việt đem chuyện tối qua nói một lần cho hấn nghe.

"Sao lại không nói cho ta biết sớm một chút !" Ôn Liễu Niên hít một ngụm khí lạnh, "Để dành theo người khác học công phu như vậy, nếu là đối phương cư tâm bất lương thì phải làm sao?"

"Nếu hãn cư tâm bất lương, tối qua đại khái đã giết ta rồi." Triệu Việt nói, "Phàm giữ một cái mạng của ta, còn nói muốn dạy ta học công phu, ta tất nhiên phải nhìn một chút mục đích cuối cùng của hãn là gì."

"Nếu hãn dạy cho người công phu quái gỡ gì thì sao? Ví như là loại tẩu hỏa nhập ma, hoặc là loại khí huyết nghịch hành càng luyện càng hư." Ôn Liễu Niên vẫn là không yên lòng.

"Ta tuy rằng không giống Tần cung chủ võ công cái thế, nhưng cũng không phải là mèo ba chân." Triệu Việt nói, "Võ học thiên hạ xuất từ đồng tông, cho dù chiêu thức tâm pháp khác nhau, quy luật cơ bản là giống nhau, đều chú ý tiến hành theo tuần tự, sở dĩ sẽ khiến khí huyết nghịch hành tẩu hỏa nhập ma, phần lớn là vì người luyện võ nóng lòng cầu thành nghịch thiên hành chi, mới có thể hại chính mình tiến vào."

"Cho nên thì sao?" Ôn Liễu Niên hỏi.

"Cho nên nếu là hãn muốn dạy ta công phu quái gỡ gì đó, ta không có khả năng không cảm nhận được." Triệu Việt nói, "Mọi việc đều có nguyên nhân, vô duyên vô cớ nhảy ra một người muốn nhận ta làm đồ đệ, ta phải biết nguyên do trong đó."

"Thế nhưng..." Ôn Liễu Niên vẫn là không yên lòng.

"Tin tưởng ta." Triệu Việt cầm hai tay của hãn, ghé vào bên miệng hôn hôn, "Được không?"

"Vậy bản thân người cần phải cẩn thận." Ôn Liễu Niên nói, "Còn có, hãn dạy người gì đó, toàn bộ đều phải nhớ kỹ một chút, sau đó ngày hôm sau tìm Tần cung chủ cùng Thẩm minh chủ lãnh giáo, miễn cho trúng phải gian kế."

"Được." Triệu Việt đáp ứng.

Ôn Liễu Niên nằm trở về ổ chăn, qua một lúc sau lại quay đầu, mắt lộ ra hung quang nói: "Còn có, đi hỏi hãn muốn cấm dục tới khi nào !" Mười ngày tám ngày cũng thôi đi, nếu muốn cấm ba năm năm năm, vừa nghe liền biết không phải là công phu gì tốt !

Triệu Việt xoay người áp chế hãn, cúi đầu hôn xuống.

Ôn Liễu Niên ngăn người: "Không phải muốn cấm dục sao?"

"Muốn cấm dục không phải người." Triệu Việt ghé vào lỗ tai hãn nói nhỏ, sau đó một đường hôn xuống, đôi môi mang theo ý nóng bỏng.

Ôn Liễu Niên hơi đỏ mặt.

Tới gần nửa đêm, Triệu Việt mặc y phục, cầm Tế Nguyệt đao ra ngoài.

Ôn Liễu Niên ghé vào trong đệm chăn như có suy nghĩ -- Vô duyên vô cớ, rốt cuộc vì sao phải dạy công phu...

Cho nên mới nói sao Văn Khúc chính là sao Văn Khúc, cho dù vừa này còn đang sâu triển miên, sau khi xong việc về mặt lập tức có thể nghiêm túc suy nghĩ sự tình, người bình thường ai mà có thể so sánh được.

Mà một đầu khác trong nhà, Vân Đoạn Hồn vừa tính toán đi ra ngoài, liền đụng phải Vô Ảnh từ ngoài tường nhảy vào -- Tuy nói có cửa, nhưng rõ ràng vẫn là trèo tường tương đối nhanh.

"Lại chạy đi đâu vậy? Vô Phong vừa rồi còn đang tìm người." Vân Đoạn Hồn lắc đầu, "Mau trở về nghỉ ngơi đi."

"Tiên sinh, ta có việc muốn nói với người." Vô Ảnh chạy thở hồng hộc.

"Lại không có tiền mua kẹo ăn?" Vân Đoạn Hồn gõ gõ đầu hãn.

"Không phải." Vô Ảnh nói, "Ta vừa mới ở chợ đêm ăn, gặp vị Ôn đại nhân kia, hẳn hình như là có công phu."

"Có công phu?" Vân Đoạn Hồn ngược lại là ngoài ý muốn.

"Đúng vậy, hơn nữa bên cạnh còn có không ít cô nương tiểu thư, nhìn qua đều rất thích hẳn." Vô Ảnh bĩu môi, "Hơn nữa đều không phải là dạng nữ tử đàng hoàng." Bất quá lại nói, giờ này còn ở bên ngoài, cũng chỉ có cô nương thanh lâu kĩ viện.

"Này..." Vân Đoạn Hồn trợn mắt há hốc mồm.

"Vốn dĩ ta muốn hỏi, lại sợ nói quá nhiều sẽ đánh rã động cỏ, liền trở về nói cho tiên sinh trước một tiếng." Vô Ảnh nói.

Vân Đoạn Hồn xoa xoa trán.

"Không bằng sáng mai chúng ta đi gặp hẳn đi?" Vô Ảnh nói, "Tùy tiện mượn cớ, ít nhất xem hẳn rốt cuộc là tình huống nào trước, nếu thật sự là dạng lăng lơ ong bướm thay đổi thất thường, vậy vẫn là mang thiếu gia trở về sớm một chút thì tốt hơn !"

"Được." Vân Đoạn Hồn gật đầu, "Sáng mai, chúng ta một đường đi gặp vị Ôn đại nhân này !"

Giờ Tý đã đến, ước định tốt địa điểm vẫn như trước không có một bóng người, Triệu Việt khẽ nhíu mày, mới vừa nghĩ chẳng lẽ chuyện tối qua chỉ là nói cho có, liền thấy Vân Đoạn Hồn đã rơi xuống trước mặt mình.

"Sư phụ." Triệu Việt ôm quyền.

"Trong nhà có chút chuyện, cho nên tới trễ." Vân Đoạn Hồn nói.

"Không sao." Triệu Việt nói: "Đệ tử cũng vừa đến không lâu."

Dưới ánh trăng, Vân Đoạn Hồn nhìn thẳng vào hai mắt hấn, sạch sẽ trong veo, lại cực kì có anh khí người trẻ tuổi, bất luận nhìn như thế nào, cũng thật sự không giống như là tô son trát phấn, là người trầm mê thanh sắc.

"Sư phụ?" Thấy hấn nhìn chăm chăm vào mình, Triệu Việt đành phải gọi một tiếng.

Vân Đoạn Hồn nháy mắt hồi thần.

"Ta thật sự rất giống vị cố nhân kia của sư phụ sao?" Triệu Việt hỏi.

Vân Đoạn Hồn hơi sửng sốt, mới suy nghĩ cẩn thận hấn đang nói cái gì, thế là gật đầu: "Rất giống."

Triệu Việt cười cười: "Vậy hấn ở trong lòng sư phụ, nhất định có địa vị rất quan trọng."

"Là rất quan trọng." Vân Đoạn Hồn trong lòng bùi ngùi thở dài, sau đó thu hồi tinh thần, "Được rồi, đêm nay vi sư sẽ dạy người tâm pháp khẩu quyết trước, đem khí độc trong cơ thể bài trừ sạch sẽ."

Triệu Việt gật đầu, cùng hấn một đường ngòi khoanh chân ngồi ở trên tảng đá bên bờ sông, ngưng thần tĩnh khí bắt đầu luyện công.

Vân Đoạn Hồn dạy hấn tâm pháp khẩu quyết cực kỳ đơn giản, nhưng cực kỳ hữu dụng. Nửa canh giờ sau, Triệu Việt mở hai mắt, cảm thấy tuy nói đã một ngày một đêm không ngủ, tinh thần so với thường ngày còn muốn tốt hơn, ngay cả hô hấp cũng thư thái không ít.

"Người thật sự là nhân tài luyện võ." Vân Đoạn Hồn hài lòng gật đầu, ba chỗ huyết đạo bị phong, còn có thể có thành tựu hôm nay, ngộ tính cao lại chịu khó luyện công phu, tương lai nói không chừng thật sự có thể thành cao thủ.

THỔ PHỈ CÔNG LỢC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 120: Ôn Đại Nhân Rốt Cuộc Là Người Nào???

Đêm nay, Triệu Việt luyện công thẳng đến khi mặt trời ló dạng, mới trở về Ôn phủ.

Nghe thấy tiếng cửa phòng ngủ mở, Ôn Liễu Niên mơ mơ màng màng mở to mắt, quay đầu nhìn hẳn.

"Đánh thức người sao?" Triệu Việt ngồi ở bên giường, nhẹ nhàng đắp lại chăn giúp hẳn, "Ngủ tiếp đi."

"Sao bây giờ mới trở về." Ôn Liễu Niên xê dịch vào bên trong, chừa ra một chỗ cho hẳn.

Sau khi Triệu Việt rửa mặt liền nằm ở bên cạnh hẳn, ôm người vào trong lòng.

"Sao rồi?" Ôn Liễu Niên hỏi.

"Người là nói luyện công phu?" Triệu Việt nói.

"Ừm." Ôn Liễu Niên gật đầu.

"Hôm nay chỉ là học một nửa tâm pháp khẩu quyết." Triệu Việt nói, "Tựa hồ cực kỳ cao thâm."

"Có hỏi qua lai lịch của hẳn không?" Ôn Liễu Niên nói.

"Có hỏi, nhưng không chịu nói." Triệu Việt nói, "Chỉ nói trước kia đều là chuyện thương tâm, không muốn nhắc tới."

"Vậy danh tự thì sao?" Ôn Liễu Niên lại hỏi.

Triệu Việt vẫn như trước lắc đầu: "Chỉ kêu ta lấy sư phụ làm tên gọi."

Ôn Liễu Niên nhú mày: "Cư nhiên ngay cả tên giả cũng không chịu đặt qua loa rồi nói cho người."

Triệu Việt nghe vậy bật cười: "Vì sao phải để ý mấy thứ này? Nói tên giả cùng không nói cũng không có gì khác nhau."

"Ai nói, tất nhiên khác nhau." Ôn Liễu Niên nói, "Trừ phi hẳn gọi Vương Nhị Cầu hay là Cầu Tam Mao, bằng không chỉ cần là danh tự không giống với tên thật, cho dù là giả, cũng có thể từ giữa phân tích ra một vài thứ."

"Đại khái vì để phòng người là người thông minh." Triệu Việt nói, "Cho nên mới cái gì cũng không nói."

"Thần bí thành như vậy a." Ôn Liễu Niên xoa bóp khuôn mặt của mình.

"Được rồi, đừng suy nghĩ nữa." Triệu Việt ôm hẳn vào trong lòng, "Thời gian còn sớm, ngủ thêm một lúc đi."

Ôn Liễu Niên ngoan ngoãn đáp một tiếng, nhưng trong đầu còn đang suy nghĩ vị tiền bối thần bí lúc trước gặp lần đầu ở Sơn Hải Cư.

Hơn bốn mươi tuổi, thân phận là một câu đố, tuyệt đỉnh cao thủ, nếu thật sự là không có ý xấu, thậm chí hảo hảo dạy công phu cho hắn, vậy khả năng lớn nhất chỉ còn một người.

Đại Minh Vương Vân Đoạn Hồn a...

Ôn Liễu Niên lòng có chút kích động, tuy nói đã biến mất nhiều năm, tướng mạo lại khác hoàn toàn với bức họa lưu truyền trong dân gian, nhưng ngoại trừ hắn ra, tựa hồ trong chốn giang hồ cũng không có người thứ hai chọn như vậy.

Càng nghĩ càng tỉnh táo, càng tỉnh táo thì càng ngủ không được, thế là trong nháy mắt Triệu Việt cảm thấy mặt hần bị lông mi lướt qua có chút nhột.

"A?" Không lưu ý gáy bị niết xuống, Ôn Liễu Niên rụt một cái.

"Ngủ." Triệu Việt nói.

Ôn Liễu Niên rầu rĩ nói: "Nga." Qua nửa ngày lại bổ sung, "Nếu là ngủ không được thì phải làm sao?"

Triệu Việt nói: "Muốn ngủi an thần hương không?"

Ôn Liễu Niên: "..."

Cho nên mới nói nếu luận về không hiểu chuyện phong tình, Triệu đại dương gia xếp thứ hai, chỉ sợ không ai dám xếp thứ nhất.

Sáng sớm ngày hôm sau, Vân Đoạn Hồn liền rời giường, ngồi ở bàn đá trong viện tự rót tự uống.

"Tiên sinh đây là làm sao vậy?" Vô Phong khó hiểu, "Buổi tối phải dạy thiếu gia học công phu, buổi sáng lại dậy sớm như vậy, còn một thân một mình uống rượu."

Vô Ảnh cắn một ngậm bánh bao thịt: "Đại khái là khẩn trương."

"Khẩn trương?" Vô Phong nhíu mày, "Có gì mà đáng khẩn trương?"

"Bởi vì muốn gặp vợ của thiếu gia." Vô Ảnh dùng sức nuốt xuống bánh bao trong miệng, "Tiên sinh tính toán đi gặp vị Ôn đại nhân kia."

Tuy nói Vô Phong trước giờ rất ít nói, nhưng lúc này cũng không tránh khỏi đánh vỡ nồi cát hỏi đến cùng: "Tiên sinh ngay cả thiếu gia cũng không tính toán nhận, vì sao lại đột ngột chạy đi tìm Ôn đại nhân?"

Vô Ảnh lại bưng lên một chén cháo uống.

Vô Phong: "..."

Nửa khắc không ngừng ăn liên tục, chiếu theo tư thế này, sau khi trở về hải đảo có thể mập thành trái bóng hay không a.

Thẳng đến khi ăn đến cái bụng tròn xoe, Vô Ảnh mới thỏa mãn buông bát, đem sự tình tối qua nói đại khái một lần.

Sau khi Vô Phong nghe xong, mí mắt không tự giác liền giật giật -- Đây rốt cuộc là đại nhân gì a, vừa tô son trát phấn lại vừa đến thanh lâu tìm vui, cứ nhiên còn được dân chúng truyền là rường cột nước nhà?!

Mà giờ này khắc này, Lục Truy cũng rất là đau đầu -- mấy ngày trước hẳn ngẫu nhiên đi ngang qua nơi phong hoa liễu nguyệt, gặp một cô nương đang khóc nức nở, hỏi mới biết được là trong nhà nghèo khó đệ đệ lại bị bệnh, thế là liền khăng khái cho nàng chút ngân lượng, dặn dò nàng sau khi xem bệnh cho đệ đệ xong, lại chuộc thân hảo hảo sống. Vốn dĩ chỉ là chuyện nhỏ, ai ngờ lại cố tình rất nhanh liền truyền khắp Vương Thành cùng tất cả thanh lâu, trong khoảng thời gian ngắn mỗi người đều đang nói Lục nhị đương gia diện mạo tư văn nho nhã, làm việc cao thượng như sương, gia cảnh giàu có, ra tay lại hào phóng, nếu là có thể được hẳn nhìn trúng, vậy thật đúng là đụng phải đại vận ! Thế là tối qua chỉ là ra ngoài ăn bát hoành thánh, liền có bảy tám cô nương nghe tin đuổi tới, vây ở bên người bất kể khuyên thế nào cũng không đi, về sau đừng nói là ăn hoành thánh, ngay cả ngồi sau lưng cũng phát lạnh.

Một ngày hai ngày cũng thôi đi, nếu là mỗi ngày đều như vậy... Lục nhị đương gia nhu nhu huyết thái dương, từ nội tâm phát ra một tiếng thở dài.

Nhìn thời tiết bên ngoài rất đẹp, Lục Truy buông chén trà trong tay, tính toán ra cửa đi một hồi -- Chính mình cũng không phải Thâm công tử, cũng sẽ không lúc nào cũng đều có người nhớ.

"Nhị đương gia." Lúc đi ngang qua quán son phấn, lão bản nhiệt tình chào hỏi, "Lại đến mua son phấn a, đại đương gia sao lại không đi cùng?"

"Lúc này không mua." Lục Truy lắc đầu, "Lần trước đưa cho Ôn phu nhân còn chưa dùng hết."

"Không mua cũng tiến vào ngồi một lát đi." Lão bản nhiệt tình nói, "Lần trước may mắn có hai vị đương gia đến chỗ ta mua một lần, ngày hôm sau liền bán hết, ta chỉ là buôn bán nhỏ lời được một khoản tiền."

"Thật sao?" Lục Truy cười nói, "Đó cũng là bởi vì hàng của lão bản tốt, ngay cả Ôn phu nhân dùng cũng khen không dứt miệng."

Mắt thấy Lục Truy lại bước vào tiệm son phấn, Vô Ảnh ở phố đối diện đỡ trán: "Mấy ngày trước vừa mới mua một hộp lớn, sao dùng hết nhanh vậy." Bộ trát một lần là một lớp dày cộm sao?

Vân Đoạn Hồn trong lòng dĩ nhiên không biết là tư vị gì.

Một lát sau, Lục Truy bị lão bản cưỡng chế nhét vào trong tay một hộp phấn thơm mới, nói là đến từ Nam Dương, bên ngoài mua không được, không chỉ nữ tử có thể sử dụng, tiểu oa nhi cũng có thể dùng, nhớ tới Hoa Đường không sai biệt lắm cũng sắp sinh, cũng liền nhận, tính toán đến lúc đó lại mua thêm chút hạ lễ, một đường giao cho ám vệ mang về.

Vô Ảnh mở to hai mắt: "Thật sự đúng là mua nữa a?"

Vô Phong gian nan nghĩ, chẳng lẽ là muốn bôi toàn thân?

Vân Đoạn Hồn đứng dậy bước qua.

Hai người còn lại vội vàng đuổi theo.

Lục Truy mang theo phấn thơm vừa định để vào trong điểm, kết quả còn chưa đi được vài bước liền thấy phía trước có hai người một đường chạy

qua, thế là nghiêng người tránh đường.

Vân Đoạn Hồn khẽ nhíu mày, nhìn thân thể tựa hồ đích xác giống cao thủ.

Nhưng Vô Ảnh từ nhỏ là khổ luyện kinh công, cơ hồ có thể đạp lãng vô ngân, cho dù là gần đây ăn nhiều hơi béo một chút, nhưng vẫn là rất linh hoạt ! Thế là cũng rẽ theo sang bên trái, cầm kọe hồ lô trong tay thẳng tắp xông đến.

"Cẩn thận !" Lục Truy vươn tay đỡ lấy hắn.

Tuy nói gần đây thời tiết đã chuyển lạnh, nhưng kọe sơn tra vẫn là không cứng bằng ngày đông, một đồng nước đường kham kham cọt ở trên y phục Lục nhị đương gia.

"A, thực xin lỗi thực xin lỗi." Vô Ảnh vội vàng đứng thẳng.

"Không sao." Lục Truy nhận ra hai người bọn hắn, thế là rộng rãi cười cười, "Bất quá trong Vương Thành nhiều người, đi đường vẫn là phải cẩn thận thì tốt hơn."

"Ừm ừm." Vô Ảnh liềm mạng gật đầu.

"Mau xin lỗi Ôn đại nhân !" Vô Phong vỗ vỗ hắn.

Lục Truy: "..."

Ai cơ?

"Xin lỗi Ôn đại nhân." Vô Ảnh học người đọc sách thờ dài, "Như vậy đi, nhà ta ở phía trước, không bằng Ôn đại nhân vào trong uống một chén trà trước, chờ ta giặt xong lại mặc vào?"

Lục Truy nhìn nhìn bốn phía, tựa hồ đích xác như là đang nói với mình.

Nhưng chính mình khi nào biến thành Ôn đại nhân?!

"Đại nhân?" Vô Ảnh lại thăm dò gọi một câu, đã nói đại nhân này quả nhiên rất kỳ quái a, hảo hảo nói chuyện liền bắt đầu ngấn người !

"Các hạ nghĩ ta là... Ôn đại nhân?" Lục truy nói, "Ôn Liễu Niên Ôn đại nhân?"

Lúc này đổi thành Vô Ảnh ngược: "Đúng vậy, chẳng lẽ không phải?"

"Tất nhiên không phải." Lục Truy bỗng bật cười, "Tại hạ họ Lục tên Truy, là bằng hữu Ôn đại nhân, nhị vị sợ là nhận lầm người rồi."

.....

.....

.....

"Xin lỗi." Thấy Vô Ảnh vẻ mặt cứng đờ, Vô Phong nhanh chóng kéo hẳn ra phía sau, "Chúng ta bồi thường cho Lục thiếu gia bộ y phục này."

"Chỉ là việc nhỏ, ta trở về thay là được." Lục Truy chấp tay, "Cáo từ."

"Cáo từ." Vô Ảnh tâm tình rối rắm phát phát tay, làm nửa ngày thì ra là nhận lầm a, thế nhưng...

"Lục thiếu gia !" Vô Ảnh tâm treo ngược, lại mở miệng gọi hẳn lại.

"Còn có việc gì sao?" Lục Truy dừng bước.

Vô Ảnh chân thành hỏi: "Son phấn dùng tốt không? Ta cũng muốn mua một hộp."

Vô Phong: "..."

"Các hạ là nói thứ này?" Lục Truy lắc lắc vật trong tay, cười nói, "Chỉ sợ phải hỏi lão bản, ta là mua để tặng người, cũng không biết dùng tốt hay không."

Vô Ảnh rất muốn đập đầu vào tường.

Tặng người.

Cư nhiên là vì tặng người !

Sau khi nhìn theo Lục Truy rời đi, Vô Ảnh quay đầu nhìn nhìn Vô Phong: "Chúng ta về sau rời bến nhiều một chút."

"Vì sao?" Vô Phong hỏi.

Vô Ảnh từ nội tâm phát ra lời nói: "Ở trên biển lâu, dễ bị não tàn."

Vô Phong: "..."

Nhưng mặc kệ là thế nào, nhận sai người cũng so với yêu thích bôi son phấn cũng tốt hơn, sau khi tiên sinh nghe được, hẳn là sẽ rất cao hứng.

Sau khi Vân Đoạn Hồn đem Vô Phong Vô Ảnh phái rời khỏi đây, thì tự mình ngồi ở trong trà lâu đợi tin tức, ai ngờ người còn chưa chờ trở về, lại chờ được một... tiểu thư sinh.

Ôn Liễu Niên cười tủm tỉm ngồi ở đối diện hẳn: "Sớm nha."

Vân Đoạn Hồn: "..."

"Có thể ăn không?" Ôn Liễu Niên cầm lấy một cái điểm tâm.

Vân Đoạn Hồn có hứng trí nhìn hẳn: "Có độc."

Ôn Liễu Niên phồng to miệng, vô tội nói: "Nhưng ta đã ăn rồi."

"Tìm ta có việc?" Vân Đoạn Hồn hỏi.

"Không có." Ôn Liễu Niên lắc đầu, "Đi ngang qua nghỉ chân, nhìn thấy tiên sinh ở đây, thì đến cạ điểm tâm ăn."

"Chúng ta không tính quen." Vân Đoạn Hồn nói.

"Tiên sinh ở trong Vương Thành có thể quen biết bao nhiêu người?" Ôn Liễu Niên hỏi.

Vân Đoạn Hồn nói: "Rất nhiều."

"Không sai." Ôn Liễu Niên chậm rì rì nói, "Có thể gặp được trong nhiều người như vậy, mặc kệ có quen hay không, đều tính là có duyên phận -- Ít nhất cũng có thể cùng nhau ăn điểm tâm."

Vân Đoạn Hồn bật cười: "Người tên là gì?"

Nghe hẳn hỏi như vậy, Ôn Liễu Niên cũng là có chút buồn bực. Cũng dạy công phu cho nam nhân của ta rồi, còn không biết ta tên gì?

THỔ PHỈ CÔNG LỢC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 121: Không Phá Thì Không Xây Được!!!

Thấy hẳn này giờ không nói gì, Vân Đoạn Hồn lại nói: "Nhìn dáng vẻ của các hạ hẳn là người đọc sách, là định thi khoa cử sao?"

Ôn Liễu Niên thành thật nói: "Đã thi qua."

"A?" Vân Đoạn Hồn lại hỏi, "Thi hồi nào thế?"

Ôn Liễu Niên đáp: "Sáu bảy năm trước."

Vân Đoạn Hồn nghe vậy ngoài ý muốn, lại đưa mắt nhìn người trẻ tuổi trước mặt -- Nhiều lắm cũng chỉ mới hai mươi mấy tuổi, sáu bảy năm trước sao có thể tham gia qua khoa cử?

"Tiên bối không tin sao?" Ôn Liễu Niên hỏi.

Vân Đoạn Hồn lắc đầu: "Vậy có thi đậu công danh gì không?"

"Có." Ôn Liễu Niên nói, "Thám Hoa."

Vân Đoạn Hồn: "..."

"Tiên bối còn muốn hỏi gì không?" Ánh mắt Ôn Liễu Niên vừa sạch sẽ lại vừa thuần khiết.

Vân Đoạn Hồn trong khoảng thời gian ngắn cảm thấy, muốn thành thân với hai người thì cũng thôi đi, thậm chí hai người đều là nam tử cũng không sao, thế nhưng một người cả ngày mua son phấn, còn một người cả

ngày năm mơ mình thi đậu Thám Hoa, này không khỏi cũng có chút quái dị...

"Ta họ Ôn." Thấy hắn không hỏi tiếp, Ôn Liễu Niên tự mình nói, "Danh Liễu Niên, tự Tử Sơ, người Giang Nam."

"Người là Ôn đại nhân?" Vân Đoạn Hồn càng giật mình hơn.

"Đúng vậy." Ôn Liễu Niên cười hì hì, vừa thấy liền biết người không xem tiểu thoại bản.

Vân Đoạn Hồn cuối cùng bắt đầu có chút tỉnh ngộ.

"Tiên sinh tiên sinh !" Vô Ảnh một đường vội vàng chạy lên, lại không dự đoán được sẽ gặp được Ôn Liễu Niên, thế là vội vàng phanh kịp cước bộ, cầm thoại bản trong tay nhanh chóng giấu đi.

Vô Phong: "..."

"Có phải là tiền bối có việc muốn làm không?" Ôn Liễu Niên hỏi.

Vân Đoạn Hồn gật đầu: "Đúng vậy."

Ôn Liễu Niên gật đầu: "Vậy ta phải ăn điểm tâm nhanh một chút rồi rời đi."

Vô Ảnh mở to hai mắt, người bình thường chẳng lẽ không phải trả lời là bây giờ liền đi sao?

Ôn Liễu Niên ăn cực kỳ tư vấn.

Vân Đoạn Hồn nói: "Ta kêu tiểu nhị bao lại một hộp điểm tâm cho đại nhân."

"Sao ta lại không biết xấu hổ như thế chứ." Ôn Liễu Niên gãi gãi mặt mình, "Muốn ăn bánh bọc đường."

Vô Ảnh đưa mắt nhìn Vô Phong, ta cũng muốn ăn, bánh bọc đường.

Tiểu nhị rất nhanh liền đóng gói xong điếm tâm đưa lên.

Ôn Liễu Niên sau khi nói lời cảm tạ, mang theo hộp đồ ăn bước xuống lầu, nhìn qua tâm tình cực tốt.

Sau khi đợi hần rời đi, Vô Ảnh nhanh chóng ngồi ở phía đối diện, đem chuyện vừa nãy gặp Lục Truy đại khái nói một lần, lại nói: "Chúng ta ở trên đường mua thoải bản, lại cẩn thận hỏi thăm một phen, cái người lúc trước bôi son phấn là hảo bằng hữu của thiếu gia, tên là Lục Truy... Bất quá hần kỳ thật cũng không thích bôi son phấn, là mua cho mẫu thân Ôn đại nhân, Ôn đại nhân chính là vị lúc nãy ngồi ở đối diện tiên sinh, hần mới là ý trung nhân của đại đương gia."

Vân Đoạn Hồn cảm thấy tâm mệt mỏi.

Nhưng dựa theo lời Vô Ảnh nói lúc nãy, cho dù tìm nam tử đã thành kết cục đã định, nhưng ít nhất vị nam tử này không bôi son không trát phấn, còn là Thám Hoa có học thức tư văn, cho dù không thể sinh nhi tử, cũng đã rất là vui mừng.

"Đúng rồi, còn chưa hỏi tiên sinh, Ôn đại nhân tìm người làm gì vậy?" Vô Ảnh có chút kỳ quái.

Vân Đoạn Hồn lắc đầu: "Cái gì cũng không làm, cũng không nói gì hết."

"Vậy..." Vô Phong có chút khó hiểu.

Vân Đoạn Hồn nói: "Chỉ ăn một đĩa điếm tâm."

Vô Ảnh thầm nghĩ, điếm tâm này nhất định ăn rất ngon.

Vân Đoạn Hồn ngồi tựa lưng vào ghế, như có chút suy nghĩ nhìn phía dưới.

Ôn Liễu Niên mang theo hộp điếm tâm, một đường đều cười tùm tùm chào hỏi với dân chúng, nhìn qua tâm tình vô cùng tốt, nhân duyên cũng vô cùng tốt. Người bình thường có lẽ nhìn không ra, thế nhưng Vân Đoạn Hồn tất nhiên chỉ nhìn một cái liền phát hiện, có hai tên nam tử thủy chung đi ở phía sau hẳn, thế là mày hơi nhíu lại.

Vô Phong nhìn theo ánh mắt của hẳn, sau đó nói: "Cần tiểu Ảnh đi theo không?"

"Đi xem thử đi." Vân Đoạn Hồn nói, "Đừng xảy ra đường rẽ gì."

"Được." Tuy rằng điếm tâm bánh bọc đường còn chưa ăn được, bất quá Vô Ảnh vẫn là nghe lời đi xuống lầu.

"Tiên sinh cũng phải nghĩ biện pháp nhắc nhở thiếu gia một chút." Vô Phong nói, "Bằng không nếu thật sự là người tâm tồn ác ý, chỉ sợ sẽ có tai họa ngầm."

Vân Đoạn Hồn gật đầu, trong lòng vẫn như trước đang suy nghĩ, vô duyên vô cớ chạy một chuyến tới tìm mình như vậy, nhưng cái gì cũng không nói, rốt cuộc là muốn làm gì...

"Ôn đại nhân !" Đi tới trên đường, Trương Uẩn kích động chạy tới.

"Trương đại nhân lại đi tìm chư vị anh hùng Truy Ảnh Cung?" Ôn Liễu Niên hỏi.

"Lúc này không chỉ có anh hùng Truy Ảnh Cung, còn có hiệp sĩ Nhật Nguyệt sơn trang." Trương Uẩn vẻ mặt tràn ngập hưng phấn, trong mắt lại có chút khó hiểu, "Nhưng không biết vì sao, vừa gặp mặt liền đánh nhau." Dựa theo lời đồn trên giang hồ, quan hệ cá nhân giữa Nhật Nguyệt sơn

trang cùng Truy Ảnh Cung rất thân thiết, chẳng lẽ không phải là nên xưng huynh gọi đệ mới đúng sao, nào có đạo lý vừa gặp mặt liền đánh nhau.

"Trương đại nhân nhìn quen là được rồi." Ôn Liễu Niên cười ha hả, trên thực tế trong tất cả môn phái trên giang hồ, chỉ sợ cũng có không ít người muốn đánh người Truy Ảnh Cung. Nếu là để cho vật biểu tượng biết tình hình thực tế, nhất định sẽ phi thường khổ sở, hơn nữa sẽ khóc lóc thu phí chữa thương -- Chung quy oan có đầu nợ có chủ, đau lòng cũng là thương, phải bù lại một chút cũng là lẽ đương nhiên.

"Ôn đại nhân muốn đi đâu?" Trương Uẩn lại hỏi.

"Trước về nhà thay y phục, sau đó liền tiến cung." Ôn Liễu Niên nói, "Ngày mốt Thất Tuyệt Vương hẳn là sẽ đến đây, lần này vốn dĩ vạn quốc đến đây là vì chuyện Đại Sở cùng Thất Tuyệt quốc đào tạc thủy lộ, cho nên Hoàng Thượng tương tối rất coi trọng."

"Sẽ có buổi lễ long trọng không?" Trương Uẩn mặt nhất thời trắng bệch, "Ôn đại nhân ngàn vạn lần đừng có dọa ta, ta đầu này đều không nhận được thông truyền gì hết a."

"Buổi lễ long trọng sẽ được tiến hành năm ngày sau đó." Ôn Liễu Niên nói, "Thất Tuyệt Vương làm người cẩn thận khiêm tốn, không thích phô trương lãng phí."

"Vậy là tốt rồi, năm ngày sau ta ngược lại là sớm chuẩn bị thoả đáng." Trương Uẩn nói, "Vậy đại nhân tiến cung trước, ta cũng không quấy rầy nữa."

Ôn Liễu Niên gật đầu, sau khi cùng hãn cáo biệt tiếp tục chậm rì rì đi.

Thất Tuyệt Vương sắp tới a... Rất tốt !

Mà ở một đầu khác trong trạch viện, đám nghệ nhân xiếc ảo thuật kia ngoại trừ thường xuyên muốn canh cử lần nữa, nhìn qua cũng không có gì khác thường -- Cho dù dệt ra vải vóc mới nhưng vẫn như trước đều bị đao kiếm đâm thủng, kì hạn năm ngày càng lúc càng gần, bề ngoài giống như cũng không phải rất sốt ruột, cũng không biết trong lòng đang đánh bàn tính gì.

"Ôn ái khanh đối với chuyện này thấy thế nào?" Sở Uyên hỏi.

Ôn Liễu Niên nói: "Mặc kệ trong lòng có sốt ruột hay không, bộ dáng vẫn là phải giả vờ."

"Năm ngày sau, bọn họ sẽ có hành động?" Sở Uyên lại hỏi.

Ôn Liễu Niên nghĩ nghĩ: "Đại khái là chó cùng rứt giậu, hoặc là tiếp tục nghĩ biện pháp kéo dài, tóm lại không có khả năng an tâm chờ chết."

"Nhưng chúng ta muốn hẳn đi tìm người làm chủ phía sau màn." Sở Uyên khẽ nhíu mày.

"Kéo dài cho đến bây giờ còn chưa đi tìm, hoặc là thật sự không biết, hoặc là cảm thấy kỳ hạn năm ngày sau, tất nhiên sẽ có người nghĩ biện pháp cứu bọn họ." Ôn Liễu Niên nói, "Nhìn bộ dạng ung dung nhàn nhã này, ta đoán là loại phía sau."

"Vậy phải làm thế nào?" Sở Uyên hỏi.

Ôn Liễu Niên xoa bóp cằm, ghé vào lỗ tai hẳn nói nhỏ vài câu.

Sở Uyên bỗng bật cười: "Như vậy cũng được?"

"Thử một chút cũng không sao." Ôn Liễu Niên nói, "Tóm lại cũng không có sơ hở."

"Được." Sở Uyên gật đầu, "Vậy ái khanh cứ theo đó mà xử lý đi."

"Vi thần tất nhiên sẽ chuẩn bị chu toàn." Ôn Liễu Niên nói, "Thất Tuyệt Vương ít ngày nữa sẽ đến, trước đó có thể xử lý triệt để là tốt nhất, miễn cho đến lúc đó lại xảy ra sai lầm, chậm trễ chính sự."

"Ái khanh suy nghĩ nhiều." Sở Uyên nói, "Nếu là đối phương không biết phân biệt, vừa vắn nhảy ra giết làm kinh động Thất Tuyệt Vương, trăm ngược lại là cầu còn không được."

Ôn Liễu Niên gật đầu: "Hoàng Thượng nói rất đúng." Như vậy còn có thể vô duyên vô cớ có thêm người giúp đỡ, rất tốt.

Vào ban đêm, Triệu Việt lại đến ngoại ô luyện công. Vân Đoạn Hồn khoanh tay đứng, nhìn qua tựa hồ tâm tình không quá tốt.

"Sư phụ." Triệu Việt nói, "Đệ tử đã đến."

"Lúc trước vì sư đã nói với người những gì, có nhớ kỹ toàn bộ không?" Vân Đoạn Hồn trầm giọng hỏi.

"Tất nhiên." Triệu Việt gật đầu.

"Vậy tại sao đem chuyện ta dạy công phu cho người nói cho người khác nghe?!" Vân Đoạn Hồn xoay người nhìn hẳn.

"Đệ tử không có." Triệu Việt hơi cúi đầu.

"Không có?" Vân Đoạn Hồn nhíu mày.

Triệu Việt nói: "Tất nhiên không có."

Vân Đoạn Hồn không nói một lời.

Triệu Việt thản nhiên nhìn thẳng hẳn.

Một lát sau, Vân Đoạn Hồn nói: "Vì sao hôm nay vị Ôn đại nhân kia đột ngột chạy tới tìm ta?"

"Còn có chuyện này?" Triệu Việt có chút ngoài ý muốn -- Hẳn thật sự không biết.

Vân Đoạn Hồn nói: "Đúng vậy."

Triệu Việt lắc đầu: "Đệ tử thật sự không biết, chỉ có thể chờ sau khi về nhà hỏi lại, mới có thể cho sư phụ một câu trả lời thuyết phục."

Vân Đoạn Hồn vẫn không muốn tiếp tục dây dưa nữa, nói: "Còn có một chuyện."

"Chuyện gì?" Triệu Việt hỏi.

Vân Đoạn Hồn nói: "Có người đang âm thầm theo dõi Ôn đại nhân, người có biết không?"

"Hai tên cao thủ?" Triệu Việt nói, "Là thị vệ trong Hoàng Cung, gần đây Liễu Niên đang điều tra trọng án, cho nên Hoàng Thượng phái người bảo hộ."

"Trọng án gì?" Vân Đoạn Hồn hỏi.

Triệu Việt nói: "Thứ đệ tử không thể trả lời."

Vân Đoạn Hồn ngừng lại một chút: "Nếu đã không phải kẻ xấu, vậy vì sư cũng không hỏi nữa."

"Đa tạ sư phụ." Triệu Việt nói, "Vậy bắt đầu luyện công được chưa ạ?"

Vân Đoạn Hồn gật đầu, kêu hắn tự mình đánh qua vài chiêu thức cho mình xem trước.

Tuy nói trải qua hai ngày vận công chữa thương, tình huống ngược ẩn ẩn đau của Triệu Việt đã giảm bớt không ít, nhưng nếu là muốn diệt trừ tận gốc, chỉ sợ cũng không phải chuyện đơn giản, hơn nữa... Vân Đoạn Hồn khẽ nhú mày, trong lòng thở dài.

Cái gọi là không phá thì không xây được, nhưng nếu thật sự ở trong quá trình hơi lơ là vô ý, chỉ sợ vũ lực cả đời sẽ mất hết.

Trước khi chưa tìm được kế sách vạn toàn, vẫn là phải bảo thủ một chút thì tốt hơn.

Một đêm luyện công này luyện được có chút lâu, đợi đến khi Triệu Việt trở lại Ôn phủ, dĩ nhiên là sắc trời sắp sáng, Ôn Liễu Niên đang nằm sấp ở trong ổ chăn đánh ngáp, rõ ràng vẫn chưa tỉnh ngủ.

"Thời gian còn sớm." Triệu Việt nhẹ nhàng giúp hắn kéo lại chăn, "Ngủ thêm một lúc nữa đi."

"Không có gì muốn hỏi ta sao?" Đại khái là vì duyên cớ vừa mới tỉnh ngủ, Ôn Liễu Niên hai má có chút đỏ.

Triệu Việt vươn tay nhéo nhéo.

Ôn Liễu Niên chớp chớp mắt nhìn hắn.

Triệu Việt hỏi: "Vì sao phải tự mình chạy đi tìm tiền bối?"

"Quả nhiên cáo trạng." Ôn Liễu Niên bĩu môi, "Nhất định không phải đại hiệp chân chính !" Mở miệng hành động nửa phần cũng không giống người tốt, ngay cả phẩm chất cũng không có.

"Nói nghiêm túc." Triệu Việt ôm người vào trong lòng mình.

"Muốn nghe lời thật sao?" Ôn Liễu Niên hỏi.

"Tất nhiên." Triệu Việt gật đầu.

"Ta thật sự không phải cố ý đi tìm." Ôn Liễu Niên nói, "Vừa vặn ra ngoài gặp được, thì cùng nhau uống ly trà."

"Chỉ là uống ly trà?" Triệu Việt hỏi.

Ôn Liễu Niên bổ sung: "Còn cọ một hộp điểm tâm."

Triệu Việt bật cười thành tiếng.

"Người sẽ tức giận sao?" Ôn Liễu Niên ôm cổ của hắn.

"Sẽ không." Triệu Việt lắc đầu.

"Vì sao?" Ôn Liễu Niên siêng năng hỏi.

"Chẳng lẽ ta còn phải tức giận với người?" Triệu Việt búng mũi hắn, "Cùng một chỗ lâu như vậy, ta tất nhiên biết rõ tính khí của người, làm mỗi một chuyện đều có đạo lý của riêng mình, sẽ không làm bừa."

Ôn Liễu Niên lười biếng ghé vào trong lòng hắn: "Ừm."

"Ngủ đi." Triệu Việt nói, "Ta đi rửa mặt."

Ôn Liễu Niên ngoan ngoãn nằm trong ổ chăn chờ hắn.

Tuy nói bên ngoài đã bắt đầu lộ ra ánh mặt trời, nhưng bởi vì Triệu Việt gần đây đều nghỉ ngơi vào ban ngày, cho nên Ôn Liễu Niên treo một tấm vải thật dày trên cửa sổ, sau khi khép lại ánh sáng không rõ không tối, nằm xuống rất thoải mái.

Triệu Việt leo lên giường, theo thói quen đem người kéo vào trong lòng.

Ôn Liễu Niên nói: "Hỏi chưa?"

Triệu Việt khó hiểu: "Cái gì?"

Ôn đại nhân u oán ngẩng đầu nhìn hần.

Triệu Việt vẻ mặt cứng đờ: "Quên rồi."

Ôn Liễu Niên: "..."

Loại chuyện này sao có thể quên được chứ ! Tuy rằng cũng không phải thời thời khắc khắc đều cần, nhưng tốt xấu gì cũng phải cho hi vọng, bằng không cái cảm giác hai mắt xuất hiện quầng thâm này, phải đến khi nào mới hết?

Triệu Việt chặn lại nói: "Đêm mai hỏi, đêm mai hỏi."

Ôn Liễu Niên xoay người đối mặt vào tường, chỉ chừa lưng cho hần.

Nếu người lại quên hỏi, vậy ta tự mình đi hỏi !

Triệu đại đương gia phía sau lưng đột nhiên có chút sừ sừ run lên.

Mà tại một trấn nhỏ phụ cận Vương Thành, Thượng Vân Trạch dậy rất sớm, đang cùng Mộc Thanh Sơn một đường ngồi ở quán nhỏ ăn điểm tâm, màn thầu rau xanh xứng với cháo táo đỏ, xanh xanh đỏ đỏ trông rất đẹp mắt -- Chuyện này hai người vốn dĩ chính là vì giải sầu, hơn nữa có rất nhiều chuyện Đăng Vân bảo cũng không tiện nhúng tay, cho nên liền đơn giản ra ngoài đi dạo xung quanh vài ngày.

"Đến, ăn cái này đi." Thượng Vân Trạch đem rau trộn gà xé kẹp ở trong màn thầu.

"Không ăn." Mộc Thanh Sơn lắc đầu, "No quá."

"Vậy thì ăn một ngụm thôi." Thượng Vân Trạch dỗ, "Ăn xong liền kể cổ sự Thất Tuyệt Vương cho người nghe."

"Thật sao?" Mộc Thanh Sơn hồ nghi -- Rõ ràng tối hôm qua chính mình hỏi, hẳn một chữ cũng không chịu nói, còn chua chát nói về sau không được phép quan tâm đến nam nhân khác.

"Tất nhiên là thật." Thượng Vân Trạch đưa muỗng qua, "Đến, há miệng."

Mộc Thanh Sơn ngoan ngoãn ăn một ngụm lớn, thúc giục nói: "Mau kể nhanh lên."

"Thất Tuyệt Vương tên là Mộ Hàn Dạ." Thượng Vân Trạch cố ý nói chậm rãi xa xăm, nhìn hẳn đem đồ trong miệng nuốt xuống, thì ngay sau đó dứt qua thêm một muỗng lớn.

"Chuyện này ta biết." Mộc Thanh Sơn nhú mày, "Nói chuyện khác."

"Là Vương Thượng Thất Tuyệt quốc." Thượng Vân Trạch lại bổ sung một câu.

Mộc Thanh Sơn cảm giận đập hấn, đây không phải là vô nghĩa sao.

"Có ba con mắt." Đại khái thấy tiểu Mộc nhà mình bắt đầu tức giận, Thượng bảo chủ vội vàng phát tán tư duy một chút.

"A?" Mộc Thanh Sơn quả nhiên bị giật mình một chút.

"Khụ khụ !" Trên quán mì nhỏ đối diện truyền đến một trận ho khan.

Thượng Vân Trạch cũng không để ý.

"A Hoàng..." Trên quán mì, nam nhân ho khan vẻ mặt cực kỳ ủy khuất.

Bên cạnh là một nam tử trẻ tuổi bộ dạng thanh tú không nói một lời, sau khi tính tiền liền lôi hấn đi.

"A Hoàng, hẳn nói bốn vương có ba con mắt..." Thanh âm cực nhỏ, cũng cực kì vô tội.

"Người nghe lầm rồi, người ta không có nói."

"Có."

"Không có !"

"Có."

"Ta đã nói không có là không có, câm miệng !"

Sau một hồi trầm mặc...

"Bốn vương còn chưa ăn xong mà."

"Bộ đói lắm hả?"

"..."

Cho nên mới nói thật không hổ là ngoan độc yêu hậu Thất Tuyệt quốc, không chỉ hung, ngỗ nghịch Vương Thượng, còn rất xa hoa lãng phí.

Chung quy đó là một bát mì tràn đầy a, lại còn nói bỏ là bỏ.

"Ngoan." Thấy hẳn ăn hết một cái màn thầu, Thượng Vân Trạch rất vui mừng.

Mộc Thanh Sơn dùng sức phồng miệng ăn.

"Gấp cái gì." Thượng Vân Trạch buồn cười, "Lại không có ai đoạt với người."

"Chúng ta trở về Vương Thành đi." Mộc Thanh Sơn nhìn hẳn.

"Muốn trở về bây giờ sao?" Thượng Vân Trạch có chút ngoài ý muốn, "Mới đi ra ngoài còn chưa được vài ngày, lúc trước rõ ràng đã nói hảo, muốn đến khe suối ngắm cảnh, chạy hai ngày đường nữa thì tới rồi."

"Đội về sau rồi hẳn đến khe suối." Mộc Thanh Sơn nói, "Ta muốn đến Vương Thành xem não nhiệt."

"Xem Thất Tuyệt Vương a?" Thượng Vân Trạch quả nhiên nhíu mày.

"Còn có người khác, hiếm khi có cơ hội." Mộc Thanh Sơn nói, "Trở về đi."

"Vương Thành gần đây chỉ sợ sẽ có não loạn." Thượng Vân Trạch lắc đầu, "Đầu kia đại nhân có rất nhiều người giúp đỡ, còn có Thẩm minh chủ cùng Tần cung chủ, cũng không thiếu người, cho nên ta mới muốn mang người trộm nhàn."

"... Cũng đúng." Nghe hẳn nói xong, Mộc Thanh Sơn do dự.

"Thật sự muốn trở về xem não nhiệt?" Thượng Vân Trạch hỏi.

"Thôi, không về nữa." Mộc Thanh Sơn từ bỏ.

Thượng Vân Trạch buồn cười: "Nhìn ánh mắt rõ ràng nghĩ muốn trở về."

Mộc Thanh Sơn nhấn mạnh: "Thế nhưng người nói sẽ có phiền toái."

"Sẽ có phiền toái, không đại biểu ta sẽ sợ phiền toái." Thượng Vân Trạch kéo tay hẳn qua nhéo nhéo, "Được rồi, chúng ta trở về."

"Thật không?" Mộc Thanh Sơn cao hứng đứng lên.

"Tiểu ngốc tử." Thượng Vân Trạch nhìn thấy thích muốn chết, tới gần hôn lên má hẳn một cái, "Bất quá Thất Tuyệt Vương ước chừng phải qua hai ngày nữa mới có thể đến Vương Thành, một đại đội xe ngựa gấp rút lên

đường tốc độ sẽ không nhanh, cũng là không cần sốt ruột. Chúng ta đã đi ra ngoài, không bằng vào trong trấn mua chút đặc sản mang về cho đại nhân?"

"Trong thôn trấn nhỏ như vậy, muốn mua cái gì a?" Mộc Thanh Sơn hỏi, "Trong Vương Thành lớn như vậy, cái gì cũng có."

"Nơi này gọi là Hòe Hoa trấn, đặc sản là bánh bột hòe hoa, vốn dĩ là lương thực hành quân dùng để lấp đầy bụng, sau này được người địa phương cải biến lại, mùi vị cũng thay đổi không ít." Thượng Vân Trạch nói, "Hiện tại đúng lúc mua làm quà cho mọi người."

"Là đồ ăn a?" Mộc Thanh Sơn nghe vậy sửa chủ ý, "Vậy mua cho đại nhân một phần đi." Mặc kệ ăn ngon hay dở, chỉ cần là chưa ăn qua, nghĩ đến đại nhân đều sẽ rất thích.

"Hai vị muốn mua bánh bột hòe hoa?" Lão bản quán nhỏ vừa vắn nghe được, vì thế nhiệt tình vươn tay chỉ, "Đi qua hai con hẻm ở phía trước, có đại thẩm Dương gia mở quán, là tiệm ăn ngon nhất ở trong trấn."

Mộc Thanh Sơn nói lời cảm tạ, lôi kéo Thượng Vân Trạch một đường qua đó tìm. Khoảng cách đích xác không tính xa, quẹo vào thì có thể nhìn thấy bảng hiệu quán -- Chỉ là tựa hồ không mở cửa, ngoài cửa còn vây quanh một vòng dân chúng.

"Không mở cửa a." Mộc Thanh Sơn nhón chân nhìn.

"Tựa hồ không quá thích hợp." Thượng Vân Trạch khẽ nhíu mày, mang theo hãnh đi nhanh tiến lên, "Đi, qua xem thử."

THỔ PHỈ CÔNG LỢC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 122: Ẩn Đường Của Đại Nhân Gần Đây Phát Đen!!!

Cửa lớn quán bánh bột hòe hoa đóng chặt, mọi người đều đang xì xào bàn tán, vẻ mặt nhìn qua có chút thần bí.

"Vị tiểu ca này." Thượng Vân Trạch hỏi nam tử bên cạnh, "Cửa hàng này xảy ra chuyện gì vậy?"

"Nhị vị là người bên ngoài đến à." Nam tử nói, "Nếu là muốn mua bánh bột hòe hoa, trong thành này còn có không ít chỗ bán, quán của lão Dương e là sẽ không mở cửa nữa."

"Vì sao?" Thượng Vân Trạch hỏi.

"Chuyện này... Cũng khó nói a." Nam tử liên tục lắc đầu.

Thím bên cạnh cũng thở dài: "Nghiep chươg a, ngủ một giấc tỉnh lại tức phụ liền chạy theo người khác, hương thân trong trấn, về sau sao còn có thể góc đầu nổi."

Mộc Thanh Sơn cùng Thượng Vân Trạch liếc mắt nhìn nhau, nghe tư thế này, là tức phụ lão Dương bỏ trốn theo người khác?

"Nói đến cũng kì quái, lúc trước rõ ràng còn ân ân ái ái, sao có thể nói là bỏ trốn theo người khác."

"Đúng vậy, vài ngày trước đó lão Dương nấu cơm bị đứt tay, liền dọn quán, quán bánh bột đóng cửa ba bốn ngày, khi hỏi đến còn cười nói là tức phụ nhà mình đau lòng, cho nên không cho nhào bột làm bánh."

"Này mới thành thân bao lâu a, còn chưa đến hai năm."

"Tháng trước còn thấy tức phụ nhà lão Dương đi chùa cầu nương nường, nói muốn sanh con trai, hai người hẳn là ngọt ngào ân ái mới đúng, lúc trước cũng không có nghe phong thanh gì a."

Dân chúng xung quanh còn đang mồm năm miệng mười nói, Mộc Thanh Sơn cùng Thượng Vân Trạch đi đến nơi yên tĩnh, sau đó nói: "Có khi nào xảy ra vấn đề gì rồi không?"

"Người thấy sao?" Thượng Vân Trạch hỏi.

"Nếu lúc trước hai người quả thật là phi thường ân ái, thì không có đạo lý bỏ trốn." Mộc Thanh Sơn nói, "Nói không chừng là gặp kẻ xấu, hoặc là có ẩn tình khó nói gì đó."

"Đứng đây đoán cũng vô dụng, đi xem thử thì biết." Thượng Vân Trạch chỉ chỉ vách tường bên cạnh, "Đó là hậu viện cửa hàng bán bánh bột, có đi không?"

"Đi." Mộc Thanh Sơn một ngụm đáp ứng.

Thượng Vân Trạch cười cười, mang theo hẳn cả người nhảy vào, vững vàng đứng ở trong viện.

Sau đó một nam tử từ phòng bếp lao tới, trong tay còn cầm một con dao phay.

Mộc Thanh Sơn: "..."

Không phải nói là mật thám sao.

Cư nhiên vừa nhảy vào liền bị phát hiện.

Đột nhiên nhìn thấy hai người, nam tử cũng bị hoảng sợ, cảnh giác lùi về sau hai bước: "Các người là ai?"

Thượng Vân Trạch nói: "Người chính là Dương lão bản?"

"Là các người bắt tức phụ ta đi đúng không?!" Lão Dương như là ý thức được gì đó, trong nháy mắt ngữ điệu liền kịch liệt lên, gươm dao phay liền xông lên phía trước, giận dữ hét, "Mau thả nàng ra, bằng không ta liền cùng các người đồng quy vu tận!"

Thượng Vân Trạch ra tay điểm huyết đạo của hắn.

Lão Dương sắc mặt đỏ lên, trán cũng nổi gân xanh.

"Lão bản đừng hiểu lầm." Thượng Vân Trạch nói, "Chúng ta là đến mua bánh bột."

Mộc Thanh Sơn vội vàng gật đầu.

Lão Dương hô hấp nặng nhọc, môi cũng có chút phát run, nhìn qua dĩ nhiên giận dữ.

"Bất quá nhìn tư thế này, trong lòng lão bản hình như biết được tức phụ nhà mình vì sao lại mất tích, mà không phải là bỏ trốn theo người khác giống như người bên ngoài đang nói." Thượng Vân Trạch nói, "Một khi đã như vậy, vậy tại sao không đi báo quan không đi giải thích rõ với hương lân, mà là mặc kệ lời đồn đãi ở bên ngoài chửi bới danh tiết nàng?"

Lão Dương do dự một lát, mới nói: "Các người thật sự là không có bắt A Tú?"

"Chúng ta thật sự là đến mua bánh bột." Thượng Vân Trạch một tay ôm Mộc Thanh Sơn qua, "Người thương nương tử, ta cũng thương nương tử,

hắn muốn ăn ta liền đến mua, kết quả không trùng hợp lão bản vừa vặn đóng cửa, thì chỉ có thể đến xem."

Mộc Thanh Sơn: "..."

Rõ ràng chính là xông vào nhà dân, còn có thể viện cớ nhiều như vậy

Lão Dương trầm mặc không nói.

Thượng Vân Trạch giải huyệt đạo của hắn.

Lão Dương nhặt dao phay trên mặt đất lên, lại bước thẳng ra bên ngoài, một chút cũng không để ý trong viện nhà mình còn có hai ngoại nhân không rõ lai lịch đang đứng.

"Nếu lão bản là muốn đi cứu người, ta có lẽ có thể hỗ trợ." Thượng Vân Trạch nói.

Lão Dương lập tức dừng bước.

Thượng Vân Trạch cười cười: "Chỉ cần lão bản nguyện ý làm vài cái bánh bột cho nương tử ta ăn."

Mộc Thanh Sơn: "..."

Cũng không phải ta muốn ăn, là muốn mua về cho đại nhân ăn.

"Các người rốt cuộc là ai?" Lão Dương hỏi lần thứ ba, bất quá thái độ lúc này rõ ràng tốt hơn trước rất nhiều.

"Người trong giang hồ, vừa vặn đi ngang qua nơi này." Thượng Vân Trạch nói, "Thấy lão bản tựa hồ cùng nương tử nhà mình tình cảm sâu đậm, suy bụng ta ra bụng người, liền muốn giúp một phen."

"Thật sự không phải cùng một nhóm với đám người kia?" Lão Dương vẫn như trước hoài nghi.

Mộc Thanh Sơn thầm nghĩ, quả nhiên là có ẩn tình a.

Bên trong Vương Thành, Ôn Liễu Niên đang gầy bàn tính, ba hai cái liền đem sổ sách tính toán rõ ràng: "Trương đại nhân xin cứ yên tâm, đại điển dùng nhiều đây bạc là đủ rồi."

Trương Uẩn cơ hồ muốn hạ xuống nhiệt lệ, "Ta sửa sang ba ngày cũng không làm xong, không nghĩ tới Ôn đại nhân còn chưa đến một canh giờ liền sửa sang mạch lạc rõ ràng như vậy, quả thật là tư duy nhạy bén, người thường không thể so sánh a."

"Trương đại nhân quá khen, lúc ở thành Thương Mang, một văn tiền cũng phải tính toán kỹ lưỡng, lâu ngày, cũng luyện ra được." Ôn Liễu Niên uống một ngụm trà, buông chén nói, "Nếu không còn chuyện gì nữa, ta đi trước."

"Ôn đại nhân tạm thời dừng bước." Trương Uẩn gọi hắt lại, tự mình một đường chạy tới phòng ngủ lấy ra một hộp gỗ lim, "Chỉ là chút quà mọn, không có ý gì đâu, còn thỉnh Ôn đại nhân vui lòng nhận cho."

"Là cái gì vậy?" Ôn Liễu Niên khẽ nhíu mày.

"Ôn đại nhân cứ yên tâm, không là vật đáng giá gì, thế nhưng cực kỳ bổ dưỡng." Trương Uẩn cười ha hả nói, "Là nường ta đưa cho ta."

"Như vậy a." Ôn Liễu Niên nghe vậy, "Là thuốc à?"

Trương Uẩn ghé vào lỗ tai hắt nói nhỏ vài câu.

Ôn Liễu Niên giật mình nói: "Trương đại nhân còn dùng thứ này?"

Trương Uẩn vội vàng xoa tay: "Tất nhiên không phải." Sau đó lại ấp a ấp úng giải thích, "Là nương ta thấy ta thành thân đã hai năm vẫn chưa có con, cho nên cầu trời khẩn phật mang về đến."

"Vậy vì sao lại tặng cho ta?" Ôn Liễu Niên hồ đồ.

"Thuốc bổ." Trương Uẩn dùng cánh tay đẩy đẩy hăn, chớp mắt nói, "Nam tử ăn nhiều một chút cũng không sao."

Ôn Liễu Niên: "..."

Khụ !

Mang hộp gỗ rời khỏi Trương phủ, vừa định đến Sơn Hải Cư xem thử, quẹo vào vừa vặn gặp được một hòa thượng đầu trọc, hai tay tạo thành chữ thập cúi đầu hành lễ: "A Di Đà Phật, thí chủ xin dừng bước."

"Đại sư có chuyện gì sao?" Ôn Liễu Niên hỏi.

"Bần tăng thấy ấn đường của thí chủ phát đen, gần đây sợ là dục cầu bất mãn a." Hòa thượng nói ra lời kinh người.

Ôn Liễu Niên: "..."

Chuyện này cũng có thể nhìn ra được ?

"Ôn đại nhân, lại đến Sơn Hải Cư tìm đại đương gia a." Đúng lúc có dân chúng nhìn thấy, cười chào hỏi.

Vừa nghe thấy đối phương là mệnh quan triều đình, lúc này hòa thượng kia sắc mặt trắng bệch, xoay người chạy vọt vào trong đám người phía trước, cơ hồ trong nháy mắt liền biến mất -- Hăn vốn dĩ là lang trung lưu lạc khắp nơi, nghe nói trong Vương Thành có thể kiếm tiền, vì thế liền cạo đầu trọc đi lừa gạt, ai ngờ thật sự xuất sư bất lợi, bởi vì khẩn trương cho

nên đem yêu nghiệt quần thân nói thành đục cầu bất mãn, thế nhưng còn là đại nhân !

Rất may là không bị bắt, nếu không nhất định sẽ ngồi tù !

Lục Truy đang ở dưới sảnh gáy bàn tính, sau khi thấy hấn tiến vào thì cười nói, "Đại đương gia đang ở nhà gian phía trên, đang chờ đại nhân cùng nhau dùng cơm."

Ôn Liễu Niên nói lời cảm tạ, mang theo hộp gỗ lên lầu.

Lục Truy trong lòng buồn bực, hôm nay sao đại nhân đi đường lại nhẹ bẫng như vậy, cả người cũng không yên lòng.

Ôn Liễu Niên đẩy cửa ra, thở phì phì ngồi đối diện hấn.

Triệu đại đương gia nhanh chóng nói: "Tối qua ta hỏi rồi."

"Sau đó thì sao?" Ôn Liễu Niên hỏi.

Triệu Việt nói: "Tạm thời một tháng."

Ôn Liễu Niên tự mình châm trà uống.

"Đây là cái gì vậy?" Triệu Việt nói sang chuyện khác, kéo hộp gỗ lim mở ra cầm lấy một khối điểm tâm đen thui, "Của người à?"

"Ừm." Ôn Liễu Niên từ trong lỗ mũi nhả ra ngoài một chữ.

Triệu Việt cắn một ngụm: "Hơi đắng."

"Đắng là đúng rồi." Ôn Liễu Niên rầu rĩ nói, "Dùng để tráng dương."

Triệu Việt ngậm trong miệng, nuốt cũng không được, phun cũng không xong, một lúc lâu sau mới gian nan nói: "Vì sao phải mua... thứ này?"

Ôn Liễu Niên nói: "Không phải mua, là Trương đại nhân đưa."

Triệu Việt: "..."

Sau khi giải thích, tựa hồ cũng không có chỗ nào tốt a, đang êm đẹp đưa thứ này làm gì !

"Còn có, vừa nãy khi ta ở trên đường, gặp được một đại sư." Ôn Liễu Niên nói, "Nói ẩn đường ta phát đen."

Triệu Việt lắc đầu: "Mấy tên lừa đảo này xung quanh đều có, đừng để ý là được."

Ôn Liễu Niên nói: "Còn nói ta dục cầu bất mãn."

Triệu Việt tâm tình phức tạp.

Ôn Liễu Niên bĩu môi nhìn hằm.

Triệu Việt đứng dậy ngồi vào bên cạnh hằm, lại đem người kéo vào trong lòng: "Thật sự tức giận sao?"

"Bộ nhìn ta thực sự rất giống cơ khát khó nhịn lắm sao?!" Ôn Liễu Niên rõ ràng mất hứng -- Đến nỗi toàn bộ Vương Thành đều biết ta cảm thấy bất mãn chuyện phòng the !

"Sao có thể chứ." Triệu Việt dờ khóc dờ cười, "Chỉ là trùng hợp mà thôi, đừng nghĩ lung tung."

"Đêm nay muốn ăn giò heo" Ôn Liễu Niên vung tay, "Lớn như vậy !"

"Được." Triệu Việt gật đầu, nói xong lại cười, "Lúc trước khi ở thành Thương Mang, lần đầu tiên ta xuống núi tìm người, người cũng nói muốn xây cho ta một tòa nhà lớn như vậy."

Ôn Liễu Niên da mặt dày nói: "Ừm, ta chính là muốn lấy việc công làm việc tư." Chung quy mỹ nam tử anh tuấn như thế cũng không thường gặp.

Triệu Việt nắm tay hần hôn hôn: "Ta muốn vì người mà trở nên tốt hơn." Lúc trước chỉ nghĩ sau khi báo được thù giết cha xong, thì ở Triều Mộ Nhai ăn thịt uống rượu tùy ý sống hết một đời, chưa từng nghĩ đến những chuyện khác, cũng không nghĩ rằng sẽ gặp được hần.

Ôn Liễu Niên nói: "Người bây giờ cũng rất tốt." Không giống Tần cung chủ thiên hạ đệ nhất, cũng không giống Thẩm minh chủ cả người đầy vinh diệu, bạc không tính nhiều, nhưng vừa vặn người một nhà có thể sống vui vẻ hạnh phúc, võ công không tính cao, nhưng chưa bao giờ bỏ qua ý niệm cố gắng, tính tình tốt lại kiên định, người như vậy, đời này cũng đã đầy đủ lắm rồi.

Huống chi còn rất anh tuấn.

Triệu Việt nâng cằm hần lên, cúi đầu nhẹ nhàng hôn một cái.

"Ôn đại nhân a." Một trận tiếng bước chân truyền đến, Tứ Hỉ công công ở bên ngoài gọi.

Hai người nhanh chóng văng ra.

Ôn Liễu Niên trong lòng có chút ai oán.

"Ôn đại nhân." Tứ Hỉ công công thở hồng hộc, hiển nhiên cũng rất sốt ruột: "Thất Tuyệt Vương tới sớm một ngày, sáng mai liền sẽ vào thành."

"Vào thành thì vào thành, công công gấp cái gì?" Ôn Liễu Niên buồn bực, chỉ sớm một ngày mà thôi, cũng không phải sớm một năm.

"Thế nhưng Hoàng Thượng, Hoàng Thượng hần không ở trong cung a." Tứ Hỉ công công hạ giọng, gấp đến độ giậm chân.

"Hoàng Thượng đi đâu?" Ôn Liễu Niên giật mình.

"Tối qua liền bị Diệp cốc chủ gọi đi, nói là đêm mai mới có thể trở về."
Tứ Hỉ công công nói, "Chuyện này thế nhưng phải làm thế nào bây giờ?"

Ôn Liễu Niên nói: "Vậy Diệp cốc chủ đang ở nơi nào?"

Tứ Hỉ công công lắc đầu: "Không biết." Nói xong lại bổ sung, "Thấm mình chủ hãn là cũng đi theo bảo hộ, hỏi người Nhật Nguyệt sơn trang, ai cũng nói là không biết, thậm chí ngay cả đến hỏi Tần cung chủ, toàn bộ đều nói không biết, tất cả rơi vào đường cùng, đành phải đến tìm đại nhân, xem phải ứng phó Thất Tuyệt Vương đầu kia thế nào."

Vương Thượng quốc gia khác trùng trùng điệp điệp đến triều hạ, Hoàng Thượng lại biến mất vô tung, truyền ra ngoài thì phải làm sao ...

THỔ PHỈ CÔNG LỢC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 123: Hồng Giáp Lang Mất Tích!!!

"Công công trước đừng gấp." Ôn Liễu Niên nói, "Tần cung chủ cùng Thất Tuyệt vương quan hệ rất thân thiết, nếu Hoàng Thượng nhất thời hồi lâu thật sự chưa trở về, vậy thì mời hẳn đến nói cho Thất Tuyệt Vương một tiếng, vào thành chậm lại một ngày là được, nghĩ đến cũng không phải là chuyện gì lớn."

"Như thế rất tốt." Tứ Hỉ công công nghe vậy thở phào, nhưng lại lo lắng nói, "Có thể khiến Thất Tuyệt Vương cảm thấy cấp bậc lễ nghĩa không chu toàn hay không?"

"Lúc trước khi ở thành Vân Lam, ta cũng gặp qua Thất Tuyệt Vương vài lần." Ôn Liễu Niên nói, "Hẳn là người không câu nệ tiểu tiết, hẳn sẽ không để ý chuyện này, huống hồ thật sự là do Thất Tuyệt Vương tự mình tới sớm, chứ không phải Hoàng Thượng cố ý chậm trễ."

"Vậy thì thỉnh cầu đại nhân đi một chuyến." Tứ Hỉ công công nói, "Ta cũng trở về cung, nếu là Hoàng Thượng trở lại, thì lập tức đến nói cho đại nhân một tiếng."

Ôn Liễu Niên gật đầu, cùng Triệu Việt một đường đến Nhật Nguyệt sơn trang tìm Tần Thiếu Vũ.

Mà ở một tòa nhà bí mật trong Vương Thành, có hai người đang đánh nhau đến khó chia lìa, thẳng đến khi Diệp Cận bưng khay trà bước ra, mới thu chiêu rơi xuống đất.

"Đa tạ Thấm minh chủ." Sở Uyên hợp kiếm vào vỏ.

"Nội lực của Hoàng Thượng so với lúc trước tinh tiến không ít." Thẩm Thiên Phong nói, "Chỉ là ngẫu nhiên ra chiêu có chút mạnh mẽ, dễ dàng khiến đối thủ phát hiện ra sơ hở."

"Về sau trăm sẽ chú ý." Sở Uyên bưng chén thuốc từ trong khay lên, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch.

Diệp Căn hít một ngụm khí lạnh: "Ta cho người uống hả?"

Sở Uyên vẻ mặt cứng đờ: "Không phải cho ta sao?"

Diệp Căn đáp: "Tất nhiên không phải."

Sở Uyên: "..."

"Của ta?" Thẩm Thiên Phong khó hiểu.

"Đúng vậy." Diệp Căn thuận miệng nói, "Bổ thận."

Sở Uyên: "..."

Thẩm Thiên Phong: "..."

Nửa buổi sau, Sở Uyên gian nan hỏi: "Hiện tại có thể phun ra không?"

"Người thật sự tin hả?" Diệp Căn đem khay nhét vào trong lòng hăn, "Đang êm đẹp, ta sắc thuốc bổ thận làm gì." Huống hồ cái đó của ai kia cũng không cần bổ thêm.

Sở Uyên dở khóc dở cười: "Lần sau không được hồ nháo nữa."

"Không có tính cảnh giác như thế, phải mang binh ra ngoài đánh giặc thế nào." Diệp Căn đưa cho hăn một bao tòng tử đường.

"Trên đời này, ta cũng chỉ đối với một mình người không để tâm phòng bị mà thôi." Sở Uyên cười cười, tùy tay cầm một viên đường ném vào

miệng, "Cho dù thật sự là hạc đỉnh hồng, cũng nhận."

Diệp Cẩn bị ghen một chút.

"Hoàng Thượng thật sự tính toán đến Đông Hải?" Thẩm Thiên Phong hỏi.

Sở Uyên gật đầu: "Chờ lần đại điển ăn mừng này chấm dứt, trẫm sẽ đích thân dẫn người xuôi Nam."

"Sở Hằng được tiên hoàng điều đến Đông Nam, cách nay đã hơn hai mươi năm." Thẩm Thiên Phong nói, "Từ lâu đã sớm có rắc rối khó gỡ, lòng muông dạ thú không cho phép khinh thường, Hoàng Thượng vẫn là phải lấy cẩn thận làm đầu."

"Trẫm biết." Sở Uyên gật đầu, "Bất quá chuyện này kéo dài càng lâu, uy hiếp Đông Hải đối triều đình cũng càng lớn, vẫn là giải quyết càng sớm càng tốt."

Diệp Cẩn khẽ nhú mày: "Vậy ta sẽ đi với người."

"Người?" Sở Uyên ngoài ý muốn.

Diệp Cẩn quay đầu đưa mắt nhìn Thẩm Thiên Phong.

Thẩm Thiên Phong tất nhiên đáp ứng.

"Tiểu Cẩn." Sở Uyên trong lòng ấm áp, đáy mắt cũng có chút chờ mong.

Diệp Cẩn nhu nhu mũi, nhìn trời.

Thẩm Thiên Phong nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng hắn.

Diệp Cẩn: "..."

Trong viện một mảnh yên tĩnh.

Một lát sau, Diệp Căn vẫn còn bảo trì tư thế ngàn năm không đổi, Sở Uyên thức thời đứng lên: "Ta đi luyện công."

Diệp Căn vẫn là vẫn không nhúc nhích.

"Người a." Thẩm Thiên Phong dờ khóc dờ cười, vươn tay nhéo nhéo mũi hần. Rõ ràng quan tâm muốn chết, nghe thấy trong Vương Thành có một tia gió thổi cỏ lay đều sẽ trắng đêm không ngủ được, lại kêu mình dạy công phu cho Hoàng Thượng, lúc trước rõ ràng đã nói sau khi đại điển kết thúc muốn cùng nhau đi tái ngoại, hiện tại vừa nghe thấy Sở Uyên muốn đến Đông Hải, không cần suy nghĩ liền sửa lại chủ ý, như thế nào chính là không chịu hảo hảo gọi một tiếng ca ca.

Nhìn bóng dáng Sở Uyên, Diệp Căn rất cuộc nhắm mắt: "Ca."

Sở Uyên dừng bước, cảm thấy chính mình đại khái là nghe được ảo giác.

Sau đó đợi đến khi quay đầu, bên cạnh bàn chỉ còn lại một mình Thẩm Thiên Phong.

...

Diệp Căn mặt đỏ tai hồng ngồi xồm trong nhà, dùng lưng chặn cửa.

"Tiểu Căn." Sở Uyên ở bên ngoài gõ.

"Kêu la cái gì !" Diệp cốc chủ xù lông, "Ta với người lại không quen !"

Sở Uyên: "..."

"Đi luyện công !" Diệp Căn khí phách bùng bùng mở cửa ra.

Lần đầu tiên trong cuộc đời, Sở Hoàng bị người khác giáp mặt hung hãn còn cam tâm tình nguyện, cho nên lúc luyện kiếm cũng càng mây bay nước chảy, sinh động lưu loát hơn.

"Như vậy mới đúng." Thâm Thiên Phong vỗ vỗ bả vai hắn.

"Ta biết ngươi không?" Diệp Căn nghi hoặc nhìn hắn.

Thâm Thiên Phong: "..."

Sở Uyên sau khi nghe được cảm thấy vui vẻ -- Bản thân tốt xấu gì là không quen, so với không biết vẫn là muốn tốt hơn một chút.

Trong hiệu buôn Nhật Nguyệt sơn trang, Tần Thiếu Vũ sau khi nghe Ôn Liễu Niên nói rõ ngọn nguồn, rất sáng khoái liền đáp ứng.

"Nếu đại nhân không có việc gì, không bằng đi cùng chúng ta đi." Thâm Thiên Lăng mời, "Nếu là còn có chuyện gì muốn dặn dò, cũng có thể giáp mặt nói với Thất Tuyệt Vương."

"Cũng được." Ôn Liễu Niên gật đầu.

Vì thế bốn người liền cùng kị hai con ngựa, một đường khói bụi cuồn cuộn ra khỏi thành.

Dân chúng sau khi nhìn thấy lập tức cảm khái, gấp như vậy, nhất định là sợ trễ giờ Thiên Đình đóng cửa.

Loại suy đoán này thật sự là thập phần chuẩn xác, khiến người ta hoàn toàn không có biện pháp phản bác.

Bởi vì Thất Tuyệt quốc ở chỗ đại mạc, cho nên ngựa đều là lương câu thượng phẩm, cước lực so với chiến mã bình thường vẫn là mạnh hơn rất nhiều. Lúc này đã cách Vương Thành không xa, đặt chân ở tạm tại một chỗ thành trấn gần đó, chuẩn bị ngày mai vào thành.

Trong phòng ngủ khách điếm, Hoàng Viễn đang ở phía sau bình phong tắm rửa, sau đó liền nghe bên ngoài có người kéo ghế.

Một lát sau, Mộ Hàn Dạ lộ đầu xuất hiện ở trên bình phong.

Hoàng Viễn: "..."

Thất Tuyệt Vương cao hứng nói: "Bốn Vương như vậy có giống mấy tên du côn không?"

Hoàng Viễn tùy tay múc một gáo nước, đổ ập từ trên đầu hấn xuống.

Mộ Hàn Dạ lau mặt một phen: "A Hoàng gần đây càng lúc càng điệu ngoa."

Hoàng Viễn thật sự mặc kệ hấn, xoay người tiếp tục tắm rửa.

Mộ Hàn Dạ liếc mạng ngắm nhìn dưới mặt nước.

"Vương Thượng." Ảnh vệ ở bên ngoài bấm báo, "Tần cung chủ cùng Thẩm công tử tới chơi, còn có Ôn đại nhân cùng một nam tử xa lạ."

"Bốn Vương đến ngay." Mộ Hàn Dạ xoay người bước ra ngoài.

"Quay lại đây !" Hoàng Viễn gọi.

Mộ Hàn Dạ trong nháy mắt xuất hiện bên cạnh thùng tắm, "A Hoàng có chuyện gì không?"

"Người tính toán cứ như vậy mà đi ra ngoài?" Hoàng Viễn chỉ chỉ đầu tóc ướt nhẹp của hấn.

Mộ Hàn Dạ nói: "Đúng vậy."

Hoàng Viễn: "..."

"Mộ huynh." Tần Thiếu Vũ gõ cửa.

"Đến đây đến đây !" Mộ Hàn Dạ hoan hoan hỉ hỉ chạy ra bên ngoài.

Hoàng Viễn không thể nhịn được nữa, đem người giữ chặt một phen: "Đứng yên không được nhúc nhích !"

Mộ Hàn Dạ giống như cô vợ nhỏ đứng tại chỗ.

Hoàng Đại Tiên bước ra thùng tắm.

Mộ Hàn Dạ hai mắt phát ra ánh sáng.

Hoàng Đại Tiên thuận thực cởi hết đồ trên người hăn, sau đó tìm bộ y phục mới mặc cho hăn, lau khô tóc chải chỉnh tề, cuối cùng mang theo người ném ra cửa.

Động tác liền mạch lưu loát, có thể thấy được lúc trước làm không ít.

"Tần huynh." Mộ Hàn Dạ ổn định bước chân, "Đã lâu không gặp."

Tần Thiếu Vũ ý vị thâm trường: "Xem ra Mộ huynh trải qua ngày thật sự là dễ chịu."

Mộ Hàn Dạ đắc ý, tươi cười như gió xuân.

"Thất Tuyệt Vương." Ôn Liễu Niên hành lễ.

"Ôn đại nhân." Mộ Hàn Dạ lại đưa mắt nhìn Triệu Việt, "Vị này hăn là Triệu đại đương gia đi?"

Triệu Việt có chút ngoài ý muốn: "Thất Tuyệt Vương biết tại hạ?"

Mộ Hàn Dạ nói: "Dọc đường đều có người rao hàng bán tiểu thoại bản, muốn không biết cũng khó."

Triệu Việt: "..."

"Còn nghĩ ngày mai liền có thể đến Vương Thành." Mộ Hàn Dạ có chút cảm động, "Không nghĩ tới Tần huynh cư nhiên tự mình đến chào đón."

"Mộ huynh suy nghĩ nhiều." Tần Thiểu Vũ vỗ vỗ bả vai hắn, "Ta là đến nói cho người một tiếng, trước ở đây thêm một ngày đi, ngày mai Hoàng Thượng không ở trong cung."

Mộ Hàn Dạ lập tức tinh thần tỉnh táo: "Thật sao?"

"Tất nhiên." Thẩm Thiên Lăng gật đầu.

Mộ Hàn Dạ vẻ mặt tràn ngập vui mừng: "Rất tốt rất tốt."

Ôn Liễu Niên có chút buồn bực, Mộ Hàn Dạ không để ý chờ thêm một hai ngày, điều này hẳn lúc trước ngược lại là có thể đoán được, nhưng cũng không cần cao hứng như vậy đi?

Hoàng Đại Tiên đổi xong y phục bước ra.

"A Hoàng !" Mộ Hàn Dạ hoan hoan hỉ hỉ nói, "Nghe nói Sở Hoàng không ở trong cung, chúng ta còn phải ở đây thêm một ngày."

Hoàng Viễn: "..."

Mộ Hàn Dạ ánh mắt lóe sáng -- Hơn một ngày cũng không có việc gì làm, không bằng nhục lâm-tửu trì(*), như thế nào?

Hoàng Đại Tiên trực tiếp không nhìn hắn, mời bốn người đến phòng cách vách, lại sai người đi pha trà.

Ngoài cửa sổ truyền đến tiếng đánh nhau, ám vệ Truy Ảnh Cung thê thảm kháng nghị: "Trả Thiểu cung chủ nhà ta lại đây !"

"Chíp !" Cục bông ngòi xồm trong lòng ảnh vệ Thất Tuyệt quốc, trên đỉnh đầu là Hồng giáp lang, uy phong lẫm lẫm quơ quơ cánh ngăn.

Mộ Hàn Dạ đứng ở bên cửa sổ tán thưởng: "Thật không hổ là nhi tử Tần huynh."

Thẩm Thiên Lăng: "..."

"Đúng rồi, đúng lúc ta có chuyện muốn thỉnh giáo Thất Tuyệt Vương." Ôn Liễu Niên nói.

"Chuyện gì?" Mộ Hàn Dạ ngồi trở lại bên cạnh bàn.

"Đoạn ngày trước, nghĩa phụ tại hạ từng mang theo một nữ tử đến Thất Tuyệt quốc tìm người thân." Ôn Liễu Niên nói, "Không biết Thất Tuyệt Vương có gặp qua không?"

"Nghĩa phụ Ôn đại nhân là?" Mộ Hàn Dạ hỏi.

"Chưởng môn nhân Khổng Tước môn." Ôn Liễu Niên nói, "Tên là Chu Đình Thiên."

"A Hoàng." Mộ Hàn Dạ quay đầu nhìn Hoàng Viễn.

"Xác thực có việc này." Hoàng Viễn gật đầu, "Dân chúng Sở quốc ra vào Thất Tuyệt quốc đều phải đến trước quan phủ thông báo, mà người ngoại hương định cư ở Thất Tuyệt quốc cũng có người chuyên môn ghi chép, nếu ta nhớ không lầm, Chu chưởng môn tựa hồ đã tìm được người muốn tìm."

"Thật sao?" Ôn Liễu Niên ngoài ý muốn.

"Ừm." Hoàng Viễn nói, "Là một nữ tử hơn hai mươi năm trước lưu lạc đến Thất Tuyệt quốc."

Ôn Liễu Niên cùng Triệu Việt liếc mắt nhìn nhau -- Nếu mẫu thân Lan Tuyết thật sự còn sống, vậy hẳn là có thể biết không ít bí mật năm đó.

"Cung chủ." Khi mọi người đang nói chuyện, ám vệ ở bên ngoài lo lắng không yên gõ cửa.

"Làm sao vậy?" Thẩm Thiên Lăng mở cửa phòng ra.

"Chíp !" Tiểu Phượng Hoàng giống như đạn pháo nhào đến, đôi mắt đậm đen rất sốt ruột.

"Hồng giáp lang biến mất rồi a." Âm vệ khóc không ra nước mắt.

"A?" Ôn Liễu Niên nháy mắt từ bên cạnh bàn đứng lên.

"Vẫn ở trên đỉnh đầu Thiếu cung chủ." Sau đó đợi đến khi chúng ta cùng tiểu đồng bọn Thất Tuyệt quốc đánh nhau xong, "Quay đầu đã không thấy tăm hơi."

Ôn Liễu Niên vội vàng chạy ra ngoài tìm.

Người còn lại cũng vội vàng chạy theo ra ngoài.

Hoàng Viễn một bên chạy một bên buồn bực: "Hồng giáp lang là vật gì?"

Mộ Hàn Dạ thở hồng hộc đáp: "Bốn Vương cũng không biết."

Hoàng Viễn quả thực khóc không ra nước mắt, vậy người vì sao phải lôi kéo ta chạy đầu tiên?!

(*) Một trong những hình thức giải trí nổi tiếng nhất mà Trụ Vương rất thích là "Nhục Lâm - Tửu Trì" (酒池肉林). Đó là một cái hồ lớn đủ chỗ cho một số chiếc xuồng, được xây dựng trên nền cung điện, với lớp lót bên trong là các viên đá hình bầu dục lấy từ bờ biển. Điều này cho phép toàn bộ hồ được lấp đầy với rượu, gọi là Tửu Trì (suối rượu). Một hòn đảo nhỏ được xây dựng ở giữa hồ bơi, với các cây được trồng trên đó được treo đầy các xiên thịt thú rừng nướng treo lơ lửng trên hồ bơi dày đặc đến nỗi ánh mặt trời không xuyên qua các cây thịt xuống mặt đất được gọi là Nhục Lâm (rừng thịt). Điều này cho phép Trụ Vương, bạn bè và thê thiếp của ông trôi dạt trên những chiếc xuồng trong hồ bơi và suốt ngày đêm vui chơi ở đây

đến mức không còn biết thời gian và thế giới bên ngoài. Đây được coi là một trong những ví dụ nổi tiếng nhất của sự suy đồi và tham nhũng của một người cai trị trong lịch sử Trung Quốc. Ngoài ra, ông cũng nghe lời Đát Kỷ xây Lộc Đài, là một ngôi nhà to và cao vút để từ trên đỉnh có thể thưởng ngoạn cảnh vật của đất nước.

THỔ PHỈ CÔNG LỢC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 124: Có Người Muốn Mua Bí Phương!!!

"Đại nhân trước đừng gấp." Thấm Thiên Lăng an ủi, "Một con bọ nhỏ như vậy cũng chạy không được bao xa, hẳn là ở gần đây thôi."

"Chíp !" Tiểu Phượng Hoàng ngồi xổm trên đầu tường, đôi mắt đen mờ mịt nhìn xung quanh, quả thực khổ sở.

"Nhi tử cũng không tìm được?" Tần Thiếu Vũ hỏi, lúc trước cả ngày ở Truy Ảnh Cung chíp chíp chíp chạy khắp nơi, bảo thạch trên châu vùi ở dưới đất cũng có thể đào lên được.

"Hồng giáp lang chỉ sáng long lanh cũng không phải bảo thạch." Thấm Thiên Lăng gọi ám vệ lên, "Lúc này khi đánh nhau đều đi qua nơi nào?"

Ám vệ vẻ mặt thảm thiết: "Từ nơi này đánh thẳng tới bờ sông."

Ôn Liễu Niên sắc mặt càng trắng thêm vài phần.

"Sông ở đâu?" Thấm Thiên Lăng lại hỏi.

Ám vệ nói: "Cách đây ba dặm."

Thấm Thiên Lăng: "..."

"Đây chính là Hồng giáp lang?" Nửa buổi sau, Mộ Hàn Dạ kích động vòng lại, trong lòng bàn tay có một con trùng.

Trong viện một mảnh trầm mặc.

Tần Thiếu Vũ tán thưởng: "Mùa này có thể tìm được một con trùng xanh mập mạp như thế, Mộ huynh cũng thực sự có tài."

Người còn lại cơ hồ cũng muốn quỳ lạy hẳn, cho dù lúc trước chưa gặp qua, thế nhưng chỉ nghe ba chữ 'Hồng giáp lang', cũng không đến mức sẽ bắt một con trùng màu xanh béo ú về đi?

Mộ Hàn Dạ thấp giọng oán giận: "A Hoàng cũng không nhắc nhở ta."

Hoàng Viễn nghĩ muốn làm bộ như không quen biết người này.

Ôn Liễu Niên cũng không quan tâm nhiều như vậy, cầm gậy nhỏ ở trong viện tìm.

Ám vệ cộng thêm ảnh vệ Thất Tuyệt quốc, một đường tìm kiếm những nơi vừa mới đi ngang qua, Tiểu Phượng Hoàng cũng vắn vắn vẹo vẹo chạy xung quanh, dọc đường không ngừng kêu chíp chíp.

Thâm Thiên Lăng khoa tay múa chân diễn tả: "Lớn như vậy, màu đỏ rất sáng, cái bụng trắng nhợt."

Mộ Hàn Dạ giật mình: "Trách không được gọi là Hồng giáp lang."

Hoàng Viễn: "..."

Đây chẳng lẽ không phải là chuyện đương nhiên sao?

"Mộ huynh qua bên đó, ta cùng với Lăng nhi qua bên kia." Tần Thiếu Vũ nói, "Cần phải tìm được."

"Tất nhiên, Tần huynh yên tâm." Mộ Hàn Dạ kéo Hoàng Đại Tiên, thả người nhảy vài bước lên cây sao, Ôn Liễu Niên chỉ cảm thấy trên đầu có một trận gió, ngẩng đầu nhìn lên đã không thấy tung tích -- Công phu quả nhiên cao thâm khó lường.

"Trước không nên gấp." Triệu Việt vỗ vỗ lưng hẳn, "Hồng giáp lang tuy rằng không thể so với Phượng Hoàng là Thượng Cổ Linh Thú, nhưng cũng rất thông minh, trong vòng ba năm dặm hẳn là có thể bò trở về."

"Ừm." Ôn Liễu Niên đem gậy nhỏ trong tay bỏ lại, "Nơi này không có, ra ngoài tìm đi."

Triệu Việt cùng hẳn một đường ra cửa, dọc theo đường nhỏ đi về phía trước, dọc đường cẩn thận để ý đốm sáng nhỏ màu đỏ.

Một canh giờ sau, Ôn Liễu Niên ôm đầu gối ngồi dưới tàng cây, hốc mắt ửng đỏ.

Thật sự mất tích rồi.

"Ngoan, ta nhất định tìm được nó." Triệu Việt ôm hẳn lắc lắc, "Trước đừng gấp."

"Hồng giáp lang chạy rất nhanh." Ôn Liễu Niên cổ họng hơi sưng, "Cách đó không xa lại là quan đạo, nếu như bị đập chết thì phải làm sao."

"Tất nhiên sẽ không." Triệu Việt ôm hẳn đứng lên, "Người về phòng nghỉ ngơi trước đi, ta tiếp tục đi tìm, cam đoan sẽ mang trở về."

"Đại nhân." Vài ám vệ vội vã chạy tới.

"Tìm được rồi à?" Ôn Liễu Niên trước mắt sáng lên.

"Không có." Ám vệ lắc đầu.

Ánh sáng trong đáy mắt Ôn Liễu Niên nháy mắt ảm đạm xuống.

Ám vệ nói: "Thế nhưng bờ sông tựa hồ có chút không thích hợp."

Ôn Liễu Niên: "..."

Không thích hợp?

Triệu Việt mang theo hấn đi qua.

"Đại nhân." Tần Thiểu Vũ cùng Thẩm Thiên Lăng cũng đang ở bờ sông chờ.

"Xảy ra chuyện gì?" Ôn Liễu Niên hỏi.

Thẩm Thiên Lăng chỉ chỉ một chỗ bụi cỏ hỗn độn -- Chỉ thấy phía trên không hề ít dấu vết màu đen, giống như là vết máu đã khô, cỏ nước bên cạnh cũng có dấu vết bị đạp qua.

"Tìm kiếm quanh đây thử xem, nói không chừng sẽ phát hiện manh mối gì đó." Ôn Liễu Niên ngồi xổm xuống nhìn nhìn, khẽ nhíu mày nói, "Tựa hồ thật sự là vết máu."

Một lát sau, ám vệ ở chỗ không xa tìm được một thanh chủ thủ, cùng với một khối tay chân bị trói lại, dĩ nhiên là một thi thể nữ nhân đã hoàn toàn bị biến dạng.

Huyện lệnh địa phương tên là Phan Thái, sau khi nghe được tin lập tức mang theo nha dịch vội vàng chạy tới, trong lòng cơ hồ không ngừng kêu khổ -- Trấn Phan Gia xem như là dưới chân Thiên Tử, trước giờ đều là dân phong thuần phác, nói là đêm không cần đóng cửa không nhật của rơi trên đường cũng không quá đáng, chính mình yên ổn làm quan đã được năm sáu năm, ai mà ngờ tới sớm không xảy ra chuyện muộn không xảy ra chuyện, lại cố tình xảy ra án mạng lúc Vương Thành sắp tổ chức đại điển, còn bị Thất Tuyệt Vương cùng Ôn đại nhân đụng phải ! Nếu là không xử lý thỏa đáng, chỉ sợ tương lai mũ ô sa của mình cũng một đường đi luôn.

Triệu Việt tiếp tục mang theo người tìm Hồng giáp lang, Ôn Liễu Niên hỏi Phan Thái: "Đại nhân có thể phân biệt ra khối thi thể nữ nhân này là người phương nào không?"

"Hạ quan nhìn trước một cái." Phan Thái kinh sợ, tiến lên cẩn thận dè dặt xốc một góc vải trắng lên, sau đó sắc mặt liền trắng bệch, ngồi ở bên ngoài nôn khan hồi lâu.

Ôn Liễu Niên trong lòng lắc đầu.

"Ôn đại nhân thứ tội, dạ dày hạ quan gần đây... không được tốt lắm." Phan Thái ổn định tâm thần, nơm nớp lo sợ nói.

"Không sao." Ôn Liễu Niên nói, "Gần đây trong trấn Phan Gia này có nữ tử nào ly kỳ mất tích không?"

"Có có có." Phan Thái liên tục gật đầu, "Một ngày trước, tức phụ của Dương Đại Phú quán bánh bột hèo hoa trong thành bỏ trốn theo người khác, bản quan cũng là vừa nhận được tin tức."

"Bỏ trốn?" Ôn Liễu Niên như có chút suy nghĩ, "Vậy hẳn có báo quan không?"

"Vẫn không có." Phan Thái lắc đầu.

"Phụ nhân họ gì tên gì, xuất thân như thế nào, có con không, tính cách mạnh mẽ hay là dịu dàng, ngày thường quan hệ với Dương Đại Phú như thế nào?" Ôn Liễu Niên hỏi.

Phan Thái trán đổ mồ hôi: "Tức phụ Dương Đại Phú tên là Phan Trân, nữ danh A Tú, đời đời đều ở trấn Phan Gia bán bánh bột, trong nhà có ca ca chết yếu, song thân Phan Gia ba năm trước cũng song song qua đời, bởi vậy liền do cậu họ hàng xa làm chủ kén Dương Đại Phú ở rể. Hai vợ chồng đều là người thành thật, thành thân một năm vẫn chưa có con cái, ngày thường xem như là ân ái." May mắn dân chúng trong trấn Phan Gia cũng không nhiều, miễn cưỡng có thể nhớ rõ.

"Phan đại nhân tính toán như xử lý án này như thế nào?" Ôn Liễu Niên lại hỏi.

Phan Thái nói: "Tìm Dương Đại Phú tiến đến nhận thi trước, xác nhận thân phận rồi nói sau."

Ôn Liễu Niên gật đầu: "Bản quan cùng Phan đại nhân một đường đi trước."

Sắc trời đã dần dần trở tối, Thảm Thiên Lăng phái hai ám vệ bảo hộ Ôn Liễu Niên đến nha môn, người còn lại thì tiếp tục ở bờ sông tìm Hồng giáp lang.

Ánh vệ Thất Tuyệt quốc cũng có chút áy náy, bởi vậy tìm rất ra sức, chỉ là cho dù đem phạm vi vài dặm lục tung lên hết, cũng không thể tìm được tung tích Hồng giáp lang.

"Chíp chíp chíp." Tiểu Phượng Hoàng ngồi xõm trên nhánh cây, đôi mắt đen rất thương tâm.

Thảm Thiên Lăng dưới tàng cây vươn tay.

Tiểu Phượng Hoàng nhắm mắt lại, lấy tư thế một viên cầu ngã xuống dưới.

Tần Thiếu Vũ: "..."

Người còn nhớ rõ chuyện mình biết bay không? .

"Mau tìm tiếp đi." Thảm Thiên Lăng hung hãn nói, "Tìm không được không cho ngủ !"

Tần Thiếu Vũ gõ đầu hãn: "Vội cũng vội không được."

"Chíp." Tiểu Phượng Hoàng dùng ánh mắt phi thường suy yếu nhìn cha nó -- Đi tìm nhanh lên.

"Ta đưa người trở về nghỉ ngơi trước." Tần Thiếu Vũ nói, "Sau đó trở ra tiếp tục tìm."

"Nhất định phải tìm được." Thảm Thiên Lăng dặn dò, "Đổi vị trí, nếu là người mất tích... Không đúng, nếu là nhi tử mất tích, ta cũng sẽ sốt ruột."

"Nếu ta mất tích thì sao?" Tần Thiếu Vũ cảnh giác.

Thảm Thiên Lăng không cần suy nghĩ: "Vậy ta nhất định sẽ không đi tìm." Mất tích được thì mất tích luôn đi.

Tần Thiếu Vũ: "..."

"Suyt." Một đầu khác, Mộ Hàn Dạ hướng Hoàng Viễn làm thủ thế im lặng.

"Lại muốn làm gì?" Hoàng Viễn nhíu mày, "Không được hồ nháo."

"Ai nói ta muốn hồ nháo." Mộ Hàn Dạ vươn tay búng mũi hăn, sau đó liền nương theo ánh trăng, từ dưới tàng cây nhật lên nửa con nhện vô cùng lớn, từ miệng vết thương chảy ra dịch thể còn đang phiếm lục quang lấp lánh.

Hoàng Viễn khó hiểu: "Làm gì vậy?"

"Bị cắn qua." Mộ Hàn Dạ nói, "Con này gọi là Lục lang chu, có kịch độc."

"Vậy người còn cầm nữa." Hoàng Viễn nói, "Mau vứt bỏ đi !"

"A Hoàng quả nhiên quan tâm bốn vương." Mộ Hàn Dạ có chút cảm động.

Hoàng Viễn: "..."

Loại tiết mục này rốt cuộc muốn diễn đến bao lâu thì mới có thể dừng?

"Động vật lớn sẽ không ăn, sâu nhỏ không dám ăn." Mộ Hàn Dạ đem nửa con Lục lang chu kia vứt bỏ, "Chỉ có Hồng giáp lang cùng Cổ Vương sẽ ăn."

"Không phải người không biết sao?" Hoàng Viễn khẽ nhíu mày, sao bây giờ nghe vào tai ngược lại hiểu rõ đạo lý như vậy.

Mộ Hàn Dạ lập tức bày ra vẻ mặt tràn ngập tình thánh nói: "Bởi vì A Hoàng thích xem ta diễn."

Hoàng Viễn tâm tình phức tạp, trời thương xót, hăn thề là không có sở thích quái dị này.

"Đi thôi." Mộ Hàn Dạ lôi kéo tay hăn đứng lên, "Đi nói cho người còn lại, dựa theo hình thể Hồng giáp lang, ăn một con Lục lang chu lớn như vậy hăn là sẽ đầy bụng, nói không chừng đang nằm sắp ở đâu ngủ rồi."

Đã có phạm vi đại khái, mọi người cũng thu nhỏ phạm vi tìm kiếm. Dưới ánh trăng, Triệu Việt đi mỗi một bước đều cực kỳ cẩn thận, sợ sẽ không cẩn thận đạp trúng Hồng giáp lang.

Trong bụi cỏ truyền đến tiếng sột soạt, vài con trùng béo chạy qua, phía sau là một vật nhỏ màu đỏ sáng long lanh, vèo vèo bò ra ngoài.

Triệu Việt: "..."

Hồng giáp lang ghé vào chỗ cũ, cao hứng lắc lắc xúc tu -- Tìm thấy rồi !

Triệu Việt như trút được gánh nặng, ngồi xồm xuống nhẹ nhàng vươn tay ra.

Hồng giáp lang lại không giống như thường lui tới bò lại, mà là xoay người bò lại bụi cỏ.

Triệu Việt khẽ nhú mày, vừa tính toán đi bắt, liền thấy Hồng giáp lang lại quay đầu vòng lại, phía sau còn dẫn theo một con... Hồng giáp lang khác. Hình thể nhỏ hơn một vòng, bắt quá lại sáng long lanh, nhìn qua cũng khờ khờ ngốc ngốc.

Triệu Việt bật cười thành tiếng.

Hồng giáp lang hoan hoan hi hi, mang theo tiểu đồng bọn cùng nhau bò đến trên tay Triệu Việt.

Ám vệ nghe tin đuổi tới, cơ hồ vui muốn khóc -- Có thể xem như tìm được a.

Thẩm Thiên Lăng nói: "Lần sau nếu là lại làm mất -- "

"VẬY CHÚNG TA SẼ TỰ SÁT TẠ TỘI." Ám vệ rất là thức thời.

"Phiền toái chư vị." Triệu Việt nói, "Nếu đã tìm được, vậy cũng nên trở về nghỉ ngơi sớm một chút, ta đến huyện nha xem thử."

"Ừm." Thẩm Thiên Lăng gật đầu, "Nếu là có chuyện gì cần giúp đỡ, đại dương gia cứ việc mở miệng là được, chúng ta trở về trước." Tuy nói xảy ra án mạng, nhưng có Ôn Liễu Niên cùng quan viên địa phương ở đây, Truy Ảnh Cung cũng không tiện nhúng tay -- Về phần Thất Tuyệt quốc, thì càng không xen vào.

Trong trấn Phan Gia, Dương Đại Phú đang ở trong viện nói chuyện với Thượng Vân Trạch, đột nhiên liền có một nhóm nha dịch tới cửa.

"Các vị quan gia, có chuyện gì không?" Dương Đại Phú bị chiến trận này làm cho hoảng sợ.

"Đại nhân có lệnh, phái chúng ta mang người trở về nhận xác." Nha dịch nói.

Dương Đại Phú nghe vậy sắc mặt trắng bệch: "Nhận, nhận xác?"

"Đúng vậy, ở bờ sông tìm được một khối thi thể nữ nhân." Nha dịch nói, "Mau lên, đến huyện nha, tất nhiên sẽ có người giải thích rõ với người."

Dương Đại Phú đầu gối như nhũn ra, thì thào tự nói lắc đầu: "Đó không phải là vợ ta, vợ ta nhất định sẽ không chết."

"Cần nhận cái gì !" Nha dịch nói, "Có phải hay không, đến nhìn qua mới có thể biết, Phan lão gia còn đang đợi."

"Sẽ không, sẽ không." Dương Đại Phú ngồi bệt xuống đất, che mặt ô ô khóc thành tiếng.

Vài nha dịch tiến lên vừa định kéo người, Mộc Thanh Sơn cũng đã nâng hẳn dậy: "Cũng không nhất định là thật mà, Dương lão bản vẫn là đến nhìn một cái trước đi."

"Không phải vợ ta đâu, sao vợ ta có thể chết được." Dương Đại Phú cảm xúc có chút mất kiểm soát, trở tay nắm lấy cánh tay Mộc Thanh Sơn: "Các người cũng nói, đám người kia sẽ không giết vợ ta, sẽ không a !"

Thượng Vân trạch khẽ nhíu mày, đem Mộc Thanh Sơn kéo đến bên cạnh mình.

Đám người kia? Nha dịch nghe ra manh mối: "Đám người kia ở đâu, đem sự tình nói rõ ràng chút !"

Dương Đại Phú ngồi xồm trên mặt đất, ôm đầu khóc nức nở.

"Các người rốt cuộc là ai?" Nha dịch cảnh giác nhìn chăm chăm Thượng Vân Trạch cùng Mộc Thanh Sơn.

"Người đi ngang qua." Thượng Vân Trạch nói.

"Đều theo chúng ta trở về phủ nha !" Ý thức được hai người này đại khái có liên quan đến vụ án, lại thấy bên hông Thượng Vân Trạch có đeo bội kiếm, nha dịch cũng ào ào rút đao ra.

"Được." Thượng Vân Trạch gật đầu: "Chúng ta theo người trở về." Căn cứ theo lời Dương Đại Phú nói lúc trước, chuyện này tựa hồ quả thật không đơn giản.

Cửa hàng bánh bột Dương gia cách nha môn không tính xa, qọọ qua hai góc đường là tới. Tuy nói trời đã tối, nhưng trên đường còn không ít dân chúng, thấy Dương Đại Phú bị mang vào phủ nha, nhìn qua tựa hồ đều có chút ngoài ý muốn.

"Đại nhân, đã đưa người đến." Nha dịch nói, "Còn có hai người ngoại hương bộ dạng khả nghi, cũng một đường mang theo đến đây."

"Dẫn vào đây !" Phan Thái uy nghiêm nói, Ôn Liễu Niên ngồi ở bên cạnh hẩn nghe thắm, lại không dự đoán được vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy Thượng Vân Trạch cùng Mộc Thanh Sơn.

"Đại nhân." Mộc Thanh Sơn nói.

"Sao sư gia cùng Thượng bảo chủ lại ở chỗ này?" Ôn Liễu Niên giật mình, "Lại như thế nào sẽ bị mang đến phủ nha?"

Mộc Thanh Sơn nói: "Chúng ta vốn dĩ là muốn mua cho đại nhân vài cái bánh bột, không nghĩ tới vừa vặn gặp được trong nhà vị Dương chưởng quầy này xảy ra chuyện."

Phan Thái cũng có chút hồ đồ: "Chư vị... quen biết nhau?"

Dương Đại Phú chỉ xốc vải trắng lên nhìn thoáng qua, liền nằm sấp ô ô khóc lớn, Mộc Thanh Sơn ngồi xồm bên cạnh hẳn cẩn thận nói: "Thật sự là lệnh phu nhân?"

Dương Đại Phú dĩ nhiên là khóc đến nghẹn ngào.

Thượng Vân Trạch nhìn Ôn Liễu Niên ra hiệu.

"Phan đại nhân." Ôn Liễu Niên xoay người, "Người ở đây trấn an vị Dương chương quân này trước, đợi sau khi bản quan trở về lại thẩm án."

"Hạ quan tuân mệnh." Phan Thái liên tục gật đầu, sai hạ nhân đi pha trà nóng cho Dương Đại Phú.

Ôn Liễu Niên cùng Thượng Vân Trạch một đường ra ngoài, đến phòng trống ở cách vách.

"Chuyện này e là không đơn giản như vậy." Thượng Vân Trạch nói.

"Thượng bảo chủ phát hiện được gì à?" Ôn Liễu Niên hỏi.

"Trước kia khi quan đạo chưa được mở rộng, trấn Phan Gia vốn dĩ là con đường đi qua nơi xuôi Nam hành quân đánh giặc." Thượng Vân Trạch nói, "Hơn nữa bốn phía không hề ít ruộng đất, bởi vậy hơn trăm năm trước, dân chúng trong thôn trấn này liền nghiên cứu ra một loại phương pháp giữ lương thực được lâu dùng để đi hành quân, bánh bột hột hoa là lương thực không thể thiếu khi hành quân. Nghe nói chỉ cần bảo quản đúng cách, cho dù là để mấy tháng cũng sẽ không bị hư."

"Cho nên thì sao?" Ôn Liễu Niên ngồi ở bên cạnh bàn.

"Về sau phụ cận quan đạo mới được tu thông, hơn nữa đào tạc kênh đào đường nước, địa vị quân sự trấn Phan Gia dần dần bị nhược hóa. Về sau bản đồ Sở quốc càng lúc càng lớn, quân đội cũng không nhất định phải

mang theo đồ ăn lên đường." Thượng Vân Trạch nói, "Lương thực hành quân tuy nói có thể làm no bụng, nhưng thật sự ăn không được ngon lắm, bởi vậy tay nghề cũng dần dần bị thất truyền, cho tới bây giờ bên trong trấn Phan Gia, chỉ có một phụ nhân tên là Phan Trân mới biết cách phải chế tác như thế nào, nàng cũng là lão bản nương cửa hàng bánh bột hộc hoa Dương gia."

Ôn Liễu Niên như có chút suy nghĩ.

"Lúc trước chúng ta cũng hỏi thăm, hai vợ chồng Dương Đại Phú đều là người ở đây, làm người lại thành thật, sẽ không kết thù hận gì." Mộc Thanh Sơn nói, "Mấy ngày trước Dương Đại Phú đi xa không có ở nhà, có một nam tử tới cửa tìm Phan Trân, muốn mua phương pháp chế tác lương thực khi hành quân, ra giá rất cao."

"Chuyện mua bán này có thành công không?" Ôn Liễu Niên hỏi.

"Có." Mộc Thanh Sơn gật đầu, "Phan Trân đem toàn bộ phương pháp chế tác nói cho hẳn biết, trước khi về đổi phương để lại bạc, lại dặn dò cần phải giữ bí mật, cho dù là lão Dương cũng không được nói. Bất quá Phan Trân trước giờ chuyện gì cũng nói cho nam nhân mình nghe, vợ chồng hai người quan hệ vô cùng tốt, bởi vậy chờ đến khi Dương Đại Phú trở về, thì đem việc này vụng trộm nói cho hẳn nghe."

"Muốn làm lương thực hành quân, tám chín phần là muốn chuẩn bị dùng cho chiến tranh." Ôn Liễu Niên nói, "Người của Thanh Cầu?"

Thượng Vân Trạch gật đầu: "Tám phần là không sai." Bằng không hiện giờ thanh bình thịnh thế, ai sẽ chịu bỏ ra một đồng tiền như vậy, đi mua một phương pháp chế biến điểm tâm hoàn toàn ăn không ngon?

"Thật đúng là âm hồn không tan." Ôn Liễu Niên lắc đầu, "Nếu phỏng đoán của chúng ta không sai, vậy đại khái là mua cách chế biến về trước,

sau đó xác định thật sự có thể làm ra được, thì vòng lại bắt cóc sát hại Phan Trân, khiến cho chuyện này vĩnh viễn trở thành bí mật."

"Cách vách cửa hàng bánh bột hộc hoa là cửa hàng áo tang." Mộc Thanh Sơn nói, "Lão bán nướng bên trong cũng từng thấy qua nam tử xa lạ ra vào quán bánh bột, là lúc lão Dương không có ở đó, hẳn chính là người muốn mua cách chế biến. Cũng là bởi vì như vậy, cho nên sau khi Phan Trân mất tích, trong thành mới xuất hiện lời đồn nói nàng bỏ trốn theo người khác."

Ôn Liễu Niên gật đầu.

"Sao đại nhân lại tới nơi này, Triệu đại đương gia đâu?" Thượng Vân Trạch hỏi.

Nói, Ôn Liễu Niên nháy mắt cảm thấy tâm chùng xuống: "Chúng ta vốn dĩ là đi tìm Thất Tuyệt Vương, thế nhưng không cẩn thận làm mất Hồng giáp lang."

"A?" Mộc Thanh Sơn giật mình.

Làm mất?

Ôn Liễu Niên lắc đầu đứng lên: "Mà thôi, đã có không ít người đang tìm, sốt ruột cũng vô dụng, ta lại đến bên kia xem Dương Đại Phú."

Triệu Việt đẩy cửa bước vào.

"Tìm được không?" Ôn Liễu Niên vội vàng hỏi.

Triệu Việt cười cười, vươn tay ra để trước mặt hẳn.

Một vật nhỏ màu đỏ sáng long lanh đang sáng lên.

Ôn Liễu Niên trong lòng đầu tiên là vui vẻ, sau khi thấy rõ lại nghi hoặc: "Là nó sao?" Vì sao nhìn qua...Nhỏ một vòng, hình dạng cũng không giống

nhau lắm.

Triệu Việt nói: "Là một con khác."

"Một con khác?" Ôn Liễu Niên nhất thời nửa khắc không phản ứng kịp.

Trong tay áo sột soạt, rồi sau đó liền lộ ra một đôi xúc giác.

Hồng giáp lang hoan hoan hỉ hỉ bò ra, tốc độ quả thật rất nhanh !

Ôn Liễu Niên vẻ mặt tràn ngập kinh hỉ.

Hồng giáp lang vèo vèo bò đến trên tay hãn, liềm mạng lay động xúc tu !

Trở về rồi !

Ôn Liễu Niên lấy ngón tay cọ cọ bối giáp của nó, cơ hồ muốn khóc nấc lên -- Còn tưởng vĩnh viễn cũng sẽ không tìm được.

"Được rồi được rồi, lúc này tìm được rồi, lần sau sẽ không làm mất nữa." Triệu Việt cho hãn xem con Hồng giáp lang khác, "Thậm chí còn có lời."

Con Hồng giáp lang phía sau rõ ràng ngây ngô hơn rất nhiều, lúc này đã hô hô ngủ.

"Không phải nói chỉ có Vân Nam mới có sao?" Ôn Liễu Niên đem hai con Hồng giáp lang đặt cùng một chỗ.

"Ai biết, đại khái chắc là ai đó từ Vân Nam mang đến." Triệu Việt lấy ra hộp gỗ nhỏ, đem hai vật nhỏ đều đặt vào trong, "Người đầu này thì sao, vụ án thế nào?"

"Có chút phức tạp." Ôn Liễu Niên cùng Mộc Thanh Sơn liếc mắt nhìn nhau, đem chuyện vừa rồi đại khái nói một lần cho hãn.

"Lại có liên quan đến Thanh Cầu?" Triệu Việt sau khi nghe xong quả thực nhú mày.

"Chỉ là suy đoán, bất quá lúc này muốn chế biến lương thực hành quân, ngoại trừ hẳn ra cũng không có người khác." Ôn Liễu Niên nói, "Tác chiến trên đất thì hoàn hảo, nếu là đổi thành hải chiến, phải chế biến ra lương thực như thế nào mới có thể bảo tồn lâu dài là rất quan trọng."

"Thanh Cầu muốn cùng Hoàng Thượng đánh hải chiến?" Triệu Việt nói.

"Không chỉ là Hoàng Thượng, có lẽ còn có Đại Minh Vương." Ôn Liễu Niên nói, "Bất quá tính cảnh giác của đối phương rất cao, mặc kệ là Vương Thành hay là trấn Phan Gia, chỉ sợ cũng sẽ không dễ dàng để cho chúng ta tìm được."

"Đại nhân muốn ở lại đây để thẩm án sao?" Mộc Thanh Sơn hỏi.

"Nếu có thể ở lại là tốt nhất, nhưng trong Vương Thành sắp có đại biến, ta e là không thể vắng mặt." Ôn Liễu Niên nói, "Sư gia có thể giúp ta một chuyện không?"

"Tất nhiên." Mộc Thanh Sơn gật đầu, "Đại nhân là muốn chúng ta ở lại đây?"

"Ừm." Ôn Liễu Niên nói, "Thứ nhất là bảo hộ Dương Đại Phú, thứ hai cũng nhìn thử xem có thể có manh mối còn lại nào không. Đợi đến khi đại biến trong Vương Thành chấm dứt, ta sẽ ra roi thúc ngựa chạy trở về."

"Được." Mộc Thanh Sơn đáp ứng, "Đại nhân cứ việc đi đi, chúng ta sẽ ở lại trong thôn trấn này."

Đại đường phủ nha, Dương Đại Phú bởi vì quá thương tâm, đã khóc đến ngất đi, Phan Thái sai người tạm thời dẫn hẳn đi nghỉ ngơi, lại giúp Ôn

Liễu Niên thu thập một gian khách phòng, Thượng Vân Trạch cùng Mộc Thanh Sơn tạm thời ở tại khách điểm đối diện phủ nha.

"Lại xảy ra nhiều chuyện như vậy." Mộc Thanh Sơn thở dài.

"Muốn ở lại đây sao?" Thượng Vân Trạch rót ly trà cho hẳn, "Lúc trước còn tâm tâm niệm niệm, muốn đến Vương Thành xem náo nhiệt."

"Đều xảy ra án mạng, tất nhiên là nơi này tương đối trọng yếu hơn." Mộc Thanh Sơn nói, "Huống hồ lại có liên quan đến Đại Minh Vương, không thể qua loa được."

"Không sao." Thượng Vân Trạch ôm hẳn vào trong lòng, "Tương lai có chính là cơ hội."

"Ừm." Mộc Thanh Sơn ghé vào đầu vai hẳn, cảm thấy rất an tâm.

Tiểu nhị rất nhanh liền đưa nước ấm đến, thùng tắm không tính lớn, chỉ có thể chứa một người.

Thượng Vân Trạch ôm hẳn bỏ vào.

"Nóng !" Mộc Thanh Sơn toàn thân đều phiếm hồng.

"Nóng một chút mới tốt." Thượng Vân Trạch cầm khăn lau người cho hẳn, "Tay chân đều lạnh như băng, nửa đêm còn đá ta."

Mộc Thanh Sơn cười hì hì.

Thượng Vân Trạch nói: "Lúc trước ngủ rõ ràng rất thành thật." Như thế nào thành thân rồi thì bắt đầu lẩn qua lộn lại.

"Không biết." Mộc Thanh Sơn nghĩ nghĩ, "Đại khái là vì lúc trước nếu là lẩn loạn, sẽ rớt xuống giường." Hiện tại bên cạnh có người, tất nhiên sẽ khác, như vậy rất thoải mái.

"Ngủ biện." Thượng Vân Trạch ôm hẳn ra lau khô người, "Được rồi, đi ngủ đi."

Mộc Thanh Sơn ôm chần nhìn hẳn.

"Lại muốn làm chuyện xấu a?" Thượng Vân Trạch kề sát vào.

"Mới không có." Mộc Thanh Sơn nghiêng đầu qua, mặt đỏ lên.

"Thật sự không có à?" Thượng Vân Trạch ngồi ở bên giường, "Suy nghĩ một chút nữa xem, ta cũng không mắc đâu, chỉ một văn tiền thôi."

Mộc Thanh Sơn bật cười thành tiếng: "Một văn tiền cũng không có."

"Như vậy a." Thượng Vân Trạch cúi đầu hôn một cái, "Đi, trước thiếu cũng không sao."

Quả nhiên là... Phi thường dễ nói chuyện.

Mà ở bên trong phủ nha, Ôn Liễu Niên đang nằm ở trong ổ chần, nhìn tiểu trùng tử trên mu bàn tay.

Hai con tiểu trùng tử.

Đều được tắm rửa huân hương, sạch sẽ ghê gớm.

"Nên đi ngủ rồi." Triệu Việt nói, "Ngày mai lại chơi."

Ôn Liễu Niên đem Hồng giáp lang bỏ vào trong hộp gỗ lim, sau đó đoan đoan chính chính đặt ở trên gối đầu, lại dùng tay che, mới an tâm nhắm mắt lại.

Triệu Việt cứng đờ: "Vậy ta phải ngủ ở đâu?"

Ôn Liễu Niên nói: "Sàn nhà."

Triệu Việt: "..."

Hồng giáp lang ghé vào trong hộp gỗ lim, cùng tiểu đồng bọn mới quen một đường hoan hoan hỉ hỉ cộ xúc tu.

Cao hứng !

Sáng sớm hôm sau, Ôn Liễu Niên liền cùng Triệu Việt một đường trở về Vương Thành, lưu lại Thượng Vân Trạch cùng Mộc Thanh Sơn tiếp tục thủ Dương Đại Phú.

Sở Uyên đã trở về cung, đang ở Ngự Thư Phòng lật xem tấu chương, đột nhiên liền nghe được Ôn Liễu Niên cầu kiến.

Tứ Hỉ tổng quản nói: "Ôn đại nhân nhìn qua phong trần mệt mỏi, hẳn là có việc gấp."

"Tuyên." Sở Uyên đặt sớ con trong tay xuống.

"Hoàng Thượng." Ôn Liễu Niên đẩy cửa bước vào, "Thần trở lại."

"Là vì đến trấn Phan Gia thông truyền cho Thất Tuyệt Vương?" Sở Uyên nói, "Tứ Hỉ đã đem việc này nói cho trẫm biết rồi, vất vả ái khanh."

"Thất Tuyệt Vương đầu kia ngược lại là không có vấn đề." Ôn Liễu Niên nói, "Nhưng trấn Phan Gia lại có chuyện."

"A?" Sở Uyên nói, "Chuyện gì?"

Ôn Liễu Niên đem chuyện vợ chồng Dương Đại Phú nói đại khái một lần.

"Quả thực phát rồ." Sở Uyên quả nhiên giận dữ.

"Ngày mai Thất Tuyệt Vương sẽ dẫn thủ hạ đến Vương Thành, ngày đầu đại diễn, cũng là kỳ hạn cuối cùng của đám nghệ nhân xiếc ảo thuật kia." Ôn Liễu Niên nói, "Mặc kệ lớn nhỏ, bọn họ hẳn là sẽ có hành động, hơn nữa nhìn tư thế trấn Phan Gia, lần này chỉ sợ đối phương dẫn tới không ít người, chúng ta vẫn là phải cẩn thận thì tốt hơn."

"Trăm đầu có gì phải e ngại bọn họ sẽ có hành động." Sở Uyên cười lạnh, "Chỉ sợ bọn họ cứ rụt đầu rụt đuôi như thế, ngay cả mặt mũi cũng không dám lộ."

Ôn Liễu Niên gật đầu: "Hương thống lĩnh đã sớm bày thiên la địa võng, chỉ cần đối phương có động tĩnh, tất nhiên có thể bắt hết một lưới."

Từ trong Hoàng Cung đi ra, về nhà đã ngửi được một mùi thơm, Ôn phu nhân đang ở phòng bếp bận việc, Ôn Như Mặc là ngồi ở trong tiểu viện, hỏi Triệu Việt một vài chuyện ở trấn Phan Gia.

"Thì thế?" Ôn Như Mặc tay run lên.

"Đúng vậy." Triệu Việt thở dài, "Phát hiện ở bờ sông, là một phụ nhân hoàn toàn biến dạng, kẻ xấu quả nhiên là táng tận thiên lương."

Ôn Như Mặc bình tĩnh buông chén: "Đích xác như thế."

"Phụ thân !" Ôn Liễu Niên đột nhiên nhào vào trên lưng hắn.

"A !" Ôn Như Mặc bị hoảng sợ la thất thanh.

"A Dục." Ôn phu nhân ở phòng bếp cũng bị dọa không nhẹ, vội vàng ném thìa chạy ra xem đến tột cùng.

"Cha, người không sao chứ?" Ôn Liễu Niên ở trước mặt hấn lắc lắc tay.

Triệu Việt cũng có chút lo lắng.

"Lão gia?" Ôn phu nhân lắc lắc đầu.

"Không...không...không có việc gì." Ôn Như Mặc sắc mặt rất trắng.

"Làm cái gì mà đem cha con dọa thành như vậy." Ôn phu nhân một bên giúp lão gia nhà mình thuận khí, một bên bất mãn thầm oán nhi tử.

"Con cái gì cũng không làm a." Ôn Liễu Niên rất là mờ mịt, lúc trước thường xuyên xuất hiện bất ngờ như vậy, phụ thân rõ ràng rất thích a, hồi nhỏ còn sẽ nâng cao cao.

"Không sao không sao." Ôn Như Mặc liên tục xoa tay.

"Các người vừa rồi đang nói chuyện gì vậy?" Ôn Liễu Niên hỏi.

Ôn Như Mặc còn chưa kịp ngăn lại, Triệu Việt đã lập tức nói: "Án mạng ly kỳ ở trấn Phan Gia."

Ôn Như Mặc: "..."

"Trách không được." Ôn Liễu Niên nói, "Phụ thân sợ nhất là thứ này đó, người về sau đừng nói nữa."

"Khụ !" Ôn Như Mặc dùng sức ho khan.

"Bá phụ thứ tội." Triệu Việt thức thời đệ bậc thang, "Là ta nói quá mức kinh khủng, kinh động đến bá phụ."

"Thật là, lần sau chú ý một chút." Ôn phu nhân cũng theo quở trách hai người vài câu, liền đỡ lão gia nhà mình trở về phòng nghỉ ngơi. Ôn Liễu Niên nhỏ giọng hỏi Triệu Việt: "Thật sự nói rất kinh khủng a?"

"Cũng không phải." Triệu Việt nói, "Vừa nói tới có một khối thi thể nữ nhân hoàn toàn bị biến dạng, người liền chạy vào."

"Đang êm đẹp, nói chuyện này làm gì." Ôn Liễu Niên néo lỗ tai hẳn.

"Là bá phụ tự mình muốn hỏi." Triệu Việt nói, "Không thể nói?"

"Cũng không phải, nhưng phụ thân sợ nhất là nghe được vụ án có liên quan đến mạng người." Ôn Liễu Niên nói, "Hắn nhát gan, hồi nhỏ gia gia toàn là lấy quỷ ra dọa hẳn, thường xuyên qua lại thì có tật xấu."

Triệu Việt: "..."

"Tóm lại lần tới đừng nói nữa." Ôn Liễu Niên dặn dò, "Có biết không?"

Triệu Việt lập tức gật đầu.

Một người sợ trùng một người sợ án mạng, quả nhiên là... cha con ruột.

Sở quốc đất đai rộng lớn của cải nhiều lãnh thổ mở mang, các tiểu quốc phụ cận xung quanh cũng không ít, ngoại trừ mấy năm gần đây nghe đồn vô số câu chuyện về Tây Nam Vương Đọan Bạch Nguyệt, còn lại nổi danh nhất là Thất Tuyệt quốc -- Tuy nói chưa đến qua, nhưng dân chúng mỗi người đều đang bàn tán, ở sâu trong ốc đảo đại mạc có tiểu quốc cực kỳ giàu có sung túc, trong quốc khố chất đầy kim ngân châu báu, dân chúng ai ai cũng là cười nói vui vẻ. Mà Thất Tuyệt Vương Mộ Hàn Dạ càng được truyền tụng giống như thần, không chỉ cao lớn anh tuấn, mục nhược lam tinh (đôi mắt màu lam sáng như sao), võ công cao cường, biết cách trị quốc, trong chốn giang hồ có quan hệ rất tốt với cung chủ Truy Ảnh Cung tiếng tăm lừng lẫy, hơn nữa còn là tình thánh -- không thua kém nhau, không chỉ không ghét bỏ Vương Hậu nhà mình là cáo sa mạc tu luyện thành tinh, còn không chối từ gian nguy vì cầu y hỏi dược chỉ cầu có thể nắm tay đi hết một đời, nghe qua liền nhin không được muốn hạ xuống nhiệt lệ.

Chạng vạng tối, sau khi Ôn Liễu Niên cơm nước xong, cùng Triệu Việt một đường đến trên phố đi dạo giải sầu, liền thấy hai bên đường vốn dĩ là

treo hình Thâm công tử, còn có một vài cuốn họa quyển liên quan đến mình đều bị đổi sạch, đổi thành Thất Tuyệt Vương Mộ Hàn Dạ cùng Hoàng Viễn -- Kia nhưng là quốc gia giàu có sung túc nhất trong đại mạc, nếu là được Thất Tuyệt Vương nhìn thấy trong lòng sẽ cao hứng, nói không chừng sẽ trực tiếp ném bạc.

Ôn Liễu Niên dừng bước, nhìn bức tranh cao hơn một trượng vẽ Mộ Hàn Dạ, cảm thấy thoáng kinh ngạc.

Có thể tìm được một cái khung gỗ to như thế, cũng rất không dễ dàng.

"Ngày mai đại khái sẽ náo nhiệt cả ngày." Triệu Việt nói.

"Gần đây sự tình nhiều, náo nhiệt một chút cũng tốt." Ôn Liễu Niên nói, "Xua đi sát khí."

"Không sợ sẽ xảy ra chuyện à?" Triệu Việt hỏi.

"Làm xằng làm bậy, đơn giản vì muốn khiến cho dân chúng tâm thần không yên, không thể trải qua ngày lành. Nếu là sợ hãi, chẳng phải là đúng như ý bọn họ muốn sao." Ôn Liễu Niên nói, "Bình đến tướng chặn, nước đến đất chặn, triều đình đã âm thầm bố trí phòng bị, ai cũng không thể ngăn cản dân chúng hoan hô chúc mừng."

"Nói cũng phải." Triệu Việt cười cười, "Phía trước chính là Sơn Hải Cư, có muốn đến uống chén trà không?"

"Ừm." Ôn Liễu Niên gật đầu, "Mệt."

Triệu Việt thức thời đem công hãn đến.

Ôn Liễu Niên cười ghé vào lỗ tai hãn nói chuyện, nhìn qua quả nhiên là phi thường ân ái.

Khiến người ta hâm mộ muốn chết.

"Tiên sinh." Trong Sơn Hải Cư, Vô Ảnh duỗi cổ nhìn xuống phía dưới, "Không phải nói có chuyện gấp, cho nên tối hôm qua không thể luyện công sao, như thế nào còn công Ôn đại nhân đi lung tung."

"Ăn đậu tằm của người đi !" Vô Phong gõ đầu hấn.

"Đêm nay ta đương nhiên sẽ hỏi hấn." Vân Đoạn Hồn rót trà, "Chuyện ta kêu người hỏi thăm, thế nào rồi?"

"Ách... đã tìm khắp nơi, Lục La Thiềm Thừ thế nhưng không dễ tìm." Vô Ảnh nói, "Đã phái không ít người ra ngoài, nếu có tin tức sẽ đến báo."

"Được vật trong truyền thuyết, muốn tìm được đích xác không dễ." Vô Phong nói, "Muốn trị nội thương cho thiếu gia, không thể thiếu vật ấy?"

Vân Đoạn Hồn gật đầu.

"Bài danh đệ nhất thần y trên giang hồ đang ở Vương Thành, hơn nữa có quan hệ rất tốt với Ôn đại nhân." Vô Ảnh nói, "Vì sao tiên sinh không để cho hấn xem thử cho thiếu gia trước?"

"Người là nói Diệp Căn?" Vân Đoạn Hồn tay dừng một chút.

"Ừm." Vô Ảnh nói, "Nghe nói người chết cũng có thể chữa trị thành sống, hơn nữa tính tình vô cùng tốt, cho đến bây giờ cũng chưa tức giận bao giờ, mỗi ngày ngoại trừ xem sách thuốc, thì là ở trong nhà giúp võ lâm minh chủ Thẩm Thiên Phong nấu cơm giặt giũ trông nhi tử."

"..." Vô Phong nhíu mày, "Đoạn phía sau là nghe được ở đâu vậy?"

Vô Ảnh đáp: "Giang hồ tiêu báo."

"Về sau đừng vội xem mấy thứ loạn thất bát tao này nữa !" Vô Phong gõ đầu hấn.

"Phía trên còn có thiếu gia cùng Ôn đại nhân." Vô Ảnh từ trong ngực lấy ra.

Vân Đoạn Hồn thò tay lấy qua: "Tạm thời không cần tìm Diệp Căn."

"Vì sao?" Vô Ảnh khó hiểu -- Rõ ràng rất lo lắng cho thiếu gia, chẳng lẽ không phải là nên giải quyết sớm một chút mới đúng sao.

Vân Đoạn Hồn lắc đầu, tùy tay lật lật tiểu báo trong tay.

Triệu Việt vừa vặn cùng Ôn Liễu Niên cùng bước lên thang lầu, hai bên gặp được, Ôn đại nhân đưa mắt nhìn thấy một dòng tựa đề màu đen kia -- Câu chuyện triền miên diễm tình trên Thiên Giới, vì thế quyết đoán bị kinh ngạc một chút.

Thì ra Đại Minh Vương, còn có sở thích này a.

Sau khi nhìn thấy Ôn Liễu Niên, phản ứng đầu tiên của Vô Ảnh là muốn đem tiểu báo giấu đi, nhưng cố tình Vân Đoạn Hồn hẳn còn chưa xem, tất nhiên không biết miêu tả bên trong có bao nhiêu hương diễm, chỉ cho là câu chuyện dân gian bình thường, vì thế liền thuận tay gấp lại, ở trước mặt mọi người nhét vào trong tay áo.

Vô Ảnh: "..."

Triệu Việt: "..."

"Tiền bối." Ôn Liễu Niên cười tủm tỉm chào hỏi, "Đến ăn cơm nha."

Vân Đoạn Hồn gật đầu: "Nơi này có món ngỗng kho quế hoa hương vị không tệ."

"Có thể ngồi chung bàn với ba vị không?" Ôn Liễu Niên lại hỏi.

Vô Ảnh buồn bực nghĩ, vì sao vị Ôn đại nhân này mỗi lần đều làm như mình quen thân lắm vậy?

Vân Đoạn Hồn nói: "Trong điểm này còn không ít chỗ trống."

Ôn Liễu Niên kéo ra dựa ra ngồi xuống: "Nga."

Vô Ảnh: "..."

"Có thể ăn không?" Ôn Liễu Niên lại coi trọng một đĩa điểm tâm trên bàn.

Vân Đoạn Hồn gật đầu: "Tất nhiên."

Triệu Việt có chút áy náy: "Bàn này tại hạ mời ba vị."

"Chường quày khách khí, một khối điểm tâm mà thôi." Vân Đoạn Hồn cười cười, "Ôn đại nhân xem ra buổi tối còn chưa dùng cơm."

Ôn Liễu Niên lại cầm lấy khối điểm tâm thứ hai, mặt dày mày dạn nói: "Tiền bối thật sự là tuệ nhân như đước, chẳng biết có thỉnh giáo tôn tính đại danh hay không?"

"Tại hạ họ Lý." Vân Đoạn Hồn nói, "Tên một chữ có bốn chữ."

Ôn Liễu Niên khen ngợi: "Vừa nghe liền biết là tên rất hay."

Vân Đoạn Hồn cười cười: "Ôn đại nhân quá khen."

Ba người còn lại trên bàn đều có chút khó hiểu, ý nghĩa cuộc đối thoại này rốt cuộc là ở đâu?

"Ngõng kho quế hoa đến đây." Tiểu nhị bưng đồ ăn trên khay lên, còn có một bình Nữ Nhi Hồng.

Vô Ảnh ánh mắt phát sáng, bụng cô cô gọi.

"Thừa dịp nóng ăn đi." Vân Đoạn Hồn vỗ vỗ đầu hẳn, đáy mắt có chút thương yêu phụ bối quen có.

Vô Phong cũng giúp hẳn trộn cơm, một bàn người nhìn qua có chút phụ tử tử hiếu, huynh hữu đệ cung.

Triệu Việt cũng giúp Ôn Liễu Niên gọi một bình trà nóng, lại xứng chút điểm tâm.

"Tiểu thiếu gia rất thích ăn món này sao?" Ôn Liễu Niên hỏi.

"Đúng vậy." Vô Ảnh ngậm thịt ngỗng gật đầu -- Nói nhiều sai nhiều, vị Ôn đại nhân này nhìn qua cũng khó đối phó, vẫn là nói ít thì tốt hơn.

"Nếu là như vậy, vậy ngày mai ta sẽ nói đầu bếp khi làm xong, thì đưa một con đến quý phủ." Ôn Liễu Niên rất sáng khoái.

"Đại nhân không cần phiền toái như thế." Vô Phong nói, "Nếu là A Ảnh muốn ăn, chúng ta lại đến là được."

"Ngày mai Sơn Hải Cư sớ là sẽ không ít khách nhân, đi xa không bằng ở nhà ăn cơm thanh tĩnh." Ôn Liễu Niên nhắc nhở.

"Vì sao?" Vân Đoạn Hồn hỏi.

"Bởi vì Thất Tuyệt Vương muốn vào thành, tất nhiên phải đi qua con đường này." Ôn Liễu Niên nói, "Nhất định sẽ không hề ít dân chúng xem náo nhiệt, đến thời điểm đó quan phủ cũng phái người đến trông coi, để tránh sẽ có ác nhân thừa cơ làm xằng làm bậy."

"Thì ra là như vậy." Vân Đoạn Hồn gật đầu.

"Trên đời này người có lòng dạ khó lường không tính ít, lúc trước trong Vương Thành chỉ cần có buổi lễ, mặc kệ lớn hay nhỏ, cuối cùng sẽ xảy ra chút nhiễu loạn, chỉ sợ lần này cũng sẽ không ngoại lệ." Ôn Liễu Niên ôm

chén trà, "Nếu là chức vị không muốn vô tội bị liên lụy, vẫn là ở trong nhà thì tốt hơn."

Vân Đoạn Hồn cười cười: "Đa tạ đại nhân nhắc nhở, ta trước giờ không phải là người có tính tình thích vô giúp vui, một khi đã như vậy, vậy vẫn là không ra ngoài."

Ôn Liễu Niên quai hàm phồng to: "Rất tốt rất tốt."

Sau khi ăn xong hơn nửa đĩa điểm tâm, Ôn Liễu Niên hài lòng ợ một cái xuống lầu, cùng Triệu Việt một đường chậm rì rì đi trở về.

"Tiên sinh." Vô Ảnh nhìn bóng dáng hai người, "Vị Ôn đại nhân này là cố ý tới nhắc nhở chúng ta, ngày mai không cần ra ngoài?"

Vân Đoạn Hồn khẽ gật đầu.

"Không phải là đoán ra được cái gì rồi đi?" Vô Ảnh nhíu mày, "Hay là thiếu gia nói gì đó cho hẩn nghe?"

Vân Đoạn Hồn ngửa đầu uống cạn một chén rượu.

"Tiên sinh tự mình dạy công phu cho thiếu gia, dĩ nhiên là lấy thân mạo hiểm." Vô Phong nói, "Tuy nói thiếu gia xem như người trong giang hồ, nhưng Ôn đại nhân lại là mệnh quan triều đình, nghe nói còn rất được coi trọng, nếu là cảm thấy được dấu vết gì sẽ đăng báo cho Sở Hoàng, chỉ sợ sẽ không ít phiền toái."

Vân Đoạn Hồn lắc đầu: "Người này không đơn giản."

Vô Ảnh nói: "Nhưng tiên sinh vẫn chưa tiếp xúc nhiều với hẩn." Nếu nói là ăn uống không đơn giản, cũng còn đáng tin hơn một chút.

Vân Đoạn Hồn như là nhớ tới cái gì, từ trong tay áo cầm ra 'giang hồ tiêu báo'.

Vô Ảnh: "..."

Vân Đoạn Hồn tùy tay mở ra, chỉ thấy hai người đang ở trong hoa viên đi dạo, phía trên còn vung không ít kim phần.

Lại lật sang một trang, lại là tư thế khác nhau.

Thực khách còn lại sau khi nhìn thấy lập tức châu đầu ghé tai, nhìn sắc mặt cũng dường hoàng, cũng có chút tuổi rồi, như thế nào ở trước mặt công chúng xem mấy thứ này, còn ngồi ở cửa cầu thang.

Thật sự là chặc chặc chặc chặc chặc.

Vào ban đêm, Vô Ảnh thành thành thật thật quý trong sảnh một đêm, trong lòng rất là bị đè nén.

Rõ ràng chính là do tiên sinh tự mình lật lung tung.

Nửa đêm, Triệu Việt như trước đến ngoại ô luyện công, thẳng đến hừng đông mới trở về Ôn phủ.

Ôn Liễu Niên đang buồn ngủ mông lung, ngồi ở trên giường mặc y phục.

"Này mới lúc nào." Triệu Việt nói, "Dậy sớm làm gì?"

"Cũng nên tiến cung." Ôn Liễu Niên ngáp một cái, "Hôm nay Vương Thành tổ chức đại điển, có không ít chuyện phải chuẩn bị, ta đến xem thử có chỗ nào cần giúp đỡ không."

"Trong cung cũng không phải chỉ có một mình người, huống hồ việc này cũng không do người quản." Triệu Việt nhú mày, "Ngủ thêm một trận."

"Cũng được." Ôn Liễu Niên ngược lại là rất nghe lời, nhanh chóng nhắm mắt lại chui vào ổ chăn.

Thật sự là phi thường mệt, tiến cung muộn một chút nghĩ đến chắc cũng không sao.

Vẫn là ngủ quan trọng hơn.

THỔ PHỈ CÔNG LỰC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 125: Náo Loạn Nhỏ Trên Đường!!!

Bên ngoài Vương Thành, một đội xe ngựa đang trùng trùng điệp điệp đi trước, Mộ Hàn Dạ mặt không biểu tình ngồi ở bên trong xe, giống như lão tăng nhập định.

Hoàng Viễn nhắc nhở nói: "Sắp vào cửa thành rồi, cao hứng một chút." Bằng không nếu là để cho dân chúng nhìn thấy vẻ mặt ủ rũ này, chỉ sợ lại muốn nói ba năm tháng.

Mộ Hàn Dạ trầm tĩnh thở dài: "Cao hứng không nổi."

Hoàng Viễn đầu ơng ơng vang, lại nữa?

"Thân là vua của một nước, lại tùy ý yêu hận hoành hành mà vô lực ngăn cản, còn có mặt mũi nào mà nói đến hai chữ cao hứng." Mộ Hàn Dạ thê lương đau khổ cười, "Chi bằng rút kiếm tự vận, đến cứu tuyền tạ tội với liệt tổ liệt tông Thất Tuyệt quốc."

Hoàng Viễn: "..."

Mộ Hàn Dạ chậm rãi rút ra đoạn phong kiếm.

"Đừng náo loạn nữa." Hoàng Viễn lao tâm lao lực quá độ -- Đơn giản là sáng nay rời giường có hơi gấp, cho nên không có bồi hấn làm chuyện kia, cư nhiên liền biến thành yêu hận hoành hành?

Mộ Hàn Dạ nhân cơ hội nói: "VẬY A Hoàng hôn ta một chút."

Hoàng Viễn chỉ xem như không có nghe thấy, khom lưng vén màn xe bước ra: "Tần cung chủ !"

Mộ Hàn Dạ đành phải tiếc nuối thờ dài.

Bên trong Vương Thành, dân chúng sớm đầu người toàn động, lập tức từ sớm liền ra ngoài chiếm vị trí, chen lấn ở hai bên đường chật như nêm cối. Hai tầng Sơn Hải Cư cũng ngồi đầy thực khách, Ôn Như Mặc cùng Ôn phu nhân ở bên trong nhã gian uống trà, cũng chờ xem Thất Tuyệt Vương vào thành -- Giang Nam tuy nói cũng là nơi giàu có sung túc, nhưng cũng tuyệt đối không có cơ hội nhìn thấy người giàu phô trương thanh thế, nếu đã đến đây lại vừa vắn gặp được, tất nhiên không có đạo lý bỏ qua.

"Bá phụ mời uống trà." Lục Truy tự mình chiêu đãi.

Ôn phu nhân cười tủm tỉm nhìn hãnh, tư vấn nho nhã có lễ độ, chọn làm con rể quả thật rất tốt a.

Lục nhị đương gia phía sau lưng run lên, sau khi ra ngoài liền đem Triệu Việt phái tiến vào -- Mau đi hầu hạ nhạc phụ nhạc mẫu người đi !

"Hôm nay tiểu Liễu tử cũng ở trong cung cả ngày đi?" Ôn phu nhân hỏi.

"Vâng." Triệu Việt gật đầu, "Triều đình rất coi trọng lần hợp tác này với Thất Tuyệt quốc, chuyện thương vàng hạ cám cũng nhiều, đại khái phải đến nửa đêm mới có thể chấm dứt."

"Làm quan quả thật là mệt a." Ôn phu nhân thờ dài.

"Thất Tuyệt Vương đến, dự tính mười năm chỉ có một lần, mệt một lần cũng không sao." Ôn Như Mặc nói, "Tiểu Liễu tử mới lớn bao nhiêu, cũng không thể giống bà với tôi ngày ngày thanh nhàn hưởng phúc như vậy."

"Đợi về sau khi ta cùng với lão gia trở về, các người cần phải hảo hảo chiếu cố lẫn nhau." Ôn phu nhân dặn dò.

"Bá mẫu cứ việc yên tâm." Triệu Việt nói, "Ta tất nhiên xem hãn như mạng."

"Khụ !" Ôn Như Mặc bất mãn ho khan, ta còn chưa có hoàn toàn đồng ý.

Ôn phu nhân vỗ vỗ tay Triệu Việt, thức thời đổi đề tài khác.

Trong hoàng cung, Sở Uyên chỉ đạo đầu bếp làm một bàn thức ăn lớn: "Hôm nay ăn nhiều một chút."

"Vì sao?" Ôn Liễu Niên khó hiểu, chẳng lẽ còn có chuyện phải dùng tới thể lực.

"Ái khanh vừa trở về, lúc trước chưa tham dự qua loại đại điển này cho nên không biết." Sở Uyên nói, "Các loại lễ nghi cực kỳ rườm rà, chỉ sợ phải đến nửa đêm mới có thể chấm dứt, tuy nói buổi tối cũng sẽ có yến hội, bất quá cũng ăn không nhiều, vẫn là sớm lấp đầy bụng thì tốt hơn."

Ôn Liễu Niên nghe vậy vẻ mặt lập tức ngưng trọng, đoan đoan chính chính mang theo chân gà cắn.

Sở Uyên buồn cười nhìn hãn, lại hỏi: "Nghe ảnh vệ nói, vài ngày gần đây Triệu đại đương gia thường xuyên đêm hôm khuya khoắt ra ngoài?"

"Đúng vậy." Ôn Liễu Niên chà xát tay, "Là ngoài thành luyện công, Tần cung chủ nói ban đêm lòng yên tĩnh."

"Thì ra là như vậy." Sở Uyên gật gật đầu, cũng chưa nghi ngờ bất cứ điều gì.

Ôn Liễu Niên âm thầm thở phào -- May mắn không hỏi chuyện sự phụ.

Vừa qua khỏi chính Ngọ, ngoài thành liền vang lên tiếng pháo chúc mừng, tất cả dân chúng đều nhón chân nhìn ra phía ngoài, chuẩn bị chiêm ngưỡng phong thái của Thất Tuyệt Vương.

Cửa thành âm âm mở ra, đi đầu là hai lá cờ đón gió phần phật, phía trên là đồ đằng rồng bay phượng múa vẽ Thất Tuyệt quốc, nhìn qua cực kì có khí thế. Phía sau là một đám chi bộ binh đội hộ vệ, Mộ Hàn Dạ hoa phục ngọc quan, bên hông đeo đoạn phong trường kiếm, vẻ mặt kiêu căng ngồi trên lưng ngựa, con người màu lam nhàn nhạt dưới ánh mặt trời, giống như sao băng vụt qua nửa đêm.

Dân chúng kích động khó nhịn, quả nhiên là sói đại mạc a, khí thế uy nghiêm này, vừa nhìn liền biết không phải người phàm.

Vương Hậu quả thực khiến cho người ta hâm mộ.

"Đây chính là vua Thất Tuyệt quốc a." Ôn phu nhân cũng hiếu kì nhìn xuống phía dưới.

"Vâng." Triệu Việt gật đầu.

"Quả thật là tuần tú lịch sự." Ôn phu nhân cũng rất thích, lại nhịn không được lăm bằm lâu bầu, "Chỉ đáng tiếc là đã thành thân."

Ôn Như Mặc nào thẳng đầu -- Tổng cộng chỉ có một khuê nữ còn chưa gả đi, đây rốt cuộc là tính toán kiếm bao nhiêu đứa con rể?

Trong cửa hàng hai bên đường, treo đầy bức họa Mộ Hàn Dạ cùng Hoàng Viễn, thậm chí còn có lão bản lo lắng người quá đông sẽ bị bao phủ, vì thế đơn giản giơ khung ảnh được lồng kính đứng ở nóc nhà, liều mạng lay động thét chói tai.

Mộ Hàn Dạ tâm tình rất tốt, cảm khái quả nhiên là lễ nghi chi bang, rất biết cách phải làm như thế nào để thu hút khách.

Bởi vì dân chúng trên đường rất nhiều, cho nên tốc độ đoàn xe đi rất chậm -- Thậm chí còn muốn thường thường lui về phía sau một bước, để tránh không cẩn thận làm người khác bị thương.

Mộ Hàn Dạ đối với chuyện này ngược lại là không có ý kiến gì, thậm chí còn rất rạng rỡ.

Dân chúng như trong dự kiến thét chói tai, hơn nữa lập tức ồn ào muốn nhìn Vương Hậu.

Mộ Hàn Dạ khẳng khái gật đầu, phất tay ra hiệu đoàn xe dừng lại, nhìn tư thế như là muốn tự mình xoay người xuống ngựa mời.

Dân chúng nhiệt liệt vỗ tay, vốn dĩ là vô cùng cao hứng tính toán nhìn Hoàng Viễn, phía sau lại không biết có ai đẩy, tức thì có một đám người vọt tới phía trước, người phía trước bất ngờ không kịp đề phòng dưới chân lão đảo, nếu không phải là có Ngự Lâm quân ngăn cản, cơ hồ muốn ngã nhào ra đất.

Mộ Hàn Dạ cũng dừng bước nhìn qua.

Nói thì chậm, xảy ra thì nhanh, chỉ trong thời gian nháy mắt, trong đám người đột nhiên có ba tên nam tử nhảy giết ra, đồng loạt nhào tới cỗ xe ngựa Hoàng Viễn, chủ thủ trong tay phiếm ra hàn quang.

"A !" Dân chúng lập tức thất kinh, phản ứng đầu tiên muốn quay đầu bỏ chạy.

Chỉ là dưới chân còn chưa kịp hoạt động, xe ngựa đột nhiên tứ phân ngũ liệt, một cái bóng dáng màu trắng bay lên trời, tựa hồ chỉ là khẽ nhất tay một cái, ba tên nam tử kia liền đau đớn rơi xuống đất.

Đợi đến khi dân chúng kịp phản ứng, bóng trắng kia đã lặc mình vào phía sau một cỗ xe ngựa khác.

Ngự Lâm quân nhanh chóng tiến lên, đem ba tên nam tử kia bắt trời.

Mộ Hàn Dạ ôm quyền: "Quấy nhiễu đến chư vị."

"Thất Tuyệt Vương thứ tội." Phó thống lĩnh Ngự Lâm quân nói, "Là chúng ta phòng bị không chu toàn, khiến những người này trà trộn tiến vào."

"Các hạ quá lời." Mộ Hàn Dạ rất là rộng rãi, "Một tiểu thích khách mà thôi, không đáng nhắc đến, huống hồ nói không chừng là một đường từ Thất Tuyệt quốc theo tới, ngược lại bốn vương phải giải thích, quấy nhiễu đến con dân quý quốc."

Dân chúng như trước kinh hồn chưa định, bất quá cũng không xảy ra quá nhiều nhiễu loạn. Chung quy là dưới chân Thiên Tử, loại chuyện ám sát này gặp nhiều cũng liền thích ứng, huống hồ lúc này còn giải quyết rất nhanh, cơ hồ còn chưa phản ứng kịp là xảy ra chuyện gì, thích khách đã ngã xuống đất -- Lại nói, lúc trước cũng không biết công phu Vương Hậu cao như vậy a.

Mộ Hàn Dạ một đường đi đến trước xe ngựa, hơi vươn tay.

Hoàng Viễn cúi đầu bước ra, một thân bạch y sạch sẽ, ngũ quan cũng rất thanh tú.

Mộ Hàn Dạ cười cười, ôm ngang lấy hãnh xoay người lên ngựa, tiếp tục đi về hướng Hoàng Cung.

Dân chúng một đường đều đang vỗ tay, người bán sách vui không kìm chế được nghĩ, thì ra võ công vương hậu Thất Tuyệt quốc cao cường như thế, vậy cũng không cần ảo não không nghĩ được cố sự mới để viết a.

Nghĩ đến sắp kiếm được một đồng tiền, tâm tình quả thật rất tốt.

Trong xe ngựa, Thẩm Thiên Lăng giúp Tần Thiểu Vũ cởi ngoài bào trắng ra, đổi thành y phục lúc đầu.

"Thật sự là có người dám đụng đến vết đao chí mạng của Mộ huynh." Tần Thiểu Vũ lắc đầu -- Lúc trước Ôn Liễu Niên từng nhắc nhở qua, một đường vào thành chỉ sợ sẽ không yên ổn, cho nên liền để Hoàng Viễn cùng Thẩm Thiên Lăng ngồi ở trong xe ngựa phía sau, còn mình thì là thay hẳn đi theo phía sau Mộ Hàn Dạ, không nghĩ tới cư nhiên thật sự bị nói trúng.

"Ai cũng biết, Hoàng Viễn là uy hiếp duy nhất của Thất Tuyệt Vương." Thẩm Thiên Lăng nói, "Muốn khiến quan hệ hai quốc căng thẳng, ám sát Hoàng Viễn là phương thức nhanh nhất hữu hiệu nhất." Chung quy cho dù không phải do Sở Uyên gây nên, người âu yếm của mình lại xảy ra chuyện ở địa bàn Sở quốc, ai cũng sẽ không khỏi có chút ngăn cách.

"Đầu tiên là ám sát Triệu đại đương gia, bây giờ lại là ám sát Hoàng Viễn, hai lần đều vô công mà phản, chính mình ngược lại hao binh tổn tướng." Thẩm Thiên Lăng nói, "Chủ mưu sau lưng này nghe qua cũng không được tốt lắm."

"Nếu thật sự là có bản lĩnh, cũng sẽ không chỉ dám trốn ở sau lưng." Tần Thiểu Vũ nói, "Sợ đầu sợ đuôi, mười phần có tám phần không đủ khiến cho người ta sợ hãi."

Thẩm Thiên Lăng gật đầu: "Ừm."

"Chíp !" Tiểu Phượng Hoàng cũng theo vô giúp vui.

Trong Sơn Hải Cư, Ôn phu nhân xoa ngực hỏi: "Những người lúc này là thích khách?"

"Vâng." Triệu Việt gật đầu.

Ôn phu nhân trong lòng âm thầm thấp thỏm, lúc trước chỉ cho là giang hồ không an ổn, hiện tại xem ra, hoàng thất triều đình cũng không yên tĩnh, cũng không biết Tiểu Liễu tử có gặp nguy hiểm giống như vị quân vương này không.

Nghĩ đến đây, Ôn phu nhân nhịn không được liền đưa mắt nhìn Triệu Việt -- Không nói đến chuyện khác, chỉ dựa vào điểm này mà nói, tìm một nam tử biết võ công vẫn là tốt hơn một chút so với tìm cô nương, ít nhất trong lúc nguy cấp còn có thể động thân bảo hộ, cũng càng chắc chắn hơn một chút.

Trong hoàng cung, Sở Uyên rất nhanh liền biết được chuyện này, bất quá còn không chờ hấn hạ chỉ, lại truyền đến tin tức thứ hai -- Ba tên thích khách bị bắt giữ khi vận chuyển được nửa đường, đột nhiên liền có một nam tử che mặt nhảy ra, chiêu pháp võ công cực kỳ quái dị, đem người đưa đi.

"Cái gì?!" Sở Uyên nghe vậy giận dữ.

Ngự Lâm quân phụ trách đồng loạt quỳ xuống đất.

"Hoàng Thượng chớ nên tức giận." Ôn Liễu Niên ở bên cạnh hấn khuyên giải an ủi, "Việc cấp bách bây giờ là nghênh đón Thất Tuyệt Vương, chuyện còn lại đều để về sau rồi nói, chỉ là ba tên thích khách, cho dù chạy cũng có thể tìm ra."

"Nếu trăm nhớ không lầm, lúc trước phân phối cho người ít nhất là ba mươi người." Sở Uyên trầm giọng nói.

"Hoàng thượng thứ tội." Phó thống lĩnh Ngự Lâm quân âm thầm kêu khổ, "Nhưng võ công đối phương thật sự rất cao, bóng dáng lại cực kỳ mờ hồ, giống như Quỷ Ảnh, mặt tướng thật sự không phải đối thủ."

"Hoàng Thượng." Tứ Hỉ công công vội vàng chạy tới, "Thất Tuyệt Vương sắp đến rồi."

"Mà thôi, lui xuống trước đi." Sở Uyên khó chịu phất tay, "Việc này ngày mai lại nói."

Phó thống lĩnh Ngự Lâm quân cúi đầu lui ra, Ôn Liễu Niên một bên đi theo Sở Uyên ra ngoài, một bên còn đang suy nghĩ chuyện vừa rồi.

Ngự Lâm quân này đều là tinh anh do Thẩm Thiên Phong tự tay dạy dỗ, nếu có thể khiến bọn họ ứng đối cố hết sức, vậy thật sự là cao thủ đứng đầu -- Nhưng nếu thủ hạ Thanh Cầu quả thật có người lợi hại như vậy, vì sao hai lần ám sát liên tiếp đều không thấy xuất hiện, ngược lại phải chờ cứu người?

Mặc kệ nghĩ như thế nào, tựa hồ đều không hợp lý.

Cho nên... Ôn Liễu Niên gãi gãi cằm, trong đầu nhanh chóng lướt qua một bóng người khác.

"Tiên sinh." Tại một chỗ trạch viện trong thành, Vô Ảnh mang theo vài thủ hạ, đem ba tên thích khách bị trói gô ném đến trong viện.

"Làm không tệ." Vân Đoạn Hồn gật đầu khen ngợi.

Vô Ảnh đưa mắt liếc nhìn Vô Phong -- Nhìn thấy không, tuy nói ta ăn nhiều hơi béo một chút, nhưng vẫn là có thể đánh nhau.

Vô Phong lắc đầu, đi đến trước mặt một tên thích khách, đập một cước lên ngực hắn.

Đối phương ho khan tỉnh lại.

"Ai phái các người đến ám sát?" Vân Đoạn Hồn lạnh lùng hỏi.

Đáy mắt đối phương kinh nghi chưa định, còn chưa phản ứng kịp rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

"Tiên sinh nhà ta đang hỏi người trả lời, có phải không nghe rõ đúng không?" Vô Ảnh bất mãn.

"Các người là ai?" Đối phương cảnh giác hỏi.

Vô Phong ngồi xổm trước mặt hắn: "Người có thể biết ám sát vương hậu Thất Tuyệt Vương, sẽ có kết cục thế nào không?"

Đối phương nói: "Các người là người Thất Tuyệt quốc?"

Vô Ảnh chậm rãi cầm dao phay -- Thật sự là một con dao phay.

"Chúng ta... giết sai người." Nửa buổi sau, đối phương nói.

"Giết sai người?" Vô Phong cười lạnh, "Vậy ngược lại nói thử xem, các người vốn dĩ là tính giết ai?"

"Là... Thẩm Thiên Lăng." Đối phương nói đại một cái tên.

Vô Ảnh chặc chặc lắc đầu: "Vốn nghĩ là có thể được phái ra ngoài ám sát, hẳn đều là cao thủ, lại không dự đoán được cư nhiên còn có thể ngu ngốc như vậy, ám sát vương hậu Thất Tuyệt quốc chỉ là tội chết, nhưng nếu là ám sát Thẩm công tử, hẳn là sẽ bị chảo dầu tạc, người xác định không muốn lấy cơ đối người khác sao?"

"..." Nói nhiều sai nhiều, đối phương đơn giản ngậm miệng không nói gì nữa.

"Khi Thanh Cầu phái bọn người ra ngoài, đều nói qua những gì?" Vân Đoạn Hồn trầm giọng nói, "Một chữ cũng không được thiếu, toàn bộ nói ra hết cho ta !"

Nghe được hai chữ 'Thanh Cầu', đối phương rõ ràng có chút giật mình.

"Như thế nào, tưởng rằng không ai biết tên chủ tử nhà ngươi sao?" Vân Đoạn Hồn ngồi ở trên ghế, "Cẩn thận suy nghĩ cho kỹ, đây là cơ hội sống sót duy nhất của các ngươi."

"Các hạ... thật sự là người Thất Tuyệt Vương?" Đối phương tâm tồn nghi ngờ.

"Mạng cũng sắp mất rồi, còn quan tâm chúng ta là người của ai, chuyện này thì có liên quan gì đến các ngươi?" Vô Ảnh ghét bỏ, "Nếu ta là người, thì sẽ nhanh chóng biết gì nói ra hết, miễn cho vô duyên vô cớ bị rớt đầu." Chuyện này cũng cần phải dạy sao, trách không được đến bây giờ cũng không làm ra được trò trống gì.

Hoàng Cung ngoài cửa Huyền Vũ, Sở đội từ sớm đã xếp hàng chỉnh tề, chiến giáp màu bạc dưới ánh mặt trời rạng rỡ sáng ngời, cửu môn pháo mừng nổ vang đến tận trời, văn võ bá quan đứng ở hai bên, đồng loạt cung nghênh Sở Uyên.

"Ngô hoàng vạn tuế." Tiếng hô lay động trời đất.

Mộ Hàn Dạ mang theo Hoàng Viễn, một đường xoay người xuống ngựa.

"Thất Tuyệt Vương, đã lâu không gặp." Sở Uyên cười tiến lên.

"Khiến Sở Hoàng nhớ mong." Mộ Hàn Dạ nhìn nhìn bốn phía, tán thưởng nói, "Quả thật là rộng mệnh môn." "

"Nghe nói vừa rồi xảy ra chút nhiễu loạn?" Sở Uyên nói.

"Việc nhỏ mà thôi, Sở Hoàng không cần để trong lòng." Mộ Hàn Dạ khoát tay, "Huống hồ ba tên kẻ xấu kia đã bị bắt, đến lúc đó giao cho tại hạ

thăm vấn rõ ràng là được."

Sở Uyên vẻ mặt hơi cứng đờ, Mộ Hàn Dạ ánh mắt nhạy bén cỡ nào, tất nhiên là trong khoảnh khắc ấy đã nhìn thấy.

Nhìn tư thế này... Tựa hồ còn có ẩn tình gì a?

"Việc này ngày mai lại nói." Sở Uyên hơi nghiêng người, "Thất Tuyệt Vương, mời."

"Sở Hoàng, mời." Mộ Hàn Dạ cười cười, một bên cùng hãnh một đường đi vào bên trong, một bên tâm tư lung lay -- Nếu thực sự có ẩn tình gì đó, có thể nhân cơ hội đoạt chút gì a... Chung quy giàu có sung túc đất rộng của nhiều như thế, sao có thể bỏ qua.

Hoàng Viễn ở bên cạnh âm thầm nhéo hãnh một cái... Chú ý biểu tình một chút !

"Khụ khụ." Mộ Hàn Dạ nháy mắt ngưng trọng.

Hoàng Viễn nghĩ muốn đỡ trán, là kêu người tự nhiên một chút, chứ không phải kêu người nghiêm mặt !

Trong đại điện, quân chủ cùng sứ thần các quốc gia còn lại đã ngồi từ lâu, tiếng ca hát nhảy múa tiếng sáo trong trẻo vang lên từng trận, xen lẫn là tiếng cười nói hoan hô, rất có vài phần hương vị thái bình thịnh thế.

Ôn Liễu Niên tuy nói chưa có chức quan chính thức, ở trong triều nhưng lại có địa vị hết sức quan trọng, bởi vậy ghế ngồi cũng gần Sở Uyên nhất, vừa có thể nhìn được mọi người, cũng có thể bị mọi người nhìn được.

Cũng có ý nghĩa... Không thể ăn vụng.

Mọi người đều đang tán dóc, Ôn đại nhân cũng chỉ có thể nhìn đĩa điểm tâm còn nguyên trước mặt, còn phải tiếp tục bảo trì bình tĩnh tươi cười --

Trách không được Hoàng Thượng nói phải ăn nhiều một chút, quả nhiên là đã dự kiến trước.

Tiệc rượu tiến hành được một nửa, Tứ Hỉ công công tiến lên, ở bên tai Sở Uyên nói nhỏ vài câu.

"Thật sao?" Sở Uyên khẽ nhíu mày.

"Hẳn là không sai." Tứ Hỉ nói, "Là Hương thống lĩnh tự mình nói."

"Nói cho Ôn ái khanh, kêu hẳn đi xem thử." Sở Uyên chỉ đạo.

"Vâng." Tứ Hỉ lại đi đến bên cạnh Ôn Liễu Niên, thấp giọng nói, "Đám nghệ nhân xiếc ảo thuật kia uống thuốc độc tự sát."

Ôn Liễu Niên trong lòng đột nhiên cả kinh, ngẩng đầu đưa mắt nhìn Sở Uyên.

Sở Uyên khẽ gật đầu.

"Hoàng Thượng có chỉ, để Ôn đại nhân qua xem thử." Tứ Hỉ công công lại nói.

Ôn Liễu Niên đứng dậy, tìm cơ vội vàng cáo lui, Hương Liệt quả nhiên đang chờ ở cửa cung.

"Đám người kia tự sát?" Ôn Liễu Niên hỏi.

"Đúng vậy." Hương Liệt cũng có chút nghi ngờ, "Buổi sáng còn tốt, ăn xong điểm tâm liền nói muốn về nhà tiếp tục nghiên cứu biện pháp canh cử, qua một lúc lại đi vào xem, mũi miệng mọi người đều chảy đầy máu ngã xuống đất, tắt thở."

"Có khi nào là có người ám sát không?" Ôn Liễu Niên hỏi.

"Khả năng không lớn." Hương Liệt lắc đầu, "Quân đội trong ngoài thủ ba tầng, đừng nói là người, ngay cả một con chim cũng không bay vào được, trong phòng cũng không ám khí -- Cho dù có ám khí, lúc đánh nhau cũng không thể không gây ra tiếng động."

"Đi xem thử." Ôn Liễu Niên nói.

Hương Liệt gật đầu, cùng hắn một đường rời khỏi cung. Tứ Hỉ công công lại đến Thái Y viện tìm Diệp Căn, đem chuyện này nói cho hắn.

"Uống thuốc độc tự sát?" Diệp Căn ném vật trong tay.

"Đúng vậy, Ôn đại nhân đã qua đó." Tứ Hỉ nói, "Hoàng Thượng nói nếu tiểu vương gia có rảnh, thì cũng mời qua xem thử."

"Đi." Diệp Căn lôi kéo Thẩm Thiên Phong, vội vàng chạy về phía đại tạ viện ở ngoại ô.

Thi thể đám nghệ nhân xiếc ảo thuật đã bị vải trắng che lại, tạm thời đặt ở trong phòng trống, thật sự là miệng mũi đổ đầy máu mặt hôi bại, hơi thở mạch đập toàn vô.

"Sao rồi?" Ôn Liễu Niên hỏi.

Diệp Căn thu hồi tay: "Thật sự chết rồi."

"Thế nhưng..." Ôn Liễu Niên do dự, hoàn toàn không hợp lý a.

"Ôn đại nhân có nghi ngờ gì sao?" Diệp Căn hỏi.

"Nếu không phải tham mộ vinh hoa, cũng sẽ không mạo hiểm lớn như vậy, đáp ứng thay phản quân làm việc." Ôn Liễu Niên nói, "Cho dù là bị chúng ta phát hiện, cũng không phải hoàn toàn không có đường lui, nếu là chịu thành thật khai báo ra hết, ít nhất còn có thể giữ lại một mạng, vì sao phải tự mình đâm đầu vào chỗ chết?"

Diệp Cẩn lắc đầu: "Nhưng thật sự đã mất mạng."

Ôn Liễu Niên khẽ nhíu mày, tổng cảm thấy có chút không đúng.

Trong tay áo sột soạt, Hồng giáp lang hoảng xúc giác vè vè chạy ra...
Đói bụng !

Diệp Cẩn không tự giác liền nhìn thoáng qua.

Sau đó liền thấy một đốm đỏ nhỏ nhỏ khác, cũng chậm rì bò ra theo.

....

Cư nhiên có hai con?!

THỔ PHỈ CÔNG LỰC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 126: Nếu Đã Gặp Thì Chính Là Duyên Phận!!!

Ôn Liễu Niên khom lưng nhặt hai con Hồng giáp lang lên.

Muốn ăn trùng... Hồng giáp lang bất mãn vặ vẹo.

Một con tiểu Hồng giáp lang khác thì là ngốc ngốc vầy xúc tu, vẫn không nhúc nhích ngăn người.

Ôn Liễu Niên lấy hộp gỗ ra.

Hồng giáp lang dùng sức tránh thoát khỏi tay hăn, vèo vèo bò đến trên người một khối thi thể.

Ôn Liễu Niên giật giật khóe miệng, trở về nhất định phải tắm rửa cho nó hai mươi lần.

Diệp Căn trước mắt sáng lên, thò tay muốn bắt con tiểu Hồng giáp lang khác.

Ôn Liễu Niên nhanh chóng lùi lại một bước, là là là của ta !

Diệp Căn nói: "Cho ta."

Ôn Liễu Niên lắc đầu: "Không cho."

Diệp Căn không phản ứng kịp: "A?"

Ôn Liễu Niên keo kiệt nói: "Vân Nam còn rất nhiều." Kêu Hoàng Thượng đi tìm là được, thật sự đặc biệt nhiều, đầy đất đều có.

"Ai muốn cướp của người." Diệp Căn đỡ khóc đỡ cười, ra hiệu hẳn nhìn thi thể.

Hồng giáp lang nằm sấp trên cổ tay một người trong đó, một bộ dáng vùi đầu khổ bức ăn.

Ôn Liễu Niên tức thì phản ứng kịp.

Một con tiểu Hồng giáp lang khác cũng chậm rì bò vài bước, cũng chen ở bên cạnh Hồng giáp lang, cúi đầu, ăn.

"Đây là?" Ôn Liễu Niên chần chờ.

"Dược vật giả chết hẳn là không thể gạt được ta, bất quá cổ trùng thì không nhất định." Diệp Căn như là có chút suy nghĩ, "Bình thường quan phủ sẽ xử lý thi thể này như thế nào?"

"Bên trong ngọn núi ngoài thành có bãi tha ma." Ôn Liễu Niên nói, "Đối phó đám nghi phạm này, nếu là gặp được quan sai hảo tâm, thì sẽ đào hố chôn sâu, bất quá đại đa số đều là tùy ý ném vào trong hố, sau đó lấp vài miếng đất che dấu tượng trưng coi như xong việc."

Diệp Căn gạt đầu, từ trong tay áo lấy ra một lọ thuốc, để cho Hương Liệt nhét một viên vào mỗi khối thi thể.

"Là vật gì vậy?" Hương Liệt khó hiểu hỏi.

"Ách tằm." Diệp Căn nói, "Hai mươi ngày sau mới phát huy tác dụng, nếu là không ăn giải dược, nhẹ thì toàn thân ngứa ngáy khó nhịn, nặng thì hôn mê bất tỉnh." Cũng không thể trở về như vậy được, ít nhiều gì cũng phải khiến cho bọn hắn khó chịu không nhịn được.

Ôn Liễu Niên nói: "Diệp cốc chủ là muốn dùng những người này làm mồi dụ?"

Diệp Cẩn gật đầu: "Mặc kệ là tính toán sau khi tự mình tỉnh lại đi tìm, hay là biết sẽ có người đến bãi tha ma cứu bọn họ, hẳn đều có thể lần theo đó tìm được người làm chủ phía sau màn."

"Ngược lại cũng là biện pháp." Ôn Liễu Niên khen ngợi, "Thử một lần cũng không sao."

Mấy khối thi thể đều dùng vải trắng bọc lại, ném đến bãi tha ma ngoài thành. Hồng giáp lang ăn no cảm thấy mỹ mãn, ghé vào bên trong hộp gỗ lay động xúc tu.

Tiểu Hồng giáp lang ngốc hề hề nhìn Diệp Cẩn, ăn no !

Diệp Cốc chủ cơ hồ muốn viết hai chữ hâm mộ lên trên mặt.

Thẩm Thiên Phong: "..."

Ôn Liễu Niên: "..."

"Có thể cho ta mượn một đêm không?" Diệp Cẩn tràn ngập mong đợi hỏi.

Ôn Liễu Niên do dự hồi lâu, khó khăn gật đầu, lại nhấn mạnh: "Phải trả lại đó."

"Tất nhiên tất nhiên." Diệp Cẩn vò một cái đoạt lấy hộp gỗ, quay đầu liền chạy ra ngoài.

Ôn đại nhân ghen họng nhìn trần trối, ta ta ta chỉ đáp ứng cho mượn một con ! Thế nhưng không còn cách nào khác, một con một sách, sống chết cũng không thể chạy lại một con ngạo kiêu, tập võ, tướng công là đương kim võ lâm khinh công bài danh đệ nhất, thần y.

Vì thế đành phải trơ mắt nhìn bóng dáng hảnh hảnh một đường biến mất.

"Đại nhân không cần lo lắng." Thẩm Thiên Phong an ủi nói, "Sáng mai ta sẽ trả lại."

Ôn Liễu Niên sấp nước mắt rờn rờn, nhất định phải trả lại đó.

Bên trong hoàng cung, huyền nhạc ti trúc đã bị triệt hạ, hộp điểm tâm cũng đổi thành món ăn nóng hôi hổi. Ôn Liễu Niên sau khi trở về thì tắm rửa rồi đổi một bộ y phục khác, mới trở lại buổi tiệc ở đại điện, đem chuyện vừa rồi thấp giọng nói một lần cho Sở Uyên.

"Không tệ." Sở Uyên gật đầu, "Vất vả ái khanh."

"Cũng không biết biện pháp này có hữu dụng hay không, phải thử mới biết." Ôn Liễu Niên nói, "Bất quá trên người đám người kia ngược lại là thật sự có cổ trùng."

"Chuyện âm thầm theo dõi, giao cho Hương Liệt là được." Sở Uyên nói, "Để cho hắn bắt được người làm chủ phía sau màn, ái khanh lại đến thăm vấn là được."

"Dạ." Ôn Liễu Niên gật đầu, sau đó trở lại ngồi vào chỗ của mình.

Sau đó liền thấy một đám quan viên đến kính rượu, rất là trùng trùng điệp điệp.

Sứ thần nước khác vừa thấy tư thế này, mặc kệ có quen biết hay không, tất nhiên cũng có thể đoán được địa vị của hắn, vì thế cũng theo tiến đến lôi kéo quan hệ, tuy nói có Sở Uyên ở phía trên, nhưng cũng không thể không uống một ly... như vậy cũng không khỏi quá nhỏ nhen đi.

Vì thế đợi đến khi yến hội chấm dứt, Ôn Liễu Niên cảm thấy chính mình có chút đầu nặng chân nhẹ.

Sở Uyên hỏi: "Ái khanh có muốn ngủ lại trong cung không?"

Ôn Liễu Niên lắc đầu.

Sở Uyên bật cười, phân phó Tứ Hi an bài người đưa hấn trở về, còn mình thì tiếp tục cùng Mộ Hàn Dạ thương nghị chuyện đào tạc thủy lộ. Các sứ thần phụ quốc còn lại thì tụ họp ở Ngự Hoa viên, xem kịch ngắm hoa uống rượu tán dóc, hạ quyết tâm không say không về.

Trong một chỗ Thiên Điện khác, Diệp Cẩn đang ở trên giường xoa gối đầu.

"Đây là trùng của Ôn đại nhân." Thẩm Thiên Phong xoa đầu hấn, "Không thể vừa cầm liền chạy."

"Cư nhiên có hai con." Diệp Cẩn nhéo hấn.

"Thật sự muốn như vậy sao?" Thẩm Thiên Phong buồn cười.

"Tất nhiên, đây chính là Hồng giáp lang." Diệp Cẩn nắm bả vai hấn lắc lắc, "Ta còn tưởng rằng thế gian khó tìm, không nghĩ tới Ôn đại nhân cư nhiên có hai con !" Hai con a, hai con.

Thẩm Thiên Phong vỗ vỗ lưng hấn an ủi, rồi sau đó liền gọi thủ hạ tới: "Tìm vài người đến Vân Nam, mặc kệ ra giá cao bao nhiêu, đều phải tìm cho được Hồng giáp lang."

"Vâng." Thủ hạ lĩnh mệnh rời đi. Thẩm Thiên Phong ôm hấn ngồi lại: "Cao hứng chưa?"

"Còn chưa tìm được, có gì mà cao hứng." Diệp Cẩn ghé vào trên giường, tiếp tục nhìn hai con Hồng giáp lang.

Tiểu Hồng giáp lang thật thà chất phác lắc xúc tu, buồn ngủ !

Hâm mộ đến mức muốn lăn vòng vòng, Diệp Cẩn cơ hồ nhéo mu bàn tay Thẩm Thiên Phong muốn chảy máu.

Thẩm Minh chủ rất là đau đầu.

"Thật sự muốn có Hồng giáp lang đến vậy sao?" Sau khi yến hội triệt để kết thúc, Sở Uyên cũng nghe nói chuyện này.

"Dạ." Tứ Hỉ công công nói, "Thẩm Minh chủ đã phái người đến Vân Nam, nghe nói mặc kệ tốn bao nhiêu tiền cũng phải tìm cho được."

Sở Uyên khẽ nhú mày -- Hiếm khi tiểu Cẩn chủ động mở miệng xin mình thứ gì, sao có thể để cho người ngoài giành trước được.

Cho dù là Thẩm Thiên Phong cũng không ngoại lệ.

Vì thế sau khi do dự một lát, Sở Uyên vẫn là phân phó Tứ Hỉ mang giấy bút tới, viết một phong thư khẩn cấp tám trăm dặm, một đường đưa tới... Vân Nam.

Con dấu hoàng gia, ấn xuống, chói lợi ba chữ 'Đoạn Bạch Nguyệt'.

Đại nội thị vệ một đường đưa Ôn Liễu Niên về đến Ôn phủ, thẳng đến khi tự mình giao đến trong tay Triệu Việt, mới yên tâm rời đi.

Ánh trăng sáng trong, Ôn Liễu Niên nghiêng đầu nhìn hẩn cười cười.

Triệu Việt: "..."

"Ai yo." Ôn phu nhân vừa đau lòng lại vừa tức giận, "Sao lại uống say như vậy." Lúc trước khi ở nhà đã nói rõ ràng là không được uống rượu, nhiều nhất là chỉ ăn một con tôm hấp rượu.

"Hoàng Thượng thiết yến, có chút rượu đại khái tránh không khỏi." Triệu Việt ôm ngang hẩn lên, "Bá mẫu không cần lo lắng, ngủ một giấc là được."

"Ta đi nấu chút canh giải rượu." Ôn phu nhân nói.

Triệu Việt gật đầu, ôm Ôn Liễu Niên trở về phòng ngủ.

"Muốn ăn thiên tàng tô." Ôn Liễu Niên kéo một lọn tóc của hăn.

"Sáng mai ăn." Triệu Việt giúp hăn cởi bỏ đai lưng.

"Trước mặt ta bày một đĩa." Ôn Liễu Niên ngáp một cái, "Hoàng Thượng không cho ăn."

"Vì sao lại không cho ăn?" Triệu Việt phân phó hạ nhân nấu nước ấm tiến vào.

"Ta cũng không biết a." Ôn Liễu Niên vẻ mặt rất mờ mịt.

Triệu Việt bị hăn chọc cười, vươn tay xoa bóp khuôn mặt của hăn: "Lần sau không được phép uống say."

"Không có say không có say." Ôn Liễu Niên kéo cổ áo, "Chỉ là có hơi nóng."

Ôn phu nhân rất nhanh liền nấu xong canh giải rượu, Ôn Liễu Niên nghiêm túc nói: "Đa tạ mẫu thân."

"Há miệng." Ôn phu nhân ngồi ở bên giường đút hăn.

"Ăn gà nướng." Ôn Liễu Niên nắc cục.

"Ăn gà nướng cái gì." Ôn phu nhân vừa bực mình vừa buồn cười, "Uống thuốc xong đã."

"Muốn ăn thêm vịt nướng." Ôn Liễu Niên cẩn thận tính toán.

Triệu Việt ở một bên nhin cười.

"May mắn hôm nay cha con ngủ sớm, bằng không để cho hăn nhìn thấy con say thành như vậy, hăn là sẽ bị mắng." Ôn phu nhân lấy khăn chùi

miệng cho hẳn.

"Ăn ngỗng kho lớn như vậy." Ôn Liễu Niên phát tay vẽ một cái vòng tròn lớn.

Triệu Việt rớt cuộc bật cười thành tiếng.

Ôn phu nhân cũng dở khóc dở cười, sau đó lại dặn dò Triệu Việt vài câu, liền đứng dậy trở về tiểu viện của mình.

"Ăn một cái giò heo thật lớn." Ôn Liễu Niên khoanh chân ngồi ở trên giường.

Hạ nhân nấu xong nước ấm, Triệu Việt giúp hẳn lau người sạch sẽ, lại lấy lý y qua đổi: "Sáng mai còn muốn ăn gì nữa?"

Ôn Liễu Niên không cần suy nghĩ liền nói: "Cá hấp ngâm ớt; Chè hạt sen; Đậu phụ Ma Bà; Gà chiên ớt; Đông trùng hạ thảo hầm với sườn heo; Thịt kho trứng chim cút; Thịt dê hầm củ cải; Đồ chua... Ngô."

Triệu Việt hôn trụ cánh môi hẳn, cúi đầu sâu xa hôn xuống.

Ôn Liễu Niên hai tay vòng qua đầu vai hẳn, mơ hồ mở to mắt.

Mu bàn tay Triệu Việt nhẹ nhàng cọ qua hai má của hẳn, đậy mắt một mảnh si mê.

"Đi luyện công." Ôn Liễu Niên nghẹn giọng nói.

"Đêm nay không cần đi." Triệu Việt nói.

Ôn Liễu Niên miệng nhếch lên: "Vậy cũng phải cấm dục."

Lòng bàn tay Triệu Việt một đường dao động.

"Không nên không nên." Ôn Liễu Niên dối trá lắc đầu.

"Ta giúp ngươi." Triệu Việt cùng hẳn mười ngón đan vào nhau.

Được được được ! Ôn đại nhân phối hợp năm thẳng.

Triệu Việt phát tay càn quét ánh nến đầu giường, vùi đầu ở trên thân thể hẳn, liên tiếp lưu lại một chuỗi dấu hôn.

Ôn đại nhân choáng hồ hồ, cảm thấy rất là sáng khoái.

Một chỗ khác trong trạch viện, đám thích khách ban ngày kia tuy nói đáp ứng phối hợp, nhưng cũng không biết quá nhiều thứ -- Giống với nhóm người ám sát Triệu Việt lúc trước, bình thường đều là ở một mình trong viện, sẽ có người chuyên đến thông tri làm nhiệm vụ. Hữu dụng duy nhất, là khai báo Thanh Cầu trước mắt còn ở trong thành.

"Tiểu nhị tiệm gạo lúc trước theo dõi thiếu gia, người của chúng ta vẫn đang nhìn chăm chăm." Vô Ảnh nói, "Không thấy liên hệ qua bất cứ kẻ nào, ta cũng thừa dịp bóng đêm lên vào kho gạo và chỗ ở của tiểu nhị kia, vẫn không phát hiện có gì khác thường."

Vân Đoạn Hồn khẽ nhíu mày.

"Tiên sinh." Vô Phong nói, "Đối phương tựa hồ rất là xảo trá."

"Đây vốn là tính tình Thanh Cầu." Vân Đoạn Hồn nói, "Lúc trước khi tác chiến cùng với ta, mặc kệ phần thẳng cao bao nhiêu, hẳn đều sẽ cho lưu cho mình một con đường lui." Huống chi lần này còn bị vây chặt chẽ, chỉ biết càng cẩn thận đề phòng hơn.

"Ta ngược lại là có đề nghị." Vô Phong nói.

"Nói thử xem." Vân Đoạn Hồn gật đầu.

"Hợp tác cùng quan phủ." Vô Phong nói.

"Hợp tác cùng quan phủ?" Vô Ảnh mở to hai mắt, "Người không bị gì chứ, thân phận tiên sinh sao có thể để cho người ngoài biết."

"Hợp tác không hẳn là phải bại lộ thân phận." Vô Phong nói, "Hoặc tiên sinh có thể thử mở miệng nói với thiếu gia trước, vị Ôn đại nhân kia vừa vận phụ trách án kiện Thanh Cầu, nếu hẳn quả thật toàn tâm toàn ý với thiếu gia, có thể âm thầm hợp tác với chúng ta, đối tất cả mọi người đều có lợi."

"Thế nhưng phải lấy cớ gì?" Vô Ảnh hỏi.

Vô Phong nhìn về phía Vân Đoạn Hồn.

"Thử một lần cũng không sao." Vân Đoạn Hồn gật đầu, "Huống hồ nếu Ôn Liễu Niên thông minh nhạy bén đúng như trong lời đồn, hẳn là đã cảm nhận được vài thứ." Hôm qua lại đoạt nghi phạm từ trong tay triều đình, chỉ sợ còn không đợi chính mình tìm tới cửa, hẳn cũng đã đến tìm mình trước một bước.

Thời gian một đêm trôi qua rất nhanh, trong thành mưa phùn bay lất phất vẫn chưa dừng, sắc trời cũng có chút tối.

Loại thời tiết này, hơn nữa say rượu còn chưa tỉnh, thật sự là rất thích hợp ngủ a...

Ôn Liễu Niên ngáp một cái, ôm chăn không nguyện ý mở mắt.

Triệu Việt cúi đầu hôn hôn hẳn.

Ôn Liễu Niên tiếp tục ngủ.

"Ăn xong điếm tâm rồi ngủ tiếp." Triệu Việt ôm lấy hẳn, "Không thì dạ dày sẽ không thoải mái."

Có điếm tâm ăn.

Ôn Liễu Niên miễn cưỡng mở mắt.

Triệu Việt giúp hắn mặc y phục: "Còn đau đầu hay không?"

"Không đau." Ôn Liễu Niên nắc cục.

"Lần sau không được phép uống say." Triệu Việt dặn dò.

"Ừm." Ôn Liễu Niên mềm nhũn ghé vào trong lòng hắn, "Đói bụng."

"Hôm nay có cần tiến cung không?" Triệu Việt hỏi.

"Hắn là không cần." Ôn Liễu Niên nói, "Hoàng Thượng muốn cùng Thất Tuyệt Vương nghị sự, tạm thời không có những chuyện khác."

Triệu Việt cười giầy, thuận miệng nói: "Đúng rồi, Hồng giáp lang đâu?"

Ôn Liễu Niên trong khoảnh khắc mở to mắt: "Diệp cốc chủ chưa trả lại sao?"

"Chưa." Triệu Việt lắc đầu.

Ôn Liễu Niên nháy mắt bi quan: "Sẽ không phải lấy luôn rồi chứ?"

"Tất nhiên sẽ không, Diệp cốc chủ không phải người như thế." Triệu Việt nói, "Không thì ta cùng người đi lấy về?"

"Được." Ôn Liễu Niên nhanh chóng gật đầu.

Vì thế sau khi nếm qua điểm tâm, hai người liền ra cửa.

Mưa phùn bay lất phất, đường phố rất là sạch sẽ mát mẻ. Ôn Liễu Niên ở quán nhỏ mua bánh đường, vừa đi vừa ăn.

Gạo thu hoạch được mùa, tiểu nhị đang ở trước cửa dỡ hàng, sau khi nhìn thấy hai người liền cười ha hả chào hỏi, lại thuận miệng hàn huyên vài

câu, mới bước vào cửa hàng.

Ôn Liễu Niên hỏi: "Chính là hãn đang theo dõi người?"

Triệu Việt gật đầu: "Vẫn luôn xen lẫn trong dân chúng, lúc trước ta vẫn không lưu ý, bất quá về sau khi được sư phụ nhắc nhở, mới phát hiện tựa hồ là thật."

"Vậy tiền bối có tra được gì không?" Ôn Liễu Niên hỏi.

Triệu Việt lắc đầu: "Tạm thời còn chưa có."

Ôn Liễu Niên gãi gãi cằm, nhìn thoáng qua phía trên.

Vô Ảnh vẻ mặt cứng ngắc, rồi sau đó liền nhấc tay chào hỏi.

"Đi." Ôn Liễu Niên tạm thời thay đổi chủ ý.

"Không đi tìm Diệp cốc chủ sao?" Triệu Việt hỏi.

"Không vội." Ôn Liễu Niên nói, "Đi lên lầu gặp người trước."

"Ôn đại nhân, Triệu đại đương gia." Trước mặt Vô Ảnh bày ba bốn cái đĩa không, bên trong có chút vụn điếm tâm.

Ôn Liễu Niên rất có một loại cảm giác thiên nhai tri giao, tục ngữ nói rất hay, có thể ăn là phúc

"Ta cần phải trở về." Vô Ảnh bình tĩnh đứng lên, "Cáo từ."

"Gặp cái gì." Ôn Liễu Niên nhiệt tình đê hãn ngồi trở lại ghế dựa, "Vài lần trước đều là các người mời ta, lúc này cũng nên đến phiên ta làm chủ."

"Không cần không cần." Vô Ảnh một lần nữa đứng lên.

"Nhất định phải." Ôn Liễu Niên lần nữa đè hăn ngồi trở về, "Đến mà không mời không phải là quân tử."

Vô Ảnh trong lòng âm thầm kêu khổ, ăn điểm tâm thì có thể, còn nói không biết có thể nói lờ cái gì không a, ta cái gì cũng không biết !

THỔ PHỈ CÔNG LỢC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 127: Phải Làm Thế Nào Mới Khiến Ảnh Vệ Không Đi Theo??

"Lúc trước tuy nói gặp mặt được vài lần, nhưng vẫn chưa hỏi qua tôn tính đại danh." Ôn Liễu Niên tự mình rót trà cho hần, thái độ rất là cung kính.

Thế nhưng hần càng cung kính, trong lòng Vô Ảnh càng là chiêm trống vang trời, roi pháo trỗi lên -- Tiên sinh cứu ta !

"Tại hạ Ôn Liễu Niên." Ôn đại nhân khiêm tốn hữu lễ.

Vô Ảnh cắn một ngụm lớn điểm tâm, tỏ vẻ miệng mình bề bộn nhiều việc, không thể nói chuyện.

Ôn Liễu Niên nói: "Đây là liểu điệp tô."

"Ừm ừm." Vô Ảnh phòng miệng gật đầu.

"Nhân hấp bên trong làm ăn rất ngon, nếu bỏ thêm bơ, đậu đỏ sẽ béo hơn, nếu là bảo tồn đúng cách, để mười ngày nửa tháng cũng sẽ không hư." Ôn Liễu Niên nói thao thao bất tuyệt, "Cảng cá chổ Đông Hải có một quán điểm tâm Gia Từng kí, làm liểu điệp tô ngon nhất toàn quốc, nếu là thích ăn, lúc lên thuyền có thể mua một ít mang theo."

"Được được được." Vô Ảnh tiếp tục gật đầu.

Ôn Liễu Niên cười tùm tùm nhìn hần.

Vô Ảnh vẻ mặt cứng nhắc, sau đó gian nan đem thứ trong miệng nuốt xuống: "Chúng ta không có lên thuyền."

Ôn Liễu Niên nói: "A."

Vô Ảnh nghĩ muốn đem hương câu chuyện lái qua đĩa điểm tâm -- Hẳn lúc trước vốn dĩ là tính toán ngậm miệng giả chết, thế nhưng hiện tại xem ra, tựa hồ mặc dù là ngậm miệng cũng không thể ổn thỏa, vẫn là lấy cơ sớm rời đi thì tốt hơn !

"Thật sự muốn đi sao?" Ôn Liễu Niên tiếc hận nói, "Còn có sơn tra lê ti chưa mang lên."

Vô Ảnh quyết đoán lắc đầu cự tuyệt, ăn liễu điệp tô thì có thể lừa lên thuyền, nếu là tiếp tục ăn sơn tra lê ti, không chừng còn có thể dụ nói ra cái gì nữa -- Sao thiếu gia lại tìm một người như thế, quả thực gian trá !

Ôn Liễu Niên nhìn bóng dáng hảnh vợi vàng xuống lầu, đáy mắt có chút tiếc nuối.

Thật sự đi a.

Triệu Việt nhẹ nhàng nâng cằm hảnh lên.

"Sao?" Ôn Liễu Niên vẻ mặt khó hiểu.

Thực khách còn lại xa xa nhìn, lập tức kích động nghĩ, nhìn tư thế này chẳng lẽ là muốn hôn nhau?

Chúng ta căn bản là không muốn nhìn.

Thời gian nhất định phải lâu một chút.

Ôn Liễu Niên cười hì hì: "Có cần ta nhắm mắt lại không?"

"Không cần nháo." Triệu Việt nói, "Có phải người cảm thấy được gì rồi không?"

"Người nói xem?" Ôn Liễu Niên hỏi lại.

"Ta..." Triệu Việt do dự.

"Ta có thể nghĩ được, người tất nhiên cũng có thể nghĩ được." Ôn Liễu Niên vỗ vỗ mặt hăn, "Chỉ là không có chứng cứ mà thôi."

Triệu Việt nắm tay hăn: "Ừm." Hơn bốn mươi tuổi, toàn tâm toàn ý dạy công phu cho mình lại là cao thủ ẩn sĩ, cũng thật sự chỉ còn lại một người.

"Hiện tại Vương Thành nhìn qua tuy nói náo nhiệt phần hoa, ngầm lại là người nhát đánh người bạo, xung quanh đều là ảnh vệ hoàng cung tìm kiếm manh mối." Ôn Liễu Niên nói, "Nếu hăn thật sự là Đại Minh Vương, hăn là biết rõ Vương Thành đối với hăn bây giờ mà nói, là một nơi rất nguy hiểm, huống chi ta còn là mệnh quan triều đình."

"Nhưng dù vậy, vẫn như trước mạo hiểm xuất hiện dạy công phu cho ta." Triệu Việt nói, "Còn giúp ta tìm biện pháp chữa thương."

Ôn Liễu Niên gật đầu: "Nếu là như thế, chi bằng hai bên thẳng thắn nhận nhau. Hiện tại đối với chúng ta mà nói nguy hiểm nhất là người của Thanh Cầu, mau chóng diệt trừ mới là chuyện quan trọng nhất, mà nói đến chuyện này, Đại Minh Vương tất nhiên biết càng nhiều nội tình."

"Muốn chủ động đi tìm hỏi thử không?" Triệu Việt hỏi.

Ôn Liễu Niên gật đầu, lại khó xử nói: "Thế nhưng có người vẫn theo ta."

Triệu Việt nói: "Ta đi một mình là được."

"Không được." Ôn Liễu Niên lắc đầu, "Chuyện này không phải chuyện đùa, không thể để người đi một mình được."

"Vậy phải làm thế nào?" Triệu Việt nói, "Người của Hoàng Thượng, nói vậy cũng sẽ không dễ dàng tránh đi chỗ khác."

Ôn Liễu Niên sờ sờ cảm nghĩ: "Cũng không phải hoàn toàn không có biện pháp."

"Biện pháp gì?" Triệu Việt hỏi.

Ôn Liễu Niên bình tĩnh nói: "Đi tìm Diệp cốc chủ trước, sau đó lại nói cho người."

Triệu Việt trong lòng nghi hoặc, nói bây giờ cùng đợi lát nữa nói, sẽ có khác biệt rất lớn sao?

Một đầu khác, Vô Ảnh một đường chạy về nhà, suýt chút nữa va vào Vân Đoạn Hồn.

"Gấp gáp cái gì." Vân Đoạn Hồn lắc đầu, "Đứng vững !"

"Tiên sinh." Vô Ảnh nói, "Ta vừa mới ở trà lâu gặp thiếu gia, còn có vị Ôn đại nhân kia."

"Sau đó thì sao?" Vân Đoạn Hồn khẽ nhíu mày.

Sau đó... Vô Ảnh khịt khịt mũi, đem chuyện vừa rồi nói đại khái một lần.

Vô Phong ở bên cạnh nghe được cảm thấy đau đầu, một câu cũng chưa nói còn có thể bại lộ manh mối, nhất định là ăn nhiều bánh mỡ heo.

Vân Đoạn Hồn nói: "Lần tới chú ý nhiều hơn là được."

"Vậy lúc này thì sao?" Vô Ảnh chột dạ hỏi.

"Vốn dĩ tính toán muốn hợp tác với đối phương, cũng không sao." Vân Đoạn Hồn vỗ vỗ bả vai hãnh, "Không cần quá lo lắng."

"Thật sao?" Vô Ảnh nháy mắt như trút được gánh nặng, vừa rồi còn tưởng gây ra họa lớn.

Đã nói vị Ôn đại nhân kia quả thật dọa người.

Trong hiệu buôn Nhật nguyệt sơn trang, Diệp Căn cực kì không nỡ, đem hai con Hồng giáp lang trả lại cho Ôn Liễu Niên.

Vẫn là rất muốn a.

Thẩm Thiên Phong an ủi vỗ vỗ bả vai hẳn.

"Đa tạ cốc chủ." Ôn Liễu Niên nói, "Vậy chúng ta cáo từ trước."

"Không bằng ở lại cùng ăn cơm đi." Thẩm Thiên Phong nói, "Đúng lúc đầu bếp làm chim trĩ nướng."

"Vẫn là bỏ đi." Ôn Liễu Niên nói, "Trong nhà còn có chút chuyện."

"Khí sắc Đại đương gia hôm nay tựa hồ không được tốt lắm." Diệp Căn nói, "Gần đây quá mệt mỏi?"

"Không tính mệt." Triệu Việt nói, "Đa tạ cốc chủ."

Diệp Căn nắm cổ tay hẳn qua thử mạch, lắc đầu nói: "Thân thể dù tốt đến mấy cũng sẽ chịu không nổi, hơn nữa chân khí vận hành cũng không thông thuận lắm."

"Vậy phải làm thế nào?" Ôn Liễu Niên hỏi.

"Tĩnh dưỡng nhiều hơn là được, cũng không phải chuyện lớn." Diệp Căn nói, "Lúc trước nghe Thiếu Vũ nói, lúc nhỏ đại đương gia bị phong ba chỗ đại huyết?"

Triệu Việt gật đầu: "Đúng vậy."

"Chúng ta lúc trước vốn là muốn đến xin cốc chủ giúp đỡ." Ôn Liễu Niên nói, "Chỉ là Tần cung chủ nói này không phải là bệnh, trừ phi tự mình

nâng cao tu vi, bằng không uống thuốc cũng vô dụng."

"Chính xác là như thế, bất quá sắc chút thuốc điều dưỡng vẫn là có thể." Diệp Căn nói, "Sau khi ta viết xong phương thuốc, sẽ sai người đưa đến quý phủ."

"Đa tạ cốc chủ." Ôn Liễu Niên rất là cảm kích.

Diệp Căn nhân cơ hội nói: "Vậy có thể cho ta mượn Hồng giáp lang thêm vài ngày không?"

Ôn Liễu Niên: "..."

Thẩm Thiên Phong: "..."

Hồng giáp lang từ trong hộp gỗ ló đầu ra, lại trở lại.

Tiểu Hồng giáp lang ngốc hồ hồ gặm xong một con trùng, cũng bò ra theo, ăn no !

Diệp Căn cất đi liền quay trở về phòng.

Ôn Liễu Niên đậy mắt tràn ngập không nở.

Thẩm Thiên Phong cũng có chút đau đầu, đành phải một lần nữa cam đoan nhất định trả lại đúng hẹn.

Đơn giản chỉ là hai con hồng trùng sáng long lanh, sao lại khắc vào trong lòng như thế.

Tuy nói vẫn chưa lấy lại Hồng giáp lang, nhưng lấy được phương thuốc dưỡng thân thể, cũng không tính quá xấu.

Sau khi trở lại Ôn phủ, Ôn Liễu Niên một bên sai hạ nhân đi sắc thuốc, một bên đối y phục, tính toán vào trong cung giúp Hoàng Thượng xem tấu

chương.

"Trước chờ một chút." Triệu Việt giữ chặt hăn.

"Làm sao vậy?" Ôn Liễu Niên hỏi.

"Còn chưa có nói rõt cuộc nghĩ ra biện pháp gì, có thể khiến thị vệ trong hoàng cung không đi theo người nữa." Triệu Việt nói.

"Chuyện này à." Ôn Liễu Niên gãi gãi cằm, "Trễ chút nữa trở về nói cho người nghe."

"Thần bí như thế?" Triệu Việt khẽ nhú mày.

"Đúng vậy đúng vậy." Ôn Liễu Niên bình tĩnh gật đầu, sau đó vòng qua hăn một đường chạy ra tiểu viện.

Triệu Việt bất đắc dĩ lắc đầu, chính mình quả nhiên không có biện pháp với hăn.

Trong trấn Phan Gia ngoài Vương Thành, Mộc Thanh Sơn đang xoa bóp bả vai cho Thượng Vân Trạch, đột nhiên liền có nha dịch vội vã chạy vào.

"Có chuyện gì vậy?" Thượng Vân Trạch hỏi.

"Dương Đại Phú đầu kia, đầu kia có phát hiện mới." Nha dịch thở hồng hộc, "Đại nhân phái ta nhanh chóng đến mời nhị vị qua đó."

"Có phát hiện mới gì?" Thượng Vân Trạch đứng lên hỏi.

"Thi thể nữ nhân kia, tựa hồ không phải là Phan Trân mất tích." Nha dịch nói ra lời kinh người.

"Không phải?" Thượng Vân Trạch cùng Mộc Thanh Sơn liếc mắt nhìn nhau, một đường thep đến phủ nha xem đến tột cùng.

"Lúc trước ta cũng không nhìn kỹ, thấy xiêm y giống nhau liền nhận." Trong đại sảnh, Dương Đại Phú vẻ mặt đầy kích động, cơ hồ muốn nói năng lộn xộn, "Buổi sáng hôm nay mới phát hiện, nàng không phải là A Tú nhà ta a. A Tú quanh năm theo ta nhóm lửa nhồi bột, trên tay đều là vết hằn, cùng tay khối thi thể kia hoàn toàn khác nhau, nốt chu sa trên tay trái, cũng không giống." Chính mình lúc trước cư nhiên không chịu kiểm tra rõ ràng, thương tâm suốt hai ngày, quả thực hồ đồ.

"Có chắc không?" Thượng Vân Trạch hỏi.

"Tất nhiên." Dương Đại Phú liên tục gật đầu, vui mừng nói, "Đã nói A Tú nhất định sẽ không chết, nhất định còn sống a."

"Vậy khối thi thể này là ai?" Mộc Thanh Sơn khẽ nhíu mày.

"Ngoại trừ Phan Trân, gần đây trong thành cũng chưa từng nghe qua có phụ nhân nhà ai mất tích a." Huyện lệnh cũng khó xử.

"Cũng không nhất định phải là nữ tử trấn Phan Gia này." Thượng Vân Trạch nói, "Đối phương đã hoán đổi thi thể mặc y phục của Phan Trân vào, tất nhiên là muốn lừa gạt, bất quá đối với chúng ta mà nói cũng là chuyện tốt, ít nhất nói rõ tính mạng Phan Trân hiện tại sẽ không có nguy hiểm."

"Ông trời phù hộ, ông trời phù hộ a." Dương Đại Phú không nhịn được nói lầm bầm.

"Sai người trở về nói cho đại nhân một tiếng đi." Mộc Thanh Sơn nói.

Thượng Vân Trạch gật đầu, lập tức viết một phong thư, để cho thủ hạ đưa đến Vương Thành.

Màn đêm buông xuống, trên đỉnh nhuyễn kiệu lão đảo, đưa Ôn Liễu Niên rời khỏi cung.

Triệu Việt vẫn như trước chờ ở cửa.

Hai tên ảnh vệ vẫn như trước âm thầm bảo hộ Ôn Liễu Niên.

"Có uống rượu không vậy?" Triệu Việt hỏi.

"Không có." Ôn Liễu Niên lắc đầu, "Hoàng Thượng mở tiệc chiêu đãi Thất Tuyệt Vương, ta không đi, vẫn ở Ngự Thư phòng xem tấu chương các nơi đăng báo."

"Ăn cơm chưa?" Triệu Việt khẽ nhíu mày.

"Ăn hai cái bánh gạo nếp." Ôn Liễu Niên nói, "Ngồi không nhúc nhích, cũng không đói bụng."

"Vậy muốn về nhà không?" Triệu Việt chỉnh lại y phục cho hẳn, "Hay là muốn đến chợ đêm ăn chút gì đó."

"Không ăn, cũng không trở về nhà." Ôn Liễu Niên cười tùm tùm.

"Vì sao." Triệu Việt khó hiểu.

"Đi, chúng ta ra ngoài thành." Ôn Liễu Niên giữ chặt tay hẳn.

Triệu Việt càng khó hiểu hơn.

Trên bầu trời ánh trăng rất sáng, chiếu xuống rừng cây ở ngoại ô cũng cực kỳ u tĩnh.

"Rốt cuộc là muốn làm gì?" Triệu Việt cùng hẳn một đường đứng dưới một thân cây.

"Không phải ban ngày hỏi ta, phải làm thế nào mới có thể khiến người trong cung không đi theo sao?" Ôn Liễu Niên thấp giọng nói.

"Ừm." Triệu Việt gật đầu, "Hiện tại nguyện ý nói rồi à?"

Ôn Liễu Niên đứng dưới ánh trăng nhìn hăn.

Triệu Việt: "... Sao?"

Sau đó môi bị hôn trụ, mềm mại ẩm ướt.

Ảnh vệ tựa trên cây, thức thờ ngẩng đầu nhìn trời.

Ôn Liễu Niên ôm chặt cổ hăn, hô hấp nóng bỏng.

Triệu Việt đem người ấn vào lòng, bàn tay ở trên lưng tùy ý du tẩu, cúi đầu mở miệng hỏi: "Ở trong này?"

"Nếu không thể, thì giả bộ làm đi." Ôn Liễu Niên cắn vành tai hăn, "Dọa người chạy là được rồi."

Còn chưa dứt lời, cánh môi liền bị ngăn chặn, ngay cả đầu lưỡi cũng bị mút đến tê dại.

Y phục từ đầu vai bị rớt xuống, ảnh vệ hít một ngụm khí lạnh, còn tưởng rằng chỉ là muốn hôn một cái, hiện tại xem ra... Cư nhiên còn có chuyện phía sau?!

"Ummm..." Ôn Liễu Niên rên rỉ dồn dập.

Ảnh vệ bận rộn không ngừng chạy về phía xa xa, giống như con thỏ bị lửa đốt mông.

Lúc trước, khi bảo hộ các vị đại nhân khác, thật thật thật sự chưa gặp qua loại chiến trận này a !

"Đi rồi." Triệu Việt ghé vào lỗ tai hăn nói.

"Cho nên thì sao, có nghe được không?" Ôn Liễu Niên hỏi.

Triệu Việt một tay vòng qua khuỷu chân của hắn, một tay còn lại chế trụ hông hắn, một lần nữa sâu xa hôn xuống.

"Không muốn cấm dục sao?" Tại khe hở nụ hôn kịch liệt, Ôn Liễu Niên rất vất vả mới nói ra được một câu.

"Ta có chừng mực." Triệu Việt tùy tiện đốt lửa trên người hắn.

"Nếu như thật sự bị tẩu hỏa nhập ma thì phải làm sao?" Ôn Liễu Niên rất là cố chấp.

Triệu Việt đem hắn ngăn ở trên cây, hô hấp nặng nề nói: "Vậy thì cùng nhau vạn kiếp bất phục."

Chim chóc trên cây bị lay tỉnh, rất bất mãn vỗ cánh bay đi.

Lại xa một chút, hai tên ảnh vệ vẻ mặt tràn ngập khổ bức, bốn phía tìm chỗ mới, vừa phải canh sao cho không nghe được tiếng Ôn đại nhân, còn phải canh sao cho có thể xuất hiện trước khi xảy ra nguy hiểm.

Đổi một thân cây, có thể nghe được.

Lại đổi một thân cây, vẫn còn có thể nghe được.

Thẳng đến đôi cây thứ năm, hết thấy vẫn như trước.

Phải biết người luyện võ, lỗ tai rất thính a.

"Tha cho ta..." Ôn Liễu Niên thanh âm nhiễm lên ý khóc.

Ảnh vệ che lỗ tai ngồi xổm trên cây, nghĩ muốn nhảy vào trong nước.

Đây là muốn đòi mạng người ta sao.

Nửa canh giờ sau, Triệu Việt ôm Ôn Liễu Niên mềm nhũn rời khỏi rừng cây, xoay người lên ngựa một đường trở về trong phủ.

Hai tên ảnh vệ cơ hồ toàn thân đều bị mồ hôi thấm ướt -- Lúc trước cũng bảo hộ qua không ít đại nhân, tuy nói Trương các lão thích nửa đêm ra ngoài thành ngắm trăng, Di thái thái Vương đại nhân thật sự hơi nhiều, Lưu đại nhân chuyên thích đến nơi đông người nhảy vô giúp vui, những người này đều cực kì khiến người ta đau đầu, nhưng nếu mà so sánh với Ôn đại nhân, quả thật là có thể nói là gặp SU PHỤ.

Còn chưa bao giờ khẩn trương qua như thế.

Sau khi tắm rửa xong, Ôn Liễu Niên nằm ở trong ổ chăn, ánh mắt vừa mềm lại vừa ỷ lại.

"Mệt rồi phải không?" Triệu Việt cúi đầu hôn lên trán hắn, "Mau ngủ đi."

Ôn Liễu Niên nói: "Đi nói cho sư phụ một tiếng, sau đó thì trở về, đêm nay không luyện công."

"Ta không sao." Triệu Việt nói.

"Sẽ mệt." Ôn Liễu Niên nắm ngón tay hắn, "Diệp cốc chủ đã nói, người phải nghỉ ngơi nhiều hơn."

"Đêm nay là ngoại lệ, lúc trước cũng không mệt." Triệu Việt nói, "Mau ngủ đi."

Ôn Liễu Niên ngáp một cái, mơ mơ màng màng nhắm mắt lại.

Ngẫu nhiên ở bên ngoài, cảm giác hình như ... cũng không tệ lắm.

Triệu Việt xoa nắn cánh môi hắn, cầm Tế Nguyệt đao rời khỏi phòng ngủ.

Ảnh vệ đẩy mắt trần ngáp sùng bái, nhìn theo hắn một đường ra cửa.

Vừa rồi ép buộc hơn nửa buổi như vậy, cư nhiên còn muốn ra ngoài luyện công.

Đây là thần sao?

THỔ PHỈ CÔNG LỰC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 128: Ai Mà Có Thể Nói Thẳng Được Ôn Đại Nhân!!!

Vân Đoạn Hồn vẫn như trước ở chỗ cũ chờ hẵn.

"Sư phụ." Triệu Việt đập mở bụi cỏ tiến lên.

"Trước giờ đều là người tới sớm." Vân Đoạn Hồn xoay người, "Hôm nay trong nhà có chuyện?"

Triệu Việt gật đầu: "Vâng, bất quá không phải là chuyện lớn, không nhọc sư phụ lo lắng."

"Ngồi đi." Vân Đoạn Hồn nói, "Hôm nay không luyện công, vì sư có chút chuyện muốn hỏi người."

Triệu Việt nói: "Sư phụ muốn hỏi chuyện gì?"

"Về thân thế của người." Vân Đoạn Hồn nói, "Còn có người nhà của người."

Không dự đoán được hẵn sẽ chủ động đề cập, Triệu Việt có chút ngoài ý muốn.

"Nghe nói cha người là bị người Mục gia trang sát hại?" Vân Đoạn Hồn hỏi.

Triệu Việt gật đầu: "Cha ta tên là Triệu Mãn Giang, làm ăn nhỏ ở Tây Nam, sau này vô ý trêu chọc ác nhân, mới dẫn tới họa sát thân."

"Chỉ e không chỉ là ác nhân." Vân Đoạn Hồn nhìn hẵn.

"Có phải sư phụ có chuyện muốn nói với ta không?" Triệu Việt thừ.

"Người đối vi sư lý giải bao nhiêu." Vân Đoạn Hồn hỏi.

Triệu Việt lắc đầu: "Đệ tử không biết sư phụ là có ý gì."

"Thật sự không biết hay là giả vờ không biết?" Vân Đoạn Hồn vỗ vỗ bả vai hấn, "Mặc dù là người không biết, nhưng có vị Ôn đại nhân kia ở đây, chỉ sợ cũng sẽ không hoàn toàn không biết gì cả."

"Đệ tử thật sự không biết." Triệu Việt nói: "Mong sư phụ nói rõ hơn."

Vân Đoạn Hồn nhìn thẳng hấn một lát, rồi sau đó liền cười lắc đầu: "Điểm ấy ngược lại là giống mẫu thân người, bất luận người bên ngoài nói thế nào, chỉ cần nàng không muốn nói, thì không ai có thể khiến nàng mở miệng."

Triệu Việt nghe vậy trong lòng căng thẳng -- Tuy nói lúc trước nghĩ tới rất nhiều lần, cũng không phải mơ hồ hoàn toàn không biết gì cả, nhưng hiện tại thật sự có người nhắc tới, vẫn là khó tránh khỏi bị xúc động.

"Nghĩ đến người cũng đã biết một vài chuyện." Vân Đoạn Hồn nói, "Nương người họ Bạch, là nữ tử chí tình chí nghĩa nhất trên thế gian này, chỉ tiếc hồng nhan bạc phận, khổ một đời."

Triệu Việt nói: "Sư phụ quen biết nương ta?"

"Còn không biết ta là ai?" Vân Đoạn Hồn nhìn hấn, "Người ta vốn là nên thẳng thắn thành khẩn nói rõ với nhau, không cần che che lấp lấp như thế."

...

"Đại Minh Vương." Một lát sau, Triệu Việt nói.

Vân Đoạn Hồn lắc đầu: "Phong hào hơn hai mươi năm trước, ta cũng đã quên, người ngược lại vẫn nhớ rõ ràng."

Các loại tư vị giống như thủy triều trào ra, ngũ vị giống như bị đánh nghiêng ngã, Triệu Việt hầu kết lẩn lộn, trong lúc nhất thời cũng không biết chính mình nên nói cái gì.

"Lần này ta rời bến, chỉ vì hai chuyện." Vân Đoạn Hồn nói, "Một là vì Thanh Cầu, hai là vì người, lúc trước vốn dĩ muốn chờ sau khi chuyện này kết thúc, thì mang người một đường trở về Đông Hải, bất quá bây giờ xem ra, tựa hồ cũng không có khả năng."

"Phụ thân của ta là ai?" Triệu Việt hỏi, thanh âm có chút dao động không dễ cảm nhận được.

Vân Đoạn Hồn lại nói: "Hắn là người thay lòng đổi dạ, phụ người nường, có lỗi với người, không đáng đề cập tới."

Triệu Việt khẽ nhíu mày.

"Muốn cùng ta một đường đến Đông Hải không?" Vân Đoạn Hồn hỏi.

Triệu Việt lắc đầu: "Ta muốn ở lại Vương

Thành."

"Ta cũng nghĩ là như vậy." Vân Đoạn Hồn nói, "Cũng được, chỉ cần người sống vui vẻ, ở đâu cũng giống nhau."

"Sư phụ có thể kể cho ta nghe nhiều hơn về chuyện của mẫu thân ta được không?" Triệu Việt hỏi.

"Tất nhiên là được." Vân Đoạn Hồn nói, "Nói đến cũng khéo, hiện tại phiến đất trống đối diện Sơn Hải Cư kia, vốn dĩ chính là Bách Hoa uyển. Nường người tuy nói xuất thân thanh lâu, nhưng một tia khí tức phong trần

cũng không có, dám yêu dám hận, ngược lại giống như là nữ tử giang hồ, khiến người ta nhìn một lần cũng khó mà quên được. Thủ hạ của nàng ai ai cũng có tri thức hiểu lẽ nghĩa, cầm kỳ thư họa không gì mà không biết, hoàn toàn khác xa so với nơi hoa nhai liễu hạng tầm thường."

"Sư phụ thường xuyên đến đó?" Triệu Việt hỏi.

Vân Đoạn Hồn gật đầu, từ trong lòng lấy ra một đôi hoa tai: "Là vật bên người của mẫu thân người, hiện tại coi như là vật trả về cho chủ cũ."

Triệu Việt nhận vào trong tay, nhẹ nhàng vuốt ve một chút.

Màu sắc vô cùng ôn nhuận, dưới ánh trăng màu sắc nhàn nhạt.

Bên trong Ôn phủ, Ôn Liễu Niên mơ mơ màng màng ngủ say sữa ngọt ngào, trong mộng còn chưa kịp ăn được giò heo, thì bị người đánh thức.

"Đại nhân, đại nhân." Quản gia ở bên ngoài gọi.

"Xảy ra chuyện gì?" Ôn Liễu Niên buồn ngủ mông lung ngồi dậy.

"Người trong cung tới, kêu đại nhân lập tức tiến cung." Quản gia có chút sốt ruột.

"Đi bây giờ?" Ôn Liễu Niên sửng sốt.

"Đúng vậy, bây giờ, là Tứ Hỷ công công tự mình đến." Quản gia nói.

"Bản quan lập tức đến ngay, nói công công chờ một lát." Ôn Liễu Niên vội vàng mặc y phục, mang theo đầy bụng nghi vấn chạy đến tiền đình.

Tứ Hỷ công công quả nhiên đang uống trà.

"Công công." Ôn Liễu Niên nói, "Nửa đêm, vì sao Hoàng Thượng lại đột nhiên gọi hạ quan tiến cung?"

"Cũng là vì vài tên thích khách kia." Tứ Hỉ công công nói, "Tối hôm qua yến hội vừa chấm dứt, sáng sớm hôm nay Thất Tuyệt Vương liền đến tìm Hoàng Thượng, bất kể thế nào cũng muốn đích thân thăm vấn thích khách, hiện tại còn không chịu về nghỉ ngơi."

"Hoàng Thượng nói thế nào?" Ôn Liễu Niên nói.

"Hoàng Thượng đã cho Thất Tuyệt Vương biết, chuyện thích khách bị người không rõ thân phận cướp đi, nhưng nói chưa dứt lời, càng nói càng hồng bét." Tứ Hỉ công công nói, "Thất Tuyệt Vương nhân cơ hội đưa ra một đồng yêu cầu lớn, Hoàng Thượng đau đầu muốn chết, liền kêu ta đến gọi đại nhân tiến cung cùng nhau thương nghị."

Ôn Liễu Niên: "..."

"Đại nhân, mời." Tứ Hỉ công công nói.

"Lúc trước công công có tiếp xúc qua với Thất Tuyệt Vương chưa?" Ôn Liễu Niên hỏi.

Tứ Hỉ công công lắc đầu, lại nói: "Sứ thần quân chủ các nước lân cận cũng đến qua không ít, nhưng vẫn chưa bao giờ gặp qua người như vậy...." Quả nhiên là không biết nên hình dung thế nào.

Ôn Liễu Niên nói: "Thất Tuyệt Vương trước giờ có quan hệ rất tốt với Tần cung chủ."

Tứ Hỉ công công giật mình: "Vậy thì khó trách."

Ôn Liễu Niên bị ghen một chút.

Ta cũng có quan hệ rất tốt với Tần cung chủ.

Sau khi tiến cung, Mộ Hàn Dạ quả nhiên đang ở Ngự Thư Phòng uống trà.

"Ôn ái khanh." Sở Uyên như trút được gánh nặng.

"Ôn đại nhân cũng đến đây." Mộ Hàn Dạ nhiệt tình mời, "Có muốn cùng nhau uống chén trà không?"

"Vì sao Thất Tuyệt Vương bây giờ còn chưa trở về nghỉ ngơi?" Ôn Liễu Niên nghi hoặc.

Mộ Hàn Dạ nói: "Như nhau cả thôi, Ôn đại nhân cũng không ngủ, nếu Tần huynh cũng có thể đến đây, thì đủ tay chơi mạt chược rồi."

Sở Uyên đầu thẳng đau.

"Thất Tuyệt Vương ở đây làm gì vậy?" Ôn Liễu Niên hỏi.

Mộ Hàn Dạ chỉ chỉ một xấp giấy trước mặt Sở Uyên.

"Cầm xem đi." Sở Uyên phất phất tay.

"Vâng." Ôn Liễu Niên tiến lên, lúc cầm lên không chú ý, một đầu khác liền rơi xuống đất, ước chừng lăn vài thước -- Quả nhiên là phi thường dài, phía trên rậm rạp chi chít chữ.

Ôn Liễu Niên rõ ràng chấn kinh.

Mộ Hàn Dạ nhanh chóng nói: "Đều là chút yêu cầu lông gà vỏ tỏi, Đại Sở quốc phú dân cường, nghĩ đến cũng sẽ không để ý chuyện này đâu."

Ôn Liễu Niên khẽ nhíu mày, còn chưa kịp nói chuyện, Mộ Hàn Dạ đã bắt đầu kể khổ: "A Hoàng nhà ta hôm qua nhận phải kinh hách cực lớn, hiện tại hàng đêm khó ngủ, tim bốn vương như bị đao cắt vậy."

Ôn Liễu Niên khen ngợi: "Thất Tuyệt Vương quả nhiên một lòng say mê, nếu để Vương Hậu biết được, thì nhất định sẽ cảm động đến cực điểm."

Mộ Hàn Dạ tâm tình khoái trá: "Ôn đại nhân nói thật ư?"

"Thất Tuyệt Vương cứ việc yên tâm." Ôn Liễu Niên nói, "Trong thời gian ngắn nhất, chúng ta nhất định sẽ đem thích khách tróc nã quy án."

"Nếu là tróc không được thì sao?" Mộ Hàn Dạ hỏi.

"Lời ấy sai rồi." Ôn Liễu Niên lắc đầu: "Có Thất Tuyệt Vương ở đây, sao lại không thể tróc được chứ."

Mộ Hàn Dạ cứng đờ: "Ta?"

"Tất nhiên." Ôn Liễu Niên lời nghiêm ngữ chính, "Cũng không biết là bọn đạo chích bọn chuột nhắt ở đâu, thế nhưng can đảm dám rõ như ban ngày đến ám sát. Trong thiên hạ ai mà không biết Thất Tuyệt Vương cùng rõ ràng không có mắt, mới kiêu ngạo khiêu khích uy nghiêm Thất Tuyệt quốc, quả thực khiến người ta thống hận đến cực điểm."

Mộ Hàn Dạ cảnh giác nói: "Vì sao không phải là khiêu khích Sở quốc?"

"Thất Tuyệt Vương nói đùa, kia nhưng là đội danh dự quý quốc." Ôn Liễu Niên liên tục xoa tay, sau đó lại nhanh chóng nói ra lập trường, "Người đến là khách, Đại Sở ta tất nhiên tận tình làm chủ, trong quá trình lòng bắt thích khách, nếu Thất Tuyệt Vương gặp phải khó xử gì, cứ việc mở miệng là được, Hoàng Thượng tất nhiên nguyện ý tương trợ toàn lực."

Sở Uyên buồn cười, vươn tay sờ sờ cằm mình.

Mộ Hàn Dạ nói: "Nếu bốn vương cố ý chỉ điểm Sở quốc đòi người thì sao?"

"Nếu Thất Tuyệt Vương không tiện ra tay, thì Sở quốc cũng có thể ra mặt." Ôn Liễu Niên nhắc nhở, "Chỉ là miệng đời đáng sợ, đến lúc đó nếu

Vương Thành nổi lên lời đồn nhảm, Thất Tuyệt Vương có kế sách ứng đối không?"

"Lời đồn nhảm?" Mộ Hàn Dạ nhíu mày.

"Đúng vậy, lời đồn nhảm." Ôn Liễu Niên chậm rãi nói, "Lúc trước dân chúng đều biết Thất Tuyệt Vương cùng Vương Hậu tình thâm tự hải, mỗi khi nhắc đến đều là vẻ mặt cực kỳ hâm mộ. Nếu biết lúc này Vương Hậu gặp chuyện, Thất Tuyệt Vương chẳng những một chút phản ứng cũng không có, còn đem chuyện bắt thích khách giao cho Sở quốc, e là có chút không thể nói nổi a."

Mộ Hàn Dạ: "..."

"Bất quá cũng không cần quá lo lắng." Ôn Liễu Niên nói, "Cùng lắm thì đến lúc dán băng, giúp Thất Tuyệt Vương làm sáng tỏ một chút là được." Nói xong lại bổ sung, "Nhưng tiểu thoại bản lưu thông ngầm, thì thật sự không xen vào a, nếu là đem Thất Tuyệt Vương viết thành người thay lòng đổi dạ rất sợ chết thay đổi thất thường đứng núi này trông núi nọ, còn mong không lấy làm phiền lòng mới phải."

"Ôn đại nhân nói đùa." Mộ Hàn Dạ tươi cười đầy mặt, đem tờ danh sách kia giật lại từ trong tay hắn, "Bóng đêm đã sâu, việc này không bằng ngày mai lại bàn."

"Rất tốt rất tốt." Ôn Liễu Niên cười tủm tỉm, "Thất Tuyệt Vương đi thông thả."

Mộ Hàn Dạ bình tĩnh xoay người rời đi.

Sở Uyên cười lắc đầu: "Sớm biết như thế, buổi tối không nên để ái khanh trở về."

"Hoàng Thượng quá khen." Ôn Liễu Niên hai mắt phấp phất -- Ngáp một cái.

"Làm khó ái khanh đêm hôm khuya khoắt còn phải tiến cung như vậy." Sở Uyên nói, "Đừng trở về, ta sai người đến phủ nói một tiếng, ở lại trong cung nghỉ ngơi đi."

"Tuân chỉ." Ôn Liễu Niên dụi dụi mắt, dưới chân giống như đạp bông.

Thật sự là phi thường mệt.

Sở Uyên trong lòng buồn bực, lúc trước cũng thường xuyên bồi mình thảo luận chính sự cả đêm, sao cố tình hôm nay lại mệt thành như vậy, chẳng lẽ chuyện mình giao cho hẳn thật sự có hơi nhiều sao?

"Hoàng Thượng muốn trở về tẩm cung nghỉ ngơi không?" Tứ Hỉ dè dặt cẩn thận hỏi.

"Tạm thời không cần." Sở Uyên nói, "Gọi ảnh vệ bảo hộ Ôn ái khanh đến đây, trăm có chuyện muốn hỏi."

Tứ Hỉ lĩnh mệnh lui ra, một lát sau gọi hai người tiến vào.

"Tham kiến Hoàng Thượng." Ảnh vệ quỳ xuống đất hành lễ.

"Miễn." Sở Uyên nói, "Nói thử xem, mấy ngày nay Ôn ái khanh sau khi rời khỏi cung thì làm cái gì, một chuyện cũng không thể kể sót."

Ảnh vệ: "..."

Thật sự một chuyện cũng không thể kể sót sao.

"Làm sao vậy?" Thấy sắc mặt hai người khó xử, Sở Uyên đặt chén trà trong tay xuống.

"Cũng không phải là chuyện lớn gì, nhưng..." Ảnh vệ châm chước dùng từ.

"Nói !" Sở Uyên nhú mày.

"Vâng !" Ảnh vệ tâm treo ngược, đem chuyện ở rừng cây nói đại khái một lần, sau đó lại nói, "Không sai biệt lắm là nửa canh giờ, tính qua đại nhân cũng ngủ không ngủ được bao lâu."

Sở Uyên: "..."

Tứ Hi: "..."

Trong rừng cây a.

Cư nhiên cũng có thể?

Ảnh vệ cảm thấy rất là khổ bức, thật sự không muốn nghe đầu a.

Sở Uyên vô lực phát tay: "Mà thôi, lui xuống đi."

Sớm biết là vì chuyện này, thì không nên mở miệng hỏi a...

THỔ PHỈ CÔNG LỢC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 129: Chuyện Năm Xưa!!!

Một giấc này của Ôn Liễu Niên ngủ được cực kỳ an ổn, thẳng đến khi Sở Uyên hạ triều lại xử lý xong tấu chương, quay đầu nhớ tới liền hỏi Tứ Hỉ, nhưng được báo lại là vẫn chưa rời giường.

"Sao lại ngủ đến bây giờ, hẳn nên dùng cơm trưa." Sở Uyên lắc đầu.

Tứ Hỉ nói: "Đại nhân là người đọc sách, dự tính tối qua là thật sự quá mệt."

Sở Uyên lại nhớ tới lời ảnh vệ nói trong rừng cây.

Rừng cây.

"Có cần phái người đến gọi đại nhân rời giường không?" Tứ Hỉ công công thử.

"Mà thôi, trăm tự mình đi, đúng lúc đến Ngự Hoa viên hoạt động gân cốt một chút." Sở Uyên đứng lên, đi tới cửa lại nói, "Dặn dò Ngự Thiện Phòng, làm vài món bổ dưỡng."

"Vâng." Tứ Hỉ công công rời khỏi thư phòng, trong lòng nhin không được liền cảm khái, Hoàng Thượng đối xử với Ôn đại nhân thật sự là rất tốt.

Sở Uyên một đường đến Thiên Điện đẩy cửa ra, liền thấy Ôn Liễu Niên đang ngồi ở trên đất ngáp một cái.

...

"Hoàng Thượng." Ôn Liễu Niên vội vàng đứng lên.

"Sao lại ngồi dưới đất." Sở Uyên buồn cười.

"Ngủ nhiều có hơi choáng." Ôn Liễu Niên nói, "Chỉ muốn ngồi một lúc."

Sở Uyên lắc đầu: "Tuy nói sức ăn của ái khanh rất tốt, bất quá cũng là người đọc sách hăn là có tật xấu, bình thường vẫn là phải đi lại nhiều mới tốt."

Ôn Liễu Niên: "..."

Sức ăn rất tốt.

"Đi thôi, theo trăm đến Ngự Hoa viên đi dạo một chút." Sở Uyên nói.

"Vâng." Ôn Liễu Niên thông thả hoạt động, tư thế rất là thần kỳ.

Sở Uyên: "..."

Ôn Liễu Niên ánh mắt lóe ra, mơ hồ nhìn loạn xung quanh.

Sở Uyên tâm tình vô cùng phức tạp, gọi nhuyển kiệu tới một đường nâng hăn trở về.

Ôn Như Mặc cùng Ôn phu nhân vài ngày trước đã đến phụ cận Vương thành báỉ phỏng thân hữu, bởi vậy không có ở trong phủ. Ôn Liễu Niên vừa hạ kiệu, liền phất tay gọi ảnh vệ kêu đến đây.

"Đại nhân có chuyện?" Ảnh vệ hỏi.

"Đêm qua, đêm qua, cái kia, khụ." Ôn Liễu Niên ánh mắt vô tội.

Ảnh vệ: "..."

"Đêm dài là lúc khó tránh khỏi vong tình, còn xin đừng chê cười mới phải." Ôn Liễu Niên mãnh liệt cúi đầu.

Ảnh vệ chấn kinh, vội vàng đỡ lấy hắn: "Đại nhân không cần như thế, chúng ta cái gì cũng không phát hiện."

"Thật sự không phát hiện?" Ôn Liễu Niên hỏi.

"Tất nhiên là thật." Ảnh vệ chắc như đinh đóng cột.

Ôn Liễu Niên trên mặt tràn ngập 'Bản quan không tin'.

Ảnh vệ vô cùng xấu hổ

Ôn Liễu Niên bộ dáng thong thả, một đường đi về phía phòng ngủ, khi đến cửa lại quay đầu bày ra vẻ mặt thảm thiết: "Nhưng ngàn vạn lần đừng nói cho Hoàng Thượng a."

Ảnh vệ dừng một lát, rồi sau đó liền song song kịch liệt gật đầu, thẳng đến khi Ôn Liễu Niên vào tiểu viện, mới thở phào.

Triệu Việt đang tựa vào bên giường nghỉ ngơi, nghe được động tĩnh mới đứng dậy mở cửa: "Trở về."

"Sao còn chưa ngủ." Ôn Liễu Niên nói, "Hôm nay về hồi nào vậy?"

"Vừa trở về không lâu." Triệu Việt rót cho hắn ly trà, "Nửa đêm, Hoàng Thượng tìm người tiến cung làm gì?"

"Vì chuyện Thất Tuyệt Vương, bắt quá đã giải quyết." Ôn Liễu Niên nói, "Đừng để ý đến ta, mau đi ngủ đi."

"Tối qua không luyện công." Triệu Việt ngồi ở bên cạnh hắn.

"Không luyện công, vậy đến đó làm gì?" Ôn Liễu Niên khó hiểu.

Triệu Việt nói: "Sư phụ thẳng thắn thừa nhận thân phận với ta."

"Thẳng thắn thừa nhận thân phận?" Ôn Liễu Niên giật mình, hạ giọng nói, "Người là nói... Đại Minh Vương?"

Triệu Việt gật đầu.

"Vậy các người nhận nhau?" Ôn Liễu Niên nắm tay hắn.

Triệu Việt do dự một chút, lắc đầu.

"Có ý gì?" Ôn Liễu Niên hồ đồ.

Triệu Việt nói: "Sư phụ đích xác chính là Vân Đoạn Hồn năm đó, nói nương ta là Bạch Hà ở Bách Hoa uyển, nhưng hỏi phụ thân là người phương nào, hắn lại nói là người thay lòng đổi dạ, không muốn nhắc tới."

Ôn Liễu Niên khẽ nhíu mày: "Chẳng lẽ không phải là Đại Minh Vương?"

"Không biết." Triệu Việt nói, "Nhìn bộ dáng sư phụ lúc ấy, tựa hồ xác thực không muốn nhắc, ta cũng không tiếp tục hỏi thêm gì nữa."

"Mà thôi, trước không nói chuyện này." Ôn Liễu Niên nói, "Mặc kệ thế nào, hắn chịu mạo hiểm thừa nhận thân phận, nói rõ quả nhiên là muốn tốt cho người, cho dù không phải là cha ruột cũng coi như là cố nhân năm đó, lần này có thể gặp lại nhận nhau, tóm lại là một chuyện tốt."

"Ừm." Triệu Việt gật đầu.

"Đi ngủ đi." Ôn Liễu Niên sờ sờ gò má của hắn, "Ta cũng ngủ thêm một lúc."

Triệu Việt gọi nước ấm tới giúp hắn rửa mặt, rồi sau đó ôm lên giường, hai người ngủ đến chiều mới bước ra ngoài.

Ảnh vệ dĩ nhiên không biết chính mình nên nói cái gì.

Hoàng Thượng đầu kia một chuyện tiếp một chuyện, Ôn đại nhân coi như là trăm công nghìn việc, cứ nhiên còn có hưng trí đem loại sự tình này tiến hành thêm một lần nữa.

Quả nhiên là sao Văn Khúc hạ phạm.

Dựa theo quy củ, Ôn Liễu Niên nói gì làm gì bên cạnh có tình trạng gì khác thường hay không, đều phải đăng báo toàn bộ lên cho Sở Uyên, cho nên ngày hôm nay sau khi ảnh vệ tại ngăn ngủi do dự, vẫn là không đem chuyện 'Ôn đại nhân năn nỉ chúng ta đừng nói cho Hoàng Thượng biết chuyện trong rừng cây' này báo lên, sau khi phong bế xong thì đưa vào trong cung.

Sở Uyên: "..."

"Ôn đại nhân lúc ấy nhìn qua đã khóc nước mắt." Ảnh vệ trong lòng có chút áy náy.

"Về sau nếu gặp phải loại sự tình này, các người cách xa một chút là được." Sở Uyên đau đầu, "Ngàn vạn lần đừng đi theo."

"Dạ !" Ảnh vệ vội vàng lĩnh mệnh, cúi đầu rời khỏi Ngự Thư phòng.

Vì thế buổi tối này, Triệu Việt cùng Ôn Liễu Niên cùng nhau đến chỗ sâu trong rừng cây, ảnh vệ thức thời lưu lại ở bên ngoài.

Ôn Liễu Niên xoa bóp cằm, có chút đặc ý nhìn Triệu Việt.

Triệu đại đương gia gõ đầu của hắn, chủ ý này, chỉ sợ khắp thiên hạ cũng chỉ có một mình hắn mới có thể nghĩ ra được.

Lại qua một ngày, Ôn Liễu Niên cuối cùng ở trong rừng cây gặp được Vân Đoạn Hồn.

"Đại nhân xác định người bên ngoài sẽ không theo vào?" Vân Đoạn Hồn hỏi.

"Xác định xác định." Ôn Liễu Niên cười tùm tùm gật đầu.

"Vậy là được." Vân Đoạn Hồn nói, "Đại nhân tìm tại hạ là muốn hỏi chuyện gì?"

Ôn Liễu Niên nói: "Muốn hỏi rất nhiều chuyện."

Vân Đoạn Hồn bật cười: "Đại nhân quả thật đúng là không khách khí."

"Cha mẹ đều gọi ta là tiểu Liễu tử." Ôn Liễu Niên ngồi ở trên một tảng đá lớn, "Tiền bối cũng có thể gọi ta là tiểu Liễu tử."

"Tiểu Liễu tử." Vân Đoạn Hồn ngồi ở bên cạnh hắn, "Muốn hỏi những chuyện gì?"

Triệu Việt tựa vào trên cây, giúp hai người bọn hắn canh chừng.

"Về chuyện Ly Giao cùng Thanh Cầu." Ôn Liễu Niên nói.

"Biết Thanh Cầu không tính kỳ quái, người còn biết Ly Giao?" Vân Đoạn Hồn có chút ngoài ý muốn.

"Ta không chỉ biết." Ôn Liễu Niên nói ra lời kinh người, "Hiện tại Ly Giao đang ở trong tay ta."

"A?" Vân Đoạn Hồn ngược lại thật sự là bị giật mình một chút.

Ôn Liễu Niên đem chuyện Triều Mộ nhai cùng núi Thương Mang, nói đại khái một lần cho hắn nghe.

"Ta muốn mang hắn về Đông Hải." Vân Đoạn Hồn nói.

"Được." Ôn Liễu Niên sáng khoái gật đầu, "Đợi sau khi tiền bối trở về Đông Hải, ta sẽ viết một bức thư, sai người đến Nhật Nguyệt sơn trang lĩnh hản đi là được."

"Ly Giao cùng Thanh Cầu đều từng là thủ hạ của ta." Vân Đoạn Hồn sâu xa thở dài, "Năm đó từng cùng ta chinh chiến Đông Hải, lập qua không ít công lao, lại không dự đoán được chuyện sẽ phát triển thành như bây giờ."

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Ôn Liễu Niên khẽ nhíu mày.

"Sau khi hải chiến đại thắng, ta vốn dĩ muốn mang thủ hạ trở lại Đông Hải tiếp tục ẩn cư, nhưng lại từ chối không được lời mời tận tình của tiên hoàng Sở thị, một đường theo hản trở về Vương Thành." Vân Đoạn Hồn nói, "Sau khi thấy được nơi phồn hoa ồn ào náo nhiệt này, Ly Giao cùng Thanh Cầu đều động ý niệm không nên có, cũng không nguyện trở về Đông Hải. Tuy trong lòng ta không nguyện, nhưng mỗi người đều có chí hướng của riêng mình, vẫn là chưa từng mở miệng ngăn cản."

"Sau đó thì sao?" Ôn Liễu Niên hỏi.

"Lúc vừa mới trở lại Vương Thành, tiên hoàng Sở thị cùng ta xưng huynh gọi đệ, quan hệ rất là thân mật." Đại Minh Vương nói, "Cũng chính là vì như vậy, mới có thể dẫn tới người bên cạnh đổ kỵ, vì thế âm thầm rải rác không ít lời đồn nhảm, nói ta lòng muông dạ thú không thể thâm giao, nói là muốn giúp triều đình thanh khấu, kì thực là muốn nghịch thiên soán vị thay vào đó."

"Một đám người chỉ biết nói bậy." Ôn Liễu Niên lắc đầu, "Tiên hoàng tin?"

Đại Minh Vương gật đầu.

Ôn Liễu Niên nói: "Quả thật không có đầu óc, so với đương kim Thánh Thượng cùng Diệp cốc chủ thì kém xa."

Vân Đoạn Hồn bật cười: "Đây hình như không phải là lời người đọc sách nên nói."

"Nói tiếp tục." Ôn Liễu Niên nghe đến nghiệm, từ trong túi vải lấy ra một viên kẹo đậu phộng đưa cho hắn.

"Lúc đầu tiên hoàng Sở thị có lẽ là không tin, nhưng một khi tất cả mọi người đều nói như vậy, cũng khó tránh khỏi sẽ nổi lên nghi ngờ." Vân Đoạn Hồn nói, "Vì thế sau đại điển, đem tất cả các tướng sĩ lập được chiến công ở hải chiến đều phong quan tấn tước, nhưng duy nhất không nhìn người của ta, Thanh Cầu cùng Ly Giao tất nhiên cũng không thể như ý nguyện ở lại trong triều."

Ôn Liễu Niên nói: "Đổi lại là người khác, trong lòng cũng sẽ khó chịu."

"Ta tự biết nơi này không thể ở lâu, liền tính toán âm thầm dứt ra rời khỏi Vương Thành, phân phó không ít thủ hạ đi trước." Vân Đoạn Hồn nói, "Chỉ là Ly Giao cùng Thanh Cầu không nguyện ý rời đi như vậy, ngược lại cố động ta dựa theo miêu tả lời đồn đãi mà làm, ứng theo ý trời, khiến giang sơn này thay đổi triều đại."

"Sau khi tiền bối cự tuyệt, trong lòng bọn họ liền nảy sinh oán hận?" Ôn Liễu Niên thử.

"Bọn họ mưu đồ bí mật muốn giam lỏng ta, lại trộm binh phù phát động đánh nhau, vì thế hạ nhuyễn cốt tán vào trong nước trà." Vân Đoạn Hồn nói, "Lúc ấy may mà có một nữ tử trong lúc vô ý nhìn thấy được chuyện bọn họ làm, thì nhắc nhở ta."

"Vị cô nương kia là Bạch Hà?" Ôn Liễu Niên hỏi.

Vân Đoạn Hồn gật đầu: "Cũng là mẫu thân A Việt."

"Có thể kể một vài chuyện của nàng không?" Ôn Liễu Niên lại đưa cho hắn một viên kẹo.

"Bạch Hà vốn dĩ là ca cơ nổi danh trên sông Tần Hoài ở Giang Nam, sau này theo chúng ta một đường đến Vương Thành, mở một Bách Hoa uyển." Vân Đoạn Hồn nói, "Thế nhân đều nói dung mạo của nàng tuyệt thế, nhưng là nói hơi quá sự thật, huống hồ so với dung mạo của nàng, ngược lại là cá tính của nàng càng khiến người ta thưởng thức hơn."

"Tiền bối cùng Bạch Hà cô nương quan hệ rất tốt?" Ôn Liễu Niên hỏi.

"Ta thưởng thức nàng, cũng thích nghe nàng đánh đàn." Vân Đoạn Hồn nói, "Chỉ là ở phút cuối cùng, vẫn là không thể mang nàng trở về Đông Hải, vì thế cho nên hối hận cả đời."

"Vì sao?" Ôn Liễu Niên đuổi theo không bỏ.

Vân Đoạn Hồn lắc đầu: "Chuyện quá khứ, không muốn nhắc tới."

Ôn Liễu Niên đơn giản đưa toàn bộ kẹo cho hắn, cho người hết đó !

"Ta cũng không phải con nít ba tuổi, một viên kẹo đổi một câu." Vân Đoạn Hồn buồn cười.

"Ta chỉ hỏi một vấn đề cuối cùng." Ôn Liễu Niên dựng thẳng ngón tay lên.

"Ta sẽ không nói cha A Việt là ai." Vân Đoạn Hồn lắc đầu, "Ngoại trừ chuyện này, chuyện gì cũng có thể hỏi."

"Ngoại trừ chuyện này, quả thật cái gì cũng có thể hỏi?" Ôn Liễu Niên nói.

Vân Đoạn Hồn gật đầu.

"Tiền bối cùng Bạch Hà cô nương, liệu có từng phát sinh tình cảm nam nữ không?" Ôn Liễu Niên nhìn hẳn.

Vân Đoạn Hồn: "..."

Ôn Liễu Niên nhắc nhở: "Tiền bối nói, cái gì cũng có thể hỏi."

Vân Đoạn Hồn lập tức nói: "Ta chưa nói."

Lúc này đến phiên Ôn Liễu Niên bị nghẹn.

Các người là người luyện võ, chẳng lẽ trước giờ không phải nói đều giữ lời hay sao, cứ nhiên còn có thể lật lọng?!

THỔ PHỈ CÔNG LỢC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 130: Tổng Cộng Có Ba Mạnh Mối!!!

"Có đôi khi, xuất thân như thế nào kỳ thật cũng không phải rất quan trọng." Vân Đoạn Hồn vỗ vỗ đầu hãnh, "Chuyện hơn hai mươi năm trước, nhắc qua cũng chỉ tăng thêm thương cảm, chi bằng cứ như vậy mà quên đi, cũng có thể khiến người quá cố có thể an tâm ngủ ngon giấc."

"Thật sự không thể nói sao?" Ôn Liễu Niên lại xê dịch đến trước mặt hãnh, hai mắt lập lòe nói, "Không bằng người lén lút nói cho ta biết, ta cam đoan không truyền ra ngoài."

Vân Đoạn Hồn vẫn như trước lắc đầu.

Ôn Liễu Niên chống quai hàm thờ dài.

"Không hỏi chuyện còn lại?" Vân Đoạn Hồn đem bọc kẹo đậu phộng trả lại cho hãnh, "Người ta có thể gặp mặt một lần cũng không dễ dàng, nếu là bỏ qua cơ hội lần này, lần sau gặp lại thế nhưng cũng không biết là lúc nào."

"Chờ sau khi bắt được Thanh Cầu, tiên bối muốn trở về Đông Hải à?" Ôn Liễu Niên hỏi.

Vân Đoạn Hồn gật đầu: "Bất quá chỉ có một mình ta trở về, người làm quan ở trong triều, A Việt tất nhiên cũng sẽ ở lại trong này."

"Bị tiên hoàng ảnh hưởng, bây giờ hiểu lầm của Hoàng Thượng đối tiên bối rất sâu." Ôn Liễu Niên lại hỏi, "Tiên bối có từng nghĩ tới, muốn tìm cơ hội làm sáng tỏ tất cả những việc này không?"

Vân Đoạn Hồn lắc đầu: "Ta đã không hỏi thế sự hơn hai mươi năm trước, sẽ không quan tâm việc nhỏ như thế này."

"Tiền bối nghĩ rằng đây là việc nhỏ?" Ôn Liễu Niên khẽ nhú mày.

"Ta đã hạ quyết tâm muốn ở Đông Hải sống hết quãng đời còn lại, lần này nếu không phải lo lắng Thanh Cầu sẽ gây bất lợi cho A Việt, cũng sẽ không lên thuyền tiến đến Sở quốc." Vân Đoạn Hồn nói, "Đã nói về sau sẽ không tính toán đến đây, cần gì phải để ý người Sở gia nhìn ta thế nào; lui một bước mà nói, mặc kệ là ta nói, Sở Hoàng cũng không có khả năng sẽ tin tưởng."

"Nói cũng phải." Ôn Liễu Niên tiếp tục chia kẹo cho hăn ăn, "Công phu tiền bối rất cao?"

Vân Đoạn Hồn gật đầu: "Trên giang hồ, phàm là người có thể cùng ta so được mười chiêu, thì đã được xưng là cao thủ đệ nhất."

Ôn Liễu Niên từ nội tâm phát ra lời nói: "Tiền bối quả nhiên là không khiêm tốn."

"Vậy văn chương của Ôn đại nhân thế nào?" Vân Đoạn Hồn nhướn mày.

Ôn Liễu Niên vuốt vuốt chòm râu trong tưởng tượng, mặt dày mày dạn nói: "Rất hay rất hay."

Vân Đoạn Hồn cười to.

Triệu Việt ở trên cây nhìn xuống phía dưới, hai người trò chuyện cái gì mà vui vẻ như thế?

"Ta biết người muốn hỏi cái gì." Vân Đoạn Hồn nói, "Nếu không phải khi còn nhỏ bị phong ba chỗ đại huyết, A Việt hăn là kỳ tài luyện võ, ta sẽ nghĩ biện pháp giúp hăn đả thông khí tích tụ."

"Sẽ có biện pháp sao?" Ôn Liễu Niên hỏi.

Vân Đoạn Hồn nói gật đầu: "Nhất định sẽ có."

"Vậy là tốt rồi." Ôn Liễu Niên nói, "Tần cung chủ Thẩm minh chủ, còn có Thất Tuyệt Vương hiện giờ đều ở Vương Thành, bọn họ đều là cao thủ đệ nhất, nếu là cần bọn hãn hỗ trợ, hãn là không có vấn đề gì."

"Chuyện chữa thương không thể qua loa, không phải là cao thủ càng cao thì khả năng thành công càng lớn, tất nhiên phải nghĩ một biện pháp vạn toàn trước." Vân Đoạn Hồn nói, "Trước đó, cũng không cần quá nóng vội, huống hồ còn có chuyện quan trọng hơn phải làm."

Ôn Liễu Niên suy đoán: "Thanh Cầu?"

Vân Đoạn Hồn gật đầu: "Ngày ấy người ám sát Thất Tuyệt Vương, là bị ta cướp đi."

Ôn Liễu Niên ngược lại là một chút cũng không ngoài ý muốn, một bên ăn kẹo một bên nói: "Ta đoán được."

"Căn cứ lời thú nhận của bọn họ, Thanh Cầu là muốn mượn cơ hội khơi mào phân tranh giữa Thất Tuyệt quốc cùng Sở quốc, để hãn thừa dịp hỗn loạn trốn thoát." Vân Đoạn Hồn nói.

"Nói như vậy, lúc này Thanh Cầu hãn là vẫn còn ở Vương Thành, hơn nữa nhất thời nửa khắc sẽ không ra được, chuyện này miễn cưỡng xem như là tin tức tốt." Ôn Liễu Niên xoa bóp cằm, "Bất quá dựa theo tính cách sợ đầu sợ đuôi của hãn, nghĩ đến đám người kia cũng sẽ không biết hãn trụ ở nơi nào."

"Chính xác là như thế." Vân Đoạn Hồn gật đầu, "Không chỉ không biết, thậm chí ngay cả mặt mũi cũng chưa gặp qua."

"Vậy mà cũng có thể cam tâm tình nguyện vì hãn bán mạng như thế?" Ôn Liễu Niên khó hiểu.

"Nếu là ưng thuận trọng lời hứa, đương nhiên sẽ có người ham vinh hoa phú quý." Vân Đoạn Hồn nói, "Huống hồ trước kia khi hãn đi theo ta, cũng học được không ít thủ đoạn, quả quyết không thể khinh thường."

Ôn Liễu Niên nói: "Nhưng lần này tiền bối đến Vương thành vẫn chưa che dấu hành tung, không sợ bị hãn phát hiện sao?"

Vân Đoạn Hồn lắc đầu: "Từ hơn hai mươi năm trước sau khi rời khỏi Sở quốc, ta liền triệt để thay đổi bộ mặt, hiện giờ cho dù là đứng trước mặt Thanh Cầu, hãn cũng sẽ không biết ta là người phương nào."

"Trách không được." Ôn Liễu Niên giật mình, "Hoàn toàn khác với bức họa được lưu truyền trong dân gian."

"Người thế nhưng có biện pháp dẫn hãn đi ra?" Vân Đoạn Hồn hỏi.

"Lời này tựa hồ phải là ta hỏi mới đúng." Ôn Liễu Niên nói, "Thanh Cầu là người do tiền bối dạy dỗ, ta cùng hãn lại không quen."

Vân Đoạn Hồn nói: "Nhưng Sở Hoàng là đem việc này toàn quyền giao cho đại nhân phụ trách."

Ôn Liễu Niên giật giật khóe miệng: "Tin tức của tiền bối còn rất linh thông."

"Thế nào, đem kế hoạch của người nói nghe thử một chút." Vân Đoạn Hồn nói.

"Thanh Cầu quá mức nham hiểm, lại cực kỳ dè dặt cẩn thận, lúc trước khi triều đình cử động một loạt dĩ nhiên đã đánh rã động cỏ." Ôn Liễu Niên nói, "Tạm thời ngoại trừ chuyện tiểu nhị tiệm gạo âm thầm theo dõi

chúng ta thì không nói, hiện tại mạnh mẽ có khả năng nhất, là trên người dám nghệ nhân xiếc ảo thuật kia."

"Những người đó uống thuốc độc tự vẫn?" Vân Đoạn Hồn hỏi.

"Tuyệt không phải tự vẫn, bọn họ cũng không tự vẫn dễ dàng như thế." Ôn Liễu Niên nói, "Diệp cốc chủ đã tra qua, nguyên nhân là do cổ trùng trên người bọn họ, mới có thể xuất hiện triệu chứng chết giả. Hoặc là muốn sau khi ném vào bãi tha ma, sẽ có người đến cứu; hoặc là nghĩ mấy ngày sau tự mình tỉnh dậy thừa dịp chạy, mặc kệ là loại khả năng nào, chúng ta hẳn là đều có cơ hội nhìn thấy những người đồng lõa."

"Hiện tại đã qua ba ngày, những người đó vẫn như trước ở trong bãi tha ma, vừa không tỉnh cũng vừa không có ai cứu." Vân Đoạn Hồn nói, "Mấy ngày nữa, cho dù lúc trước không chết cũng hẳn là sẽ chết đói."

Ôn Liễu Niên lập tức sàu mi khổ kiếm.

"Ta chỉ là nói ra khả năng xấu nhất." Vân Đoạn Hồn lại an ủi, "Người cũng đừng quá mức uể oải."

"Bây giờ âm thầm theo dõi bãi tha ma, là Tổng thống lĩnh Ngự Lâm quân được Hoàng Thượng phái ra." Ôn Liễu Niên nói, "Tuy nói án này toàn quyền do ta phụ trách, nhưng lúc thẩm án, Hương thống lĩnh tất nhiên cũng sẽ ở đây, thậm chí nói không chừng ngay cả Hoàng thượng cũng sẽ ở."

"Cho nên thì sao?" Vân Đoạn Hồn nói.

Ôn Liễu Niên đem kẹo chuẩn bị cho hắn thu trở về: "Tiền bối biết rõ còn cố hỏi."

Vân Đoạn Hồn tay dừng ở giữa không trung, cười nói: "Ta đáp ứng người là được, quả quyết sẽ không khiến triều đình có cơ hội tham gia việc này."

"Rất tốt." Ôn Liễu Niên cuối cùng đưa túi kẹo qua.

"Thời gian cũng không còn sớm, người cũng cần phải trở về." Vân Đoạn Hồn vỗ vỗ vụn kẹo trên tay, "A Việt mỗi đêm đều sẽ tới nơi này tập võ, nếu người còn có cái gì muốn hỏi, để hẳn chuyển lời là được."

"Ừm." Ôn Liễu Niên đứng lên, "Đêm nay đa tạ tiền bối." Đi hai bước lại quay đầu, "Khoan đã, còn có một chuyện."

"Còn nữa sao?" Vân Đoạn Hồn trêu ghẹo, "Thế nhưng kẹo đã ăn hết, lúc này tính toán dùng vật gì đến đổi?"

"Thiếu trước đi." Ôn Liễu Niên đi đến trước mặt hẳn.

"Muốn hỏi cái gì?" Vân Đoạn Hồn nói.

Ôn Liễu Niên nói: "Khụ !"

Vân Đoạn Hồn: "..."

Đây là ý gì?

"Cái kia, lúc luyện công." Sau một hồi im lặng, Ôn Liễu Niên đưa mắt nhìn nhìn xung quanh, "Thật sự không thể sao, cái kia không thể, sao?"

Vân Đoạn Hồn không nhịn được bật cười thành tiếng.

Ôn Liễu Niên tức giận nhìn thẳng hẳn, có cái gì mà buồn cười, loại sự tình này rất quan trọng.

Vân Đoạn Hồn nói: "Đúng vậy."

"..." Ôn Liễu Niên không cam lòng, "Vậy phải bao lâu?"

Vân Đoạn Hồn sau khi tự hỏi nói: "Dựa theo tư chất A Việt, cũng sẽ không lâu lắm."

Ôn Liễu Niên cuối cùng thở phào, may mắn sẽ không lâu lắm.

Sau đó liền nghe Vân Đoạn Hồn tiếp tục nói: "Ước chừng ba năm năm."

Ôn Liễu Niên: "..."

Vị tiền bối này người lặp lại một lần nữa xem, vừa rồi ta nghe không rõ.

Vân Đoạn Hồn vỗ vỗ bả vai hắn, xoay người rời khỏi rừng cây.

Triệu Việt từ trên cây nhảy xuống: "Các người trò chuyện xong?"

"Ừm." Ôn Liễu Niên vẻ mặt ai oán.

"Sao vẻ mặt lại mất hứng vậy." Triệu Việt nhíu mày, "Đang tức giận?" Không đúng a, trước giờ chỉ có hắn chọc người khác tức giận thôi a.

Ôn Liễu Niên tiếp tục nói: "Ừm."

"Không đáp ứng giúp người?" Triệu Việt suy đoán.

Ôn Liễu Niên nói: "Đáp ứng."

"Vậy vì sao còn phải tức giận?" Triệu Việt xoa bóp hai má của hắn, "Vốn dĩ chỉ muốn nhờ sư phụ làm một chuyện này, hiện giờ hắn đáp ứng, chẳng lẽ không phải là nên cao hứng?"

"Ta hỏi tiền bối, người phải cấm dục bao lâu." Ôn Liễu Niên nói.

Triệu Việt vẻ mặt cứng đờ: "Thật sao?"

"Tất nhiên là thật, loại sự tình này phải hỏi rõ ràng một chút." Ôn Liễu Niên nhấn mạnh.

Triệu Việt dở khóc dở cười: "Vậy sư phụ trả lời người thế nào?"

"Nói chí ít phải ba năm năm." Ôn Liễu Niên thanh âm u oán.

"Hắn lừa ngươi đó." Triệu Việt giúp hắn vỗ vỗ vụn kẹo trên người.

Ôn Liễu Niên: "A?"

"Ở đâu mà ba năm năm, huống hồ lúc trước cũng không phải chưa làm qua." Triệu Việt nắm tay hắn hôn hôn, "Sự phụ chỉ là sợ ta sẽ trầm mê thanh sắc bỏ lỡ chính sự, thuận miệng nói bậy mà thôi."

"Thật sao?" Ôn Liễu Niên mở to hai mắt.

Triệu Việt nói, "Nếu thật sự sẽ tẩu hỏa nhập ma, sao ta lại có thể lấy tính mạng của mình ra làm trò đùa."

"Vậy tại sao ngươi không nói cho ta biết sớm một chút?" Ôn Liễu Niên kinh sợ.

"Chuyện quá nhiều, cho nên quên mất." Triệu Việt thành thật trả lời.

Ôn Liễu Niên cảm giận nói: "Sớm biết như vậy, ta giữ lại kẹo tự mình ăn!" Thân là võ lâm tiền bối, không chỉ lật lọng, còn lừa gạt người khắp nơi, thật sự là phi thường phi thường không phúc hậu.

"Đi thôi, trở về." Triệu Việt nói.

Ôn Liễu Niên đứng bất động: "Cống!"

Triệu Việt lắc đầu: "Ngươi phải đi lại nhiều, suốt ngày ngồi một chỗ không tốt cho thân thể."

Ôn Liễu Niên liền ngồi xồm xuống.

Triệu Việt đành phải lần nữa đầu hàng: "Được được được, cống."

Ngoài bìa rừng, ánh vệ hoàng cung xa xa nhìn thấy hai người đi ra, đều lộ ra vẻ mặt 'Quả nhiên'.

Đều công đi ra a...

May mắn chúng ta không đi theo vào.

"Tiên sinh." Một đầu khác trong tiểu viện, Vô Ảnh cùng Vô Phong đang ở trên nóc nhà hóng gió, sau khi nhìn thấy hần song song nhảy xuống, "Đêm nay sao lại trở về sớm như vậy." Ngày trước đều là trời sắp sáng mới trở về.

"Tối nay vẫn chưa dạy A Việt tập võ, mà là cùng vị Ôn đại nhân kia hàn huyên một lát." Vân Đoạn Hồn ngồi ở bên cạnh bàn, "Cùng nhau thương nghị phải làm thế nào mới có thể dụ Thanh Cầu xuất hiện."

"Vậy có diệu kế gì không?" Vô Phong hỏi.

"Thanh Cầu làm người nham hiểm, hiện giờ cũng chỉ có thể đi một bước tính một bước." Vân Đoạn Hồn nói, "Đi rớt cho ta một chén nước đến đây" Ăn nhiều kẹo đậu phộng, có chút khô miệng.

"Vâng !" Vô Ảnh giống như cơn gió vọt vào phòng, vốn dĩ muốn pha trà nóng, sau khi nhìn thấy trên bàn có nước ô mai, vì thế rót một ly mang đến, "Tiên sinh."

Vân Đoạn Hồn vừa mới tiếp nhận uống một ngụm, liền cảm thấy rằng một trận đau nhức, lập tức phun hết toàn bộ ra ngoài.

"Tiên sinh." Vô Ảnh bị hoảng sợ, "Người không sao chứ?"

"Đây là nước gì?" Vân Đoạn Hồn cảm thấy trước mắt có chút tối sầm.

"Nước ô mai a, ta tự mình pha." Vô Ảnh nhanh chóng nói, "Lúc này Vô Phong còn uống hơn nửa bình."

"Đi rót chút nước ấm đến đây." Vân Đoạn Hồn không nói nổi.

"Được được được !" Vô Ảnh vội vàng rót chút nước ấm.

Sau khi súc miệng qua, miệng Vân Đoạn Hồn cuối cùng cũng thư thái một chút, nhưng cảm giác ần ần đau vẫn là không ngừng truyền đến, vì thế có chút ảo não -- Bản thân coi như là cũng có tuổi rồi, sao lại cùng thằng nhóc con kia chia kẹo ăn?

"Tiên sinh rốt cuộc là làm sao vậy?" Vô Ảnh còn đang lo lắng hỏi.

Vân Đoạn Hồn nói: "Đau răng."

"Lần sau người đừng đem nước ô mai rót cho tiên sinh uống nữa." Vô Phong chụp đầu vai hắn.

Vô Ảnh thành thành thật thật đáp ứng: "Ta sai rồi."

"Không liên quan đến người." Vân Đoạn hồn phát phát tay, "Được rồi, cứ mặc kệ ta đi."

"Tiên sinh người thật sự không sao chứ?" Vô Ảnh dè dặt cẩn thận nói, "Nhìn qua hình như rất đau a, muốn tìm đại phu xem thử một chút rồi đưa thuốc uống không."

Vân Đoạn Hồn trong lòng vô lực.

Không phải nhìn rất đau.

Là thật sự rất đau.

"Ta đi mời đại phu !" Vô Ảnh xoay người chạy ra bên ngoài.

"Trở lại đây !" Vân Đoạn Hồn nói.

"Răng mà đau lên sẽ giống như đòi mạng." Vô Ảnh tận tình khuyên bảo.

"Việc này giao cho Vô Phong đi làm." Vân Đoạn Hồn nói, "Người còn có nhiệm vụ khác."

"Là nhiệm vụ gì?" Vô Ảnh hỏi.

"Đến bãi tha ma nhìn chăm chăm." Vân Đoạn Hồn ghé vào lỗ tai hắn nói nhỏ vài câu, "Có rõ chưa?"

"Có !" Vô Ảnh gật đầu, cầm bội kiếm ra cửa.

Vân Đoạn Hồn đau răng càng lúc càng nghiêm trọng.

Vô Phong đành phải nửa đêm đến y quán, đưa ra giá cao gấp ba lần mời đại phu đến. Chỉ là sau khi dùng nước thuốc súc miệng, bệnh trạng cũng không thấy thuyên giảm, ghim kim cũng vô dụng, về sau đại phu bất đắc dĩ nói: "Chỉ có dùng cách dân gian."

"Cách dân gian gì?" Vân Đoạn Hồn hỏi.

Đại phu từ sau bếp cầm ra một cây hoa tiêu đem từ Thục Trung đến, dặn dò hắn cẩn ở chỗ đau đốn, nếu là chảy nước miếng thì dùng khăn lau.

Vân Đoạn Hồn trong lòng có chút mệt mỏi.

Ánh mắt Vô Phong cũng tràn ngập đồng tình.

Nếu là bị các tướng sĩ năm đó ở Đông Hải nhìn thấy Chiến thần hiện giờ cư nhiên lưu lạc đến ngôi ở trên giường lau nước miếng, đại khái sẽ có chút thốn thức.

Mà giờ này phút này, đầu sỏ gây chuyện lại hoàn toàn không biết gì cả, còn đang hết sức chuyên chú đùa giỡn Triệu đại đương gia.

"Nếu không ngủ thì trời sẽ sáng." Triệu Việt vỗ vỗ hắn.

"Ta lại không cần vào triều sớm, cha mẹ cũng không ở đây, có thể ngủ đến giữa trưa thì rời giường." Ôn Liễu Niên ghé vào trong lòng hăn, "Không mệt."

"Hiện tại Thất Tuyệt Vương đã đến Vương Thành, chuyện hai quốc thông thương mậu dịch, Hoàng Thượng có giao cho người không?" Triệu Việt hỏi.

"Ta cũng không phải ba đầu sáu tay, chuyện Thanh Cầu cũng đủ khiến người ta đau đầu rồi." Ôn Liễu Niên nói, "Huống hồ ta đổi chuyện thông thương mậu dịch cũng không hiểu rõ lắm, cho nên chuyện này không liên quan đến ta."

"May mắn." Triệu Việt xoa bóp cằm hăn, "Còn tưởng mọi chuyện đều muốn người bận tâm."

"Đêm nay tiền bối cũng nói, việc cấp bách là tìm ra Thanh Cầu." Ôn Liễu Niên khoanh chân ngồi ở trên giường, "Hiện tại trong tay chúng ta có ba manh mối, một là tiểu nhị trong tiệm gạo, hai là đám nghệ nhân xiếc ảo thuật đang giả chết kia, ba là lão bản nương A Tú bán bánh bột trong trấn Phan Gia thần bí mất tích. Ba chuyện này nhìn qua giống như là riêng biệt, nhưng âm thầm lại đều có liên quan đến Thanh Cầu, kỳ thật cũng không phải là không có đầu mối."

"Tiếp tục nói nữa, thì đêm nay khỏi ngủ luôn." Triệu Việt xoa bóp khuôn mặt của hăn, "Nói đến việc này, hai mắt đều đang phát sáng."

"Có à?" Ôn Liễu Niên nghi hoặc.

Triệu Việt đem hăn kéo vào trong lòng đắp chăn lại: "Ngủ !"

"Hoàn toàn không buồn ngủ a." Ôn Liễu Niên có ý đồ giãy dụa.

Triệu Việt xoay người đè hăn lại, cúi đầu hôn xuống.

Ôn đại nhân trong nháy mắt liền thành thật.

Một chiêu này quả nhiên phi thường, phi thường, hữu dụng.

Trong trấn Phan gia, Mộc Thanh Sơn cũng đã rời giường, đang ở phòng bếp nhóm lửa.

"Trong phủ nha có đầu bếp, cần gì phải muốn tự mình động thủ." Thượng Vân Trạch ngồi xồm bên cạnh.

"Không giống nhau." Mộc Thanh Sơn nói, "Hôm nay là sinh nhật của người, sáng sớm nhất định phải ăn mì trường thọ."

"Cũng không phải chuyện gì lớn." Thượng Vân Trạch cười lắc đầu, "Ta ngược lại là thà rằng người ngủ nhiều một chút."

Mộc Thanh Sơn xắn tay áo lên làm mì.

"Thật hiền lành." Thượng Vân Trạch ngồi ở bên cạnh nhìn.

Đại tẩu Mộc gia là được gả từ Sơn Tây đến thành Thương Mang, cho nên là một tay nấu mì rất ngon. Mộc Thanh Sơn từ nhỏ đã thân cận với nàng, tất nhiên cũng học được không ít -- Động tác nhào bột cán mì cực kỳ nhanh nhẹn, không bao lâu liền cắt ra một khúc mì. Đầu này mở nồi nấu, một đầu khác nhóm bếp nấu canh, rất nhanh liền có thể nấu ra một chén mì lớn, không chỉ có đồ ăn có thịt, còn có một cái trứng chiên ánh vàng rục rờ.

"Phu nhân thật sự là tài giỏi." Thượng Vân Trạch tiếp nhận đĩa cười cười.

Mộc Thanh Sơn thả tay áo, cũng ngồi ở đối diện hẳn, có chút áy náy nói: "Nơi này không phải nhà mình, ta cũng không có cái gì tốt tặng cho người, chỉ có thể nấu một bát mì."

"Lời này nói sai rồi." Thượng Vân Trạch nói, "Người có thể cho ta thứ tốt hơn thế nữa mà."

"Là cái gì?" Mộc Thanh Sơn nghe liền cảm thấy nghi hoặc, bất quá ánh mắt nhìn lại của hắn rất có thâm ý, rất nhanh liền phản ứng kịp, vì thế khuôn mặt nhỏ nhắn đột nhiên hung tợn, "Hảo hảo ăn mì !" Không được nghĩ ngợi lung tung.

Thượng Vân Trạch nhướn mày, cúi đầu uống một hớp canh.

Mùi vị rất ngon.

"Ăn ngon không?" Mộc Thanh Sơn hỏi.

"Ăn ngon." Thượng Vân Trạch gật đầu, "Ăn xong này bát mì thợ, thì có thể cùng người đồng thời sống lâu trăm tuổi."

Mộc Thanh Sơn cười hì hì, thò tay giúp hắn lau miệng.

"Thượng bảo chủ, Mộc công tử." Một chén mì vừa mới ăn xong, Phan Thái Phan huyện lệnh liền tự mình đến tìm, nhìn qua có chút vội vàng.

"Đại nhân có chuyện?" Hai người đứng lên.

"Vừa rồi có hương dân đến báo, nói ở trên sơn đạo ngoài thành nhật được một cây trâm." Huyện lệnh nói, "Nhận ra là cây trâm Phan Trân thường hay cài, thì vội vàng đến báo cho quan phủ."

"A?" Thượng Vân Trạch nói, "Có cho Dương Đại Phú xem qua chưa?"

"Đã xem qua, thật sự là đồ của Phan Trân." Phan Thái nói, "Khi hai người thành thân làm một bộ kim trang sức, đây là một trong số đó."

"Sơn đạo nào?" Thượng Vân Trạch hỏi.

"Chính là sơn đạo bỏ hoang núi Phan Gia, nha dịch đã chạy qua." Phan Thái nói, "Hai vị cần có muốn đến đó trước không?"

Thượng Vân Trạch gật đầu, mang theo Mộc Thanh Sơn một đường ra khỏi thành đi kiểm tra tội cùng trước.

Bởi vì đã nhiều ngày thời tiết rất là khô ráo, quan đạo này đã bỏ hoang từ lâu, cho nên vết hằn bánh xe trên đường rất rõ ràng, lão nha dịch có kinh nghiệm xem qua sau đó nói: "Bánh xe chạy trên đất chưa hoàn toàn phơi khô, đã nói lên đi chưa được ba ngày."

"Nhìn dấu vết bánh xe hằn là xe ngựa nhỏ, chạy ở trên đường sẽ không quá nhanh." Thượng Vân Trạch nói, "Ta đuổi theo xem thử, làm phiền trở về nói cho Phan đại nhân, hảo hảo bảo hộ Dương Đại Phú."

"Vâng !" Nha dịch gật đầu, "Thượng bảo chủ cẩn thận."

Thượng Vân Trạch mang theo Mộc Thanh Sơn xoay người lên ngựa, một đường chạy về phía trước.

THỔ PHỈ CÔNG LỰC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 131: Di Động Trong Bãi Tha Ma!!!

Tuy nói sơn đạo gặp ghềnh, nhưng vật cưỡi của Thượng Vân Trạch là lương câu đại mạc, cước lực tuyệt đối ngựa bình thường không thể so sánh được. Mộc Thanh Sơn bị hấn chặt chẽ ôm vào trong ngực, chỉ cảm thấy tiếng gió bên tai vang lên từng trận, ước chừng qua hơn một canh giờ, Thượng Vân Trạch mới đem hấn thả từ trên lưng ngựa xuống: "Nghỉ một lát đi."

"Còn ở trong núi a." Mộc Thanh Sơn nhìn nhìn xung quanh, "Muốn ở trong này tìm người, hấn là không dễ dàng?"

"Nếu là trốn vào trong núi, tất nhiên là khó tìm." Thượng Vân Trạch nói, "Bất quá nhìn dấu vết bánh xe lưu ở trên đường, đối phương hấn là muốn mau chóng chạy ra khỏi núi, ở đây chỉ có một con đường này. Chỉ cần có thể tìm được, tất nhiên sẽ có thu hoạch."

Mộc Thanh Sơn nói: "Nếu thật sự có thể cứu được Phan Trân thì càng tốt."

"Đối phương đã không có ý định giết nàng, đã nói lên còn có chút hữu dụng, cũng không cần quá lo lắng." Thượng Vân Trạch kéo hấn ngồi dưới tàng cây, "Nói thử xem, nếu là không có chuyện này, muốn tính toán làm gì để tặng quà sinh nhật cho ta?"

"Hừm?" Mộc Thanh Sơn nghĩ nghĩ, "Nấu cơm cho người ăn."

"Chỉ vậy thôi sao?" Thượng Vân Trạch gõ gõ đầu hấn.

"Đúng, chỉ vậy thôi." Mộc Thanh Sơn nghiêm túc gật đầu.

"Nói dối." Thượng Vân Trạch kề sát mặt lại gần, "Mặt đều đỏ hết trơn."

"Mới không có." Mộc Thanh Sơn mạnh miệng.

"Thật sự không có sao?" Thượng Vân Trạch hôn hấn một cái.

Mộc Thanh Sơn đẩy người ra, hung tợn nói: "Lên đường !"

"Người không muốn nghỉ ngơi, nhưng nó còn muốn nghỉ ngơi." Thượng Vân Trạch ở bên cạnh xoa xoa bờm ngựa, "Yên tâm đi, nếu nó đã chạy, thì cho dù đối phương lái xe ngựa cũng không phải đối thủ của nó, sẽ không làm chậm trễ chuyện."

Mộc Thanh Sơn nói: "VẬY CŨNG KHÔNG CHO HÔN."

"Hiện tại không cho hôn, tương lai lúc hôn, là phải bù thêm đó nha." Thượng Vân Trạch xa xăm nhắc nhở.

Mộc Thanh Sơn: "..."

Ai nói, không có đâu.

Thượng Vân Trạch kề sát mặt lại.

Mộc Thanh Sơn giơ tay tán một cái.

Thượng Vân Trạch ngược lại là bị chọc cười: "Ngay cả tướng công nhà mình cũng dám đánh?"

"Cứ đánh đó !" Mộc Thanh Sơn kéo hấn đứng lên, thúc giục nói, "Mau lên, nhanh chóng lên đường !"

Thượng Vân Trạch sâu xa thở dài, ôm hấn một lần nữa nhảy lên lưng ngựa.

Từ lúc sau khi thành thân, thì từ tiểu Mộc ngưng ngưng hay đỏ mặt, biến thành tiểu Mộc hung tợn hay đỏ mặt.

Xe ngựa ở trên sườn núi xóc nảy đi trước, một phụ nhân ước chừng hơn ba mươi tuổi tay chân bị trói lại nằm ở bên trong xe, sắc mặt tiều tụy tái nhợt.

Lái xe là hai tên nam tử, một người trong đó vén rèm lên đưa mắt nhìn, sau đó nhìn đồng bọn nói: "Vẫn cứ nằm yên bất động, nhưng đừng có xảy ra chuyện gì a, vậy chúng ta chẳng phải là mất công đi một chuyến hay sao."

"Yên tâm đi, phụ nhân gia đình hương đã quen làm việc nặng, cũng không phải tiểu thư con nhà quan, đâu có mảnh mai yếu ớt như vậy." Người khác nói, "Không chết được."

"Không thì tìm địa phương nhỏ nghỉ ngơi vài ngày đi." Nam tử vẫn là không yên lòng.

"Bây giờ gấp rút lên đường còn không kịp nữa, nói chi là nghỉ ngơi vài ngày." Người khác lắc đầu, "Chỉ là lá gan của người quá nhỏ, bộ dạng ả ta bây giờ cũng là sống dở chết dở, ngược lại là chuyện tốt. Nếu giống như lúc đầu bị trói lại cứ rống cổ lên mà kêu gào, thì người với ta mới thật sự là nên đau đầu."

"Đây không phải là ta sợ ả ta xảy ra chuyện sao." Nam tử nói, "Phí một đồng sức lực lớn như vậy, nếu là mang về một khối thi thể, chỉ sợ chủ tử sẽ lấy luôn tính mạng của ta và người a."

Hai người ở bên ngoài người một lời ta một tiếng, phụ nhân bên trong tuy nói nhắm mắt lại giả vờ hôn mê, nhưng trong lòng là vô cùng sốt ruột -- Nàng chính là Phan Trân - lão bản nương quán bánh bột hèo hoa. Vài ngày trước, Dương Đại Phú không có ở nhà, thấy hai người này tới cửa ra giá cao nói muốn mua phương pháp gia truyền làm lương thực hành quân, còn

cảm thấy rất cao hứng, ai ngờ không bao lâu sau liền bị hạ độc thủ, trối lại cũng không biết muốn mang đi đâu.

Xe ngựa đi về phía trước một lúc nữa, cuối cùng là ngừng lại. Hai người tìm chỗ có bóng mát ngồi xuống, mở bao phục lấy lương khô ăn, lại cầm một cái bánh bướt vào xe ngựa: "Ăn đi".

Phan Trân miệng phát ra tiếng 'ai nha ai nha', thẳng cú đầu kêu to.

Nam tử cởi bỏ dây thừng trên tay nàng: "Thành thật một chút, đừng có mà kêu gào nữa !"

"Các người thả ta về đi." Phan Trân hấp hối, "Phương pháp làm bánh ngày đó ta đã nói cho người rồi, thật sự không sai đâu."

"Phương pháp gia truyền tất nhiên vẫn là lão bản nương tự mình tới cửa chỉ dạy thì tốt hơn." Nam tử nói, "Người yên tâm, chỉ cần chúng ta nắm giữ được phương pháp, tất nhiên sẽ thả người về."

Phan Trân cũng không tiếp tục nói nữa, hai tay cầm lương khô, gian nan cắn xuống.

Thấy nàng cuối cùng cũng chịu im lặng, nam tử cũng xuống xe ngựa, đến bên cạnh đồng lửa nấu nước nóng -- Hai người đều là người luyện võ, hẳn tất nhiên sẽ không lo lắng một nữ tặc nhân gia sẽ trốn thoát.

Sau khi ăn được hơn một nửa cái bánh, Phan Trân dè dặt cẩn thận xốc màn xe lên, chỉ thấy hai người kia đang ngồi vây quanh ở bên đồng lửa nấu nước, cũng không chú ý đến bên này. Vì thế trộm cởi bỏ dây thừng trên đùi mình, lặng lẽ ngồi xuống vị trí xa phu.

Nàng tuy là nữ tặc nhân gia ở địa phương nhỏ, chưa gặp qua những chuyện lớn trên đời, nhưng cũng biết mưu triêu soán vị là bị tru di cửu tộc. Mấy ngày này nghe hai người ở ngoài xe ngựa nói chuyện phiếm, cũng mơ

hồ đoán được một vài chuyện -- Bằng không dự trữ lương khô hành quân để làm gì? Người kể chuyện hay nói, người muốn mưu nghịch đều là người có lòng dạ độc ác, chính mình nếu dạy cho bọn họ, thì không có khả năng sẽ sống sót, chi bằng liều chết một phen, nói không chừng còn có một con đường sống.

"Uy ! Người làm gì vậy !" Dư quang nam tử liếc thấy động tác của nàng, lập tức xách đao đuổi theo.

Phan Trân cắn răng, dùng sức quất roi xuống: "Giá !"

Ngựa đang ăn cỏ, đột nhiên bị đánh trúng lỗ tai liền bị giật mình, vì thế dang rộng bốn vó chạy về phía trước, đầu Phan Trân nhất thời choáng váng, không cẩn thận bị giật mình kêu một tiếng, thế là lăn từ trên xe xuống.

"Á tiện nhân này !" Hai tên nam tử chạy nhanh đuổi theo, hung hăng xách cổ áo nàng lên, "Cư nhiên dám đùa giỡn với lão tử?!"

Phan Trân tự biết đào thoát vô vọng, dưới tình thế cấp bách liền ôm lấy cánh tay của hắn, cúi đầu hung hăng cắn một cái.

Nam tử hít một ngụm khí lạnh, nhấc tay vừa muốn đánh xuống, đột nhiên cánh tay trái liền truyền đến một trận tê dại.

Một bóng dáng màu thiên thanh từ trên trời giáng xuống, kiếm quang chói mắt lướt qua, hai tên nam tử kia chỉ cảm thấy hoa mắt, toàn thân đã bay về phía sau, âm âm nện ở trên núi đá.

"Đại tỷ, người không sao chứ?" Thượng Vân Trạch cẩn thận nâng Phan Trân dậy.

Mộc Thanh Sơn cũng chạy lên phía trước.

"Ta không sao." Phan Trân kinh hồn chưa định, sau khi phản ứng kịp thì vui vẻ, "Đa tạ đại hiệp cứu giúp."

"Chuyện thuộc bốn phận mà thôi." Thượng Vân Trạch cười cười, "Huống hồ chỉ có cứu lão bản nương trở về, Dương lão bản mới có thể làm bánh bột cho nương tử ta ăn."

Mộc Thanh Sơn: "..."

"Hắn cũng đến đây?" Phan Trân vội vàng tìm xung quanh.

"Dương lão bản đang ở trấn Phan Gia, không có đi theo chúng ta đến đây." Thượng Vân Trạch nói, "Nếu là biết lão bản nương bình yên vô sự, hẳn tất nhiên sẽ mừng rỡ như điên."

Hai tên nam tử kia nằm trên mặt đất rên rỉ, dĩ nhiên là không động đậy được. Mộc Thanh Sơn hỏi: "Vì sao bọn họ lại bắt người?"

"Thế nhưng khó lường." Nhắc tới chuyện này, Phan Trân hạ giọng nói, "Những người này là phản tặc a."

"A?" Thượng Vân Trạch nhướn mày, "Sao lão bản nương biết?"

"Bọn hắn bắt ta, là vì muốn ta chỉ bọn hắn làm lương khô hành quân." Phan Trân nói, "Trên đường đều nói chuyện này, muốn đến Đại Côn Thành ở Đông Hải sớm một chút, để tránh làm trễ nãi sự tình."

"Đại Côn Thành?" Thượng Vân Trạch nghe vậy ngược lại là có chút ngoài ý muốn.

Mộc Thanh Sơn cùng hắn đưa mắt nhìn nhau, Đại Côn Thành là cửa khẩu trọng trấn của hải quân Sở quốc, hơn hai mươi năm trước Đại Minh Vương từng dẫn binh đóng giữ, mà hiện tại thì là do Sở Hằng tiếp quản.

Vốn dĩ cho rằng lại là người Thanh Cầu, hiện tại xem ra, chẳng lẽ là Sở Hằng âm thầm khống chế?

"Mà thôi, trở về trước đi." Thượng Vân Trạch nói, "Bây giờ, lão bản nương cũng bình yên vô sự, chúng ta cũng đã bắt được kẻ bắt cóc, chuyện trấn Phan Gia coi như là tạm thời kết thúc. Đợi sau khi trở về Vương Thành, đem việc này nói cho đại nhân rồi bàn bạc tiếp."

"Ừm." Mộc Thanh Sơn hỗ trợ đem hai người kia trói lại ném vào xe ngựa, mọi người một đường trở về trấn Phan Gia.

Dương Đại Phú cùng Phan Trân vợ chồng gặp lại, tất nhiên là vui mừng đến khóc hô hô. Vì để tránh cho lại bị tặc nhân mơ ước, Thượng Vân Trạch phái thuộc hạ âm thầm đưa bọn họ đến một chỗ hiệu buôn của Đặng Vân Bảo ở Trung Nguyên, mai danh ẩn tích bắt đầu cuộc sống mới. Còn mình thì cùng Mộc Thanh Sơn một đường, mang theo hai tên nam tử kia vòng lại Vương Thành.

Đêm dài an tĩnh, Vô Phong cùng Vô Ảnh tựa vào trên cây, xa xa nhìn chăm chăm bãi tha ma. Thời gian từng chút từng chút trôi qua, mắt thấy phía Đông đã dần dần hừng sáng, trong bãi tha ma vẫn như trước một chút động tĩnh cũng không có, vì thế nhịn không được liền thở dài -- E là lại giống tối qua không thu hoạch được gì.

Bên kia, Ngự Lâm quân cũng đang âm thầm mai phục, tập trung tinh thần lưu ý mỗi một tia dị động ở xung quanh.

"Hương thống lĩnh." Một người trong đó nhỏ giọng nói, "Tựa hồ có động tĩnh."

Hương Liệt tinh thần lập tức tỉnh táo, theo hướng của hắn nhìn qua, chỉ thấy ở trong một bãi tha ma tĩnh mịch, cư nhiên thật sự có một người đang đứng lên.

Vô Phong suy tính một chút, vừa vặn là phương hướng thi thể đám nghệ nhân xiếc ảo thuật kia bị ném.

Sau khi người kia đứng lên, đầu tiên là dùng sức lắc lắc đầu, rồi sau đó liền vội vàng chạy ra bên ngoài.

Bước đi lại có chút tập tễnh, cơ hồ là lão đảo bò lết.

Vô Ảnh trong lòng lắc đầu, tốt xấu gì vẫn là có vài tên đồng bọn bên cạnh, cư nhiên ngay cả tìm cũng không tìm, chỉ lo chạy trốn một mình.

Hai tên Ngự Lâm quân âm thầm đuổi theo.

"Đi đi." Vô Phong nói, "Cẩn thận một chút, hết thầy dựa theo lời tiên sinh nói mà xử lý."

Vô Ảnh thả người nhảy lên, thân thể xương cốt vô cùng nhẹ nhàng, trên người mặc y phục dạ hành, trong nháy mắt liền biến mất ở trong đêm tối.

Một lúc lâu sau, lại có một người ngồi dậy, hẳn là đồng bạn của tên nam tử Cao Đại Tráng kia. So với người ban đầu, thì người này có nghĩa khí hơn một chút, không có lập tức bỏ chạy, mà là nương theo ánh trăng mỏng manh ở trong bãi tha ma tìm kiếm đồng bạn.

Sắc trời càng lúc càng sáng, tìm người cũng dễ dàng hơn, sau đó lại có hai người bị lay tỉnh, như là đang dùng ngôn ngữ dị tộc trò chuyện với nhau.

Vô Phong cẩn thận lưu ý mấy người kia một chút, phát hiện chỉ thiếu duy nhất tên nam tử Trung Nguyên kia -- Hẳn chính là tên chạy trốn chết kia.

Ba tên nam tử dị tộc sau khi ngăn gọn thương nghị, liền dọc theo sơn đạo nghiêng ngả lão đảo chạy xuống núi. Hướng Liệt tự mình dẫn người theo ở

phía sau, Vô Phong cũng theo phía sau, muốn nhìn thử xem đối phương rốt cuộc là muốn đi tìm ai.

Hoặc, dứt khoát cứ như vậy mà trốn đi.

THỔ PHỈ CÔNG LỰC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 132: Tiểu Vô Ảnh Lập Công!!!

Vô Ảnh âm thầm theo đuôi tên nam tử tinh dậy đầu tiên kia, chỉ thấy hắt một đường nghiêng ngả lão đảo, vừa chạy vừa hái mấy quả đại ven đường ăn đỡ đói, thường thường phân biệt xung quanh, như là muốn tìm thứ gì. Ước chừng qua hơn nửa canh giờ, hắt rớt cuộc đứng ở dưới một thân cây, bắt đầu dùng cành cây bên cạnh đào xới đất.

Vô Ảnh sờ sờ cằm, tiếp tục trốn ở chỗ tối xem, trong lòng nói chẳng lẽ còn có thứ gì sao?

Đào xuống cỡ hai ba thước, nam tử từ bên trong lấy ra một cái hộp gỗ, sau khi mở ra lại là dụng cụ dùng để dịch dung.

Vô Ảnh chặc chặc, chuẩn bị đầy đủ ghê.

Sau khi đeo mặt nạ để nguy trang, nam tử đứng lên vừa tính toán đi, trong rừng lại có một đám chim chóc bay lên, lập tức bị giạt mình, liền cầm hộp gỗ trong tay ném vào lạch sông, vung chân liền chạy như điên xuống chân núi. Chỉ là lúc trước dĩ nhiên đói bụng hai ba ngày, vừa nãy lại nuốt trọn mấy quả đại, lần này bụng kêu cô lỗ lỗ giống như đánh trống, từng trận đau nhức co giật khó nhịn, đành phải thường xuyên dừng lại giải quyết vấn đề, cả người đều cực kì chật vật.

Vô Ảnh giật giật khóe miệng, lúc trước khi Vô Phong mật thám, nghe nói đã từng gặp qua hình ảnh hương diễm, vì sao lần này mình chỉ có thể nhìn thấy thứ này kia chứ?

Sau khi chạy bưng vài lần, thối cước nam tử bủn rủn đầu gối chột dạ, dĩ nhiên không còn sức lực chạy xuống núi tiếp. Vì thế ngồi tựa ở dưới tàng cây, muốn ổn định lại tinh thần một chút, đáy mắt lại là một mảnh tuyệt vọng.

Vô Ảnh lắc đầu, sớm biết thế này, lúc trước cần gì phải chạy trốn chết như thế.

Mà tại một đầu khác, Vô Phong cũng đang theo phía sau vài tên nam tử dị tộc vừa tỉnh dậy kia, đến chỗ dưới tàng cây chôn hộp gỗ.

Nhìn thấy vật đã bị người đến trước đào đi, ngay cả hộp gỗ cũng bị ném vào trong lạch sông, ba người lập tức bức xúc lớn tiếng kêu la inh ỏi, tuy nói nghe không hiểu đang nói cái gì, nhưng cũng có thể phân biệt ra cảm xúc cực kỳ kịch liệt.

Ba người bọn hắn không hiểu tiếng Hán, lại là nghi phạm quan trọng của triều đình, muốn đào tẩu như vậy hiển nhiên không có khả năng. Vì thế sau khi ngăn gọn thương nghị, liền quyết định sẽ do một người trong đó mạo hiểm xuống núi cầu viện, hai người còn lại thì là tiếp tục chờ trong thâm sơn.

Lúc này sắc trời dĩ nhiên sáng trưng, tất nhiên không thích hợp xuất đầu lộ diện, bởi vậy ba người tìm một chỗ sơn động, lại hái vài trái cây dại ăn đỡ đói, tính toán chịu đựng đến tối rồi nói tiếp.

Vô Phong khẽ nhíu mày -- Hắn không phải tính toán muốn ở trong núi sống qua ngày chứ, cứng rắn chịu qua khoảng thời gian này đi?

"Hướng thống lĩnh, chúng ta phải làm thế nào?" Ngự Lâm quân cũng có chút do dự, "Có muốn lập tức bắt giữ không?"

"Đợi thêm hai ngày nữa đi." Hướng Liệt nói, "Nếu là vẫn không có động tĩnh, thì tróc nã hồi cung !"

"Vâng." Thuộc hạ gật đầu, tiếp tục đến cửa động mai phục xung quanh.

Ngược lại với ba người này, Cao Đại Tráng vốn dĩ chính là con dân Sở quốc, dịch dung cải trang hiển nhiên dễ dàng giấu tai mắt người hơn. Trong hộp gỗ kia ngoại trừ mặt nạ dịch dung, còn có một ít bạc vụn cùng ngân phiếu, đủ để đi đến một nơi khác.

Sau khi ở trong viện một hộ gia đình trộm y phục rồi khoác lên người, Cao Đại Tráng nghênh ngang đi ở trên đường, đến tiệm thuốc mua chút thuốc trị tiêu chảy trước, rồi mang theo chút lương khô mua một con ngựa, liền cười trên quan đạo, một đường rong ruổi mà đi.

Vô Ảnh mở to hai mắt, cứ nhiên không tính toán đi tìm Thanh Cầu, cứ như vậy mà chạy trốn sao?!

Vậy ta vì sao phải đi theo?

Ngự Lâm quân quyết định rất nhanh, tiến lên bắt giữ hẳn lại.

Cao Đại Tráng tuy nói cũng có chút công phu, nhưng ở tình huống này tất nhiên không có sức lực để phản kháng, giây lát sau liền bị trói chặt. Lúc trước tình dẫy trong bãi tha ma, còn tưởng rằng được sống lại lần nữa, lại không dự đoán được còn chưa đến một ngày, thì lại rơi vào trong tay triều đình.

Vô Ảnh đem một nắm bánh cuối cùng nhét vào miệng, sau đó liền lấy khăn che mặt ra, phồng miệng nhảy qua đánh nhau -- Trên sơn đạo dễ làm việc hơn, nếu là vào Vương Thành, thì sẽ không có thời gian xuống tay.

"Có người cướp tù !" Ngự Lâm quân kinh hô, rồi sau đó liền âm âm rút đao ra, Cao Đại Tráng trong mắt xẹt qua một tia kinh hãi cực lớn, giống như là không tin sẽ có người đến cứu mình.

"Người tới là ai !" Ngự Lâm quân gầm lên.

Vô Ảnh dùng sức nuốt đồ ăn trong miệng xuống, từ trong tầng tầng lưỡi dao lắt mình tránh né, muốn mang Cao Đại Tráng đi.

Một thanh đại đao giơ lên chém xuống, Vô Ảnh đành phải rút tay về, miễn cho biến thành đại hiệp cụt một tay -- Tương lai phải xé gà nướng thế nào?

Cao Đại Tráng xét đúng thời cơ, hung hăng đẩy người bên cạnh ra, nhìn về phía Vô Ảnh rống to: "Mau dẫn ta đi !"

Vô Ảnh một cước đá văng Ngự Lâm quân trước mặt, hai tay tóm lấy Cao Đại Tráng đột nhiên vận khí bình bạt thông(*), nhảy lên đỉnh ngọn cây, phóng về phía thâm sơn trốn thoát.

(*) chắc là hai chân dang ngang, khuỷu gối xuống để lấy đà bật lên cao (ta đoán là vậy ~)

May mắn buổi sáng có ăn hai cái bánh, bằng không sao có thể có thần lực này.

Ngự Lâm quân theo sát phía sau, nhưng tìm khắp nơi cũng không tìm được bóng dáng hai người.

"Hô, mệt chết ta." Ngồi ở trong một sơn động, Vô Ảnh thở hồng hộc.

"Đa tạ đã cứu giúp." Cao Đại Tráng nói, "Là chủ tử kêu người tới ?"

"Đúng vậy đúng vậy." Vô Ảnh uống nước ừng ực.

"Ta còn tưởng là mình chết chắc rồi, lại không nghĩ rằng..." Cao Đại Tráng có chút cảm khái, "Chủ tử đối xử với ta thật sự là ân trọng như núi."

"Không sai không sai." Vô Ảnh xé một miếng vải sạch, đơn giản băng bó cánh tay mình lại -- Vừa rồi khi hỗn chiến không cẩn thận, bị thương.

"Tiểu huynh đệ là mới tới sao, lúc trước chưa gặp qua." Cao Đại Tráng ngồi ở bên cạnh hẳn.

"Đúng vậy." Vô Ảnh nói, "Đặc biệt là đến cứu người."

"Vậy chủ tử có phân phó qua, về sau ta phải làm cái gì không?" Cao Đại Tráng lại thử.

Vô Ảnh hỏi lại: "Chính người muốn thế nào?"

Cao Đại Tráng do dự một chút, nói: "Chủ tử hiện tại vẫn còn ở trong tiệm gạo đi?"

Tiệm gạo a... Vô Ảnh trong lòng chắc chắn chắc, sau đó mặt không biểu tình nói: "Chuyện này người không cần biết."

"Ta muốn gặp chủ tử." Cao Đại Tráng nói.

Vô Ảnh cười lạnh: "Người còn dám vào thành?"

"Vì sao không dám?" Cao Đại Tráng nói, "Đã dịch dung, tất nhiên không ai có thể nhận ra ta."

"Người khờ ghê !" Vô Ảnh nói, "Khuôn mặt lúc trước, dân chúng trong Vương Thành ai mà đã xem qua màn biểu diễn xà đều có thể nhớ được, hiện ở cửa thành còn dán bức họa truy nã. Đối khuôn mặt mới này, vừa rồi còn bị vài tên Ngự Lâm quân thấy qua, người còn có tấm mặt nạ thứ hai à?"

"Này..." Cao Đại Tráng nghẹn lời, vừa rồi dưới tình thế cấp bách, hẳn đích xác là quên mất điểm này.

"Sơn động này cực kỳ ẩn nấp, người bình thường tuyệt đối không tìm được." Vô Ảnh nói, "Người ở trong này đợi trước đi, muốn nói cái gì, ta chuyển cáo cho chủ tử là được, đến lúc đó còn phải xem hẳn định đoạt như thế nào."

"Đa tạ." Cao Đại Tráng gật đầu, nghĩ nghĩ về sau nói, "Nếu là chủ tử thật sự muốn hợp tác với người nọ, ta nguyện đến Đông Hải, tìm hiểu trước."

"Được." Vô Ảnh hỏi, "Còn nói chuyện gì khác nữa không?"

"Hết rồi, chỉ có chuyện này." Cao Đại Tráng lắc đầu.

"Thật sự hết rồi hả?" Vô Ảnh nói, "Không thì người cần nhắc thêm chút nữa đi?"

Cao Đại Tráng nghi hoặc: "Cần nhắc thêm chút nữa?"

"Đúng vậy." Vô Ảnh nói, "Cần nhắc thêm đi, nghĩ càng cẩn thận càng tốt."

"Tiểu huynh đệ rốt cuộc là có ý gì?" Cao Đại Tráng nhíu mày.

"Không có ý gì khác, chẳng qua là bây giờ người vì chủ tử làm càng nhiều, về sau nói không chừng còn có thể được giao trọng trách lớn hơn." Vô Ảnh nói, "Ta cũng là thấy người ở trong bãi tha ma đợi ba năm ngày, không có công lao cũng có khổ lao, mới có lòng tốt nhắc nhở người."

"Nhưng ngoại trừ chuyện đó ra, ta thật sự không biết còn có thể làm gì." Cao Đại Tráng nói, "Nếu là có thể lên vào Vương Thành, cũng còn có thể giúp Vưu đại nhân một tay."

Không tồi không tồi, lại khai ra thêm một tên Vưu đại nhân. Vô Ảnh đối với chính mình có chút hài lòng, cười tủm tỉm vỗ vỗ bả vai hãnh: "Vậy ta đi a."

"Đa tạ tiểu huynh đệ." Cao Đại Tráng gật đầu.

Rồi sau đó trong nháy mắt, liền cảm thấy đầu đau nhói, trước mắt bỗng tối đen hôn mê bất tỉnh.

Vô Ảnh trối hấn lại, kéo đặt ở chỗ sâu trong sơn động, rồi che lấp lại, liền lặng lẽ không một tiếng động chạy xuống núi.

"Tiên sinh." Vô Ảnh giống như gió xoáy vọt vào tiểu viện.

Vân Đoạn Hồn còn đang đau răng: "Chuyện gì?"

Vô Ảnh đem chuyện vừa rồi nói một lần, lại nói: "Ca ca còn chưa trở về à?"

"Vô Phong còn chưa có tin tức." Vân Đoạn Hồn nói, "Đến Ôn phủ đem việc này nói cho Ôn đại nhân, để hãnh đến xử lý là được, cẩn thận né tránh hai tên ảnh vệ hoàng cung kia."

"Dạ !" Vô Ảnh dè dặt cẩn thận nói, "Thế nhưng có cần phân phó phòng bếp, nấu cho tiên sinh nấu một chén cháo trắng không?"

Vân Đoạn Hồn lắc đầu: "Không cần." Vẫn căn hoa tiêu, hơn nửa một bên quai hàm đều tê hết rồi.

Vô Ảnh có chút áy náy, đi ở trên đường còn suy nghĩ, chính mình về sau sẽ không bao giờ nấu nước ô mai nữa !

Tối qua khi vừa mới phát hiện dị thường, Hương Liệt đã phái người đến thông truyền cho Ôn Liễu Niên, bởi vậy lúc này hãnh đang ở trong phòng đi vòng vòng, nghĩ như thế nào còn chưa có tin tức truyền lại.

"Ôn đại nhân." Vô Ảnh ở ngoài cửa sổ dốc ngược đầu xuống.

Ôn Liễu Niên bị hoảng sợ, vội vàng mở cửa sổ lớn một chút.

"Đại nhân yên tâm, không ai chú ý đến ta." Vô Ảnh nhảy vào phòng, dùng sức khịt khịt mũi, "Thơm quá a."

"Là canh ngọc nhượng." Ôn Liễu Niên múc một chén đưa qua, "Nghe nói đêm qua trong bãi tha ma có dị thường?"

"Thế nhưng không đơn giản là dị thường." Vô Ảnh ngồi ở bên cạnh bàn, đem mọi chuyện tinh tế nói cho hẳn.

"Tiệm gạo, cùng Vưu đại nhân?" Ôn Liễu Niên khiếp sợ.

"Đúng vậy, Vưu đại nhân này rốt cuộc là ai?" Vô Ảnh hỏi.

"Là Hộ Bộ Thị Lang, tên là Vưu Đại Dư." Ôn Liễu Niên nói, "Bình thường trầm mặc ít nói, lại không nghĩ tới cư nhiên có liên quan tới Thanh Cầu."

"Vậy bước tiếp theo đại nhân tính toán thế nào?" Vô Ảnh nói, "Có cần ta hỗ trợ cái gì không?"

"Làm phiền trước đi cùng chư vị anh hùng Truy Ảnh cung, mang Cao Đại Tráng trở về." Ôn Liễu Niên nói.

"Được." Vô Ảnh gật đầu, "Vậy tiệm gạo kia thì sao? Nghe ý tứ Cao Đại Tráng, Thanh Cầu đã từng ở qua chỗ đó, nhưng không biết bây giờ còn ở hay không."

"Vân tiên bối cảm thấy thế nào?" Ôn Liễu Niên nói.

"Tiên sinh nói, nếu là đại nhân không cần, hẳn liền tự mình động thủ; nếu là đại nhân còn muốn thăm gì, cần chúng ta hỗ trợ cái gì, thì cứ việc nói là được." Vô Ảnh nói, "Tất nhiên dốc hết sức mình."

"Như vậy thì vô cùng cảm kích." Ôn Liễu Niên trong lòng rất là ấm áp, từ trong ngăn tủ lấy ra một bao kẹo đậu phộng, "Còn thỉnh mang về cho tiên bối."

"Không cần, đại nhân tự mình ăn đi." Vô Ảnh bận rộn thẳng thừng khoát tay, "Tiên sinh đau răng hai ngày rồi, hốc mắt đều thâm quầng."

Ôn Liễu Niên: "..."

"Vậy ta đi trước, đại nhân nếu là có chuyện, thì nói thiếu gia đến báo một tiếng." Vô Ảnh lấy hai ba cục kẹo, lại từ cửa sổ chui ra ngoài.

Ôn Liễu Niên ngồi ở bên cạnh bàn, nghĩ nghĩ hiện tại trọng yếu nhất là ba chuyện.

Tiệm gạo.

Vươ Đại Dư.

Còn có... Làm thế nào để trị đau răng.

Đường đường là Chiến thần Đông Hải, cư nhiên bị một bao kẹo của mình làm cho đau răng.

Tâm tình thật sự là... Có chút phức tạp.

THỔ PHỈ CÔNG LỰC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 133: Ái Khanh Không Thế Ăn Cái Này!!!

Đang ở bên cạnh bàn xuất thần, lại có quản gia đến báo, nói là Mộc sư gia đến.

"Đi, trở lại?" Ôn Liễu Niên trong lòng vui vẻ, vốn dĩ đã nói là phải đợi mình đến trấn Phan Gia, hiện tại đã trở về trước, chẳng lẽ là có manh mối gì rồi?

"Đại nhân." Mộc Thanh Sơn quả nhiên đang uống trà.

"Thượng bảo chủ đâu?" Ôn Liễu Niên hỏi.

"Đến quan phủ rồi, ta đến đây thông báo cho đại nhân biết một tiếng." Mộc Thanh Sơn nói, "Chúng ta bắt được kẻ bắt cóc Phan Trân, cho nên một đường mang về."

"A?" Ôn Liễu Niên nghe vậy vội vàng hỏi, "Kẻ bắt cóc là người phương nào, lão bản nương quán bánh bột kia thế nhưng vẫn khỏe mạnh chứ?"

"Lão bản nương cũng không có bị thương, chỉ là quá sợ hãi mà thôi. Để tránh về sau lại xảy ra chuyện, chúng ta đã đưa nàng cùng Dương lão bản một đường âm thầm tới nơi khác." Mộc Thanh Sơn nói, "Về phần đám người bắt cóc kia, tựa hồ cũng không phải là người Thanh Cầu."

"Không phải người Thanh Cầu?" Ôn Liễu Niên nhíu mày, "Vậy..."

"Chỉ là suy đoán mà thôi." Mộc Thanh Sơn nói, "Căn cứ theo đoạn đối thoại Phan Trân nghe được, bọn họ tựa hồ có liên quan tới Hải Long Vương

- Sở Hằng."

Ôn Liễu Niên giật mình: "Còn có chuyện này."

"Người ở trong phủ nha, đại nhân đến hỏi thì biết." Mộc Thanh Sơn nói, "Bây giờ có muốn qua đó không?"

Ôn Liễu Niên gật đầu, cùng hãnh một đường vội vã ra cửa, thuận tiện gọi một gia đình tới, kêu hãnh đến hiệu buôn Nhật Nguyệt sơn trang hỏi Diệp Cốc chủ một chút, xem có dược nào có thể trị đau răng không -- Đã lớn tuổi, lại ăn nhiều kẹo.

Mộc Thanh Sơn hiếu kỳ nói: "Đại nhân đang hỏi giúp ai à?"

Ôn đại nhân xốc màn kiệu lên ngồi vào: "Việc này có chút phức tạp, đợi về sau có cơ hội thì chậm rãi kể cho sư gia nghe."

Mộc Thanh Sơn gật đầu, cũng lên một cỗ kiệu khác.

Dựa theo trình độ thông minh của đại nhân, ngay cả hãnh cũng nói phức tạp, vậy đại khái thật sự là rất phức tạp.

Bên trong phủ nha, hai tên nam tử kia đang lang thôn hổ yết ăn bánh uống nước -- Bởi vì khi mới bắt đầu không thành thật, cho nên hai người bọn hãnh liền bị Thượng Vân Trạch bỏ đói, bụng lúc này đã sớm kêu cồn cào.

Ôn Liễu Niên ở ngoài cửa sổ nhìn thấy, chỉnh lại y quan bước vào cửa phòng.

"Ôn đại nhân." Thượng Vân Trạch đứng lên.

Hai người kia cũng ngẩng đầu, cảnh giác nhìn hãnh.

"Thượng bảo chủ vất vả." Ôn Liễu Niên nói.

"Tiện tay làm mà thôi, không cần khách khí." Thượng Vân Trạch nói, "Đại nhân cũng tới rồi, vậy chúng ta trở về trước, lát nữa lại đến."

"Ừm." Ôn Liễu Niên gật đầu, chờ sau khi hai người bọn hắn ra ngoài, liền kéo một cái ghế qua ngồi xuống, vẻ mặt ôn hoà nói, "Nhị vị cứ tiếp tục ăn đi, ăn no bụng mới có thể trả lời tốt vấn đề của bản quan."

"Chúng ta cái gì cũng không biết." Một người trong đó cứng đầu nói.

"Nói vậy trong lòng nhị vị đã rõ ràng, bất luận biết hay không biết, bản quan cũng không có khả năng sẽ tha cho các ngươi." Ôn Liễu Niên lắc đầu, "Bất quá nếu là biết, có thể nói ra chút gì đó hữu dụng, vậy thì tội sẽ giảm bớt một chút, có lẽ còn có thể lưu một con đường sống; phạm là cái gì cũng không biết, vậy thì chỉ có thể hưởng qua tất cả đại hình một lần, sống hay chết ai cũng không thể nói rõ, có lẽ còn sẽ bị quất roi trước mặt mọi người, hà tất phải chịu khổ như vậy?"

"Đại nhân chẳng lẽ là muốn vu oan giá hoạ?" Người nọ lại nói.

"Lời này nói sai rồi." Ôn Liễu Niên nói, "Vu oan giá hoạ, là đối với dân chúng hàm oan bình thường. Các ngươi đầu tiên là bắt cóc một vị phụ nhân vô tội, làm việc tựa hồ gây bất lợi đối với triều đình, bất luận bản quan muốn làm cái gì, cũng sẽ không vi phạm luật pháp Đại Sở, nói không chừng còn sẽ nhận được tiền thưởng."

Đối phương lúc này không tiếp tục nói nữa.

"Huống hồ từ trấn Phan Gia đến Vương Thành, cũng chỉ khoảng một hai ngày, ngay cả đói bụng một chút cũng chịu không được, chẳng chẳng lẽ còn muốn chịu nghiêm hình nặng một lần?" Ôn Liễu Niên lắc đầu, "Bản quan không phải người thích lãng phí thời gian, tính tình cũng không quá tốt, các ngươi tốt nhất là suy xét kỹ ràng."

"Ngươi muốn biết những chuyện gì?" Người kia hỏi.

"Người biết cái gì, thì nói cái đó." Ôn Liễu Niên nói, "Cho dù có liên quan đến phản tặc, nếu là có công đăng báo, muốn giữ lại một cái mạng cũng không khó, cần gì phải leo lên bàn đĩnh, nhận cơn đau vạn kiếm trừu tâm (một vạn thanh kiếm đâm xuyên qua tim)."

"Người nói thật sao?" Người nọ cực kỳ cảnh giác.

"Mặc kệ có phải là sự thật hay không, các người cũng không có đường sống cò kè mặc cả." Ôn Liễu Niên chậm rãi, "Người hiện tại chỉ là một con cá nằm trên thớt, đao lại ở trong tay bản quan, tất nhiên muốn sống thì chỉ có một con đường ngoan ngoãn phối hợp. Hào hào suy nghĩ kỹ rồi hãy quyết định, xem có muốn cược một phen hay không. Mà nếu là cược, kết cục sống hay chết, tất cả là do các người lựa chọn, không liên quan đến tâm tình bản quan."

Đối phương dừng một chút, hiển nhiên cũng là không dự đoán được, hăn cư nhiên sẽ đem lời không hề có đạo lý nói thành có đạo lý như vậy.

"Thế nào?" Ôn Liễu Niên nói, "Bản quan còn có chuyện khác, nếu chư vị còn cần thời gian suy xét -- "

"Có thể cho chúng ta bao nhiêu thời gian?" Người kia hỏi.

"Nửa khắc cũng không có." Ôn Liễu Niên cười lạnh, "Nếu là bây giờ không nói, vậy tương lai cũng không cần nói nữa."

Hai tên nam tử hai mặt nhìn nhau.

Ôn Liễu Niên đứng lên, xoay người bước ra ngoài.

"Chúng ta muốn mạng sống." Nam tử gọi hăn lại, "Hoặc bất luận sống hay chết, đều xin đại nhân dán bằng cáo thị, nói chúng ta khi vừa bị bắt thì đã căn lưỡi tự vẫn."

"Bản quan nói." Ôn Liễu Niên khước miệng cong lên, "Xem tâm tình."

"Chúng ta là từ Đông Hải đến đây." Nam tử thỏa hiệp, "Đại Côn Thành."

"Đại Côn Thành." Ôn Liễu Niên nói ra một câu, "Hải Long Vương gần đây có khỏe không?"

"Đại nhân biết?" Nam tử nhú mày.

Ôn Liễu Niên chậm rãi nói: "Bản quan cái gì cũng không biết."

Đối mặt Ôn Liễu Niên liên miên căn vặn không biết nền tảng, nói chuyện lại cực kỳ khéo đưa đẩy, hai tên nam tử trong đầu đều là đánh trống, rồi biểu tình khi nghe được ba chữ 'Đại Côn Thành', cảm thấy hấn tựa hồ thật sự là biết được cái gì đó, vì thế cũng liền theo nhận chiêu: "Là Sở Vương gia kêu chúng ta âm thầm đến trấn Phan Gia, mang Phan Trân về."

"Âm thầm đến?" Ôn Liễu Niên cười tùm tùm nhìn hấn.

"... Đúng, âm thầm." Đối phương bị hấn nhìn trong lòng sợ hãi.

"Vậy Hải Long Vương có nói qua, nếu là khi chấp hành nhiệm vụ bị người khác bắt được, nên làm như thế nào không?" Ôn Liễu Niên lại hỏi.

Đối phương trầm mặc.

"Cẩn lười tự vẫn, hay là tự mình cắt cổ?" Ôn Liễu Niên nói, "Tóm lại đơn giản chỉ là một chữ chết, bản quan nói không sai chứ?"

"Phàm lần này có thể may mắn giữ lại mạng sống, chúng ta tất nhiên hủy đi dung mạo, biến mất vĩnh viễn." Đối phương cắn răng.

"Còn có người nhà bị bắt làm con tin?" Ôn Liễu Niên hỏi.

Hai người đều là gật đầu.

"Bản quan đáp ứng các người là được." Ôn Liễu Niên nói, "Bất kể thế nào, cha mẹ vợ con đều là vô tội, nên hảo hảo sống sót."

"Đa tạ đại nhân." Nam tử thở phào.

"Nhìn tuổi tác của nhị vị, hẳn cũng đã thành gia." Ôn Liễu Niên nói, "Thân thể có được là do cha mẹ ban cho, tự hủy dung mạo cũng không cần, hơn nữa có lẽ còn có thể có một ngày gặp lại vợ con."

"Thật sao?" Nam tử động tâm.

Ôn Liễu Niên cười: "Nếu là tâm tình bản quan tốt, thì có thể làm được."

"Chúng ta vốn dĩ là muốn gia nhập hải quân." Hai tên nam tử kia nói, "Ai ngờ sau khi trải qua tầng tầng chọn lựa, lại bị sắp xếp vào một đội quân Sở Vương gia tự thiết lập, bất luận là huấn luyện hay là ăn ở, cũng không thấy được biển lớn, nhưng tiền tiêu vật hàng tháng lại là gấp mấy chục lần người còn lại."

Ôn Liễu Niên gật đầu: "Hải Long Vương quả thực rất có tiền."

"Sau đó, trước đó không lâu, chúng ta liền được phái tới trấn Phan Gia." Nam tử nói, "Chuyện còn lại đại nhân cũng biết rồi."

"Vậy quân đội cỡ nhỏ kia rốt cuộc có bao nhiêu người?" Ôn Liễu Niên hỏi.

"Không đến một trăm, hẳn là có bảy tám chục người." Nam tử nói.

"Vì sao cố tình lựa chọn hai người các người?" Ôn Liễu Niên lại hỏi.

"Thứ nhất, dung mạo chúng ta giống người phương Bắc, không dễ khiến người ta nghi ngờ." Nam tử trả lời, "Thứ hai, lúc trước cũng từng đến qua Vương Thành, so với người còn lại càng quen thuộc hơn một chút."

"Bình thường Hải Long Vương có nói chuyện với các người không?" Ôn Liễu Niên lại hỏi.

"Không có." Nam tử lắc đầu, "Sở Vương gia trước nay không tự mình lộ diện, ta cũng chỉ là khi luận võ gặp qua hắn một lần, bình thường bất cứ chuyện gì, đều là do giáo đầu chuyển đạt."

"Chỉ biết những chuyện này thôi sao?" Ôn Liễu Niên sờ sờ cằm.

"Thật sự chỉ có chuyện này." Nam tử nói, "Ngày thường chúng ta cũng không ra cửa, chỉ trò chuyện với nhau vài câu, cũng có khả năng sẽ dẫn tới tai họa."

Ôn Liễu Niên gật đầu: "Hôm nay tạm thời tới đây thôi."

"Vậy..." Nam tử do dự.

"Sáng mai sẽ dán bảng văn, dĩ nhiên nói hai người các người chết bất đắc kỳ tử." Ôn Liễu Niên nói, "Trong khoảng thời gian này, cứ an tâm ở trong lao ngục đợi đi."

Hai người kia còn muốn nói gì đó, Ôn Liễu Niên cũng đã rời khỏi phòng.

Triệu Việt đang ở ngoài cửa chờ hắn.

"Sao người lại đến đây?" Ôn Liễu Niên ngoài ý muốn.

"Trên đường gặp được Thượng bảo chủ." Triệu Việt nói, "Đến thì nghe người đang thẩm án, cũng không có quấy rầy."

"Đều nghe thấy?" Ôn Liễu Niên hỏi.

Triệu Việt gật đầu.

"Giống hệt với nhóm chúng ta dự đoán trước đó." Ôn Liễu Niên nói, "Việc này phải lập tức đăng báo, ta muốn tiến cung."

"Ta đưa người đi." Triệu Việt nói.

Ôn Liễu Niên lắc đầu: "Người còn có chuyện phải làm."

"Chuyện gì?" Triệu Việt hỏi.

"Đến tìm bọn Tần cung chủ một chuyến, trước tìm người âm thầm vây quanh tiệm gạo." Ôn Liễu Niên nói, "Sáng nay Vô Ảnh đưa tới tin tức, Thanh Cầu có khả năng trốn ở đó."

"Thật sao?" Triệu Việt nói, "Bất quá vài ngày gần đây, tiểu nhị kia ngược lại là không tiếp tục theo dõi ta nữa."

"Buổi tối lên vào đó xem thử đi." Ôn Liễu Niên vỗ vỗ ngực hãnh, "Còn chuyện này nữa, tiền bối bị đau răng, người đi hỏi A Lục, xem Diệp cốc chủ đầu kia có trả lời chưa, đợi lát nữa đưa chút thuốc qua đó."

"Là do đồng kẹo của người hại?" Triệu Việt dờ khóc dờ cười.

"Bên trong kẹo hơn một nửa là đậu phộng." Ôn đại nhân có ý đồ biện giải.

Triệu Việt lấy túi vải bên hông hãnh đi.

Ôn Liễu Niên muốn nói lại thôi.

Bên trong còn có muối tiêu tồ, cái đó không có ngọt.

Không bằng trả lại cho ta đi.

"Về sau người cũng không được ăn." Triệu Việt gõ gõ mũi hãnh, "Đi thôi, ta đi tìm Tần cung chủ, người đến Hoàng cung."

Thắng đến vào Hoàng cung, trong đầu Ôn đại nhân vẫn còn đang hồi hận.

Buổi sáng cũng ăn không nhiều lắm, còn muốn giữ lại để giữa trưa ăn vặt.

Cư nhiên bị lấy đi rồi.

"Ôn đại nhân." Vào cửa Huyền Vũ, đúng lúc gặp được Vuơ Đại Dư đang đi về phía này, phía sau là Trương Uẩn đang sàu bi khổ não.

"Vuơ đại nhân, Trương đại nhân." Ôn Liễu Niên hạ kiệu, "Nhị vị muốn đi đâu?"

"Hoàng Thượng vừa mới tuyên triệu, hạng mục trong buổi lễ có chút không đúng." Trương Uẩn vẻ mặt buồn rầu, "Chúng ta trở về tính lại một lần."

"Vất vả rồi." Ôn Liễu Niên khẽ gật đầu, nhìn theo hai người bọn hắn rời khỏi cửa cung.

"Ôn ái khanh." Sở Uyên đang ở Ngự Thư Phòng, sau khi thấy hắn có chút ngoài ý muốn, "Sao lại đến đây vào lúc này?"

Phía trước đóng tấu chương, Ôn Liễu Niên bị một đĩa tối như mực trên bàn hấp dẫn lực chú ý, đó là cái gì vậy?

"Tiểu Cẩn vừa đưa hương mộc (*) tới, ái khanh không thể ăn." Sở Uyên hảo tâm giải thích.

(*) Hương mộc: nắm hương mộc nhĩ.

Ôn Liễu Niên nghe vậy mặt khóc tang.

Ta chỉ là hiếu kỳ đưa mắt nhìn nhiều chút thôi, cũng không muốn ăn a...

THỔ PHỈ CÔNG LỢC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 134: Vi Thần Muốn Giúp Trương Đại Nhân!!!

Thấy vẻ mặt hăn tựa hồ rất là rầu rĩ, Sở Uyên đành phải nói: "Ái khanh nếu thật sự muốn ăn -- "

"Thần không muốn ăn." Ôn Liễu Niên cảm thấy rất là tức ngực.

"Sáng nay Ngự Thiện Phòng vừa dùng tuyết phù do Đan Đông Vương đưa tới để nấu chè." Sở Uyên nói hết nửa câu sau.

Ôn Liễu Niên: "..."

Thật à?

Sở Uyên cười lắc đầu, phân phó nội thị đi lấy cho hăn: "Ái khanh tiến cung là có chuyện gì?"

"Xem như là chuyện lớn." Ôn Liễu Niên nói, "Hoàng thượng còn nhớ, vài ngày trước thần có nói qua án quán bánh bột trong trấn Phan Gia không?"

"Nhớ, lão bản nương am hiểu chế tác lương khô hành quân." Sở Uyên nói, "Tra ra được cái gì rồi hả?"

"May mà có bảo chủ Đăng Vân bảo ra tay tương trợ, ngày hôm trước thuận lợi bắt được hai tên bắt cóc." Ôn Liễu Niên hạ giọng, "Tựa hồ có liên quan đến Sở Vương gia."

"Cái gì?!" Sở Uyên nghe vậy mày đột nhiên căng thẳng.

"Thần đã đến đó thăm vấn qua." Ôn Liễu Niên hai tay dâng lên lời khai, "Xin Hoàng Thượng xem qua."

Sở Uyên nhận vào trong tay, cẩn thận lật xem từng tờ từng tờ, biểu tình trên mặt cũng càng lúc càng lạnh.

"Hiện hai tên bắt cóc đều tạm thời giam giữ trong lao." Ôn Liễu Niên nói, "Tựa hồ đích xác không biết quá nhiều chuyện."

Sở Uyên ngồi ở trên long ỷ, sắc mặt âm trầm không nói một lời.

Ôn Liễu Niên tâm treo ngược cổ họng.

Nội thị bùng chèo tới, cũng bị không khí trong phòng làm giật mình một chút, cơ hồ ngay cả lúc lui ra ngoài cũng còn đang run rẩy. Trong lòng nhin không được liền nghĩ, lúc trước mỗi lần khi Ôn đại nhân tới, Hoàng Thượng không phải đều rất cao hứng sao, lúc này là bị gì vậy?

"Ái khanh ăn đi." Sở Uyên nói, "Trẫm muốn một mình suy nghĩ một chút."

"Vâng." Ôn Liễu Niên bưng bát, tay chân rón rén đi ra ngoài.

Sở Uyên khó hiểu: "Muốn đi đâu vậy?"

Ôn Liễu Niên dừng bước: "Hoàng Thượng vừa mới nói, muốn một mình suy nghĩ một chút." Cho nên ta tính toán ra ngoài ngồi ở trên bậc thềm ăn.

Sở Uyên dở khóc dở cười: "Ái khanh thật sự là..."

Ôn Liễu Niên ánh mắt vô tội.

Sở Uyên ra hiệu hãnh ngồi trở lại: "Ái khanh đối với chuyện này cảm thấy thế nào?"

"Thần không hiểu Sở Vương gia." Ôn Liễu Niên nói, "Bất quá hai tên bắt cóc kia vốn dĩ là muốn báo danh gia nhập hải quân Đại Sở ta, lại bị Vương gia nhìn trúng lấy về dùng cho mình, tuy nói bắt cóc phụ nhân là trọng tội, nhưng cũng không đến mức bị gán những tội danh còn lại."

"Tội danh còn lại?" Sở Uyên cười cười, "Ái khanh đang nghĩ gì vậy, nói nghe thử xem."

Ôn Liễu Niên yên lặng ăn một miếng chè.

Mùi vị thật lạ nha.

"Hai tên phạm nhân kia, tạm thời nhốt trước đi." Sở Uyên nói, "Truyền tin tức ra ngoài nói là đã chết khi hỗn chiến, để tránh đánh răn động cỏ."

"Thần cũng tính toán như thế." Ôn Liễu Niên nói.

"Còn một việc nữa." Sở Uyên nói, "Ái khanh có nhận được tin tức của Hưởng thống lĩnh không?"

"Tin tức gì cơ?" Ôn Liễu Niên giả bộ hồ đồ.

"Về đám nghệ nhân xiếc ảo thuật kia." Sở Uyên nói, "Vốn dĩ là bắt được Cao Đại Tráng, lại bị người thần bí cướp đi; về phần ba tên nam tử dị tộc còn lại, đến nay còn trốn ở trong sơn động ngoại ô, cũng không biết bước tiếp theo có tính toán gì không."

"Này..." Ôn Liễu Niên chần chờ.

"Trẫm vốn dĩ không muốn thúc giục." Sở Uyên bước xuống, vươn tay vỗ vỗ bả vai hắn, "Nhưng chuyện này là do ái khanh phụ trách, vẫn là phải mau chóng nghĩ biện pháp, bằng không cho dù trẫm có thể đợi, chỉ sợ Đông Hải cũng không thể đợi."

"Vi thần tất nhiên sẽ dốc hết sức mình." Ôn Liễu Niên cúi đầu lĩnh mệnh.

"Chuyện Vương gia, nhớ phải giữ bí mật." Sở Uyên lại dặn dò.

Ôn Liễu Niên gật đầu: "Vi thần đã rõ."

"Ái khanh còn chuyện gì khác nữa không?" Sở Uyên ngồi trở lại long ý.

"Có chuyện muốn hỏi Hoàng Thượng." Ôn Liễu Niên nói, "Vừa nãy khi đến Ngự Thư Phòng, thấy hộ bộ Vụ đại nhân cùng Trương đại nhân tựa hồ cực kỳ ảo não, không biết là xảy ra chuyện gì?"

"Hộ bộ thì còn có thể có chuyện gì, chuyện tiền." Sở Uyên nói, "Lần này các hạng mục đại điển cực kỳ phức tạp dài dòng, bởi vậy mấy tháng trước đã bắt đầu chuẩn bị, sợ sẽ xảy ra sơ suất. Ai ngờ chờ đến sau khi đại điển kiểm tra lại các hạng mục, lại biết được vạn lượng bạc không cánh mà bay, hạ lễ của các quốc gia cùng đan dược thực vật nhận được ở trong kho cũng là loạn thất bát tao, toàn bộ hạng mục quả thực chính là rối tinh rối mù."

"Còn có chuyện này?" Ôn Liễu Niên ngoài ý muốn, vốn dĩ cho rằng chỉ là sai lầm nhỏ, nhưng hiện tại nghe khẩu khí Hoàng thượng, tựa hồ còn rất nghiêm trọng.

"Lúc đầu trăm cũng không tin, còn có thể có loại sự tình này." Sở Uyên cơ hồ bị tức đến muốn cười, "Đường đường là Hộ Bộ Thị Lang, cư nhiên sẽ phạm phải loại sai lầm cấp thấp thế này."

"Hoàng thượng cũng đừng nên tức giận." Ôn Liễu Niên nói, "Có thể để cho vi thần đến xem thử được không?"

"Ái khanh thân có trọng trách, đừng nhúng tay vào việc nhỏ này." Sở Uyên lắc đầu, rõ ràng không tán thành.

Ôn Liễu Niên lại rất cố chấp: "Không mất bao nhiêu thời gian cùng tinh lực, xin Hoàng Thượng cho phép." Đúng lúc có cơ hội có thể tiếp cận Vụ Đại Dư, bỏ qua rất đáng tiếc.

"Vì sao lại cảm thấy hứng thú với chuyện này vậy?" Sở Uyên bất mãn.

"Vi thần cùng hộ bộ Trương đại nhân có chút giao tình, bất luận là lúc trước cùng đi thi, hay là lần này đến Vương Thành định cư lâu dài, Trương đại nhân cũng đã từng giúp qua không ít chuyện." Ôn Liễu Niên nói, "Kiểm tra hạng mục đối vi thần mà nói, là chuyện dễ dàng, nếu có Vuơ đại nhân phối hợp, hẳn là không tốn bao nhiêu canh giờ, quả quyết sẽ không làm chậm trễ chính sự."

"Cũng được." Nhớ tới vừa rồi Vuơ Đại Dư cùng Trương Uẩn vẻ mặt cứ như con kiến bò trên chảo nóng, Sở Uyên cảm thấy có thêm người đến giúp cũng không sao, vì thế rốt cuộc gật đầu, "Vậy ái khanh đến xem thử đi."

"Đa tạ Hoàng Thượng." Ôn Liễu Niên trong lòng vui vẻ, "Vi thần cáo lui."

Sở Uyên phát phát tay: "Lúc dùng cơm chiều, ta lại phân phó Tứ Hỉ đưa chút điểm tâm đến quý phủ."

Để bù lại mất mát không thể ăn hương mộc.

Ôn Liễu Niên sờ sờ mũi, rất muốn dặn dò một câu, phải lén lút đưa tới.

Bằng không đại khái sẽ bị lấy mất.

Bên trong quốc khố, Trương Uẩn còn đang cầm danh mục quà tặng cùng bút lông, đối chiếu từng cái một, nhưng bất kể thế nào cũng không che giấu được -- Mặc kệ thống kê thế nào, cũng thiếu không ít vật, giống như là vô duyên vô cớ bị biến mất.

Trải qua ba bốn lần, trán Trương Uẩn dần dần phiem ra mồ hôi lạnh, dựa theo của cải hẳn, khoản bạc bị thiếu hẳn là còn có thể tự xuất tiền túi bù vào, cũng không sợ bị phạt, thậm chí tội không làm tròn trách nhiệm cũng có thể căn rằng chịu đòn chống đỡ được, nhưng lần này thiếu, không chỉ có

riêng là bạc trắng hoàng kim, còn có không ít kì trân dị bảo biệt quốc đưa tới -- Nếu là mất đừng nói là bồi thường, ngay cả tìm cũng không biết nên đi đâu tìm.

"Ôn đại nhân." Bên ngoài truyền đến thanh âm thị vệ.

Trương Uẩn vừa bận rộn vừa đi ra nghênh đón.

"Trương huynh." Ôn Liễu Niên quả nhiên liền đẩy cửa bước vào.

"Sao Ôn huynh lại đến đây?" Trương Uẩn lau mồ hôi trên mặt.

"Nghe Hoàng Thượng nói, cho nên đến xem thử." Ôn Liễu Niên đưa khăn tay cho hắn.

"Hoàng Thượng còn nói chuyện này?" Trương Uẩn nghe vậy khẩn trương, "Nói thế nào?"

"Trương huynh không cần lo lắng." Ôn Liễu Niên nói, "Hoàng Thượng chỉ là ngẫu nhiên đề cập đến, nói lúc này trường mục có chút loạn, đến bây giờ còn chưa tìm được nguyên nhân mà thôi."

"Đâu chỉ là có chút loạn a." Hai người quen biết, Trương Uẩn cũng không có che giấu, lời kéo hắn ngồi ở trên bậc thềm, vẻ mặt thăm thiết nói, "Mất bạc ta còn không sợ, nhưng trân phẩm các quốc gia đưa vào trong cung nếu là mất, cái đầu này của ta e là cũng giữ không được."

"Có thể cho ta xem qua danh sách được không?" Ôn Liễu Niên hỏi.

"Tất nhiên." Trương Uẩn đem sổ sách cùng danh mục quà tặng một đường đưa cho hắn.

Ôn Liễu Niên đại khái lật một phen, rồi sau đó liền cùng hắn một đường vào kho phòng, lại kiểm kê một lần.

"Sao rồi?" Trương Uẩn ngóng trông hỏi.

Ôn Liễu Niên lấy chu sa qua, khoan vòng lên quyển sổ ước chừng mười hai mươi ba thứ: "Thiếu nhiều đây."

"Quả nhiên là thiếu a?" Trương Uẩn sắc mặt tái nhợt, đầu gối mềm nhũn ngồi bệt xuống đất. Lúc trước vẫn an ủi bản thân, nói có lẽ là vì không có kiểm kê kỹ, kiểm tra sổ một lần thì có thể đem vấn đề giải quyết, nhưng hiện tại...

"Trương huynh trước không phải sợ." Ôn Liễu Niên kéo hai cái, cũng không thể kéo hẳn đứng lên, đơn giản cũng ngồi xuống ở bên cạnh, "Người hộ bộ nhiều như vậy, lần này cũng không phải một mình Trương huynh phụ trách buổi lễ, mặc dù là xảy ra sơ sót, phía trên còn có Vưu đại nhân mà."

"Nhưng danh mục người còn lại đều không có sai, sai đều là phía bên ta." Trương Uẩn khóc không ra nước mắt, lúc trước biết kinh nghiệm của mình không đủ lại không có thiên phú, cho nên cơ hồ là không ngủ không nghỉ chuẩn bị buổi lễ này, nhưng cũng không nghĩ rằng ở phút cuối cùng, còn là rơi xuống một tai họa lớn như vậy.

Ôn Liễu Niên đem vật thiếu sót nhìn lần lượt một lần, sau đó nói: "Tựa hồ mất đều là vật nhỏ."

"Hả?" Trương Uẩn từ hẩn trong tay hẩn tiếp nhận danh mục quà tặng.

"Không phải trân châu bảo thạch, chỉ là hoa khô cỏ lạ." Ôn Liễu Niên nói, "Tùy ý giấu ở trong tay áo thì có thể mang đi."

"Nhưng thủ vệ trong này canh gác nghiêm ngặt, ai có thể đến trộm được chứ?" Trương Uẩn gấp đến độ xoay vòng vòng.

"Trương huynh với Vưu đại nhân có quan hệ thế nào?" Ôn Liễu Niên đột nhiên hỏi.

"Hắn vốn dĩ đối xử với ta có chút lạnh lùng -- Kỳ thật cũng không chỉ có một mình hắn, tất cả mọi người trong hộ bộ đều đối xử với ta cực kỳ lạnh lùng." Nói, Trương Uẩn có chút uể oải, "Bất quá mọi người đều là thật sự khảo vào, chỉ có một mình ta là đút lót vào, bị xem thường cũng đúng thôi."

"Khảo vào, cũng không phải là mạnh hơn Trương huynh." Ôn Liễu Niên an ủi hắn, lại nói, "Một khi đã như vậy, lần này vì sao lại được giao trọng trách như thế?"

"Đúng vậy, bản thân ta cũng buồn bực." Trương Uẩn tuyệt vọng nói, "Vốn dĩ nghĩ muốn mượn cơ hội này biểu hiện một phen, lại không nghĩ rằng ngay cả đầu trước mắt cũng cảm thấy giữ không được."

Ôn Liễu Niên vỗ vỗ bả vai hắn: "Có bản quan ở đây, đầu Trương huynh sẽ không mất đâu."

"Ôn huynh có biện pháp gì sao?" Trương Uẩn nghe vậy lập tức tinh thần tỉnh táo.

"Hoàng Thượng có khẩu dụ, kêu ta đến giúp Trương huynh điều tra rõ việc này." Ôn Liễu Niên đứng lên, "Đi, chúng ta đến tìm Vưu đại nhân !"

Làm như vậy, tất nhiên là có tính toán. Thứ nhất thật sự muốn giúp Trương Uẩn, thứ hai Cao Đại Tráng tuy nói đánh bậy đánh bạ khai ra Vưu Đại Dư, nhưng người là bị Vô Ảnh cướp đi, tất nhiên không thể trực tiếp nói cho Hoàng Thượng, nói hắn có liên quan đến Thanh Cầu -- Đúng lúc nương theo đồng danh sách hạng mục hỗn loạn này xuống tay, đem chuyện của hắn yên lặng điều tra rõ ràng trước, đến lúc đó nếu thật sự có chuyện, cho dù không thể nói rõ là phản quốc, cũng có thể tìm cớ tham ô, đem người tạm thời khống chế, để tránh gây bất lợi cho Hoàng Thượng.

THỔ PHỈ CÔNG LỢC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 135: Nửa Đêm Rồi Vì Sao Còn Chưa Về Nhà!!!

Vưu Đại Dư đang ở thư phòng cùng khách nhân nghị sự, nghe được quản gia đến báo nói Ôn đại nhân tới cửa, còn cho là mình lãng tai nghe lầm: "Ai?"

"Ôn đại nhân Ôn Liễu Niên trong triều." Quản gia lại lặp lại một lần, "Còn có Trương đại nhân Trương Uẩn."

Đi cùng với Trương Uẩn? Vưu Đại Dư khẽ nhú mày, sai người đem khách bên này đưa đến thiên đình uống trà, còn mình thì đến tiền đình xem đến tột cùng.

"Vưu đại nhân." Ôn Liễu Niên buông chén trà cầm trong tay, cười tủm tỉm chào hỏi.

Trương Uẩn đứng ở bên cạnh hẳn, trong lòng có chút thấp thỏm.

"Sao hôm nay Ôn đại nhân lại rảnh rỗi đến đây vậy?" Vưu Đại Dư cười bước lên nghênh đón, "Cũng không báo trước một tiếng, ta cũng có thể chuẩn bị Nga Mi Phiêu Tuyết thượng hạng."

"Vưu đại nhân khách khí." Ôn Liễu Niên thành khẩn nói, "Bây giờ chuẩn bị cũng không muộn."

Trương Uẩn suýt nữa bật cười thành tiếng.

Vưu Đại Dư cũng sửng sốt một chút, sau khi phản ứng kịp, vội vàng sai người đi pha trà.

Ai cũng biết, vị Ôn đại nhân này tuy nói là điều nhiệm từ địa phương đến Vương Thành, ở trong triều không có bất cứ thế lực nào, thậm chí ngay cả chức quan chính thức cũng không có, nhưng thật sự là hồng nhân trước mặt Hoàng Thượng. Chức vị Thừa tướng vẫn để trống, không cần nghĩ cũng có thể biết rõ tương lai là muốn để cho ai, tất nhiên không ai dám dễ dàng đắc tội.

"Ôn đại nhân tìm ta có chuyện gì không?" Vu Đại Dư dè dặt cẩn thận hỏi.

Ôn Liễu Niên nói, "Có, bất quá cũng không phải là chuyện gì lớn."

"Xin đại nhân nói rõ hơn." Vu Đại Dư có chút khó hiểu.

"Vừa nãy lúc ta ở Ngự Thư Phòng, nghe Hoàng Thượng nói hạng mục điều khoản chỗ Vu đại nhân xảy ra chút vấn đề." Ôn Liễu Niên nói, "Thì đến đây nhìn một cái, có lẽ có thể giúp đỡ được gì đó chăng."

"Chỉ là chút sơ suất nhỏ mà thôi." Vu Đại Dư nói, "Đại nhân thân có trọng trách, việc nhỏ này giao cho tại hạ là được."

"Quốc khố xảy ra chuyện, nếu là mất hơn vạn lượng bạc trắng, thì sẽ không nói là sơ suất nhỏ." Ôn Liễu Niên lắc đầu, "Vu đại nhân thân là Hộ Bộ Thị Lang, nói vậy phải rõ đạo lý này hơn người khác chứ. Huống hồ đây nếu thật sự là việc nhỏ, vậy vì sao Hoàng Thượng lại cố ý kêu ta đến một chuyến?"

Vu Đại Dư im lặng -- ngược lại không phải bị hấn nói đến không trả lời được, mà là vì câu 'Hoàng Thượng cố ý kêu ta đến một chuyến' này .

"Những khoản đó ta đã xem qua rồi." Ôn Liễu Niên nói, "Đích xác thiếu không ít châu báu linh dược, ngoại trừ những thứ đó ra, còn có chuyện gì khác thường không?"

"Xảy ra sai lầm lần này, đều là những hạng mục do Trương đại nhân phụ trách." Vưu Đại Dư nói, "Còn lại thì không thấy dị thường."

Trán Trương Uẩn lại bắt đầu đổ mồ hôi lạnh.

"Vậy thì kỳ quái thật." Ôn Liễu Niên sờ sờ cằm, "Buổi lễ ngày đó thủ vệ canh giữ nghiêm ngặt, quốc khố là nơi quan trọng đừng nói là người không liên can, ngay cả một con ruồi cũng không bay vào được, sao lại vô duyên vô cớ liền thiếu nhiều vật như vậy?"

Vưu Đại Dư nói: "Hạ quan lúc ấy vẫn không ở đây, nguyên nhân cụ thể, e là phải hỏi Trương đại nhân mới đúng."

"Trương đại nhân nói là nếu biết nguyên do trong đó, hạng mục này cũng có thể giải quyết rồi." Ôn Liễu Niên rất là bình tĩnh, "Bất quá Vưu đại nhân xin cứ yên tâm, bản quan đã đáp ứng Hoàng Thượng đến đây tương trợ, thì tất nhiên sẽ tính ra một kết quả khiến mọi người đều hài lòng, không đạt được mục đích tuyệt đối sẽ không đi."

Không biết có phải là nghe lầm hay không, Vưu Đại Dư cảm thấy khi hắn nói năm chữ cuối cùng, tựa hồ còn phá lệ nâng cao giọng.

"Còn mong Vưu đại nhân đem tất cả sổ sách buổi lễ lần này lấy ra, chúng ta cũng có thể tìm được vấn đề sớm một chút." Ôn Liễu Niên nói.

"Đa tạ Ôn đại nhân." Vưu Đại Dư nói, "Nhưng hiện tại sắc trời đã muộn, không bằng ngày mai lại nói, như thế nào?"

"Thân là thần tử, tất nhiên phải tận tâm vì Hoàng Thượng giải quyết buồn phiền." Ôn Liễu Niên nói, "Đừng nói đến trời đã tối, cho dù đã đến giờ Tý, làm việc cũng không thể chậm trễ."

"Đại nhân nói rất đúng." Trương Uẩn đứng ở bên cạnh nửa ngày, cũng cuối cùng ghen nói ra một câu, "Vài khoản kia vừa mới gom đủ, lúc này

đều được đặt ở trong phòng thu chi, cũng không cần tốn nhiều thời gian đi lấy."

Ôn Liễu Niên trong lòng có chút khen ngợi, rất tốt rất tốt, lại chặn trước một cái cố.

Đã nói đến nước này, Vưu Đại Dư nếu là lại không đáp ứng, thì cũng không được, vì thế đành phải gật đầu, mấy người lại một đường trở lại trong cung.

"Tất cả ở đây hết à?" Ôn Liễu Niên chỉ vào xấp sổ sách thật dày trên bàn hỏi.

"Không chỉ có nhiều đây." Vưu Đại Dư nói, "Cộng thêm hai xấp trên bàn kia nữa."

Ôn Liễu Niên nhìn thoáng qua, chỉ thấy cộng lại e là có thể có cao bằng một người.

"Đại nhân e là phải xem một trận." Vưu Đại Dư nói, "Lần này vạn quốc đến là chuyện lớn, chỗ muốn dùng đến bạc cũng nhiều, đây đã là sổ sách sau khi tinh giản."

Ôn Liễu Niên gật đầu, ngồi ở sau án tùy tay lấy một quyển qua, "Chờ sau khi ta phát hiện ra vấn đề, lại kêu người đến mời Vưu đại nhân."

"Vậy Ôn đại nhân cứ từ từ xem, hạ quan trở về trước." Vưu Đại Dư cũng không nói thêm gì nữa.

Đợi sau khi hẳn đi, Trương Uẩn nói, "Ôn huynh thật sự muốn xem hết toàn bộ?"

"Không xem hết, sao có thể biết rốt cuộc sai ở đâu?" Ôn Liễu Niên nói.

"Nhưng các đồng nghiệp phụ trách khoản khác cũng không có sai lầm."
Trương Uẩn nói, "Sai đều là chỗ của ta."

"Không sao, xem hết cũng không mất bao nhiêu thời gian." Ôn Liễu Niên nói, "Đúng lúc nhân cơ hội này, học hệ bộ quản lý hạng mục như thế nào."

Trương Uẩn giật mình: "Đợi xem hết cũng đã tốn rất nhiều thời gian?"
Đây chính là mười mấy người ngày đêm đẩy nhanh tốc độ, mới sửa xong xong khoản tập.

Ôn Liễu Niên tính toán sơ một chút, nói: "Quả thật có hơi nhiều, đại khái phải xem tới giữa trưa ngày mai."

Trương Uẩn: "..."

Nếu để cho mình xem, chỉ sợ phải xem một hai tháng.

Ôn Liễu Niên ngáp một cái: "Có thể làm phiền Trương huynh một chuyện không?"

"Tất nhiên, Ôn huynh cứ nói." Trương Uẩn gật đầu.

"Đi gọi chút nước trà điểm tâm." Ôn Liễu Niên nói, "Đêm nay phải thức trắng rồi."

Cho nên hoàn toàn có thể ăn một lần.

Điểm tâm nước trà rất nhanh liền chuẩn bị xong, Ôn Liễu Niên vừa ăn vừa xem sổ sách, tốc độ vô cùng nhanh.

Vừa mới bắt đầu Trương Uẩn còn xem cùng, về sau liền mệt đến gục lên gục xuống, đầu choáng mắt hoa dựa vào ở trên nhuyển tháp, hô hô ngủ thiếp đi.

Ôn Liễu Niên kéo thảm qua, tung ra đắp ở trên người hăn.

Thời gian từng chút từng chút trôi qua, giờ Tý qua đi, Ôn Liễu Niên lười biếng duỗi eo, vừa tính toán ra bên ngoài hít thở không khí, phòng thu chi đột nhiên bị người đẩy ra.

"Hoàng Thượng?" Ôn Liễu Niên giật mình, vội vàng đứng lên.

Trương Uẩn ngáy khò khè đến vang trời.

...

"Ái khanh không cần đa lễ." Sở Uyên đỡ lấy hăn, "Mới rời khỏi Ngự Thư Phòng, nghe Tứ Hỉ nói đêm nay ái khanh muốn kiểm toán trắng đêm, thì đến xem thử."

"Đa tạ Hoàng Thượng." Ôn Liễu Niên nói.

"Tiến triển thế nào?" Sở Uyên hỏi.

"Số sách này đều đã chỉnh sửa qua lần thứ hai, cho dù có sai, cũng chỉ là sai một vài lỗi lông gà vỏ tỏi." Ôn Liễu Niên nói, "Lỗi lớn nhất, vẫn là xảy ra ở trong tay Trương đại nhân."

Trương Uẩn hoàn toàn không biết Hoàng Thượng ở ngay bên cạnh, còn đang hô hô ngủ say.

Gió đêm hơi lạnh, Sở Uyên kéo thảm mỏng trên người Trương Uẩn qua, khoác ở trên người Ôn Liễu Niên: "Không vội nhất thời nửa khắc, ái khanh đừng để thân thể mình chịu không nổi."

"Không sao." Ôn Liễu Niên cười hì hì, "Ngày thường vi thần ăn rất nhiều." Cho nên xương cốt thân thể so với người đọc sách bình thường, tỷ như nói Mộc sư gia, vẫn là rắn chắc hơn một chút, nghĩ nghĩ lại nói,

"Ngược lại là Hoàng Thượng, sáng sớm ngày mai còn phải vào triều sớm, nên trở về tẩm cung nghỉ ngơi."

Sở Uyên lắc đầu: "Trẫm vừa mới nhận được thư của Thiên Phàm."

"A? Thư của Thấm tướng quân?" Ôn Liễu Niên nghe vậy vội vàng hỏi, "Là phía bên Đông Bắc xảy ra nhiều loạn?"

"Đông Bắc hết thấy vẫn như cũ." Sở Uyên nói, "Một đám bộ đội biên phòng đóng quân mọc rễ, mặc dù là có kẻ lòng dạ khó lường, cũng dư sức ứng phó."

"Cho nên..." Ôn Liễu Niên suy đoán, "Thấm tướng quân muốn từ Đông Bắc trở về triều?"

Sở Uyên gật đầu.

Ôn Liễu Niên trong lòng cũng cao hứng -- Thấm Thiên Phàm là tam thiếu gia Nhật Nguyệt sơn trang, cũng là đệ đệ võ lâm minh chủ Thấm Thiên Phong, từ năm mười sáu tuổi đã theo tùy tùng Sở Uyên Đông chinh Tây phạt, là Thường Thắng tướng quân Sở quốc trên dưới không ai không biết, cũng là phụ tá đắc lực của Sở Uyên. Nếu là có thể trở về Vương Thành, đối với thế lực trong triều chấn nhiếp không được phép khinh thường.

Sở Uyên còn muốn nói gì đó, bên ngoài đột nhiên truyền đến một trận rối loạn rất nhỏ.

"Ai !" Có người quát lớn.

Sở Uyên đứng lên bước ra ngoài.

"Hoàng Thượng vẫn là đừng đi ra ngoài." Ôn Liễu Niên chặn lại nói, "Vạn nhất là thích khách thì sao."

Vừa dứt lời, thị vệ liền ở bên ngoài nói: "Khởi bẩm Hoàng thượng, Triệu đại đương gia đến tìm Ôn đại nhân."

...

"Tuyên." Sở Uyên buồn cười, quay đầu đưa mắt nhìn Ôn Liễu Niên, "Đây chính là thích khách theo như lời ái khanh."

Ôn đại nhân gãi gãi mặt.

Triệu Việt đẩy cửa tiến vào, đưa mắt chỉ thấy Sở Uyên đang nói chuyện với Ôn Liễu Niên, hai người tựa hồ đều đang cười, tâm tình nhìn qua rất tốt.

"Triệu đại đương gia cùng Ôn ái khanh quả thật ân ái." Sở Uyên cười trêu ghẹo, "Tách ra chút ấy thời gian cũng phải tìm tới tận cửa."

"Sao ngươi lại đến đây?" Ôn Liễu Niên giữ chặt tay của hắn, thấp giọng nói, "Mau hành lễ với Hoàng Thượng."

"Miễn, đại đương gia là người trong giang hồ, không cần câu nệ lễ tiết này." Sở Uyên nói, "Là đến đưa Ôn ái khanh về nhà sao?"

"Lần tới nếu là muốn ở lại trong cung, xin Hoàng Thượng phái người cho hay một tiếng." Triệu Việt đem người xách đến bên cạnh mình, trong lòng bất mãn nói, "Không nói không rằng không trở về nhà, khó tránh khỏi sẽ lo lắng."

"Hoàng Thượng không biết ta ở lại trong cung." Ôn Liễu Niên nhỏ giọng nói.

Sở Uyên có hứng trí nhìn hai người.

"Người trở về trước đi." Ôn Liễu Niên lại nói, "Đêm nay ta muốn kiểm toán."

Triệu Việt vừa mở miệng muốn nói gì đó, Sở Uyên cũng đã nói: "Ái khanh vẫn là trở về nghỉ ngơi đi, trăm đã nói qua, việc này nhất thời không vội."

"Thế nhưng --" Ôn Liễu Niên còn chưa nói xong, Triệu Việt liền đã bỏ lại hai chữ 'Đa tạ', mang theo người xoay người bước nhanh ra cửa.

Sở Uyên cười lắc đầu, ngồi ở sau án tiếp tục lật xem khoản.

Trương Uẩn còn đang ngáy vang trời -- Dựa theo thói quen ngủ của hắn, đừng nói là vài người nói chuyện, cho dù là vài người đánh nhau, chỉ sợ cũng sẽ không tỉnh. Thẳng đến về sau năm mơ mắt tiểu, mới lười biếng duỗi eo ngồi dậy, mắt cũng không mở nói: "Ôn huynh còn đang xem a."

"Ôn huynh đã trở về rồi." Sở Uyên chậm rãi rót ly trà lạnh.

"À, trở về rồi a." Trương Uẩn giật mình, rồi sau đó liền đứng lên tháo đai lưng muốn cởi quần, chuẩn bị đi nhà xí.

Sở Uyên đột nhiên nhíu mày, đặt mạnh chén trà lên bàn: "Trương Uẩn."

"A?" Trương đại nhân lắc lắc đầu, cuối cùng là tỉnh táo.

Bất quá còn không bằng không tỉnh táo.

Sau khi nhìn rõ người ngồi là ai, Trương Uẩn hít một ngụm khí lạnh, hai chân run cầm cập, âm âm quỳ gối xuống đất.

Má má má má ơi...

Tội tội tội tội chết a...

Bên trong Ôn phủ, Ôn Liễu Niên sau khi tự mình tắm rửa xong, rồi sau đó liền bò lên trên giường, dùng sức chen đến trong lòng Triệu Việt.

Phi thường mềm, còn có chút thơm.

Triệu Việt xoa bóp mũi của hắn.

"Không tức giận đi?" Ôn Liễu Niên ôm cổ của hắn.

"Lúc trước cho dù muốn ở lại Hoàng Cung, tốt xấu gì cũng sẽ sai người trở về nói một tiếng, lúc này như thế nào ngay cả nói cũng không nói." Triệu Việt thở dài, "Cũng không sợ ta lo lắng."

"Lúc trước đều là Hoàng Thượng giữ ta lại, lúc này là ta tự mình muốn ở lại." Ôn Liễu Niên nói, "Trong đầu đều suy nghĩ số sách, về sau thì quên."

"Quên?" Triệu Việt dờ khóc dờ cười.

"Ta sai rồi còn không được à." Ôn Liễu Niên tới gần hôn hôn hắn, "Chỉ lần này thôi, lần sau không lấy lý do này nữa."

Triệu Việt xoay người đè hắn, càng gia tăng nụ hôn triền miên này.

Ôn Liễu Niên rất là phối hợp -- Trên thực tế mỗi lần đều rất phối hợp, cho dù là lúc trước nghĩ muốn cấm dục còn đè đặt một phen, sau khi nhắm mắt lại, vẫn là sẽ không kìm lòng được chủ động hắn lên, thậm chí còn chủ động tìm kiếm mút chặt đầu lưỡi của hắn trong miệng mình.

Hô hấp hai người đều dồn dập hắn lên, Triệu Việt cởi bỏ đai lưng của hắn, ôm đặt ngồi ở trên người mình.

"Sao đêm nay người lại không đi luyện công?" Ôn Liễu Niên đột nhiên nghĩ đến hỏi.

"Răng sứ phụ còn đang đau." Triệu Việt ở trên bụng hắn nhẹ nhàng ấn vài cái.

Ôn Liễu Niên không tự giác liền hít hít.

Triệu Việt buồn cười, tới gần mút ra một dấu hôn.

"Chưa uống thuốc Diệp cốc chủ đưa sao?" Ôn Liễu Niên lại hỏi.

"Uống rồi, cũng không thể lập tức tốt lên được." Triệu Việt kéo tay của hắn, "Vốn dĩ đêm nay ta muốn tiếp tục luyện công, nhưng quản gia tìm nói người đêm nay chưa về, ta liền vào trong cung."

"Vậy thì không luyện công, nghỉ ngơi một đêm cũng rất tốt." Ôn Liễu Niên nói rất có đạo lý.

"Người cũng phải nghỉ ngơi nhiều." Triệu Việt đưa hai tay nắm eo của hắn, chỉ cảm thấy xúc cảm mềm mại, thì không nỡ buông ra.

Ôn đại nhân ngồi khóa ở trên người hắn, mặt ửng đỏ: "Không tắt nến sao?"

"Ta muốn nhìn người." Triệu Việt thanh âm khàn khàn.

Ôn Liễu Niên nói: "À." Vậy thì không tắt cũng được.

Kế tiếp là một trận yên tĩnh.

Một lát sau, Ôn đại nhân vô tội hỏi: "Phải tiếp tục ngồi bất động như vậy sao?" Như thế nào cũng không thấy động tác tiếp theo.

Triệu Việt ôm chầm thân thể hắn: "Tự mình động thử xem."

Ôn Liễu Niên liếc mắt lắc đầu.

"Thật sự không muốn thử sao?" Triệu Việt cắn vành tai của hắn, thanh âm mơ hồ không rõ.

Ôn đại nhân giấu đầu hở đuôi tiếp tục lắc đầu.

Nhưng kỳ thật thử một lần cũng không sao.

Vì thế hai người vốn dĩ nói là muốn nghỉ ngơi, liền triển miên suốt một đêm... Còn chưa xong.

Gần tới hừng đông, hai tay Ôn Liễu Niên vô lực treo ở trên cổ hăn, thảm hề hề có chút đáng thương.

Triệu Việt vẫn như trước không có ý tứ muốn dừng lại, ngược lại còn nghiêm trọng hơn một chút.

Ôn Liễu Niên khóc nước nở đầy hăn ra, cảm thấy chẳng lẽ là uống lộn thuốc sao, hay là luyện lộn võ công?

Quả thật muốn lấy mạng người ta a...

Tiểu Vũ: Cám ơn các nàng đã ủng hộ ta trong thời gian qua, và ta chỉ muốn nói là ta rất thích đọc cmt của các nàng, đọc truyện đã mắc cười, đọc cmt của các nàng còn mắc cười hơn, trình độ yy không biên giới. Và có đôi khi ta không rep được hết cmt. Mong các nàng bỏ qua lỗi nhỏ này của ta nha. Chúc các nàng cuối tuần vui vẻ <3

THỔ PHỈ CÔNG LỰC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 136: Không Bằng Bắt Tiểu Nhị Về Trước Đi!!!

Dĩ nhiên nhớ không rõ mình ngủ lúc nào, khi tỉnh lại, mặt trời chói chang rọi qua song cửa sổ, chiếu thẳng vào đến nỗi không mở mắt ra được, đầu cũng có chút choáng.

Chống người muốn ngồi dậy, lại cảm thấy thắt lưng rã rời, một chút khí lực cũng không có.

Ôn Liễu Niên cẩn thận nằm trở lại ổ chăn nghĩ nghĩ, từ lúc hai người bắt đầu ở cùng nhau, hẳn tựa hồ chưa bao giờ mất kiểm soát giống như đêm qua vậy -- Mặc dù là lần trước ở trong rừng cây, nhưng vẫn là lo lắng cho mình, chưa từng quá mức tận tình tùy ý.

Trong lòng kỳ thật vẫn rõ ràng, nếu hẳn thật sự muốn chế trụ mình, thì hẳn là chuyện rất dễ dàng, nhưng tối qua không khỏi cũng quá hung a... Ôn Liễu Niên thử độ ấm trên trán mình, cam chịu bọc chăn kỹ lưỡng, dậy không nổi.

Một lát sau, trong viện truyền đến tiếng bước chân.

Triệu Việt đẩy cửa phòng ngủ ra, đưa mắt nhìn liền thấy hẳn đang nằm đối mặt vào tường, tưởng rằng còn đang ngủ, liền cẩn thận đem chén canh trong tay đặt lên bàn.

Tiếng đồ sứ va chạm rất khê truyền đến, Ôn Liễu Niên thầm nghĩ, ăn a.

Triệu Việt tay chân rón rén ngồi ở bên giường, kéo cao chăn muốn đắp lại cho hẳn.

Ôn Liễu Niên lặn vào bên trong.

Triệu Việt: "..."

Ôn Liễu Niên đơn giản dùng chăn che đầu.

Nhìn động tác của hắn có chút ngây thơ, Triệu Việt lại nhin không được cười thành tiếng.

Nửa buổi về sau, Ôn Liễu Niên đành phải tự mình chui ra ngoài, bởi vì bên trong rất ngột.

Triệu Việt cúi đầu, ôn nhu căn môi dưới của hắn.

Ôn Liễu Niên: "..."

Ngón cái Triệu Việt nhẹ nhàng cọ qua một bên gò má của hắn, triền miên hôn môi cơ hồ muốn hòa tan người.

Ôn Liễu Niên hai tay vòng qua cổ hắn, ngoan ngoãn nhắm hai mắt lại.

Bên trong phòng ngủ tựa hồ còn lưu lại khí tức ái muội tối qua, người trong lòng vừa im lặng lại vừa tốt đẹp, tóc mềm mượt, dây lưng lý y hơi buông lỏng, nhìn vào bên trong, còn thấy rõ từng dấu hôn ái muội khi sở ẫn xuống.

Xao động nguyên thủy nhất ở trong máu chảy cuồn cuộn, Triệu Việt để hắn nằm trên giường, còn mình cúi người đè lên, nụ hôn nóng rực kịch liệt từ phía sau một đường di chuyển xuống, tạt thắt lưng lồm vào lưu luyến đảo vòng. Ôn Liễu Niên căn môi dưới, thân thể có chút run rẩy.

Triệu Việt nhồm người lên, niết cằm hắn kề sát vào hôn trụ, trong lúc cọ xát, cơ hồ muốn cắn nuốt hầu như không còn.

Ôn Liễu Niên ngón tay nắm chặt sàng đan, nhịn không được rên rỉ thành tiếng.

Ảnh vệ Hoàng cung vô cùng buồn rầu, tối qua mới làm một đêm, sáng nay lại tiếp tục, có thể quá... ân ái rồi hay không.

Triệu đại đương gia tình lực quả nhiên rất dồi dào.

Hạ nhân Ôn phủ rất là thức thời, vội vàng chạy tới Hoàng cung báo tin -- Hôm nay, đại nhân nhà ta thân thể không khỏe, e là phải nằm trên giường.

Mặt trời dần dần lặn về phía Tây, Ôn Liễu Niên tựa vào trong lòng Triệu Việt, để hăn đút từng muỗng canh gà.

"Còn khó chịu không?" Triệu Việt thấp giọng hỏi.

Ôn Liễu Niên thoáng oán niệm: "Còn."

"Uống thuốc xong rồi ngủ một giấc thì sẽ không sao nữa." Triệu Việt thổi nguội một muỗng canh đưa qua.

Ôn Liễu Niên nói: "Muốn ăn thịt."

"Hiện tại không thể ăn." Triệu Việt dỗ hăn, "Ngoan, thân thể tốt lên rồi hăn ăn."

Vì thế Ôn Liễu Niên trong lòng càng hậm hực hơn.

Đút hăn ăn xong một muỗng canh gà cuối cùng, Triệu Việt hỏi: "Muốn ngủ thêm một lúc nữa không?"

Ôn Liễu Niên nói: "Ta muốn xuống giường đi một chút."

"Còn muốn xuống giường?" Triệu Việt đỡ lấy hăn.

"Ừm." Ôn Liễu Niên vô tội nói, "Ở trong phòng rất chán, ra ngoài đi dạo một chút."

Triệu Việt nhíu mày: "Đừng nói với ta là người còn muốn tiến cung."

"Vậy thì không có." Ôn Liễu Niên nhanh chóng lắc đầu.

Triệu Việt nhìn thẳng hăn.

Ôn Liễu Niên chợt dạ nói sang chuyện khác: "Muốn ăn mản thầu... Ngô!"

Triệu Việt đưa tay kéo gáy của hăn qua, cơ hồ muốn đem toàn bộ thân thể khảm vào trong khung xương.

Môi bị duyên hôn đến đau đớn, thậm chí còn có chút mùi máu tươi, Ôn Liễu Niên phí một đồng sức lực, mới tránh thoát ra khỏi lòng hăn.

...

Trong phòng rất im lặng.

Một lát sau, Ôn Liễu Niên cầm tay của hăn, dè dặt cẩn thận nói: "Có phải người có tâm sự không?"

Triệu Việt để người tựa vào trong lòng mình, nửa buổi cũng không nói chuyện.

Ôn Liễu Niên nói: "Mặc kệ có chuyện gì, người cũng không được phép gạt ta."

"Không có gì." Triệu Việt ôm chặt hăn.

"Không có gì vì sao..." Ôn Liễu Niên rõ ràng không tin, ngẩng đầu nhìn hăn.

"Có đôi khi, ta thật sự muốn mang người cao chạy xa bay." Triệu Việt cúi đầu nói.

Ôn Liễu Niên có chút ngoài ý muốn: "Cao chạy xa bay?"

"Không có ân oán giang hồ, cũng không có chuyện xưa tiền triều." Triệu Việt nói, "Chỉ có người với ta."

Ôn Liễu Niên chớp chớp mắt nhìn hẳn.

"Bất quá cũng chỉ là suy nghĩ mà thôi." Triệu Việt cười cười, "Đừng sợ, ta cũng không có xúc động liêu lĩnh như vậy."

"Cũng không phải không thể." Ôn Liễu Niên ngồi thẳng, nghiêm túc nói, "Nếu người thật sự không thích Vương Thành, đợi đến sau khi chuyện này kết thúc, chúng ta đổi nơi khác là được."

Lần này đến phiên Triệu Việt ngoài ý muốn.

"Trở về thành Thương Mang, thế nào?" Ôn Liễu Niên ôm cổ hẳn, "Ta cũng thích Triều Mộ Nhai."

"Tiểu ngốc tử." Triệu Việt xoa bóp mũi hẳn, "Có biết trong thiên hạ này có bao nhiêu người mơ ước vị trí của người không?"

"Vậy thì sao, ta cũng không phải sống dùm người trong thiên hạ." Ôn Liễu Niên nói, "Làm Thừa Tướng là vì dân làm việc, làm Tri Phủ cũng là vì dân làm việc, trở về thành Thương Mang, ta cũng sẽ không vì vậy mà chơi bời lêu lỏng."

Triệu Việt cùng hẳn mười ngón đan vào nhau.

"Hoặc đơn giản là từ quan." Ôn Liễu Niên tiếp tục thiết tưởng, "Đến Triều Mộ Nhai đoạt vị trí của Vương Kiệt !"

Vương tam đương gia một bên tính số, một bên ở nơi xa xôi phương Bắc nhảy mũi, đột nhiên lạnh sống lưng.

"Được rồi, quên việc này đi." Triệu Việt hối hận chính mình khơi mào đề tài này.

"Không được." Ôn Liễu Niên cầm tay của hắn, "Người còn chưa nói với ta, vì sao đột nhiên lại có suy nghĩ này."

"Ta..." Triệu Việt có chút nghẹn.

"Mau nói." Ôn Liễu Niên thúc giục.

Triệu Việt nói: "Ta không thích có người quản người."

"Quản ta?" Ôn Liễu Niên nghĩ nghĩ, "Người là nói Hoàng Thượng?"

Triệu Việt gật đầu.

Ôn Liễu Niên sững sốt một chút: "Thế nhưng Hoàng Thượng quản khắp thiên hạ."

"Ta không muốn hắn chỉ tùy tùy tiện tiện nói một câu, mặc kệ bên ngoài là rơi tuyết hay là gió tạt, là ban ngày hay là ban đêm, người đều muốn tiến cung trước tiên." Triệu Việt nắm chặt tay hắn.

Ôn đại nhân cuối cùng phản ứng kịp, đây là ghen a... Nói dài như vậy.

"Được rồi, ngủ đi." Triệu Việt nói, "Muốn làm chuyện gì, ta giúp người đi làm là được."

Ôn Liễu Niên chớp chớp mắt: "Kiểm toán."

Triệu Việt: "..."

"Ta biết người không làm được chuyện này." Ôn Liễu Niên cười, ôm cổ hăn nói, "Bất quá có một chuyện khác muốn người làm."

"Chuyện gì?" Triệu Việt hỏi.

Ôn Liễu Niên ghé vào lỗ tai hăn nói nhỏ hai câu.

"Bắt cóc tiểu nhị kia?" Triệu Việt giật mình, "Vì sao?"

"Đi làm là được." Ôn Liễu Niên vỗ vỗ ngực hăn, "Sau đó liền đem người giao cho Vân tiền bối, nhớ đừng để người còn lại phát hiện."

"Ít nhất cũng phải thông báo cho sư phụ biết trước một tiếng." Triệu Việt nói.

"Không cần phiền toái như vậy." Ôn Liễu Niên nói, "Người yên tâm, tiền bối nhất định sẽ không câu nệ lễ tiết trước sau gì đó đâu."

Triệu Việt: "..."

"Nhanh đi đi." Ôn Liễu Niên thúc giục, "Chú ý an toàn."

Triệu Việt thử độ ấm trên trán của hăn.

Hơi nóng.

Ôn Liễu Niên: "..."

Mặc dù đang phát sốt, nhưng đầu óc ta vẫn còn dùng rất tốt.

"Xác định sẽ không đả thảo kinh xà?" Triệu Việt hỏi lại lần nữa.

"Muốn chính là đả thảo kinh xà." Ôn Liễu Niên nói, "Bằng không cứ trốn ở trong động, để chúng ta ở bên ngoài đi vòng vòng, cũng là lãng phí thời gian."

"Bắt tiểu nhị, sau đó thì sao?" Triệu Việt tiếp tục hỏi.

"Bắt lại trước rồi ta sẽ nói cho người biết." Ôn Liễu Niên ngáp một cái.

Triệu Việt: "..."

"Ta ngủ trước a." Ôn Liễu Niên chui trở về ổ chăn, lại nhấn mạnh một hồi, "Tốc chiến tốc thắng."

Triệu Việt do dự một chút, vẫn là gật đầu: "Được."

Sau khi nhìn theo hăn rời khỏi phòng ngủ, Ôn Liễu Niên hai tay đỡ eo tựa vào đầu giường, lại kêu người mời Tần Thiếu Vũ cùng Thẩm Thiên Lăng lại đây.

Một lúc lâu sau, ám vệ Truy Ảnh cung liền âm thầm lén vào trong nhà Vưu Đại Dư, nhìn chăm chăm hết thấy động tĩnh bên trong.

Trong một con hẻm nhỏ tại Vương Thành, tiểu nhị tiệm gạo đang đẩy xe, một đường hừ tiểu khúc đi về phía trước, còn chưa kịp đi xuyên qua, đột nhiên cảm thấy phía sau đầu truyền đến một trận tiếng phá gió, liền lắc mình né tránh, ngênh diện lại có một lưỡi dao lạnh lèo lướt qua.

"Người là người phương nào?" Tiểu nhị từ giữa giày rút ra một thanh chủy thủ, cảnh giác nhìn hăn.

Đối phương không nói một lời, ra chiêu đều là nhắm vào điểm chí mạng.

Tiểu nhị lúc bắt đầu còn miễn cưỡng tiếp được, nhưng về sau càng lúc càng cố hết sức, cánh tay trái bị chém một đao, cảm thấy con đường võ công của hăn có chút quen thuộc, liền nhịn đau nói: "Người là người của Ly Giao?"

Tế Nguyệt đao ở dưới ánh mặt trời phỉm ra ánh sáng chói mắt, tiểu nhị vừa mới thất thần, trước mắt đã tối đen một mảnh.

Triệu Việt đem mặt nạ trên mặt kéo xuống, Lục Truy cũng thúc xe ngựa tiến vào.

Hai người hợp lực nâng tiểu nhị lên xe, một đường đến nhà Vân Đoạn Hồn.

"Di, sao nhị vị lại đến đây." Vô Ảnh có chút ngoài ý muốn.

"Sư phụ có ở đây không?" Triệu Việt hỏi.

"Có." Vô Ảnh nghiêng người tránh ra, "Ta còn muốn đến bãi tha ma ngoài thành, nhị vị xin cứ tự nhiên."

Triệu Việt gật đầu, đánh xe ngựa chạy vào tòa nhà.

Vân Đoạn Hồn đang ăn cháo.

"Sư phụ." Triệu Việt ngồi ở trước mặt hắn.

"Tiền bối." Lục Truy cũng đưa mắt nhìn bát của hắn, hảo tâm đề nghị nói, "Có chút canh sùng, vẫn là phải ăn nhiều một chút mới tốt."

Vân Đoạn Hồn buông bát: "Hiện tại tới cửa, tìm ta có chuyện gì sao?"

"Chúng ta bắt được tiểu nhị tiệm gạo." Triệu Việt nói, "Người ở trong xe ngựa."

"Vì sao phải bắt hắn?" Vân Đoạn Hồn quả nhiên giật mình, "Chẳng lẽ là đối phương có hành động?"

"Vậy thì không có." Triệu Việt nói, "Mọi chuyện vẫn bình thường."

"Vậy vì sao..." Vân Đoạn Hồn rất là khó hiểu.

Triệu Việt thành thành thật thật nói: "Đệ tử cũng không nghĩ thông suốt."

Vân Đoạn Hồn cảm thấy chính mình hẳn là nghe được ảo giác, không nghĩ thông suốt người liền bắt người đến đây?

"Là chủ ý của Ôn đại nhân." Lục Truy ở một bên giải thích, "Còn nói chỉ cần đem người đưa tới nơi này, tiền bối tất nhiên sẽ biết là có ý gì."

Vân Đoạn Hồn cảm thấy có một ngàn con tuấn mã đang cuộn cuộn chạy qua đầu mình.

"Tiền bối... Biết không?" Thấy sắc mặt hẳn tựa hồ có chút không đúng, Lục Truy dè dặt cẩn thận hỏi.

Một lúc lâu sau, Vân Đoạn Hồn lắc đầu.

Lục Truy: "..."

Không thì suy nghĩ một chút nữa xem, nói không chừng có thể tìm được câu trả lời trong đống sương mù.

"Tiểu Liễu tử đâu?" Vân Đoạn Hồn hỏi.

"Đang nằm ở nhà." Triệu Việt nói, "Thân thể không thoải mái."

Lục Truy trong lòng lập tức xuất hiện bốn chữ to tướng 'Mọi người đều biết'.

"Trở về hỏi một chút, người này rốt cuộc là có ý gì." Vân Đoạn Hồn phân phó.

"Vâng." Triệu Việt gật đầu.

"Còn nữa, lần sau nếu làm loại sự tình này, nhớ phải bàn bạc với ta trước." Vân Đoạn Hồn buồn rầu nhu nhu huyết thái dương.

Lúc này bắt tiêu nhị còn dễ nói, nếu là về sau bắt đại nhân trong triều đến ném ở đây, vậy mới là thực sự có đầu đầu.

THỔ PHỈ CÔNG LỢC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 137: Nơi Nguy Hiểm Nhất Cũng Là Nơi An Toàn Nhất!!!

"Ôn ái khanh bị bệnh?" Trong Hoàng cung, sau khi Sở Uyên nghe được tin tức thì khẽ nhíu mày.

"Đúng vậy, vừa có người đến thông truyền, có cần mời Ngự y đến Ôn phủ chẩn trị cho đại nhân không?" Tứ Hỉ công công cẩn thận hỏi.

"Tiểu Cẩn ở ngoài cung, hẳn cùng Ôn ái khanh có quan hệ rất tốt, hẳn là sẽ đến xem thử, không cần tìm người khác." Sở Uyên nói, "Đại khái là tối qua thức đêm, lúc trở về bị nhiễm lạnh, kê y quan tìm chút thuốc bổ đưa qua đi."

"Dạ." Tứ Hỉ lĩnh mệnh, khom người rời khỏi Ngự Thư phòng sai người đi chuẩn bị.

Sở Uyên lắc đầu, tiếp tục nhìn số con trong tay. Mà Vũ Đại Dư sau khi nghe nói Ôn Liễu Niên nằm trên giường dậy không nổi, ngược lại là trong lòng thở phào một hơi, thậm chí ước gì hẳn bệnh càng nặng càng tốt -- Tuy nói ngoại trừ Trương Uẩn, hạng mục buổi lễ lần này người còn lại cũng không mắc phải sai lầm, cũng không sợ sẽ tra ra manh mối gì, nhưng mặc kệ thế nào, cảm giác bị người khác nhìn chăm chăm cũng không coi là tốt, đừng nói chi người nọ còn là sủng thần của đương kim hoàng thượng, trong miệng dân chúng là đệ nhất tài tử.

Gần đây tiếng gió tựa hồ có chút chật vật a.

...

Vưu Đại Dư buông chén trà trong tay, gọi quản gia chuẩn bị cỗ kiệu, một đường đến tiệm gạo.

Bên trong Ôn phủ, Ôn Liễu Niên đang tựa vào đầu giường, nhìn hoa rơi ngoài cửa sổ đến xuất thần.

Triệu Việt đẩy cửa tiến vào.

"Di, sao lại trở về nhanh thế." Ôn Liễu Niên nghe được động tĩnh quay đầu, "Mọi việc thuận lợi chứ?"

"Ừm." Triệu Việt gật đầu, ngồi ở bên giường nói, "Đúng lúc gặp được tiểu nhị kia ra ngoài đưa hàng."

"Không kinh động đến người khác đi?" Ôn Liễu Niên hỏi.

"Chỉ có hai người, ta với Lục Truy." Triệu Việt nói, "Tốc chiến tốc thắng."

"VẬY là tốt rồi." Ôn Liễu Niên đối với kết quả này có chút hài lòng, "Vất vả rồi."

"Có chuyện muốn hỏi người." Triệu Việt nghi hoặc nói, "Rốt cuộc vì sao phải bắt hãn, vì sao phải đưa cho sư phụ?"

"Tiền bối không nói lý do cho người biết?" Ôn Liễu Niên hỏi lại.

Triệu Việt nói: "Tiền bối nói hãn cũng nghĩ không rõ, lý do người làm như vậy rốt cuộc là gì."

"Kỳ thật cũng không khó." Ôn Liễu Niên ôm cổ hãn, "Nếu người là tặc... Không đúng, tặc rất đáng khinh, nếu người là thổ phỉ."

Triệu Việt dở khóc dở cười: "Thổ phỉ cũng không có chỗ nào tốt hơn so với tặc."

"Đừng ngắt lời ta." Ôn Liễu Niên vỗ vỗ hăn, "Hiện tại người đang bị quan phủ đuổi giết, bất đắc dĩ trốn ở trong nhà ta, mà có một ngày ta đột nhiên mất tích, người sẽ thế nào?"

Triệu Việt nghĩ nghĩ, nói: "Ít nhất sẽ hoảng hốt một trận, mà sau khi trong lòng hoảng, thì sẽ nghĩ biện pháp mau chóng rời đi."

"Vì sao không tiếp tục trốn ở đó?" Ôn Liễu Niên hỏi.

"Vạn nhất người là bị quan phủ bắt, khai ra ta thì phải làm sao?" Triệu Việt xoa bóp mũi của hăn.

"Người xem, người cũng có thể nghĩ ra." Ôn Liễu Niên nói, "Tiên bối cư nhiên không thể nghĩ được." Nhất định là vì rằng rất đau.

Triệu Việt: "..."

"Lúc trước ta sợ dĩ án binh bất động, vốn dĩ là muốn dùng tiểu nhị này dẫn nhiều người ra." Ôn Liễu Niên nói, "Bất quá hiện tại xem ra, hăn tựa hồ cũng không có động tĩnh gì, chỉ bằng bắt sớm, mới có thể kích Thanh Cầu đi ra."

"Nếu Thanh Cầu hiện tại không ở trong tiệm gạo thì sao?" Triệu Việt nói.

"VẬY ĐỐI VỚI CHÚNG TA CŨNG KHÔNG CÓ CHỖ NÀO XẤU." Ôn Liễu Niên nói, "Cho dù bây giờ không ở, thì cũng là đã từng ở qua, chỉ cần hăn còn ở trong Vương Thành, nghe được tin tức này tất nhiên sẽ lo lắng. Lui một bước mà nói, cho dù hăn như trước muốn làm rùa đen rút đầu, ít nhất có thể hoảng hốt một chút cũng tốt."

"Muốn thăm tiểu nhị kia không?" Triệu Việt lại hỏi.

"Hăn có nhận ra người là ai không?" Ôn Liễu Niên hỏi.

Triệu Việt lắc đầu: "Không chỉ không nhận ra được, nghe ngữ khí của hẳn, tựa hồ còn đem ta trở thành người của Ly Giao."

"Vậy thì không cần sốt ruột lắm." Ôn Liễu Niên nói, "Trước tìm phòng tối nhất vài ngày, nói không chừng còn không đợi chúng ta lắm, hẳn sẽ tự mình trúng chiêu."

"Người quyết định là được." Triệu Việt nói, "Mọi chuyện ta đều nghe theo người."

"Thật sự chuyện gì cũng nghe ta sao?" Ôn Liễu Niên cầm tay của hẳn, hai mắt tràn ngập chờ mong.

Triệu Việt bất vi sở động một chút: "Không thể ăn thịt."

Ôn Liễu Niên: "..."

"Còn đang phát sốt, phải ăn thanh đạm một chút." Triệu Việt dùng chăn bọc lấy hẳn, "Mới có thể mau khỏi."

"Cũng không biết khi nào mẫu thân mới trở về." Ôn Liễu Niên miệng nhất phiết.

"Ai trở về cũng không có thịt ăn." Triệu Việt vỗ vỗ đầu hẳn, "Ngủ đi, ta đi một chuyến đến chỗ sư phụ."

Ôn Liễu Niên nhìn đỉnh giường, yên lặng ở trong lòng vung lên cánh tay vẽ vòng tròn.

Đợi sau khi có thể xuống giường, nhất định phải ăn giò heo lớn như vậy.

Hai cái.

"Cần ta giúp gì không?" Một đầu khác trong thành, Vân Đoạn Hồn sau khi nghe Triệu Việt nói xong, lại không yên lòng hỏi một lần.

"Ừm." Triệu Việt nói, "Chỉ cần nhất ở trong phòng là được, ngoại trừ người đưa cơm, đừng để hẳn tiếp xúc với bất kì kẻ nào khác."

"Lần này cũng thôi đi." Vân Đoạn Hồn đau đầu nói, "Nếu là có lần sau, cần phải báo cho ta biết trước một tiếng."

"Vâng." Triệu Việt gật đầu.

"Bãi tha ma đầu kia có động tĩnh gì không?" Lục Truy hỏi.

"Vô Phong cùng Vô Ảnh đang thay phiên nhau theo dõi, đám người kia cả ngày ngoại trừ ra ngoài tìm quả dại, thì là chờ ở trong sơn động, cũng không có động tĩnh gì khác." Vân Đoạn Hồn nói.

"Hẳn là sẽ không tính toán ở luôn đi?" Lục Truy nhíu mày.

"Nghe qua không giống." Triệu Việt lắc đầu, "Tình thế trước mắt của những người đó, nếu thật sự muốn ở lâu dài, hẳn là mau chóng tìm chỗ có nguồn nước sung túc rồi trốn ở đó, hiện tại xung quanh sơn động kia cơ hồ không có một ngọn cỏ, cửa động có thể bị tìm được dễ dàng, nếu thật sự ở luôn, dự tính không tới nửa tháng thì sẽ bị người khác phát hiện."

"Nghe không hiểu đối thoại của bọn họ, cũng không phỏng đoán được bước tiếp theo bọn họ rốt cuộc muốn làm gì." Lục Truy nói, "Nhưng nếu là vẫn cứ tiếp tục theo dõi như vậy, đối với chúng ta mà nói quá bị động."

"Sư phụ thế nhưng có chủ ý gì không?" Triệu Việt hỏi.

"Cao Đại Tráng sở dĩ dám trốn ở bên ngoài, bởi vì hẳn chính là người Sở quốc, rất dễ dàng cải trang giấu tai mắt người khác." Vân Đoạn Hồn nói, "Mà bây giờ khách tha hương chỉ cần lộ đầu, không cần phải nói thì sẽ bị người khác báo quan, muốn trốn cũng trốn không thoát, nói vậy bọn họ cũng rõ ràng đạo lý này."

"Cho nên thì sao?" Triệu Việt hỏi.

"Bọn họ muốn ra khỏi thành, thì tất yếu phải nhờ người còn lại giúp." Vân Đoạn Hồn nói, "Chờ một chút đi, dựa vào quả đại trong núi hiển nhiên không chống đỡ được, bọn họ tất nhiên so với chúng ta càng sốt ruột hơn."

Mà lúc người đang sốt ruột, mới có thể dễ dàng lộ ra dấu vết.

Quả nhiên, vào ban đêm, vài khách tha hương quả thật có động tác -- Một người thừa dịp bóng đêm dọc theo sơn đạo, một đường chạy xuống núi.

Ngự Lâm quân theo sát phía sau, Vô Ảnh vút bỏ cọng cỏ đuôi mèo trong miệng cũng lặng lẽ không một tiếng động đi theo. Trong lòng nói ngàn vạn lần người đừng có mà chạy trốn nha, vậy ta lại phải cướp người trong tay triều đình rồi.

Sau khi xuống núi, tên nam tử kia lén lút nhìn xung quanh, vừa vặn thấy được một xe thương đội vào thành, phía sau có không ít thùng lớn, vì thế thừa dịp không ai chú ý, 'vèo' một cái liền chui vào.

Vô Ảnh giật giật khoe miệng, cao to thô kệch như thế, cứ nhiên cũng có thể chui lọt.

"Dừng lại." Thủ quan cửa thành ngăn thương đội lại, "Ở đâu?"

"Hồi quan gia, là chúng ta a." Lão bản hương đội là nam tử trung niên bên mép có hai cọng râu, cười cười một đường chạy lên phía trước, "Là ta, Hoàng Phát Tài."

"Nga, là Hoàng lão gia a." Thủ quan hiển nhiên quen biết hẳn, "Lúc này lại lấy được thứ gì tốt ở Sơn Tây vậy, đến Vương thành làm giàu a?"

"Đều là một ít tạp hoá, kiếm không được bao nhiêu tiền." Lão bản hương đội đưa cho hắn một cái hồng bao, "Đồ may mắn, đồ may mắn a."

"Thật ngại quá." Thủ quan làm bộ từ chối, thuận tiện đem hồng bao nhét vào trong tay áo.

"Vậy chúng ta vào thành a." Lão bản hương đội cười ha hả, vừa tính toán để gia đình tiếp tục đánh xe, lại bị ngăn lại, "Khoan đã, không thể vào."

"Vì sao còn không thể đi vào?" Lão bản thương đội khó hiểu, tâm nói mỗi lần đều là hồng bao cỡ này mà, chẳng lẽ cho cố định hoài cho nên chệ ít ?

"Hoàng lão bản đừng hiểu lầm." Thủ quan nói, "Gần đây sứ thần các quốc gia đều ở trong thành, cho nên khi ra vào kiểm tra cũng nghiêm ngặt hơn rất nhiều, Hoàng lão bản hàng hóa nhiều, e là phải kiểm tra một trận."

"Thật sự muốn kiểm tra từng thứ một sao?" Lão bản thương đội khó xử, "Chỉ sợ kiểm tra hết toàn bộ xong, trời cũng sáng rồi."

"Thời kì đặc thù, chúng ta làm việc cũng không dễ." Thủ quan nói, "Hoàng lão bản vẫn là qua bên cạnh ngồi một lúc trước đi."

Thấy trong giọng nói hắn không có bất cứ châm chước đường sống, Hoàng Phát Tài đành phải đáp ứng, tiếp đón hạ nhân giúp quan phủ đỡ hàng kiểm tra, còn mình ngồi ở bên cạnh chờ.

Vô Ảnh sắc mặt lập tức khổ sở, người nói xem trốn ở đâu không trốn, vì sao phải trốn ở trong xe vận chuyển hàng hóa, như thế rất tốt.

Khách dị quốc kia cuộn tròn ở trong thùng, siết chặt năm đấm, vẫn tập trung nghe động tĩnh bên ngoài. Tiếng bước chân càng lúc càng gần, cuối cùng dừng ở bên cạnh, thủ quan lớn tiếng nói: "Đem tất cả mấy cái thùng này kéo mở ra kiểm tra hết."

Hoàng Phát Tài xa xa nhìn thấy, vừa tính toán nói mấy cái thùng này đều trống không, hàng hóa ở bên trong đã bán hết ở trên đường, xa xa lại có vài người bước đến, lớn tiếng quát: "Nửa đêm, đều chặn ở cửa thành làm cái gì?"

Sau khi thấy rõ người đến là ai, Vô Ảnh tâm treo ngược cuối cùng cũng thả trở về, thu nhuyển kiểm lấy ra một cái điểm tâm cắn, thuận tiện xem hí.

"Ôi, Hương thống lĩnh, sao ngài lại đến đây." Thủ quan cửa thành nhanh chóng mang theo người tiến lên nghênh đón, "Hạ quan tham kiến Hương thống lĩnh."

"Đây là cái gì?" Hương Liệt nhíu mày hỏi.

"Hồi Hương thống lĩnh, là một vị phú thương đến từ Sơn Tây, muốn vào Vương Thành làm ăn, trên đường có chuyện cho nên trì hoãn đến bây giờ." Thủ quan nói, "Hạ quan đang dẫn người lần lượt kiểm tra, thật sớm chút thả bọn họ vào thành."

"Nhưng có kiểm tra ra cái gì dị thường không?" Hương Liệt bước lên kéo mở ra một cái thùng, tùy tay cầm lấy một đôi giày vải hình cái đầu hổ nhìn nhìn.

"Không có, Hoàng lão bản là thương nhân đứng đắn, là phú hộ ở Sơn Tây, cũng đã lui tới vài lần." Thủ quan thu hồng bao, tất nhiên cũng là nói tốt cho hắn, "Mỗi lần cũng không có vấn đề gì."

"Vậy thì tốt." Hương Liệt nói, "Vật nhỏ này ngược lại là làm rất đẹp, đi thôi, đưa một thùng vào trong phủ của ta."

"Được được." Còn chưa vào thành đã làm được bút sinh ý, còn là đại quan triều đình, Hoàng Phát Tài kiểm được tiền vui không tự kìm chế được, vội vàng tiếp đón người một lần nữa đem vật sửa sang lại, mang theo một

đường vào thành. Trước đặt một thùng tú phẩm đến Hương phủ, rồi sau đó liền đến khách điểm trong thành.

Sắc trời dĩ nhiên tăng sáng, hậu viện một mảnh yên tĩnh, hồi lâu về sau, một cái nắp thùng trong đó được mở ra, tên khách tha hương kia giống như quỷ ảnh chui ra ngoài, đầu tiên là nhảy lên đầu tường đại khái tìm phương hướng, rồi sau đó một đường đến Vưu phủ.

Vô Ảnh chặc chặc, quả nhiên là nơi này.

Tuy nói vị Vưu đại nhân kia che dấu rất khá, đáng tiếc đồng lõa một người so với một người đều là mấy tên đầu heo, cũng thật sự trách không được người khác.

Ám vệ Truy Ảnh cung phụng mệnh Ôn Liễu Niên, cũng đang ngồi thủ ở Vưu phủ, mà một chút động tĩnh gì cũng không có, còn đang cảm thấy vô cùng mất mát không thú vị, không dự đoán được đột nhiên liền có một người nhảy vào, mười hai vạn phần tinh thần lập tức trở dậy.

Ngự Lâm quân cũng theo tiến vào, vừa vặn đối mặt với ám vệ Truy Ảnh cung.

Hương thống lĩnh ! Ám vệ vẻ mặt tràn ngập kinh hi, nhiệt tình phát tay.

Hương Liệt: "..."

Không phải xui xẻo như vậy chứ, nói không chừng là mình choáng đầu hoa mắt.

Vô Ảnh quyết đoán phanh kịp cước bộ, thuận tiện ở chỗ tối buồn bực, dám người này là ai, bộ dáng tựa hồ rất quen thuộc Ngự Lâm quân.

Tên khách dị quốc kia quen thuộc, mãi cho đến phòng ngủ Vưu Đại Dư, đẩy cửa sổ ra liền nhảy vào.

Ám vệ cảm khái, nhìn tư thế này, giống y chang đi yêu đương vụng trộm.

Hình ảnh này căn bản không cần suy nghĩ cẩn thận.

"Người nào !" Vưu Đại Dư từ trong mộng bừng tỉnh, mở mắt chỉ thấy một hắc ảnh tiến vào trong phòng, còn chưa kịp gọi người, liền bị bịt kín mũi miệng.

Tinh quang chiếu vào cửa sổ, sau khi thấy rõ mặt mày người tới, Vưu Đại Dư khiếp sợ vạn phần.

Khách tha hương kia buông tay, hạ giọng nhanh chóng nói một chuỗi dài.

Ám vệ liều mạng đem lỗ tai để sát nóc nhà.

Hương Liệt khẽ nhíu mày, chẳng lẽ có thể nghe hiểu?

Vưu Đại Dư cùng hăn người một lời ta một lời, tựa hồ như là đang bàn bạc cái gì đó.

Hương Liệt trong lòng lắc đầu, ngày thường nhìn không ra, Hộ Bộ Thị Lang hay sâu bi khổ não này cứ nhiên thông hiểu ngôn ngữ dị quốc.

Ám vệ biểu tình nghiêm túc ngồi thẳng lưng.

Hương Liệt dùng ánh mắt ướm hỏi hăn.

Ám vệ xòe tay lắc đầu, hoàn toàn nghe không hiểu a.

Hương Liệt: "..."

Vậy vừa rồi sắc mặt vì sao phải ngưng trọng?

Vô Ảnh xa xa ẩn ở trong đại thụ, trong lòng có chút sốt ruột -- Ngự Lâm quân cộng thêm đám người không biết từ đâu nhảy ra, số lượng thật sự quá

nhieu, nếu là chính mình lộ đầu, tất nhiên sẽ bị phát hiện. Nhưng nếu một mực xa xa trốn ở chỗ này, sao có thể biết người trong phòng đang làm gì?

Sớm biết như thế, liền để Vô Phong đến đây, đem củ khoai lang nóng phồng tay ném cho ca ca, là việc mỗi một đệ đệ nên làm.

Một lát sau, Vô Đại Dư kéo mở ván giường lộ phòng tối bên dưới, để khách tha hương kia tạm trốn vào, còn mình thì rời giường rửa mặt, đúng hạn tiến đến lâm triều.

Hương Liệt một đường theo vào cung, đem mọi chuyện thấy được hai năm rõ mười báo cho Sở Uyên.

"Vất vả." Sở Uyên nói, "Còn hai người còn lại đâu?"

"Còn ở trong sơn động, bây giờ Ngự Lâm quân chia làm hai đường, một nhóm thủ Vô phủ, nhóm còn lại vẫn thủ sơn động ngoài thành." Hương Liệt nói, "Thế nhưng có cần bắt giữ liền không?"

"Không cần." Sở Uyên khoát tay, "Lại thủ thêm hai ngày đi, xem thử Vô Đại Dư có đi cứu hai người còn lại không."

"Vâng." Hương Liệt gật đầu, lại nói, "Đêm qua ở trong phủ Vô đại nhân, còn gặp được người Truy Ảnh cung."

"A?" Sở Uyên ngược lại là có chút ngoài ý muốn, "Truy Ảnh cung cũng ở đó?"

"Hơn nữa nhân số không ít." Hương Liệt nói, "Nhìn qua hẳn là biết được tin tức sớm hơn cho nên đến trước chúng ta một bước."

"Chuyện này thú vị." Sở Uyên hơi nhướn mày, "Được rồi, lui xuống đi."

"Vâng." Hương Liệt lĩnh mệnh, xoay người rời khỏi Ngự Thư phòng.

"Tứ Hi !" Sở Uyên cũng đứng lên.

"Hoàng Thượng có gì phân phó?" Tứ Hi công công vội vàng tiến vào.

"Theo trẫm xuất cung." Sở Uyên sai bước ra ngoài, "Đi thăm Ôn ái khanh."

Tứ Hi công công vội vàng đi chuẩn bị xe ngựa, trong lòng lại có chút nghi hoặc -- Vừa mới đưa thuốc bổ qua, sao lại muốn đích thân đến thăm, huống hồ người lúc này trở về cũng nói chỉ là cảm nhẹ, Hoàng Thượng gần đây nhìn qua cũng không giống như rảnh rỗi buồn chán a.

"Nửa đêm đến phủ Vưu Đại Dư?" Sau khi Ôn Liễu Niên nghe xong, cũng mở to hai mắt.

"Đúng vậy." Vô Ảnh nói, "Ngự Lâm quân cùng ta đều đi theo qua, còn có một nhóm người nữa, tựa hồ cũng quen biết với Ngự Lâm quân."

Ôn Liễu Niên có chút hối hận, sớm biết như vậy, lúc trước cũng không nóng nảy nhắc lên quan hệ với Vưu Đại Dư. Hiện tại thì tốt rồi, chính mình vừa rồi quanh co lòng vòng kéo quan hệ, Hoàng Thượng đâu kia liền biết được tin tức, muốn không đem hai chuyện liên hệ cùng nhau cũng khó.

"Đại nhân." Đầu này hai người còn đang nói chuyện, ngoài phòng gia đình đã hoang mang rối loạn nói, "Hoàng Thượng tới, đã đến cửa."

Ôn Liễu Niên hít một ngụm khí lạnh.

"Ta đi trước." Vô Ảnh nhanh chóng đứng lên.

"Khoan đi đã !" Ôn Liễu Niên giữ chặt hăn.

Vô Ảnh kinh hãi: "Ta không muốn gặp Hoàng Thượng a."

"Không phải gặp Hoàng Thượng, là giúp ta một chuyện." Ôn Liễu Niên ghé vào lỗ tai hần thấp giọng nói hai câu, "Cần phải nhanh lên !"

"Diệp cốc chủ?" Vô Ảnh gật đầu, "Được, ta đi tìm."

"Đa tạ." Ôn Liễu Niên nhanh chóng nắm thẳng, kéo chần qua đấp lại, làm ra bộ dáng tràn ngập suy yếu.

Vô Ảnh từ sau cửa sổ nhảy ra ngoài.

Sở Uyên mang theo Tứ Hỉ vừa mới bước vào tiểu viện, liền có một vật rớt lên đầu.

"Á..." Tứ Hỉ công công bị hoảng sợ.

Sở Uyên sờ sờ lấy xuống, chỉ thấy một con tiểu trùng tử hồng hồng.

"Đây không phải là Hồng giáp lang của Ôn đại nhân sao?" Tứ Hỉ công công nói, "Nhìn thế nào cũng nhỏ một vòng."

Tiểu hồng giáp lang lắc lắc xúc tu, ngốc ngốc nhìn chăm chăm Sở Uyên, bị ngã !

"Tựa hồ không phải con trước kia." Sở Uyên cười lắc đầu, "Nói là trên đời khó tìm, không nghĩ tới ái khanh thế nhưng có hai con."

Tiểu hồng giáp lang dọc theo y phục của hần bò đến trên mặt đất, chậm rì bò về một chỗ, trùng !

Một con Hồng giáp lang khác cũng chui ra, 'vèo vèo' bò theo ở phía sau.

Lại muốn ăn !

Bên trong phòng ngủ rất yên lặng, gia đình muốn đi vào thông truyền, lại bị Sở Uyên vươn tay ngăn lại.

Ôn Liễu Niên bực chẵn, ngủ thật sự là thơm ngọt.

"Ôn đại nhân." Tứ Hỷ công công đứng ở bên giường thấp giọng gọi, "Hoàng Thượng tới thăm đại nhân."

Ôn Liễu Niên thuận lợi bị 'đánh thức' .

"Đại nhân, là Hoàng Thượng." Tứ Hỷ công công lập lại lần nữa.

"Hoàng Thượng !" Ôn Liễu Niên giật mình, xốc chẵn lên liền muốn xuống giường.

"Ái khanh cứ nằm đi." Sở Uyên thử độ ấm trên trán của hắn, không vui nói, "Sao còn nóng thế?"

"Uống thuốc rồi, đã đỡ hơn rất nhiều." Ôn Liễu Niên tựa vào đầu giường, "Làm phiền Hoàng Thượng nhớ mong."

Thấy miệng hắn có chút khô, Tứ Hỷ từ bên cạnh bàn rót chén trà bưng qua.

"Đa tạ công công." Ôn Liễu Niên uống một ngụm, lại nói, "Ngày mai thần đỡ rồi, sẽ tiến cung tiếp tục tra hạng mục lần này tiếp."

"Hạng mục không cần tra nữa." Sở Uyên lắc đầu.

"Vì sao?" Ôn Liễu Niên nhú mày, "Trương đại nhân -- "

"Không có liên quan đến Trương Uẩn." Sở Uyên cắt ngang lời hắn, "Mà là liên quan đến Vưu Đại Dư."

"Thứ bị mất đang nằm ở trong phủ Vưu đại nhân?" Ôn Liễu Niên giật mình.

Sở Uyên lắc đầu.

"VẬY..." Ôn Liễu Niên khó hiểu.

"Ái khanh thật sự không biết?" Sở Uyên giúp hắn đáp chặn lại.

Ôn Liễu Niên lắc đầu: "Thần chưa xem xong tất cả sổ sách, thật sự không có phát hiện cái gì dị thường."

Thấy hắn ba câu không rời hạng mục buổi lễ lần này, Sở Uyên nói: "Có liên quan đến phản tặc."

Ôn Liễu Niên lập tức hít một ngụm khí lạnh: "Phản tặc?"

"Sáng nay trẩm cũng mới nhận được tin tức." Sở Uyên đem chuyện nói đại khái một lần.

"VẬY..." Ôn Liễu Niên dè dặt cẩn thận nói, "VẬY Hoàng thượng có tính toán gì không?"

"Trước theo dõi hai ngày." Sở Uyên nói, "Nói không chừng còn có thể lôi ra được những người khác."

"Ừm." Ôn Liễu Niên gật đầu.

"Còn một việc nữa." Sở Uyên nói, "Đêm qua Hương thống lĩnh một đường theo dõi đến trong nhà Vũ Đại Dư, phát hiện người Truy Ảnh cung đã sớm canh giữ ở chỗ đó, ái khanh có biết việc này không?"

"Người Truy Ảnh cung?" Ôn Liễu Niên khẽ nhíu mày.

"Xem ra ái khanh cũng không biết nguyên do." Sở Uyên nói, "Cũng không sao, dù sao cũng xuất cung rồi, trẩm tự mình đến hỏi Tân cung chủ một chút."

"Vâng." Ôn Liễu Niên trong lòng hối hận không ngừng, vậy thì hay rồi, bản thân làm việc không chịu suy xét chu toàn, còn mang thêm phiền toái

cho Truy Ảnh cung.

"Nghỉ ngơi cho khỏe đi, cũng không cần sốt ruột tiến cung." Sở Uyên đứng lên, "Trẫm đi trước."

"Vi thần đa tạ Hoàng Thượng." Thằng đến sau khi Sở Uyên rời khỏi phòng ngủ, tay Ôn Liễu Niên vẫn siết chặt mới thả ra.

Đều là mồ hôi lạnh.

Trong hiệu buôn Nhật Nguyệt sơn trang, Tần Thiểu Vũ đang giúp Thẩm Thiên Lăng bóc hạt thông, đột nhiên liền có ám vệ đến báo, nói Hoàng Thượng tới.

"Ngược lại là tới rất nhanh." Tần Thiểu Vũ buông vật trong tay ra, "Đi thôi, đến xem thử."

"Người muốn giải thích thế nào?" Thẩm Thiên Lăng giữ chặt hẫn.

"Chuyện này còn phải suy nghĩ sao?" Tần Thiểu Vũ xoa bóp mũi hẫn, "Người trong giang hồ tai mắt nhiều, biết được tin tức sớm hơn so với triều đình cũng không tính kỳ quái, chỉ cần nói một câu Diệp Cẩn là quan tâm hẫn, chuyện có lớn bằng trời cũng sẽ biến thành không có việc gì, huống chi lần này vốn dĩ cũng không phải là chuyện gì lớn."

"Không cần tập luyện một lần sao?" Thẩm Thiên Lăng vẫn là không yên lòng, chung quy kia nhưng là Ôn đại nhân.

"Giữ lại buổi tối lại diễn." Tần Thiểu Vũ kề sát vào hôn hẫn một cái, nắm tay bước ra tiểu viện.

Thẩm Thiên Lăng: "..."

"Sự tình đại khái chính là như vậy." Bên trong một gian phòng khác, Vô Ảnh nói, "Còn thỉnh cốc chủ nói giúp Ôn đại nhân."

"Chỉ là chuyện nhỏ." Diệp Căn gật đầu, "Vậy ta đến tiên thánh gặp Hoàng Thượng."

"Nhất định phải nói giúp a !" Vô Ảnh giữ chặt tay của hắn dặn dò, "Nửa phần bại lộ cũng không được." Đó nhưng là phu nhân thiếu gia nhà ta !

"Biết rồi." Diệp Căn lao lực rút tay mình về, "Yên tâm đi."

Vô Ảnh hai mắt đăm lẹ nhìn hắn, nhất định a.

Diệp Căn thành tâm nói: "Nếu tương lai người không muốn ở Đông Hải nữa, có lẽ có thể đến Truy Ảnh cung."

"Vì sao?" Vô Ảnh khó hiểu.

Diệp Căn nói: "Giống nhau." Đều khiến người ta đau đầu.

"A?" Vô Ảnh không phản ứng kịp.

Diệp Căn cũng đã sai bước ra cửa.

"Giống nhau?" Vô Ảnh nghĩ nghĩ lúc trước xem qua, lời đồn về Truy Ảnh cung.

Tựa hồ đều rất chính diện cao lớn.

Vậy thì rất tốt.

Giống như lời Tần Thiếu Vũ nói, vừa nghe được tin tức Diệp Căn biết trước, cho nên mới mượn người Truy Ảnh cung, Sở Uyên cũng không có nghi ngờ gì, rất nhanh liền trở về cung.

"Hoàng Thượng là quả thật rất tín nhiệm Diệp đại ca, còn có Ôn đại nhân." Sau khi chờ hắn đi, Thẩm Thiên Lăng cảm khái.

"Có đôi khi gạt người không hẳn là chuyện xấu, phải xem là vì sao mà phải lừa." Tần Thiếu Vũ nói, "Huống hồ Sở Uyên cũng không đơn thuần như người nghĩ đâu, đem đầu để cho người khác lừa. Ngẫm lại xem tiên hoàng có bao nhiêu tử tự, hiện tại chỉ còn một mình hẳn, nếu là Diệp Căn không bị sử phụ mang ra cung, chỉ sợ cũng sống không được đến bây giờ. Có thể ngồi trên ngôi cửu ngũ, đều không phải người thường."

"Ừm." Thẩm Thiên Lăng gật đầu.

"Sở dĩ nguyện ý tin tưởng Diệp Căn cùng Ôn đại nhân, là vì hai người này đều là lấy chân tâm đối đãi hẳn." Tần Thiếu Vũ nói, "Diệp Căn thì không cần phải nói, vài năm trước có vài nơi liên tục nháo lũ lụt, Ôn đại nhân mặc kệ nóng bức giá lạnh ở trong nước tự mình sờ soạng suy tính, cơ hồ đem mạng mình đều để ở trong sông, đổi lại là quan viên khác, chỉ sợ cũng không mấy người nguyện ý như thế. Những quan viên này Sở Uyên phàm không trọng dụng, người này mới thật sự gọi hàn tâm."

"Nhưng mặc kệ nói thế nào, tư vị bị người khác lừa cũng không dễ chịu, bất luận điểm xuất phát là gì." Thẩm Thiên Lăng nói, "Diệp Căn còn dễ nói, thế nhưng Ôn đại nhân..."

"Đây không phải là chuyện người và ta có thể xen vào." Tần Thiếu Vũ cầm tay của hẳn, "Chỉ có thể âm thầm giúp đỡ, hi vọng chuyện này cuối cùng có thể có kết cục đối mọi người đều tốt, thì đã là may mắn lắm rồi."

Thẩm Thiên Lăng thở dài: "Ôn đại nhân lần này cũng không dễ dàng." Chung quy bình thường phàm muốn giấu diếm chuyện gì đó, vậy trực tiếp không nói giả cam giả điếc là được, còn chưa bao giờ giống lúc này -- Rõ ràng chính là cùng một chuyện, vừa muốn tra, lại vừa muốn giấu, đổi lại là người bình thường, chỉ sợ sớm đã lộ chân tướng.

Nhưng Ôn Liễu Niên cũng không cảm thấy chính mình có bao nhiêu không dễ dàng, chung quy cho dù chuyện quá nhiều, hối hận cũng vô ích,

chi bằng cẩn thận tự hỏi kế sách ứng đối -- Thuận tiện lấp no bụng.

Hai con Hồng giấp lang ngồi ở trên bàn, cùng nhau vùi đầu ăn thịt vụn.

Ôn Liễu Niên rất hâm mộ, cúi đầu ăn một ngụm cháo gà.

Mà bên trong tiệm gạo, không khí dĩ nhiên cũng nổi lên chút biến hóa.

"Người mất tích?" Thanh Cầu sau khi nghe được, như trong dự kiến giận dữ.

"Đúng vậy." Lão bản tiệm gạo cũng sốt ruột, "Nói là ra ngoài đưa gạo, kết quả phát hiện xe ở nằm ở trong hẻm, còn người thì không thấy, ngay cả thi thể cũng không thấy."

"Đồ vô dụng !" Thanh Cầu hung hăng ném vỡ chén trà trong tay.

"Chủ tử, bây giờ phải làm sao đây?" Lão bản tiệm gạo trong lòng run sợ.

Thanh Cầu giương mắt, âm trầm nhìn hẳn.

Lão bản tiệm gạo phía sau lưng thối ra mồ hôi lạnh.

"Chủ tử." Người bên cạnh Thanh Cầu cũng nói, "Nơi này không thích hợp ở lâu."

"Còn chỗ nào đi được nữa không?" Thanh Cầu hỏi.

"Này..." Lão bản tiệm gạo khó xử.

Thanh Cầu cũng biết căn cứ điểm trong thành đã mất, vì thế quay đầu nhìn về phía thuộc hạ: "Người có ý kiến gì không?"

"Người mất tích, địa phương này cũng sẽ trở nên không an toàn." Thuộc hạ nói, "Nhưng nếu cứ như vậy mà ra khỏi thành, cho dù là cải trang dịch

dung cũng rất khó trà trộn ra ngoài, ngược lại dễ dàng kinh động người còn lại."

"Cho nên?" Thanh Cầu ngồi trở lại trên ghế, phất tay đuổi lão bản tiệm gạo ra ngoài, "Nói thử xem."

"Tiến cung." Thuộc hạ nói.

"Tiến cung?" Thanh Cầu hơi nhướn mày.

"Hiện tiếng gió ở trong thành rất chặt vật, ngay cả tiệm gạo cũng có khả năng sẽ bị bại lộ, nơi còn lại chỉ biết càng không an toàn." Thuộc hạ nói, "Chỉ có trong Hoàng cung, mới là nơi duy nhất sẽ không bị điều tra đến. Hai mươi năm trước chúng ta cũng từng ở trong Hoàng cung trụ qua một khoảng thời gian, nơi nào có nhủ ám đạo, đại khái vẫn là có thể nhớ được, muốn âm thầm len vào trốn cũng không khó."

"Trụ ở trong Hoàng cung, nếu là có cơ hội, nói không chừng còn có thể làm chút chuyện khác." Thanh Cầu nói, "Không sai, thật sự là một chủ ý."

"Vậy chủ tử tính toán khi nào nhích người?" Thủ hạ hỏi.

"Đêm nay." Thanh Cầu cười lạnh, "Chúng ta liền đi đến chỗ của Sở Hoàng."

Bên trong Ôn phủ, Ôn Liễu Niên đỡ thắt lưng, chậm rì rì xê dịch ra ngoài.

"Sao lại dậy rồi." Triệu Việt đang ở ngoài viện luyện công, sau khi nhìn thấy hăn thì vươn tay đỡ lấy.

"Ở trong phòng hoài rất chán." Ôn Liễu Niên nói, "Đi ra ngoài hít thở không khí."

Triệu Việt cầm đệm mềm đặt ở trên ghế đá, cũng để cho hãn ngồi thoải mái hơn một chút.

"Mấy ngày nay sao lại không thấy Thượng bảo chủ cùng Mộc sư gia." Ôn Liễu Niên nghĩ đến hỏi.

"Sáng nay vừa tới qua, chỉ là người còn đang ngủ." Triệu Việt nói, "Cho nên cáo từ sớm, cũng không ở lại dùng cơm, nói là muốn đến ngoại ô ngắm hoa."

Ôn Liễu Niên trong lòng có chút hâm mộ.

Ta cũng muốn ngắm hoa.

"Hắt xì !" Mộc Thanh Sơn nhảy mũi.

"Trở về thôi." Thượng Vân Trạch ôm qua bả vai hãn, "Nổi gió rồi."

Mộc Thanh Sơn nói: "Muốn đến đằng trước xem thử."

"VẬY chỉ được nhìn một lát." Thượng Vân Trạch nói, "Sau đó thì trở về."

"Ừm." Mộc Thanh Sơn cười tùm tùm gật đầu.

Bên trong hoa điền có một lối đi không biết bị ai đập thành, hai người đơn giản cũng dọc theo đi về phía trước, bên cạnh là cỏ dại cao bằng một người, mùi hương bùn đất trộn lẫn với mùi hoa tươi mát, khiến lòng người cũng thả lỏng.

Thượng Vân Trạch từ phía sau ôm lấy hãn, để sát vào hôn hôn.

"Nha." Mộc Thanh Sơn rụt rụt, "Nhột."

"Cho ta hôn một chút." Thượng Vân Trạch xoay người hãn qua.

"Không cho." Mộc Thanh Sơn che miệng lại.

"Không được." Thượng Vân Trạch chơi xấu, "Thiên thời địa lợi nhân hoà như vậy, nếu là không chịu hôn, vậy thì ta sẽ làm chuyện càng quá phận hơn."

Mộc Thanh Sơn lập tức trừng to mắt.

Thượng Vân Trạch bị bộ dáng của hắn chọc cười, vừa định hôn một cái, bên cạnh lại truyền đến một tiếng rên rĩ.

Mộc Thanh Sơn bị hoảng sợ.

Thượng Vân Trạch rút kiếm ra khỏi vỏ, lạnh lùng nói: "Ai !"

Sau khi im lặng được một lát, trong bụi cỏ bên cạnh có hai người bình tĩnh bước ra.

...

"Thất Tuyệt vương?" Thượng Vân Trạch giật mình.

Mộc Thanh Sơn cũng ngoài ý muốn, đây chính là Thất Tuyệt vương?

Nhìn không được lại nhìn hai mắt, muốn xác định rốt cuộc có phải có một con mắt dài hơn không.

"Nhị vị cũng đến ngắm hoa." Mọi người đều là người từng trải, Thượng Vân Trạch tất nhiên có thể đoán được vừa rồi hai người đang làm gì.

"Không tệ, cảnh trí rất đẹp." Mộc Hàn Dạ trong lời nói có chuyện, vươn tay lặng lẽ không một tiếng động lấy một cọng cỏ khô trên đầu Hoàng Viễn xuống.

"Cảnh trí bên trong rất đẹp sao?" Mộc Thanh Sơn hiếu kỳ hỏi.

"Tất nhiên là đẹp, bất quá chỉ có một mình bốn vương... A !" Mộ Hàn Dạ thống khổ nhíu mày.

Hoàng Viễn thu hồi tay đặt ở thắt lưng hắn: "Sao các hạ lại nhận thức được chúng ta?"

"Tại hạ Thượng Vân Trạch." Thượng bảo chủ ôm quyền, "Ngưỡng mộ nhị vị đã lâu."

"Thì ra là bảo chủ Đăng Vân bảo." Mộ Hàn Dạ cười nói, "Lúc trước từng nghe Tần huynh nhắc tới."

"Ôn đại nhân cũng có nhắc qua Thượng bảo chủ, vị này chính là Mộc sư gia đi." Hoàng Viễn cũng nói, "Không nghĩ tới lại gặp được ở đây."

"Một khi đã có duyên như vậy, không bằng một đường tiến cung, thế nào?" Mộ Hàn Dạ sáng khoái mời, "Cũng có thể cùng uống một chén rượu." Dù sao bản thân cũng không cần trả tiền.

"Có muốn đến Hoàng cung xem thử không?" Thượng Vân Trạch hỏi.

"Ta cũng có thể tiến cung sao?" Mộc Thanh Sơn có chút chần chừ.

"Bằng hữu bốn vương, cũng là bằng hữu Tần huynh, tất nhiên có thể." Mộ Hàn Dạ nói, "Nhị vị, mời."

"Có đi không?" Thượng Vân Trạch nhìn hắn.

Coi như là trái đời. Mộc Thanh Sơn gật đầu: "Ừm, đi."

Thượng Vân Trạch cùng Mộ Hàn Dạ song song giục ngựa đi trước, Mộc Thanh Sơn thì cùng Hoàng Viễn ngồi ở trong xe ngựa, một đường uống trà nói chuyện phiếm.

Đợi đến khi tiến cung, gian liền đã thành bằng hữu lẫn nhau.

"Bụi cỏ tối như vậy, cũng có thể nhìn thấy cảnh đẹp sao?" Mộc Thanh Sơn còn đang hỏi.

Hoàng Viễn yên lặng kéo cổ áo cao một chút.

Có thể xen lẫn với Tần cung chủ và Ôn đại nhân, vì sao còn có người đọc sách ngốc như vậy.

Cư nhiên không có bị bán đi, cũng là rất không dễ dàng.

Sở Uyên xem Thất Tuyệt quốc là khách quý, nơi ở tất nhiên là rất tráng lệ, Mộc Thanh Sơn được Hoàng Viễn mang theo nhìn hai vòng, cảm thấy mắt cũng muốn rớt ra.

"Buổi tối càng đẹp, nhất là đứng ở trên tòa tháp cao nhìn bốn phía." Hoàng Viễn chỉ chỉ, "Ánh sáng đèn lồng dài liên miên không dứt, ở nơi khác không nhìn được đâu."

Mộc Thanh Sơn gật đầu, thật lòng cảm thấy... Hoàng cung quả thật là rất lớn.

"Không bằng đêm nay ở lại đi." Hoàng Viễn nói, "Dù sao phòng trống ở đây có rất nhiều, còn có thể cùng nhau uống rượu, từ Tây Vực mang đến."

"Cũng được." Mộc Thanh Sơn cũng có chút hợp ý hẳn, "Vậy chúng ta sáng mai lại trở về."

Về phần Mộ Hàn Dạ cùng Thượng Vân Trạch, là dĩ nhiên bắt đầu xưng huynh gọi đệ, thậm chí còn nghiên cứu thảo luận một phen 'Phải làm sao có thể đuổi các loại côn trùng bay ở trong bụi cỏ' -- Vẫn cứ kêu ong ong ong ở bên tai, thật sự là rất mất hứng a !

"Đại nhân." Bên trong Ôn phủ, gia đình gõ cửa nói, "Thất Tuyệt vương phái người đến truyền lời, nói là Thượng bảo chủ cùng Mộc sư gia đều ở

trong cung, đêm nay muốn mở tiệc, hỏi đại nhân cùng đại đương gia có đi không."

"Đi !" Ôn Liễu Niên lập tức đáp ứng.

Triệu Việt nhíu mày: "Không cho đi !"

Ôn Liễu Niên nói: "Ta cũng khỏe rồi."

"Đây gọi là khỏe?" Triệu Việt lại thử độ ấm trên trán của hắn.

"Cũng không thể cứ ở mãi trong nhà, ra ngoài đi một chút nói không chừng càng mau khỏe." Ôn Liễu Niên vè mặt đau khổ nói, "Ngủ hai ngày, thất lưỡng đều muốn nhũn ra."

Triệu Việt còn muốn nói gì đó, lại bị hắn cắt ngang: "Huống hồ lúc này cũng không phải Hoàng Thượng tuyên triệu, cũng không phải đi làm việc, mà là đi ăn tiệc uống rượu." Có rượu tịch không ăn, đây không phải là có bệnh sao.

Triệu Việt bất đắc dĩ: "Vậy ăn xong thì trở về."

"Được được được !" Ôn Liễu Niên cao hứng đáp ứng, sau khi thay quần áo rửa mặt, liền cùng hắn một đường hoan hoan hỉ hỉ tiến cung, ăn chùa a.

Trong tiệp gạo, thuộc hạ nhìn Thanh Cầu nói: "Hết thảy đều đã chuẩn bị xong, chờ sau khi chủ tử rời khỏi, quăng một mồi lửa đốt nơi này một phen là được, một người sống cũng sẽ không lưu."

Thanh Cầu gật đầu, ngữ điệu có chút âm trầm: "Hoàng cung không giống nơi khác, đêm nay nhớ kỹ, đừng để xảy ra sơ suất."

THỔ PHỈ CÔNG LỢC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 138: Dem Xẻng Tới Ngự Hoa Viên Cho Trầm!!!

Lần này Mộ Hàn Dạ đến Vương Thành, mang theo không ít đặc sản rượu ngon từ Tây Vực đến, Mộc Thanh Sơn lúc trước vẫn chưa từng thấy qua, dè dặt cẩn thận uống một ngụm nhỏ, cảm thấy rất ngọt.

"Thích không?" Thượng Vân Trạch hỏi hần.

"Ừm." Mộc Thanh Sơn lại uống một ngụm nhỏ, hiếm khi thấy được không sang hầu rượu.

"Nếu sư gia thích, ta sai người đưa vài vò đến Đãng Vân bảo là được." Mộ Hàn Dạ nói, "Cái này gọi là Xích Hà, đợi lần này sau khi trở về, rượu Bạch Lộ cũng ủ đủ rồi, uống càng thuận miệng hơn."

"Thật sao?" Ôn Liễu Niên ở bên cạnh xen mồm.

Mộ Hàn Dạ cực kỳ thức thời: "Cũng thuận tiện đưa vài vò cho đại nhân."

"Thật ngại quá." Đạt được mục đích, Ôn Liễu Niên cười tủm tỉm, "Mọi người tiếp tục trò chuyện, tiếp tục trò chuyện." Đừng quấy rầy ta tư vấn ăn cơm.

Triệu Việt đỡ trán, sớm biết như thế, thì nên nhất ở trong nhà uống cháo ăn lót dạ.

Mộc Thanh Sơn ăn điếm tâm trước bữa ăn, vốn dĩ một chút cũng không đói bụng, lần này sau khi nhìn thấy Ôn Liễu Niên ăn, thì đột nhiên liền có cảm giác thèm ăn, thậm chí còn chủ động gắp một khối giò heo bóng loáng

như bôi mỡ -- Nhìn đại nhân ăn thật sự là ngon miệng, cũng muốn biết rốt cuộc là hương vị gì.

Thượng Vân Trạch bắt đầu suy xét, về sau mỗi bữa cơm có nên mang người đến Ôn phủ ăn hay không, tựa hồ hiệu quả cũng không tệ lắm.

"Ngoan, ăn cái này." Khi đĩa của hắn một lần nữa duỗi thẳng về phía chân gà, Triệu Việt rốt cuộc nhin không được ngăn lại, cho hắn một đĩa rau trộn xanh tươi.

Ôn Liễu Niên có chút không nỡ, còn muốn ăn thịt.

Kỳ thật vừa rồi cũng ăn không được bao nhiêu.

Sau khi đặt rau xanh xuống, Triệu Việt thuận tiện đem nửa khối thịt còn lại một đường cướp đi.

Vì thế Ôn đại nhân càng hậm hực hơn, sao lại có thể như vậy, ít nhất phải để lại đồ ăn trong chén chứ.

Thế nhưng Triệu đại đương gia hiển nhiên không tính toán thay đổi chủ ý.

Ôn Liễu Niên đành phải ăn hết đĩa rau xanh kia, cảm thấy rất đầy bụng.

Hoàn toàn chính là rau xanh xay ra vẩn đục, nếu đổi thành chân gà, khẳng định sẽ không đầy bụng.

Rượu qua ba tuần đồ ăn qua ngũ vị, ba người lại đổi với chuyện trong chốn giang hồ còn chưa trò chuyện tận hứng, vì thế liền đổi đến tiền thính tiếp tục ngắm trăng nhấm nháp, Hoàng Viễn thì cùng Mộc Thanh Sơn một đường chơi cờ, Ôn Liễu Niên đứng ở bên cạnh nhìn ra ngoài một hồi, cảm thấy vẫn là rất khó tiêu, vì thế đơn giản chào hỏi đi ra ngoài, tính toán đến Ngự Hoa viên tiêu thực.

Tứ Hỷ đang chạy về phía bên này, suýt nữa nhào vào trong lòng hắn.

"Công công đi đâu mà gấp vậy?" Ôn Liễu Niên vội vàng đỡ lấy hắn.

"Đến thái y quán lấy vài thứ cho tiểu vương gia, vội vàng đưa đến Ngự Thư phòng, cho nên lựa đường gần mà đi." Tứ Hỷ có chút buồn bực, "Trời cũng đã tối rồi, sao đại nhân lại một thân một mình tới Ngự Hoa viên?"

"Thất Tuyệt vương đãi tiệc, bản quan uống nhiều hai ly." Ôn đại nhân bình tĩnh nói, "Ra ngoài hóng gió, cũng có thể thanh tỉnh một chút."

"À." Tứ Hỷ giật mình, "Thì ra là đại nhân ăn nhiều a."

Ôn Liễu Niên: "..."

Nếu nhớ không lầm, chính mình vừa rồi nói là muốn tỉnh rượu.

"Vậy đại nhân cứ từ từ đi dạo, ta đi trước." Tứ Hỷ công công hoàn toàn không có cảm giác chính mình vừa mới đánh trúng chân tướng, vội vã đến Ngự Thư phòng.

Vì sao lại nói là ăn quá no? Ôn đại nhân có chút ai oán, một bên đi một bên đá cục đá nhỏ.

Rồi sau đó liền nghe được phía sau truyền đến một loạt tiếng bước chân, còn chưa kịp quay đầu, cổ liền truyền đến một trận đau nhức, trong nháy mắt liền hôn mê bất tỉnh.

Trong Ngự Thư phòng, Sở Uyên sau khi nhìn Diệp Cận trở về tâm cung nghỉ ngơi, liền gọi Tứ Hỷ tới bên cạnh: "Chỗ bên Ôn ái khanh kết thúc chưa?"

"Bẩm Hoàng thượng, yến hội bên Thất Tuyệt vương hẳn là đã tan." Tứ Hỉ nói, "Vừa mới đi ngang qua Ngự Hoa viên còn gặp được Ôn đại nhân, nói là ăn quá no muốn tiêu thực."

"Ăn quá no?" Sở Uyên cười lắc đầu, "Đi thôi, ở trong thư phòng có chút chán, chúng ta cũng đến Ngự Hoa viên hít thở không khí."

Tứ Hỉ gật đầu, còn chưa kịp giúp hắn lấy áo choàng, ám vệ phụ trách bảo hộ Ôn Liễu Niên liền từ ngoài cửa xông vào.

"Chuyện gì?" Hiếm khi thấy hắn liêu lĩnh như thế, Sở Uyên nhíu mày hỏi.

"Hoàng thượng thứ tội." Ảnh vệ quỳ một gối, cúi đầu kinh hoàng nói, "Không thấy Ôn đại nhân đâu nữa."

"Cái gì?!" Sở Uyên nghe vậy khiếp sợ, "Không thấy là có ý tứ gì!"

"Sau buổi tiệc, Ôn đại nhân liền một thân một mình đến Ngự Hoa viên tản bộ, mặt tướng chỉ là hơi thất thần một chút, Ôn đại nhân đã không thấy tăm hơi." Ảnh vệ nói, "Giống như tự nhiên bốc hơi vậy."

Sự tình quá mức kỳ quái, cũng không kịp hỏi nhiều, Sở Uyên chạy nhanh tới Ngự Hoa viên xem đến tột cùng.

Tứ Hỉ cũng một đường chạy theo phía sau, trong lòng cũng là thấp thỏm lo âu, sớm biết như thế, chính mình vừa rồi nên lôi kéo Ôn đại nhân một đường đến Ngự Thư phòng a.

Trong Ngự Hoa viên đã sớm đêm đuốc sáng trưng, Thượng Vân Trạch hỏi Triệu Việt: "Thế nào?"

Triệu Việt lắc đầu.

"Trước đừng nên gấp gáp." Mộc Thanh Sơn an ủi hẳn, "Trong hoàng cung khắp nơi đều là thủ vệ, hẳn là sẽ không xảy ra chuyện gì mới đúng."

"Trước tiếp tục tìm đi." Thượng Vân Trạch vỗ vỗ bả vai hẳn.

Triệu Việt xoay người vào rừng cây, trên mu bàn tay gân xanh cơ hồ muốn nhảy ra ngoài.

Sở Uyên phân phối đến rất nhiều Ngự Lâm quân, bảo vệ tất cả lối ra vào trong hoàng cung, trong Ngự Hoa viên đầu người toàn động, nhìn tư thế này đừng nói là tìm người sống, mặc dù là tìm ổ kiến, chỉ sợ cũng không phải việc khó.

Nhưng Ôn Liễu Niên vẫn như trước không có tung tích.

Đang êm đẹp, một người cư nhiên biến mất trong nháy mắt, nói không thấy liền không thấy.

"Trong Ngự Hoa viên có mật đạo không?" Triệu Việt hỏi.

"Lúc trước không có nghe nói." Sở Uyên lắc đầu, lớn tiếng nói, "Người đâu !"

"Hoàng thượng." Ngự Lâm quân tiến lên.

"Đem xẻng đào mảnh vườn này lên cho trẫm!" Sở Uyên nói, "Xem thử phía dưới rốt cuộc là thứ gì !"

"Ngự Hoa viên lớn như vậy, phía trên lại đủ loại hoa cỏ cây cối, muốn đào cũng không dễ dàng." Mộc Thanh Sơn khẽ nhíu mày, thanh âm rất nhỏ nói với Thượng Vân Trạch, "Có biện pháp gì có thể mau một chút không?"

"Không có đường tắt, chỉ có thể đợi người đào xuống phía dưới." Thượng Vân Trạch nói, "Nếu thật sự là có cơ quan, dùng thuốc nổ ngược lại sẽ nguy hiểm."

Ngự Lâm quân rất nhanh liền lấy xẻng đến, địa điểm bắt đầu từ chỗ Ôn Liễu Niên mất tích đào ra bên ngoài, người còn lại tuy nói sốt ruột, nhưng cũng không có biện pháp khác, chỉ có thể đợi, nhưng cũng không biết rốt cuộc có thể đợi được kết quả không.

Bốn phía một mảnh tối đen, hồi lâu về sau mới xuất hiện ánh sáng, Ôn Liễu Niên lao lực giật giật, chịu đựng đau nhức từ mặt đất bò lên.

"Tỉnh rồi?" Phía sau truyền đến một tiếng cười lạnh.

Ôn Liễu Niên toàn thân cứng đờ, chậm rãi quay đầu.

Thanh Cầu ngồi ở trên ghế, đang cười như không cười tựa nhìn hắn, bên cạnh còn có một nam tử trung niên, trên mặt còn có hai cọng râu mép.

Ôn Liễu Niên: "..."

"Thế nào, Ôn đại nhân có phải là rất bất ngờ đúng không?" Thanh Cầu đứng lên, chậm rãi đến gần hắn.

Ôn Liễu Niên lui về phía sau hai bước, phía sau lưng đụng phải thạch bích cứng rắn, đầu lại đang chuyển động bay nhanh.

"Như thế nào, dọa choáng váng?" Thanh Cầu chặc chặc, "Đệ nhất tài tử Đại Sở, thì ra là nhát như chuột vậy."

Ôn Liễu Niên gian nan nuốt nước miếng, cuối cùng nghẹn ra một câu: "Người là Đại Minh Vương?"

Thanh Cầu hơi trầm xuống.

"Người chính là Đại Minh Vương !" Còn chưa chờ hắn nói chuyện, Ôn Liễu Niên đã lặp lại một lần nữa, lúc này ngữ khí đã chắc chắn hơn rất

nhiều.

Thanh Cầu nhướn mày, cũng không phủ nhận.

"Nhưng Đại Minh Vương vì sao phải bắt ta?" Ôn Liễu Niên nghi hoặc hỏi.

"Người nói xem?" Thanh Cầu nghiêng ngẫm nhìn hẳn.

Ôn Liễu Niên nghĩ nghĩ, sau đó thử nói: "Chẳng lẽ các người bắt sai người?"

Thanh Cầu: "..."

Hẳn vì sao sẽ tính ra loại đáp án này?

"Bằng không cũng không còn lý do nào khác." Ôn Liễu Niên nói, "Ngày xưa không thù ngày nay không oán, cũng không thể là vì... là vì..."

"Là vì cái gì?" Thanh Cầu ngồi trở lại trên ghế.

Ôn Liễu Niên ngại ngùng nửa buổi, cuối cùng cắn răng thấp giọng nói: "Bởi vì nam nhân của ta?"

Thanh Cầu: "..."

Ôn Liễu Niên vô cùng khẩn trương nhìn hẳn.

"Người đều biết những gì?" Thanh Cầu đến đây hưng trí, "Nói nghe thử xem."

"Lúc trước khi ở Triều Mộ nhai, chúng ta từng bắt được một tên thủ lĩnh tà giáo, tên là Ly Giao." Ôn Liễu Niên nói, "Đại Minh Vương nhất định quen biết hẳn."

Thanh Cầu gật đầu: "Thật sự có quen biết."

"Hắn là thuộc hạ Đại Minh Vương?" Ôn Liễu Niên thanh âm lại đè thấp vài phần -- Tuy nói nơi này là ám đạo, đừng nói là nói chuyện bình thường, ngay cả gào cổ hòng rống bên ngoài cũng không nghe được, nhưng nói vẫn là nhất định phải hạ giọng, nói tiếp mới có cảm giác.

Thanh Cầu khinh thường: "Chỉ là một tên ngu xuẩn mà thôi."

Ôn Liễu Niên nhìn qua rất là thấp thỏm.

"Hắn nói cho người, ta cùng với Triệu Việt có quan hệ?" Thanh Cầu hỏi.

Ôn Liễu Niên liếc mạng gật đầu, ánh mắt cũng nóng bỏng lên.

Thanh Cầu cười nhạt.

"Đại Minh Vương vì sao lại lên vào trong cung?" Ôn Liễu Niên dĩ nhiên cùng hắn quen thuộc lên.

"Làm việc." Thanh Cầu thản nhiên nói.

"Vậy làm xong chưa?" Ôn Liễu Niên một chút không ngại thái độ lạnh lùng của hắn.

Thanh Cầu nói: "Chưa."

"Làm chuyện gì vậy?" Ôn Liễu Niên tiếp tục hỏi.

Thanh Cầu bất mãn nhíu mày: "Vấn đề của người thật nhiều."

"Chuyện không biết, tất nhiên là phải hỏi rõ ràng." Ôn Liễu Niên trả lời rất đương nhiên, "Huống hồ nếu là Đại Minh Vương cần, nói không chừng ta còn có thể giúp đỡ."

"Ôn đại nhân ngược lại là rất nhiệt tình." Thanh Cầu quét mắt nhìn hắn một cái.

"Vậy cũng phải xem đối phương là ai." Ôn Liễu Niên cười đến có chút thản lương, "Đã là người một nhà, tất nhiên phải càn để bụng hơn một chút.

"Tiểu hồng giáp lang từ trong tay áo hắt bỏ ra, khờ ngốc ngốc dọc theo góc tường bò ra bên ngoài.

Ngoài Hoàng cung, Vưu Đại Dư vừa mới ngủ, ngoài phòng liền có một đám người hung thần ác sát vọt vào, cầm công gỗ xích sắt đem hắt trói lại.

"Hương thống lĩnh?" Sau khi thấy rõ người đến là ai, Vưu Đại Dư sắc mặt trắng bệch, "Không biết vì sao phải..."

"Phụng chỉ tiến đến mời đại nhân tiến cung." Hương Liệt móc ra lệnh bài, "Đắc tội."

Vưu Đại Dư còn muốn nói xạo, Ngự Lâm quân cũng đã ném đệm chặn xốc ván giường lên, lộ ra một lối vào tối như mực.

Tự biết bí mật bị phát hiện, hai chân Vưu Đại Dư bắt đầu run rẩy.

Một lát sau, mấy tên binh sĩ cũng lôi người ở phía dưới lên.

"Còn có khách nhân ở sơn động ngoài thành, tại hạ nhất định cũng sẽ thỉnh tới." Hương Liệt nói, "Hoàng Thượng bây giờ đang rất giận dữ, Vưu đại nhân vẫn là tự cầu phúc đi."

Vưu Đại Dư đầu gối như nhũn ra bị kéo ra phòng ngủ, cơ hồ muốn ngất đi.

Dựa theo Sở Uyên tính toán, kỳ thật là nghĩ muốn đợi thêm vài ngày, có thể quay tơ bóc kén tìm được càng nhiều người có liên quan, nhưng bây giờ chuyện xảy ra đột ngột, cũng đành phải đem người tróc nã quy án trước --

Chung quy nếu nói ai có khả năng bắt cóc Ôn Liễu Niên nhất, có khả năng tất nhiên ra vào Hoàng cung, Vương Đại Dư xem như đầu mối duy nhất.

"Hoàng Thượng tha mạng." Vương Đại Dư đầu phàm run rẩy.

"Trẫm chỉ hỏi người một vấn đề, trả lời đúng liền tha tội chết cho người, nếu là đáp sai, thì chờ nhận đại hình thiên đao đi." Sở Uyên đá mắt khó được ngoan trác, ngữ điệu âm trầm, ngay cả Diệp Căn đứng ở một bên sau lưng cũng có chút lạnh.

"Dạ dạ dạ, tội thần tất nhiên tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tẫn(*)." Vương Đại Dư dập đầu như giã tỏi -- Lúc trước tưởng rằng chỉ có một con đường chết, hiện tại cư nhiên còn có đường sống, cơ hồ nước mắt giàn giụa.

(*)Tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tẫn: không biết thì sẽ không nói, nếu biết thì sẽ nói hết toàn bộ.

"Ôn ái khanh ở đâu?" Sở Uyên gằn từng câu từng chữ hỏi.

"Ôn đại nhân?" Vương Đại Dư nghe khó hiểu, rồi sau đó mới phản ứng kịp, khiếp sợ nói: "Không thấy Ôn đại nhân ?!"

Diệp Căn ở bên cạnh nhú mày -- Nhìn biểu tình này, tựa hồ là thật sự không biết a.

THỔ PHỈ CÔNG LỢC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 139: Thiên Hạ Đệ Nhất Tài Tử!!!

"Hoàng Thượng, tội thần thật sự không biết Ôn đại nhân đi nơi nào a." Nhìn thấy sắc mặt Sở Uyên có biến, Vu Đại Dư cơ hồ ngay cả mặt đấng đều dọa hư.

"Trong cung có ai là đồng lõa của người không?" Sở Uyên trầm giọng hỏi.

"Hồi Hoàng Thượng, chỉ có một mình tội thần." Vu Đại Dư nơm nớp lo sợ nói, "Thanh Cầu làm việc cực kỳ cẩn thận, mặc dù là có, tội thần cũng không biết a."

"Vân Đoạn Hồn cùng Thanh Cầu hiện tại đang ở nơi nào?" Sở Uyên lại hỏi.

"Thanh Cầu hẳn là ở tiệm gạo trong thành." Vu Đại Dư không dám giấu diếm, hai năm rưỡi nói, "Về phần Vân Đoạn Hồn, hẳn tựa hồ sớm đoạn tuyệt với Thanh Cầu, không hề ở trong Vương Thành."

"Sớm đoạn tuyệt là có ý gì?" Sở Uyên khẽ nhíu mày.

"Là ba năm trước, lúc Thanh Cầu đến mượn sức tội thần, chính miệng nói qua." Nói, Vu Đại Dư run rẩy.

"Lúc đó nói với người cái gì, hai năm rưỡi nói hết ra cho trẫm !" Sở Uyên nói.

"Dạ." Vuur Đại Dư nhớ lại, "Lúc ấy hẳn nói chính mình ở Đông Hải có thể lực lớn, lại ngồi trên núi vàng, thực lực không thể khinh thường. Còn nói Vân Đoạn Hồn không chịu tiến thủ lại vong ân phụ nghĩa, năm đó nếu không phải hẳn ở giữa ngăn cản, thiên hạ này, thiên hạ này..."

"Thiên hạ này như thế nào?" Sở Uyên lạnh lùng hỏi.

"Thiên hạ này, sớm đã đổi chủ." Sau khi nói xong, Vuur Đại Dư dập đầu nước mắt giàn giụa, "Vi thần lúc ấy bị ma quỷ ám ảnh, mới có thể lầm đường lạc lối, Hoàng Thượng tha mạng, Hoàng thượng tha mạng a."

Diệp Cẩn ở trong lòng lắc đầu, sớm biết như thế, lúc trước cần gì phải đi nhầm đường.

Thâm Thiên Phong suốt đêm dẫn người vây quanh tiệm gạo, bên trong ám đạo dưới đất lại trống trơn, theo lão bản tiệm gạo thú nhận, nói là vừa rời đi vào lúc chạng vạng, nhưng không biết đi đâu.

Tại bãi tha ma ngoài thành, Vô Phong nhìn thấy Ngự Lâm quân đột nhiên liền bắt đầu hành động, bắt hai tên khách tha hương kia, liền biết tất nhiên là xảy ra chuyện. Vội vàng chạy về nhà, vừa vặn gặp được Thượng Vân Trạch tới báo tin, nói là đại nhân ở trong cung mất tích, tất cả mọi người đang đi tìm.

"Trong Hoàng cung cũng có thể khiến người ta mất tích?" Vô Ảnh giật mình.

"Người nhiều mắt tạp, cũng không chừng xen lẫn vào ai rồi cũng nên." Vân Đoạn Hồn hỏi, "Hiện tại có tin tức chưa?"

Thượng Vân Trạch lắc đầu: "Hoàng thượng đang phái người đào Ngự Hoa viên, nhìn qua tựa hồ cũng không có tác dụng gì."

"Có khi nào đã ra khỏi cung rồi không?" Vô Ảnh hỏi.

Thượng Vân Trạch nói: "Không thể nói rõ, trong Hoàng cung có vô số mật đạo, ngay cả Hoàng Thượng cũng không biết giấu ở nơi nào, bất quá cửa thành đã bị phong kín, hẳn là chưa ra khỏi Vương Thành."

"Có cần ta giúp gì không?" Vân Đoạn Hồn hỏi.

"Tạm thời không cần." Thượng Vân Trạch nói, "Có Hoàng Thượng còn có các môn phái giang hồ, nhân thủ đã dư dả."

"Lấy... Ôn đại nhân ngày thường thế nhưng có đắc tội với ai không?" Vô Ảnh lại nói.

Thượng Vân Trạch lắc đầu: "Mặc dù là đắc tội đồng nghiệp trong triều, cũng không ai dám động thủ ở dưới mí mắt Hoàng Thượng, cho nên mọi người đều phỏng đoán, chỉ có thể là Thanh Cầu gây nên."

Vân Đoạn Hồn nói: "Hẳn trước kia cùng ta ở trong cung, nếu nói là đánh bậy đánh bạ phát hiện ám đạo, cũng không phải không có khả năng. Huống hồ hiện tại Vương Thành thần hồn nát thần tính, muốn chạy ra ngoài, trong tay tất nhiên phải có lợi thế."

"Nếu thật sự là như thế, ít nhất Ôn đại nhân tạm thời sẽ không có nguy hiểm." Thượng Vân Trạch thở dài, "Coi như là trong bất hạnh có một chuyện may mắn."

Mà ngay tại thời điểm tất cả mọi người sốt ruột như điên, Tiểu hồng giáp lang rốt cuộc thuận lợi đạt được mục đích, chậm rì trèo lên cửa, choáng !

Hoàng Viễn phát hiện đầu tiên, chạy lên phía trước đem nó phủng ở trong lòng bàn tay, lại nhìn nhìn về phía sau, lại không phát hiện một con khác đâu.

"Tất nhiên là từ trên người Ôn đại nhân rơi ra." Mộc Thanh Sơn nói, "Thường ngày vào lúc này, nó nên ăn cơm."

Tiểu Hồng giáp lang khờ hô hô run rẩy xúc tu, ăn.

"Nếu có thể nói chuyện thì tốt rồi." Hoàng Viễn nói, "Ít nhất có thể hỏi xem rốt cuộc xảy ra chuyện gì."

"Bình thường đều là hai con ở cùng nhau." Mộc Thanh Sơn đem nó đặt lên bàn, lại lấy chút thịt vụn trong điếm tâm ra, "Nói không chừng sau khi ăn no bụng, sẽ mang chúng ta đi tìm con khác."

Tiểu hồng giáp lang dùng chân trước ôm lấy thịt vụn, bắt đầu nghiêm túc gặm.

Gặm.

Tiếp tục gặm.

...

Hoàng Viễn ngồi ở bên cạnh nhìn ra ngoài một hồi, sau đó từ nội tâm phát ra lời nói: "Đợi nó ăn xong, đại nhân hẳn là cũng bị đưa đến Đông Hải."

Mộc Thanh Sơn lần đầu cảm thấy, thì ra ăn cơm chậm sẽ khiến người ngoài sốt ruột như thế.

Tiểu hồng giáp lang tiếp tục động tác chậm rì, hoàn toàn không để ý hai người còn lại ánh mắt đã sắp tóa lửa.

"Đại Minh vương đây là muốn mang ta đi đâu?" Ôn Liễu Niên một bên đi một bên hỏi.

Thanh Cầu nói: "Ra cung."

"Thì ra còn có một ám đạo như vậy." Ôn Liễu Niên nói, "Như thế xem ra, Hoàng cung cũng không phải phòng thủ kiên cố."

"Nếu là phòng thủ kiên cố, người lúc này cũng không ở đây." Thanh Cầu quét mắt nhìn hẳn một cái.

"Cũng không xem như chuyện xấu." Ôn Liễu Niên nói, "Ngoại trừ lúc đầu có hơi giật mình, cổ có chút đau, còn lại đều không tồi."

"Không tồi?" Thanh Cầu cười nhạt.

"Tất nhiên không tồi." Ôn Liễu Niên thoáng ngại ngùng, lại nhin không được mở miệng, "Thực không dám giấu diếm, ngày ta cũng đã chọn xong."

Thanh Cầu ánh mắt khó hiểu: "Chọn xong ngày gì?"

"Đương nhiên là ngày xử lý việc vui." Ôn Liễu Niên thành khẩn hỏi, "Đại Minh Vương có muốn gặp cha mẹ ta không?"

Thanh Cầu: "..."

"Cũng không cần phải thương lượng sính lễ, việc này để ta chuẩn bị là được." Ôn Liễu Niên vội vàng giải thích, "Chỉ là hai bên gia đình vẫn phải gặp mặt, cấp bậc lễ nghĩa chu toàn, cũng may mắn."

Thanh Cầu cảm thấy, từ khi sinh ra tới giờ đây là lần đầu tiên hẳn thấy được người đối chuyện thành tâm nhiệt tình như thế.

"Đây là chuyện quan trọng nhất." Ôn Liễu Niên rất là chắc chắn.

"Muốn bốn vương đưa người ra khỏi thành thế nào, mới là chuyện quan trọng nhất." Thanh Cầu lạnh lùng cắt ngang, "Chuyện còn lại, để đó về sau lại bàn."

Ôn Liễu Niên đáy mắt có chút thất vọng: "... Nga."

"Phải làm sao mới có thể ra khỏi thành?" Thanh Cầu hỏi.

"Sợ là có chút khó khăn." Ôn Liễu Niên lắc đầu, lúc này ngược lại là trả lời rất sáng khoái.

"Câu hỏi của chủ tử, đại nhân tốt nhất vẫn là suy nghĩ rõ ràng rồi hãy trả lời." Nam nhân bên cạnh uy hiếp.

"Loại vấn đề này không cần nghĩ." Ôn Liễu Niên nói, "Hiện tại đừng nói là một người sống, chỉ sợ ngay cả con ruồi cũng không bay lọt ra khỏi Vương Thành."

Thanh Cầu sắc mặt âm trầm.

"Kỳ thật Đại Minh Vương nếu muốn ra khỏi thành, trực tiếp đến tìm ta là được, vốn dĩ là chuyện dễ dàng, nhưng hiện tại nháo thành như vậy, thì trở nên thiên nan vạn nan." Ôn Liễu Niên buồn rầu, "Hoàng Thượng một khi phát hiện ta mất tích, tất nhiên sẽ bày binh bố trận ở trong thành, có chạy đằng trời."

Thanh Cầu trầm mặc, nghiêm khắc mà nói, hăn cũng nói không sai.

"Nếu thật sự là như vậy, vậy thì đành phải ủy khuất Ôn đại nhân." Người khác lạnh lùng nói.

"Ủy khuất?" Ôn Liễu Niên nghe vậy đầu tiên là nhíu mày, nghĩ nghĩ lại hỏi, "Nếu là ủy khuất xong, có phải là nên bàn chuyện hôn nhân rồi không?"

...

"Đúng vậy." Thanh Cầu gật đầu.

"Vậy muốn ta làm cái gì?" Ôn Liễu Niên hỏi.

Người khác nói: "Làm con tin."

"Kèm ở hai bên ta, nói Hoàng Thượng cho đi?" Ôn Liễu Niên đoán.

Đối phương gật đầu.

"Sợ là thành công không cao." Ôn Liễu Niên lại lắc đầu.

"Vì sao không thể được?" Người nọ nói, "Trên dưới Sở quốc mọi người đều biết, Ôn đại nhân chính là hồng nhân số một trước mặt Sở Hoàng."

"Vậy thì sao?" Ôn Liễu Niên nói, "Nếu đổi lại là giang dương đại đạo bình thường, Hoàng Thượng có lẽ còn có khả năng sẽ bởi vì ta mà thả người, nhưng từ sau tràng hải chiến hai mươi năm trước, Đại Minh Vương liền trở thành cái gai nhọn trong lòng bộ tộc Sở thị, mặc kệ trả giá lớn bao nhiêu, hi sinh lớn bao nhiêu, cũng sẽ quả quyết muốn diệt trừ tận gốc."

"Dựa theo ý tứ của người, hiện tại chúng ta không có chỗ để đi?" Thanh Cầu hỏi.

"Chỉ là tạm thời không có chỗ để đi." Ôn Liễu Niên nói, "Đến bây giờ còn chưa có người tiến vào tìm, nói rõ người còn lại cũng không biết ám đạo này, nơi này vẫn tính là an toàn."

Thanh Cầu trầm mặc.

Ôn Liễu Niên lại tiếp tục hỏi: "Có mang đủ lương khô không?"

"Phía trên chính là Ngự Thiện phòng." Người khác nói, "Không để người chết đói đâu."

"Vậy là tốt rồi." Ôn Liễu Niên thả tâm.

Phía trên chính là Ngự Thiện phòng a...

Ba người ở trong ám đạo ngồi một trận, đại khái là cảm thấy bốn phía có chút im lặng, vì thế Ôn Liễu Niên lại đẩy đẩy nam tử trung niên: "Còn chưa thỉnh giáo tôn tính đại danh của các hạ."

Đối phương hừ lạnh một tiếng: "Không có liên quan đến đại nhân."

"Sao lại có thể không liên quan, chúng ta còn muốn ở trong ám thất trụ một khoảng thời gian, cũng không thể ngay cả xưng hô đều không có." Ôn Liễu Niên nói, "Cho dù là biệt danh cũng được, như vậy mới biểu lộ giống như người một nhà."

Nam tử trung niên nghe nếu không đánh hơi.

Nhưng Ôn Liễu Niên lại rất siêng năng.

Về sau ngay cả Thanh Cầu cũng bắt đầu phiền: "Hải Ứng."

"Quả nhiên là tên rất hay." Ôn Liễu Niên nhanh chóng khen ngợi.

Tốc độ cực nhanh khiến Hải Ứng cảm thấy, nếu tên mình gọi là Hải Nhi Cầu, thì hẳn cũng sẽ lập tức bắt đầu vỗ tay nịnh hót.

Lại qua một trận, Ôn Liễu Niên ngáp một cái, dựa vào vách tường hô hô ngủ, ngược lại là một chút cũng không bị ảnh hưởng.

"Chủ tử, kế tiếp phải làm sao đây?" Hải Ứng thấp giọng hỏi hẳn.

"Nếu đã nhất thời nửa sẽ không ra ngoài được, vậy thì dựa theo kế hoạch cũ tiến hành." Thanh Cầu nói, "Qua vài ngày bên ngoài sẽ nổi lên một ít sóng gió, nghĩ biện pháp lên vào chỗ ở của Sở Uyên."

"Vâng." Hải Ứng gật đầu. Ôn Liễu Niên một bên ngáy, một bên trong lòng âm thầm sốt ruột -- Nếu là hai người này muốn lên đến bên cạnh Hoàng thượng, chỉ sợ lại sẽ sai lầm, vẫn là phải nghĩ biện pháp chạy đi sớm một chút thì tốt hơn.

Mà tại chỗ ở Mộ Hàn Dạ, con Tiểu Hồng giấp lang kia sau khi ăn thịt vụn xong, liền chậm rì bò vào trong đĩa nhỏ, im lặng ghé vào góc.

Ngủ !

Hoàng Viễn: "..."

Mộc Thanh Sơn rất là đau đầu.

Cư nhiên thật sự không đi tìm.

Trong Ngự Hoa viên, thị vệ phân ba đợt đào xuống dưới, đều là nam tử cứng rắn hai ba chục tuổi, tốc độ tất nhiên là rất nhanh, nhưng thủy chung cũng không đào được nơi nào có ám đạo.

Triệu Việt lại ở trong hoàng cung tìm một vòng, vẫn như trước không có tung tích, trong lòng càng lúc càng sốt ruột, trong mắt cũng tràn đầy tơ máu.

Trong cơ thể chân khí cuộn cuộn, ngực không hiểu tại sao lại đau nhói, trong nháy mắt trước mắt cũng tối đen.

"Đại đương gia, người không sao chứ." Lục Truy vừa lúc đến tìm hãn, thấy thế vội vàng đỡ lấy.

"Không sao." Triệu Việt lắc đầu.

Lục Truy chế trụ cổ tay hãn thử mạch, thở dài nói: "Sốt ruột cũng vô dụng, đại đương gia vẫn là trở về nghỉ ngơi đi."

"Ta có chừng mực." Triệu Việt nói.

"Sớm đã không ổn, cần gì phải mạnh miệng." Lục Truy nói: "Vốn là nội tức bị nghẹt, nếu lại khiến hỏa công tâm, chỉ sợ mọi người ngoại trừ nghĩ biện pháp cứu Ôn đại nhân, còn phải nghĩ biện pháp cứu người."

Triệu Việt ghen lời.

"Có một số việc, vẫn là gấp không được." Lục Truy nói, "Cho dù không ngủ được, ngồi uống chén trà cũng tốt."

"Đa tạ." Triệu Việt vỗ vỗ bả vai hẳn.

"Đối phương nhiều lắm cũng chỉ có ba năm người, Ôn đại nhân lại thông minh tuyệt đỉnh, sẽ không chịu thiệt đâu." Lục truy nói, "Chỉ sợ hiện giờ nên đau đầu hẳn là kẻ bắt cóc."

Triệu Việt lắc đầu: "Hắn tay trái gà không chặt, nếu đối phương là người hiểm ác, sao có thể không chịu thiệt."

"Người lắm rồi." Lục Truy cười cười: "Người thông minh giết người, vậy mới gọi là giết không thấy máu." Huống chi Ôn đại nhân còn là người thông minh trong người thông minh.

Thời gian trôi qua một đêm, Ôn Liễu Niên còn đang hô hô ngủ say... Đương nhiên ở trong địa đạo, cũng không cảm nhận được ngày đêm luân chuyển, chỉ có thể dựa vào cảm giác.

Hải Ứng kéo mở bao phục, lấy ra vài cái bánh nướng.

Ôn Liễu Niên ở trong mộng há miệng, sau đó xoay người tiếp tục ngủ, thẳng đến khi Thanh Cầu cùng Hải Ứng ăn xong điểm tâm, mới lười biếng duỗi thắt lưng đứng lên.

Hải Ứng ném bánh cùng túi nước đến.

"Đa tạ." Ôn Liễu Niên vội vàng tiếp được, sau đó nghi hoặc, "Không phải tối qua nói, phía trên chính là Ngự Thiện phòng sao?"

"Nếu không phải bất đắc dĩ, vẫn là không cần mạo hiểm." Thanh Cầu nói, "Trước ăn hết lương khô này rồi nói tiếp."

Ôn Liễu Niên cũng là không để ý, ăn một hơi hết ba cái, còn muốn lấy cái thứ tư.

"Đủ rồi !" Hải Ứng cột bao phục lại, "Lần này xuống dưới, lương thực chúng ta mang theo cũng không nhiều."

Ôn Liễu Niên vô tội nói: "Nhưng bình thường giống loại bánh này, ta có thể ăn một lần tám cái, còn phải thêm một chén canh gà."

"Nay đã khác ngày xưa." Hải Ứng nói, "Ta chỉ có thể cam đoan không để đại nhân chết đói, nhưng không thể cam đoan đại nhân có thể ăn no."

Ôn Liễu Niên rõ ràng rất mất hứng.

Ở trong phòng tối cũng không có chuyện gì làm, thấy Thanh Cầu cùng Hải Ứng đều đang nhắm mắt dưỡng thần, Ôn Liễu Niên đầu tiên là tìm cây gậy nhỏ, trên mặt đất tự mình cùng chính mình hạ một bàn cờ năm quân, rồi sau đó liền nói: "Không bằng chúng ta nghĩ biện pháp, ra khỏi nơi này trước đi."

"Tối qua người vừa mới nói, hiện tại ở bên ngoài tiếng gió gặt gao." Thanh Cầu mở to mắt, "Vì sao chỉ trong một đêm liền thay đổi chủ ý?"

"Tiếng gió gặt gao, là không thể ra khỏi thành, nhưng không phải không thể ra được." Ôn Liễu Niên nói, "Đại Minh Vương đã biết lối ra ở đâu, tất nhiên cũng có thể biết bên ngoài lối ra là nơi nào."

"Sau khi ra ngoài phải đi đâu?" Thanh Cầu hỏi.

"Ôn phủ tuy rằng không lớn, chứa hai người vẫn là dư dả." Ôn Liễu Niên nói, "Cũng tốt hơn so với đợi ở trong này."

"Vậy Ôn đại nhân muốn giải thích với người khác như thế nào, trong khoảng thời gian mất tích đã làm gì?" Hải Ứng nhìn hẩn.

"Lý do tất nhiên phải soạn cho tốt." Ôn Liễu Niên nói, "Đơn giản nhất cũng là không dễ bị chọc thủng, liền nói là ta bị người đánh ngất, cái gì cũng không biết."

"Vì sao chúng ta phải tin tưởng người?" Hải Ứng lạnh lùng nói.

Ôn Liễu Niên giật mình trừng mắt to: "Vì sao không thể tin tưởng ta?"

Hải Ứng: "..."

"Cũng đúng, chúng ta lại không quen, cũng không có quan hệ đặc thù gì hết." Ôn Liễu Niên nói, sau đó lại dùng ánh mắt vụn phần khăng định nhìn Thanh Cầu, "Bất quá Đại Minh Vương tin tưởng ta cũng đủ rồi."

"Ta?" Thanh Cầu hơi hơi nhướn mày.

"Đúng vậy." Ôn Liễu Niên có chút ngại ngùng, nhưng đồng thời lại có chút khoe khoang, "Thực không dám giấu diếm, ta cùng với đương gia đã viên phòng rồi." Cho nên là người một nhà.

Hải Ứng giật giật khóe miệng, loại sự tình này cũng có thể lấy ra nói?

"Cho nên chúng ta khi nào thì ra ngoài?" Ôn Liễu Niên tin cậy nắm tay của hắn.

"Qua vài ngày nữa đi." Thanh Cầu nói, "Nếu thế cục giống như lúc trước, vậy thì lại thương nghị đối sách tiếp theo."

Ôn Liễu Niên nghe vậy ở trong lòng nhúu mày -- Hắn ngược lại là không sợ tiếp tục ở lại trong này, tóm lại cũng không chịu thiệt. Nhưng nếu là không mau chóng ra ngoài, người bên ngoài không biết sốt ruột thành bộ dáng gì, hơn nữa lưu trữ hai người ở trong cung, đối với Hoàng Thượng cũng là uy hiếp lớn.

Vẫn là phải mau chóng ra ngoài thì tốt hơn.

Một lát sau, Ôn Liễu Niên lại nói: "Đúng rồi, còn một việc nữa."

"Sao ngươi lại nhiều chuyện như thế?" Hải Ứng không kiên nhẫn.

Ôn Liễu Niên buồn bực nhìn hăn: "Ta đang nói chuyện nhà, không có liên quan đến ngươi."

Hải Ứng bị hăn làm cho cứng họng.

"Ngự Thiện phòng cách thái y quán không xa." Ôn Liễu Niên tiếp tục nhìn Thanh Cầu nói, "Bên trong có một cây dược liệu, gọi là Hắc Phù Dung."

"Có tác dụng gì?" Thanh Cầu hỏi.

Ôn Liễu Niên nói, "Tăng cường nội lực, còn có thể đả thông thất kinh lục mạch, khiến thân thể nhẹ như chim yến."

"A?" Thanh Cầu nói, "Lúc trước chưa bao giờ nghe qua vật ấy."

"Là Thất Tuyệt Vương tiến cống." Ôn Liễu Niên nói, "Sau khi ta nghe nói, liền muốn hỏi xin Hoàng Thượng, nhưng không đạt được."

"Ôn đại nhân là một người đọc sách, muốn vật ấy để làm gì?" Thanh Cầu hỏi.

"Đương nhiên không phải cho ta rồi, mà là cho đương gia." Ôn Liễu Niên nói, "Kinh mạch hăn từng bị người bịt kín, cho nên tim sẽ thường xuyên đập nhanh. Ta cũng nghe nói Hắc Phù Dung đối người luyện võ có ích lợi rất lớn, thậm chí có người ăn xong thì công lực đột nhiên tăng mạnh, cho nên mới mặt dày mày dạn mở miệng đi xin."

"Thật sự thần kì như thế?" Thanh Cầu phàm có chút suy nghĩ.

"Đúng vậy." Ôn Liễu Niên nói, "Năm ở trong kho dược, tuy nói là nơi quan trọng, nhưng bình thường cũng không có ai sẽ đến Thái Y viện trộm đồ, cho nên phòng bị cũng không nghiêm ngặt lắm."

"Nói chuyện này có tác dụng gì?" Thanh Cầu nói.

"Tóm lại rảnh rồi cũng không có việc gì, khi nào khi Đại Minh Vương muốn ra ngoài hít thở không khí, thì cũng thuận tiện mang Hắc Phù Dung về luôn." Ôn Liễu Niên nói, "Nhiều năm như vậy chưa gặp mặt, bù lại một phần lễ vật cho đương gia, mối quan hệ cũng dịu đi một chút."

Thanh Cầu nhắm mắt lại, cũng không tiếp tục để ý đến lời nói của hắn

Ôn Liễu Niên tay chân rón rén, ngồi trở về góc tường.

Nửa buổi về sau lại nhắc nhở: "Nhất định phải đi a."

Thanh Cầu như trước không phản ứng, Hải Ứng lại có chút động tâm.

Tuy nói biểu tình trên mặt chợt lóe qua, nhưng Ôn Liễu Niên vẫn là nhìn thấy rõ ràng thấu đáo, vì thế trong lòng chặc chặc.

Quả thực, dùng hi thế dược vật cùng võ lâm bí tịch đối phó người trong giang hồ, vẫn là dùng rất tốt.

Sáng sớm ánh mặt trời chiếu vào cửa sổ, Tiểu hồng giáp lang chậm rì rì, gặm một miếng thịt bò vụn, ăn cơm !

Một con Hồng giáp lang khác lắc lắc xúc tu, cũng từ trong tay áo Ôn Liễu Niên chui ra ngoài.

Tiểu hồng giáp ăn xong thịt vụn rớt trên mặt đất, tự mình bò đến góc tường nằm sấp bắt đầu ngủ.

Mệt !

"Hồng giúp lang lại đi đâu rồi a?" Một đầu khác, Mộc Thanh Sơn đang nằm sấp ở trên mặt đất tìm khắp nơi.

"Tôi qua vẫn còn nằm trong hộp, nói như thế nào không thấy liền không thấy." Hoàng Viễn cũng tìm phụ.

Mộc Thanh Sơn gấp đến độ xoay vòng vòng, đại nhân chưa trở về, Hồng giúp lang lại mất tích, hết chuyện này đến chuyện khác, thế nhưng phải làm thế nào mới đúng đây.

Đến lúc ăn cơm chiều, Tiểu hồng giúp lang lại tự mình bò trở về, đói.

Mộc Thanh Sơn cùng Hoàng Viễn liếc nhau: "Này..."

Tiểu hồng giúp lang khờ hô hô nằm sấp, chờ ăn cơm.

Triệu Việt cùng Thượng Vân Trạch nghe được thị vệ thông truyền, cũng chạy tới.

Tiểu hồng giúp lang còn đang ra sức gặm một con trùng lớn.

"Đêm nay có phải là muốn trông chừng nó không?" Thượng Vân Trạch nói, "Nói không chừng thật sự có thể tìm ra được manh mối."

Triệu Việt gật đầu.

"Vậy e là phải chờ một trận." Mộc Thanh Sơn nói, "Tôi qua chúng ta thủ vài canh giờ cũng không thấy có động tĩnh, sáng nay liền biến mất."

"Ta cùng với đại đương gia thay phiên nhìn chăm chăm." Thượng Vân Trạch nói, "Mặc kệ chạy đi đâu, đi theo là biết."

Triệu Việt gật đầu: "Được." Tuy nói nghe qua có chút không đáng tin, nhưng trước mắt không có phương pháp khác, chỉ có thể ngựa chết trở thành ngựa sống.

Tiểu hồng giáp lang sau khi ăn xong thịt vụn, liền bò trở về đĩa nhỏ nằm sấp bắt đầu ngủ, một canh giờ sau cũng không thấy động đậy.

Thượng Vân Trạch cảm thấy trước mắt có chút hoa mắt, thời gian dài nhìn chăm chăm vật nhỏ này, so với nhìn chăm chăm một đám người còn mệt hơn, lại không dám lơ lỏng, sợ nháy mắt lại chạy đi.

Bóng đêm dần sâu, lúc nửa đêm, Triệu Việt thay thế Thượng Vân Trạch.

Lại qua một trận, Tiểu hồng giáp lang rốt cuộc tỉnh ngủ, lắc lắc xúc tu gặm một con trùng, rồi sau đó chậm rì bò xuống bàn.

Triệu Việt cơ hồ ngay cả hô hấp đều không dám lớn tiếng, sợ sẽ làm nó giật mình.

Dưới ánh trăng, Tiểu hồng giáp lang bò đến quen thuộc, xuyên qua cây cầu nhỏ queo qua một cái hành lang gấp khúc, đi vào một tòa lãnh cung, cuối cùng dọc theo một khe hở dưới giếng cạn chui vào.

Triệu Việt ở miệng giếng nhìn nhìn, vừa tính toán nhảy xuống xem đến tột cùng, lỡ tai lại nhạy cảm nghe được một trận thanh âm rất nhỏ, vì thế nhanh chóng vọt đến phía sau đại thụ.

Giây lát sau, một người giống như Quỷ Ảnh, từ trong giếng lộ đầu ra.

Triệu Việt một tay nắm chuôi đao, lo lắng an toàn của Ôn Liễu Niên, cũng không dám manh động.

Nhân ảnh kia nhìn nhìn bốn phía, lại chui trở về, vẫn chưa đi ra.

Triệu Việt ngưng thần lắng nghe, tựa hồ sâu trong đó có tiếng cơ quan bị kéo mở, bốn phía rất nhanh liền khôi phục im lặng.

Nhìn xuống lại phía dưới, bên trong tối như mực, cái gì cũng không thấy.

Triệu Việt sai bước rời khỏi lãnh cung, một đường đi tìm Sở Uyên, đem chuyện chứng kiến được nói một lần.

"Lời ấy thật sao?" Sở Uyên trong nháy mắt đứng lên.

"Ta tận mắt nhìn thấy." Triệu Việt nói, "Nhưng lo lắng đối phương sẽ chó cùng rứt giậu, cho nên chưa từng đi theo, bây giờ người Truy Ảnh cung đang nhìn chăm chăm."

"Liễu Mai cung đã hoang phế vài chục năm, trăm thật sự không biết bên trong còn có Càn Khôn." Sở Uyên nói, "Bất quá trong Tàng Thư Các không hề ít bản vẽ, lúc trước không dễ tìm, hiện tại đã xác định được địa phương, tìm kiếm cũng sẽ dễ dàng hơn rất nhiều !"

"Phải mất bao lâu?" Triệu Việt hỏi.

"Nhiều nhất ba ngày." Sở Uyên nói, "Rất nhiều bản vẽ đã lâu năm, nếu là quá mức vôi vàng xao động thô lỗ, ngược lại sẽ làm hư."

Triệu Việt gật đầu: "Ba ngày thì ba ngày, trong ba ngày này, ta vẫn sẽ canh giữ ở trong Liễu Mai cung !"

Trong phòng tối dưới đất, Ôn Liễu Niên trong lòng có chút thất vọng -- Nhìn thấy Hải Ứng rời đi, còn tưởng rằng sẽ đến thái y quán, lại không nghĩ rằng cư nhiên chỉ trong nháy mắt liền quay về.

Hồng giáp lang căn xong trùng tử, cùng Tiểu hồng giáp lang thân thiết cọ xóc tu.

Ăn ngon...

THỔ PHỈ CÔNG LỢC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 140: Là Phúc Hay Là Họa!!!

Liễu Mai cung được xây vào khoảng mấy trăm năm trước, vốn dĩ là Chu Vương xây cho sủng phi Liễu Nhu, sau đó bộ tộc Liễu thị bị người hãm hại, Liễu Nhu cũng bị thất sủng, lời nói linh tinh không có căn cứ giống như thanh kiếm sắc bén đâm vào tim, cuối cùng tại một đêm mưa rả rích, Liễu Mai cung cũng biến thành nơi không tốt lành, từ đó về sau cũng không có ai bước vào, bên trong cỏ dại mọc so với cây cối còn cao hơn, mỗi người đều nói đó là do oán khí của Liễu Nhu. Sau này tiên hoàng Sở thị lấy được thiên hạ, sau khi nghe được thăm án bộ tộc Liễu thị cũng có chút thổn thức, vì thế bảo con cháu đời sau không được tin vào lời gièm pha, rồi sau đó đem Liễu Mai cung phong bế lại. Thời gian chậm chậm trôi qua, đợi đến khi Sở Uyên vào chỗ, người trong cung đã sớm đem nơi này quên bẵng tám phần, chỉ là ngẫu nhiên khi đi ngang qua mới nhớ đến, nơi này tựa hồ có một phi tử của Chu Vương bị hàm oan mà chết thảm.

Hơn trăm năm qua hoàng cung liên tục sửa sang lại, ám đạo dưới đất cũng được sửa lại, các loại bản vẽ mệnh mông như biển, dù có chuyên gia sửa sang qua, phải từ bên trong đồng hồ sơ lâu năm chắt thành núi nhỏ này tìm được ám đạo dưới lòng đất Liễu Mai cung, tuyệt đối cũng không phải là chuyện dễ dàng.

"Này phải tìm tới khi nào." Nhìn thấy một thùng lại một thùng tư liệu ố vàng kia, Mộ Hàn Dạ cảm thấy đau đầu.

Hoàng Viễn cùng Mộc Thanh Sơn cũng một đường xem phụ, Thẩm Thiên Lăng thì đem vật hữu dụng sao chép lại, cũng hảo sửa sang lại cho dễ.

Tuy nói nhân thủ có thể sử dụng được đều đã dùng đến, nhưng tiến độ vẫn không tính là nhanh. Ban đêm hạ mưa to, Tàng Thư Các cũng đã là đèn đuốc sáng trưng, Mộc Thanh Sơn ngáp một cái, ăn ô mai dụi dụi mắt, lại lấy qua một quyển hồ sơ.

Triệu Việt trốn ở chỗ tối, vẫn nhìn chăm chăm miệng giếng cạn kia, chú ý tất cả động tĩnh khác thường ở xung quanh.

Tiểu hồng giáp lang vẫn như trước chậm rì bò ra kiếm ăn, lại bị mưa xối đến đi nửa bước cũng khó khăn, đành phải ngốc ngốc bò trở về.

Ôn Liễu Niên đem bánh nướng xé thành từng miếng nhỏ đặt xuống đất.

Hải Ứng tuy nói bất mãn hành vi của hắn, bất quá nghĩ đến hai con bọ cũng ăn không bao nhiêu, cuối cùng vẫn là đem lời nói nuốt trở về.

Ôn Liễu Niên như trước ăn ba cái bánh nướng, sau đó nói, "Hôm nay bánh hơi chua."

Hải Ứng lắc lắc bao phục: "Ngày mai ngay cả bánh chua cũng không có mà ăn." Vốn dĩ khi tiến cung cũng không dự đoán được sẽ gặp Ôn Liễu Niên, cho nên chỉ mang theo đồ ăn cho hai người, ba người ăn tất nhiên không đủ, càng miễn bàn còn có một cái thùng cơm.

"Không sao không sao." Ôn Liễu Niên nói, "Phía trên chính là Ngự Thiện phòng, trộm chút điểm tâm vẫn là dễ dàng, nhưng như vậy cũng không phải kế lâu dài, chúng ta rốt cuộc khi nào mới có thể ra ngoài?"

"Lúc nên ra ngoài, tất nhiên sẽ mang người ra ngoài." Thanh Cầu như trước đang nhắm mắt dưỡng thần.

Ôn Liễu Niên nói: "Nơi ra vào cách chỗ này gần không?"

Thanh Cầu lạnh lùng nói: "Đây không phải là chuyện người nên quan tâm."

"Ta tất nhiên là muốn quan tâm ." Ôn Liễu Niên nói, "Ta mất tích, Hoàng Thượng tất nhiên sẽ tìm. Phát hiện ta một thân một mình ở bên ngoài vùng hoang vu hôn mê bất tỉnh, cùng phát hiện ta ở trong địa đạo trò chuyện vui vẻ với Đại Minh Vương, tuyệt đối là hai chuyện hoàn toàn khác nhau."

"Sở Uyên sẽ không tìm đến đây." Thanh Cầu nói.

"Đại Minh Vương tựa hồ rất có tự tin." Ôn Liễu Niên dè dặt cẩn thận nói, "Có thể cho tạt hạ biết lý do được không?"

"Đại nhân không khỏi nói hơi nhiều." Hải Ứng âm trầm nhìn hẩn.

"Ở đây tối thui lại không có ánh mặt trời, ăn cũng không cho ăn, nói cũng không cho nói." Ôn Liễu Niên mất hứng, "Chẳng lẽ cứ ngồi như vậy sao? Cũng không phải lão tăng nhập định."

"Nếu người ngoan ngoãn phối hợp, vậy chúng ta rất nhanh liền có thể ra ngoài." Thanh Cầu nói.

"Phải phối hợp thế nào?" Ôn Liễu Niên tinh thần tỉnh táo.

"Có phải người thường xuyên ra vào tâm cung Sở Uyên không?" Thanh Cầu hỏi.

Ôn Liễu Niên lập tức giống như bị sét đánh: "Tất nhiên không có, ta là người sắp thành thân." Loại chuyện này sao có thể nói lung tung.

"Đừng vội nói bậy ngắt lời !" Ánh mắt Hải Ứng lộ ra hung quang.

"Luận sự, sao có thể tính là nói bậy?" Ôn Liễu Niên so với hẩn càng hung.

"Tất cả mọi người đều biết, đại nhân là hồng nhân số một trước mặt Sở Hoàng." Thanh Cầu không nóng không lạnh nói.

"Hồng nhân số một, cũng không phải sủng phi số một, vì sao phải đến tẩm cung Hoàng Thượng?" Ôn Liễu Niên buồn bực.

...

"Bình thường đều là nghị sự ở Ngự Thư phòng." Thấy hai người bọn hắn không nói lời nào, Ôn Liễu Niên lại bổ sung một câu.

Bên trong địa đạo một lần nữa an tĩnh lại.

Ôn Liễu Niên nói: "Không biết Đại Minh vương vì sao phải tìm Hoàng Thượng?"

Thanh Cầu nói: "Tính số."

Ôn Liễu Niên do dự: "Nhưng lúc trước rõ ràng chính là tiên hoàng..."

"Phụ trái tử thường(*)." Thanh Cầu lạnh lùng nói, "Ta cũng chỉ là muốn lấy lại vật của mình mà thôi."

(*) phụ trái tử thường: cha nợ thì con trả.

"Vật gì?" Ôn Liễu Niên đánh vỡ nồi cát hỏi.

Thanh Cầu nói: "Giang sơn."

Ôn Liễu Niên sắc mặt lập tức trắng bệch.

"Như thế nào?" Thấy phản ứng của hắn, Thanh Cầu lạnh lùng cười, "Ôn đại nhân thông minh tuyệt đỉnh như thế, đừng nói lúc trước không đoán được."

"Lúc trước chỉ là mơ hồ suy đoán, lại nghĩ Đại Minh Vương lần này nhiều nhất là vì tìm người thân." Ôn Liễu Niên nói, "Lại không nghĩ rằng lại còn có... Việc này không phải là nhỏ, còn thỉnh cân nhắc lại."

"Đã đến Vương Thành, thì quả quyết không có đạo lý trở về trắng tay." Thanh Cầu nói.

"Nhưng Đại Minh Vương quen biết được ta, cũng không tính trắng tay." Ôn Liễu Niên nói rất có đạo lý.

Hải Ứng cảm thấy, đây đại khái chính là người da mặt dày nhất mình từng gặp qua.

"Chuyện xưa trước kia, không bằng để cho nó bay theo gió đi." Ôn Liễu Niên còn đang tận tình khuyên bảo, "Người một nhà đoàn tụ mới là quan trọng nhất."

Thanh Cầu không kiên nhẫn, phất tay giơ lên một trận chưởng phong, nặng nề đánh tới trước ngực hắn.

Ôn Liễu Niên hét lớn một tiếng, trước mắt tối sầm có thể có nửa ngày, qua hồi lâu mới ổn định lại một hơi.

"Như thế nào, không nói nữa?" Thanh Cầu lạnh lùng nhìn hắn, "Người tốt nhất là nhớ cho kỹ, trước khi chưa đoạt được giang sơn, tất cả mọi chuyện đối với ta mà nói, đều không quan trọng."

Ôn Liễu Niên nhịn đau gật đầu.

"Biết thức thời mới là trang tuấn kiệt." Thanh Cầu nói, "Hiện tại có thể nói cho chúng ta biết, khi nào mới là thời điểm bên cạnh Sở Uyên phòng bị lơ lửng nhất?"

"Hoàng Thượng võ công cao cường, bình thường bên cạnh cũng không có nhiều người bảo hộ." Ôn Liễu Niên nói chuyện cực kỳ gian nan, "Trừ phi có buổi lễ trọng đại, bằng không thì vệ bên cạnh đều không vượt qua năm người."

"Võ công cao cường, cao đến loại trình độ nào?" Thanh Cầu hỏi.

"Chuyện này thì ta thật sự không biết." Ôn Liễu Niên lau tơ máu tại khóe miệng, "Ta đối võ học không biết gì cả, chỉ là nghe bọn Diệp cốc chủ ngẫu nhiên nhắc tới, nói Hoàng thượng từ sau khi dùng qua Hắc Phù Dung, chỉ trong vài ngày ngắn ngủi công lực đột nhiên tăng mạnh, thậm chí ngay cả Thẩm minh chủ muốn ứng đối cũng có chút cố hết sức."

"Còn có loại chuyện này?" Thanh Cầu khẽ nhíu mày.

Ôn Liễu Niên gật đầu.

Thanh Cầu cùng Hải Ứng liếc nhau, Thẩm Thiên Phong là Võ Lâm minh chủ, tu vi võ học trên thiên hạ không đứng thứ nhất cũng đứng thứ hai, có thể khiến hãn ứng đối cố hết sức, vậy chỉ e võ công Sở Uyên không đơn giản là cao, mà là xuất thần nhập hóa mới có thể hình dung.

"Cho nên ta mới nói, tốt nhất là ra ngoài trước." Ôn Liễu Niên nói, "Đương kim Hoàng thượng, không phải loại người dễ đối phó như các người nghĩ."

"Hắc Phù Dung đặt ở chỗ nào trong Thái Y viện?" Hải Ứng hỏi.

"Thái Y viện chia làm ba chỗ Đông Nam Bắc, trong đó kho dược quý hiếm nhất nằm ở phía Đông, Hắc Phù Dung dài chừng một thước, đặt ở trong một cái hộp gỗ màu đen, phía trên đầu được khóa bằng ngọc hoàn." Ôn Liễu Niên ho khan, "Gian dược khố này không lớn, không tính khó tìm."

Hải Ứng thử đưa mắt nhìn Thanh Cầu.

"Làm việc hết thảy cẩn thận." Thanh Cầu khẽ gật đầu.

Ôn Liễu Niên trong lòng ít nhiều gì cũng xem như là thử phào, chịu đựng đau đớn nhích người, đối tư thế tương đối thoải mái -- Hẳn biết rõ tính tình Thanh Cầu cùng Hải Ứng đều rất là thô bạo, bản thân tạm thời còn có chút giá trị lợi dụng, cho nên mới nói ra lời kích tướng, bức bọn hắn không thể nhịn được nữa mà động thủ. Chỉ có như vậy, lời nói của mình về sau mới càng có khả năng giống bởi vì e ngại mà nói ra 'lời thật', bằng không dựa theo phong cách nghi thần nghi quỷ của hai người, chỉ sợ cho dù tiếp tục diễn, đối phương cũng sẽ không hoàn toàn tin cậy.

Hải Ứng cầm lấy đao, xoay người ra ngoài.

Thanh Cầu quét mắt nhìn Ôn Liễu Niên: "Nếu lúc đầu ngươi thức thời như thế, cần gì phải chịu đau khổ này."

"Ta chỉ là muốn biết rõ hết thảy mọi chuyện mà thôi." Ôn Liễu Niên nói, "Nếu là Đại Minh Vương không thích, vậy ta không hỏi nữa."

"Có một số việc, ngươi không cần biết quá rõ ràng." Thanh Cầu nói, "Chỉ cần phối hợp với ta đoạt thiên hạ này, về sau cứ việc hưởng vinh hoa phú quý."

"Đại Minh Vương có tử tặc không?" Ôn Liễu Niên hỏi.

Thanh Cầu mặt cứng đờ: "Không có."

Ôn Liễu Niên như lấy được trọng thích: "Vậy là tốt rồi."

Thanh Cầu: "..."

Ôn Liễu Niên ngoan ngoãn im bật, nghĩ nghĩ lại muốn bổ sung gì đó, lại bị Thanh Cầu hung hăng trừng một cái.

Bốn phía một mảnh yên tĩnh.

Thời gian từng chút từng chút trôi qua, Ôn Liễu Niên ôm đầu gối, nhìn qua như là đang ngủ gà ngủ gật, Thanh Cầu cũng tựa vào góc tường nghỉ ngơi.

Tiểu hồng giáp lang từ trong tay áo Ôn Liễu Niên bò ra, chậm rì xê dịch đến trước mặt Thanh Cầu, cắn.

Trùng tử so với đồng tiền còn muốn nhỏ hơn, gai độc trong miệng cũng nhọn như châm, hơn nữa có dịch gây tê, cũng không tính đau, bởi vậy Thanh Cầu chỉ là hơi nhú mày, hơn nữa cũng không cảm thấy khác thường.

Tiểu hồng giáp lang ngốc ngốc bò lại bên cạnh Ôn Liễu Niên, tiếp tục ngủ.

Bên ngoài mưa to đã dừng, Hải Ứng thừa dịp bóng đêm cùng ký ức lúc trước, một đường đến trước Thái Y viện.

Bốn phía giếng cạn đã sớm mai phục không ít người, nhìn thấy hãn lộ đầu, Tần Thiểu Vũ tự mình dẫn người đi theo, còn Triệu Việt thì tiếp tục canh giữ ở chỗ cũ, để tránh Thanh Cầu hoặc là Ôn Liễu Niên xuất hiện.

Tần Thiểu Vũ mắt thấy Hải Ứng vào được khố, âm thầm nhú mày nghĩ, chẳng lẽ là muốn âm thầm kê đơn?

Bên cửa sổ vừa lúc treo đèn lồng lớn màu đỏ, miễn cưỡng có thể thấy rõ bố cục trong phòng. Trên ngăn tủ phía bên trái, quả thực đặt một cái hộp gỗ màu đen, phía trên khảm nạm ngọc hoàn xanh trắng, nhìn qua có chút quý giá. Sau khi mở ra, bên trong quả thực có một khối đen đen gì đó hơi khô héo, bên trên quấn tơ lụa màu đỏ.

Không kịp nhìn kỹ, Hải Ứng đem vật cất vào trong lòng, từ trong cửa sổ nhảy ra ngoài, nghĩ muốn một lần nữa lên vào ám đạo, vừa đi được vài bước thì dừng bước.

Tần Thiếu Vũ khẽ nhíu mày, chỉ thấy hắc tử trong ngực lấy ra hộp gỗ kia, sau khi mở ra dùng tay kéo sợi dây đỏ xuống ném vật gì đó vào trong miệng, sau khi nhấm nuốt còn ngại không đủ, lại cúi đầu trực tiếp cắn một cái.

Ám vệ nghẹn họng nhìn trân trối, đây là làm gì vậy?

Tần Thiếu Vũ trong lòng có chút hối hận, sớm biết như thế thì nên tìm Diệp Căn đến, hiện tại cũng không biết người này rốt cuộc trộm ngoạn ý gì, đoạt cũng không được không đoạt cũng không xong.

Hắc Phù Dung cực kỳ khô cứng, Hải Ứng cuối cùng gói lại, thả người nhảy lên xà nhà, muốn giấu trước.

Ám vệ nghẹn họng nhìn trân trối, cùng hắc tử mắt to trừng mắt nhỏ.

Vị đại ca này, người như thế nào... Nói nhảy liền nhảy, chúng ta một chút cũng không kịp chuẩn bị.

Hải Ứng chỉ là trong nháy mắt ngăn người sừng sốt một lát, liền hiểu được, vì thế xoay người bỏ chạy.

Ám vệ một bên đuổi theo một bên nghẹn họng không nói nổi, đây là làm sao vậy a... Tuy nói võ công Hải Ứng không tính yếu, nhưng là không chịu nổi người Truy Ảnh cung nhiều, đợi đến khi Sở Uyên nghe được tin tức đuổi tới, trận hỗn chiến này dĩ nhiên đã chấm dứt.

Diệp Căn khom lưng, từ mặt đất nhật lên đoạn Hắc Phù Dung bị đập, buồn bực nói: "Người trộm ngoạn ý này làm gì?"

Hải Ưng bị trói gô thành bánh chưng, chặt chẽ bị đè lại muốn động cũng động không được.

"Đây là thứ gì?" Tần Thiếu Vũ hỏi.

"Ở Sở quốc không có, là A Man quốc tiến cống." Diệp Cần nói, "Sau khi nam tử ăn xong khí huyết sẽ dâng trào phiêu phiêu dục tiên, còn có chút công hiệu bổ dưỡng."

...

Tất cả mọi người dùng ánh mắt bưng tỉnh đại ngộ nhìn về phía Hải Ưng, trách không được vừa rồi cơ khát như vậy, thì ra còn có loại ẩn tật này.

Hải Ưng tự biết mắc mưu, ngực kịch liệt phập phồng, hiển nhiên giận dữ.

"Mang về." Sở Uyên nói, "Trẫm muốn thẩm vấn suốt đêm !"

Ám vệ áp Hải Ưng một đường đến nhà giam, Tần Thiếu Vũ thì là vòng lại Liễu Mai cung, đem sự tình đại khái cùng Triệu Việt nói một lần.

"Sẽ không đả thảo kinh xà chứ?" Triệu Việt nhíu mày.

"Hoàng thượng đang thẩm vấn." Tần Thiếu Vũ nói, "Nếu muốn ta đề nghị, đại đương gia không bằng đợi thêm một canh giờ rồi nói tiếp."

Triệu Việt lo lắng mắt nhìn miệng giếng.

"Khoảng thời gian này không lâu lắm." Tần Thiếu Vũ nói, "Nếu là cường chế xuống dưới, hơi vô ý va chạm phải cơ quan, Ôn đại nhân ngược lại sẽ càng nguy hiểm hơn."

"Ta biết." Triệu Việt gật đầu, "Đa tạ Tần cung chủ."

"Hoàng thượng cũng rất coi trọng Ôn đại nhân." Tần Thiếu Vũ vỗ vỗ bả vai hắn, "Hiện tại đã bắt một người, tất nhiên sẽ nghĩ biện pháp cạy ra miệng của hắn."

Mà tại Quân Cơ Xử, tiếng kêu thảm thiết cơ hồ muốn xé rách bầu trời đêm.

"Hiện tại chỉ là đau." Sở Uyên lạnh lùng nói, "Nếu là tiếp tục không chịu khai, trăm sẽ biến ngươi thành người thống khổ nhất thế gian, muốn chết cũng chết không được, muốn sống cũng sống không xong."

Hải Ứng đầy người đều là máu, hấp hối nhìn hắn.

Mặc dù là khi bị bắt, hắn cũng chưa bao giờ nghĩ tới, cứ nhiên chỉ hỏi một câu, thì ngay sau đó liền nhận phải khổ hình như thế.

"Còn không chịu nói?" Sở Uyên đay mắt một mảnh thị huyết tàn nhẫn.

Mà ở phía sau, Diệp Căn mới lần đầu cảm giác được, năm đó hắn là như thế nào từng bước một, trong một đám huynh đệ giết ra tầng tầng đường máu, cuối cùng bước lên ngôi cửu ngũ.

Thẩm Thiên Phong khẽ nhíu mày, mang Diệp Căn rời khỏi hình phòng.

Gió đêm hơi lạnh, ít nhiều gì cũng thổi tan mùi máu tanh vừa rồi.

"Làm gì kéo ta ra ngoài?" Diệp Căn nhìn hắn.

"Không cần phải nhìn tiếp." Thẩm Thiên Phong giúp hắn sửa lại áo.

"Người suy nghĩ nhiều." Diệp Căn lắc đầu, "Trên đời này ai cũng có thể nhân từ thiện tâm, chỉ có hắn là không được."

Thẩm Thiên Phong nói: "Người có thể nghĩ như vậy là tốt nhất."

"Hắn đối xử với ta rất tốt, ta biết." Diệp Căn thấp giọng nói, "Đi thôi, vào xem thử coi có chỗ nào cần giúp đỡ không."

Thẩm Thiên Phong giữ chặt tay hắn: "Trên đời này, không ai có thể đối xử với người tốt hơn so với ta."

Đã là lúc nào rồi mà còn ăn loại dấm chua này... Diệp Căn vỗ vỗ đầu hắn, xoay người trở về hình phòng.

"Thanh Cầu?" Sở Uyên khẽ nhú mày, "Không có liên quan đến Vân Đoạn Hồn?"

"Không có." Hải Ứng nhổ ra một ngụm máu tươi, hữu khí vô lực lắc đầu, "Thanh Cầu cùng Vân Đoạn Hồn đã sớm đoạn tuyệt, ở Đông Hải tự lập bang phái, hai bên không có lui tới cũng đã có hơn hai mươi năm, thậm chí, thậm chí... Khụ khụ." Lại ổn định một hơi, mới tiếp tục nói, "Thậm chí trên đảo vẫn có nghe đồn, nói Vân Đoạn Hồn đã sớm bị mất mạng."

"Nói như thế, lúc trước trong Vương Thành xảy ra náo động đều là do Thanh Cầu gây nên?" Sở Uyên nói, "Bắt đầu từ việc bao xuống thanh lâu ca phường, cho đến việc tại ngày khai trương Sơn Hải Cư đến ám sát, đám nghệ nhân xiếc ảo thuật kia, cùng với người làm chủ phía sau Vưu Đại Dư, toàn bộ không có liên quan đến Vân Đoạn Hồn?"

"Đúng." Hải Ứng gật đầu, "Ta chỉ biết những chuyện này, chỉ cầu có thể chết thống khoái."

"Chuyện người biết được e là không chỉ có chuyện này." Sở Uyên nói, "Ôn ái khanh mất tích, mới là chuyện hiện tại trăm muốn biết nhất."

"Ôn đại nhân đang ở cùng Thanh Cầu, ở trong ám đạo Liễu Mai cung." Hải Ứng nói, "Đang chờ ta trở về."

"Nếu người không thể quay về thì sao?" Sở Uyên từng bước ép sát.

"Lúc trước chưa có ước định." Hải Ứng lắc đầu, "Bất quá dựa theo tính cách Thanh Cầu, nếu là ta chậm chạp không về, hẳn tất nhiên sẽ mang theo Ôn đại nhân rời đi trước."

"Vẽ ra ám đạo Liễu Mai cung !" Sở Uyên ra hiệu người trông coi ngục lấy giấy bút đến, "Nếu là phát hiện có nửa điểm sai lầm, người biết là loại hậu quả nào rồi phải không?"

Hải Ứng chống người ngồi dậy, dùng tay phải miễn cưỡng hoàn hảo vẽ trên giấy.

"Hoàng Thượng, chúng ta tìm được rồi !" Thẩm Thiên Lăng cũng ôm một xấp giấy Tuyên Thành chạy vào, kết quả bị máu chảy đầm đìa trên người Hải Ứng làm hoảng sợ.

Thẩm Thiên Phong niết đầu của hắn xoay về phía bên kia.

"Đây là bản đồ ám đạo ở Liễu Mai cung." Thẩm Thiên Lăng đem vật đưa cho Sở Uyên, "Khô... Ngô !"

"Để Hoàng thượng tự mình xem." Thẩm Thiên Phong hạ tay đặt trên miệng hắn xuống, "Vất vả, trở về nghỉ ngơi đi."

Thẩm Thiên Lăng: "..."

Nhiều người như vậy, vì sao chỉ kêu một mình ta trở về nghỉ ngơi.

"Chíp." Cục bông ngồi xồm trên cửa, buồn ngủ lúc la lúc lắc, cuối cùng nằm bẹp ở bên chân Diệp Căn.

Thật là phi thường mệt.

Hải Ứng cũng vẽ xong bản đồ, so sánh với bản đồ Thẩm Thiên Lăng tìm được, cấu tạo cơ hồ giống nhau như đúc.

Thời gian quá mức gấp rút, Sở Uyên cầm bản vẽ tự mình đến Liễu Mai cung, bàn bạc đối sách với Triệu Việt.

"Đang đợi Hải Ứng, dưới đáy giếng cơ quan chuyển động là lúc, hắn là không đến mức khiến hắn nổi cảnh giác." Triệu Việt nói, "Ta cải trang xuống dưới xem thử."

"Trẫm cũng nghĩ như vậy, hiện tại y phục Hải Ứng ngược lại là có sẵn." Sở Uyên nói, "Nhưng phải làm ra một tấm mặt nạ, tuyệt không phải chỉ trong nửa canh giờ có thể hoàn thành."

"Vậy thì không cần dịch dung." Triệu Việt nói.

"Không sai." Diệp Cẩn gật đầu, "Phía trên áo choàng toàn là máu, bên dưới không có ánh sáng hắn là không nhìn ra đến tột cùng, đem đại nhân đoạt lại trước rồi nói tiếp."

Chủ ý đã quyết định xong, đoàn người lập tức liền bắt đầu hành động, nhìn máu lưu đầy trên mặt Triệu Việt, Mộc Thanh Sơn không tự giác liền run rẩy một chút.

Triệu Việt dẫn đầu nhảy xuống giếng cạn, Tần Thiếu Vũ theo sát phía sau, cũng có thể hỗ trợ ứng phó tình trạng đột nhiên phát sinh.

Mà ở bên trong ám đạo, giống như mọi người bên ngoài dự đoán, Thanh Cầu đích xác chính là tâm thần không yên -- Dựa theo ký ức của hắn, Thái Y viện cách nơi này không tính xa, cho dù qua lại hai lần chỉ sợ cũng đủ thời gian, vì sao lâu như vậy còn chưa thấy trở về?

"Nói không chừng còn đang tìm." Ôn Liễu Niên nói, "Tối lửa tắt đèn, lại phải tìm hộp đen, không tính dễ dàng."

"Hắc Phù Dung, người xác định không có giờ trò quý?" Thanh Cầu ngữ điệu âm lãnh.

"Vì sao phải nói ta đang giở trò quỷ?" Ôn Liễu Niên cực kỳ khó hiểu, "Luận về lợi hại, mạng của ta hiện tại đều đang nằm trong tay Đại Minh Vương, còn luận về bối phận gia tộc, ta đã sớm viên phòng với đương gia, chẳng lẽ không phải là người một nhà sao?"

"Ta nói nghe người, nhưng không đại biểu phải tin tưởng người." Thanh Cầu đứng lên, "Nơi này không thích hợp ở lâu, đi."

"Đi bây giờ hả?" Ôn Liễu Niên mở to hai mắt, "Thế nhưng Hải Ứng còn chưa trở về."

"Chậm chạp không về, tất nhiên là xảy ra nhiều loạn, đợi ở trong này chỉ có thể ngồi chờ chết." Thanh Cầu nói, "Vẫn là đi sớm thì tốt hơn."

"Thế nhưng..." Ôn Liễu Niên do dự, dây dưa không muốn đi.

Ước gì bị bắt a !

Thấy hăn dường như có ý kéo dài, Thanh Cầu biến sắc liền muốn kéo cánh tay hăn, đi một bước lại cảm thấy cổ chân một trận tê dại, giống như bị kim đâm vào kinh mạch.

Tiểu Hồng giáp lang ghé vào đầu vai Ôn Liễu Niên, chậm chậm lay động xúc tu.

"Đại Minh Vương... Không có việc gì chứ?" Ôn Liễu Niên dè dặt cẩn thận hỏi.

Thanh Cầu lại thử căn răng đi hai bước, lại phát hiện chân mình tựa hồ đã bắt đầu tê rần.

"Chân ngồi lâu, đã tê rần?" Ôn Liễu Niên suy đoán.

"Đến đây chờ ta !" Thanh Cầu lạnh lùng nói.

Ôn Liễu Niên lui về phía sau một bước.

Thanh Cầu nhắc tay muốn đánh hẳn, Ôn Liễu Niên lại sớm 'vèo' một tiếng biến mất: "Đại Minh Vương đợi một chút, ta đi tìm Hải Ứng trở về !"

Mặc kệ hẳn xảy ra chuyện gì, hiếm khi có cơ hội, chạy rồi nói sau !

Thanh Cầu dốc toàn lực, đem đoản kiếm phóng về phía hẳn.

Triệu Việt dựa theo lời Hải Ứng nói ẩn cơ quan xuống, nội bích quả thực liền mở ra một con đường, ẩn ẩn lộ ra ánh sáng mờ nhạt.

Triệu Việt cùng Tần Thiểu Vũ liếc mắt nhìn nhau, nghiêng người chui vào, con đường dưới chân càng ngày càng khô ráo, cách đó không xa ánh sáng cũng càng lúc càng rõ ràng.

"Bớ người ta, cứu mạng a !" Ôn Liễu Niên gào cổ họng kêu.

Sau đó liền thấy Hải Ứng toàn thân đầy máu xuất hiện ở phía trước, tức thì sợ tới mức đổi ngày làm việc thành ngày nghỉ hít một ngụm khí lạnh !

Triệu Việt phất tay đánh rớt đoản kiếm, kéo hẳn vào trong lòng mình.

"A a a buông ra ta !" Ôn Liễu Niên hồn phi phách tán, cong đầu gối lên liền đánh tới chỗ dưới rốn ba tấc

May mắn Triệu đại đương gia phản ứng nhanh, mới không bị phế đi vận mệnh tử.

"Bắt lấy hẳn !" Thấy Hải Ứng cản người lại, Thanh Cầu mới thở phào, thở hỗn hển ngã ngồi dưới đất.

"Đại Minh Vương !" Ôn Liễu Niên lập tức vẻ mặt thống khổ, giơ tay liền muốn chạy tới -- Cũng không biết bây giờ diễn còn kịp không.

Như thế nào còn có thể tự mình chạy trở về ! Triệu Việt bị hoảng sợ, vội vàng giữ chặt hãn một phen, ném cho Tần Thiểu Vũ đứng phía sau.

...

"Ôn đại nhân người không sao chứ?" Tần Thiểu Vũ hơi khom lưng, có chút nghi hoặc nhìn hãn.

Ôn Liễu Niên há to miệng.

"Là ta, cùng đại đương gia." Tần Thiểu Vũ ở trước mặt hãn lắc lắc tay.

Ôn Liễu Niên ngốc ngốc quay đầu.

Triệu Việt đã cùng Thanh Cầu chiến thành một đoàn.

...

Ôn đại nhân nháy mắt lệ rơi đầy mặt.

Vừa rồi thật sự bị dọa thảm a.

Phàm nói về công phu, Thanh Cầu vốn dĩ hãn là trên Triệu Việt, nhưng bất đắc dĩ bị Hồng giáp lang cắn một ngụm về sau lại cường chế vận khí, dẫn đến nửa người đều hơi run lên, không bao lâu liền bị đánh rớt binh khí. Lại thấy Tần Thiểu Vũ cũng ở đây, tự biết không hề có phần thắng, vì thế chém một kiếm vào thạch bích, dùng hết một tia khí lực cuối cùng bỏ chạy vào phía trong thất.

Lưỡi kiếm sắc bén xẹt qua cự thạch, mang theo một chuỗi tia lửa, đất đá lập tức từ bốn phía rớt xuống, một cỗ mùi thuốc súng bay lên cao.

"Rút!" Tần Thiểu Vũ trong lòng biết không ổn, kéo Ôn Liễu Niên qua rất nhanh chạy ra bên ngoài.

Từ phía sau truyền đến tiếng nổ cực lớn, ngay cả mặt đất đều đang run chuyển, một cỗ khói đặc từ miệng giếng bay ra, mang theo mùi gay mũi.

"Thiếu Vũ !" Trong nháy mắt tay chân Thẩm Thiên Lăng liền lạnh lẽo, theo bản năng liền muốn xông lên trước.

Thẩm Thiên Phong giữ chặt hãn một phen, tự mình muốn đi xem đến tận cùng, Tần Thiếu Vũ lại mang theo Ôn Liễu Niên đã bị ngắt xiủ nhảy lên.

Thẩm Thiên Lăng lập tức thở phào.

"Không có việc gì chứ." Diệp Căn cũng tiến lên.

"Ôn đại nhân không việc gì." Tần Thiếu Vũ đem người đưa cho Sở Uyên, "Ta đi xem Triệu đại đương gia."

"Phía dưới còn có thuốc nổ thì phải làm sao?" Thẩm Thiên Lăng lo lắng.

"Sẽ không, loại này chỉ nổ tung một lần." Tần Thiếu Vũ an ủi vỗ vỗ hãn, mang theo hai ám vệ nhảy xuống lần nữa.

Khi nổ tung là lúc, Tần Thiếu Vũ cùng Ôn Liễu Niên cách Thanh Cầu có một khoảng, nhưng Triệu Việt cơ hồ là từng bước ép sát, tuy nói thời khắc cuối cùng cảm thấy được điều gì đó, nhưng cũng không thể trốn quá xa. Bất quá may mắn va chạm phải khí lưu, ngược lại cách miệng giếng gần hơn, hơn nữa cho dù bị thương, vẫn như trước nhịn đau nín thở, cho nên vẫn chưa hít vào quá nhiều khói độc.

Ám vệ công hãn chui ra giếng cạn, giao cho Diệp Căn chân trị.

"Không tìm được Thanh Cầu." Tần Thiếu Vũ nói, "Căn cứ khoảng cách lúc ấy, phỏng chừng đã bị nổ đến hài cốt cũng không còn."

"Trước thủ nơi này, đợi cho sương khói triệt để tán đi lại tinh tế tìm kiếm." Sở Uyên nói, "Chữa thương cho Ôn ái khanh cùng đại đương gia

trước rồi nói tiếp. "

Hương Liệt lĩnh mệnh, phân phối Ngự Lâm quân bảo vệ miệng giếng cùng tất cả nơi ra vào ám đạo.

"Ôn đại nhân cũng không có gì đáng lo." Diệp Cần đáp chặn lại cho hẳn, "Chỉ là nhận phải kinh hách, lại bị chấn thương một chút, hảo hảo uống chút thuốc thì có thể điều dưỡng trở về."

"Vậy đại đương gia thì sao?" Mộc Thanh Sơn hỏi.

"Đại đương gia tình huống không quá tốt." Diệp Cần thở dài, quay đầu đưa mắt nhìn Ôn Liễu Niên, "Đi thôi, ra ngoài nói."

Đoàn người đến trong viện, Mộc Thanh Sơn lại vội vàng hỏi: "Không quá tốt là có ý gì, có thể ảnh hưởng đến tính mạng không?"

"Tính mạng không sao, bất quá nội thương hơi nặng." Diệp Cần nói, "Chỉ sợ..."

"Chỉ sợ cái gì?" Tất cả mọi người lo lắng đề phòng nhìn hẳn.

Diệp Cần nói: "Võ công sợ là bị phế."

...

Một lời vừa ra, tất cả mọi người trầm mặc.

Diệp Cần là đại phu giỏi nhất trong chốn giang hồ, tất nhiên sẽ không có ai hoài nghi lời nói của hẳn, nhưng đối người luyện võ mà nói, tàn khốc nhất trên thế gian cùng lắm cũng chỉ là chuyện này mà thôi.

"Chỉ là có khả năng sẽ phế, không nhất định thật sự sẽ phế, có phải là ý tứ này không?" Thượng Vân Trạch thử.

Diệp Căn lắc đầu: "Chín phần."

...

"Hải Ứng không cần phải giấu diếm chuyện này." Thẩm Thiên Phong nói, "Chỉ sợ giấu thuốc nổ trong cự thạch, chỉ có một mình Thanh Cầu biết được."

"Hắn có biết hay không cũng không quan trọng." Diệp Căn nói, "Việc cấp bách trước mắt, là phải an ủi đại đương gia thế nào."

"Không thì hỏi Lục nhị đương gia thử xem." Mộc Thanh Sơn nói, "Ra roi thúc ngựa, hắn có thể đuổi kịp trước khi đại đương gia tỉnh." Vì không để Ôn lão gia cùng Ôn phu nhân biết chuyện này, cho nên Lục Truy tự thân xuất mã đến Hàm Thành cách Vương Thành không xa, bồi nhị lão một đường thăm người thân phóng hữu, cũng có thể kéo dài thêm vài ngày.

"Vậy ta đi viết một phong thư." Thượng Vân Trạch nói.

Sở Uyên gật đầu: "Làm phiền Thượng bảo chủ."

"Đại nhân khi nào sẽ tỉnh?" Mộc Thanh Sơn lại hỏi.

"Qua ba bốn canh giờ nữa." Diệp Căn nói, "Về phần đại đương gia, thì khó mà nói."

Tiểu Phượng Hoàng mở rộng cánh, một bên gắp một con Hồng giáp lang, ở trong sân vện vện vện chạy.

Con lớn một chút thường xuyên sẽ rớt xuống, ngược lại là Tiểu Hồng giáp lang khờ khờ, nằm sấp ngược lại rất vững.

Tại lần thứ mười khi bị rớt xuống đất, Diệp Căn rớt cuộc nhìn không được, khom lưng nhặt đốm đỏ nhỏ như đồng tiền lên.

"Chíp !" Cục bông ngửa đầu, có chút không nở.

Tiểu hồng giáp lang cũng nhìn hần, muốn chơi tiếp !

Diệp Căn khẽ nhú mày, lấy ngón tay chạm Hồng giáp lang trong lòng bàn tay, chỉ thấy nó vui đầu khổ não, cùng con lúc trước chạy vèo vèo có thể nói là hai con.

Sau khi gõ ba bốn cái, Hồng giáp lang bất mãn lung lay xúc tu, choáng.

"Sẽ không bị chấn thương chứ?" Mộc Thanh Sơn hỏi.

"Sắp trưởng thành." Diệp Căn để nó dưới ánh mặt trời nhìn nhìn, "Hồng giáp lang cũng chia ba bảy loại, bồi giáp phiếm kim quang xem như Trùng Vương."

"Có thể lớn cỡ nào?" Mộc Thanh Sơn tưởng tượng ra một phiến cối xay đá màu đỏ.

"Cũng là lớn như vậy, bất quá độc tính sẽ mạnh hơn rất nhiều, nọc độc cũng có thể trị bệnh làm thuốc." Diệp Căn dè dặt cẩn thận đặt nó vào trong hộp, "Mấy ngày này ta muốn xem bệnh cho đại đương gia cùng đại nhân, sư gia tạm thời dưỡng đi, đừng để nó chạy lung tung là được."

"Ừm." Mộc Thanh Sơn tiếp tới trong tay.

"Mọi người cũng tự mình trở về nghỉ ngơi đi, trời cũng sáng." Diệp Căn nói, "Ở đây cũng không làm được gì, đại đương gia cùng Ôn đại nhân cũng sẽ không tỉnh liền."

Sau khi rời khỏi Thiên Điện, Tần Thiểu Vũ gọi một ám vệ lên, phái đến nói tin tức cho Vân Đoạn Hồn.

"Mất hết võ công?" Vô Ảnh há to miệng, bánh bao nhanh như chớp rớt ở trên bàn.

"Đúng vậy." Âm vệ nói, "Diệp cốc chủ chính miệng nói."

"Chuyện... thật sao?" Vô Ảnh vẫn là không nguyện tin tưởng, Vô Phong cũng nhú mày.

Vân Đoạn Hồn nhưng không có phản ứng quá lớn, ngược lại giống như là đang nghĩ chuyện gì đó.

Âm vệ tuy nói trong lòng khó hiểu, bất quá cũng biết rõ bản thân không có quyền hỏi, sau khi báo cáo tin tức xong liền cáo từ rời đi.

"Tiên sinh, thiếu gia hẳn sẽ không thật sự bị phế như vậy chứ?" Vô Ảnh vẻ mặt thảm thiết, mới chỉ trong một đêm, như thế nào sẽ...

"Nói bậy cái gì đó !" Vô Phong vỗ đầu hấn một phen, "Tệ nhất cũng là mất hết võ công, trở về làm người bình thường, cái gì gọi là phế đi?"

"Thế nhưng võ công tẫn phế..." Vô Ảnh vẫn là có chút sốt ruột.

"Tiên sinh thấy thế nào?" Vô Phong dè dặt cẩn thận hỏi.

"Cũng không hẳn là chuyện xấu." Vân Đoạn Hồn nói.

"Chẳng lẽ tiên sinh có biện pháp, khôi phục võ công cho thiếu gia?" Vô Ảnh trước mắt sáng lên.

"Người còn chưa gặp được, cũng không biết tình trạng lúc này thế nào, nói kết luận còn hơi sớm." Vân Đoạn Hồn nói, "Tính mạng không sao, đợi dưỡng mấy ngày sau đó rời khỏi cung, khi đó nói tiếp cũng không muộn."

"Vậy có muốn báo cho thiếu gia trước một tiếng không, hẳn không hẳn là mất hết võ công?" Vô Ảnh lại hỏi.

"Không cần." Vân Đoạn Hồn nói, "Thứ nhất còn chưa xác định kết quả tột cùng như thế nào, thứ hai đường đường nam nhi cao mét bảy, nếu ngay

cả chút suy sụp ấy cũng chịu không nổi, cũng thẹn với linh hồn cố nhân trên trời."

Vô Ảnh đành phải gật đầu.

Nhưng vẫn là nhịn không được nghĩ, nếu đổi lại là mình, chỉ sợ sẽ khóc mù mắt.

Thời gian Ôn Liễu Niên thức tỉnh, so với dự liệu Diệp Căn còn muốn muộn hơn một chút, mà trong khoảng thời gian này, hẳn ít nhất bị người khác nhau hỏi ba bốn chục lần 'Vì sao Ôn đại nhân còn chưa tỉnh', chỉ cảm thấy hoa mắt ù tai, toàn thân đều đang sụp đổ bên cạnh.

Thời gian từng chút từng chút trôi qua, sắc trời đã hoàn toàn tối đen, ngoài thành trong một chỗ ruộng rau bị bỏ hoang, có một người y phục tả tơi giống như cương thi bò ra, nghiêng ngả lão đảo chạy về phía thâm sơn.

Mà ở trong hoàng cung, Ôn Liễu Niên cuối cùng cũng mở mắt.

Rồi sau đó liền thấy đằng trước một đồng đầu.

"A !" Ôn đại nhân mơ mơ màng màng giật mình.

"Ôn ái khanh." Sở Uyên nâng hẳn dậy, "Cảm thấy thế nào?"

Ôn Liễu Niên tim đập thành thạch, ngồi nửa buổi mới ổn định lại: "Ta..."

"Ái khanh bị chấn thương ở trong giếng cạn, may mà có Tần cung chủ." Sở Uyên nói, "Tiểu Căn đã chấn trị giúp ái khanh, cũng không lo ngại."

"Triệu đại đương gia cũng được cứu, hẳn bị thương nặng hơn so với đại nhân, bất quá cũng tính mạng cũng không nguy hiểm, qua vài ngày nữa thì sẽ tỉnh." Thảm Thiên Lăng đứng lúc bổ sung, "Nằm ở phòng bên cạnh."

"Cái gì gọi là tính mạng không nguy hiểm, là nói còn có chuyện khác?" Ôn Liễu Niên sốt ruột, "Có phải là ý này không?"

Trong phòng lập tức trầm mặc, không phải là vừa mới tỉnh lại sao, như thế nào đầu xoay chuyển nhanh như vậy, chuyện này cũng có thể nghe ra được.

"Các người... Thôi ta tự mình đi xem." Ôn Liễu Niên xốc chân lên muốn xuống giường.

"Đại nhân đại nhân." Đoàn người đuổi theo vội vàng kéo hẳn, "Người trước đừng có gấp, tính mạng đại đương gia cũng không có nguy hiểm, cũng không có thiếu tay thiếu chân, mặt vẫn là khuôn mặt kia, chỉ là, chỉ là..."

"Chỉ là cái gì, nói a !" Ôn Liễu Niên lòng nóng như lửa đốt.

"Chỉ là bị phế võ công." Sở Uyên nói.

Ôn Liễu Niên sửng sốt.

"Cũng không phải nhất định phế đi." Thấy hẳn như thế, Mộc Thanh Sơn vội vàng giải thích.

"Vài phần khả năng sẽ phế đi công phu?" Ôn Liễu Niên hỏi.

Mộc Thanh Sơn: "..."

Ôn Liễu Niên dĩ nhiên đoán được đáp án, nửa buổi cũng không nói chuyện.

"Trên đời này có không ít người đều sẽ không có công phu, thế nhưng vẫn như thường trải qua ngày rất khá." Sở Uyên nói.

"Chuyện này ta tất nhiên biết." Ôn Liễu Niên thanh âm rất thấp, "Nhưng ta biết, không đại biểu hãn cũng có thể thản nhiên tiếp nhận."

Lúc trước vì cố gắng luyện tốt công phu, người bên ngoài có lẽ không biết, nhưng chính mình toàn bộ thấy ở trong mắt. Thiết tưởng hồi lâu tương lai đột nhiên sửa lại phương hướng, chỉ sợ đổi lại là ai cũng không thể thản nhiên tiếp nhận.

"Bất quá ta sẽ khuyên hãn." Thấy mọi người đều không nói lời nào, Ôn Liễu Niên lại tự mình mở miệng, "Lâu ngày, có lẽ chuyện cũng sẽ nhạt đi."

"Nếu Ái khanh có chỗ muốn hỗ trợ, cứ việc nói là được." Sở Uyên nói.

"Đa tạ Hoàng thượng." Ôn Liễu Niên nghĩ đến lại hỏi, "Thanh Cầu như thế nào?"

"Thi cốt vô tồn." Sở Uyên nói, "Đồng lõa của hãn hiện giờ cũng đang ở trong nhà giam, trầm đáp ứng cho hãn chết một cách thống khoái."

Ôn Liễu Niên gật đầu, vẫn không hỏi thêm gì nữa.

Tiểu hồng giáp lang dùng sức bò lại ổ vải bông, nằm xấp ngủ.

Một con Hồng giáp lang khác thì là chờ ở trong phòng Mộc Thanh Sơn, đang dùng bối giáp lông lánh cọ hộp gỗ bên cạnh, ngứa...

THỔ PHỈ CÔNG LỰC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 141: Phải Chọn Ngày Lành Trước!!!

Chuyện Thanh Cầu đã tạm hoãn lại một thời gian, Hải Ứng bị thương khá nặng, còn chưa chờ Sở Uyên ban rượu độc thì đã trút xuống một hơi cuối cùng. Công việc còn lại thì giao cho Hưởng Liệt xử lý, Ôn đại nhân từ khi đến Vương Thành cho đến giờ vẫn luôn bận rộn chưa nghỉ được ngày nào, cuối cùng là có một khoảng thời gian rảnh rỗi thật dài.

Lại qua thêm hai ngày, Triệu Việt mới tỉnh dậy.

"Người tỉnh rồi a." Ôn Liễu Niên kinh hi.

Triệu Việt khẽ nhíu mày, trong đầu vẫn như trước không quá rõ ràng.

"Không phải là quên ta rồi chứ?" Ôn Liễu Niên trong nháy mắt bày ra vẻ mặt khóc tang.

Triệu Việt cười, vươn tay nghĩ muốn nhéo mặt hăn giống như thường ngày, lại cảm thấy cánh tay giống như bị kim đâm, lập tức nhin không được rên một tiếng.

"Người đừng có lộn xộn." Ôn Liễu Niên vội vàng dè hăn lại, "Xương cốt bị chấn thương, phải hảo hảo điều dưỡng."

"Phải dưỡng bao lâu?" Triệu Việt nghẹn giọng hỏi.

"Vết thương động đến xương cốt, ít nhiều gì cũng phải hai ba tháng." Ôn Liễu Niên rót ly trà ấm, dè dặt cẩn thận nâng hăn dậy, "Hiện tại Thanh Cầu cùng Hải Ứng đều đã bỏ mạng, ba tên nam tử dị quốc kia do Hưởng thống

lĩnh phụ trách thẩm vấn, bất quá ngôn ngữ không thông, cũng không có khả năng sẽ hỏi ra thứ gì. Về phần Cao Đại Tráng cùng tiểu nhị trong tiệm gạo, còn có những người chạy đến ám sát khi tửu lâu vừa mới khai trương đều đang nằm trong tay Vân tiền bối, đợi đến tương lai thẩm vấn cũng không muộn."

"Lúc ở địa đạo, bọn họ có ức hiếp người không?" Triệu Việt hỏi.

"Không có." Ôn Liễu Niên cười hì hì, "Hơn nữa ta còn ăn sạch bánh của bọn họ !"

Triệu Việt bị chọc cười, ra hiệu hãnh dựa vào trong lòng mình.

"Hoàng thượng nói ta có thể nghỉ ngơi một khoảng thời gian." Ôn Liễu Niên dán mặt ở trước ngực hãnh, "Trước ở trong cung thêm vài ngày, đợi đến sau khi Diệp cốc chủ nói không sao nữa, thì chúng ta chuyển về nhà."

"Được." Triệu Việt cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên sợi tóc của hãnh.

Ôn Liễu Niên ôm hãnh chặt hơn chút nữa.

Không biết võ công, kỳ thật cũng không phải là chuyện gì lớn a.

Nghe được Triệu Việt tỉnh, người còn lại cũng lục tục tới thăm, ám vệ Truy Ảnh cung thậm chí còn xách theo một giỏ trứng gà đỏ.

Thượng Vân Trạch giật giật khóe miệng: "Đại đương gia là mới tỉnh, chứ không phải mới sinh."

"Giống nhau giống nhau." Vật biểu tượng thập phần không câu nệ tiểu tiết, "Tóm lại đều là chuyện tốt, hưởng hồ trứng gà mái này Ôn đại nhân cũng thích ăn."

Vừa nghe liền biết là người trong giang hồ, làm việc thập phần tiêu sái.

Lại qua thêm năm ngày, đợi đến khi Diệp Căn châm cứu lại một lần nữa, hai người liền trở về Ôn phủ.

Ôn Như Mặc cùng Ôn phu nhân sớm nhận được tin tức liền chạy trở về, vừa nghe được tin Ôn Liễu Niên bị phản tặc bắt cóc, Triệu Việt vì cứu người bản thân bị trọng thương, lập tức vừa sợ vừa đau lòng, nếu không phải Sở Uyên tự mình ra mặt khuyên giải an ủi, suýt nữa thì muốn mang theo hai người trở về Giang Nam làm địa chủ thu địa tô -- Dù sao cũng không thể tiếp tục làm quan.

"Lúc trước khi ở thành Thương Mang, cũng chưa từng nghe qua bị bắt cóc, như thế nào đến Vương Thành ngược lại còn xảy ra chuyện." Ôn phu nhân nhắc đến liền muốn gạt lệ, "May mắn không xảy ra chuyện lớn gì, bằng không nương cùng cha con phải biết làm sao a."

"Chuyện cũng đã qua rồi, mẫu thân cũng đừng tiếp tục lo lắng nữa." Ôn Liễu Niên một bên ăn canh gà một bên nói, "Huống hồ con cũng không chịu thiệt, còn ăn được rất nhiều bánh."

"Đã là lúc nào còn nói ăn !" Ôn phu nhân còn chưa thương tâm xong, thì lại bị hấn chọc tức đến muốn cười, "Cũng trễ rồi, ăn hết món này đi."

"Dạ dạ dạ." Ôn Liễu Niên ôm nôi, nghiêm túc lựa hạnh nhân ăn.

Ám vệ tiến đến đưa thuốc cho Triệu Việt, sau khi đi ngang qua nhìn thấy cũng cảm khái -- Sức ăn của đại nhân thật sự là đón gió gặp bão, một nôi canh lớn như vậy, chỉ sợ Mộc sư gia ăn mười ngày cũng không thể ăn hết.

Trong Hoàng cung, Diệp Căn đang canh giữ ở bên cạnh lô dược, cầm quạt quạt ấm thuốc.

"Tiểu Căn." Sở Uyên đẩy cửa bước vào.

"Sao lại chạy tới đây." Diệp Căn đứng lên, "Mọi chuyện xong hết rồi chứ?"

"Đi ra ngoài hít thở không khí." Sở Uyên đưa mắt nhìn ấm thuốc, "Nấu cho Triệu đại đương gia hả?"

"Nấu cho người." Diệp Căn bắt ấm thuốc xuống, "Không có công hiệu gì lớn, chỉ bổ thêm chút vị sơn tra, ngay cả Thiên Phong đều nói người gần đây hơi gầy."

Sở Uyên từ trong tay hẩn tiếp nhận ấm, tự mình đổ nước thuốc ra chén, sau đó thổi nguội uống một hơi cạn sạch.

Diệp Căn nói: "Hiện tại thiên hạ yên ổn tứ hải thái bình -- "

"Trẫm trở về Ngự Thư phòng trước, đột nhiên nhớ còn có chút việc chưa xử lý xong." Sở Uyên bình tĩnh xoay người.

Đúng lúc Thâm Thiên Lăng ôm Tiểu Phượng Hoàng đi ngang qua.

"Đứng lại !" Diệp Căn chống nạnh giận.

Sở Uyên đứng thẳng.

Thâm Thiên Lăng hiếu kỳ thò đầu tiến vào xem náo nhiệt.

"Người cũng vào đây !" Diệp Căn vươn tay chỉ.

Thâm Thiên Lăng chấn kinh: "Ta là vô tội, cái gì cũng không biết." Tẩu tử mình là muốn phun lửa sao.

"Chíp." Cục bông dùng cánh mập mập che mắt.

"Ta biết người chê mấy lão thần kia phiền phức, nhưng vẫn luôn ở một mình là sao thế hả?" Diệp Căn hiếm khi hạ tính tình, "Nếu không muốn

nghe người khác lái nhái bên tai, thì tự mình tìm một người đi, ít nhất lúc không có ta ở đây, còn có thể có người cho nấu thuốc cho người, cũng không phải chuyện xấu."

"Có một số việc, không phải trăm muốn tìm thì có thể tìm được." Sở Uyên nói.

"Vì sao?" Diệp Cẩn nói, "Người là Hoàng thượng, trong thiên hạ này có biết bao nhiêu cô nương muốn gả cho người, chẳng lẽ một người cũng không vừa mắt?"

Sở Uyên trầm mặc.

Diệp Cẩn tà tà nhìn lướt qua Thẩm Thiên Lăng.

"Đúng vậy đúng vậy." Thẩm tiểu thụ nhanh chóng phụ họa, để tránh bị liên lụy.

"Chíp chíp chíp !" Cục bông cũng bắt chước gật đầu.

"Nếu không gặp được Thiên Phong, thì người sẽ thế nào?" Sở Uyên hỏi Diệp Cẩn.

Diệp Cẩn không chút nghĩ ngợi nói: "Vậy thì ta sẽ đi tìm người khác sống."

Thẩm Thiên Lăng: "..."

Đại ca ta hẳn có biết chuyện này không?

"Nếu người không gặp được Tần cung chủ thì sao?" Sở Uyên nhìn Thẩm Thiên Lăng.

Dưới ánh mắt tràn ngập uy hiếp của tẩu tử mình, Thẩm tiểu thụ đành phải nhẫn nhục chịu đựng nói: "Không gặp được thì thôi, vẫn là phải thành

thân."

Sở Uyên cười lắc đầu: "Được rồi, trăm cũng nên trở về Ngự Thư phòng."

Tiếp tục bị hăn nói có lệ cho qua, tâm tình Diệp Căn rõ ràng không tốt.

"Ăn đường không?" Thẩm Thiên Lăng dè dặt cẩn thận hỏi, thuận tiện làm tốt chuẩn bị mang nhi tử chạy trốn.

"Không ăn." Diệp Căn ngồi ở trên cửa.

"Hoàng thượng không nguyện ý lập hậu thì thôi, loại chuyện này người ngoài cũng không ép buộc được." Thẩm Thiên Lăng nói, "Nói không chừng qua một hai năm nữa, hăn là sẽ sửa lại chủ ý."

"Lúc trước còn có lý do để trốn tránh, bây giờ Tây Bắc Đông Bắc dĩ nhiên đã bình định, Tây Nam Vương cũng không có động tĩnh gì lớn, ngay cả lấy cố cũng lười nghĩ." Diệp Căn nói, "Cũng không biết trong lòng hăn rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì."

"Nói không chừng là muốn chờ Đông Hải bình định?" Thẩm Thiên Lăng suy đoán, "Lúc trước nghe đại ca nói chuyện phiếm với Thiếu Vũ, nói Sở Hằng tựa hồ không an phận."

"Người cũng biết?" Diệp Căn gật đầu, "Cũng đúng, qua thêm một trận nữa, sau khi chờ các sứ thần quốc gia lục tục rời đi, Hoàng thượng đại khái muốn đến thành Đại Côn ở Đông Hải."

"Ngự giá thân chinh?" Thẩm Thiên Lăng hỏi.

"Hiện tại Sở Hằng vẫn chưa lộ ra ý muốn tạo phản, triều đình cũng không tùy tiện xuất binh." Diệp Căn nói, "Kế hoạch cụ thể còn đang thương nghị."

"Người với đại ca cũng đi hả?" Thẩm Thiên Lăng ôm lấy Tiểu Phượng Hoàng.

"Ừ, không chỉ có chúng ta, Hoàng thượng vốn dĩ còn tính toán mang theo Ôn đại nhân." Diệp Căn nói, "Nhưng hiện tại thân thể Triệu đại đương gia bị trọng thương, không biết Hoàng thượng có thể sửa chủ ý không."

"Võ công thật sự bị phế rồi sao?" Nhắc tới chuyện này, Thẩm Thiên Lăng nhin không được hỏi lại một lần.

"Đại khái còn có thể luyện chút công phu quyền cước." Diệp Căn nói, "Nhưng nội lực thì không thể luyện nữa."

Thẩm Thiên Lăng thở dài, xoa xoa bộ lông mềm mại trong lòng.

"Chíp." Tiểu Phượng Hoàng vươn cánh ra, muốn chơi ném cao cao, đôi mắt đen rất sáng ngời.

"Vẫn là người tốt nhất, cái gì cũng không biết." Diệp Căn vỗ vỗ nó, đứng dậy đến Ôn phủ đưa thuốc cho Triệu Việt.

Mặt trời rất tốt, Triệu Việt đang nằm trên xích đu trong viện, nhìn giàn hoa được trồng phía trên một mảng xanh thắm.

Ôn Liễu Niên chu miệng lại đây.

Triệu Việt buồn cười, thò tay nhéo: "Vịt con."

Ôn đại nhân rất bất mãn, muốn hôn một cái.

Triệu Việt nâng cằm của hắn lên, vừa định kề sát lại gần, Diệp Căn đã đẩy cửa viện ra.

...

"Diệp cốc chủ." Ôn Liễu Niên bình tĩnh đứng lên.

"Quấy rầy." Diệp Căn bình tĩnh nói, "Ta đến đưa thuốc."

"Đa tạ Diệp cốc chủ." Ôn Liễu Niên tiếp nhận hộp gỗ lim, "Ta đến phòng bếp nấu, Diệp cốc chủ ngồi trước đi."

Diệp Căn gật đầu, ngồi trên ghế nhỏ bên cạnh bàn đá, nhìn thấy có một đĩa nho, thì tùy tay lấy một trái.

Chua quá.

"Đó đều là mấy trái vừa bị hấn lựa để qua một bên, cam đoan không có trái nào ngọt hết." Triệu Việt sau khi nhìn thấy liền nói, "Để ta sai người lấy vài trái mới lại đây."

Diệp Căn: "..."

Cách một lớp da nho, còn có thể nhìn ra được là chua hay ngọt?

"Có một việc, đúng lúc muốn hỏi cốc chủ." Triệu Việt nói.

"Trước nghỉ ngơi hai ba tháng, thì có thể xuống đất tự do đi lại." Diệp Căn tiếp tục ăn nho.

"Có phải là về sau ta không thể tiếp tục luyện võ được nữa đúng không?" Triệu Việt hỏi.

Tay Diệp Căn dừng một chút, trái nho chua xoay tròn lăn ở trên mặt đất.

Thấy hấn phản ứng như thế, Triệu Việt cười khở: "Xem ra là thật rồi."

"Có phải là Ôn đại nhân..." Diệp Căn thử.

"Là ta tự mình cảm nhận được." Triệu Việt nói, "Tuy nói không phải cao thủ tuyệt thế, nhưng ít nhiều gì cũng đã luyện võ nhiều năm, không có khả

năng hoàn toàn không biết."

"Kỳ thật... Hiện tại cũng nói không chính xác." Diệp Căn quan sát vẻ mặt của hắn một chút, mới nói, "Trước dưỡng thân thể tốt lên, ta cũng sẽ tiếp tục cân nhắc thử, nói không chừng sẽ có biện pháp ứng đối."

"Đa tạ Diệp cốc chủ." Triệu Việt gật đầu.

"Thật sự có thể nhìn ra há?" Thấy vẻ mặt hắn cũng không có khác biệt quá lớn, Diệp Căn ngược lại có chút không yên lòng.

"Nhìn không ra thì có thể thế nào?" Triệu Việt lại bước đến ngoài cửa viện nhìn thoáng qua, "Hiện tại ta không phải chỉ có một mình, chẳng sợ chỉ là vì hắn, cũng phải nghĩ biện pháp chống đỡ qua."

"Người có thể nghĩ như vậy, thì không thể tốt hơn." Diệp Căn nói, "Bất quá mặc kệ tương lai võ công có thể khôi phục hay không, đều phải chờ thân thể tốt lên rồi mới có thể nói tiếp, không cần sốt ruột nhất thời nửa khắc."

"Trà đến đây !" Ôn Liễu Niên bưng khay tiến vào, "Thẩm công tử đưa Bạch Diệp tới."

"Đó là ta cho hắn." Diệp Căn cười, "Không nghĩ tới lại chuyển cho đại nhân."

"Thì ra là trà của cốc chủ." Ôn Liễu Niên nói, "Vậy ta đi pha chút Lĩnh Nam Vân Đỉnh."

"Không cần phiền toái như thế." Diệp Căn nói, "Thiên Phong đầu kia còn có việc, ta muốn đến xem thử."

"Vậy ta tiễn cốc chủ ra ngoài." Ôn Liễu Niên buông khay, thối thối tay bị nóng.

"Đại nhân còn sợ ta sẽ đi lạc à." Diệp Căn nói, "Cũng không cần tiễn, đại dương gia có chuyện muốn nói với đại nhân."

"Thật hả?" Ôn Liễu Niên đưa mắt nhìn Triệu Việt.

Diệp Căn cáo từ bước ra ngoài, lúc gần đi không quên dứt cho Tiểu hồng giáp lang một con cõ trùng.

Sau khi ăn được một nửa, Tiểu hồng giáp lang chừa lại nửa con trùng, chậm rì rì bò vào trong phòng đi tìm Hồng giáp lang, ăn !

"Người muốn nói gì với ta?" Ôn Liễu Niên giúp hẩn rót ly trà.

"Người đoán xem." Triệu Việt nhìn hẩn.

...

Một lát sau, Ôn Liễu Niên gật đầu: "Được."

"Được ?" Triệu Việt khẽ nhú mày.

Ôn Liễu Niên bẻ ngón tay thôi tính: "Bất quá phải chọn ngày lành trước."

THỔ PHỈ CÔNG LỢC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 142: Mười Ngày Sau Thành Thân!!!

"Đang nói chuyện gì vậy?" Ôn phu nhân vừa vặn bưng một đĩa điểm tâm bước vào, "Mau nếm thử xem, vừa làm bánh hành chiên."

"Mẫu thân." Ôn Liễu Niên đỡ nàng ngồi xuống, "Vài ngày trước con nghe nói người muốn quyên góp một chỗ Phật đường, thế nào rồi?"

"Đã thương nghị qua với trụ trì Phổ Chiêu tự trong thành rồi, cũng đã phái người đến Giang Nam chuẩn bị." Ôn phu nhân nói, "Con làm quan ở Vương Thành, mẫu thân cũng không làm được chuyện gì khác, chỉ có thể làm chút việc thiện, cầu Bồ Tát phù hộ tương lai mọi việc suôn sẻ, ngàn vạn lần đừng xảy ra biến cố."

"Vậy hiện tại có thể nhờ Đại Sư chọn ngày lành được không?" Ôn Liễu Niên hỏi.

"Tất nhiên là có thể, muốn chọn ngày lành làm gì?" Ôn phu nhân chỉnh lại tóc cho hẳn.

Triệu Việt: "..."

Ôn Liễu Niên nói: "Thành thân."

"Ai muốn thành thân a?" Ôn phu nhân buồn bực, "Lúc trước cũng không nghe ai nói qua, như thế nào còn muốn con chọn ngày lành."

Ôn Liễu Niên nói: "Con muốn thành thân."

"Con?" Ôn phu nhân nghe vậy chấn kinh: "Bây giờ?"

"Đúng vậy, bây giờ." Ôn Liễu Niên nói, "Gần đây có quá nhiều chuyện xui xẻo, cần xung hi."

"Các con đều bàn bạc xong hết rồi hả?" Ôn phu nhân lại nhìn về phía Triệu Việt.

Ôn Liễu Niên liếc mạng gậy đầu: "Tất nhiên tất nhiên."

"Đây cũng không phải chuyện đùa." Ôn phu nhân hiển nhiên không tán thành, "Cho dù không làm mỗi hạ sính đáp lễ, ít nhất cũng phải chuẩn bị trước ba tháng mới được, ở đâu mà có đạo lý tùy tùy tiện tiện vừa nói liền muốn thành thân như vậy."

Ôn Liễu Niên than thở: "Nếu đã quyết định muốn thành thân, vậy sớm một chút hay muộn một chút thì có liên quan gì." Vừa nghe qua rất có đạo lý, hoàn toàn không có biện pháp phản bác.

"Cha con, hẳn biết chuyện này chưa?" Ôn phu nhân dở khóc dở cười.

"Có mẫu thân ở đây, phụ thân tất nhiên là phải đồng ý." Ôn Liễu Niên đáy mắt tràn ngập tín nhiệm.

"A Việt đến bây giờ còn chưa nói chuyện, vừa nhìn liền biết là con đang hồ nháo." Ôn phu nhân vẫn như trước không đáp ứng.

"Rõ ràng là do hăn đề cập trước." Ôn Liễu Niên kháng nghị.

"Thật hả?" Ôn phu nhân hồ nghi.

Triệu Việt: "..."

Trong viện một mảnh yên tĩnh.

"Hừ !" Nửa buổi sau, Ôn đại nhân thở phì phì vào phòng ngủ.

...

"Như thế nào còn tức giận." Ôn phu nhân thẳng đầu.

"Con vào xem." Triệu Việt cố sức đứng lên.

Ôn phu nhân vội vàng nâng hân dậy, thở dài nói: "Con nói xem, con còn đang bị thương, Tiểu Liễu tử lại làm ầm ĩ muốn thành thân, cũng không biết rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì."

"Bên này giao cho con là được." Triệu Việt cười cười, "Nổi gió rồi, bá mẫu trở về nghỉ ngơi trước đi."

Ôn phu nhân gật đầu, đi ra ngoài hai bước, lại do dự quay đầu: "Nhìn con lúc này không nói chuyện, có phải là không quá nguyệ ý hay không?"

"Tất nhiên là không phải." Triệu Việt lắc đầu, "Có thể thành thân với hân, là chuyện may mắn nhất đời này của con."

"Vậy sao..." Ôn phu nhân khó hiểu.

"Vốn dĩ là muốn chờ đến sau khi vết thương khỏi hân, rồi đến Giang Nam hạ sính." Triệu Việt nói, "Bất quá nếu là sốt ruột, hiện tại muốn làm việc vui, tại hạ tất nhiên cầu còn không được."

"Vậy thì tốt." Ôn phu nhân yên tâm, sau khi rời khỏi tiểu viện một bên đi trở về một bên nghĩ, cái gì gọi là 'Nếu là sốt ruột'.

Nhi tử nhà mình, sao lại không biết dè dặt một chút chứ.

Triệu Việt đẩy cửa bước vào phòng ngủ.

Ôn Liễu Niên ngồi ở bên cạnh bàn nhìn hân.

"Tức giận à?" Triệu Việt cầm tay hân.

"Ừ." Ôn đại nhân nhả một chữ từ trong lỗ mũi ra ngoài.

"Nhưng ta cũng không có làm sai chuyện gì." Triệu Việt ngồi ở bên cạnh hắn.

"Lúc này khi mẫu thân hỏi ngươi, vì sao lại không nói lời nào?" Ôn Liễu Niên kéo banh mặt hắn.

"Ngươi nói bất ngờ không kịp phòng, ta cũng phải suy nghĩ một chút." Triệu Việt bất đắc dĩ.

"Còn muốn suy nghĩ một chút?!" Ôn Liễu Niên trừng to mắt, "Chẳng lẽ ngươi còn muốn đi tìm mùa xuân thứ hai !"

"Đừng nháo." Triệu Việt cầm tay hắn, "Ngươi rõ ràng là biết lúc đầu ta muốn nói cái gì, đúng không?"

Ôn Liễu Niên bẻ đầu ngón tay, nhìn trời.

Không biết.

"Luyện võ hơn hai mươi năm, cái gì gọi là gân cốt thụ thương, cái gì gọi là khí mạch hao tổn, ta vẫn là có thể phân biệt rõ." Triệu Việt ôm hắn, "Kỳ thật vào ngày thứ hai tỉnh lại, ta cũng đã đoán được đại khái."

"Thật sao?" Ôn Liễu Niên tựa vào trước ngực hắn, rầu rĩ nói, "Hại ta còn diễn lâu như vậy."

"Ta biết ngươi là quan tâm ta." Triệu Việt cười cười, "Đừng lo, ta sẽ không sa sút như vậy đâu."

"Nếu ngươi có thể nhìn ra, vậy là tốt nhất." Ôn Liễu Niên nói, "Dù sao tương lai chúng ta cũng sẽ tiếp tục ở Vương Thành, dưới chân Thiên Tử sẽ không ai dám gây hấn gây chuyện, có công phu hay không cũng không quan trọng."

"Cho dù không có công phu, ta vẫn có thể bảo hộ người." Triệu Việt nắm chặt hai tay.

"Đó là tất nhiên." Ôn Liễu Niên nhu nhu mũi, "Được rồi, chuyện này dừng ở đây, bắt đầu bàn chuyện tiếp theo."

Triệu Việt: "..."

Ôn Liễu Niên rất là cố chấp: "Chúng ta khi nào thành thân?"

Triệu Việt xoa bóp mặt hắn: "Thật sự gấp như vậy?"

"Không gấp." Ôn Liễu Niên liên tục lắc đầu, "Cũng đã chuẩn bị hơn một năm." Từ ngày gặp được ở trên bờ ruộng thì đã bắt đầu chuẩn bị, thời gian quả thật không thể dư dả hơn được nữa.

Triệu Việt nhìn hắn cười.

"Rốt cuộc có được hay không a !" Ôn đại nhân giận.

Triệu Việt cúi đầu cắn cánh môi hắn, mơ hồ không rõ nói: "Được."

"Khoan đã." Ôn Liễu Niên cố sức đẩy đầu hắn ra, "Lặp lại lần nữa, phải nói rõ ràng một chút."

"Ta nói được." Triệu Việt nhìn hắn, gằn từng chữ, "Chúng ta thành thân."

Vừa dứt lời, trên nóc nhà lập tức truyền đến một trận hoan hô -- Bởi vì Triệu Việt bị thương, cho nên Tần Thiếu Vũ cố ý phân phối một đám ám vệ đến đây, thứ nhất là đến bảo hộ hai người, thứ hai là... nghe góc tường.

Vì thế còn chưa đến nửa ngày, toàn Vương Thành đều biết, Ôn đại nhân muốn thành thân với Triệu đại đương gia.

Ôn Như Mặc đầu này còn đang khó chịu, cảm thấy nhi tử nhà mình có phải là trúng tà hay không, như thế nào cả ngày đều suy nghĩ muốn thành thân. Đầu kia quản gia đã thờ hồng học chạy vào, nói là dân chúng trong thành đưa hạ lễ tới, trong sân chứa không hết, xem có phải là nên gửi đờ ở chỗ khác trước không.

"Đưa hạ lễ?" Ôn Như Mặc trợn mắt há hốc mồm.

"Đúng vậy, mọi người đều biết sức ăn của đại nhân, trứng gà thì có bảy tám giỏ lớn, một đồng xe thịt khô đều quán dây đỏ." Quản gia nói, "Thế nhưng đủ cho đại nhân ăn một trận." Đã nói thành thân quả nhiên là mua bán có lời.

Ôn Như Mặc ù tai kêu ong ong.

Ôn phu nhân kéo hăn chạy ra ngoài nhìn đến tột cùng, chỉ thấy gia đình đang kiểm kê ở trong viện, hạ lễ còn đang đưa từng xe từng xe vào bên trong, từ Truy Ảnh cung đến Nhật Nguyệt sơn trang, thậm chí ngay cả Thất Tuyệt vương cũng tổng không ít vật hiếm lạ, trong đó còn có một bức hoạ vẽ hăn cùng Vương hậu, dặn dò Ôn đại nhân cần phải treo ở trên tường.

"Thật sự là muốn thành thân?" Nửa canh giờ trước, Lục Truy còn đang ở Sơn Hải Cư trầm tư suy nghĩ, phải làm sao mới có thể vân đạm phong khinh nói cho Triệu Việt chuyện 'Mất hết võ công' này, giống như là lọt vào trong một đám sương mù, thì đột nhiên lại nghe được tin vui này, lập tức thì cảm thấy toàn thân đều muốn phân liệt .

"Đúng vậy." Vật biểu tượng giang hồ một bên giúp thu hạ lễ, một bên vô cùng cao hứng nói, "Đại nhân tự mình định ngày, là vào ngày mai."

"Ngày mai?" Lục Truy cơ hồ chấn rớt cằm.

"A?" Ôn phu nhân cùng Ôn lão gia cũng giật mình.

Ngày mai?

"Hồ nháo !" Ôn lão gia liên tục giậm chân, lập tức sai quản gia gọi Ôn Liễu Niên đến đây.

"Phụ thân." Ôn Liễu Niên tâm tình rất tốt, ngay cả khuôn mặt đều phiếm hồng nhuận.

Ám vệ tập thể chắc chắn, nhìn đại nhân cao hứng kìa.

"Ngày mai muốn thành thân?" Ôn Như Mặc nổi giận đùng đùng hỏi.

"Ngày mai?" Ôn Liễu Niên nghĩ nghĩ, "Tuy nói có hơi gấp, bất quá cũng được."

...

"Vậy, vậy rốt cuộc là thành thân ngày nào a." Ôn phu nhân thành công bị hai phụ tử này xoay vòng vòng đến chóng mặt.

Ôn Như Mặc thẳng đau đầu, sớm muộn gì cũng bị thẳng nhãi con này làm tức chết.

"Đúng vậy." Ôn Liễu Niên cũng rất nghi hoặc, "Rốt cuộc là muốn con thành thân ngày nào a?"

"Này, ai !" Ôn Như Mặc bị ép buộc đến choáng đầu hoa mắt, "Con tự mình hồ nháo đi, cha mặc kệ việc này!"

"Không nên không nên, phải xen vào." Ôn Liễu Niên lôi kéo hẳn, "Không thì phụ thân chọn ngày cho con đi?"

"Đúng vậy, Ôn ái khanh muốn thành thân, Ôn lão gia không thể mặc kệ được." Sở Uyên cũng cười bước vào cửa, "Nếu là Ôn lão gia mặc kệ, vậy thì trẫm tự mình chọn ngày lành."

"Tham kiến Hoàng thượng." Người trong viện đều bị kinh ngạc đến nhảy dựng, sao lại nói đến là đến, cũng không thông truyền trước một tiếng.

"Đều bình thân." Sở Uyên nói, "Trẫm vốn đang ở trên đường thị sát dân tình, vừa vặn nghe thấy dân chúng đang bàn tán, thì đến đây hỏi một chút, vậy là còn chưa chọn ngày?"

"Còn đang thương nghị." Ôn Liễu Niên lắc đầu.

"Ôn lão gia có ý kiến gì không?" Sở Uyên hỏi.

Ôn Như Mặc nhanh chóng lắc đầu: "Đều do Hoàng thượng định đoạt."

"Vậy thì nửa... Mười ngày sau, thế nào?" Sở Uyên vốn dĩ muốn nói nửa tháng sau, nhưng sau khi nhìn thấy ánh mắt khẩn cấp của Ôn Liễu Niên, vẫn là giảm lại năm ngày.

"Đa tạ Hoàng thượng." Ôn Liễu Niên trong lòng tràn ngập hoan hỉ.

Ôn Như Mặc cũng đành phải theo một đường tạ ơn, trong lòng có chút ngũ vị tạp trần.

Đây gọi là chuyện gì a...

Mười ngày kỳ thật quá ngắn, vì thế sau khi Sở Uyên rời đi, mọi người liền bận rộn lên, trong khoảng thời gian ngắn bên trong Ôn phủ xung quanh đều là người đang hoảng, hơi không lưu ý thì sẽ đụng vào nhau.

"Đại nhân, người đừng cười nữa." Mộc Thanh Sơn từ nội tâm phát ra đề nghị.

"Có chuyện vui, vì sao không thể cười?" Ôn Liễu Niên áp lực cắn miệng.

"Nhưng không có ai cười giống đại nhân vậy." Mộc Thanh Sơn nói, "Mặt đều cương."

Ôn Liễu Niên đành phải thu liễm lại một chút.

"Thật sự cao hứng vậy sao?" Mộc Thanh Sơn hỏi.

"Tất nhiên." Ôn Liễu Niên dùng sức gật đầu.

"Nhưng đại nhân cùng đại đương gia đã sớm tâm ý tương thông, việc hôn hôn làm hay không làm quan trọng như vậy sao?" Mộc Thanh Sơn nghi hoặc.

"Tất nhiên." Ôn Liễu Niên tiếp tục gật đầu.

Mộc Thanh Sơn: "..."

"Đại nhân." Quán gia tiến vào, "Có vị tiểu công tử đến đây bái phỏng."

Trong tiền thính, Vô Ảnh đang ăn điểm tâm, sau khi thấy Ôn Liễu Niên nhanh chóng hỏi, "Đây là mua ở nhà ai vậy?" Hương vị rất ngon.

"Là đầu bếp trong phủ tự tay làm." Ôn Liễu Niên nói, "Nếu tiểu công tử thích, ta phân phó bọn họ sau khi làm xong đưa đến phủ là được."

"Phải để nhiều hạch đào một chút." Vô Ảnh dặn dò.

"Được." Ôn Liễu Niên gật đầu, "Tiểu công tử đến tìm bản quan là có chuyện gì?"

"Là tiên sinh muốn hỏi đại nhân." Vô Ảnh nói, "Thật sự muốn thành hôn?"

Ôn Liễu Niên lại cười đến xán lạn: "Tất nhiên là thật."

"Vậy... sao cũng không thương nghị với tiên sinh một phen, mà cứ định đoạt như vậy." Vô Ảnh khó khăn, "Hắn vẫn xem đại đương gia như là người thân của mình, vậy cũng coi như là trưởng bối."

"Phải không?" Ôn Liễu Niên gãi gãi cằm, "Không chắc a."

"Sao?" Vô Ảnh khó hiểu, "Sao lại không chắc?"

Tiểu Vũ: Chuẩn bị hồng bao đi dự lễ thành hôn của Ôn tiểu thụ với Triệu tiểu công nha mấy nàng... Mai up 3 chương tiếp theo nha.

THỔ PHỈ CÔNG LỢC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 143: Đại Hôn (Thượng)

"Nếu thật sự tình đồng phụ tử, sao từ ngày xảy ra chuyện cho tới nay, cứ nhiên ngay cả một lần lộ mặt cũng chưa thấy qua?" Ôn Liễu Niên nói, "Đừng nói là người thân, cho dù là dân chúng bình thường trong Vương Thành, gặp được ở trên đường cũng biết phải ân cần hỏi thăm một câu."

"Bên cạnh đại nhân thời thời khắc khắc đều có thị vệ hoàng cung bảo hộ, thân phận tiên sinh đặc thù, không tiện xuất hiện." Vô Ảnh giải thích.

"Vậy tiểu thiếu gia hiện tại vì sao lại ở đây?" Ôn Liễu Niên hỏi lại.

Vô Ảnh nghẹn họng.

"Huống chi công phu tiền bối, hẳn là vượt xa tiểu thiếu gia." Ôn Liễu Niên nói, "Nếu là thật sự quan tâm lo lắng, đừng nói bên trong Ôn phủ có thị vệ hoàng cung, cho dù là có thiên binh thiên tướng, hẳn là cũng không ngăn được."

Vô Ảnh: "..."

"Thử hỏi thế gian này, nào có phụ tử như vậy." Ôn Liễu Niên nói, "Lúc bị thương thì mặc kệ, vừa nghe muốn thành hôn, lại tới cửa hỏi vì sao không hỏi qua hẳn, đây là đạo lý gì?"

Vô Ảnh bị hấn làm cho nghẹn họng đến không nói được thành lời.

"Cho dù không phải phụ tử, ít nhiều gì cũng có danh phận sư đồ, đồ đệ sống chết còn chưa biết, sư phụ rõ ràng là ở trong Vương Thành, nhưng

cũng không lộ diện." Ôn Liễu Niên nói, "Mặc kệ là tìm ai bình phán, cũng sẽ không cảm thấy tiền bối chiếm lý."

"Tiên sinh cũng là lo lắng." Vô Ảnh biện giải, "Hơn nữa vẫn đang nghĩ biện pháp, xem có thể khôi phục võ công cho thiếu gia không."

"A?" Ôn Liễu Niên vẻ mặt quả nhiên liền dịu đi một chút, "Vậy có kết quả không?"

"Không biết, bất quá nhìn ý tứ tiên sinh, hẳn là có biện pháp." Vô Ảnh nói.

"Vì sao không báo cho ta sớm một chút?" Ôn Liễu Niên trong lòng thả lỏng, bình tĩnh oán giận.

"Tiên sinh vẫn chưa hoàn toàn khẳng định, sao ta lại dám nói lung tung khắp nơi?" Vô Ảnh kháng nghị.

"Mặc kệ thế nào, hiện tại nói rõ ràng là được." Ôn Liễu Niên đứng lên, "Đi thôi, ta cùng ngươi một đường đi tìm tiền bối."

"Đại nhân muốn đi tìm tiên sinh?" Vô Ảnh sững sốt.

"Vừa rồi ta hiểu lầm tiền bối, hiện tại tất nhiên là phải nhận lỗi." Ôn Liễu Niên nói, "Huống hồ đã tình đồng phụ tử, muốn thành hôn lại chưa tới cửa nói qua?"

Vô Ảnh liên tục khoát tay: "Vẫn là bỏ đi, bên cạnh đại nhân có đại nội thị vệ đi theo, nếu là nhìn thấy tiên sinh, e là sẽ gọi ra phiền toái không cần thiết."

"Ta có biện pháp khiến bọn họ không đi theo." Ôn Liễu Niên cười tủm tỉm.

Vô Ảnh phía sau lưng sợ hãi, vẻ mặt này tràn ngập biểu tình muốn gạt người a...

Ôn Liễu Niên một đường thông thả đi, đầu tiên là tìm Mộc Thanh Sơn, rồi sau đó liền trở về chỗ ở, gọi hai tên đại nội thị vệ lại đây.

"Đại nhân có chuyện?" Ảnh vệ hỏi.

"Ta ra ngoài một chuyến." Ôn Liễu Niên nói, "Các người ở lại đây, hảo hảo bảo hộ đại đương gia."

"Vậy đại nhân thì sao?" Ảnh vệ nhíu mày.

"Ta cùng với chư vị anh hùng Truy Ảnh cùng một đường ra ngoài là được." Ôn Liễu Niên nói.

"Không bằng để Truy Ảnh cùng ở lại đây bảo hộ đại đương gia?" Ảnh vệ nói, "Hoàng thượng có lệnh, đại nhân ở đâu, thì chúng ta liền ở đó."

Ám vệ cầm thịt nướng cùng điểm tâm, còn có một vò rượu lâu năm, hoan hoan hỉ hỉ nói nói cười cười chen vào.

"Suýt." Ôn Liễu Niên làm thủ thế im bật, ra hiệu Triệu Việt còn đang nghỉ ngơi ở bên trong.

"Ba ngôi sao trên cao, soi rọi niềm vui khắp nơi a !" Một người trong đó rõ ràng đã rất say, thanh âm quả thật vang dội.

Ôn Liễu Niên giậm chân, lôi kéo hăn chạy ra ngoài, vừa đi vừa quay đầu dặn dò: "Hảo hảo bảo hộ đại đương gia !"

"Thế nhưng..." Đại nội thị vệ còn chưa kịp nói chuyện, Ôn Liễu Niên liền đã bị ám vệ Truy Ảnh cùng giữ chặt, thả người nhảy ra đầu tường.

Thương thế Triệu Việt khá nặng, bọn họ tất nhiên không dám bỏ người lại đuổi theo Ôn Liễu Niên, cũng chỉ có thể an ủi bản thân người Truy Ảnh cung tuy nói hơi não tàn một chút, nhưng võ công vẫn là nhất đẳng nhất cường, hẳn là sẽ không xảy ra chuyện gì.

"Đa tạ chư vị." Ôn Liễu Niên ngồi ở trên một thân cây, "Chỉ cần có thể rời khỏi Ôn phủ là được rồi, chẳng biết có thể thả bản quan xuống không?"

"Tự mình đi thì rất chậm." Ám vệ đưa thịch nướng cho hắn, "Đại nhân cầm đi, chúng ta mang người qua đó."

"Thế nhưng tiền bối phái Vô Ảnh tới thông truyền -- nha !" Ôn Liễu Niên đột nhiên bị đẩy rớt xuống đại thụ, lập tức sợ đến mức mặt trắng bệch.

Ám vệ thả người tiếp được hắn, mang theo một đường đi về phía chỗ ở của Vân Đoạn Hồn.

Vô Ảnh còn đang ở Ôn phủ ăn điểm tâm, cảm thấy đại nhân có phải là bị chế trụ rồi hay không, sao nửa ngày rồi còn chưa thấy trở về.

Vân Đoạn Hồn đang ở trong viện luyện võ, một chiêu một thức cực kỳ thông thả, giống như là đang nghiên cứu cái gì đó.

Ám vệ hai người hai bên xách Ôn Liễu Niên, lặng lẽ không một tiếng động ngồi xổm đầu tường.

Ôn Liễu Niên chào hỏi: "Tiền bối hảo."

Vân Đoạn Hồn: "..."

Ám vệ thả Ôn Liễu Niên vào trong viện, liền vui sướng cáo từ, ước chừng qua một hồi lại đến đón.

"Sao đại nhân lại đột nhiên đến đây?" Đợi sau khi ám vệ rời đi, Vân Đoạn Hồn hỏi, "Vô Ảnh đâu? Sao không cùng nhau trở về."

Ôn Liễu Niên thành thành thật thật nói: "Hắn là còn ở Ôn phủ uống trà ăn điểm tâm."

Vân Đoạn Hồn: "..."

Rốt cuộc là có bao nhiêu điểm tâm ngon, sẽ ăn đến say mê quên mình như thế?!

"Tiền bối." Ôn Liễu Niên cười hì hì ngồi ở bên cạnh hắn, lại chen chút cùng nhau.

Vân Đoạn Hồn nói: "Lại muốn làm gì?"

"Cái gì cũng không muốn làm, chỉ muốn hỏi tiền bối một chuyện." Ôn Liễu Niên thân thiết kéo cánh tay của hắn lại.

Vân Đoạn Hồn cảm thấy sự tình không đơn giản như vẻ bề ngoài.

"Nghe tiểu công tử nói, tiền bối có biện pháp khôi phục võ công cho đại dương gia?" Ôn Liễu Niên cơ hồ muốn chen hắn đến trên mặt đất.

Vân Đoạn Hồn: "..."

"Tiên sinh đừng trách cứ tiểu công tử, là ta lừa hắn nói ra." Ôn Liễu Niên nhanh chóng nói.

Vân Đoạn Hồn dờ khóc dờ cười: "Đại nhân ngược lại là rất thẳng thắn."

"Cho nên là có thể hay là không thể?" Ôn Liễu Niên có chút sốt ruột.

"Không thể." Vân Đoạn Hồn lắc đầu, "Gân mạch hao tổn võ công bị phế, đừng nói là ta, cho dù là lão thần tiên, chỉ sợ cũng không có biện pháp."

"Vậy..." Ánh sáng trong đáy mắt Ôn Liễu Niên nhanh chóng nhạt dần xuống.

"Không tin?" Vân Đoạn Hồn vỗ vỗ lưng hẳn.

"Tin." Ôn Liễu Niên nói, "Không chỉ là tiền bối, còn có Thẩm minh chủ, Tần cung chủ, còn có tiểu vương gia, đều nói như vậy." Một người còn tính là có khả năng phán đoán sai, nhưng nhiều cao thủ cùng nhau nhận định như vậy, chính mình muốn không tin cũng khó.

"Tình trạng A Việt gần đây thế nào?" Vân Đoạn Hồn hỏi.

"Hẳn đã biết công lực của mình bị phế, bất quá tinh thần cũng không quá sa sút." Ôn Liễu Niên nói, "Huống hồ cũng không quan trọng."

"Không quan trọng?" Vân Đoạn Hồn không nghĩ tới hẳn sẽ nói như vậy.

"Là không quan trọng." Ôn Liễu Niên nói, "Chúng ta muốn thành thân, đây mới là chuyện quan trọng."

Vân Đoạn Hồn: "..."

"Vốn dĩ mấy ngày nay nghe thấy tiền bối không để ý tới, ta có hơi tức giận một chút." Ôn Liễu Niên xoa bóp mặt mình, "Bất quá thôi, đến lúc đó Hoàng thượng đại khái cũng tới, nếu tiền bối không tiện lộ diện, vậy ta liền sai người đưa rượu mừng đến."

"Người còn tức giận sao?" Vân Đoạn Hồn bị chọc cười.

"Không được sao." Ôn Liễu Niên than thở, "Nào có ai làm sư phụ như vậy, ngay cả mở miệng ân cần hỏi thăm cũng không có."

"Không ân cần hỏi thăm, không đại biểu ta không đem việc này để ở trong lòng." Vân Đoạn Hồn nói, "Lúc người vừa tới, nhìn thấy ta đang làm cái gì?"

Ôn Liễu Niên nhanh chóng nói: "Tạo dáng."

Vân Đoạn Hồn: "..."

"Tiền bối nói tiếp đi." Ôn Liễu Niên vô tội nhìn hẳn.

"Võ công bị phế tất nhiên không có biện pháp khôi phục, nhưng không đại biểu không thể luyện lại từ đầu." Vân Đoạn Hồn nói.

"Luyện lại từ đầu?" Ôn Liễu Niên ngoài ý muốn.

Vân Đoạn Hồn gật đầu: "Kỳ thật lúc vừa mới bắt đầu, ta từng nghĩ tới, muốn phế bỏ một thân công phu của hẳn trước, đợi sau khi cởi bỏ ba chỗ đại huyết bị bịt kín, thì luyện lại từ đầu."

Ôn Liễu Niên ngốc ngốc há miệng, cư nhiên còn có loại chuyện này?

"Nhưng cảm thấy hành động này quá mức mạo hiểm, cho nên muốn kéo dài một phen, xem thử có thể tìm được biện pháp tốt hơn hay không." Vân Đoạn Hồn nói, "Hiện tại đã xảy ra biến cố, có lẽ là ý trời cũng không chừng."

"Ta biết mà." Ôn Liễu Niên cơ hồ vui muốn khóc, "Tiền bối thật sự là người tốt !"

Vân Đoạn Hồn lắc đầu: "Chỉ là có đường có thể đi mà thôi, về phần phải làm thế nào mới ổn thỏa, ta còn đang cẩn thận tự hỏi một phen."

"Có đường đi vẫn luôn là chuyện tốt." Ôn Liễu Niên cầm tay hẳn, "Nếu thật sự có thể đi, ta nhất định mời tiền bối ăn giò heo lớn như vậy !"

Vân Đoạn Hồn: "..."

"Vậy ta trở về trước!" Ôn Liễu Niên vui mừng khôn xiết.

"Đã đến đây rồi, thì ở lại ăn cơm đi." Vân Đoạn Hồn nói, "Ta viết một phong thư, người giao cho Diệp cốc chủ."

"Được được được !" Ôn Liễu Niên dùng sức gạt đầu.

Giờ cơm chiều, Vô Ảnh nằm sấp ở trên bàn, bụng đánh trống gọi bậy.

Đại nhân đi đâu rồi a.

"A, tiểu công tử sao còn chưa đi." Mộc Thanh Sơn vừa vắn đi ngang qua tiền thính, sau khi nhìn thấy liền bị kinh ngạc một chút.

Vô Ảnh: "..."

Đi?!

Vì thế buổi tối hôm nay, vì trấn an tiểu Vô Ảnh chịu khổ bị mọi người quên lãng, Mộc Thanh Sơn cố ý mang hũ đến Sơn Hải Cư ăn một bữa no nê, lúc gần đi còn đóng gói năm hộp điểm tâm đào tô.

Ôn Liễu Niên cũng ợ một hơi, cảm thấy mỹ mãn cáo biệt với Vân Đoạn Hồn, đến trước hiệu buôn Nhật Nguyệt sơn trang đưa thư cho Diệp Cẩn, rồi sau đó liền vô cùng cao hứng trở về Ôn phủ.

"Chạy đi đâu vậy?" Triệu Việt đang ngồi trong thư phòng chờ hũ.

"Đi tìm Vân tiền bối." Ôn Liễu Niên ngồi ở bên cạnh hũ, cười hì hì.

"Lại lừa được cái gì hả?" Triệu Việt buồn cười.

"Sao lại có thể là hãm dọa lừa gạt." Ôn Liễu Niên bất mãn, "Ta vẫn luôn không hãm dọa lừa gạt người khác." Hương đến phi thường nói đạo lý, rất có tố dưỡng cao thượng của người đọc sách.

"Thật không?" Triệu Việt ôm hũ đặt ngồi lên trên đùi mình.

"Thật." Ôn Liễu Niên gạt đầu.

Triệu Việt cười vỗ vỗ hũ: "Đừng nháo nữa, đi tìm tiền bối làm gì?"

"Muốn thành hôn, cũng phải nói một tiếng." Ôn Liễu Niên nói, "Tiền bối không tiện đến uống rượu mừng, đến lúc đó chúng ta đưa một ít qua là được."

"Sư phụ một lòng muốn dạy công phu cho ta, chỉ tiếc khiến lão nhân gia hấn thất vọng rồi." Triệu Việt thở dài.

"Đã nói tốt không đề cập tới chuyện này." Ôn Liễu Niên nói, "Phải toàn tâm toàn ý nghĩ chuyện thành thân !"

"Chỉ biết thành thân." Triệu Việt xoa bóp của hấn mũi.

"Tất nhiên, ta sốt ruột." Ôn Liễu Niên ôm cổ hấn, "Muốn cưới người về nhà nhanh một chút."

Triệu Việt: "..."

Cưới?

"Mọi chuyện đều đã an bài xong xuôi rồi, người chỉ cần an tâm chờ là được." Ôn Liễu Niên vỗ vỗ bả vai hấn, vẻ mặt rất là nghiêm túc.

Triệu Việt cảm thấy, giống như hết thảy mọi chuyện đều phản ứng ngược.

"Đi, theo ta đi ngủ !" Ôn Liễu Niên kéo hấn đứng lên, rất có tư thế thổ phỉ đoạt vợ.

Vì thế mọi người liền trơ mắt nhìn Triệu đại đương gia oai hùng cao lớn, bị Ôn đại nhân một đường kéo về phòng ngủ.

Quả nhiên là rất giật mình.

Tuy nói Hoàng thượng chọn ngày, nhưng Ôn phu nhân vẫn là tìm Đại Sư tính một quẻ hung cát, cũng có thể chắc chắn một chút.

Ôn đại nhân cùng nương mình thắp hương, rồi sau đó tươi cười xán lạn kéo trụ trì đến góc tường: "Nếu là việc vui kéo dài thời hạn, vậy bản quan liền đến miếu này ở một năm, ăn chút thức ăn chay tu thân dưỡng tính, cũng có thể không tiếp tục nghĩ chuyện chốn hồng trần."

Trụ trì sắc mặt trắng bệch.

"Đại sư, ngày này thế nào a?" Ôn phu nhân hỏi.

"Không tồi không tồi." Đại sư bận rộn không ngừng gặt đầu, thiên hoa loạn trụ thối phồng một phen, đem ngày tốt thối thành là trăm năm khó gặp, thế nhưng phải nhanh chóng thành thân, ngàn vạn lần không thể bỏ qua !

"Thật sự tốt như vậy a?" Ôn phu nhân kinh hi.

"Đó là tất tất nhiên." Đại Sư nhanh chóng phụ họa, ai dám chậm trễ việc vui của Ôn đại nhân, nếu thật sự đến miếu này ăn một năm, chỉ sợ tiền bột gạo đều phải tăng gấp đôi -- Chung quy sức ăn nổi tiếng toàn bộ Vương Thành a, nghe nói một lần có thể ăn tám cái bánh nướng ba chén canh.

Ôn Liễu Niên cười tủm tỉm.

Mọi chuyện hết thảy đều rất thuận lợi a.

Rất tốt rất tốt.

Muốn thành thân, hi yển tất nhiên mở ở Sơn Hải Cư, còn mượn hết tất cả tửu lâu xung quanh, mới có thể miễn cưỡng ứng phó đủ khách. Dân chúng trong thành cũng là vui sướng, rảnh rỗi liền tới giúp một tay, lại thuận tiện đưa chút cá khô thịt khô, coi như là hạ lễ tùy phần tử. Mộ Hàn Dạ cùng Sở Uyên sau khi thương nghị xong chuyện đào bới thủy mạch, vốn dĩ là muốn về đại mạc Thất Tuyệt quốc, nhưng vừa nghe có thể uống rượu mừng, thì cũng dứt khoát không đi, đầu tiên là phái ảnh vệ bên cạnh tới hỗ trợ còn

chưa đủ, về sau liền tự mình mang theo Hoàng Viễn ngày ngày đến cửa, chỗ nào đông người thì chạy đến chỗ đó, thậm chí khi thiếu nhân thủ, một hơi hỗ trợ chuyên mười mấy vò rượu.

"Thất Tuyệt vương đừng nên tự mình động thủ nữa a." Quản gia kinh hãi đảm chiến, tuy nói đây là Hoàng thượng nước khác, nhưng cũng là Hoàng thượng a, nào có đạo lý làm công việc nặng nhọc này.

"Không sao." Mộ Hàn Dạ nói, "Đúng lúc mượn cơ hội học tập phong tục tiệc cưới Đại Sở một chút."

Hoàng Viễn ở bên cạnh cảnh giác: "Vì sao phải học tập chuyện này?!"

Mộ Hàn Dạ nắm chặt cơ hội nói: "Nếu là khi nào rảnh rồi buồn chán, chúng ta lại thành thân thêm lần nữa, tóm lại cũng không có chuyện gì làm."

Hoàng Viễn: "..."

Mộ Hàn Dạ đột nhiên kỳ nghĩ: "Không thì chọn cùng một ngày với Ôn đại nhân đi?"

Hoàng Viễn rất hi vọng bản thân chưa bao giờ quen biết qua người này.

"A, sắp rớt xuống rồi !" Trong tiểu viện bên cạnh, Thẩm Thiên Lăng kinh hô.

"Chíp !" Tiểu Phượng Hoàng cũng che mắt, tuy rằng cánh rất ngắn, nhưng vẫn là phải che tượng trưng.

Ám vệ phi thân giúp đỡ, đem đèn lồng lớn màu đỏ treo về lương phòng một lần nữa.

"May mắn may mắn." Thẩm Thiên Lăng thở phào, tiếp tục mang theo người bận rộn.

Tiểu Hồng giấp lang góc góc chạy một trận, cảm thấy hơi chán, liền ghé vào trong rìa bình nhìn.

Hồng giấp lang ghé vào trong một đồng cát mịn, không nhúc nhích, hơn một nửa thời gian đều đang ngủ gà ngủ gật.

Tiểu Hồng giấp lang chen ở bên cạnh nó, tự mình lắc xúc tu chơi.

"Đang làm gì vậy?" Thảm Thiên Phong hỏi Diệp Căn.

"Phối chút dược cho đại đương gia." Diệp Căn chà xát tay.

"... Cái này không cần đi?" Thảm Thiên Phong dừng một chút.

"Vì sao không cần?" Diệp Căn khó hiểu.

"Đêm tân hôn, tất nhiên là theo hưng trí mà đến." Thảm Thiên Phong tổ chức chọn từ một chút, "Không cần dùng đến dược vật."

Diệp Căn trừng to mắt nhìn hằm.

"Ta... Lại nói sai gì hả?" Thảm Thiên Phong cẩn thận thử hỏi.

Diệp Căn nói: "Đây là dùng để trị thương."

Thảm Thiên Phong: "..."

Thật sao?

"Đã nói người đừng có suốt ngày pha trộn với cái tên lưu manh Tần Thiếu Vũ kia a !" Diệp Căn hùng hổ xắn tay áo, đẩy người ngã ngồi trên ghế, "Về sau cách xa một chút, nghe chưa !"

Thảm Thiên Phong gật đầu.

"Suốt ngày đều nghĩ cái thứ gì đâu không !" Diệp Căn kéo cổ áo hằm.

"Được được, ta sai rồi, được không?" Thẩm Thiên Phong vỗ vỗ hăn, "Đứng lên."

Diệp Căn ngạo kiêu: "Không !"

Thẩm Thiên Phong: "..."

Vì thế một nén nhang sau, Thẩm Thiên Lăng hoan hoan hỉ hỉ ôm Tiểu Phượng Hoàng đến tìm tẩu tử mình, kết quả còn chưa tiến vào phòng, thì lại nhanh chóng xoay người bình tĩnh bước ra ngoài.

Ta cái gì cũng không nghe được.

Ban ngày ban mặt, cũng không biết thu liễm một chút.

"Một hai ba, đón lấy a !" Trương Uẩn ôm một vòng đoạn vải đỏ lớn, dùng sức ném lên nóc nhà.

"Đẹp !" Dân chúng vây xem nhiệt liệt vỗ tay.

Trương đại nhân có chút tự hào.

"Hôm nay Hoàng thượng không ra ngoài, trong thành thế nhưng náo nhiệt giống như đang ăn tết vậy đó." Trong Hoàng cung, Tứ Hỉ công công cười nói, "Mọi người đều biết Ôn đại nhân thích ăn uống, nghe nói trong phủ nhận được vài xe thịt khô lớn."

"Thật hả?" Sở Uyên bật cười.

"Dạ, sau đó đại nhân lại bàn bạc với đại đương gia, đơn giản tìm một mảnh đất trống lớn, muốn làm tiệc cơ động." Tứ Hỉ công công nói, "Dân chúng trong thành chỉ cần đến, thì đều có thể ăn được hỉ yến."

"Vậy thật đúng là náo nhiệt." Sở Uyên đặt sỗ con trong tay xuống, "Hạ lễ chuẩn bị thế nào rồi?"

"Hồi Hoàng thượng, đã dựa theo danh mục quà tặng chuẩn bị đủ." Tứ Hỉ công công nói, "Đang ở trong quốc khố, chờ đến ngày thành thân thì đưa qua."

"Đã là ngày vui của Ôn ái khanh, thì đưa thêm hạ lễ đi." Sở Uyên nói.

"Dạ !" Tứ Hỉ công công dè dặt cẩn thận hỏi, "Hoàng thượng muốn thêm vật gì?"

"Ngọc đà la." Sở Uyên nói, "Đúng lúc Triệu đại đương gia bị trọng thương vừa mới khỏi, sau khi ăn tiên dược vào, hẳn cũng có chút công hiệu bổ dưỡng."

"Này..." Tứ Hỉ công công trên mặt lộ vẻ khó xử.

"Như thế nào?" Sở Uyên trêu ghẹo, "Người luyện tiếc?"

"Hoàng thượng nói đùa." Tứ Hỉ công công hoảng sợ, "Chỉ là..." Chỉ là lúc Tây Nam Vương đưa tới, nói là trên đời khó tìm, từng dặn dò qua nhiều lần muốn Hoàng thượng tự mình dùng, về sau thậm chí có vài phần ý tứ hiếp bức, bây giờ liền tùy tùy tiện tiện lấy đem cho người khác?

"Đi đi." Sở Uyên nói, "Trẫm không cần, cũng không phải hiểm lạ gì."

"Dạ." Tứ Hỉ công công trong lòng thở dài, xoay người rời khỏi Ngự Thư phòng.

Dựa theo quy củ, một đêm trước khi thành thân, hai người không thể gặp mặt, Triệu Việt vốn dĩ muốn đến Sơn Hải Cư, thế nhưng lúc sau Mộc Thanh Sơn nghi hoặc nói: "Vậy ngày mai, đội chiêng trống là phải cùng đại đương gia, từ Sơn Hải Cư thổi đến Ôn phủ sao?" Trái ngược a ! Chẳng lẽ không phải là nên xuất phát từ Ôn phủ, đón người trở về sao?!

"Này..." Người còn lại cũng lâm vào trầm tư, mấy ngày nay đều bận chút việc nhỏ không đáng kể, ngược lại liền quên mất chuyện này.

"Vậy ta ra ngoài ở là được." Ôn Liễu Niên rất là dứt khoát.

"Cũng chỉ có như thế." Thẩm Thiên Lăng gật đầu, "Đại đương gia ở lại trong nhà đi."

Ôn lão gia lại bắt đầu đau đầu -- Vì sao suốt một chuyện hôn nhân từ lúc bắt đầu cho đến bây giờ, đều lộ ra một cỗ cảm giác thác loạn điên đảo?

Sau khi dùng cơm xong, Ôn Liễu Niên vô cùng cao hứng thu thập bao phục, cùng Lục Truy một đường đến Sơn Hải Cư.

Triệu Việt: "..."

"Trở về thôi, cũng ngủ sớm đi." Bận rộn nhiều ngày như vậy, Ôn phu nhân từ lâu đã bị mệt chết, chỉ muốn nhanh chóng làm xong xuôi việc hôn nhân, có thể an an ổn ổn ngủ một giấc. Lúc trước khi xử lý việc vui của hai nhi tử trước cộng lại cũng không bằng lần này, cũng không phiền lòng bằng chuyện này.

Trăng vừa lên, cả Vương Thành huyền náo một ngày rốt cuộc cũng dần dần an tĩnh lại.

"Trời sao còn chưa sáng." Mộc Thanh Sơn ghé vào cửa sổ nhìn.

"Trời vừa mới tối." Thượng Vân Trạch dờ khóc dờ cười, ôm người vào trong lòng mình, "Người nói vì sao không sáng?"

"Trong lòng sốt ruột." Mộc Thanh Sơn trở về ổ chăn, vẫn là không muốn ngủ.

"Đại nhân muốn thành thân, người gấp cái gì." Thượng Vân Trạch xoa đầu hắn.

"Mỗi lần muốn làm đại sự, đều sẽ xảy ra sai lầm." Mộc Thanh Sơn nói, "Sớm làm xong một chút cũng an tâm."

"Lúc trước là có Thanh Cầu quấy rối, hiện tại kẻ xấu dĩ nhiên bỏ mạng, sao có thể còn sẽ có sai lầm." Thượng Vân Trạch nói, "Huống hồ đây cũng không phải việc hôn nhân của một mình Ôn đại nhân, gần đây dân chúng cao hứng thành cái dạng gì, người cũng nhìn thấy rồi, ai mà không muốn uống rượu mừng của đại nhân, cũng hảo dính chút phúc khí sao Văn Khúc. Nếu ai dám ở đây quấy rối, chỉ sợ không cần đại đường gia động thủ, dân chúng cũng sẽ không bỏ qua cho hẳn."

"Đại nhân hiện tại tất nhiên cũng ngủ không được." Mộc Thanh Sơn ngồi dậy, đột phát kỳ thâm nghĩ, "Không thì ta đến ngủ với hẳn."

"Nếu ngủ không được, cũng là cao hứng đến ngủ không được." Thượng Vân Trạch xoay người đè hẳn lại, "Người nghĩ ai cũng giống như người sao, thành thân so với đánh nhau còn khẩn trương hơn."

"Đánh nhau lại không cần cời y phục." Mộc Thanh Sơn than thở.

"Sao?" Thượng Vân Trạch buồn cười, "Cái gì?"

"Cái gì cũng chưa nói." Mộc Thanh Sơn che miệng lại.

"Thì ra sợ cời y phục a?" Thượng Vân Trạch ghé vào lỗ tai hẳn nói nhỏ.

"Mới không sợ !" Mộc Thanh Sơn đỏ mặt.

"Thật sự không sợ hả?" Thượng Vân Trạch kéo đai lưng của hẳn ra, thanh âm dần dần bao phủ trên cánh môi, "Vậy chúng ta thử xem."

...

Sơn Hải Cư không phải khách điểm, bất quá cũng có một chỗ phòng ngủ, là nơi bình thường Lục Truy dùng để nghỉ tạm, lúc này theo lý đương nhiên

bị trưng dụng.

Đệm chăn đều mới tinh, Ôn Liễu Niên lăn qua lộn lại ở trên giường, ngồi một hồi nằm sấp một hồi, sau đó lại ở trong phòng qua lại xoay quanh, kích động đến nỗi không cần nói cũng có thể hiểu.

Bên ngoài tiểu viện, không chỉ có đại nội thị vệ, còn có ám vệ Truy Ảnh cùng cùng Nhật Nguyệt sơn trang -- Vào lúc này, cũng không thể xảy ra nhiều loạn gì.

Nhìn bóng người trong phòng không ngừng đung đưa, đại nội thị vệ cùng ám vệ Nhật Nguyệt sơn trang đều cảm thấy, tâm tình đại nhân thật sự là không tồi, đến bây giờ còn chưa ngủ. Vật biểu tượng giang hồ sau khi phân chia ăn xong một bao đậu tằm, thấy Ôn Liễu Niên còn đang đi qua đi lại muốn chóng mặt, vì thế liền nghĩ có nên bày một bàn mặt chược ra xát hay không, kết quả kế hoạch còn chưa chờ thực thi, liền bị người còn lại vây quanh đánh một trận, đành phải khóc lóc từ bỏ.

Chúng ta chỉ là muốn an ủi đại nhân mà thôi a !

Tiểu đồng bọn quả thực vô tình !

Một đêm này đối với mỗi người mà nói, đều là vô cùng lâu dài -- Ngoại trừ Mộc Thanh Sơn.

Đương nhiên buổi sáng ngày thứ hai sau khi tỉnh lại thì hẳn bị đau eo đau lưng, bên ngoài đã mơ hồ truyền đến tiếng pháo, nói là Triệu Việt đã xuất phát, dự tính lập tức nói muốn đón đại nhân trở về.

"A?" Mộc Thanh Sơn khóc không ra nước mắt, đạp giày liền chạy ra bên ngoài, kết quả bị Thượng Vân Trạch đỡ lấy một phen, "Chạy cái gì?"

"Sao người lại không gọi ta dậy sớm một chút, sắp trễ rồi." Mộc Thanh Sơn sốt ruột.

"Đã giao cho Thẩm công tử làm rồi." Thượng Vân Trạch ôm hẳn trở vào trong phòng, "Hảo hảo ăn hết bát cháo, chỉ cần chờ đến xem bài đường là được."

"Đều tại người !" Mộc Thanh Sơn thở phì phì kéo tóc hẳn.

"Ừ ừ, đều là lỗi của ta." Thượng Vân Trạch dỗ hẳn ăn cơm, "Đến, há miệng."

Mộc Thanh Sơn dùng sức nuốt một ngụm cháo xuống, vẫn còn đang tức giận !

Thượng Vân Trạch tốn một đồng sức lực, mới nhìn được cười.

Càng nhìn càng ngốc.

Càng ngốc càng khiến người thích.

Trong Sơn Hải Cư, Ôn Liễu Niên đã thay xong hi phục đồ rực, đang cắn hạt dưa.

Thẩm Thiên Lăng ôm Tiểu Phượng Hoàng ngồi ở đối diện hẳn, cảm thấy tâm tình có chút phức tạp.

Có phải là sai ở đâu rồi không, vì sao nhìn qua đại nhân lại giống lưu manh như thế.

"Đến gặp đại nhân, vì sao phải lén lút như thế?" Ngoài Sơn Hải Cư, Hoàng Viễn bị ép buộc ngồi xổm trên cây với Mộ Hàn Dạ, cảm thấy phi thường muốn khóc.

"Suyt..." Mộ Hàn Dạ nhìn hẳn làm thủ thế im bật, "Chúng ta đến phía trước xem thử, có thể trộm khăn voan cho A Hoàng đội hay không."

Hoàng Viễn cảm thấy, bản thân sớm muộn gì cũng có một ngày sẽ bị người này làm tức chết.

"Đến rồi đến rồi, đại dương gia đến rồi !" Âm vệ lớn tiếng gọi.

Ôn Liễu Niên nhanh chóng đem hạt dưa còn lại cho Tiểu Phượng Hoàng, còn mình thì đứng lên vỗ vỗ y phục, còn chưa đợi Thẩm Thiên Lăng mở cửa, liền tự mình đi bộ ra ngoài, thập phần tự giác.

Thẩm tiểu thụ: "..."

Tiểu Phượng Hoàng từ trong lòng hẩn tránh đi ra, cũng vắn vẹo vắn vẹo đi theo phía sau, xem náo nhiệt.

Triệu Việt đang chờ ở phía dưới.

Dân chúng cũng nhón chân, vẻ mặt đều là tràn ngập kích động.

"Chíp !" Khi xuống cầu thang không chú ý, hai móng vuốt của cục bông vướng vào nhau, lăn lốc xuống dưới.

Ôn Liễu Niên nhanh chóng ôm lấy nó.

"Chíp..." Tiểu Phượng Hoàng còn chưa hoàn hồn.

Xoa xoa cục bông nhỏ trong lòng, Ôn Liễu Niên tự mình rời khỏi khách điếm.

Âm vệ tươi cười cứng ngắt ở trên mặt, sao lại không phải là công tử nhà ta đi ra trước, trình tự không đúng a.

Trương Uẩn che lỗ tai, dùng hương châm vào đầu dây pháo, dân chúng tại hiện trường cũng cao hứng phấn chấn nháo thành một mảnh.

Ôn Liễu Niên nhìn hẩn cười.

Vốn dĩ là có cỗ kiệu đến, hiện tại nhìn thấy hân cười, Triệu Việt đột nhiên sửa lại chủ ý, ôm người một đường nhảy lên lưng ngựa, xoay người phóng nhanh về Ôn phủ -- Một khắc cũng không muốn tách ra.

"Chíp !" Tiểu Phượng Hoàng được Ôn Liễu Niên ôm vào trong ngực, nghiêm túc xòe cánh nhỏ, ngốc mao trên đầu đón gió thổi phần phật.

Chiêng trống kèn một bên đuổi theo ở phía sau, một bên khóc truy, lúc trước mượn bà mối đến theo cỗ kiệu, cơ hồ cũng muốn chạy tắt thở.

Đâu có ai thành thân như vậy, tức phụ tự mình sốt ruột chạy xuống lâu thì cũng thôi đi, tân lang lại mặc kệ đội đón dâu, cướp người liền cười ngựa chạy như điên trở về, dù chạy về sớm, giờ lành cũng sẽ không đến trước dâu a !

Rốt cuộc là gặp cái gì...

THỔ PHỈ CÔNG LỰC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 144: Đại Hôn (Trung)

Bên ngoài Ôn phủ từ lâu đã có một đông dân chúng vây quanh, chờ xem náo nhiệt. Khoảng cách giờ lành còn có một trận, Mộc Thanh Sơn phân phó quản gia chuẩn bị nước trà cùng hạt dưa bánh kẹo cưới, còn chưa kịp mang sang đi phân phát cho mọi người, liền nghe góc đường đã truyền đến một trận tiếng ồn: "Đến rồi đến rồi, Ôn đại nhân cùng Triệu đại đương gia đến rồi !

"Đến rồi? Mộc Thanh Sơn ngoài ý muốn, thời gian cũng đã tính tốt, sao lại đến sớm như vậy.

Triệu Việt giục ngựa phóng nhanh đến, dọc đường mang theo khói bụi cuồn cuộn.

"Wow." Dân chúng lập tức sợ hãi than lên, đây rốt cuộc là thành thân hay là cướp dâu.

Đến cửa Ôn phủ, Triệu Việt ghì chặt cương ngựa, mang Ôn Liễu Niên xuống dưới.

"Chíp !" Cục bông rất là hài lòng, loại cảm giác này như đang bay lên cao !

"Thất thân làm gì, đốt pháo a !" Quản gia sốt ruột, sao chỉ biết đứng khờ khờ nhìn.

Gia đình mới phản ứng kịp, nhanh chóng châm pháo đã sớm chuẩn bị xong trước đó, ở trong tiếng vang 'tách tách', Mộc Thanh Sơn che lỗ tai lớn

tiếng hỏi: "Đội đón dâu đâu rồi?"

Ôn Liễu Niên khoa tay múa chân chỉ cho hẳn: "Còn ở phía sau."

Mộc Thanh Sơn: "..."

Vậy vì sao các người tự mình chạy về trước?

"Chúc mừng Ôn đại nhân, chúc mừng Ôn đại nhân a." Dân chúng người sau nối tiếp người trước ùa lên, muốn kéo khoảng cách gần hơn chút nữa.

"Đa tạ đa tạ." Ôn Liễu Niên cười chấp tay đáp lễ, "Mọi người cùng vui cùng vui, cùng vui cùng vui." Sau đó lại xoay người hỏi Mộc Thanh Sơn: "Có phải là nên bái đường rồi không?"

"Còn một lúc nữa, giờ lành không thể loạn." Mộc Thanh Sơn nói, rồi sau đó lại thấp giọng thầm oán, "Đại nhân trở về quá sớm, thời gian phu thê bước vào cửa cũng phải chú ý."

"Không sao, dù sao bản quan vẫn chưa bước vào mà." Ôn Liễu Niên nói, "Vậy thì đứng trước cửa một hồi đi."

Mộc Thanh Sơn cảm thấy rất là đau đầu, nhưng lại không có biện pháp khác, vì để không xảy ra sơ xuất, đành phải đem hết tất cả hộ vệ trong phủ ra, hơn nữa cùng người Truy Ảnh cung, trong ngoài ba tầng vây kín Ôn Liễu Niên.

Ôn đại nhân nhón chân nói: "Như vậy thì không nhìn thấy bên ngoài."

"Đã là lúc nào rồi, còn nhìn bên ngoài gì nữa." Mộc Thanh Sơn nói, "Hào đợi đi, đợi đến khi giờ lành vừa đến thì nhanh chóng bái đường."

"Thế nhưng -- "

"Không có thế nhưng !" Mộc sư gia rất hung.

Ôn Liễu Niên đành phải tiếc nuôi tiếp nhận.

"Ôn đại nhân !" Tuy nói không nhìn thấy người, nhưng dân chúng vẫn là rất nhiệt tình.

Ôn Liễu Niên liều mạng duỗi cao tay vẫy, làm đáp lại.

Vì thế tiếng hoan hô của dân chúng càng phát ra lớn tiếng hơn.

Triệu Việt đứng ở một bên, bắt đầu tự đáy lòng hối hận -- Sớm biết có nhiều quy củ như vậy, hẳn nên ở trên đường đi chậm một chút.

"Tiên sinh, Ôn đại nhân đây là làm gì vậy?" Vô Ảnh rất là nghi hoặc -- Vốn dĩ hẳn đến xem thành thân, nhưng ngàn vạn lần không dự đoán được, vừa đến liền nhìn thấy cảnh tượng thần kỳ này, một đôi phu thê đứng ở trước cửa không đi vào, Ôn đại nhân lại bị một đám hắc y nhân cùng Ngự Lâm quân vây chặt chẽ ở bên trong, chỉ có thể nhìn thấy tay đang vẫy.

Vân Đoạn Hồn: "..."

"Đại khái là phong tục Sở quốc?" Vô Phong suy đoán.

"Phong tục này cũng quá kỳ quái rồi." Vô Ảnh ăn luôn khối đường cao cuối cùng, "Tiên sinh, có muốn tới gần thêm chút nữa không?"

"Không cần." Vân Đoạn Hồn lắc đầu, "Đợi đến khi trời tối, ta sẽ đến chỗ bọn họ."

"Trời tối?" Vô Ảnh chấn kinh, đêm nay nhưng là đêm tân hôn nha, tuy nói bản thân chưa ăn qua thịt heo, nhưng cũng biết sẽ phát sinh những gì, loại thời điểm này cũng muốn quấy rầy?

Thế nhưng Vân Đoạn Hồn đã xoay người rời đi.

Vô Ảnh rất là lo lắng, làm như thế sẽ bị đồ đệ phản đó.

Ước chừng qua một nén nhang, đội đón dâu rớt cuộc thờ hồng học đuổi tới, bà mỗi vịn Mộc Thanh Sơn thờ hỗn hển hết nửa ngày, mới ổn định lại một hơi.

"GIỜ -- LÀNH -- ĐẾN !" Quán gia gào cổ họng lớn tiếng kêu.

Kèn xona nhanh chóng thổi vang, thế nhưng do vừa mới chạy như điên một lúc lâu, ở trên đường còn té hai lần, thật sự là rất mệt, khí lực không đủ, bởi vậy âm thanh phát ra rất là hữu khí vô lực.

"Ồi trời, đội đón dâu này mời ở đâu đến vậy?" Ôn phu nhân ở trong phủ nghe được, bất mãn oán giận, "Rốt cuộc có biết thổi hay không?"

"Còn dám nói là tốt nhất toàn Vương Thành." Ôn Như Mặc cũng rất buồn bực, "Sao lại khó nghe như thế, còn không bằng đã ban ở quê nhà."

Mộc Thanh Sơn khóc không ra nước mắt, đành phải kêu Trương Uẩn bỏ thêm ít pháo, cũng có thể áp chế tiếng kèn xona.

Dân chúng lập tức che lỗ tai, muốn điếc a.

Ôn Liễu Niên ngược lại là không quan tâm, cười hì hì tay trong tay cùng Triệu Việt bước qua cửa.

"Hoa nở tịnh đế, trăm năm hảo hợp(*) a !" Bà mỗi hoan hoan hì hì nói.

(*) Hai hoa nở chung một đài, trăm năm hòa hợp.

Ôn Như Mặc cùng Ôn phu nhân vui cười hớn hở ngồi ở chính sảnh, chờ một đôi phu thê báỉ đường.

"A Hoàng." Mộ Hàn Dạ ngữ điệu có chút thâm tình.

Hoàng Viễn quyết đoán đứng dậy, ngồi xuống bên cạnh Diệp Căn.

Thất Tuyệt vương rất là bi thương.

"Nhất bá thiên địa." Quán sự lớn tiếng nói.

Ôn Liễu Niên kéo Triệu Việt, cùng quỳ gối xuống đất.

"Nhị bá cao đường." Quán sự tiếp tục gào rống cổ họng nói.

Ôn phu nhân cao hứng đến lau nước mắt.

Ngoài phòng trên một nhánh cây cành lá xum xuê, Vân Đoạn Hồn cầm lấy một vò rượu nhỏ, nhìn về phía Đông Nam xa xa kính một cái.

"Phu thê giao bá !" Quán sự tươi cười đầy mặt.

Ôn Liễu Niên xoay người, nhìn Triệu Việt cười.

"Buổi lễ kết thúc, đưa vào động phòng !" Một câu này vừa to vừa rõ.

Người còn lại cũng ồn ào theo, muốn theo vào làm ồn ào, kết quả bị Mộc Thanh Sơn đuổi hết ra ngoài.

"Thượng bảo chủ." Tần Thiếu Vũ đồng tình vỗ vỗ bả vai hăn, "Việc làm ăn năm sau, Truy Ảnh cung sẽ nhường lại một phần lợi." Cùng là người lưu lạc thiên nhai, phu nhân không cần quá hung hãn.

"Chíp !" Cục bông bị Diệp Căn cưỡng chế ôm đi, cảm thấy rất là mất hứng.

Còn chưa có ăn được hạt dưa trên bàn.

Triệu Việt đóng cửa phòng ngủ lại, kéo tay hăn ngồi vào bên giường:
"Mệt muốn chết rồi phải không?"

"Có một chút." Ôn Liễu Niên ngáp một cái.

"Trước hảo hảo ở trong phòng nghỉ ngơi." Triệu Việt nói, "Chờ ta đón tiếp khách xong, thì trở lại với người."

"Phải trở về sớm một chút." Ôn Liễu Niên dặn dò, "Cũng không được uống say."

"Được." Triệu Việt gật đầu, nâng cằm hẳn lên, tới gần hôn một cái.

Sau khi nhìn theo hẳn ra ngoài, Ôn đại nhân xoa bóp môi, cảm thấy thời gian hôn lúc này rất ngắn -- Nếu dài một chút sẽ tốt hơn.

Hỉ bị đồ rức trái trên giường, trên bàn đặt không ít đậu phộng hạt sen tào đỏ long nhãn, còn có một đĩa điểm tâm.

Ôn Liễu Niên ngồi ở bên cạnh bàn, bắt đầu nghiêm túc ăn, tóm lại rảnh rồi cũng không có việc gì làm.

"Đại nhân." Mộc Thanh Sơn xách theo hộp đồ ăn tiến vào, sau khi nhìn thấy thì bị kinh ngạc nháy dựng: "Đây là phải giữ lại may mắn, sao đại nhân lại ăn."

Ôn Liễu Niên vô tội nói: "Đói."

"Không phải ta đưa cơm đến đây rồi sao." Mộc Thanh Sơn cướp lại trái cây còn dư từ trong tay hẳn, "Không được ăn nữa."

Ôn Liễu Niên lại nói: "Không có việc gì làm."

"Lúc trước kêu đại nhân ra ngoài đón khách, đại nhân lại không chịu." Mộc Thanh Sơn múc cho hẳn một chén cháo lót dạ.

"Không muốn ra ngoài xã giao." Ôn Liễu Niên hỏi, "Có thịt không?"

"Không có." Mộc Thanh Sơn nói, "Phòng bếp đang bận không có dư bếp lò, chỉ có thể nấu chút cháo, đại nhân đừng ghét bỏ nữa."

Hai con Hồng giấp lang từ ngoài cửa sổ bò vào.

"Ý." Ôn Liễu Niên có chút ngoài ý muốn, "Sao lại chạy đến đây."

Tiểu hồng giấp lang còn đang khờ ngốc ngốc bò dọc theo bàn chân, còn con lớn hơn một chút thì đã 'vèo vèo' nhảy lên mặt bàn, dùng sức lung lay xúc tu, cao hứng !

"Con này muốn trưởng thành rồi hả?" Ôn Liễu Niên dè dặt cẩn thận bốt nó lên.

"Đúng vậy." Mộc Thanh Sơn nói, "Buổi sáng Diệp cốc chủ cũng xem qua, nói không sai biệt lắm."

Ôn Liễu Niên nhìn nhìn dưới ánh mặt trời, chỉ thấy trên lưng vốn dĩ hồng nhuận, tựa hồ quả thực có thêm một tầng kim sắc nhàn nhạt.

"Ta cũng nghe không hiểu, bất quá nghe Diệp cốc chủ nói, bộ dáng tựa hồ rất lợi hại." Mộc Thanh Sơn nói, "Sau đó liền chạy đi hỏi Hoàng thượng, khi nào chính mình mới có thể có một con."

Ôn Liễu Niên cười cười, lấy chút hạt gạo cho hai con Hồng giấp lang ăn.

"Không thể tiếp tục cho nó ăn cái này nữa." Mộc Thanh Sơn nhanh chóng cản lại, "Diệp cốc chủ nói, về sau phải cho nó ăn độc trùng cùng ngũ bộ độc."

"..." Ôn Liễu Niên chấn kinh.

"Vẫn là để ta dưỡng đi." Mộc Thanh Sơn cất hai con Hồng giấp lang vào hộp gỗ, "Dưỡng xong trả lại cho đại nhân."

Ôn Liễu Niên gật gật đầu, cảm thấy hoàn toàn... không có khẩu vị.

Độc trùng cùng ngũ bộ độc.

Bởi vì không có việc gì làm, cho nên thời gian trôi qua cũng đặc biệt thông thả, đợi đến sau khi Mộc Thanh Sơn rời đi, Ôn Liễu Niên tựa vào đầu giường, nặng nề ngủ say, đợi đến khi tỉnh lại, đã đến nửa đêm.

Sao còn chưa trở về, Ôn Liễu Niên ngáp một cái, vừa tính toán sai người đi hỏi tội cùng, thì nghe cửa sổ truyền đến một tiếng động rất nhỏ.

Ám vệ Truy Ảnh cung ôm kiếm ngồi trên nóc nhà, đều cảm thấy rất là buồn bực, nửa đêm nửa hôm, sư phụ Triệu đại đương gia là muốn làm gì?

Ôn Liễu Niên: "..."

"Đồ đệ muốn thành thân, làm sư phụ cũng phải đưa một phần hạ lễ." Vân Đoạn Hồn cầm bố bao trong tay đặt lên bàn.

"Là cái gì vậy?" Ôn Liễu Niên hỏi.

"Là vật của Bạch Hà năm đó." Vân Đoạn Hồn nói, "Nếu là nhìn thấy A Việt thành thân, nàng tất nhiên sẽ rất cao hứng."

Ôn Liễu Niên mở bố bao ra, chỉ thấy bên trong là một đôi vòng tay bằng bạc.

Vân Đoạn Hồn bưng chén rượu lên, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch.

"Tiền bối." Ôn Liễu Niên khiếp sợ, "Đó là rượu giao bôi." Sao có thể bưng lên rồi uống.

Vân Đoạn Hồn: "..."

"Mặc kệ thế nào, vẫn là đa tạ tiền bối." Ôn Liễu Niên nói, "Ta sẽ chuyển giao cho hãn."

Vân Đoạn Hồn gật đầu: "Có thể gặp được người, là phúc khí của hãn."

Ôn Liễu Niên nói: "Ta cũng cho là như thế."

Vân Đoạn Hồn bồng bật cười: "Đại nhân ngược lại thật sự là không khách khí."

"Nếu tiền bối đã đến đây, ta còn có chuyện muốn hỏi." Ôn Liễu Niên nói, "Coi như là hạ lễ."

"Muốn hỏi chuyện gì?" Vân Đoạn Hồn nói.

"Năm đó, người Bạch Hà cô nương thích, rốt cuộc là ai?" Ôn Liễu Niên nói.

Vân Đoạn Hồn lắc đầu: "Đảo một vòng, cuối cùng vẫn là muốn biết thân thế A Việt."

"Ta sẽ không nói cho hẳn." Ôn Liễu Niên nói.

"Có một số việc, biết được quá rõ ràng không hẳn là chuyện tốt." Vân Đoạn Hồn nói.

"Nhưng chuyện này rất quan trọng." Ôn Liễu Niên nói, "Mấy ngày này, ta đem tất cả mọi chuyện xâu chuỗi lại với nhau suy nghĩ một lần, lại hỏi không ít lão nhân trong Vương Thành. Nếu năm đó Bạch Hà cô nương quả thực không có tư tình với tiền bối, vậy ý trung nhân của nàng, chỉ có thể là..."

"Chỉ có thể là ai?" Vân Đoạn Hồn nhìn hẳn.

"Thật sự như thế sao?" Ôn Liễu Niên trong lòng âm thầm siết tay.

"Mọi việc đều là đại nhân suy đoán mà thôi." Vân Đoạn Hồn đứng lên đi ra ngoài, thuận tay vỗ vỗ bả vai hẳn, "Vẫn là câu nói kia, có một số việc, không biết so với biết càng tốt."

Ôn Liễu Niên gật đầu, ngồi ở bên cạnh bàn vuốt nhẹ vòng tay kia, trong lòng có chút loạn.

Bên ngoài lại truyền đến tiếng cãi vã. Tưởng là Triệu Việt trở về, Ôn Liễu Niên vội vàng bao vòng tay lại, đợi nửa buổi cũng không thấy người, tiếng ồn ào ngược lại là càng lúc càng lớn, vì thế có chút khó hiểu, mở cửa muốn đi xem đến tột cùng.

"Tiểu Liễu tử !" Một giọng nói quen thuộc vang vọng.

"Nghĩa phụ !" Ôn Liễu Niên kinh hãi.

Chu Đình Thiên chạy lên thang lầu.

"Nghĩa phụ !" Ôn Liễu Niên chạy lên trước.

"Thằng nhãi con, thành thân cũng không đợi nghĩa phụ trở về !" Chu Đình Thiên trừng mắt.

Ôn Liễu Niên tự biết đuối lý, nhìn hắn cười hắc hắc.

"Đến đây, nghĩa phụ có chuyện muốn nói với con." Chu Đình Thiên kéo hắn vào trong, lại quay đầu nói, "Mộ Bạch, ngăn những người phía sau lại."

Ôn Như Mặc cũng ở phía sau, tức đến mức râu dựng ngược, đây rốt cuộc là nhi tử của ai hả, còn có cấp bậc lễ nghĩa hay không!

"Nghĩa phụ đừng tức giận." Chu Mộ Bạch vỗ lưng cho hắn, "Đừng tức giận."

"Nghĩa phụ muốn nói chuyện gì?" Ôn Liễu Niên hỏi.

"Thật sự muốn thành thân?" Chu Đình Thiên hạ giọng.

"Đương nhiên." Ôn Liễu Niên mở to hai mắt, đây gọi là vấn đề gì a.

"..." Chu Đỉnh Thiên trên mặt lộ vẻ khó xử.

"Nghĩa phụ rốt cuộc muốn nói chuyện gì?" Ôn Liễu Niên sốt ruột.

"Lần này ta cùng Mộ Bạch đến Thất Tuyệt quốc, rất thuận lợi tìm được mẫu thân Lan Tuyết, cũng chính là thị nữ Thư Thái Huyền bên cạnh Bạch Hà năm đó." Chu Đỉnh Thiên nói, "Thân phận tiểu tử họ Triệu không đơn giản, tương lai e là sẽ có phiến toái."

Ôn Liễu Niên nghe vậy nhú mày, sau đó thử nói: "Là người hoàng gia?"

"Con cũng biết?" Lần này đến phiên Chu Đỉnh Thiên ngoài ý muốn.

"Lúc trước mơ hồ đoán được." Ôn Liễu Niên nói, "Bất quá vừa mới chứng thực ngược lại là chưa được bao lâu."

"Con cần phải suy nghĩ rõ ràng." Chu Đỉnh Thiên nói, "Nghĩa phụ không muốn con hối hận."

"Không thành thân con mới hối hận." Ôn Liễu Niên nói, "Việc này thật sự không đơn giản, bất quá cho dù chuyện có lớn bằng trời, cũng phải chờ tới đêm nay động phòng xong rồi sau đó nói tiếp. "

Chu Đỉnh Thiên: "..."

"Được rồi, mau đi uống rượu mừng đi." Ôn Liễu Niên kéo mở cửa phòng, dùng sức đẩy hẳn ra ngoài.

Chu Đỉnh Thiên: "..."

Chu Mộ Bạch ở cuối hành lang nhìn, cười lắc đầu.

Đã sớm nói qua, dựa theo tính tình người nợ, loại chuyện này rơi vào trong mắt người khác là chuyện động trời nhưng rơi vào trong mắt hẳn, chẳng qua cũng chỉ là chút chuyện lông gà vỏ tỏi mà thôi.

"Rốt cuộc nói gì với Tiểu Liễu tử thế hả?" Ôn Như Mặc còn đang trừng hăn.

"Nói chuyện với nhi tử ta, liên quan gì tới người?" Chu Đình Thiên hỏi lại.

"Ai nói đó là nhi tử của người hả? Đó là nhi tử của ta !" Ôn Như Mặc tranh với hăn.

"Có bản lĩnh thì đến đánh nhau đi." Chu Đình Thiên nói, "Ai đánh thắng thì tính là nhi tử người đó."

Ôn Như Mặc bị hăn chọc tức suýt ngất xỉu.

Chu Mộ Bạch dở khóc dở cười, một bên cản hai người, một bên quay đầu nhìn thoáng qua.

Thành thân a.

Còn có thể đến kịp uống rượu mừng.

Cũng không tệ lắm.

Lúc nửa đêm, một đoàn ám vệ ngăn cản khách kính rượu, cuối cùng có thể khiến cho Triệu Việt thuận lợi rời đi, đợi đến khi trở về phòng, chỉ thấy Ôn Liễu Niên đang ăn gà nướng.

...

"Đói." Đối diện một lát sau, Ôn đại nhân bình tĩnh buông chân gà.

Triệu Việt đóng cửa phòng lại.

"Người uống say hả?" Ôn Liễu Niên hỏi.

"Không có." Triệu Việt nói, "Trong rượu của ta có pha nước."

"VẬY THÌ TỐT." ÔN LIỄU NIÊN THỞ PHÀO.

Triệu Việt ngồi ở bên cạnh bàn nhìn hẩn.

Một lúc lâu sau, Ôn Liễu Niên vô tội hỏi: "Người muốn ăn chân gà không?"

Triệu Việt đột nhiên kéo hẩn vào trong lòng.

Ôn Liễu Niên trong lòng bắt đầu kinh hoàng -- có thể xem như có chút cảm giác động phòng hoa chúc.

Triệu Việt cúi đầu hôn lên sợi tóc của hẩn, bưng hai ly rượu trên bàn lên, lại cảm thấy có chút nghi hoặc: "Sao lại thiếu mất một ly rồi?"

"Bị Vân tiên bồi uống." Ôn Liễu Niên nói, "Lúc này hẩn đến đưa hạ lễ, đại khái khát nước."

Triệu Việt: "..."

Vì sao lại có sự phụ không đáng tin như vậy?

THỔ PHỈ CÔNG LỰC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 145: Đại Hôn (Hạ)

"Không thì lại lấy thêm một ly?" Ôn Liễu Niên hỏi.

Triệu Việt uống một hơi cạn sạch rượu giao bôi còn lại, rồi sau đó nâng cằm hẳn lên, triền miên uy nửa bôi qua: "Như vậy cũng giống nhau."

Ôn Liễu Niên hiếm khi có chút ngại ngùng.

Hạ nhân đưa nước ấm tới rửa mặt, bên trong thơm ngào ngạt, cũng không biết bỏ thêm thứ gì.

Triệu Việt cười y phục cho hẳn, ôm đặt vào trong thùng tắm.

Ôn Liễu Niên chớp chớp mắt nhìn hẳn.

"Làm sao vậy?" Triệu Việt kéo người vào trong lòng.

Ôn Liễu Niên nói: "Ta hơi khẩn trương."

"Như vậy thì sao?" Triệu Việt kề sát vào hôn hẳn, "Có tốt hơn chút nào không?"

"Hôn thêm một cái nữa." Ôn đại nhân đưa ra yêu cầu.

Triệu Việt cười thành tiếng, cúi thấp đầu một lần nữa hôn lên cánh môi mềm mại kia.

Ám vệ nằm sắp ở ngoài cửa sổ liễu mạng nghe, thậm chí còn phất tay ra hiệu tiểu đồng bọn còn lại cũng một đường tiến đến.

Ám vệ Nhật Nguyệt sơn trang cùng ảnh vệ Hoàng cung đứng lên, toàn bộ ăn ý lui về phía sau ba thước, chỉ cầu đừng bị những người này nhìn thấy.

Vật biểu tượng cảm thấy rất là bi thương.

Hỉ bị đỏ rục, phía trên thêu hoa sen cùng một đôi uyên ương, Ôn Liễu Niên bọc chính mình ở bên trong, biểu tình một bộ lưu manh.

"Cười cái gì vậy?" Triệu Việt xoa bóp cằm hăn.

"Ta cao hứng." Ôn Liễu Niên ôm hăn, "Người thì sao, cao hứng không?"

"Tất nhiên cao hứng." Triệu Việt cùng hăn trán kề trán, "Hơn hai mươi năm, hôm nay là ngày cao hứng nhất của ta."

Ôn Liễu Niên rất hài lòng, tới gần hôn hăn, rồi sau đó liền bắt đầu cởi y phục.

Triệu Việt: "..."

Ôn Liễu Niên nghi hoặc: "Vì sao người lại ngồi bất động thế?"

Triệu Việt có chút dở khóc dở cười, kéo cổ tay hăn qua đặt người ở trên giường.

Ôn Liễu Niên vô tội nói: "Còn chưa cởi xong."

"Ta giúp người." Triệu Việt hôn lên cổ hăn, thanh âm khàn khàn ái muội.

Ôn Liễu Niên phối hợp nhắm mắt lại, mặt hơi đỏ.

Gió đêm thổi qua, một đêm lưu luyến.

Nến đỏ hình một đôi long phượng hơi lay động, thẳng đến sau nửa đêm mới tắt.

Buổi sáng ngày hôm sau, Tiểu Phượng Hoàng vắn vẹo vắn vẹo chạy tới tiểu viện, muốn tìm Hồng giáp lang cùng nhau chơi, kết quả còn chưa rảo bước qua cửa, liền bị ám vệ ôm đi một phen -- Tối qua Ôn đại nhân thật sự là rất mệt, ngàn vạn lần không thể bị đánh thức.

"Chíp !" Tiểu Phượng Hoàng giãy dựa kháng nghị.

Hai con Hồng giáp lang xếp hàng bò qua phía trước, một con hồng óng ánh, một con vàng óng.

"Chỉ trong một đêm thì có thể biến đổi màu sắc?" Thẩm Thiên Lăng sau khi nhìn thấy, cảm thấy rất là ngoài ý muốn.

"Chỉ sẽ phiếm vàng dưới ánh mặt trời thôi." Diệp Căn nói, "Cầm lại nhìn gần vẫn là màu đỏ."

Tiểu Phượng Hoàng ở phía sau vui vẻ chạy đến.

"Đại ca phái người đến Vân Nam, có tin tức truyền lại chưa?" Thẩm Thiên Lăng thuận miệng hỏi.

Diệp Căn mắt lộ ra hung quang: "Chưa !"

Thẩm Thiên Lăng: "..."

Tẩu tử mình quả thực hung dữ.

Bốn phía một mảnh yên tĩnh, Ôn Liễu Niên cũng ngủ càng phát ra thơm ngọt, thẳng đến trưa mới tỉnh lại.

"Tỉnh rồi?" Triệu Việt xoa bóp hai má hăn.

"Đói." Ôn Liễu Niên cố họng khàn khàn.

"Phòng bếp đã sớm chuẩn bị xong, thấy người còn đang ngủ, thì không có đưa tới." Triệu Việt đỡ hăn ngồi dậy, "Đến nhà ăn ăn hay là ăn ở phòng ngủ?"

"Phòng ngủ." Ôn Liễu Niên ngáp một cái, động một chút cũng không muốn động.

Triệu Việt một bên phân phó hạ nhân đi chuẩn bị cơm canh, một bên gọi nước ấm tới cho hăn rửa mặt.

"Có chuyện, tối qua chưa kịp nói cho người." Ôn Liễu Niên đem bao bố trên bàn đưa cho hăn, "Đây là tiền bồi đưa tới, nói là vật cố nhân để lại."

Triệu Việt mở ra, chỉ thấy bên trong là một đôi vòng tay bằng bạc, bên trong có khắc hoa văn chữ Hà tinh xảo.

"Cất đi." Ôn Liễu Niên nói, "Coi như là tượng niệm."

Triệu Việt gật đầu: "Sư phụ còn nói gì nữa không?"

"Còn nói chúng ta phải hảo hảo sống." Ôn Liễu Niên nói, "Hết rồi."

"Ừm." Triệu Việt thu đôi vòng tay kia lại, cũng không hỏi thêm gì nữa.

Bên trong tiền thính, Ôn Như Mặc còn đang đấu võ mồm với Chu Đình Thiên, Chu Mộ Bạch ở một bên nhìn thấy buồn cười, kết quả bị Ôn phu nhân néo một phen: "Còn không đi khuyên."

"Can nường cũng không phải không biết." Chu Mộ Bạch đỡ nàng ngồi xuống, "Nếu lúc nào không ổn, mới là kỳ quái."

"Tính tình cha người thế nhưng thật sự giống y như người, đều là khiến người ta tức chết không đền mạng." Ôn phu nhân lải nhải nói, "Ngày hôm qua quên hỏi, mấy năm này chạy đi đâu vậy, sao ngay cả lời nhắn cũng

không để lại, đừng nói cha mẹ người, ngay cả Tiểu Liễu tử cũng khóc vài trận."

"Mẫu thân !" Ôn Liễu Niên đứng ở cửa viện lớn tiếng kháng nghị, con đã là người có gia đình rồi, chuyện trước kia sao lại có thể nói lung tung như vậy chứ !

"Ta cũng không lãng tai, lớn tiếng như vậy làm gì." Ôn phu nhân bị hoảng sợ.

Ôn Liễu Niên chạy đến bên cạnh nàng.

"A Việt đâu?" Ôn phu nhân hỏi.

"Ở phía sau, lập tức đến liền." Ôn Liễu Niên nói, "Buổi tối Hoàng thượng muốn đến nhà ăn cơm, có không ít chuyện quan trọng cần phải chuẩn bị."

"Đợi qua thêm vài ngày nữa, nương cùng với cha con cũng cần phải trở về." Ôn phu nhân nói, "Con hảo hảo ở Vương Thành làm quan, rảnh rỗi thì cùng A Việt trở về, có biết chưa?"

"Mẫu thân muốn đi a?" Ôn Liễu Niên luyến tiếc.

"Nương tất nhiên là phải đi." Ôn phu nhân chỉnh lại y phục cho hẳn, "Hiện tại trong nhà có không ít chuyện, đều muốn cha con ra mặt, khi nào giao hết cho đại ca con xong, nương liền cùng cha con trở lại đây ở luôn."

"Vậy thì tốt." Ôn Liễu Niên cao hứng đứng lên, "Cứ quyết định như vậy đi."

"Mộ Bạch thì sao, có muốn cùng đi cùng với chúng ta không?" Ôn phu nhân hỏi, "Hay là muốn đi nữa?"

"Không đi nữa." Chu Mộ Bạch lắc đầu, "Ta cũng nên về nhà gặp mẫu thân, đúng lúc bảo hộ nghĩa phụ cùng can nường một đường trở về Giang Nam."

"Vậy thì tốt." Ôn phu nhân kéo tay hấn cảm khái, "Nếu mẫu thân người nhìn thấy người, không chừng sẽ rất cao hứng."

"Đa tạ." Ôn Liễu Niên nhìn hấn.

"Khách khí cái gì." Chu Mộ Bạch cười cười, "Coi như là tặng thêm một phần tâm ý làm quà."

"Tiểu Liễu tử!" Ôn Như Mặc gào cổ họng nổi giận ùng ùng kêu.

"Người nói người này, đánh không lại ta thì cũng thôi đi, cãi nhau còn muốn tìm nhi tử hỗ trợ." Chu Đình Thiên lắc đầu.

Ôn Như Mặc râu cơ hồ muốn bay lên trời.

Ôn Liễu Niên vỗ vỗ bả vai Chu Mộ Bạch: "Người vất vả."

Ttrên đường từ Vương Thành trở về Giang Nam, chỉ sợ còn có đau đầu.

Mà ở bên kia Vương Thành, Vân Đoạn Hồn đang ngồi trong tiểu viện, giống như là đang suy nghĩ chuyện gì đó.

"Tiên sinh?" Vô Ảnh lắc lắc tay trước mặt hấn.

Vân Đoạn Hồn nói: "Có chuyện gì vậy?"

"Tiên sinh đã ngồi ở đây gần một canh giờ rồi." Vô Ảnh nói, "Là đang suy nghĩ chuyện của thiếu gia?"

Vân Đoạn Hồn nói: "Ừ."

"Hôm qua ta nghe ca ca nói, tiên sinh đã dựa theo kiếm pháp Vân gia, một lần nữa biến hóa ra một bộ nội công tâm pháp mới." Vô Ảnh hiếu kỳ, "Là chuẩn bị cho thiếu gia?"

Vân Đoạn Hồn gật đầu.

"Đó là chuyện tốt a." Vô Ảnh nói, "Vì sao nhìn qua tiên sinh như là có tâm sự tăng tăng?"

Vân Đoạn Hồn thở dài: "Ta còn muốn suy nghĩ thêm chút nữa."

Vô Ảnh nghe vậy khó hiểu.

Nhưng Vân Đoạn Hồn đã vào trong nhà, hiển nhiên không có ý tứ tiếp tục nói chuyện.

Vào ban đêm, Sở Uyên quả nhiên liền cải trang đến Ôn phủ dự tiệc, người Truy Ảnh cùng cùng Nhật Nguyệt sơn trang tất nhiên cũng được mời, còn có Thất Tuyệt vương cùng Vương hậu tiến đến góp vui, một bàn lớn người nói nói cười cười, không khí cũng là vui vẻ náo nhiệt.

Tiểu Phượng Hoàng ghé vào trong lòng Sở Uyên, thường thường há miệng muốn ăn thịt bò.

Ám vệ khen ngợi, loại hình ảnh này, quả thực chính là long phượng trình tường !

Hai con Hồng giáp lang cũng bò lên trên bàn, ở trong đĩa nhỏ ăn thịt vụn đặc chế.

"Khụ khụ !" Diệp Căn nhìn ca ca mình.

"Đoạn Bạch Nguyệt chưa có trả lời." Sở Uyên rất thức thời.

Diệp Căn lại quay đầu nhìn Thâm Thiên Phong.

Thẩm minh chủ: "..."

"Ta tự mình đến Tây Nam tìm !" Diệp Căn giận đánh nhịp.

"Lộ trình ngàn dặm xa xôi, cũng không thể nói đi thì có thể đi." Thẩm Thiên Phong lắc đầu, "Ta bắt cho người là được."

Không ! Dù sao cũng phải đi Đông Hải, giải quyết Sở Hằng xong ta liền đi ! Diệp Căn hung hăng nuốt xuống một ngụm rau xanh.

Cục bông dùng ánh mắt thập phần đồng tình nhìn hẳn, đầy mặt hung quang, vừa nhìn liền biết rất khó ăn.

Vẫn là thịt bò ngon hơn.

"Hoàng thượng." Gần tới khi trận gia yến này sắp kết thúc, Tứ Hi công công lại vội vàng từ bên ngoài tiến vào, trong tay cầm một phong thư.

"Sở con ở đâu vậy?" Sở Uyên khẽ nhíu mày, rốt cuộc chuyện quan trọng cỡ nào, mới có thể đưa tới Ôn phủ?

"Không phải sở con, là mật hàm." Tứ Hi công công thấp giọng nói, "Đến từ Tây Nam."

Trong nháy mắt hai mắt Diệp Căn sáng lên.

Nghe được hai chữ 'Tây Nam', Sở Uyên đầu tiên là chần chờ một chút, rồi mới tiếp nhận mật hàm, sau khi mở xi phong ấn ra, vội vàng nhìn lướt qua.

Diệp Căn hỏi: "Tìm được không?"

Sở Uyên không nói một lời, sắc mặt hơi khó coi.

Trên bàn nháy mắt an tĩnh lại, người còn lại đều buông đũa, ngay cả Tiểu Phượng Hoàng vẻ mặt cũng tràn ngập nghiêm túc.

Mộ Hàn Dạ vừa tính toán mở miệng hỏi, liền bị Hoàng Viễn đập một cước, đành phải cúi đầu từ bỏ.

Ôn Liễu Niên liếc mắt nhìn Triệu Việt, trong lòng âm thầm xoắn xuýt.

Nhìn tư thế này, chỉ sợ cũng không phải là chuyện tốt a...

"Rốt cuộc là làm sao?" Diệp Cận hỏi.

Sở Uyên đưa tín hàm cho hắn.

Sau khi Diệp Cận xem xong liền giật mình, Đoạn Bạch Nguyệt muốn xuất binh Đông Hải?!

"Tây Nam vương muốn xuất binh Đông Hải?!" Chờ đến khi đoàn người đến thư phòng, Ôn Liễu Niên sau khi nghe nói chuyện này, cũng bị hoảng sợ.

"Trên thư thật sự là viết như vậy." Diệp Cận nhìn Sở Uyên, trong mắt tràn ngập khó hiểu: "Nhưng... Vì sao?"

Sở Uyên hỏi: "Ôn ái khanh thấy thế nào?"

"Vi thần không quá hiểu biết Tây Nam vương." Ôn Liễu Niên nói, "Tuy nói mười năm trước hắn thật sự dã tâm bành bành, nhưng sau khi Hoàng thượng tứ phong mười sáu châu ở Tây Nam, tựa hồ cũng liền an ổn lại, thậm chí còn ở Đại Sở cùng Tây Nam dựng nên một bức chắn gió ngăn cách với cách nước bên ngoài, giúp chúng ta giải quyết không ít khúc mắc phân tranh."

"Hơn nữa khi chiến đấu ở Tây Bắc, hắn cũng từng ra tay tương trợ." Diệp Cận nói tiếp, "Vốn tưởng rằng hai nước đã có thể chung sống hoà

bình, vì sao lần này lại đột nhiên muốn xâm phạm quốc cảnh Đại Sở ta, hơn nữa trước khi xuất binh còn cố ý cho biết trước?"

Sở Uyên châm lửa đốt phong thư kia, trầm mặc nhìn nó từng chút từng chút hóa thành tro tàn.

Diệp Căn cùng Ôn Liễu Niên cũng nhìn thoáng qua, đều có chút không rõ.

"VẬY... Hoàng thượng thấy thế nào?" Thấy Sở Uyên nửa buổi không nói lời nào, Ôn Liễu Niên đành phải chủ động hỏi.

"Kệ hửn." Sở Uyên thản nhiên nói.

"Kệ hửn?" Diệp Căn trừng to mắt.

Ôn Liễu Niên cũng nhanh chóng nói: "Hoàng thượng, như vậy e là không ổn a."

"Vì sao không ổn?" Sở Uyên hỏi lại.

"Tây Nam vương thủ hạ kiêu binh vô số, tuy không cùng chung mối thù với mấy vạn tướng sĩ Đại Sở ta, nhưng thực lực cũng không thể khinh thường, nếu là tùy ý để người này tiến thẳng đến Đông Hải, chỉ sợ hậu họa vô cùng." Ôn Liễu Niên nói, "Hi vọng Hoàng thượng cân nhắc lại."

"Ý của ái khanh, là muốn trăm xuất binh đối kháng với hửn?" Sở Uyên hỏi.

"Ít nhất cũng ngồi xuống hảo hảo đàm một phen, không hề có dấu hiệu đột nhiên liền muốn khởi binh xâm phạm Đại Sở ta, tất nhiên là có lý do, cũng phải làm rõ ràng trước." Ôn Liễu Niên nói, "Huống hồ đã gửi thư tới trước, thì đã nói rõ cục diện cũng không tính quá cương, nếu là dùng phương pháp ngược lại, hửn là có thể dụ xuống."

Sở Uyên lắc đầu: "Ái khanh chưa từng từ bỏ, lúc này lại là ngoại lệ."

"Vi thần không hiểu, xin Hoàng thượng nói rõ hơn." Ôn Liễu Niên nhún mày.

"Nếu là không có phong thư này, kế tiếp chuyện quan trọng nhất trăm muốn làm là gì?" Sở Uyên hỏi.

"Xuất binh Đông Hải." Ôn Liễu Niên nói, "Diệt trừ đám người muốn tạo phản ở bên ngoài."

"Hiện tại có người giúp trăm đi Đông Hải." Sở Uyên nói, "Vì sao còn phải ngăn cản?"

"Hai chuyện này hoàn toàn khác nhau, sao có thể đánh đồng?" Ôn Liễu Niên lời nghiêm ngữ chính, "Hoàng thượng xuất binh Đông Hải, là vì quét sạch siêu cường. Nhưng nếu mặc kệ bộ tộc Tây Nam thẳng tiến quốc cảnh Đại Sở ta, đừng nói đến hãn còn có khả năng cấu kết với phản đảng, cho dù thật sự là vì giúp triều đình diệt trừ phản đảng, cũng là mời thần đến thì dễ tiễn thần đi mới khó, đến lúc đó nếu Đoan Vương chiếm cứ Đông Hải không chịu lui binh, Hoàng thượng phải đối phó hãn thế nào? Nếu so sánh với đối phó Sở Hằng thì khó khăn hơn rất nhiều a !"

Sở Uyên nói: "Hiện tại trăm đi đối phó Đoan Bạch Nguyệt, sao ái khanh lại có thể khẳng định, Đoan Bạch Nguyệt sẽ không thừa cơ đánh vào Vương Thành?"

"Vi thần không phải đề nghị Hoàng thượng tuyên chiến, mà là phái sứ thần hai nước, ngồi xuống cùng bàn bạc một phen." Ôn Liễu Niên quỳ xuống đất nói, "Việc này không phải là chuyện nhỏ, vi thần nguyện lập tức đến Tây Nam."

Sở Uyên lắc đầu, vươn tay nâng hãn dậy: "Ái khanh không cần như thế, cũng không cần lo lắng. Giang sơn Đại Sở này, trăm tự sẽ bảo vệ chặt chẽ,

một phân một hào cũng sẽ không bỏ đi."

"Nhưng Tây Nam vương đầu kia phải làm thế nào?" Ôn Liễu Niên sầu lo.

"Trẫm sẽ trả lời thư cho hã." Sở Uyên vỗ vỗ bả vai hã, "Bữa tiệc tân hôn của ái khanh, đừng nói chuyện phiền lòng này nữa."

Ôn Liễu Niên còn muốn nói gì đó, Sở Uyên cũng đã rời khỏi thư phòng.

"Diệp cốc chủ, này..." Ôn Liễu Niên sốt ruột.

"Ta cũng không biết hã đang suy nghĩ cái gì." Diệp Cẩn lắc đầu, "Ôn đại nhân nghĩ ngơi sớm một chút, ta vào cung xem thử."

Bình an vô sự đã được vài năm, cũng không biết lần này Đoạn Bạch Nguyệt rốt cuộc là muốn làm gì, lại còn nói khai chiến liên khai chiến.

Quả nhiên là có đầu đầu.

THỔ PHỈ CÔNG LỢC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 146: Vì Sao Lại Yên Tâm Như Thế???

Tiểu Vũ: mấy chương này cho mấy nàng soi hint của Sở Uyên x Đoạn Bạch Nguyệt đã luôn ♥

"Xảy ra chuyện gì vậy?" Bên trong phòng ngủ, Triệu Việt đang chờ hăn.

"Đoạn Bạch Nguyệt muốn xuất binh đến Đông Hải." Ôn Liễu Niên sàu mi khổ kiểm.

"Tây Nam vương Đoạn Bạch Nguyệt?" Triệu Việt cũng có chút ngoài ý muốn, "Lúc trước, khi ta ở Miêu Cương, chưa bao giờ cảm thấy hăn sẽ uy hiếp đến Sở quốc."

"Đại khái tất cả mọi người đều nghĩ như vậy." Ôn Liễu Niên nói, "Nếu thật sự có ý muốn tạo phản, mấy năm nay khi thu phục tất cả bộ tộc ở Tây Nam, thì nên nhập vào phạm vi thế lực của mình, chứ không phải phân phát từng cái."

"Hoàng thượng cảm thấy thế nào?" Triệu Việt rót một chén nước cho hăn.

"Phản ứng của Hoàng thượng tựa hồ có chút kỳ quái." Ôn Liễu Niên nói, "Theo lý mà nói nước khác đến xâm phạm, hăn là chuyện lớn khó lường mới đúng. Nhưng Hoàng thượng rất là bình tĩnh, nghe giọng điệu thậm chí còn tính toán liều mạng."

"Có khi nào đã sớm có minh ước với Đoạn vương rồi không?" Triệu Việt hỏi.

"Thật hả?" Ôn Liễu Niên nhìn hẳn.

"Sao ta biết được, chỉ là suy đoán mà thôi." Triệu Việt bật cười, "Tiểu Ngũ là người Truy Ảnh cung, lại là đệ đệ Tây Nam vương, không bằng đi hỏi Tần cung chủ? Nói không chừng biết được vài thứ."

"Được được được." Ôn Liễu Niên nhanh chóng đứng lên.

"Ta là nói ngày mai." Triệu Việt giữ chặt hẳn, "Hiện tại cho dù người không ngủ, Thẩm công tử cũng nên nghỉ ngơi."

"Trong lòng ta sốt ruột." Ôn Liễu Niên đi vòng vòng ở trong phòng.

"Không giống như là tính tình của người." Triệu Việt nói, "Hẳn là gặp biến không sợ hãi mới đúng."

"Không giống nhau, việc nhỏ tất nhiên có thể gặp biến không sợ hãi, nhưng Tây Nam Miêu Cương thực lực không được phép khinh thường, nếu thật sự khai chiến, chỉ sợ sinh linh đồ tán a." Ôn Liễu Niên càng nói càng lo âu, cuối cùng đơn giản tự mình chạy ra ngoài, "Không được, ta phải đến hỏi Tần cung chủ một câu."

Cản cũng cản không được, Triệu Việt đành phải đuổi theo.

Nhìn thấy hai người đêm hôm khuya khoắt chạy ra ngoài, cuối cùng đến chỗ ở Truy Ảnh cung, đại nội thị vệ cũng có chút khó hiểu.

"Ôn đại nhân sao lại đến đây?" Thẩm Thiên Lăng đang ở trong viện tắm rửa cho Tiểu Phượng Hoàng.

"Chíp !" Trên đỉnh đầu cục bông có một cọng ngốc mao, ghé vào vách bồn vô cùng cao hứng chào hỏi hai người.

"Chúng ta đến tìm Tần cung chủ ." Ôn Liễu Niên nói.

"Trong thư phòng." Thâm Thiên Lăng vẩy vẩy nước trên tay, "Bọn đại ca cũng ở đó, để ta dẫn đại nhân qua."

"Đa tạ Thâm công tử." Ôn Liễu Niên cùng hãnh một đường đi ra ngoài.

"Chíp..." Cục bông ngòi xồm trong nước ấm, rất là cảm phần.

Cư nhiên không vớt ra lau khô trước.

"Ta cũng đoán là đại nhân sẽ đến." Diệp Cẩn mở cửa thư phòng ra.

"Còn tưởng là Diệp cốc chủ trở về cung cùng Hoàng thượng rồi." Ôn Liễu Niên ngoài ý muốn, "Vì sao lại ở chỗ Tần cung chủ?"

Vừa nhắc đến, tâm tình Diệp Cẩn rõ ràng không tốt.

Bởi vì vừa mới hồi cung, ca hãnh liền bắt đầu giả bộ bệnh, hơn nữa giả bộ cực kỳ không có thành ý, nói đơn giản hơn là ai cũng có thể nhìn ra được.

Vì thế Thâm Thiên Phong đành phải mang người ra khỏi cung trước, để tránh lại xù lông.

"Không biết lúc trước Tiểu Ngũ có nhắc tới chuyện này với cung chủ không?" Ôn Liễu Niên lại hỏi.

Tần Thiếu Vũ lắc đầu: "Tiểu Ngũ chưa bao giờ hỏi chuyện bộ tộc Tây Nam, mấy năm gần đây quan hệ giữa hai huynh đệ bọn họ tuy nói là có chút hòa hoãn, nhưng cũng không nhúng tay qua sự vụ quân chính, chỉ sợ còn không hiểu các bộ tộc Miêu Cương bằng đại nhân."

"Vậ..." Ôn Liễu Niên càng tỏ ra mờ mịt.

"Tiểu Ngũ hãn là không biết." Tần Thiếu Vũ nói, "Bằng không tất nhiên sẽ báo cho ta biết trước rồi."

"Họ Đoạn này có phải uống lộn thuốc không?" Diệp Căn càng nghĩ càng nén giận, "Sớm không xuất động trễ không xuất động, hiện tại ở ngay thời điểm này, đột nhiên vô duyên vô cớ nhảy ra, còn cố ý đưa một phong mật hàm khẩn cấp tám trăm dặm." Sớm biết như thế, vậy mình nhất định sẽ không đi xin Hồng giáp lang !

"Người trước đừng gấp." Thâm Thiên Phong vỗ vỗ hãn, "Hoàng thượng định liệu trước, vậy đã nói lên sự tình có lẽ không giống chúng ta suy đoán."

"Định liệu trước, ít nhất cũng phải nói cho chúng ta lý do trong đó." Diệp Căn nói, "Cái gì cũng không chịu nói, một câu 'Kệ hãn' là sao?" Hơn nữa còn giả bộ bệnh, đường đường vua của một nước cư nhiên giả bộ bệnh, truyền ra ngoài rất mất mặt biết không.

"Sáng mai ta cùng người tiến cung." Thâm Thiên Phong nói, "Lại đến hỏi Hoàng thượng một chút."

"Cũng chỉ có thể như thế ." Ôn Liễu Niên nói, "Làm phiền cốc chủ."

Trong Hoàng cung, Sở Uyên cũng đang ở trong Ngự Thư phòng, nhìn một quyển bản đồ trên bàn xuất thần.

"Hoàng thượng." Tứ Hỉ công công dè dặt cẩn thận nói, "Đêm đã khuya, cũng nên trở về nghỉ ngơi rồi."

"Người nghỉ ngơi trước đi." Sở Uyên nói, "Trẫm muốn ngồi thêm chút nữa."

Thấy hãn vẫn nhìn chăm chăm bản đồ, Tứ Hỉ công công chỉ cho là hãn đang phiền lòng chuyện bị ép buộc cắt nhường mười sáu châu ở Vân Nam,

vì thế cũng không dám nhiều lời nữa, chỉ là im lặng đứng ở một bên bời.

Sở Uyên vượt nhẹ biên cảnh Tây Nam, cuối cùng đầu ngón tay dừng ở hai chữ 'Đại Lý', ánh mắt cũng càng lạnh lẽo ba phần.

Tứ Hỷ công công cơ hồ muốn nín thở.

Sở Uyên ném chu sa trong tay, phất tay áo trở về tẩm cung.

Tứ Hỷ công công vội vàng đuổi theo, lúc gần đi nhìn trộm một cái, chỉ thấy bên chỗ Vân Nam đã bị đờ thành một mảnh đỏ ngầu.

...

Xem ra là rất tức giận a.

Sáng sớm ngày hôm sau, Ôn Liễu Niên liền từ trên giường đứng lên, một đường vui vẻ chạy đến Hoàng cung.

Diệp Căn còn đến sớm hơn hẳn, đã ngồi ở trong Ngự Thư phòng uống trà.

Sở Uyên nói: "Trẫm tựa hồ đã từng nói qua, sau khi Ôn ái khanh thành thân, ở nhà hảo hảo nghỉ ngơi một tháng."

"Nếu đã cầm bồng lộc triều đình, vi thần sao có thể dám an tâm nhàn nhã ở nhà?" Ôn Liễu Niên lời nghiêm ngữ chính.

"Rất tốt." Sở Uyên gật đầu, tựa tiểu phi tiểu nói, "Vậy từ nay về sau, Ôn ái khanh cũng không cần xin nghỉ."

Ôn Liễu Niên nhanh chóng bày ra vẻ mặt khóc tang.

"Nói chính sự." Diệp Căn buông chén trà.

"Trẫm còn chưa ăn điểm tâm." Sở Uyên nói.

Nhiều chuyện quá ! Ngày hôm qua giả bộ bệnh hôm nay giả bộ đáng thương. Diệp Cần gọi Tứ Hỉ công công tới, kêu Ngự Thiện phòng đưa tới một đĩa bánh bao thịt: "Ăn đi."

Sở Uyên ăn không vô.

Ôn Liễu Niên bụng cô cô gọi.

"Ăn đi." Sở Uyên đẩy đĩa qua.

"Vâng vâng vâng." Ôn Liễu Niên miệng liên tục đáp ứng, cầm cắn một ngụm.

Nhiều thịt a.

"Người tính toán làm thế nào với Đoàn Bạch Nguyệt?" Diệp Cần nói thẳng.

"Tối qua trăm đã nói rồi." Sở Uyên nói, "Kệ hăh."

"Lý do đâu?" Diệp Cần nhíu mày.

"Mặc dù là đánh lui Sở Hằng, hăh cũng sẽ không chiếm cứ Đông Hải, cũng sẽ không chỉ huy tiến về phía Bắc." Sở Uyên nói, "Huống chi nếu Sở Hằng không chủ động châm ngòi, Đoàn Bạch Nguyệt hăh là cũng sẽ không đánh giáp mặt."

"Đã không tính toán đánh giáp mặt với Sở Hằng, vậy vì sao phải cử binh đến Đông Hải." Diệp Cần khó hiểu, "Đến đó làm gì?"

Sở Uyên nói: "Cái gì cũng không làm, chỉ là ở lại thành Mộc Dương."

Diệp Cần: "..."

Ôn Liễu Niên thành thành thật thật nói: "Vi thần có chút choáng."

"Tây Nam đóng quân ở lại thành Mộc Dương, đối Sở Hằng là uy hiếp cực lớn." Sở Uyên nói, "Trừ phi muốn tự tìm đường chết, bằng không một ngày Đoàn Bạch Nguyệt chưa rời đi, hẳn một ngày không dám có dị động."

"Khoan đã." Diệp Căn nghe ra manh mối, "Có phải người đã sớm đạt thành hiệp nghị với Đoàn Bạch Nguyệt rồi đúng không?"

Sở Uyên lắc đầu: "Không có."

"Vậy vì sao nói chắc chắn như thế?" Diệp Căn mở to hai mắt.

"Trẫm biết suy nghĩ của hẳn." Sở Uyên thản nhiên nói.

Diệp Căn: "..."

Ôn Liễu Niên: "..."

"Lúc trước quyết định phát binh Đông Hải, đúng là hành động bất đắc dĩ, e nếu không làm vậy, thế lực phản đảng bên ngoài sẽ càng lúc càng lớn, cuối cùng rơi vào con đường không có biện pháp thu thập." Sở Uyên nói, "Hiện tại có Đoàn Bạch Nguyệt tạm thời áp chế, trẫm chỉ cần chuẩn bị thêm một năm, thì có thể nắm chắc thêm ba phần thắng."

"Ý của Hoàng thượng, là Tây Nam vương lần này sẽ đóng quân tại thành Mộc Dương ở Đông Hải một năm, ý là giả vờ xâm phạm Đại Sở ta, thật ra bất động thanh sắc áp chế loạn đảng bên ngoài. Đợi một năm sau, Đại Sở ta càng phát ra binh hùng tướng mạnh, mới rút về Tây Nam, đem chiến trường giao trả cho Hoàng thượng?" Ôn Liễu Niên sửa sang suy nghĩ.

Sở Uyên gật đầu.

Diệp Căn: "..."

Ôn Liễu Niên: "..."

"Thật sự chắc chắn?" Diệp Cần hỏi lại một lần.

"Trẫm sẽ không lấy lãnh thổ Đại Sở ra nói đùa." Sở Uyên nói, "Yên tâm đi "

"Nhưng Đoàn Bạch Nguyệt vì sao sẽ nguyện ý giúp chúng ta?" Diệp Cần mê hoặc, "Lần trước từng gặp qua một lần ở Vân Nam, bình thường cũng sẽ ngẫu nhiên nghe Tiểu Ngũ nói qua ca ca này, tựa hồ..." Đừng nói là giúp đỡ dẫn quân tương trợ, cho dù chỉ là muốn hãnh trả lại mười sáu châu ở Vân Nam, cũng là chuyện không có khả năng.

"Theo như nhu cầu." Sở Uyên nói.

"Nhu cầu gì?" Ôn Liễu Niên theo hỏi một câu.

Sở Uyên lớn tiếng gọi: "Tứ Hỉ !"

"Dạ." Tứ Hỉ công công vội vàng tiến vào.

"Chỉ đạo Ngự Thiện phòng, yến tiệc chuẩn bị tôm cá cho Ôn ái khanh." Sở Uyên nói, "Đổi thành gạo lúc đậu hủ hầm rau xanh."

Ôn Liễu Niên: "..."

"Ôn ái khanh còn có chuyện gì muốn hỏi nữa không?" Sở Uyên nhìn hãnh.

"Có." Ôn Liễu Niên ôm tâm tình tráng liệt ăn khang nói, "Nếu Hoàng thượng thật sự đã kết minh cùng Đoàn vương, vì sao không thẳng thắn liên hợp Tây Nam đóng quân khai chiến, còn muốn cho phản đảng thêm một năm?" Tuy nói Sở quân hiện tại còn chưa chuẩn bị chu toàn, hơn nữa có quân đội Đoàn Bạch Nguyệt, phần thắng tuyệt đối không thấp. Sớm giải quyết một chút, cũng có thể an tâm sớm một chút.

"Đây là việc của trẫm." Sở Uyên nói, "Sẽ không mượn tay người khác."

Diệp Căn rất muốn thử xem rốt cuộc đầu hăn có phát sốt hay không.

Rõ ràng cũng đã tiếp nhận sự giúp đỡ của đối phương -- Tạm thời xem như là giúp đỡ, vậy nhiều một chút hay ít một chút, thì có gì khác nhau?

"Đều lui ra đi." Sở Uyên nói, "Việc này đừng ở đây, trầm còn có chuyện khác muốn xử lý."

...

Thẳng đến giờ cơm trưa, Ôn Liễu Niên còn đang nhịn không được nghĩ câu Sở Uyên nói lúc sáng, thế cho nên suýt nữa nuốt phải xương cá -- nói là rau xanh đậu hủ, các món ngon bên cạnh cũng không ít, hiển nhiên vẫn là sợ hăn đói.

"Ôn đại nhân thấy thế nào?" Diệp Căn hỏi.

"Nếu mọi việc hết thảy đều giống như lời Hoàng thượng nói, vậy thì không còn gì tốt hơn ." Ôn Liễu Niên nói, "Chỉ là hai bên chưa kết minh, cũng chưa ký kết hiệp nghị điều ước, sao lại có thể an tâm như thế chứ?"

"Thế nhưng dựa theo trình độ làm việc cẩn thận của hăn, nếu không có mười phần nắm chắc, cũng sẽ không dễ dàng tiếp nhận như thế." Diệp Căn nói, "Tuy nói bây giờ còn chưa rõ nguyên nhân, nhưng kết quả tựa hồ đã được định xuống."

"Tâm ý Hoàng thượng đã quyết, cũng chỉ có thể như thế." Ôn Liễu Niên thở dài, chà xát dầu trên tay.

Chỉ hy vọng hết thảy đều phát triển theo hướng tốt nhất là được.

Sau khi cơm nước xong về nhà, lại được quản gia cho biết đại đương gia cũng là sáng sớm chạy ra cửa.

Chạy đi đâu vậy a, bây giờ còn chưa trở về...

Ôn Liễu Niên nhúu mà, thò tay chọt chọt Hồng giáp lang.

Không thấy cha người !

THỔ PHỈ CÔNG LỢC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 147: Tự Mình Quyết Định!!!

Thăng đến khi bên ngoài trời tối mịt, Triệu Việt mới trở về, Ôn Liễu Niên đang nằm sấp ở trên bàn ngủ gật.

"Sao lại ngủ ở đây." Triệu Việt ôm hăn lên, "Cũng không sợ cảm lạnh."

"Muốn chờ người trở về." Ôn Liễu Niên ngáp một cái, "Đi đâu vậy ? Cả ngày đều không thấy bóng dáng."

"Đi tìm sư phụ." Triệu Việt nói, "Nghĩ đến người còn đang trong cung, thì không có sai người tới báo tin."

"Người tìm sư phụ làm gì?" Ôn Liễu Niên hỏi.

"Chỉ là tra xét một phen thương thế của ta." Triệu Việt nói, "Rồi sau đó liền dạy ta một bộ khẩu quyết tinh tâm, chậm rãi điều dưỡng trước."

"Không cần quá mệt mỏi." Ôn Liễu Niên dặn dò.

"Gần đây ta vẫn đang nghỉ ngơi, mệt chỗ nào chứ." Triệu Việt nói, "Ngược lại là người, nói tốt là muốn ở nhà nghỉ ngơi một tháng, kết quả thành thân còn chưa đầy ba ngày, thì đã bắt đầu mỗi ngày chạy vào trong cung."

"Ta cũng không muốn." Ôn Liễu Niên ôm cổ hăn, "Thế nhưng không có biện pháp."

"Ta biết." Triệu Việt cùng hăn trán kề trán, "Tây Nam vương đầu kia thế nào rồi?"

"Hoàng thượng tựa hồ quyết tâm, muốn liều mạng." Ôn Liễu Niên nói, "Luôn bày ra bộ dáng tính toán kỹ càng, còn không cho ai hỏi, ta mới hỏi nhiều một câu, cơm trưa liền từ tôm cá tươi biến thành rau xanh đậu hủ."

Triệu Việt bật cười thành tiếng: "Sau đó thì sao?"

"Sau đó ta cũng không hỏi tiếp nữa." Ôn Liễu Niên nói, "Việc này tuy nói cực kì quý dị, nhưng Hoàng thượng đó giờ làm việc rất cẩn thận, đã làm quyết định này, hẳn là có mười phần năm chắc mới đúng."

"Có lẽ đúng như lời ta nói, Hoàng thượng đã sớm đạt thành hiệp nghị với Tây Nam Vương, chỉ là gạt mọi người mà thôi." Triệu Việt nói, "Cho nên tạm thời không cần đi Đông Hải?"

"Ừm." Ôn Liễu Niên gật đầu, "Nếu Đông Hải tạm thời do Tây Nam Vương áp chế, Hoàng thượng hẳn là sẽ nắm chặt thời gian lợi dụng một hai năm này, dùng để thao luyện quân đội, cộng thêm bổ sung quốc khố."

"Cũng đúng." Triệu Việt xoa bóp khuôn mặt của hắn, "Ngày mai còn muốn vào trong cung không?"

"Không." Ôn Liễu Niên lắc đầu, "Hoàng thượng không cho ta vào."

"Vậy ta mang người ra ngoài ô giải sầu?" Triệu Việt nói, "Đến khe núi lúc trước."

"Được." Ôn Liễu Niên gật đầu, rồi sau đó lại hỏi, "Thương thế của người không nghiêm trọng chứ?"

"Không sao." Triệu Việt ôm hắn, "Chỉ là không thể ra trận giết địch mà thôi."

"Chuyện ra trận giết địch, giao cho người còn lại làm là được." Ôn Liễu Niên cầm tay hắn, "Hiện tại như vậy cũng rất tốt."

Triệu Việt gật đầu, tới gần hôn hân.

Sáng sớm ngày hôm sau, hai người liền một đường giục ngựa rời khỏi phủ. Ôn Như Mặc đang ở trong viện chậm rãi đánh Thái Cực, sau khi nhìn thấy thì khó hiểu: "Mới sáng sớm, đi đâu vậy?"

"Hồi lão gia, đại nhân cùng đại đương gia ra ngoài thành ngắm mặt trời mọc." Hạ nhân ở bên cạnh trả lời, "Nói là cả ngày hôm nay sẽ không trở về."

Ngắm mặt trời mọc a...

Ôn Như Mặc hỏi phu nhân: "Bà muốn đi ngắm không?"

"Không đi, tối qua ngủ không ngon." Ôn phu nhân xoa huyết thái dương, "Ngày mai rồi đi."

"Ta đi." Chu Đỉnh Thiên ở bên cạnh xen mồm.

"Muốn đi thì đi nhanh chút đi." Ôn Như Mặc ghét bỏ, "Chẳng lẽ còn muốn ta mang người theo?"

Vì thế hai người liền bắt đầu đấu võ mồm người một lời ta một tiếng, Chu Mộ Bạch ngồi ở một bên chậm rãi uống trà, coi như là nghe kể chuyện.

Chính giữa hai tòa núi tại ngoại ô, một vòng triều dương đỏ rực chậm rãi dâng lên, rồi sau đó liền tràn ra vạn đạo kim quang, xuyên thấu qua khe hở trút xuống trên mặt đất, ấm áp .

"Nơi này thật đẹp." Ôn Liễu Niên nói, "Ta muốn xây một căn nhà nhỏ."

"Được." Triệu Việt từ phía sau ôm lấy hân, "Ta xây cho người một cái là được."

Ôn Liễu Niên cười: "Ừm."

"Muốn xuống núi không?" Triệu Việt hỏi, rồi sau đó cười khở, "Bất quá không thể mang người nhảy xuống dưới."

"Đi bộ cũng giống nhau." Ôn Liễu Niên nói, "Vừa hay, lúc trước người luôn chê ta không chịu vận động." Cái này muốn không động cũng không được.

Triệu Việt nắm chặt tay hãn, hai người một đường dọc theo đường nhỏ đi xuống dưới.

Đêm qua hạ xuống mưa phùn, cho nên sơn đạo rất lầy lội, chân cũng bước cẩn thận hơn. Vốn dĩ trong chớp mắt liền có thể đến đáy cốc dưới khe núi, lần này hai người đi hơn nửa giờ mới đến.

"Đều là bùn." Ôn Liễu Niên nhảy nhảy trên mặt đất, "Thì ra đi bộ lâu như vậy."

"Xuống dưới tính nhanh, đi lên càng chậm hơn." Triệu Việt ngồi xổm xuống, dùng thảo diệp lau bùn trên giày cho hãn, "Ta cũng người."

"Không được, người còn đang bị thương." Ôn Liễu Niên nói, "Về sau tốt lên rồi nói."

Hai con Hồng giáp lang cũng chậm rì bò ra, ghé vào trên tảng đá lớn phơi nắng. Một lát sau, Tiểu hồng giáp lang cọ cọ bồi giáp, đói !

Con lớn hơn một chút liền bò vèo vèo vào trong bụi cỏ, sau khi phát ra một tần sóng âm, thì lại bò về trên tảng đá lớn.

"A !" Ôn Liễu Niên quyết đoán nhảy vào trong lòng Triệu Việt.

Hai con trùng lớn bò qua trước mặt hãn.

Sau đó thêm hai con.

Rồi thêm hai con nữa.

Ôn Liễu Niên cơ hồ muốn ngắt xiu: "Ta ta chúng ta vẫn là đi đi !" Lần trước cũng không gặp nhiều như vậy a !

"Khoan đã." Triệu Việt trấn an vỗ vỗ lưng hẳn.

Trùng tử tử trong bụi cỏ bò qua, rồi sau đó liền đứng im.

Tiểu hồng giáp lang ngốc ngốc từ trên tảng đá lớn bò xuống dưới, ăn.

Hồng giáp lang dương dương tự đắc đung đưa xúc tu, lợi hại chưa.

"Trách không được, Diệp cốc chủ nói kim giáp lang trên đời khó tìm." Ôn đại nhân nói, "Thì ra thật sự lợi hại như vậy."

"Hồng giáp lang bình thường, cho dù lớn lên cũng chỉ là Hồng giáp lang." Triệu Việt nói, "Mấy con bối giáp sẽ biến thành màu vàng rất ít."

"Thật lợi hại." Ôn Liễu Niên bốc nó lên.

Hồng giáp lang xúc tu đuổi thẳng tắp.

Muốn chơi trò che kín.

Ôn Liễu Niên tựa vào đầu vai Triệu Việt, xa xa nhìn mây bay đến xuất thần, ánh mắt rất tĩnh lặng.

Ngày trôi qua thanh thản như vậy, thế nhưng thật tốt a...

Vốn dĩ cho rằng muốn oanh oanh liệt liệt đến Đông Hải đánh nhau, bởi vì Tây Nam vương Đoạn Bạch Nguyệt can thiệp, cuối cùng lấy một loại phương thức không thể đoán được tạm thời áp chế. Trên thực tế tuy nói Đoạn Bạch Nguyệt đưa một phong hàm đến, nhưng hiển nhiên không tính

toán trưng cầu ý kiến Sở Uyên, bởi vì còn chưa chờ nhận hồi phục của triều đình, hẳn đã bắt đầu tập hợp đại quân, tính toán một đường bước vào Sở quốc, thẳng đến thành Mộc Dương ở Đông Hải.

Quan viên địa phương đại kinh thất sắc, vội vàng đem việc này đăng báo triều đình, cuối cùng chỉ chờ được bốn chữ -- KHÔNG CẦN ĐỂ Ý.

Không cần để ý?

Thứ Sử Tây Nam tiếp nhận thánh chỉ lặn qua lộn lại nhìn ba bốn lần, mới xác định chắc chắn, đây thật sự là chữ viết cùng con dấu của Sở Uyên.

Nhưng... Thật sự không cần để ý sao?

Qua thêm vài ngày, lại có tin đồn truyền ra, nói nguyên quán Tây Nam vương ở thành Mộc Dương tại Đông Hải, lần này hưng binh cũng không có ý đồ khác, chỉ là muốn trở về cố hương nhìn một chút.

Lấy có thật sự rất rách nát, rách nát đến nỗi ngay cả nhị ngọc tử bên đường bán đào chua cũng biết, phi, cái gì mà nhớ nhà, nói dễ nghe mà thôi.

Lấy mười sáu châu ở Vân Nam còn chưa hài lòng, ngay cả phía Đông cũng muốn nhúng tay, quả nhiên là nhân tâm bất túc xà thôn tượng(*).

(*) Chỉ người có lòng tham không đáy.

Tin tức theo thương đội, rất nhanh liền truyền khắp quốc cảnh Đại Sở, thậm chí ngay cả phụ quốc còn lại cũng nghe được tin tức, ai nghe được cũng đều lắc đầu thở dài -- Lãnh thổ Tây Nam Miêu Cương tuy nói không mở mang như Đại Sở, nhưng thực lực lại không được phép khinh thường, chỉ sợ Đông Hải lại muốn dẫm vào vết xe đổ Vân Nam a.

Lão thần liên can khi lâm triều cũng quỳ thẳng lưng, đầu tiên là khăng khái trần thuật, rồi sau đó liền nước mắt giàn giụa, trái một câu 'Giang sơn

tổ tiên khó khăn lắm mới lấy được, sao lại có thể tùy ý để ngoại tộc giẫm lên', phải một câu 'Xin Hoàng thượng lập tức xuất binh, diệt trừ ngoại địch bảo hộ non sông Đại Sở ta', càng nói, cả khuôn mặt đều biến thành đỏ hồng.

Sở Uyên nói: "Ba vị ái khanh nói rất đúng, một khi đã như vậy, vậy thì làm phiền dẫn quân xuất chinh đi."

Người phía dưới nghẹn họng nhìn trân trối: "Hoàng thượng, lão thần là quan văn a."

"A, là quan văn a." Sở Uyên đưa mắt nhìn Thẩm Thiên Phàm, "Ý của tướng quân thế nào?"

Thẩm Thiên Phàm nói: "Nếu mặt tướng đến Đông Hải, biên cảnh cực Bắc sợ là sẽ bị tặc nhân thừa cơ xâm nhập, La Sát quốc lòng muông dạ thú, không phải chuyện một sớm một chiều."

"Thẩm tướng quân không rảnh, tướng quân còn lại có ai rảnh không." Lão thần liên can sốt ruột.

"Đánh nhau không phải là chuyện của một mình tướng quân." Sở Uyên nói, "Không có binh sĩ không có vũ khí, chỉ trông cậy vào một mình tướng quân ở trên chiến trường nói chuyện sao? Nếu là như thế, vậy chi bằng để Ôn ái khanh đến đó đi."

"Vi thần không đi a !" Ôn Liễu Niên đại kinh thất sắc, hắn còn chưa được phong chức quan, vốn dĩ là không cần vào triều sớm, đây vẫn là lần đầu bị Sở Uyên kêu lên đến.

"Trẫm cũng không muốn cho người đi." Sở Uyên cười cười, "Nói thử suy nghĩ của người xem."

"Đánh không bằng kéo." Ôn Liễu Niên nói, "Tây Nam vương đã nói chỉ muốn nhìn cổ hương một chút, nếu Hoàng thượng không cho nhìn, ngược lại biểu lộ chúng ta hẹp hòi. Chi bằng chờ một trận trước, xem ý đối phương rốt cuộc là muốn làm gì. Cho dù thật sự muốn đánh, Đông Hải còn có mấy vạn hải quân của Sở Vương gia, chúng ta không hẳn sẽ chịu thiệt."

"Được." Sở Uyên gật đầu, "Cứ dựa theo ý của ái khanh đi, trước xem thử đối phương rốt cuộc là muốn làm gì."

"Có những lời này của Sở Uyên, đại quân Tây Nam chinh đồ có thể nói một đường xuyên thẳng không bị ngăn cản. Dân chúng dọc đường vốn dĩ còn lo lắng đề phòng, cảm thấy đại đế sẽ rối loạn, ai ngờ chuyện gì cũng không có, thậm chí còn nhận được không ít lợi ích -- giống như lời Đoạn Bạch Nguyệt nói, chuyến này thật sự là áo gấm về nhà, nếu là ngày nào đó tâm tình tốt, còn sẽ phát bạc cho dân chúng, ra tay rất là hào phóng. Thế cho nên về sau, mọi người lúc trước đã từ 'Ngàn vạn lần đừng đi ngang qua nhà ta' biến thành 'Tây Nam vương vì sao còn chưa đến', hận không thể phủ kín hoa tươi ở trên đường chờ.

Quan viên dọc đường gặt gao nhìn chăm chăm nhất cử nhất nhất động của Đoạn Bạch Nguyệt, tín hàm một phong một phong đưa đến Vương Thành, thường xuyên chỉ có một câu -- Hôm nay như trước bình an vô sự.

Ôn Liễu Niên chống quai hàm ngáp một cái, thiêu hủy tín hàm.

Trách không được Hoàng thượng đều ném cho mình, dọc tuyến châu phủ nổi tiếng tổng cộng có hai mươi ba phong mật hàm, nói cũng không mang theo một chút biến.

Ôn Như Mặc cùng Ôn phu nhân cũng đã rời khỏi Vương Thành, trở về Giang Nam, đồng hành còn có Chu Đình Thiên cùng Chu Mộ Bạch.

Tần Thiếu Vũ cũng mang Thâm Thiên Lăng đến đảo Nhiễm Sương ở Nam Hải, lúc gần đi thuận tiện mang theo dư nghiệt liên quan đến Thanh

Cầu đã từng ám sát Triệu Việt, đúng lúc đưa cho sứ phụ trồng hoa chúng được. Bởi vì võ công Triệu Việt đã phế, còn cố ý lưu lại một đội ám vệ.

"Chíp !" Tiểu Phượng Hoàng lưu luyến không rời, dùng móng vuốt nhẹ nhàng cọ cọ hai con Hồng giáp lang, mới ngoan ngoãn bị Thẩm Thiên Lăng ôm đi.

Vật biểu tượng giang hồ lệ nóng doanh tròng, quả thực tâm đều muốn vỡ nát.

Thẩm Thiên Phong cùng Diệp Cẩn thì vẫn như trước lưu ở Vương Thành, thứ nhất có thể tiếp tục giúp Triệu Việt điều dưỡng, thứ hai cũng muốn nhìn xem Sở Uyên đầu kia còn có chỗ nào cần hỗ trợ hay không.

Thời tiết dần dần lạnh xuống, Ôn Liễu Niên đến cửa hàng kê thợ may làm hai bộ áo khoác dài bằng bông giống nhau, mặc cùng Triệu Việt một đường đi dạo trong Vương Thành, sợ người khác không biết chính mình đã thành thân.

Vô Ảnh nằm sấp ở trên bàn ngáp một cái: "Tiên sinh, khi nào chúng ta trở về?"

Vân Đoạn Hồn nhìn Ôn Liễu Niên cùng Triệu Việt đi ngang qua bên dưới, nhìn không được cũng bật cười.

"Hiện tại như vậy kỳ thật cũng không tệ." Vô Phong nói, "Thiếu gia không hẳn là muốn tập võ."

Vân Đoạn Hồn buông chén rượu.

"Ta chỉ là thuận miệng nói mà thôi." Vô Phong nói, "Tiên sinh đừng trách."

"Người nói cũng không sai." Vân Đoạn Hồn nói, "Hiện tại như vậy, thật sự rất tốt."

"Vậy..." Vô Phong thử.

"Đêm nay gọi A Việt đến đây đi." Vân Đoạn Hồn nói, "Có một số việc, người ta nói cũng vô dụng, phải để cho hẳn tự mình quyết định."

THỔ PHỈ CÔNG LỢC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 148: Người Muốn Chọn Như Thế Nào???

Chạng vạng, Triệu Việt cùng Ôn Liễu Niên một đường trở về nhà, trong tay còn ôm một trái dưa hấu to.

"Nhanh đến phòng bếp cắt ra." Ôn Liễu Niên vui sướng.

"Đã nói tốt là buổi tối mới ăn." Triệu Việt buồn cười.

"Đợi không nổi." Ôn Liễu Niên rất kiên trì, "Cắt ra bây giờ đi."

"VẬY chỉ có thể ăn một miếng." Triệu Việt nói, "Diệp cốc chủ nói, về sau trước khi ăn cơm không được cho người ăn điểm tâm."

"Một miếng thì một miếng." Vẫn tốt hơn là không ăn được !

Hai người nói nói cười cười đi về phía phòng bếp, kết quả nửa đường liền bị Vô Ảnh chặn lại.

"Sao người lại..." Ôn Liễu Niên bị kinh ngạc một chút.

"Đại nhân không cần lo lắng, người trong cung bị ám vệ chặn lại rồi, không có theo ta đến đây." Vô Ảnh nói, "Ta là đến thông truyền, giờ Tý đêm nay, tiên sinh kêu thiếu gia đến tìm hẩn."

"Giờ Tý?" Ôn Liễu Niên khẽ nhíu mày, "Nhưng có nói là chuyện gì không?"

Vô Ảnh nói: "Xem như là chuyện tốt."

"Cái gì gọi là 'Xem như là chuyện tốt' ?" Ôn Liễu Niên cảnh giác.

"Thiếu gia đến thì sẽ biết." Vô Ảnh lùi lại hai bước, "Ta đi trước, cáo từ !"
Ngàn vạn lần đừng có lôi kéo ta lại hỏi, ta cái gì cũng không biết.

Ôn Liễu Niên trơ mắt nhìn hấn nhảy qua nóc nhà.

Triệu Việt vươn tay ôm bả vai hấn.

"Người đoán là chuyện gì?" Ôn Liễu Niên quay đầu nhìn hấn.

Triệu Việt lắc đầu: "Chỉ có thể đoán, hấn là có liên quan đến chuyện khôi phục nội lực."

"Vậy chẳng lẽ không phải là chuyện tốt sao?" Ôn Liễu Niên nghi hoặc.

"Vậy thì chờ ta đêm nay qua đó, trở về lại nói cho người." Triệu Việt nói.

Ôn Liễu Niên tới gần: "Muốn hôn một cái."

Triệu Việt phối hợp chạm một cái, sau đó nói: "Lý do?"

"Cũng cảm thấy có chút khẩn trương." Ôn Liễu Niên cùng hấn một đường chậm rãi đến phòng bếp, "Trước nói tốt, mặc kệ là vì chuyện gì, mặc kệ tiền bối muốn người làm quyết định gì, cũng phải trở về hỏi qua ta trước."

Triệu Việt gật đầu: "Được."

Ôn Liễu Niên nói: "Bây giờ người đã là người thành thân."

Triệu Việt nhin cười: "Ta biết."

Tuy nói hấn đáp ứng rất sáng khoái, Ôn Liễu Niên trong lòng vẫn là có chút chột dạ, thế cho nên ngay cả dưa hấu cũng không ăn ra tư vị.

Phải biết đây chính là dưa hấu đến từ Tây Vực a, giá cả một chút cũng không hề rẻ.

Thật sự đáng tiếc.

Đêm nay gần đến giờ Tý, Triệu Việt quả nhiên liền ra cửa, lưu lại một mình Ôn Liễu Niên trần trọc trần trở, cuối cùng lại lăn lông lốc ngồi dậy, từ trong hộp gỗ kéo Hồng giáp lang ra.

Tiểu hồng giáp lang tiếp tục ngốc ngốc nhắm mắt lại, ngủ !

Ôn Liễu Niên thò ngón tay chọc chọc.

Hồng giáp lang trốn đến một bên, buồn ngủ.

"Tỉnh lại !" Ôn Liễu Niên tiếp tục quấy rối.

Tiểu hồng giáp lang ngủ đến ngon lành.

Hồng giáp lang thấy trốn không khỏi, vì thế không cam nguyện tỉnh lại, vèo vèo bò xuống giường, qua một trận lại vèo vèo leo trở về, gặm một con nhện chết để ở bên cạnh Ôn Liễu Niên -- Người chơi với nó đi, ta muốn đi ngủ.

Nhìn con nhện lông đen cực lớn, da đầu Ôn Liễu Niên run lên hít khí lạnh, sau đó a a thét chói tai chạy ra bên ngoài. Đại nội hộ vệ ở bên ngoài nghe được động tĩnh bị dọa nhảy dựng, nhanh chóng chạy lại xem đến tột cùng, kết quả chỉ thấy Ôn Liễu Niên để chân trần mặc lý y vọt ra cửa, trong phòng lại im lặng, động tĩnh gì cũng không có.

"Đại nhân." Thị vệ rút đao bảo hộ hẩn ở phía sau, "Xảy ra chuyện gì?"

Ôn Liễu Niên: "..."

"Đại nhân?" Thị vệ nghi hoặc.

"Bản quan vừa mới... gặp ác mộng." Ôn Liễu Niên vẻ mặt tràn ngập bình tĩnh.

Ám vệ Truy Ảnh cung ở trên nóc nhà chặc chặc, lấy cứ này cũng không tốt hơn so với 'Nhìn thấy một con trùng', mất mặt như nhau.

Đại nội thị vệ xáp đao vào vó: "Không có việc gì là tốt rồi, vậy đại nhân tiếp tục trở về nghỉ ngơi đi."

"Không về." Ôn Liễu Niên một ngum cự tuyệt.

Đại nội thị vệ đáy mắt khó hiểu: "Vì sao?"

Ôn Liễu Niên nói: "Ta muốn ở trong viện ngắm trăng."

Đại nội thị vệ: "..."

Ôn Liễu Niên bình tĩnh ngồi xuống.

Đại nội thị vệ trở về trạm gác, cảm thấy đêm nay đại nhân tựa hồ có chút kì quái.

Cuối cùng vẫn là ám vệ Truy Ảnh cung nhìn không được, cưỡng chế đưa hần đến phòng khách, hơn nữa lấy thuốc bột ra vẩy khắp nơi, tỏ vẻ 'Ở đây thật sự không có trùng'!

Cũng không biết đại đương gia khi nào mới có thể trở về, yển nhĩ tân hôn nửa đêm chạy ra ngoài, rất đáng giá bị hành hung một trận.

Gần tới hừng đông, Triệu Việt rốt cuộc trở về nhà, trong phòng ngủ lại trống trơn.

"Đại nhân ở phòng khách." Ám vệ đúng lúc nhắc nhở.

"Đang êm đẹp, chạy tới phòng khách làm gì?" Triệu Việt khó hiểu, một đường đi qua tìm hấn.

Nghe được động tĩnh, Ôn Liễu Niên nhanh chóng từ trên giường ngồi dậy.

"Xảy ra chuyện gì?" Triệu Việt ngồi ở bên giường, "Sao lại một mình chạy tới đây."

"Trên giường có một con trùng." Ôn Liễu Niên khoa tay múa chân, "Lớn như vậy !"

"Lớn như vậy gọi là cối xay đá." Triệu Việt nắm tay hấn, "Có hai con Hồng giáp lang ở đó, sao lại có trùng được chứ."

"Chính là Hồng giáp lang bắt cho ta !" Không nhắc tới thì thôi, nhắc tới tâm càng muốn vỡ vụn.

"Tất nhiên là do người ức hiếp nó." Triệu Việt quát quát mũi hấn.

Ta không có. Ôn Liễu Niên niết mặt mình một chút, nói lãng sang chuyện khác: "Tiền bối tìm người làm gì vậy?"

"Thật sự là vì thảo luận, phải làm thế nào mới có thể khôi phục võ công cho ta." Triệu Việt nói.

"Vậy có thảo luận ra được kết quả chưa?" Ôn Liễu Niên nhanh chóng hỏi.

Triệu Việt gật đầu: "Có."

"Thật sao?" Ôn Liễu Niên đầu tiên là trong nháy mắt vui sướng, nhưng rất nhanh nghi hoặc nói: "Vậy người vì sao lại mất hứng?"

Triệu Việt thở dài, ôm hấn vào trong lòng.

"Có nguy hiểm?" Ôn Liễu Niên nhú mày, "Vậy thì không được, ta không đáp ứng."

"Không tính là có nguy hiểm, ngoại trừ chỉ là tự thân cố gắng, còn muốn mượn vài phần ý trời." Triệu Việt nói: "Còn nữa, sư phụ muốn ta cùng hẳn trở về hải đảo."

"Trở về Đông Hải?" Ôn Liễu Niên giật mình, "Bây giờ ?"

Triệu Việt gật đầu: "Bế quan hai năm."

"Vậy ta thì sao?" Ôn Liễu Niên ngóng trông nhìn hẳn.

"Muốn theo ta một đường khởi hành, hay là muốn ở lại Vương Thành chờ ta trở về?" Triệu Việt cầm tay hẳn, "Hoặc... Không muốn để ta đi?"

"Tất nhiên là không muốn." Ôn Liễu Niên than thở, ngẩng đầu nhìn hẳn, "Nếu ta không cho người đi, người sẽ không đi sao?"

Triệu Việt gật đầu: "Ừm."

"Vậy võ công phải làm sao đây." Ôn Liễu Niên hỏi.

"Người cũng nói, ta hiện tại là người đã thành thân." Triệu Việt cười cười, "Đã thành thân, tất nhiên phải nghĩ đến suy nghĩ của người."

"Vậy người vẫn là đi đi." Ôn Liễu Niên rầu rĩ nói, "Lúc trước đáp ứng Hoàng Thượng muốn trùng tu luật pháp Đại Sở, còn muốn giám thị trùng kiến hoàng cung, e là nhất thời nửa khắc cũng không đi được... Ta ở đây chờ người trở về."

Tuy nói lúc trước đã đoán được kết quả này, bất quá vừa nghĩ đến hai người phải tách ra, Triệu Việt như trước có chút không nỡ.

Ôn Liễu Niên thì càng không nỡ.

Vì thế hai người đầu tiên là ôm hôn nửa ngày, về sau liền buông màn xuống. Hạ nhân tiến đến đưa nước ấm đứng ở cửa nghe được động tĩnh, nhanh chóng mặt đỏ tai hồng xoay người đi trở về, ta cái gì cũng không nghe được.

May mà lão gia đi rồi, bằng không còn không biết sẽ bị tức thành cái dạng gì.

Xế chiều, Sở Uyên tuyên Ôn Liễu Niên tiến cung, sau khi bàn xong việc theo thường lệ hỏi: "Ái khanh có muốn ở lại dùng cơm không?"

"Không cần, vi thần vẫn là trở về đi." Ôn Liễu Niên nói, "Đa tạ Hoàng thượng."

"Có phải ái khanh có tâm sự gì không?" Sở Uyên hỏi.

Ôn Liễu Niên ngẩng đầu: "Hoàng thượng có thể nhìn ra được a."

"Nhìn bộ dáng này, trăm không nhìn ra mới kỳ quái." Sở Uyên buồn cười, bước xuống long ý nói, "Nói thử xem, có phải là bị ai ức hiếp hay không?"

Ôn Liễu Niên lắc đầu: "Không có chuyện gì đâu."

"Có liên quan đến Triệu đại đương gia ." Sở Uyên ngữ điệu chắc chắn.

Ôn Liễu Niên cam chịu.

"Thật sự không nói?" Sở Uyên nói, "Nói không chừng trăm còn có thể đưa ra chủ ý giúp ái khanh."

Còn chưa thành thân, sao lại có thể đưa ra chủ ý giúp ta. Ôn Liễu Niên ở trong lòng nói thầm, qua nửa buổi mới nói: "Hắn muốn đi xa nhà một thời gian."

"Ra là đi xa nhà một thời gian, cũng không phải là không trở về." Sở Uyên lắc đầu, "Trẫm còn tưởng chuyện gì lớn."

"Đi hai năm !" Ôn Liễu Niên nhấn mạnh.

"Trước nói tốt, cho dù là hai mươi năm, trăm cũng sẽ không để người đi." Sở Uyên nói.

"Vi thần biết." Ôn Liễu Niên uể oải.

"Đi thôi, ra ngoài Ngự Hoa viên hít thở không khí." Sở Uyên nói.

Ôn Liễu Niên ỉu xìu đuổi theo, vẫn là không có tinh thần !

"Muốn đến nơi nào?" Sở Uyên hỏi.

"Vi thần cũng không biết." Ôn Liễu Niên nói.

Sở Uyên khẽ nhíu mày: "Không biết?"

"Là muốn đi cùng sư phụ, sư phụ là thế ngoại cao nhân, không tên không họ, chỗ ở cũng không cố định." Ôn Liễu Niên trả lời.

"Thì ra là như vậy." Sở Uyên sáng tỏ, "Là đi luyện công phu?"

"Vâng." Ôn Liễu Niên gật đầu.

"Vậy thời gian hai năm thật sự không lâu lắm." Sở Uyên cùng hẳn một đường ngồi ở trong lương đình, "Người luyện võ, nếu không phải luyện tám năm mười năm thì cũng là vài chục năm, mới có thể đạt được thành tựu, hiện tại Triệu đại đương gia chỉ cần hai năm, ái khanh nên cao hứng mới đúng."

"Cao hứng không nổi." Ôn Liễu Niên thành thành thật thật nói.

Sở Uyên nói: "Về sau ái khanh có thể vào cung ở, đầu bếp Ngự Thiện phòng tùy tiện sai sử."

Ôn Liễu Niên nói: "Vẫn là cao hứng không nổi." Đầu bếp cũng không phải nam nhân của ta.

"Vậy phải làm sao ái khanh mới có thể cao hứng?" Sở Uyên có hứng trí nhìn hẳn.

"Thỉnh Hoàng thượng chấp thuận vi thần -- "

"Không cho phép !" Sở Uyên cắt ngang lời hẳn.

Ôn Liễu Niên: "..."

Ta nói còn chưa nói xong.

"Không cho phép xin nghỉ." Sở Uyên lặp lại một lần nữa.

"Vậy vi thần liền từ quan." Ôn Liễu Niên thấp giọng than thở.

"Nếu dám từ quan, trăm lấy gậy đánh người." Sở Uyên khí định thần nhàn, "Rồi sau đó hạ chỉ các tòa tửu lâu trên toàn quốc, ai cũng không được phép cho ái khanh bước vào, ai dám vi phạm giết không tha."

Ôn Liễu Niên: "..."

Ôn Liễu Niên: "..."

Ôn Liễu Niên: "..."

"Nghe lời." Sở Uyên vỗ vỗ đầu hẳn, "Được rồi, trở về đi. Khoảng thời gian này không tuyên ái khanh tiến cung, hảo hảo ở nhà bồi Triệu đại đương gia."

Ôn Liễu Niên thở ngắn thở dài.

Vừa mới thành thân không được bao lâu thì phải tách ra hai năm, quả thật xót xa, mặc kệ ăn bao nhiêu giò heo cũng không bù lại được.

Quả nhiên là không nở a...

Đã ra quyết định, vậy cũng không có đạo lý tiếp tục kéo dài. Ngày khởi hành đã định là đầu tháng ba, Ôn Liễu Niên thờ dài một hồi lại một hồi, không nhiều không ít, còn khoảng mười ngày.

Bên trong một chỗ tiểu viện, Vân Đoạn Hồn đang uống trà.

"Tiên sinh." Vô Ảnh nói "Ôn đại nhân tới, có muốn trốn một phen không?"

Vân Đoạn Hồn tay dừng một chút, "Vì sao phải trốn?"

Vô Ảnh từ nội tâm phát ra lời nói: "Bởi vì Ôn đại nhân nhìn qua tâm tình tựa hồ không tốt lắm."

Nếu là có thể không trêu chọc, vẫn là tận lực không cần trêu chọc thì tốt hơn.

Ôn Liễu Niên đẩy cửa viện ra bước vào.

Vô Ảnh nhìn thoáng qua phía sau hẳn, xác định không có đại nội thị vệ đi theo, vì thế hơi gật đầu nhìn Vân Đoạn Hồn.

"Sao lại chạy tới đây." Vân Đoạn Hồn nói, "A Việt đâu?"

"Ở nhà." Ôn Liễu Niên nói, "Ta vừa mới hạ triều, thuận tiện đến đây tìm tiền bối hỏi một chuyện."

"Muốn hỏi chuyện gì?" Vân Đoạn Hồn nói.

Còn có thể là chuyện gì ! Ôn Liễu Niên nghiêm túc nhìn hẳn.

"Hai năm sau, ta đương nhiên sẽ thả A Việt trở về." Vân Đoạn Hồn đưa cho hắn một ly trà.

"Chuyến này có thể có nguy hiểm không?" Ôn Liễu Niên quan tâm nhất chính là chuyện này.

"Tất nhiên sẽ không." Vân Đoạn Hồn nói, "Tệ nhất là hoàn toàn không thành công, tốn một khoảng thời gian mà thôi."

"Vậy cũng không được a !" Ôn Liễu Niên nói, "Mất trọn hai năm, ở đâu có đạo lý hoàn toàn không thành công?!"

"Chuyện tập võ, cưỡng cầu không được." Vân Đoạn Hồn lắc đầu, "Bảy phần dựa vào tự mình cố gắng, ba phần còn lại phải xem vận khí."

Ôn Liễu Niên nhú mày.

"Hơn hai mươi năm qua, vận khí của A Việt tựa hồ không được tốt lắm." Vân Đoạn Hồn nói, "Tương lai sẽ chậm rãi tốt lên."

"Ai nói vận khí hắn không được tốt lắm." Ôn Liễu Niên kháng nghị.

"Ngoại trừ chuyện thành thân với người." Vân Đoạn Hồn biết sai sửa lại cho đúng.

Vậy còn được. Ôn Liễu Niên khịt khịt mũi, sau đó lại nhấn mạnh một lần: "Nhất định không thể xảy ra chuyện."

"Ta là sư phụ hắn, sao có thể nhìn hắn xảy ra chuyện." Vân Đoạn Hồn nói, "Huống hồ tư chất A Việt hơn người, định chắc là có thể luyện tốt môn công phu này."

"Môn công phu gì vậy?" Ôn Liễu Niên hỏi đến cùng.

Vân Đoạn Hồn lắc đầu: "Không có tên."

"Gạt người." Ôn Liễu Niên không tin, "Trên thế gian này nào có công phu lợi hại mà không có tên."

"Là ta từ trong kiếm pháp Vân gia diễn biến thành, chưa kịp đặt tên." Vân Đoạn Hồn nói, "Không thì người đặt một cái tên thử xem?"

"Lúc trước chưa có ai luyện qua?" Ôn Liễu Niên trừng to mắt.

"Tất nhiên không có." Vân Đoạn Hồn lắc đầu.

Ôn Liễu Niên: "..."

Ôn Liễu Niên: "..."

Ôn Liễu Niên: "..."

Vậy nếu tẩu hỏa nhập ma thì phải làm sao đây !

"Quan tâm quá sẽ loạn." Thấy hấn lại bắt đầu nghĩ ngợi lung tung, Vân Đoạn Hồn nói: "Sợ đầu sợ đuôi như thế, quả thật không giống tính cách của người."

Ôn Liễu Niên thành tâm đề nghị: "Không bằng tiền bối luyện bộ công phu này trước thử xem?"

Vân Đoạn Hồn dở khóc dở cười: "Lo lắng A Việt, thì kêu lão già ta đi trước dò đường?"

"Công phu là do tiền bối tự nghĩ ra, sao có thể nói là dò đường." Ôn Liễu Niên giữ chặt tay hấn, ân cần thân thiện dụ dỗ nói, "Nói không chừng dựa theo thời gian, thì có thể thiên hạ vô địch, ý của tiền bối thế nào?"

"Ta chưa bao giờ nghĩ tới muốn thiên hạ vô địch." Vân Đoạn Hồn lắc đầu, "Cái miệng này của người cũng là thiên hạ vô địch, vậy người cảm thấy thế nào?"

Ôn Liễu Niên không cần nghĩ ngợi nói, "Cảm thấy rất tốt."

Vân Đoạn Hồn: "..."

"Tiền bối." Ôn Liễu Niên vẫn là không yên lòng.

"Võ học thiên hạ đều xuất từ đồng tông." Vân Đoạn Hồn đành phải kiên nhẫn nói cho hắn nghe, "Đều là lấy cái thừa bù cái thiếu, làm sạch những phần dơ bẩn, thân hình hợp nhất khí quán chu thiên, cũng có thể giúp tinh tâm lại. Cái gọi là công phu độc môn thế gia, bất luận nhiều một vòng tròn lớn cỡ nào, kết quả vẫn là sẽ trở về nguyên bản."

Ôn Liễu Niên buồn ngủ.

"Kiếm pháp Vân gia cũng như thế, hơn nữa mấy năm gần đây vì không để người ngoài phát giác, ở trong chiêu thức đã có biến hóa cực lớn." Vân Đoạn Hồn tiếp tục nói, "Công phu mà Vô Phong cùng Vô Ảnh sở luyện, chỉ sợ trên đời này cũng không mấy người có thể nhận ra có liên quan đến ta."

Ôn Liễu Niên phụ họa.

"Đây là bộ đao pháp mới biến hóa ra, chủ yếu chỉ là một chữ 'Nhanh', trên đời này mặc kệ nhiều chuyết lược công phu, chỉ cần tốc độ đủ nhanh, thì có thể có phần thắng cực lớn." Vân Đoạn Hồn nói, "Thân thủ A Việt nhanh nhẹn phản ứng cực nhanh, luyện rất thích hợp."

Ôn Liễu Niên mờ mịt gật đầu.

"Đại nhân có muốn đặt tên cho bộ đao pháp này không?" Vân Đoạn Hồn hỏi.

"Đã là lấy ra từ trong kiếm pháp Vân gia, lại là lấy nhanh chế địch, vậy thì gọi là , thế nào?" Ôn Liễu Niên sáng khoái đánh nhịp, "Cứ quyết định

như vậy đi."

"Kiếm pháp Vân gia lấy nhanh chế địch, vì sao cuối cùng lại gọi là Hồng Liễu đao pháp?" Vân Đoạn Hồn khó hiểu.

"Liễu là ta." Ôn Liễu Niên giải thích.

Vân Đoạn Hồn gật đầu, mang một chữ cũng không sao.

Ôn Liễu Niên nói: "Hồng là Hồng giáp lang, có hai con."

Vân Đoạn Hồn: "..."

Ôn Liễu Niên lầm bầm lầu bầu: "Còn rất dễ nghe."

Vân Đoạn Hồn tâm tình có chút phức tạp.

Vì cái gì chính mình hao tổn tâm huyết, rất vất vả mới sáng chế ra bộ đao pháp này, bí kíp đao pháp giống như thiêm điện bôn lôi, cuối cùng lại lấy một cái tên tràn ngập nữ tính trường như thế?!

Hơn nữa bên trong cư nhiên còn có một con trùng !

THỔ PHỈ CÔNG LỢC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 149: Rốt Cuộc Có Đi Hay Không???

Nhiều lần cam đoan, sau khi xác định chuyển đi sẽ không có nguy hiểm, Ôn Liễu Niên rốt cuộc tạm thời thả tâm. Sau khi rời khỏi chỗ ở Vân Đoạn Hồn lại không trở về Ôn phủ, mà là một mình ra ngoài thành đi dạo, một mình ngồi ước chừng hơn nửa giờ, ngắm phong cảnh ngắm người.

Thị vệ hoàng cung lúc trước bị người Truy Ảnh cung dụ đi, lúc này cũng tìm đến đây, thấy hãn ngồi yên bất động, cũng không biết chính mình có nên tiến lên hỏi hay không, sau nhiều lần do dự vẫn là do một người trong đó chạy trở về Hoàng cung, đem việc này báo cho Sở Uyên.

"Ngồi ngắm người?" Sở Uyên đặt số con trong tay xuống.

"Vâng." Thị vệ nói, "Nhìn qua tựa hồ không ít tâm sự."

"Triệu đại đương gia đâu?" Sở Uyên lại hỏi.

"Không ở bên cạnh đại nhân." Thị vệ nói, "Sau khi hạ triều đại nhân vẫn chưa về nhà, vẫn ngồi ở ngoài ô xuất thần."

Sở Uyên khẽ nhíu mày.

"Hoàng thượng?" Thị vệ thử nhìn hãn.

"Âm thầm bảo hộ là được." Sở Uyên nói, "Lui xuống đi."

"Dạ." Thị vệ lĩnh mệnh, cúi đầu rời khỏi Ngự Thư phòng. Trong lòng lại nhin không được nghĩ, dựa theo trình độ ân ái lúc trước của đại nhân cùng Triệu đại đương gia, tách ra một lát cũng muốn đi tìm, lần này nếu muốn

tách ra một khoảng thời gian dài như vậy, dự tính nửa năm cũng không nhất định có thể khôi phục.

Thời gian từng chút từng chút trôi qua, sắc trời cũng dần dần tối xuống. Ôn Liễu Niên xoa xoa mắt, vừa nghĩ muốn về nhà, phía sau lại truyền đến một trận tiếng bước chân.

Còn tưởng là Triệu Việt đến tìm, Ôn Liễu Niên vô tội quay đầu: "Ta đang muốn về... Hoàng thượng?!"

"Tưởng là Triệu đại đương gia há?" Sở Uyên cười cười, ngồi ở bên cạnh hắn.

"Sao Hoàng thượng lại đến đây?" Ôn Liễu Niên có chút ngoài ý muốn.

"Sợ ái khanh ở sau lưng oán giận trẫm." Sở Uyên đưa cho hắn một bao kẹo đậu phộng, "Cho nên đến xem thử."

Ôn Liễu Niên nói thầm: "Vi thần không dám."

"Người có chuyện gì mà không dám." Sở Uyên gõ đầu hắn, "Có thể pha trộn cùng Tần Thiếu Vũ, ngày nào đó bán trẫm đi cũng không ngạc nhiên."

"Vi thần không dám." Ôn Liễu Niên lặp lại một lần nữa.

"Còn nói không tức giận." Sở Uyên cười lắc đầu, "Muốn đi Đông Hải?"

"Ừm." Ôn Liễu Niên lập tức gật đầu.

"Vậy thì đi đi." Sở Uyên vỗ vỗ hắn.

Ôn Liễu Niên giật mình mở to hai mắt: "A?"

"Như thế nào, không muốn đi?" Sở Uyên buồn cười.

Ôn Liễu Niên có chút không yên tâm.

"Trẫm muốn giữ ái khanh ở Vương Thành." Sở Uyên nói, "Nhưng tựa hồ có chút ép buộc."

"Hoàng thượng quá lời." Ôn Liễu Niên lắc đầu, "Chuyện đã đáp ứng Hoàng thượng, vi thần tự sẽ làm được toàn bộ." Muốn đi Đông Hải là một chuyện, có thể đi hay không lại là một chuyện khác, đã làm quan ở trong triều, tất nhiên nên làm tròn bổn phận của thần tử, mọi chuyện cũng không thể đều tùy tính mà đến.

"Đến Đông Hải, giúp trẫm nhìn chăm chăm Đoạn Bạch Nguyệt." Sở Uyên nói.

Ôn Liễu Niên có chút mờ mịt: "Nhìn chăm chăm Tây Nam vương?"

Sở Uyên gật đầu.

Ôn Liễu Niên càng tỏ ra khó hiểu: "Thế nhưng..." Đoạn Bạch Nguyệt lòng muông dạ thú đích xác không phải là giả, thế nhưng nhìn hành động lúc trước của Hoàng thượng, rõ ràng là tín nhiệm người này - Hoặc nói ít nhất cũng đã ngầm đạt thành hạng mục hiệp nghị nào đó rồi, mới sẽ mặc kệ như thế. Vậy vì sao hiện tại quân Tây Nam đã đẩy vào ven bờ Đông Hải Đại Sở, lại muốn phái mình âm thầm đến nhìn chăm chăm?

"Trẫm biết Tần cung chủ lưu người bảo hộ người." Sở Uyên nói, "Chỉ là Đông Hải đầu kia không an ổn, vẫn là phải tự mình chú ý nhiều hơn."

"Vi thần phải lấy loại lý do nào, loại thân phận nào tiến đến?" Ôn Liễu Niên hỏi.

"Trẫm đương nhiên sẽ hạ một đạo thánh chỉ." Sở Uyên nói, "Hiện giờ bộ tộc Tây Nam tiến quân thần tốc, nói là trở về cố hương tế tổ lại chậm chạp không lui, trẫm phái ái khanh tiến đến đàm phán, cũng là hợp tình hợp lý."

"Hoàng thượng." Ôn Liễu Niên do dự, "Vi thần có một chuyện muốn hỏi."

"Hỏi đi." Sở Uyên gật đầu.

"Giữa Hoàng thượng cùng Tây Nam vương, rốt cuộc đạt thành loại hiệp nghị nào?" Ôn Liễu Niên nói, "Tuy nói có một số việc có lẽ vi thần không nên hỏi, nhưng nếu muốn đến Đông Hải, còn thỉnh Hoàng thượng nói rõ ràng." Bằng không nếu không biết gì mà tiến đến như vậy, ngay cả Đoạn Bạch Nguyệt là địch hay là bạn cũng nói không rõ, đến lúc đó phải bàn chuyện thế nào?

Sở Uyên nhú mày.

Ôn Liễu Niên ngóng trông nhìn hẩn.

"Ôn ái khanh." Sở Uyên nói.

"Dạ." Ôn Liễu Niên trong lòng dâng lên dự cảm bất an.

"Theo trăm tiến cung, kêu Ngự Thiện phòng làm cơm hư canh dâng ăn một lần."

...

Bên trong Ôn phủ, Triệu Việt bận rộn bù đầu bù cổ, đợi nửa buổi cũng không thấy người trở về. Lúc trước nghĩ có lẽ là bên Sở Uyên xảy ra chuyện, kết quả sắp tới giờ cơm chiều cũng không thấy bóng dáng, vừa tính toán chạy ra ngoài tìm, liền thấy Ôn Liễu Niên sầm bi khổ não bước đến, ngồi ở trên ghế đá không nói lời nào.

"Làm sao vậy?" Triệu Việt ngồi ở trước mặt, cầm tay hẩn, "Lại cãi nhau với vị đại nhân nào à?"

"Không có cãi nhau." Ôn đại nhân đang tức giận.

"Vậy tại sao lại tức đến thành như vậy?" Triệu Việt ôm lấy hắn, "Chỗ Hoàng thượng?"

Ôn Liễu Niên liềm mạng gật đầu.

Triệu Việt mang theo hắn đi vào trong nhà: "Lần này hắn lại kêu người làm cái gì?"

"Ăn hết một thau cơm sắp thiêu." Ôn Liễu Niên giận dữ nói, "Còn có dưa muối lâu năm !" Đó nhưng là Hoàng cung a, cũng không biết đầu bếp lôi ở đâu ra nữa, vừa đen lại vừa chua, còn không thể không ăn, bởi vì Hoàng thượng có chỉ !

Triệu Việt nhú mày: "Sao lại cho người ăn mấy thứ này !" Ăn đau bụng thì phải làm sao.

"Bởi vì Hoàng thượng muốn ta đi Đông Hải." Ôn Liễu Niên cáo trạng, "Ta hỏi nhiều hai câu, liền bị phạt!"

"Muốn người đi Đông Hải?" Triệu Việt dừng bước.

"Đúng vậy, đi Đông Hải." Ôn Liễu Niên hậu tri hậu giác, trong khoảnh khắc vô cùng cao hứng vỗ hắn một cái, "Đúng, Hoàng thượng muốn phái ta đến Đông Hải !"

"Thật sao?" Triệu Việt mừng rỡ như điên.

"Ừm ừm." Ôn Liễu Niên liềm mạng gật đầu.

"Cùng đi với ta?" Triệu Việt cầm tay hắn.

"Là một đường đi Đông Hải, bất quá ta không thể đến hải đảo." Ôn Liễu Niên nói, "Hoàng thượng muốn ta đến chỗ Tây Nam vương."

"Đoạn Bạch Nguyệt?" Triệu Việt nghe vậy nhú mày.

"Mặc kệ hăn, có thể cùng đi đến Đông Hải vẫn luôn là chuyện tốt." Ôn Liễu Niên nói, "Người phải thường xuyên đến thăm ta."

"Giữa Hoàng thượng cùng Đoàn vương, hiện tại rốt cuộc là địch hay là bạn?" Triệu Việt đặt hăn ở trên ghế, "Không nói rõ ràng chuyện này, ta không cho người đi."

Ôn Liễu Niên: "..."

Nếu là thương nhân thoại bản biết được chuyện này, nhất định sẽ mời tú tài viết một bộ sách, có tên gọi là 《 Vì sao ý tưởng của Hoàng thượng cùng Triệu đại đương gia vẫn luôn không gặp nhau 》 .

"Nói chuyện." Triệu Việt vỗ vỗ đầu hăn.

"Hôm nay ta chính là hỏi cái này, mới bị Hoàng thượng phạt." Ôn Liễu Niên nói, "Về sau Hoàng thượng còn nói, có một số việc ta không cần hỏi, cho dù là hăn cùng Tây Nam nháo ầm ỹ, Tây Nam vương cũng sẽ không hại ta."

"Đây tính là chuyện gì vậy." Triệu Việt lắc đầu, "Trừ phi Hoàng thượng nói rõ ràng, bằng không loại chuyện xâm nhập hang cọp này, ta tuyệt đối không sẽ đáp ứng."

"Hoàng thượng sẽ không gạt ta." Ôn Liễu Niên nhấn mạnh.

"Sao sẽ không gạt người." Triệu Việt nói, "Lúc này còn muốn người ăn dưa muối bị hư."

"Không giống nhau." Ôn Liễu Niên ôm cổ hăn, "Người cho ta đi đi."

"Ta đi nói chuyện với Hoàng thượng." Triệu Việt nói.

"Người?" Ôn Liễu Niên giật mình.

"Ta cũng cần biết nguyên nhân." Triệu Việt nói, "Nếu là lúc nào cũng để người mạo hiểm, vậy chức quan này không làm cũng được."

Ôn Liễu Niên chớp chớp mắt, đây.. đây kỳ thật cũng không nghiêm trọng như vậy a.

Nhưng Triệu Việt hiển nhiên không tính toán đối chủ ý, sáng sớm hôm sau, liền đến hiệu buôn Nhật Nguyệt sơn trang.

"Triệu đại đương gia muốn tìm Tiểu Cẩn?" Thẩm Thiên Phong nói, "Không khéo, một canh giờ trước vừa mới vào cung."

"Vậy ta đến cửa cung chờ Diệp cốc chủ." Triệu Việt đứng lên, "Quấy rầy."

"Không bằng ở trong nhà đợi đi." Thẩm Thiên Phong nói, "Tiểu Cẩn là theo thông lệ đến mở an thần dược cho Hoàng thượng, hễ rất nhanh thì có thể trở lại."

"Không cần." Triệu Việt nói, "Đa tạ minh chủ."

"Triệu đại đương gia có việc gấp?" Thẩm Thiên Phong thử hỏi.

"Ta muốn gặp Hoàng thượng." Triệu Việt nói.

Thẩm Thiên Phong sáng tỏ, biết tám phần là vì Ôn đại nhân, thì cũng không hỏi thêm gì nữa, tự mình đưa hễ ra phủ.

Tại cửa cung chờ được nửa canh giờ, rốt cuộc thấy Diệp Cẩn bước ra, chỉ là tinh thần nhìn qua rõ ràng có chút hoảng hốt.

"Diệp cốc chủ?" Triệu Việt nói, "Người không sao chứ?"

Diệp Cẩn nói: "Có chuyện."

Triệu Việt: "..."

Diệp Cẩn ngẩng đầu nhìn hẳn, ánh mắt rất là phức tạp, vẻ mặt cũng rất phức tạp.

Thấy hẳn như vậy, Triệu Việt nói, "Có cần ta đưa cốc chủ trở về hiệu buôn nghỉ ngơi không?"

Diệp Cẩn lắc đầu: "Đại đương gia bồi ta đi một lúc đi."

Triệu Việt khó hiểu: "Ta?"

Nhưng Diệp Cẩn dĩ nhiên đã xoay người lên ngựa, Lục Thông Ngọc hí dài một tiếng, dang rộng bốn vó phóng nhanh mà đi.

Lo lắng hẳn sẽ xảy ra chuyện, Triệu Việt cũng giục ngựa đuổi theo, hai người một đường ra khỏi thành.

Dân chúng bên đường sau khi nhìn thấy, đều cảm thấy chính mình có phải là hoa mắt rồi không, vì sao lại là Diệp cốc chủ cùng Triệu đại đương gia, vậy Thâm minh chủ cùng Ôn đại nhân đi đâu rồi?!

Đến một chỗ sơn cốc nhỏ yên tĩnh ở ngoại ô, Diệp Cẩn xoay người xuống ngựa, ngồi ở bên bờ suối tiếp tục ngắm người.

"Cốc chủ." Triệu Việt hỏi, "Rốt cuộc xảy ra chuyện gì vậy?"

Diệp Cẩn dần dần nói: "Người để cho ta bình tĩnh một chút."

Buổi sáng theo thông lệ đến mở dượt cho Sở Uyên, lại vừa vắn nhìn thấy một xe dượt liệu đang đẩy xuống phía dưới, bên trong có không ít vật đại bổ quý báu, có vài món thậm chí có chút vạm kim khó cầu, vì thế liền hiếu kỳ hỏi nhiều hai câu, lại nói là từ Tây Nam đưa tới, là cống lễ Đoạn vương đưa cho Hoàng thượng. Không chỉ là dượt liệu, còn có một xe kỳ trân dị

bảo, một xe trái cây Tây Nam, một xe thịt khô thổ sản vùng núi, cùng với một xe... đầu lâu.

"Cái thứ gì vậy?" Diệp Căn trừng to mắt.

"Đều là thủ lĩnh bộ tộc không an phận ở Tây Nam, vẫn có ý đồ xâm phạm biên cảnh ta." Quán sự Thái Y viện nói, "Đều bị Tây Nam vương giết chết, lột sạch sẽ đưa tới cho Hoàng thượng."

Diệp Căn phía sau lưng run lên, một đường đến Ngự Thư phòng hỏi đến tột cùng.

"Trẫm biết." Sở Uyên nói, "Nếu người thích, thì lấy đi."

"Sao ta có thể thích cái thứ đó chứ !" Diệp Căn kinh sợ.

"Trẫm nói là xe dược liệu kia." Sở Uyên dờ khóc dờ cười, "Về phần thứ khác, ném đi."

"Vừa mới đi ngang qua quốc khố, Trương đại nhân nói Tây Nam vương cứ duy trì không ngừng tặng đồ như vậy, nói ít cũng có nửa năm." Diệp Căn nói, "Vì sao vẫn không nghe người nói qua?"

"Cũng không phải chuyện mấu chốt gì." Sở Uyên cầm lấy châu phê, tùy tay lật mở một quyển sổ con, "Muốn đưa thì đưa đi."

Diệp Căn hồ nghi nhìn hẩn.

Sở Uyên đứng lên bước ra ngoài: "Trẫm đến Hộ Bộ xem thử."

"Vì sao mỗi lần nhắc tới Tây Nam vương, không phải giấu giấu diêm diêm, cũng là giữ kín như bưng?" Diệp Căn ở sau lưng gọi hẩn lại.

Sở Uyên cũng đã phất tay áo ra cửa.

Vì thế Diệp cốc chủ rút cuộc hậu tri hậu giác, mơ hồ cảm nhận được một vài chuyện.

Nhưng... Thật sự như thế hả?!

"Diệp cốc chủ." Triệu Việt khẽ nhíu mày, "Không thì ta đưa người về nhà?"

"Không sao." Diệp Căn vô lực khoát tay, "Đúng rồi, đại đương gia sao lại đứng ở cửa cung, Ôn đại nhân cũng không ở trong cung."

"Ta biết, vốn dĩ là muốn nhờ cốc chủ giúp thông truyền, ta muốn gặp Hoàng thượng." Triệu Việt nói.

"Đại đương gia muốn gặp Hoàng thượng?" Diệp Căn có chút ngoài ý muốn, "Để làm gì?"

Triệu Việt đem sự tình nói đại khái một lần, lại nói: "Ta đối Tây Nam vương không hiểu nhiều lắm, không biết Diệp cốc chủ có đề nghị gì không?"

Diệp Căn sắc mặt lại cứng đờ.

Vì sao khắp nơi đều có người này tồn tại?!

"Cốc chủ?" Triệu Việt lo lắng nhìn hẩn, sao lại không nói chuyện.

Diệp Căn hít sâu một hơi, "Hừ" một tiếng đứng lên.

Triệu Việt bị hoảng sợ.

"Ta cũng một đường đến Đông Hải." Diệp Căn xắn tay áo.

Triệu Việt: "..."

"Có ta ở đây, xem kẻ nào không có mắt dám đụng Ôn đại nhân !" Diệp
Cẩn hùng hổ đi trở về.

Còn có một câu chưa nói.

Xem ai không có mắt, dám đụng... người kia a !

THỔ PHỈ CÔNG LỢC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 150: Gà Bay Chó Sủa Vì Đi Đông Hải!!!

Bên trong Ôn phủ, hai hạ nhân đang đây mặt lo lắng.

"Đại nhân ngồi ở đây cũng gần một canh giờ rồi?"

"Cũng không phải, cơm cũng không ăn được hai muống, liền vào trong đình này ngồi, cũng không thấy nói chuyện."

"Ngay cả điểm tâm Vương thẩm làm cũng không ăn."

"Đại đương gia rốt cuộc đi đâu, sao còn chưa thấy trở về, nếu cứ tiếp tục ngồi như vậy, có thể xảy ra chuyện hay không a."

"Không bằng đến Sơn Hải Cư xem thử? Tìm Lục nhị đương gia đến đây."

"Đi, ta đi đến đó, người canh chừng đại nhân a, ngàn vạn lần trong lòng đừng nghĩ quẩn rồi nhảy xuống hồ nha."

"Phi phi phi, cái miệng của người nói bậy bạ cái gì đó hả, đang êm đẹp đại nhân của chúng ta sao có thể nhảy xuống hồ !"

"Đây chẳng phải là ta đang lo lắng sao, bằng không không hề nhúc nhích nhìn chăm chăm hồ nước làm gì."

"Suyt, đại nhân đứng lên."

"Hai hạ nhân lập tức đứng thẳng, cười tươi như hoa chào hỏi: "Đại nhân muốn đi ăn cơm a?"

"Hiện tại ăn cơm gì nữa." Ôn Liễu Niên ỉu xiu hỏi, "Đại đương gia trở về chưa?"

"Vẫn chưa." Hạ nhân đồng loạt lắc đầu.

"Sao còn chưa trở về." Ôn Liễu Niên nói thầm, tuy nói lúc trước đáp ứng để hắt đi tìm Hoàng thượng, nhưng thủy chung rất cuộc không an tâm, nhiều lần suy xét vẫn là ra cửa, một đường ngòi kiệu thẳng đến hoàng cung.

"Triệu đại đương gia?" Sở Uyên kinh ngạc, "Không nghe có người thông truyền, đến khi nào vậy?"

Ôn Liễu Niên: "..."

"Có thể trên đường có chuyện trì hoãn hay không." Sở Uyên hỏi, "Có cần trầm phái người ra ngoài tìm không?"

"Đa tạ Hoàng thượng." Ôn Liễu Niên gật đầu đáp ứng - Vạn nhất còn dư nghiệt Thanh Câu ở Vương thành, thủy chung vẫn là không yên.

Sau thời gian một nén nhang, Ngự Lâm quân được phái ra ngoài thăm dò trở về, nói trên đường vừa vặn gặp được Triệu đại đương gia cùng tiểu vương gia trở về thành, hai người lúc trước cùng đến ngoại ô giải sấu.

Ôn Liễu Niên ánh mắt mờ mịt: "A?"

Sở Uyên cũng rất buồn bực: "Vậy Thẩm minh chủ đâu?"

"Không thấy." Phó thống lĩnh Ngự Lâm quân lắc đầu, "Bất quá tâm tình tiểu vương gia nhìn qua tựa hồ không tốt, hẳn là đang giận dữ với Thẩm minh chủ."

Sở Uyên bỗng bật cười, nhìn Ôn Liễu Niên nói: "Đại khái là Triệu đại đương gia đang đi trên đường vừa vặn gặp được, không yên lòng liền đi theo ra khỏi thành."

"Vậy thì tốt rồi." Ôn Liễu Niên thở phào, "Vậy vi thần cáo lui trước."

"Triệu đại đương gia tìm trăm, là có chuyện gì?" Sở Uyên hỏi.

Ôn Liễu Niên thành thành thật thật nói: "Hắn không yên lòng để vi thần đến Đông Hải."

"Thế nhưng trăm đã cam đoan, ái khanh sẽ không có bất cứ nguy hiểm." Sở Uyên nói.

"Vi thần đã nói qua." Ôn Liễu Niên nói, "Nhưng hắn vẫn là không yên lòng."

Sở Uyên nói: "Ngữ điệu ái khanh tựa hồ có chút khoe khoang."

Ôn Liễu Niên khiêm tốn lắc đầu: "Không có không có."

Sở Uyên buồn cười nhìn hắn.

Ôn Liễu Niên gãi gãi mặt.

"Cũng được, trăm cùng ái khanh một đường đến Ôn phủ." Sở Uyên đứng lên.

"Hoàng thượng?" Ôn Liễu Niên chấn kinh.

"Dù sao cũng phải cho Triệu đại đương gia một cái cam đoan." Sở Uyên nói, "Bằng không nếu là hắn không đồng ý, chỉ sợ ái khanh cũng không thể thuận lợi xuôi Nam."

Ôn Liễu Niên nhấn mạnh: "Chuyện lớn trong nhà, đó giờ đều là do vi thần làm chủ." Ý kiến người còn lại cũng không quan trọng lắm, rất có tính phụ cường.

"Ngay cả ăn miếng thịt cũng phải trốn đến chỗ của trẫm, ái khanh vẫn là đừng cố tỏ ra mạnh mẽ nữa." Sở Uyên ngữ điệu có chút đồng tình.

Ôn Liễu Niên: "..."

Sở Uyên vỗ vỗ bả vai hắn, mang theo một đường ra cửa.

Diệp Cẩn sắc mặt tràn ngập sát khí xông tới, phía sau còn có Thẩm Thiên Phong không rõ tình hình - Lúc trước Triệu Việt đưa người về nhà, còn chưa hỏi rõ ràng là sao thế này, thì lại vỗ bàn chạy vào trong cung, nhìn giống như là muốn đốt phòng.

"Tiểu -" một chữ "Cẩn" còn chưa nói ra khỏi miệng, Diệp Cẩn đã lập tức nói: "Ta muốn đi Đông Hải !"

"Đi Đông Hải làm gì?" Sở Uyên như trong dự liệu không tán thành.

"Luyện tiếc Ôn đại nhân." Diệp Cẩn không chút nghĩ ngợi, thốt ra.

Ôn Liễu Niên vừa mừng vừa lo, thật không?

"Cứ quyết định như vậy đi, ta trở về thu thập đồ vật, Ôn đại nhân đi bao lâu, ta liền đi bấy lâu." Diệp Cẩn đánh nhịp.

"Không được hồ nháo." Sở Uyên nhíu mày.

"Người quản ta." Diệp Cẩn xoay người bước ra ngoài, bóng dáng vừa lãnh diễm, lại vừa ngạo kiêu.

Sở Uyên đầu đầu nhìn về phía Thẩm Thiên Phong.

Thẩm minh chủ lắc đầu: "Khuyên không được." Huống hồ cho dù có thể khuyên, cũng không nỡ khuyên.

Đừng nói là Đông Hải, cho dù là Nam Man Bắc Cương thậm chí Tây Dương, tất nhiên cũng sẽ gật đầu đáp ứng.

"Ái khanh trở về trước đi." Sở Uyên thở dài, "Trẫm đi xem Tiểu Cẩn."

"Vâng." Ôn Liễu Niên gật đầu, trong lòng cũng có chút hiếu kỳ, vì thế vừa về nhà liền chạy thẳng đến thư phòng hỏi đến tột cùng.

"Chạy cái gì, cũng không sợ ngã." Triệu Việt vươn tay tiếp được hãn.

"Nói tốt là muốn đi tìm Hoàng thượng, như thế nào lại cùng Diệp cốc chủ ra khỏi thành." Ôn Liễu Niên nói, "Còn nữa, vì sao Diệp cốc chủ lại muốn đi Đông Hải?"

"Buổi sáng vốn dĩ muốn đến hoàng cung, lại vừa vặn gặp Diệp cốc chủ ở cửa cung, lúc ấy nhìn vẻ mặt hãn tựa hồ không tốt lắm, lo lắng sẽ xảy ra chuyện liền đi theo." Triệu Việt nói, "Về phần Diệp cốc chủ vì sao muốn đi Đông Hải, ta cũng không biết, chỉ có thể đoán đại khái là có liên quan đến Đoạn Bạch Nguyệt."

"Lại là Tây Nam vương?" Ôn Liễu Niên có chút ngoài ý muốn.

"Diệp cốc chủ nói có hãn ở đó, tất nhiên sẽ bảo người không việc gì." Triệu Việt nói, "Nghe ngữ điệu tựa hồ rất mâu thuẫn với Đoạn Bạch Nguyệt."

"Lúc trước không nhìn ra a." Ôn Liễu Niên mờ mịt, "Lúc Hoàng thượng viết thư nhờ Tây Nam vương tìm dùm Hồng giáp lang, Diệp cốc chủ còn rất cao hứng." Như thế nào đột nhiên liền bắt đầu mâu thuẫn.

"Vậy thì kỳ quái." Triệu Việt ôm hãn ngồi ở trên ghế, "Bất quá người Hoàng gia bước ra, làm việc tựa hồ đều có chút kỳ quái."

"Vậy có Diệp cốc chủ ở đó, người có thể đáp ứng cho ta đến Đông Hải không?" Ôn Liễu Niên hỏi.

"Hoàng thượng cũng không đáp ứng cho Diệp cốc chủ đến đó." Triệu Việt xoa bóp khuôn mặt của hắn.

"Ta cũng không phải tiểu hài tử ba tuổi." Ôn Liễu Niên ôm cổ hắn, "Đã làm quan ở trong triều, sao có thể suốt ngày rảnh rỗi. Huống hồ dựa vào đầu óc của ta, đừng nói là một tên Tây Nam vương, cho dù là ba mươi sáu trại chủ ở Vân Nam, cũng không nhất định có thể gây khó dễ cho ta."

"Không thể không đi sao?" Triệu Việt bất đắc dĩ, "Ta thà rằng người ở lại Vương thành."

"Ta muốn đi." Ôn Liễu Niên nói, "Muốn cách người gần một chút, cũng muốn thử xem chính mình rốt cuộc có thể làm bao nhiêu chuyện."

Triệu Việt nhìn hắn thờ dãi.

"Người đáp ứng ta đi." Ôn Liễu Niên thanh âm rất mềm.

Triệu Việt vẫn là không yên lòng.

Ôn Liễu Niên đột nhiên từ trong lòng hắn đứng lên.

Triệu Việt còn tưởng là mình không tỏ thái độ thì chọc hắn tức giận, chỉ là còn chưa kịp mở miệng đỡ, Ôn Liễu Niên đã bắt đầu cời y phục.

Triệu đại đương gia: "..."

Ôn Liễu Niên tháo đai lưng, để ngoại bào ở một bên, tốc độ quả thật rất nhanh.

Triệu Việt nắm tay hắn: "Làm gì vậy?"

Ôn đại nhân nói: "Sắc dụ."

Triệu Việt dờ khóc dờ cười: "Đừng hồ nháo."

"Vậy người đáp ứng ta." Ôn Liễu Niên kiên trì.

Triệu Việt nói: "Nếu ta không đáp ứng thì sao?"

Ôn Liễu Niên trả lời: "Vậy ta sẽ cưới quân !"

Triệu Việt: "..."

Ôn Liễu Niên mặc lý y kiên quyết nhìn hăn.

Triệu Việt kéo hăn ôm vào trong lòng: "Cũng không sợ cảm lạnh."

"Ta muốn đi Đông Hải !" Ôn Liễu Niên siêng năng.

"Chờ ta đến tìm Hoàng thượng trước." Triệu Việt vỗ vỗ lưng hăn.

Ôn Liễu Niên than thở, sao còn chưa chịu từ bỏ, chính mình ngay cả xiêm y cũng cưới rồi.

Triệu Việt mặc lại ngoại bào cho hăn.

"Sờ thử xem." Ôn Liễu Niên cọ cọ, "Gần đây ta gầy đi rồi."

"Thật sao?" Triệu Việt néo néo thắt lưng hăn.

"Thế nào?" Ôn Liễu Niên hỏi.

Triệu Việt thành thật trả lời: "Vẫn là có thịt."

Ôn Liễu Niên rất là nghi hoặc: "Sao ta ăn hay không ăn vẫn dư thịt vậy."
Đoạn thời gian trước rõ ràng ăn không ngon.

"Đây là chuyện tốt." Triệu Việt mặc lại y phục cho hẵn, "Được rồi, đi ăn cơm đi."

Ôn đại nhân trong lòng có chút tiếc nuối, bị hẵn nắm tay ra cửa.

Cư nhiên cũng không hôn một cái, đừng nói chi là làm chuyện khác.

Đã nói Sở Uyên muốn đến nhà tìm, nhưng sau khi ăn cơm xong, Triệu Việt vẫn ở đại sảnh chờ. Mắt thấy đã sắp khuya, Tứ Hỉ công công mới vội vã chạy tới, nói là hôm nay Hoàng thượng có chuyện không rời đi được, ngày mai mới có thể đến.

"Là vì Diệp cốc chủ?" Ôn Liễu Niên nhiều chuyện hỏi.

"Cũng không phải." Tứ Hỉ công công sàu mi khổ kiếm, "Cũng không biết là làm sao, hai người vẫn trong thư phòng, ngay cả Thẩm minh chủ cũng không được vào."

"Không cãi nhau chứ?" Ôn Liễu Niên lo lắng.

"Ngược lại là không có, nhưng cũng không sai biệt lắm." Tứ Hỉ công công hạ giọng nói, "Dự tính lúc này Hoàng thượng có đau đầu."

Ôn Liễu Niên trong lòng lập tức chột dạ.

Thứ nhất lo lắng Hoàng thượng cùng Diệp cốc chủ, thứ hai cũng lo lắng nam nhân nhà mình.

Tâm tình Hoàng thượng rõ ràng không tốt, hai người ngày mai còn muốn trò chuyện, vạn nhất trò chuyện xảy ra chuyện thì phải làm sao.

Đêm nay, Ôn đại nhân mất ngủ, không ngừng quấy rối Triệu đại đương gia, cuối cùng bị đặt ở trên giường hôn một cái, mới miễn cưỡng dừng lại, nhưng vẫn là không muốn ngủ, vẫn nằm sấp nhích tới nhích lui, không phải

thăng tấp đem chính mình dựng thành một cây gậy, thì chính là co thành một đồng, lăn từ đầu này đến đầu kia.

Triệu Việt dờ khóc dờ cười.

"Trời - sáng - rồi - a -" Ôn Liễu Niên nằm ở trên giường, trơ mắt nhìn phía Đông lộ ra một đường trắng.

"Ép buộc đủ rồi?" Triệu Việt vỗ vỗ đầu hăn.

Ôn Liễu Niên ghé vào trong lòng hăn: "Hôm nay gặp được Hoàng thượng, nói chuyện phải có chừng mực."

"Tất nhiên, ta cũng không ngốc." Triệu Việt xoa bóp mũi hăn, "Chỉ cần người có thể không gặp nguy hiểm, ta cần gì phải đôi co với Hoàng thượng."

Sao lại chắc chắn sẽ có nguy hiểm chứ.

Ôn Liễu Niên ở trong lòng nghĩ.

Lúc trước bản thân cũng là nghe qua không ít chuyện thủ lĩnh bộ lạc Nam Man, nghe nói ở bên cạnh Tây Nam vương không hề ít, cũng không biết lúc này có mang theo cùng đến Đông Hải không.

Phong tục khác biệt ngôn ngữ không thông, phun lửa lên núi đao mọi thứ đều thông thạo, loại kỳ nhân dị sĩ này, ở Vương thành có thể thấy được không?

Tất nhiên phải đến mở mang tầm mắt.

Ngàn dặm ngoài Đông Hải, một nhóm nam tử ăn mặc kỳ dị đột nhiên liền ớn lạnh một cái.

"Làm sao vậy?" Đoạn Bạch Nguyệt buông chén rượu trong tay.

"Hồi vương gia, cảm thấy sau lưng có chút ớn lạnh." Nam tử hồi đáp.

"Bốn người cùng nhau phía sau lưng ớn lạnh?" Đoạn Bạch Nguyệt cười lắc đầu, "Đây cũng không phải là điềm báo gì tốt, e là phải đi huân tủy cầu phúc đổi vận a."

"Đại nhân, đại đương gia." Một lát sau, quản gia ở ngoài cửa nói, "Người trong cung đến, nói là Hoàng thượng lập tức sẽ đến."

"Ta đi xem thử, người ngủ tiếp đi." Triệu Việt dịch lại góc chăn đắp cho hẳn.

Ôn Liễu Niên gục mí mắt, mơ mơ màng màng gật đầu - Cuối cùng là bắt đầu có chút mệt mỏi.

Triệu Việt xoay người xuống giường.

Ước chừng sau một chén trà, Sở Uyên quả nhiên liền cải trang đến Ôn phủ, vành mắt có chút phát đen, hiển nhiên cũng là không nghỉ ngơi tốt.

"Hoàng thượng." Triệu Việt nói.

"Trẫm biết đại đương gia đang lo lắng cái gì." Sở Uyên khoát tay, "Tiểu Căn cũng là vì vậy mà ồn ào cả đêm, trước để trẫm yên tĩnh một lát."

Triệu Việt phân phó hạ nhân đi pha trà.

"Hoàng thượng." Tứ Hỉ công công vội vã chạy vào, "Diệp cốc chủ lại tới nữa a."

Sở Uyên sắc mặt lập tức trắng bệch: "Thâm minh chủ đâu?"

"Không ở, chỉ có một mình Diệp cốc chủ." Tứ Hỉ công công đáp.

"Ôn ái khanh đâu?" Sở Uyên lại hỏi.

"Còn đang nghỉ ngơi." Triệu Việt nói, "Tôi qua cảm lạnh, thứ không thể cung nghênh Hoàng thượng."

Hai người hỗ trợ đều không ở đây, Sở Uyên cảm thấy tâm mình chưa bao giờ mệt qua như thế.

Diệp Căn đang dang sát khí vọt vào tiêu viện.

Hắn còn chưa mở miệng, Sở Uyên đã lao tâm lao lực quá độ: "Trẫm đáp ứng ngươi là được." Bằng không nếu là tiếp tục làm âm ỉ lên, quả thực chịu không nổi a.

Một chân Diệp Căn còn chưa rảo bước qua cửa, sau khi nghe được liên xoay người bước ra ngoài.

Về nhà thu thập hành lý.

Triệu Việt: "..."

"Đại đương gia cũng nhìn thấy rồi." Sở Uyên bất đắc dĩ nói, "Nếu quả thật có nguy hiểm, trẫm không có khả năng đáp ứng để Tiểu Căn đến đó."

Triệu Việt nói: "Nhưng bên cạnh Diệp cốc chủ có Thẩm minh chủ bảo hộ."

"Bên cạnh Ôn đại nhân cũng có người Truy Ảnh cung, nếu đại đương gia vẫn không yên lòng, ảnh vệ trong cung cũng có thể một tấc cũng không rời bảo hộ ái khanh." Sở Uyên nói, "Huống hồ trong tay trẫm đang nắm thóp Đoàn Bạch Nguyệt, hắn sẽ không manh động. Ôn ái khanh là ta rường cột nước nhà Đại Sở ta, đừng nói là một tên Đoàn Bạch Nguyệt, cho dù là tám tên hay mười tên, thêm vào cùng một chỗ cũng không thành vấn đề, trẫm chỉ biết so tất cả mọi người trẫm càng quan tâm an nguy của hắn."

Triệu Việt do dự một lát, cuối cùng gật đầu đáp ứng.

"Được."

Tiểu Vũ: Cho ta xin 30s pr, ta đang làm bộ "Minh chủ ngày đêm bị trộm viếng thăm" có nàng nào đang đọc không a~ bộ đó dễ thương lắm...

THỔ PHỈ CÔNG LỰC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 151: Thành Đại Côn Rách Nát!!!

Vốn tưởng rằng phải tách ra hai năm, nhưng không dự đoán được có thể cùng đến Đông Hải, Ôn đại nhân tâm tình rất là sung sướng, cơ hồ ngay cả đi bộ cũng muốn bay lên.

"Ngồi yên !" Triệu Việt thả người ở trên ghế.

Ôn Liễu Niên nhìn hẩn cười.

"Ngốc." Triệu Việt xoa bóp mũi hẩn, "Ở lại Vương Thành rất tốt, mặc dù là đi Đông Hải, cũng không thể cùng ta một đường lên đảo. Một lần bế quan phải mấy tháng mới có thể đi ra một lần, cũng không phải ngày nào cũng có thể gặp."

"VẬY CŨNG KHÔNG GIỐNG NHAU." Ôn Liễu Niên nhấn mạnh, "Ít nhất cách nhau gần một chút, hơn nữa nếu là không vội, nói không chừng ta còn có thể đến thăm người." Mặc kệ thế nào, cũng an tâm hơn là ở lại Vương Thành. Hơn nữa đối một địa phương hoàn toàn mới, cũng có thể trải nghiệm thêm những điều khác nhau, chuyện khác tạm không nói đến, cho dù là một mình Tây Nam vương Đoạn Bạch Nguyệt, cũng rất đáng giá đi gặp một lần.

"MẶC KỆ THẾ NÀO, CŨNG PHẢI HẢO HẢO BẢO HỘ CHÍNH MÌNH, CÓ BIẾT KHÔNG?" Triệu Việt nói, "Không có ta ở bên cạnh, không được để cho người khác ức hiếp."

Ôn Liễu Niên từ nội tâm phát ra lời nói: "Trước giờ chỉ có ta ức hiếp người khác."

Triệu Việt dờ khóc dờ cười.

"Yên tâm đi." Ôn Liễu Niên ôm cổ hắn, "Lúc trước một mình ta vào kinh đi thi, kỳ thật dọc đường gặp qua không ít kẻ xấu, còn từng bị một nhóm sơn tặc chặn đường cướp bóc."

"Sau đó thì sao?" Triệu Việt khẽ nhú mày.

"Bọn họ đều chưa bị hù dọa bao giờ, cũng chưa gặp qua những chuyện lớn trên đời." Ôn Liễu Niên nói, "Còn chưa lừa được hai câu, thì muốn mời ta về sơn trại làm đại vương, ta không chịu, bọn họ còn khóc lóc đuổi theo ở phía sau, cuối cùng một đường vào quan phủ."

Triệu Việt: "..."

"Cho nên không cần lo lắng." Ôn Liễu Niên cười hì hì, "Người chỉ cần hảo hảo luyện công, có thời gian đến thăm ta là được."

Triệu Việt ôm hắn vào trong lòng, cúi đầu hôn hôn.

Ánh nắng lướt qua, ngày hôm nay Thượng Vân Trạch từ bên ngoài trở về, thì thấy Mộc Thanh Sơn đang ngồi ở trong lương đình, cầm một khối điểm tâm xuất thần.

"Rốt cuộc ăn hay không ăn." Thượng Vân Trạch ngồi xồm bên cạnh hắn.

"Hả?" Mộc Thanh Sơn hồi thần.

"Đang phát ngốc gì vậy?" Thượng Vân Trạch đặt điểm tâm lên bàn.

"Không có gì." Mộc Thanh Sơn nói, "Ngày mai đại nhân phải đi rồi."

"Luyện tiếc?" Thượng Vân Trạch hỏi.

Mộc Thanh Sơn gật đầu.

"Luôn phải tách ra." Thượng Vân Trạch nói, "Cho dù không đi Đông Hải, đại nhân cũng sẽ ở lại Vương Thành làm quan, sẽ không trở lại thành Thương Mang."

"Ta biết." Mộc Thanh Sơn rầu rĩ nói. Thế nhưng biết là một chuyện, luyến tiếc lại là một chuyện khác.

Nhìn bộ dáng này của hắn, Thượng Vân Trạch lắc đầu, ôm người vào trong ngực vỗ vỗ: "Ta mang người đi Đông Hải."

"A?" Mộc Thanh Sơn giật mình ngẩng đầu.

"Cao hứng chưa?" Thượng Vân Trạch xoa bóp cằm hắn.

Mộc Thanh Sơn lắc đầu, "Không cần như vậy."

"Trong Đẳng Vân bảo có phó bảo chủ, còn có bốn đường chủ, ta cũng không cần vội vàng trở về." Thượng Vân Trạch nói, "Hiệu buôn cũng không có chuyện gì, đi Đông Hải coi như giải sầu."

"Nhưng giống như lời người vừa mới nói, luôn phải tách ra." Mộc Thanh Sơn nói.

"Vậy thì đến thời điểm bất đắc dĩ lại tách ra." Thượng Vân Trạch cười cười, cầm tay hắn hôn hôn, "Đã nói sau khi thành thân muốn mang người dạo bước khắp nơi, lần này coi như là thực hiện lời hứa, thuận tiện xem thử coi có thương lộ khác không. Có Ôn đại nhân là mệnh quan triều đình ở đây, nói không chừng có một số việc ngược lại sẽ tiện hơn một chút, ngược lại là chúng ta chiếm tiện nghi."

"Thật không?" Mộc Thanh Sơn hỏi.

"Ừm." Thượng Vân Trạch nói, "Cứ quyết định vậy đi, chúng ta cùng đại nhân một đường đến Đông Hải!"

Mộc Thanh Sơn cao hứng gật đầu: "Được."

"Thật dễ dãi." Thượng Vân Trạch xoa bóp khuôn mặt của hắn, "Vậy đêm nay phải ngoan."

Mộc Thanh Sơn lập tức lắc đầu: "Không !"

"Vậy thì không đi Đông Hải." Thượng Vân Trạch chậm rì rì nói, "Ngày mai trở về Đẳng Vân bảo."

Mộc Thanh Sơn nhú mày.

"Có nghe lời hay không?" Thượng Vân Trạch hỏi.

"Không nghe!" Mộc Thanh Sơn căm giận đá hắn.

Sao lại càng lúc càng hung... Thượng bảo chủ rất đau đầu, lực đá còn rất mạnh.

"Sư gia cũng muốn đi Đông Hải?" Ôn Liễu Niên nghe tin lập tức kinh hãi.

Mộc Thanh Sơn dùng sức gật đầu: "Ừm."

"Đa tạ Thượng bảo chủ." Có hai người bọn hắn đi theo, Triệu Việt cũng thả tâm vài phần.

"Đại đương gia khách khí." Thượng Vân Trạch nói, "Lâu rồi ta cũng chưa đến qua Đông Hải, coi như là đi giải sầu, bái phỏng vài lão bằng hữu."

Về phần Lục Truy, thì vẫn như trước ở lại trong Vương Thành - Hắn ở Giang Nam phần lớn đều là kẻ thù, tuy nói võ công cao cường, nhưng cũng không cần phải lấy thân mạo hiểm, kéo một ít phiến toái không cần thiết đến.

Cùng lúc đó, một phong mật hàm khẩn cấp tám trăm dặm do Sở Uyên ngự bút cũng đã được âm thầm đưa đến thành Mộc Dương ở Đông Hải, trực tiếp đưa tới tay Đoạn Bạch Nguyệt.

Xe ngựa lăn lộc cộc ở trên sơn đạo, Ôn Liễu Niên ghé vào cửa sổ, nhìn ra bên ngoài Vương Thành càng ngày càng xa, nhớ tới cảnh tượng vài năm trước tiên nhiệm ở thành Vân Lam, trong lòng có chút cảm khái.

Còn lúc này, tưởng là muốn ở luôn tại Vương Thành, không nghĩ tới lại phải đi a...

Thật đúng là mệnh bôn ba.

Ôn đại nhân thở dài một tiếng, lại từ trong bao giấy dầu lấy ra một cái chân gà.

Mộc Thanh Sơn nhắc nhở: "Đại đương gia không cho đại nhân ăn nhiều."

"Trong lòng sầu khổ." Vẻ mặt Ôn Liễu Niên ngưng trọng.

Mộc Thanh Sơn nói: "Lý do này lần trước đã dùng rồi."

"Lo quốc lo dân." Ôn Liễu Niên biết sai sửa lại cho đúng.

Mộc Thanh Sơn trơ mắt nhìn hăn ăn luôn một cái trứng kho cuối cùng, cảm thấy... Sao lại có thể không đầy bụng khó tiêu chứ?

Có Thẩm Thiên Phong cùng Diệp Căn ở đây, một đường này muốn bao nhiêu gió êm sóng lặng, thì có bấy nhiêu gió êm sóng lặng. Âm vệ Truy Ảnh cung nhằm chán đến cực điểm, đầu cơ hồ muốn mọc ra nấm, vì thế dọc đường tới mỗi một thành trấn thôn xóm đều bắt sạch sẽ kẻ xấu tên trộm, còn giúp dân chúng gánh không ít nước, kể vài câu chuyện.

Cuối cùng mới không lãng phí thời gian.

Khoảng cách từ Vương Thành đến Đông Hải đường xá xa xôi, khi xuất phát trên đường vẫn là tràn ngập lá đỏ, khi đến trời đã nổi lên gió lạnh.

"Hắt xì !" Ôn Liễu Niên nháy mũi.

"Cảm lạnh?" Triệu Việt kéo áo choàng qua, chặt chẽ bao lấy hăn.

"Không có, chỉ là hơi mệt mà thôi." Ôn Liễu Niên xốc màn xe lên, "Đến chưa?"

"Qoẹo qua khúc đó chính là cửa thành Đại Côn." Triệu Việt nói, "Sở Hằng đã tự mình đứng ở cửa thành nghênh đón." Tuy nói Ôn Liễu Niên chỉ là mệnh quan triều đình, không đủ để kinh động Hải Long Vương, nhưng Diệp Cẩn lại là Tiểu vương gia, cấp bậc lễ nghĩa vẫn là phải làm chu toàn.

"Cũng không biết là dạng người gì." Ôn Liễu Niên chỉnh lại y quan, khom lưng ra khỏi xe ngựa.

Ngày Đông gió lạnh thấu xương, mặc dù là giữa trưa, mặt trời phía trên cũng có chút thảm đạm. Xa xa chỉ thấy một đội quân mặc áo giáp màu đen đang nghênh đón ở cửa thành, cờ xí đón gió phần phật, phía trên vẽ một con Giao Long màu đen.

"Ý?" Âm vệ rất là nghi hoặc, cũng móc ra từ trong ngực một lá cờ.

Đoàn người đều dừng bước, hiếu kỳ nhìn qua.

"Giống y như đúc?" Ôn Liễu Niên giật mình, "Sao chư vị lại có cờ xí Hắc Long quân."

"Hơn mười ngày trước, khi đến thành An Lãng mua bánh cá cho đại nhân, vừa vặn gặp được một nhóm người làm xằng làm bậy khi dễ dân chúng, bị chúng ta đánh một trận." Âm vệ nói, "Đây là cướp được, lúc

trước chưa bao giờ thấy qua, thì tiện tay nhét vào bọc đồ muốn hỏi mình chủ, về sau nhiều chuyện xảy ra quá nên quên mất."

"Đều nói Sở Hằng trị quân nghiêm minh, sao lại còn dung túng thuộc hạ làm bậy." Diệp Căn khẽ nhú mày.

"Trước tạm thời không cần lộ diện." Thẩm Thiên Phong nói, "Âm thầm theo dõi là được, chờ làm rõ chuyện này rồi nói tiếp."

Âm vệ gật đầu đáp ứng, trong lòng có chút tiếc nuối.

Chúng ta rõ ràng anh tuấn như thế, lại không thể cho người khác nhìn, không thể cho người khác nhìn gì đó, quả thực sốt ruột a.

"Xem như là đến rồi a." Đợi đến khi đoàn người đến gần, dẫn đầu là nam tử trung niên cười cười bước lên, "Để cữu cữu chờ lâu thế."

Diệp Căn nghe vậy suýt chút nữa lại xù lông, ai là cháu ngoại trai của người !

Thẩm Thiên Phong vỗ nhẹ lên lưng hắn: "Sở Vương gia."

"Thẩm hiền chất." Sở Hằng thăm hỏi xong, lại nhìn về phía Ôn Liễu Niên, "Vị này chính là Ôn đại nhân à."

"Sở Vương gia." Ôn Liễu Niên hành lễ.

"Vị này chính là Triệu đại đương gia." Sở Hằng đánh giá Triệu Việt từ trên xuống dưới một phen, "Quả nhiên là tuấn lãng lịch sự."

"Đa tạ vương gia khách lệ." Triệu Việt cười cười, nói, "Tại hạ ngưỡng mộ đại danh đã lâu."

"Nói dễ nghe mà thôi, ta cũng đã già rồi, sao có thể so được với người trẻ tuổi." Sở Hằng nghiêng người, "Mau vào thành đi, đi đường cả ngày cũng

mệt mỏi rồi, ăn xong bữa tiệc đón gió này thì nghỉ ngơi sớm một chút."

Thành Đại Côn nương tựa ven bờ Đông Hải, vào mùa Đông thường xuyên sẽ nổi gió lớn, cho nên nhìn qua so với Vương Thành có cảm giác phong sương tuế nguyệt hơn vài phần, thậm chí còn có chút lụi bại.

Ôn Liễu Niên khẽ nhíu mày, rõ ràng chính là trọng trấn Đông Hải, sao nhìn qua lại vắng vẻ như thế.

"Dân chúng đều rời bến bắt cá rồi, đây là đợt cá lấy được cuối cùng của năm nay." Giống như là nhìn ra nghi ngờ của hắn, Sở Hằng chủ động giải thích, "Cho nên trong thành không có ai hết."

"Trách không được." Ôn Liễu Niên nói, "May mắn có Vương gia ở đây, nước Nhật không dám tới xâm phạm, dân chúng mới có thể rời bến bắt cá."

Vừa dứt lời, một binh sĩ đã vội vã chạy tới: "Vương gia, cách ba đầu ngọn sóng lại có hải tặc đến xâm phạm !"

Ôn Liễu Niên: "..."

Vì sao lại không chạy đến trước khi ta nói hả?

"Khốn khiếp !" Sở Hằng nghe vậy giận dữ, "Người đâu, theo bốn vương xuất chinh !"

"Chẳng lẽ đối phương rất mạnh hả?" Ôn Liễu Niên thử, "Cư nhiên phải để Vương gia tự mình xuất chiến."

"Không tính mạnh, nhưng cũng rất khiến cho người ta cực kì đau đầu." Sở Hằng nói, "Chư vị vào trong phủ nghỉ ngơi trước đi, chờ bốn vương đánh lui hải tặc, sẽ giải thích rõ ràng."

Ôn Liễu Niên nhanh chóng gật đầu: "Cũng được, vậy chúng ta cùng Tiểu vương gia một đường vào phủ nghỉ ngơi trước."

Diệp Căn vốn dĩ còn muốn nói gì đó, nhưng cũng đã sửa lời nói: "Căn thận một chút, đừng làm dân chúng vô tội bị thương."

Sở Hằng phân phó Phó tướng đưa bọn họ đến phủ Vương gia, còn mình thì vội vàng chạy đến bờ biển.

"Vì sao lại không đi theo qua đó?" Thăng khi đến tiền đình, Triệu Việt mới hỏi.

"Tại sao phải đi theo?" Ôn Liễu Niên ngồi ở trên ghế, "Lúc đến, khắp đường đều hát bài đồng dao, 'thúc bá đánh cá sóng nước lăn tăn, khoang thuyền đầy cá mọi người vui vẻ. Vượt qua ba đầu ngọn sóng, sẽ bình an đón năm mới.' Nếu hải tặc thật sự đến xâm phạm, tất nhiên là vì muốn cướp cá của ngư dân, chứ không ai mà rảnh rỗi không có việc gì làm lại chạy đến nơi sóng lớn ngập trời này, cũng không phải tự tìm ngược."

Thẩm Thiên Phong bỗng bật cười: "Ôn đại nhân quả thật trí tuệ hơn người."

"Diệp cốc chủ hẳn là cũng nhìn ra." Ôn Liễu Niên nói, "Vừa mới đến liền nháo như vậy, mục đích đơn giản là muốn dẫn chúng ta một đường đến đó, vậy chúng ta liền không đi." Cho dù cái gì cũng không làm, để đối phương sốt ruột cũng tốt - Bằng không đã biết rõ là bẫy, ở đâu có đạo lý ngoan ngoãn chui vào bên trong.

"Hơn nữa trình độ rách nát của thành Đại Côn này, tựa hồ có chút không quá bình thường." Triệu Việt nói, "Thậm chí còn kém hơn thôn Tiểu Ngư dọc đường."

"Quý biết nhiều năm như vậy, Sở Hằng ở nơi trời cao hoàng đế xa làm cái gì." Diệp Căn lắc đầu, "Bất quá lần này đã đến đây, đúng lúc nhân cơ hội tra xét rõ ràng."

Trong Vương phủ vốn dĩ mở tiệc đón gió, bất quá đã có quân giặc đột kích, vậy Sở Hằng tất nhiên không có biện pháp tiếp khách, mọi người cũng càng tự tại hơn một chút.

"Gần đây thường xuyên có hải tặc ẩn hiện sao?" Ôn Liễu Niên tiện miệng hỏi.

"Đúng vậy." Đầu bếp một bên đưa đồ ăn lên một bên nói, "Kỳ thật Đông Hải này vẫn không quá thái bình, chỉ là càng ngày càng đặc biệt nghiêm trọng, cơ hồ cứ cách mấy ngày thì sẽ nháo một trận, cố tình lại bắt kịp đợt bắt cá, khiến mọi người khi rời bến trong lòng đều sẽ hoảng sợ, sợ sẽ xảy ra chuyện."

"Là hải tặc nước Nhật hả?" Ôn Liễu Niên lại hỏi.

"Cũng không biết nữa." Đầu bếp lắc đầu, "Nghe nói đối phương cực kỳ khôn khéo, cho dù là Vương gia tự mình xuất chiến, lần nào cũng chỉ có thể đánh đuổi, nếu là bắt được người nào, thì người đó lập tức sẽ uống thuốc độc tự vẫn, một chút cũng không điều tra được, bất quá nghe qua ngược lại là không giống uy phi lúc trước."

"Còn có loại chuyện này?" Ôn Liễu Niên nhíu mày.

"Cũng không phải, mắt thấy cũng sắp ăn tết rồi, dân chúng đều ngóng trông Vương gia có thể giành được toàn thắng, để có thể sống yên ổn." Đầu bếp cầm khay trong tay đặt lên bàn, "Chư vị cứ chậm rãi dùng, tiểu nhân lui xuống trước."

"Sau khi bắt được thì sẽ uống thuốc độc tự vẫn, nghe qua không giống như là hải tặc bình thường." Sau khi chờ hạ nhân rời khỏi đây, Diệp Căn nhìn về phía Thẩm Thiên Phong, "Mà giống như là người trong tà giáo."

"Có liên quan đến Thanh Cầu?" Thẩm Thiên Phong suy đoán.

"Chỉ là suy đoán của ta thôi." Diệp Cần hỏi, "Ôn đại nhân thấy thế nào?"

"Lúc trước khi ở thành Thương Mang, Ly Giao tựa hồ từng âm thầm lui tới với Sở Hằng." Ôn Liễu Niên nói, "Tuy Thanh Cầu với Ly Giao không hợp, nhưng mục đích cuối cùng đều giống nhau, cũng khó bảo đảm không có liên quan đến thành Đại Côn. Mà bây giờ Ly Giao đã bị bắt, Thanh Cầu đã bỏ mạng, đám thuộc hạ này hẳn là muốn tìm Sở Hằng để có nơi nương tựa, coi như là hợp tình hợp lý."

"Nếu quả thật ở trong này, ngược lại là một chuyện tốt." Diệp Cần nói, "Vừa lúc bắt hết một lưới."

"Vậy bữa cơm này có thể ăn không?" Ôn Liễu Niên rất quan tâm vấn đề này.

"Không có độc." Diệp Cần thu hồi ngân châm, lại lấy hai con Hồng Giáp lang ra thử, "Cũng không có cổ trùng."

"Cũng không thể lúc nào cũng thử như vậy." Thẩm Thiên Phong lắc đầu, "Có muốn chuyển ra ngoài ở không?"

"Lúc đến thì nhìn thấy một tòa nhà cách Vương phủ không xa." Triệu Việt nói, "Nhìn như là chủ nhân gia muốn bán lại, đúng lúc ngày mai đi hỏi thử xem, nếu là có thể chuyển ra ngoài là tốt nhất."

Ôn Liễu Niên nhíu mày: "Thế nhưng - "

"Không có thế nhưng." Triệu Việt cắt ngang lời hẳn, giọng điệu cũng không bao nhiêu đường sống thương lượng.

Ôn đại nhân đành phải ngoan ngoãn nói: "Nga."

Kỳ thật ở trong Vương phủ, làm việc mới tiện hơn a !

Sau khi ăn xong một bữa cơm, Sở Hằng vẫn chưa trở về, nghe nói chiến sự rất là kịch liệt.

"Một khi đã như vậy, vậy chúng ta không đợi nữa." Ôn Liễu Niên ngáp một cái, "Ngủ một giấc trước, sáng mai rồi nói tiếp."

Quản gia nhìn về phía Thấm Thiên Phong: "Không biết Thấm minh chủ -"

"Làm cái gì?!" Diệp Cần hung hãn.

Quản gia bị hoảng sợ: "Tiểu vương gia, tiểu nhân chỉ là muốn nói Minh chủ võ công cái thế, nếu là có thế -"

"Thấm gia không dễ dàng thu đồ đệ!" Diệp Cần trừng mắt cắt ngang lời hãn, rồi sau đó liền lôi kéo người trở về phòng ngủ, cầm cơ hồ muốn hất lên trên trời.

Quản gia trợn mắt há hốc mồm, hãn chỉ là muốn nhờ Thấm minh chủ ra tay tương trợ, cũng không phải muốn bái sư học võ a!

Triệu Việt cũng mang Ôn Liễu Niên trở về phòng, sau đó thở dài nói: "Sao ta có cảm giác phủ này có chút quái dị."

"Nháo quỷ hả?" Ôn Liễu Niên ngồi ở bên cạnh bàn, "Không sợ."

"Lúc ta không có ở đây, phải tự mình cẩn thận." Triệu Việt cầm tay hãn.

"Những lời này nói ít cũng lái nhải nhắc mấy chục lần, lỗ tai đều muốn đóng kén." Ôn Liễu Niên nghiêm túc nói, "Người cứ việc an tâm luyện võ, ta cam đoan đợi cho lần tới khi gặp mặt, không chỉ sẽ không chịu thiệt, còn sẽ béo hơn một ít." Như vậy mới không lỗ vốn.

Triệu Việt xoa bóp khuôn mặt hãn, gọi nước ấm tiến vào tắm rửa. Một đường này phong trần mệt mỏi, hai người cũng thật sự là mệt mỏi, bởi vậy

không bao lâu sau liền thiếp đi. Lúc nửa đêm, cửa viện đột nhiên bị nhẹ nhàng đẩy ra, rồi sau đó liền có một bóng đen nhảy vào.

Ám vệ lập tức phẫn chấn tinh thần, hiểm có a, cư nhiên còn có thể có trộm !

Bóng đen dè dặt cẩn thận chạy đến bên cửa sổ, tiện tay nhặt lên một cây gậy vói vào trong khe hở, như là đang khều cái gì đó.

Ám vệ rất là khó hiểu, trộm này nhìn qua cũng quá ngu a.

Một lát sau, bóng đen thu hồi gậy gỗ, nhìn nhìn vật lấy được phía trên tung ra xem thử, rồi sau đó liền nhanh chóng cất vào trong lòng, xoay người chạy ra ngoài.

Ám vệ hai mặt nhìn nhau.

Rồi sau đó trầm mặc hồi lâu.

"Hẳn là đến trộm quần lót của Ôn đại nhân hả?"

"..."

"Hay là chúng ta bị hoa mắt?"

"..."

Nghĩ hết nửa ngày, ám vệ cảm thấy đối phương đại khái là muốn hạ độc phóng cổ lên y phục bên cạnh, bởi vì dạng này mới hợp lý nhất, kết quả đợi đến gần hừng đông cũng không thấy bóng đen kia trở lại. Sau khi thấy ám vệ đi theo phía sau hẳn trở về mặt đầy suy sụp, nói là đối phương trở về phòng mình, liền khẩn cấp cởi hết đồ mình ra, rồi mặc quần lót Ôn đại nhân lên trên người, mặt còn đầy hưng phấn đi mười mấy vòng ở trong phòng, cuối cùng mới lên giường nghỉ ngơi.

...

Đùng một tiếng, sấm chớp vang dội, vật biểu tượng cảm thấy chính mình nhận được kinh hách cực lớn.

Mẹ nó, đều là những người nào a...

THỔ PHỈ CÔNG LỰC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 152: Quần Lót Của Ôn Đại Nhân Bị Trộm!!!

Sáng sớm ngày hôm sau, Ôn Liễu Niên gãi gãi mặt, dùng sức lưỡi biếng duỗi eo.

Bờ biển gió lớn, thời tiết cũng lạnh, cho nên càng lộ rõ ổ chăn ấm áp mềm mại, thoải mái đến động một chút cũng không muốn động.

"Nếu là không muốn dậy, thì nằm thêm một lúc nữa đi." Triệu Việt giúp hăn dịch lại góc chăn, "Vừa mới nghe được bọn Thẩm minh chủ đã dậy rồi, ta ra ngoài hỏi một chút, xem Sở Hằng đầu kia có tin tức gì không."

"Cũng được." Ôn Liễu Niên lại rụt rụt vào trong chăn, lưỡi biếng nhìn hăn ra cửa.

Ám vệ từ trong viện đứng lên.

"Đêm qua đa tạ chư vị." Triệu Việt nói, "Vất vả."

"Đại đương gia không cần khách khí, đây vốn dĩ là chuyện thuộc bổn phận của chúng ta." Ám vệ vẻ mặt bình tĩnh, trong lòng lại có chút phức tạp - Huống hồ ít nhiều gì chúng ta cũng coi như mất chức, để lưu manh trộm mất quần lót của đại nhân.

Chuyện này, quả thực suy nghĩ một chút cũng liền muốn khóc.

"Thẩm minh chủ với Diệp cốc chủ đâu rồi?" Triệu Việt lại hỏi.

"Vừa mới ra ngoài, hăn là ở nhà ăn." Ám vệ chỉ đường.

Triệu Việt sau khi nói lời cảm tạ, liền ra ngoài tìm hai người bọn hắn, tính toán hỏi một chút xem tình hình chiến đấu như thế nào.

Ám vệ một đường nhìn theo bóng dáng Triệu Việt biến mất, oanh oanh liệt liệt xoay người nhảy vào trong phòng ngủ.

"A a a !" Ôn Liễu Niên bị hoảng sợ.

"Đại nhân đừng sợ." Ám vệ nhanh chóng nói, "Là chúng ta."

"Chư vị anh hùng có chuyện gì sao?" Ôn Liễu Niên còn chưa hồi hồn, vừa mới tỉnh, còn chưa mặc quần.

"Tối qua đại nhân ngủ... ngon không?" Ám vệ châm chước chọn từ một phen.

"Rất ngon." Ôn Liễu Niên thành thành thật thật nói, "Chư vị vất vả."

"Này, chuyện là như vậy." Ám vệ thoáng rồi rảnh, cuối cùng chọn ra một người đại biểu, "Mau đem chuyện tối qua kể cho đại nhân nghe đi."

"Ta nói ngọng không rõ a." Vật biểu tượng bị cưỡng chế đẩy ra rất suy sụp.

"Đại nhân chính là sao Văn Khúc hạ phạm, ngôn ngữ nào cũng nghe hiểu được, huống hồ đầu lưỡi người chỉ là không uốn cong được." Người còn lại lập tức thúc giục, "Mau lên !"

Ôn Liễu Niên bực chần ngồi ở trên giường, cũng vô tội nhìn hắn: "Tối qua rốt cuộc xảy ra chuyện gì?"

"Nửa đêm hôm qua có trộm đến đây." Ám vệ tận lực thả chậm ngữ tốc, "Trộm một thứ."

"Trộm cái gì?" Ôn Liễu Niên nhìn xung quanh.

"Quần lót." Ám vệ mặt đầy bi tráng.

Tập thể người còn lại đỡ trán.

Lại nữa.

Không thể nói khéo léo hơn hả?

"Cái gì?" Ôn Liễu Niên lộ ra vẻ mặt bị sét đánh trúng, "Có tặc trộm quần lót của đại dương gia?"

"Không phải không phải." Ám vệ lắc đầu, "Không phải đại dương gia."

Ôn Liễu Niên: "..."

Ôn Liễu Niên: "..."

Ôn Liễu Niên: "..."

"Người của chúng ta theo phía sau hẳn, thì thấy tên trộm kia về phòng liền đem quần lót đại nhân mặc ở trên người mình, tựa hồ cực kỳ hưng phấn." Một ám vệ khác nói, "Là nam tử khoảng hai mươi mấy tuổi, căn cứ phán đoán vị trí tòa nhà, trong phủ hẳn là có chút địa vị."

"Vì sao lại phát sinh loại chuyện này?" Ôn Liễu Niên còn đang đắm chìm trong tư duy không ngừng sụp đổ, không có biện pháp tự kiểm chế.

"Việc này vẫn chưa cho Triệu đại dương gia biết, nghĩ muốn mời đại nhân định đoạt trước." Ám vệ nói, "Rốt cuộc phải xử lý như thế nào?"

"Trước đừng nói." Ôn Liễu Niên nói, "Giấu trước đã, đợi đến khi biết rõ thân phận người ăn cắp là ai rồi nói tiếp."

Lời tuy nói được rất bình tĩnh, nhưng vừa nghĩ đến có người cư nhiên trộm quần lót của mình, Ôn đại nhân liền cảm thấy có chút choáng đầu hoa

mắt, thẳng đến khi ra ngoài bị gió thổi lạnh, mới hơi ổn định lại một chút.

Ám vệ ánh mắt có chút đồng tình.

"Sao rời giường rồi?" Triệu Việt từ ngoài viện tiến vào, "Nhìn qua cũng không có tinh thần."

"Ngủ nhiều cho nên hơi choáng." Ôn Liễu Niên nói sang chuyện khác, "Tình hình chiến đấu thế nào rồi?"

"Sở Hằng vẫn chưa trở về." Triệu Việt nói, "Bất quá sáng nay Diệp cốc chủ ra ngoài một chuyến, vừa vặn gặp được Vô Ảnh, nói hải chiến không tính kịch liệt, đối phương đã không sai biệt lắm sắp bị đánh lui."

"Thái độ người còn lại trong phủ đối với chuyện này thế nào?" Ôn Liễu Niên hỏi.

"Nhìn qua cũng không có nhiều phản ứng lắm, tựa hồ đều xem là chuyện thường ngày, dân chúng trên đường cũng không bị ảnh hưởng." Triệu Việt nói, "Có lẽ đúng như lời quản gia nói hôm qua, mọi người đã sớm thành thói quen."

"Quen gì không tốt, cố tình quen bị hải tặc đánh cướp." Ôn Liễu Niên lắc đầu, "Hải Long Vương này xem ra cũng không được tốt lắm."

"Ở đây cùng người thêm một ngày nữa, ngày mai ta sẽ lên thuyền rời bến." Triệu Việt có chút không nỡ, "Bế quan nói ít cũng phải hơn trăm ngày, lần sau gặp lại, hẳn là đầu xuân năm sau."

"Người cứ việc đi đi." Ôn Liễu Niên vỗ vỗ ngực hãnh, "Có thể ở cùng người tại Đông Hải, ta cũng cảm thấy đủ rồi."

Triệu Việt sửa lại tóc cho hãnh, cúi đầu muốn hôn môi, bên ngoài lại truyền đến một trận tiếng bước chân, rồi sau đó liền có người dè dặt cần

thận thò đầu vào: "Ôn đại nhân."

Ám vệ Truy Ảnh cung: "..."

Nửa đêm nửa hôm trộm một cái còn chưa đủ, ban ngày ban mặt cứ nhiên còn dám quang minh chính đại đến?

"Các hạ là?" Ôn Liễu Niên chần chờ.

"Ôn đại nhân, vị này là nhị thế tử nhà ta." Quán gia đi theo bên cạnh hẳn giải thích.

"Thì ra là nhị thế tử." Ôn Liễu Niên nói, "Hạ quan thất lễ."

Dưới gôi Sở Hằng có hai người con trai, trưởng tử Sở Thừa nhận chức phó giáo đầu sắp xếp thủy quân Đông Hải; thứ tử Sở Miễn nghe nói võ công bình thường lơ lửng, người cũng lười nhác, cho nên vẫn chưa có bao nhiêu thành tựu, xem như hoàn khổ công tử, bình thường rất ít nghe người ta nhắc tới.

"Thế tử nhà ta vẫn luôn ngưỡng mộ văn chương của đại nhân, đêm qua cao hứng cả một đêm không ngủ, sáng sớm hôm nay thì lại từ trên giường đứng lên, muốn một đường tán dóc luận địa với đại nhân." Quán gia nói, "Đại sảnh đã chuẩn bị xong nước trà điểm tâm, còn là đồng đỉnh trà Ô Long đại nhân yêu thích nhất."

Triệu Việt: "..."

"Vậy tiểu nhân lui xuống trước." Quán gia khom người lui ra.

Sở Miễn mặt đầy kích động, nhìn tư thế tựa hồ hận không thể nhào lên trước.

"Thế tử." Tuy rằng còn chưa biết người trước mặt này chính là người trộm quần lót của mình, nhưng bị ánh mắt nóng bỏng như thế nhìn chằm

chăm, cũng thật khó có thể tiếp nhận. Ôn Liễu Niên yên lặng lùi lại một bước, "Hiện hiện giờ lão Vương gia đang chinh chiến ở Đông Hải, không biết thế tử muốn trò chuyện gì với hạ quan?"

"Không bằng nói 《 Thông U Võ Án Lục 》 trước ?" Sở Miễn không kịp chờ đợi.

"Hiện giờ chiến sự gặt gao, thế tử lại muốn trò chuyện thoại bản truyền kỳ?" Ôn Liễu Niên ngần ngợ.

"Đánh nhau có đại ca cùng phụ thân ở đó rồi, không cần lo lắng." Sở Miễn lại tiến lên một bước, tiếp tục chờ mong nói, "Nếu là đại nhân không muốn nói thoại bản, không bằng cùng nhau phẩm trà ngâm thơ đánh đàn, cũng là vô cùng tốt."

Ôn Liễu Niên: "..."

Triệu Việt chắn trước mặt Ôn Liễu Niên, "Sáng nay chúng ta còn có không ít chuyện phải làm, thế tử sợ là phải uống trà đánh đàn một mình."

"Muốn làm chuyện gì?" Sở Miễn hỏi.

Triệu Việt trả lời: "Giết vài người."

Sở Miễn: "..."

"Thế tử có muốn đi theo không?" Triệu Việt lạnh lùng hỏi.

Sở Miễn điên cuồng lắc đầu.

"Thứ không thể phụng bồi." Triệu Việt kéo Ôn Liễu Niên, một đường bước nhanh rời khỏi tòa nhà.

Sở Miễn kéo kéo quần, vẻ mặt thảm thiết ngồi ở bên cạnh bàn đá, hiển nhiên cực kỳ uể oải.

Ám vệ trong lòng nói sao còn chưa đi, ngàn vạn lần đừng trộm một cái nữa nha. Phải biết bổng lộc đại nhân tuy nói không thấp gia cảnh cũng giàu có, nhưng tiền đa phần đều dùng để tiếp tế dân chúng nghèo khổ, xiêm y cũng không nhiều, ra ngoài càng sẽ không mang theo quá nhiều quần lót.

Qua một lúc, Sở Miễn đứng lên muốn đi ra ngoài, còn chưa ra tới cửa đã sửa lại chủ ý, cẩn thận chui vào phòng ngủ Ôn Liễu Niên.

Má ơi, thật sự đúng là đến nữa a, đây là tính toán trộm đủ một năm rồi giặt dùm luôn sao... Ám vệ lao tâm lao lực quá độ, rất muốn ôm nhau cùng một chỗ gào khóc.

Sở Miễn chọn một bộ lý y, nhét vào trong ngực lén lút chạy ra ngoài.

Ám vệ tâm tình phức tạp, lần sau có nên khóa ngăn tử đại nhân lại không a, bằng không một tháng gọi thợ may một lần dự tính cũng không đủ trộm.

Triệu Việt mang theo Ôn Liễu Niên rời khỏi phủ Vương gia, một đường trực tiếp đến chỗ trạch viện chờ bán hôm qua.

"Đi nhanh như vậy làm gì." Ôn Liễu Niên bị hãm kéo đến thất tha thất thểu.

"Buổi tối lập tức chuyển ra." Hai tay Triệu Việt đỡ lấy bả vai hãm, "Về sau cũng không được để hãm tiếp cận người, nhìn qua cũng không có ý tốt gì."

"Sao lại có thể xem như không chứa ý tốt." Ôn Liễu Niên cười, "Nhiều lắm chỉ là có chút chơi bời lêu lổng mà thôi, xem như là bệnh chung của công tử thế gia."

"Mặc kệ hãm là ai, tóm lại cách xa một chút." Triệu Việt nói, "Biết chưa?"

Ôn Liễu Niên chiếu lệ gật đầu: "Biết."

Triệu Việt kéo hẳn gõ cửa viện, chỉ hỏi một câu 'giá cả', liền sáng khoái mua tòa nhà này.

Chủ nhân gia mừng rỡ, tâm nói không hổ là đại nhân từ Vương thành đến a, ra tay chính là hào phóng, thật sự là kiếm được một khoản tiền.

Đã cầm được tiền, vậy thái độ cũng ân cần hơn rất nhiều. Chiều hôm đó, tìm không ít người đến, chuyển toàn bộ đồ vật phế thải trong nhà đi, lại triệt để quét dọn sạch sẽ, mua chút đồ dùng mới để vào. Tất nhiên không tính là xa hoa khí phái, so ra cũng kém xa Ôn phủ trong Vương Thành, bất quá người ở cũng dư dả.

"Nơi này thật sự là không tồi." Diệp Cẩn nói, "Cách Vương phủ gần, tầm nhìn cũng rộng, làm phiền đại đương gia."

"Hẳn là làm phiền nhị vị mới đúng." Triệu Việt nói, "Lúc ta không có ở đây, còn phải làm phiền minh chủ phí tâm nhiều hơn."

"Tất nhiên." Thẩm Thiên Phong gật đầu, "Đại đương gia cứ việc yên tâm rời bến, ta chắc chắn sẽ bảo hộ đại nhân chu toàn."

Chạng vạng, Thượng Vân Trạch cùng Mộc Thanh Sơn cũng chuyển đến đây, còn mua không ít bánh cá.

Ôn Liễu Niên nghiêm túc đứng ở bên cạnh bàn lần lượt ném qua, cuối cùng bốc lên một khối điểm tâm màu hồng đào: "Đây là cái gì?"

"Là hoa cao, lúc trước không có, từ khi Tây Nam vương đến thành Mộc Dương, nơi này cũng dần dần có không ít điểm tâm Tây Nam." Mộc Thanh Sơn nói: "Còn có cơm nếp nấu bằng nước hoa, bảy tám loại màu sắc trang trí cùng một chỗ, gọi là 'tiểu nhan', buôn bán rất tốt."

"Được hoan nghênh như thế?" Ôn Liễu Niên cắn một miếng điểm tâm, như có chút suy nghĩ nói, "Xem ra dân chúng đối Tây Nam vương cũng hoàn toàn không địch ý."

"Lúc trước có lẽ có, bất quá Tây Nam vương nói là hồi hương tế tổ, thì vẫn chờ ở thành Mộc Dương không có động qua, còn thường xuyên phát bạc cho dân chúng, địch ý tất nhiên cũng không có." Mộc Thanh Sơn nói, "Đại nhân tính toán khi nào đi gặp hẳn?"

"Chuyện này không cần sốt ruột." Ôn Liễu Niên lắc đầu. Huống hồ lúc trước Hoàng thượng đã nói qua, cho dù mình không đi tìm Tây Nam vương, Tây Nam vương cũng sẽ chủ động đến tìm mình.

Chỉ cần chờ là được.

Ấm thực duyên hải so với trong đất liền thanh đạm hơn, bất quá canh sông cá viên nấu rau xanh, nhìn qua cũng có chút hấp dẫn khiến người ta thèm ăn. Duy nhất không tốt chính là bát hơi nhỏ, ăn bốn bát vẫn chưa no.

Mộc Thanh Sơn: "..."

"Sư gia có muốn ăn thêm một bát nữa không?" Ôn Liễu Niên hỏi.

Mộc Thanh Sơn nhanh chóng lắc đầu, ăn no rồi.

Diệp Căn lựa rau xanh ra ăn hết, còn lại thì bỏ hết vào trong bát Thẩm Thiên Phong.

Ôn Liễu Niên lại bới thêm chén cơm thứ năm, đồ ăn trên bàn không đủ, dưa muối cũng có thể ăn sạch sẽ.

Thẩm Thiên Phong cùng Thượng Vân Trạch liếc mắt nhìn nhau, ánh mắt đều nhìn về phía Triệu Việt có chút hâm mộ.

Sao lại dễ nuôi như vậy a...

Sau khi cơm nước xong, Ôn Liễu Niên xung phong nhận việc đến phòng bếp pha trà, trên đường lại bị ám vệ kéo đến góc tường: "Đại nhân, người lại bị trộm một món y phục."

Ôn Liễu Niên: "..."

Rốt cuộc là ai nào tàn như thế?!

"Lúc trước Triệu đại đương gia vẫn ở đây, cho nên không tìm được cơ hội nói." Ám vệ tiếp tục nói, "Người ăn cắp chính là nhị thể tử gặp được hôm nay, Sở Miễn."

"Là hãn?" Ôn Liễu Niên lúc này thật sự giật mình.

Ám vệ gật đầu: "Tuyệt đối sẽ không sai."

"Quả thực hoang đường !" Ôn đại nhân cũng không biết chính mình nên đánh giá người này như thế nào, sống hơn hai mươi, gặp nhiều tên tặc trộm tiền, nhưng vẫn là lần đầu gặp được tặc trộm quần lót.

Chung quy đó là quần lót a.

Ai mà rảnh rỗi đi trộm quần lót của người khác !

"Đại nhân có chỉ đạo gì không?" Ám vệ hỏi.

"Mà thôi, hiện tại đã chuyển ra, nói vậy hãn cũng sẽ không đến trộm đâu." Ôn Liễu Niên nói, "Hết thầy đều chờ đại đương gia sau khi rời bến rồi nói tiếp." Bằng không nếu là cho hãn biết bây giờ, dự tính sẽ xảy ra sai lầm.

Đã quyết định muốn bế quan tập võ, vậy vẫn là không nên quấy rầy thì thỏa đáng hơn, nhất là loại chuyện... Mạc danh kỳ diệu này.

Sau khi uống trà xong, mọi người liền tự mình đi ngủ. Đêm nay Sở Hằng vẫn như trước không trở về, thẳng đến sáng sớm ngày hôm sau mới có người đến báo, nói Hải Long Vương đại tướng trở về, mời chư vị đến Vương phủ nói chuyện.

"Có bắt được hải tặc không?" Ôn Liễu Niên hỏi.

"Có, nhưng đều là thi thể." Binh lính nói, "Không một ai sống sót."

Quả nhiên lại là như thế. Ôn Liễu Niên trong lòng thở dài, cùng mọi người một đường đến phủ Vương gia.

Tuy nói liên tục tác chiến hai ngày hai đêm, Sở Hằng vẫn như trước không buồn ngủ, Thẩm Thiên Phong nói: "Không hổ là Hải Long Vương."

"Thẩm minh chủ quá khen, ta cũng già rồi, cũng là dựa vào tiên hoàng che chở, mới có thể miễn cưỡng chống đỡ mà thôi." Sở Hằng khoát tay, "Chỉ là đáng tiếc cẩn thận cách mấy cũng xảy ra sai sót, không thể bắt được tên cầm đầu."

"Đối phương rốt cuộc là người phương nào?" Ôn Liễu Niên hỏi, "Cướp biển nước Nhật?"

"Nói không chính xác, nhìn cách ăn mặc cũng không giống." Sở Hằng lắc đầu, "Bất quá đa phần mọi người đều được trang bị hoàn mỹ, thuyền lớn thường xuyên sẽ biến mất trong một cái chớp mắt, giống như có quỷ thần tương trợ."

"Còn có loại chuyện này?" Ôn Liễu Niên ngạc nhiên nói, "Quý dị như thế, trách không được giao chiến mấy lần cũng không thể triệt để bắt hết."

"Nếu có lần sau, đại nhân có muốn đi theo xem thử không." Sở Hằng nói, "Nói không chừng có thể phát hiện ảo diệu trong đó, giúp quân ta lấy được toàn thắng."

"Vương gia nói đùa, tại hạ chỉ là đến đàm phán với Tây Nam Vương."
Ôn Liễu Niên quyết đoán lắc đầu: "Có thể không lên chiến trường, vẫn là không cần lên chiến trường thì thỏa đáng hơn."

Sở Hằng: "..."

Tuy nói quan viên trong triều đa phần rất sợ chết, nhưng biểu hiện rõ ràng ra ngoài, cũng là hiếm thấy.

"Đoạn Bạch Nguyệt có phái người đến đây không?" Diệp Căn hỏi.

Sở Hằng lắc đầu: "Tây Nam vương vẫn đóng quân ở thành Mộc Dương, chưa từng lui tới thành Đại Côn. Bất quá tuy nói không có cử động khác người, nhưng số lượng quân đội khổng lồ đẩy vào Đông Hải như hổ rình mồi như thế, thật giống như là một cái gai nhọn đâm vào trong lòng Hoàng thượng, không biết đại nhân tính toán khi nào tiến đến hoà đàm?"

"Chờ bản quan chuẩn bị một phen đã, rồi sau đó lại chọn ngày cụ thể."
Ôn Liễu Niên nói, "Tóm lại chuyến này phải ở rất lâu, không vội nhất thời nửa khấc."

"Ôn đại nhân không vội, chỉ sợ dân chúng sẽ vội." Sở Hằng nhắc nhở.

"Vương gia nói đùa, sáng nay bản quan vừa nếm qua cơm nếp nấu bằng nước hoa nước." Ôn Liễu Niên nói, "Dân chúng còn nói qua mấy ngày nữa sẽ đến lãnh giáo Tây Nam vương, cách làm canh chua cá như thế nào."

Sở Hằng: "..."

"Cho nên một chút cũng không cần sốt ruột." Ôn Liễu Niên cười tủm tỉm nói.

Triều đình phái người đến, quả thực am hiểu nhất là ba phái. Sở Hằng trong lòng bất mãn, nhưng cũng không rời rắm chuyện này với hẳn.

Thích ở bao lâu thì ở bấy lâu, không tin còn có thể tra ra thứ gì.

Đã lấy được toàn thắng, vậy bữa tiệc Khánh Công vẫn là phải cùng nhau ăn. Ngồi bên cạnh Sở Hằng là trưởng tử Sở Thừa, cùng với một vài vị phó tướng, nhưng không thấy bóng dáng Sở Miễn. Bất quá cẩn thận ngẫm lại cũng hợp lý - Đang ở võ tướng thế gia, nhưng cả ngày trầm mê thơ ca trà đạo, không được thích cũng là lẽ thường tình.

Đừng nói chi đến việc thích trộm quần lót người khác.

Nhớ tới chuyện này, Ôn đại nhân lặng lẽ xoa xoa huyết thái dương.

Trong hậu viện Vương phủ, Sở Miễn nhìn qua ngược lại là chưa chịu ảnh hưởng, cũng không để ý có được mời dự tiệc hay không. Chỉ là cầm một quyển sách lắc lư đầu, vừa đọc vừa đi vòng vòng ở trong phòng, trong lòng ôm lý y trộm được ban sáng, nhìn tư thế giống như là không nở bở.

Ám vệ cảm thấy, đầu óc người này đại khái thật sự là có bệnh.

"Mau lên !" Cách đó không xa đột nhiên truyền đến một tiếng quát lớn.

Ám vệ nhẹ nhàng nhảy lên, lặng lẽ không một tiếng động dừng ở trên tường viện, chỉ thấy vài người cầm đuốc đang đi về phía này, đại đao chói lọi cộng thêm xiềng xích gông cùm, áp tổng cộng ước chừng bảy tám tên nam tử, hai tay đều bị trói sau lưng, miệng cũng bị bịt kín.

"Hơi quen mắt." Ám vệ khẽ nhíu mày.

"Mấy ngày trước vừa mới đánh nhau qua." Người khác nói, "Khi dễ đại tử bán cá viên ven đường, đám người bị chúng ta cướp cờ."

"Trách không được, đã nói gặp qua ở đâu rồi mà." Tên ám vệ lúc trước nói, "Đi thôi, đi theo xem thử."

Đám nam tử kia một đường bị áp đi về phía tiền thính, Ôn Liễu Niên còn muốn chờ đến tối trở về, làm một chén đậu chiên cho sư gia ăn, thì nghe bên ngoài truyền đến một trận tiếng đao kiếm chạm vào nhau.

"Phó thống lĩnh !" Một tên binh sĩ tiến vào nói, "Đã bắt người về, tổng cộng có tám người, một người cũng không sót."

"Mang vào đây." Sở Thừa lạnh lùng nói.

"Dạ !" Binh sĩ lĩnh mệnh xoay người, đẩy vài tên nam tử kia tiến vào.

"Đây là ý gì?" Ôn Liễu Niên khó hiểu.

"Đại nhân có điều không biết." Sở Thừa nói, "Đám người này vốn dĩ là binh sĩ uy tước ở Đông Hải, vài ngày trước ra ngoài chấp hành nhiệm vụ, nhưng trên đường vi phạm quân quy khi dễ dân chúng, cuối cùng bị một nhóm hiệp sĩ ra tay giáo huấn. Sợ tin tức truyền vào tai ta, thì dứt khoát cải trang phản bội, vừa rồi phái người bắt trở về."

Vài tên nam tử kia quỳ trên mặt đất giã dụa, miệng ô ô không biết muốn nói cái gì.

"Dẫn đi đi." Sở Thừa nói, "Đừng quấy nhiễu đến Tiểu vương gia cùng Ôn đại nhân."

Binh sĩ nối đuôi nhau mà vào, lôi mấy người kia xuống.

Ôn Liễu Niên buông chén trà: "Đã bắt về rồi, không bằng giao người cho bản quan thẩm vấn xem."

"Chứng cứ vô cùng xác thực, mấy người này cũng đã nhận tội, còn có gì để thẩm." Sở Thừa nói, "Cũng không phí thời gian của đại nhân."

"Tóm lại bản quan cũng nhàn rồi không việc gì, nói không chừng trong đó có ẩn tình khác." Ôn Liễu Niên nói, "Xin thế tử đáp ứng."

Sở Thừa vẫn như trước lắc đầu: "Đã phạm vào quân quy, nên xử trí theo quân pháp."

"Nếu là ta muốn thăm thì sao?" Thấy hẳn nhất định không chịu gật đầu, Diệp Cận hỏi.

"Hiện tại e là không còn kịp rồi." Sở Thừa nói.

Ôn Liễu Niên trong lòng cả kinh.

"Người làm trái quân quy, mệnh sẽ không giữ qua đêm." Sở Thừa nói, "Đối với người phản bội càng là như thế."

"Cho nên thì sao?" Ôn Liễu Niên trong lòng ùa lên dự cảm bất tường.

"Phó thống lĩnh." Tên binh sĩ lúc trước lại tiến vào, "Toàn bộ đã hành hình xong."

Tay phải Ôn Liễu Niên đột nhiên xiết chặt.

Triệu Việt khẽ nhíu mày, quét mắt nhìn Sở Thừa.

"Đã khiến chư vị sợ hãi." Sở Thừa nói, "Nhưng tội khi dễ dân chúng không thể tha, mạng này không thể giữ lại được."

"Thế tử nói có lý." Ôn Liễu Niên nói, "Chỉ là lúc trước khi ở tại Vương Thành, tội chết đều phải trải qua tầng tầng phê duyệt, vẫn chưa bao giờ như thế..." Tùy ý qua.

"Nơi thô bỉ, tất nhiên không thể so với Vương Thành." Sở Thừa cười cười, "Làm loạn thì phải bị xử lý theo quy tắc, Đông Hải này nhưng không yên ổn, nếu là giống đại nhân chậm rãi nói đạo lý như vậy, chỉ sợ quân Nhật sớm tiến quân thần tốc."

Sắc mặt Ôn Liễu Niên hơi cứng nhắc .

Sở Hằng thức thời đổi đề tài, nói qua việc này. Nhưng hưng trí của mọi người dĩ nhiên đã bị quét sạch, cũng không có tâm tình tiếp tục uống trà, vì thế không qua bao lâu thì tự mình tán đi.

"Mấy người kia thật sự bị giết ?" Vừa trở lại chỗ ở, Ôn Liễu Niên liền tìm một ám vệ tới hỏi.

"Một người sống cũng không lưu lại." Ám vệ nói, "Lúc trước thấy đám người kia bị áp ra ngoài, còn tưởng rằng mang trở về địa lao, ai ngờ vừa mới tới một chỗ đất trống, thì đột nhiên bị lấy tính mạng, một tia báo trước cũng không có."

"Lúc trước đám người này khi dễ dân chúng thế nào?" Ôn Liễu Niên hỏi, "Xin nói chi tiết lại một lần."

"Lúc ấy chúng ta đang đi dạo trên chợ, thì nghe được đằng trước có dân chúng đang nghị luận, nói là hôm nay đại tỷ Lâm gia e là gặp xui xẻo, thì hỏi đường qua xem đến tột cùng." Ám vệ nói, "Khi đến liền thấy mấy người này ăn cơm nước xong, chẳng những không trả tiền, còn đập bát nói là không sạch sẽ, đại tỷ chủ quán kia cũng là người thành thật, vẫn khúm núm không dám lên tiếng, dân chúng xung quanh cũng là giận mà không dám nói gì, vì thế chúng ta liền ra tay đánh hấn một trận."

"Còn chưa nháo chuyện dân chúng đã biết chủ quán gặp xui xẻo, lại còn giận mà không dám nói gì, xem ra uy tự doanh này làm xằng làm bậy cũng không phải một hai lần." Diệp Căn nói, "Lại bị Sở Thừa nói được giống như chưa bao giờ xảy ra."

"Đơn giản là diễn cho chúng ta xem mà thôi." Ôn Liễu Niên nói, "Bằng không sao có thể trùng hợp bị bắt như vậy được, cứ cho là bắt được đi, còn phải bịt miệng tập thể mang đến tiền thính quỳ một cái. Tám phần là vì nghe được tin tức, lại biết được thân phận thật sự của chư vị anh hùng Truy

Ảnh cung, thì tự mình hạ thủ vi cường trước, thứ nhất là diệt khẩu, thứ hai cũng có thể hiển lộ trị quân nghiêm minh, miễn cho chúng ta bắt thóp."

"Quả thật là cha con ruột." Diệp Căn lắc đầu, "Cũng không biết tên Sở Miễn kia làm người thế nào."

Ôn Liễu Niên: "..."

Người kia ngược lại là không tàn bạo.

Thế nhưng cũng không có chỗ nào tốt a.

Vẫn là không cần biết thì tốt hơn.

"Cũng không biết Tây Nam Vương khi nào mới đến." Diệp Căn lại nói.

Ôn Liễu Niên có chút ngoài ý muốn: "Cốc chủ muốn gặp Tây Nam vương?"

"Ta muốn gặp hãn làm cái gì." Diệp Căn ngạo kiều nói, "Ta muốn gặp Hồng giáp lang."

Ôn Liễu Niên: "..."

Trên bàn tròn nhỏ, Tiểu hồng giáp lang đang nằm sấp ngủ gật, béo !

Hồng giáp lang thì là tinh thần sáng láng, một bên lắc xúc tu một bên chạy xung quanh.

Đêm dài người tĩnh, Ôn Liễu Niên vạn phần không muốn, ôm Triệu Việt hôn hôn, lại hôn hôn, lại hôn hôn.

"Không muốn ngủ?" Triệu Việt vỗ vỗ lưng hãn.

"Ngủ không được." Ôn Liễu Niên mũi đỏ hồng nhìn hãn.

"Ban ngày rõ ràng nói rất hay." Triệu Việt xoa bóp khuôn mặt của hãn.

"Trong lòng khác." Ôn Liễu Niên ôm chặt hãn, huống hồ ngoài miệng nói bỏ được, kẻ ngốc cũng biết là giả vờ.

Sao có thể bỏ được chứ.

"Ta sẽ tranh thủ sớm ngày xuất quan." Triệu Việt nói.

"Cũng không cần sốt ruột, vẫn là phải cẩn thận một chút mới tốt." Ôn Liễu Niên lại lo lắng.

"Ta có chừng mực." Triệu Việt đặt hãn ở trên giường: "Nếu là không muốn ngủ, vậy thì làm chút chuyện khác đi?"

"Không nên không nên." Ôn Liễu Niên dối trá lắc đầu, "Người không thể quá mệt mỏi, sáng sớm ngày mai thì phải lên đường rồi."

Triệu Việt kéo đai lưng của hãn ra.

Ôn đại nhân lập tức ngoan ngoãn ngậm miệng.

Kỳ thật cũng là rất muốn.

Nhiều thêm vài lần cũng không sao.

Vì thế Triệu đại đương gia liền thật sự làm thêm vài lần, rất là tận chức tận trách.

Ôn Liễu Niên mang theo tiếng khóc nức nở nói: "Ăn một ngụm cũng không mập nổi." Một đêm sao có thể làm đủ một trăm hiệp chứ?

Loại chuyện này nó rõ ràng không hợp lý !

"Ngoan." Triệu Việt cầm hai tay của hãn.

"Trời sắp sáng rồi." Ôn Liễu Niên ho khan kháng nghị.

Triệu Việt đưa tay che ánh mắt của hấn: "Chưa sáng."

Ôn đại nhân mềm nhũn, tùy ý để hấn xách lên ghé vào trên giường, thẳng đến mơ mơ màng màng còn suy nghĩ, ngày mai nhất định phải uống một nồi canh gà để bồi bổ.

Nhớ không rõ nặng nề thiếp đi vào lúc nào, buổi sáng ngày thứ hai tỉnh lại là lúc, bên cạnh đã trống trơn, trên gối đầu đặt một miếng ngọc bội, là một con tiểu hồ ly màu xanh.

Ôn Liễu Niên mũi đau xót, đi rồi a.

Ám vệ áp tai vào cửa dùng sức nghe, đại nhân ngàn vạn lần đừng khóc nha, chúng ta đều đau lòng !

Hai con Hồng giáp lang bò ra, ôm đầu ngón tay của hấn cọ cọ.

Về sau phải sống nương tựa lẫn nhau...

Trên mặt biển mờ mịt, một chiếc thuyền nhỏ đang nổi lên đênh đi về phía trước. Triệu Việt ngồi ở trên boong tàu, nhìn đường chân trời tối đen dần dần biến mất, cuối cùng triệt để ẩn ở giữa biển.

"Thiếu gia." Vô Phong ngồi ở bên cạnh hấn, "Có A Ảnh âm thầm bảo hộ đại nhân, sẽ không xảy ra chuyện."

"Không phải ta lo lắng sẽ xảy ra chuyện." Triệu Việt nói, "Chỉ là trong lòng không nở mà thôi."

"Thời gian hai năm cũng không lâu lắm, hưởng hồ hai năm này, cũng không phải hoàn toàn không gặp được." Vô Phong nói, "Nếu thiếu gia có thể sớm xuất quan, vậy ngày tách ra sẽ càng gần."

"Ta biết." Triệu Việt cười cười, "Đa tạ."

"Sắp nổi gió rồi, thiếu gia đừng ngồi ở đây nữa." Vô Phong nói, "Ít nhất còn phải trôi ở trên biển nửa tháng, đúng lúc mượn cơ hội tĩnh tâm luyện luyện khẩu quyết tâm pháp."

Triệu Việt gật đầu, đứng dậy vào khoang thuyền.

Bây giờ, cũng chỉ có thể luyện xong xuất quan sớm một chút, mới có thể không phụ hãn, không phụ mọi người.

THỔ PHỈ CÔNG LỢC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 153: Nghe Nói Người Thành Thân Rồi???

Lúc vừa mới bắt đầu, Sở Hằng còn từng đau đầu suy nghĩ phải ứng đối vị đệ nhất tài tử Đại Sở trong lời đồn này như thế nào. Vốn tưởng rằng phải phí một phen công phu, nhưng không dự đoán được sau khi đến đối phương hỏi cũng không hỏi chuyện quân bị, thậm chí cũng không quá để bụng với Đoạn Bạch Nguyệt trong thành Mộc Dương, cả ngày cũng không biết đang làm cái gì, ngược lại là Thẩm Thiên Phong và Diệp Căn, thì thường xuyên tới quân doanh thị sát một phen.

"Có phát hiện được gì không?" Ôn Liễu Niên hỏi.

Diệp Căn lắc đầu: "Hết thấy bình thường, nhìn không ra bất cứ dấu vết gì."

"Coi như là hợp tình hợp lý." Ôn Liễu Niên nói, "Nếu là dễ dàng có thể bị chúng ta nhìn ra manh mối, thì cũng không phải Hải Long Vương Sở Hằng."

"Mấy ngày nay đại nhân đều đang làm cái gì vậy?" Diệp Căn rót ly trà cho hẳn.

"Ở trong thành này đi dạo một vòng, mua không ít thoại bản châu chí." Ôn Liễu Niên nói, "Vốn dĩ là muốn tìm ra một ít ghi chép về Đại Minh vương, không nghĩ tới ngay cả một câu cũng không thấy nhắc đến."

"Nơi này là nơi Đại Minh vương đóng quân năm đó." Diệp Căn nói, "Tuy nói bởi vì là do Tiên hoàng, đã từng tiêu hủy một số lớn thoại bản,

nhưng ít nhiều gì cũng phải có cố sự ngấm lưu truyền chứ, không lý nào thành Đại Côn ngược lại một chút tiếng gió cũng không có."

"Đại nhân có hỏi qua nguyên nhân chưa?" Thẩm Thiên Phong nói.

Ôn Liễu Niên gật đầu: "Nói là Hải Long Vương có mệnh, nếu là ai nhắc tới ba chữ 'Đại Minh vương', giết không tha."

"Quả nhiên là tác phong của hai cha con." Diệp Căn lắc đầu.

"Theo lý mà nói, Vân Đoạn Hồn hẳn là chưa bao giờ gặp qua Sở Hằng." Thẩm Thiên Phong nói, "Lúc trước khi Vân Đoạn Hồn chinh chiến với tiên hoàng ở Đông Hải, Sở Hằng vẫn đóng giữ ở biên quan Tây Bắc, thẳng đến sau này Vân Đoạn Hồn ly kỳ mất tích, hẳn mới được tiên hoàng khẩn cấp điều đến Đông Hải. Đừng nói là gặp qua, ngay cả mặt cũng chưa từng thấy qua."

"Cho dù là tiên hoàng, cũng chưa nói qua nhắc tới ba chữ 'Vân Đoạn Hồn' thì sẽ rơi đầu." Diệp Căn nói, "Rốt cuộc Sở Hằng có bao nhiêu thù hận, cư nhiên ngay cả nghe cũng không được."

"Chưa gặp mặt qua, không đại biểu trong lòng sẽ không bị gai đâm." Ôn Liễu Niên nói, "Năm đó Đại Minh vương chiến công hiển hách, thuộc hạ quân kỷ nghiêm minh, danh tiếng cùng uy vọng ở trong dân chúng cũng không thấp. Lần này Sở Hằng tiếp nhận chức vụ, nhưng cố tình tư chất bình thường, lúc đầu dân chúng ít nhiều sẽ nghi ngờ, mà oán giận này một khi truyền vào trong tai Sở Hằng, sẽ xuất hiện lệnh cấm cũng không kỳ quái."

"Bất quá đã dùng cường quyền áp xuống, lại phái một nhóm người ra bên ngoài, cả ngày mở miệng nói mình quân kỷ nghiêm minh chiến công trác tuyệt, cư nhiên còn được truyền ngang với hoàng đế." Diệp Căn nói, "Nếu là tiên hoàng dưới tuổi vàng biết được, chỉ sợ sẽ tức đến sống lại."

"Ngoại trừ chuyện này, nhiều ngày nay ta còn có một phát hiện." Ôn Liễu Niên nói, "Triều đình phát bạc cho Đông Hải, tựa hồ bị diếm không ít."

"Thật không?" Diệp Căn khẽ nhíu mày.

"Hoàng thượng thật sự rất quan tâm đến Đông Hải, trước sau cộng lại bạc phân phối đến, nơi này tuyệt đối không nên là dáng vẻ rách nát như bây giờ." Ôn Liễu Niên nói, "Bất quá chúng ta mới đến, đối với tình huống này cũng không hiểu, chỉ là suy đoán, chứng cứ cụ thể còn phải chờ ngày sau từ từ tìm."

"Nếu thật sự cắt xén khoản tiền triều đình, đây chính là tội chết." Diệp Căn nói, "Cho dù là Sở Hằng, chỉ sợ cũng mang vạ khó thoát khỏi."

"Lúc trước ở trên đường đến đây từng nói qua, Đông Hải đầu này nước khá sâu." Ôn Liễu Niên nói, "Bất quá dù sao thời gian cũng nhiều, có thể chậm rãi tra."

"Đại nhân." Âm vệ ở bên ngoài nói, "Có khách cầu kiến."

"Là ai thế?" Ôn Liễu Niên hỏi.

Âm vệ nói: "Nhị thế tử."

Ôn Liễu Niên: "..."

Âm vệ nói: "Có muốn chúng ta cưỡng chế rời đi không?"

"Vì sao phải cưỡng chế nhị thế tử rời đi?" Diệp Căn khó hiểu, "Hắn đã từng mạo phạm qua đại nhân?"

"Việc này một lời khó nói hết." Ôn đại nhân rất là bình tĩnh.

"Vậy thì nói ngắn gọn." Diệp Căn hiển nhiên không bị hấn chiếu lệ cắt ngang, "Lúc trước khi Triệu đại đương gia rời bến, đã từng nói qua chúng ta phải hảo hảo bảo hộ đại nhân."

"Kỳ thật cũng không tính là chuyện lớn gì." Ôn Liễu Niên nói,

"Chuyện nhỏ cỡ nào cũng phải nói." Diệp Căn nói.

Ôn Liễu Niên: "..."

"Đầu nhị thế tử này có bệnh." Ám vệ ở cửa hỗ trợ nói, "Vài ngày trước từng nửa đêm chạy tới, trộm y phục đại nhân trở về mặc lên người mình."

Ôn Liễu Niên gãi gãi mặt.

"Còn có loại chuyện này?" Diệp Căn giật mình.

Vẻ mặt Thẩm Thiên Phong cũng không tự giác co giật một chút.

"Đúng vậy." Ám vệ nói, "Chúng ta cũng buồn bực, không rõ hấn rốt cuộc muốn làm cái gì."

"Vậy thì về sau vẫn là không cần gặp nữa." Diệp Căn nói, "Nghe qua liền biết không chứa ý tốt."

"Nhưng nếu muốn thám thính nhiều hơn về Sở Hằng cùng ân tình này, xem như là một cơ hội tốt." Ôn Liễu Niên nói, "Chỉ cần cẩn thận một chút, hấn là sẽ không có chuyện."

"Đại nhân còn nguyện ý đi gặp?" Diệp Căn trừng to mắt, "Nhưng người này làm việc hạ lưu như thế."

"Sớm giải quyết cho xong chuyện này, mới có thể trở về Vương Thành sớm một chút." Ôn Liễu Niên nói, "Cốc chủ cứ yên tâm, ta có chừng mực."

Thấy thái độ hăn kiên quyết, Diệp Căn đành phải đáp ứng, cùng Ôn Liễu Niên một đường đến tiền đình, muốn nhìn xem rốt cuộc là người phương nào biến thái như thế.

"Ôn đại nhân." Sở Miễn như cũ ôm một xấp thơ tranh lớn.

Diệp Căn đánh giá hăn từ trên xuống dưới một phen, nhìn qua ngược lại là hình dạng con người.

"Tiểu vương gia." Sở Miễn lại hành lễ.

"Thế tử tìm Ôn đại nhân có chuyện?" Diệp Căn hỏi.

"Là muốn đến xem xét mấy bức họa cổ phúc sơn thủy với đại nhân." Sở Miễn hưng trí bừng bừng mở họa quyển ra.

"Hiện giờ Đông Hải chiến sự không ngừng, thế tử lại cả ngày trầm mê những thứ này, không sợ bị trách phạt sao?" Diệp Căn nhìn hăn.

"Phụ thân sẽ không quản ta." Sở Miễn nói, "Hăn với đại ca ước gì ta đừng xuất hiện nữa."

"Chẳng lẽ thế tử tính toán trộn lẫn như vậy cả đời?" Diệp Căn tiếp tục hỏi.

"Tất nhiên không phải." Sở Miễn lắc đầu, nóng bỏng nhìn Ôn Liễu Niên nói, "Nếu là đại nhân không ghét bỏ, không bằng thu tại hạ làm sư gia đi, như thế nào?"

Ôn Liễu Niên: "..."

Thượng Vân Trạch vừa vịn mang theo Mộc Thanh Sơn từ bên ngoài tiến vào.

"Cái gì sư gia?" Mộc Thanh Sơn còn cho là đang gọi hăn.

"Nhưng không khéo, hạ quan đã có Mộc sư gia." Ôn Liễu Niên làm dẫn tiến, "Thật không cần thêm một vị nữa."

Sở Miễn bất mãn liếc nhìn Mộc Thanh Sơn.

Thượng Vân Trạch khẽ nhú mày.

Nhưng còn chưa chờ hăn mở miệng nói chuyện, Sở Miễn đã tiếp tục chờ mong nói: "Nếu là không thể làm sư gia, vậy thì làm thư đồng cũng được?"

"Này sao bản quan có thể nhận nổi a." Ôn Liễu Niên nhanh chóng lắc đầu, "Xin thế tử đừng nói bậy, nếu là bị Vương gia nghe được, hăn sẽ giáng tội cho bản quan."

"Vậy phải làm thế nào mới có thể thường xuyên ở bên cạnh đại nhân?" Sở Miễn truy vấn.

Bất kể thế nào cũng không được a ! Ôn Liễu Niên giật mình, mắt thấy hăn còn có tư thế tiếp tục hỏi nữa, Diệp Cẩn thật sự không thể nhịn được nữa, vì thế gọi ám vệ trực tiếp mời người ra ngoài.

"Đại nhân, người cứ bận rộn trước đi, ngày khác ta lại đến a !" Sở Miễn còn đang gào cổ họng nói.

Ôn Liễu Niên đầu ong ong vang, rất cần ăn chút điểm tâm an ủi.

Vì thế sau khi nghỉ ngơi một lát, hăn liền đổi y phục hằng ngày, đi ra cửa dạo chợ. Tuy nói gió se se lạnh, nhưng ở trên quán nhỏ ăn một bát mì nóng hầm hập, toàn thân cũng có thể lập tức nóng lên.

"Các hạ là Ôn đại nhân?" Bên cạnh đột nhiên có người ngồi xuống.

"Đúng vậy." Ôn Liễu Niên buông bát mì trong tay, "Các hạ là?"

Đối phương là nam tử hơn hai mươi tuổi, mặt mày rất đoan chính cũng rất ôn hòa, cười cười nói: "Tại hạ họ Đoạn, tên một chữ Niệm."

"Đoạn, là người Tây Nam vương?" Ôn Liễu Niên giật mình.

"Hôm qua vừa mới đến thành Đại Côn, bất quá Vương thượng không có ý khác, chỉ là hỏi vài chuyện." Đoạn Niệm nói, "Bất quá phía sau đại nhân tựa hồ có không ít người bảo hộ, để tránh xung đột, còn xin đại nhân nói lại lời ta vừa nói."

"Được." Châm chước một lát, Ôn Liễu Niên rất sáng khoái liền đáp ứng. Âm vệ tất nhiên sẽ không can thiệp vô chuyện này, cũng một đường theo đến khách điểm.

"Vương thượng ở trong phòng." Đoạn Niệm dẫn hãn đến một cánh cửa, "Tại hạ cáo lui trước."

"Đa tạ." Ôn Liễu Niên gật gật đầu, thò tay đẩy cửa phòng ra.

Một con nhện đen cực lớn từ trên trời giáng xuống.

"A !" Ôn đại nhân như trong dự kiến chấn kinh, lui về phía sau vài bước suýt nữa té ngã.

Âm vệ tiếp được hãn một phen, đồng loạt rút đao ra khỏi vỏ chẵn ở phía trước.

"Chư vị không cần kinh hoảng, chỉ là nhện bạch ngạch(*) bình thường mà thôi." Nam tử bên cạnh bàn thu hồi lộ nhỏ, "Không lưu ý chạy ra ngoài."

(*) Nhện bạch ngạch: là nhện toàn thân đen tuyền chỉ duy nhất trên trán có màu trắng.

Trong lòng ám vệ cực kỳ bất mãn, đã dưỡng sao không cất kíp a, không biết đại nhân nhà ta sợ nhất thứ này sao, nếu là bị dọa choáng váng thì phải làm sao bây giờ. Đây chính là sao Văn Khúc hạ phạm, nháy mắt thì có thể nghĩ ra được một bài thơ, còn có thể viết đặc biệt dài, chúng ta đều thập phần sùng bái, bao nhiêu bạc cũng bồi không nổi.

"Ra mắt Tây Nam vương." Ôn Liễu Niên còn chưa hồi hồn.

"Các hạ là Ôn đại nhân?" Đoạn Bạch Nguyệt đánh giá hẳn từ trên xuống dưới, sau đó hỏi, "Thành thân rồi à?"

Ôn Liễu Niên buồn bực, đều nói Tây Nam vương làm người lãnh khốc ít lời, sao mới gặp mặt lại bà tám như thế, câu đầu tiên chính là hỏi mình thành thân chưa?

"Đúng vậy, mấy tháng trước đại nhân nhà ta đã thành thân." Ám vệ cảnh giác, người vẫn là không cần mơ ước thì tốt hơn !

"Thành thân rồi thì tốt." Đoạn Bạch Nguyệt cười cười, "Mời ngồi."

Ôn Liễu Niên hỏi: "Sẽ không có trùng đi?"

"Trên đời này trùng không sợ Hồng giáp lang, ngoại trừ Cổ Vương cũng chỉ có một con nhện bạch ngạch này." Đoạn Bạch Nguyệt lại lấy một hộp nhỏ kế tiếp ra, sau khi mở ra, từ bên trong bò ra ba con Hồng giáp lang.

"A !" Ôn Liễu Niên kinh hãi, "Nhiều hồng giáp lang như vậy."

"Vật nhỏ này nhưng không dễ tìm, ta phí một đồng sức, cũng chỉ tìm được ba con này." Đoạn Bạch Nguyệt nói, "Nghe nói đại nhân cũng có?"

"Đúng vậy." Ôn Liễu Niên cũng đem hai con Hồng giáp lang của mình ra.

"Kim giáp lang, chúng loại ngược lại là không tệ." Đoạn Bạch Nguyệt cầm lên nhìn nhìn, sau đó liền thản nhiên bỏ vào trong hộp của mình, "Đa tạ đại nhân đem tặng."

"A?" Ôn Liễu Niên bị sét đánh trúng.

Ta ta ta chưa nói muốn tặng cho người a, tính nhiệm cơ bản nhất giữa người với người ở đâu rồi a !

Mau trả lại đây !

THỔ PHỈ CÔNG LỰC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 154: Trừ Phi Điều Tra Rõ Chân Tướng Trước!!!

"Đại nhân không nguyện ý?" Đoàn Bạch Nguyệt hỏi.

Tất nhiên là không nguyện ý a ! Ôn Liễu Niên liềm mạng lắc đầu. Ám vệ cũng ở một bên hát đệm, đại nhân nhà ta bình thường đều là xem nó như là nhi tử ! Nếu là không chịu trả, vậy chúng ta đành phải cướp !

Đoàn Bạch Nguyệt lại 'Không chút để ý' nói: "Nghe nói Hoàng thượng thường xuyên giữ Ôn đại nhân ở lại ăn cơm?"

Đó là tất nhiên. Còn chưa chờ Ôn Liễu Niên mở miệng, ám vệ đã ở một bên người sau nối tiếp người trước tỏ vẻ Hoàng thượng rất sủng ái đại nhân nhà ta, không chỉ thường xuyên gọi vào cung ăn cơm, còn nói muốn đưa đầu bếp đến quý phủ, thậm chí nếu là đàm luận sự tình đến nửa đêm, ngủ lại cũng là chuyện bình thường, người vẫn là đừng đắc tội thì tốt hơn.

Đoàn Bạch Nguyệt 'bộp' một tiếng khép lại nắp hộp, tựa tiểu phi tiểu nói: "Phải không?"

Kim giáp lang ở trong chiếc hộp mất hứng xoay vòng vòng, bị giam lại !

Tiểu hồng giáp lang khờ hô hô ghé vào trên lưng nó, tối !

Hồng giáp lang còn lại ngoan ngoãn ghé vào bốn phía, vươn xúc tu ra cọ cọ lẫn nhau.

"Tây Nam vương thật sự muốn hai con Hồng giáp lang này?" Ôn Liễu Niên hỏi.

"Đúng vậy." Đoạn Bạch Nguyệt nhướn mày, lại nói, "Bất quá nếu là đại nhân chịu trả lời mấy vấn đề của ta, nói không chừng thì có thể lấy lại tròng."

"Vấn đề gì?" Ôn Liễu Niên nhanh chóng nói.

"Nghe nói Hoàng thượng muốn tuyển phi?" Đoạn Bạch Nguyệt hỏi.

"Tuyển phi? Tây Nam vương nghe được tin tức ở đâu vậy?" Ôn Liễu Niên lắc đầu, "Không hề có."

"Thật không?" Chân mày Đoạn Bạch Nguyệt khẽ nhếch.

"Tất nhiên là thật." Ôn Liễu Niên nói, "Đừng nói là tuyển phi, ngay cả đại thần trong triều nói nhiều hai câu, Hoàng thượng cũng sẽ mặt rỗng giận dữ, cho dù là Diệp cốc chủ, nói đến việc này cũng sẽ bị chiếu lệ cho qua, nói là vài năm gần đây cũng không tính... Í, Tây Nam vương hình như rất cao hứng?"

"Hả?" Đoạn Bạch Nguyệt sờ sờ cằm, "Đại nhân tiếp tục nói đi."

"Tóm lại Hoàng thượng chưa bao giờ nghĩ tới muốn lập hậu tuyển phi." Ôn Liễu Niên nói, "Ai cũng không hỏi ra được nguyên do bên trong."

Ngón cái Đoạn Bạch Nguyệt xoay tròn trên bàn chỉ, tâm tình nhìn qua rất tốt.

Ám vệ ở một bên nhíu mày, Hoàng thượng không lập hậu, người cao hứng cái gì, chẳng lẽ thật đúng là muốn mưu triều oán vị.

Ôn Liễu Niên cũng hồ nghi đánh giá hẳn.

Nhìn qua tựa hồ có chỗ nào không quá đúng.

Đoạn Bạch Nguyệt nhẹ nhàng mở hộp gỗ nhỏ ra.

Kim giáp lang công Tiểu hồng giáp lang, nhanh chóng bò vèo vèo về phía Ôn Liễu Niên.

Làm cái gì !

Ôn Liễu Niên thở phào, đem hai con Hồng giáp lang đặt trở về trong hộp nhỏ: "Lần này Tây Nam vương tìm ta có chuyện gì?"

Đoạn Bạch Nguyệt như là có chút suy nghĩ đánh giá hẳn.

Ôn Liễu Niên: "..."

Ám vệ ở một bên bay nhanh tự hỏi, lần tới nếu là ra ngoài, nhất định phải mang theo bức họa Triệu đại đương gia anh tuần rải đầy phần vàng ở trên người - Thoạt nhìn tựa hồ có không ít người đều mơ ước Ôn đại nhân a. Cái tên trộm quần lót kia còn dễ nói, nhiều lắm chặn ở bên ngoài không cho gặp mặt, nhưng người trước mắt này thì hơi khó giải quyết, phải biết võ công của Tây Nam vương rất cao nha, nếu là làm thật, chúng ta không nhất định có thể đánh thắng được.

"Tây Nam vương?" Thấy hẳn vẫn nhìn chăm chăm mình không nói lời nào, Ôn Liễu Niên trong đầu sợ hãi, đành phải cẩn thận gọi một tiếng.

"Ta với Ôn đại nhân nhất kiến như cố, không bằng buổi tối ở lại dùng cơm?" Đoạn Bạch Nguyệt mời.

Thấy hẳn tựa hồ vẫn không tính toán nói chính sự, Ôn Liễu Niên đành phải tự mình kéo đề tài lại đây: "Ăn cơm thì không cần, chỉ là cả gan hỏi một câu, không biết bước tiếp theo Tây Nam vương có tính toán gì không?"

"Tính toán?" Đoạn Bạch Nguyệt trong mắt khó hiểu.

Ôn Liễu Niên nói: "Hiện giờ mấy vạn quân Tây Nam đóng quân ở thành Mộc Dương, sau này Tây Nam vương muốn công muốn thủ hay là muốn

lui binh, cũng phải nói để bản quan an tâm một chút chứ."

"Đã là hồi hương tế tổ, sao lại nói là muốn công muốn thủ." Đoàn Bạch Nguyệt thản nhiên tươi cười, "Vốn dĩ tính toán sau khi tảo mộ về thì vòng lại Đại Lý, bất quá thấy thành Mộc Dương sơn minh thủy tú, cho nên muốn ở thêm một trận mà thôi, đại nhân không cần lo lắng."

Ôn Liễu Niên nói: "Lúc trước Tây Nam vương viết thư cho Hoàng thượng, bản quan cũng xem qua không ít."

Vẻ mặt Đoàn Bạch Nguyệt cứng đờ.

"Cho nên không bằng mở thành công bố nói chuyện?" Ôn Liễu Niên nói, "Hoàng thượng hơn ngàn dặm xa xôi phái ta đến tận đây, cũng không phải để nghe Tây Nam vương pha trò."

"Tất cả thư của bốn vương, Ôn đại nhân đều xem qua?" Đoàn Bạch Nguyệt hỏi từng câu từng chữ.

"Ngược lại không phải là tất cả, bất quá đại đa số đều đã xem qua." Ôn Liễu Niên thành thành thật thật đáp.

Đoàn Bạch Nguyệt rất muốn nghiêng răng nghiêng lợi.

Trong lòng ám vệ càng tỏ ra bất mãn, đây là vẻ mặt chịu thiệt gì chứ, đại nhân nhà ta là rường cột nước nhà, lại vô cùng cơ trí, giúp Hoàng thượng phê số con cũng là chuyện thường ngày, nhìn một chút thư của người thì làm sao, cũng không phải thư tình, làm gì ghê vậy.

Ôn Liễu Niên ánh mắt vô tội, Tây Nam vương này vì sao nhìn qua có chút kỳ quái, hoàn toàn không lãnh khốc oai hùng giống như trong lời đồn a.

Trước khi Ôn Liễu Niên đến, Đoạn Bạch Nguyệt đã từng nhận được một phong thư khẩn cấp tám trăm dặm Sở Uyên tự tay viết, đại ý là trăm muốn phái Ôn ái khanh đến Đông Hải, cùng người một đường nhìn chăm chăm Sở Hằng, hẳn không biết võ công, cho nên người phải bảo vệ hẳn, nếu là xảy ra nửa điểm sai lầm, trăm sẽ không tha cho người. Sau đó ở phía dưới còn liệt một đồng, ái khanh của trăm thích ăn cái này, thích ăn cái kia, người phải hảo hảo chiêu đãi, đói gây không được, quá béo trăm cũng không đáp ứng.

Chờ sau khi xem xong phong thư dài nhất từ trước tới nay, Tây Nam vương cơ hồ một đêm chưa ngủ, lúc trước tai mắt của mình ở Vương thành cũng từng báo qua việc này, nhưng ngàn vạn lần không nghĩ tới cứ nhiên ngay cả thả ra ngoài cũng không yên lòng, còn muốn mình cứ cách mười ngày thì hàm giò heo đưa qua.

"Tây Nam vương?" Ôn Liễu Niên lại gọi hẳn, trong lòng có chút buồn rầu.

Luôn ngăn người là sao thế.

Đoạn Bạch Nguyệt nói: "Bốn vương vẫn sẽ đóng quân ở thành Mộc Dương, thẳng đến khi tiểu... Sở Hoàng xuất binh mới thôi."

Ám vệ mất hứng, bản thân người lớn bao nhiêu, mà nói Sở Hoàng nhỏ.

"Như vậy a." Ôn Liễu Niên nói, "Vậy đợi đến tương lai Hoàng thượng xuất binh, Tây Nam Vương có nghĩ tới muốn ra tay tương trợ không?"

Đoạn Bạch Nguyệt lắc đầu: "Quân Tây Nam sẽ không nhúng tay nội chính Sở quốc."

Ôn Liễu Niên tìm tòi đến cùng: "Cho nên một khi Hoàng thượng xuất binh, Tây Nam vương liền sẽ bỏ chạy?"

"Vì sao phải bỏ chạy?" Đoàn Bạch Nguyệt cười cười, "Cũng có thể ở lại thành Mộc Dương, tiếp tục tế tổ."

Ôn Liễu Niên: "..."

Rốt cuộc có bao nhiêu tổ tiên, tế hai năm còn chưa tế xong.

"Đại nhân có muốn chuyển đến thành Mộc Dương không?" Đoàn Bạch Nguyệt nói, "Nghe nói vị Hải Long Vương kia không đơn giản, đại nhân tay trái gà không chặt, e là sẽ có nguy hiểm."

"Có chúng ta ở đây, đại nhân sẽ không có nguy hiểm." Âm vệ bất mãn chen lời - Sao hàn huyền nửa buổi còn chưa hết hy vọng, đại nhân nhà ta đã thành thân, sẽ không ở một chỗ với người!

"Cũng được, ngày khác nếu đại nhân có chuyện cần bốn vương giúp đỡ, cứ việc nói là được." Đoàn Bạch Nguyệt nói, "Tất nhiên toàn lực ứng phó."

Âm vệ tiếp tục nói thầm, những lời này, sao nghe qua lại hạ lưu như thế !

"Thật đúng là có một việc, muốn nhờ Tây Nam vương giúp đỡ." Ôn Liễu Niên nói.

Đoàn Bạch Nguyệt bỗng bật cười: "Đại nhân thật đúng là không khách khí."

"Về cái tên Sở Hằng này, Tây Nam vương lúc trước có lý giải không?" Ôn Liễu Niên hỏi.

Đoàn Bạch Nguyệt gật đầu: "Ít nhiều gì cũng nghe qua một chút."

"Gần đây Đông Hải nổi lên chiến loạn, quân địch bị truyền giống như quỷ thần, không biết Tây Nam Vương có thể ra tay tương trợ, điều tra rõ việc này hay không?" Ôn Liễu Niên hỏi.

"Chuyện này không dễ." Đoạn Bạch Nguyệt lắc đầu.

"Nhưng đối với Tây Nam vương mà nói, tất nhiên không tính vấn đề lớn." Ôn đại nhân rất biết vuốt mông ngựa.

"Bốn vương suy xét một chút, ba ngày sau sẽ trả lời đại nhân." Đoạn Bạch Nguyệt khí định thần nhàn.

Ôn Liễu Niên gãi gãi mặt: "Cũng được."

"Diệp cốc chủ có đây không?" Đoạn Bạch Nguyệt lại hỏi.

"Có, Tây Nam vương tìm cốc chủ có chuyện?" Ôn Liễu Niên nói, "Tại hạ có thể chuyển đạt giúp."

"Không cần, ngày mai bốn vương tự mình phái người đến mời." Đoạn Bạch Nguyệt lấy ngón tay vuốt nhẹ hộp gỗ một chút.

Ám vệ càng tỏ ra không hiểu, mơ ước đại nhân còn chưa đủ, còn muốn gặp Diệp cốc chủ, sao cứ chuyên chọn người thành thân rồi.

Sau khi rời khỏi khách điếm, Ôn Liễu Niên ở bên đường mua bánh đậu xanh, vừa đi vừa từ từ ăn.

"Đại nhân." Ám vệ nhin không được nói, "Vì sao phải khiến Tây Nam vương nhúng tay chiến sự Đông Hải?"

"Bởi vì trước khi đến, Hoàng thượng đã từng hạ lệnh rệu dụ." Ôn Liễu Niên bên miệng có chút đường phẩn, "Bất luận gặp được chuyện khó giải quyết đến đâu, mặc kệ là Sở Hằng muốn làm phản, hay là ta muốn ăn lẩu, đều cứ việc đi tìm Tây Nam vương."

Ám vệ: "..."

"Tuy ta không biết nguyên do, nhưng Hoàng thượng nói như vậy, tất nhiên phải nghe theo." Ôn Liễu Niên nói, "Đúng lúc công phu Tây Nam vương nhìn qua khá cao, không cần bỏ qua."

"Nhưng nếu hãn không chịu đáp ứng thì sao?" Ám vệ lại hỏi.

"Nói tốt kỳ hạn ba ngày, ba ngày sau nếu hãn là không đáp ứng, thì nghĩ biện pháp khác." Ôn Liễu Niên chà xát miệng, "Đi, ăn cơm thôi !"

Mặc kệ chuyện có lớn bằng trời, lấp đầy bụng trước rồi nói tiếp !

Mà trên thực tế còn chưa chờ đến ba ngày, đêm nay Ôn Liễu Niên vừa mới cùng ám vệ cơm nước xong về nhà, đẩy cửa liền thấy Đoạn Niệm ở trong phòng.

"Các hạ có chuyện?" Ôn đại nhân bị hoảng sợ.

"Vương thượng cho mời." Đoạn Niệm nhìn qua tựa hồ có chút... sốt ruột.

"Xảy ra chuyện gì?" Ôn Liễu Niên hỏi.

"Đại nhân không cần lo lắng, không phải là chuyện gì lớn... Coi như là chuyện lớn." Đoạn Niệm khó được hồ đồ, chính mình cũng nói không rõ ràng.

Ôn Liễu Niên càng tỏ ra nghi hoặc.

Bất quá sau khi chờ hãn đến khách điểm về, thì biết nguyên do bên trong.

Bởi vì Đoạn Bạch Nguyệt tổn hết thiên tân vạn khổ, mới tìm được ba con Hồng giáp lang kia, đột nhiên liền bất động không ăn không uống, vẫn ghé vào dưới đáy hộp gỗ, rứt đầu, chỉ có dùng gậy gỗ chọc một cái, mới có thể chậm rì xê dịch một cái.

"Này e là phải tìm Diệp cốc chủ a." Ôn Liễu Niên thúc thủ vô sách, "Bản quan cũng không biết."

Đoạn Bạch Nguyệt nhú mày, lúc trước nhận được thư nói Diệp Căn muốn, hẳn vốn dĩ là muốn tìm một ngàn tám trăm con, không nghĩ tới vật nhỏ này so với mỏ vàng khó tìm ba phần, hao phí một đồng tinh lực cũng chỉ tìm được ba con này, tặng lễ đã biểu lộ rất keo kiệt, thì đừng nói còn nằm im bất động, phải làm sao lấy lòng được đây?

"Ngoại trừ Diệp cốc chủ, còn có người nào có thể trị không?" Đoạn Bạch Nguyệt hỏi.

Tập thể mọi người lắc đầu, cho dù là Diệp cốc chủ, cũng không nhất định có thể chữa khỏi, chung quy là sâu không phải người.

Tiểu hồng giáp lang ngốc ngốc từ trong tay áo Ôn Liễu Niên bò ra, một lát sau, kim giáp lang cũng bò ra theo.

"Ý, động đậy rồi kìa." Ôn Liễu Niên ngạc nhiên nói.

Ba con Hồng giáp lang vốn đang nằm im bất động, lần này lại quả nhiên đều bò lên, tốc độ còn rất nhanh, giống như lúc trước chưa bao giờ vùi đầu khổ não.

Đoạn Bạch Nguyệt đáy mắt chợt lóe ra ánh sáng.

Ám vệ tốc độ so với hẳn càng nhanh, "vèo" một cái liền cướp hai con Hồng giáp lang nhà mình vào trong tay. Chung quy xuất thân từ đoạt cơm chuyên nghiệp, tốc độ cũng không thể so với người thường.

Đoạn Bạch Nguyệt: "..."

"Tây Nam vương !" Ôn Liễu Niên hơi bất mãn, sao lại còn dám cướp.

"Khụ khụ." Đoạn Bạch Nguyệt sờ sờ cằm, "Đại nhân có thể cho bốn vương mượn hai ngày không?"

"Không được !" Ôn Liễu Niên quyết đoán lắc đầu.

"Bốn vương đáp ứng đại nhân, điều tra rõ chiến sự Đông Hải." Đoạn Bạch Nguyệt nói.

"VẬY CŨNG KHÔNG ĐƯỢC." Ôn Liễu Niên nói, "Trừ phi Tây Nam vương điều tra rõ sự tình trước, bằng không tại hạ sẽ không đáp ứng."

Đoạn Bạch Nguyệt: "..."

Ôn Liễu Niên rất là cảnh giác, vừa đến liền cướp hồng giáp lang của ta, người nhìn qua cũng không giống như là người giữ lời hứa, vẫn là phải cẩn thận một chút mới tốt.

"ĐƯỢC." Đoạn Bạch Nguyệt cắn răng, "Bốn vương tiến đến Đông Hải, nhìn thử xem rốt cuộc là người phương nào đang giả thần giả quỷ !"

THỔ PHỈ CÔNG LỢC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 155: Một Đổng Loạn Ma!!!

Bởi vì ba con Hồng giáp lang kia chỉ cần vừa rời khỏi kim giáp lang, thì là bộ dáng vùi đầu khổ não sống dở chết dở, còn không ăn không uống. Vì đề phòng vạn nhất, Đoạn Bạch Nguyệt đành phải để Ôn Liễu Niên tạm thời mang trở về - Bằng không nếu là thật sự bị bệnh, vậy chỉ sợ mình lật hết Tây Nam, cũng không tìm ra được mấy con khác.

"Bản quan tất nhiên sẽ hảo hảo dưỡng." Ôn Liễu Niên vui vẻ đáp ứng.

Đoạn Bạch Nguyệt trở mắt nhìn hẩn mang hồng giáp lang đi, trong lòng thoáng khó chịu. Người khác không cướp được cũng thôi đi, rốt cuộc cư nhiên ngay cả mình cũng không bảo đảm, chuyện thiệt thòi như thế, thật không giống như là phong cách hành sự lúc trước.

Ôn Liễu Niên ngược lại rất là cao hứng, sau khi mang Hồng giáp lang về nhà, liền đổi chiếc hộp lớn hơn một chút, lại đem thực liệu Diệp Căn phối lúc trước đút cho chúng nó ăn. Ấm vệ ở bên cạnh vây quanh một vòng nhìn, thuận tiện cảm khái hiếm khi thấy được Tây Nam vương khốn quẫn a, thật giống y chang nhìn thấy cung chủ khốn quẫn, chúng ta căn bản không có âm thầm sáng khoái.

"Vương thượng." Đợi sau khi Ôn Liễu Niên rời đi, Đoạn Niệm hỏi, "Chúng ta thật sự phải nhúng tay chiến sự Đông Hải?"

"Vì sao không thể?" Đoạn Bạch Nguyệt hỏi lại.

"Lúc trước Vương thượng từng nói qua, chỉ cần đóng quân ở thành Mộc Dương, sẽ không can thiệp quân chính Sở quốc." Đoạn Niệm nói, "Huống

hồ nếu hành động lần này bị Sở Hằng phát giác, chỉ sợ sẽ gọi ra xung đột giữa hai quân."

"Mật thám mà thôi." Đoạn Bạch Nguyệt nói, "Bốn vương tự mình đi."

Đoạn Niệm hơi giật mình.

"Rảnh rồi không có việc gì làm, giúp một tay cũng không sao." Đoạn Bạch Nguyệt nói rất là thản nhiên.

"Vâng." Đoạn Niệm cúi đầu, trong lòng lại rất khó hiểu. Từ khi tám tuổi đã đến phủ Tây Nam Vương, nhiều năm vẫn tùy tùng bên cạnh Tây Nam vương, đây vẫn là lần đầu tiên đối với chuyện hãn làm quyết định có chút mờ mịt, hoàn toàn không biết là ý gì.

Hao phí binh lực tài lực, đứng trên đỉnh oán niệm của dân chúng huy quân thẳng tiến Đại Sở, lại chậm chạp không thấy bước hành động tiếp theo, ngược lại hạ lệnh phải tận lực tránh nổi lên xung đột với người của Sở Hằng, hiện tại lại bởi vì một câu của Ôn đại nhân, thì muốn lấy thân mạo hiểm tự mình mật thám địch doanh, mặc kệ nhìn từ phương diện nào, tựa hồ đều có chút... Quái dị.

"Đang nghĩ gì vậy?" Đoạn Bạch Nguyệt nhìn hãn.

"Vương thượng thứ tội." Đoạn Niệm hồi thần, "Thuộc hạ chỉ là..."

"Tương lai người sẽ rõ." Đoạn Bạch Nguyệt vỗ vỗ bả vai hãn, xoay người rời khỏi khách điểm.

Tương lai sẽ rõ sao? Đoạn Niệm khẽ nhú mày, cảm thấy vẫn là có chút mờ mịt.

Rốt cuộc là duyên cớ gì, bây giờ không thể nói cho mình biết?

Gần đây thời tiết càng ngày càng lạnh, gió lại lớn, vì vậy dân chúng cũng không đi ra ngoài, trên đường càng vắng vẻ.

Ôn Liễu Niên được phái tới Đông Hải, vốn dĩ chính là muốn hòa đàm với Đoàn Bạch Nguyệt, cũng không có nhiều quan hệ với Sở Hằng.

Vài ngày sau, Sở Hằng cũng lười tiếp tục để ý hăn, ngoại trừ âm thầm phái người nhìn chăm chăm, cũng không gọi đến trong phủ - Chỉ là ứng phó Diệp Cẩn cùng Thẩm Thiên Phong, cũng đủ khiến hăn đau đầu rồi.

Ám vệ rảnh rỗi đến không có chuyện gì làm, cũng không biết là mua được một cái nồi đồng lớn ở đâu, lại bỏ không ít nguyên liệu nấu ăn thịt cá hải sản thịt viên linh tinh, ở trong tiền thính vô cùng náo nhiệt nấu lẩu.

"Còn hơn một tháng nữa thì sắp tới năm mới rồi a." Ôn Liễu Niên cảm khái ngàn vạn lần, "Thời gian trôi qua nhanh thật."

Ám vệ một bên giúp hăn nêm gia vị, một bên gạt đầu phụ họa, tâm nói đại nhân nhà ta thật không hổ là người đọc sách, ăn cơm cũng có thể nhiều tưởng niệm ly sầu như vậy, vừa nhìn liền biết là phi thường uyên bác, ánh mắt mê ly như thế, nói không chừng lập tức liền sẽ ngâm thơ.

Vật biểu tượng làm tốt chuẩn bị tùy thời vỗ tay.

Ôn đại nhân thu hồi suy nghĩ, đưa mắt nhìn qua nồi lẩu nói, "Có thể ăn tôm rồi."

Vật biểu tượng cảm thấy như bị lừa gạt.

Ôn Liễu Niên cầm lấy đũa, nghiêm túc mò thịt cá ở trong nồi ăn, thuận tiện hỏi, "Gần đây thế cục Đông Hải thế nào rồi?"

"Vẫn là không biết từ hải tặc từ đâu nhảy ra, thường xuyên sẽ quấy rối hải quân Đại Sở ta." Ám vệ nói, "Động tĩnh nháo không nhỏ, mỗi lần đều là

Sở Hằng tự mình dẫn quân, nhìn qua cực kỳ coi trọng."

"Mỗi lần đều tự mình dẫn quân, nhưng mỗi lần đều là không có kết quả mà trở về." Ôn Liễu Niên nói, "Đừng nói đến Sở Hằng đầu này giải thích không thông, ngay cả mục đích đối phương cũng đoán không rõ."

"Cho nên thì sao?" Âm vệ nói, "Đại nhân thấy thế nào?"

"Ta vẫn là giữ vững ý nghĩ lúc trước." Ôn Liễu Niên nói, "Sở Hằng âm thầm có liên quan đến đội quân xuất quỷ nhập thần, thậm chí rất có khả năng vốn dĩ chính là người của hắn, bởi vì chúng ta đến đây, cho nên có ý định diễn một màn."

"Tốn nhiều tâm tư như vậy, mục đích là gì?" Âm vệ hỏi.

Ôn Liễu Niên chà xát miệng, còn chưa kịp nói cái gì, Diệp Căn liền từ bên ngoài đi đến.

"Cốc chủ, mời ngồi." Ôn Liễu Niên kéo ghế dựa ra giúp hắn, lại nhìn ra phía sau, "Thẩm minh chủ đâu, sao không thấy đến cùng."

Diệp Căn nghi hoặc ngẩng đầu: "Thẩm minh chủ là ai?"

...

Khụ khụ !

Mọi người trong lòng hiểu nhưng không nói, tập thể cúi đầu ăn lẩu.

Cá còn rất tươi.

Diệp Căn tự mình múc bát canh chậm rãi uống: "Đang nói chuyện gì vậy?"

"Về mấy tràng hải chiến gần đây." Ôn Liễu Niên nói, "Theo ta thấy, hãn là Sở Hằng cố ý diễn trò cho chúng ta xem."

"Đóng quân ở Đông Hải trên danh nghĩa là hải quân Sở quốc, chi bằng nói là tư gia quân Sở Hằng." Diệp Căn lắc đầu, "Đã nhiều ngày ta cùng với Thiên Phong một đường đến quán doanh vài lần, địa vị Sở Hằng ở trong lòng chúng tướng sĩ, muốn cao xa hơn Hoàng thượng."

"Chuyện này có vẻ không quá đúng." Ôn Liễu Niên khẽ nhú mày.

"Đi đến đâu cũng có Sở Thừa đi theo, chi tiết cụ thể cũng không thể hỏi kỹ, không cho hãn đi theo sợ là sẽ đả thảo kinh xà." Diệp Căn nói, "Từ ngày đầu tiên tới thành Đại Côn này cho đến giờ, thì luôn lộ ra một cỗ quỷ dị, chờ càng lâu thì càng không được tự nhiên, nhưng cũng không nói rõ được nguyên do."

"Có thể mời Thẩm minh chủ một đường đến thương nghị không?" Ôn Liễu Niên thật sự nhịn không được, giận dữ cũng là phải chia trường hợp, loại thời điểm này quả thật không thể thiếu Thẩm minh chủ a !

Diệp Căn lại uống một ngụm canh, bữu môi: "Hãn ra khỏi thành rồi, đại khái phải đến sáng mai mới có thể trở về."

"Làm chuyện gì?" Ôn Liễu Niên hiếu kỳ hỏi.

"Cũng không có mục đích đặc thù gì." Diệp Căn nói, "Chỉ là muốn đi xem, nghĩ có lẽ là có thể tìm được chút dấu vết để lại."

"Đại nhân." Quán gia ở cửa nói, "Thượng bảo chủ trở về."

"Í, sao lại sớm như vậy." Ôn Liễu Niên có chút ngoài ý muốn, buổi sáng vừa nói muốn mang Mộc Thanh Sơn đi tới trấn nhỏ gần đây thăm bằng hữu, vừa mới ra ngoài, sao trở về rồi.

"Đại nhân." Thượng Vân Trạch cùng Mộc Thanh Sơn một đường tiến vào.

"Sư gia làm sao vậy?" Ôn Liễu Niên bị hoảng sợ, "Sao cả người đều là nước không vậy."

"Không việc gì không việc gì, ta về phòng trước ... Hắt xì, đổi bộ y phục." Mộc Thanh Sơn run cầm cập.

"Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?" Ôn Liễu Niên hỏi.

"Còn chưa ra khỏi thành, ta muốn đến cửa hàng ven đường mua chút điểm tâm, kết quả không biết một nhóm côn đồ từ đâu nhảy ra, xách theo thùng nước liền tạt." Thượng Vân Trạch nói, "Chờ đến khi ta ra ngoài thì đám người kia đã chạy xa rồi, vốn dĩ muốn đuổi theo nhưng sợ trong nước có cái gì đó, cho nên lo lắng không đuổi theo."

"Để ta xem thử." Diệp Căn nghe vậy đứng dậy đi theo, một lát sau cùng Mộc Thanh Sơn một đường trở về, nói chỉ là nước giếng bình thường, không cần lo lắng.

"Sư gia bị sợ hãi." Ôn Liễu Niên đưa cho hắn một chén canh nóng, "Chư vị anh hùng Truy Ảnh cung đã ra ngoài, đi thăm dò rốt cuộc là người phương nào gây ra, thành Đại Côn không tính lớn, tìm ra kết quả không hề khó."

"Kỳ quái." Diệp Căn nói, "Lúc trước Thượng bảo chủ ở thành Đại Côn có kẻ thù không?"

"Ở đây đều là sinh ý thường lui tới, huống hồ ta cũng rất ít tự mình lộ diện." Thượng Vân Trạch nói, "Huống hồ lui một bước mà nói, cho dù là thực sự có cừu gia trả thù, ai sẽ dùng thủ đoạn trẻ con này chứ?"

"Cũng đúng." Ôn Liễu Niên nhíu mày, "Mùa đông tạt nước lạnh vào người khác, nói là trả thù, ngược lại giống như là đùa dai."

Mộc Thanh Sơn uống một chén canh nóng, lại uống một chén thuốc, thì bị Thượng Vân Trạch nhét về ổ chăn nghỉ ngơi. Một lát sau ám vệ trở về, trong tay xách theo bốn năm tên côn đồ: "Chính là những người này gây nên."

Bị bắt dễ dàng như thế, Ôn Liễu Niên ngược lại là có chút ngoài ý muốn.

"Hoàn toàn không chạy ra bên ngoài, cứ trốn ở trong hầm nhà mình, vừa hỏi lảng giềng thì bắt được toàn bộ." Ám vệ nói, "Đều là người địa phương, tiểu lưu manh không làm việc đàng hoàng."

"Vì sao lại đánh lén sư gia?" Ôn Liễu Niên uy nghiêm hỏi, "Người làm chủ phía sau màn là ai?"

"Là tiểu thế tử kê chúng ta làm!" Vài tên tiểu lưu manh phía sau tiếp người phía trước trả lời.

...

Ám vệ đỡ trán, các người còn có thể bán đứng chủ tử nhanh hơn một chút nữa được không?

"Sở Miễn?" Thượng Vân Trạch nhíu mày.

"Đúng đúng đúng." Côn đồ bần rộ không ngừng gật đầu.

Ôn Liễu Niên: "..."

Cho nên chuyện này, kỳ thật là có liên quan đến mình?!

"Đại nhân." Thượng Vân Trạch nhìn về phía hắn.

"Ngày mai ta đi gặp hắn." Ôn Liễu Niên nói, "Sau khi hỏi rõ nguyên do, lại giao do Thượng bảo chủ xử trí."

Thượng Vân Trạch tuy nói trong lòng ghen một bụng hỏa, nhưng cũng rõ việc này liên lụy tới Hải Long Vương, nếu mình manh động, chỉ sợ sẽ khiến mọi người khó xử, cho nên đành phải tạm thời nhịn xuống.

Trong phòng ngủ, Mộc Thanh Sơn đang lau mũi.

"Sao vẫn còn cảm lạnh." Thượng Vân Trạch nhíu mày.

"Ngủ một đêm thì sẽ tốt thôi." Mộc Thanh Sơn đĩnh mũi hồng, "Không cần lo lắng."

"Hôm nay có bị dọa không?" Thượng Vân Trạch hỏi.

"Có một chút, bất quá sau khi nhìn thấy người thì không sợ nữa." Mộc Thanh Sơn cười hì hì.

"Lần tới sẽ không phát sinh loại chuyện này nữa." Thượng Vân Trạch ôm hắn vào trong lòng, "Ta sẽ vẫn canh giữ ở bên cạnh người."

Mộc Thanh Sơn ôm cổ hắn, rất ngoan rất ngoan.

Hoàng hôn, Thẩm Thiên Phong cũng dẫn người từ bên ngoài trở về, không cẩn thận bị nhánh cây quệt bị thương, trên mặt có chút vết máu.

Vì thế Diệp Căn cũng không thêm giận dữ nữa, lôi kéo người trở về phòng ngủ bôi thuốc, rồi sau đó liền thuận lợi bị ôm lên giường

Ám vệ ở bên ngoài nhìn một đôi hình cắt, trong lòng đều đang chặc chặc, quay đầu đưa mắt nhìn phòng ngủ Ôn Liễu Niên, lại là một mảnh hắc ám - Còn đang đọc sách ở thư phòng.

Ám vệ nhện không được liền thở dài, vừa mới tân hôn chưa được bao lâu thì bị tách ra ở riêng, đến Đông Hải thì bị lưu manh mơ ước, trời lạnh như vậy cũng chỉ có một mình, mỗi ngày hai mắt còn phải đối mặt với ân ái đến thâm quầng, thật là nghĩ như thế nào cũng khiến người ta thốn thức.

Cũng không biết Triệu đại đương gia khi nào mới được phép trở về một chuyến a.

Tiểu Vũ: Có nàng nào thích đọc thể loại tàn tật công, sinh tử văn, song tính, (có vẻ như) là tra công tiện thụ thì ghé nhà @Nganga98 đọc bộ 'Em trai tàn tật của tôi' nha ♥

THỔ PHỈ CÔNG LỢC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 156: Kéo Tơ Bóc Kén!!!

Sáng sớm ngày hôm sau, Ôn Liễu Niên liền đến phủ Vương gia. Sở Hằng vốn dĩ đang định đến quân doanh thị sát, thì nghe quản gia đến báo, liền nhíu mày hỏi: "Có nói là đến làm gì không?"

"Không có, tiểu nhân cũng không tiện hỏi." Quản gia nói, "Bất quá có người Truy Ảnh cung đi theo, nhìn qua tựa hồ cũng không phải là chuyện tốt gì."

Trong lòng Sở Hằng càng tỏ ra khó hiểu, cảm thấy chẳng lẽ là mấy ngày nay mình làm gì khiến cho hấn nghi ngờ?

"Nếu phụ thân không muốn gặp hấn, thì để ta đến nói chuyện với hấn." Sở Thừa ở một bên nói.

"Lớn nhỏ gì cũng là người hoàng đế phái tới, sao có thể nói không gặp là không gặp chứ." Sở Hằng lắc đầu, "Đến gặp trước rồi nói."

Đầu này, đoàn người Ôn Liễu Niên còn đang ở đại sảnh uống trà, đầu kia đã có người vội vã chạy đi tìm Sở Miễn, báo việc này cho hấn.

"Ôn đại nhân đến đây thật hả?" Sở Miễn nghe vậy gấp đến độ xoay vòng vòng.

"Đúng vậy, tiểu thiếu gia người nói thử xem, sao người lại có thể làm ra loại chuyện hồ đồ này cơ chứ." Hạ nhân cũng nhin không được oán trách, "Đừng nói là Ôn đại nhân, cho dù là Thượng bảo chủ Đẳng Vân bảo, cũng không phải loại người tùy tiện thì có thể chọc a."

Sở Miễn cũng cảm thấy rất là ảo não, lúc trước hẳn cũng chỉ là nhất thời nóng đầu, lại ghen tị với Mộc Thanh Sơn lúc nào cũng có thể đi theo bên cạnh Ôn Liễu Niên, cho nên liền đi tìm mấy tên côn đồ, nghĩ muốn giáo huấn xả giận một chút. Thành Đại Côn vốn dĩ chính là địa bàn của Sở gia, mấy tên tiểu lưu manh kia cũng chưa gặp qua những chuyện lớn trên đời, vừa nghe Tiểu thiếu gia trong Vương phủ nói muốn giáo huấn khách ngoại hương, không chỉ có thể vênh váo làm bậy mà còn có thể nhận được tiền, tất nhiên là vui vẻ đáp ứng, xách theo một thùng nước chạy ra cửa, nhưng không nghĩ tới sẽ chọc trúng tổ ong vò vẽ - Xảy ra chuyện như vậy, đừng nói là Sở Miễn bảo vệ bọn họ, e là ngay cả năng lực tự bảo vệ bản thân cũng là cố hết sức.

"Có thật là vì chuyện đó không?" Sở Miễn như trước lo lắng không ngừng, "Hay có khi nào là chuyện Tây Nam vương? Hoặc là sự vụ quân chính."

"Mấy tên tiểu lưu manh kia bị bắt không lâu sau đó, chuyến này Ôn đại nhân đến đây còn có thể có mục đích gì nữa." Hạ nhân liên tục thở dài, "Nếu là để cho Vương gia biết, chỉ sợ tiểu thiếu gia khó tránh khỏi một trận gia pháp a."

Sở Miễn hoang mang lo sợ, vì thế liền lén lút chạy đến tiền sảnh, muốn tăng thêm cho mình chút can đảm. Ấm vệ xa xa nhìn thấy trong lòng buồn cười, trước đó Ôn Liễu Niên đã dặn dò qua, cho nên vẫn không ngăn cản, chỉ là tiếp tục nhìn chăm chăm động tĩnh phía dưới.

"Ôn đại nhân, sao đến cũng không thông truyền trước một tiếng." Sở Hằng xốc rèm cửa lên bước vào, cười nói, "Để ta có thể chuẩn bị sớm một chút."

Sở Miễn ở ngoài cửa sổ nghe lén, khẩn trương đến độ siết chặt tay thành nắm đấm.

Ám vệ tiến vào, nói nhỏ bên tai Ôn Liễu Niên hai câu.

Sở Hằng khẽ nhíu mày, trước mặt chủ nhân gia mà thì thầm to nhỏ, ít nhiều gì cũng không xem mình ra gì.

"Vương gia đừng trách, là đang nói việc riêng trong nhà hạ quan." Ôn Liễu Niên giải thích.

"Không sao không sao." Sở Hằng khoát tay, phóng khoáng nói, "Là có liên quan đến Triệu đại đương gia?"

"Đúng vậy." Ôn Liễu Niên gãi gãi mặt, "Tuy nói không thể gặp mặt thường xuyên, nhưng vẫn là có thể viết vài phong thư tâm sự."

"Ôn đại nhân với Triệu đại đương gia quả nhiên giống như trong lời đồn, phi thường ân ái a." Sở Hằng rót trà cho hẵn, tiện miệng nói, "Tách ra quá lâu cũng không được."

Ôn Liễu Niên ngạc nhiên nói: "Vương gia cũng nghe nói tin đồn liên quan đến hạ quan?"

Mặt Sở Hằng hơi ngẩn ra, bất quá rất nhanh liền khôi phục như lúc ban đầu: "Không chỉ có Ôn đại nhân với Triệu đại đương gia, mà còn có cố sự của Tần cung chủ với Thẩm công tử, được lưu truyền rộng rãi trong dân chúng, nghe qua không tính ngạc nhiên."

Ôn Liễu Niên giật mình, theo cười cười, cũng không tiếp tục hỏi nữa -
Mấy ngày này vẫn đi dạo xung quanh thành, thành Đại Côn không phồn hoa giống như Vương thành, lại thường có chiến sự, cho nên các loại thoại bản cũng ít hơn rất nhiều so với những nơi khác. Truyền thuyết Tần cung chủ với Thẩm công tử cũng chỉ có một ít, còn mình tất nhiên là chưa nghe qua bao giờ. Nếu Sở Hằng muốn biết tin tức có liên quan đến mình, thì chỉ có thể âm thầm tìm hiểu từ Vương Thành, hoặc nói là muốn tìm hiểu động

tĩnh của Hoàng Thượng, thuận tiện biết được một ít lời đồn có liên quan đến mình.

"Hôm nay đại nhân đến đây, không biết là có chuyện gì?" Sở Hằng lại hỏi một lần.

Ôn Liễu Niên cũng rất sáng khoái, nói: "Thật không dám giấu diếm, là có liên quan đến nhị thiếu gia trong quý phủ."

Sở Hằng nghe vậy nhú mào, "Chẳng lẽ là khuyển tử không hiểu cấp bậc lễ nghĩa, đắc tội với đại nhân ở đâu rồi?"

Vừa dứt lời, bên ngoài liền truyền đến tiếng 'loảng xoảng', còn có tiếng quản gia kinh ngạc: "Nhị thiếu gia, sao ngài lại té ngã trên mặt đất vậy?"

Sở Hằng đứng dậy, đen mặt bước ra ngoài.

Sở Miễn cả người toàn là nước đứng lên, nhìn qua có chút chật vật, trong lòng cũng rất ảo não, sao mình lại vụng về như thế, thế nhưng không cẩn thận làm rớt thau nước trên bệ cửa sổ, lúc này nhớ rõ ràng là cách một khúc a.

Ám vệ thu hồi lại hòn đá dư, bình tĩnh tiếp tục xem náo nhiệt.

"Miễn nhi !" Sở Hằng nổi giận nói, "Người đang làm gì ở đây vậy?"

"Phụ thân." Sở Miễn hơi run rẩy, cũng không biết là do lạnh hay là do sợ hãi.

"Nhị thiếu gia." Ôn Liễu Niên cũng từ trong phòng bước ra.

Sau khi thấy hẳn, sắc mặt Sở Miễn càng tái nhợt, cơ hồ ngay cả tầm mắt cũng không dám nhìn lại.

"Mau nói rõ ràng cho ta, rốt cuộc là đắc tội với đại nhân ở đâu?" Sở Hằng thúc giục.

"Nhi tử, hôm qua nhi tử, hôm qua..." Sở Miễn thanh âm nhỏ như tiếng muỗi kêu: "Không cần thận, không cần thận..."

"Không cần thận làm cái gì?" Sở Thừa ở một bên lạnh nhạt hỏi.

"Quả nhiên là tiểu thiếu gia làm a." Ôn Liễu Niên đột nhiên ở một bên nói, "Ta đã nói sao lúc trở về thư phòng thì thấy thiếu mất một xấp thư cáo(*) viết lúc trước."

(*)Thư cáo: bản thảo.

"Thư cáo?" Sở Hằng khẽ nhíu mày.

Trong mắt Sở Miễn cũng kinh ngạc.

"Thật sự là do tiểu thiếu gia cầm đi hả?" Ôn Liễu Niên hỏi lại lần nữa.

Sở Miễn tuy nói không hiểu gì hết, nhưng cũng mơ hồ cảm thấy đối phương hẳn là muốn cho mình một cái nấc thang để đi xuống, vì thế bận rộn không ngừng gật đầu.

"Hồ đồ, tự tiện lấy mà không hỏi ý người khác, huống hồ người vô duyên vô cố, lấy thư cáo của người khác làm gì?" Sở Hằng khiển trách.

"Chỉ là chút cố sự về Phượng Hoàng mà thôi, tiểu thiếu gia xem cũng được." Ôn Liễu Niên ở một bên hoà giải, "Nếu chưa vứt bỏ, vậy bản quan an tâm rồi."

Tuy nói ngày thường Sở Hằng chỉ coi trọng một mình Sở Thừa, đối với tiểu nhi tử không nên thân này đó giờ rất ít hỏi han đến, nhưng cũng biết rõ tật xấu của hắn, ngay cả thi nhân nghèo túng không có danh tiếng gì cũng có thể mời vào trong phủ xem như là khách quý mà chiêu đãi, cho ăn cho

uống chỉ cầu người khác lưu lại vài chữ, thì đừng nói chi Ôn Liễu Niên mấy năm nay bị đồn là sao Văn Khúc, có thể làm ra loại chuyện này, cũng không xem là kỳ quái.

"Nếu tiểu thiếu gia muốn xem, đợi sau khi bản quan viết xong, đưa một quyển đến đây là được." Ôn Liễu Niên nói, "Không biết bây giờ có thể lấy lại trước được không?"

"Được được được." Sở Miển nhanh chóng gật đầu, "Vậy ta trở về thư phòng lấy."

"Vậy bản quan cũng đi cùng tiểu thiếu gia." Ôn Liễu Niên nói, "Để tránh bỏ sót tờ nào."

"Đại nhân cứ tự nhiên." Sở Hằng gật đầu, sau khi nhìn hai người bọn hắn rời đi, lắc đầu hung hăng thở dài.

"Phụ thân đừng tức giận." Sở Thừa ở một bên nói, "Tóm lại nhị đệ làm ra chuyện mất mặt này, cũng không phải là lần đầu tiên. Trộm chút thư cáo thi tác, cũng không tính tội xấu gì lớn."

"Mà thôi, đừng nhắc tới nó nữa." Sở Hằng phiền lòng nói, "Theo ta đến quân doanh xem thử."

Sở Thừa gật đầu, theo hắn một đường ra cửa.

Một đầu khác, Sở Miển vừa mới cùng Ôn Liễu Niên trở lại thư phòng, thì cảm thấy đầu gối mềm nhũn, suýt nữa té ngã trên mặt đất.

"Tiểu thiếu gia cẩn thận." Âm vệ giữ chặt hắn một phen.

"Ôn đại nhân." Sở Miển vẻ mặt thảm thiết.

"Vì sao lại phái người gây phiền toái cho sư gia?" Ôn Liễu Niên hỏi.

Vừa nghe quả nhiên là vì chuyện này, Sở Miển càng ngóc đầu không nổi: "Chỉ là nhất thời bị ma quỷ ám ảnh, sư gia hấn, hấn không sao chứ?"

"Nhiễm phong hàn, qua hai ngày nữa thì không sao rồi." Ôn Liễu Niên nói, "Tuy nói cũng không đáng lo ngại, nhưng tiểu thiếu gia e là vẫn phải nói rõ ràng, bằng không cho dù là bản quan không truy cứu, Thượng bảo chủ đầu kia cũng sẽ không để yên."

"Ta... Ta cũng muốn làm sư gia cho đại nhân !" Sở Miển hạ quyết tâm, lớn tiếng nói.

"Tiểu thiếu gia thân phận tôn quý, e là không được." Ôn Liễu Niên lắc đầu, lại nói, "Bởi vì nguyên nhân này, liền ghi hận sư gia?"

"Ta cũng chỉ là nhất thời nóng đầu, về sau cũng hối hận, nhưng cũng không dám đến cửa xin lỗi, sợ Thượng bảo chủ sẽ đánh ta." Sở Miển thấp giọng nói, "Lần này đa tạ đại nhân, giúp ta giấu cha cùng đại ca."

"Lát nữa tiểu thiếu gia theo ta trở về, giáp mặt nói xin lỗi sư gia cùng Thượng bảo chủ đi." Ôn Liễu Niên nói, "Bọn họ đều là người khoan hồng độ lượng, chỉ cần nói rõ ràng chuyện này, nghĩ đến cũng sẽ không so đo nhiều."

"Ừm." Sở Miển ịu xịu gật đầu, nhưng vẫn là không yên lòng hỏi, "Thượng bảo chủ sẽ không đánh ta thật sao?"

"Tất nhiên sẽ không." Ôn Liễu Niên lắc đầu, "Còn nữa, nếu về sau tiểu thiếu gia muốn thảo luận thơ từ ca phú, cứ việc đến là được, chỉ cần bản quan rảnh rỗi, cũng là có thể trò chuyện."

"Thật hả?" Sở Miển nghe vậy đột nhiên ngẩng đầu.

Ôn liễu nói: "Ừ."

"Đa tạ đại nhân !" Sở Miển mừng rỡ, lúc trước còn tưởng rằng không tránh khỏi sẽ phải chịu một trận gia pháp, lại không nghĩ tới chẳng những bình an vô sự, cứ nhiên còn nhận được đặc quyền này, quả thực cao hứng đến nỗi không biết phải giải quyết thế nào.

"Đi thôi." Ôn Liễu Niên nói, "Đến xin lỗi sư gia."

Sở Miển vội vã gật đầu đuôi theo, tuy nói trong lòng vẫn lo lắng sẽ bị Thượng Vân Trạch đánh, nhưng vừa nghĩ đến về sau có thể thường xuyên đến tìm Ôn đại nhân, thì cảm thấy cho dù bị đánh một trận cũng không sao. Ám vệ nhìn đầy mắt hấn phát sáng, cũng có chút khó hiểu - Trong đầu người này rốt cuộc là đang nghĩ cái gì, thật sự thích đại nhân đến vậy sao?

Bất quá lại nói tiếp, may mà lúc này đại đương gia không có ở nhà, bằng không nếu biết có một người như vậy, không biết còn sẽ làm ra những chuyện gì a.

Thấy Sở Miển đến cửa, tuy nói trong lòng Thượng Vân Trạch vẫn còn đang nén giận, nhưng cũng nhìn mặt mũi Ôn Liễu Niên cho nên miễn cưỡng tiếp nhận cái gọi là xin lỗi, về phần Mộc Thanh Sơn thì càng không đem chuyện này để trong lòng, ngược lại là có chút lo lắng cho Ôn Liễu Niên - Chung quy vừa đến liền trộm y phục, lại sai mấy tên côn đồ làm xằng làm bậy, mặc kệ nhìn thế nào cũng không giống như là chuyện quân tử nên làm.

"Sư gia không cần lo lắng." Ôn Liễu Niên nói, "Bản quan tự có chừng mực."

Đã được sự đồng ý của Ôn Liễu Niên, Sở Miển thật sự ngày ngày bắt đầu chạy vào trong Ôn phủ, ngược lại cũng không khách khí. Tuy nói mỗi lần bên cạnh Ôn Liễu Niên đều có hai ám vệ thủ, muốn cách gần một chút cũng là chuyện không có khả năng, thế nhưng có thể cùng nhau thảo luận

văn sử điển tịch, loại chuyện này cho dù lúc trước nghĩ cũng là không dám nghĩ, bây giờ mong muốn coi như được đền bù, cực kì thỏa mãn.

"Gần đây Sở Vương gia tựa hồ rất bận?" Ngày hôm nay, Ôn Liễu Niên ở một bên mài mực thì tiện miệng hỏi.

"Đúng vậy, cũng không biết đang bận gì nữa, liên tiếp mấy ngày nay, đều là trở về lúc nửa đêm, đại ca cũng vậy." Sở Miễn nói.

"Đại khái là vì sắp đến năm mới đi." Ôn Liễu Niên nói, "Cho nên sẽ phá lệ bận rộn một chút."

"Năm ngoái cũng không thấy bận rộn như vậy." Sở Miễn nói, "Bất quá như vậy mới tốt, không ai quản ta."

"Vì sao tiểu thiếu gia lại không đi làm việc giúp Vương gia?" Ôn Liễu Niên tiếp tục hỏi.

"Ta không hứng thú với chuyện động đao động kiếm." Sở Miễn nói, "Chỉ muốn làm đại tài tử vang danh thiên hạ giống như đại nhân!"

"Tiểu thiếu gia quá khen." Ôn Liễu Niên lắc đầu, "Bản quan tài sơ học thiển, sao có thể gánh nổi bốn chữ 'vang danh thiên hạ'."

"Đại nhân khiêm tốn." Sở Miễn nghe vậy lắc đầu, nhìn qua tựa hồ có xu thế thổ lộ thao thao bất tuyệt.

Ôn Liễu Niên nhanh chóng nói sang chuyện khác nói: "Cũng sắp đến năm mới rồi, không biết trong thành có tập tục mở thiện đường không?"

"Mở thiện đường gì?" Sở Miễn nghe vậy khó hiểu.

"Nhìn dân chúng trong thành Đại Côn không tính là giàu có, sắp đến năm mới, quan phủ địa phương sẽ đưa chút bột gạo dầu muối cho dân chúng." Ôn Liễu Niên giải thích.

"Ngẫu nhiên cũng sẽ có, bất quá năm nay cũng không nghe cha ta nhắc tới." Sở Miển nói, "Tuy nói dân chúng bản địa không giàu có, nhưng cơm vẫn là đủ ăn, không cần quan phủ tiếp tế, đại nhân không cần lo lắng."

Ôn Liễu Niên gật đầu, trong lòng lại khẽ nhíu mày, mấy năm nay Sở Hằng hưởng triều đình lấy không ít bạc, hiện tại xem ra thứ nhất là không có xây thành trấn, thứ hai là không có tiếp tế dân chúng, vậy một đồng bạc kia không cần nghĩ cũng biết là bị giấu làm của riêng rồi, hoặc là ném vào trong quân đội. Nhớ tới lời Diệp Cần nói lúc trước, uy tín Sở Hằng ở trong quân còn muốn cao xa hơn Hoàng thượng, gộp hai chuyện này lại với nhau, ít nhiều gì cũng có thể đoán ra được chút nguyên nhân.

Quả nhiên, buổi tối Thẩm Thiên Phong trở về nói thám thính được tin tức, quân đội dưới trướng của Sở Hằng nhận được bạc, còn nhiều hơn so với mức quy định của triều đình, đây chỉ là binh lính bình thường, nếu đổi lại là giáo đầu phó quan, chỉ sợ còn muốn khoa trương hơn.

"Lấy bạc triều đình tiếp tế cho dân chúng, dùng để thu mua quân tâm cho mình, ngược lại là một vụ mua bán lời." Ôn Liễu Niên lắc đầu, "Nhà cửa trong thành đã cũ nát đến cực điểm, cho dù có hải tặc làm loạn dân chúng cũng phải mạo hiểm rời bến đánh cá, các tướng sĩ lại nhàn rỗi sống qua ngày, cũng khó trách ai cũng khăng khăng một mực chống đối Sở Hằng."

"Bước tiếp theo đại nhân có tính toán gì không?" Diệp Cần hỏi.

"Hải tặc ngoài biển xuất quỷ nhập thần, hẳn đây chỉ là thủ thuật che mắt của Sở Hằng." Ôn Liễu Niên nói, "Chung quy nếu chiến sự ở Đông Hải vẫn diễn ra không ngừng, thì tất nhiên phải tập trung lực lượng tiêu diệt địch trước, như vậy mới có thể lấy có giải thích rõ tại sao thành trấn lại đổ nát, còn dân chúng thì bần hàn cơ khát."

"Có cần nghĩ biện pháp ra ngoài ba đầu ngọn sóng kia xem thử không?" Diệp Cần hỏi.

"Ngược lại bây giờ cũng không cần sốt ruột." Ôn Liễu Niên lắc đầu, "Đã có người đến đó thăm dò rồi, hẳn là vài ngày nữa thì sẽ có kết quả."

"Ai vậy?" Diệp Căn hiếu kỳ hỏi.

"Khụ khụ." Ôn Liễu Niên nói, "Tây Nam vương."

"AI CƠ ?!" Diệp Căn khiếp sợ.

"Tây Nam vương." Ôn Liễu Niên đành phải lặp lại lần nữa.

"Đoạn Bạch Nguyệt?" Diệp Căn lại hỏi.

Ôn Liễu Niên tiếp tục gật đầu - Tóm lại lúc trước Đoạn vương chỉ nói là 'Đừng để Diệp cốc chủ nhìn thấy Hồng giáp lang', chứ không có nói 'Đừng để Diệp cốc chủ biết hành tung của bốn vương', cho nên nói một câu đại khái cũng không sao.

"Sao Đoạn Bạch Nguyệt lại đến thành Đại Côn?" Diệp Căn kinh sợ.

"Vì sao không thể tới? Thành Mộc Dương cách nơi này cũng không xa." Ôn Liễu Niên chớp chớp mắt, "Huống hồ trước khi đi Hoàng thượng đã nói qua, nếu là có gì khó khăn, cứ việc tìm Tây Nam vương là được."

"Cư nhiên còn nói chuyện này?" Diệp Căn nghe vậy thì méo miệng, kéo Thẩm Thiên Phong một phen, "Đi, chúng ta đi gặp Đoạn Bạch Nguyệt."

"Muốn gặp cũng được, nhưng dù sao cũng phải có lý do để đến đó chứ." Thẩm Thiên Phong dờ khóc dờ cười giữ chặt tay hắn, "Hiện tại Tây Nam vương vừa mới bàn kế hoạch với đại nhân, lại đang làm việc giúp Hoàng thượng, theo lý mà nói hẳn là người cùng đường với đám chúng ta. Nếu không phải bất đắc dĩ, vẫn là đừng quấy rầy thì tốt hơn, để tránh cho Sở Hằng phát hiện được gì, phá vỡ chuyện đã bố trí từ trước."

"Thế nhưng..." Diệp Căn ở trong phòng xoay vòng vòng.

"Nhưng cái gì?" Thẩm Thiên Phong và Ôn Liễu Niên đều nhìn hần.

Diệp Căn ghen hống, cố gắng đè nén lời trong lòng.

Phải nói thế nào đây?

Trơ mắt nhìn hần đặng đặng sát khí ra cửa, Thẩm Thiên Phong bất đắc dĩ đuổi theo, Ôn Liễu Niên ngồi ở bên cạnh bàn, trong đầu lại là thờ phào. Còn tưởng cốc chủ nghe được Tây Nam vương đến đây, phản ứng đầu tiên là đòi Hồng giáp lang, không nghĩ tới cư nhiên nhắc cũng không nhắc.

Nói ngược lại, cũng không biết giữa Diệp cốc chủ và Tây Nam vương từng có gút mắc gì, vì sao vừa nhắc tới thì giống như là muốn ăn thịt người?

Thật sự là phi thường đáng sợ.

Lại qua hai ngày, Ôn Liễu Niên đang đắp chăn nằm sắp ở trên giường, đột nhiên nghe ngoài cửa sổ truyền đến một tiếng động, rồi sau đó là thanh âm ám vệ: "Ai?!"

"Tại hạ Đoạn Niệm." Đối phương nói, "Vương gia có chuyện muốn nói với đại nhân."

Tây Nam vương? Ôn Liễu Niên trong lòng vui vẻ, vội vàng khoác y phục, xuống giường chạy ra mở cửa.

Bên ngoài thời tiết rất lạnh, lại đang có mưa bụi, đầu vai hai người đều có chút thấm ướt. Trong lòng Ôn Liễu Niên bắn khoăn, vội vàng pha trà nóng bưng lại đây.

"Hồng giáp lang không sao chứ?" Đoạn Bạch Nguyệt mở miệng lập tức hỏi.

"Tây Nam Vương cứ việc an tâm, đều rất có tinh thần." Ôn Liễu Niên mở hộp nhỏ, thả Hồng giáp lang ra cho hăn nhìn.

Đoạn Bạch Nguyệt rõ ràng thở phào một hơi.

"Không biết ngoài ba đầu ngọn sóng kia có thu hoạch không?" Ôn Liễu Niên dè dặt cẩn thận hỏi.

"Có." Đoạn Bạch Nguyệt gật đầu, "Nói là hải tặc, kỳ thật căn bản chính là người của Sở Hằng."

"Quả nhiên là vậy." Ôn Liễu Niên ngược lại cũng không ngoài ý muốn, "Giống như ta dự đoán lúc trước."

"Sở dĩ xuất quỷ nhập thần, là vì phiến hải vực kia có không ít đá ngầm." Đoạn Bạch Nguyệt nói, "Đội tàu của đối phương nhìn qua thanh thế khổng lồ, nhưng thuyền chiến thật sự thì chỉ có vài chiếc, còn lại đều là vài thuyền nhỏ vung cờ xí vòng qua vòng lại. Chỉ cần trong khoảng thời gian ngắn, thì có thể ẩn nấp ra phía sau tảng đá lớn, cộng thêm có sương trắng mờ mịt che chở, thì sẽ giống như là đột nhiên biến mất."

"Sao Tây Nam Vương lại có thể kết luận, đám hải tặc này âm thầm cấu kết với Sở Hằng?" Ôn Liễu Niên lại hỏi.

"Khi ta với Vương gia đến đó mật thám, từng tận mắt nhìn thấy Sở Thừa lén lút gặp thủ lĩnh này." Đoạn Niệm nói, "Nhìn qua rất là quen thuộc."

"Bước tiếp theo, Ôn đại nhân có tính toán gì không?" Đoạn Bạch Nguyệt hỏi.

"Không diệt trừ đám hải tặc này, chỉ sợ dân chúng cũng không an tâm đón năm mới." Ôn Liễu Niên nói, "Không biết Tây Nam Vương có thể ra tay giúp đỡ hay không?"

"Muốn bốn vương xuất binh?" Đoạn Bạch Nguyệt khẽ nhíu mày.

"Không phải quang minh chính đại xuất binh." Ôn Liễu Niên lắc đầu, "Mà là âm thầm giúp đỡ, phá hủy đội tàu này, khiến cho Sở Hằng trở tay không kịp."

"Chuyện này không đùa được đâu." Đoạn Bạch Nguyệt lắc đầu.

"Cho nên không bằng mọi người ngồi xuống trước, hảo hảo thương nghị một phen?" Ôn Liễu Niên nói, "Đúng lúc, Tây Nam vương cũng có cơ hội, giáp mặt tặng Hồng giáp lang cho Diệp cốc chủ."

"Này..." Đoạn Bạch Nguyệt sờ sờ cằm.

Ôn Liễu Niên ngóng trông nhìn hẳn.

"Cũng được." Sau khi do dự một lát, Đoạn Bạch Nguyệt gật đầu.

Đoạn Niệm trong lòng khẽ thở dài, tuy nói sớm biết Vương thượng sẽ không cự tuyệt, nhưng thấy hẳn sáng khoái gật đầu như thế, tâm tình vẫn là có hơi phức tạp.

Đối với vị trong triều đình kia, có thể hữu cầu tất ứng(*) quá rồi không a...

(*) Hữu cầu tất ứng: yêu cầu nào cũng đáp ứng.

Trong tiểu viện cách vách, Diệp Căn đang xoa bóp bả vai cho Thẩm Thiên Phong, đèn đuốc mờ nhạt ố chẵn ấm áp, bầu không khí rất thích hợp làm chút chuyện xấu, nhưng còn chưa kịp ra tay thì bên ngoài đột nhiên có người gõ cửa.

Diệp Căn bị hoảng sợ, Thẩm Thiên Phong ôm hẳn vào lòng vỗ nhẹ trấn an, rồi xuống giường mở cửa.

"Minh chủ." Âm vệ thấp giọng nói, "Tây Nam vương đến."

"Đoạn Bạch Nguyệt?" Thẩm Thiên Phong nghe vậy ngoài ý muốn.

"Đang ở trong phòng đại nhân." Âm vệ nói, "Mời minh chủ và cốc chủ cùng nhau qua đó, nói có chuyện quan trọng muốn thương lượng."

Thẩm Thiên Phong gật đầu, vào phòng nói việc này cho Diệp Căn biết. Qua một lúc, Thượng Vân Trạch cũng được âm vệ mời đến đây, đi theo phía sau là Mộc Thanh Sơn vừa mới khỏi bệnh, bị bọc thành cái bánh bao.

Diệp Căn bưng chén trà ngồi ở bên cạnh bàn, mặt đầy bí hiểm khó lường nhìn Đoạn Bạch Nguyệt.

Người còn lại trong phòng đều rất mờ mịt, theo lý mà nói Tây Nam vương là đến giúp đỡ, cho dù không nói cảm tạ, hẳn là cũng phải nhiệt tình thân thiện một chút mới đúng, vì sao lần nào nhắc tới Diệp cốc chủ cũng bày ra dáng vẻ xù lông này, chẳng lẽ là thiếu tiền không trả.

"Tiểu Căn." Thẩm Thiên Phong vỗ nhẹ lên lưng hắn.

Diệp Căn không cam nguyện, thu liễm ánh mắt một chút.

"Nghe nói Diệp cốc chủ muốn có Hồng giáp lang?" Đoạn Bạch Nguyệt không để ý đến thái độ của hắn, ngược lại chủ động cười hỏi.

"Không có." Diệp Căn giữ vững lập trường lắc đầu.

"Thật không?" Đoạn Bạch Nguyệt lấy hộp gỗ ra, "Tốn hết một đồng sức lực mới tìm được ba con này, còn tưởng Cốc chủ sẽ thích."

Diệp Căn: "..."

CÓ BA CON THẬT HẢ?!

"Có muốn nhìn một cái không?" Đoạn Bạch Nguyệt hỏi.

Diệp Căn gật đầu, nhìn một cái cũng không sao.

Thế nhưng nhất định không thể lấy !

Đoạn Bạch Nguyệt mỉm cười, thò tay mở nắp hộp.

Bởi vì lúc trước vẫn ở cùng một chỗ với kim giáp lang, lại được ăn ngon, cho nên ba con Hồng giáp lang đều rất có tinh thần, bò nhanh như bay, phản chiếu dưới ánh nến, toàn thân đỏ rực sáng long lanh.

Trong lòng Diệp Căn lập tức sấm bổ chớp giật, thiên nhân giao chiến.

"Đa tạ Tây Nam vương." Thảm Thiên Phong bước lên hoà giải.

"Thảm minh chủ khách khí, chỉ là ba con Hồng giáp lang mà thôi." Đoạn Bạch Nguyệt cũng không nhiều lời, sảng khoái đưa hộp gỗ qua, "Bất quá hôm nay bốn vương đến đây, ngoại trừ đưa Hồng giáp lang vẫn là còn một chuyện nữa, đội tàu ngoài ba đầu ngọn sóng ở Đông Hải, mới là chuyện nên giải quyết nhất."

Diệp Căn liếc mắt nhìn theo hộp gỗ một đường đưa đến tay Thảm Thiên Phong.

Thảm Thiên Phong cầm hộp gỗ trong tay, đưa qua cho hắn.

Diệp Căn bình tĩnh cầm lấy, cầm đặc biệt chặt.

Đoạn Bạch Nguyệt cười cười: "Dựa theo ý của Ôn đại nhân, là muốn nhân cơ hội này diệt trừ hết đám hải tặc, để cho dân chúng an tâm đón năm mới."

"Nếu thật sự âm thầm cấu kết với Sở Hằng, cũng là có thể tiêu diệt." Diệp Căn nói, "Đúng lúc nhân cơ hội chà đạp nhục khí của đối phương."

"Có thể khiến đối phương nổi tâm nghi ngờ không?" Đoạn Bạch Nguyệt nói, "Chung quy dựa theo ý Sở Hoàng, là muốn đem chuyện này ổn định một năm hai năm, chứ không phải phát động thế công giống như bây giờ."

"Sẽ không." Ôn Liễu Niên quyết đoán lắc đầu.

"A?" Đoạn Bạch Nguyệt thử, "Đại nhân tựa hồ rất nắm chắc?"

"Đúng vậy." Ôn Liễu Niên sờ sờ mũi, "Chỉ cần làm theo lời ta nói, chẳng những Sở Hằng không nghi ngờ, ngược lại chỉ có thể ngậm bồ hòn."

THỔ PHỈ CÔNG LỰC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 157: Thâm Minh Chủ Thần Công Cái Thế!!!

"Không biết đại nhân có diệp kế gì?" Thượng Vân Trạch hỏi.

"Kỳ thật cũng không phức tạp." Ôn Liễu Niên nói, "Khi chúng ta mới tới thành Đại Côn, dựa theo lời nói cử chỉ lúc ấy của Sở Hằng, hẳn là muốn chúng ta ra ngoài biển nhìn một cái."

"Đúng vậy." Diệp Cẩn gật đầu, "Đoán chừng là muốn chứng minh chiến sự ở Đông Hải rất căng thẳng, cũng có thể giải thích rõ nguyên nhân vì sao thành Đại Côn đổ nát còn dân chúng thì bần hàn, chứ không phải hẳn không làm."

"Cho đến giờ chiến sự ngoài ba đầu ngọn sóng kia vẫn chưa dừng lại, vậy cứ làm theo những gì hẳn mong muốn đi, nói muốn rời bến xem thử." Ôn Liễu Niên nói, "Thuận tiện tiêu diệt hết đám hải tặc này luôn !"

"Có thể nói cặn kẽ một chút được không?" Người còn lại cũng hơi khó hiểu, ngay cả ám vệ Truy Ảnh cũng hiếm khi mờ mịt - Cho dù là kế cố sự, cũng phải kể mở đầu rồi mới chuyển hợp kể tới kết thúc, đâu có ai mà trực tiếp kể mở đầu xong liền kể kết thúc chứ.

"Tuy nói Thâm minh chủ võ công tuyệt đỉnh, nhưng không quen đánh nhau trên biển, Thượng bảo chủ cũng vậy." Ôn Liễu Niên nói, "Sở dĩ Sở Hằng dám để cho chúng ta rời bến, đơn giản ỷ vào Đông Hải là địa bàn của hẳn, hơn nữa có sương mù che lấp quý thuyền thần bí, khẳng định cho dù chúng ta đi cũng không nhất định có thể nhìn ra manh mối, ngược lại càng có lợi cho hẳn mà thôi."

"Cho nên thì sao?" Thượng Vân Trạch hỏi.

"Cho nên phải đánh phủ đầu." Ôn Liễu Niên nhìn về phía Thẩm Thiên Phong nói, "Đợi sau khi ra biển, mình chủ tìm hai quân đương khẩu hai quân giao chiến rồi đưa ra chủ ý với Sở Hằng, nói muốn đích thân ra trận giết địch, mà Tây Nam vương sẽ âm thầm hành động với Thượng bảo chủ, phụ trách hiệp trợ mình chủ lên đảo phá hủy địch doanh trước. Đến lúc đó nội ứng ngoại hợp, nếu hành động thuận lợi, thì có thể dưới tình trạng thần không biết quỷ không hay, khiến Sở Hằng chịu thiệt một trận."

"Có thể có nguy hiểm không?" Diệp Căn nghe vậy nhíu mày.

"Chuyện này phải thương lượng kỹ càng hơn." Ôn Liễu Niên nói, "Cần phải tìm một kế sách vạn toàn mới được."

"Biện pháp này cũng rất hay." Đoạn Bạch Nguyệt sờ sờ cằm, "Thẩm minh chủ là đệ nhất cao thủ võ lâm trung nguyên, vốn là có vô số lời đồn đãi ai cũng không thể thay đổi được, cho dù là xâm nhập địch doanh lấy một địch trăm, cũng là chuyện hợp tình hợp lý, sẽ không ai nghi ngờ, càng không ai đoán được có người âm thầm giúp đỡ."

"Người biết bơi không?" Mộc Thanh Sơn nhỏ giọng hỏi.

"Tất nhiên là biết." Thượng Vân Trạch cười cười, "Đừng lo, nếu phải làm việc, thì phải cam đoan không lộ sơ hở, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu."

"Ừm." Mộc Thanh Sơn ngoan ngoãn gật đầu, đáy mắt vẫn như trước có chút lo lắng, nhưng cũng không nói thêm gì nữa.

Trong thư phòng ánh nến nhảy lên, thẳng đến rạng sáng ngày hôm sau, mọi người mới rời đi. Ôn Liễu Niên vừa mới trở về phòng rửa mặt, còn chưa kịp ăn điểm tâm, quản gia lại đến báo, nói là Sở Miễn cầu kiến.

"Sao lại đến sớm hơn mọi ngày vậy." Âm vệ nghe vậy nhíu mày, "Có cần kêu hăn về trước không?"

"Không cần." Ôn Liễu Niên lắc đầu, "Vốn cũng không định nghỉ ngơi, ra ngoài xem thử cũng không sao."

"Đại nhân." Sở Miễn đang chờ ở trong tiền đình, trong tay ôm quyển trục cực lớn, sau khi thấy hăn thì vô cùng cao hứng đứng lên, sau đó tung ra một bức họa cực lớn - Người được vẽ bên trong tất nhiên là Ôn Liễu Niên.

Âm vệ: "..."

"Thế nào?" Sở Miễn mặt đầy rạng rỡ.

"Đây là..." Ôn Liễu Niên cũng hơi giật mình.

"Nửa năm trước ta ra ngoài du ngoạn, cũng từng đến qua thư viện ở Giang Nam." Sở Miễn nói, "Lúc ấy đúng lúc có hội chợ, mọi người đều đang tranh nhau mua bức họa của đại nhân, cho nên ta cũng mua một bức."

"Vì sao phải tranh nhau mua bức họa của bản quan?" Ôn Liễu Niên nhất thời mờ mịt.

"Đại nhân là sao Văn Khúc hạ phàm, mua một bức họa treo ở đại sảnh, có thể phù hộ trong nhà sinh ra Trạng Nguyên." Sở Miễn vui vẻ nói, "Bức họa này là ta đặc biệt yêu cầu vẽ, vừa mới nhận được liền chạy đến đây, không biết đại nhân có nguyện để vài chữ không?"

Ôn Liễu Niên: "..."

Bình tĩnh xem xét, tất nhiên là không nguyện.

Hai mắt Sở Miễn tràn ngập chờ mong.

Ôn Liễu Niên trong lòng thở dài, cầm bút nói: "Tiểu thiếu gia muốn đề chữ gì?"

"Này..." Trong khoảng thời gian ngắn, Sở Miển ngược lại là bị hỏi trư. Sau khi lấy được bức họa, phản ứng đầu tiên của hắn là cao hứng phấn chấn chạy tới đây, muốn cầu Ôn Liễu Niên tự tay viết vài chữ hay một câu thơ gì đó, về phần cụ thể phải viết cái gì, ngược lại là chưa cần thận nghĩ qua.

"Nếu tiểu thiếu gia chưa nghĩ ra, việc này không bằng gác lại về sau rồi nói tiếp." Ôn Liễu Niên thu hồi bút lông, "Tóm lại còn phải trư ở thành Đại Côn một hai năm, cũng không phải đi ngay lập tức, không vội nhất thời nửa khắ."

"Ừm." Sở Miển gật đầu, lại hỏi, "Tối qua đại nhân ngủ không ngon hả, nhìn qua tựa hồ không có tinh thần."

"Tưởng niệm đại đương gia quá độ." Âm vệ ở một bên nhanh chóng chen lời, để có thể biểu thị công khai quyền sở hữu, phi thường cơ trí.

"Nghe nói đại đương gia cũng ở Đông Hải, đại nhân đang lo lắng sẽ bị chiến sự liên lụy?" Sở Miển hỏi.

"Cũng không biết rốt cuộc là ở chỗ nào tại Đông Hải." Nói, Ôn Liễu Niên thở dài, "Bằng không trong lòng vẫn có thể an tâm hơn một chút."

"Nếu đại nhân muốn biết, ta đi hỏi thăm giúp đại nhân." Sở Miển nói.

Ôn Liễu Niên nghe vậy ngạc nhiên nói: "Tiểu thiếu gia có quen biết ai ở Đông Hải hả?"

"Không phải ta, là cha với đại ca." Sở Miển gãi đầu, "Vài năm trước từng có một nhóm thương nhân đến Vương phủ, nói là muốn bán một ít lá trà cùng đạo cụ đến vùng Đông Dương, nhưng lại sợ bị hải tặc cướp sạch, cho

nên hi vọng có thể đi cùng với đội tuần tra hải chiến Đại Sở, cũng có thể chiếu ứng lẫn nhau."

"Vương gia đáp ứng?" Ôn Liễu Niên hỏi.

"Không chỉ đáp ứng, mà đại ca còn tự mình mang binh." Sở Miễn nói, "Đám thương nhân kia tài lực hùng hậu, mỗi một đảo nhỏ ở Đông Hải đều có sinh ý lui tới, nếu đại nhân muốn tìm đại đương gia, bọn họ hẳn là có thể giúp đỡ không ít."

"Vẫn là không cần." Ôn Liễu Niên lắc đầu, "Người luyện võ chú ý nhất là hai chữ 'tĩnh tâm', nếu không phải bất đắc dĩ, vẫn là đừng đến quấy rầy thì tốt hơn."

"Cũng được, vậy khi nào đại nhân muốn tra xét, cứ việc đến tìm ta là được." Sở Miễn vỗ ngực cam đoan.

Ám vệ ở một bên buồn bực, lúc trước thấy động tác của hắn, còn cho là lưu manh mơ ước đại nhân, nhưng hiện tại nhìn qua, tựa hồ cũng không ghen tị với đại đương gia, thậm chí còn không ghen tị bằng Mộc sư gia, cũng không biết rốt cuộc là muốn làm cái gì.

Xế chiều, mọi người đang ăn cơm, đột nhiên nghe quản gia đến báo, nói là có khách tới, là một tiểu thiếu gia khoảng mười bảy mười tám tuổi.

"Đại nhân." Vô Ảnh vô cùng cao hứng vào cửa - Hắn vốn dĩ là được Vân Đoạn Hồn lưu lại bảo hộ Ôn Liễu Niên, bất quá trên đường có chút chuyện, cho nên tới thành Đại Côn muộn hơn người còn lại một chút.

"Tiểu công tử vất vả." Ôn Liễu Niên vội vàng kéo ghế ra giúp hắn.

"Chuyện thuộc bốn phận mà thôi." Vô Ảnh uống một ngụm trà, sau khi buông chén thì nói, "Dựa theo lời đại nhân phân phó, ta đã đi qua hết tất cả các làng chài xung quanh đây, phát hiện dân chúng sống qua ngày đa phần

đều rất miễn cưỡng, thậm chí nếu gặp được bão hay sóng thần, thì chỉ có thể siết chặt lưng quần sống, nhưng dù vậy, mọi người vẫn cực kì tôn thờ hai phụ tử Sở gia, cơ hồ xem bọn hãn thành Hải Long Vương thật sự mà quỳ lạy. Còn nói nếu không nhờ hãn, chỉ sợ vùng Đông Hải này đã sớm bị nước Nhật đánh chiếm."

"Đoán chừng là cố ý thôi phòng." Diệp Căn lắc đầu, "Lo lắng dân chúng sẽ không phục cách quản lý của mình, thì đem mấy năm yên ổn thái bình ở Đông Hải ném lên đầu mình, hiện tại e là chỉ có lão nhân mới biết Vân Đoạn Hồn là ai." Đáng tiếc một đại anh hùng cười mây đạp gió, dùng vũ khí và máu của mình để đổi lấy an bình thịnh thế, kết quả lại bị tiểu nhân đoạt công.

"Bước tiếp theo đại nhân có tính toán gì không?" Vô Ảnh hỏi.

"Mật thám địch doanh." Ôn Liễu Niên đáp.

Trong nháy mắt, hai mắt Vô Ảnh sáng lên: "Ta có thể tham gia không?"

"Tất nhiên." Ôn Liễu Niên xoa bóp cằm.

Loại chuyện đánh nhau này, đó giờ đều là càng đông càng tốt - Nếu có thể mười người đánh một người, vậy mới đã nghiệm.

Về phần đạo nghĩa giang hồ... Người trong quan trường không cần để ý.

Ngoài Đông Hải, sóng vẫn đánh không dừng, cơ hồ cứ cách vài ngày thì sẽ nổi lên chiến sự. Khi nhận được thông báo lần nữa, Diệp Căn rất cuốc nói: "Không bằng chúng ta cũng đến xem thử?"

Sở Hằng với Sở Thừa cũng ở đây, sau khi nghe thấy ngược lại là có chút ngoài ý muốn. Giống như Ôn Liễu Niên dự đoán, chiến loạn này thật sự cố ý ở sau lưng bày trí để bọn hãn chui vào, mục đích là muốn che dấu ngân

lượng được đưa đến những năm gần đây, để tránh cho triều đình nổi tâm nghi ngờ.

"Một mình ta đi là được rồi." Thẩm Thiên Phong lắc đầu, "Chiến trường rất nguy hiểm, người lại không biết bơi, vẫn là nên ở lại trong phủ với Ôn đại nhân thì tốt hơn."

Nhưng Diệp Cốc chủ hiền nhiên sẽ không đáp ứng đề nghị này.

Vì thế kết quả cuối cùng, tất nhiên vẫn là Thẩm Thiên Phong thỏa hiệp vô điều kiện.

"Thẩm minh chủ cứ việc yên tâm, chiến hạm Đại Sở ta khí thế rộng lớn, đội tàu đối phương tuyệt không thể sánh bằng." Sở Hằng nói, "Huống hồ dựa theo kinh nghiệm tác chiến trong khoảng thời gian này, cũng thật sự không đủ khiến chúng ta sợ hãi."

"Vậy thì tốt." Diệp Cẩn xoay người ra ngoài, "Ta trở về chuẩn bị một chút."

"Cáo từ." Thẩm Thiên Phong cười cười nói xin lỗi, cũng theo ra ngoài.

"Lần nào gặp mặt cũng cuồng ngạo như thế, cũng khổ cho phụ thân nhường nhịn hết lần này đến lần khác." Đợi sau khi hai người rời đi, Sở Thừa lạnh lùng nói.

"Bằng không thì có thể làm gì?" Sở Hằng liếc mắt nhìn hắn một cái, "Chẳng lẽ còn muốn chống đối?" Luận về công phu, chỉ sợ trên giang hồ không mấy người có thể là đối thủ của Thẩm Thiên Phong; luận về vai vế, mình nhiều nhất cũng chỉ có thể xem như là họ hàng bên ngoài, Diệp Cẩn lại là Tiểu vương gia, cơ hồ được Sở Uyên sủng đến tận trời. Mọi thứ đã không bằng hắn, ngoại trừ nhẫn nhịn thì có thể làm gì?

"Cũng không kiêu ngạo được lâu." Sở Thừa nói, "Cũng không tin Đoàn Bạch Nguyệt có thể đóng quân ở thành Mộc Dương ba năm ngũ tái, đến lúc đó chỉ cần đám quân Tây Nam vừa rút đi, vậy Hắc Long quân có thể chạy đến đánh lui rồi thủ ở đó, cho dù không thể đánh vào Vương Thành, cũng có thể cướp lấy một vùng địa bàn phía Nam từ trong tay triều đình."

"Những chuyện đó, về sau nói cũng không muộn." Sở Hằng nói, "Đi nói cho Ngự Ưng biết chuyện Thảm Thiên Phong muốn xem cuộc chiến, kêu hăn hào hào chuẩn bị, đừng để lộ ra sơ hở."

"Dạ." Sở Thừa lĩnh mệnh, vừa định ra ngoài, lại bị Sở Hằng gọi lại, "A Miễn gần đây thế nào?"

"Còn có thể thế nào, vẫn giống như lúc trước trầm mê thi họa, hận không thể nhảy vào trong nghiên mực." Sở Thừa nói, "Bất quá số lần ra ngoài ngược lại là nhiều hơn không ít, đều là đi tìm vị Ôn đại nhân kia, nghe Tiểu Tam Tử nói trò chuyện rất vui vẻ."

"Đều trò chuyện những gì?" Sở Hằng nhíu mày.

"Còn có thể là cái gì, cầm kỳ thư họa thi từ ca phú." Sở Thừa nói, "Bất quá phụ thân cứ yên tâm đi, nhị đệ đối chuyện trong nhà hoàn toàn không biết gì cả, đầu lại có bệnh, nhìn qua cũng thật thà đáng tin. Nếu Ôn đại nhân muốn moi móc chuyện gì từ trong miệng hăn, nói không chừng sẽ tén nhiệm phụ thân thêm vài phần."

Sở Hằng thở dài: "A Miễn không cố gắng, người là ca ca thì chỉ có thể làm nhiều thêm chút chuyện."

"Phụ thân nói gì vậy." Sở Thừa cười cười, "Có thể cùng nhau đạt thành bá nghiệp, nhi tử cầu còn không được."

Ban đêm, Thảm Thiên Phong quả nhiên mang theo Diệp Căn đi lên chiến thuyền, đồng hành còn có Ôn đại nhân ngáp không ngừng, bị bọc kín, chỉ

lộ ra gương mặt, vẫn là rất lạnh !

"Nếu đại nhân lạnh, không bằng trở về trước đi?" Sở Thừa nói.

"Bộ người nghĩ là ta nguyện ý đến lắm hả." Ôn Liễu Niên nhỏ giọng oán giận, thuận tiện trợn mắt nhìn hăn.

Sở Thừa: "..."

Nghe đồn là sao Văn Khúc hạ phàm, sao lại hung hãn thế, tiện miệng khách sáo cũng chừng?

Ôn Liễu Niên đưa tay rứt rứt vào trong tay áo, hỏi: "Mất khoảng bao lâu thì có thể đánh xong?"

"Chuyện này sợ là nói không chính xác." Sở Thừa lắc đầu, "Nếu đại nhân mệt mỏi, thì đến khoang thuyền nghỉ ngơi đi."

Ôn Liễu Niên đầy mặt mất hứng, giống như bị thiếu một ngàn tám trăm lượng bạc vậy.

Nếu không phải thấy hăn là mệnh quan triều đình, phía sau lại có hai tên mặt đồ đen như sát thần, Sở Thừa cơ hồ muốn nhào lên đánh người.

Trong đêm tối, tiếng kèn ô ô vang lên, bên trong bãi đá ngầm cực lớn, quả nhiên có vô số con thuyền chạy ra, tụ cùng một chỗ thanh thế khổng lồ, dạt sóng đi về phía hạm đội tiên phong Sở quốc.

Ôn Liễu Niên cuối cùng là vực lên chút tinh thần, đứng ở trên đài nhìn ra phía xa một đường đốc chiến.

Trên mặt biển, ánh lửa hừng hực tiếng giết không ngừng, Ôn Liễu Niên nhìn ra ngoài một hồi, sau đó mới nói: "Chỉ đánh vậy thôi hả?"

"Không thì đại nhân còn muốn đánh thế nào?" Sở Hằng bị hăn hỏi trụ.

"Chiến đấu trên biển khác với trên đất liền, không thể lấy mạng người khác ngay được." Sở Thừa cũng ở một bên nói, "Trước khi tiến công cũng đã nói, đều phải cam đoan các tướng sĩ được an toàn, không rơi xuống biển mới là chuyện quan trọng nhất, cho nên thoạt nhìn có lẽ không thú vị lắm."

"Đáng tiếc toàn bộ thuốc nổ bị an trí ở cảng trọng yếu, không có biện pháp chuyển đến đây, nếu có thể đặt thêm hai giá, trận này dễ đánh hơn rất nhiều." Sở Hằng tiếc hận.

Ôn Liễu Niên ở trong lòng chặc chặc, trách không được năm lần bảy lượt muốn mình đến xem cuộc chiến, hẳn là đang đánh chủ ý lên triều đình.

Cảng bên kia, Đoạn Bạch Nguyệt cùng Thượng Vân Trạch và Vô Ảnh nhảy lên thuyền nhỏ, thừa dịp bóng đêm cùng tiếng đạn lửa lạng lẽ không một tiếng động chạy về phía ba đầu ngọn sóng. Quân địch chủ lực đều đang tác chiến ở phía trước, cho nên phía sau phòng thủ rất là lỏng lẻo, ba người dễ dàng đánh choáng thủ vệ, sờ soạng đi lên bãi đá ngầm.

"Làm nửa ngày, tổng cộng cũng chỉ có mấy chiếc thuyền như vậy." Thượng Vân Trạch lắc đầu, "Cũng mệt Sở Hằng có thể đánh mấy tháng trời."

"Khoảng cách vừa xa lại vừa có bãi đá ngầm, rất dễ dàng lộ ra thanh thế khổng lồ." Vô Ảnh hỏi, "Khi nào thì hành động?"

"Phải chờ Thẩm minh chủ." Thượng Vân Trạch nói.

Vô Ảnh gật đầu, lấy một khối đường trong túi ra bỏ vào miệng.

Tóm lại rảnh rỗi cũng không có chuyện gì làm.

Lại lạnh.

Tốt xấu gì cũng có thể lót dạ.

Ước chừng qua một canh giờ, hai bên đều có người bị thương, nhưng không bên nào chiếm được tiện nghi, mắt thấy quân địch lại có xu thế muốn lui, Diệp Cẩn rút cuộc quay đầu nhìn Thẩm Thiên Phong: "Không thì người đến giúp đỡ đi? Cứ kéo dài như vậy cũng không phải là biện pháp."

"Rất tốt rất tốt." Ôn Liễu Niên đang ngủ gà ngủ gật, cũng tỉnh táo lại nhanh chóng phụ họa.

"Bây giờ?" Sở Hằng nghe vậy khó hiểu, chiến sự đã gần tới hồi cuối, chiến thuyền cũng cách nơi này một khoảng, chẳng lẽ còn muốn triệu hồi một chiếc đến, chờ hãn qua đó đánh?

"Chờ ta trở lại." Thẩm Thiên Phong kéo lại áo choàng cho Diệp Cẩn, một bước đạp lên lan can, thả người phóng tới mặt biển mờ mịt. Bóng dáng màu ngân bạch đột nhiên lướt qua, rất nhanh liền biến mất trong bóng đêm hắc ám.

"Này..." Sở Hằng trợn mắt há hốc mồm.

"Đừng lo." Ôn Liễu Niên ở một bên có lòng tốt giải thích, "Khinh công Thẩm minh chủ hơn người, chút khoảng cách ấy đối với hãn mà nói không đáng là gì đâu."

Sở Thừa khẽ nhú mày, hiển nhiên cũng vụn vụn không đoán được, Thẩm Thiên Phong cứ nhiên sẽ dễ dàng đáp ứng tham chiến như thế - Hơn nữa còn dưới tình trạng ngay cả một chiếc thuyền cũng không có.

Có phải quá tùy ý rồi không?

THỔ PHỈ CÔNG LỰC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 158: Đón Năm Mới!!!

"Hành động." Đoạn Bạch Nguyệt trầm giọng nói.

Vô Ảnh nhét hết kẹo đậu phộng trong tay vào miệng, rút ra hai thanh đoản đao liền xông ra ngoài.

Loại chuyện đánh nhau này, nhất định phải xông vào đầu tiên mới đã nghiệm !

Trên mặt biển tối đen một mảnh, thủ lĩnh quân địch cũng không có khả năng sẽ nhìn thấy Thẩm Thiên Phong, đợi đến khi cảm nhận được, thì trên cổ đã là một trận ý lạnh. Máu bắn tung tóe lên màn trời, phó thống lĩnh đứng ở một bên chỉ cảm thấy có vài giọt nước rơi lên trên mặt, khi nhìn lại, một cái đầu âm âm rớt xuống boong tàu, người bên cạnh đã sớm thành cái xác không đầu.

"Giết người a !" Có binh sĩ kinh hô lên tiếng, lão đảo bò lết chạy ra phía sau. Trên thuyền lập tức loạn thành một đồng, người phía sau không rõ xảy ra chuyện gì, chỉ loáng thoáng nghe được thủ lĩnh đã rơi đầu, lại thấy tất cả mọi người đang chạy, cũng liền chạy đi giương buồm lên rút lui về phía đá ngầm. Vô Ảnh nhìn đúng thời cơ, thả người nhảy lên trên boong tàu, đập một cước lên ngực người chạy đầu tiên trở về, vì lực té quá mạnh cho nên khiến con thuyền lắc lư, cơ hồ muốn lật xuống biển.

Đoạn Bạch Nguyệt và Thượng Vân Trạch đều là cao thủ, đối phó đám ô hợp này tất nhiên là không thành vấn đề, kiếm phong dài ba thước dưới ánh trăng băng lãnh như tuyết. Còn chưa đến một nén nhang, hạm đội đã là một đồng hỗn độn, xa xa vẫn như trước vang lên tiếng hô của Sở quân, mà bóng

đen bên cạnh quỹ dị giống như sát thần, sợ hãi phô thiên cái địa thối quết đến, không ai biết rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì, chỉ biết là ngay sau đó có lẽ sẽ lập tức toi mạng.

Vô Ảnh miệng ngậm đoản kiếm, giống như linh miêu lặng lẽ không một tiếng động trèo lên cột buồm, chém đứt đầu dây thừng phía trên xuống, rồi sau đó liền xoay người nhảy đến phía sau khoang thuyền, cột chặt chẽ hai chiếc chiến hạm vào nhau. Thượng Vân Trạch như là hiểu được ý của hắn, hai người phối hợp với nhau, không lâu sau liền buộc tất cả các con thuyền lại với nhau. Người phía trên còn đang ra sức chém giết, không có thống lĩnh không có tháp nhìn xa, thì cũng không ai cảm thấy được rốt cuộc phát sinh chuyện gì.

Buộc xong một cái nút chết cuối cùng, Thượng Vân Trạch trao đổi một ánh mắt với Vô Ảnh, hô lớn một tiếng, thì thả người nhảy vào mặt biển mờ mịt. Thẩm Thiên Phong và Đoạn Bạch Nguyệt nhận được ám hiệu, sau đó giơ kiếm chém chết một tên trước mặt, cũng mượn lực nhảy lên cột buồm, bỗng nhiên biến mất ở trước mặt mọi người.

Tiếng nổ mạnh cực lớn liên tiếp truyền đến, ánh lửa cơ hồ chiếu sáng lên nửa vùng, mặc dù là cách xa nhau vài dặm, Diệp Căn vẫn cảm thấy lỗ tai bị chấn đến mức ong ong.

"Này..." Sở Thừa đại kinh thất sắc.

"Sẽ không xảy ra chuyện gì đâu." Diệp Căn nói. Tuy giọng nói thì bình tĩnh, nhưng trong lòng vẫn là không tự giác xoắn xuýt, chỉ mong người có thể nhanh chóng bình an trở về.

"Đã sớm nói, Thẩm minh chủ thần công cái thế." Ôn Liễu Niên cũng ở một bên nói, "Giải quyết đám tôm tép này, chỉ cần dùng một ngón tay."

"Ngưỡng mộ đại danh minh chủ đã lâu, hôm nay nhìn thấy, quả nhiên là danh bất hư truyền." Sở Hằng theo khách sáo, giữa mày lại có một tia ưu

sâu chọt lóe qua. Chuyện đã tới nước này, trong lòng biết rõ đội quân này e là lành ít giữ nhiều, cũng chỉ có thể cầu đừng có ai sống sót, tốt nhất là bị thiêu chết rồi chôn vào trong biển sâu, chính mình mới có thể bình yên vô sự.

"Thẩm minh chủ trở lại !" Người đứng đầu Sở quân nhìn thấy, kinh hãi gọi ra tiếng.

Nhìn thấy bóng dáng quen thuộc kia, trong lòng Diệp Căn cuối cùng cũng thả lỏng.

Thẩm Thiên Phong nhảy lên đài nhìn xa, tùy tay ném thủ cấp quân địch xuống.

Ôn Liễu Niên bận rộn tránh né không ngừng, ngàn vạn lần đừng ném trúng ta nha.

Mắt thấy một cái đầu ghênh diện bay tới, Sở Thừa đành phải vươn tay chụp lấy, trong lòng thầm nói xui xẻo.

"Người không sao chứ?" Thấy trên người hằn dính máu, Diệp Căn vội vàng lôi kéo kiểm tra.

"Ta không sao, là của người khác." Thẩm Thiên Phong nói, "Vừa vặn nhìn thấy kho thuốc nổ, một lần bớt việc."

Diệp Căn quay đầu nhìn lại, chỉ thấy ngọn lửa cháy hừng hực bên phía mặt biển kia đã dần dần suy yếu, chỉ để lại sương khói dày đặc thối cũng không tan, cùng với từng đợt mùi dầu hỏa.

"Thẩm minh chủ vất vả." Sở Hằng tiến lên nói, "Quả thật là anh hùng xuất thiếu niên, dễ dàng đại thắng trở về, lấy thủ cấp quân địch giống như lấy đồ trong túi, thật sự làm ta mở rộng tầm mắt."

"Vương gia quá khen, chỉ là một đám ô hợp mà thôi." Thẩm Thiên Phong lau tay, "Không tốn bao nhiêu sức lực, nhiều thêm tám mươi tên cũng không thành vấn đề."

Sở Hằng theo cười làm lành, trên mặt có chút lo lắng. Chính mình đánh mấy tháng trời cũng không thể lấy được thủ cấp quân địch, Thẩm Thiên Phong vừa ra tay thì nơi này đã long trời lở đất, nếu tin tức truyền lại Vương Thành, đừng nói vở kịch ra sức diễn lúc trước, chỉ sợ sẽ còn bị phạt.

Trộm gà không thành còn mất luôn năm gạo, vụ làm ăn lỗ vốn này, vừa nghĩ tới cũng không muốn làm.

"Vương gia đừng lo lắng." Giống như là nhìn ra được tâm sự của hắn, Diệp Cận nói, "Lúc trước khi Sở quân tấn công bộ tộc Mạc Bắc, cũng là bị mê trận nhất ở bên trong không thể công ra ngoài, cuối cùng là Thiếu Vũ lẻ loi một mình phá trận pháp. Hơn hai mươi năm Vương gia chưa từng trở về nhà, vẫn đóng giữ ở mờ mịt Đông Hải, trong lòng Hoàng thượng sẽ hiểu thôi."

"Đa tạ Cốc chủ." Sở Hằng hơi cúi đầu - Sau khi gọi cháu ngoại trai vài lần thì bị trừng mắt, hắn rất thức thời sửa lại cách xưng hô.

"Trở về trước đi." Thẩm Thiên Phong nói, "Đợi đến hừng đông, lại phái người đến thu dọn tàn cục."

Sở Hằng gật đầu, lệnh Sở Thừa dắt một đội ngũ đến ba đầu ngọn sóng trước - Ít nhất cũng phải bảo đảm không có ai sống sót mới an tâm.

Trong nhà bên kia, ám vệ đang dè dặt cẩn thận lật tới lật lui củ khoai lang, sau khi thổi nguội thì tách mở đưa cho Mộc Thanh Sơn: "Sư gia."

"Không ăn." Mộc Thanh Sơn lắc đầu.

"Thượng bảo chủ sẽ không xảy ra chuyện gì đâu." Âm vệ ngồi ở bên cạnh hẳn.

"Ta biết." Mộc Thanh Sơn rầu rĩ nói, nhưng vẫn là lo lắng.

Âm vệ cũng không khuyên nữa, thản nhiên ăn khoai lang.

Từng đợt hương thơm ngọt lịm bay vào trong mũi, Mộc Thanh Sơn rốt cuộc nhin không được, vươn tay bẻ một khối ăn.

Vì thế chờ đến khi mọi người trở về, đưa mắt liền nhìn thấy Mộc Thanh Sơn ngồi xồm bên cạnh bếp lò, đang cầm gậy nhỏ ngóng trông khều khều đám tro, vẻ mặt rất nghiêm túc.

Thượng Vân Trạch cười thành tiếng.

"Người về rồi !" Mộc Thanh Sơn nghe được động tĩnh, vội vàng bỏ lại gậy nhỏ chạy tới.

"Ban ngày không chịu hảo hảo ăn cơm, nửa đêm ngược lại là có khẩu vị." Thượng Vân Trạch giúp hẳn lau đi vết tro đen dính trên chóp mũi.

"Không bị thương chứ?" Mộc Thanh Sơn sốt ruột hỏi.

"Không có." Thượng Vân Trạch vỗ vỗ sau lưng hẳn, "Mọi chuyện đều giống như kế hoạch lúc trước, toàn bộ đội tàu của quân địch đều bị nổ tung, bắt được vài người, đều ở chỗ Đoan vương, lưu trữ tỉnh lại thăm."

"Lần này bảo chủ vất vả rồi." Ôn Liễu Niên cảm kích nói, "Mau trở về nghỉ ngơi đi."

Thượng Vân Trạch gật đầu, cùng Mộc Thanh Sơn một đường trở về phòng ngủ.

"Hắt xì !" Vô Ảnh nhảy mũi, ánh mắt không nhìn được liếc về phía bếp lò.

Ôn Liễu Niên khều ra một củ khoai lang đưa cho hắn.

"Không ngọt bằng khoai lang ta trồng trên đảo." Vô Ảnh cắn một ngụm, "Nướng lên cũng không khô giống vậy."

"Vậy trả đây." Ôn Liễu Niên vươn tay.

"Không !" Vô Ảnh bảo vệ đồ ăn.

Ôn Liễu Niên bĩu môi, ngồi ở bên cạnh bếp lò ôm đầu gối hỏi: "Lạc Anh đảo cách nơi này xa không?"

"Xa." Vô Ảnh nói, "Cho dù là ngồi thuyền nhanh nhất, cũng phải mất hơn một tháng mới đến, nếu là gặp phải thời tiết xấu, thì càng nói không chính xác."

Ôn Liễu Niên thở dài.

"Lần này thiếu gia lên đảo là vì bề quan luyện công, cho dù đại nhân đến cũng không gặp được." Vô Ảnh khoanh chân ngồi ở đối diện hắn.

"Ta biết." Ôn Liễu Niên vẽ vòng tròn trên mặt đất, "Phải chờ hai năm."

"Vậy tại sao lại không chờ ở Vương Thành?" Vô Ảnh hỏi tới cùng.

"Ở Đông Hải cũng gần hơn một chút so với ở Vương Thành." Tuy rằng dù ở đâu cũng không gặp được. Ôn Liễu Niên nghĩ nghĩ, lại nói: "Ít nhất có thể nhìn thấy phiến hải."

Vô Ảnh lắc đầu: "Ta không hiểu." Có thể nhìn thấy phiến hải thì sao? Đường xá vẫn xa như thường.

"Kỳ thật ta cũng không hiểu, nhưng cảm thấy ở đây, thì an tâm hơn so với ở Vương Thành." Ôn Liễu Niên cười cười, "Tiểu công tử cũng vất vả rồi, mau trở về nghỉ ngơi đi."

Vô Ảnh ăn hết củ khoai lang, lười biếng duỗi lưng đi trở về. Ôn Liễu Niên tắt lò lửa, cũng xoay người trở về phòng ngủ - Bận rộn nhiều ngày như vậy, hiện tại cuối cùng là thả tâm, mới cảm thấy thật sự có chút mệt.

Vẫn là phải hảo hảo ngủ một giấc mới được.

Mặt trời chói lọi treo ở trên trời, sáng sớm cả tòa thành trấn đều huyên náo lên, người thì bán điểm tâm người thì đi đẩy hàng, khắp nơi đều là tiếng người ồn ào, phố xá sầm uất dán một tờ cáo thị, tú tài biết chữ hai tay giấu ở trong ống tay áo, lớn tiếng đọc nội dung phía trên cho mọi người nghe.

"Hải tặc ngoài ba đầu ngọn sóng kia thật sự bị đánh lùi?"

"Nghe nói tối qua Thẩm minh chủ lẻ loi một mình xâm nhập quân địch, chỉ một kiếm liền lấy thủ cấp của hơn mười người a."

"Đúng đó, ngay cả đội tàu phía sau cũng bị nổ tung, sáng nay có vài hậu sinh lớn gan lái thuyền rời bến, nói là phía bên ba đầu ngọn sóng kia đều là người của Sở Vương gia, còn bóng dáng quân địch một tên cũng không có, trên mặt biển đều là mảnh gỗ cột buồm vỡ nát, có thể thấy được là đã trải qua một hồi ác chiến kịch liệt."

"Vậy bây giờ muốn đến phía Đông đánh cá, thì không cần phải lo lắng đề phòng nữa rồi a."

Tương lai sắp bình yên, dân chúng vui đến không tự kìm chế được, trong lòng tất nhiên là cảm kích Thẩm Thiên Phong, vì thế lập tức chọn cá khô và món ngon nhất ở trong nhà, một đường đưa đến Ôn phủ. Lúc đầu, ám vệ còn từ chối, về sau thấy dân chúng đến càng lúc càng nhiều, đơn giản dứt

khoát nhận hết toàn bộ, sau đó thì đổi thành bạc cho mọi người, lại mời đến hơn vị đầu bếp, đem vài nguyên liệu nấu ăn kia nấu thành món ngon mỹ vị, mở một bữa tiệc vô cùng náo nhiệt trong thành. Dân chúng mừng rỡ dậm gân xa nghe tin đều chạy tới, tiếng hoan hô cười nói cơ hồ vang đến tận trời, nửa đêm lại đốt lửa trại, mấy bé gái vây quanh vừa múa vừa hát, ai cũng không ngủ.

"Đây mới là cuộc sống con dân Đại Sở nên trải qua." Ôn Liễu Niên ngồi ở trên đài cao, cười tủm tỉm nhìn xa xa, "Bầu không khí lúc trước âm u như vậy, còn ra bộ dáng gì."

"Phụ tử Sở gia lại không nghĩ như vậy." Thượng Vân Trạch nói, "Dân chúng càng ngu muội chất phác, thì càng có lợi cho hãn."

"Đó là lúc trước." Ôn Liễu Niên kiên định nói, "Về sau dân chúng trong thành Đại Côn, chỉ biết cuộc sống một ngày so với một ngày càng tốt hơn."

Thượng Vân Trạch gật đầu, đưa vò rượu qua: "Ta kính đại nhân một ly."

Ôn Liễu Niên cũng không từ chối, ngửa đầu uống cạn một ngụm.

Bên trong có pha vài phần hào khí.

Chính là có chút cay.

Thượng Vân Trạch cười to, thò tay vỗ lưng giúp hãn.

Xa xa, thoang thoang mùi hương của rượu, bài ca đánh cá vang du dương.

Sau khi xảy ra trận chiến này, động tác lén lút của Sở Hằng và Sở Thừa cuối cùng cũng thu liễm một chút - Chung quy lúc trước chỉ biết là công phu Thâm Thiên Phong cao, nhưng không đoán được sẽ cao đến quỷ thần khó lường như thế, hơn nữa Diệp Căn nhìn qua cũng không dễ đối phó, suy

trước tính sau, rốt cuộc vẫn là cảm thấy không cần chủ động ra tay thì tốt hơn. Tóm lại đã đợi mười mấy năm, cũng không để ý nhiều thêm một năm rưỡi nữa

Đoạn Bạch Nguyệt cũng trở về thành Mộc Dương, tiếp tục... Tế tổ.

"Diệp cốc chủ." Giữa trưa ngày hôm nay, Ôn Liễu Niên tìm cơ hội sáp đến gần, "Có thể hỏi một vấn đề không?"

"Vấn đề gì?" Diệp Căn lấy năm con Hồng giáp lang ra xếp một hàng, phơi nắng.

"Ta cảm thấy Tây Nam vương cũng không tệ lắm." Ôn Liễu Niên nói, "Vì sao cốc chủ tựa hồ rất có thành kiến với hắn?"

"Ta có sao?" Diệp Căn nghi hoặc.

Tất cả mọi người tại hiện trường đồng loạt gật đầu.

Đâu chỉ là có.

Là phi thường có.

Diệp Căn: "..."

Ôn Liễu Niên còn đang nhìn hắn đợi đáp án.

Diệp Căn bình tĩnh nói: "Bởi vì bộ dạng hắn rất đáng khinh."

Ám vệ cảm thấy rất là lo lắng, đã nói thâm mỹ của Cốc chủ rất khác người a, lúc trước thì thích người mặt mày dữ tợn toàn thân đầy lông, còn muốn nuôi tang hầu gấu bắc cực, bây giờ còn nói Tây Nam vương đáng khinh, đáng khinh chỗ nào, rõ ràng là rất anh tuấn nha, lại cao, không biết có bao nhiêu cô nương đang xếp hàng chờ gả.

"Tóm lại về sau đừng nhắc tới hấn nữa." Diệp Cẩn cầm giận bóp nát một con trùng.

Ôn Liễu Niên nhanh chóng né ra: "Được được được, không nhắc tới nữa là được."

Diệp Cẩn bưng rõ nhỏ, ngạo kiều sai bước vào phòng, lưu lại Ôn đại nhân ở trong viện suy nghĩ nát óc vẫn không ra.

Chẳng lẽ thật sự là thiếu tiền không chịu trả.

Đám hải tặc làm loạn ngoài ba đầu ngọn sóng đã bị diệt trừ, thành Đại Côn cũng chưa bao giờ yên bình như thế. Triều đình dựa theo lệ thường, mỗi cuối năm đều sẽ phân phối bạc đến đây, lúc này rốt cuộc không bị sung đến trong quân đội, mà là phát toàn bộ cho dân chúng.

"Chỉ e quan binh nơi này sẽ ghi hận đại nhân." Mộc Thanh Sơn lo lắng.

"Ghi hận thì sao?" Ôn Liễu Niên nhìn xa xăm thản nhiên nói, "Thói quen của Sở Hằng đã khiến bọn có nảy ra tật xấu, bản quan đang giúp bọn họ sửa từng chút một mà thôi."

Mộc Thanh Sơn chớp chớp mắt, cảm thấy giọng điệu khi đại nhân mới nói câu đó... Thật sự rất uy phong a.

Sở Miễn vẫn như trước đều đặn chạy đến Ôn phủ, chạy đến Sở Hằng cũng có chút sốt ruột, liền kêu quản gia đem người đuổi về nông thôn để lão gia nghiêm ngặt trông coi, đỡ phải chạy đến ngọt ngọt. Một đêm trước khi đi, Sở Miễn cơ hồ khóc muốn mù mắt, cuối cùng vẫn là Ôn Liễu Niên đem sách quý của mình cho hấn vài cuốn, mới miễn cưỡng đem người dỗ nín.

"Đại nhân phải chờ ta trở lại a." Thẳng đến khi ngồi trên xe ngựa, Sở Miễn vẫn còn đang lưu luyến không rời phất tay, "Cùng nhau đến thư viện

Vương Thành."

Ôn Liễu Niên gật đầu, nhìn theo hắt một đường ra khỏi thành.

"Nhìn không ra, nhị đệ này của ta thế nhưng có thể khiến đại nhân thích như vậy." Sở Thừa đứng bên cạnh nhàn nhạt nói.

"Tiểu thiếu gia phẩm hạnh chất phác, đổi lại là người khác cũng sẽ thích." Ôn Liễu Niên liếc mắt nhìn hắt một cái, "Lời này của thế tử là có ý gì?"

"Đại nhân nghĩ nhiều." Sở Thừa cười cười, "Nhị đệ này của ta vẫn luôn uất ức, hiện giờ có thể gặp được sao Văn Khúc, ta làm ca ca cao hứng dùm hắt còn không kịp."

Ôn Liễu Niên gật đầu: "Nếu nói đến văn chương, tiểu thiếu gia xác thật mạnh hơn thế tử một chút."

Nụ cười của Sở thừa cương cứng trên mặt.

Ôn Liễu Niên cũng lười tiếp tục để ý đến hắt, xoay người trở về nhà.

Từng ngày từng ngày trôi qua, không khí trong thành cũng càng ngày càng đậm. Hôm giao thừa, sáng sớm mọi người đã bắt đầu bận việc, Diệp Căn theo Thẩm Thiên Phong cùng nhau ra ngoài, phát một mớ hồng bao cho tiểu oa nhi trong thành, lúc trở về thì thấy Mộc Thanh Sơn đang viết câu đối xuân, Thượng Vân Trạch ở bên cạnh đang bôi hồ, còn Vô Ảnh thì cùng một đám ám vệ cười cười nháo nháo, khiến cả hậu viện gà bay chó sủa.

"Đi ra ngoài mà đánh nhau !" Ôn đại nhân cầm muôi xới cơm lao ra khỏi phòng bếp, trên mặt có vài phần sát khí.

"Đại nhân cứu ta !" Vô Ảnh nhanh chóng trốn đến sau lưng hắt.

Ám vệ xắn tay áo xông lên, ngay cả Ôn Liễu Niên cũng bị vác trên vai bay vòng vòng, Ôn đại nhân khóc không ra nước mắt tuyệt vọng kêu: "Trong nôi còn có canh !"

"Đến giúp đỡ đi." Diệp Căn ôm bụng, cười đủ mới đẩy đẩy Thẩm Thiên Phong, "Đại nhân là người đọc sách, nếu cứ bị vác như vậy nữa thì sẽ bị đau lưng."

"Không đến lượt ta ra tay rồi." Thẩm Thiên Phong dứt cho hăn một khối điểm tâm, "A, có người đến."

"Sao?" Diệp Căn nhìn theo ánh mắt của hăn, lập tức kinh hãi: "Đại đường gia trở lại?"

Triệu Việt phóng người lướt qua đầu tường, kéo người vào trong lòng mình một phen.

Chuyện xảy ra quá đột ngột, Ôn Liễu Niên ngây ngốc há to miệng.

"Choáng rồi?" Triệu Việt nhìn hăn cười, vươn tay nhéo mũi hăn.

Ôn Liễu Niên bây giờ mới kịp phản ứng, ôm hăn một phen, cao hứng đến sắp khóc: "Sao ngươi lại trở về."

"Muốn về đón năm mới với ngươi." Triệu Việt ghé vào lỗ tai hăn nói nhỏ.

Người còn lại trong lòng hiểu mà không nói đi ra ngoài, chung quy là cửu biệt(*) gặp lại, cảnh tượng kế tiếp cũng không quá thích hợp để người khác nhìn...

(*) cửu biệt: xa cách lâu ngày.

THỔ PHỈ CÔNG LỢC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 159: Người Hữu Tình!!!

"Không phải nói qua lại nhanh nhất cũng phải hai tháng, sao lại..." Ôn Liễu Niên nhìn hăn, vẫn cảm thấy mình giống như là đang nằm mơ.

"Lần này sư phụ vẫn chưa mang ta đến Lạc Anh đảo, mà là ở một đảo nhỏ không có người ở Đông Hải." Triệu Việt nói, "Trên đảo có một động băng thiên nhiên, đúng lúc có thể bình ổn nhiệt khí trong cơ thể."

"Tiền bối đâu, không trở về với người hả?" Ôn Liễu Niên hỏi.

"Sư phụ trở về Lạc Anh đảo trước, nói muốn đón năm mới với mọi người." Triệu Việt nói, "Ta trở về ở với người đến qua ngày mười lăm, đến lúc đó sẽ có thuyền đến đây đón."

"Luyện công có mệt không?" Ôn Liễu Niên sờ sờ gò má của hăn, "Hơi gầy."

"Không mệt." Triệu Việt lắc đầu, "Nghĩ đến người sẽ không mệt nữa."

Ôn Liễu Niên nhìn hăn cười.

Triệu Việt cúi đầu, triền miên hôn lên cánh môi mềm mại ngọt ngào kia.

Mỗi một ngày ở trên đảo, ngoại trừ luyện công, thời gian còn lại đều là nghĩ đến hăn. Thế nào là khắc cốt ghi tâm? Chỉ có sau khi tách ra, mới có thể cảm nhận được thật sự.

Năm con Hồng giáp lang nằm sấp ở trên bàn, tập thể nhìn hai người lắc xúc tu.

Bên tai là tiếng sóng biển vỗ rì rào, một lúc lâu sau, Triệu Việt mới lưu luyến không rời buông người ra. Nhìn đôi môi kia rõ ràng có chút thủy quang, nhin không được liền cúi đầu cắn một phát, mới ôm người ngồi vào bên cạnh bàn.

Kim giáp lang vèo vèo bò đến, cao hứng.

Tiểu Hồng giáp lang cũng ngốc ngốc bò theo sau, ôm !

Ba con Hồng giáp lang còn lại làm thành một vòng tròn, Triệu Việt cười thành tiếng: "Sao nhiều vậy, Tây Nam vương vương tìm được à?"

"Ừ." Ôn Liễu Niên gật đầu, "Tặng cho cốc chủ."

"Tây Nam vương làm người thế nào?" Triệu Việt hỏi.

"Không tệ lắm, hơn nữa tựa hồ thật sự không có tâm mạo phạm Đại Sở." Ôn Liễu Niên vỗ vỗ ngực hẳn, "Trong khoảng thời gian người không ở đây, xảy ra không ít chuyện, chờ đến tối nghỉ ngơi, ta lại chậm rãi kể cho người nghe."

Triệu Việt gật đầu: "Được."

"Người thì sao, võ công luyện thế nào rồi?" Ôn Liễu Niên quan tâm.

"Từ lúc bắt đầu luyện lại, thì hơi thở rõ ràng thoải mái hơn rất nhiều, ít nhất tim không còn đập nhanh giống như lúc trước nữa." Triệu Việt nói, "Tuy nói Hồng Liễu đao pháp lúc trước chưa có ai luyện qua, nhưng chung quy là thoát thai từ trong kiếm pháp Vân gia, không đến nỗi hoàn toàn vô dụng, đừng quá lo lắng."

"Không có nguy hiểm là tốt rồi." Ôn Liễu Niên tựa vào trong lòng hẳn, nghĩ nghĩ lại dặn dò, "Cũng không cần quá mệt mỏi."

"Có người ở chỗ này chờ ta, tất nhiên phải cố gắng gấp bội." Triệu Việt nắm đầu ngón tay của hắn, "Mới có thể xuất sư sớm một chút."

Hai người thân mật thì thăm một trận, Ôn Liễu Niên nhìn nhìn ra bên ngoài, nói: "Gọi mọi người vào trước đi, sắp năm mới rồi, còn đang chờ cùng nhau ăn cơm." Ở đâu mà có đạo lý vẫn đứng bên ngoài.

Triệu Việt gật đầu, hai người tay trong tay cùng nhau ra cửa.

Ám vệ nhanh chóng bóc một nắm hạt dưa ra bắt đầu cắn, tỏ vẻ chúng ta thật sự không có nhìn lén, phi thường bận rộn.

"Thiếu gia." Vô Ảnh cười lộ ra hàm răng trắng bóng.

"Chúng ta ở đây tắm nắng." Diệp Căn bình tĩnh nói, "Đại đương gia cứ tự nhiên đi."

"Đúng đúng." Mộc Thanh Sơn cũng theo gật đầu, "Chúng ta ngồi ở đây được rồi, không đi đâu hết."

Ôn Liễu Niên gãi gãi mặt, nhìn trời.

"Cùng nhau đến nấu cơm đi." Triệu Việt nói, "Trên đường mua được vài con cá, nghe nói là vật hiếm lạ ở biển sâu."

"Thật sự không sao chứ?" Ám vệ hỏi lại lần nữa, chung quy đây chính là cửu biệt gặp lại a, hắn là khó chia lìa mới đúng, chúng ta ngồi xõm ở đây tắm nắng cũng rất tốt.

Thượng Vân Trạch nhin cười.

"Đừng nháo." Ôn đại nhân hiếm khi ngại ngùng, "Nếu tiếp tục kéo dài nữa, thì sẽ không kịp ăn bữa cơm đoàn viên."

Tuy quán gia và đại nương phòng bếp đều đã trở về nhà, bất quá tự mình nấu cơm cũng là một thú vui. Ngoài viện vang lên tiếng pháo, đoán là tiểu oa nhi nhà ai không kịp đợi đến trời tối, xen lẫn trong đó là tiếng cười đùa, bầu không khí cũng càng đậm hơn vài phần.

Phòng bếp sau viện rất nhỏ, Triệu Việt cùng Thẩm Thiên Phong và Thượng Vân Trạch cùng nhau ngồi ở bên cạnh bàn đá nhấm nháp tán dóc, Diệp Cẩn ở một bên vội vàng huân hương cho Hồng giáp lang, ám vệ cùng Vô Ảnh một đường mang cá đi rửa đánh vảy, Ôn Liễu Niên và Mộc Thanh Sơn bận rộn trong phòng bếp, rất nhanh liền bày ra một bàn đầy ắp các món ăn.

Màn đêm dần sâu, hai đèn lồng lớn màu đỏ treo trên mái hiên đón gió đung đưa, trong không khí tràn ngập mùi rượu nồng đậm, Ôn Liễu Niên uống một ngụm nhỏ, sau đó nhíu mày: "Không ngọt."

"Rượu Tây Vực rất mạnh, tất nhiên sẽ không ngọt." Triệu Việt đổi cho hũ chén rượu khác, "Nếm thử cái này xem."

"Đây là rượu gì?" Ôn Liễu Niên bưng lên, chỉ thấy trong bô là một màu hổ phách nhàn nhạt.

"Gạo nếp cùng long nhãn, thêm băng tuyết làm thành." Triệu Việt nói, "Lúc ở trên đảo vô tình nếm qua, cảm thấy người đại khái sẽ thích, khi đến đây thì mang theo một vò."

Ôn Liễu Niên ngửa đầu uống một hơi cạn sạch.

Ngọt ngào ấm áp, lan tràn đến cả trái tim.

"Há miệng." Thượng Vân Trạch bóc xong một con tôm biển, chấm nước tương đưa qua.

Mộc Thanh Sơn nghe lời ăn hết.

Một muông cá hấp muối.

Ăn hết.

Một cục cá viên.

Ăn hết.

Một cái càng cua.

Ăn hết.

Thượng bảo chủ tâm tình rất tốt.

Sớm biết như vậy, thì nên đến bờ biển ở, nói không chừng còn có thể béo hơn bây giờ một chút.

Diệp Căn cúi đầu lựa rau trong cháo.

Thẩm Thiên Phong gặp một cái đùi gà trong đĩa trước mặt Ôn Liễu Niên, đặt vào trong chén hăn: "Ăn cái này."

"Dầu mỡ." Diệp Căn nhú mày.

"Nghe lời." Thẩm Thiên Phong kiên nhẫn dỗ, "Ăn xong cái này, đến tối ta đưa ngươi một thứ."

Diệp Căn hồ nghi nhìn hăn: "Muốn đưa cái gì?"

Thẩm Thiên Phong thừa nước đục thả câu: "Ăn xong ta nói cho ngươi biết."

Diệp Cốc chủ lập tức rơi vào do dự, suy xét hồi lâu, vẫn là nghe lời ăn hết đùi gà, hơn nữa không quên dùng chân đá đá hăn dưới gầm bàn - Nói là muốn đưa, buổi tối đừng có quên !

Thẩm Thiên Phong cười cười, ngón cái nhẹ nhàng cọ rớt một ít thịt vụn dính bên miệng.

Vô Ảnh ở một bên cãi nhau âm ỉ với ám vệ, đoạt một cái chân gà cuối cùng trong đĩa, cơ hồ cũng muốn lật luôn cả bàn, cuối cùng tập thể bị Diệp Căn lôi đến phòng bếp nấu sủi cảo, trong phòng mới miễn cưỡng im lặng.

Năm con Hồng giáp lang ghé vào trên bàn trà, xoay thành một vòng ăn thịt vụn.

Đang đón năm mới...

Trong thành Mộc Dương, trước mặt Đoạn Bạch Nguyệt bày mấy đĩa rau, còn có một đĩa sủi cảo. Bộ tộc Tây Nam vốn dĩ không có thói quen đón năm mới, nhưng mỗi một gia đình ở đây đều đang ăn cơm đoàn viên, vẫn là phải phối hợp với tình hình một chút.

"Vương thượng." Đoạn Niệm nhắc nhở, "Sủi cảo sắp nguội rồi." Sao vẫn cứ nhìn chăm chăm ra bên ngoài, cũng không ăn cơm.

Đoạn Bạch Nguyệt hồi thần, ăn một viên sủi cảo lại nhú mào: "Ngọt?"

"Thịt heo cải thảo, sao có thể ngọt chứ?" Đoạn Niệm sực nhớ ra, cười nói: "Là vận khí của Vương Thượng tốt, ăn trứng nhân táo đỏ, mỗi đĩa chỉ có một viên thôi."

"Táo đỏ?" Đoạn Bạch Nguyệt khó hiểu: "Vì sao không làm nhân đồng xu?"

"Táo đỏ tốt hơn, ngọt đầm mật mật, sớm sinh quý tử." Đoạn Niệm nói, "Tây Nam Vương phủ lại không thiếu tiền, làm nhân đồng xu làm gì?"

"Ai dạy người nói vậy?" Đoạn Bạch Nguyệt gõ gõ đầu hấn, cư nhiên quay ngược lại vấn đề trên người hấn.

"Kim thăm thăm, còn có tam bà bà." Đoạn Niệm thành thật khai báo, "Vương thượng không chịu thành thân, các nàng ai cũng rất sốt ruột."

Đoạn Bạch Nguyệt cười lắc đầu, tùy tay cầm lên một bầu rượu, xoay người phóng lên nóc nhà.

Nhìn về hướng Bắc, một mảnh mây mù mờ mịt.

Trong hoàng cung, Sở Uyên mở tiệc rượu chiêu đãi quần thần xong, cũng có chút ngà ngà say. Sau khi Tứ Hi hầu hạ hẳn uống xong một chén canh giải rượu, dè dặt cẩn thận hỏi: "Hoàng thượng có muốn trở về tẩm cung nghỉ ngơi không?"

"Lui xuống đi." Sở Uyên xoa xoa huyết thái dương, "Trẫm muốn yên tĩnh ngồi một mình."

"Dạ." Tứ Hi cúi đầu rời khỏi nội thất. Sở Uyên buông chén trà trong tay, đứng dậy đẩy cửa sổ được điêu khắc hoa văn ra. Một trận gió lạnh nghênh diện thổi tới, mang theo chút mùi hương của hoa mai, thấm vào ruột gan.

Tứ Hi công công ở một bên âm thầm cảm khái, loài hoa mai tự tay Tây Nam vương trồng này, bộ dạng thật sự là rất đẹp a...

Đốt xong một cây pháo cuối cùng, Mộc Thanh Sơn ngáp dài bị ôm trở về phòng ngủ, Diệp Căn nhớ thương đờ mà Thẩm Thiên Phong nói muốn tặng, cũng liền lôi kéo người đi nghỉ ngơi. Ôn Liễu Niên hà hơi nóng vào lòng bàn tay, quay đầu nhìn Triệu Việt: "Mệt."

Triệu đại đương gia ngồi xồm trước mặt hẳn.

Ôn Liễu Niên cười hì hì, ghé vào hẳn trên lưng hát vu vơ.

Tập thể ám vệ cùng Vô Ảnh ngồi trên nóc nhà, một tay cầm que pháo, một tay chống quai hàm nhìn hai người một đường trở về phòng.

Nhìn đại nhân cao hứng chưa kìa...Chậc !

"Béo lên rồi." Sau khi tắm rửa xong, Triệu Việt giúp hấn lau khô tóc.

Ôn Liễu Niên thành thành thật thật nói: "Bởi vì ta ăn rất nhiều." Tuy nói mới tách ra hai thán, hấn là phải nói giống như trong lời kịch 'ăn không ngon ngủ không yên' mới đúng, nhưng sự thật lại rất phũ phàng, vạt áo không chỉ không rộng ra, mà ngược lại bởi vì thường xuyên chạy ở bên ngoài, cảm giác thèm ăn còn mạnh hơn, ăn mì cũng phải hai bát lớn mới no, sờ sờ thắt lưng tất cả đều là thịt.

"Như vậy ta mới an tâm." Triệu Việt ôm hấn vào trong lòng.

"Ừm, tóm lại cũng là ăn của Sở Hằng." Ôn Liễu Niên nhéo nhẹ má mình, "Có đồ ăn miễn phí vẫn là phải ăn, béo chút mới có lời."

Triệu Việt cười thành tiếng, thả người ở trên đệm, cúi đầu liền hôn xuống.

"Đợi đã." Ôn Liễu Niên né tránh.

"Đợi không được." Triệu Việt ghé vào lỗ tai hấn cọ xát duyên hôn, ngữ điệu khàn đặc ái muội.

Ôn Liễu Niên mặt đỏ lên: "Diệp cốc chủ cho được." Nghe nói... công hiệu rất kỳ diệu.

Về phần rốt cuộc có bao nhiêu kỳ diệu, tất nhiên phải dùng mới biết.

Trong phòng ngủ cách vách, Mộc Thanh Sơn bọc chăn ngủ say sưa, đại khái bởi vì uống chút rượu, cả khuôn mặt nhỏ nhắn đều đỏ bừng. Thượng Vân Trạch tựa vào một bên, càng nhìn trong lòng càng thích, đầu tiên là hôn lên trán, còn ngại không đủ lại hôn lên môi, cuối cùng kéo áo ra, duyên ra một cái hồng ắn trước ngực, rốt cuộc thành công ép người tỉnh lại.

"Buồn ngủ." Mộc Thanh Sơn nhenh giọng than thở.

"Ngoan, muốn." Thượng Vân Trạch ôm thân hình nhỏ nhắn mềm nhũn kia, "Chỉ một lần thôi, được không?"

"Được." Mộc Thanh Sơn ngáp một cái, hai tay ôm cổ hăn, ánh mắt mơ mơ màng màng cũng không mở ra nổi, nhưng cực kì nghe lời.

Một chỗ tiểu viện khác, Diệp Căn đang khoanh chân ngồi ở trên giường, nghiêm túc đánh giá Thẩm Thiên Phong: "Muốn đưa ta cái gì?"

Thẩm Thiên Phong thả vào trong tay hăn một viên đường ô mai.

Diệp Căn trừng to mắt, là cái này?!

Thẩm Thiên Phong nói: "Rất vất vả mới xin được một viên của Ôn đại nhân." Có thể thấy được là ăn rất ngon.

Diệp Căn: "..."

Thẩm Thiên Phong nói: "Ăn thử xem, nếu thích, lần sau ta đi mua cho người."

Diệp Căn hít sâu một hơi, xắn tay áo hùng hổ nhào tới: "Người phản rồi, ngay cả ta cũng dám lừa, có tin ta kê đơn khiến người không... Ngô !"

"Khiến ta làm sao?" Thẩm Thiên Phong đè người ở dưới thân.

"Khiến người... Ân..." Diệp Căn hô hấp dồn dập, cảm giận cắn một ngụm lên đầu vai hăn, "Đứng lên !"

Thẩm Thiên Phong cười khẽ, phất tay hạ màn giường.

Chú mèo hoang nhỏ miệng lưỡi bén nhọn a...

Ánh nển trong phòng ngủ nhảy lên vài lần, chẳng những không tắt, ngược lại là cháy nhiệt liệt hơn. Ôn Liễu Niên ghé vào trong lòng Triệu Việt, trên mặt ửng hồng chưa lui, cổ họng cũng hơi sưng.

"Mệt không?" Triệu Việt vươn tay sờ trớn lên đầu vai trơn bóng của hắn.

"Mệt." Ôn Liễu Niên nhắm mắt lại, "Muốn ngủ một lát."

"Ta đi nấu nước ấm, lau người cho người." Triệu Việt vỗ vỗ hắn.

"Khoan đã." Ôn Liễu Niên ôm thắt lưng hắn, lại cọ cọ lên trên.

"Hừm?" Triệu Việt vươn một ngón tay ấn ấn lên cánh môi hắn.

Ôn Liễu Niên tiếp tục ngửa đầu, chu miệng.

Muốn hôn thêm cái nữa.

Triệu Việt cười thành tiếng, xoay người đè hắn ở phía dưới, mạnh mẽ hôn môi lần nữa.

Ngẫu nhiên càn rỡ một lần, hắn là cũng không sao.

Tiếng tình thoại khàn khàn xen lẫn với tiếng rên rỉ ái muội, nhuộm ra một màn tình sắc phù dung khôn cùng.

Sáng sớm ngày hôm sau, ánh nắng mặt trời lặng lẽ vẩy vào song cửa sổ, trong viện lại yên tĩnh không một tiếng động, ai cũng chưa dậy. Ngay cả Vô Ảnh vẫn luôn không chịu yên tĩnh, lúc này cũng đang ôm gối đầu, ngủ khò khò chảy nước miếng.

"Sớm." Gần giữa trưa, Ôn Liễu Niên cuối cùng cũng tỉnh lại - Kỳ thật vẫn là muốn ngủ tiếp, nhưng bụng thật sự rất đói, sau khi đấu tranh một hồi, vẫn là không cam nguyện mở mắt.

Triệu Việt cọ cọ cổ hăn: "Sớm."

Ôn Liễu Niên né tránh: "Không dậy nổi."

"Vậy thì không dậy nữa." Triệu Việt vuốt lại tóc cho hăn, "Muốn ăn cái gì? Ta xuống bếp nấu cho người."

"Thật sự có thể không dậy sao?" Ôn Liễu Niên lại rụt rụt vào trong ổ chăn, "Sáng mừng một, phải chịu khó một chút."

"Có ta ở đây, người có thể làm bất cứ chuyện gì người muốn." Triệu Việt cười cười, "Ăn mì gà được không?"

"Ừm." Ôn Liễu Niên gật đầu, "Muốn ăn đùi gà." Chung quy tối qua hơi mệt, cần phải tắm bổ.

Triệu Việt quát quát mũi hăn, xoay người xuống giường.

Ám vệ đã cùng Vô Ảnh một đường ra cửa, nghe nói muốn xem tế Hải Thần. Trong phòng bếp rất yên tĩnh, Triệu Việt vừa bước vào, Thẩm Thiên Phong và Thượng Vân Trạch cũng đi đến, ba người trao đổi một ánh mắt mọi người đều hiểu, rồi sau đó liền bắt đầu nghiên cứu phải làm món gì.

"Không ngờ nha." Thượng Vân Trạch nói, "Thẩm minh chủ còn biết nấu ăn."

"Vẫn là có thể nấu cháo." Thẩm Thiên Phong đập trứng gà cho vào bát, lại cắt hành ra từng khúc, băm hai lát gừng, cuối cùng bỏ thêm một muống muối.

Thượng Vân Trạch kiểm chế không mở miệng hỏi, ngày thường thấy Diệp cốc chủ kén ăn như thế, món này không ăn món kia cũng không ăn, bưng một bát cháo loạn thất bát tao qua đó, sẽ nháo đến tai nạn chết người đi.

"Có cần ta nấu thêm một vắt mì không?" Triệu Việt hỏi.

"Đại đương gia làm cho đại nhân là được, ta tự mình làm." Thượng Vân Trách nhặt rau xanh, tính toán làm vài món thịt cá canh rau thanh đạm.

"Cũng được." Triệu Việt gật đầu, đợi đến khi mì chín thì múc ra bưng trở về phòng ngủ, đem phòng bếp lưu lại cho hai người bọn hắn.

"Ăn ngon." Ôn Liễu Niên bọc chần, ăn đến rất là thỏa mãn.

"Ừm." Triệu Việt bóc thịt trên đùi gà xuống cho hắn, "May là tối qua còn dư canh gà, chỉ cần nấu bát mì là được, bằng không chỉ sợ còn chưa nấu xong, Thẩm minh chủ cùng Thượng bảo chủ sẽ lật luôn phòng bếp.

"Ôn Liễu Niên cười hì hì, lại cọ cọ đến trước mặt hắn.

"Ăn cháo." Một lát sau, Thẩm Thiên Phong cũng bưng nôi cát vào cửa.

Diệp Căn siêng năng cảm tức nhìn hắn, đau !

Thẩm Thiên Phong ôm lấy hắn, múc một muống cháo thổi nguội đút qua.

"Cái gì vậy?" Diệp Căn nhíu mày.

"Cháo trứng gà." Thẩm Thiên Phong nói, "Ta nấu."

Diệp Căn miễn cưỡng há miệng.

"Ăn ngon không?" Thẩm Thiên Phong hỏi.

Diệp Căn quyết đoán nói: "Khó ăn."

Thẩm Thiên Phong hỏi: "Vậy thì để ta ra ngoài mua cho người?"

Diệp Căn không để ý tới hần, tự mình cầm muỗng ăn hết một nồi cháo, sau đó đưa ra kết luận: "Chính là rất khó ăn."

Thẩm Thiên Phong cười hân lên má hần, thích đến nỗi hận không thể đem người phụng trong lòng bàn tay.

"Rời giường." Thượng Vân Trạch ngồi ở bên giường.

Mộc Thanh Sơn rụt trong chăn, nhỏ tiếng kháng nghị: "Dậy không nổi."

"Ngoan, dậy ăn chút gì đi." Thượng Vân Trạch cưỡng chế ôm người ra.

"Không ăn." Mộc Thanh Sơn ghé vào đầu vai hần.

"Sẽ đói bụng." Thượng Vân Trạch vỗ nhẹ lên lưng hần, "Ta tự mình làm."

"Vậy thì càng không ăn." Mộc Thanh Sơn than thở.

"Sao cơ?" Thượng Vân Trạch bị chọc cười, thò tay nhéo lỗ tai của hần, "Lặp lại lần nữa thử xem?"

"Không lặp." Mộc Thanh Sơn ôm cổ hần.

"Lá gan ngược lại là càng lúc càng lớn." Thượng Vân Trạch để người ngồi tựa ở đầu giường, "Bị ta chiều hư?"

Mộc Thanh Sơn kiên định lắc đầu: "Không có !"

Thượng Vân Trạch cười đến càng vui vẻ, lại tới gần hôn một cái, mới dỗ người ngoan ngoãn ăn hết một chén cơm, sau khi súc miệng xong thì thò tay sờ sờ bụng: "Ăn no ?"

Mộc Thanh Sơn đánh ngáp: "Ừm."

Thượng Vân Trạch kéo chăn qua bọc người lại, ôm vào lòng thấp giọng nói tình thoại.

Lăn trong tiếng sóng biển vỗ rì rào là tiếng pháo nổ đùng đùng, tường hòa an bình.

THỔ PHỈ CÔNG LỢC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 160: Thuận Tiện Lừa Chút Tiền!!!

Xế chiều, phủ Vương gia phái người đến đây, nói là trong nhà đã bày xong yến hội, quan viên địa phương cũng đã tới, mời chư vị một đường qua đó dự tiệc.

"Biết ngay là sẽ không yên tĩnh mà." Diệp Căn đổi một tư thế khác trong lòng Thẩm Thiên Phong.

"Không muốn đi à?" Thẩm Thiên Phong chỉnh lại tóc cho hẵn, "Vậy từ chối đi, hảo hảo ở nhà nghỉ ngơi."

Diệp Căn lắc đầu: "Nếu không đi, nói không chừng quan viên địa phương sẽ bàn tán gì đó."

"Người mà cũng sợ bị người khác bàn tán?" Thẩm Thiên Phong ngoài ý muốn.

"Tất nhiên là không phải." Diệp Căn bĩu môi, "Chỉ là Sở Hằng đóng quân ở Đông Hải nhiều năm như vậy, nếu đã có thể thu mua quan binh, thì không lý nào mà không thu mua quan viên, đúng lúc mượn cơ hội này đến xem thử."

Thẩm Thiên Phong nghe vậy cười nói: "Nếu Hoàng thượng biết được, tất nhiên sẽ rất cao hứng."

Diệp Căn buồn bực: "Sở Hằng thu mua quan viên địa phương, vì sao hẵn phải cao hứng?"

"Ý ta nói là nếu Hoàng thượng biết người vì hãn mà suy nghĩ như vậy, tất nhiên sẽ rất cao hứng." Thẩm Thiên Phong xoa bóp mũi hãn.

"Ai nói ta suy nghĩ vì hãn chứ." Diệp Cẩn không cần suy nghĩ, "Là do ta rảnh rỗi không có chuyện gì làm thôi." Chung quy bọn ta cũng không quá quen, loại chuyện này đừng nên nói lung tung.

Thẩm Thiên Phong cười giúp hãn mặc y phục, cùng nhau đi ra ngoài.

"Hôm nay dự tiệc, người phải tự mình cẩn thận một chút." Trong tiểu viện bên kia, Ôn Liễu Niên cũng dặn dò.

"Lo lắng cho ta à?" Triệu Việt hỏi.

"Ly Giao là người của hãn, lúc trước đã điều tra qua thân thế của người, ai cũng nói không rõ Sở Hằng hiện tại đã biết những gì." Ôn Liễu Niên nói, "Vốn dĩ là ta không muốn cho người đi." Nghĩ nghĩ lại bổ sung, "Bản thân ta cũng không muốn đi !" Cứu biệt gặp lại, lại là mừng một, vốn dĩ là muốn tay trong tay dạo phố, sau đó lại ăn sủi cảo nhân thịt cá thơm ngào ngạt, cuối cùng là chui vào trong ô chăn ấm áp nói tình thoại, ai mà thèm đến Vương phủ dự tiệc chứ.

"Thân thế của ta ngay cả bản thân ta cũng không rõ ràng, sự phụ cũng không nguyện nói cho ta biết, vậy hãn có thể biết cái gì." Triệu Việt mang giày cho hãn, "Huống hồ cho dù biết, thì có thể làm gì?"

"Ngược lại cũng đúng." Ôn Liễu Niên ngồi ở bên giường, "Mà thôi, đi thì đi, đúng lúc xem thử quan viên ở Đông Hải này làm người thế nào." Gần đây trời nổi bão, nói không chừng còn có thể lừa... Gom góp một chút bạc cho dân chúng.

Thượng Vân Trạch vốn dĩ không hứng thú với yến hội này, nhưng không chịu nổi hiếu kỳ của Mộc Thanh Sơn, cũng nhận lời đáp ứng. Vừa ra đến trước cửa liền lấy ra áo choàng chặt chẽ bao lấy hãn, lại đội mũ, sợ gió thổi

lạnh. Ba cỗ xe ngựa một đường chạy về phía phủ Vương gia, các quan viên nghe tin cũng là sớm chạy ra đón, trên mặt mỗi người đều là ý cười giống nhau, nhưng tâm tư trong lòng đều khác nhau.

"Đến rồi." Sau khi xe ngựa dừng ổn, Triệu Việt nói.

Ôn Liễu Niên lưu luyến không rời, rút tay ra khỏi lồng ngực hẵn.

Vừa răn chắc, lại vừa ấm áp.

Muốn sờ nữa.

"Tham kiến Tiểu vương gia, Ôn đại nhân." Quan viên bên ngoài đồng loạt quỳ xuống, Mộc Thanh Sơn vừa xốc màn xe lên, thì bị dọa ngược trở về.

Thượng Vân Trạch cười khẽ, lại kéo áo choàng qua che người kín một chút, mới ôm xuống xe ngựa.

"Không cần đa lễ." Diệp Căn khoát tay, "Năm mới tất nhiên phải tùy ý một chút."

"Đến đến, chớ vội mau vào trong ngôi đi." Sở Hằng cười tươi như hoa, "Tiệc rượu cũng đã chuẩn bị xong, Thừa nhi cố ý mua rượu ở thành Thiên Diệp, là loại thượng hạng a."

"Thế tử phí tâm." Thâm Thiên Phong nói.

"Thâm minh chủ không cần khách khí." Sở Thừa khiêm tốn hữu lễ, "Sớm nghe nói Tiểu vương gia thích, đúng lúc có bằng hữu tiện đường đến đây, thì mang theo hai vò."

Diệp Căn nghe vậy liếc mắt nhìn hẵn một cái, cũng không nói thêm gì nữa.

Sở Thừa biết tính tình hần trước giờ vẫn như thế, cũng không để trong lòng.

Sở Uyên không thích phô trương lãng phí, Sở Hằng tất nhiên không dám dãi lớn, nói là tiệc rượu, kỳ thật chỉ là làm nhiều thêm vài món ăn gia đình mà thôi. Mọi người gộp ba bàn lại ngồi ở trong phòng, sau khi thay phiên kính rượu, thì bắt đầu chán năn ăn cơm, không có ca múa giúp vui, chỉ có âm thanh bát đĩa va chạm với nhau.

Mộc Thanh Sơn hơi hối hận, sớm biết nhàm chán như thế, thà ở nhà tự nấu mì ăn còn hơn.

"Đây đây, Ôn đại nhân nếm thử món này xem." Đại khái là cảm thấy không khí quá mức xấu hổ, cuối cùng có người đánh vỡ cục diện bế tắc, đưa qua một đĩa thịt cua xào

"Đa tạ." Ôn Liễu Niên tiếp nhận đĩa, đáy mắt có chút nghi hoặc.

"Tại hạ là huyện lệnh thành Bích Đào, tên là Diêu Thành." Đối phương vội vàng tự giới thiệu.

"Thì ra là Diêu huyện lệnh." Ôn Liễu Niên giật mình, sau đó liền bắt đầu cúi đầu ăn thịt cua xào, hoàn toàn không có ý muốn nói chuyện nữa.

Diêu Thành ở một bên lo lắng suông, theo lý mà nói chẳng lẽ không phải là nên hàn huyên hai câu, hỏi vài chuyện như 'Gần đây dân chúng sống thế nào?', nào có đạo lý một câu cũng không nói thì bắt đầu ăn.

"Cua này không tệ lắm." Sau khi ăn xong một chén nhỏ, Ôn Liễu Niên khen ngợi.

Diêu Thành nhanh chóng nói: "Đây là món ăn gia truyền của Vương lão bản - Vương Thọ trong thành Bích Đào, ngày thường nếu đại nhân thích,

đưa ba năm hủ cũng không sao, nhưng cố tình gần đây trong nhà hẳn xảy ra chút chuyện, e là không kịp làm a."

"Không kịp thì thôi." Ôn Liễu Niên rất là phóng khoáng, lại múc một muống lớn bỏ vào miệng, vậy thì phải ăn nhiều một chút.

Vì thế Diêu Thành lại bị ghen trở về, sao cũng không thêm hỏi 'vì sao lại không kịp làm?' chứ!

"Ta kính đại đương gia một ly." Sở Thừa rót một ly rượu.

Triệu Việt cùng hẳn nhẹ nhàng chạm bôi.

"Nghe nói đại đương gia đang bế quan luyện công ở Đông Hải?" Sở Thừa thử, "Không biết sư phụ thuộc môn phái nào?"

"Sư phụ cũng không phải là người trong giang hồ, cho nên cũng không có danh hiệu." Triệu Việt cười cười, "Ngay cả công phụ sở luyện đều là tự mình sáng tạo ra, chỉ sợ cho dù có nói, thế tử cũng chưa nghe qua."

"Ta cũng có vài vị bằng hữu ở Đông Hải." Sở Thừa nói, "Bất quá thật sự là chưa nghe nói qua, Đông Hải còn có một vị cao nhân ẩn sĩ như vậy."

"Thế tử có không ít bằng hữu ở Đông Hải hả?" Ôn Liễu Niên nghe vậy soạt quay đầu.

Không đoán được hẳn sẽ có phản ứng lớn như vậy, Sở Thừa hơi dừng một chút, mới nói: "Bình thường, thường xuyên sẽ luyện binh ở Đông Hải, cũng có lui tới vài mật dịch, cho nên quen biết một vài thương khách."

"Vậy là tốt rồi." Ôn Liễu Niên nhìn qua tựa hồ có chút vui sướng.

Sở Thừa khó hiểu: "Đại nhân hỏi có gì không?"

"Tất nhiên là có." Ôn Liễu Niên gật đầu, "Bất quá vẫn là đợi ăn cơm xong rồi nói, tránh để mất hứng."

...

Những lời này vốn cũng đủ mất hứng rồi a. Trong lòng quan viên còn lại càng tỏ ra thấp thỏm, nhưng không một ai dám hỏi, Sở Thừa cũng biết được mình tựa hồ là đào hố cho mình nhảy.

Trên bàn càng phát ra im lặng, Ôn Liễu Niên ngược lại là một chút cũng không bị ảnh hưởng, bình tĩnh gắp một con cá chậm rãi ăn.

"Điều đại nhân, sắc mặt hôm nay nhìn qua tựa hồ không được tốt lắm a." Rượu qua ba tuần, Sở Hằng lơ đãng hỏi.

Diêu Thành rất vất vả có được cơ hội, nhanh chóng nói: "Gần đây các thôn xóm trong thành Bích Đào gặp phải bão, dân chúng áo cơm kham ưu, sao hạ quan có thể yên giấc được chứ."

"Bão?" Diệp Căn nhíu mày.

"Đúng vậy." Diêu Thành gật đầu, "Dân chúng làng chài đều là dựa vào lão thiên gia để kiếm cơm, nhưng thời tiết năm nay không biết vì sao lại lạnh dị thường, ngoại trừ thành Bích Đào, các dân chúng thành trấn còn lại sống qua ngày cũng không dễ chịu a."

Một lời vừa ra, quan viên còn lại cũng lập tức phụ họa, lý do vô cùng thuyết phục giống như là đã tập luyện qua trước đó rồi, đều nói không đành lòng nhìn dân chúng chịu khổ, thậm chí còn có người lau nước mắt.

"Gian nan như thế thật sao?" Ôn Liễu Niên rót cuộc cũng buông đũa.

"Đại nhân mới đến có lẽ là không biết." Sở Hằng nói, "Dân chúng trong thành Đại Côn, có lẽ còn có thể làm chút chuyện khác để duy trì sinh hoạt,

nhưng làng chài ở vùng duyên hải thì chỉ có thể sống dựa vào đánh bắt cá, nếu gặp phải thời tiết ác liệt như thế này, tốt nhất cũng chỉ có thể miễn cưỡng no ấm mà thôi."

"Ngân lượng triều đình phân phối đến đâu?" Ôn Liễu Niên hỏi.

"Đều đưa cho các vị đại nhân phân phát cho tất cả dân chúng ở Đông Hải hết rồi." Sở Hằng cười cười, "Kỳ thật dựa theo quy củ lúc trước, là phải khấu trừ một phần đặt ở trong Vương phủ, đợi đến khi có tình trạng phát sinh, lại phát thêm cho dân chúng gặp hoạ."

Thẩm Thiên Phong nghe vậy âm thầm lắc đầu, diễn hết nửa ngày, thì ra là đang quanh co lòng vòng giải thích bạc lúc trước là dùng ra sao, cũng may mà có thể tìm được nhiều người cùng nhau đến diễn như vậy.

"Nói như vậy, ngược lại là bản quan không đúng." Ôn Liễu Niên trầm oán, "Sao lúc đó Vương gia cũng không nhắc nhở một tiếng."

"Theo thường lệ, tuy nói là bị ép bắt đả dĩ, nhưng coi như cũng sẽ có quy củ, đại nhân thiết diện vô tư công chính cương trực, lúc ấy dân chúng trong thành Đại Côn đều đang vui sướng nhảy nhót, ai mà dám đi ra ngăn cản." Sở Thừa nhàn nhạt mở miệng.

Triệu Việt nghe vậy nhíu mày, Ôn Liễu Niên ở dưới gầm bàn nhẹ nhàng đập hấn một cái, rồi sau đó bày ra vẻ mặt ngưng trọng nói: "Việc này thật sự là do bản quan suy xét không chu toàn, gây thêm phiền toái cho chư vị."

"Đại nhân quá lời, ráng chịu đựng qua vài ngày này nữa thời tiết ấm lên, cũng không sao." Sở Hằng nói, "Không coi là chuyện lớn gì."

"Vương gia nói sai rồi, dân là căn bản của quốc, sao lại có thể khiến dân chúng chịu đói mặc rách." Ôn Liễu Niên đứng lên, từ trong ngực lấy ra một tấm ngân phiếu mạnh mẽ chụp ở trên bàn, "Bản quan quyên một trăm lượng!"

...

Trên bàn quan viên hai mặt nhìn nhau, sao lại là quyên góp? Lúc trước cũng chưa nghe qua là có vụ này nha.

Huống hồ tuyên bố là lỗi của hã, sao cũng không biết xấu hổ để cho người khác quyên?!

"Ôn đại nhân quả thật là từ địa phương lớn đến, ra tay quả nhiên hào phóng." Sở Thừa nhướn mày, "Chỉ là quan viên ở Đông Hải đa phần nghèo khổ, e là cũng không góp được nhiều."

"Có bao nhiêu góp bấy nhiêu, không có thì khỏi góp, góp một chén gạo hay một cái áo, cũng là một phần tâm ý của quan phụ mẫu, dân chúng cầm ở trong tay, mặc trên người tất nhiên là ấm áp." Ôn Liễu Niên ngữ điệu trầm bổng diễn cảm lưu loát, hiển nhiên trút xuống mười phần tình cảm ở bên trong.

"Nói cũng đúng." Thượng Vân Trạch cũng thả hai phiến vàng lá, "Chính là tâm ý, hi vọng có thể khiến cho dân chúng vùng này bớt khổ một chút."

Diệp Căn liếc mắt nhìn Sở Thừa: "Quan viên địa phương có bạc hay không tạm thời không nói đến, qua năm mới, Hoàng thượng hã là vừa mới ban thưởng cho thế tử?"

Sở Thừa: "..."

"Hoàng thượng quả thật vừa mới thưởng chút châu báu vải vóc." Tất cả mọi người đang nhìn, Sở Hằng đành phải nói, "Lấy hết toàn bộ ra cho Bổn vương."

Ôn Liễu Niên nhanh chóng khen ngợi: "Vương gia quả thực là người mẫu mực, thật sự khiến ta cảm thấy hổ thẹn."

"Diêu đại nhân." Diệp Căn lại nói, "Nhìn trên người người mặc gấm vóc áo bông, cũng không giống như là bộ dáng gia cảnh nghèo khó, nghe nói trong nhà là phú hộ vùng Đông Hải?"

Ôn Liễu Niên nghe vậy trong lòng ngược lại là hơi kinh ngạc, lúc trước thấy Cốc chủ không quen biết ai, còn tưởng không hứng thú đối với chuyện trong triều, cứ nhiên ngay cả chuyện nhà vị quan nào làm cái gì cũng đều biết hết?

"Nhà hạ quan thật sự có chút của cải." Trán Diêu Thành đổ đầy mồ hôi, "Bất quá là làm nghề đứng đắn, còn xin Tiểu vương gia tra rõ."

"Diêu đại nhân nghĩ nhiều, Tiểu vương gia không phải nói đại nhân ăn hối lộ làm trái pháp luật." Ôn Liễu Niên ở bên cạnh giải thích, lại cảm khái, "Lúc này thấy dáng vẻ đại nhân vì lo cho dân chúng mà tới mất ăn mất ngủ, nghĩ chắc hẳn lần này là muốn góp không ít, một ngàn lượng bạc có đủ không?"

"Đủ đủ đủ." Diêu Thành khóc không ra nước mắt, quá đủ luôn rồi.

"Rất tốt rất tốt." Ôn Liễu Niên rất là cao hứng, "Vậy vị đại nhân bên cạnh Diêu đại nhân này thì sao, không bằng quyên chút bột gạo, thế nào?"

Đối phương miễn cưỡng cười cười gật đầu.

Hỏi xong hết một đám, Ôn Liễu Niên liền sai người lấy giấy bút đến, ghi nhớ để về sau hỏi Sở Hằng: "Nhiều thứ như vậy, cũng có thể giúp dân chúng chống được thời tiết ấm áp hơn đi?"

"Có thể." Sở Hằng gật đầu.

"Vậy thì tốt rồi, chủ yếu vẫn là một thùng bạc kia của Vương gia, chuyện lớn a." Ôn Liễu Niên hài lòng, "Nếu Hoàng thượng biết được, tất nhiên sẽ ca ngợi Vương gia trước mặt đám quần thần."

Sở Thừa ngoài cười nhưng trong không cười: "Vậy thật đúng là hoàng ân hạo đấng."

Ôn Liễu Niên tỉ mỉ gấp trang giấy lại, gọi một ám vệ tiến vào: "Tạm thời giữ đi, đợi sau khi cơm nước xong, thì đi theo chư vị đại nhân về nhà lấy, ngàn vạn lần đừng quên đó."

Ám vệ miệng đầy đáp ứng, vui sướng nhét vào trong tay áo ra cửa.

Chung quy là đã thu qua phí bảo hộ toàn bộ người trong giang hồ rồi... Đặc biệt có kinh nghiệm.

Thật sự không cần quá quen tay a.

THỔ PHỈ CÔNG LỢC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 161: Vật Biểu Tượng Giang Hồ Gặp Được Bà Mai Thật!!!

Vốn dĩ là muốn lấy cớ, đem bạc thiếu hụt mấy năm nay lấp liếm qua, nhưng không nghĩ tới bản thân ngược lại còn bị lừa mất một số tiền, tất cả quan viên ở đây tâm tình đều có chút phức tạp, vì thế trên bàn cơm cũng trầm mặc hẳn lên - Cũng không ai dám nói thêm gì nữa, bằng không ai biết chừng phía trước còn có cạm bẫy gì đang chờ.

Ôn Liễu Niên ngược lại là không quan tâm, hẳn vốn dĩ không phải đến hàn huyên khách sáo, không ai nói chuyện vừa lúc không quấy rầy ăn cơm, còn cảm thấy rất tốt. Vì thế mọi người liền trơ mắt nhìn hẳn chậm rãi không ngừng giơ đũa, cơ hồ ăn sạch toàn bộ thức ăn trong nồi - Bên trong nhưng là có vô số khoai sọ hải sâm bào ngư thanh duẩn thịt viên a, mới chớp mắt một cái thì đã hết một nửa.

Đây là lần đầu tiên Sở Hằng thấy hẳn ăn cơm, cũng có chút giật mình, nhìn qua chỉ là một thư sinh yếu đuối, sao có thể ăn nhiều hơn một hán tử khô ngô được chứ.

"Đều nhìn bản quan làm gì?" Ôn Liễu Niên ngẩng đầu rất buồn bực.

"Khụ khụ." Sở Hằng bị canh làm sặc, "Ôn đại nhân có muốn ăn thêm một chén cơm nữa không?"

"Không được không được, ăn nhiều cũng không tốt." Ôn Liễu Niên buông đũa, chùi miệng nói, "Chư vị ăn no chưa? Nếu ăn no rồi, vậy thì nói chính sự đi."

Tập thể mọi người trên bàn buồng đũa, có những lời này, chưa no cũng phải no.

"Đại nhân muốn nói chính sự gì?" Sở Hằng hỏi.

"Lúc này nghe thế tử nói, ở hải vực Đông Hải tựa hồ quen biết rất rộng." Ôn Liễu Niên nói, "Khi bản quan làm quan ở thành Thương Mang, từng nhận được một phong mật báo, nói ở bên trong mờ mịt Đông Hải này cất giấu một nhóm Tà giáo, lòng muông dạ thú không thể khinh thường."

"Tà giáo?" Lời vừa nói ra, tất cả mọi người có chút giật mình, tựa hồ lúc trước chưa từng nghe qua a.

Sở Hằng cũng lắc đầu: "Đại nhân nhận được mật báo từ đâu, có chính xác không? Ta dẫn quân cắm rễ ở Đông Hải hơn hai mươi năm, nhưng chưa bao giờ nghe nói qua việc này."

"Đúng đó đại nhân." Diêu Thành cũng nói, "Hải vực Đông Hải này không yên ổn, nhưng đều là do hải tặc cùng uy phi tác loạn, vẫn là chưa nghe qua tà giáo bao giờ."

Ôn Liễu Niên khoát tay: "Là bằng hữu trong chốn giang hồ vô tình thám thính được, nghĩ đến hẳn là đáng tin."

Nhắc tới 'bằng hữu trong chốn giang hồ', mọi người liền nghĩ ngay đến Tần Thiếu Vũ, chung quy Ôn Liễu Niên làm huyện lệnh ở thành Vân Lam, là chuyện trên dưới Sở quốc ai cũng biết. Mà một khi chuyện dính líu tới Truy Ảnh cung, tất nhiên cũng không ai tỏ ra nghi ngờ, thật sự là không thể trêu vào.

"Vậy Ôn đại nhân có kế hoạch gì không?" Sở Thừa hỏi.

"Việc này Hoàng thượng cũng biết, nếu thế tử có biện pháp, không bằng điều tra thử xem?" Ôn Liễu Niên nói, "Nếu thật sự có thu hoạch, coi như là

lập được công lớn."

"Nếu đại nhân đã nói như vậy, thì tại hạ tất nhiên sẽ dốc toàn lực làm." Sở Thừa gật đầu đáp ứng.

"Rất tốt." Ôn Liễu Niên cười tủm tỉm, mặc kệ thấy thế nào, cũng là đầy mặt tính kế.

Sở Thừa trong lòng khẽ nhú mày, cũng cảm thấy... Tựa hồ phía trước lại có bầy đang chờ mình, nhưng nghiên ngẫm không rõ rốt cuộc là ý gì.

"Hôm nay đa tạ Vương gia chiêu đãi." Ôn Liễu Niên hiển nhiên không tính toán giải thích thêm, "Nếu là không còn chuyện gì nữa, vậy bản quan cáo từ trước."

"Đại nhân đi thông thả." Sở Hằng gật đầu, mang theo quan viên địa phương tiễn đoàn người ra khỏi cửa, thẳng đến khi nhìn theo xe ngựa biến mất tại ngã rẽ trên phố, ý cười trên mặt mới dần dần biến mất.

Ôn Liễu Niên thỏa mãn ợ hơi một cái.

"Thật sự không đầy bụng sao?" Triệu Việt sờ sờ bụng hẳn.

"Lại ăn không nhiều." Ôn Liễu Niên rất là bình tĩnh.

Triệu Việt: "..."

Vậy mà nói không nhiều.

Ôn Liễu Niên còn nhớ thương đến chuyện hai người thân mật khi ở trên đường, vì thế lại vươn tay, kéo xiêm y hẳn ra.

Triệu Việt dờ khóc dờ cười.

Ôn Liễu Niên giải thích: "Tóm lại nhàn rồi cũng không có việc gì làm."

"Rốt cuộc có cái gì mà thích sờ như vậy." Triệu Việt gõ gõ đầu hấn.

"Người không biết đâu." Ôn Liễu Niên ngồi khóa người ở trên đui hấn.

Tất nhiên là sờ rất đã, vừa rắn chắc lại vừa ấm áp, càng sờ càng nghiện.

"Ôn đại nhân." Đầu này, Ôn đại nhân còn đang kéo y phục Triệu đại đương gia, đầu kia Diệp Căn đã xốc màn xe lên.

Ôn Liễu Niên vô tội quay đầu: "A?"

"Khụ khụ." Thấy y phục Triệu Việt không chỉnh tề, Diệp cốc chủ hiển nhiên có chút do dự, bất quá cuối cùng vẫn là bước vào, đặt mông ngồi đối diện hai người, thật giống như là cái gì cũng không phát hiện.

...

"Cốc chủ có chuyện gì à?" Ôn Liễu Niên bình tĩnh hỏi.

Triệu Việt xách người từ trên đui mình xuống, đặt ngay ngắn ở trên ghế.

Diệp Căn nói: "Quả thật có một việc muốn thỉnh giáo đại nhân."

"Cốc chủ là muốn hỏi, vì sao lại kêu Sở Thừa mang binh đến Đông Hải tìm kiếm?" Ôn Liễu Niên suy đoán.

Diệp Căn gật đầu.

"Thanh Cầu đã chết, nhưng hang ổ vẫn còn ở đó." Ôn Liễu Niên nói, "Lần trước khi tấn công ngoài ba đầu ngọn sóng bắt được hai người sống trở về, Đoạn vương đã thẩm vấn, thật sự là dư nghiệt đảo Bạch Sương." Thanh Cầu đã chết, thuộc hạ cũng không thoát khỏi tội mưu đồ bí mật phản quốc, tất nhiên sẽ không ai có gan bước vào biên cảnh Sở quốc. Mà người bị Thẩm Thiên Phong lấy thủ cấp hôm hải chiến là thủ lĩnh của bọn hấn - gọi là Ngư Ưng, vốn dĩ là tâm phúc Thanh Cầu, từng thay hấn lui tới với

Sở Hằng vài lần, nghe tin liền mang thuộc hạ âm thầm tìm nơi nương tựa, nhưng đúng lúc đoàn người Ôn Liễu Niên lại đến thành Đại Côn, thì bị Sở Hằng an bài ở ba đầu ngọn sóng diễn kịch - Chỉ là vận khí quá kém, không lâu sau toàn quân đều bị diệt, bản thân cũng bỏ mạng.

"Cho nên thì sao?" Diệp Cẩn hỏi.

"Người trên đảo Bạch Sương, không chỉ có đám người Hải Ưng mang ra ngoài." Ôn Liễu Niên nói, "Căn cứ theo lời khai của hai người kia, đảo Bạch Sương còn kéo dài hợp với mười mấy đảo nhỏ, thực lực không thể khinh thường, nếu là mặc kệ không quản, chỉ e sớm muộn gì cũng sẽ làm hại ngư dân."

"Đại nhân không sợ người còn lại cũng giống Ngư Ưng, âm thầm tìm phụ tử Sở gia nương tựa?" Diệp Cẩn nói.

"So với tìm Sở Hằng để có nơi nương tựa, ta càng sợ bọn họ không xuất hiện." Ôn Liễu Niên nói, "Nếu để triều đình cố ý đi lục soát, thứ nhất quá hao phí nhân lực, thứ hai cũng không biết khi nào mới có kết quả, chi bằng đem củ khoai nóng phỏng tay này ném cho Sở Thừa, ít nhất dẫn người phía sau ra rồi nói tiếp."

"Ném củ khoai nóng phỏng tay qua, chưa chắc Sở Thừa sẽ tiếp nhận." Diệp Cẩn nói, "Ngoài miệng hẳn chỉ đáp ứng cho có lệ với chúng ta, nhưng thực tế cái gì cũng không làm, đại nhân sẽ làm thế nào?"

"Trên có Hoàng thượng dưới có dân chúng, chuyện này không phải do hãn quyết định." Ôn Liễu Niên gãi gãi mặt, ánh mắt rất có thâm ý.

Diệp Cẩn: "..."

Hả?

Sáng sớm mùng hai, Ôn Liễu Niên liền từ trên giường bò dậy, vừa ngáp vừa đi đến thư phòng.

"Đại nhân đang làm gì vậy?" Vô Ảnh hiếu kỳ.

"Không biết." Mộc Thanh Sơn nhón chân nhìn vào bên trong, "Hình như là đang viết gì đó, vẫn là đừng quấy rầy thì tốt hơn."

"Viết cái gì, mà phải dùng một tờ giấy lớn như vậy." Vô Ảnh vẫn là rất muốn biết đáp án.

"Giấy này không coi là lớn." Mộc Thanh Sơn chia đậu hoa lan cho hăn ăn, "Lúc trước khi ở thành Thương Mang, giấy dùng để vẽ đại dương gia còn lớn hơn tờ này nhiều."

Sau khi Triệu Việt nghe được thì buồn cười, tiếp tục ôm đao tựa vào hành lang, nhìn hăn cúi đầu viết chữ, vừa nhìn thì là suốt một buổi sáng. Về sau ngay cả Diệp Căn cũng buồn bực, tâm nói rốt cuộc là viết cái gì, cứ nhiên bây giờ còn chưa xong.

"Đại nhân, nên dùng cơm rồi." Mộc Thanh Sơn dè dặt cẩn thận ló đầu vào.

"Đúng lúc lắm." Ôn Liễu Niên nhìn hăn ngoắc ngoắc tay, "Sư gia đến xem thử đi."

"Xem cái gì?" Mộc Thanh Sơn bước vào cửa.

Ôn Liễu Niên 'Hô lạp' tung ra một tờ giấy lớn, đó là một tờ lóng lánh ánh vàng a...

Vì thế Mộc sư gia có chút ngây người.

Người còn lại đi theo phía sau Mộc sư gia xem náo nhiệt, cũng có chút ngây người.

"Không sợ gian nguy, xâm nhập quân địch, làm gương, vui buồn lẫn lộn." Thượng Vân Trạch nhìn lướt qua, "Ai vậy?"

"Sở Thừa." Ôn Liễu Niên đem giấy trải thẳng.

Vô Ảnh há to miệng: "Một tờ giấy lớn như vậy, đều là khen Sở Thừa?"

"Không sai." Ôn Liễu Niên gật đầu.

"Vì sao?" Vô Ảnh rất là rối rắm.

"Sau khi dùng cơm trưa xong, ta sẽ mang đến phủ Vương gia." Ôn Liễu Niên nói, "Cho phụ tử Sở gia xem qua, rồi ra roi thúc ngựa đưa đến Vương thành, trình lên cho Hoàng thượng."

"Khen cũng khen rồi, nếu Sở Thừa cái gì cũng không làm, không khỏi phụ tấm lòng to lớn của Hoàng thượng." Diệp Căn cầm lấy xem một lần, "Huống hồ dựa theo biện pháp thổi phồng của đại nhân, tuy nói không có làm rõ, nhưng mặc kệ ai xem qua, cũng sẽ cảm thấy chỉ cần Sở Thừa nguyện ý, bình định Đông Hải chỉ cần động một ngón tay."

"Không sai." Ôn Liễu Niên nói, "Cho nên tương lai chỉ cần Đông Hải xảy ra chuyện, đều là vì Sở Thừa không làm, sẽ không có nguyên nhân thứ hai."

"Còn đây là cái gì?" Mộc Thanh Sơn lại cầm lấy một chồng giấy trên bàn.

"Đây là muốn truyền cho dân chúng trong thành." Ôn Liễu Niên giải thích.

"Thế nhưng quá giả dối đi?" Mộc Thanh Sơn chần chừ, cư nhiên còn có loại tình tiết ghê rợn chiến Điện Mẫu Thiên Lô này.

"Không giả không giả." Ôn Liễu Niên lắc đầu, "Đầu năm nay nếu không có phun lửa bắn điện, thì không nói là thoát bản." Huống hồ trọng điểm cũng không phải cái này, mà là muốn để cho dân chúng biết, Sở Hằng sắp sửa đến Đông Hải tiêu diệt tà giáo. Đào Bạch Sương ở thành Đại Côn hẳn là có cơ sở ngầm, không sợ tin tức không truyền ra.

Chỉ cần đối phương có thể lộ đầu, như vậy mọi chuyện đều dễ nói.

"Còn một việc nữa." Ôn Liễu Niên nói, "Khinh công Nhật nguyệt sơn trang độc bộ thiên hạ, chẳng biết có thể nhờ cốc chủ phái người đến thay phiên trông chừng phụ tử Sở gia được không?"

"Tất nhiên là được." Diệp Căn gật đầu.

"Đa tạ." Ôn Liễu Niên rất hài lòng, sau khi dùng qua cơm trưa, liền ngồi kiệu, một đường đến phủ Vương gia.

"Sao đại đương gia lại không đi cùng?" Mộc Thanh Sơn hỏi.

Triệu Việt thả tay.

Mộc Thanh Sơn sáng tỏ, thì ra là đại nhân không cho đi.

Vô Ảnh ngồi xồm trên nóc nhà hai tay chống quai hàm, ánh mắt rất là đồng tình.

Chỉ về phía Đông không dám đi về phía Tây, mệnh quý ván giặt đồ a...

Triệu Việt mày nháy lên, vừa tính toán kêu người xuống, quản gia cũng đã chạy vào: "Đại đương gia, có khách đến."

"Khách?" Triệu Việt hỏi, "Ai thế?"

"Thím Lâm." Quản gia trả lời.

"Thím Lâm là ai?" Triệu Việt nói, "Là nữ đầu bếp à?"

"Nữ đầu bếp gì ở đây, thím Lâm là bà mai có tiếng trong thành này, nói là muốn làm mai." Quản gia nói, "Nhìn qua còn rất cao hứng."

Triệu Việt bị giật mình một chút: "Làm mai?"

Tin tức rất nhanh truyền khắp cả tòa nhà, người còn lại nghe tin cũng giật mình: "Muốn mai mỗi cho ai?" Ngàn vạn lần đừng nói là Ôn đại nhân nha.

"Ta vẫn chưa hỏi." Quản gia nói, "Bất quá mọi người đều biết Ôn đại nhân với Triệu đại đương gia là một đôi, thím Lâm làm nghề này cũng đã nhiều năm, hẳn là sẽ không phạm phải sai lầm này mới đúng."

"Ta muốn đi xem." Mộc Thanh Sơn kéo Thượng bảo chủ.

"Chỉ sợ thiên hạ không loạn." Thượng Vân Trạch buồn cười, thò tay gõ trán hẳn, lôi kéo đến tiền thính. Người còn lại cũng hộc hộc đuối theo, sợ chậm sẽ không xem được náo nhiệt, không xem được náo nhiệt gì đó, suy nghĩ một chút cũng rất thiệt thòi.

"Ai yo, nhiều anh hùng đến đây vậy a." Thím Lâm đang uống trà, bị chiến trận này làm giật mình không nhỏ, bất quá may mà cũng nhìn qua nhiều chuyện trên đời, rất nhanh liền cười tươi như hoa đứng lên. Vung lên khăn tay thơm ngào ngạt, Mộc Thanh Sơn lập tức nhảy mũi hắt xì.

"Xem xem xem xem, thật sự là tuần tú lịch sự nha." Thím Lâm đánh giá Thẩm Thiên Phong từ trên xuống dưới, hiển nhiên cực kỳ thích.

Diệp Căn bắt đầu hùng hổ xắn tay áo.

Ám vệ giữ chặt hẳn một phen, phải bình tĩnh !

"Vị đại thẩm này." Triệu Việt thử nói, "Nghe quản gia nói, là đến làm mối?"

"Đúng vậy." Thím Lâm vui đến nỗi không kiềm chế được, "Bảo đảm sẽ không lừa gạt chư vị đâu, vị cô nương này là một người rất hiền lành, gương mặt thanh tú, dáng người vừa đẹp tính cách lại tốt, nếu ai cưới, quả thật là rất may mắn."

Ám vệ nhanh chóng ghi chép lại đoạn văn này, để tiện về sau có cơ hội dùng, chung quy chúng ta cũng rất thích làm mai.

"Không biết muốn nói giúp ai?" Triệu Việt hỏi.

"Thực không dám giấu diếm, là có người coi trọng vị công tử này." Thím Lâm che khố miệng cười, sau đó vươn tay chỉ một cái.

Ánh mắt mọi người đều đồng loạt nhìn qua.

Vô Ảnh bẻ nửa khối kẹo đậu phộng, kinh ngạc đến ngây người: "Ta?"

"Đúng vậy." Thím Lâm cười bước lên, "Mạo muội hỏi một câu, tiểu công tử năm nay bao nhiêu tuổi?"

"Sang năm là mười bảy !" Ám vệ tranh nhau trả lời.

"Mười bảy cũng tốt, mười bảy cũng nên lập gia đình rồi." Thím Lâm vui vẻ ra mặt, "Chính là độ tuổi có thể lực dồi dào, sang năm sau thì có thể ôm tiểu tử mập mạp."

Diệp Căn rất không phúc hậu bật cười.

Mộc Thanh Sơn cũng hiểu được có chút... buồn cười.

"Ta không thành thân a." Vô Ảnh suy sụp.

"Nói bậy, nam nhân sao có thể không thành thân." Thím Lâm thầm oán.

"Đúng vậy, nam nhân sao có thể không thành thân." Ám vệ miệng lưỡi ồn ào hát đệm, rồi sau đó ngại náo nhiệt không đủ lớn, lại nói, "Không biết là tiểu thư nhà ai?"

"Thiên kim của Lưu bang chủ Bình Lăng bang, không biết chư vị nghe qua chưa?" Thím Lâm nói.

Vô Ảnh lắc đầu như đánh trống.

"Tất nhiên là nghe qua rồi." Ám vệ đè hăn lại một phen, đồng loạt nhe răng cười, "Vậy thì tìm ngày, cùng nhau ăn bữa cơm trước đi."

THỔ PHỈ CÔNG LỢC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 162: Thiên Nhai Hải Các!!!

"Được được được, ăn cơm a." Không dự đoán được sẽ thuận lợi như thế, bà mai vui vẻ nói, "Vậy ta trở về hỏi Lưu bang chủ một chút, chờ chọn ngày xong lại đến mời chư vị."

"Vậy thì làm phiền thím Lâm." Ám vệ che miệng Vô Ảnh, vô cùng cao hứng tiến bà mai ra cửa.

"Lưu bang chủ Bình Lãng bang, minh chủ có từng nghe qua chưa?" Thượng Vân Trạch hỏi.

Thẩm Thiên Phong gật đầu: "Bình Lãng bang không tính lớn, bang chủ tên là Lưu Hưởng Nam, từng gặp qua hai lần ở đại hội võ lâm."

"Ta ngược lại là không có bất cứ ấn tượng gì." Thượng Vân Trạch nói, "Bất quá minh chủ đã ở đây, sao cũng không thấy hãnh đến chào hỏi." Tựa hồ có chút không hợp lý.

"Bình Lãng bang ở trấn Tiêu Gia, cách thành Đại Côn còn có một khoảng." Thẩm Thiên Phong nói, "Huống hồ nghe nói mấy năm gần đây, hơn một nửa thời gian Lưu Hưởng Nam đều không ở trong bang, dưới gối chỉ có một nhi nữ, nếu là không có chuyện, cũng thật sự không cần cố ý đến đây một chuyến."

"Chỉ có một nhi nữ?" Ám vệ vừa vặn trở về, thì lập tức tỏ vẻ chúng ta quả thực không hâm mộ, nếu là thành thân, tương lai sẽ được làm bang chủ a, chuyện tốt này không thường xảy ra, nhất định phải mau chóng đưa sính lễ.

Vô Ảnh nước mắt rùng rùng, ta muốn về đảo !

"Xảy ra chuyện gì vậy?" Ôn Liễu Niên vừa vặn trở về, nhìn thấy tất cả mọi người đều đứng ở trong viện, cảm thấy có chút buồn bực.

"Đại nhân." Giọng Vô Ảnh mang theo tiếng khóc nức nở.

"Làm sao vậy, đây là..." Ôn Liễu Niên sợ hết hồn.

Ám vệ miệng lưỡi ồn ào, đem sự tình đại khái nói một lần, thậm chí còn chủ động bổ não ra một loại tình tiết nhất kiến chung tình thường gặp trong thoại bản, rất cảm động.

"Cầu hôn?" Ôn Liễu Niên hồ đồ, "Lúc trước tiểu công tử có từng gặp qua vị Lưu tiểu thư này chưa, hoặc quen biết Lưu bang chủ?"

"Tất nhiên không có." Vô Ảnh nhanh chóng phủi bỏ quan hệ, "Ta đều ở Lạc Anh đảo, chưa từng nghe qua Bình Lăng bang gì đó."

Ám vệ lập tức khiển trách, quả thật là bạc tình quả nghĩa a.

Vô Ảnh: "..."

"Việc này chỉ sợ không đơn giản." Sau khi cười đủ, Diệp Căn cũng nói, "Gặp cũng chưa gặp qua, thì muốn tới cửa mời làm con rể, nếu nói bên trong không có quý, vậy mới gọi kỳ quái."

"Thiên kim Lưu gia bang, là dạng người thế nào?" Ôn Liễu Niên hỏi.

"Chuyện này phải điều tra mới biết được." Thẩm Thiên Phong nói, "Ngay cả Lưu bang chủ cũng chỉ mới gặp qua vài lần, cũng không hiểu rõ lắm, huống chi là nhi nữ của hãn."

Bất quá may mắn, có ám vệ Truy Ảnh cung ở đây, không cần lo lắng về việc hỏi thăm tin tức. Chỉ tốn một buổi chiều, thì cơ hồ có thể hỏi thăm hết

mọi chuyện liên quan đến Bình Lãng bang.

"Khó lường a." Âm vệ trở về nói, "Nghe nói vị Lưu tiểu thư kia dung mạo như thiên tiên, không thua kém gì đệ nhất mỹ nhân trên giang hồ."

"Đệ nhất mỹ nhân trên giang hồ là ai?" Mộc Thanh Sơn hiếu kỳ nhỏ giọng hỏi.

"Ngâm Vô Sương." Thượng Vân Trạch trả lời.

Mọi người đều biết môn chủ Vô Tuyệt môn tuyệt sắc vô song, một thân hàn sương không nhiễm bụi trần, không biết đã khiến cho bao nhiêu người xiêu hồn lạc phách. Diệp Căn cố gắng nhớ lại một đoạn kí ức gần gũi có liên quan đến Lưu Hương Nam, sau đó nghi hoặc nói: "Chẳng lẽ hẳn cưới đại mỹ nữ làm phu nhân?" Bằng không chỉ bằng diện mạo kia, sao có thể sinh ra nhi nữ có thể đánh đồng với môn chủ Vô Tuyệt môn.

"Lời dân chúng nói, hẳn là cũng không chính xác." Ôn Liễu Niên ho khan hai tiếng, buông chén trà trong tay.

Chung quy cũng là người thường xuyên viết tiểu thoại bản a.

...

"Nhưng cho dù là không chính xác, cũng không đến mức đem một nữ tử có dung mạo bình thường thối thành tiên nữ hạ phàm, huống hồ Lưu Hương Nam này nghe qua cũng không phải rất có thể lực, không đáng để người bên ngoài a dua nịnh hót." Thượng Vân Trạch nói, "Bất quá nếu là như thế, thì càng kỳ quái. Nếu là vị Lưu tiểu thư này có vài phần tư sắc, hơn nữa có Bình Lãng bang, hẳn là sẽ không lo chuyện cưới gả, sao lại mơ hồ chạy đến đòi làm mai."

"Cho nên ta mới nói có quý." Diệp Căn nói, "Bất quá nếu đối phương đã tìm tới cửa, cùng nhau ngồi uống chén trà nói chuyện cũng không sao, về

phần có mục đích gì, đến lúc đó tất nhiên có thể nhìn ra được."

"Vậy ta không cần thành thân nữa đúng không?" Vô Ảnh vẻ mặt thảm thiết hỏi.

Ám vệ tiếc nuối vô cùng, không bằng thuận tiện thành thân luôn đi, chúng ta đều rất muốn uống rượu mừng, hơn nữa còn có thể hỗ trợ thối kèn xona.

"Chỉ sợ khoảng thời gian này, tiểu công tử phải tạm thời nhẫn nại một chút." Ôn Liễu Niên an ủi, "Ít nhất xem thử Bình Lăng bang muốn giở trò quỷ gì."

Vô Ảnh gật đầu đáp ứng, chỉ cần không phải thành thân, vậy thì cái gì cũng dễ nói.

"Lúc này đại nhân đi tìm Sở Hằng, có kết quả gì không?" Ám vệ hỏi.

"Mọi việc đều giống với dự đoán lúc trước." Ôn Liễu Niên cười tủm tỉm, "Chỉ là sắc mặt Sở Thừa hơi khó coi." Thế nhưng ai thèm quan tâm tâm tình người thế nào, ném củ khoai nóng phồng tay qua, còn nói người không dám trốn, mới là chuyện đứng đắn phải làm.

"Đợi đến khi dân chúng trong thành này biết được tin đồn, chỉ sợ cho dù Sở Thừa không muốn làm, cũng phải mang binh đến Đông Hải tuần tra một trận." Diệp Căn nói, "Như vậy cũng tốt, người trên đảo Bạch Sương càng sờ không rõ, càng dễ lộ ra động tĩnh."

Triệu Việt nói: "Nói vậy hơn hai mươi năm qua, đây là một năm mà phụ tử Sở gia phiền lòng nhất."

"Đó là bởi vì bọn hăn làm chuyện đuối lý." Ôn Liễu Niên nói, "Không trách người khác được."

Ám vệ gặt đầu phụ họa, tập thể tỏ vẻ Sở Hằng sống không tốt chính là chuyện của hắn, cũng không thể ảnh hưởng đến chúng ta, buổi tối còn muốn xem ngư long.

"Không sai." Thượng Vân Trạch cũng nói, "Mùng hai, nói vậy quán ăn trên đường đều chưa mở, không bằng cùng nhau nấu cơm đi, thế nào?"

"Ý kiến hay." Diệp Căn gặt đầu, "Ta đi phối chút dược cho mọi người."

Tập thể vật biểu tượng chấn kinh, lập tức kẹp chặt hai chân, cũng không thể không cương được a, chúng ta còn chưa cưới vợ.

Ôn Liễu Niên: "..."

"Nghĩ cái gì vậy hả !" Diệp Căn xù lông, "Là đi hơi ấm dược !"

Đi hơi ấm là tốt ! Ám vệ đồng loạt gặt đầu, đặc biệt đều nhip, thậm chí còn vỗ tay.

Cốc chủ thật sự là đặc biệt hung.

Diệp Căn ngạo kiều sải bước ra ngoài, Thẩm Thiên Phong tất nhiên đuổi theo. Người còn lại cũng đến phòng bếp chuẩn bị cơm chiều, Ôn Liễu Niên dùng sức lưỡi biếng duỗi eo, sau đó ôm Triệu Việt nói: "Rảnh rồi không cần phụ làm cơm, chúng ta ra ngoài đi dạo một chút?"

"Bên ngoài trời chuyển rồi, sẽ lạnh." Triệu Việt nói.

"Vậy thì mặc nhiều một chút." Ôn Liễu Niên rất cố chấp.

Triệu Việt không lay chuyển được hắn, đành phải đáp ứng, tìm một kiện áo bông dày nhất mặc vào cho hắn, lại quần thêm khăn choàng, mới mang theo một đường ra cửa.

"Ai yo, sao đại nhân lại mặc thành như vậy a." Lão Lý bán củi bị hoảng sợ, "Suýt chút nữa là không nhận ra rồi."

"Sợ lạnh." Ôn Liễu Niên chỉ lộ ra hai con mắt nhìn hẩn.

Lão Lý thầm nghĩ, ánh mắt đại nhân thật là đẹp, hơi nước mờ lung con người đen láy, khóe mắt lại hơi nướn lên, lộ ra ý cười trong sáng, nửa phần ô uế cũng không có.

"Lý thúc, thúc nhìn chăm chăm ta làm gì vậy?" Ôn Liễu Niên khó hiểu.

"Đại nhân." Lão Lý bưng tỉnh, nghĩ nghĩ vẫn là do dự nói, "Lúc này Đại đương gia trở về, thì không đi nữa à?"

"Sẽ đi." Ôn Liễu Niên lại kéo kéo, hạ thấp khăn choàng vây tại cằm, để tiện nói chuyện, "Qua mười lăm sẽ đi."

"Vây về sau khi đại nhân ra ngoài, thì nhớ mang thêm vài người đi cùng." Lão Lý dặn dò.

"Vì sao?" Ôn Liễu Niên hỏi.

"Việc này cũng không thể nói rõ, ta chỉ là đột nhiên nhớ đến, cho nên lăm miệng hai câu." Lão Lý nói, "Đại nhân mới tới hẩn là không biết, thành Đại Côn này hơn hai mươi năm trước, là nháo qua lệ quý."

"Nháo qua lệ quý?" Ôn Liễu Niên cùng Triệu Việt liếc mắt nhìn nhau, "Lý thúc có thể nói rõ ràng hơn một chút được không?"

"Lúc ấy nháo đến nỗi khiến lòng người hoảng sợ, không ai dám hỏi kỹ, ta cũng không quá rõ ràng." Lão Lý nói, "Chỉ biết là lệ quý kia rất thích móc mắt người, nhất là mắt người đọc sách."

"Còn có loại chuyện này?" Ôn Liễu Niên nghe vậy nhú mày, sắc mặt Triệu Việt cũng có chút khó coi.

"Đúng vậy, lúc ấy tức phụ ta còn nói, may mắn ta không biết chữ, chỉ biết làm việc nặng nhọc." Lão Lý nói, "Bất quá cũng chỉ có một trận đó thôi, về sau không còn động tĩnh gì nữa, là ta lăm miệng dọa hai người."

"Thật sự có người đọc sách bị móc mắt?" Triệu Việt hỏi.

"Có, hình như là khoảng ba bốn người." Lão Lý thở dài, "Thật là đáng thương a."

"Bây giờ bọn họ đang ở đâu?" Ôn Liễu Niên hỏi.

"Sau khi xảy ra chuyện, thì đều chuyển đi hết rồi." Lão Lý nói, "Cũng không trở về, không ai biết là đi đâu."

"Hơn hai mươi năm trước, người đóng giữ nơi này là Vân Đoạn Hồn?" Ôn Liễu Niên tiếp tục hỏi.

"Không phải." Nghe được danh tự Đại Minh vương, lão Lý hiển nhiên có chút khẩn trương, nhìn nhìn bốn phía rồi nói, "Lúc ấy Sở Vương gia đã đến đây, may mà có hãn trấn thủ, lệ quý kia mới không thể tiếp tục tác loạn a."

"Sở Vương gia vì trừ quỷ, đã làm qua những gì?" Ôn Liễu Niên hỏi.

"Không nhớ rõ lắm, bất quá hình như là mời không ít cao nhân đến." Lão Lý trả lời.

"Đa tạ Lý thúc." Ôn Liễu Niên ra hiệu Triệu Việt cho hãn một ít bạc, "Chuyện vừa rồi thúc nói với ta, nhớ ngàn vạn lần không được nói cho người khác biết, ngay cả Lý thẩm cũng không được nói."

"... Được được được." Lão Lý liên tục gật đầu, lại chần chừ nói, "Này, có phải là xảy ra chuyện gì rồi không?"

"Không có, chung quy chuyện cũng đã qua nhiều năm rồi." Ôn Liễu Niên nói, "Lý thúc chỉ cần nhớ rõ, đừng nói cho người ngoài, thì sẽ không

có việc gì."

Lão Lý gật đầu đáp ứng, nhắc gánh củi đưa đến Ôn phủ, sau khi về nhà quả thật không nói gì hết, hơn nữa qua vài ngày sau thì quên sạch sẽ không còn một mảnh.

Ôn Liễu Niên cùng Triệu Việt tay trong tay, chậm rãi đi dạo ở trên đường.

"Còn nghĩ đến chuyện lệ quỷ móc mắt?" Triệu Việt hỏi.

"Ừm." Ôn Liễu Niên vẻ mặt hiểm khi nổi lên chút sát khí.

"Sở Hằng làm ?" Triệu Việt lại hỏi.

"Nói không chính xác, phải có chứng cứ." Ôn Liễu Niên nói, "Theo lý mà nói lúc ấy xảy ra loại sự tình này, phải đăng báo lên cho tiên hoàng mới đúng. Đáng tiếc nơi này cách Vương thành quá xa, cho dù ra roi thúc ngựa phái người trở về, có qua có lại cũng mất không ít thời gian."

"Vậy thì tra từ bản địa trước." Triệu Việt nói, "Hơn hai mươi năm trước, khoảng thời gian cũng không xa lắm, hẳn là có thể tìm được manh mối."

"Vừa phải tra, vừa phải gạt tai mắt trong phủ Vương gia và phụ tử Sở gia, có chút khó khăn." Ôn Liễu Niên nói, "Cũng không biết có thể tìm được nạn nhân năm đó không."

"Về nhà trước đi." Triệu Việt nói, "Cùng mọi người thương nghị, có lẽ có thể nghĩ ra được biện pháp."

Ôn Liễu Niên gật đầu, kéo hẳn một đường trở về nhà.

"Đại nhân !" Vô Ảnh đang ủ rũ ngồi xõm trước cửa, vừa thấy hai người liền cáo trạng, "Bọn họ nói muốn dẫn ta đi mua y phục tân lang!"

Ám vệ từ phòng bếp ló đầu ra: "Muốn thành thân, tất nhiên phải mặc đồ mới !" Rất hợp lý a.

"Ta mới không thành thân !" Vô Ảnh lại muốn khóc.

Diệp Căn đỡ bàn cười.

"Trước đừng nháo." Ôn Liễu Niên nói, "Lúc này chúng ta đi trên đường, vô tình nghe được một chuyện."

"Chuyện gì?" Ám vệ ló đầu ra lần nữa, phải xào đồ ăn, nhưng não nhiệt nhất định cũng phải nghe.

Ôn Liễu Niên đem chuyện lão Lý kể lúc này nói đại khái một lần.

"Lệ quý chuyên môn móc mắt người đợc sách?" Mộc Thanh Sơn sắc mặt trắng bệch.

Thượng Vân Trạch ôm bả vai hẳn, nhíu mày nói: "Thật sao?"

"Lão Lý hẳn là sẽ không gạt người." Ôn Liễu Niên nói, "Bất quá lúc ấy trên đường có người qua lại, trò chuyện lâu sẽ khiến cho phụ tử Sở gia chú ý, cũng không hỏi kỹ."

"Người có từng nghe qua việc này chưa?" Diệp Căn hỏi Thẩm Thiên Phong.

Thẩm minh chủ lắc đầu.

"Không có lệ quý gì đâu, hẳn là có người đang tác loạn mà thôi." Thượng Vân Trạch nói, "Bất quá làm như vậy, mục đích là gì?"

Diệp Căn đột nhiên hung hăng mắng một câu: "Vô liêm sỉ !"

"Ta cũng có suy nghĩ giống như cốc chủ vậy." Ôn Liễu Niên nói, "Hơn hai mươi năm trước, Sở Hằng vừa mới bị tiên hoàng sai đến tận đây, cùng Đại Minh vương khác nhau một trời một vực, dân chúng tất nhiên bất mãn, nếu hãn muốn trấn thủ ở đây thì chuyện đầu tiên phải làm là dẹp yên lời đồn đãi này, thuận tiện tạo dựng uy tín cho mình."

Từ xưa, văn nhân tự đắc, thanh cao nhiều tật xấu. Căn cứ vào các loại cổ sự thoại bản sưu tập mấy ngày nay, có thể nhìn ra lúc ấy Vân Đoạn Hồn tuy xuất thân võ tướng, nhưng cực kì tôn trọng văn nhân, cũng xây dựng không ít học đường trong thành, khi Sở Hằng vừa mới điều tới đây, trong thành hãn là có không ít người đọc sách mới đúng.

"Văn nhân càng nhiều, thì càng khó khống chế được suy nghĩ của dân chúng." Diệp Căn nói, "Huống hồ nếu Sở Hằng muốn biến thành Đại Côn thành địa bàn của hãn, thì người hãn cần không phải là người đọc sách tay trói gà không chặt, mà là binh sĩ có thể vì hãn vào sinh ra tử."

"Cho nên liền dứt khoát móc mắt người đọc sách, mới có thể khiến cha mẹ trong thành không dám đưa con mình đi đọc sách?" Mộc Thanh Sơn cảm thấy lạnh sống lưng.

"Hơn nữa hãn còn có thể nhân cơ hội này bắt quý, mượn việc này tạo dựng uy nghiêm cho mình." Ôn Liễu Niên nói, "Nếu suy đoán của chúng ta là thật, vậy tội của Sở Hằng đâu chỉ là không thể tha thứ, mà quả thực là thiên đao vạn quả." Đang êm đẹp, một tòa trọng trấn ở Đông Hải, hơn hai mươi năm trước còn lạnh lạnh tiếng đọc sách giàu có vui vẻ, hai mươi năm sau lại trở nên đổ nát miễn cưỡng ấm no, dân chúng đa phần dốt đặc cán mai, chỉ biết lòng vòng bên trong sóng biển làm chút thể lực sống qua ngày. Nghĩ đến đâu thì trong lòng phát lạnh đến đó, quả thực ngay cả xương cốt cũng lạnh lẽo.

"Trước đi tìm người bị hại năm đó đi." Diệp Căn nói, "Mọi việc đều phải âm thầm tiến hành, tránh đả thảo kinh xà."

"Thâm minh chủ có biện pháp gì không?" Ôn Liễu Niên hỏi.

"Môn phái lớn nhất Đông Hải, tên là Thiên Nhai Hải Các." Thâm Thiên Phong nói, "Các chủ tên là Hải Hoa nương, nhưng không thích gặp nam tử, vì vậy không thường liên lạc cùng ngoại giới, hẳn là sẽ không bị phụ tử Sở gia mượn sức, có thể đến đó hỏi một chút."

"Không thích gặp nam tử?" Ám vệ nghe vậy nói, "Vậy phải đi tìm ai?" Chúng ta cũng không phải cô nương a.

Thâm Thiên Phong nói: "Ôn đại nhân đi."

"Vì sao?" Ôn Liễu Niên buồn bực, cái kia, ta cũng là nam tử nha, tuy nói thấp hơn các người một chút.

"Hải Hoa nương không thích nam tử, nhưng ngoại trừ người họ Ôn." Thâm Thiên Phong nói, "Không ai biết nguyên nhân."

Ôn Liễu Niên giật giật khóe miệng, đó là người trong giang hồ sao, nghe qua thật sự là một người kỳ quái.

THỔ PHỈ CÔNG LỢC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 163: Gọi Một Tiếng Mẹ Nghe Xem Nào!!!

Thiên Nhai Hải Các cách thành Đại Côn không xa cũng không gần, ra roi thúc ngựa ước chừng ba bốn ngày thì có thể đến nơi, mọi người hẹn sáng sớm hôm sau thì xuất phát, nói với người bên ngoài là ra ngoài giải sầu.

Nằm trong ổ chăn, Ôn Liễu Niên thở dài nói: "Vốn dĩ cho rằng có thể hảo hảo ở nhà, an ổn đón năm mới." Không nghĩ tới một chuyện tiếp một chuyện, một chút cũng không an tĩnh.

Triệu Việt nhẹ nhàng vỗ trên lưng hắn: "Ngủ đi."

"Chờ sau khi người luyện xong công phu xuất quan, ta nhất định phải xin nghỉ nửa năm." Ôn Liễu Niên dựa vào lồng ngực hắn, "Đến lúc đó chúng ta nơi nào cũng không đi, cái gì cũng không làm, mỗi ngày nằm ở trên giường ăn !" Quả thật vô cùng xa hoa lãng phí.

Triệu Việt cười thành tiếng: "Được."

Ôn Liễu Niên lại cọ cọ lên trên: "Cũng không biết vị Hải Hoa nương kia có hung dữ không."

"Người trong giang hồ tính tình đa phần đều có chút kì quái, bất quá dựa theo lời Thẩm minh chủ nói, nàng không giống như là người xấu." Triệu Việt nói, "Không thích nam tử, đại khái là vì khi còn trẻ bị ai phụ bạc."

"Thế nhưng ngoại trừ nam tử họ Ôn." Ôn Liễu Niên hỏi, "Trong chốn giang hồ có vị đại hiệp nào họ Ôn không?"

"Có." Triệu Việt xoa bóp mũi hần, trêu chọc nói, "Ngươi."

Ôn Liễu Niên khiêm tốn gãi mặt, thật không?

"Đừng suy nghĩ nữa, mau ngủ đi." Triệu Việt đè lại góc chăn giúp hần, "Sáng mai còn phải lên đường sớm."

Ôn Liễu Niên chu miệng.

Triệu Việt nâng cằm hần lên, nhẹ nhàng tới gần chạm một cái.

Đầu giường, ánh nến nhảy lên, vừa ấm áp lại vừa ngọt ngào.

Ngoài cửa sổ, gió Bắc gào thét, sáng sớm Diệp Căn bị lạnh tỉnh, theo bản năng nhích lại gần bên cạnh.

"Tỉnh rồi à?" Thẩm Thiên Phong hỏi.

"Chưa." Diệp Căn ngáp một cái.

"Bên ngoài đang rơi tuyết, chúng ta xuất phát trễ một chút." Thẩm Thiên Phong nói, "Ngủ thêm một lúc đi."

"Mùa đông năm nay thật lạnh." Diệp Căn than thở.

Thẩm Thiên Phong ôm hần càng chặt, trong lòng lại có chút không yên, nghe nói vào thời tiết lạnh lẽo Hải Hoa nương sẽ bế quan, ngàn vạn lần đừng đến một chuyến rồi trở về tay không.

Ám vệ cùng Vô Ảnh vẫn như cũ thức dậy rất sớm, sau khi nếm qua điểm tâm thì bắt đầu đánh nhau, náo loạn âm âm gà bay chó sủa, Ôn Liễu Niên bưng bát cháo, thường đuổi cổ nhìn ra bên ngoài.

"Ăn cơm thì hảo hảo ăn." Triệu Việt quay đầu hần trở về.

"Tối qua có phải là nằm mơ không?" Thượng Vân Trạch tách mở một quả trứng gà, lấy lòng đỏ ra cho hẳn, "Nửa đêm vẫn cứ đá ta."

"Ừm." Mộc Thanh Sơn nói, "Mơ thấy Hải Hoa nương."

Tay Thượng Vân Trạch dừng một chút, ai cơ ?!

"Sư gia mơ thấy cái gì ?" Ôn Liễu Niên hiếu kỳ hỏi.

"Mơ thấy ta bị bắt đến Thiên Nhai Hải Các, Hải Hoa nương hỏi ta họ gì, ta nói ta họ Ôn." Mộc Thanh Sơn thành thành thật thật nói, "Nàng không tin, thì ta đã tỉnh rồi."

Thượng Vân Trạch dở khóc dở cười, mơ còn mượn luôn cả họ người khác.

"Dữ không?" Ôn Liễu Niên hỏi.

"Dữ." Mộc Thanh Sơn gật đầu.

Ôn Liễu Niên: "..."

"Đừng lo." Triệu Việt nói, "Ta sẽ đi cùng ngươi." Tóm lại ở trên giang hồ không có danh hào, nói mình họ Ôn cũng không có ai phát hiện.

Ôn Liễu Niên gật đầu, vẫn là có chút lo lắng. Ngược lại không phải lo cho mình, mà lo lắng vạn nhất bị Hải Hoa nương phát hiện có người giả mạo, có thể lại có nhiều loạn mới không.

Kỳ thật họ Triệu cũng không tệ a.

Ôn đại nhân nghiêm túc nghĩ.

Khi xuất phát, tuy rằng không rơi tuyết nữa, nhưng trên đất lại trơn ướt lầy lội, tốc độ xe ngựa cũng bị ảnh hưởng, ám vệ thu hồi vẻ cười đùa dè dặt

cẩn thận đánh xe, dọc đường dân chúng thấy đoàn người ra khỏi thành, đều cảm thấy có chút luyến tiếc.

"Đại nhân nhà ta chỉ là ra ngoài giải sầu, qua vài ngày thì trở lại." Âm vệ giải thích.

Nhưng cho dù là như vậy, vẫn là không ngừng có người đưa các loại đồ ăn vào bên trong, tránh cho đại nhân đi giữa đường thì đói bụng, tại thời tiết vừa lạnh lại vừa đang đón năm mới này, cũng không có quán ăn quán trà nào mở cửa để mọi người lót bụng.

"Đa tạ đa tạ." Ôn Liễu Niên cơ hồ muốn bị bao phủ trong đồng điểm tâm, "Quả thật không bỏ xuống được a."

Âm vệ cũng ở một bên ngăn cản, tâm ý của vị đại thẩm này chúng ta xin nhận, thế nhưng ở trong xe ngựa đại nhân cũng không có bếp để nấu, xôi tỏi này của thẩm vẫn là không ăn được a.

Sở Thừa ở phía xa nhìn thấy, sắc mặt âm lãnh trở về phủ Vương gia.

Vị đệ nhất tài tử Đại Sở này, lung lạc nhân tâm ngược lại là có chút cao tay.

Có các sắc điểm tâm chòng ở trong xe, đường xá cũng không vô vị nữa. Mộc Thanh Sơn ngồi ở hãn đối diện lo lắng nói: "Đại nhân, đợi lát nữa rồi hãy ăn tiếp."

"Bánh cá không tồi." Ôn Liễu Niên cảm khái, "So với Vương thành mới mẻ hơn rất nhiều."

Mộc Thanh Sơn: "..."

Lúc trước còn lo lắng nhận quá nhiều ăn không hết sẽ hư, hiện tại nhìn qua, hoàn toàn chính là lo xa a.

Đại khái là vì mặt biển đang nổi cuồng phong, cho nên trên đất liền cũng bị ảnh hưởng không ít. Lại đi thêm hai ba ngày, thời tiết càng lúc càng lạnh, Mộc Thanh Sơn bọc hai kiện áo choàng thật dày, vẫn là cảm thấy rằng đều đang run cầm cập, cả người đều choáng váng. Bất quá may mắn đã đến thành Thiên Hải, sau khi tìm gian khách điếm, Diệp Căn tự tay sắc thuốc cho hãm uống, sau khi cả người đỡ mồ hôi cũng thoải mái hơn không ít.

"Nơi này nhìn qua ngược lại là an bình hơn thành Đại Côn rất nhiều." Ôn Liễu Niên nằm sấp trên cửa sổ nhìn ra bên ngoài, đối diện là một gian tửu lâu, người đến người đi ồn ào náo nhiệt, cách một con phố cũng có thể người được hương thơm của rượu.

"Có Thiên Nhai Hải Các cùng Hải Hoa nương, dân chúng trải qua ngày tất nhiên tốt hơn một chút." Diệp Căn nói, "Bái thiếp đã sai người đưa qua, lát nữa sẽ có hồi âm."

"Nếu đối phương không đáp ứng thì sao?" Ôn Liễu Niên ngồi trở lại bên cạnh bàn.

"Có Thiên Phong ở đây, cũng còn chưa đến mức không đáp ứng, bất quá thái độ tốt hay xấu lại là vấn đề khác." Diệp Căn châm trà cho hãm.

"Quả thật ngay cả minh chủ võ lâm cũng chưa gặp qua sao?" Ôn Liễu Niên nói.

"Quy củ môn phái người khác, cho dù là minh chủ cũng không tiện vượt qua." Diệp Căn nói, "Bằng không khó tránh khỏi sẽ bị nói ý thế hiệp người."

"Nói cũng đúng." Ôn Liễu Niên nói, "Bất quá nhìn bộ dáng dân chúng nơi này, Hải Hoa nương hẳn là cũng không xấu." Cho nên gặp một lần cũng không sao.

Sau giờ cơm chiều, Thiên Nhai Hải Các quả nhiên có hồi âm, các chủ đang bế quan thanh tu, thứ không gặp khách, xin minh chủ bao dung.

Quả nhiên... Thấm Thiên Phong đau đầu.

"Thật sự không thể gặp một lần sao?" Âm vệ tận tình khuyên bảo, "Đại nhân nhà ta quả thật họ Ôn a, tổ tiên tám đời đều họ Ôn."

"Vị cô nương này." Ôn Liễu Niên cũng nói, "Không biết khi nào các chủ mới xuất quan?"

"Ít thì ba ngày, nhiều thì nửa năm." Đối phương trả lời.

Âm vệ rơi lệ đầy mặt, khác biệt có phải quá lớn rồi không.

Ôn Liễu Niên khẽ nhíu mày, Thấm Thiên Phong vừa định nói chuyện, lại thấy đối phương nhìn vào hai mắt Ôn Liễu Niên, tựa hồ muốn nói lại thôi.

Triệu Việt bất động thanh sắc chắn trước người hẳn.

"Thất lễ." Đối phương hồi thần, hơi khom người nói, "Đại nhân là...công tử Ôn phủ ở Giang Nam? Trong nhà buôn bán tơ lụa cùng lá trà."

"Đúng vậy." Ôn Liễu Niên giật mình, "Cô nương biết tại hạ?"

"Hơi quen mắt mà thôi." Đối phương trả lời, lại nhìn Thấm Thiên Phong nói, "Minh chủ có thể đợi thêm một lát nữa được không? Ta trở về bẩm báo lần nữa, nếu biết là công tử Ôn phủ ở Giang Nam, các chủ hẳn là có thể xuất quan."

Âm vệ há to miệng, nam tử họ Ôn này, quả thật có liên quan đến đại nhân a !

Đợi sau khi đối phương rời đi, tất cả mọi người liền vây quanh Ôn Liễu Niên, thần thái trong mắt lập lòe.

Ôn đại nhân thành thành thật thật nói: "Ta không biết gì đâu, lúc trước nghe cũng chưa từng nghe qua."

"Chưa nghe qua cũng bình thường, dựa theo tuổi tác Hải Hoa nương, hẳn là có chút giao tình với phụ bối đại nhân." Thẩm Thiên Phong nói.

"Nhưng nhà ta không ai là đại hiệp a." Ôn Liễu Niên mê man, thúc thúc bá bá không phải người đọc sách thì cũng là người làm ăn, cũng không nghe ai quen biết người trong giang hồ.

"Bộ dáng đại nhân giống ai nhất?" Diệp Căn hỏi.

"Cha ta." Ôn Liễu Niên trả lời, sau đó giật mình nói, "Chẳng lẽ là cha ta khi còn trẻ làm ăn... Hồng nhan tri kỷ?" Bị nhớ thương nhiều năm như vậy, nếu mẫu thân biết được thì sao.

Tập thể người còn lại trầm mặc, nhìn không ra a.

Ôn lão gia còn có chuyện như vậy... Khụ khụ.

Chung quy đó là Hải Hoa nương a, so với Tả hộ pháp còn bừa hãn hơn ba phần.

"Cũng chưa chắc mà." Triệu Việt ôm chặt bả vai hẳn, "Trước đừng nghĩ lung tung."

Ôn đại nhân đầu ong ong vang.

Một lúc lâu sau, Thiên Nhai Hải Các lại phái người lại đây, nói là các chủ mời Ôn đại nhân qua, đã chuẩn bị xong yến hội.

"Còn có yến hội?" Ôn Liễu Niên vừa mừng vừa lo.

"Không chỉ là yến hội." Vô Ảnh đứng ở bên cửa sổ, vẻ mặt rất là phức tạp.

Đỉnh đầu nhuộm kiệu cực lớn đang dừng ở trên đường, tám nữ tử mặc bạch y giống như tiên nữ, gió đêm thổi qua làm gợi lên dải lụa bay phất phới đầy trời, từng trận mùi hương nghênh diện thổi tới, khi cánh hoa rơi xuống, mọi người cơ hồ cũng bị huân lão đảo một cái.

ĐÂY CŨNG QUÁ LONG TRỌNG RỒI A.

"Có thể hỏi một câu không, các chủ là quen biết cha ta?" Ôn Liễu Niên thật sự nhịn không được hỏi.

"Đại nhân đến thì sẽ biết." Đối phương nói, "Xin mau chóng xuất phát, bằng không thức ăn sẽ nguội."

Ôn Liễu Niên gật đầu, cùng Triệu Việt một đường ra ngoài, lại bị ngăn lại.

"Các chủ nói, chỉ mời một mình đại nhân."

"Đây là hộ vệ đại nhân nhà ta, cũng họ Ôn." Âm vệ nhanh chóng nói, "Gọi Ôn A Việt."

"Họ Ôn cũng không được, các chủ nói, chỉ muốn gặp một mình đại nhân." Đối phương nói, "Xin chớ vị thứ lỗi."

Triệu Việt khẽ nhíu mày, Ôn Liễu Niên lại nhẹ nhàng kéo tay hắn: "Không sao, ta đi trước xem thử."

Đối phương mở cửa phòng: "Đại nhân, mời."

Ôn Liễu Niên vỗ vỗ lồng ngực Triệu Việt, xoay người ra cửa.

Triệu Việt dưới chân động một cái, cơ hồ muốn đi theo ra ngoài, lại bị Diệp Căn kéo lại: "Hỏi các chủ xem ra rất thích vị cố nhân năm đó, hẳn là cũng sẽ rất thích đại nhân." Bằng không sao có thể nhớ mong nam tử họ Ôn, nhớ mong đến toàn giang hồ đều biết.

Triệu Việt nói: "Ta biết."

Nhưng biết, không đại biểu không lo lắng.

Nhìn Ôn Liễu Niên ngồi trên đỉnh nhuyễn kiệu đi xa, Triệu Việt cầm Tế Nguyệt đao, cũng ra khỏi khách điếm.

"Hắt xì !" Bên trong kiệu từng trận hương thơm nồng nặc, lại mềm mai, Ôn Liễu Niên ngửa đầu, nháy mũi suốt cả đường đi, vì thế chờ đến khi tới Thiên Nhai Hải Các, mũi đã đỏ bừng một mảnh.

Đã là môn phái nữ nhi, lại ở bờ biển, nhìn qua tất nhiên ôn nhu tinh xảo hơn rất nhiều. Dọc theo bậc thang trắng đi vào bên trong, khắp nơi đều là đình đài lưu thủy, không giống môn phái giang hồ, mà giống như là thư viện học đường.

"Đại nhân chờ một chút, ta đi mời các chủ đến." Tiểu nha đầu bưng lên một bình trà xanh, còn có bánh gạo nếp trắng trắng mềm mềm.

"Làm phiền." Ôn Liễu Niên gật đầu. Ăn hai khối điểm tâm lại uống một bình trà, trong không khí còn thoang thoảng hương thơm.

Quả thật là địa phương tốt a... Ôn đại nhân trong lòng tán thưởng, khắp nơi lịch sự tao nhã yên tĩnh, nghĩ đến Hải Hoa nương hãn cũng là một nữ tử thanh tú xinh đẹp nhàn tĩnh.

Vừa mới nghĩ như vậy, cửa phòng liền bị người đẩy ra, một tràng tiếng cười lạnh lạnh: "Mau cho ta nhìn một chút, người là nhi tử của tên thư sinh gốc kia hả ?"

Ôn Liễu Niên vội vàng đứng lên: "Tại hạ Ôn..." Một câu còn chưa nói xong, cả người liền bị ôm vào trong lòng.

Sóng cả mãnh liệt, phi thường mềm.

"Các chủ..." Ôn đại nhân thanh âm run rẩy, rõ ràng là giật mình.

"Đây chính là duyên phận a." Hải Hoa nương tiếp tục cười, sau khi thả người ra thì đánh giá: "Cha người hẳn khỏe không?"

"Gia phụ hết thầy đều khỏe mạnh." Ôn Liễu Niên rất vất vả mới ổn định lại.

"Nương người nàng còn khiến người ta chán ghét không?" Hải Hoa nương lại hỏi.

Ôn Liễu Niên: "..."

"Mặt mày thật sự là rất giống." Hải Hoa nương nựng mặt hần một cái, "Vừa nhìn liền biết là ương ngạnh."

"Các chủ có giao tình với gia phụ?" Ôn Liễu Niên dè dặt cẩn thận nói.

"Giao tình là có một chút, bất quá về sau trộn lẫn với nương người thì không có." Hải Hoa nương nói.

Ôn Liễu Niên lần nữa cứng họng.

Nhìn bộ dáng hần ngốc hô hô, Hải Hoa nương lại cười khanh khách: "Ta đã nói nam tử trên thế gian này, chỉ có người đọc sách họ Ôn mới khiến người ta thích."

"Các chủ - "

"Gọi các chủ gì chứ." Hải Hoa nương cắt ngang lời hần, "Gọi ta mẹ nuôi."

Ôn đại nhân rất là gian nan.

Không ổn rồi, vừa mới gặp thì bắt gọi mẹ.

Huống hồ nhìn qua, người cũng không phải rất thích mẹ ruột ta...

THỔ PHỈ CÔNG LỢC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 164: Chuyện Cũ Năm Xưa!!!

"Thế nào, chẳng lẽ còn không nguyên ý?" Thấy hăn tựa hồ có chút do dự, Hải Hoa nương bất mãn nói.

Ôn Liễu Niên có nề nếp, thành thành thật thật nói: "Đa tạ ý tốt của các chủ, chỉ là phận làm con, tất nhiên phải tuân thủ nghiêm ngặt đạo hiếu. Cổ nhân có câu, cha mẹ - "

"Dừng dừng dừng." Hải Hoa nương cắt ngang lời hăn, đầu đầu nói, "Sao lại y chang lão cha một sách của người vậy, hờ một cái là cổ nhân có câu."

Ôn Liễu Niên bày ra vẻ mặt vô tội nhìn nàng.

Vì thế Hải Hoa nương lại bật cười thành tiếng: "Vậy phải thế nào, mới chịu gọi ta một tiếng mẹ nuôi?"

"Ít nhất cũng phải biết, các chủ rốt cuộc có giao tình thế nào với gia phụ." Ôn Liễu Niên nói, còn nữa, vì sao không thích nương ta.

Ngàn vạn lần đừng nói năm đó quả thật từng có một đoạn ái tình cầu huyết nha.

"Cha người là tên một sách thiện tâm nhất trên đời." Hải Hoa nương cảm khái, "Lúc ấy nếu không có hăn cứu ta từ trong tay kẻ thù, chỉ sợ ta cũng không sống đến bây giờ."

"Còn có loại chuyện này?" Ôn Liễu Niên ngoài ý muốn, "Thế nhưng võ nghệ các chủ siêu quần..." Cha ta ngay cả làm thịt con gà cũng không dám

nhìn, sao có thể ra tay cứu giúp?

"Lúc ấy cha người và nương người vừa mới thành thân, còn chưa có người." Hải Hoa nương kéo hẳn ngồi xuống, "Ta đến Giang Nam du ngoạn, nhưng không cẩn thận quấn vào một hồi tranh chấp giang hồ, trong một đêm mưa to bị người đuổi giết, cuối cùng không thể không trốn vào một phường trà trên núi."

"Là phường Cam Tuyền?" Ôn Liễu Niên hỏi.

"Ừm." Hải Hoa nương gật đầu, "Sau đó thì gặp cha người ở đó."

Phường Cam Tuyền là phường trà Ôn gia, hằng năm Ôn Như Mặc đều sẽ đích thân đến đó, chỉ đạo trà nương hái trà pha chế. Lúc ấy trên trời sấm chớp ùng ùng, tựa hồ ngay cả màn trời cũng muốn bị xé toạt ra, trong phòng cũng hơi lạnh. Vì thế Ôn Như Mặc liền xuống giường châm nến, muốn lấy thêm đệm giường.

'Ùng' một tiếng, trong viện tựa hồ truyền đến một tiếng vang. Ôn Như Mặc trong lòng cả kinh, dè dặt cẩn thận ghé sát vào khe cửa nhìn ra bên ngoài, nhưng chỉ có thể thấy bóng đêm khôn cùng.

Nữ nhi hái trà sợ nhất là ở chung với đám nam nhân bản thủ, cho nên ngoại trừ Ôn Như Mặc, trong phường trà không có nam nhân, chỉ có cô nương mười bảy mười tám tuổi cùng với đại thẩm nấu cơm. Ôn Như Mặc nghĩ nghĩ, rốt cuộc vẫn là không yên lòng, sợ có lưu manh côn đồ xông tới ức hiếp người, thì tâm treo ngược cầm chổi, dè dặt cẩn thận mở cửa phòng ra, muốn ra ngoài dò xét một phen.

Trên trời trùng hợp đánh qua một đường sét, Hải Hoa nương đứng ở cửa, đầu đầy máu nhìn chăm chăm hẳn.

Vì thế Ôn Như Mặc nhanh chóng trốn tránh mắt, ngắt xiú.

Hải Hoa nương: "..."

Khi tỉnh lại, cũng đã bị ném trở về trên giường, trên người chỉ mặc một kiện lý y và một cái quần lót.

"Đắc tội." Hải Hoa nương ngồi ở bên cạnh bàn, "Không tìm thấy băng vải, thì dùng xiêm y của người bơi được."

Ôn Như Mặc hoảng sợ nhìn nàng.

"Người đừng sợ." Hải Hoa nương nói, "Ta không phải là người xấu, chỉ là bị kẻ thù đuổi giết mà thôi. Bây giờ bên ngoài mưa quá to, ta trốn ở trong này một đêm, đến bình minh thì sẽ đi."

"Người người người là cô nương gia?" Ôn Như Mặc run lên.

"Chuyện này còn phải hỏi?!" Hải Hoa nương trừng mắt nhìn hấn, nâng chưởng liền đập nát ấm trà.

"Ta ta chỉ là, tiện miệng hỏi một chút mà thôi." Ôn Như Mặc bị dọa đến run rẩy, "Người trong giang hồ đều sẽ dịch dịch dịch dung."

"Ngủ đi." Hải Hoa nương cũng không muốn nói chuyện với tên ngốc này nữa, "Cứ mặc kệ ta."

"Thật sự mặc kệ sao?" Ôn Như Mặc nuốt nước miếng, lớn gan hỏi, "Thế nhưng trên người người toàn là máu."

"Lúc này đã bơi thuốc rồi." Hải Hoa nương nói, bụng kêu ọt ọt.

Ôn Như Mặc: "..."

"Ngủ !" Hải Hoa nương trừng hấn, nhìn cái gì, một sách ngốc !

Ôn Như Mặc thở dài, xuống giường khoác thêm áo rồi bung dù đến phòng bếp, bếp lò chưa tắt, trên đồng lửa còn có chút nước ấm, buổi tối còn dư vài cái bánh bao màn thầu, liền hâm nóng lại bung vào trong phòng: "Cô nương tự mình bồi dưỡng ăn cơm đi, ta đến gian cách vách."

Hải Hoa nương nói: "Bọn họ hẳn là còn ở trong núi tìm ta."

"Dưới gầm giường có một ám cách, có thể thông khí với lót đệm mềm, vốn dĩ chính là vì trốn sơn phi." Ôn Như Mặc nói, "Chỉ cần động tác cô nương nhanh một chút, trước khi bọn họ đến thì chui vào đó là được, sẽ không có ai phát hiện."

Hải Hoa nương ngoài ý muốn nhìn hẳn, lúc trước nhìn lá gan rất nhỏ, chủ ý ngược lại là không nhỏ.

Tuy nói trên người có không ít miệng vết thương, nhưng đều là vết thương ngoài da, bôi thuốc cũng không có trở ngại, sau khi ăn vài thứ, trên người cuối cùng là ấm lên.

Ôn Như Mặc nhìn nàng chui vào ám cách dưới giường, sau khi buông rèm liền đi ra ngoài.

"Một sách." Hải Hoa nương nhìn xuyên qua khe hở, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy bóng người, "Người không ngủ hả?"

"Tại hạ thân là nam tử, sao có thể nửa đêm ngủ cùng một phòng với cô nương, sẽ hỏng khuê dự danh tiết." Ôn Như Mặc liên tục lắc đầu, "Ngàn vạn lần không thể."

"Ngủ chung phòng với ta, sợ hỏng khuê dự danh tiết của người?" Hải Hoa nương hỏi.

Ôn Như Mặc bị ghen một chút: "Tất nhiên là cô nương."

Hải Hoa nương nói: "Ta đó giờ vẫn không có thứ này, kêu người đến đây ngủ thì đến đây ngủ đi."

Đầu gối Ôn Như Mặc như nhũn ra, cơ hồ là chạy trốn chết ra khỏi phòng.

Đây là người trong giang hồ a...

Hải Hoa nương phốc xuy cười thành tiếng, thật đúng là một sách.

Một đêm này gió yên sóng lặng, cũng không có ai tìm đến đây. Sáng sớm hôm sau, Hải Hoa nương hỏi: "Người có thể cho ta ở thêm vài ngày không?"

"Có thể." Ôn Như Mặc đáp ứng rất sảng khoái, "Hôm nay trà nương sẽ xuống núi, nơi này sẽ rất thanh tĩnh, cô nương có thể ở lại dưỡng thương. Bất quá tốt nhất vẫn là có thể xuống núi tịnh dưỡng, cũng ấm áp hơn trên núi này một chút, bốc thuốc cũng tiện. Tại hạ có vài phần giao tình với Chu huynh Chu Đình Thiên Khổng Tước môn, hẳn cũng là người hào sảng tính tình trượng nghĩa, nếu biết cô nương đang bị người đuổi giết, hẳn là sẽ ra tay tương trợ, không biết ý của cô nương thế nào?"

Hải Hoa nương nói: "Tất cả người đọc sách trong thiên hạ, nói chuyện đều dông dài giống người vậy sao?"

Ôn Như Mặc: "A?"

"Ta không xuống núi." Hải Hoa nương cự tuyệt.

"Vì sao?" Ôn Như Mặc hỏi.

"Ta chán ghét xú nam nhân." Hải Hoa nương nói, "Ngoại trừ người."

Ôn Như Mặc: "... Đa tạ."

"Người tên gì?" Hải Hoa nương lại hỏi.

"Tại hạ Ôn Như Mặc."

"Ôn Như Mặc a, ba chữ đó viết thế nào?" Hải Hoa nương hỏi.

Sau đó liền thấy hẵn một đường chạy đến bên cạnh bàn, dè dặt cẩn thận viết danh tự, lại dè dặt cẩn thận đưa qua.

"Ôn Như Mặc." Hải Hoa nương đọc thêm lần nữa, "Ôn Như Mặc, sao người không hỏi ta tên gọi là gì?"

"Không biết tôn tính đại danh của cô nương?"

"Ta họ Thiên, tên Lam Thanh."

"À." Ôn Như Mặc gật đầu, nghĩ nghĩ lại bổ sung, "Tên rất hay."

"Ôn Như Mặc."

"Sao?"

"Người thành thân chưa?"

"Rồi, vừa mới thành thân không lâu." Nói, mi phi sắc vũ, hiển nhiên cực kỳ đắc ý.

"... Hừ !"

Vì thế Hải Hoa nương liền ở trong phòng trà không ít ngày, nói đến cũng kì lạ, có lẽ là vào đêm mưa đó đám người xấu nghĩ là nàng đã ra khỏi núi, cho nên cũng không tìm đến đây.

Ôn Như Mặc trong nhà còn có không ít chuyện, lại vừa mới thành thân chưa được bao lâu, lại nhớ thương tức phụ, tất nhiên không có khả năng vẫn chờ ở trên núi, chỉ đưa mấy vật dụng sinh hoạt cần thiết lên núi.

Vết thương trên người đã đỡ bảy tám phần, chỉ có vết thương từ xương quai xanh kéo dài đến trước ngực, đại khái là vì dính nước lại bị thương khá sâu, cho nên cũng không thấy đóng vảy. Ôn Như Mặc sau khi lên núi thấy nàng bệnh đến mê man, dặm chân một cái liền chạy xuống núi, nửa ngày sau kéo một trù thắm béo ú Khổng Tước môn lên, cõng nàng xuống.

Hải Hoa nương mơ mơ màng màng nghĩ, cư nhiên còn nhớ rõ mình không thích nam nhân.

Ôn phu nhân lúc trước tất nhiên cũng nghe qua việc này, đã sớm dọn xong phòng ngủ. Lo lắng sẽ bại lộ hành tung, vì vậy cũng không để cho người khác chăm sóc, tự tay mình giúp nàng thay thuốc, lại sai người hầm canh cá, một thìa một thìa đút qua.

Hải Hoa nương cẩn thận đánh giá nàng nửa buổi, sau đó rất là uể oải.

Tiểu thư con nhà giàu a, vừa tỉ mỉ, vừa trắng, còn rất hiền lành.

Mười ngón tay thon dài, quả thật xứng đôi với một sách hơn mình.

Chu Đỉnh Thiên sau khi nghe được việc này, tự mình dẫn người bắt đám người xấu kia, giao cho quan phủ xử lý - Làm hại hương lý từ lâu, đúng lúc lần này có manh mối.

"Về sau cô nương không cần sợ nữa." Ôn Như Mặc nói.

Hải Hoa nương trong lòng thở dài, sao tất cả nam nhân tốt đều bị người khác tìm được, còn mình thì toàn gặp mấy tên phụ bạc.

Ôn gia sản nghiệp lớn, tất nhiên không thiếu một chén cơm một bộ xiêm y, sau khi vết thương của Hải Hoa nương lành, cũng không ai muốn để nàng đi. Lâu ngày, Ôn phu nhân với nàng cũng thân thiết hơn, bản tính miệng lưỡi bén nhọn nhưng tâm dạ hủ dần dần bại lộ, hai người thường đấu võ mồm, thường xuyên khiến một nửa Ôn phủ sống trong cảnh bất an.

Ôn Như Mặc trốn ở cách vách Khổng Tước môn, ôm cây cột sống chết cũng không nguyện ý trở về.

Chu Đỉnh Thiên đưa mắt đồng tình nhìn hẳn.

Hạ nhân ai cũng biết, phu nhân với Thiên cô nương cãi nhau là rất ồn, nhưng quan hệ của hai người lại rất tốt.

Sau đó, là ngày Trung thu, lại uống nhiều rượu, Hải Hoa nương mơ hồ, tựa vào trên người Ôn Như Mặc

Ôn phu nhân cười lớn, đỡ nàng một đường trở về phòng ngủ.

Buổi sáng ngày hôm sau, khi tỉnh lại thì đặt một khối ngọc bội lên trên bàn, tính chất du nhuận, dây kết đã sớm đổi màu, hiển nhiên bị vuốt ve rất nhiều lần.

Là vật của Ôn Như Mặc, làm rớt trong áo cách dưới giường tại phòng trà, bị mình nhặt được thì giữ lại, vẫn đặt dưới gối đầu

Vốn dĩ muốn tiếp tục giữ thêm một trận nữa, thừa dịp lý trí còn liêm sỉ, thừa dịp còn chưa làm sai chuyện gì, thừa dịp còn bỏ đi được. Đến Đông Hải tìm một thôn nhỏ, một mình hảo hảo sống. Nhưng không dám nghĩ tới, bí mật cất giữ bấy lâu sẽ sớm bị vạch trần.

Không dám nghĩ tới vợ chồng hai người sẽ đối xử với mình thế nào, dưới cơn hoảng loạn, đơn giản đi một mạch, một chữ cũng không lưu lại.

Sau đó liền báỉ sư phụ mới, học công phu mới, có tên gọi mới, sau đó sư phụ qua đời, theo lý đương nhiên thành tân các chủ Thiên Nhai Hải Các.

Người trong giang hồ chỉ biết là Hải Hoa nương không thích nam tử, nhưng không biết vì sao lại ngoại trừ họ Ôn, càng không biết nàng đã từng gọi là Thiên Thanh Lam.

"Thiên cô nương không có việc gì chứ, sao đi cũng không nói một tiếng." Ôn Như Mặc gấp đến độ xoay vòng vòng.

"Gấp cái gì." Ôn phu nhân lông mày dựng ngược, "Cũng không phải tức phụ người bỏ đi !"

"Không phải là ta chỉ hỏi một chút thôi sao." Ôn Như Mặc bị hoảng sợ, sao lại tức giận như vậy a.

Ôn phu nhân che miệng nôn khan.

Ôn Như Mặc nhanh chóng gọi đại phu tới, vừa chần liền nói là hỉ mạch, mừng đến suýt chút nữa ngất đi, hận không thể chông đường chông cung lên.

Ôn phu nhân sờ sờ bụng, vẫn là đến Khống Tước môn.

"Sao đệ muội lại đến đây." Chu Đỉnh Thiên nhanh chóng đặt đao kiếm trong tay xuống, "Nếu là để Như Mặc biết, thì sao." Ở đây gió lớn, cũng không sợ cảm lạnh.

"Ta có chuyện muốn nói với đại ca." Ôn phu nhân do dự một chút, đem chuyện Hải Hoa nương nói một lần.

"Này..." Chu Đỉnh Thiên ngoài ý muốn, dè dặt cẩn thận nói, "Như Mặc biết không?"

"Hắn dám biết !" Ôn phu nhân vỗ bàn.

Chu Đỉnh Thiên quyết đoán tránh né.

"Ta chỉ cầu nàng không làm chuyện điên rồ gì." Ôn phu nhân thả chậm ngữ điệu, trong lòng thở dài.

Chu Đỉnh Thiên gật đầu: "Ta đương nhiên sẽ điều tra rõ."

Qua mấy tháng, Khổng Tước môn mật thám tra được tin tức, nói Thiên Thanh Lam đã vào Thiên Nhai Hải Các, tựa hồ rất được coi trọng.

"Vậy là tốt rồi." Ôn phu nhân ưỡn bụng, chậm rãi trở về phòng ngủ.

Từ đó về sau, rốt cuộc cũng không nhắc đến việc này.

Ôn Như Mặc cũng lo lắng, âm thầm nhờ Chu Đỉnh Thiên đi thăm dò, sau đó ngạc nhiên nói: "Thành thân?"

"Người trong giang hồ, nhiều tật xấu, nàng thành thân rồi người cũng đừng nhớ thương nữa." Chu Đỉnh Thiên vỗ vỗ bả vai hãnh, "Hào hảo sống với đệ muội đi."

"Sao có thể nói là nhớ thương." Ôn Như Mặc bất mãn, "Đã kêu người đọc nhiều sách một chút." Có biết nói chuyện không vậy?

Chu Đỉnh Thiên đáp qua loa, cùng hãnh đến một quán ăn ven đường.

Đối với Ôn Như Mặc mà nói, không nhớ tất nhiên là không nhớ, bất quá biết nàng sống qua ngày không tệ, cũng không tiếp tục chấp niệm vì sao ngày lễ ngày tết cũng không nhờ người nhắn gửi hỏi thăm, có lẽ là giang hồ quá nhiều quy củ.

Mà lâu ngày, Hải Hoa nương cũng chậm rãi nhận ra, nghĩ đến chuyện xưa trước kia, trong lòng cũng sẽ không rối rắm nữa, trong trí nhớ chỉ còn lưu lại một tên một sách ngây ngốc thiện lương nhưng rất biết kiếm tiền, cùng đại tiểu thư điêu ngoa miệng lưỡi bén nhọn tâm dạ hủ.

Tất nhiên, dù cho tiểu mọt sách trước mặt này là nhi tử ruột của hai người bọn họ, Hải Hoa nương cũng sẽ không nói hết tất cả mọi chuyện ra. Bất quá chỉ lựa những chuyện đơn giản để nói, nhưng Ôn Liễu Niên vẫn là đại khái biết rõ ngọn nguồn mọi chuyện từ đầu đến cuối, hơn nữa... thuận tiện đoán được những chỗ nàng không đề cập tới.

Chung quy là đệ nhất tài tử Đại Sở viết qua vô số tiểu thoại bản a.

Khụ.

"Thời gian trôi qua thật nhanh." Hải Hoa nương nhìn hần nói, "Mặt mày giống cha người, miệng cùng cằm lại giống nương người, quả nhiên là chỉ chọn những chỗ đẹp để lớn lên."

Ôn Liễu Niên gãi gãi mặt, cười hắc hắc.

"Tìm ta có chuyện gì?" Hải Hoa nương hỏi.

"Ta hiện giờ giữ chức vị ở thành Đại Côn." Ôn Liễu Niên nói, "Không biết các chủ đối Sở Vương gia thấy thế nào?"

"Sở Hằng?" Hải Hoa nương lắc đầu, "Một tên ngu ngốc, cũng không biết lúc trước có phải tiên đế bị mù hay không, chỗ nào có thể so sánh được với Đại Minh vương."

Ôn Liễu Niên trong đầu rất sáng khoái, bởi vì hần cũng nghĩ như vậy.

"Hần ước hiếp người hả?" Hải Hoa nương giận dữ hỏi.

"Nếu là ước hiếp ta, thì tốt rồi, còn có thể ước hiếp lại gấp bội." Ôn Liễu Niên nói, "Là ước hiếp dân chúng."

"Dân chúng thành Đại Côn sống rất cơ khổ." Hải Hoa nương cũng lắc đầu.

"Các chủ có còn nhớ, chuyện thành Đại Côn hơn hai mươi năm trước có quỷ nháo không?" Ôn Liễu Niên nói, "Có ba bốn người đọc sách bị móc mắt."

"Ta biết chuyện này." Hải Hoa nương gật đầu, "Bất quá chờ đến khi ta biết, chuyện đã phát sinh được hai năm, lúc trước ta vẫn du lịch xung quanh

giang hồ, vẫn chưa ở tại Đông Hải."

"Vậy các chủ có biện pháp nào, có thể tìm được nạn nhân năm đó, hay là người biết chuyện đó không?" Ôn Liễu Niên nói.

"Thời gian đã qua quá lâu, e là có chút khó khăn." Hải Hoa nương nói, "Bất quá có một người hẳn là có thể giúp việc này."

"Ai?" Ôn Liễu Niên hỏi.

"Thạch bà bà." Hải Hoa nương nói, "Nàng vốn dĩ là người thành Đại Côn, dưới gối chỉ có duy nhất một đứa con trai, vốn dĩ là thuộc hạ làm việc cho Sở Hằng, về sau thì mắc bệnh nặng không chữa được. Người đầu bạc tiền người đầu xanh, rất đáng thương, đúng lúc trong bang có người quen biết nàng, liền đến xin ta chấp nhận cho nàng ở lại, bình thường giúp quét dọn rác."

"Chờ ngày mai rồi nói sau." Ôn Liễu Niên nói, "Trễ rồi, bà bà hẳn là đã ngủ."

"Người cũng ở lại đi." Hải Hoa nương nhiệt tình giữ chặt tay hẳn, "Đêm nay đừng trở về."

"Này..." Ôn đại nhân rất khó xử, nam nhân của ta sẽ sốt ruột a.

THỔ PHỈ CÔNG LỢC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 165: Thạch Bà Bà Làm Điểm Tâm!!!

"Cha người tuy nói là một sách, làm việc coi như sáng khoái, điểm ấy người ngược lại là không học hỏi được." Hải Hoa nương chỉ tiếc rên sắt không thành thép, kêu gọi mẹ nuôi cũng không gọi, kêu ngủ lại cũng do do dự dự, khiến người ta nhìn thấy trong lòng thẳng xúc động.

"Không phải." Ôn đại nhân nói, "Bên ngoài còn có người chờ ta."

"Ai?" Hải Hoa nương hỏi, "Chẳng lẽ là Thẩm minh chủ?"

"Tất nhiên không phải." Ôn Liễu Niên nhanh chóng lắc đầu, "Đoạn ngày trước vừa mới thành thân."

"Cùng một cái đức hạnh với cha người." Hải Hoa nương nhéo mặt hãnh một cái, "Nhìn mới có bấy lớn, thì đã vội vàng thành thân !"

Nếu không phải cha ta vội vàng thành thân, vậy cũng không có ta a. Ôn Liễu Niên khịt khịt mũi: "Nếu ta không quay về, hẳn sẽ sốt ruột."

"Chuyện này dễ nói, sai người đón vào là được." Hải Hoa nương nói, "Thiên Nhai Hải Các này của ta chỉ là không thích xú nam nhân, nhưng nữ tử thì không sao, đừng nói chi đó còn là tức phụ của người."

"Khụ." Ôn Liễu Niên ánh mắt vô tội, "Hẳn chính là nam tử."

.....

.....

.....

"Người thành thân với một tên nam tử?" Nửa ngày sau, Hải Hoa nương mới bừng tỉnh.

"Ừm." Ôn Liễu Niên gật đầu, "Hắn tên là Triệu Việt, đối xử với ta rất tốt."

"Cha mẹ người cho phép?" Hải Hoa nương lại khiếp sợ hỏi.

Ôn Liễu Niên tiếp tục gật đầu.

Hải Hoa nương cảm thấy mình cần phải bình tĩnh một chút.

"Các chủ." Một tỳ nữ vội vàng tiến vào, nói nhỏ bên tai nàng hai câu.

"Môn phái nào?" Hải Hoa nương nhíu mày.

"Không biết, là nam tử hơn hai mươi tuổi, vẫn đứng ở bên ngoài." Tỳ nữ nói, "Có cần đuổi đi không?"

"Khoan đã !" Ôn Liễu Niên sau khi nghe được nhanh chóng ngăn cản, nói không chừng là nam nhân của ta thì sao.

Hải Hoa nương nhìn hắn một cái, sau đó nói với tỳ nữ: "Đi hỏi xem hắn có phải tên là Triệu Việt không, nếu đáp đúng, thì dẫn hắn đến đây."

"Dạ." Tỳ nữ cúi đầu lui ra. Ôn Liễu Niên cao hứng nói: "Đa tạ các chủ."

"Trước khoan hãy tạ ta." Hải Hoa nương trợn mày nói, "Trong giang hồ đều là bọn lừa đảo, cả nhà người đều là một sách, nếu là bị người lừa, vậy mẹ nuôi liền giúp người hảo hảo thu thập hắn."

Ôn Liễu Niên yên lặng nuốt nước miếng, quá hung dữ.

Ngoài Thiên Nhai Hải Các, Triệu Việt tựa vào trên cành cây, vừa mới nghĩ nếu là không thấy người đi ra, thì nghĩ biện pháp đi vào xem đến tột cùng. Lại thấy một đội nữ tử mặc bạch y nối đuôi nhau ra, dẫn đầu là cô nương mặc phấn y, hành lễ nói: "Chẳng biết có thể hỏi tôn tính đại danh của thiếu hiệp được không?"

"Triệu Việt." Triệu Việt nhảy xuống cành cây, nói: "Tại hạ cũng không có ác ý gì, chỉ là đến đón người."

"Ôn đại nhân trò chuyện với các chủ rất vui, thiếu hiệp không cần lo lắng." Cô nương mặc phấn y nghiêng người tránh ra một con đường, "Các chủ mời thiếu hiệp vào, cùng nhau uống chén trà."

"Đa tạ." Triệu Việt trong lòng có chút ngoài ý muốn, nhiều năm qua Thiên Nhai Hải Các chưa từng có nam tử bước vào, nhưng không đoán được vào cửa dễ dàng như thế.

"Thiếu hiệp mời bên này." Nữ tử mặc phấn y ở phía trước dẫn đường, Triệu Việt đi theo phía sau xuyên qua hành lang gấp khúc. Thân hình hảnh vốn dĩ cao lớn khuôn mặt lại tuấn lãng, mặc dù là đứng ở trong đám người, nhưng cũng là tâm điểm khiến người ta chú ý, đừng nói chi trong Thiên Nhai Hải Các đều là cô nương gia, tuy nói bình thường ngại môn quy, xem tất cả nam tử là xú nam nhân, nhưng trong lòng cũng là có chút xuân tình thiếu nữ, vì vậy Triệu Việt đi bao lâu, thì bị người lén nhìn bấy lâu.

Nữ tử phấn y hơi hơi thở dài, bất quá cũng không quở trách.

"Các chủ và Ôn đại nhân ở bên trong." Sau khi đến đại sảnh, nữ tử phấn y dừng bước: "Thiếu hiệp, mời vào."

"Đa tạ cô nương." Triệu Việt sau khi nói lời cảm tạ, đẩy cửa bước vào.

Ôn Liễu Niên vốn dĩ đang ăn điểm tâm, sau khi ngẩng đầu thấy hảnh, thì nhanh chóng đem nửa khối còn lại ném trở về trong đĩa.

Ta không có ăn !

Hải Hoa nương: "..."

Triệu Việt: "..."

"Người tới rồi." Ôn đại nhân cười ngậy thơ.

Triệu Việt dờ khóc dờ cười, tiến lên hành lễ nói: "Vãn bối Triệu Việt, ra mắt Hải các chủ."

Ngược lại là rất đàng hoàng. Hải Hoa nương đánh giá hẵn từ trên xuống dưới một phen, lại có chút bất mãn: "Ngày thường ngay cả điểm tâm cũng không cho Tiểu Liễu tử ăn?" Sao vừa thấy mặt thì lập tức giấu.

"Không phải." Ôn Liễu Niên ở bên cạnh nhỏ giọng giải thích: "Đêm nay ta ăn cơm hơi nhiều, đầy bụng."

"Vài ngày trước vừa mới ngã bệnh, còn đang uống thuốc dưỡng dạ dày." Triệu Việt nói, "Đại phu cũng không cho ăn nhiều."

"Thì ra là như vậy." Hải Hoa nương giật mình, vẫy tay gọi tỳ nữ tới, dọn đĩa xuống.

Ôn đại nhân tiếc nuối thở dài.

Ít nhất cũng phải để lại nửa khối kia chứ.

"Tới đây." Hải Hoa nương đứng lên bước ra ngoài, "Trước đánh với ta hai chiêu, xem thử coi có phải chỉ có gương mặt đẹp là dùng được hay không."

"Hải các chủ." Triệu Việt nói, "Có thể đợi thêm hai năm được không?"

"Hai năm?" Hải Hoa nương mở to hai mắt, "Sao người không nói đợi thêm hai mươi năm luôn đi?"

"Là do bảo vệ ta." Ôn Liễu Niên cảm xúc hơi trùng xuống, "Lúc trước khi ở Vương thành, xảy ra biến cố."

"Biến cố gì?" Hải Hoa nương dừng bước.

Ôn Liễu Niên nói đại khái chuyện Thanh Cầu bắt cóc mình.

"Mất hết võ công, thì còn có thể luyện lại từ đầu được nữa à?" Hải Hoa nương nắm cổ tay Triệu Việt, "Thật sự không có công phu, bất quá khí tức ngược lại là rất ổn, trong hai năm, luyện công phu gì?"

"Hồng liễu đao pháp." Triệu Việt nói.

Hải Hoa nương nghe vậy ghét bỏ: "Đây là cái tên rách nát gì vậy."

Ôn đại nhân ở bên cạnh lặng lẽ nói: "Ta đặt."

Hải Hoa nương: "..."

Khụ.

"Về thăm án hơn hai mươi năm trước, có tra được manh mối gì không?" Triệu Việt đổi đề tài khác.

"Trong Thiên Nhai Hải Các này có một lão bà bà họ Thạch, đã từng là dân chúng thành Đại Côn." Ôn Liễu Niên nói, "Chúng ta tính toán ngày mai đến hỏi nàng, các chủ kê ta ngủ lại đây, người cũng ở lại đi?"

Triệu Việt nghe vậy nhìn về phía Hải Hoa nương.

"Trong Thiên Nhai Hải Các này của ta, vẫn chưa giữ qua bất cứ nam tử nào." Hải Hoa nương nói.

Ôn đại nhân lập tức ủy khuất, nói cứ như ta giống thái giám lắm vậy.

"Người khóc cái gì?" Hải Hoa nương giật mình.

"Ta không có khóc." Ôn Liễu Niên biện giải, "Chỉ là rữ khóe miệng mà thôi."

Hải Hoa nương đau đầu.

"Vậy sáng mai chúng ta lại đến." Ôn Liễu Niên ủ rữ đứng lên, kéo tay Triệu Việt tính toán đi.

"Đứng lại !" Hải Hoa nương bất đắc dĩ thỏa hiệp: "Được rồi, hai người đều ở lại đi."

Ương ngạnh lên, ngược lại là y hết cha người.

Thiên Nhai Hải Các lớn, cho nên khách phòng và giường cũng rất lớn. Sau khi tắm rửa xong, Ôn Liễu Niên lăn lộn trên giường, thoải mái nói: "Tốt hơn nhiều so với khách điếm, chúng ta lời to rồi."

"Cư nhiên thật sự quen biết với nhạc phụ đại nhân." Triệu Việt giúp hăn mặc lại lý y, "Ngược lại là quanh co lòng vòng có chút duyên phận."

"Hải các chủ nói, trước đừng nói việc này cho cha mẹ ta biết." Ôn Liễu Niên ngồi dậy, "Đại khái còn có chút chuyện cũ năm xưa chưa nói rõ ràng."

"Người thấy thế nào?" Triệu Việt hỏi.

"Ta không biết, bất quá có thể đoán được. Nhiều năm như vậy, cha mẹ chưa bao giờ nhắc qua Hải các chủ." Ôn Liễu Niên ôm cổ hăn, "Chuyện của phụ bối, thì để bọn họ tự mình giải quyết là được, người bên ngoài không nên nhúng tay."

"Nói cũng đúng." Triệu Việt cùng trán kề trán, "Được rồi, hôm nay đi một ngày đường cũng mệt mỏi, nghỉ ngơi sớm một chút."

Ôn Liễu Niên ra sức bổ nhào lên người hăn, giường lớn như vậy, ít nhất cũng phải hôn một cái.

"Các chủ." Một đầu khác, nữ tử mặc phấn y nói với Hải Hoa nương, "Nếu là cứ tiếp tục để cho vị Triệu thiếu hiệp kia ở lại, chỉ sợ sẽ rối loạn nhân tâm."

"Nếu là rối loạn tâm, thì gả ra ngoài đi." Hải Hoa nương cười cười, "Sự phụ xây Thiên Nhai Hải Các này, vốn là dành cho nữ tử tâm tro ý lạnh trên thế gian có một nơi an thân lập mệnh, chứ không phải yêu cầu người trong môn quả đục thanh tâm."

"Dạ." Nữ tử phấn y nói, "Là thuộc hạ suy nghĩ nhiều."

"Còn một chuyện nữa." Hải Hoa nương nói, "Hôm nay tiểu Liễu Tử hỏi về chuyện Bình Lăng bang, đầu kia tựa hồ có chút không yên ổn."

Nữ tử phấn y sắc mặt khẽ đổi.

"Lui xuống đi." Hải Hoa nương nói, "Ta chỉ báo cho người biết một tiếng, tránh cho tương lai gặp được trở tay không kịp."

Nữ tử phấn y chần chừ gật đầu, xoay người ra khỏi hoa viên.

Giữa trưa ngày hôm sau, Ôn Liễu Niên cùng Triệu Việt theo Hải Hoa nương cùng nhau, đến tạ viện tìm Thạch bà bà.

"Bà bà làm điểm tâm cho tụi con nè." Vài tiểu nha đầu líu ríu, "Thạch bà bà, các chủ đến !"

Rèm cửa phòng bếp một hiên, một lão bà bà tóc bạc hoa râm bước ra, tuy nói tuổi tác đã cao, thân thể xương cốt lại rất cường tráng.

"Bà bà rất cứng chiều các nàng." Hải Hoa nương cười lắc đầu, "Luyện công thân thể xương cốt phải nhẹ nhàng, nếu cứ giống như ngày hôm nay chạy tới chỗ bà bà ăn điểm tâm, e là ba ngày thì sẽ béo."

"Năm mới, ta cũng rảnh rồi không có việc gì." Thạch bà bà có chút co quắp, "Tương lai sẽ không, sẽ không."

Ôn Liễu Niên đột nhiên hỏi: "Là thanh diệp cao à?"

"Đúng vậy." Thạch bà bà nói, "Vị công tử này ném qua rồi?"

"Ừm." Ôn Liễu Niên gật đầu, là đặc sản thành Đại Côn, tất nhiên là ném qua.

"Một lồng này cũng sắp hấp xong rồi." Thạch bà bà cười nói, "Đến lúc đó công tử cầm đi ăn đi."

Một đám tiểu nha đầu ở bên cạnh bĩu môi, lớn rồi sao còn giành ăn với chúng ta chứ.

Hải Hoa nương gọi tỳ nữ tới, dẫn vài tiểu nha đầu xuống, nói: "Vị này là Ôn đại nhân đến từ Vương thành, có một số chuyện muốn hỏi bà bà."

"Thì ra là đại nhân từ Vương thành đến a." Thạch bà bà nghe vậy nhanh chóng đứng lên, lại bị Triệu Việt ngăn cản, "Bà bà mời ngồi, không cần đa lễ."

"Đại nhân muốn hỏi chuyện gì?" Thạch bà bà khó xử nói, "Tuổi ta đã cao, cái gì cũng không biết a."

"Nghe nói bà bà là từ thành Đại Côn đến đây." Ôn Liễu Niên nói, "Không biết còn nhớ rõ, chuyện nháo quỷ hơn xảy ra hơn hai mươi năm trước trong thành không?"

"Nháo, nháo quý gì cơ?" Nghe thấy chuyện này, Thạch bà bà rõ ràng có chút khấn trương.

"Lệ quỷ móc mắt." Ôn Liễu Niên nói, "Có ba bốn người đọc sách bị ngộ hại, trong thành hẳn là rất ồn ào huyên náo một trận. Lúc ấy bà bà cũng ở trong thành Đại Côn, hẳn là nghe qua được không ít tin đồn."

"Nhiều năm như vậy, ta đã quên hết rồi." Thạch bà bà liên tục lắc đầu, "Ta nhớ không được."

"Không bằng bà bà suy nghĩ thêm một chút nữa?" Ôn Liễu Niên thả chậm ngữ điệu, rất là kiên nhẫn, "Chúng ta không gấp."

"Ta quả thật cái gì cũng không biết." Thạch bà bà đứng lên, "Điểm tâm sắp chín rồi, ta đi vào tắt lửa."

Nhìn nàng một đường vội vã chạy vào phòng bếp, Ôn Liễu Niên nhíu mày, cùng Triệu Việt đưa mắt nhìn nhau.

Tựa hồ có chỗ nào không quá đúng a.

THỔ PHỈ CÔNG LỢC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 166: Tự Làm Bậy!!!

"Hay là để ta vào gọi bà bà ra?" Hải Hoa nương hỏi.

Ôn Liễu Niên lắc đầu, nhìn dáng vẻ Thạch bà bà, rõ ràng là biết được vài chuyện, nhưng kiêng kị ai đó nên mới không dám nói, ép không được.

Điểm tâm trong lòng đã hấp xong, tay Thạch bà bà hơi run rẩy, lúc xúc vì trúc lên, suýt chút nữa thì làm mình bị phỏng.

"Bà bà cẩn thận." Ôn Liễu Niên thay nàng bắt được.

"Ôn đại nhân." Thạch bà bà trong lòng càng tỏ ra bối rối, "Ta thật sự là không biết gì hết a."

"Không biết thì không biết, ta không hỏi nữa là được." Ôn Liễu Niên cười cười, từ trong vỉ hấp lấy ra một cái điểm tâm, nóng hôi hổi nhưng không nỡ để xuống, dè dặt cẩn thận cắn một ngụm, đều là nhân mật đường.

"Đại nhân, chờ đã." Thạch bà bà thấy vậy thì lo lắng, gạo nếp với đường đều rất nóng, nào có ai ăn ngay khi vừa mới ra lò đâu chứ.

"Ăn ngon." Ôn Liễu Niên khen ngợi, "Trong thành Đại Côn không có bán."

"Đây là do ta tự mình nghĩ ra, bỏ thêm trứng gà và đậu đỏ." Thạch bà bà nói, "Bên ngoài tất nhiên không có bán."

"Trách không được." Ôn Liễu Niên lại cắn một ngụm, thuận tiện đóng cửa phòng bếp lại.

"Này..." Thạch bà bà lại có chút khấn trương.

"Hai người bên ngoài đều không cho phép ta ăn nhiều." Ôn Liễu Niên bĩu môi, "Nếu bị nhìn thấy, thì sẽ lái nhải nhắc cả ngày." Vẫn là đóng cửa lại thì tốt hơn.

"Vóc dáng đại nhân hơi gầy, phải ăn nhiều một chút." Thạch bà bà nói.

"Không sai." Ôn đại nhân mặt dày mày dạn, bình tĩnh thừa nhận.

Triệu Việt và Hải Hoa nương xoay người nhảy lên nóc nhà, ngưng thần nghe động tĩnh trong phòng.

"Sau khi đại nhân ăn xong cái này, mấy cái còn lại thì mang về đi." Một lát sau, Thạch bà bà nói, "Ăn một lần nhiều gạo nếp như vậy sẽ không tốt cho dạ dày."

Triệu Việt đỡ trán.

Ôn Liễu Niên lưu luyến không rời đặt về, quả thật rất ngon.

Thạch bà bà lấy ra một cái giỏ trúc, bỏ hết số điểm tâm còn lại vào.

"Lúc trước ta tưởng rằng dân chúng vùng Đông Hải này đều là an ổn giàu có." Ôn Liễu Niên nói, "Nhưng không ngờ vừa đến thành Đại Côn, cư nhiên vắng vẻ như thế, quả thật so với thành Thiên Hải khác nhau một trời một vực."

"Nơi này có Các chủ, kẻ xấu không dám tác loạn." Thạch bà bà nói.

"Bảo hộ một phương an ổn giàu có, vốn dĩ chính là chuyện quan phủ nên làm, môn phái giang hồ cũng không có quá nhiều liên quan." Ôn Liễu Niên nói, "Thành Đại Côn sở dĩ đổ nát, là vì quan phủ không làm, chứ không phải là vì không có môn phái giang hồ tọa trấn."

Thạch bà bà im lặng không lên tiếng.

"Dân chúng nơi đó, nên có một cuộc sống tốt hơn." Ôn Liễu Niên thờ dãi, "Tuy ta không biết năm đó rốt cuộc phát sinh chuyện gì, nhưng cũng có thể mơ hồ đoán ra được là có liên quan đến ai. Nếu bà bà không nguyện ý nói, ta tất nhiên sẽ không ép, chỉ là dân chúng trong thành chỉ sợ phải chịu khổ thêm vài năm a."

Động tác trên tay Thạch bà bà cứng đờ, giỏ trúc suýt chút nữa rơi xuống đất.

"Bất luận cuối cùng bà bà lựa chọn thế nào, đều có thể tiếp tục an ổn ở lại Thiên Nhai Hải Các này." Ôn Liễu Niên nói, "Chỉ là bi kịch này, phát sinh một lần là đủ rồi, nếu để hung thủ nhờn như ngoài vòng pháp luật, thì càng có nhiều dân chúng vô tội gặp tai ương."

Thạch bà bà đỡ tấm thớt, cơ hồ đứng cũng không vững.

"Hôm nay mạo phạm, bà bà trở về nghỉ ngơi sớm một chút." Ôn Liễu Niên khom người hành lễ, rồi sau đó liền ra khỏi phòng bếp.

Hải Hoa nương gọi môn nhân tới, đưa Thạch bà bà về phòng ngủ.

"Người cảm thấy thế nào?" Sau khi đến tiền đình, Triệu Việt hỏi.

"Hơn hai mươi năm trước, nhi tử Thạch bà bà ly kỳ chết bất đắc kỳ tử trong quân doanh Sở Hằng." Ôn Liễu Niên nói, "Cẩn thận tính toán, vừa vặn là thời gian trong thành xuất hiện lệ quỷ móc mắt."

"Người hoài nghi hai chuyện này có liên quan với nhau?" Triệu Việt rót ly trà cho hẳn.

"Không thể nói rõ, nhưng không hẳn là không có, hơn nữa Thạch bà bà rõ ràng biết vài thứ." Ôn Liễu Niên nói, "Nếu không thì tại sao khi vừa mới

nghe nói, thì lộ ra vẻ kinh hoảng như vậy."

"Chỉ cầu bây giờ có thể nói động nàng." Triệu Việt thở dài, "Vài ngày nữa ta phải đi rồi, nơi này lại xảy ra nhiều chuyện như vậy, sao ta có thể yên tâm bỏ người lại một mình."

"Đương nhiên không chỉ có một mình ta, còn có bọn Thẩm minh chủ, hiện tại còn có thêm Hải các chủ." Ôn Liễu Niên vỗ vỗ ngực hẳn, "Người chỉ cần chú ý an tâm đến Lạc Anh đảo."

"Muốn vì người làm thêm vài chuyện." Triệu Việt hai tay vòng qua thắt lưng hẳn.

"Giữ lại tương lai rồi làm." Ôn Liễu Niên cười hì hì, "Còn có một đời." Một chút cũng không sốt ruột.

Nửa buổi sau, Hải Hoa nương ở cửa ho khan.

Hai người nhanh chóng tách ra.

"Thái độ Thạch bà bà có chút buông lỏng rồi." Hải Hoa nương nói.

"Nhanh vậy sao?" Ôn Liễu Niên trong lòng vui vẻ.

"Tuy nói nguyện ý phối hợp, nhưng chung quy tuổi tác bà bà đã cao, khi hỏi vẫn là phải hòa hoãn một chút." Hải Hoa nương dặn dò.

"Tất nhiên." Ôn Liễu Niên gật đầu, mọi người lại trở về tạp viện lần nữa.

Hốc mắt Thạch bà bà đỏ bừng, hiển nhiên vừa mới khóc một trận, sau khi nhìn thấy mọi người thì vội vàng đứng lên.

"Bà bà, ngồi xuống đã." Ôn Liễu Niên bước lên đỡ lấy nàng.

"Cái tên Sở Vương gia kia, hẳn không phải người tốt a." Thạch bà bà lão lệ tung hoành.

Ôn Liễu Niên cùng Triệu Việt liếc mắt nhìn nhau, quả nhiên.

Nhi tử Thạch bà bà tên là Lương Lỗi, vốn dĩ là thợ rèn trong thành Đại Côn, công phu quyền cước không tồi lại có khí lực, một ngày kia nhìn thấy Sở Hằng đang trưng binh thì chủ động chạy tới báo danh, ban đầu chỉ là muốn đến thử vận may, không nghĩ tới lại rất được coi trọng, sau khi trải qua sàng lọc chọn lựa thì được sắp xếp vào Thân Vệ Quân, không lâu sau thì trở thành đầu mục.

Thạch bà bà đối với chuyện này tất nhiên cao hứng, cũng rất nở mày nở mặt, bất mãn duy nhất là Lương Lỗi càng lúc càng bận rộn, cơ hồ mười ngày nửa tháng đều không ở nhà.

Vào khoảng thời gian trong thành vừa xuất hiện lệ quý móc mắt kia, Thạch bà bà cũng giống dân chúng trong thành, đều lo lắng sợ hãi thấp thỏm bất an, buổi tối khi ngủ cũng phải chú ý xem xét chốt cửa mấy lần. Cho đến một đêm trời đất tối mù, Thạch Lỗi đột nhiên toàn thân đều là máu trở về nhà, không nói hai lời liền lôi kéo nàng chạy ra bên ngoài, chạy không ngừng cho đến rừng cây ngoài thành, mới dừng lại.

"Lỗi tử, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Thạch bà bà tay chân lạnh như băng, run rẩy đến nói không nên lời.

"Vương gia muốn giết ta." Lương Lỗi thở hồng hộc.

"Đang êm đẹp, vì sao Vương gia lại muốn giết người?" Thạch bà bà nắm chặt tay hắn, "Có phải là người làm sai chuyện gì rồi, đúng không?"

"Là nhi tử nhất thời hồ đồ làm chuyện sai trái." Lương Lỗi hối hận không thôi, "Mẫu thân đừng hỏi nữa."

"Nhất thời hồ đồ, rốt cuộc là hồ đồ làm sai chuyện gì?" Thạch bà bà vội la lên, "Toàn bộ máu trên người là từ đâu ra?"

"Nương, người đừng hỏi nữa." Lương Lỗi tâm phiền ý loạn, "Chúng ta tìm một làng chài nhỏ, đến đó sống đi."

"Mau đem chuyện nói rõ ràng, bằng không ta sẽ không đi." Thạch bà bà tránh thoát tay hắn.

"Nương !" Lương Lỗi trán nổi gân xanh.

Thạch bà bà ngồi ở trên tảng đá, hiển nhiên là quyết tâm.

Thời gian cấp bách, Lương Lỗi một chưởng đánh ngắt nàng, khiêng trên vai còn chưa chạy được hai bước, phía sau liền truyền đến một trận tiếng bước chân.

"Đứng lại !" Đối phương lao tới, không kịp suy xét thêm, đúng lúc bên dưới là sườn núi, Lương Lỗi liền đẩy mẫu thân lăn xuống, vừa vịn được cỏ dại che lấp.

Đám người kia đuổi theo phía sau, hai bên rất nhanh liền chiến thành một đoàn, Lương Lỗi tất nhiên là không thể địch lại nhiều người, không lâu sau thì bị bắt.

Mà Thạch bà bà trốn ở dưới sườn núi, cũng chưa hoàn toàn hôn mê, mơ mơ màng màng nghe người phía trên nói chuyện, mới biết được nhi tử nhà mình ở trong Sở quân làm chuyện gì, là giúp Sở Hằng móc mắt người, cho nên mới bị diệt khẩu, trước mắt bỗng nhiên tối đen hôn mê bất tỉnh.

Không nói rõ qua bao lâu, sau khi tỉnh lại giãy dụa bò lên sườn núi, bốn phía từ sớm đã không còn một bóng người. Vốn dĩ muốn tìm cái chết, lại nghĩ nhi tử có lẽ vẫn còn sống, vì thế liền đến bên đường ăn xin, lưu lạc

đến thành Thiên Hải, gặp được một vị bà con xa, dẫn vào Thiên Nhai Hải Các.

"Là do Lỗi tử nó hồ đồ a." Thạch bà bà khóc không thành tiếng.

"Càng hồ đồ hơn là Sở Hằng." Ôn Liễu Niên siết chặt tay thành nắm đấm. Tuy nói đã sớm đoán được, nhưng lần này được chứng thực, vẫn cảm thấy rất tức giận, ý lạnh cơ hồ lan tỏa toàn thân. Người ác độc đến như vậy, quả thật thiên đao vạn quả cũng không đủ.

"Có cần bẩm báo lên Hoàng thượng không?" Sau khi rời khỏi tạp viện, Hải Hoa nương hỏi. Nếu là môn phái giang hồ tùy ý tác loạn như thế, Thẩm Thiên Phong tất nhiên có thể ra tay giải quyết, nhưng đối phương cố tình là Vương gia, chỉ sợ ngoại trừ Sở Uyên, cũng không có ai dám động thủ.

"Việc này ta sẽ viết sổ con." Ôn Liễu Niên nói, "Bất quá trong khoảng thời gian này, xin tạm thời giữ bí mật."

"Yên tâm đi." Hải Hoa nương nói, "Thiên Nhai Hải Các vẫn không giao tiếp với bên ngoài, nếu ta không nói, thì sẽ không có ai biết được."

"Chuyến này vẫn là có chút thu hoạch." Ôn Liễu Niên nói, "Đa tạ các chủ."

"Về phần Bình Lăng bang kia, Thiên Nhai Hải Các cũng có thể ra tay." Hải Hoa nương nói, "Nói tiếp, Lưu Hương Nam có chút dính líu đến chỗ này của ta."

"Thật sao?" Ôn Liễu Niên đối với chuyện này có chút ngoài ý muốn.

"Lúc trước khi người hỏi, ta cũng muốn nói, chỉ là việc này liên quan đến Đào Hoa, dù sao cũng phải hỏi qua nàng trước." Hải Hoa nương nói.

"Đào Hoa tử?" Ôn Liễu Niên còn nhớ rõ nữ tử mặc phấn y hôm qua.

"Mười mấy năm trước, Đào Hoa vốn dĩ có cửa hôn sự với cháu trai của Lưu Hưởng Nam." Hải Hoa nương nói, "Về sau phát hiện phẩm hạnh người này không hợp, lại dâm loạn háo sắc, thì nói muốn từ hôn. Chỉ là cha mẹ trong nhà không đáp ứng, nói là sợ người ngoài chê cười mất mặt, đến ngày đại hôn, cứng rắn hạ mê dược nàng nhét vào kiệu hoa."

"Loại cha mẹ này, thật sự quá hồ đồ." Ôn Liễu Niên nhú mày.

"Đợi đến khi Đào Hoa tỉnh lại, đã là sáng sớm ngày hôm sau, người Lưu gia biết nàng không nguyện ý gả, vì vậy thời thời khắc khắc đều phái người trông chừng nàng, sợ nàng lén lút chạy mất. Lúc ấy, Đào Hoa không có công phu, chỉ có thể nén giận giả vờ thuận theo, cho đến nửa năm sau mới có cơ hội, thừa dịp thắp hương liền trốn ra khỏi Bình Lăng bang, một đường chạy đến Thiên Nhai Hải Các này."

"Đáng tiếc cho một cô nương tốt." Ôn Liễu Niên thở dài.

"Đào Hoa rất ít khi nhắc tới Bình Lăng bang, bất quá ngẫu nhiên cũng sẽ nói qua." Hải Hoa nương nói, "Lưu gia từ trên xuống dưới, tựa hồ không có ai là người tốt."

"Vật hợp theo loài." Ôn Liễu Niên nói, "Nếu thật sự hoang đường như thế, người tốt cũng sẽ bị ép đi."

"Lưu Hưởng Nam nhận cháu trai này làm con nuôi, sau khi Đào Hoa được gả qua, thường xuyên bị bà bà ngược đãi, đến bây giờ trên người vẫn còn sẹo." Hải Hoa nương nói, "Nàng vốn là muốn luyện thành một thân công phu, rồi sau đó đến Bình Lăng bang tính sổ. Nếu người có nghi vấn gì, cứ việc đến hỏi nàng là được."

"Được." Ôn Liễu Niên gật đầu, "Vậy ta đi tìm Đào Hoa tử." Quả thật có không ít chuyện muốn hỏi.

Chờ đến khi Ôn Liễu Niên đến tìm, Đào Hoa đang chỉ đạo môn nhân luyện kiếm. Vài tiểu cô nương nhìn thấy Triệu Việt, tất nhiên không tránh khỏi sẽ nhìn lâu một chút, sau khi hồi thần lại có chút xấu hổ, vội vàng hành lễ lui xuống.

Ôn đại nhân: "..."

Cảm thấy hình như là chịu thiệt rồi.

"Triệu đại đương gia, Ôn đại nhân." Đào Hoa hỏi, "Nhiệm vụ tìm ta có chuyện gì không?"

"Về Bình Lăng bang." Ôn Liễu Niên cũng không vòng vo, "Các chủ nói có một số việc, có thể đến hỏi cô nương."

Đào Hoa nhìn qua cũng không nhiều ngoài ý muốn: "Nghĩ đến các chủ đã nói qua chuyện của ta lúc trước, đại nhân muốn hỏi chuyện gì?"

"Tại hạ hoàn toàn không biết gì về Bình Lăng bang cho nên có không ít nghi hoặc, nhưng không biết phải bắt đầu hỏi từ đâu." Ôn Liễu Niên nói, "Nếu cô nương cảm thấy vấn đề của tại hạ thiếu sót chỗ nào, chỉ cần nói là được."

Đào Hoa gật đầu: "Được."

"Về thiên kim của Lưu Hưởng Nam - bang chủ Bình Lăng bang, cô nương có ấn tượng gì không?" Ôn Liễu Niên hỏi.

"Lưu Uyển Chi?" Đào Hoa lắc đầu, "Lúc ta vừa gả qua, nàng mới chỉ là tiểu công nương. Được cưng chiều đến vô pháp vô thiên điêu ngoa tùy hứng, xem tính mạng hạ nhân như cỏ rác, tuổi còn nhỏ mà tâm địa ác độc, xem như bị hủy ở trong tay vợ chồng Lưu Hưởng Nam, vì sao đại nhân lại quan tâm đến chuyện này?"

"Vài hôm trước hẳn tìm bà mai đến cửa, nói muốn gả nhi nữ cho một vị bằng hữu của tại hạ." Ôn Liễu Niên nói, "Bởi vì lúc trước chưa giao tiếp qua, cho nên mọi người cũng không rõ ràng."

"Đại nhân vẫn là phải nhắc nhở vị bằng hữu kia, tốt nhất cảnh giác một chút." Đào Hoa nói, "Tính tình Lưu Hương Nam cực kỳ cẩn thận, mạo muội đến cửa như thế, mọi chuyện đều có nguyên nhân."

"Trong chốn giang hồ có môn phái nào, giao hảo với Bình Lãng bang không?" Ôn Liễu Niên lại hỏi.

"Hẳn là không có." Đào Hoa nói, "Môn phái vùng Đông Hải vốn cũng không nhiều, vị trí Bình Lãng bang lại hoang vu quy mô lại không lớn, vì vậy rất ít giao tiếp với người trong giang hồ."

Ôn Liễu Niên gật đầu, cũng không khác với lời Thẩm Thiên Phong nói lúc trước.

"Khi ta vừa được gả qua, Bình Lãng bang chỉ là môn phái nhỏ. Bất quá hai năm gần đây không biết là được ai giúp đỡ, đột nhiên bắt đầu đại phú đại quý hẳn lên, thành phú hộ số một số hai Đông Hải." Đào Hoa nói, "Tựa hồ có không ít thương lộ."

Còn có thể là ai nữa, chỉ sợ lại là Sở Hằng. Ôn Liễu Niên gãi gãi cằm, lại có chút nghĩ không rõ, nếu quả nhiên là có liên quan đến Sở Hằng, vì sao lại đột nhiên chạy đến cửa cầu hôn? Là ai cũng sẽ biết là có vấn đề, chẳng lẽ là cố ý khiến mình điều ra không được.

Suy nghĩ có chút loạn, Ôn Liễu Niên lắc đầu, nhớ tới trước khi mình đến Đông Hải, Hoàng thượng có từng nói qua - Trước hết phải nghĩ mọi biện pháp ổn định Sở Hằng, tìm hiểu nguồn gốc lôi ra tất cả đồng mưu của hắn, rồi sau đó bắt hết một lưới. Phụ tử Sở gia ở Đông Hải rắc rối khó gỡ hai mươi năm, sau lưng sớm không biết bày ra bao nhiêu tấm lưới lớn rồi, mà

lần này Lưu Hưởng Nam lại chủ động đến cửa, mặc kệ mục đích cuối cùng là gì, ít nhất cũng cho mình một cơ hội có thể điều tra rõ ràng.

"Đại nhân tính toán khi nào đến Bình Lãng bang?" Đào Hoa hỏi.

"Ở trong này qua mười lăm, chúng ta sẽ trở về thành Đại Côn." Ôn Liễu Niên nói, "Dựa theo ước định lúc trước, Lưu Hưởng Nam hẳn là sẽ tại tháng giêng tự mình đến đây."

"Không biết đại nhân có thể cho ta đi cùng không?" Đào Hoa hỏi.

"Cô nương không sợ hấn nhận ra à?" Ôn Liễu Niên nói, "Nếu không phải là vì lo lắng chuyện này, tại hạ cầu còn không được."

"Ta tất nhiên sẽ không chủ động lộ diện." Đào Hoa nói, "Cho dù là báo thù, cũng sẽ chờ đại nhân giải quyết ổn thỏa sau đó hành động cũng không muộn."

"Cũng được." Ôn Liễu Niên gật đầu, "Nếu Hải các chủ đồng ý, cô nương cứ theo chúng ta trở về thành Đại Côn đi."

Khách điểm ngoài thành, Diệp Cẩn nhíu mày hỏi Thẩm Thiên Phong: "Người xác định sẽ không xảy ra chuyện? Đại nhân tay trái gà không chặt, đại đương gia lại không có công phu, sao đến giờ cũng chưa thấy trở về."

"Thiên Nhai Hải Các là môn phái giang hồ, cũng không phải hang ổ thổ phi." Thẩm Thiên Phong nói, "Huống hồ Hải các chủ cũng đã phái người đến thông báo qua, nói đại nhân là con trai của cố nhân, ngủ lại cũng là chuyện hợp tình hợp lý, có gì mà phải lo lắng?"

"Người khác nói cái gì người cũng tin à?" Diệp Cẩn trừng hấn.

Thẩm Thiên Phong dở khóc dở cười: "Nếu người thật sự lo lắng, thì để ta qua xem là được."

"Cùng nhau đi." Diệp Căn đánh nhịp.

"Chúng ta cũng đi !" Âm vệ đồng loạt giơ tay.

"Ta nữa !" Vô Ảnh theo góp vui.

"Muốn đi không?" Thượng Vân Trạch hỏi Mộc Thanh Sơn.

"Muốn." Mộc Thanh Sơn gật đầu.

Thẩm Thiên Phong: "..."

"Đi !" Diệp Căn mở cửa phòng ra.

"Tiểu Căn." Thẩm Thiên Phong đau đầu gọi lại hần.

"Ta biết, Thiên Nhai Hải Các có quy củ." Diệp Căn bĩu môi, "Không đi vào thì không đi vào, thế nhưng đại nhân cũng có thể ra ngoài cho ta nhìn một cái." Như vậy mới yên tâm.

Hai con Hồng giáp lang ngồi xổm trên đầu vai hần, cũng đồng ý lắc xú tu.

"Như thế nào, như vậy cũng không được?" Diệp Căn chống nạnh.

"Tất nhiên là được." Thẩm minh chủ bất đắc dĩ thở dài, "Nghe lời người là được."

Âm vệ ở trong lòng vỗ tay, cốc chủ làm tốt lắm !

Đoàn người vừa ra khỏi cửa khách điểm, thì thấy Đào Hoa mang theo vài môn nhân đi tới, sau khi thấy thì hành lễ cười nói: "Đúng lúc thật, các chủ nhà ta mời chư vị đến, cùng nhau ăn một bữa cơm."

Ăn cơm a ! Âm vệ nghe vậy cao hứng phấn chấn.

Diệp Căn có chút ngoài ý muốn, xem ra Ôn đại nhân quả thật là rất được Hải Hoa nương yêu thích, chẳng những có thể để Triệu Việt cùng ngủ lại, hiện tại ngay cả người còn lại cư nhiên cũng có thể cùng nhau ăn một bữa cơm.

Chung quy đó là Thiên Nhai Hải Các a, quả thật không nghĩ tới, sẽ công khai để nhiều nam tử đi vào như vậy.

THỔ PHỈ CÔNG LỢC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 167: Hoa Nở Giữa Ngày Đông!!!

Bên trong Thiên Nhai Hải Các, đa phần đều là nữ tử mười bảy mười tám, bình thường quanh năm suốt tháng đều không nhìn thấy được một nam tử, thấy Triệu Việt và Ôn Liễu Niên thì đã là sợ hãi than, thì đừng nói là mình chủ võ lâm Thẩm Thiên Phong.

Mộc Thanh Sơn đi một đường đều nhìn ngắm khắp nơi, cảm thấy thác nước đình đài đều rất có ý cảnh, chỗ nào cũng thích.

Thượng Vân Trạch trong lòng có chút bất mãn, lần đầu tiên đến Đẳng Vân bảo, sao cũng không thấy có loại ánh mắt này.

"Diệp cốc chủ, đây là hoa gì vậy?" Thấy trên mặt đất có một bụi hoa nhỏ, cứ nhiên có thể nở rộ giữa trời đông, Mộc Thanh Sơn trong lòng có chút kinh ngạc, vì thế nhin không được hỏi.

Thế nhưng Diệp Cẩn lại không trả lời.

"Diệp cốc chủ?" Mộc Thanh Sơn buồn bực nhìn hăn, liền thấy sắc mặt Diệp Cẩn đờ đờ sát khí, vì thế hơi giật mình.

Làm sao vậy?

Một đám tiêu cô nương ngồi xõm phía sau hành lang, vụng trộm nhìn Thẩm Thiên Phong, đây chính là mình chủ võ lâm a... Còn tưởng là hán tử cao lớn thô kệch, không nghĩ tới lại anh tuấn bất phàm như thế, nhìn lâu, ngay cả mặt cũng nhin không được sẽ đỏ lên.

Vì thế Diệp cốc chủ càng bộc phát ra đặng đặng sát khí.

"Các người trốn phía sau ta làm gì?" Vô Ảnh ngạc nhiên.

Thật nhiều tử tử ngược bực a ! Vật biểu tượng rơi lệ đầy mặt, căn bản là không dám nhìn.

Vô Ảnh: "..."

"Diệp cốc chủ." Ôn Liễu Niên đang chờ ở trong sảnh, "Hải các chủ sẽ lập tức đến ngay."

Diệp Căn nói: "Nga."

Thẩm Thiên Phong bất đắc dĩ vỗ vỗ hăn, thấp giọng nói: "Nghe lời."

Diệp cốc chủ càng bộc lộ ra bản chất ngạo kiêu, giận, ta còn chưa đủ nghe lời sao? Nếu ta thật sự không nghe lời, thì đã sớm hất bàn bỏ đi rồi a, một đường đến đây có biết bao nhiêu người đang nhìn ! Rõ ràng đều là nam nhân, vì sao cứ nhìn chằm chằm một người, Thượng bảo chủ cũng không tõi a ! Diệp cốc chủ oán niệm nghĩ, nhất định là vì ai kia ăn mặc quá đẹp.

Lần sau nếu gặp Lưu trưởng lão, nhất định phải mượn một bộ đồ Cái Bang.

"Thẩm minh chủ." Hải Hoa nương cười từ bên ngoài tiến vào, "Vừa nãy trong bang có chút việc, để chư vị đợi lâu."

"Hải Các chủ không cần khách khí." Thẩm Thiên Phong nói, "Hăn là chúng ta quấy rầy mới đúng."

"Tuy nói chỗ này của ta không cho nam tử bước vào, nhưng chư vị vừa là bằng hữu Tiểu Liễu tử, lại có minh chủ ở đây, tất nhiên là phải cùng nhau ăn một bữa cơm." Hải Hoa nương nói, "Nhà ăn đã chuẩn bị xong rượu nhạt, chư vị, mời."

Còn chưa đến hai ngày, thì đã thành Tiểu Liễu tử, xem ra quan hệ không tồi a. Vô Ảnh nhỏ giọng hỏi Ôn Liễu Niên: "Không biết cố nhân của Hải các chủ, có quan hệ thế nào với Ôn đại nhân vậy?"

Một lời vừa ra, tất cả mọi người 'đồng loạt' nhìn qua, hiển nhiên cũng đã hiểu kỳ rất lâu.

"Khụ khụ." Ôn đại nhân sờ sờ mũi, nói, "Cha ta."

Nhìn không ra a... Tập thể vật biểu tượng chặc chặc, Ôn lão gia nhìn khờ khan lại cổ hủ, ngay cả quý cũng sợ, cư nhiên còn từng dính líu đến Hải các chủ.

"Lúc này đến Thiên Nhai Hải Các xem như đến đúng chỗ rồi." Ôn đại nhân sờ sờ mũi, đổi đề tài, để tránh cho cha mình tiếp tục bị bổ não, "Nơi này có một lão bà bà họ Thạch, đã từng là dân chúng thành Đại Côn, nói đến cũng khéo, nhi tử của nàng vừa vặn là sát thủ năm đó giúp Sở Hằng móc mắt người, tên là Lương Lỗi."

"Thật sự trùng hợp như vậy?" Diệp Căn giật mình.

"Vậy bây giờ Lương Lỗi ở đâu?" Mộc Thanh Sơn cũng hỏi.

"Tám phần là bị Sở Hằng diệt khẩu rồi." Ôn Liễu Niên nói, "Thạch bà bà là nhân chứng duy nhất. Hải các chủ đã đáp ứng, sẽ chăm sóc bảo hộ nàng thật tốt."

"Thật không biết trước khi chúng ta đến, Sở Hằng còn làm bao nhiêu chuyện táng tận thiên lương." Thượng Vân Trạch lắc đầu, "Lãng trì cũng tính tiện nghi hẳn."

"Đã đến đây, tất nhiên phải điều tra rõ từng chuyện, hiện tại có chúng ta ở đây, phụ tử Sở gia hẳn là sẽ không làm xằng làm bậy." Ôn Liễu Niên nói, "Còn một chuyện nữa, là có liên quan đến Bình Lăng bang."

"Bình Lãng bang?" Âm vệ vừa nghe lập tức tỉnh táo tinh thần, sôi nổi nói với Vô Ảnh, "Mau nghe đi, có liên quan đến cha vợ người kia."

Vô Ảnh rất muốn ngồi khóc.

Hải Hoa nương ở phía trước nghe được, cũng cười quay đầu đánh giá, "Lưu Hưởng Nam là muốn mai mối cho người?"

Vô Ảnh vẻ mặt thảm thiết: "Ừm."

"Thứ ta nói thẳng, vị tiểu công tử này không giống loại hình hãn sẽ nhìn trúng, quá nhỏ cũng quá non." Đào Hoa lắc đầu.

Vì thế âm vệ liền mất hứng, non thì sao, non một chút mới tốt, nụng mới đã, sang năm cũng có thể sinh nhi tử !

"Lưu Hưởng Nam thích thân hình cao lớn." Đào Hoa tùy tay chỉ một người, "Vị thiếu hiệp này hãn mới là người hợp khẩu vị của hãn."

"Ta?" Âm vệ bị chỉ trúng đại kinh thất sắc, "Ta không được a, ta nói ngọng, không được đâu."

"Phốc." Hải Hoa nương không nhịn được bật cười thành tiếng, thật không hổ là người bên cạnh Thẩm minh chủ, thật là một người so với một người càng thú vị.

"Chư vị về sau đừng nên tiếp tục lấy Bình Lãng bang ra trêu chọc A Ảnh nữa" Sau khi cười đủ, Ôn Liễu Niên nói, "Lưu Hưởng Nam không phải là hạng người tốt lành gì."

Người còn lại đối với chuyện này ngược lại cũng không ngoài ý muốn, nếu không phải trong lòng có mưu mô, cần gì phải đột nhiên chạy đến cầu hôn.

"Đại nhân tra được gì rồi à?" Mộc Thanh Sơn hỏi.

Ôn Liễu Niên đưa mắt nhìn Đào Hoa.

"Ta là từ chỗ đó trốn ra." Đào Hoa nói, "Chuyện hơi dài, chừ vị vẫn là đợi sau khi dùng xong yến hội, nghe cũng không muộn."

"Ừm, cũng không vội nhất thời nửa khắc." Ôn Liễu Niên cũng nói, "Vẫn là ăn cơm trước đi."

Nhà ăn đã sớm chuẩn bị xong thịt rượu, lúc trước ám vệ vốn đã chuẩn bị sẵn sàng tâm lý phải ăn rau, chung quy đây chính là chỗ của cô nương gia, hẳn là cũng sẽ không ăn mặn, cho nên cố ý ở trên đường mua gà nướng ăn lót dạ, vô cùng cơ trí. Chỉ là không nghĩ tới vừa bước vào phòng, nghênh diện liền ập tới một cỗ hương thơm. Trên bàn không chỉ có lẩu hải sản đầy màu sắc, gà vịt thịt cá một món cũng không thiếu, thậm chí còn có một cái đầu heo kho.

"Oa." Ôn Liễu Niên nuốt nước miếng.

Ám vệ hai mắt mê lương, vì sao lại không giống như trong lời đồn, tỷ tỷ chẳng lẽ không phải ăn rau sao, sao lại có thể ăn đầu heo giống như Tả hộ pháp vậy?

"Trước, ta kính chừ vị một ly." Hải Hoa nương rất là hào sảng.

Ôn Liễu Niên đang đau họng nên không thể uống rượu, vì thế tùy tay bưng một bát mì lên: "Cạn !" Ý tứ cũng giống nhau.

Chung quy đều là người trong giang hồ.

Triệu Việt đỡ trán.

Năm con Hồng giáp lang ghé vào một bên, xếp thành một hàng ăn thịt vụn, tập thể lắc xúc tu.

Thẩm Thiên Phong vươn đũa gắp một khối thịt, thì bị Diệp Căn cướp đi, cúi đầu, ăn.

Thẩm Thiên Phong trong lòng có chút buồn bực, bình thường đồ cũng không chịu ăn, sao đến đây lại giành.

Bất quá buồn bực thì buồn bực, chịu ăn thịt vẫn là khiến người ta vui mừng. Vì thế lại gắp một miếng, kết quả lại bị cướp đi, không chỉ bị cướp đi, còn bị đập một cái.

Diệp Căn trừng mắt nhìn hắn.

Thẩm Thiên Phong giờ mới nhớ ra, sáng nay hắn bắt mạch cho mình, nói trong người hơi nóng, không thể ăn quá nhiều dầu mỡ.

Người bên ngoài tất nhiên là không biết, còn nghĩ Diệp Cốc chủ quả nhiên là đang ghen a... Người bên ngoài bất quá là nhìn Thẩm Minh chủ lâu một chút, thì ngay cả thịt cũng không cho ăn.

"Đúng rồi, lúc nãy trên đường tới đây ta có hỏi Cốc chủ, chỉ là hình như Cốc chủ không nghe thấy." Mộc Thanh Sơn sực nhớ ra.

"Hỏi cái gì?" Diệp Căn khó hiểu, hoàn toàn không có ấn tượng.

"Ở ven đường nhìn thấy một bụi hoa nhỏ rực rỡ đủ màu sắc, nở ngay mùa đông cực kỳ hiếm lạ." Mộc Thanh Sơn nói, "Không biết là hoa gì, lúc trước chưa bao giờ thấy qua."

"Hoa kia không có tên." Sau khi Hải Hoa nương nghe được cười nói, "Nơi này chỗ nào cũng có, ven đường coi như ít, bốn phía đài luyện võ mới gọi là nhiều."

"Thật sao?" Diệp Căn nghe đến đây thì hứng thú, "Ta đi xem thử."

"Cơm nước xong lại..." Ôn Liễu Niên còn chưa nói xong, Diệp Căn đã biến mất ở trước mặt mọi người. Thấm Thiên Phong đau đầu, sau khi cáo lỗi với người còn lại thì cũng đuổi theo, quả nhiên ở ven đường nhìn thấy bụi hoa mà Mộc Thanh Sơn nói.

"Nở rộ ngược lại là rất đẹp." Thấm Thiên Phong ngồi xổm bên cạnh hảnh, "Là hoa gì vậy?"

Diệp Căn khẽ nhú mày, vươn tay ngắt xuống một đóa, để sát mũi ngửi.

"Biết đây là cái gì không?" Thấm Thiên Phong đoạt từ trong tay hảnh, "Không được ngửi."

"Tất nhiên ta biết đây là cái gì, ngửi một hai lần cũng không sao." Diệp Căn nói, "Thế nhưng nếu ngửi quanh năm suốt tháng, hiệu quả cũng không phải bình thường."

"Rốt cuộc đây là thứ gì?" Thấm Thiên Phong hỏi.

Diệp Căn đứng lên nói: "Hoa này tên là 'không biết đường về'."

"Tên hoa gì mà kì quái thế." Thấm Thiên Phong nói.

"Ngửi nhiều trong lòng sẽ nảy sinh tình cảm, trầm mê ôn nhu hương, cho nên mới gọi là 'không biết đường về'." Diệp Căn nói, "Còn có một cái tên khác, gọi là mị hồn."

Nghe tên này cũng biết dùng thế nào rồi. Thấm Thiên Phong nhú mày: "Vậy Thiên Nhai Hải Các vì sao lại có loại hoa này?" Bị nam tử phụ lòng gây tổn thương, cho nên khi xây Thiên Nhai Hải Các này, lại ở trong viện trồng đủ loại hoa thôi tình, bất luận nghĩ như thế nào cũng không giải thích rõ.

Diệp Căn cũng lắc đầu.

"Đây rốt cuộc là hoa gì?" Thấy hai người bọn hăn chậm chạp không về, người còn lại cũng tìm lại đây.

Diệp Căn do dự một chút, cùng Thẩm Thiên Phong liếc mắt nhìn nhau.

"Có phải là hoa này có vấn đề không?" Hải Hoa nương biển sắc.

"Hải các chủ không biết đây là hoa gì à?" Thẩm Thiên Phong hỏi.

"Lúc trước Thiên Nhai Hải Các không có, là ba năm trở lại đây đột nhiên xuất hiện." Hải Hoa nương nói, "Nhìn cũng đẹp, ta thử qua cũng không có độc, nên giữ lại."

"Hoa này gọi là mị hồn." Diệp Căn nói, "Thục Trung có rất nhiều, nơi khác chưa thấy qua cũng bình thường, đa phần là dùng để... Luyện dược."

"Dược gì?" Hải Hoa nương hỏi.

Diệp Căn nói: "Xuân dược."

Ôn Liễu Niên nhú mày.

Hải Hoa nương sắc mặt cực kì khó coi.

"Các chủ." Đào Hoa nói nhỏ bên tai nàng, "Hăn là do Tiểu Linh Tử để lại."

"Đồ vong ân." Hải Hoa nương hung hăng nhổ một ngụm nước bọt, "Đi tìm thêm mấy người đến, nhổ sạch sẽ tất cả hoa ở nơi này cho ta !"

"Tiểu Linh Tử là ai?" Diệp Căn hiếu kỳ. Tuy nói hoa này ở Thục Trung không ít, nhưng cũng là hạ nở thu tàn, có thể nở rộ quanh năm suốt tháng như thế, hiển nhiên là đã động tay qua, cũng thật sự muốn gặp mặt hỏi một câu.

"Là một tiểu nha đầu, năm nay đại khái mười tám tuổi." Đào Hoa nói, "Ba năm trước vào ngày tiết nguyên tiêu, vì đói cho nên ngất xỉu ở trước cửa, được các chủ cứu trở về. Am hiểu y thuật, bình thường chỉ thích kỳ hoa dị thảo, người cũng không xấu, chỉ là cực kỳ tùy hứng bất hảo, về sau bản thân không chịu nổi môn quy nghiêm ngặt, chạy ra ngoài rồi cuộc vẫn chưa trở về."

Ôn Liễu Niên sờ sờ cằm, xem ra tính tình thật sự không tốt a.

Trồng hoa thôi tình ở nơi thanh tu, cũng khó trách các chủ giận tím mặt.

Mà ở trước cửa Bình Lăng bang, một tiểu cô nương mi thanh mục tú đang bày quán, bán thảo dược.

Đoàn người Lưu gia muốn ra ngoài ăn cơm, vừa ra cửa vừa vụng gập phải.

"Nhân sâm Bạch Tuyết Sơn a, giá cả pháp chẵn." Thanh âm của tiểu cô nương vang lạnh lạnh, "Ngâm môn chủ cũng rất thích ăn !"

"Ồn muốn chết." Lưu tiểu thư bất mãn.

"Vị lão gia này..." Tiểu cô nương nũng nịu, liếc mắt đưa tình nhìn Lưu Hướng Nam.

"Người !" Lưu Uyển Chi giậm chân, "Người đâu !"

"Dạ." Gia đình bước lên.

"Đem ả tiện nhân này đuổi đi cho ta !" Lưu Uyển Chi cắn răng nói, "Y phục rách rưới, xúi quẩy cả năm."

THỔ PHỈ CÔNG LỢC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 168: Việc Vui Trong Bình Lãng Bang Đúng Là Không Ít!!!

Sau nửa canh giờ ngấn ngủ, hoa 'không biết đường về' trong Thiên Nhai Hải Các bị nhổ sạch sẽ. Hải Hoa nương hỏi Diệp Căn: "Thứ này có giải được không?"

"Hoa này không có độc, cũng không gây tổn hại gì." Diệp Căn nói, "Chỉ là nếu ngủ nhiều, thì trong đầu sẽ có chút xao động mà thôi, qua một lúc thì sẽ không sao nữa, các chủ không cần lo lắng."

"Thiên Nhai Hải Các này, vốn dĩ chính là nơi thu nhận nữ tử trên thế gian đã hết hy vọng với nam nhân, để các nàng có nơi nương tựa không cần phiêu bạt khắp nơi, nhưng quả quyết sẽ không giam cầm người nào hết, khi nào động tình, thì khi đó ra ngoài là được." Hải Hoa nương lắc đầu, "Lúc trước khi tiểu nha đầu kia hỏi, ta cũng là trả lời nàng như vậy, chỉ là bây giờ xem ra, nàng tựa hồ cũng không nghe lọt."

"Tiểu Linh Tử vẫn hiểu lầm Các chủ, cảm thấy nàng không thích nam nhân, thì không cho người khác thích nam nhân, giải thích như thế nào cũng không chịu nghe." Đào Hoa nói, "Rất ích kỷ lại rất tùy hứng, cũng không biết hai năm này tính tình có thu liễm không, bằng không e là sẽ chịu thiệt."

Ôn Liễu Niên lắc đầu: "Nghe tính cách này, không giống như là người sẽ đứng yên để người ta khi dễ." Mà giống như là thích khi dễ người khác hơn.

Tiêu Gia trấn tuy nói là một cái tên nghe rất giản dị, nhưng vẫn được cho là một tòa thành trấn lớn, hương khói trong miếu cũng rất cường thịnh. Lưu

Hương Nam sau khi mang theo gia nhân đốt hương xong, liền một đường đến sau viện ăn chay, sau khi ngồi xuống nhìn quét một vòng, nhíu mày nói: "Chấn Uy còn chưa về à?"

"Chưa." Lưu Uyên Chi lắc đầu, khẽ nói, "Thu thập một nha đầu xấu xí bẩn thỉu, cũng lâu như vậy."

Biết tật xấu này của cháu trai mình, Lưu Hương Nam đau đầu thở dài: "Mà thôi mặc kệ hắn, mở tiệc trước đi !"

Lưu Uyên Chi cũng có chút ghét bỏ, bẩn như vậy cũng có thể xuống tay, nghĩa huynh này của mình cũng thật không có mắt.

Mà ở khách điểm bên trong thành, tiểu nha đầu lúc trước đổi xong y phục mới lại tắm rửa một lần, đầy mặt thẹn thùng xuống lầu vào nhã gian: "Đa tạ thiếu gia."

Lưu Chấn Uy thuận tay kéo một cái, để người ngã vào trong lòng mình, hiển nhiên cực kì hài lòng với nhan sắc của nàng: "Câu dẫn cha ta, chi bằng câu dẫn ta thì sẽ nhanh hơn, trước nói xem tên gọi là gì?"

"Tiểu Linh Tử." Thanh âm nũng nịu cơ hồ muốn nhỏ ra nước.

"Tiểu Linh Tử." Lưu Chấn Uy nâng cằm nàng lên, "Tên rất hay."

"Thiếu gia thật sự có thể thu ta làm thiếp?" Tiểu Linh Tử chớp mắt hỏi.

"Tất nhiên có thể." Lưu Chấn Uy nắm tay nàng, "Chỉ cần người ngoan ngoãn nghe lời, về sau không chỉ có thể ăn no, không cần tiếp tục mạo hiểm bán thân sâm giả nữa, còn có thể có sai bảo nha đầu."

Tiểu Linh Tử ôm cổ hắn, cười đến đầy mặt quyến rũ: "Vậy ta sẽ thật ngoan."

Lưu Chấn Uy trước giờ là người tham lam háo sắc, nếu cá đã mắc câu, thì tất nhiên một lát cũng không muốn chờ, sau khi nhìn nàng ăn được hai ngụm thì vội vàng ôm mỹ nhân nhỏ nhắn đẩy đà trở về phòng. Tiểu Linh Tử cũng không giãy dụa, ngược lại chủ động cởi bỏ đai lưng giúp hắn, dâng lên đôi môi đỏ mọng của mình.

Tiểu nhị một bên dọn đĩa một bên chặc chặc, thiếu gia Bình Lăng bang này, quả thật là sốt ruột, ngay cả ăn bữa cơm cũng chờ không được.

Trong Thiên Nhai Hải Các, Ôn Liễu Niên cẩn thận tính ngày: "Mùng mười rồi a."

"Ừm." Triệu Việt nắm tay hắn.

"Còn năm ngày nữa." Ôn Liễu Niên ôm cổ hắn, kiên định nói, "Nơi nào cũng không đi, cứ ở trong phòng ngủ !"

Triệu Việt bị chọc cười.

"Lúc này đến Lạc Anh đảo, thì phải chuyên tâm luyện công, đừng trở về, cũng đừng nghĩ đến ta." Ôn Liễu Niên dặn dò, nói xong lại sửa cho đúng, "Ngẫu nhiên suy nghĩ một chút cũng được."

"Được." Triệu Việt nắm tay hắn, "Ta nhất định sẽ sớm trở về."

"Cũng không cần lo lắng, tuy nói chuyện ở Đông Hải nhiều, nhưng cũng không phức tạp." Ôn Liễu Niên nói, "Đơn giản là Sở Hằng ráp tâm bất lương, phải đề phòng một chút mà thôi. Hiện tại Hoàng thượng còn chưa áp dụng hành động ở mặt ngoài, ta chỉ cần ở đây ba phải, lại có bọn Diệp Cốc chủ và Đoạn vương ở đây, bây giờ còn có thêm Hải các chủ, sẽ không xảy ra chuyện."

"Còn Bình Lăng bang thì sao?" Triệu Việt hỏi.

"Chuyện này càng không đủ khiến cho người ta sợ hãi." Ôn Liễu Niên nói, "Mặc kệ mục đích cuối cùng của hẳn là gì, cũng chỉ là con cá nhỏ, trước mặt Thẩm minh chủ cũng không dám nhảy ra ngoài sóng lớn, nếu nhảy nhót quá lợi hại, ngược lại có lợi cho chúng ta một đường kéo tơ bóc kén tra xét."

"Trong mắt người, tựa hồ không có chuyện gì được coi là lớn." Triệu Việt xoa bóp mũi hẳn.

"Vẫn phải có chứ." Ôn Liễu Niên nhấn mạnh.

"Tỷ như?" Triệu Việt hỏi.

Ôn Liễu Niên nghĩ cũng không cần nghĩ: "Không ăn được giò heo."

Triệu Việt: "..."

Ôn Liễu Niên lắc lư đầu: "Thánh Nhân có câu - "

"Ai có câu cũng vô dụng !" Triệu Việt gõ đầu hẳn, "Ta sẽ tìm người trông chừng người."

Ôn đại nhân lập tức sống không bằng chết, cũng là không dự đoán được, thành thân còn có thể ảnh hưởng mình ăn giò heo.

Tuy nói luyên tiết, nhưng thời gian năm ngày cũng là trôi qua rất nhanh, ngày mười sáu tháng giêng, Triệu Việt nói lời từ biệt với mọi người, lên thuyền đến nơi đã hẹn tìm người dẫn đường, một đường xuất phát đến Lạc Anh đảo. Mà đoàn người Ôn Liễu Niên cũng trở về thành Đại Côn, cùng đi theo phía sau còn có Đào Hoa dịch dung - Chuyện người trong giang hồ kết giao vài bằng hữu vẫn là thường có, sau khi du ngoạn trở về nhà bên cạnh có thêm một vị nữ tử cũng sẽ không khiến người ta hoài nghi.

"Ai yo, chư vị thiếu hiệp có thể xem như trở lại." Ngày mười tám tháng giêng, còn chưa qua giờ Ngọ, thím Lâm liền cười tươi như hoa đến cửa, "Đầu kia, Lưu bang chủ cũng đã chọn ngày xong rồi, nhưng lúc đó chư vị chưa trở về cho nên vẫn trì hoãn."

Vô Ảnh trốn ở trong phòng, sống chết cũng không chịu ra ngoài.

Dù biết việc hôn nhân này không thể thành, bị lôi kéo qua lại xoay quanh nhìn cũng rất muốn khóc.

"Ngày nào vậy?" Diệp Căn hỏi.

"Là vào buổi chiều ngày mai, ngày thường Lưu bang chủ cũng không ở nhà, lúc này là cố ý từ phương Bắc gấp gáp trở về." Thím Lâm mi phi sắc vũ, "Có thể thấy được là thật sự rất thích vị tiêu công tử kia, tám phần chờ đến mùa hạ thì có thể làm hỉ sự."

"Rất tốt." Ôn Liễu Niên cười túm túm gật đầu, "Vậy buổi chiều ngày mai, gặp mặt tại tửu lâu Đồng Phúc."

Thím Lâm đáp ứng, đi đường còn mang theo làn gió. Vô Ảnh ở trong phòng xác nhận nhiều lần người đã rời đi, mới đầy mặt suy sụp bước ra ngoài: "Đại nhân."

"Sẽ không để người cưới thật đâu." Diệp Căn vỗ vỗ đầu hấn, "Sao lại lo lắng sợ hãi như thế."

"Vì sao lại cố tình cầu hôn ta?" Vô Ảnh rất muốn đập đầu vào tường.

"Tất nhiên chỉ có thể là người." Ôn Liễu Niên chia cho hấn một viên kẹo đậu phộng, "Trong tất cả mọi người ở đây, trừ người đã thành thân ra, thì chỉ còn chư vị thiếu hiệp Truy Ảnh cung và người, không ai dám trêu chọc người Truy Ảnh cung, nếu muốn nhắc lên quan hệ, tất nhiên chỉ còn lại một sự lựa chọn."

Ám vệ lập tức gật đầu, lời ấy là sự thật, Thiếu cung chủ nhà ta thường sẽ mục bản phích lịch, toàn giang hồ đều vô cùng sợ hãi.

"Về phần mục đích cuối cùng là gì, ngày mai thì có thể thấy rõ ràng." Diệp Cận nói, "Đến lúc đó tùy cơ ứng biến, xem bước tiếp theo phải đi thế nào."

Từ lâu Đồng Phúc là từ lâu tốt nhất trong thành, ngày hôm nay trước khi xuất phát, Ôn Liễu Niên an ủi Vô Ảnh: "Ít nhất còn có thể ăn một bữa."

"Vị Lưu tiểu thư kia sẽ không ở đó đi?" Vô Ảnh lo lắng đề phòng, hỏi lại một lần nữa.

"Trường hợp này, nhi nữ trong nhà không tiện ra mặt." Ôn Liễu Niên nói, "Tất nhiên là chờ ở trong khuê phòng, trước khi định xong việc hôn nhân cũng không gặp được."

Lúc này Vô Ảnh mới yên tâm.

Nhưng sự thật chứng minh cho dù là thiên hạ đệ nhất tài tử, nói chuyện cũng không đáng tin. Đến từ lâu mới phát hiện, Lưu Uyển Chi không chỉ ở, mà còn trang điểm tỉ mỉ một phen, tất nhiên không sánh bằng thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, nhưng cũng được xưng là xinh đẹp.

Vô Ảnh khóc không ra nước mắt.

"Ra mắt Thẩm minh chủ, Diệp cốc chủ." Lưu Hưởng Nam tự mình xuống lầu chào đón, "Vị này là Ôn đại nhân?"

"Chính là hạ quan." Ôn Liễu Niên đầy mặt thư sinh thuần lương, phi thường hiền lành.

Lúc trước Thượng Vân Trạch chưa gặp qua hẳn, bất quá tại trường hợp này, tất nhiên là ai cũng có thể khách sáo một phen. Mọi người một lần nữa

lên lầu ngồi xuống, Vô Ảnh trước hết chiếm đoạt vị trí chính giữa Ôn Liễu Niên và Diệp Căn, sợ sẽ bị nhét vào bên cạnh Lưu Uyển Chi.

"Mạo muội cầu hôn, e là kinh động đến chư vị." Lưu Hương Nam cười nói, "Chỉ là mấy tháng trước tiểu nữ thăm người thân trở về, thì ở trên đường gặp được thiếu gia Vô Ảnh, từ đó về sau nhớ mãi không quên, phận làm cha này cũng chỉ có thể giúp nàng thử một lần, vì hỏi thăm ra rốt cuộc là công tử nhà ai, có thể xem như phí một phen công phu."

"Thì ra đã từng gặp qua a." Ôn Liễu Niên giật mình, "Đã nói, sao đột nhiên lại có người đến cầu hôn."

Vô Ảnh rất là mờ mịt.

"Mấy tháng trước ở thôn Thạch Đầu, công tử từng giúp ta đẩy xe." Lưu Uyển Chi hơi đỏ mặt, cùng người kiêu ngạo lúc trước ở cửa, diễn xuất có thể phán là hai người.

Ám vệ lập tức dùng ánh mắt cực kỳ khiển trách nhìn Vô Ảnh, cư nhiên còn có chuyện như vậy ! Giấu kĩ ghê.

"Ta nhớ ra rồi." Người còn lại đều đang nhìn chăm chăm mình, Vô Ảnh chỉ có thể kiên trì nói, "Mấy tháng trước ở trên sơn đạo, quả thật nhìn thấy một cỗ xe ngựa bị kẹt ở trong đầm lầy, thì ra là người Bình Lăng bang."

"Cái này gọi là duyên phận a." Ám vệ cảm khái.

Vô Ảnh: "..."

Diệp Căn ở dưới bàn âm thầm đá hấn một cái, tiếp tục nhịn !

"Nhi nữ này của ta, tuổi tác với tiểu thiếu gia Vô Ảnh không sai biệt lắm." Lưu Hương Nam nói, "Người có thể kết giao với Thẩm minh chủ và

Ôn đại nhân, phẩm hạnh bản lĩnh tất nhiên đều vô cùng tốt, phận làm cha như ta cũng an tâm."

Thế nhưng ta không an tâm a ! Vô Ảnh lặng lẽ rơi lệ.

"Chuyện thành thân này, người ngoài không làm chủ được." Thẩm Thiên Phong nói, "Nếu là hai bên không tình nguyện, dưa hái xanh cũng không ngọt."

"Nói đến hai bên tình nguyện, nhi nữ này của ta tất nhiên là nguyện ý." Lưu Hương Nam nói, "Không biết ý thiếu gia Vô Ảnh thế nào?"

Vô Ảnh: "..."

Vô Ảnh: "..."

Vô Ảnh: "..."

"Tất nhiên, loại chuyện thành thân này, vẫn là phải suy xét thêm." Thấy hẳn không nói lời nào, Lưu Hương Nam thức thời pha trò nói, "Nhất thời không vội một lát, trước ta kính chư vị một ly !"

"Bang chủ !" Một gia đình vội vã chạy từ bên ngoài lên, thở hồng hộc, hiển nhiên cực kỳ sốt ruột.

"A Quý?" Lưu Uyển Chi ngoài ý muốn, "Sao người lại đến thành Đại Côn."

"Trong nhà xảy ra chuyện gì à?" Lưu Hương Nam đột nhiên đứng lên.

"Dạ, bang chủ ngài mau trở về đi." Gia đình rất vất vả mới ổn định lại hơi thở, "Thiếu gia không biết mang một nữ tử lưu lạc từ đâu về nhà, giống như trúng tà một lòng một dạ muốn thành thân, phu nhân cũng không khuyên được."

THỔ PHỈ CÔNG LỢC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 169: Có Ôn Đại Nhân Ở Đây!!!

"Cái gì?" Nghe A Quý nói xong, không chỉ là Lưu Hương Nam, ngay cả Lưu Uyển Chi cũng hơi kinh ngạc.

"Thiên chân vạn xác a lão gia tiểu thư, ngay cả dây đỏ cũng treo đầy nhà rồi, còn tìm thợ may làm xiêm y." A Quý nói, "Người trong nhà ai cũng không khuyên được, không còn biện pháp nào khác đành phải đến tìm lão gia."

"Ồ nháo !" Lưu Hương Nam tức giận đến mức ho sặc sụa.

"Nếu trong nhà Lưu bang chủ xảy ra chuyện, vậy chuyện này tạm thời gác qua một bên đã." Thẩm Thiên Phong nói, "Không bằng trở về xem thử trước?"

"Thật là xin lỗi chư vị." Lưu Hương Nam cũng không dự đoán được, cố tình sẽ xảy ra chuyện ngay lúc này, cũng có chút không giải thích rõ. Ngày thường đều nghe lưu manh háo sắc, mà bây giờ nghe được muốn thành thân, quả thực chính là trúng tà.

Dưới gối Lưu Hương Nam chỉ có một nhi nữ và một nghĩa tử, 'Thiếu gia' trong miệng gia đình, tất nhiên chỉ có thể là Lưu Chấn Uy - chồng cũ của Đào Hoa. Nhưng đã quen lang thang đến chốn thanh lâu, sao đột nhiên lại muốn thành thân, hơn nữa đối phương còn là nữ tử không rõ lai lịch?

Nghĩ đến chuyện này, người còn lại trên bàn cũng có chút mê man. Ôn Liễu Niên đột nhiên nói thầm một câu: "Chẳng lẽ là bị yêu nữ Ma Giáo quần lấy?"

"Yêu nữ?" Lưu Hưởng Nam giật mình.

"Ta chỉ là tiện miệng nói vậy thôi." Ôn Liễu Niên chặn lại nói, "Lúc trước xem qua một tiểu thoại bản, cũng là nói có nam tử đột nhiên liền nổi điên muốn thành thân, sau này người trong nhà tìm cao nhân, mới phát hiện là bị người kê đơn, triệu chứng cũng giống."

"Nói không chừng thật sự là như thế." Lưu Uyển Chi cũng nói, "Bằng không dựa theo tính tình đại ca, sao có thể làm ra loại chuyện hoang đường này."

"Vài năm trước, Ma Giáo đã bị Tần cung chủ tiêu diệt, cũng không biết là yêu nữ chạy từ nơi nào chạy tới." Lưu Hưởng Nam đau đầu, "Mà thôi, ta trở về xem thử trước."

"Chúng ta cũng đi cùng với Lưu bang chủ đến Bình Lăng bang." Thẩm Thiên Phong nói, "Nếu thật sự là yêu nữ, vẫn là phải mau chóng bắt được, để tránh làm hại võ lâm."

"Minh chủ nguyện ra tay tương trợ, tại hạ tất nhiên là cầu còn không được." Lưu Hưởng Nam đứng lên, "Vậy ta về khách điểm thu thập trước, một canh giờ sau, lại đến Ôn phủ tìm minh chủ."

Thẩm Thiên Phong gật đầu đáp ứng, sau khi nhân mã hai bên tự mình trở về chỗ ở, Diệp Căn hỏi: "Thật sự muốn đến Bình Lăng bang? Có lẽ chuyện hôm nay, nói không chừng là do Lưu Hưởng Nam đang diễn trò."

"Không đến Bình Lăng bang, sao có thể nhìn ra hẳn rốt cuộc muốn làm cái gì?" Thẩm Thiên Phong nói, "Cho dù là có cạm bẫy, chỉ là một tên Lưu Hưởng Nam, cũng đối phó không nổi với đám người chúng ta."

"Ta lại cảm thấy chuyện hôm nay, không giống như đã diễn tập trước đó." Ôn Liễu Niên xoa bóp cằm, "Thứ nhất, khi Lưu Hưởng Nam vừa nghe được tin tức, giống như thật sự có chút khiếp sợ; Thứ hai chuyện Ma Giáo

là ta cố ý nói ra, trước đó, hẳn tựa hồ không có ý muốn mời chúng ta đến Bình Lăng bang."

"Vậy vì sao phải đến thành Đại Côn, chẳng lẽ thật sự là nhìn trúng Tiểu Ảnh?" Diệp Cẩn lăm bằm lâu bầu - Tuy rằng dựa theo lời Đào Hoa nói, nhân phẩm cùng đạo đức người Lưu gia tựa hồ đều có chút vấn đề, nhưng Lưu Uyển Chi nhìn trúng Vô Ảnh, Lưu Hương Nam đến cửa cầu hôn không hề có mâu thuẫn với nhau. Huống hồ Vô Ảnh tuổi còn trẻ võ công lại cao, bộ dạng cũng rất được người thích, bị chiêu làm con rể cũng đúng.

"Khụ khụ !" Vô Ảnh phun ra một ngụm nước.

"Đại nhân." Đào Hoa cũng từ ngoài cửa bước vào, lúc này ám vệ đến tìm nàng, đã đem chuyện xảy ra ở tửu lâu hôm nay đại khái nói một lần.

"Có muốn đi cùng chúng ta đến Bình Lăng bang không?" Diệp Cẩn đưa cho nàng một ly trà.

"Ừm." Đào Hoa gật đầu, "Bất quá người Lưu gia đối ta rất rõ ràng, cho dù dịch dung, cũng khó bảo đảm sẽ không bị nhận ra, cho nên ta sẽ âm thầm đi theo."

"Về chuyện Lưu Chấn Uy đột nhiên muốn thành thân, cô nương thấy thế nào?" Thẩm Thiên Phong hỏi.

"Dựa theo hiểu biết của ta, hẳn sẽ không làm ra loại chuyện này." Đào Hoa lắc đầu, "Quả thật giống như là trúng tà."

"Mặc kệ hẳn là bị cái gì." Ôn Liễu Niên lắc đầu, "Đến Bình Lăng bang trước rồi nói tiếp !"

Sau khi mọi người ngẩn ngui thương nghị, quyết định để Thượng Vân Trạch và Mộc Thanh Sơn ở lại thành Đại Côn tiếp tục trông chừng Sở Hằng, để tránh hẳn lại âm thầm làm ra chuyện gì nữa, toàn bộ người còn lại

thì cùng nhau đến trấn Tiêu Gia. Vô Ảnh vốn dĩ cũng rất muốn ở lại, nhưng cuối cùng vẫn là không cam nguyện cùng nhau lên đường, tâm vô cùng mệt.

"Đến Bình Lăng bang?" Sau khi Sở Hằng nghe được tin tức này, nháy mắt từ sau bàn đứng lên.

"Ừm." Sở Thừa nói, "Lưu Hương Nam là âm thầm đến thành Đại Côn, trước đó cũng không thông báo, giữa trưa hôm nay mời đoàn người Thẩm Thiên Phong ăn cơm, không lâu sau thì cùng xuất phát đến trấn Tiêu Gia, nghe tiểu nhị tửu lâu nói, hình như là Lưu Chấn Uy muốn thành thân."

Sắc mặt Sở Hằng tối đen.

"Cha." Sở Thừa dè dặt cẩn thận dò xét, "Có cần nắm chặt thời gian động thủ?"

"Có Thẩm Thiên Phong và người Truy Ảnh cung ở đó, hiện tại e là không ai có thể động được hắn." Sở Hằng ngữ điệu lạnh lạnh.

"Vậy phải làm sao đây?" Sở Thừa vội la lên, "Nếu Lưu Hương Nam đem chuyện lúc trước nói thẳng ra - "

"Vậy thì bản thân hắn cũng không sống

được." Sở Hằng oán hận cắt ngang lời hắn, "Dựa theo luật pháp Đại Sở, là muốn tru di cửu tộc."

"Vậy..." Tiến thoái lưỡng nan(*), Sở Thừa cũng có chút không biết phải làm thế nào cho đúng.

(*) Tiến thoái lưỡng nan: rơi vào tình cảnh éo le, không biết tiến hay lùi.

"Trước bình tĩnh xem bọn họ muốn làm gì, rồi hắn tính toán đến tình huống xấu nhất." Sở Hằng căn răng, "Nếu là chuyện bại lộ, vậy thì nghĩ

biện pháp mượn sức Đoàn Bạch Nguyệt !"

Sở Thừa trong lòng thở dài, xoay người ra cửa chuẩn bị.

Giống như lời gia đình nói, trong Bình Lăng bang đã sớm bị Lưu Chấn Uy ép buộc đến lộn xộn. Dây đỏ thiệp mời hạ lễ chất chồng đến mức chỗ nào cũng có, người đến người đi nháo ầm ầm, dân chúng lập tức chen chúc ở cửa xì xào bàn tán, Lưu phu nhân không lay chuyển được đứa con nuôi này, liền nằm ở trên giường than thở cả ngày, chỉ cầu lão gia có thể mau chóng trở về ngăn cản.

Tiểu Linh Tử mặc một thân tơ lụa, mang theo nha hoàn người hầu dạo bước trong hoa viên Lưu phủ.

"Thế nào, hài lòng không?" Lưu Chấn Uy ôm bả vai nàng hỏi.

"Tất nhiên là hài lòng." Tiểu Linh Tử nũng nịu nói, "Đã biết tương công đối xử với ta rất tốt."

Lưu Chấn Uy cười lớn, mang theo nàng tiếp tục đi vào bên trong. Hạ nhân xung quanh đều nghĩ không rõ ràng, nữ tử này nhìn qua nhiều lắm chỉ có thể tính là bộ dạng thanh tú, nói chuyện làm việc thì ẻo lả đến mức khiến da đầu người ta run lên, nửa phần không được người thích, nghe nói là người bán được liệu giả, rốt cuộc thiếu gia là nhìn trúng điểm nào, cư nhiên giống trống khua chiêng đòi cưới cho bằng được.

Đi tới một hòn giả sơn, Tiểu Linh Tử vươn tay hái một đóa hoa đào, vốn dĩ cổ áo xiêm y đã thấp, lần này càng lộ rõ xuân tình vô hạn, nhìn thân thể trắng nõn kia, nhớ tới tư vị lúc trước ở trên giường rũ màn che, Lưu Chấn Uy chỉ cảm thấy bụng dưới căng cứng, cũng mặc kệ xung quanh có người, chặn ngang ôm lấy người chạy vào sâu trong rừng cây, không lâu sau liền truyền đến từng trận tiếng rên rỉ ái muội. Đám hạ nhân giật mình nhanh chóng trốn xa, nghĩ rằng lúc trước tuy nói thiếu gia cũng là nổi danh háo

sắc, nhưng cũng không phóng đảng đến mức giống như bây giờ, cứ nhiên giữa ban ngày cũng không kiêng kị?

Lưu phu nhân nằm ở trên giường nghe được chuyện này, đầu đau lập tức tăng thêm ba phần, nếu không phải Lưu Hưởng Nam trở về kịp thời, suýt chút nữa nàng đã bị tức chết.

"Tướng công." Bên trong phòng ngủ, Tiểu Linh Tử ôm cổ Lưu Chấn Uy, nhỏ giọng làm nũng, "Nếu cha chàng không đáp ứng việc hôn nhân của chúng ta, vậy phải làm sao đây?"

"Hắn không đáp ứng ta cũng phải kết hôn với nàng." Lưu Chấn Uy cầm tay nàng, mềm mại đến nỗi sắp tan chảy.

Tiểu Linh Tử bóc vỏ một quả quýt, mới dứt hẳn ăn được một miếng, bên ngoài liền truyền đến một trận tiếng bước chân, rồi sau đó cửa phòng liền bị người một cước đá văng.

"Nghịch tử !" Thấy tình hình trong phòng, Lưu Hưởng Nam cơ hồ giận không thể kiềm chế được.

Lưu Chấn Uy vội vàng thả Tiểu Linh Tử ra, đứng lên sửa sang lại y quan, lại lấy hoa cài trên đầu mình xuống: "Cha."

"Người còn biết có người cha này !" Khí tức trong phòng vô cùng đậm đặc, trên đất còn có vài chai lọ lộn lổ. Lưu Hưởng Nam ngay cả cửa cũng không muốn bước vào, trực tiếp vươn tay chỉ, nói: "Đem yêu nữ không rõ lai lịch này đuổi ra ngoài cho ta !"

"Lưu bang chủ." Tiểu Linh Tử lập tức hai mắt rưng rưng.

"Cha." Lưu Chấn Uy cường ngạnh nói, "Ta muốn kết hôn nàng."

"Lai lịch không rõ hành vi lại phóng đãng, sao Lưu gia có thể cho phép tiện nữ như ả vào cửa !" Lưu Hưởng Nam quả thực muốn bổ đầu của hẳn ra xem trong đó đang chứa cái gì, "Người rớt cuộc là uống nhầm thuốc gì?!"

"Ta chính là thích Tiểu Linh Tử." Lưu Chấn Uy nói, "Sớm thành thân, còn có thể giúp Lưu gia mở rộng sản nghiệp, phụ thân nên cao hứng mới phải."

"Ta còn phải cao hứng?" Lưu Hưởng Nam thở hỗn hển. Lúc trước hẳn nghĩ rằng Lưu Chấn Uy trúng tà, hiện tại nhìn qua ánh mắt vẫn là rõ ràng chưa mất thần trí, nói chuyện cũng bình thường, không giống như là bị mê hoặc tâm trí, nhưng lạ là vì sao lại một lòng một dạ muốn thành thân?!

"Tòa nhà Bình Lăng bang ngược lại là không nhỏ." Đầu này phụ tử Lưu gia đang gà bay chó sủa, một đầu khác Ôn Liễu Niên rất là nhàn nhã, một bên cầm điểm tâm mua ở trên đường ăn, một bên tính toán đi dạo xung quanh.

"Đại nhân." Lưu Uyển Chi vừa vặn từ cửa tiến vào, trong tay còn bưng một chén chè.

"Lưu tiểu thư." Ôn Liễu Niên nói, "Vô Ảnh vừa mới đi ra ngoài rồi."

"Thật sao?" Lưu Uyển Chi trong lòng có chút tiếc nuối, "VẬY chén chè này mời đại nhân dùng."

"Đa tạ tiểu thư." Ôn Liễu Niên tiếp nhận chén, sau khi Lưu Uyển Chi bước ra ngoài, tới cửa lại dừng bước, xoay người còn nói một câu: "Ngày thường đại ca của ta cực kỳ thanh tịnh, vẫn chưa từng như vậy, giống như uống lộn thuốc một lòng một dạ muốn thành thân, hẳn là đầu bị đụng ở đâu rồi." Cũng không phải là do người nhà ta ngốc, nhất định phải giải thích rõ ràng.

Ôn đại nhân nghe vậy rất ghen, một lòng một dạ muốn thành thân thì sao, ta lúc trước cũng là một lòng một dạ muốn thành thân !

Đợi sau khi Lưu Uyển Chi rời đi, Diệp Cẩn thử chề: "Không có vấn đề gì."

"Xem ra bộ dáng đỏ mặt lúc trước ở trên bàn cơm, hình như là thật sự thích." Ôn Liễu Niên nói, "Về sau vẫn là kêu Vô Ảnh cách xa một chút thì tốt hơn." Nếu là hai bên lợi dụng lẫn nhau thì không sao, nhưng nếu Lưu tiểu thư này thật sự động tâm, vậy một đám đại nam nhân đi tính kế xuân tình của tiểu nữ, không khỏi có chút khiến người ta khinh thường.

"Minh chủ." Âm vệ đứng lúc từ bên ngoài tiến vào, "Vừa mới nghe được một tin tức."

"Tin tức gì?" Thẩm Thiên Phong hỏi.

"Nữ tử lưu lạc Lưu Chấn Uy mang về tên là Tiểu Linh Tử." Âm vệ nói, "Bất luận là bộ dạng hay là tuổi tác, đều cực kỳ tương tự như lời Đào Hoa tử nói."

"Tiểu Linh Tử?" Ôn Liễu Niên cảm thấy ngoài ý muốn, "Sao lại là nàng?"

"Là nàng mới không kỳ quái." Diệp Cẩn nói, "'Không biết đường về' vốn dĩ chính là dùng để thôi tình, nếu phối thêm dược vật, quả thật có khả năng mê hoặc tâm trí người khác, khiến bản thân trầm lún trong sắc dục mà không biết."

"Lúc trước còn muốn tìm, hiện tại lại không cần phí công." Thẩm Thiên Phong nói, "Nhìn tư thế này cũng không giống như là thật lòng muốn gả, tám phần là có ý đồ khác."

"Nếu thật sự chạy tới quấy rối, vậy coi như là giúp chúng ta một phen." Ôn Liễu Niên cười tủm tủm, chung quy trong Bình Lăng bang này càng loạn, Lưu Hưởng Nam mới càng dễ dàng để lộ dấu vết.

Lúc trước khi Đào Hoa ở Lưu phủ, bên cạnh Lưu phu nhân có một nha đầu tên là A Tinh, tâm địa thiện lương lại thông minh, thấy nàng bị người Lưu gia ức hiếp, thường xuyên sẽ lén lút giúp một phen, sau này gả cho Lưu Đại đồn củi trong thành. Lần này Đào Hoa cùng đám người Ôn Liễu Niên âm thầm vào thành, là ở trong nhà A Tinh.

"Tiểu Linh Tử muốn gả cho Lưu Chấn Uy?" Sau khi nghe ám vệ nói chuyện này, Đào Hoa cũng vô cùng giật mình.

"Nghe qua giống như là cùng một người mà Các chủ nói lúc trước." Ám vệ nói, "Bất quá không một ai trong Lưu phủ đáp ứng, hiện giờ Lưu Hưởng Nam đã trở về Bình Lăng bang, dự tính việc hôn nhân này sẽ không thành."

Đào Hoa nhíu mày.

"Đại nhân nói Tiểu Linh Tử cũng không phải là thật lòng muốn gả, tám phần là có mục đích khác." Ám vệ nói, "Đào Hoa tử có nhớ ra được chút dấu vết gì không?"

Đào Hoa lắc đầu: "Lúc trước tính tình nàng không được tốt, hơn một nửa thời gian đều bị Các chủ nhốt ở trong phòng luyện công, cũng không tiếp xúc nhiều với ta, hơn nữa lời nói ra khỏi miệng, mười câu có chín câu đều là giả."

Ám vệ gật đầu: "Chúng ta sẽ tiếp tục theo dõi nàng, có bất cứ động tĩnh, đều sẽ đến đây thông báo một tiếng." Ám vệ nói, "Bất quá nếu Đào Hoa tử muốn xuất môn, vẫn là phải báo cho chúng ta biết trước một tiếng."

Đào Hoa đáp ứng: "Làm phiền chư vị."

Tuy nói trong nhà xảy ra việc này, nhưng mình chủ võ lâm tự mình đến cửa, cấp bậc lễ nghĩa vẫn là phải làm chu toàn. Vì thế vào buổi tối, Lưu Hưởng Nam liền mở tiệc đón gió tẩy trần cho mọi người. Trường hợp này, Lưu Chấn Uy tất nhiên là không thể vắng mặt, để tránh giữa tiệc xảy ra sơ suất, trước đó Lưu Hưởng Nam cố ý dặn dò nhiều lần, không được dẫn theo nữ tử không rõ lai lịch kia đến đây.

"Phụ thân lo lắng nhiều rồi, chuyện trong nhà, sao có thể phô bày nói trước mặt người bên ngoài?" Lưu Chấn Uy không quan tâm, "Huống hồ cho dù là sau khi thành thân, thân thế nghèo túng không ai nhận ra, tất nhiên ta sẽ không để người trong nhà mất mặt."

Tiểu Linh Tử dựa vào ở trên nhuyễn tháp, lười biếng nghe hai người bọn hắn ở bên ngoài nói chuyện.

Yến hội rất nhanh liền mở ra vô cùng náo nhiệt, giữa tiệc tất nhiên sẽ không ai nhắc tới Tiểu Linh Tử, mọi người đẩy bồi đổi trận, không khí rất là vui vẻ. Rượu qua ba tuần đồ ăn qua ngũ vị, Lưu Chấn Uy đầu choáng váng, nghiêng người ngã trên bàn.

"Làm phiền cốc chủ." Lưu Hưởng Nam trong lòng tràn đầy sầu lo.

Diệp Căn nắm qua cổ tay của hắn, sau khi ngưng thần một lát thì lắc đầu: "Không có chuyện gì."

Lưu Hưởng Nam ngực khó chịu, hắn đó giờ không tin quỷ thần hồ tiên, chỉ tin cổ trùng cùng bùa chú có thể mê hoặc nhân tâm, nhưng thần y đã nói không việc gì, vậy thì chỉ có thể là không việc gì.

Diệp Căn ngồi trở lại vị trí, trong lòng càng muốn gặp Tiểu Linh Tử. Gần đây hành vi của Lưu Chấn Uy thật có chút không hợp với lễ thường, rõ ràng là xảy ra sai lầm chỗ nào, tuyệt đối không phải ăn chơi một đêm xong liền đổi tính, nhưng xem mạch tượng của hắn, quả thật không việc gì - Có

thể giấu diếm cổ trùng dưới mí mắt mình, thế gian này thật đúng là không tới vài người, có thể thấy tiểu nha đầu kia cũng là có chút bản lĩnh.

Lưu Hưởng Nam gọi hạ nhân tới, nâng Lưu Chấn Uy đến khách phòng nghỉ ngơi.

"Lưu bang chủ." Ôn Liễu Niên ăn nửa ngày, cuối cùng là ngẩng đầu nói một câu, "Lúc đến thấy có không ít phòng ốc tinh xảo, không biết sau khi dùng cơm xong, bản quan có thể đi dạo trong nhà không?"

"Tất nhiên, đại nhân cứ tùy ý, chư vị cũng cứ tùy ý." Lưu Hưởng Nam rất là sáng khoái, "Hiếm khi đến một chuyến, cứ việc xem như là nhà mình."

Ám vệ lặng lẽ đá Vô Ảnh một cái, cha vợ này của người rất thẳng thắn a !

Sau khi ăn cơm xong mọi người tự mình trở về phòng nghỉ ngơi, đợi sau khi Lưu Chấn uy tỉnh dậy, Lưu Hưởng Nam lại bí mật bàn bạc với một phen, cuối cùng triệt để dẹp bỏ suy đoán 'Bị người kê đơn' hoặc 'Sốt hồng đầu óc' - Ngoại trừ một lòng một dạ muốn thành thân, hành vi cử chỉ thật sự là không có bất cứ dị thường.

"Cha, Thăm minh chủ lúc này muốn ở trong nhà bao lâu?" Lưu Chấn Uy hỏi.

"Tất nhiên là càng lâu càng tốt." Lưu Hưởng Nam nói, "Nếu là việc hôn nhân của Uyển chi thành công, vậy mới thật sự là uống được thuốc an thần, cũng không sợ người bên ngoài như hổ rình mồi."

"Nhưng Sở Vương gia đầu kia, cũng năm không ít thóp của chúng ta." Lưu Chấn Uy lo lắng nói, "Giống trống khua chiêng để Thăm minh chủ vào trong nhà như thế, là triệt để xé rách da mặt với hắn, chỉ sợ tương lai..."

"Chuyện cho tới bây giờ, ta với người cũng không còn con đường nào khác để đi." Lưu Hưởng Nam nói, "Chỉ có thể đánh cược một phen."

"... Cũng đúng." Lưu Chấn Uy thở dài, lại nói, "Trong nhà đã thu thập sạch sẽ, tuyệt đối không để lại bất cứ dấu vết nào, cha cứ việc yên tâm."

"Người làm việc, ta tất nhiên là yên tâm." Lưu Hưởng Nam nói, "Chỉ là vì sao cố tình lại muốn kết hôn với nữ tử không rõ lai lịch kia?"

"Chỉ có chuyện này, xin cha để nhi tử làm chủ." Lưu Chấn Uy nghiêm mặt nói, "Ta thật sự thích Tiểu Linh Tử."

Lưu Hưởng Nam lao tâm lao lực quá độ, lúc trước chỉ bất mãn hằn trên hoa gheo nguyệt lung tung, nhưng hiện tại xem ra, cũng không bằng đi trên hoa gheo nguyệt.

Ôn Liễu Niên ở trong Lưu phủ đi dạo một vòng, sau khi trở lại khách phòng nói: "Cái gì cũng không phát hiện."

"Bên ngoài nếu thực sự lộ ra dấu vết, Lưu Hưởng Nam cũng sẽ không mặc kệ chúng ta xông loạn khắp nơi." Diệp Căn chống quai hàm, "Đã để chúng ta xông, tất nhiên là đã sớm dọn dẹp sạch sẽ."

"Vậy bước tiếp theo phải làm cái gì?" Ôn Liễu Niên hỏi.

"Lấy cớ đi gặp Tiểu Linh Tử." Diệp Căn nói, "Ta có dự cảm, nàng hẳn là có thể giúp đỡ chúng ta đại ân."

"Thế nhưng Đào Hoa tử nói qua, nha đầu kia tính tình trước giờ không được tốt, lời ai nói cũng không nghe, chỉ thích đối nghịch với người bên ngoài." Âm vệ nhắc nhở, "Nghe qua so với yêu nữ Ma Giáo còn khó dây dưa hơn, nếu nàng chẳng những không chịu giúp nhóm chúng ta, mà còn muốn từ giữa quấy rối, thì phải làm thế nào?"

"Có Ôn đại nhân ở đây, tất nhiên không cần lo lắng." Diệp Cận nói.

Ôn Liễu Niên đang uống trà, sau khi nghe được thì sửng sốt: "Vì sao có ta thì không cần lo?"

"Cái miệng này của đại nhân, từ lão hồ ly trong triều, cho tới thổ phỉ núi Thương Mang, ai mà chưa bị lừa qua, huống chi đối phương chỉ là tiểu cô nương mười bảy mười tám tuổi." Diệp Cận nói, "Đơn giản chỉ là xảo quyệt một chút, không đủ khiến người ta sợ hãi, nói vài câu thuyết phục là được."

"Thật không?" Ôn Liễu Niên nghi hoặc.

"Thật !" Diệp Cận kiên định gật đầu.

"Vậy cũng được." Ôn Liễu Niên gãi gãi mặt, "Để ta thử xem."

Ám vệ ở một bên cảm khái, quả nhiên đều là đại phu, cốc chủ với mấy tên lang trung bán thuốc dán bên đường vẫn là có chỗ giống nhau.

Đều biết lừa gạt người khác.

THỔ PHỈ CÔNG LỢC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 170: Thập Bạch Ngư Đầy Rẫy Cơ Quan!!!

Có đoàn người Thẩm Thiên Phong ở trong nhà, Lưu Chấn Uy cũng hơi thu liễm một chút, tuy nói vẫn là cố ý muốn thành thân với Tiểu Linh Tử, nhưng cũng không tiếp tục sốt ruột xử lý việc vui, chỉ ở sau viện tìm một tòa nhà yên tĩnh cho nàng ở.

Đêm nay, tất cả mọi người trong Bình Lăng bang đã ngủ, bốn phía một mảnh yên tĩnh không tiếng động. Diệp Căn đẩy chần ra ngồi dậy, vươn tay nắm mũi người bên gối: "Tĩnh dậy !"

"Năm mơ hả?" Thẩm Thiên Phong kéo hăn vào trong lòng, "Cũng không sợ cảm lạnh."

"Ta muốn ra ngoài xem thử." Diệp Căn tựa vào trước ngực hăn.

"Bây giờ sao?" Thẩm Thiên Phong nhíu mày, "Xem cái gì?"

Diệp Căn nói: "Tiểu Linh Tử."

"Tiểu Linh Tử?" Thẩm Thiên Phong lắc đầu, "Có Lưu Chấn Uy ở đó, cho dù nàng ta thật sự có ý đồ khác, cũng sẽ không chạy loạn nửa đêm."

"Có đi không?" Diệp Căn nắm cằm hăn, híp mắt lại.

Thẩm Thiên Phong: "..."

Đi.

Trên trời mưa bụi bay lất phất, xung quanh đều tối như mực. Thấm Thiên Phong dùng áo choàng bao người lại, một đường mang đến chỗ ở Tiểu Linh Tử sau viện, vốn dĩ cho rằng trong phòng sẽ là một mảnh hương diễm, nhưng không dự đoán được đứng ở sau cửa sổ nghe ngóng nửa ngày, bên trong lại một mảnh im ắng.

Diệp Căn ngồi xồm trên mặt đất, chống quai hàm nhìn Thấm Thiên Phong, vẻ mặt hiểm khi nhu thuận.

Vì thế Thấm minh chủ liền cúi đầu, hôn lên khóe môi hẩn một cái.

Diệp Căn: "..."

"Suyt." Thấm Thiên Phong nhìn về phía hẩn làm thủ thế im bật, mang theo người lặng lẽ không một tiếng động thả người nhảy đến một nơi kín đáo ở ngoài viện. Vốn tưởng rằng lại muốn biến thành chú mèo hoang nhỏ xù lông, không nghĩ tới Diệp Căn chỉ là dùng tay áo chà sát miệng, sau đó liền ngạo kiều hất đầu, một mình thản nhiên nhìn về phía trước, bên tai hơi đỏ.

Cũng không có đặc biệt muốn hôn tiếp.

"Trong phòng chỉ có một người." Thấm Thiên Phong nói.

"Một người?!" Diệp Căn trong nháy mắt xoay người.

"Chỉ có Lưu Chấn Uy." Thấm Thiên Phong nói, "Không có khí tức người thứ hai."

"Vậy Tiểu Linh Tử đâu rồi?" Diệp Căn nhíu mày.

"Tuy ta không biết công phu trụ cột của Lưu Chấn Uy thế nào, bất quá khí tức khi ngủ cũng quá bình ổn." Thấm Thiên Phong nói, "Nửa phần cảnh giác cũng không có."

"Bị Tiểu Linh Tử hạ được?" Diệp Căn phản ứng kịp, "Hao tổn tâm cơ lên vào Bình Lăng bang như thế, nhưng nửa đêm lại mạo hiểm ra ngoài, rốt cuộc nàng muốn làm gì?"

"Quả nhiên là có thể làm âm ỉ." Thâm Thiên Phong nói, "Trách không được có thể khiến Hải các chủ đau đầu."

Bình lăng bang không nhỏ, muốn ở trong đêm tối đen tìm cô nương cũng không dễ dàng, vì vậy hai người rất nhanh liền vòng lại chỗ ở của Tiểu Linh Tử, ước chừng qua một canh giờ, quả nhiên liền thấy một bóng dáng nhỏ nhắn giống như mèo đen xẹt qua đầu tường, lặc mình vào phòng ngủ.

"Võ công bình thường." Thâm Thiên Phong nói, "Lá gan quả nhiên là không nhỏ."

"Trở về thôi." Diệp Căn nói, "Nếu chưa đạt được mục đích, nàng tất nhiên sẽ không bỏ qua như vậy, đêm mai chúng ta lại đến."

Thâm Thiên Phong gật đầu, dẫn hãn một đường trở về tòa nhà.

"Hắt xì !" Diệp Căn nhảy mũi.

"Xiêm y đều ướt." Thâm Thiên Phong che kín tay hãn, gọi hạ nhân nấu nước ấm tiến vào, tắm rửa xong lại uống chút thuốc, mới nhét vào ổ chăn: "Hảo hảo ngủ."

Diệp Căn ngáp một cái, vươn tay nắm lấy ống tay áo của hãn, mơ mơ màng màng nhắm mắt lại.

Thâm Thiên Phong khước miệng cong lên, dựa vào ở bên cạnh bồi hãn.

Sáng sớm hôm sau, Ôn Liễu Niên từ trên giường bò dậy, mĩ mãn lười biếng duỗi eo, vô cùng cao hứng đi ăn điểm tâm.

"Đại nhân !" Âm vệ cùng Vô Ảnh nháo âm âm, đang ở nhà ăn đoạt bún.

"Bọn Thâm mình chủ đâu rồi?" Ôn Liễu Niên tùy tay múc bát cháo uống.

"Còn chưa dậy." Ám vệ nói, "Nghe hạ nhân phòng bếp nói lúc gần sáng, mình chủ ra ngoài gọi nước ấm."

Người còn lại lập tức giật mình, gọi nước ấm a...

Qua một lúc, lại có hạ nhân đến phòng bếp dọn dồ, nói là Diệp cốc chủ đang phát sốt, kêu nấu chút cháo cá thanh đạm để nuốt đưa qua. Đại thâm một bên bằm thịt một bên nghĩ, phát sốt a, tối qua còn gọi nước ấm.

Thâm mình chủ quả thật không biết thương người.

"THÂM ! THIÊN ! PHONG !" Trên trán Diệp Căn đắp một cái khăn mặt, đá chần.

"Nghe lời." Thâm Thiên Phong đê hăn lại, "Hảo hảo đắp thì đỡ mờ hôi."

Diệp Căn nắm cổ áo vẩy tới vẩy lui - Tuy rằng có chút không phân rõ phải trái, nhưng Thâm Thiên Phong hiển nhiên sẽ không so đo chuyện này với hăn, ôm người vào trong ngực đỡ hồi lâu, thẳng đến khi thấy sắp ngủ, mới dè dặt cẩn thận đỡ nằm xuống, còn mình thì xoay người ra cửa.

"Thâm mình chủ." Ôn Liễu Niên đang nói chuyện phiếm với ám vệ, sau khi thấy hăn tiến vào liền hỏi, "Thân thể cốc chủ sao rồi ?" Hiện tại cũng không nên đi thăm a.

"Đêm qua mắc mưa nhiễm phong hàn, không có gì lớn." Thâm Thiên Phong nói.

Ám vệ lập tức sóng to gió lớn kinh thiên động địa thiên nhân giao chiến, nghe tư thế này cư nhiên còn là ở bên ngoài? Bất quá Diệp cốc chủ nhìn không được tự nhiên như vậy, cư nhiên cũng có thể đáp ứng, trách không

được hàng năm đều được 《Giang Hồ Nhật Báo》 bầu thành đệ nhất hiền lương thực đức, cũng là có lý do khiến người ta tin phục.

"Đêm qua ta với Tiểu Cẩn đến chỗ ở của Tiểu Linh Tử." Thẩm Thiên Phong tiếp tục nói.

Ám vệ giống như ngựa hoang thoát cương bổ não như điên, sau khi nghe được lập tức bị kéo trở lại, thì ra là mật thám.

Lúc này chúng ta cái gì cũng không có nghĩ, đặc biệt thuần khiết.

"Có phát hiện được gì không?" Ôn Liễu Niên vội vàng hỏi.

"Có." Thẩm Thiên Phong gật đầu, đem chuyện chứng kiến đại khái nói một lần.

"Đã nói bên trong quả nhiên là có vấn đề." Ôn Liễu Niên nói, "Nhị vị vất vả rồi."

"Đêm nay sẽ phái người tiếp tục theo dõi." Thẩm Thiên Phong nói, "Xem thử nòng rốt cuộc muốn làm gì."

Ôn Liễu Niên xoa bóp cằm, đáy mắt thoáng chờ mong.

Thẩm Thiên Phong cười cười: "Đại nhân cũng đi đi, người trong Bình Lăng bang, xem ra công phu cũng không được tốt lắm."

Ôn đại nhân liềm mạng gật đầu.

Rất tốt rất tốt.

Ban đêm, ám vệ ở trong viện gọi: "Đại nhân."

"Đến ngay." Ôn Liễu Niên vội vã buộc chặt đai lưng, đẩy cửa bước ra ngoài.

Ám vệ: "..."

Vô Ảnh: "..."

Ôn Liễu Niên mặc một thân y phục dạ hành, uy phong lẫm lẫm đứng ở cửa.

Qua nửa buổi, Vô Ảnh gian nan mở miệng: "Đại nhân kiếm ở đâu ra bộ xiêm y này vậy."

"Lúc trước khi ở Vương Thành, tìm Lưu thợ may làm." Ôn Liễu Niên nói, "Để đề phòng vạn nhất."

Vô Ảnh nói: "Kỳ thật đại nhân không cần ăn mặc long trọng như thế, hơn nữa trời cũng lạnh."

"Đổi cũng đổi rồi, vẫn là mặc đi." Ôn đại nhân luyến tiếc cười ra, hiếm khi có được cơ hội.

Ám vệ đành phải mang theo hấn nhảy lên đầu tường, thuận tiện ở trong lòng cảm khái, hình như đại nhân béo lên rồi, đại đương gia thật là có phúc.

"Cứ ở trong này theo dõi sao?" Ôn Liễu Niên ngồi trên một cành cây, "Vạn nhất nàng từ nơi khác ra ngoài làm sao được?"

"Phía sau có gia đình." Ám vệ nói, "Đại nhân cứ việc yên tâm, nếu là Tiểu Linh Tử có động tĩnh, chúng ta tất nhiên có thể biết được."

Ôn Liễu Niên thả tâm, từ trong túi lấy ra một bao đường.

Tóm lại nhàn rỗi cũng không có việc gì làm.

"A, ra rồi." Vô Ảnh nhìn thấy đầu tiên.

Tiểu Linh Tử cũng giống như hôm qua linh hoạt trèo tường, chạy về phía một khu rừng cây. Mọi người theo sát phía sau, Ôn Liễu Niên ngừng hô hấp, vẻ mặt cũng là khẩn trương. Xuyên qua khu rừng lại vòng qua vài chỗ phòng ốc, cuối cùng dừng ở phía trước một tòa bảo tháp.

"Nhìn tư thế này hẳn là đã bị hoang phế rất lâu." Âm vệ nhíu mày, "Chạy tới đây làm gì."

"Tháp Bạch Ngự." Ôn Liễu Niên nương theo ánh trăng mờ nhạt miễn cưỡng phân biệt ra bảng hiệu, "Sao lại đặt một cái tên quái dị như thế."

"Ta vào đó xem thử." Vô Ảnh nói.

Ôn Liễu Niên dặn dò: "Cẩn thận một chút."

Vô Ảnh gật đầu, thả người nhảy lên tầng hai bảo tháp, sau khi nhảy qua lan can ngừng thần giấu khí tức, rất nhanh liền tìm được Tiểu Linh Tử. Chỉ thấy nàng đang ở bên trong một gian phòng, trong tay cầm ngọn nến mờ nhạt bước qua bước lại lục ngấn kéo, vẻ mặt sốt ruột, giống như là đang tìm thứ gì đó.

Ước chừng qua một chén trà, toàn bộ ngăn kéo trong phòng đều bị nàng lục tung lên hết, nhưng vẫn là không thu hoạch được gì, nhìn nhìn còn dư thời gian, vì thế liền tính toán đổi tầng khác tìm tiếp tục.

Vô Ảnh đi theo phía sau, cảm thấy tựa hồ có chỗ nào không đúng, theo lý mà nói tòa tháp này hẳn là phải xây kín mít không kẽ hở mới đúng, nhưng một đường đến đây, cũng cảm thấy phía sau đầu có chút gió lạnh thổi qua. Mắt thấy Tiểu Linh Tử muốn vươn tay đẩy cửa, dư quang Vô Ảnh đột nhiên liếc đến một chỗ u u phản quang, vì thế trong lòng nháy mắt cả kinh, giống như báo săn phóng lên kéo người ra.

Tiểu Linh Tử bất thành linh bị tập kích, bị dọa không nhẹ, rút ra chủy thủ đâm đến.

"Ta không phải người Lưu gia." Vô Ảnh bẻ ngược tay nàng, che miệng lại một phen, trầm giọng nói, "Im lặng một chút ! Nơi này có cơ quan !"

Tiểu Linh Tử ô ô gật đầu.

"A." Vô Ảnh thả nàng ra, đẩy lên một hỏa chiết ra hiệu nhìn lên trên, chỉ thấy hai bên phía trên nóc nhà, rậm rạp có không ít lỗ, bên trong u u phiếm quang, hiển nhiên đều là ám khí tên nhọn.

Tiểu Linh Tử sắc mặt lập tức trắng bệch, đổ một thân mồ hôi lạnh.

"Là người mệnh lớn, tầng dưới không có." Vô Ảnh nói.

"Người rốt cuộc là ai?" Tiểu Linh Tử cảnh giác, "Là Thẩm minh chủ sao?"

"Ta cũng không phải minh chủ võ lâm." Dù sao đã bị phát hiện, nơi quý quái này cũng không thích hợp ở lâu, vì thế Vô Ảnh liền trực tiếp mang người ra ngoài.

Ôn Liễu Niên nhanh chóng cất bao kẹo đậu phộng.

"Sao lại mang người ra vậy?" Âm vệ thoáng giật mình, đã nói là phải âm thầm theo đuôi rồi.

"Không có biện pháp, nếu ta không ra tay, thì nàng đã bị đâm thành cái rổ rồi." Vô Ảnh bĩu môi, "Bên trong đều là cơ quan ám khí."

"Người là nhi tử Hải Hoa nương há?" Tiểu Linh Tử nhìn chăm chăm Ôn Liễu Niên, cảm thấy hãn hơi quen mắt, rất giống bức họa trong Thiên Nhai Hải Các.

Ôn đại nhân nhanh chóng kéo khăn che mặt lên, lúc này quên mất.

Âm vệ: "..."

"Vì sao lại đi theo ta?" Tiểu Linh Tử hỏi.

Ôn Liễu Niên chỉ lộ ra hai con mắt ở bên ngoài, rất là vô tội.

"Các người rốt cuộc muốn làm gì !" Tiểu Linh Tử vội vàng xao động, nếu cứ tiếp tục kéo dài, trời sẽ sáng.

"Trong Bình Lãng bang không có ai là người tốt." Ôn Liễu Niên nghĩ nghĩ, nói, "Cô nương không được gả."

"Tất nhiên ta sẽ không gả." Tiểu Linh Tử lại đưa mắt nhìn Vô Ảnh, "Ta không muốn hại người, các người đừng nói chuyện này ra ngoài."

"Được." Vô Ảnh gật đầu.

"Vậy ta trở về trước." Tiểu Linh tử xoay người liền chạy.

"Cô nương." Ôn Liễu Niên kéo khăn che mặt xuống, "Không bằng chúng ta làm khoản giao dịch?"

"Không làm !" Tiểu Linh Tử cước bộ không ngừng.

Ôn Liễu Niên đuổi theo phía sau: "Vậy ta liền nói chuyện này ra ngoài."

Tiểu Linh Tử: "..."

Ôn Liễu Niên thở hồng hộc: "Chúng ta tìm đồ giúp người."

"Người biết ta muốn tìm gì à?" Tiểu Linh Tử nghi hoặc xoay người.

Ôn Liễu Niên dứt khoát lắc đầu: "Không biết."

Nói chuyện không đầu không đuôi, dưới thời tiết lạnh lẽo mặc y phục dạ hành ngồi xổm bên ngoài bảo tháp ăn kẹo, nhìn qua cũng không có công phu, Tiểu Linh Tử lòng tràn đầy nghi hoặc, cảm thấy đầu người nọ có phải là... có vấn đề hay không?

THỔ PHỈ CÔNG LỰC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 171: Lệ Giao Nhân!!!

Giao nhân: người cá

"Cơ quan trong tháp Bạch Ngự này rất nhiều, nếu cô nương muốn tìm đồ, chỉ e là không dễ." Ôn Liễu Niên nói, "Nhưng nếu có chúng ta từ giữa tương trợ, hẳn là sẽ dễ dàng hơn một chút."

"Có điều kiện gì?" Tiểu Linh Tử cảnh giác.

Ôn Liễu Niên nói nhỏ bên tai nàng vài câu.

Tiểu Linh Tử khẽ nhú mày.

"Thế nào?" Ôn Liễu Niên cười túm túm nhìn nàng, vô cùng hiền lành.

"Nếu ta không đáp ứng thì sao?" Tiểu Linh Tử cắn răng.

Ôn Liễu Niên nói: "Vậy ta liền đem chuyện mị hồn nói cho Lưu bang chủ biết."

"Ngươi !" Tiểu Linh Tử khó thờ.

"Cô nương cứ từ từ mà suy xét, tại hạ quả quyết sẽ không... Hắt xì, ép buộc." Ôn Liễu Niên xoa xoa mũi.

Hơi lạnh.

"Trong các người ai là Thâm minh chủ?" Tiểu Linh Tử hỏi.

"Thẩm minh chủ không có đến đây." Ôn Liễu Niên nói, "Cô nương có chuyện gì, nói với chúng ta cũng giống nhau thôi."

"Người nói chuyện có chắc chắn không?" Tiểu Linh Tử trong lòng rõ ràng còn nghi ngờ hẳn.

"Chắc chắn." Ôn Liễu Niên kiên nhẫn gật đầu, "Nhất ngôn cửu đỉnh."

"Đại nhân nhà ta là đệ nhất tài tử Đại Sở, được Hoàng thượng cố ý phái tới tra án." Vô Ảnh ở một bên chen lời, "Nếu người cứ chần chờ không đưa ra quyết định, trời sẽ sáng."

"Thì ra là làm quan." Tiểu Linh Tử nói thầm, lúc trước Lưu Chấn Uy chỉ nói mình chủ võ lâm đến nhà, cũng không nhắc qua còn có một vị đại nhân từ triều đình đến, "Vậy người với Hải Hoa nương có quan hệ gì?"

Ôn Liễu Niên nói: "Việc này nói ra thì dài, ta có thời gian giải thích, nhưng sợ cô nương không có thời gian nghe."

"Được." Thấy sắc trời dần dần hửng sáng, Tiểu Linh Tử tâm treo ngược đáp ứng, "Ta có thể làm giao dịch với người, thế nhưng phải để ta thấy Thẩm minh chủ trước."

"Không thành vấn đề." Ôn Liễu Niên rất sáng khoái, "Sau bình minh ta sẽ nghĩ biện pháp, để cô nương thấy mặt minh chủ !"

Tiểu Linh Tử gật đầu, xoay người chạy về chỗ ở.

"Muốn thấy mặt ta?" Thẩm Thiên Phong sau khi nghe được, cảm thấy có chút khó hiểu, "Ngay cả đại nhân cũng không thể nói động nàng?"

"Nàng lang bạt giang hồ đã thấy qua nhiều sóng gió, nói vài câu khó mà nói phục." Ôn Liễu Niên nói, "Ta với nàng vốn không quen biết, trong lòng nghi ngờ cũng là chuyện bình thường. Mà bên trong võ lâm ai cũng biết

minh chủ làm người quang minh lỗi lạc một thân chính khí, Tiểu Linh Tử nếu là có tâm hợp tác với nhóm chúng ta, minh chủ mới là người có thể khiến nàng tin phục nhất."

Thẩm Thiên Phong gật đầu: "Cũng được, đúng lúc Tiểu Căn cũng muốn hỏi nàng chuyện mị hồn."

"Thân thể Diệp cốc chủ sao rồi?" Ôn Liễu Niên thân thiết.

"Đã đỡ hơn rất nhiều, bất quá chỉ là không chịu hảo hảo ăn cơm." Thẩm Thiên Phong đau đầu.

Ôn Liễu Niên nghi hoặc: "Vì sao không chịu hảo hảo ăn cơm?"

Thẩm Thiên Phong: "..."

Ám vệ ở một bên đứng lúc giải thích: "Người bình thường sinh bệnh, đều không thèm ăn gì hết." Cũng không phải ai cũng giống như đại nhân, phát sốt còn muốn ăn giò heo.

Chúng ta đều thập phần sùng bái.

Sau khi trở về phòng ngủ, Ôn Liễu Niên lại cầm gương soi tới soi lui, mới lưu luyến không rời cởi y phục dạ hành, gấp ngay ngắn chỉnh tề bỏ vào trong ngăn tủ.

Không biết khi nào mới được mặc nữa.

Còn rất thích hợp.

Chỉ là hơi lạnh một chút.

Gần đây tháng ba có chút rét, bất quá có lẽ là vì ngày thường Ôn Liễu Niên ăn rất nhiều, thân thể trụ cột tốt, tuy nói hơn nửa đêm ở bên ngoài bị gió thổi, ngày hôm sau vẫn là thần thanh khí sáng rời khỏi giường, ăn xong

điểm tâm thì cùng Diệp Căn một đường, đến thư phòng tìm Lưu Hương Nam.

"Sao nhị vị lại đến đây." Lưu Hương Nam có chút ngoài ý muốn, vội vàng kêu hạ nhân pha trà đưa vào.

"Thực không dám giấu diếm, có chút việc nhỏ muốn nhờ." Ôn Liễu Niên đi thẳng vào vấn đề.

"Không sao, đại nhân cứ việc nói." Lưu Hương Nam gật đầu.

Ôn Liễu Niên nói: "Có liên quan đến Tiểu Linh Tử."

"Nàng ta?" Lưu Hương Nam có chút ngoài ý muốn, vừa nghi ngờ dò xét, "Có phải Ôn đại nhân nghe được cái gì không?"

"Không phải Ôn đại nhân, là ta." Diệp Căn vừa mới khỏi bệnh, nhưng đầu vẫn còn rất choáng, sắc mặt nhìn qua không có biểu tình, "Nghe nói nàng bán nhân sâm giả?"

Lưu Hương Nam mặt đầy vẻ xấu hổ, đây thật sự là mất hết mặt mũi.

"Lúc trước khi ở thành Bình Khê, Lăng nhi cũng từng bị một nha đầu bán dược giả lừa gạt, nghe qua hình như là cùng vị cô nương trong quý phủ này là một người." Diệp Căn nói, "Thiếu Vũ đang tìm khắp nơi trên giang hồ."

"Còn lừa gạt cả Thẩm công tử?" Lưu Hương Nam hít một ngụm khí lạnh, "Đây..." Ám vệ Truy Ảnh cung còn đang ở trong nhà, nếu tin tức truyền ra ngoài thì phải làm sao?

"Lưu bang chủ cũng không cần lo lắng, chỉ là gọi ra xem thử mà thôi." Diệp Căn nói, "Nếu quả thật là cùng một người, vậy chỉ cần giao ngọc bội lúc trước lấy từ trong tay Lăng nhi ra, thì hai bên không ai thiếu nợ ai. Có

Ôn đại nhân từ giữa biện hộ, Thiếu Vũ hẳn là sẽ không đến nỗi vì chuyện này mà gây khó dễ cho Bình Lăng bang."

"Quả nhiên là sao chổi a." Lưu Hưởng Nam liên tục giậm chân.

"Đi thôi." Diệp Căn đứng lên, "Xin Lưu bang chủ dẫn đường."

Lưu Chấn Uy từ sớm đã ra ngoài làm việc, sau viện chỉ có một mình Tiểu Linh Tử, thấy một đám người tiến vào, khó tránh khỏi có chút sửng sốt.

"Mau giao đồ của Thẩm công tử ra đây !" Lưu Hưởng Nam mở miệng liền giậm dữ mắng.

"Đồ gì?" Tiểu Linh Tử đưa mắt nhìn Ôn Liễu Niên.

"Còn có thể là đồ gì, ngay cả Truy Ảnh cung người cũng dám lừa gạt?" Lưu Hưởng Nam nói, "Ngọc bội của Thẩm công tử đâu?"

"Mất rồi." Tiểu Linh Tử bĩu môi.

Nhìn nàng nhẹ nhàng băng quơ không chút để ý như vậy, Lưu Hưởng Nam tức suýt ngất, nâng tay lên liền muốn đánh nàng, lại bị Thẩm Thiên Phong ngăn lại: "Lưu bang chủ không cần tức giận, để vị cô nương này cân nhắc thêm chút nữa, có lẽ sẽ nhớ ra thì sao."

"Ta đã nói là không biết !" Tiểu Linh Tử hất váy, dứt khoát xoay người vào phòng.

Diệp Căn và Ôn Liễu Niên cũng đi theo vào.

"Thẩm minh chủ, người cũng thấy đó, không phải ta không trả a." Lưu Hưởng Nam còn ở bên ngoài giải thích. Cũng không biết nhi tử nhà mình rốt cuộc là trúng phải tà gì, sao lại muốn mang một tai họa về như vậy.

"Người cũng thấy Thẩm minh chủ rồi, hẳn là yên tâm rồi chứ?" Trong phòng, Ôn Liễu Niên nhìn Tiểu Linh Tử nói, "Vị này là Diệp cốc chủ, là giang hồ đệ nhất thần y, nói vậy người cũng là nghe qua."

"Thần y cũng sẽ sinh bệnh sao?" Tiểu Linh Tử nghi hoặc nhìn Diệp Căn, sắc mặt trắng bệch a.

"Thần y tất nhiên là sẽ sinh bệnh, thần tiên mới không sinh bệnh." Trước khi Diệp Căn xù lông, Ôn Liễu Niên đứng lúc giải thích, hơn nữa còn nói sang chuyện khác, "Hiện tại có thể nói người tới Lưu phủ này, rốt cuộc là muốn tìm cái gì rồi chứ?"

"Lệ giao nhân." Tiểu Linh Tử nói.

"Cái gì?" Diệp Căn nhíu mày.

"Lệ giao nhân." Tiểu Linh Tử lập lại một lần nữa, "Trong Bình Lăng bang từng có qua giao nhân."

"Giao nhân?" Ôn Liễu Niên nghi hoặc, "Đây là vật Thượng Cổ chỉ có trong lời đồn, cô nương nghe được tin tức này ở đâu?"

"Lúc trước khi ở Lưu Hồi thôn, đã từng gặp qua một tên phi tặc, hẳn nói hơn mười năm trước từng đến Bình Lăng bang, đã thấy qua giao nhân." Tiểu Linh Tử nói, "Là ở trong tháp Bạch Ngự."

"Không có khả năng." Diệp Căn lắc đầu, "Trên sách chưa từng ghi chép lại, cũng chưa bao giờ nghe người ta nói qua." Quý thủ tiền bối quanh năm ở đảo Nhiễm Sương tại Nam Hải, còn có Đại Minh Vương ở đảo Lạc Anh tại Đông Hải, cùng với thương đội Nhật Nguyệt sơn trang ngẫu nhiên cũng sẽ đến Nam Dương, nếu thật sự có giao nhân tồn tại, không có khả năng một chút tiếng gió cũng không có.

"Ta nói, là chính bản thân các người không tin." Tiểu Linh Tử nói, "Vậy còn muốn giúp ta tìm không?"

"Chuyện đã đáp ứng cô nương, chúng ta tất nhiên sẽ làm được." Ôn Liễu Niên nói, "Bất quá cho dù thực sự có lệ giao nhân, trộm về thì có thể làm gì?" Đáng phải mạo hiểm trà trộn vào đây như thế.

"Chuyện này người không cần biết." Tiểu Linh Tử bĩu môi, "Tóm lại ta nhất định phải tìm được."

Ôn Liễu Niên đưa mắt nhìn Diệp Căn, chỉ thấy vẻ mặt hẩn như là đang suy nghĩ gì đó, lập tức cảm thấy có dự cảm không tốt.

Dự tính sau khi trở về, Thẩm Minh chủ hẩn là sẽ đau đầu, phải đi đâu tìm lệ giao nhân cho hẩn.

"Các người còn muốn hỏi chuyện gì nữa không?" Tiểu Linh Tử nói.

"Về hoa mị hồn trong Thiên Nhai Hải Các." Ôn Liễu Niên nói, "Còn nữa, Lưu Chấn Uy rốt cuộc là bị mê hoặc tâm trí như thế nào?"

"Bản thân Hải Hoa nương hết hi vọng với nam nhân, thì định ra một đồng quy củ kì lạ với đệ tử, ngày thường ngay cả cửa cũng không thể ra, nếu ta không trồng chút hoa, chẳng phải là các nàng cả đời cũng sẽ không biết tư vị 'tình' là thế nào sao, tự nhiên khi không bị nhốt ở trên đảo." Tiểu Linh Tử nói năng hùng hồn đầy lý lẽ.

"Chuyện không phải như người nghĩ, bất quá chuyện này về sau rồi giải thích." Ôn Liễu Niên nói, "Trước nói Lưu Chấn Uy là bị sao vậy?"

"Cũng là bởi vì mị hồn." Tiểu Linh Tử lấy từ trong tay áo ra một bình sứ, "Chính là thứ này."

Diệp Căn tiếp nhận trong tay, mở nút lọ đổ ra tay người người.

"Uy !" Tiểu Linh Tử trừng to mắt.

"Cô nương không cần kinh hoảng." Ôn Liễu Niên nói, "Cốc chủ am hiểu dược vật thế gian, bách độc bất xâm."

"Thật không?" Tiểu Linh Tử rõ ràng không tin, "Vậy thì sao còn nhiễm phong hàn."

Diệp cốc chủ trong nháy mắt tiến vào trạng thái chuẩn bị xù lông.

"Khụ khụ !" Ôn đại nhân tươi cười vân đạm phong khinh(*), "Không bằng chúng ta nói về bình mị hồn này?"

(*) Vân đạm phong khinh: nhàn nhạt như mây, nhẹ nhàng như gió thổi, không màn đến điều gì.

"Chỉ là phấn hoa bình thường, bỏ thêm chút dược vật khác." Tiểu Linh Tử nói, "Chỉ cần ăn vào một chút thì có thể sản sinh ảo giác, dù cho cái gì cũng không làm, cũng sẽ cảm thấy bản thân đang điên loạn đảo phượng, giống như đặt mình trong cực lạc nhân gian, sau khi tỉnh lại thì sẽ nhớ mãi không quên tư vị trong đó, còn hơn cả khi hoan ái cùng nam nữ."

"Còn có loại dược này?" Ôn Liễu Niên giật mình.

"Ngủi một chút cũng sẽ mê đảo tâm trí người khác, vẫn là cách xa một chút thì tốt hơn." Tiểu Linh Tử nói, "Không phải độc dược, cho nên cũng không có giải dược, qua một thời gian không dính vật ấy, thì bản thân sẽ từ từ tốt lên."

"Lưu Chấn Uy là ăn xong dược này, mới có thể rằm rắp nghe lời người?"
Diệp Cận hỏi.

"Đó cũng là bởi vì do hăn háo sắc." Tiểu Linh Tử nói, "Bằng không ta cũng không có cơ hội kê đơn."

Có thể đem mì được làm giống như cỗ độc, tuy nói cũng không phải là thứ tốt lành gì, nhưng cũng là phải có chút bản lĩnh. Diệp Căn thu bình mì hồn kia lại, nói: "Chúng ta sẽ đi thăm dò về chuyện giao nhân, bất quá cô nương đúng lúc có thủ đoạn này, không bằng làm thêm chút chuyện khác?"

"Chuyện gì?" Tiểu Linh Tử nói.

"Thử hỏi Lưu Chấn Uy để hắn nói ra." Diệp Căn nói, "Vì sao đột nhiên lại muốn gả muội muội mình cho người khác."

"Nếu là hỏi ra được, đối ta có lợi ích gì?" Tiểu Linh Tử hỏi.

Diệp Căn nói: "Nếu thật sự hỏi ra được, thì ta sẽ mang người đến Quỳnh Hoa cốc."

"Quỳnh Hoa cốc?" Trong mắt Tiểu Linh Tử rõ ràng phát sáng.

"Chỗ đó có rất nhiều kỳ hoa dị thảo bên ngoài không thấy được." Diệp Căn nói, "Còn có Thái Y quán trong cung, ta cũng có thể mang người đến một chuyến."

"Được." Tiểu Linh Tử không chút nghĩ ngợi, "Cứ quyết định vậy đi, người là Vương gia, lại là tức phụ Thẩm minh chủ, còn là cốc chủ Quỳnh Hoa cốc, không được gạt người."

"Tất nhiên tất nhiên." Ôn đại nhân đúng lúc cắt ngang một lần nữa, để tránh tức phụ Thẩm minh chủ lật bàn.

Một lúc lâu sau, Ôn Liễu Niên cùng Diệp Căn một đường đi ra, Lưu Hưởng Nam đứng lên nghênh đón: "Sao rồi, nàng có giao ngọc bội Thẩm công tử ra không?"

"Nói ra chỗ giấu rồi, việc này cũng nên dừng ở đây." Ôn Liễu Niên nói.

"Vậy thì tốt." Lưu Hưởng Nam cuối cùng thở phào nhẹ nhõm, lại nói, "Tại hạ tất nhiên sẽ trừng trị theo gia pháp."

"Vậy thì không cần, chung quy cũng là con dâu chưa qua cửa của Lưu bang chủ, người một nhà cũng không nên xích mích với nhau." Ôn Liễu Niên nói, "Hơn nữa còn tinh thông được lý, trò chuyện rất hợp ý Diệp cốc chủ."

"A?" Lưu Hưởng Nam bị kinh ngạc một chút.

"Ừm." Diệp Căn bọc áo choàng, từ trong lỗ mũi nhả ra một chữ, thập phần lãnh diễm.

"Về sau nếu có cơ hội, thì đến lãnh giáo một chút." Ôn Liễu Niên nói, "Hôm nay trở về trước."

"Ta tiến chư vị." Lưu Hưởng Nam vội vàng nghiêng người, một bên cùng đi trở về một bên nghĩ, nếu là nha đầu đê tiện kia có thể khiến Diệp cốc chủ thích, cũng coi như là một chuyện tốt - Ít nhất có thể nói thêm nhiều lý do, để người ở trong nhà thêm một khoảng thời gian.

Diệp Căn vừa đi vừa suy nghĩ, lệ giao nhân a...

"Lệ giao nhân?" Thẩm Thiên Phong cũng là nghe nói lần đầu.

"Ừm." Ôn Liễu Niên giúp mọi người pha trà, "Nhìn vẻ mặt lúc ấy của Tiểu Linh Tử, hẳn là không phải nói dối."

"Nghe cũng chưa từng nghe qua." Thẩm Thiên Phong nhìn Diệp Căn, "Thật sự có hả?"

"Không biết." Diệp Căn lắc đầu, sau đó chớp chớp mắt nhìn hẳn, "Ta muốn."

"Được." Thẩm Thiên Phong gật đầu, "Ta đi tìm."

Người còn lại đều ở trong lòng chặc chặc, đi tìm, ngay cả là cái gì cũng không biết.

"Từ nhỏ đến lớn ta đều ở Đông Hải, cũng chưa từng nghe qua nơi nào thật sự có giao nhân." Vô Ảnh nói, "Nghe đồn ngược lại là không hề ít, nhưng không ai sẽ cho là thật."

Ám vệ cũng hiếu kì hỏi Ôn Liễu Niên, nếu là thật sự có, vậy chúng ta nhất định phải rời bến đi tìm, nói không chừng còn có thể đến Long Cung làm khách.

Nhịn không được chà xát tay.

"Ta cũng nói không rõ." Ôn Liễu Niên lắc đầu, "Bất quá đã có người gặp qua ở trong tháp Bạch Ngự, vậy thì vào đó tìm thử xem, nói không chừng sẽ có dấu vết để lại."

"Ta đi !" Vô Ảnh xung phong nhận việc.

"Ta cũng đi xem thử." Thẩm Thiên Phong nói, "Nếu là cơ quan tầng tầng, đi quá nhiều người ngược lại dễ xảy ra chuyện, người còn lại ở đây thủ đi."

"Phải cẩn thận." Diệp Căn vỗ vỗ ngực hẳn.

"Tất nhiên." Thẩm Thiên Phong cười cười, "Việc nhỏ mà thôi, đừng lo lắng."

Ám vệ ở bên cạnh rất là tiếc nuối, minh chủ cũng quá hạo nhiên chính khí rồi, loại thời điểm này, chẳng lẽ không phải nên nhân cơ hội hôn nhau một cái sao?

So với cung chủ nhà ta, quả thật là kém xa.

THỔ PHỈ CÔNG LỢC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 172: Cư Nhiên Còn Lấy Tay Sờ Sờ!!!

Tuy nói cơ quan trong tháp Bạch Ngự rất nhiều, nhưng đối với Thâm Thiên Phong mà nói, tất nhiên không phải là vấn đề lớn. Vô Ảnh theo sát phía sau hẳn, hai người từ trên đỉnh tháp tìm xuống, thấy chung quanh đều là mạng nhện tro bụi, còn có vài bàn ghế cũ nát, tựa hồ cũng không có quá nhiều dị thường.

"Cho dù là dưỡng giao nhân, cũng là nên dưỡng ở bờ biển, sao lại dưỡng ở trong bảo tháp được chứ." Vô Ảnh tùy tay dùng chủ thủ gõ gõ vách tường, "Huống hồ một đường tìm từ trên xuống dưới, cũng không phát hiện chỗ nào có ao nước." Giao nhân cũng không phải cá chép, tìm vại nước thì có thể dưỡng.

Thâm Thiên Phong ngồi xổm trên mặt đất, lòng bàn tay nhẹ nhàng dán trên mặt đất, ngưng thần tụ lại một cỗ nội lực, lập tức âm âm đánh vào chỗ sâu trong lòng đất.

Vô Ảnh chỉ cảm thấy dưới chân chấn động một chút, vì thế giật mình mở to hai mắt, rốt cuộc Diệp cốc chủ mỗi ngày cho mình chủ ăn cái gì, võ công cư nhiên có thể cao đến quỷ dị như thế?

"Dưới đất không có." Thâm Thiên Phong đứng lên, "Tiếp tục tìm thử xem, bốn phía hẳn là có cơ quan."

Vô Ảnh thối sáng hỏa chiết, quay đầu nhìn nhìn bốn phía, chỉ thấy toàn là vách tường trụ lụi, đừng nói là cơ quan, ngay cả một cái lỗ cũng không có.

"Tính tình quá hấp tấp." Thấm Thiên Phong một bên nhẹ nhàng gõ lên một vách tường, một bên nói, "Phải sửa đổi."

"Nga." Vô Ảnh thành thành thật thật đáp ứng một tiếng, cũng học theo giống hần cẩn thận tìm, quả thật tìm được một ám cách, khám hợp dưới mặt đất vô cùng tốt, rất dễ bị xem nhẹ.

"Muốn kéo mở ra không?" Vô Ảnh hỏi.

Thấm Thiên Phong ra hiệu hần lui về phía sau, còn mình rút ra chủ thủ, cắm xuống trong đường nổi. Vô Ảnh cảm thấy hơi khẩn trương, giao nhân a... Cho nên bên dưới hần là một ao nước lớn gợn sóng lấp lánh?

"Thủ ở đây." Thấm Thiên Phong kéo mở ám cách, "Ta đi xuống xem thử."

"Cứ như vậy mà xuống sao?" Vô Ảnh nhanh chóng kéo hần lại, "Tối như mực, vạn nhất có quái vật thì phải làm sao." Chung quy ngay cả giao nhân cũng có, nói không chừng còn sẽ có một con cá dài miệng há to như chậu máu cũng không kỳ quái.

"Không sao." Thấm Thiên Phong nói, "Khắp nơi đều có cơ quan, đừng chạy loạn."

"Ta cũng không phải con nít." Vô Ảnh biện giải, "Vào thời điểm này sao có thể chạy loạn được chứ."

Thấm Thiên Phong cười lắc đầu, thả người nhảy xuống ám cách.

Nói rất sâu, tựa hồ qua một lúc, hai chân mới tiếp xúc đến mặt đất, bốn phía hơi ẩm ướt, nhưng cũng không lường trước là trong ao nước. Đại khái là bởi vì quanh năm không có gió thổi tới, trong không khí tràn ngập nồng nặc mùi tanh hôi, người thôi cũng khiến người ta cảm thấy buồn nôn. Thấm Thiên Phong lấy ra một viên minh châu trong biển chiếu sáng, nín thở đại

khái nhìn tình trạng bốn phía, trên mặt đất đầy rêu xanh ẩm ướt, và trên vách tường loang lổ vết máu khô cứng, không giống như là đường giao nhân, mà giống như là giết người. Bên tai có tiếng giọt nước rơi tí tách, trong bóng đêm càng lộ ra vẻ âm trầm.

Góc tường có vài tấm vải rách, thuộc tính vô cùng dẻo dai, tựa hồ còn hơi phát sáng. Thẩm Thiên Phong tùy tay nhặt lên hai khối, thả người nhảy ra ngoài.

Vô Ảnh quyết đoán che mũi.

Thẩm Thiên Phong: "..."

"Phía dưới là nhà xí hả?" Vô Ảnh dè dặt cẩn thận hỏi.

Thẩm Thiên Phong vỗ vỗ đầu hãnh, đem tình hình trong ám cách đại khái nói một lần.

"Thật đúng là có vấn đề?" Vô Ảnh nghe vậy giật mình.

"Thời gian cũng không còn sớm, trở về thôi." Thẩm Thiên Phong nói, "Ngày mai lại đến tìm tiếp."

Vô Ảnh gật gù đầu, theo hãnh một đường rời khỏi tháp Bạch Ngư.

Tuy nói cả một đường bị gió thổi, nhưng mùi trong ám cách thật sự quá nồng, thế cho nên hai người vừa mới vào phòng, Ôn Liễu Niên sắc mặt trắng bệch, hơn nữa lạng lẽ đem nửa khối điểm tâm trong tay thả trở về.

"Mùi gì vậy?" Diệp Căn tiến lên nắm áo Thẩm Thiên Phong, tới gần ngửi ngửi, sau đó đầy mặt ghét bỏ.

"Phía dưới tháp Bạch Ngư có một cái ao, bất quá nước đã bị rút cạn." Thẩm Thiên Phong nói, "Trong không khí nồng nặc mùi tanh hôi cá tôm chết."

"Thật sự có?" Ôn Liễu Niên nhanh chóng hỏi, "Thấy giao nhân không?"

"Không thấy, bất quá trên tường có không ít vết máu loang lổ, hẳn là đã được vài năm." Thẩm Thiên Phong nói, "Dựa theo diện tích đào tạc ao nước, cũng thật sự giống như là dưỡng giao nhân."

"Đây là cái gì?" Diệp Căn lót ba bốn lớp khăn tay, mới cầm miếng vải rách kia lên, cánh tay duỗi thẳng tắp, sợ dính vào trên y phục mình.

"Tìm được ở trong ao." Thẩm Thiên Phong cầm từ trong tay hắn, "Mang về cho Ôn đại nhân xem thử."

Ôn Liễu Niên xắn tay áo, biểu tình bi tráng sờ sờ, vừa trơn lại vừa nhớt, còn ướt hồ hồ.

Chờ sau khi trở về nhất định phải rửa tay tám lần.

"Là cái gì vậy?" Người xung quanh đồng loạt hỏi.

"Không biết a." Ôn Liễu Niên mờ mịt lắc đầu.

"Để ta." Diệp Căn móc từ bên thắt lưng ra một bộ bao tay, sau khi đeo vào thấp sáng ánh nến.

Ôn đại nhân rất là ủy khuất, có bao tay vì sao không cho ta mượn dùng một chút.

"Không giống như là vải dệt." Một lát sau, Diệp Căn nói, "Mà giống như là da động vật."

"Da cá?" Vô Ảnh trong óc linh quang chợt lóe, "Đuôi giao nhân?"

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người là đầy mặt suy sụp, tuy rằng chưa thấy qua giao nhân, nhưng ít nhiều gì nửa người trên hẳn là người đi, cho nên đây là... NỬA - NGƯỜI - DƯỚI ?

"Giống cái gì?" Diệp Căn dùng hai cái nhíp nhỏ nắm hai đầu khối vải rách kia, sau đó nhắc lên cho mọi người xem.

Ám vệ soạt một cái kẹp chặt chân, má ời thì ra giao nhân sinh ra cũng có, chúng ta còn tưởng rằng giao nhân đều là tỷ tỷ ngược bự.

Nghĩ đến chính mình lúc này còn đưa tay sờ soạng nửa ngày, Ôn đại nhân lập tức rất muốn gào khóc.

Vẻ mặt Thẩm Thiên Phong cũng rất khó nói nên lời.

"Còn có một mảnh vẩy cá nhỏ." Diệp Căn lại dùng ngân châm khều khều, "Rất khô, bất quá thật sự là vẩy."

"Cho nên Lưu Hưởng Nam mò được một đám giao nhân ở trong biển, đầu tiên là dưỡng ở dưới tháp Bạch Ngự, về sau thì giết sạch?" Vô Ảnh suy đoán.

"Ta vẫn không tin." Diệp Căn lắc đầu, "Trừ phi tận mắt nhìn thấy."

Ám vệ tiếp tục lấy tay che đũng quần, cái này còn chưa tính tận mắt nhìn thấy? Ngay cả 'trứng' cũng có luôn kìa.

"Tiểu Linh Tử cũng là tin vĩa hè, vậy bây giờ người có khả năng tận mắt thấy qua giao nhân, cũng chỉ có phi tặc Lưu Hồi thôn." Ôn Liễu Niên nói, "Chỉ e là không dễ tìm." Không có tên thì cũng thôi đi, còn là tặc, sống hay chết cũng không ai có thể nói rõ.

"Ngày mai ta đi tìm Tiểu Linh Tử, xem có thể tìm ra tung tích của phi tặc không." Diệp Căn nói, "Về phần phía Đào Hoa tử, ngày mai Vô Ảnh đi hỏi thử xem, nói không chừng sẽ có manh mối mới."

Mọi người gật đầu đáp ứng, nhìn sắc trời sắp sáng, thì tự mình trở về nghỉ ngơi. Ôn Liễu Niên tất nhiên là không cần phải nói rửa tay hơn mười

lần, cách vách Thâm Thiên Phong cũng bị Diệp Căn nhìn chăm chăm tắm rửa bảy tám lần, cuối cùng mới được cho phép lên giường. Hạ nhân nấu nước nấu đến một mảnh oán niệm, tốt xấu gì cũng nghỉ ngơi một đêm a, trách không được Diệp cốc chủ bị bệnh ba ngày còn chưa thấy tốt lên, bị ép buộc hàng đêm như vậy sao mà khỏi được, Thâm minh chủ thật sự quá đáng.

Ngày hôm sau ánh mặt trời rất đẹp, Tiểu Linh Tử đang nằm sấp ở trên bàn ngủ gật, đột nhiên nghe ngoài cửa có người gọi Diệp cốc chủ.

"Chỉ có một mình người?" Diệp Căn ngồi ở đối diện nàng.

"Gần đây Bình Lăng bang tựa hồ có không ít chuyện." Tiểu Linh Tử dụi dụi mắt, "Cho nên hơn một nửa thời gian đều chỉ có một mình ta." Cũng là mừng rỡ thanh nhàn.

"Trong tháp Bạch Ngự quả thật có danh đường." Diệp Căn cũng không thừa nước đục thả câu, "Hơn nữa chuyện tựa hồ có chút nghiêm trọng, người tốt cuộc là biết cái gì, tốt nhất là nên nói toàn bộ ra hết."

"Tìm được lệ giao nhân không?" Tiểu Linh Tử mở to hai mắt.

"Không có, ngược lại tìm được một khối da, như là đuôi giao nhân." Diệp Căn nói, "Dưới tháp Bạch Ngự có một ao nước khô cạn, rêu xanh trải rộng vết máu loang lổ, giống như là từng xảy ra một hồi đại sự ghê gớm."

Tiểu Linh Tử giật mình, dựa theo tưởng tượng lúc trước của nàng, nơi có giao nhân đều là tiếng ca du dương, gợn sóng lấp lánh dệt giao tiêu, nhưng chưa bao giờ nghĩ tới sẽ là dưới đất âm u, còn có rêu xanh vết máu và đuôi cá, quả thực trong lòng cũng muốn run lên.

"Về chuyện này biết cái gì, hai năm rồi mười nói hết toàn bộ ra cho ta biết." Diệp Căn nói, "Bình Lăng bang không đơn giản, chuyện này không

đơn giản chỉ là người muốn trộm lệ giao nhân, nói không chừng phía sau còn cất giấu bí mật cực lớn."

"Ta thật sự không biết nhiều lắm." Thấy vẻ mặt hần nghiêm túc, Tiểu Linh Tử cũng không dám tiếp tục hồ nháo, "Ta muốn lệ giao nhân, là muốn làm canh cho A Tỷ, nàng đã trượt thai ba bốn lần, thân thể sắp không chống đỡ được nữa."

"A Tỷ người?" Diệp Cần hỏi, "Người là bởi vì chuyện này, cho nên mới mạo hiểm đến Bình Lăng bang?"

"Là A Tỷ nhận nuôi ta, lúc ấy ta bị thương, nàng thấy ta là nha đầu không nơi nương tựa, thì cho ta ăn mặc còn không quản đông quản tây." Tiểu Linh Tử nói, "Tích thủy chi ân đừng tuyên tương báo(*), ta liền đến Bình Lăng bang này, cũng thuận tiện trộm chút châu báu trang sức bán."

(*) Tích thủy chi ân đừng tuyên tương báo: làm ơn chỉ bằng một giọt nước nhỏ, còn báo ơn đền ơn thì dùng cả một dòng suối. Đề cao sự ơn nghĩa với người có ơn.

Diệp Cần thấy nàng nói như là lẽ đương nhiên, trong lòng khó tránh khỏi lắc đầu, bất quá lúc này cũng không giáo huấn nàng không nên trộm, vì thế nói: "Ai nói cho người, lệ giao nhân có thể trị trượt thai?"

"Ngô gia, chính là phi tặc ta nói lúc trước." Tiểu Linh Tử nói, "Hắn muốn kết hôn với ta, sau khi bị ta đánh một trận thì bỏ đi."

"Bỏ đi?" Diệp Cần nói, "Đi đâu?"

"Chuyện này ta thật sự không biết." Tiểu Linh Tử nói, "Hắn không phải người Lưu Hồi thôn, chỉ là ngẫu nhiên đi ngang qua, chỉ nói cho ta trong tháp Bạch Ngưu có giao nhân, hắn tận mắt nhìn thấy gia đình bắt một con giao nhân về, còn nói lệ giao nhân thêm ba tấc vàng, thì có thể khiến A Tỷ sinh nhi tử."

"Đều là nói bậy." Diệp Cần lắc đầu, "Chờ sau khi chuyện này kết thúc, ta đến bắt mạch giúp A Tỷ người, nếu là điều dưỡng thích đáng, muốn sinh nhi tử cũng không phải chuyện khó."

"Thật sao?" Tiểu Linh Tử cao hứng, "Được ! Không được phép đổi ý." Không có Ôn đại nhân, cho nên nàng thức thờ không có nhắc lại chuyện 'Tức phụ minh chủ võ lâm phải giữ lời hứa'.

"Bất quá đánh bậy đánh bạ, có thể tìm được bí mật tháp Bạch Ngự coi như là thu hoạch ngoài ý muốn." Diệp Cần nói, "Chuyện này ta sẽ tiếp tục điều tra, bất quá người không thể tiếp tục vào trong tháp, thứ nhất đả thảo kinh xà, thứ hai cũng sẽ có nguy hiểm."

"Người đã có thể chữa bệnh giúp cho A Tỷ ta, ta cũng không cần lệ giao nhân nữa." Tiểu Linh tử nói, "Đợi sau khi trộm ít bạc, ta liền chạy về Lưu Hồi thôn tìm A Tỷ, người cần phải đến nhanh lên, để A Tỷ sinh xong nhi tử, ta còn muốn lang bạt giang hồ."

Diệp Cần lắc đầu: "Người vẫn chưa thể đi."

"Vì sao không thể đi?" Tiểu Linh Tử bất mãn.

"Chuyện đáp ứng ta, còn chưa làm được." Diệp Cần nói.

"Người là nói chuyện kêu ta hỏi Lưu Chấn Uy, vì sao muốn sốt ruột gả muội muội cho người khác?" Tiểu Linh Tử nói, "Ta hỏi, hẳn nói chỉ có đặt lên Ôn đại nhân và Thẩm minh chủ, mới có thể bảo toàn tính mạng."

"Bảo toàn tính mạng?" Diệp Cần khẽ nhíu mày.

"Đúng vậy." Tiểu Linh Tử nói, "Nếu nhiều hơn ta cũng hỏi không được, mị hồn là thôi tình dục, không phải thôi miên dục."

Diệp Căn bây giờ mới hiểu ra, trách không được Lưu Hưởng Nam lúc trước lo lắng không yên chạy đến đề thân, thì ra là có người muốn trả thù - Mà hiện giờ có mình chủ võ lâm ở trong nhà, đối phương tất nhiên sẽ có kiêng kị.

Về phần người muốn trả thù là ai... Diệp Căn sau khi trở về chỗ ở, đem vài môn phái có khả năng đều liệt ra, cuối cùng lại gạch bỏ từng cái.

"Sạn Tử bang." Ôn Liễu Niên cầm lấy tờ giấy kia, hiếu kỳ nói, "Xào rau hả?"

"Là Dao Sạn, không phải Mộc Sạn." Thẩm Thiên Phong giải thích.

Ôn Liễu Niên: "..."

À.

"Có khi nào là Sở Hằng không?" Một lát sau, đại khái là cảm thấy trong phòng hơi yên tĩnh, Ôn Liễu Niên lại hỏi.

"Ta cũng nghĩ vậy." Diệp Căn nói, "Chung quy trong Đông Hải này có năng lực động Lưu Hưởng Nam, cũng chỉ có phủ Vương gia."

"Đáng tiếc không tìm được phi tặc kia." Ôn Liễu Niên nói, "Bằng không còn có thể hỏi thử xem, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì." Tận mắt thấy qua giao nhân, phỏng chừng tìm khắp toàn giang hồ cũng không tới vài người.

"Giao nhân?" Đào Hoa giật mình.

"Đúng vậy." Vô Ảnh nói, "Đào Hoa tử có từng thấy qua chưa?"

"Chưa." Đào Hoa lắc đầu, "Chưa nghe bao giờ."

"Quả thật một chút dị thường cũng không có?" Vô Ảnh hỏi một lần nữa.

"Thật sự một chút dị thường cũng không có." Đào Hoa nói, "Hơn nữa Lưu gia chưa bao giờ xem ta là thiếu phu nhân, nấu cơm giặt y phục cái gì cũng làm qua, rảnh rỗi thì đến nói chuyện phiếm với hạ nhân tạp dịch, cũng chưa bao giờ nghe qua giao nhân gì đó."

Vô Ảnh buồn rầu gãi đầu.

"Là ở tháp Bạch Ngư hả?" A Tinh cũng ở một bên nghe, lớn gan hỏi một câu.

"Đúng vậy." Vô Ảnh nói, "Cô nương biết?"

"Chỗ đó là cấm địa, chỉ có bang chủ vài người có thể đến." A Tinh nói, "Bất quá vào khoảng ba năm trước có một vị khách nhân từ Đông Hải đến đây, cũng đi qua."

"Khách nhân ở Đông Hải?" Vô Ảnh nói, "Dáng vẻ ra sao?"

"Vóc dáng không cao, trên mặt có sẹo." A Tinh cẩn thận hồi ức lại, "Lúc ấy ta với Lưu ca một đường đi đưa củi, kết quả củi gánh được nửa đường bung ra cản đường hẳn, cho nên nhớ rõ ràng, là nói muốn đến tháp Bạch Ngư, thanh âm nói chuyện rất sắc rất nhỏ."

Thanh Cầu a... Vô Ảnh trong lòng chặc chặc, quả nhiên rắn chuột một ổ, chỗ núi nước xa xôi cũng có thể nhắc lên quan hệ.

"Nếu thật sự là một nhóm, cũng không ngoài ý muốn." Sau khi trở lại Bình Lăng bang, Ôn Liễu Niên nghe được tin tức này thì nói, "Cái gọi là ngưu tầm ngưu, mã tầm mã, Sở Hằng xem như là tên phản diện lớn nhất ở Đông Hải này, đám tôm tép này cấu kết với nhau, cũng muốn từ bên trong chia chén cạnh tranh."

"Vậy hiện tại là không có đầu mối." Diệp Căn nói, "Chỉ biết là Lưu Hướng Nam đang dưỡng giao nhân, có lẽ có liên quan đến Thanh Cầu, có

lẽ nghe lệnh Sở Hằng, để chúng ta vào ở Bình Lãng bang, có lẽ là vì có người chỉ điểm trả thù hăn." Nhưng đều là có lẽ, lại không có chuyện nào có thể chứng thực được.

"Có 'có lẽ', cũng tốt hơn so với hai mắt ngu ngơ." Ôn Liễu Niên giạt nhẹ lỗ tai, "Sự tình phải làm từng chuyện một, gấp không được."

"Cho nên bây giờ phải làm gì?" Diệp Căn hỏi.

Ôn Liễu Niên thong thả bước ra ngoài: "Ta đi viết một phong thư trước, bằng không sẽ bỏ qua thương thuyền đến đảo Lạc Anh."

Diệp Căn: "..."

Ám vệ đồng loạt theo sau, đệ nhất tài tử Đại Sở, viết thư tình tất nhiên cũng không giống người bình thường, câu chữ đặc biệt dài, lại cực kì đẹp, nhìn một chút cũng cảm thấy được sao Văn Khúc chiếu rọi quanh người. Càng trọng yếu hơn là không kiêng kị có người ngoài bên cạnh, thậm chí viết xong còn sẽ đọc lại một lần, thập phần không giấu diếm.

Lúc này cũng giống nhau, sau khi viết bảy tám trang tình cảm tưởng niệm, cuối cùng Ôn đại nhân cũng đổi đề tài, đem chuyện giao nhân tỉ mỉ nói một lần.

"Kêu đại đương gia đến địa bàn Thanh Cầu?" Ám vệ nghe vậy đồng loạt sửng sốt.

"Đúng vậy." Ôn Liễu Niên thối khô mực, "Nói không chừng có thể tìm được giao nhân."

"Thế nhưng đại đương gia đang bế quan luyện công." Ám vệ nhắc nhở.

"Ta biết." Ôn Liễu Niên mở phong thư.

"Bế quan là không thể bị cắt ngang." Âm vệ tiếp tục nói, "Bằng không sẽ bị tẩu hỏa nhập ma, vạn kiếp bất phục."

"Ta cũng biết." Ôn Liễu Niên dán lại phong thư.

"Vậy đại nhân còn viết?" Âm vệ khó hiểu.

"Viết cho Đại Minh vương." Ôn Liễu Niên cười hì hì.

Âm vệ: "..."

"Bế quan không thể bị cắt ngang, phong thư này còn nói là rất gấp, Đại Minh vương không có khả năng sẽ mặc kệ không để ý." Ôn Liễu Niên mặt dày mày dạn nói, "Ít nhiều gì cuối cùng sẽ làm vài chuyện." Hơn nữa Đại Minh vương quen thuộc Đông Hải cỡ nào, chỉ cần nguyện ý gật đầu, thì không thể quay về tay không.

Âm vệ trong lòng rất là sùng bái, đây chính là bản lĩnh ăn hôi, về sau có thể học.

Dù sao cũng là kiếm chác a...

THỔ PHỈ CÔNG LỢC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 173: Liên Hoàn Bộ!!!

"Ai đi truyền tin?" Ôn Liễu Niên hỏi.

"Ta !" Vật biểu tượng đồng loạt giơ tay.

Vô Ảnh đoạt lấy phong thư, nhét vào trong lòng lập tức chạy - Nếu không tìm cơ hội chuồn ra cửa, chỉ sợ tóc cũng vì sàu mà rụng một nửa. Chung quy mỗi ngày đều sẽ 'Vô tình' bị Lưu tiểu thư đụng phải, cũng thật sự không có phúc tiêu thụ.

Lúc trước Lưu Hương Nam sở dĩ đến cầu hôn, cũng là vì muốn nhắc lên quan hệ với Thẩm Thiên Phong, để đảm bảo an toàn tính mạng cho cả nhà. Lần này mọi người đã vào ở trong nhà, tất nhiên là cảm thấy mỹ mãn, cũng sẽ không tiếp tục nhắc tới chuyện thành thân - Lui một bước mà nói, hẳn thậm chí sợ nếu là nhắc tới lần nữa, Vô Ảnh không nguyện ý, sẽ dứt khoát dọa người bỏ đi, vậy mới thật sự là mất nhiều hơn được. Lưu Chấn Uy bị Tiểu Linh Tử mê hoặc đến ngất ba bốn chập, mỗi ngày sau khi xử lý xong chính sự, thì sẽ tiến vào trong phòng ngủ, thường xuyên ngay cả cơm chiều cũng trực tiếp đưa vào phòng. Lưu Uyển Chi tuy nói thích Vô Ảnh, nhưng ca ca và phụ thân đều ngậm miệng không đề cập tới, thân là một nữ nhi cũng không nên nói ra khỏi miệng, đành phải áp chế toàn bộ tâm sự xuống.

Vì thế trong Bình Lăng bang, một ngày so với một ngày gió êm sóng lặng.

"Vẫn tiếp tục ở lại đây hả?" Diệp Căn hỏi Ôn Liễu Niên, sau khi Thẩm Thiên Phong đến tháp Bạch Ngự vài lần, cũng không phát hiện quá nhiều đầu mối mới.

"Lưu Hưởng Nam hẳn là có bí mật." Ôn Liễu Niên một tay chống quai hàm, "Tuy nói bây giờ còn chưa biết là cái gì, nhưng chỉ cần thời gian lâu, cũng có thể lộ ra dấu vết." Huống hồ bây giờ có Thượng Vân Trạch ở tại thành Đại Côn, lại có thêm Đoạn Bạch Nguyệt chiếm cứ một phương, Sở Hằng cũng không đến nỗi lật ra sóng gió quá lớn, cũng không cần gấp rút trở về.

"Cũng đúng." Diệp Căn đổ hai ngụm trà, "Lát nữa ta sẽ đến hiệu thuốc bắc trong thành, xem thử có vớt được Hải Lan thảo mới mẻ không, đại nhân có muốn đi cùng không?"

"Ta không đi đâu." Ôn Liễu Niên ngáp một cái, "Sau khi dùng xong cơm trưa, thì trở về ngủ một giấc."

Diệp Căn hết nói nổi nhìn hẳn, ăn xong liền ngủ a.

Ôn đại nhân mặt dày mày dạn nói: "Dưỡng sinh."

Diệp Căn: "..."

Trách không được Triệu đại đương gia trước khi đi dặn dò mình không dưới ba lần, nhất định phải mang theo đại nhân đi lại nhiều.

Thì ra thật sự lười như vậy.

Hải Lan thảo vừa ra khỏi nước sẽ khô cần, nghĩ đến lần trước đã ước hẹn tốt thời gian với lão bản, Diệp Căn cũng không có tâm tư ăn cơm trưa, sau khi uống xong trà thì một thân một mình chạy ra cửa. Ôn Liễu Niên nằm sấp ở trên bàn ngáp một cái, vừa tính toán ăn điểm tâm cho tỉnh táo một chút, quan viên địa phương đã tìm tới cửa, nói là ở ngoại ô xuất hiện một cái xác không đầu.

"Xác không đầu?" Ôn Liễu Niên lập tức tỉnh táo.

"Đúng vậy." Huyện lệnh bản địa tên là Phác Hạ, là người rất thành thật, lúc này dĩ nhiên tay chân cũng có chút luống cuống, "Cũng không biết là từ đâu tới đây, hạ quan thật sự tra không rõ a."

Liên lụy tới một mạng người, Ôn Liễu Niên tất nhiên cũng không dám qua loa, vội vàng mang theo ám vệ ra cửa, một đường chạy tới ngoại ô hiệp trợ tra án.

Đợi đến khi Thẩm Thiên Phong và Lưu Hưởng Nam bàn xong việc, trời đã là hoàng hôn nặng nề, trong khách viện lại trống trơn, một người cũng không có.

"Diệp cốc chủ đến hiệu thuốc bắc A Tây ở trong thành, đến bây giờ còn chưa trở về." Thủ vệ nói, "Ôn đại nhân và chư vị anh hùng Truy Ảnh cung bị Huyện thái gia mời đi, nói là có chuyện muốn nhờ."

"Đa tạ." Thẩm Thiên Phong gật đầu, một đường đến tìm Diệp Căn về nhà.

Hiệu thuốc bắc A Tây là hiệu thuốc lớn nhất trấn Tiêu Gia, bên trong thường xuyên sẽ có vật hiếm lạ, lúc trước khi Diệp Căn vừa tới, thì vô tình nhìn thấy vỏ sò cầu vòng trong biển sâu cực kỳ hiếm hoi, vì vậy cứ cách ba hôm thì sẽ đến một chuyến, chỉ là lúc này khi Thẩm Thiên Phong đến tìm, hiệu thuốc bắc cũng đã đóng cửa, bên trong tối như mực.

"Có ai không?" Thẩm Thiên Phong giơ tay gõ cửa.

"Huynh là Thẩm minh chủ hả?" Phía sau truyền đến một giọng nói non nớt.

Thẩm Thiên Phong xoay người, thì thấy một đứa bé khoảng sáu bảy tuổi, một tay cầm bánh quế hoa, một tay cầm phong thư.

"Đây là A Tây bá nhờ đệ đưa cho huynh." Đứa bé giao bức thư đến tay hắn, tự mình xoay người 'bịch bịch' chạy trở về nhà.

Trên giấy viết thư chỉ có vài nét bút ít ỏi, nói là người ở trên Mân sơn - công chúa phong, chỉ cần đến tìm, nếu là dám tiết lộ tin tức ra ngoài, thì chờ thu thập thay tân tiền nhiệm, trong phong thư còn mang theo một mảnh vải hình lá liễu, hiển nhiên là xé từ trên ngoại bào Diệp Căn xuống. Thẩm Thiên Phong sắc mặt đại biến, không kịp suy xét, lập tức giục ngựa phóng nhanh ra ngoài thành.

Mân sơn không cao, nhưng kéo dài lê thê, công chúa phong là nằm ở phía sau liên tiếp mười chín ngã rẽ, đợi đến khi Thẩm Thiên Phong tìm đến, sắc trời đã hoàn toàn tối đen, màn đêm buông xuống ánh sao lấp lánh, bốn phía một mảnh yên tĩnh.

"Tiểu Căn !" Thẩm Thiên Phong giơ đuốc, ở trên núi tìm kiếm xung quanh, Lục Thông Ngọc đi theo bên cạnh hắn, cũng thường hí dài một tiếng. Đợi đến nửa đêm, Thẩm Thiên Phong rốt cuộc tìm được Diệp Căn đang nằm hôn mê trong một hang động.

"Tiểu Căn." Thẩm Thiên Phong xông lên ôm lấy hắn, sau khi thử mạch, vươn tay giải huyết đạo cho hắn.

Diệp Căn nhắm mắt lại ho khan hai tiếng, rốt cuộc xa xăm tỉnh dậy, trong khoảng thời gian ngắn có chút không kịp phản ứng.

"Là ai bắt người?" Lòng bàn tay Thẩm Thiên Phong đều là mồ hôi lạnh, từ hiệu thuốc bắc A Tây đến đây, dường như dùng hết tất cả lo lắng và lo âu từ bé đến giờ.

Diệp Căn nhắm mắt lại suy nghĩ một lần, cuối cùng là lấy lại tinh thần: "Hiệu thuốc bắc kia có vấn đề !"

"Ta biết." Thẩm Thiên Phong cười ngoạ bào khoác lên người hẳn, "Trước nói cho ta biết, có bị thương không?"

"Không có, ta bị người đánh ngất." Diệp Cần cổ hơi đau mỏi, "Chuyện sau đó cũng không biết."

"Trở về trước rồi nói tiếp." Thẩm Thiên Phong ôm ngang lấy hẳn.

"Ừm." Diệp Cần tựa vào lồng ngực hẳn, vươn tay xoa xoa huyết thái dương của mình, qua một lúc mới nhớ đến hỏi, "Chỉ nhắm vào một mình ta thôi hả? Ôn đại nhân có bị ám toán không?"

"Không biết, cho nên phải mau chóng trở về." Thẩm Thiên Phong nói, "Trước lúc đến đây thì nghe thủ vệ nói Ôn đại nhân là được huyện lệnh mời đi, lại có rất nhiều người Truy Ảnh cung bảo hộ, hẳn là sẽ không xảy ra chuyện."

Diệp Cần gật đầu, nhưng vẫn có chút khó hiểu, trong giang hồ hẳn là không ai ngu ngốc đến mức kê đơn mình, đầu tiên là lão bản hiệu thuốc bắc vô duyên vô cớ bắt mình, rồi sao lại để Thẩm Thiên Phong tìm được mình dễ dàng như vậy, rốt cuộc là vì mục đích gì? Suy nghĩ nửa buổi cũng không có đầu mối, vừa cảm thấy có chút tâm phiền ý loạn, trong đầu lại đột nhiên thoáng qua một loại khả năng: "Vô Ảnh đến bờ biển truyền tin, Ôn đại nhân và Truy Ảnh cung bị huyện lệnh mời đi, người ta lại ở trong này, cho nên đêm nay trong Bình Lăng bang, cũng chỉ có người Lưu gia?"

Thẩm Thiên Phong mày căng thẳng, ôm chặt hẳn vung roi giục ngựa, trong lòng lại dần dần dâng lên dự cảm bất thường.

Phía Đông dần dần lộ ra mặt trời, không ít dân chúng đứng ở trước Bình Lăng bang thốn thức kêu trời - Thật sự là nghiệp chướng a, đang êm đẹp, sao lại vô duyên vô cớ xảy ra hỏa hoạn, thiêu cháy tòa nhà sạch sẽ triệt để như thế.

Huyện thái gia nghe được báo án, nhanh chóng vội vã dẫn người chạy tới đây, trong đó tất nhiên còn có Ôn Liễu Niên và mọi người Truy Ảnh cung - Án mạng xác không đầu trên núi hoang tại ngoại ô quá mức ly kỳ, xung quanh không biết vì sao lại có không ít vết máu và phù chú bị xé nát, cho nên suốt cả một đêm đều hao tổn ở đó, thẳng đến khi trời sắp sáng mới trở về muốn ngủ một trận, lại không dự đoán được cư nhiên vừa vào thành liền nghe được tin tức này.

"Vẫn là chậm một bước." Nhìn bức tường đổ nát bị cháy đen kia vẫn như trước không nguyện tiêu tán thanh yên, Diệp Căn sâu xa thở dài.

Mọi người Truy Ảnh cung cùng nhau hiệp trợ nha dịch, tìm mang từng khối thi thể ra, đặt ở sau viện dùng vải trắng che lại, Lưu Hưởng Nam và Lưu Chấn Uy cũng không thể may mắn thoát khỏi, án trạng này cơ hồ có thể hình dung là vô cùng thâm hiểm. Âm vệ kiểm tra qua nói: "Đều có vết đao chém."

Ôn Liễu Niên ảo não vạn phần, đối phương rõ ràng là có chuẩn bị mà đến, trước tiên dựng lên một hiện trường án mạng ở ngoại ô, dẫn dắt mình và Truy Ảnh cung rời đi, rồi sau đó lại bắt cóc Diệp Căn dẫn dắt Thẩm Thiên Phong rời đi, như vậy rõ ràng là liên hoàn bộ, cư nhiên quả thật đạt được đến mức độ này, gây ra thảm án diệt môn.

"Đại nhân không cần tự trách." Âm vệ nói, "Việc cấp bách là phải điều tra rõ hung phạm là ai."

"Trong thi thể có Tiểu Linh Tử không?" Ôn Liễu Niên hỏi.

Âm vệ lắc đầu: "Nhất thời nửa khắc sẽ không phân biệt ra được, bất quá dựa theo trình độ thông minh của nàng, có lẽ là không có việc gì."

Tại khách điểm bên trong thành, Diệp Căn nấu một chén canh an thần, bưng đặt ở trước mặt Thẩm Thiên Phong.

"Sao lại dậy rồi." Thẩm Thiên Phong kéo hẳn vào trong lòng, vươn tay sờ trán, "Còn nóng, mau trở về phòng ngủ chút đi."

"Tự trách thì có tác dụng gì?" Diệp Căn hỏi.

"Ta..." Thẩm Thiên Phong nghẹn lời.

"Người là minh chủ võ lâm, ta biết." Diệp Căn nhẹ nhàng xoa ấn huyệt thái dương giúp hẳn, thấp giọng nói, "Đã hai ngày không ngủ rồi, nghỉ ngơi một lát đi."

Thẩm Thiên Phong lắc đầu: "Ta không sao."

"Nếu không có ta, người cũng sẽ không rời khỏi Bình Lăng bang." Diệp Căn nói, "Cho dù muốn tự trách, cũng nên là ta mới đúng."

"Lại nói bậy bạ gì vậy, chuyện này thì có liên quan gì đến người." Thẩm Thiên Phong bất đắc dĩ, "Ta đi nghỉ ngơi là được."

"Nếu cứ tiếp tục như vậy, thì không cần làm minh chủ gì nữa." Diệp Căn nói, "Giang hồ lớn như vậy, nếu ai có năng lực duy trì an ổn, thì để cho người đó làm đi, chúng ta về nhà sống yên ổn."

Thẩm Thiên Phong nắm tay hẳn, ghé vào bên miệng hôn hôn.

"Người rốt cuộc có đang nghe ta nói chuyện không?" Diệp Căn nhíu mày.

"Tất nhiên là có." Thẩm Thiên Phong để hẳn tựa vào trước ngực mình, nói xin lỗi, "Ta chỉ là muốn suy nghĩ chuyện này rõ ràng, để người lo lắng rồi."

"Uống canh." Diệp Căn nhét bát vào trong tay hẳn, ra lệnh nói, "Sau đó ngủ."

Thẩm Thiên Phong gật đầu: "Được."

Trong phòng đốt hương an thần, trong canh an thần lại bỏ thêm không ít dược liệu, vì vậy Thẩm Thiên Phong cơ hồ vừa vừa dính vào gối đầu, thì đã ngủ say. Nhìn giữa mày hăn khó nén mệt mỏi, Diệp Cần lấy ngón tay nhẹ nhàng đè giãn ra, cúi đầu hạ xuống một nụ hôn, trong lòng lại thở dài.

Trong giang hồ này, sao lại không thể an ổn được một lát chứ.

THỔ PHỈ CÔNG LỢC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 174: Thật Sự Có Binh Đoàn Giao Nhân!!!

Vài ngày sau, toàn bộ người Lưu gia đều được hạ táng, cái tên Sa Hà bang cũng triệt để biến mất ở trong giang hồ. Dân chúng khi đi ngang qua nhìn thấy tòa nhà đổ nát, cũng khó tránh khỏi thốn thức vài câu thế sự vô thường, môn phái đã từng hiển hách nhất thời, bỗng dưng lại gặp tai họa như vậy, cũng không biết là ai độc ác như thế, ngay cả già trẻ lớn bé cũng không buông tha.

Đào Hoa cũng đến trước mộ phần đốt vài tấm giấy tiền, vốn dĩ trong lòng tràn đầy hận ý nhưng nhìn thấy vài thi thể cháy đen kia, thì đã biến mất hầu như không còn, chỉ cảm thấy lo sợ nhiều năm, tất cả đều giống như một giấc mộng.

Tiểu Linh Tử như trước không hề có tin tức không biết là sống hay chết. Về phần thái ấp Bạch Ngư thì là triệt để bị nổ tung, cùng cả phòng tối dưới ám cách, biến thành một mảnh phế tích bị tàn phá.

Điều đáng chúc mừng duy nhất, là đêm đó Lưu Uyển Chi vừa vặn đến miếu thắp hương nên tránh được một kiếp, nhưng bởi vì nhận phải kích thích quá lớn, cả người đều biến thành khờ khờ ngốc ngốc. Vì thế Diệp Cần chỉ có thể âm thầm tạm thời đưa người đến Quỳnh Hoa cốc, thứ nhất có đệ tử giúp chiếu khán chẩn trị, thứ hai cũng miễn đưa tới mối họa lần nữa

Sau khi xử lý xong việc hậu tục Bình Lăng bang, mọi người cũng lên đường trở về thành Đại Côn.

"Nuôi quân ngàn ngày, dụng binh một giờ." Trong phủ Vương gia, Sở Thừa vui vẻ nói, "Trách không được phụ thân lúc trước muốn dùng nhiều

tiền, mang những người này từ Nam Dương trở về, làm việc vô cùng sạch sẽ."

"Cũng không thể chủ quan." Sở Hằng nói, "Tuy nói đã giải quyết xong Sa Hà bang, nhưng chung quy đoàn người Thảm Thiên Phong cũng đã ở đó một đoạn thời gian, có phát hiện cái gì hay không cũng nói không chính xác. Mấy ngày gần đây, làm việc vẫn là phải cẩn thận một chút." Từ lúc biết được Ôn Liễu Niên muốn đến thành Đại Côn này, hẳn cũng lục tục tìm tòi không ít tin tức có liên quan đến vị đệ nhất tài tử Đại Sở này, tựa hồ đích xác không dễ chọc.

Vẫn là cẩn thận thì tốt hơn.

"Hắt xì !" Ôn Liễu Niên nhảy mũi, xoa xoa mũi tiếp tục tắm rửa cho năm con Hồng giáp lang, bút lông chấm nước nhẹ nhàng cọ ở trên lưng, bên cạnh còn có dầu vừng quế hoa, vừa sáng lại vừa sạch sẽ.

Con tròn vo nhỏ nhất trong đó lắc lắc xúc tu, lười biếng phờ bụng, 0 !

Ôn Liễu Niên ghé vào trên bàn đá, nhìn nó xuất thần.

Tính tính ngày, thương thuyền tiến đến đảo Lạc Anh truyền tin, cũng nên đến rồi a...

"Tiên sinh tiên sinh !" Một đứa bé khoảng sáu bảy tuổi, tóc búi hai bên giống như tiểu đồng tử nhảy nhót, giơ một phong thư chạy vào đại sảnh, "Lại có thư, là Vô Ảnh ca ca muốn trở về sao?"

"Tiểu Ảnh tử tạm thời sẽ không trở về." Vân Đoạn Hồn gõ gõ đầu hẳn, tùy tay đưa qua một viên kẹo đậu phộng.

"Ngô." Tiểu đồng tử có chút mất hứng.

"Lúc Vô Ảnh ở đây, cũng là mỗi ngày đánh nhau giành kẹo với người, vậy mà cũng còn tâm tâm niệm niệm." Vô Phong buồn cười, ôm hẳn ra bên ngoài, "Tự mình đi chơi đi."

Tiểu đồng tử tiếp tục nhảy nhót, giống như một chú thỏ nhỏ nhảy ra ngoài.

"Trên thư nói gì vậy?" Vô Phong trở lại trong phòng, trêu ghẹo nói, "Lại là mười bảy mười tám trang thư tình viết cho thiếu gia à?"

"Ta cũng ngóng trông nó là thư tình." Vân Đoạn Hồn đưa giấy viết thư qua, "Đằng trước không cần nhìn, chỉ xem một trang cuối cùng."

Vô Phong tiếp tới trong tay vội vàng quét mắt nhìn, sau đó nhú mày nói: "Giao nhân?"

"Người thấy thế nào?" Vân Đoạn Hồn hỏi.

"Không tin lắm." Vô Phong lắc đầu.

"Nhưng Tiểu Liễu tử nói có vẻ như là thật, thậm chí ngay cả Thẩm Minh chủ và Diệp Cốc chủ cũng không biết đây rốt cuộc là vật gì." Vân Đoạn Hồn nói, "Đừng quên trong Đông Hải này, bất kể yêu ma quỷ quái gì cũng có."

"Cho nên tiên sinh tính toán đi thăm dò?" Vô Phong dò xét.

Vân Đoạn Hồn nói: "Thư cũng viết đưa đến đây rồi, nếu ta không tra, chỉ sợ còn chưa đến một tháng người sẽ đích thân chạy lên trên đảo." Tạm thời không nói đến việc ăn nhiều, cho dù chỉ là mỗi ngày lải nhải nhắc ở bên tai mình, cũng muốn lột một lớp da.

Vô Phong nói: "Vậy có cần nói cho Triệu đại đương gia không?"

"Để hẩn an tâm luyện công thì tốt hơn." Vân Đoạn Hồn nói, "Việc này tạm thời không cần nói."

"Nhưng làm vậy có thích hợp không?" Vô Phong chần chừ, "Đây chính là thư Ôn đại nhân viết." Hơn nữa đằng trước còn có tám trang viết về nỗi tương tư.

"Đem mấy lá thư còn lại đưa cho A Việt là được." Vân Đoạn Hồn thiêu hủy một tờ giấy cuối cùng, "Bằng không người nghĩ vì sao Tiểu Liễu tử phải đem chuyện giao nhân viết riêng ra một tờ." Rõ ràng chính là có ý định nhét thêm vào.

Vô Phong cười nói: "Trách không được thiếu gia đối Ôn đại nhân nói gì nghe nấy."

"Người trẻ tuổi bây giờ a." Vân Đoạn Hồn lắc đầu, cầm thư đến băng thất luyện công - Vốn dĩ chỉ là một gian băng thất được xây bằng hàn ngọc, xung quanh đều là sương mù trắng mờ mịn, mà từ sau khi Triệu Việt đến, xung quanh bắt đầu dần dần thay đổi. Ôn Liễu Niên thường, không phải đưa một bức họa của mình, thì là đưa một kiện xiêm y của mình, bằng không nữa chính là viết quyển trục, mở đầu là kể lể tâm sự một phen, còn dặn dò phải treo ở chỗ dễ khiến người khác chú ý, sợ người trên đảo không biết mỹ nam tử anh tuấn này đã thành thân.

Cho nên giờ này khắc này, sau khi Triệu Việt vận khí điều tức xong, mở mắt liền thấy bức họa Ôn Liễu Niên ở phía trước, mặc một thân áo choàng gấm vóc, vẻ mặt đắc ý đứng dưới tán cây, còn cười tùm tùm.

Vì thế Triệu đại đương gia vốn tính toán trở về nghỉ ngơi một lát, thì sửa lại chủ ý ngay lập tức, tiếp tục nhắm mắt luyện nội công, chỉ mong có thể sớm học thành xuất sư. May mà Hồng Liễu đạo pháp tuy nói khí thể bàng bạc mây bay nước chảy lưu loát sinh động, tinh túy nhưng chỉ có một chữ

'Nhanh', chỉ cần chịu khó khổ công luyện tập, cũng đích xác là có thể đột nhiên tăng mạnh, tiến triển cực nhanh.

"Cũng đừng quá mệt mỏi." Vân Đoạn Hồn đẩy cửa tiến vào, đưa thư cho hắn, "Thương thuyền mới mang đến."

"Đa tạ sư phụ." Triệu Việt tiếp nhận đến, nhìn xi dán đã mở, cảm thấy có chút bất đắc dĩ - Vì cam đoan khi mình luyện công tâm cảnh không bị quấy rầy, trước đó sư phụ muốn kiểm tra tất cả phong thư một lần cũng không có gì đáng trách, chính mình cũng cố ý hồi âm nói việc này, nhưng thư gửi đến vẫn như trước một phong so một phong tình ý kéo dài, hoàn toàn cũng không bận tâm người bên ngoài, ngược lại là có vài phần khí tức thổ phỉ duy ngã độc tôn(*).

(*) Duy ngã độc tôn: mình ta đứng ở nơi cao nhất.

"Nhưng có xảy ra chuyện gì không?" Triệu Việt mở giấy viết thư ra.

"Có một chuyện." Vân Đoạn Hồn đi ra ngoài, "Tiểu Liễu tử đau eo." Cũng chỉ có một chuyện này, tới tới lui lui dùng câu chữ khác nhau viết hai trang, chính mình không muốn nhớ rõ cũng khó.

Triệu Việt: "..."

Trong thành Đại Côn, Ôn đại nhân đứng ở dưới tàng cây hoa anh đào, duỗi tay sờ sờ hông mình.

Mộc Thanh Sơn nói: "Vẫn là giống lúc trước."

Ôn Liễu Niên rất là bất mãn: "Nhỏ."

Mộc Thanh Sơn lắc đầu: "Không có."

Ôn Liễu Niên nhấn mạnh: "Gần đây nuốt không trôi."

Mộc Thanh Sơn nhắc nhở: "Tối qua đại nhân lại ăn giò heo Tây Nam vương đưa tới."

Ôn Liễu Niên giả vờ như không nghe thấy, xoay người bình tĩnh trở về phòng.

Không có ăn.

Mà một phong thư khác thì là ra roi thúc ngựa, tám trăm dặm khẩn cấp đưa trở về Vương Thành. Sở Uyên mở ra xi dán phong ấn, mở đầu chính là hai chữ lớn của Diệp Căn, cơ hồ chiếm hết cả một tờ - UỐNG THUỐC.

Sở Uyên ra lệnh Tứ Hỉ bưng thuốc an thần đến, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch.

Trang tiếp theo là thư của Ôn Liễu Niên, sau khi ấn lệ hội báo xong chính vụ Đông Hải, còn nói chuyện giao nhân, còn nói đã nhờ bằng hữu trong chốn giang hồ đi thăm dò, nếu có tin tức sẽ lập tức đăng báo.

Giao nhân? Sở Uyên mày có chút nhú lại, ngoại trừ tiểu Phượng Hoàng chỉ thích chạy khắp nơi kêu chíp chíp, hăn đối hết thảy vật trong truyền thuyết đều bán tín bán nghi, nhất là những vật có liên quan đến Đông Hải, thì hoài nghi là có người đang giả thần giả quỷ hơn. Một bên nghĩ một bên mở ra trang tiếp theo, lại là chữ của Diệp Căn - Xem xong rồi thì nhanh đi ngủ đi.

Sở Uyên bỗng bật cười, cơ hồ có thể nghĩ đến khi hăn viết lá thư này, là một bộ dáng không được tự nhiên như thế nào. Bên cạnh còn có một hàng bổ sung của Thẩm Thiên Phong, nội dung chi tiết hơn rất nhiều, nói bản thân đã bắt đầu ra tay điều tra, xin Hoàng thượng không cần lo lắng.

Sở Uyên đốt thư, lại gọi Thẩm Thiên Phàm và vài vị tướng quân tiến cung, nói chuyện là suốt cả một đêm.

Tứ Hi công công ở ngoài cửa thờ dài, Hoàng thượng quả thật là mệt a.

Mặt trời chậm rãi dâng lên từ chân trời, sau khi Ôn Liễu Niên ở quán nhỏ ven bờ biển ném qua miếng cá viên, thì thông thả ung dung đến vài toà thư viện đồ nát, tìm hết toàn bộ sách còn dư lại ở bên trong ra, nói là muốn xây một tòa thư viện.

Sở Hằng tất nhiên mặc kệ hãnh chơi đùa, chỉ là vài cuốn sách rách đã ố vàng, cũng không gây ra sóng gió gì lớn. Vì thế Ôn Liễu Niên liền mừng rỡ thoải mái tự tại, ngay cả diễn trò chiếu lệ cũng không cần, ở trong viện một bên phơi nắng một bên phơi sách, ba ngày đã xem hết hơn phân nửa.

Đã là thôn trấn bên cạnh Đông Hải, tin đồn về giao nhân tất nhiên sẽ có một ít, bất quá đa phần đều là về lệ trên châu và dệt giao tiêu, cũng không ngạc nhiên.

"Lưu Hưởng Nam có làm ăn về trên châu và gấm vóc không?" Thượng Vân Trạch hỏi.

"Chưa bao giờ nghe nói qua." Thẩm Thiên Phong nói, "Bình Lãng bang ngày thường chủ yếu là áp tải, cho dù kinh thương cũng là làm sinh ý đao kiếm."

"Khoan đã." Ôn Liễu Niên hai mắt sáng lên, "Không riêng gì trên châu giao tiêu, nơi này có một cái, là nói binh đội Giao Nhân."

Tất cả mọi người ủa lên vây quanh.

"Các người xem." Ôn Liễu Niên dè dặt cẩn thận vuốt thẳng sách, chỉ thấy phía trên vẽ một bộ miêu đồ, mấy chục tên nam tử mình người đuôi cá tay đang cầm đại đao, đối chiến với hải tặc trên thuyền, nhìn qua cực kỳ thảm thiết.

"Đây là chữ viết gì vậy?" Mộc Thanh Sơn cầm lên nhìn nhìn, "Tựa hồ không giống chữ Tây Dương, lúc trước chưa bao giờ thấy qua."

"Là chữ Nam Man." Ôn Liễu Niên nói, "Lúc trước khi ở thành Vân Lam, được Tiểu Ngũ dạy qua một ít."

Mộc Thanh Sơn sùng bái: "Đại nhân còn viết chữ Nam Man?"

"Bởi vì bộ tộc Nam Man sinh hoạt ở trong núi, gặp mặt lẫn nhau không nhanh gọn giống như bình nguyên, cho nên ngôn ngữ chữ viết cũng không hề ít chủng loại, ta chỉ có thể miễn cưỡng nhận ra vài chữ." Ôn Liễu Niên lấy qua bút mực, sao chép lại toàn bộ chữ viết trên trang giấy kia, "Nếu là muốn tìm một người giải thích, Tây Nam vương là ứng cử viên tốt nhất."

Nghe được ba chữ Đoạn Bạch Nguyệt, Diệp Căn lập tức ngạo kiều hát cảm.

Vì thế Mộc Thanh Sơn cũng rất khó hiểu, Tây Nam vương kỳ thực không tệ lắm a, lại dễ nói chuyện, công phu lại cao, thường xuyên đưa giò heo cho đại nhân, còn hữu cầu tất ứng. Ngay cả Thẩm minh chủ cũng có thể nâng cốc nói chuyện vui vẻ với hắn, vì sao mỗi lần nhắc tới Diệp cốc chủ giống như là con mèo bị đập đuôi.

Chẳng lẽ thật sự là thiếu tiền không trả.

Mà sự thật chứng minh, Đoạn Bạch Nguyệt đích xác cũng cực kỳ phối hợp, sau khi nhận được thư vồn vẹn qua ba ngày, thì tự mình âm thầm đến thành Đại Côn.

Diệp Căn cất Hồng giáp lang, quay đầu ung dung trở về phòng ngủ.

Đoạn Bạch Nguyệt trong lòng có chút buồn cười, ngược lại thật sự là huynh đệ ruột.

"Không biết Tây Nam Vương xem qua phong thư kia chưa?" Ôn Liễu Niên sốt ruột hỏi.

"Kỳ thật chỉ là một tin đồn dân gian." Đoạn Bạch Nguyệt nói, "Hải tặc hoành hành làm hại dân chúng, cuối cùng bị một đội giao nhân chém giết, cũng không có chỗ đặc thù."

"Không có nói đến lai lịch giao nhân?" Ôn Liễu Niên hỏi.

Đoạn Bạch Nguyệt lắc đầu.

"Vậy cố sự kia phát sinh ở phiến hải vực nào?" Ôn Liễu Niên chưa từ bỏ ý định.

Đoạn Bạch Nguyệt nói: "Cũng không có nói."

Ôn Liễu Niên: "..."

"Cố sự dân gian nói thành như vậy cũng không kỳ quái, bất quá trong đó có một chút vấn đề đại nhân thật sự nên hoài nghi." Đoạn Bạch Nguyệt nói, "Cho dù có giao nhân, cũng nên là ở Đông Hải, vì sao cố sự này lại là dùng chữ bộ tộc Miêu Cương viết."

"Tây Nam vương nghĩ thế nào?" Ôn Liễu Niên nói.

"Miêu Cương am hiểu nhất thứ gì?" Đoạn Bạch Nguyệt hỏi lại.

"...Chế cố?" Ôn Liễu Niên nghĩ nghĩ, nhú mày nói, "Cho nên ý của Tây Nam vương, là nói giao nhân này trùng cố, hoặc nói là có một loại cố độc, có thể biến người thành giao nhân?"

"Cố độc chỉ là dùng để thao túng người khác, dù cho bị phản phệ, nhiều nhất cũng chỉ khiến tứ chi biến dạng khuôn mặt vụn vụn, nhưng không thể biến hai chân thành đuôi cá." Đoạn Bạch Nguyệt lắc đầu, "Đại nhân suy nghĩ nhiều."

"Vậ ý của Tây Nam vương là gì?" Ôn Liễu Niê chần chừ.

"Ta sẽ phái người đến Miêu Cương thám thính tin tức." Đoạn Bạch Nguyệt nói, "Sở Hoàng biết chuyện này không?"

"Khụ !" Diệp Cầ không biết tìm được một con mèo ở đâu, ở cửa ôm xoay quanh ho khan.

Thâm Thiên Phong: "..."

"Tất nhiên biết." Ôn Liễu Niê nghiêm túc gật đầu, "Nếu lần này Tây Nam vương có thể ra tay giúp đỡ, bản quan chắc chắn viết sớ con, tranh công xin Hoàng thượng ban thưởng."

"Tranh công xin ban thưởng ngược lại là không cần." Đoạn Bạch Nguyệt sờ sờ cằm, ý vị sâu xa nói, "Đợi đến khi Sở Hoàng ngự giá thân chinh, ta giáp mặt xin ban thưởng vẫn nhanh hơn."

Chung quy có một số việc, vẫn là phải nắm bắt thời gian chặt chẽ mới tốt.

THỔ PHỈ CÔNG LỢC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 175: Lấy Danh Tiết Tây Nam Vương Thề!!!

Như trong dự kiến, sau khi nghe được câu 'Giáp mặt xin ban thưởng vẫn nhanh hơn', Diệp Cốc chủ trong nháy mắt lập tức xù lông, mặc dù là trì độn như Mộc Thanh Sơn, cũng biết được tựa hồ có chỗ nào không quá đúng, vì thế lặng lẽ nhích lại gần Thượng Vân Trạch, để tránh bị hại cùng vô tội.

"Tây Nam Vương có muốn ở lại ăn cơm không?" Ôn Liễu Niên nhiệt tình mời.

Diệp Cẩn lặng lẽ siết chặt một cái bình trắng trong tay áo.

Ám vệ liều mạng nháy mắt với Đoạn Bạch Nguyệt, phải cẩn thận a, sẽ không 'cương' được đó !

"Ăn cơm thì không cần, ta còn có một vài chuyện khác." Đoạn Bạch Nguyệt cười cười, đột nhiên nhìn về phía cửa, "Diệp Cốc chủ có phải là có chuyện muốn nói với ta đúng không?"

Diệp Cẩn đầu tiên là bị hoảng sợ, sau đó hồ nghi đánh giá hẳn - Vì sao đột nhiên lại nói một câu như vậy, ta với người lại không quen.

"Nếu như không có lời gì để nói, vậy ta đi trước một bước, chớ vị cáo từ." Đoạn Bạch Nguyệt vẻ mặt bình tĩnh.

"Tây Nam vương đi thông thả." Ôn Liễu Niên cũng học người trong giang hồ ôm quyền một cái, cảm thấy rất là hào khí, lần sau nếu về nhà, có thể suy xét đến lò rèn Trương thiết tượng trong thành đánh một thanh bảo kiếm treo ở trên thắt lưng.

Sau đó liền thấy Diệp Căn tiến lên, rõ ràng kéo Đoạn Bạch Nguyệt vào trong phòng củi.

Người còn lại đưa mắt nhìn nhau, lúc này rõ ràng còn không chịu gặp.

Thẩm Thiên Phong rất là đau đầu.

"Cốc chủ đây là có ý gì?" Đoạn Bạch Nguyệt cười như có như không nhìn hẳn.

"Người rốt cuộc có mục đích gì?" Diệp Căn đánh giá hẳn từ trên xuống dưới, càng nhìn càng cảm thấy giống lưu manh, giống y chang Lý tử lúc trước đùa giỡn phụ nữ đàn ông trong thành Thiên Diệp, quả thực chính là cùng một người.

"Mục đích?" Đoạn Bạch Nguyệt hơi nhướn mày, "Tất nhiên là vì bảo hộ an ổn Sở quốc."

An ổn Sở quốc liên quan gì đến người, nói giống như rất thân mật lắm vậy ! Diệp Căn xắn tay áo, sau đó lời nghiêm ngữ chính nói: "Ca ta sắp thành thân."

"A? Thì ra Sở Hoàng muốn nạp phi lập hậu." Đoạn Bạch Nguyệt hưng phấn, "Không biết muốn kết hôn với thiên kim nhà ai?"

"Không liên quan đến người." Diệp cốc chủ ngạo kiều hất đầu.

Đoạn Bạch Nguyệt cười thành tiếng: "Nếu không liên quan đến ta, vậy Diệp cốc chủ vì sao phải cố ý nhắc tới?"

Diệp Căn: "..."

Đoạn Bạch Nguyệt tiếp tục hưng phấn nhìn chăm chăm hẳn.

Tóm lại người nghĩ cũng đừng hòng nghĩ ! Diệp Cần ôm mèo, lãnh điếm rời khỏi phòng củi.

Mọi người nhìn theo bóng dáng hảnh một đường biến mất, đều cảm thấy cực kỳ sùng bái.

Tính cách gì vậy a.

"Tây Nam vương." Thẩm Thiên Phong có chút xin lỗi.

Đoạn Bạch Nguyệt cười lắc đầu, nói: "Không sao, quen rồi."

Quen rồi ? Ôn Liễu Niên có chút hồ đồ, cốc chủ với Tây Nam vương chẳng lẽ rất quen thuộc?

"Vậy về chuyện binh đoàn Giao Nhân, liền nhờ Tây Nam vương." Thẩm Thiên Phong nói.

Đoạn Bạch Nguyệt đáp ứng: "Tất nhiên sẽ cố hết sức."

Mà sự thật chứng minh Đoạn vương cũng đích xác rất tận lực - Lập tức phái Đoạn Niệm ra roi thúc ngựa vòng lại Tây Nam tra xét. Đoạn ghi chép về giao nhân này là dùng chữ Phá Mãnh, tộc trưởng tên là A Khám, vốn dĩ là một trong bảy mươi hai trại chủ ở Miêu Cương có tính cách nóng nảy, sau khi bị Đoạn Bạch Nguyệt mèo vờn chuột trêu chọc suốt một năm, rốt cuộc triệt để không chịu nổi, không cam nguyện suất lĩnh bộ tộc quy thuận. Ngày thường cũng rất ít lộ diện, vẫn ở trong thâm sơn làm ruộng hái trà tự canh tự mãn, không nguyện ý tiến cống, cũng không cần Đoạn Bạch Nguyệt ban thưởng bất cứ thứ gì, cơ bản ngăn cách sống qua ngày.

Mà ở Đông Hải mờ mịt, Vô Phong cũng mang theo một tiểu đội nhân mã giương buồm rời bến, lấy tên giả để buôn bán trên châu, tìm hiểu xung quanh về tung tích giao nhân.

"Nếu thực sự có giao nhân thì tốt rồi." Sau khi nghe hẳn nhắc đến, ngư dân cười trêu ghẹo, "Dường một con ở trong nhà, khóc một phen thì có thể có trân châu bán, đâu cần phải giống như bây giờ chạy đến tuốt trong biển sâu, cũng chỉ có thể miễn cưỡng ầm no."

"Thật sự không có?" Vô Phong hỏi lại lần nữa.

"Ai biết được, tóm lại là chúng ta chưa từng thấy, cũng không nghe ai nói qua." Ngư dân thu lưới lại, "Chỉ có Lai Phúc nói là bản thân gặp qua rồi, hỏi kỹ thì trả lời không được, bất quá đầu óc hẳn cũng có vấn đề, cũng không ai tin tưởng."

"Lai Phúc?" Vô Phong hỏi, "Cũng là ngư dân sao?"

"Là người dệt lưới, ngày thường cũng không xuống biển." Ngư dân nói, "Ở đảo Bạch Vòng, cách chỗ này cũng không xa."

Vô Phong cười cười, đổi đề tài khác hàn huyên vài câu, rồi mua chút ngư hóa, liền giương buồm lên quay đầu chạy về hướng biển sâu.

Đảo Bạch Vòng rất nhỏ, cư dân trên đảo cũng không nhiều, ngày thường đa phần dựa vào đánh cá mà sống, lại dựa vào thương thuyền lui tới đổi chút bột gạo dầu cải, tuy nói ngày kham khổ, bất quá đời đời đều là ăn cơm ven biển như thế, cũng không cảm thấy vất vả.

Trong sân nhỏ thôn tây, một nam tử trung niên đang vá lưới đánh cá, tuy nói thời tiết vẫn như trước hơi rét lạnh, nhưng chỉ mặc một kiện áo ngắn, cơ bắp trên cánh tay hở ra, nhìn qua rất là săn chắc cường tráng.

Vô Phong gõ cửa hai tiếng, nam tử nghe tiếng ngẩng đầu, trong mắt có chút khó hiểu.

"Chúng ta là khách thương qua lại." Vô Phong giải thích, "Con thuyền xảy ra chút vấn đề, cho nên tạm thời dừng ở bến tàu tu sửa, muốn tới đến

xin chén nước ấm uống."

"Như vậy a, mau mời ngồi." Nam tử chính là người mà đám ngư dân nói lúc trước -Lai Phúc, hẳn trời sinh thì đầu óc so với so với người khác ngốc một chút, nói chuyện làm việc đều không có tâm nhãn, thường xuyên là người khác nói gì thì tin đó. Không bao lâu liền từ trong phòng bưng trà nóng đến, còn có chút cá khô chiên giòn.

"Đa tạ." Vô Phong đặt một thỏi bạc lên bàn.

Lai Phúc cười ha hả thu lại, nửa phần cũng không khách khí - Hẳn không hăm dọa lừa gạt cũng không biết khách sáo, nếu là Vô Phong không cho, hẳn cũng sẽ không chủ động lấy, bất quá nếu là cho, vậy bạc là thứ tốt, đương nhiên phải lấy.

"Đại tẩu không ở nhà à?" Vô Phong hỏi.

"Đi phơi hải sản rồi, hôm nay trời có nắng." Lai Phúc tiếp tục vá lưới đánh cá, "Khách nhân là buôn bán gì vậy?"

"Trân châu." Vô Phong nói.

"Đó là sinh ý lớn a." Lai Phúc nói, "Trách không được lúc trước chưa gặp qua." Thương nhân nguyện ý đến đảo nhỏ này, đa phần là kinh doanh vật dụng hằng ngày, về phần đồ sứ châu báu đều là trực tiếp đi xuyên qua từ phía Đông, sẽ không cố ý quay ngược tới đây.

"Gần đây làm ăn không được tốt lắm." Vô Phong thở dài, "Nếu cứ tiếp tục như vậy, chỉ sợ ta cũng chỉ có thể đổi nghề làm bột gạo."

"Vì sao?" Lai Phúc hiếu kỳ hỏi, "Trân châu giảm giá?"

"Không phải giảm giá, là màu sắc không được sáng lắm." Vô Phong nói, "Cho dù màu sắc sáng, thì cũng là tỉ lệ lớn nhỏ không đồng đều, bán không

được giá tốt."

"Khách nhân nhất định thường xuyên đến biển sâu đi." Lai Phúc hạ giọng, có chút thần bí nói, "Đến đảo Bối Sa, chỗ đó có giao nhân."

"Cái gì?" Vô Phong ngoài ý muốn, "Giao nhân?"

"Đúng vậy, giao nhân, một đoàn." Có lẽ là hiếm khi có người nguyện ý nghe đoạn cổ sự này, Lai Phúc ngay cả lưỡi đánh cá cũng không có tâm tư dẹt tiếp, hai mắt tỏa sáng lại để sát vào một chút, "Bơi rất nhanh, nháy mắt đã không thấy tăm hơi."

"Có bao nhiêu con?" Vô Phong hỏi.

"Nói ít cũng có hai ba mươi con." Lai Phúc nói, "Nửa người trên là người, nửa người dưới là đuôi cá, giống y như trong bức họa."

"Ngoại trừ đảo Bối Sa, còn gặp qua giao nhân ở đâu không?" Vô Phong tiếp tục hỏi.

"Không có, chỉ có một lần đó." Lai Phúc chờ đợi nhìn hẳn, "Người tin không?"

"Ta tin." Vô Phong gật đầu.

Lai Phúc cao hứng nói: "Ta thấy thật đó, chỉ là vẫn không có ai tin."

"Chỉ là đảo Bối Sa cách nơi này không gần, vì sao người lại đi tới đó?" Vô Phong lại hỏi.

"Khi đó ta còn chưa thành thân, nghe Tam thúc nói Sở Vương gia ở thành Đại Côn đang chiêu binh mãi mã, cha mẹ muốn ta có thể trở nên nổi bật, thì thu thập hành lý cùng vài đồng hương ra biển." Lai Phúc nói, "Chiêu binh thấy ta thân thể cường tráng lại biết bơi, kêu cho ta đến trên thuyền giúp việc, trong lúc vô ý thì trông thấy."

"Lúc ấy có kể việc này cho người khác nghe không?" Vô Phong nói.

"Không có, vạn nhất ở trên biển gặp phải giao nhân, sẽ gây ra sóng gió rất khó lường." Lai Phúc nói, "Đời đời đều nói như vậy, nơi có giao nhân giống như nơi đó có Hải Thần."

"Vậy sau khi lên bờ thì sao? Cũng không kể lại với những người khác à?" Vô Phong lại rót ly trà cho hẳn.

"Sau khi lên bờ, ta không cẩn thận đắc tội với phó tướng, thì bị đuổi ra khỏi quân đội." Nói, Lai Phúc rõ ràng có chút uể oải, "Sau khi về nhà kể lại, thì không có ai tin."

Trách không được thấy giao nhân, lại còn chưa bị diệt khẩu... Vô Phong trong lòng sáng tỏ, tiếp tục có câu được câu không khách sáo với hẳn, thẳng đến màn đêm buông xuống mới rời đi, giương buồm trở về đảo Lạc Anh.

"Đảo Bồi Sa?" Vân Đoạn Hồn kéo mở bản đồ, "Cách thành Đại Côn rất gần."

"Chỗ đó ta với Vô Ảnh đã từng đi qua, suốt ngày sương trắng mờ mịt, bốn phía trải rộng lổc xoáy." Vô Phong nói, "Ngoại trừ chiến hạm hải quân Sở quốc, thương thuyền bình thường căn bản không có biện pháp tới gần."

"Cho nên bên trong hẳn là có danh đường." Vân Đoạn Hồn nói, "Người với tiểu Ảnh tử vào trong đó làm gì?"

"Chuyện ba bốn năm về trước, dẫn hẳn đi vớt hải hoa ốc chơi." Vô Phong nói, "Tuy nói đảo Bồi Sa không vào được, bất quá phụ cận còn có một đường biển thông đến Đông Dương, cho nên thường xuyên sẽ có thương thuyền đi qua."

"Trước đem việc này nói cho Tiểu Liễu tử." Vân Đoạn Hồn nói, "Rồi đến phụ cận đảo Bồi Sa xem thử, làm việc cần phải cẩn thận."

Vô Phong gật đầu đáp ứng, xoay người rời khỏi thư phòng.

Thành Đại Côn cách đảo Lạc Anh không tính gần, thư có qua có lại, đã từ xuân chuyển sang hạ, Ôn Liễu Niên yên đầu yên não, ôm một chén nước ô mai nhỏ chậm rãi uống.

Bị cảm nắng.

Mộc Thanh Sơn chỉ huy hạ nhân, chuyển không ít khối băng vào cho hắn, lại ngồi ở bên giường nói: "Cháo sắp nấu xong rồi."

"Ừm." Ôn đại nhân hữu khí vô lực, chóp mũi ửng đỏ, nhìn qua rất là tiêu tụy.

"Chờ khỏe hơn một chút, rồi ăn giò heo." Mộc Thanh Sơn an ủi hắn.

Nhớ tới cảm giác đầy mỡ ngán tê tái, Ôn Liễu Niên cảm thấy trước ngực bị đè nén một trận, rất buồn nôn.

Vì thế khi phụ tử Sở gia tiến vào, đưa mắt nhìn chỉ thấy hắn đang nằm sấp ở bên giường nôn khan, trên đầu cột một mảnh vải đỏ, trên ngăn tủ còn bày sơn tra và ô mai.

Sở Thừa giật giật khóe miệng, là có thai rồi hả?

"Vương gia, thế tử." Ôn Liễu Niên hữu khí vô lực.

"Sao đại nhân lại bệnh nặng thế." Sở Hằng nói, "Có mời tiều vương gia chẩn trị qua chưa?"

"Rồi, còn chưa khỏe hẳn." Ôn Liễu Niên nói, "Không biết vương gia tìm hạ quan là có chuyện gì?"

"Cũng không có chuyện lớn gì." Sở Hằng nói, "Chỉ là nghe nói đại nhân ôm bệnh trong người, cho nên tới thăm một phen."

"Thật là làm phiền Vương gia phí tâm." Ôn Liễu Niên ngồi dậy một chút, lại oán trách, "Đến thì đến được rồi, còn mang theo lễ vật làm gì."

Sở Thừa: "..."

Hắn nói có mang lễ vật hồi nào?!

Ôn Liễu Niên lại bắt đầu liều mạng ho khan.

Sở Hằng đành phải nói: "Đại nhân khách khí, chỉ là chút nguyên liệu nấu ăn thanh nhiệt, lát nữa sẽ kê hạ nhân đưa tới."

"Gần đây thời tiết thật là nóng a." Ôn Liễu Niên nói, "Nếu là Vương gia có nguyên liệu nấu ăn thanh nhiệt, không bằng nấu thêm vài chén thuốc cho dân chúng? Đỡ phải xảy ra ôn dịch, đến lúc đó lại muốn sút đầu mé trán."

"Đại nhân nói rất đúng." Sở Hằng nói, "Ta sẽ sai người mau chóng dựng thiện đường ở trong thành."

"Được được được." Ôn Liễu Niên rất là hài lòng.

Sở Thừa có chút chán nản, cứ nhiên sẽ có người như thế, sinh bệnh cũng không quên hăm dọa lừa gạt.

Đợi sau khi hai người rời đi, Ôn Liễu Niên nằm ở trên giường dặn dò Mộc Thanh Sơn: "Bỏ thêm chút đồ chua vào trong cháo."

"Về sau đại nhân đừng nên mệt nhọc như thế này nữa." Mộc Thanh Sơn có chút bất bình thay hắn, "Tu phòng sửa đường vốn là chuyện của quan viên địa phương, ở đâu có đạo lý bọn họ ở nhà ngủ hóng mát, còn đại nhân thì ngày ngày chạy đến công trường."

"Không sao, dù sao chức quan của bọn họ cũng làm không lâu." Ôn Liễu Niên nói, "Chuyện liên quan đến dân chúng, giao cho đám người ngu ngốc

kia, ta ngược lại là không yên lòng."

"Cũng bệnh bốn năm ngày rồi." Mộc Thanh Sơn nói, "Nếu là để đại dương gia biết, hẳn là sẽ rất đau lòng."

Ôn Liễu Niên gãi gãi mặt, rất muốn hôn một cái !

"Đại nhân." Âm vệ gõ cửa tiến vào, "Có thư."

"Từ Đông Hải đến hả?" Mộc Thanh Sơn hỏi.

Ôn Liễu Niên sốt ruột thò tay, quả thật là tâm linh tương thông.

Âm vệ nói: "Là Tây Nam vương đưa tới."

Ôn Liễu Niên sờ sờ mũi, à.

"Tây Nam vương tìm được tộc trưởng bộ tộc Phá Mãnh." Mộc Thanh Sơn đưa thư cho hắn, "Đêm mai sẽ mang đến gặp đại nhân, còn nói vị tộc trưởng này tính tình không được tốt lắm, lại nóng nảy, tựa hồ cực kỳ không nguyện ý phối hợp."

"Vậy vì sao sẽ nguyện ý ra khỏi núi, tiến đến thành Đại Côn này?" Ôn Liễu Niên khó hiểu.

Mộc Thanh Sơn nói: "Là bị Đoạn Niệm đánh ngất xỉu, trực tiếp khiêng đến đây."

Ôn Liễu Niên nói: "Rất tốt rất tốt."

Mộc Thanh Sơn: "..."

"Đông Hải không có thư hả?" Ôn Liễu Niên lại hỏi.

"Tạm thời không có." Âm vệ lắc đầu.

Ôn Liễu Niên tiếc nuôi thờ dài.

Mộc Thanh Sơn tâm tình rất là phức tạp, nếu hẳn nhớ không lầm, rõ ràng mười ngày trước vừa mới nhận được một phong thư, căn bản là không cách bao lâu - Nếu đổi lại là người không biết nhìn thấy bộ dáng đại nhân lúc này, nói không chừng sẽ nghĩ đại đương gia trèo tường.

Ngoài thành Đại Côn, Đoạn Niệm đưa thịt khô nướng và bánh bột cho A Khám, thấy hẳn hung hăng há miệng xé rách, trong lòng cảm thấy có chút không yên, trở lại bên cạnh Đoạn Bạch Nguyệt nhỏ giọng nói: "Quả thật muốn như vậy mang đến cho Ôn đại nhân?"

"Tất nhiên." Đoạn Bạch Nguyệt nói, "Người cũng đã tìm được rồi, không mau chóng tổng xuất đi, chẳng lẽ còn muốn giữ ở bên cạnh bốn vương." "

"Nhưng..." Sẽ không sẽ đánh nhau a.

"Yên tâm đi." Đoạn Bạch Nguyệt nói, "Người không giải quyết được, không đại biểu Ôn đại nhân cũng không giải quyết được, nói không chừng ở chung vài ngày, còn sẽ nhất kiến như cũ."

Đoạn Niệm lại quay đầu đưa mắt nhìn A Khám một cái, chỉ thấy hẳn đang hung hăng phun ra một khúc xương, đầy tay đầy mặt đều là dầu, tóc rối bù dính cỏ tranh, trên cổ đeo một cái răng dã thú, trên mặt xăm hình dữ tợn lại hung ác.

Dáng vẻ này, đừng nói là nâng cốc ngôn hoan, thư sinh bình thường sau khi thấy chỉ sợ chạy cũng không kịp.

"Vị Ôn đại nhân kia cũng không phải người đọc sách bình thường." Như là nhìn ra tâm sự của hẳn, Đoạn Bạch Nguyệt cười lắc đầu, "Tuy nói nhìn tay trói gà không chặt, lại nhã nhặn, nhưng tác phong làm việc so với Tần cung chủ cũng không khác nhau chỗ nào." Cũng có thể quy về một loại người, không chiếm được tiện nghi thì nói mình chịu thiệt.

Sau khi ăn uống no nê, A Khám lung tung trải áo choàng ra, tìm nơi tránh gió nằm xuống. Đối với Đoạn Bạch Nguyệt, hăn tất nhiên là đánh không lại, cũng không thể trêu vào, nhưng vị đại nhân triều đình này thì khác, ngàn dặm xa xôi muốn đưa mình ra bờ biển, đợi đến khi gặp mặt, tất nhiên phải hảo hảo xả một trận.

Ngày hôm sau thời tiết rất đẹp, buổi sáng đổ một trận mưa trời cũng không còn oi bức nữa. Xế chiều, Ôn Liễu Niên ngáp dài từ trên giường bò dậy, lắc lắc đầu, vẫn là cảm thấy hơi choáng.

"Đại nhân thật sự không sao chứ?" Mộc Thanh Sơn rót ly trà cho hăn, "Không bằng nghỉ ngơi thêm vài ngày đi."

"Không sao." Ôn Liễu Niên nói, "Khách nhân ngàn dặm xa xôi từ Vân Nam đến, không nên chậm trễ."

"Nhưng bộ dạng đại nhân nhìn qua vẫn còn bệnh." Mộc Thanh Sơn nói, "Vẫn là phải nghỉ ngơi nhiều một chút mới tốt." Chung quy chuyện giao nhân nghĩ cũng biết là không đơn giản, hơn nữa tộc trưởng kia nghe qua cũng không giống như rất nguyện ý phối hợp, còn không biết phải kéo dài bao lâu.

Ôn Liễu Niên ăn nửa khối điểm tâm, vỗ vỗ xiêm y đến tiền thính.

Mộc Thanh Sơn đành phải đuổi theo.

Người còn lại đều đã có mặt đầy đủ, A Khám ngồi ngay ngắn ở trên ghế, mặt đờ đờ sát khí. Diệp Căn ôm mào ngồi ở đối diện hăn, tầm mắt một ly cũng không dời đi - Cao to thô kệch xăm hình đầy mặt, lông mi cơ hồ ngay cả mọc cùng một chỗ, cổ áo lộ ra một nhúm lông ngực, quả thật thấy thế nào cũng không thuận mắt.

Nếu như Đoạn Bạch Nguyệt cũng lớn lên thành như vậy, vậy thì không thể tốt hơn, cũng đỡ cho mình phải bận tâm.

Ám vệ lặng lẽ đồng tình nhìn Thẩm Thiên Phong một phen, nhìn tư thế này cốt chủ thích người cao to thô kệch đầy lông tựa hồ vẫn không đổi a... Nhìn không dời mắt.

"Người là ai, nhìn chăm chăm ta làm gì?" A Khám hiển nhiên cũng hơi khó chịu, thò tay vỗ bàn 'rầm rầm'.

"Cũng không phải cô nương, còn sợ bị người khác nhìn?" Diệp Cẩn hỏi lại, "Chẳng lẽ còn sẽ thẹn thùng."

A Khám rõ ràng tức ngực một chút, sau đó thô thanh thô khí hỏi: "Người chính là vị Ôn đại nhân kia?"

"Không phải ta." Diệp Cẩn lắc đầu, thò tay chỉ một cái, "Vị này mới đúng."

Ôn Liễu Niên một đường chạy vào, vào phòng đầu tiên khom lưng ho khan một trận.

A Khám lập tức ghét bỏ né xa một chút, ngàn vạn đừng có lây bệnh lao cho ta.

"Vị tráng sĩ này." Ôn Liễu Niên rất vất vả mới ổn định được một hơi, "Nghĩ đến chính là tộc trưởng bộ tộc Phá Mãnh."

"Là ta." A Khám ngồi cách xa hẳn một trăm tám chục dặm.

Ôn Liễu Niên khen ngợi: "Thật là oai hùng bất phàm ngọc thụ lâm phong."

Ám vệ giật giật khóe miệng, đại đương gia có biết chuyện này không?

"Ta không hiểu người đang nói cái gì." A Khám không kiên nhẫn nói, "Tây Nam vương kêu ta xem thư, nhưng ta không biết gì hết."

"Nhưng truyền thuyết này rõ ràng chính là dùng chữ viết tộc Phá Mãnh ghi chép." Ôn Liễu Niên nói, "Nếu các hạ không biết, chẳng lẽ tộc trưởng bộ tộc Phá Mãnh là một người khác?"

A Khám quả nhiên bị chọc giận, lớn tiếng mắng một câu, tuy nói không ai nghe hiểu, bất quá dựa vào vẻ mặt cùng ngữ điệu cũng có thể biết không phải là lời hay ho gì. Đoạn Bạch Nguyệt nhú mày, vừa tính toán đi lên ngăn lại, lại thấy Ôn Liễu Niên hai tay chống nạnh, cũng mắng lại - Tuy nói không phải tiếng bộ tộc Phá Mãnh, nhưng cũng là ngôn ngữ thông dụng ở Miêu Cương, hơn nữa thanh âm còn lớn hơn không ít.

...

Quả thật một chút thiệt thòi cũng không chịu.

A Khám hiển nhiên cũng bị kinh ngạc một chút, quay đầu đưa mắt nhìn Đoạn Bạch Nguyệt.

"Đã nói rồi, Ôn đại nhân là đệ nhất tài tử Đại Sở." Tây Nam vương nhin cười, "Đừng nói là người, ngay cả bốn vương cũng chiếm không được tiện nghi."

Ôn Liễu Niên xoa xoa mũi, vẻ mặt rất là vô tội.

A Khám: "..."

"Tộc Phá Mãnh quanh năm ở thâm sơn, tất nhiên là rất ít tiếp xúc với người bên ngoài, đừng nói chi là ngàn dặm xa xôi ngoài Đông Hải này." Ôn Liễu Niên nói, "Vô duyên vô cớ xuất hiện quyển sách này, các hạ lại nói bản thân không biết, vậy hoặc là có người trong tộc phản bội, hoặc là có người khác âm thầm bày mưu, hoàn toàn là phỏng đoán hợp tình hợp lý, không hề có ý mạo phạm, tộc trưởng đừng tức giận."

A Khám uống cạn một ly trà, lời này lúc này sao người không nói, phải mắng trở về mới bắt đầu nói đạo lý.

"Tộc trưởng ngàn dặm xa xôi đến thành Đại Côn này, cũng không thể không làm chút việc gì đó được." Ôn Liễu Niên buông tay, "Bằng không chẳng phải là uống công một chuyến sao."

A Khám trừng to mắt, nói giống như bản thân ta muốn đến lắm vậy.

"Huống hồ nếu tộc trưởng nguyện ý phối hợp, đối người bộ tộc Phá Mãnh cũng có lợi." Ôn Liễu Niên quay đầu nhìn Tây Nam vương, "Đúng không?"

Đoạn Bạch Nguyệt nhướn mày, từ chối cho ý kiến.

"Khụ !" Diệp Cẩn hung hăng ho khan.

Đoạn Bạch Nguyệt sờ sờ mũi, ngẫm đồng ý.

"Cho dù không cần ban thưởng, có thể để Tây Nam vương nợ một cái ân tình vẫn tốt hơn." Ôn Liễu Niên thân thiết kéo hăn ngồi ở bên cạnh bàn, "Đến lúc đó mấy tộc trưởng còn lại nghe được, ước chừng sẽ hâm mộ đến phun máu, chỉ là suy nghĩ một chút cũng rất uy phong."

"Ta thật sự là có thể sử dụng chuyện này để đưa ra yêu cầu?" A Khám hỏi.

"Tất nhiên có thể." Ôn Liễu Niên miệng đầy đáp ứng, "Lấy danh tiết Đoạn vương thề, trong phòng nhiều người như vậy cũng nghe được, nói không giữ lời là tiểu nhân."

Đoạn Bạch Nguyệt: "..."

Tiếng Hán của A Khám cũng không phải rất tốt, Ôn Liễu Niên lại nhiệt tình, trong khoảng thời gian ngắn cũng không phân biệt được 'Danh tiết' và

'Danh dự', vì thế bên trong hồ đồ nói: "Bảy tám năm trước, thật sự là có người đến qua núi Phá Mãnh."

Quả nhiên a... Ôn Liễu Niên tươi cười càng phát ra hiền lành: "Vì giao nhân?"

"Vì mua kim tuyến cổ." A Khám nói, "Lúc ấy đưa ra giá không thấp, điều kiện là phải phái một người theo hãn đến Đông Hải."

"Sau đó tộc trưởng liền đáp ứng?" Ôn Liễu Niên hỏi.

"Ta ngược lại là không muốn đáp ứng." A Khám lại đưa mắt nhìn Đoạn Niệm, ngữ điệu rõ ràng không có thiện ý.

Đoạn Bạch Nguyệt nhướn mày, bảy tám năm trước, hãn chính là lúc mình cô lập tộc Phá Mãnh, dự tính cũng là hết tiền hết lương thực, cho nên bất đắc dĩ ra khỏi núi.

Năm đó người được phái ra ngoài là đường đệ A Khám, tên là Nạp Ba, xem như cao thủ dưỡng cổ trong tộc, ở Đông Hải hơn nửa năm mới trở về, mang về không ít vàng bạc châu báu, tộc Phá Mãnh cũng vì vậy qua trải qua ngày lành.

"Hãn đâu rồi?" Ôn Liễu Niên vội vàng hỏi, "Vì sao không cùng nhau đến đây?"

"Năm ngoái khi săn thú thì lặn xuống núi." A Khám nói, "Cứu không kịp."

Ôn Liễu Niên đáy mắt có chút xin lỗi.

"Theo như lời hãn lời, khi ở Đông Hải vẫn bị cấm túc, chỉ có thể nhìn thấy hai ba người, cũng không biết là ở nơi nào." A Khám nói, "Mỗi ngày chuyện duy nhất phải làm chính là không ngừng dưỡng kim tuyến cổ, ngẫu

nhiên nghe được thủ vệ trò chuyện, từng nhắc tới mình thân đuôi cá, cảm thấy ngạc nhiên thì viết thành cổ sự, tính toán mang trở về cấp kiến thức cho người trong tộc, về sau lại vô ý làm mất."

"Vây hẳn chính là bản này." Ôn Liễu Niên cầm lên từ trên bàn, "Vừa vụn bị ai nhặt được, trở thành sách cổ đưa đến thư viện." Sau đó cách nhiều năm, lại bị mình tìm được một lần nữa.

Đây mới là trong chỗ u ám tự có thiên ý.

"Tòa nhà cấm túc Nạp Ba có hình dạng ra sao, hẳn có từng nói qua không?" Diệp Cẩn xen mồm hỏi.

"Trong phòng hẳn có một cây cột để chống đỡ, vách tường sạch sẽ." A Khám nói, "Trong viện trồng cây và hoa."

Người còn lại đều trầm mặc, trong thành ít nhất một nửa tòa nhà là như vậy.

"Bên trong viện còn có vại nước." Đại khái là cảm thấy ánh mắt mọi người có chút khó có thể nói nên lời, A Khám lại cố gắng suy nghĩ một lần, "Bên trong có cá chép hồng sắc."

"Cá chép?" Ôn Liễu Niên nghe đến đây thì hứng thú, dân chúng trong thành Đại Côn tuy nói đa phần là ngư dân, bất quá đều là vớt cá biển, gia đình bình thường cũng không có năng lực chi ra một số tiền, vận chuyển cá chép từ bên ngoài về nuôi. Nhớ tới ao cá chép trong phủ Vương gia, Ôn đại nhân thỏa mãn gãi mặt, ngược lại là đúng ý, hoàn toàn không phí công.

Kim tuyến cổ là dùng để khống chế não người, một khi ở trong cơ thể quá mười năm, thì sẽ triệt để cắn nuốt não người biến họ thành con rối, thọ mệnh cũng sẽ rút ngắn lại, cực kỳ âm độc tàn nhẫn, chẳng những vô lâm chính đạo khinh thường, ngay cả bộ lạc còn lại ở Miêu Cương cũng sẽ âm

thâm phi nhõ, cũng khó trách đôi phương sẽ đến tộc Phá Mãnh để giá trên trời.

"Tộc trưởng có giải được không?" Ôn Liễu Niên hỏi.

A Khám gật đầu: "Tất nhiên, phải dùng máu trên đầu ngón tay ta, bắt quá sau lấy ra phải hợp với giải được uống trong vòng ba canh giờ, bằng không sẽ mất đi được hiệu."

"Rất tốt." Ôn Liễu Niên cười tủm tỉm, "Vậy các hạ ở đây thêm một khoảng thời gian nữa đi."

"Thêm một khoảng thời gian?" A Khám nháy mắt đứng lên, cả giận nói, "Lúc trước Tây Nam vương rõ ràng chỉ nói là, ta nói xong chuyện thì có thể trở về."

"Bao cơm bao cơm." Âm vệ nhanh chóng hoà giải.

A Khám vùi đầu muốn xông ra bên ngoài.

"Đại trưởng phụ làm việc, tất nhiên phải đến nơi đến chốn." Ôn Liễu Niên một tay kéo lấy người, nhìn như so với hãn càn kích động hơn, "Hiện tại còn không biết vài kim tuyến cổ kia rốt cuộc bị cấy lên trên người ai, nói không chừng hiện tại tư duy đã chết lạng, trở thành cái xác không hồn giống như con rối. Tộc trưởng tâm tâm niệm niệm muốn trở về đoàn tụ với người trong tộc, nhưng có từng nghĩ tới cha mẹ vợ con của bọn họ nữa phần chưa? Hiện tại bản quan chỉ là muốn mời tộc trưởng ở đây thêm một khoảng thời gian, chờ tìm được người bị hại hợp với giải được rồi trở về cố hương, yêu cầu này vừa hợp tình hợp lý, vì sao lại muốn cự tuyệt?!"

A Khám tránh vài cái không tránh ra, tâm nói người đọc sách này khí lực còn rất lớn, nhưng vừa thấy lại bị hoảng sợ, khóc a?

Ôn Liễu Niên vành mắt ửng hồng, hùng hổ nhìn chăm chăm hãn.

"Người..." A Khám chấn kinh.

Ôn Liễu Niên dị thường kiên định.

"Vậy phải bao lâu?" A Khám hỏi.

Ôn Liễu Niên nghĩ nghĩ: "Nửa năm."

"Lâu như vậy?" A Khám nhú mày.

"Sự vụ tộc Phá Mãnh, bốn vương đương nhiên sẽ phái người trông coi giúp người." Đoạn Bạch Nguyệt nói, "Có A Hải ở đó, cũng không đến mức xảy ra sơ suất."

A Khám do dự, tuy nói hẳn không thích Đoạn Bạch Nguyệt, nhưng cũng biết rõ là hẳn thật sự có bản lĩnh, nói chuyện cũng giữ lời, bằng không lúc trước cũng sẽ không nguyện ý quy thuận, lại cân nhắc, kim tuyến cổ quả thật cũng là vật trong tộc mình, ở lại thu thập cục diện rồi rằm không hề tính quá phận. Hơn nữa trọng yếu nhất là, nhìn người trong phòng này đều đeo kiếm, cho dù bản thân muốn đi cũng đi không được.

Quá cứng đầu sẽ không có lợi, vậy thì chỉ có thể lùi một bước.

"Như thế nào?" Ôn Liễu Niên nhìn hẳn.

"Được." A Khám rút cuộc gật đầu.

Ôn Liễu Niên lập tức thở phào nhẹ nhõm, sai người đưa hẳn đến khách phòng nghỉ ngơi.

"Lúc này đại nhân cũng là đang diễn trò?" Đợi sau khi tất cả mọi người rời đi, Mộc Thanh Sơn hiếu kỳ hỏi.

"Đằng trước là diễn trò, đằng sau là thật." Ôn Liễu Niên uống chén nước, "Mặc kệ vài giao nhân kia là thế nào, cũng không nên bị người dùng kim

tuyến cổ khổng chế, có thể cứu trở về được tất nhiên phải cứu." Về phần người trốn ở sau lưng này, sớm muộn gì cũng phải trả giá cho chuyện này.

THỔ PHỈ CÔNG LỰC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 176: Gió Yên Sóng Lặng Trước Cuộc Chiến!!!

Bởi vì thân phận A Khám đặc thù, bề ngoài lại quá mức khác người, tất nhiên không tiện lộ diện ra bên ngoài, cho nên chỉ có thể ngày ngày chờ ở trong Ôn phủ, chưa đến hai ngày thì bắt đầu khó chịu, gặp ai cũng bày ra tư thế muốn phun lửa.

"Người cảm thấy chuyện này thế nào?" Thẩm Thiên Phong rót ly trà cho hắn.

"Hả?" Diệp Căn hồi thần, chớp chớp mắt hỏi, "Chuyện gì?"

"Tộc trưởng bộ tộc Phá Mãnh." Thẩm Thiên Phong nói.

"Hắn à." Diệp Căn nghĩ nghĩ, "Người đầy lông."

Thẩm Thiên Phong: "..."

Diệp Căn ôm mèo ngáp một cái, lười biếng đi về phòng ngủ một giấc, để lại Thẩm minh chủ ngồi một mình trong viện rất khổ não, người đầy lông cũng không phải chuyện tốt gì, rốt cuộc có gì đáng nhớ mãi không quên.

Mà lúc này Ôn đại nhân cũng rất khổ não, đang ngồi xồm ở cửa viện, chống quai hàm ngóng trông nhìn ra bên ngoài.

Mộc Thanh Sơn tận tình khuyên bảo: "Cho dù đại nhân thủ ở chỗ này không di chuyển, cũng không thể hối thương thuyền đi nhanh một chút."

"Sao còn chưa có thư nhỉ." Ôn Liễu Niên xòe ngón tay tính, "Ngày cũng không sai biệt lắm a."

"Đảo Lạc Anh cách nơi này còn có một khoảng, gần đây trên mặt biển lại đang có bão, con thuyền sẽ đến trễ không xem là ngoài ý muốn." Mộc Thanh Sơn nói, "Nếu đại nhân tưởng niệm đại đương gia, không bằng lấy thư lúc trước ra xem lại lần nữa đi?" Nghĩ đến cũng có một xấp lớn thật dày, hẳn là có thể ứng phó qua khoảng thời gian này.

Ôn Liễu Niên rầu rĩ nói: "Không có ý nghĩa, đều có thể đọc làu làu."

Mộc Thanh Sơn: "..."

Ôn Liễu Niên hỏi: "Sư gia có muốn nghe không?"

Mộc Thanh Sơn nhanh chóng lắc đầu.

Ôn Liễu Niên tiếp tục than thở.

Ngoài viện truyền đến một trận âm thanh ồn ào, Mộc Thanh Sơn tưởng là ám vệ đang đánh nhau, vừa định chạy ra ngoài xem thử, thì thấy Vô Ảnh ghé vào trên lưng Vô Phong, hai người một đường lão đảo xông vào.

"Đại nhân." Vô Phong cười đặt Vô Ảnh ở một bên.

"Vô Phong thiếu gia." Ôn Liễu Niên có chút kinh hãi, "Sao người lại đến đây?"

"Vài ngày trước vẫn ở phụ cận đảo Bối Sa tra xét, nghĩ cách nơi này cũng gần, thì thuận đường qua thăm A Ảnh." Vô Phong nói, "Không gặp rắc rối gì chứ?"

"Tất nhiên không có." Vô Ảnh kháng nghị.

"Vất vả rồi." Mộc Thanh Sơn nói, "Mau vào nhà ngồi đi, ta đi pha trà."

"Nhưng có điều tra được gì không?" Ôn Liễu Niên hỏi.

"Cũng không có quá nhiều tin tức hữu dụng." Vô Phong lắc đầu, "Phụ cận đảo Bối Sa sương mù dày đặc, thương thuyền trước giờ cũng chỉ có thể đi đường vòng. Trên mặt biển không thể so với trên đất liền, lén lút tra cũng khó khăn hơn rất nhiều, có nguy hiểm hay không tạm thời không nói, vẫn lo lắng nếu bị phát hiện hành tung sẽ đả thảo kinh xà, cho nên chỉ có thể thủ ở bên ngoài."

"Cũng là như trong dự kiến." Ôn Liễu Niên nói, "Bằng không cũng sẽ không được Sở Hằng chọn để dưỡng giao nhân."

"Chẳng lẽ một chút biện pháp cũng không có?" Mộc Thanh Sơn đặt khay trà lên bàn.

"Trước mắt đến xem, xác thực không có biện pháp có thể vào trong." Vô Phong nói, "Chiến thuyền của Sở Hằng cứ cách ba tháng sẽ tiến tới đảo Bối Sa một lần, nói với người bên ngoài là đến tác chiến diễn luyện."

"Ngược lại là chúng ta có thể quang minh chính đại đưa ra yêu cầu, muốn một đường đến xem cuộc chiến." Ôn Liễu Niên nói, "Nhưng loại diễn luyện này cơ hồ cứ cách vài ngày đều sẽ có, địa phương cũng không hoàn toàn giống nhau, nếu chúng ta cố tình muốn đến đảo Bối Sa, đối phương hẳn là sẽ nghi ngờ."

"Ngoài sáng không được, trong tối cũng không được, chẳng lẽ cứ chờ như vậy?" Mộc Thanh Sơn hỏi.

"Nếu không tìm được biện pháp khác, cũng chỉ có thể tiếp tục chờ." Ôn Liễu Niên nói, "Bằng không sợ là sẽ thất bại trong gang tấc."

Mộc Thanh Sơn nói: "Cũng không biết phải chờ tới khi nào." Gần đây phụ tử Sở gia dị thường an phận, không chỉ ngày ngày mang binh tuần tra ở trong thành, còn thường xuyên mở kho phân phát lương thực, thậm chí còn ở trong thành xây học đường, nhìn tư thế có vài phần chăm lo việc nước, muốn chờ bọn họ lộ ra dấu vết cũng không dễ dàng.

"Nếu Sở Hằng có thể vẫn như thế, cũng là không tệ." Ôn Liễu Niên nói, "Cho dù chỉ là làm dáng cho chúng ta xem, ít nhất người được lợi là dân chúng."

"Dự tính bây giờ hẳn đang thắp hương khấn Phật, mỗi ngày trông ngóng đại nhân đi sớm một chút." Vô Ảnh cắn một ngậm mật đào trong tay, "Vậy chúng ta liền không đi !"

"Đúng rồi." Vô Phong gõ gõ đầu hẳn, "Trên thư đại nhân có nói qua, có người muốn cầu hôn người?"

"Khụ khụ." Vô Ảnh bị sặc, bi phần nhìn Ôn Liễu Niên, "Đã nói là phải giữ bí mật a !"

Ôn đại nhân bình tĩnh nhìn trời.

"Bình Lãng bang hiện giờ cửa nát nhà tan, đừng lấy việc này ra trêu ghẹo ta nữa." Vô Ảnh chùi miệng.

"Không phải trêu ghẹo, bất quá tiên sinh xem thư xong, cũng nói nên lưu ý một cửa hôn nhân cho người." Vô Phong một tay ôm chầm bả vai hẳn, "Nói cho ca ca nghe xem, thích dạng cô nương thế nào?"

Vô Ảnh nghĩ nghĩ, "Tính tình tốt, biết làm món canh đậu hủ canh cá và bánh đường, không thể lúc nào cũng quần lấy ta, tốt nhất còn phải biết chút công phu quyền cước."

"Còn gì nữa không?" Vô Phong mở to hai mắt.

"Hết rồi." Vô Ảnh lắc đầu.

Vô Phong giật giật khóe miệng: "Kêu người chọn tức phụ, chứ không phải kêu người miêu tả Vương đại nương phòng bếp trên đảo Lạc Anh."

"Phốc." Mộc Thanh Sơn bị chọc cười.

"Không bằng mời chư vị anh hùng Truy Ảnh cùng làm mai?" Ôn Liễu Niên đột nhiên nghĩ tới, dù sao rảnh rỗi cũng không có việc gì làm, xử lý một hồi việc hôn nhân cũng tốt.

"Đến đến đến, chúng ta hảo hảo thương nghị một chút, xem nên tìm dạng người nào thì thích hợp với người." Vô Phong kéo đệ đệ thân yêu đi ra ngoài.

Vô Ảnh ôm chầm cây cột lệ rơi đầy mặt, mau buông ra ta, rõ ràng chính người còn chưa thành thân a !

Trước mắt, đảo Bối Sa tạm thời không vào được, hơn nữa Sở Uyên đã từng hạ chỉ ra lệnh mọi người tận lực không được đả thảo kinh xà, đám người Ôn Liễu Niên cũng không có động tác tiếp theo. Chỉ là ẩn lệ tiến đến quân đội tuần tra, lại thường xuyên đến thôn xóm xung quanh dò hỏi dân tình, giữ đúng khuôn phép làm chuyện khâm sai nên làm.

Đoạn Bạch Nguyệt vẫn như trước treo cờ hiệu tế tổ, xa xa đối mặt với hải quân Sở quốc, giống như bị một cái gai đâm vào ngực, rút không được xô dịch cũng không xong. Sở Hằng cũng từng âm thầm phái ra tâm phúc, nghĩ muốn nhân cơ hội khơi mào mâu thuẫn giữa hãn và Thẩm Thiên Phong, nhưng đều giống như đá chìm đáy biển - Không chỉ không xảy ra chuyện gì, thậm chí ngay cả người cũng biến mất không thấy bóng dáng tăm hơi, cứ vài lần như thế, cuối cùng phụ tử Sở gia mới ý thức được Đoạn Bạch Nguyệt không phải nhân vật đơn giản, mới xem như an phận một chút.

Hạ đi thu đến đông lưu chuyển, đảo mắt lại đến cuối năm. Diệp Cẩn cùng Thẩm Thiên Phong một đường vòng lại Giang Nam bồi cha mẹ đón năm mới, Thượng Vân Trạch mang theo Mộc Thanh Sơn rời bến xem hiểm lạ chưa trở về, Vô Ảnh cũng trở về đảo Lạc Anh. Hôm giao thừa, sáng sớm Ôn Liễu Niên đã rời giường, viết không ít câu đối xuân cho dân chúng

trong thành, lại đi bộ một vòng trong phòng bếp, sau đó chống quai hàm, ngồi trên cửa thờ dài.

Năm nay tựa hồ hơi lạnh.

"Đại nhân !" Âm vệ vui sướng, vội vàng dắt một đàn ngỗng tiến vào.

Ôn Liễu Niên: "..."

"Dân chúng đưa." Âm vệ giải thích, "Từ chối không được, chúng ta liền trả tiền."

"Nhiều như vậy a." Ôn Liễu Niên nhìn nhìn bốn phía, "Muốn nuôi ở đâu."

"Để chạy khắp nơi là được." Âm vệ nói, "Nghe tụi nó kêu 'dát dát' cũng náo nhiệt."

Ôn Liễu Niên lập tức càng muốn khóc, cứ nhiên phải dựa vào ngỗng kêu mới có thể náo nhiệt.

"Vài ngày trước Đại Minh vương có viết thư gửi đến đây, nói công phu đại đương gia gần đây đột nhiên tăng mạnh." Âm vệ ngồi ở bên cạnh hẳn, "Loại thời điểm này, không nên cắt ngang."

"Ta biết." Ôn Liễu Niên xoa bóp ngón tay, nhưng vẫn là rất nhớ.

"Đợi sau khi dùng cơm xong, chúng ta bồi đại nhân đi dạo trên đường." Âm vệ tiếp tục dỗ, "Có cá sẽ phát sáng."

"Ừm." Ôn Liễu Niên trầm nghĩ, cá sẽ phát sáng a.

Hai con Hồng giáp lang phơi nắng dưới ánh mặt trời, bò 'vèo vèo' ở bên ngoài vào, xòe xúc tu muốn ăn sâu.

Đón năm mới.

Ôn Liễu Niên đứng lên vỗ vỗ xiêm y, vừa tính toán đến phòng bếp múc thịt vụn, bên ngoài lại truyền đến một tiếng 'Tiểu Liễu tử', vì thế không khỏi ngần ra, thò tay ngoáy ngoáy lỗ tai, thậm nghĩ có phải là mình nghe được ảo giác rồi không.

Ôn phu nhân xách theo làn váy, vô cùng cao hứng từ bên ngoài bước vào.

"Mẫu thân !" Ôn Liễu Niên kinh hỉ vạn phần.

"Ha ha !" Ôn phu nhân cười đến không thể khép miệng, theo phía sau còn có Ôn Như Mặc và Chu Đình Thiên, Chu Mộ Bạch cũng đi theo, còn có một cỗ xe ngựa chất đầy hàng tết.

"Phụ thân !" Ôn Liễu Niên suýt chút nữa bật khóc.

Ôn Như Mặc vui tươi hơn hở, thuận tiện đặc ý liếc mắt nhìn Chu Đình Thiên, thế nào, con ta, gọi ta trước.

"Khụ !" Chu Đình Thiên ho khan hai tiếng.

"Nghĩa phụ." Ôn Liễu Niên hoan hoan hỉ hỉ nhào qua.

"Lại béo thêm một chút." Chu Đình Thiên ôm hãn ước lượng, "Rất tốt."

"Eo nhỏ." Ôn Liễu Niên nhấn mạnh.

"Béo một chút mới tốt, có quan uy." Chu Đình Thiên thả hãn xuống đất, "Vốn dĩ ba ngày trước thì đến rồi, kết quả trên đường vừa vắn gặp được Lý chương môn chúc thọ, qua đó uống chén rượu cho nên đến trễ một chút."

Ôn Liễu Niên chóp mũi ửng đỏ, vẫn là cảm thấy chính mình đang nằm mơ.

"Trong nhà có Nhị bá con với đại ca con lo liệu, chúng ta liền đến thành Đại Côn đón năm mới, cũng không thể hàng năm cứ để con một mình ở bên ngoài được." Ôn phu nhân nắm chặt tay hắn, cười nói, "Coi như ra ngoài giải sầu."

Vốn còn nghĩ phải lạnh lẽo đón năm mới, không nghĩ tới lập tức cả nhà đều đoàn tụ, ám vệ cao hứng phấn chấn thu xếp chỗ ở cho mọi người, Chu Đình Thiên và Ôn Như Mặc đi trên đường mua rượu, Ôn phu nhân cũng xắn tay áo thu xếp muốn làm món đầu sư tử, đang muốn trở tài nấu ăn, đột nhiên liền có một tráng hán cao to thô kệch từ bên ngoài xông vào, bộ mặt rất là dữ tợn, lập tức bị hoảng sợ.

"Mẫu thân." Ôn Liễu Niên vội vàng chạy đến phòng bếp, "Hắn tên là A Khám, là tộc trưởng bộ tộc Tây Nam, không phải là người xấu."

"Thì ra là đến từ Miêu Cương a." Ôn phu nhân vỗ vỗ ngực, "Bộ dạng nhưng rất rắn chắc, thành thân chưa?"

Ôn Liễu Niên: "..."

"Còn chưa." A Khám thô thanh thô khí nói, "Trở về rồi cưới."

Ôn phu nhân nhìn trái nhìn phải quan sát hắn một vòng, lắc đầu nói, "Đã đến Trung Nguyên rồi, thì phải mặc nhiều một chút, mặc như vậy sao mà ra ngoài."

"Ôn đại nhân không cho ta ra ngoài." A Khám đi vào phòng bếp, tự mình xé một cái chân gà nướng ăn. Ngày ngày đều buồn chán ở trong phòng, lúc đầu rất khó chịu, về sau Ôn Liễu Niên đại khái cảm thấy như vậy cũng không ổn, vì thế liền bắt đầu dạy hắn một ít văn thao vũ lược đạo trị quốc, nghe còn rất có ý tứ. Ám vệ rảnh rỗi không có chuyện gì làm cũng sẽ dạy hắn một chút công phu quyền cước, ngẫu nhiên còn sẽ cùng nhau lén lút rời bến, xem như rất có lạc thú, vì thế cũng không tiếp tục sốt ruột đòi về.

"Thân phận đặc thù, không tiện để người khác nhìn thấy." Ôn Liễu Niên giải thích.

"Thì ra là như vậy a." Ôn phu nhân mềm lòng, thấy hăn ngồi xồm trên bậc thang im lặng cắn chân gà, cảm thấy rất đáng thương, vì thế liền sai người mua bộ y phục mới trở về, lại hỏi hăn thích ăn cái gì, buổi tối sẽ làm cùng nhau ăn.

"Tộc Phá Mãnh không có đón năm mới." A Khám nói.

"Đã ở cùng một chỗ, vậy thì chính là người một nhà, năm mới phải cùng nhau ăn cơm." Ôn phu nhân sửa sang lại đầu tóc lộn xộn cho hăn, "Nhìn thấy người liền nhớ đến Tiểu Liễu tử."

Ôn đại nhân trừng to mắt, chuyện này cũng có thể liên hệ được với nhau, chúng ta lớn lên cũng không giống nhau a.

"Đều là lưu lạc ở bên ngoài, có nhà lại không thể trở về." Ôn phu nhân thở dài, "Thế đạo không yên ổn a."

"Sẽ thái bình." Ôn Liễu Niên ở bên cạnh bổ sung. Trong khoảng thời gian này, bố cục đóng quân Sở quốc đã chặt chẽ hăn lên, rất nhiều đóng quân Tây Bắc bị điều đến Đông Bắc, mà đội quân Thẩm Thiên Phàm ở Đông Bắc thì rút về Vương Thành, lực lượng quân bị một vùng Giang Nam rõ ràng bắt đầu chuyển sang Đông Hải, bên ngoài đều đang truyền, nói cử động này của Sở Hoàng tám phần là muốn đối phó Đoạn Bạch Nguyệt - Tế tổ tiên cũng có thể tế một hai năm, nói là không có ý đồ, kẻ ngốc cũng sẽ không tin.

"Muốn đánh nhau sao?" Ôn phu nhân hỏi.

"Có lẽ." Ôn Liễu Niên cười cười, mở ra một bao kẹo đậu phộng, "Năm mới, đừng nói những chuyện này."

Đợi sau khi mọi người từ bên ngoài trở về, A Khám đã bị Ôn phu nhân sửa sang lại một phen, tóc chải gọn gàng ngay ngắn chỉnh tề, đôi xiêm y mới, râu ria trên mặt bị cạo sạch sẽ, nếu không phải trên mặt còn có hình xăm, cơ hồ không nhận ra được hẳn là ai.

Ám vệ nhào lên như ong vỡ tổ, người sau tiếp người trước vò loạn tóc của hắn, một đám ngỗng trắng chạy loạn khắp sân cũng theo góp vui, trong lúc nhất thời gà bay chó sủa loạn thành một đồng. Chu Mộ Bạch xách theo bình rượu thả người nhảy lên đầu tường, để tránh bị hại cùng vô tội. Ôn phu nhân cười ha hả, xoay người trở về phòng bếp làm cơm.

"Người đến đây nhiều như vậy?" Sau khi nghe được thông báo, Sở Hằng nhíu mày.

"Không chỉ là song thân Ôn đại nhân, còn có chương môn nhân Khổng Tước môn và Tam thiếu gia." Mật thám nói, "Hơn nữa người Truy Ảnh cung, một sân nháo ầm ỹ."

Sở Hằng khổ não xoa xoa huyệt thái dương.

"Chúng ta vốn cũng không tính toán có động tác, cho dù cung chủ Truy Ảnh cung chạy đến cũng không đủ gây sợ hãi." Sở Thừa rót một tách trà cho hắn, "Phụ thân không cần lo lắng."

"Cũng cảm thấy người đến không có ý tốt a." Sở Hằng nói, "Đoạn Bạch Nguyệt đầu kia có động tĩnh gì không?"

"Phân phối thêm một đám quân đội đến, nhìn tư thế như là sắp có động tác." Sở Thừa nói, "Hoàng thượng đầu kia ý tứ thế nào?"

"Cũng giống như lúc trước, lệnh người ta không thể manh động, để tránh khi hai bên giao chiến là lúc kiểm chế binh lực, bị cường đạo Đông Hải thừa dịp hư mà nhảy vào." Sở Hằng nói, "Đợi đến khi đại quân triều đình phân phối xong, thì chính thức khai chiến."

"Hoàng thượng hẳn là sẽ không cảm thấy, Đoạn Bạch Nguyệt sẽ vẫn an an phận phận đợi ở chỗ cũ, chờ hẳn an bài thỏa đáng hết thầy đi?" Sở Thừa khinh thường.

"Vậy cũng có thể kéo dài thêm một ngày." Sở Hằng nói, "Thời gian chuẩn bị càng lâu, đối triều đình càng có lợi. Dựa theo thể cục hiện tại, cho dù Đoạn Bạch Nguyệt đột nhiên khai chiến, cũng có người ta chặn ở phía trước, đủ để cho Thẩm Thiên Phàm dẫn quân chạy tới thành Đại Côn này."

Sở Thừa lắc đầu: "Đến lúc đó cho dù lấy được toàn thắng, chiến công cũng là của người khác, ngược lại là một vụ làm ăn không tồi."

"Vì mượn sức Nhật Nguyệt sơn trang và Truy Ảnh cung, triều đình hận không thể đem tất cả những thứ tốt nhất cho người Thẩm gia." Sở Hằng nói, "Đợi qua sang năm nghĩ biện pháp từ chỗ Tây Nam vương, thử trước một phen, xem mục đích của hẳn rốt cuộc là cái gì."

"Nhưng lúc trước vì khơi mào mâu thuẫn giữa hẳn với Thẩm Thiên Phong, coi như là đắc tội rồi." Sở Thừa cẩn thận nói, "Nghe đồn, Tây Nam vương cũng không phải là người lòng dạ rộng rãi, trước giờ đều là có thù tất báo."

"Người muốn làm chuyện lớn, nếu muốn câu nệ chút thù oán con con này, cũng không thành khí hậu được." Sở Hằng nói, "Có thể hùng cứ một phương trở thành bá chủ, hẳn là biết cân nhắc có lợi hay có hại, biết lấy hay bỏ thế nào mới có lợi cho mình nhất. Hiện giờ triều đình xem hẳn là cái gai trong mắt, chỉ có thể hợp tác với chúng ta, phần thắng mới có thể lớn hơn vài phần."

Sở Thừa gật đầu, xoay người ra ngoài chuẩn bị. Hạ nhân trong phủ thấy sắc mặt hẳn âm trầm, tất nhiên là ai ai cũng câm như hến, ngay cả nói chuyện cũng không dám lớn tiếng, xung quanh đều im ắng, tuy là hôm giao

thừa, nhưng một chút cảm giác cũng không có, tạo nên mảng đối lập với Ôn phủ cách đó không xa.

Ôn phu nhân chiên xào phanh tạc, bày đầy một bàn đồ ăn còn ngại ít, lại bắt nồi nấu chút hải sản, mới cảm thấy hài lòng một chút. Đây là lần đầu tiên A Khảm đón năm mới bên ngoài, cảm thấy có rượu có thịt có thể nói chuyện lớn tiếng, cũng không có quy củ loạn thất bát tao, còn rất tự tại, cũng cao hứng hẳn lên, đối Ôn phu nhân cũng cực kỳ thân cận, vẫn đều kể một vài chuyện xảy ra lúc trước ở Tây Nam.

"Ăn châu chấu hả?" Ôn phu nhân sắc mặt trắng bệch.

"Khắp nơi đều là độc trùng?" Ôn phu nhân sắc mặt càng trắng hơn.

"Chê người đọc sách không có tác dụng?" Ôn phu nhân sắc mặt càng càng thêm trắng.

Khi nghe tới 'Nam tử có địa vị phải cưới ít nhất năm vị tức phụ', Ôn phu nhân rốt cuộc run như cây sậy nhìn về phía nhi tử nhà mình, A Việt sẽ không như vậy chứ?

Ôn đại nhân bình tĩnh cắn một ngụm giò heo: "Mẫu thân suy nghĩ nhiều."

Đừng nói là cưới về nhà, dám nhìn lâu một chút ta sẽ đánh gãy chân hẳn.

Quả nhiên là phi thường hung hãn.

Đảo Lạc Anh tại Đông Hải, lúc này cũng là đèn đuốc sáng trưng, Vô Ảnh mang theo một đám tiểu oa nhi ở bên ngoài chạy giỡn, Triệu Việt ngửa đầu uống xong rượu trong bôi, bên cạnh đặt Tế Nguyệt đao.

"Năm mới, chẳng lẽ còn tính toán đi luyện công." Vân Đoạn Hồn chậm rì rì châm rượu.

Triệu Việt cười cười: "Ta muốn trở về sớm một chút."

"Đợi đến khi luyện xong xuất sư, trước khi người trở về thành Đại Côn, có lẽ có thể giúp Tiểu Liễu tử làm một chuyện." Vân Đoạn Hồn nói.

"Chuyện gì?" Triệu Việt buông chén rượu.

"Đến đảo Bối Sa." Vân Đoạn Hồn nói, "Chỗ đó là mê trận, không ai có thể xông vào, Tiểu Liễu tử từng viết thư đến, nói bên trong có lẽ có giao nhân."

"Giao nhân?" Triệu Việt nhíu mày, "Thật sự có?"

"Nói không chính xác, Tiểu Liễu tử tựa hồ cũng không tin tưởng lắm, bất quá có người thật sự thấy qua." Vân Đoạn Hồn nói, "Vô Phong đến đó tra xét hai lần, cũng không thu hoạch được nhiều lắm."

Triệu Việt gật đầu, cầm lấy Tế Nguyệt đao liền đi ra ngoài.

"Thiếu gia muốn đi đâu vậy?" Vô Ảnh hỏi.

"Luyện công." Triệu Việt không quay đầu lại.

"Năm mới cũng không nghỉ một ngày a?" Vô Ảnh khó hiểu.

"Vì Ôn đại nhân, đừng nói là năm mới, cho dù là trời sập cũng sẽ tiếp tục luyện." Vô Phong nói, "Người chưa gặp được người trong lòng, tất nhiên không linh hội được."

"Nói giống như người đã thành thân rồi không bằng." Vô Ảnh mặt đầy ghét bỏ, "Ngay cả tay cô nương còn chưa nắm qua, còn không bằng ta."

"Năm tay A La không tính, nàng mới bốn tuổi." Vô Phong gõ đầu hấn.

Vô Ảnh: "..."

À.

Vậy ta cũng chưa năm qua.

Trong thành Đại Côn, Ôn Liễu Niên ngáp dài, năm sắp trong chẵn ngần người.

Đã tách ra được một năm rồi a...

THỔ PHỈ CÔNG LỰC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 177: Quả Nhiên Có Lệ Giao Nhân!!!

Sáng sớm mừng một, Ôn Liễu Niên thay một bộ y phục mới, cao hứng phấn chấn tính toán theo ám vệ cùng nhau ra ngoài thả ngỗng, nửa đường lại bị Ôn phu nhân kéo lại.

"Mẫu thân có chuyện gì hả?" Ôn Liễu Niên khó hiểu, cùng nàng một đường vào phòng ngủ.

"Hôm qua quên đưa, vài ngày trước đại ca con đến hiệu buôn ngoại địa kiểm toán, trở về mang một món lễ vật cho con." Ôn phu nhân lấy ra một cái hộp nhỏ, "Nói là đưa cho A Việt, có thể cột treo trên đao."

"Con cũng có đồ muốn đưa cho đại ca." Ôn Liễu Niên nói, "Là Phổ Nhị lâu năm, được Hoàng thượng ban tặng."

"Mở ra xem thử đi." Ôn phu nhân đưa hộp nhỏ cho hắn, "Đây chính là vật hiếm lạ, dự tính trong cung cũng không có."

Ôn Liễu Niên bị gọi lên lòng hiếu kỳ, mở nắp hộp chỉ thấy là một viên châu tử, lam uông uông, dưới ánh mặt trời tỏa ra màu sắc rực rỡ, đích xác cực kỳ loá mắt.

"Nghe nói có thể bảo hộ bình an." Ôn phu nhân nói, "A Việt suốt ngày đánh đánh giết giết, cha mẹ cũng không có bùa hộ mệnh, đúng lúc dùng cái này thay thế."

"Là cái gì vậy?" Ôn Liễu Niên dè dặt cẩn thận cầm lấy, "Lúc trước chưa từng thấy qua."

Ôn phu nhân nói: "Lệ giao nhân."

"Cái gì?" Ôn Liễu Niên nháy mắt ngẩng đầu.

"Lệ giao nhân, là lão bản phường gấm vóc Cẩm Nam rời bến, trong lúc vô ý mua được từ chỗ ngư dân." Ôn phu nhân nói, "Về sau lại bị đại ca con mua lại."

"Quả nhiên là lệ giao nhân, nước mắt của giao nhân hả?" Ôn Liễu Niên hỏi lại một lần.

"Trong biển sao có giao nhân được, chỉ là một hạt châu hiếm lạ, đặt một cái tên dễ nghe mà thôi." Ôn phu nhân nghi hoặc, "Sao vậy, có vấn đề gì à?"

"Lúc trước có nghe đồn, nói là trong Đông Hải có giao nhân." Ôn Liễu Niên nói, "Con phái người đi thăm dò ba năm lần, nhưng một chút manh mối cũng không có."

"Thật sự có giao nhân a." Ôn phu nhân cũng hơi giật mình, nghĩ nghĩ lại lắc đầu, "Cho dù là có thật, cũng là hảo hảo sống trong biển, lại chưa hoành hành ngang ngược khi dễ ngư dân, con vẫn là đừng quấy rầy thanh tĩnh của người ta."

"Việc này nhất thời nửa khắc nói không rõ." Ôn Liễu Niên nói, "Mẫu thân trước nói cho con biết, là lão bản phường gấm vóc nào?"

"Đỗ lão bản - Đỗ Cẩm Nam trong thành Hoài Châu." Ôn phu nhân nói, "Hồi trước ở phố đối diện chúng ta, về sau thì chuyển đi."

"Nhớ ra rồi." Ôn Liễu Niên vỗ đầu một cái, "Đến thành Hoài Châu?"

"Đúng vậy, sinh ý làm được không nhỏ." Ôn phu nhân nói, "Chỉ riêng kênh đường trên biển cũng mở hai nhánh, nội địa cũng có không ít chi

nhánh."

"Quan hệ với đại ca tốt không?" Ôn Liễu Niên lại hỏi.

"Tất nhiên là tốt." Ôn phu nhân nói, "Cấm Nam với đại ca con giống nhau, đều là hài tử thành thật, không giống con."

Ôn Liễu Niên: "..."

Kỳ thật con cũng rất thành thật.

"Tháng sau Đổ lão bản muốn thành thân, bận rộn đến sứt đầu mẻ trán, nếu là không có chuyện gì, vẫn là đừng quấy rầy thì tốt hơn." Ôn phu nhân dặn dò.

"Dạ." Ôn Liễu Niên gật đầu, "Mẫu thân yên tâm, con có chừng mực."

"Vậy là tốt." Ôn phu nhân sửa sang lại áo cho hăn, "Được rồi, cùng chư vị thiếu hiệp Truy Ảnh cung ra ngoài đi dạo đi."

"Về chuyện giao nhân, mẫu thân trước đừng nói cho người khác." Ôn Liễu Niên dặn dò, "Sau khi trở về cũng phải nhắc nhở đại ca và Đổ lão bản, càng ít người biết thì càng tốt."

"Thật sự nghiêm trọng vậy sao?" Ôn phu nhân có chút lo lắng.

"Không phải việc nhỏ, bất quá cũng không cần quá lo lắng." Ôn Liễu Niên nói, "Con sẽ mau chóng điều tra rõ chuyện này."

Ôn phu nhân gật đầu, nhìn hăn một đường rời khỏi phòng ngủ, trong lòng nhin không được liền thở dài.

Sao đưa một hạt châu cũng có thể xảy ra chuyện.

Một đàn ngỗng ở trên đường diều võ giương oai kêu 'dát dát', Ôn Liễu Niên đi ở phía sau ám vệ, còn suy nghĩ về chuyện lệ giao nhân.

"Ăn không?" Chu Mộ Bạch đưa qua một cái bánh đường.

Ôn Liễu Niên tiếp nhận cắn một ngụm, không yên lòng.

"Đang suy nghĩ gì vậy?" Chu Mộ Bạch lắc lắc tay trước mặt hắn.

"Đỗ lão bản Đỗ Cẩm Nam trong thành Hoài Châu, người quen hẳn không?" Ôn Liễu Niên hỏi.

"Đỗ Cẩm Nam?" Chu Mộ Bạch buồn cười, "Hồi trước vì trộm đường cho người, bị hắn xem thành trộm thả chó rượt chạy một hồi, liền kết thù, vẫn chưa giao tiếp qua."

Ôn Liễu Niên: "..."

"Bất quá đại ca với hắn quan hệ không tệ." Chu Mộ Bạch nói, "Sao đột nhiên lại hỏi chuyện này?"

"Ta có chuyện muốn hỏi hắn." Ôn Liễu Niên nói, "Có liên quan đến giao nhân."

"Giao nhân?" Chu Mộ Bạch lắc đầu, "Lại là nghe được tin đồn ở đâu à."

"Người tin không?" Ôn Liễu Niên nhìn hắn, "Trên đời này thật sự có giao nhân."

"Ta không tin." Chu Mộ Bạch nói, "Mấy năm nay trôi ở trên biển, cũng có nghe đồn qua giao nhân vài lần, chỉ là loại cá lớn hơn bình thường một chút mà thôi, cách hơi nước mờ mịt, nhìn lầm cũng không ngạc nhiên."

"Ta cũng không tin." Ôn Liễu Niên nói, "Nhưng tựa hồ thật sự có, hơn nữa còn có liên quan đến phản quân."

"Có manh mối gì không?" Chu Mộ Bạch hỏi.

"Ở đảo Bối Sa." Ôn Liễu Niên nói, "Chỗ đó có lẽ có giao nhân."

"Có cần ta đến tra xét giúp người không?" Chu Mộ Bạch nói, "Lúc trước nghe qua đảo Bối Sa, tựa hồ là mê trận."

"Tạm thời không cần." Ôn Liễu Niên nói, "Hiện tại còn chưa bàn qua kế hoạch cụ thể, tùy tiện hành động sẽ đả thảo kinh xà."

"Được rồi." Chu Mộ Bạch nói, "Ta coi như là có chút phương pháp ở Đông Hải, nếu là ngày khác cần, cứ việc nói là được."

Ôn Liễu Niên cười cười: "Đa tạ."

Ám vệ một bên lùa ngỗng một bên vênh tai nghe, trong lòng rất lo lắng.

Đại đương gia rốt cuộc khi nào mới có thể xuất quan trở về.

Để chúng ta có thể bớt chú ý đại nhân một chút.

Trên đảo Lạc Anh, Vô Ảnh đang bưng một đĩa điểm tâm huých Vô Phong: "Ăn không?"

"Nếu cứ tiếp tục ăn nữa, người cũng không cần luyện khinh công." Vô Phong gõ gõ đầu hấn.

"Nga." Vô Ảnh chiếu lệ ứng phó, sau đó duỗi cổ nhìn phía trước, "Thiếu gia với tiên sinh luyện bao lâu rồi?"

"Nửa canh giờ." Vô Phong giật lấy cái đĩa trong tay hấn đi, "Người tấn công từ phía sau, thử đánh lén thiếu gia."

"Không đi." Vô Ảnh lắc đầu, "Vạn nhất làm thiếu gia bị thương thì sao, tiên sinh đầu này tạm không nói đến, Ôn đại nhân cũng sẽ cào ta."

"Hiện tại muốn đả thương thiếu gia, e là không dễ." Vô Phong đưa cho hắn một thanh kiếm, "Đi đi."

"Vì sao người không tự mình đi?" Vô Ảnh kháng nghị.

"Một bình rượu gạo anh hoa."

"Thành giao !"

Triệu Việt tránh thoát một chiêu của Vân Đoạn Hồn, vừa muốn rút đao tấn công lần nữa, lại cảm thấy phía sau truyền đến một trận tiếng gió, không kịp suy nghĩ nhiều, chỉ là dựa theo bản năng lắc mình tránh qua một bên. Vô Ảnh không dự đoán được tốc độ hắn sẽ nhanh như thế, thu tay lại không kịp, nếu không phải bị Vân Đoạn Hồn đúng lúc kéo lại ném xuống mặt đất, suýt nữa tông vào thân cây.

Vô Phong sờ sờ mũi, rõ ràng rất muốn cười.

Vô Ảnh nhận phải đả kích, ngồi dưới tàng cây nửa buổi không đứng lên.

"May mắn A Việt thu đao nhanh." Vân Đoạn Hồn xoa xoa đầu hắn, "Tính tình hấp tấp này, không thay đổi sớm muộn gì cũng sẽ chịu thiệt."

"Sớm đã nói, công phu thiếu gia đã khác xưa." Vô Phong kéo hắn dậy, "Còn nữa, gần đây người quả thật hơi béo."

Vân Đoạn Hồn cười lắc đầu: "Được rồi, đều đi nghỉ ngơi đi."

"Ta cũng muốn luyện công phu của thiếu gia." Vô Ảnh lầm bầm.

"Xương cốt người quá mềm luyện không được, cho dù luyện, cũng chỉ có thể là không cao không thấp." Vân Đoạn Hồn nói, "Nhưng thân thể mềm cũng có chỗ tốt của mềm, luyện khinh công sẽ làm chơi ăn thật, điểm ấy A Việt không bằng người."

"Có nghe thấy chưa." Vô Phong ôm qua bả vai hắn đi trở về, "Đêm nay ăn khổ qua, cho người ăn uống thanh mát, cũng có thể nhẹ nhàng một chút."

Vô Ảnh lệ rơi đầy mặt, có thể không ăn không?

Nhìn hai người bọn hắn cãi nhau âm ỉ rời đi, Vân Đoạn Hồn cười rót ly trà cho Triệu Việt: "Lại thêm một hai tháng, người có thể xuất sư, so với ước định lúc trước còn sớm hơn nửa năm."

"Sư phụ sáng chế ra bộ đao pháp này cực kỳ lưu loát, luyện tất nhiên nhanh." Triệu Việt nói, "Hơn nữa ẩn sâu bên trong, còn sẽ phát hiện không ít chỗ tinh diệu."

"Ngộ tính người không thấp, tâm cảnh cũng không mạnh." Vân Đoạn Hồn nói, "Tuy nói thời thời khắc khắc nghĩ muốn trở về sớm một chút, nhưng cũng không vì vậy mà nhận phải quấy rầy, vẫn như trước có thể hạ tính tình kiên định luyện công, đúng là không dễ."

"Sư phụ quá khen." Triệu Việt đặt Tể Nguyệt đao sang một bên, sắc mặt nhìn qua có chút do dự.

"Có chuyện gì à?" Vân Đoạn Hồn hỏi.

"Vài ngày trước, ta đến Tàng Thư lâu." Triệu Việt nói, "Thấy được bức họa nường ta."

Vân Đoạn Hồn khẽ nhíu mày.

"Lạc khoản và con dấu trên bức họa, là tiên hoàng Sở thị." Triệu Việt châm chước câu chữ.

Đương triều Thiên Tử vẽ tranh cho một nữ tử thanh lâu, bất kể thế nào cũng không hợp với lễ thường, đừng nói chi là đóng dấu lên đó - Trừ phi

quan hệ cực kỳ thân mật.

Vân Đoạn Hồn trầm mặc không nói.

"Hắn là cha ta?" Triệu Việt dừng một lát, cuối cùng vẫn là mở miệng hỏi.

"Phải thì sao, không phải thì sao?" Vân Đoạn Hồn thở dài, "Mẫu thân người nếu là trên trời có linh, cũng sẽ không muốn người biết chuyện này."

Nói đến nước này, Triệu Việt tất nhiên đã có thể đoán được, vì thế tự giễu cười nói: "Lúc trước cũng là thật sự không nghĩ tới." Hoặc nói là mơ hồ đoán được qua, nhưng vẫn không nguyện đi chứng thực.

"Dường phụ người vốn dĩ là thị vệ bên cạnh tiên hoàng, cũng cùng nhau đến Bách Hoa uyển, cũng nảy sinh lòng quý mến nương người." Vân Đoạn Hồn nói, "Sau này tiên hoàng tin vào lời gièm pha, phái hắn đến ám sát Bạch Hà, thì có tràng vong mệnh thiên nhai về sau."

Triệu Việt trong lòng ngũ vị tạp trần, cũng không biết bản thân nên là loại cảm xúc nào.

"Người một khi ngồi trên ngôi vị hoàng đế, trong lòng sẽ không đồng dạng." Vân Đoạn Hồn vỗ vỗ bả vai hắn, "Tiên hoàng như thế, đương kim thiên tử cũng như thế."

Triệu Việt nói: "Ta chưa bao giờ tính toán dùng thân phận này đi làm chuyện gì cả, cũng không muốn để người khác biết."

"Như thế là tốt nhất." Vân Đoạn Hồn nói, "Tiểu Liễu tử thông minh hơn người một chút, hắn đã sớm đoán được tới hỏi qua ta."

Triệu Việt cười lắc đầu: "Sao ta có thể so sánh được với hắn."

"Nhìn người với Diệp cốc chủ, lại nhìn đương kim thiên tử, thật không biết làm hoàng đế có cái gì tốt." Vân Đoạn Hồn lại rót một tách trà, "Nơi

nào có thể tiêu sái tự tại như ở trong giang hồ."

Triệu Việt nói: "Suy nghĩ của mỗi người đều khác nhau."

"Vậy người muốn cái gì nhất?" Vân Đoạn Hồn hỏi.

"Ta?" Triệu Việt cười nói: "Tất nhiên là muốn về nhà sớm một chút."

Sóng biển vỗ rì rào, cọ rửa bờ cát trắng nõn.

Xa xa bờ bên kia, Ôn Liễu Niên vội vàng lùa một đoàn ngỗng, chậm chậm rì rì chạy loạn khắp nơi.

Hồng giáp lang ghé vào đầu vai hẵn, buồn ngủ phơi nắng.

Thời tiết ấm áp...

THỔ PHỈ CÔNG LỢC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 178: Một Chiếc Thuyền Lớn Màu Đen!!!

Sau ngày mười lăm tháng giêng, song thân Ôn gia liền trở về Giang Nam, Chu Mộ Bạch đi theo thương đội cùng nhau lái thuyền rời bến, nói là muốn thăm vài bằng hữu. Trong nhà một lần nữa an tĩnh lại, ám vệ đều đang cảm khái, cũng không biết đám Thượng bảo chủ đi đâu, cư nhiên lâu như vậy còn chưa trở về.

Mờ mịt tại Đông Hải, một chiếc thương thuyền cực lớn đang lướt sóng mà đi. Thượng Vân Trạch tung áo choàng bọc lấy người bên cạnh: "Trở về ngủ một lát?"

"Không mệt." Mộc Thanh Sơn lắc đầu cự tuyệt.

"Chỉ là ra ngoài biển thôi, sao lại hưng phấn như thế." Thượng Vân Trạch dờ khóc dờ cười, "Trời chưa sáng đã tỉnh lại, buổi tối thì đến hơn nửa đêm mới chịu đi ngủ, ban ngày còn không mệt."

"Lúc trước ta chưa ngồi thuyền qua bao giờ." Ánh mắt Mộc Thanh Sơn sáng long lanh, "Cũng không nghĩ tới có thể rời bến."

"Ngồi hơn mười ngày, cũng nên ngồi đủ rồi." Thượng Vân Trạch ôm chầm bả vai hắn, "Ngoan, theo ta trở về khoang thuyền, lát nữa sẽ nổi gió."

"Không về !" Mộc Thanh Sơn kháng nghị.

"Không về liền hôn người." Thượng Vân Trạch uy hiếp.

Mộc Thanh Sơn đá đá hắn, một chút cũng không bị dọa.

Thượng Vân Trạch hít sâu một hơi, vừa tính toán cường chế ôm người trở về, bên tai lại truyền đến tiếng hát du dương như có như không.

"Ý?" Mộc Thanh Sơn cảm thấy có chút kỳ quái, "Người có nghe tiếng gì không?"

"Có." Thượng Vân Trạch gật đầu.

"Vậy không phải ta nghe lầm." Mộc Thanh Sơn nhìn nhìn bốn phía, "Đều là biển, sao lại có tiếng hát?"

"Nói không chừng... Là có người đang hát bên trong biển?" Thượng Vân Trạch nhướn mày.

"Giao nhân hả?" Mộc Thanh Sơn giật mình.

"Ta đoán mò thôi." Thượng Vân Trạch nhẹ nhàng che miệng hẳn, lại ngừng thần nghe một trận, "Hiện tại không có."

"Nhưng vừa rồi chúng ta đều nghe được." Mộc Thanh Sơn nhìn xuống dưới thuyền, "Không biết có lợi tới đây không."

"Hai vị khách nhân." Chủ thuyền nghe tiếng tìm đến, "Mau trở vào khoang thuyền đi, đằng trước không quá yên ổn, vẫn là đừng lộ diện thì tốt hơn."

"Vì sao lại không yên ổn?" Mộc Thanh Sơn nhíu mày.

"Vị công tử này hẳn là không biết, phía trước là đảo Bối Sa, nổi danh là mê trận tại Đông Hải." Chủ thuyền nói, "Bên trong có yêu nghiệt a."

"Là yêu nghiệt gì vậy?" Mộc Thanh Sơn lại hỏi.

"Sao ta biết được, nếu là thấy, bây giờ ta cũng không còn đứng ở đây." Chủ thuyền liên tục khoát tay, "Khách nhân mau vào trong khoang thuyền

đi, vòng qua nơi này thì an toàn rồi."

"Đa tạ nhắc nhở." Thượng Vân Trạch lôi kéo Mộc Thanh Sơn, hai người cùng nhau trở về chỗ ở.

"Vì sao không nhìn một trận?" Mộc Thanh Sơn khó hiểu, "Nói không chừng thật sự có thể nhìn thấy giao nhân."

"Giao nhân cũng không phải cá bay, tùy tùy tiện tiện thì có thể thấy, huống hồ phụ cận đảo Bối Sa sương mù dày đặc, ta không thể để người gặp nguy hiểm." Thượng Vân Trạch rót ly nước cho hẳn, "Đêm mai có thể tới đảo Hải Hoa, chờ sau khi gặp được Tử Hoa thăm thăm, có vấn đề gì thì hỏi nàng cũng không muộn."

"Ừm." Mộc Thanh Sơn nghĩ nghĩ, lại hỏi, "Tử Hoa thăm thăm có hung dữ không?"

"Có một chút." Thượng Vân Trạch ôm hẳn ngồi ở bên giường, "Bất quá đó là đối với người ngoài, người là người trong nhà."

"Nhưng lúc trước nàng muốn gả cháu gái cho người." Mộc Thanh Sơn nhắc nhở.

Thượng Vân Trạch buồn cười: "Ta chỉ vô ý nhắc qua một câu, người lại nhớ rõ ràng."

Mộc Thanh Sơn đá đá hẳn, phải nhớ rõ ràng chứ !

"Chỉ là muốn mà thôi, ta không nguyện cũng thôi, cô nương nhà người ta cũng không phải không gả đi được, cũng đâu phải chỉ có một mình ta." Thượng Vân Trạch cùng hẳn trán kề trán, "Làm chút chuyện xấu không?"

"Không làm." Mộc Thanh Sơn hung hăng nhắm miệng của hẳn.

"Khẩu thị tâm phi." Thượng Vân Trạch xoay người đặt người ở trên giường, cúi đầu hôn xuống.

Tiểu Mộc nghiêng mặt sang một bên.

Ừm, vậy thì chỉ làm một lần.

Một đêm này cực kỳ gió êm sóng lặng, đội tàu thuận lợi vòng qua đảo Bối Sa, tại chạng vạng ngày hôm sau đưa người đến đảo Hải Hoa.

"Thượng bảo chủ?" Bên tai truyền đến một giọng nói quen thuộc.

"Sao Chu huynh lại ở đây?" Sau khi nhìn thấy Chu Mộ Bạch, Thượng Vân Trạch và Mộc Thanh Sơn cũng có chút ngoài ý muốn.

"Vậy thật đúng là trùng hợp." Chu Mộ Bạch cười nói, "Hôm qua vừa mới nghe Tử Hoa thăm thăm nói Thượng bảo chủ sẽ đến, không nghĩ tới hôm nay liền gặp được, nghĩ đến hẳn là có cùng một chuyện giống tại hạ."

"Đảo Bối Sa?" Mộc Thanh Sơn suy đoán.

Chu Mộ Bạch gật đầu: "Đến gặp Tử Hoa thăm thăm trước đi, từ sớm nàng đã tự tay dọn dẹp một gian nhà thanh tĩnh, lái nhai nhắc cũng có hơn mười lần 'sao còn chưa đến'."

So sánh với đảo Lạc Anh, đảo Lạc Hoa có rất nhiều người, cơ hồ có thể bắt kịp một tòa thành trấn trong đất liền. Đảo chủ là Tử Hoa bà bà, tục truyền vốn xuất thân là con nhà thế gia Võ Lâm Trung Nguyên, sau này không nguyện bị cha mẹ chỉ hôn liền đào hôn chạy ra biển, khi đến đảo Hải Hoa thì thấy dân chúng sinh hoạt kham khổ, liền suất lĩnh hơn mười người dân trên đảo trừng trị ác bá, về sau lại giúp dân chúng phát triển ngư nghiệp, có trộn lẫn vài phần sắc thái truyền kỳ.

"Đảo nhỏ này là phần hoa nhất tại Đông Hải." Thượng Vân Trạch vừa đi, vừa nói với Mộc Thanh Sơn , "Chờ sau khi dàn xếp xong ta mang người đi dạo, không kém trên đất liền đâu."

"Thơm quá a." Ven đường có người bán cá nướng, còn có một quả đại chua ngọt, Mộc Thanh Sơn cơ hồ chưa nhìn đã nói, "Đại nhân hẳn là sẽ rất thích."

"Nhưng không chỉ là đại nhân sẽ thích, hải tặc cũng thích, lúc trước ba lần bốn lượt dẫn bộ đánh cướp, đốt giết đánh cướp khiến dân chúng chịu tổn hại, triều đình lại chậm chạp không chịu phái binh cứu viện." Thượng Vân Trạch nói, "Cuối cùng vẫn là Tử Hoa thâm thâm không thể nhịn được nữa, suất lĩnh ngư dân bắt được thủ lĩnh quân địch, treo ở trên cây quất roi ba ngày, cuối cùng mới đổi được một phương an bình."

Mộc Thanh Sơn giật mình: "Lợi hại như vậy a."

"Đó là tất nhiên, một nhóm hải tặc quen mềm nắn rắn buông, sao có thể so sánh được với tiêu thư thế gia Võ Lâm Trung Nguyên." Thượng Vân Trạch thấp giọng nói, "Còn là đại tiểu thư điêu ngoa." Dù cho bây giờ lớn tuổi, tính tình lúc còn trẻ nửa phần cũng không sửa đổi. Khi gặp mình ở đại hội võ lâm, thì nói muốn gả cháu gái cho mình, bị cự tuyệt còn mất hứng, cuối cùng suýt nữa nháo âm ỉ, xem như không đánh không quen biết.

Mộc Thanh Sơn chưa gặp qua nhiều đại tiểu thư Võ Lâm Trung Nguyên, vì thế liền bổ não một chút mặc y phục đỏ giống Hoa Đường, tóc hơi ngã màu, nghĩ hẳn là cũng không sai biệt lắm. Không dự đoán được sau khi gặp mặt, cư nhiên là thâm thâm mặt mũi hiền lành, cười ha hả, nói chuyện cũng dễ nghe, nào có nửa phần bộ dáng điêu ngoa.

"Người chính là tiểu Mộc đi, dáng vẻ nhỏ nhắn lại trắng nõn." Tử Hoa thâm thâm lôi kéo hẳn qua nhìn nhìn, hiển nhiên là rất thích.

"Thâm thâm." Mộc Thanh Sơn cười híp mắt chào hỏi.

"Mấy ngày trước ta còn nói với Minh Xuyên, qua sang năm phải ra ngoài giải sầu một chút." Tử Hoa thăm thăm phân phó hạ nhân pha trà, "Không nghĩ tới một người hai người các người, cứ nhiên đều chạy tới nơi này của ta, nghĩ qua cũng là không có chuyện thì không đến đến Tam Bảo."

"Khụ." Chu Mộ Bạch sờ sờ mũi, "Ai nói, ta chính là muốn tới thăm thăm thăm, cũng không có ý đồ gì khác."

"Người cũng chỉ được cái miệng này." Tử Hoa thăm thăm lắc đầu, "Cả ngày chạy loạn ở bên ngoài, cũng không biết thành gia lập nghiệp sớm một chút, cà lơ cà phất còn ra bộ dáng gì."

Chu Mộ Bạch bình tĩnh uống trà.

"Hai người kia đều không đáng tin." Tử Hoa thăm thăm vỗ vỗ tay Mộc Thanh Sơn, "Về sau phải cách xa một chút, người là người đọc sách, đừng để bọn họ dạy hư."

"Dạ." Mộc Thanh Sơn ngoan ngoãn gật đầu.

Thượng Vân Trạch trừng to mắt, đáp ứng a?

"Nói đi, rốt cuộc là có chuyện gì?" Tử Hoa thăm thăm bóc hạch đào cho Mộc Thanh Sơn.

"Đảo Bối Sa." Thượng Vân Trạch và Chu Mộ Bạch trầm miệng một lời nói.

"Đảo Bối Sa?" Tử Hoa thăm thăm nhíu mày, "Sao lại hỏi chuyện này."

"Nghe nói chỗ đó là mê trận?" Thượng Vân Trạch nói.

"Đúng vậy, nhưng là không phải chuyện mới đây, mọi người đã sớm thành thói quen, đi thuyền cũng sẽ đi đường vòng." Tử Hoa thăm thăm nói,

"Cũng không nghe qua xảy ra nhiều loạn gì, sao hai người các người đột nhiên đều chạy tới hỏi?"

"Nghe nói chỗ đó có giao nhân." Chu Mộ Bạch nói.

"Nói bậy bạ, trên đời này làm gì có giao nhân." Tử Hoa thăm thăm không tin, "Hồi trước Minh Xuyên cũng nói thấy giao nhân, về sau còn cùng vài thúc bá hợp lực đi vớt, cũng chỉ là một con cá lớn đáng vẻ quái dị mà thôi."

"Nhưng lúc thuyền chúng ta đi ngang qua, nghe được tiếng hát." Mộc Thanh Sơn nhấn mạnh.

"Đó là cá tử dạ." Tử Hoa thăm thăm nói, "Cũng không phải giao nhân trong biển sâu gì đó."

"Vậy thăm thăm vào đảo Bối Sa chưa?" Thượng Vân Trạch lại hỏi.

"Chưa, bộ rảnh rồi không có chuyện gì làm hay sao, mà phải đi mạo hiểm đến đó." Tử Hoa thăm thăm nói, "Sương mù dày đặc, đi vòng còn không kịp, chẳng lẽ người muốn đi vào?"

Thượng Vân Trạch gật đầu: "Ta muốn vào xem thử."

"Vậy cũng không được, nguy hiểm lắm." Tử Hoa thăm thăm lắc đầu, "Trong biển không thể so với trên đất liền, không thể manh động."

"Nhiều năm như vậy, thăm thăm thật sự chưa từng nghe qua người nào có thể vào đảo Bối Sa?" Chu Mộ Bạch lại hỏi một lần, "Một người cũng không có?"

"Ta cũng không phải bà già hồ đồ, chuyện này còn có thể nhớ không rõ." Tử Hoa thăm thăm oán trách.

Quả nhiên là không thu hoạch được gì a... Chu Mộ Bạch thở dài.

"Như thế nào, hỏi không được gì thì bắt đầu mất kiên nhẫn ?" Tử Hoa thăm thăm bất mãn.

"Sao có thể như vậy được." Chu Mộ Bạch nhanh chóng cười đến mặt đầy gió xuân, "Cho dù không hỏi được chuyện gì, tới thăm thăm thăm một chút cũng rất tốt, đúng không, Thượng huynh."

"Tất nhiên." Thượng Vân Trạch gật đầu.

"Phong cảnh trên đảo rất đẹp." Mộc Thanh Sơn cũng nói, "Cá nướng cũng ăn rất ngon."

"Mấy quán vỉa hè bên đường tính cái gì, đợi lát nữa thăm thăm tự tay nướng cho người." Tử Hoa thăm thăm lôi kéo tay hắn, "Đi, ta mang người đi dạo xung quanh đảo."

"Được." Mộc Thanh Sơn rất cao hứng.

Nhìn hai người ra cửa, Chu Mộ Bạch cảm khái: "Quả nhiên, bà bà thăm thăm đều thích người đọc sách nhã nhặn trắng nõn."

"Đúng lúc, người ta ra ngoài uống một chén." Thượng Vân Trạch nói, "Nghe nói rượu hoa trên đảo này không tệ."

"Thèm rượu như thế, chẳng lẽ Thượng huynh bị quản một đường?" Chu Mộ Bạch trêu ghẹo.

Thượng Vân Trạch vỗ vỗ bả vai hắn, hết thầy đều bị nói trúng.

Đúng lúc trên đảo Hải Hoa bày chợ, xung quanh nháo âm ỉ đều là người. Tuy là tháng giêng nhưng cũng không lạnh, Mộc Thanh Sơn nhìn cái gì cũng thấy hiếm lạ, cuối cùng mua một cái bánh cá, ăn từ từ, ngoài miệng đều dính vụn bột trắng.

"Vóc dáng thật gầy a." Tử Hoa thăm thăm xoa bóp cánh tay hắn, "Ăn cơm cũng không thể giống như mèo được, không quen ăn thức ăn ở Đông Hải hả?"

"Không phải, ăn ngon." Mộc Thanh Sơn đem bánh cá còn lại nhét hết vào miệng, "Ta vốn ăn rất ít."

"Ăn nhiều chút mới khiến người ta thích." Tử Hoa thăm thăm chỉ bảo.

Mộc Thanh Sơn cười híp mắt: "Ừm, đại nhân chính là như vậy."

"Là vị Ôn đại nhân kia à? Ta cũng nghe không ít lời đồn, tốt hơn Sở Hằng nhiều." Tử Hoa thăm thăm nói, "Giống quan tốt."

"Đại nhân là quan thanh liêm, lại thông minh, miệng có thể nói, còn ăn rất nhiều." Mộc Thanh Sơn rất nghiêm túc, "Dân chúng đều thích hắn."

Tử Hoa thăm thăm bị chọc cười: "Thì ra Vân Trạch thích người như vậy, trách không được lúc trước sống chết không chịu cưới Oanh nhi."

Mộc Thanh Sơn có chút ngại ngùng.

Sau khi ăn không ít điểm tâm, nhớ tới trên bờ biển có lửa trại, Tử Hoa thăm thăm liền dẫn hắn qua xem náo nhiệt. Đến khi hoàng hôn nặng nề buông xuống, người trẻ tuổi đang chất củi đốt, tiếng hát du dương uyển chuyển, ai ai cũng đang cười.

"Biết nhảy không?" Tử Hoa thăm thăm hỏi hắn.

"A?" Mộc Thanh Sơn nhanh chóng lắc đầu, "Không biết."

Vừa dứt lời, một nhóm nữ ngư gia đã kéo hắn qua, tay trong tay vây quanh lửa trại xoay vòng ca hát, kính một chén rượu mới thả người trở về.

"Nhức đầu." Mộc Thanh Sơn không có từ lượng.

Tử Hoa thắm thắm cười lắc đầu, thật đúng là tiểu thư sinh.

Ở lửa trại đợi một trận, Chu Mộ Bạch và Thượng Vân Trạch cũng tìm đến, sau khi thấy tiểu Mộc nhà mình ngốc hề hề, Thượng Vân Trạch vừa đau đầu lại vừa bất đắc dĩ: "Thắm thắm."

"Một chén rượu gạo, ngủ một đêm thì sẽ không sao." Tử Hoa thắm thắm trả người về, "Ta đến phía Đông xem thử, các người trở về nghỉ ngơi sớm chút đi."

"Ô." Mộc Thanh Sơn ghé vào trong lòng Thượng Vân Trạch.

Chu Mộ Bạch thức thời biến mất, Thượng bảo chủ vỗ vỗ tiểu ngốc tử trong lòng: "Đi về nhà được không?"

"Muốn công." Mộc Thanh Sơn đưa ra yêu cầu.

Thượng Vân Trạch cười lắc đầu, vừa tính toán công hăn, một cơn sóng biển lại vỗ tới bờ cát, tựa hồ giống như cuốn thứ gì lên.

"Muốn đi đâu vậy?" Mộc Thanh Sơn khó hiểu.

"Đi xem thử là cái gì." Thượng Vân Trạch mang theo hăn đi qua.

Mộc Thanh Sơn ngoan ngoãn đuổi theo, còn chưa tới gần, Thượng Vân Trạch đột nhiên dừng bước, giơ tay che kín mắt hăn.

"Gì vậy?" Mộc Thanh Sơn khó hiểu.

Thượng Vân Trạch thở dài: "Ngoan, đừng nhìn."

Tử Hoa thắm thắm nghe tin cũng dẫn người chạy tới, trong bóng đen là một khối thi thể thiếu niên, xem ra ước chừng chỉ có mười hai mười ba tuổi.

"Đáng thương a..." Tử Hoa thăm thăm lắc đầu, phân phó người mang vải trắng tới, chuẩn bị tìm chỗ mai táng. Vì kiếm ăn, có không ít nam hài ở Đông Hải đều theo thục bá rời bến, dự tính là không cần thận trọng chôn té xuống biển.

"Khoan đã!" Chu Mộ Bạch tựa hồ cảm thấy có chỗ nào không quá đúng, giơ đuốc để sát vào nhìn, liền thấy cổ chân nam hài kia bị dây thừng cột chặt chẽ cùng một chỗ, hiển nhiên là có người có ý định hãm hại.

"Khốn nạn !" Tử Hoa thăm thăm giận dữ.

"Thăm thăm !" Xa xa lại có người kinh hô, "Ở đây cũng có một người a !"

Mộc Thanh Sơn nhíu mày, cùng Thượng Vân Trạch đưa mắt nhìn nhau.

Đây là...

Thanh niên trai tráng giơ đuốc tìm khắp nơi trên bờ biển, gần tới bình minh, trên bờ biển đã bày khoảng bốn khối thi thể, đều là nam hài khoảng hơn mười tuổi, cổ chân đều bị dây thừng buộc chặt. Hẳn là bị quăng xuống biển, rồi sau đó theo ngọn sóng đánh trôi dạt lên bờ cát.

"Ai lại độc ác như thế?" Mộc Thanh Sơn hỏi, cư nhiên ngay cả hài tử nhỏ như vậy cũng không tha.

"Nhìn không ra cái gì." Chu Mộ Bạch kiểm tra qua nói, "Trên người có không ít vết thương, ngoại trừ cái đó ra cũng không có ấn ký khác."

"Thủ đoạn độc ác như thế, nếu là cứ tiếp tục mặc kệ, còn không biết có bao nhiêu người sẽ bị hại." Tử Hoa thăm thăm lắc đầu, "Việc này không phải là chuyện đùa, phải mau chóng điều tra rõ mới được."

Đảo Hải Hoa là con đường thông thương trên biển cần phải đi qua, cho nên mỗi ngày đều có không ít thương thuyền bỏ neo, Tử Hoa thăm thăm lại làm người ngay thẳng, có quan hệ rất tốt với không ít chủ thuyền, muốn hỏi thăm tin tức không hề khó.

"Xác định là thuyền lớn màu đen?"

"Đúng vậy." Chủ thuyền đội tàu Hữu Phúc nói, "Mấy ngày trước đoạt kênh đường với nhóm ta, suýt nữa đánh nhau. Lúc ấy nhìn thấy trên boong tàu có khoảng bảy tám nam hài, còn tưởng là tiểu hài tử kham khổ muốn xuôi nam kiếm ăn."

"Đi đâu?" Tử Hoa thăm thăm truy vấn.

"Chuyện này thì không biết, bất quá nhìn tư thế là muốn đến phía nam đi." Chủ thuyền nói, "Không đến đảo Hải Hoa này bổ cấp chút thức ăn à?"

"Không có." Tử Hoa thăm thăm lắc đầu, "Minh Xuyên đi thăm dò sổ ghi chép, chưa bao giờ thấy qua có một con thuyền như vậy."

"Vậy thì kì quái." Chủ thuyền cũng có chút hồ đồ, "Qua đảo Hải Hoa, đi tiếp một trận mới có thể đến đảo tiếp theo, không bổ chút lương khô thì ăn cái gì?"

Vậy thì chỉ có một loại khả năng. Chu Mộ Bạch và Thượng Vân Trạch liếc mắt nhìn nhau, hành trình kế tiếp rất ngắn, ngắn nên không cần bổ cấp, chỉ có thể đến một nơi.

Đảo Bối Sa.

"Sao lại là địa phương quý quái này." Tử Hoa bà bà lắc đầu.

"Đã nói bên trong không yên ổn." Thượng Vân Trạch kéo mở bản đồ.

"Vậy bây giờ phải làm sao, dẫn người tấn công vào?" Tử Hoa bà bà hỏi.

"Việc này e là phải để quan phủ làm." Thượng Vân Trạch nói, "Đối ngư dân bình bình thường mà nói, xông vào mê trận sương mù quá mức nguy hiểm."

"Sở Hằng?" Tử Hoa bà bà khinh thường, "Cũng không ai dám chỉ vào hãn kê xuất binh đến đảo Bối Sa."

"Không phải Sở Hằng." Mộc Thanh Sơn nói, "Là Ôn đại nhân."

Mặt trời âm áp, bên trong thành Đại Côn, Ôn Liễu Niên lười biếng đuổi eo, buồn ngủ.

"Đại nhân !" Âm vệ chạy vào, "Minh chủ bọn họ trở về rồi."

Ôn Liễu Niên lập tức tỉnh táo tinh thần, có thể xem như trở lại.

Âm vệ bổ sung: "Còn mang theo không ít đặc sản Giang Nam."

"Rất tốt rất tốt." Ôn đại nhân nhiệt tình ra ngoài nghênh đón.

Lấy chút đặc sản ăn.

"Mấy ngày chúng ta không ở đây, họ Đoạn không đến ước hiệp đại nhân chứ?" Diệp Căn vừa gặp mặt liền hỏi.

"Tất nhiên là không có." Ôn Liễu Niên khó hiểu, "Sao cốc chủ lại hỏi như vậy?"

"Không có thì tốt." Diệp Căn cuối cùng là thả tâm, "Hồi tết khi ta đưa bát tự của hãn cho mẫu thân, tìm ba vị đại sư ai cũng nói người này là dâm ma, phải cách xa một chút."

Thẩm Thiên Phong đỡ trán, có người ở bên cạnh bày ra tư thế như là muốn ăn thịt người, ai còn dám nói tốt.

"Đại sư còn có thể tính được chuyện này a?" Ôn Liễu Niên tất nhiên.

"Tất nhiên tính được." Diệp Căn gật đầu.

"Nhưng vì sao cốc chủ phải chạy đi xem bát tự của Đoạn vương?" Ôn Liễu Niên vẫn nghĩ không rõ.

Diệp Căn oán hận: "Bởi vì hấn rất hạ lưu !" Bộ dạng phi thường phi thường háo sắc, đi ở trên đường còn sẽ cưỡi quần !

Ôn Liễu Niên sừng sốt.

"Được rồi, trở về nghỉ ngơi thôi." Thảm Thiên Phong dờ khóc dờ cười, cường chế mang người về phòng.

"Vì sao nhất định phải ngự giá thân chinh chứ? Chỉ kêu Thiên Phàm đến không được sao? Không thì Vương tướng quân cũng được a !" Diệp Căn như trước nghĩ không rõ ràng, cuối cùng liền đứng lên thu thập bao phục, "Không thì ta đến Vương thành khuyên nhủ."

"Nghe lời, đừng quậy nữa." Thảm Thiên Phong vừa bất đắc dĩ vừa buồn cười, ôm người vào trong lòng, "Hoàng thượng muốn tới thì tới, có chúng ta nhiều người như vậy, còn sợ hấn sẽ bị thương sao."

"Người thì biết cái gì !" Diệp Căn chống nạnh.

"Người không nói, ta tất nhiên không biết." Thảm Thiên Phong nói, "Người tựa hồ rất không muốn để Hoàng thượng gặp mặt Tây Nam vương?"

Diệp Căn dùng sức gật đầu.

"Vì sao thế?" Thảm Thiên Phong nói, "Lúc trước khi Hoàng thượng gặp mặt Thất Tuyệt vương, người cũng không nói gì."

"Thất Tuyệt vương sao có thể so sánh với Tây Nam vương !" Diệp Cẩn kháng nghị.

"Đều là Phiên vương ở biên cương, vì sao không thể so?" Thăm Thiên Phong kiên nhẫn tiếp tục hỏi.

Diệp Cẩn nhìn thẳng hăn, tâm tình phức tạp đến không có biện pháp miêu tả, chuyện này muốn ta nói thế nào.

"Tiểu Cẩn?" Thăm Thiên Phong lắc lắc tay trước mặt hăn, "Sao lại không nói gì hết."

"Ta nói cho người một chuyện." Diệp Cẩn chậm rãi nói.

"Ừm." Thăm Thiên Phong gật đầu.

"Không được nói cho người khác."

"Được."

"Bằng không ta sẽ hưu người !" Diệp Cẩn hung hãn.

Thăm Thiên Phong rất phối hợp: "Ừm."

"Ta muốn thiên Đoan Bạch Nguyệt !" Diệp Cẩn siết chặt tay.

Thăm Thiên Phong không thể làm gì: "Chuyện này?"

Diệp Cẩn đến gần bên tai hăn, thấp giọng nói một câu.

Thăm Thiên Phong đột nhiên nhíu mày: "Người xác định?"

"Đương nhiên !" Diệp Cẩn cắn giận cắn môi dưới.

"Này..." Thăm Thiên Phong cũng hơi giật mình, "Hoàng thượng với Tây Nam vương?"

Diệp Cẩn tiếp tục gật đầu.

Thẩm Thiên Phong: "..."

Diệp Cẩn đung 'bình bịch' trước ngực hẳn.

Tức chết thôi.

Thẩm Thiên Phong trấn an vỗ vỗ lưng hẳn, giữa mày lại khó nén lo lắng.

Lúc trước chỉ vì thân phận mình là trưởng tử Thẩm gia, thì hao hết thiên tân vạn khổ mới có thể bên cạnh hẳn, huống chi là Thiên Tử thiên triều.

Trách không được Tây Nam vương nguyện khuynh lực lượng cả quốc gia, đeo trên lưng tội danh mưu nghịch, cũng muốn chiếm cứ Đông Hải trông chừng Sở Hằng, lúc trước còn tưởng rằng là âm thầm có ước định với Hoàng thượng, nhưng không nghĩ tới, cứ nhiên lại là bởi vì nguyên nhân này.

Con đường phía trước sợ là không dễ đi a...Trên quan đạo, Sở Uyên phái ra mật sứ đang giục ngựa bay nhanh, đem phong thư có dán ấn xi đúng hạn đưa đến tay Đoạn Bạch Nguyệt.

Mười ngày sau, một đường sét kinh thiên đánh ầm ầm ở Đông Hải, Tây Nam vương khởi binh!

"Đánh nhau a." Ôn Liễu Niên sắc mặt trắng bệch.

"Nếu ta nhớ không lầm, đại nhân là được Hoàng thượng phái tới hòa đàm với Đoạn Bạch Nguyệt !" Sở Thừa nghiêng răng nghiêng lợi.

"Nhưng không đàm được, cũng không phải lỗi của bản quan." Ôn Liễu Niên ngữ điệu bi phẫn cảm tình sung mãn, "Thật sự tận lực rồi a !"

"Tiểu vương gia thấy thế nào ?" Sở Hằng hỏi.

"Ta?" Diệp Căn nói, "Hiện giờ chiến sự đột nhiên nổi dậy, tất nhiên phải nghênh chiến, chẳng lẽ còn muốn trốn tránh."

"Không biết Thẩm minh chủ - "

"Thiên Phong là minh chủ võ lâm, không phải tướng quân Đông Hải." Diệp Căn lạnh lùng cắt ngang lời hấn, "Vương gia ngược lại là đừng quấy rầy."

Những lời này hiển nhiên có chút trọng lượng, nếu đổi lại là người bên ngoài, chỉ sợ Sở Hằng cũng không nhẫn nhịn được, nhưng đối phương là Diệp Căn, cũng đành phải nhẫn nhịn nuốt vào trong bụng.

"Bản quan có thể trở về Vương thành không?" Ôn Liễu Niên ở bên cạnh dè dặt cẩn thận hỏi.

Sở Thừa: "..."

"Ở lại cũng không giúp được gì." Ôn Liễu Niên cực kỳ thành khẩn, "Cùng lắm thì ta sẽ làm một bài thơ cho tướng sĩ Đại Sở."

Sở Thừa: "..."

"Thiên Phong sẽ bảo hộ đại nhân." Diệp Căn nói.

"Vậy là tốt rồi." Ôn Liễu Niên rõ ràng thở phào nhẹ nhõm.

Sở Thừa: "..."

Thấy mọi người đều đang nhìn mình, Ôn Liễu Niên nghĩ nghĩ, sau đó nói: "Đại Sở tất thắng."

Sở Thừa cơ hồ muốn hộc máu, giọng điệu nửa sống nửa chết, còn không bằng ngậm miệng luôn đi.

THỔ PHỈ CÔNG LỰC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 179: Cũng Không Có Hối Hoàn Toàn!!!

Đoạn Bạch Nguyệt chiếm cứ Đông Hải đã lâu, Sở quân đối với chuyện này tất nhiên không có khả năng một chút cũng không đề phòng. Nhưng trước khi Sở Uyên và Thẩm Thiên Phàm dẫn đại quân đến, Sở Hằng cũng không nguyện hao tổn binh lực đến chống lại, bởi vậy tuy nói cũng xuất binh, nhưng tinh thần đánh chiến cực kỳ sa sút, công không vào thành thì thôi đi, mỗi ngày chỉ là ở bên ngoài người rống ngựa hí kêu to một phen, rồi qua loa thu binh, sợ sẽ đánh nhau thật, phó tướng đều là tâm phúc phụ tử Sở thị, tất nhiên cũng biết nên phối hợp như thế nào, mới có thể đem cảnh này diễn tốt nhất. Trong khoảng thời gian ngắn khắp Đông Hải nhìn như rối loạn, hai bên cơ hồ lại không có thương vong.

"Rõ ràng cái gì cũng không làm, ngày ngày còn có thể viết đa dạng như vậy, coi như là không dễ dàng." Ôn Liễu Niên cầm chiến báo trong tay ném sang một bên.

"Hoàng thượng và Thiên Phàm ước chừng còn phải chờ một trận nữa mới có thể đến." Thẩm Thiên Phong nói, "Hiện tại chuyện trọng yếu nhất, là kéo dài thời gian."

"May mà có Tây Nam vương a." Ôn Liễu Niên cảm khái.

Diệp Căn thẳng sống lưng ôm mèo, thập phần bình tĩnh.

Ôn đại nhân biết sai sửa lại cho đúng: "Ta chỉ là tùy tiện nói vậy thôi, kỳ thật nghĩ kỹ lại, Tây Nam vương cũng không phải rất trọng yếu."

Thẩm Thiên Phong: "..."

"Đại nhân !" Âm vệ ở bên ngoài nói, "Thượng bảo chủ viết một phong thư gửi đến đây."

"Thư?" Ôn Liễu Niên buồn bực, lúc trước còn nghĩ sao còn chưa thấy trở về, hiện tại xem ra là bị trì hoãn ?

"Nhìn xi dán hẳn là có việc gấp." Âm vệ đưa cho Ôn Liễu Niên.

Thẩm Thiên Phong và Diệp Căn cũng cùng nhau tiến lên xem.

"Lại là đảo Bối Sa?" Ôn Liễu Niên nhíu mày.

"Khốn kiếp !" Diệp Căn trầm mặc hồi lâu, đột nhiên hung hăng mắng một câu.

Biết hẳn trước giờ thích tiểu hài tử, cũng không nỡ nhìn tiểu hài tử chịu khổ, Thẩm Thiên Phong ôm chầm bả vai hẳn, nhẹ nhàng an ủi vỗ vỗ.

"Thượng bảo chủ nói sẽ cùng sư gia lưu lại đảo Hải Hoa, có lẽ có thể tìm được manh mối khác." Ôn Liễu Niên nói, "Tạm thời không trở lại."

"Cũng được." Thẩm Thiên Phong nói, "Tử Hoa thăm thăm ở Đông Hải rất có thể lực, có nàng ra tay giúp đỡ, đối với chúng ta hẳn là có lợi."

"Vậy bây giờ phải làm sao đây?" Diệp Căn hỏi, "Nếu là cái gì cũng không làm, chỉ sợ sẽ có thêm nhiều hài tử bị hại."

"Xử lý chuyện này cũng không khó." Ôn Liễu Niên nói, "Hài tử sở dĩ sẽ bị bắt cóc, một là cha mẹ bị lừa, tưởng rằng là muốn đưa con mình đi học nghề kiếm ăn, hai là bị người lái buôn bắt cóc, dự tính khả năng đầu tiên lớn hơn một chút."

"Đại nhân có suy nghĩ gì?" Thẩm Thiên Phong hỏi.

"Chỉ cần để vài ngư dân kia biết, giữ kĩ hài tử ở bên cạnh, so với đưa đến bên ngoài càng có tiền đồ hơn, tất nhiên có thể ngăn chặn tình huống này lại hơn một nửa." Ôn Liễu Niên nói, "Chung quy nếu không phải bất đắc dĩ, cũng không ai nguyện ý tách ra khỏi cốt nhục của mình."

"Cho nên?" Diệp Cẩn dò xét.

"Chuyện này phải nhờ cốc chủ ra mặt." Ôn Liễu Niên xoa bóp cằm, chung quy có thân phận Vương gia ở đây, nói chuyện làm việc tiện hơn rất nhiều.

Vì thế vào buổi tối, Diệp Cẩn liền cùng Thẩm Thiên Phong cùng nhau đến phủ Vương gia.

"Muốn tổ kiến một đội hải quân?" Sở Hằng nghe vậy khó hiểu.

"Không phải hiện tại muốn lên chiến trường, mà là làm chuẩn bị ngày sau tăng mạnh biên phòng hải cảnh." Diệp Cẩn nói, "Sư phụ Triệu đại đương gia chính là kỳ nhân ở Đông Hải, thủy tính cực kỳ cao. Hoàng thượng sau khi biết được việc này, thì động ý niệm muốn tổ kiến một đội quân dưới nước."

"Thì ra là như vậy." Sở Hằng gật đầu.

"Muốn luyện công phu dưới nước, tất nhiên là tuổi tác càng nhỏ càng tốt." Diệp Cẩn nói, "Ôn đại nhân đã nghĩ xong bảng cáo thị, nếu Vương gia cảm thấy không có vấn đề gì, ta liền hạ lệnh đưa đến các châu huyện ở Đông Hải."

"Gấp như thế?" Sở Hằng nhíu mày, "Hiện giờ chiến sự chưa dừng, cần phải đem chuyện này áp lại về sau lại bàn?"

"Có Vương gia tác chiến với Tây Nam vương, đội quân phái đi huấn luyện dưới nước này, giao cho Ôn đại nhân là được." Diệp Cẩn nói, "Hai

bên không ai chậm trễ."

"Tiểu vương gia đã có bố trí, vậy bốn vương tất nhiên toàn lực phối hợp." Sở Hằng rất thức thời - Đại quân Sở quốc sắp đến, chỗ này cũng không ai dám trêu chọc Diệp Cần.

Vài ngày sau, một bảng cáo thị ra roi thúc ngựa được đưa đến các nơi ở Đông Hải. Trong khoảng thời gian ngắn mỗi người đều đang nói, Ôn đại nhân qua một đoạn thời gian nữa muốn chiêu binh, giúp Hoàng thượng tổ kiến một đội thủy quân, chỉ lấy tiểu oa nhi từ sáu bảy tuổi đến mười mấy tuổi, sư phụ còn là lão thần tiên trong Đông Hải. Một khi được chọn, người nhà không chỉ có thể được ăn ngon, triều đình còn sẽ có phong thưởng, đây chính là chuyện tốt.

"Thật sự có thể ngăn chặn lại hả?" Diệp Cần hỏi.

"Cho dù không thể chắc chắn mười phần, ít nhất cũng có tác dụng tám phần." Ôn Liễu Niên nói, "Về phần vài oa nhi bị bắt cóc, cũng chỉ có thể ngóng trông đại quân mau đến, sớm ngày giải cứu ra khỏi nhà giam."

Trong băng thất trên đảo Lạc Anh, Triệu Việt nhắm mắt ngồi, xung quanh tùy thời phủ đầy băng tuyết, trong lòng lại giống như có một ngọn lửa đang thiêu đốt, chân khí ngưng kết thật lâu trước ngực, mang đến từng trận độn đau.

Vân Đoạn Hồn đứng ở bên cạnh hắn, nói: "Đừng cưỡng cầu."

Triệu Việt điều tức một lát, chậm rãi mở to mắt: "Sư phụ."

Hồng Liễu đao pháp dĩ nhiên luyện đến tầng thứ chín, một cửa cuối cùng lại chậm chạp không có biện pháp đột phá, mỗi khi đến thời khắc trọng yếu, đều cảm thấy chân khí tích tụ trong lòng, một chút cũng không thể động đậy, mỗi lần đều là mồ hôi đầm đìa mới bừng tỉnh.

"Lúc trước khi dạy người, ta đã nói qua bộ đao pháp này bảy phần dựa vào cố gắng, ba phần dựa vào thiên mệnh." Vân Đoạn Hồn nói, "Trong giang hồ người có thể luyện đến cảnh giới như vậy dĩ nhiên rất ít, đừng quá chấp niệm."

Triệu Việt gật đầu: "Đồ nhi biết."

"Chiến sự ở Đông Hải đã nổi lên, nghĩ đến trong lòng người cũng là nóng như lửa đốt mới đúng." Vân Đoạn Hồn vỗ vỗ bả vai hắn, "Trở về đi."

"Bây giờ sao?" Triệu Việt hơi giật mình.

"Một tầng cuối cùng Hồng Liễu đao pháp, nếu là có duyên, luyện thành chỉ là chuyện trong nháy mắt, nhưng nếu chấp niệm như thế, chỉ sợ mười năm tám năm cũng không nhất định có thể thành." Vân Đoạn Hồn nói, "Dựa theo công phu bây giờ của người, dĩ nhiên có thể bài thượng danh hào Võ Lâm Trung Nguyên, hiện giờ chiến loạn Đông Hải nổi lửa khắp nơi, chính là lúc Tiểu Liễu tử cần người nhất, vẫn là tạm thời xuất quan thì tốt hơn, chờ sau khi tương lai mọi chuyện đều gió yên sóng lặng, nếu người muốn trở về tiếp tục luyện công cũng có thể."

"Đa tạ sư phụ." Triệu Việt vui sướng.

"Đây là thư Thượng bảo chủ viết gửi đến." Vân Đoạn Hồn nói, "Lúc này hắn đang ở trên đảo Hải Hoa, người đến gặp hắn trước, rồi bàn bạc chuyện phía sau."

Triệu Việt gật đầu: "Dạ."

"Từ nay về sau nếu còn có chuyện gì, cứ việc viết thư đến là được." Vân Đoạn Hồn vỗ vỗ bả vai hắn, "Tuy nói hơn hai mươi năm nay chịu chút khổ sở, nhưng vẫn là trải nghiệm được không ít chuyện, tương lai tất nhiên sẽ càng ngày càng tốt."

Triệu Việt cười cười: "Đợi sau khi chiến sự chấm dứt, ta lại mang theo Tiểu Liễu tử cùng nhau trở về, giáp mặt báo tạ sư phụ."

Qua ba ngày, thương thuyền đi ngang qua đảo Lạc Anh, sau khi Triệu Việt cáo biệt với mọi người, thì xuôi Nam đến tìm Thượng Vân Trạch. Ôn Liễu Niên thì là ngày ngày chờ ở trong tòa nhà, cửa lớn không ra cửa nhỏ cũng không bước, vất óc tìm mưu kế viết hịch văn, câu chữ càng ngày càng dài, từ ngữ trau chuốt cũng càng lúc càng hoa lệ, nói có sách, mách có chứng văn chương phi phàm, Sở Thừa thường xuyên đứng ở trên tường thành đọc, quân sĩ phía dưới cũng không biết hẳn đang nói cái gì. Từng đợt tin sử thi nhau đưa tới, phía trên đây chi, hồ, giả, dã, Sở Thừa vừa nhìn hai ba câu thì bắt đầu nhức não, liền để sang một bên không để ý. Ôn Liễu Niên sau khi biết được lập tức tự mình chạy đến phủ Vương gia, lái nhải nói chình chình nửa canh giờ, giọng điệu có chút oán giận, từ ngữ tuôn trào, cuối cùng đừng nói là Sở Hằng, ngay cả hạ nhân rót nước cũng có chút choáng đầu hoa mắt. Đợi vất vả lắm mới tiễn người đi, Sở Hằng lập tức tự mình viết một phong đưa đến tiền tuyến, mắng Sở Thừa đến cầu huyết phun đầu - Kêu người đọc thì người hảo hảo đọc đi, đừng vô duyên vô cớ mang phiền toái về nhà !

Sở Thừa cơ hồ nổi đóa, phái người lao lực thiên tân vạn khổ, mới đem một xấp dày cộm kia tìm trở về.

Dân chúng ở Đông Hải trong lòng vốn còn tại run sợ, thậm chí đã làm tốt chuẩn bị xa xứ, không dự đoán được trận này cư nhiên không có đánh nhau cũng không có thuốc nổ, mỗi ngày chỉ thấy hai bên chửi nhau, chửi xong thì thu binh, trong lúc nhất thời trong lòng vừa sợ vừa nghi, đều đang suy đoán là sao thế này. Lời đồn bay lá tả, bất quá có một cái ngược lại là truyền lưu rộng nhất, độ tin cậy cũng cao nhất - Đó chính là Tây Nam vương không hề muốn muốn mưu triều soán vị, chỉ muốn mở rộng lãnh thổ, muốn đem một vùng phía nam làm của riêng. Sở dĩ chiến sự vẫn kéo

dài, chỉ là muốn tìm thời cơ, có thể giáp mặt hòa đàm với đương kim thiên tử.

"Thật sự như thế?" Sở Thừa nhíu mày hỏi.

"Không ai nói chính xác." Sở Hằng chậm rãi thổi bọt trong bôi, "Bất quá như vậy cũng tốt, Sở Uyên có thể xem như chui đầu vô lưới."

"Có cần thử mượn sức Tây Nam vương không?" Sở Thừa lại hỏi.

"Thời cơ chưa tới." Sở Hằng ngữ điệu không nhanh không chậm, "Tạm thời đợi thêm một khoảng thời gian nữa."

Bên trong Ôn phủ, Diệp Căn sau khi đắp chăn cho Thẩm Thiên Phong, liền vội tới trong phòng Ôn Liễu Niên - Hoàn toàn không muốn ngủ.

"Cốc chủ." Ôn đại nhân vừa tính toán nghỉ ngơi, thấy hăn vội vã vào cửa, lập tức bị hoảng sợ, vội vàng từ trên giường ngồi dậy hỏi, "Xảy ra chuyện gì à?"

"Không có chuyện gì." Diệp Căn khoát tay.

Ôn Liễu Niên: "..."

Vậy thì sao lại đến đây?

Năm con Hồng giáp lang xếp thành một hàng, ập a ập úng dọc theo bàn chân trèo lên, tập thể nhìn Diệp Căn lắc xúc tu.

Muốn ăn sâu.

Diệp Căn chiếu lệ mở nắp đồ thịt vụn lên bàn, sau đó ngồi bên giường Ôn Liễu Niên, ánh mắt dị thường lấp lóe.

"Cốc chủ?" Ôn Liễu Niên kinh nghi, ngàn vạn lần đừng nói là trùng tà a, đây là ánh mắt gì.

"Có một chuyện muốn nhờ." Diệp Căn đi thẳng vào vấn đề.

"Chuyện gì?" Ôn Liễu Niên hỏi.

Diệp Căn chằm chước câu chữ một chút, sau đó nói: "Hồi trước, có một tên phiên vương ở biên cương, làm người phi thường phi thường dâm dăng."

Ôn Liễu Niên: "..."

"Thế nhưng có người cố tình không tin." Diệp Căn oán giận, "Phải làm sao mới có thể khiến người này tin, tên phiên vương ở biên cương kia thật sự là một tên dâm tặc, từ đó đáp ứng để ta thiến hẳn?"

Ôn đại nhân cảm thấy dưới thân tê rần.

"Đại nhân là đệ nhất tài tử Đại Sở ta, tất nhiên sẽ có biện pháp." Diệp Căn mắt lóng lánh.

"Chuyện này... Tây Nam vương cũng không dâm dăng a." Ôn đại nhân gian nan nói.

"Toàn Sở quốc cũng không ai hạ lưu hơn hẳn được !" Diệp Căn nghe vậy lập tức giận, giận xong mới cảm thấy tựa hồ có chút không đúng, giống như bại lộ cái gì rồi, vì thế điều chỉnh lại cảm xúc nói, "Cũng không nhất định chính là hẳn, còn có thể là Đan Đông vương."

Ôn Liễu Niên giật giật khóe miệng: "Đan Đông vương cũng sắp tám mươi."

"Hoặc là Mộ Hàn Dạ?" Diệp Căn siêng năng nêu ví dụ.

"Mặc dù là nghi biện pháp, cũng là phải xem người đó thế nào, 'có người' trong miệng cốc chủ rốt cuộc là ai?" Ôn Liễu Niên nói, "Cho dù không thể nói ra danh tự, cũng phải nói tính cách."

"Tính cách?" Diệp Căn nghĩ nghĩ, "Bị không ít người lừa gạt, cho nên không thể tin được người bên ngoài, làm việc cực kỳ cẩn thận tỉ mỉ, đi một bước nhìn ba bước."

"Làm nghề gì?" Ôn Liễu Niên lại hỏi.

Diệp Căn tiện miệng đáp: "Bán bánh quây."

Ôn Liễu Niên: "..."

"Có biện pháp không?" Diệp Căn hỏi.

Ôn Liễu Niên lắc đầu: "Không quá rõ ràng."

"Thôi thôi, để ta trực tiếp thiến hăn." Diệp Căn xoay người bước ra ngoài.

"Cốc chủ !" Ôn Liễu Niên gọi người lại, "Mọi chuyện phải lấy chiến sự làm trọng."

Diệp Căn dừng bước, lập tức quay đầu nhìn hăn.

Ôn Liễu Niên mất tự nhiên ho khan hai tiếng, sau đó nói: "Tây Nam vương làm người như thế nào, trong lòng Hoàng thượng tự có quyết định."

Diệp Căn: "..."

Diệp Căn: "..."

Diệp Căn: "..."

Lại qua nửa canh giờ, khi Thẩm Thiên Phong tìm đến là lúc, Diệp Căn đang chen ở trên giường Ôn Liễu Niên, tỉ mỉ cân nhắc đưa ra từng tội trạng của Tây Nam vương.

"Ừm ừm." Ôn đại nhân chóng mặt ngáp một cái, chỉ biết liều mạng gật đầu, "Nghe qua quả thật cực kỳ thâm đáng."

"Rốt cuộc có cái gì tốt chứ." Diệp Căn dấm tường.

Thẩm Thiên Phong đứng ở cửa rất đau đầu.

Lúc trước khi mình muốn thành thân, Hoàng thượng cũng giống như vậy không chịu thả người. Không nghĩ tới tình huống bây giờ đảo lại, chẳng những không có bất cứ cải thiện nào, ngược lại còn nghiêm trọng hơn một chút.

Nếu là để Hoàng thượng biết, cũng không biết là nên vui hay nên buồn.

Đại quân triều đình một đường xuôi Nam, rốt cuộc đến thành Phúc Tuyền, cũng là cách rất gần đóng quân trọng địa ở thành Đại côn. Đêm nay vừa mới dàn xếp xong, thì nhận được thông truyền của thị vệ, nói Tiểu vương gia và Thẩm minh chủ đến.

"Mau tuyên." Sở Uyên kinh hãi.

"Sao sắc mặt lại khó coi thế?" Diệp Căn vừa thấy hấn liền nhíu mày.

"Vài ngày trước nhiễm chút phong hàn, bất quá bây giờ đỡ rồi." Sở Uyên nói, "Đừng lo lắng."

Diệp Căn ngồi ở bên cạnh bàn, kéo cổ tay hấn qua thử mạch, sau đó nói: "Trong cơ thể quá nóng, ngày mai ta bốc vài thang thuốc điều trị cho người."

"Được." Sở Uyên cười cười, "Mấy ngày nay người vất vả rồi."

Diệp Cẩn lắc đầu: "Vất vả là Ôn đại nhân, quan viên Đông Hải tham ô thành thói quen, dân chúng bị tổn hại giận mà không dám nói gì, lần này đều nói thấy Ôn đại nhân, mới biết được cái gì gọi là mệnh quan triều đình."

"Phụ tử Sở Hằng có thể chiếm cứ như thế, cũng là triều đình dưỡng hổ di họa(*), một bước sai từng bước sai." Sở Uyên thở dài, "Đợi sau khi chuyện này kết thúc, đương nhiên sẽ hảo hảo bồi thường cho dân chúng."

(*) Dưỡng hổ di họa:

(Nghĩa đen) Nuôi hổ lớn lên sẽ để lại tai họa về sau.

(Nghĩa bóng) Giúp đỡ nuôi dưỡng kẻ có tiềm lực, thực lực, nhưng bản tính hung tàn, độc ác thì sẽ là mối họa tương lai.

"Mùa xuân thi đình sao rồi?" Diệp Cẩn hỏi.

"Tìm không được Ôn ái khanh thứ hai, nhưng cũng không hề ít tài tử." Sở Uyên nói, "Lúc trước dựng học đường, hiện tại có thể xem như có hiệu quả."

"VẬY LÀ TỐT RỒI." Diệp Cẩn nói, "Thiên Phong và Thiên Phàm ở bên ngoài, hiện tại cũng đã trở, ta kêu bọn họ về trước, có chuyện gì sáng mai rồi nói."

Sở Uyên gật đầu: "Ngụ ở cách vách, thế nào?"

Diệp Cẩn nghĩ nghĩ, nói: "Đêm nay ta ở lại đây."

"VÌ SAO?" Sở Uyên ngoài ý muốn.

"Không đáp ứng?!" Diệp Cẩn chống nạnh.

"Tất nhiên là... Đáp ứng." Sở Uyên kinh nghi chưa định.

Nhưng Diệp Cốc chủ hiển nhiên sẽ không quan tâm hẳn là cao hứng hay là kinh nghi, sau khi rửa mặt xong thì khoanh chân ngồi ở trên giường, nghiêm túc nhìn ca mình.

"Người có chuyện gì muốn nói với ta à?" Sở Uyên hỏi.

"Ừm." Diệp Cẩn đi thẳng vào vấn đề, "Người tính toán khi nào thành thân?"

Sở Uyên: "..."

"Đừng hòng chiếu lệ cho qua." Diệp Cẩn nói, "Nhất định phải nói !"

Sở Uyên lắc đầu: "Ta không tính toán thành thân."

"Không tính toán thành thân?" Diệp Cẩn mở to hai mắt, "Vậy ngôi vị hoàng đế thì sao?"

"Dưới gối Vương thúc có con nối dõi, cũng là huyết mạch Sở thị chính thống." Sở Uyên nói.

"Một khi đã như vậy, vì sao lúc trước phải tranh?" Diệp Cẩn hỏi.

"Hoặc là làm Hoàng thượng, hoặc là chết." Sở Uyên cười cười, "Ta muốn sống, cho nên nhất định thắng."

Diệp Cẩn: "..."

"Ngủ đi." Sở Uyên vỗ vỗ hẳn, "Người muốn trẫm làm bất cứ chuyện gì cũng được, nhưng ngoại trừ việc thành thân."

Diệp Cẩn trong lòng thở dài, thò tay xoa ấn huyết thái dương cho hẳn. Bốn phía dần dần an tĩnh lại, Sở Uyên vốn dĩ đang muốn ngủ, đột nhiên lại hỏi: "Đoạn Bạch Nguyệt gần đây thế nào?"

"Rất tốt." Diệp Căn mặt không đổi sắc, "Mở ba cái thanh lâu, cười hơn mười tiểu thiếp, hàng đêm trầm mê tửu sắc, béo có thể có mấy chục cân, cầm ba ngón mỡ, còn bởi vì túng dục quá độ cho nên bị hói đầu." Nói xong lại bổ sung chi tiết, "Hói ở giữa." Vừa nghe liền phi thường đáng tin.

Sở Uyên nghi hoặc nhíu mày.

"Ngủ !" Diệp Căn hung hãn, "Không được nói nữa !"

Vì thế đương kim thiên tử liền mang theo nồng đậm khó hiểu, đi vào giấc ngủ.

Diệp Căn dè dặt cẩn thận đắp chăn cho hãn, nằm ở một bên tiếp tục suy nghĩ lung tung, mãi cho đến trời sáng mới mơ màng ngủ.

Sở Uyên ngủ trước giờ rất nông, bất cứ một tia gió thổi cỏ lay đều sẽ bừng tỉnh, hành quân đánh nhau thì càng là như thế. Sáng sớm ngày hôm sau Tứ Hỉ vừa mới đi lên thang lầu, Sở Uyên đã kéo mở cửa phòng, làm thủ thế im bật.

Diệp Căn ôm chăn, ngủ đến đầy mặt thơm ngọt.

"Hoàng thượng." Tứ Hỉ hạ giọng nói, "Có khách đến."

Sở Uyên khẽ nhíu mày, sau khi suy tư một lát, xoay người nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại, đến một chỗ khách phòng khác.

Ánh nắng mặt trời chiếu rọi vào trong phòng, Đoạn Bạch Nguyệt đang tùy tay thưởng thức chén rượu trên bàn, khóe miệng khẽ cong lên, nghe được động tĩnh cửa phòng, ý cười càng sâu thêm ba phần.

Trên mặt Sở Uyên lại không có quá nhiều biểu tình.

"Đã lâu không gặp, người khỏe không." Đoạn Bạch Nguyệt hỏi.

"Rất khỏe." Sở Uyên đáp, lại nói, "Dựa theo ước định giữa người và ta, Tây Nam vương tựa hồ không nên tự tiện đến đây."

"Vốn cũng không muốn." Đoạn Bạch Nguyệt nhún vai, "Chỉ là Diệp cốc chủ đã đến rồi, nếu bốn vương không theo đến, còn không biết sẽ bị hấn nói thành cái dạng gì."

"Người ức hiếp Tiểu Căn?" Sở Uyên lập tức nhíu mày.

"Ta còn có thể ức hiếp hấn?" Đoạn Bạch Nguyệt cười lắc đầu, "Chuyện khác không nói, chỉ nói đến chuyện chỉ vì ba con Hồng giáp lang kia, suýt nữa lật tung Tây Nam lên một lần, còn chưa bao giờ hao tài tổn của qua như thế."

Sở Uyên kéo ghế dựa ra ngồi đối diện hấn.

"Diệp cốc chủ nói ta thế nào?" Đoạn Bạch Nguyệt hỏi.

Sở Uyên nói: "Nói người bị hói đầu."

Đoạn Bạch Nguyệt: "..."

Sở Uyên tiếp tục nói: "Hói ở giữa."

Đoạn Bạch Nguyệt: "..."

"Nói chính sự." Sở Uyên nói, "Về cuộc chiến lần này Đông Hải, người thấy thế nào?"

"Thật sự không tiếp tục nói Diệp cốc chủ?" Đoạn Bạch Nguyệt nói, "Lúc trước hấn không biết từ nơi nào tìm đến một đội vũ cơ, giả danh là Ôn đại nhân muốn đưa cho ta."

Sở Uyên: "..."

"Ngoại trừ chuyện đó ra, bà mỗi tối cửa cầu hôn cơ hồ chưa từng dừng lại." Đoạn Bạch Nguyệt tiếp tục nói, "Bức họa tích cóp có thể lên tới hai ba mươi bức."

Sở Uyên: "..."

Thấy hẳn nửa buổi không nói lời nào, Đoạn Bạch Nguyệt vừa định để sát vào, lại bị Sở Uyên đẩy ra một phen, cắn răng nói: "Trẫm với người cũng không có quan hệ!"

"Thật sao?" Đoạn Bạch Nguyệt nhướn mày, thuận tiện vuốt nhẹ môi dưới mình một cái.

Sở Uyên lạnh lùng nói: "Nếu lần này Đoạn vương không phải đến đàm luận chiến sự Đông Hải, hiện tại có thể rời đi."

Thấy hẳn vẫn như trước hơi tức giận, Đoạn Bạch Nguyệt nhướn mày: "Nghe người là được."

"Sở Hằng -" Sở Uyên một câu còn chưa có nói xong, thì nghe Tứ Hỉ ở bên ngoài nói: "Diệp cốc chủ, Hoàng thượng đang ở bên trong nghị sự, phân phó không thể quấy rầy a."

"Ta cũng không được?" Diệp Cẩn hỏi.

"Này... Hoàng thượng cũng chưa nói được hay không." Tứ Hỉ công công trong lòng âm thầm kêu khổ, "Không thì cốc chủ chờ một lát? Nói không chừng sắp xong rồi."

"Không được." Trong lòng Diệp Cẩn có chút dự cảm bất thường.

Tứ Hỉ công công suyết nửa bật khóc, cái gì gọi là không được.

Diệp Cẩn giơ tay đẩy cửa ra.

Sở Uyên đang ngồi ở bên cạnh bàn, bình tĩnh uống trà.

Diệp Cẩn: "..."

Vì sao chỉ có một người?

Sở Uyên chủ động giải thích: "Là mật thám trầm bày ra lúc trước ở Đông Hải, đến bẩm báo tin tức, vừa mới đi."

Diệp Cẩn hồ nghi đánh giá một phen, miễn cưỡng tiếp nhận lý do thuyết phục này, đi xuống lầu tìm người còn lại ăn điểm tâm.

Sở Uyên âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Tủ đứng góc tường bị kéo mở, Đoàn Bạch Nguyệt tựa vào bên trong cười như có như không: "Đây được tính kim ốc tàng kiều(*)?"

(*) Kim ốc tàng kiều: lầu vàng cất người đẹp.

Sở Uyên cắn răng: "Làm việc có chừng mực !"

"Chuyện này rất oan uổng." Đoàn Bạch Nguyệt bật cười, "Cũng không phải bản thân ta muốn trốn vào trong ngăn tủ này. Huống hồ nếu là liên hợp tác chiến, tất nhiên phải cùng nhau bàn bạc, vốn dĩ cũng là chuyện rất bình thường, vì sao Sở Hoàng lại khẩn trương như thế?"

"Đoàn Bạch Nguyệt !" Sở Uyên giận dữ.

"Nói chính sự." Tây Nam vương thức thời đổi đề tài, "Nhìn tư thế Sở Hằng là tính toán mượn sức ta, kế tiếp phải làm thế nào?"

"Tất nhiên là đáp ứng hẳn." Sở Uyên nói.

"Nói không cần nghĩ ngợi như thế, không sợ ta liên hợp với hẳn thật sao?" Đoàn Bạch Nguyệt trêu ghẹo.

"Vậy thì cứ việc làm thử xem." Sở Uyên lạnh lùng liếc mắt nhìn hẩn một cái.

"Ta chỉ tiện miệng nói vậy thôi." Đoạn Bạch Nguyệt nhún vai, "Bất quá loại phản ứng này thật đúng là giống y như lúc trước."

"Đây đều là số con của Ôn ái khanh." Sở Uyên mặc kệ hẩn hồ ngôn loạn ngữ, phân phó Tứ Hỉ cầm đến một xấp giấy Tuyên Thành, toàn bộ giao cho Đoạn Bạch Nguyệt.

"Chữ viết quả thật không tồi." Đoạn Bạch Nguyệt khen ngợi, "Không uổng công ăn nhiều giò heo của ta như vậy."

Sở Uyên: "..."

Đoạn Bạch Nguyệt cười nói: "Bất quá vị Ôn đại nhân này, cũng là một người rất thú vị."

Mờ mịt trên Đông Hải, sau khi đi theo thương thuyền trôi dạt một hồi, Triệu Việt cuối cùng đến đảo Hải Hoa. Thượng Vân Trạch và Mộc Thanh Sơn từ sớm đã chờ ở bến tàu, Tử Hoa bà bà cũng dọn dẹp gian phòng cho hẩn, nối tiếp là bữa tiệc đón gió thiên về khẩu vị chua cay ở Tây Nam.

"Vốn dĩ là nên do Ôn đại nhân mở tiệc." Thượng Vân Trạch nói, "Chỉ là tình thế trước mắt quá cấp bách, chỉ sợ đại đương gia nhất thời nửa khắc cũng không thể quay về, chỉ có thể như thế."

"Thượng bảo chủ khách khí." Triệu Việt nói, "Trong lúc nguy cấp, tất nhiên là chiến sự trọng yếu."

"Hồng Liễu đao pháp, lúc trước ngược lại là chưa nghe qua." Tử Hoa thăm thăm nói, "Không bằng cơm nước xong cùng Mộ Bạch so qua hai chiêu, thế nào?"

Chu Mộ Bạch sửng sốt: "Vì sao lại là ta?" So mấy chiêu cũng không phải là chuyện lớn gì, nhưng nếu bị người nào đó biết, chỉ sợ lại bị lải nhải bên tai nói một năm rưỡi, vừa nghĩ liền đau đầu.

"Không phải người, chẳng lẽ còn là ta?" Tử Hoa thâm thâm nói, "Minh Xuyên ở bến tàu chưa về, Vân Trạch có tiểu Mộc đau lòng, tất nhiên chỉ còn lại người."

Cha không đau nường không yêu, còn chưa có tức phụ, Chu Mộ Bạch đành phải đáp ứng.

Tuy nói danh tự hoa lệ nhẹ nhàng, công phu Khổng Tước môn lại cực kỳ bá đạo tà môn, hơn nữa lúc trước Chu Mộ Bạch phiêu bạt ở trên giang hồ nhiều năm, bảy tám phần cũng học không ít công phu môn phái khác, sau khi đem trải nghiệm xuyên suốt dung hợp với nội công tâm pháp của bản thân, uy lực càng mạnh hơn vài phần. Lúc mới bắt đầu khi ra chiêu trong lòng còn bận tâm Ôn Liễu Niên, vẫn không dám dốc mười phần công lực, về sau lại bị Triệu Việt liên tiếp bức đến bại lui, trong lòng không khỏi kinh ngạc, cũng không dám tiếp tục qua loa, chuẩn bị tinh thần toàn lực ứng chiến.

Triệu Việt lại không có ý muốn thu tay, ban đầu hẳn luyện công phu vốn dĩ là xuất từ Khổng Tước môn, đối chiêu thức quy luật biến ảo tất nhiên cực kỳ quen thuộc, sau mấy trăm chiêu, dĩ nhiên bức Chu Mộ Bạch đến đường cùng.

"Thật nhanh." Mộc Thanh Sơn khen ngợi.

Thượng Vân Trạch gõ gõ đầu hẳn: "Lúc ta luyện công, sao không thấy người nhìn không dời mắt như thế?"

"Người luyện công rất khó coi." Mộc Thanh Sơn nghiêm túc nói.

Thượng bảo chủ tức ngực, xiếc ảo thuật ngược lại thì dễ nhìn, lần sau mời một đoàn cho người.

Khi hai người nói chuyện, Triệu Việt cùng Chu Mộ Bạch đã kết thúc tỷ thí, tự mình hợp kiếm vào vỏ. Chu Mộ Bạch ôm quyền nói: "Bộ công phu này của đại đương gia quả thật lợi hại, tại hạ bội phục."

"Tam thiếu gia đã nhường." Triệu Việt nói, "Ta thuở nhỏ đã nghiên cứu tập luyện kiếm pháp Khổng Tước môn, trận tỷ thí này đối ta mà nói, xem như chiếm tiện nghi."

"Mặc dù là chiếm tiện nghi, thế gian này người có thể chiếm được tiện nghi của Mộ Bạch cũng không nhiều." Tử Hoa thăm thăm cười bước lên, "Võ công bị phế đi một lần còn có thể có tu vi như vậy, quả nhiên là không dễ dàng, như vậy xem ra, ngược lại là rất nhanh thì có thể đến đảo Bối Sa."

"Khi nào thì khởi hành?" Triệu Việt hỏi.

"Ba ngày sau, vừa vặn có thương thuyền." Thượng Vân Trạch nói, "Vừa lúc cùng nhau đến đó xem thử."

"Không cần thiết phải đi cùng nhau." Tử Hoa thăm thăm lắc đầu, "Đông người ngược lại làm việc không tiện, A Việt với Mộ Bạch đi là được, người với tiểu Mộc tiếp tục ở trên đảo đi."

Chu Mộ Bạch cũng nói: "Chỉ là mật thám mà thôi, ta với đại đương gia đi đã dư dả rồi, Thượng huynh cứ ở lại trên đảo."

Thượng Vân Trạch cũng không tiếp tục kiên trì, ngược lại là Mộc Thanh Sơn rất lo lắng, trở về phòng còn đang hỏi hai người sẽ không đánh nhau chứ.

"Tất nhiên sẽ không." Thượng Vân Trạch buồn cười, "Cũng không phải tiểu hài tử đoạt đường ăn, đoạt không được thì đánh nhau. Huống hồ Chu

huynh cũng không phải là người không rõ lý lẽ, Ôn đại nhân và Triệu đại dương gia đã thành thân lâu như vậy, hẳn từ sớm đã thấy rõ."

Mộc Thanh Sơn gật đầu, thầm nghĩ lần tới nếu gặp được đại sư, cũng phải giúp Chu Tam thiếu gia cầu nhân duyên.

Bốn phía đảo Bồi Sa quanh năm sương mù lượn lờ, con thuyền bình thường khi đi ngang qua tránh còn không kịp, chỉ có chiến hạm hải quân Sở quốc mới có thể đi vào.

"Khi nào mới có một chiếc chiến hạm khác?" Triệu Việt hỏi.

"Dựa theo lệ thường, năm sáu ngày sau hẳn là có một chiếc." Chu Mộ Bạch đứng trên boong tàu, "Nhưng con thuyền rất nhỏ, muốn trà trộn vào cũng không dễ dàng, Tiểu Liễu tử cũng sẽ không đáp ứng."

"Hiện tại hết thủy còn chưa rõ, trước xem thử tình huống rồi nói tiếp." Triệu Việt nói, "Vào khoang thuyền đi, trời nổi gió rồi."

Trong thành Đại Côn, Ôn Liễu Niên đang chuyên tâm tắm rửa cho Hồng giáp lang, đến một con lớn nhất thì có chút buồn bực: "Sao gần đây lại bất động như thế."

"Không phải là có thai rồi chứ?" Âm vệ kích động vây lên.

"Đây là con công, sao có thai được chứ." Ôn Liễu Niên nói: "Cũng không biết khi nào Diệp cốc chủ mới có thể trở về, bằng không còn có thể hỏi thử." Ngàn vạn lần đừng bị bệnh a.

"Không bằng chúng ta lén lút đến hỏi Tây Nam vương một chút?" Âm vệ xung phong nhận việc.

"Vẫn là không cần." Ôn Liễu Niên chống quai hàm, "Mấy ngày gần đây hai quân giao chiến, Tây Nam vương ngay cả mặt mũi cũng không có lộ

diện."

Ám vệ hiểm khi không lĩnh hội được thâm ý bên trong: "Không lộ diện thì thế nào?"

Ôn đại nhân trong lòng thở dài, không lộ diện là nói, ngay cả có ở trong thành hay không cũng nói không chính xác a.

"Đang phát gốc gì vậy?" Một đầu khác, Thẩm Thiên Phong quơ quơ tay trước mặt Diệp Căn, "Đồ ăn sắp nguội rồi."

"Hả?" Diệp Căn hồi thần.

"Ta nói người đồ ăn sắp nguội rồi." Thẩm Thiên Phong buồn cười, "Đang nghĩ gì mà xuất thần vậy?"

"Người có cảm thấy khó chịu không, gần đây tựa hồ chỗ nào không quá đúng?" Diệp Căn hỏi.

Thẩm Thiên Phong nghi hoặc: "Chỗ nào không quá đúng?"

"Nói không rõ, nhưng chính là có chút không được tự nhiên." Diệp Căn đơn giản buông bát đũa.

Thẩm Thiên Phong lắc đầu, kêu phòng bếp hâm nóng lại đồ ăn lần nữa, trộn cùng một chỗ dứt hẳn ăn: "Có khi nào là không nghỉ ngơi tốt không?"

"Người không hiểu đâu." Diệp Căn nuốt đồ ăn trong miệng xuống, "Không ăn nữa, ta lên lầu xem thử."

"Hoàng thượng hẳn là đang nghỉ ngơi." Thẩm Thiên Phong nhắc nhở.

"Vậy ta đến sau viện đi dạo, không thì sẽ cảm thấy không yên tâm." Diệp Căn đứng lên.

Thẩm Thiên Phong đành phải đuổi theo.

Dịch quán này không lớn lắm, hậu viện thì càng nhỏ, Diệp Căn ở trong viện lung lay vài vòng, đột nhiên liền phát giác phía trên bệ cửa sổ, tựa hồ có dấu chân.

"Có thích khách mật thám?" Thẩm Thiên Phong nhíu mày, "Nhưng dựa theo công phu của Hoàng thượng, hẳn là rất dễ dàng cảm nhận được mới đúng."

Vừa dứt lời, Đoạn Bạch Nguyệt liền nhảy từ phía trên xuống.

Vì thế lần đầu tiên trong cuộc đời Diệp Cốc chủ mới biết được, cái gì gọi là ngũ oanh lôi đỉnh.

"Khụ khụ." Tây Nam vương sờ sờ cằm, "Nhị vị, trùng hợp thế."

Sở Uyên ở phía trên nhìn thấy, cũng có chút trợn mắt há hốc mồm.

Vì sao cố tình... Sẽ phát sinh loại chuyện này.

Sau thời gian nửa tách trà, Diệp Căn ngồi ở trên ghế, sắc mặt nghiêm túc nhìn ca mình.

Trong viện, Đoạn Bạch Nguyệt hỏi Thẩm Thiên Phong: "Thẩm minh chủ có biện pháp nào, có thể khiến cốc chủ quên chuyện này không?"

Thẩm Thiên Phong lắc đầu.

"Tiểu Căn." Một lúc lâu sau, Sở Uyên mở miệng trước.

Diệp Căn hít sâu một hơi, vẫn là rất cần phải bình tĩnh !

"Không ổn !" Đoạn Bạch Nguyệt ở dưới lầu sốt ruột, liền chạy nhanh lên lầu, vốn dĩ đã chuẩn bị một bụng lời muốn nói, kết quả vừa đẩy cửa liền bị

Diệp Cẩn cảm tức trừng một cái: "Ra ngoài, bằng không về sau đừng mơ tưởng lấy thuốc mọc tóc từ chỗ ta nữa !"

Sở Uyên nghe vậy giật mình nhìn qua, thật sự hói a.

Tây Nam vương ghen hống nhìn trần trối, đầu ong ong vang.

Mẹ nó, đây mới gọi là hết đường chối cãi a...

Tây Nam vương tâm tình có chút phức tạp, bởi vì nếu là trả lời một câu 'Ta không hói', bất luận nghĩ thế nào cũng có chút kỳ lạ. Nhưng nếu không lên tiếng, không phải là chấp nhận mình thật sự bị hói sao?

Bất quá còn chưa đợi hẳn nghĩ ra đối sách, thì đã bị Thẩm Thiên Phong lôi ra khỏi phòng, hơn nữa tiện tay đóng cửa lại.

"Tiếp tục nói." Diệp Cẩn một chút cũng không bị quấy nhiễu.

"Tây Nam vương là đến tìm trăm thương nghị chiến sự." Sở Uyên buông chén trà trong tay.

"Thương nghị chiến sự cần phải leo cửa sổ?" Diệp Cẩn rõ ràng không tin.

Sở Uyên nói: "Tiện."

Diệp Cẩn ngã lưng lên ghế dựa nhìn chăm chăm hẳn, ánh mắt cực kỳ nghiêm túc.

Sở Uyên không tự giác lui về phía sau.

Diệp Cẩn nhắc nhở: "Hẳn bị hói đầu."

Đoạn Bạch Nguyệt ở ngoài cửa đỡ trán.

Thẩm Thiên Phong đồng tình vỗ vỗ bả vai hẳn.

Sở Uyên rối rắm: "VẬY THÌ SAO?"

Quả thực không ổn a ! Diệp Cẩn siêng năng: "Nói không chừng còn không 'cương' được, về sau phải cách xa một chút."

Đoạn Bạch Nguyệt: "..."

"Đừng nháo." Sở Uyên đầu thẳng đau, "Tây Nam vương thật sự là đến thảo luận chính sự, ngày mai liền muốn vòng lại quân doanh."

"Bàn ra kết quả gì?" Diệp Cẩn hỏi.

Sở Uyên nói: "Giả ý đáp ứng liên thủ với Sở Hằng, sau đó cùng trăm nội ứng ngoại hợp, nhất cử tiêu diệt."

"Đáng tin không?" Diệp Cẩn nhú mày.

Sở Uyên do dự một chút, gật đầu.

Đoạn Bạch Nguyệt dựa vào ở ngoài cửa, khóe miệng hơi cong lên.

Tuy nói thấy gần đây sắp khai chiến, Diệp Cẩn cũng không có thiện Tây Nam vương ! Nhưng vẫn là cố ý tìm đại thúc hỏi đầu, trả tiền kêu hản ở trên đường đi qua đi lại bảy tám lần.

Sở Uyên đứng ở bên cửa sổ, tâm tình rất là phức tạp.

Diệp Cẩn xa xa chỉ cho hản: "Người thấy chưa, hỏi ở giữa."

Sở Uyên dở khóc dở cười: "Vì sao lại chán ghét Đoạn Bạch Nguyệt như thế?"

Chuyện này còn phải hỏi sao ! Diệp Cẩn chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, rất muốn đánh người ngất xỉu một phen, cẩn thận kiểm tra một chút xem có phải là trúng cổ rồi không.

Họ Đoàn kia rốt cuộc có cái gì tốt !

Tránh thoát ánh mắt của hắn, Sở Uyên mất tự nhiên nói: "Chiến sự trọng yếu."

"Tất nhiên ta biết." Bằng không đã sớm rượt đánh tên dân ma kia chạy khắp sân rồi ! Diệp Căn xoa xoa mũi, đưa cho hắn một bình dược: "Cầm đi."

"Là cái gì vậy?" Sở Uyên hỏi.

Diệp Căn đáp: "Dược không 'cương' được."

Sở Uyên: "..."

"Đừng để chịu thiệt." Diệp cốc chủ rất là bình tĩnh.

Sở Uyên vốn là muốn giải thích, há miệng nhưng không biết phải nói cái gì, cuối cùng hóa thành một tiếng thở dài.

Phụ cận hải vực đảo Bối Sa, một con thuyền đang tại chậm rãi lướt đến, phía trên đầu cắm một lá cờ hình con rồng màu đen tượng trưng cho hải quân Sở quốc, sau khi ngư dân thấy rõ đều nói trách không được, con thuyền còn lại hận không thể cách một mảnh này càng xa càng tốt, ở đâu còn có người cố tình chạy tới chỗ sương mù.

"Là thuyền bổ cấp." Chu Mộ Bạch đứng trên boong tàu, "Tổng cộng có năm người, đều quen mặt lẫn nhau, chỉ sợ không trà trộn vào được."

"Cũng không hẳn." Triệu Việt như là có chút suy nghĩ.

"A?" Chu Mộ Bạch khó hiểu, "Đại đương gia có biện pháp?"

"Đêm nay đến xem thử." Triệu Việt nói, "Nói không chừng thật sự có thể thành công."

THỔ PHỈ CÔNG LỢC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 180: Ôn Ái Khanh Đâu Rồi???

Chiếc thuyền hai người đang ngồi này là muốn đi về phía Nam Dương làm mậu dịch, dài hơn bốn mươi trượng, rộng hơn mười trượng, đồ án trên thân thuyền cực kì phức tạp nhưng rất khí phái xa hoa, trên dưới có ba tầng người đến người đi, vào ban ngày náo nhiệt giống như đang ăn tết.

"Lăn vào trong khoang chứa hàng bổ cấp?" Chu Mộ Bạch khẽ nhíu mày, "Nghe qua ngược lại là có thể làm, nhưng thật sự quá mạo hiểm, đảo Bối Sa là địa bàn của đối phương, ai cũng không biết bên trong có cơ quan hay không, nếu hành tung bị bại lộ, chỉ sợ không dễ dàng thoát thân."

"Đây là biện pháp nhanh nhất." Triệu Việt nói, "Bên ngoài đảo Bối Sa sương mù dày đặc, ngược lại có thể khiến đối phương buông lỏng cảnh giác, bên trong canh gác hẳn là không nghiêm ngặt. Huống hồ ta đã dám đi, tất nhiên là có nắm chắc có thể toàn thân trở ra."

Chu Mộ Bạch như trước lắc đầu: "Tiểu Liễu tử sẽ không đáp ứng."

Triệu Việt bật cười: "Chẳng lẽ Chu huynh còn tính toán trở về cáo trạng."

"Nhưng -" Chu Mộ Bạch một câu còn chưa nói xong, bên ngoài đột nhiên có một cô nương xông tới, ước chừng khoảng mười bảy mười tám tuổi, tóc rối tung y phục bẩn thỉu, hoảng loạn chạy lung tung cơ hồ bổ nhào vào trong lòng Triệu Việt.

"Nha đầu chết tiệt kia, lăn ra đây cho lão tử !" Tiếng chửi bậy dần đến gần, bảy tám gia đình vọt vào khoang thuyền, cuối cùng nam tử trung niên một thân gấm vóc tiến vào, chạy thở hồng hộc sắc mặt trắng bệch.

Triệu Việt khẽ nhúu mày: "Xảy ra chuyện gì?"

"Thiếu gia, thiếu gia cứu ta a." Thấy chung quanh hết đường chạy trốn, cửa phòng lại bị ngăn chặn, cô nương kia 'âm ầm' quỳ xuống, vội vàng nhìn Triệu Việt nói, "Bọn họ là người xấu, muốn bắt ta về làm nhục."

"Người nói bậy gì đó !" Nam tử trung niên nghe vậy, suýt nữa lại thờ không nổi, "Lúc trước là tự người nói nguyện ý làm thiếp, muốn theo ta đến Nam Dương, không nghĩ tới cứ nhiên là trộm, mau giao ngân phiếu ra đây !"

"Thiếu gia cứu ta, ta là bị oan a." Cô nương kia hoàn toàn không nghe hẳn nói, chỉ là vẫn lôi kéo Triệu Việt khóc lóc.

Chu Mộ Bạch cười lắc đầu, chậm rì rì tự mình châm trà uống.

"Chu Tam thiếu gia?" Nam tử trung niên lúc này mới nhìn thấy hẳn, lập tức vỗ đùi nói, "Tam thiếu gia có thể chứng minh giúp ta, Ngô lão nhị ta tuy nói háo sắc một chút, nhưng trước nay không bao giờ làm chuyện bức lương vi xướng a !"

Thấy hai người bọn hắn quen biết, tiếng khóc của tiểu cô nương kia cũng nhỏ dần, gương mặt trộm đánh giá Triệu Việt.

"Trả bạc lại cho người ta." Chu Mộ Bạch nói.

"Ta không trộm." Tiểu cô nương mạnh miệng.

"Trả lại." Chu Mộ Bạch nhàn nhạt quét mắt nhìn nàng một cái, "Bằng không ta liền ném người xuống biển."

"Người !" Tiểu cô nương sắc mặt đỏ lên.

"Mau lên !" Ngô lão nhị giậm chân.

Tiểu cô nương không cam nguyện, móc ra một xấp ngân phiếu ném qua: "Hết rồi, có nhiều đó thôi !"

Ngô lão nhị nhặt lên đếm đếm, thì thấy thiếu khoảng mấy trăm lượng, trong lòng tuy nói nén giận, nhưng nhìn mặt mũi Chu Mộ Bạch cũng không tiện phát tác, cuối cùng chỉ là hung hăng trừng nàng một cái, cũng từ bỏ, chỉ cho là bị chó cắn một ngụm.

Đợi sau khi Ngô lão nhị dẫn người rời đi, tiểu nha đầu cũng ngừng khóc, đứng lên muốn ra cửa, lại bị Chu Mộ Bạch gọi lại: "Trên người còn bạc không?"

"Ai cần người lo !" Tiểu nha đầu bụng kêu ọc ọc.

Chu Mộ Bạch lắc đầu: "Ta vốn cũng không muốn quản, chỉ là thấy đáng về người liền biết tuyệt đối không phải là đèn cạn dầu, nếu là quá đói, nói không chừng còn sẽ làm ra chuyện gì, ở đây không giống như ở trên đất liền, có thể mặc cho người do tự do làm bừa."

"Con đường phía trước xa xôi, nếu là trên đường gặp được thương thuyền quay về, cô nương vẫn là sớm trở về đi." Triệu Việt cũng nói, "Bằng không cho dù là đến Nam Dương, cũng là cơ khổ vô y ngôn ngữ không thông, vạn nhất gặp phải kẻ xấu, cũng không phải lúc nào cũng có người nguyện ý cứu người."

Hai người tuy nói đều là có ý tốt, tiểu nha đầu lại không cảm kích, tùy tay cầm hai khối điểm tâm trên bàn, liền quay đầu chạy ra ngoài.

Chu Mộ Bạch lắc đầu, cũng lười phản ứng lại nàng. Thương thuyền này ước chừng đi tiếp qua hai ngày thì sẽ đến trước đảo Bối Sa gặp phải thuyền bổ cấp của Sở quân, nếu thật sự muốn nhân cơ hội trà trộn vào, thì phải nắm chặt thời gian thương nghị ra một kế sách vạn toàn.

Trong thành Đại Côn, Ôn Liễu Niên đang ngồi ở trong sân phơi nắng, toàn thân đều ấm áp.

"Đại nhân." Âm vệ từ bên ngoài chạy vào, trong tay cầm một phong thư.

"Là đại đương gia viết sao?" Ôn Liễu Niên đứng lên.

"Ừm." Âm vệ đưa thư cho hắn, "Còn có một ít đặc sản cá khô và rượu trên đảo Lạc Anh.

"Ôn Liễu Niên vui vẻ mở ra, nhưng là chữ viết của Vân Đoạn Hồn, khó tránh khỏi có đôi chút ngẫn người. Đợi đến khi xem xong đầu cũng ong ong vang, nửa buổi cũng không nói chuyện.

"Đại đương gia nói gì vậy?" Âm vệ khó hiểu, lúc trước mỗi lần xem xong đều vô cùng cao hứng, thậm chí còn sẽ ăn thêm hai chén cơm.

"Xuất quan sớm." Ôn Liễu Niên nói.

"Xuất quan sớm? Đó là chuyện tốt a." Âm vệ vui không kìm hãm được, "Khi nào thì trở về?"

"Không biết." Ôn Liễu Niên lắc đầu.

Âm vệ: "..."

Không biết?!

Ngàn vạn lần đừng nói là trò tương nha.

"Đến đảo Bối Sa." Ôn Liễu Niên nhú mày.

"Đại đương gia đến đảo Bối Sa? Vì chuyện giao nhân?" Âm vệ cũng chấn kinh.

Ôn Liễu Niên gật đầu: "Ừm."

"VẬY..." Ám vệ hai mặt nhìn nhau, lúc trước một đám người thương nghị, cũng không ra kết quả, sao nói đi là đi.

"Có cần lái thuyền rời bến khuyên can không?" Nửa buổi sau, ám vệ dò xét.

Ôn Liễu Niên lắc đầu: "E là không kịp rồi."

"Có đại nhân ở đây, đại đương gia hẳn là sẽ không làm việc tùy tiện." Ám vệ nói, "Nói không chừng đã có kế sách vạn toàn, cũng không cần quá lo lắng."

Ôn Liễu Niên rầu rĩ gật đầu, cẩn thận thu hồi phong thư lại, ngồi ở trên cửa tiếp tục ngăn người, ngay cả thịt kho tàu bóng loáng như bôi mỡ cũng không có tâm tư ăn, cơm chiều chỉ gặm nửa cái mìn thầu nguội, nửa đêm còn không chịu ngủ.

Ám vệ thương nghị một chút, cảm thấy nếu là khuyên không được, dự tính toàn Sở quốc cũng không có vài người có thể nói đạo lý với Ôn đại nhân, không bằng dứt khoát say một lần, ít nhất còn có thể ngủ một giấc.

Ôn Liễu Niên cũng không từ chối, bưng bát rượu uống một hơi cạn sạch, cảm thấy không tệ lắm.

Vài vò rượu này là tự tay Triệu Việt ủ, mùi vị thiên về ngọt dịu, vốn chỉ là muốn cho hãn nếm thử hiểm lạ, cũng không có bao nhiêu vị rượu. Thế cho nên Ôn Liễu Niên ước chừng uống ba vò, chạy đến nhà xí hơn mười lần, cuối cùng mới gục đầu, say đến bất tỉnh nhân sự.

Sáng sớm hôm sau, ám vệ dè dặt cẩn thận đẩy cửa phòng ra, thấy hãn như trước ngủ đả nồng, mới thả tâm. Xoay người vừa tính toán đi ăn điểm tâm, quản gia lại vội vã chạy vào, nói là Sở Vương gia đến cửa cầu kiến.

"VẬY NÓI ĐẠI NHÂN BỊ BỆNH." Ám vệ nói, "Không tiện gặp khách."

"Bị bệnh e là không được a." Quán gia chấn kinh, "Hoàng thượng mắt thấy hẳn là sắp vào thành, dựa theo cấp bậc lễ nghĩa Vương gia phải cùng đại nhân một đường tiếp giá mới đúng, chậm trễ không được."

Ám vệ sừng sốt: "Đại quân hôm nay đến?"

"Đúng vậy, Ôn đại nhân đã nhận thông truyền, không nói cho chư vị?" Quán gia sốt ruột.

Ám vệ: "..."

Ôn Liễu Niên còn đang hé miệng ngáy ngủ, nhìn tư thế đừng nói là Hoàng thượng, cho dù là lão Thiên Vương cũng gọi không tỉnh.

"Không bằng dứt khoát đánh đại nhân ngất đi?" Có ám vệ đột nhiên phát ra ý nghĩ, "Trên đầu u thành một cục, liền nói là gặp thích khách." Hoàng thượng thấy tất nhiên không nỡ trách tội, nói không chừng còn sẽ ban thưởng.

Người còn lại lập tức tỏ vẻ tán đồng, vậy thì người đánh đi.

...

Sở Hằng ở tiền đình chờ trái chờ phải không thấy người, trong lòng cũng là buồn bực, mắt thấy thủ quan cửa thành đến thúc dục ba bốn lần, cũng không dám tiếp tục chậm trễ nữa, vội vàng mang theo thủ hạ chạy ra khỏi thành nghênh thánh giá.

Trên quan đạo, tiếng kèn vang vọng khắp nơi, chiến kỳ Cửu Long che lấp bầu trời đón gió phần phật, mây vạn tướng sĩ thân mặc giáp đen, bộ pháp dưới chân đều nhịp, đội ngũ mặt mày trang nghiêm, giống như một con rồng lớn thấy đầu mà không thấy đuôi.

"Ngô hoàng vạn tuế." Sở Hằng sớm dẫn người cung nghênh ở cửa thành, trong đó có người vẫn là lần đầu gặp Hoàng thượng, tuy nói quỳ không dám ngẩng đầu, nhưng cũng khó tránh khỏi tìm cơ hội liếc trộm, không nghĩ tới tầm mắt vừa vịn bị chống lại, lập tức giật mình đến hồn phi phách tán, vội vàng thành thành thật thật quỳ.

Bốn phía một mảnh yên lặng, đế vương trẻ tuổi mặc giáp bạc tay cầm trường kiếm cao ngất, lẳng liệt đứng dưới ánh mặt trời, tựa hồ trời sinh nên Nam chinh Bắc chiến, càn quét thiên quân công thành đoạt đất, đoạt lại vạn dặm non sông.

"Mấy năm nay Vương gia vất vả rồi." Một lúc lâu sau, Sở Uyên mở miệng.

"Hoàng thượng quá lời, thống trị Đông Hải vốn chính là chuyện thuộc bốn phận của thần." Sở Hằng cúi đầu.

Cửa thành Đại Côn, chữ tiên hoàng tự tay viết năm đó đã có chút bong tróc loang lỗ, nhiễm đầy dấu vết năm tháng của gió sương khôn cùng.

"Miễn lễ." Sở Uyên hạ lệnh, "Vào thành !"

"Dạ !" Cờ xí ở trong gió tùy ý tung bay, mấy vạn tướng sĩ phía sau tiếng hô đều nhịp, thẳng đến chín tầng mây. Hai bên đường phố, dân chúng quỳ nghênh đón giá cảm như hén, trong lòng lại đều có chút hi vọng, Hoàng thượng tới a, ngày lành có lẽ cũng sắp đến.

Sau khi ở dịch quán dàn xếp xong, Sở Uyên hỏi: "Ôn ái khanh đâu rồi?"

"Hồi Hoàng thượng, Ôn đại nhân bị bệnh." Sở Hằng nói.

"Bị bệnh?" Sở Uyên nhíu mày.

"Nghe nói còn rất nghiêm trọng." Sở Hằng nói.

Diệp Căn cũng có chút buồn bực, trước khi đi còn tốt a, sao trở về thì bệnh không dậy được, vì thế nói: "Ôn phủ liền ở góc phố đối diện, ta đi xem thử."

Sở Uyên gật đầu, cùng hẳn một đường ra cửa.

Vì thế người còn lại cũng hơi giật mình, biết vị Ôn đại nhân này là sủng thần, nhưng không nghĩ tới cư nhiên sủng đến trình độ này - Vừa đến Đông Hải chiến sự còn chưa hồi, liền muốn đi thăm bệnh?

Ôn Liễu Niên ôm chăn ghé vào trên giường, còn đang làm mộng đẹp. Ấm vệ bưng canh tỉnh rượu chạy qua, nhắc mắt liền trông thấy Diệp Căn và Sở Uyên vào cửa, lập tức giống như thấy quý, suýt nữa quăng bát.

"Xảy ra chuyện gì?" Diệp Căn ghé sát vào người, "Nồng nặc mùi dấm chua."

"Chính là... Dấm chua." Ấm vệ cười tươi như hoa, phi thường tự nhiên, một chút cũng không cứng nhắc.

"Ôn ái khanh làm sao vậy?" Sở Uyên nhíu mày hỏi.

"Hồi Hoàng thượng, Ôn đại nhân... hơi nhức đầu." Ấm vệ châm chước dùng từ một chút.

"Đang êm đẹp sao lại nhức đầu, gần đây quá mệt mỏi?" Sở Uyên hỏi.

"Là có chút mệt, không bằng Hoàng thượng đến đại sảnh uống chén trà trước đi?" Ấm vệ nhiệt tình đề nghị.

Sở Uyên lắc đầu: "Ôn ái khanh hiện giờ đang ở đâu?"

Ấm vệ liều mạng dùng ánh mắt nhìn về phía Diệp Căn cầu cứu.

"Đừng nói là các người chuốc say đại nhân ?" Diệp Căn dùng đầu ngón tay chấm vào chén thuốc, lại hồ nghi nghĩ nghĩ.

Ám vệ cười khoe hàm răng trắng bóng.

Sở Uyên: "..."

"Hô..." Ôn Liễu Niên ngủ dang rộng tứ chi thành hình chữ bát, chảy nước miếng.

Sở Uyên đứng ở bên giường, có chút dở khóc dở cười.

"Về sau đừng vội hồ nháo." Diệp Căn đỡ người đỡ nằm lại, "Đại nhân là người đọc sách, sao mà có thể chịu được ba vò rượu."

"Lúc trước cũng không biết hôm nay phải tiếp giá." Ám vệ ỉu xìu biện giải, "Đại đương gia viết thư nói muốn đến đảo Bối Sa mật thám, đại nhân lo lắng cả đêm đều ngủ không được, hơn nữa vài ngày trước vẫn đang bận rộn chuyện dân chúng, người cũng gầy một vòng lớn."

Đại khái là cảm thấy hơi nóng, Ôn Liễu Niên đá chần, mơ mơ màng màng ngồi dậy cởi đồ.

Má ơi ! Ám vệ nhanh chóng đè người trở về.

Sở Uyên cười lắc đầu, cùng Diệp Căn một đường ra khỏi phòng ngủ: "Đảo Bối Sa là sao vậy."

"Chỗ đó đích xác có chút quý dị." Diệp Căn thờ dài, "Cũng khó trách đại nhân sẽ lo lắng đến ngủ không yên."

Màn đêm dần sâu, một chiếc thuyền chiến đang thuận gió mà đi, tốc độ cực nhanh. Mà ở cách đó không xa, là thuyền lớn xa hoa muốn đến Nam Dương, đang ngừng ở một chỗ bên cạnh hải đảo, giống như một con thú dữ đen ngòm. Triệu Việt và Chu Mộ Bạch đổi thành y phục dạ hành, vừa định

tìm cơ hội xuống biển tiếp cận chiến thuyền bố cấp, một bóng đen nho nhỏ lại xuất hiện ở tầng dưới boong tàu, không biết bên hông cột thứ gì, 'vù vù' nhảy xuống biển.

Triệu Việt khẽ nhíu mày: "Là tiểu nha đầu hôm qua?"

Chu Mộ Bạch gật đầu: "Đã biết không phải người tốt mà, không nghĩ tới lá gan lớn như vậy." Đảo Bối Sa cũng dám xông vào.

Bóng đen ở trong biển chìm nổi vài lần, thuận lợi đến bên cạnh chiến thuyền, vừa định muốn lật người lên, nửa người lại đột nhiên tê rần, còn chưa kịp phản ứng là sao thế này, cả người liền bị xách ra mặt nước, một lần nữa về tới thuyền lớn lúc trước.

"Các người..." Tiểu nha đầu kinh hồn chưa định.

"Uống rượu?" Chu Mộ Bạch ghé sát vào người người, lại dùng tay kéo kéo phao nổi cột bên hông nàng vài cái, "Lạnh như vậy cũng dám nhảy xuống biển, thật không biết nên nói là người ngốc hay là lá gan lớn."

"Người rớt cuộc muốn làm gì !" Tiểu nha đầu giậm chân.

Chu Mộ Bạch lôi nàng, cùng Triệu Việt một đường vào trong khoang thuyền.

Toàn thân đều bị nước biển thấm ướt, tiểu nha đầu bị đông lạnh đến run rẩy.

"Thay đi." Chu Mộ Bạch đưa cho nàng một bộ xiêm y, "Trước đó đã cảnh cáo người, nếu là dám đùa giỡn quá trớn, ta cũng sẽ không thương hương tiếc ngọc."

Tiểu nha đầu đoạt xiêm y đến buồng trong đổi, cũng là thật sự rất nghe lời - cũng không có cãi lại.

"Tên gọi là gì?" Chu Mộ Bạch hỏi.

"Có nói người cũng không biết." Tiểu nha ôm trà nóng, còn đang run rẩy.

"Người hẳn là nên cảm ơn ta mang người trở về mới đúng." Chu Mộ Bạch nói, "Bằng không hiện tại còn đang bị đông lạnh."

Tiểu nha đầu biết là hẳn khó đối phó, cũng không chịu nói.

"Tên gọi là gì." Chu Mộ Bạch hỏi lại lần nữa, "Nói thật, chúng ta cũng có hứng thú với chiếc thuyền bồ cấp kia, nếu người chịu phối hợp, nói không chừng còn có một con đường sống."

"Các người cũng muốn đi tìm giao nhân?" Tiểu nha đầu ngẩng đầu.

Chu Mộ Bạch cười lạnh: "Tên gọi."

"... Ta tên là Tiểu Linh Tử." Tiểu nha đầu ngồi xuống bên cạnh Triệu Việt, "Chính là bịp bợm giang hồ, nhìn dáng vẻ người giống đại hiệp, hẳn là không biết ta."

Tiểu Linh Tử? Triệu Việt khẽ nhíu mày: "Tiểu nha đầu chạy trốn ở chỗ Hải Hoa nương?"

"Người thật sự là biết ta a?" Tiểu Linh Tử giật mình.

Triệu Việt và Chu Mộ Bạch liếc nhau, Ôn Liễu Niên từng viết thư nói thảm án diệt môn Bình Lăng bang, trong đó cũng từng nhắc qua tiểu nha đầu cổ quái này, lại không nghĩ tới cư nhiên lại gặp được ở đây.

"Hôm đó Bình lăng bang cháy, người ở đâu?" Chu Mộ Bạch hỏi.

"Các người là bằng hữu Hải Hoa nương hả?" Tiểu Linh Tử cảnh giác.

Chu Mộ Bạch ngẫm đồng ý.

"Đêm đó có một nhóm sát thủ chạy đến, công phu rất cao." Tiểu Linh Tử nói, "Ta trốn ở trong giếng cạn không có bị phát hiện, nghe được hung thủ rời đi, ta cũng bỏ chạy."

"Vậy vì sao phải đến đảo Bối Sa, ai nói cho người bên trong có giao nhân?" Triệu Việt hỏi.

"Lúc trốn ở trong giếng, vô tình nghe được." Tiểu Linh Tử nói. Nói là Lưu gia đã từng giúp Vương gia dưỡng qua giao nhân, cho nên không thể sống, còn nói giao nhân ở đảo Bối Sa."

"Cho dù có thật đi, vậy thì có liên quan gì đến người? Phải lấy thân mạo hiểm đến đảo Bối Sa." Chu Mộ Bạch nói, "Chẳng lẽ còn tính toán báo thù cho người Lưu gia."

"Ai muốn báo thù cho hẳn chứ." Tiểu Linh Tử bĩu môi, "Cho dù cầm bạc của hẳn, ta cũng cho lại thân thể rồi, hai bên không ai nợ ai."

Triệu Việt trong lòng lắc đầu, một cô nương gia, nói chuyện làm việc sao lại thô lỗ lỗ mãng như thế.

"Sau khi trốn ra khỏi Lưu gia, ta liền theo thương thuyền ra biển, vẫn cứ trôi." Tiểu Linh Tử nói, "Về sau nghe nói chiếc thuyền lớn này sẽ đi ngang qua đảo Bối Sa, đúng lúc gặp được Ngô lão gia muốn mua ta làm thiếp, ta liền muốn trà trộn lên xem thử, rốt cuộc có giao nhân hay không."

"Chỉ là vì muốn xem một cái?" Chu Mộ Bạch dờ khóc dờ cười.

"Mặc kệ người có tin hay không." Tiểu Linh Tử nói, "Ta lang bạt giang hồ nhiều năm như vậy, còn chưa bao giờ thấy qua giao nhân, tất nhiên phải nhìn một cái."

"Thật là chịu thua người." Chu Mộ Bạch lắc đầu.

"Hiện tại thì tốt rồi, bị người bắt trở về, vậy chiếc chiến thuyền kia cũng hẳn là lái đi rồi." Tiểu Linh Tử uể oải, "Lần này xem như trắng tay."

"Nói tính toán của người xem." Chu Mộ Bạch nói, "Nếu ta không bắt người, người tính toán trốn ở đâu?"

"Phía dưới cùng khoang thuyền là thùng nước ngọt, tùy tiện trốn vào bên trong một cái thùng trống." Tiểu linh tử nói, "Bên trong còn có lương khô, không sợ đói."

"Sao người lại biết rõ ràng như thế?" Chu Mộ Bạch nhíu mày.

"Đó là đương nhiên, vì chuyện này, ta phải phí một phen công phu." Tiểu Linh Tử nói, "Các người cũng muốn đến đảo Bối Sa, vậy có tìm được tin tức gì không, có thể mang ta cùng nhau vào không?"

"Người nơi nào cũng không được đi." Chu Mộ Bạch nói, "Người có biết đêm nay nếu người trà trộn vào đảo Bối Sa, nếu không khéo bị người khác phát hiện, sẽ có hậu quả gì không?"

"Có thể có hậu quả gì." Tiểu Linh Tử khinh thường, "Nhiều nhất mất một cái mạng."

"Một cái?" Chu Mộ Bạch lắc đầu, "Người nghĩ nhẹ nhàng ghê."

Tiểu Linh Tử khó hiểu.

"Hậu quả nghiêm trọng nhất, không chỉ là người toi mạng, mà còn có tất cả tướng sĩ trên chiến hạm, và tất cả giao nhân trong sương mù." Chu Mộ Bạch nói, "Có vài người vì bảo thủ bí mật, là sẽ không tiếc bất cứ thứ gì."

Tiểu Linh Tử nhíu mày nhìn hẳn.

"Đem tất cả những gì biết được nói ra." Chu Mộ Bạch thả lên trên bàn một mảnh vàng lá, "Chỗ này sẽ là của người."

Đại khái là cảm thấy vẻ mặt hắn có chút lạnh, sau lưng Tiểu Linh Tử không tự giác liền nổi lên một tầng da dẻ, lại nghe nói liên quan đến tính mạng giao nhân, cũng không dám qua loa, đem tất cả chuyện mấy tháng này nghe được về đảo Bối Sa, hai năm rưỡi mười toàn bộ nói một lần.

"Rất tốt." Chu Mộ Bạch đẩy vàng lá qua.

"Các người cũng muốn trà trộn lên thuyền sao?" Tiểu Linh Tử nhắc nhở, "Thế nhưng thời gian dài như vậy, thuyền kia đã sớm lái đi."

"Vậy cũng không hẳn." Chu Mộ Bạch cười cười, nhìn thoáng qua ngoài cửa sổ.

Dưới bóng đêm, chiếc chiến thuyền bổ cấp kia đang ngừng ở một chỗ bến tàu khác trên đảo, xung quanh ngọn đuốc hừng hực, hơn mười binh sĩ kiểm tra hơn nửa buổi, rốt cuộc tìm được một lỗ trên thân tàu, một bên măng xui xẻo một bên sửa chữa, trong lòng nghĩ nhưng đừng chậm trễ quá lâu, bằng không để Vương gia biết, là sẽ bị ăn đòn.

"Người làm hỏng thuyền của bọn họ?" Tiểu Linh Tử giật mình.

Chu Mộ Bạch gật đầu: "Tiện tay mà thôi."

"Nhưng rất lợi hại." Tiểu Linh Tử đầy mặt âm mộ, nếu mình cũng có công phụ lợi hại như vậy, nơi nào còn phải dùng biện pháp lừa gạt, chỉ cần cướp là được.

Chu Mộ Bạch nhìn về phía nàng ngoắc ngoắc ngón tay.

Tiểu Linh Tử nghe lời kẻ sát.

Một cây ngân châm đâm vào cổ, cả người đột nhiên lâm vào trong bóng tối

"Độc châm Khổng Tước môn." Chu Mộ Bạch nói, "Sẽ giả chết một tháng, đúng lúc trên thuyền có người quen, tạm thời mang đến đảo Hải Hoa giao cho Tử Hoa thăm thăm."

Triệu Việt gật đầu: "Bước tiếp theo phải làm thế nào?"

"Tất nhiên là trà trộn lên thuyền bổ cấp." Chu Mộ Bạch sờ sờ cằm, "Ta với đại đương gia cùng nhau đi."

Phía Đông dần dần lộ ra mặt trời, một vầng triêu dương chậm rãi dâng lên. Ôn Liễu Niên ngáp một cái, thần thanh khí sảng ngồi dậy, bụng kêu ọc ọc.

Hồng giáp lang đang bò tới bò lui chơi trên bệ cửa sổ, xúc tu nhỏ duỗi thẳng tắp ! Ôn Liễu Niên nhìn chăm chăm hồi lâu, đột nhiên cảm thấy trong đầu 'ĐỪNG' một cái, nghĩ đến một chuyện khó lường, lập tức xốc chân lên chạy xuống giường.

"Đại nhân chậm một chút." Đại thẩm đến đến đưa nước bị hoảng sợ, "Còn chưa mang giày kìa."

"Mau chuẩn bị xe ngựa, bản quan muốn ra khỏi thành." Ôn Liễu Niên vội vã mặc y phục, "Hoàng thượng sắp vào thành, chậm trễ không được."

"Trẫm đã vào thành." Sở Uyên đứng ở cửa.

Ôn Liễu Niên: "..."

Ôn Liễu Niên: "..."

Ôn Liễu Niên: "..."

Sở Uyên cười như có như không.

Ôn Liễu Niên chậm rãi quay đầu, đây nhất định là ảo giác.

Sở Uyên nhướn mày: "Ngủ một ngày một đêm, ba vò rượu kia nghĩ đến hẳn là rất ngon."

Mặt Ôn đại nhân trắng bệch, quỳ xuống đất liền muốn tạ tội, lại bị đỡ lấy một phen: "Chọc người thôi."

"Hoàng thượng tha tội." Ôn Liễu Niên vè mặt thảm thiết.

"Không coi là chuyện lớn." Sở Uyên nói, "Chỉ cần không phải ngày ngày say rượu, nhắm nháp một phen cũng không sao, huống hồ có người Truy Ảnh cung ở đây, cũng không sợ ái khanh xảy ra chuyện."

Ám vệ ghé vào nóc nhà cẩn thận lắng tai nghe, để tiện khi mặt rồng giận dữ vọt vào chém giết cứu đại nhân.

"Ái khanh đã vất vả hơn một năm rồi." Sở Uyên rót một tách trà cho hẳn.

"Làm việc vì dân chúng, không coi là vất vả." Ôn Liễu Niên thành thành thật thật nói, "Huống hồ Tây Nam vương thường xuyên sẽ đưa giò heo đến đây." Thậm chí còn có lợn rừng Vân Nam, ngon vô cùng.

Sở Uyên cười lắc đầu: "Đoạn Bạch Nguyệt có ước hiệp ái khanh không?"

"Không có." Ôn Liễu Niên lắc đầu, "Tây Nam vương đối đãi với vi thần rất tốt."

Diệp Căn bưng dước tiến vào: "Khụ !"

Ôn đại nhân lập tức ngồi thẳng lưng: "Cũng không tốt lắm."

Diệp Căn bất mãn nhìn ca mình, một tên đầu hói có gì tốt mà suốt ngày nhớ thương, gặp ai cũng hỏi.

Sở Uyên dở khóc dở cười, nhìn tư thế này người bị khi dễ có lẽ là Đoạn Bạch Nguyệt mới đúng.

THỔ PHỈ CÔNG LỰC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 181: Nhật Được Tiểu Giao Nhân!!!

Ban đêm, mặt biển giống như bị mực nhuộm dần, một mảnh tối đen khôn cùng. Trên trời không trăng không sao, chỉ có từng đợt sóng biển vỗ vào bờ cát, mang đến từng trận tiếng vang vọng.

Chiến thuyền bổ cấp Sở quân đang lặng lẽ dừng ở bến tàu, chuẩn bị hùng đông thì xuất phát. Sắc trời còn chưa sáng, hai bóng đen lặng lẽ không một tiếng động kề cận đuôi thuyền, bóng dáng giống như một con mèo rừng, vừa nháy mắt một cái, thì đã biến mất không thấy đâu.

Kho để hàng hóa chuyên chở trên thuyền này rất lớn, hai người dựa theo lời Tiểu Linh Tử nói lúc trước, rất nhanh liền tìm được thùng gỗ chứa nước ngọt, bên trong có thể chứa được một nam tử trưởng thành.

"Nhìn lương thực bổ cấp này, bên trong đảo Bối Sa hẳn là có không ít người." Triệu Việt nói, "Hết thầy làm việc cẩn thận."

Chu Mộ Bạch gật đầu, cùng hẳn tách ra trốn vào trong thùng nước. Phía Đông triều dương dần dần lộ dạng, thuyền phu nhổ neo giương buồm rời đi, chạy tới đảo Bối Sa bị sương mù bao phủ xung quanh.

Dưới khoang thuyền không có ánh sáng, chỉ có thể dựa vào trực giác để tính toán thời gian. Ước chừng qua bảy tám canh giờ, con thuyền rất cuộc 'Loảng xoảng' một tiếng đến gần bờ, thủ lĩnh đứng bên trong đám thủ vệ, tiến lên lớn tiếng dò hỏi: "Vì sao so với ngày ước định muộn ước chừng một ngày?"

"Đừng nói nữa, cũng không biết đụng phải cái gì trong biển, suýt nữa bị chìm." Chủ thuyền nháy xuống, "May mắn không xảy ra việc gì, cũng không trì hoãn quá lâu."

"Cũng không còn sớm, ngày mai hẳn đến dỡ hàng, các huynh đệ cũng mệt mỏi rồi." Lại có một người nói.

Âm thanh ồn ào bên ngoài dần dần bình ổn xuống, Triệu Việt và Chu Mộ Bạch thừa cơ rời khỏi khoang thuyền, bốn phía dĩ nhiên không còn một bóng người. Chỉ có bóng cây cổ thụ ngoằn ngoèo phản chiếu dưới ngọn đuốc đang cháy hừng hực, giống như một bóng ma dữ tợn.

"Xa xa đèn đuốc trải dài, hẳn là có không ít tòa nhà, quy mô cũng sắp bắt kịp một tòa thành trấn." Chu Mộ Bạch nói, "Trạm gác tháp nhìn xa đầy đủ mọi thứ, xem ra đã thành khí hậu."

"Có lẽ Sở Hằng nghĩ vạn nhất đánh thua, còn có đường để lui đến đây." Triệu Việt nói, "Bến tàu có ít nhất năm mươi chiếc chiến thuyền, thậm chí còn có ba khẩu hỏa pháo, hơn nữa xung quanh đây sương mù dày đặc, nếu khai chiến thật, cũng đủ khiến Hoàng thượng đau đầu một phen."

"Hoàng thượng có đau đầu hay không ta không xen vào, bất quá nếu đã đến đây, không tặng một phần lễ vật cho Sở Hằng là không được." Chu Mộ Bạch cười cười, "Đi thôi, đến đằng trước tìm thử xem giao nhân ở đâu, lúc trước thật sự còn chưa gặp qua."

Cả tòa hải đảo rất lớn, thường xuyên sẽ có quân đội tuần tra đi ngang qua, bất quá cơ quan ngược lại là không nhiều. Hai người đều là những người lang bạt giang hồ đã lâu, rất nhanh liền men theo dấu vết để lại, tìm được một ao nước gợn sóng lăn tăn.

Dù là gặp qua không ít cảnh tượng lớn, đợi đến khi thấy rõ tình trạng bên trong, hai người cũng hơi giật mình. Chỉ thấy bốn phía trong hồ nước kia, nằm sấp nói ít cũng có gần trăm thiếu niên, đều đang nhắm mắt ngủ say, tóc

rồi tung đầu vai xích lỏa, theo làn sóng nhẹ nhàng đung đưa, nhìn xuống chút nữa, lại là một cái đuôi cá màu lam bạc.

"Thật đúng là có giao nhân?" Chu Mộ Bạch hít một ngụm khí lạnh.

"Gần trong gang tấc, muốn không tin cũng khó." Triệu Việt nói, "Cũng không biết Sở Hằng dùng biện pháp gì, cứ nhiên có thể tìm được nhiều giao nhân như vậy."

"Chẳng lẽ là dưỡng một công một mẫu?" Chu Mộ Bạch suy đoán.

"Khoan đã." Triệu Việt khẽ nhíu mày.

"Sao vậy?" Chu Mộ Bạch nhìn theo tầm mắt của hắn, chỉ thấy một giao nhân trong ao vẫn chưa ngủ, đang giãy dụa, như là cực kì không thoải mái. Nửa buổi sau, đuôi cá kia cứ nhiên chậm rãi sút ra, lộ ra hai cái đùi.

"Đây..." Chu Mộ Bạch cùng Triệu Việt liếc mắt nhìn nhau, còn chưa tới kịp nói chuyện, xa xa lại truyền đến một trận tiếng bước chân.

Có lẽ là nhìn thấy ánh sáng ngọn đuốc, tiểu giao nhân kia cũng bối rối, vội vàng muốn kéo đuôi cá về vị trí, càng sốt ruột thì càng hỏng việc, hao hết khí lực cũng chỉ kéo được một nửa, mắt thấy đám quan binh kia đã sắp tiến đến, Chu Mộ Bạch vừa định muốn tìm biện pháp, Triệu Việt cũng đã thả người bay vút ra ngoài, che miệng tiểu giao nhân kia lại một phen mang ra khỏi hồ nước, rồi văng vàng rơi xuống lại chỗ cũ.

Chu Mộ Bạch trong lòng sợ hãi than, khinh công thật nhanh.

Tiểu giao nhân bị dọa không nhẹ, liều mạng mở to hai mắt nhìn hắn.

Triệu Việt điểm á huyết của hắn, làm thủ thế im bật.

Tiểu giao nhân ngoan ngoãn gật đầu, dùng tay nhỏ che miệng lại, cuồn tròn không nhúc nhích.

Quan binh vây quanh ao nước kiểm tra một phen, cũng không chú ý đến thiếu một người, nhìn ai cũng đều đang thành thật ngủ, liền mang đội đến nơi khác. Đợi đến khi tiếng bước chân xa dần, Triệu Việt mới mang theo tiểu giao nhân kia, cùng Chu Mộ Bạch một đường tạm thời rời khỏi bên cạnh hồ nước.

Phía sau đảo là một mảnh đất hoang, vừa nhìn liền biết ngày thường không có ai tới. Triệu Việt cười ngoai bào mình ra, khoác lên trên người tiểu giao nhân, tránh cho hắn bị cảm lạnh. Đuôi cá kia đã được cởi bỏ, đang bị Chu Mộ Bạch cầm trong tay nhìn: "Cũng không biết là loại chất liệu gì, nhìn qua giống da cá, nhưng so với da cá nhẹ dai hơn rất nhiều."

Tiểu giao nhân vụng trộm hoạt động hai chân một chút, Triệu Việt nương theo ánh trăng nhìn nhìn, chỉ thấy đã hơi bị biến dạng, vì thế giọng điệu càng mềm mỏng hơn vài phần: "Người tên là gì, mấy tuổi?"

"Ta tên tiểu Lục tử, tám tuổi." Thanh âm tiểu giao nhân có chút thô, hoàn toàn không giống những hài tử khác có giọng non nớt, như là vết hầu đã bị tổn thương qua.

"Người cũng tên Tiểu Liễu tử hả." Chu Mộ Bạch cười sờ sờ hắn, "Thật trùng hợp, chúng ta cũng quen một người tên Tiểu Liễu tử."

"Các người là đến cứu người hả?" Tiểu Lục tử hỏi.

Triệu Việt gật đầu: "Người là người ở đâu, vì sao lại ở đây?"

"Nhà ta ở đảo Hải Loa." Tiểu Lục tử nói, "Cửu cửu nói muốn mang ta rời bến, về sau lại không thấy đâu, trên thuyền đều là người xấu."

"Vậy người còn lại thì sao? Cũng là giống như người, bị kẻ xấu bắt đến đây hả?" Triệu Việt lại hỏi.

"Không biết." Tiểu Lục tử lắc đầu, "Bọn họ đều không nói chuyện được."

Triệu Việt nhíu mày, đầu tiên là rót dươc vào cổ họng tất cả hài tử và thiếu niên bắt được, rồi trói hai chân lại mặc đuôi cá vào, dựa vào thủ đoạn độc ác này huấn luyện ra cái gọi là giao nhân, quả nhiên Sở Hằng chết một vạn lần cũng không đủ.

Chu Mộ Bạch nói: "Có lẽ Diệp cốc chủ có thể trị khỏi."

Triệu Việt gật gật đầu, nhìn tiểu Lục tử nói: "Ngoại trừ hồ nước kia, còn chỗ nào khác nữa không, người cũng bị giống như người?"

"Có, ở một chỗ bên cạnh bảo tháp lớn." Tiểu Lục tử nói, "Còn có rất nhiều rất nhiều."

"Táng tận thiên lương." Chu Mộ Bạch cắn răng.

"Sau hừng đông, ta sẽ đến đó thăm dò." Triệu Việt nói, "Chu huynh ở lại chiếu cố hẳn đi."

Chu Mộ Bạch gật đầu, cẩn thận kiểm tra thương thế tiểu Lục tử một lần. Xương đùi hơi biến dạng, bất quá may mắn tuổi tác không lớn, về sau hẳn là có thể chậm rãi dưỡng trở về. Chỗ mắt cá chân bị buộc dây thừng có hơi quen mắt, giống với mấy khối khi thể dạt vào bờ trên đảo Hải Hoa ngày đó.

Cũng là đứa nhỏ mệnh lớn a. Chu Mộ Bạch trong lòng thở dài, vỗ nhẹ đầu hẳn.

Trong thành Đại Côn, Ôn Liễu Niên mắt thấy Diệp Căn không ở đây, nắm chặt thời gian nói với Sở Uyên: "Tây Nam vương không có bị hói."

Sở Uyên sắc mặt cứng đờ: "Trẫm tất nhiên biết."

"Vậy là tốt rồi." Ôn đại nhân rõ ràng thở phào nhẹ nhõm.

"Không uống công ăn nhiều giò heo như vậy." Sở Uyên cười lắc đầu, "Còn biết tìm cơ hội làm sáng tỏ giúp hần."

"Vi thần chỉ là luận sự." Ôn Liễu Niên rất thành thật.

"Mà thôi, đừng nhắc tới hần nữa, nói về Triệu đại đương gia xem." Sở Uyên nói, "Khi nào mới có thể trở về?"

"Có lẽ là khoảng vài ngày nữa, có lẽ là một khoảng thời gian nữa, nói không chính xác." Ôn Liễu Niên có chút uể oải, "Sớm biết như thế, lúc trước không nói chuyện đảo Bối Sa cho hần nghe." Hiện tại thì tốt rồi, vừa xuất quan liền chạy đến đó, mặt còn chưa gặp.

Sở Uyên lắc đầu: "Mặt đều nhăn nhúm lại."

Cũng đã hơn một năm chưa gặp. Miệng Ôn đại nhân liền xịu xuống, vừa mới thành thân thì đã tách ra.

Sở Uyên nhìn thấy thì buồn cười, vừa tính toán gọi phòng bếp làm chút điểm tâm cho hần, Tứ Hỉ công công lại ở bên ngoài bầm báo, nói là Sở Vương gia cầu kiến.

"Một chút cũng không thể yên tĩnh." Sở Uyên lắc đầu, "Tuyên."

Sở Hằng bước vào thư phòng, không dự đoán được Ôn Liễu Niên cũng ở đây, trong lòng không khỏi âm thầm nói xui xẻo - Đối với người rõ ràng cái gì cũng biết nhưng lại giả bộ hồ đồ này, nói chuyện ngụ ý mĩa mai châm biếm, diễn trò lại cực kỳ chân thật, hần thật sự không thể trêu cũng trốn không nổi, sao đi đâu cũng gặp.

"Tham kiến Vương gia." Ôn Liễu Niên cấp bậc lễ nghĩa rất là chu toàn.

"Lần này Vương gia vội vàng đến đây, là vì chiến sự tiền tuyến?" Sở Uyên hỏi.

"Đúng vậy." Sở Hằng nói, "Hiện giờ thánh giá đích thân tới, tướng sĩ Đại Sở ta khí thế dâng cao, nếu có thể nhân cơ hội phát động tấn công, hẳn là có thể nhất cử tiêu diệt phản tặc."

"Ôn ái khanh thấy thế nào?" Sở Uyên quay đầu hỏi.

"Nếu có thể nhân cơ hội này mà phát động tấn công, tất nhiên là tốt." Ôn Liễu Niên nói, "Nhưng hiện giờ Đoạn Bạch Nguyệt chiếm cứ thành trì đóng cửa không chịu ra, lại có dân chúng khắp thành làm con tin, cho dù để thế tử tự mình dẫn quân cũng chậm trễ không công vào được, chỉ sợ nói thì dễ, làm thì rất khó."

"Lúc trước đại quân Sở quốc chưa tới, chỉ dựa vào đóng quân Đông Hải, tất nhiên không có biện pháp cường công." Sở Hằng nói, "Nhưng nay đã khác xưa, có Hoàng thượng tọa trận trong quân, hơn nữa có ảnh vệ quân, muốn phá mở cửa thành cũng không khó."

"Ảnh vệ quân của trẫm?" Khóe miệng Sở Uyên khẽ nhếch. Đội quân tiên phong này là do Thẩm Thiên Phong tự mình dạy dỗ, ai ai cũng là võ công cao cường, kinh công càng là xuất thần nhập hóa, từng lập qua không ít chiến công hiển hách.

"Chỉ cần có thể thừa cơ đánh vào bên trong mở cửa thành, binh sĩ Đại Sở ta liền có thể đồng loạt dũng mãnh tràn vào." Sở Hằng nói, "Binh lực hai bên cách xa, đến lúc đó Đoạn Bạch Nguyệt dù là có chấp cánh cũng không thể bay."

"Nghe qua ngược lại là có thể làm." Sở Uyên nói, "Bất quá đội ảnh vệ này ai ai cũng là nhân tài kiệt xuất trong quân, trẫm muốn chuyển này bọn hãn không thể có sai sót."

"Dạ." Sở Hằng gật đầu, "Nếu Hoàng thượng cho phép, kế hoạch về sau tất nhiên sẽ bàn bạc cẩn thận chu toàn, rồi mới thực thi."

Đợi sau khi Sở Hằng rời đi, Sở Uyên nói: "Xem ra là muốn mau chóng khai chiến."

"Làm quá nhiều chuyện đuối lý, tất nhiên không dám để Hoàng thượng chờ lâu." Ôn Liễu Niên nói, "Bằng không nếu hành tung bị bại lộ, dự tính mỗi một hạng đều là tội chém đầu."

"Ái khanh đoán xem, bước tiếp theo hẳn sẽ làm gì?" Sở Uyên nói.

"Tất nhiên là đi tìm Tây Nam vương." Ôn Liễu Niên một khắc cũng không do dự - Không cần nghĩ cũng biết, còn phải đoán sao.

Sở Uyên cười cười, thản nhiên rót một chén trà: "Vậy thì chờ tin tức của Đoạn Bạch Nguyệt đi."

Mà trong doanh trướng Tây Nam vương, lão Lý nhóm lửa gần đây có chút khẩn trương, bởi vì không biết tại sao, thỉnh thoảng sẽ đụng phải tầm mắt của Vương thượng, sẽ khiến da đầu run lên.

Cũng không có làm sai chuyện gì a... Lão Lý hao tâm tổn lực suy nghĩ một vòng, cũng không tìm được lý do thích hợp.

Đoạn Bạch Nguyệt nhìn chăm chăm đầu của hắn nửa buổi, không nói một lời xoay người bỏ đi.

Lão Lý gãi gãi đầu trọc lóc của mình, quả thực suy nghĩ nát óc vẫn không ra.

"Vương thượng." Đoạn Niệm đi vào đại trướng, "Có khách cầu kiến."

"Ai?" Đoạn Bạch Nguyệt hỏi.

"Cũng không báo tính danh." Đoạn Niệm trình lên một phong thư, "Chỉ có cái này."

Đoạn Bạch Nguyệt mở ra nhìn thoáng qua, sau đó cười cười: "Gọi vào đi, quả nhiên là khách quý."

Lúc trước tưởng rằng ít nhất cũng phải kéo dài hơn một tháng, hiện tại xem ra, đối phương ngược lại là gấp gáp hơn mình nghĩ, cứ nhiên chủ động tìm tới cửa nhanh như vậy.

Nồi nhỏ ùng ục ùng ục tỏa ra mùi thơm, Ôn Liễu Niên đi ngang qua phòng bếp, duỗi cổ nhìn vào bên trong.

"Đại nhân không thể uống." Diệp Căn một ngụm từ chối.

"Vì sao?" Ôn lưu niên tiếp tục nhìn.

"Người đọc sách không thể uống." Diệp Căn nói.

Ôn Liễu Niên buồn bực: "Này cũng có phân chia hả?"

"Tất nhiên." Diệp Căn đè chặt nắp không cho mở.

Ôn Liễu Niên đành phải quyến luyến không thôi rời đi, vẫn là rất muốn uống.

"Đại nhân." Âm vệ nghênh diện đến chào hỏi, "Lại đến phòng bếp a."

"Chỉ là trùng hợp đi ngang qua." Ôn Liễu Niên nói, "Diệp cốc chủ tựa hồ đang hầm canh."

"Đúng vậy, giò heo hầm cầu kỷ." Âm vệ nói, "Cho Thẩm minh chủ."

Ôn Liễu Niên bưng tỉnh, trách không được không để cho mình uống.

Thật sự là quá bổ.

"Cái gì mà thơm vậy." Khi Sở Uyên đi ngang qua phòng bếp cũng người được.

Diệp Căn có chút muốn xù lông, ngày thường đều ngồi lì ở thư phòng không chịu ra ngoài, như thế nào mình vừa nấu một nồi canh thì hết người này tới người kia thi nhau đến.

"Người cũng không thể uống !" Diệp Căn không kiên nhẫn.

"Vì sao?" Sở Uyên hỏi.

"Bởi vì người còn chưa thành thân." Vạn nhất bổ dưỡng quá dục hỏa đốt người thì phải làm sao, chẳng phải là sẽ để cái tên họ Đoạn kia chiếm tiện nghi sao ! Diệp Căn gõ gõ nắp vại sành, "Đợi lát nữa nấu chút canh đậu xanh cho người, uống xong hạ hỏa." Quả dục một chút là tốt nhất.

Sở Uyên: "..."

Diệp Căn dè dặt cẩn thận bưng vại sành, một đường chạy tới phòng ngủ tìm Thẩm Thiên Phong, ừm, đêm qua hơi mệt nhọc quá độ, phải tắm bổ.

Tập thể ám vệ ngồi xồm trên nóc nhà chặc chặc, Thẩm minh chủ quả thực có phúc.

Sở Uyên cười lắc đầu, xoay người trở về phòng ngủ muốn nghỉ ngơi, vừa đẩy cửa ra lại thấy Đoạn Bạch Nguyệt ngồi ở trước bàn, đang chậm rãi rót trà uống.

"Sao người lại đến đây?" Sở Uyên nhú mày.

"Tất nhiên là vì chiến sự." Đoạn Bạch Nguyệt thản nhiên trả lời.

"Thế nào?" Sở Uyên không muốn cùng hấn vòng vo.

"Sở Hằng quả thực phái người đến mượn sức ta." Đoạn Bạch Nguyệt sờ sờ cằm, "Thằng thẩn mà nói, đưa ra bảng giá không thấp."

"Cho nên thì sao?" Sở Uyên lạnh lùng nhìn hấn.

"Không có cho nên." Đoạn Bạch Nguyệt thức thời thu hồi đề tài, "Dựa theo kế hoạch lúc trước, ta đã giả ý đáp ứng hẳn."

"Tốt." Sở Uyên gật đầu.

"Tốt?" Đoạn Bạch Nguyệt bật cười, "Chỉ có một chữ này?"

"Tây Nam vương còn muốn cái gì?" Sở Uyên hỏi.

"Ta muốn cái gì, trong lòng Sở Hoàng tất nhiên rõ hơn ai hết." Đoạn Bạch Nguyệt không hề che dấu ánh mắt và mục đích của mình.

"Lời nói xong rồi, Tây Nam vương có thể đi." Sở Uyên ngữ điệu lạnh nhạt.

"Ta ở lâu một chút uống chén trà cũng không được?" Đoạn Bạch Nguyệt ngồi ở bên cạnh bàn.

Sở Uyên nói: "Không được."

Đoạn Bạch Nguyệt bỗng bật cười, vươn tay vừa định sửa lại tóc cho hẳn, Sở Uyên cũng đã cảnh giác lui về phía sau một bước, lớn tiếng nói: "Tiểu Cẩn!"

Tay Đoạn Bạch Nguyệt cứng đờ, nói thật, hẳn đối với hai chữ này có chút bóng ma.

Trong viện một mảnh yên tĩnh, Diệp Cẩn hiển nhiên không nghe được, cũng không có khả năng nghe được, còn đang ở trong phòng ngủ nhìn Thảm Thiên Phong uống canh.

Đoạn Bạch Nguyệt nói: "Cho dù là cảm thấy có nguy hiểm, cũng nên gọi thị vệ, chứ không phải Diệp cốc chủ."

"Người sẽ sợ thị vệ?" Sở Uyên ngữ điệu khê nhếch.

Đoạn Bạch Nguyệt ngừng một chút, lắc đầu.

"Vậy sợ Tiểu Cẩn không?" Sở Uyên lại hỏi.

Đoạn Bạch Nguyệt kìm lòng không được thò tay, muốn sờ đầu mình một phen.

Đâu chỉ là sợ, quả thực tránh còn không kịp.

Sở Uyên đáy mắt có chút ý cười, tuy nói chỉ là trong một cái chớp mắt ngăn ngủi, nhưng cũng không thể thoát khỏi tầm mắt Đoạn Bạch Nguyệt.

Cũng đáng a... Tây Nam vương sờ sờ cằm.

Cư nhiên còn sẽ cười một cái.

Trước khi rời đi, Đoạn Bạch Nguyệt để lại một vò rượu hoa Vân Nam, gọi là Biệt Ly.

Tuy nói tên gọi rất có ý cảnh, mùi vị lại rất cay nồng, sau khi uống xong hồi lâu, mới có thể cảm nhận được một tia ngọt lành nhàn nhạt vờn trên đầu lưỡi, cộng thêm chút đắng chát, cũng đích xác giống như là tư vị xa cách lâu ngày mới gặp lại.

Sở Uyên buông chén rượu, gọi Tứ Hỉ đem nửa vò còn dư thu lại.

Không ăn được canh hầm, cũng không uống được rượu ngon, Ôn Liễu Niên ôm một xấp hồ sơ, ngồi ở cửa.

Miệng iu xù lật xem.

Chưa ăn no, còn không có ai trò chuyện.

"Đại nhân." Âm vệ đột nhiên chạy vào.

"Xảy ra chuyện gì?" Ôn Liễu Niên hỏi.

"Sở Miễn từ nông thôn trở về, chuyện đầu tiên là đến tìm đại nhân, hiện tại đang ở ngoài cửa." Âm vệ nói, "Có cần đuổi đi không?"

"Không cần." Ôn Liễu Niên vỗ vỗ vạt áo đứng lên, "Ta đến xem thử."

"Nhưng... Sở Miễn a..." Âm vệ như trước khó xử, chung quy vừa đến thì trộm quần lót Ôn đại nhân, thật sự rất khó thả lỏng cảnh giác.

"Chư vị đi theo ta." Ôn Liễu Niên nói, "Vị tiểu thiếu gia này tuy nói cử chỉ có hơi... Kỳ lạ, nhưng bản tính không xấu." So với cha và huynh trưởng mà nói, không làm chuyện ác xem như đã đáng quý lắm rồi.

"Đại nhân !" Sở Miễn đang uống trà ở tiền thính, sau khi thấy hấn lập tức cao hứng phấn chấn chào hỏi, "Ta đã trở về."

"Vì sao tiểu thiếu gia cố tình lại chọn trở về vào lúc này?" Ôn Liễu Niên khó hiểu, "Chiến sự nổ ra, hiện tại thành Đại Côn khắp nơi đều là nguy hiểm."

"Ta biết, nhưng vẫn là muốn trở về." Sở Miễn nói, "Cha với đại ca tất cả đều bận rộn đánh nhau, cũng không có thời gian quản ta."

"Vương gia có biết chuyện tiểu thiếu gia trở về không?" Ôn Liễu Niên hỏi.

"Tất nhiên là biết." Sở Miễn gật đầu, "Mãng hai câu, không đau không ngứa, còn kêu ta về sau đừng gây họa."

"Vậy tiểu thiếu gia liền hảo hảo nghe lời Vương gia." Ôn Liễu Niên nói, "Trở về Vương phủ an tâm đợi đi, đừng chạy loạn khắp nơi."

"Mấy ngày này, ta viết không ít thi từ tuyệt cú." Sở Miễn hưng trí bừng bừng cầm ra một quyển sổ nhỏ, "Còn xin đại nhân chỉ ra chỗ sai."

"Dầy như vậy?" Ôn Liễu Niên giật mình.

"Đây chỉ là một quyển." Sở Miển nhanh chóng nói, "Trong nhà còn có bảy tám quyển."

Ôn Liễu Niên: "..."

Trên đường chiến loạn đang xảy ra người cũng có thể soạn.

Tuy nói phía trước đang chiến tranh, nhưng một chút cũng không ảnh hưởng đến tâm tình Sở Miển ngâm thơ tác đối, lời kéo Ôn Liễu Niên ước chừng hàn huyên một canh giờ, mới không cam nguyện rời đi, hơn nữa ước định thời gian lần tới gặp mặt.

Ôn Liễu Niên lắc đầu, mọi việc đều có chừng mực, tuy nói thích đọc sách là chuyện tốt, nhưng trầm mê đến nỗi bỏ qua tất cả mọi thứ bên ngoài, cũng thật có chút quá mức.

Mười ngày sau, chiến dịch hai bên rốt cuộc nổ ra. Tướng sĩ Sở quân tay cầm lưỡi đao tẩm chẫn, cao ngất đứng ở dưới cửa thành, tiếng rống cơ hồ xé rách chân trời. Mà ở trên tường thành, thì là Đoạn Bạch Nguyệt và Tây Nam quân, cờ xí tung bay trong gió, thêu đầy đồ đảng bộ tộc Tây Nam.

Ôn Liễu Niên ngồi trên lưng ngựa, theo Thẩm Thiên Phàm một đường đứng trước quân, thời thời khắc khắc nhắc nhở bản thân lưng phải thẳng, không thể bị khôi giáp đè cong - Tuy nói là văn nhân tay trái gà không chặt, nhưng Sở Uyên có ý định muốn cho hắn xem thêm chuyện trên đời, liền cũng hạ chỉ một đường mang theo ra ngoài.

"Tư thế ngồi không cần cứng nhắc như thế." Ám vệ thật sự nhìn không được, giục ngựa chạy lên nói, "Lúc này không ai chú ý phía này đâu, huống hồ cũng không phải chỉ có một mình đại nhân là văn nhân." Về phần văn nhân thứ hai, tất nhiên là Sở Miển. Vừa nghe nói Ôn Liễu Niên muốn đích thân lên chiến trường, hắn liền cũng động tâm tư, quần cha và đại ca mè nheo một trận, mới được theo trà trộn vào.

Ôn Liễu Niên vụng trộm hoạt động lưng một chút.

Quả thật rất mệt, cũng không nhẹ như nhuyễn giáp làm bằng kim ti.

Đoạn Bạch Nguyệt khoanh tay đứng trên tường thành, nhìn Sở Uyên phía dưới, nhin không được nhớ lại tư vị ngày đó, ngay cả khóe môi cũng nhin không được cong lên.

Diệp Căn đứng ở phía dưới cảm giận siết chặt tay, đã nói quả thật là rất hạ lưu a ! Lúc này rồi mà cũng có thể cười dâm dăng, vẫn là phải tìm cơ hội cắt sạch sẽ mới được.

"Vương thượng." Đoạn Niệm nhỏ giọng nhắc nhở.

"Lấy nhiều khi ít, cũng không phải tác phong của một nước lớn." Đoạn Bạch Nguyệt nhướn mày cười khế.

"Sinh sự từ việc không đâu, cũng thật sự là tác phong của một nước nhỏ." Miệng lưỡi Ôn Liễu Niên không buông tha ai.

Đoạn Bạch Nguyệt buồn cười nhìn hấn.

Ôn Liễu Niên không sợ chút nào nhìn thẳng hấn, tháng sau nhớ rõ phải tiếp tục đưa giò heo, phải cay một chút.

"Sở Hoành đừng phí công." Đoạn Bạch Nguyệt nói, "Ta sẽ không ra khỏi thành."

"Ngàn dặm xa xôi đến Đông Hải này, là muốn làm rùa đen rút đầu?" Ôn Liễu Niên ngữ điệu khinh thường.

Đoạn Bạch Nguyệt hơi nghiêng răng, vì sao mỗi lần đều là hấn trả lời?!

"Mở cửa thành." Sở Uyên rốt cuộc mở miệng.

Ôn Liễu Niên theo góp vui: "Có nghe thấy không, mở cửa thành !"

Đoạn Bạch Nguyệt hơi nhấc tay, lập tức liền có mấy chục cung tiễn thủ đứng lên tường thành, cung kéo căng tròn, mũi tên lòe lòe phát sáng.

Ám vệ nhanh chóng bảo hộ Ôn Liễu Niên ở chính giữa, để tránh bị mũi tên đá thương.

"Người cho rằng bằng mấy chục người này, thì có thể đá thương trăm?" Sở Uyên ngữ điệu lạnh như băng.

"Tất nhiên không phải." Đoạn Bạch Nguyệt cười như có như không, "Có thể đá thương Sở Hoàng, trên đời này chỉ có ta, cũng chỉ có thể là ta."

Diệp Căn trong nháy mắt nắm chặt tay Thẩm Thiên Phong, ưỡn ngực hít sâu một hơi, ánh mắt hung ác nhắc nhở bản thân, ngàn vạn lần phải bình tĩnh !

Sắc mặt Sở Uyên trong nháy mắt cứng đờ, nhấc tay hung hăng ra lệnh: "Tiến công !"

Mấy trăm tướng sĩ mặc hắc y giống như Phi Ưng phóng lên trời, trước khi cung tiễn thủ đối phương kịp phản ứng lại, thì đã vững vàng dừng ở đầu tường.

THỔ PHỈ CÔNG LỢC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 182: Sơ Chiến Báo Cáo Thắng Lợi!!!

Ánh vệ Thâm Thiên Phong dạy dỗ, khinh công tất nhiên không thể khinh thường. Trên tường thành rất nhanh liền chiến thành một đoàn, tiếng đao kiếm chém giết không dứt bên tai, Ôn Liễu Niên vẫn là lần đầu tiên lên chiến trường, tuy nói biết rõ bên trong có vài phần ý tứ diễn trò, nhưng cũng thấy rất lo lắng, ngựa đầu nhìn cơ hồ không dời mắt.

Sở Miễn thủ ở bên cạnh nhìn hẩn, trong lòng càng tỏ ra nóng bỏng, nếu không phải kiêng kị Hoàng thượng với phụ thân, cơ hồ nghĩ muốn xông qua dựa vào gần một chút - Ánh mắt rõ ràng không che giấu, trong lòng ám vệ cũng thẳng nghẹn khuất, nếu đối phương là côn đồ lưu manh hàng thật giá thật, vậy đánh cho chổng mông lên trời một trận cũng sáng khoái, nhưng cố tình người kia rõ ràng là một con mọt sách, nếu đánh thì rất bí ối, ngày thường lại cực kỳ lễ nhượng cung khiêm, khiến người ta dở khóc dở cười, quả thật không biết nên xử trí thế nào mới tốt.

Thâm Thiên Phong và Đoạn Bạch Nguyệt so hơn trăm chiêu, đều bất phân thắng bại, tiên phong Sở quân nhân cơ hội dựng lên cột gỗ to tròn đụng mở cửa thành, giống như thủy triều ào ào tràn vào. Ngựa chiến hí dài tấm chắn lẳng hàn, ba ngàn tướng sĩ hô đến chấn vang trời, giữa trời đất nhiễm lên một tầng đỏ tươi dày đặc.

Vài chục đạn tín hiệu gào thét bắn lên trời, là ám hiệu ước định lúc trước. Chốc lát sau, vốn dĩ Sở Hằng đang canh giữ bên cạnh hai mươi quân tiên phong đột nhiên đằng không nhảy lên, đồng loạt thả người giết qua, nhuyển đao rời khỏi vỏ hàn quang trong tay lạnh lẽo, tốc độ nhanh đến cơ hồ không ai kịp phản ứng, lưỡi đao đã đặt trên cổ Sở Uyên.

Hắc Long quân ở Đông Hải vốn dĩ đang chém giết quân Tây Nam, cũng phản chiến trong nháy mắt, hướng lưỡi đao về phía Sở Uyên.

Bốn phía yên tĩnh một mảnh, chỉ có cuồng phong gào thét thổi qua.

"Phụ thân?!" Sở Miễn đại kinh thất sắc, lại bị thuộc hạ kéo về.

"Sở Hằng, người thật to gan!" Ôn Liễu Niên được ám vệ bảo hộ ở giữa, cơ hồ không nhìn thấy bên ngoài, chỉ có thể gào cổ họng lớn tiếng nói.

"Nếu lá gan không lớn, sao có thể thành đại sự?" Sở Hằng cười điên cuồng, "Ông trời cho ta cơ hội, là chỉ định mệnh ta sẽ thành."

"Người cấu kết với Đoàn Bạch Nguyệt." Sở Uyên lạnh lùng nhìn hẳn.

"Từ nay về sau, giang sơn này sẽ chia thành hai." Sở Hằng nói, "Ta lại không có bất cứ quan hệ nào với Sở gia người."

"Vương gia đừng nên xúc động!" Hai tay Ôn Liễu Niên giấu ở trong ống tay áo, tiếp tục dùng chân tình khuyên bảo, "Lúc trước khi tiên hoàng ban tặng cho Vương gia họ Sở, nghe nói Vương gia đã cảm tạ ơn đức nước mắt chảy dài trên điện, dập đầu bảy tám lần còn không nguyện ý ngóc dậy, tuy lúc đó ta không thấy được, nhưng nghe kể một lần trong lòng cũng xúc động một lần a, quả thật không suy xét thêm một chút sao?"

"Câm miệng!" Sở Hằng thẹn quá hóa giận.

"Trẫm cho người thêm một cơ hội cuối cùng." Sở Uyên ngữ điệu bình thản, "Nếu bây giờ dừng tay ở đây, có lẽ là sẽ miễn được tội chết."

"Chuyện cho tới bây giờ, người còn tự nhận có thể khống chế sống chết của ta?" Sở Hằng cười lạnh, "Đông Hải là địa bàn của ta, mấy vạn Hắc Long quân đã liên hợp bộ tộc Tây Nam, có thể nói là không thể phá, chỉ

dựa vào một tên Thảm Thiên Phàm cộng thêm vạn dư Sở quân, Sở Hoàng tính toán chống lại ta thế nào?"

"Nếu đồng nghiệp trong triều biết được, cũng sẽ không tán thành chuyện Vương gia làm lúc này !" Ôn Liễu Niên hơi phiến tình.

"Trong triều?" Sở Hằng khiêu khích nhìn về phía Sở Uyên, "Sở Hoàng không bằng đoán thử xem, trong triều có bao nhiêu người là người của ta?"

"Vương Uẩn Chi, Lý Nhiễm, Chu Bảo." Sở Uyên gằn từng chữ, "Cộng thêm một tên thủ thành Quan Ưông Minh, có để sót ai không?"

Sở Hằng sắc mặt cứng đờ, nháy mắt trong lòng có chút bối rối.

"Nếu người thật sự nghĩ liên hợp với Đoạn Bạch Nguyệt, thì có thể thí quân soán vị, nghịch thiên sửa mệnh?" Đáy mắt Sở Uyên dần dần phiếm hàn quang, "Trẫm cho người một cơ hội cuối cùng, là bản thân người không muốn, tương lai nếu có gặp được mẫu hậu dưới tuổi vàng, thì cũng đừng trách cháu ngoại trai này không nói tình phân."

"Người đâu ! Bắt hẳn lại cho ta !" Trực giác tựa hồ biết tình thế không ổn, Sở Hằng mở miệng ra lệnh.

Vài mũi tên phá gió bay đến, một cộng lông một sợi tóc của Sở Uyên cũng không bị tổn thương, thích khách bốn phía đều ngã xuống đất, đều là một tiễn xuyên tim. Ảnh vệ nhảy xuống tường thành, trong nháy mắt liền chế trụ chặt chẽ phụ tử Sở gia. Đội quân làm phản thấy tình thế không ổn, gươm đao liền muốn giết ra một con đường máu, nhưng thấy Sở quân đối diện xếp thành hàng chỉnh tề tách ra hai bên, Thảm Thiên Phàm từ giữa giục ngựa chạy ra ngân thương phiếm hàn quang, rống cổ hống vang vọng khắp nơi: "Ai không đầu hàng, giết không tha !"

Quân đội này đã theo Thảm Thiên Phàm Nam chinh Bắc chiến, trên người đã sớm thấm đẫm máu, cả người nhiễm hàn quang, lá chắn sắt đen

dựng thẳng bảo hộ, hàng vạn con mắt đồng loạt nhắm ngay quân địch, tiếng hô chấn thiên động địa, thẳng đến phong vân cũng mất màu.

Hàng vạn mũi tên chém đứt ánh nắng, bước chân phản quân hỗn loạn hốt hoảng ngăn cản, nhưng đại thế không còn. Mặt đất dần dần bị máu tươi thấm thấu, lại bị vó ngựa giẫm lên hóa thành một mảnh dính ướt, Hắc Long kỳ bị liệt hỏa thiêu đốt hầu như không còn, ngay cả một luồng khói nhẹ cuối cùng cũng bị gió thổi tán.

Trận chiến dịch này tuy ngăn ngui mà thảm thiết, hừng hực ánh lửa xác chết ngả khắp nơi, dẫn tới bầu kên kên kêu rống lượn quanh trên bầu trời.

Ôn Liễu Niên nhắm mắt lại, trong lòng cảm thán một tiếng. Các đời nhiều đời, chỉ sợ không có quân vương nào có thể dễ dàng tha thứ cho phản tặc loạn đảng, nhưng tận mắt nhìn thấy nhiều sinh mệnh mất trong nháy mắt như vậy, vẫn như trước nói không rõ là loại tư vị nào.

Sở Hằng sắc mặt trắng bệch, bị người lôi đến trước mặt Sở Uyên.

"Vương gia đối với bản thân không khỏi quá mức tự tin." Diệp Cần bĩu môi, "Thị vệ bên cạnh cũng không giữ một người, dễ dàng bị bắt như vậy, cư nhiên còn nghĩ muốn thí quân soán vị."

Cửa thành mở ra, Đoạn Bạch Nguyệt và Thẩm Thiên Phong cùng nhau bước ra: "Sở Vương gia, xin lỗi."

"Ngươi ! Đê tiện !" Sở Thừa giãy dụa.

"Thế tử hà tất phải nói lời ấy?" Đoạn Bạch Nguyệt khước miệng khẽ cong lên, "Ngày đó đã nói, ai có thể đưa được thứ trong lòng bốn vương cần, bốn vương sẽ hợp tác với người đó. Nhưng cố tình thứ bốn vương muốn, ngoại trừ Sở Hoàng, thế gian này không ai có thể cho nổi."

Sở Uyên sắc mặt không vui, trừng mắt nhìn hằm một cái.

"Khụ khụ khụ !" Diệp Căn cơ hồ ho muốn bay lá phổi.

Thâm Thiên Phong: "..."

"Muốn giải quyết người, kỳ thật cũng không cần phải hưng sư động chúng diễn trò như vậy. Cho dù thành Đại Côn là địa bàn của người, đóng quân Đông Bắc muốn xuôi Nam tiêu diệt cũng là dư sức, chỉ là trẫm không muốn cho người lưu bất cứ cơ hội nào, lấy dân chúng toàn thành làm lợi thế." Sở Uyên nói, "Chỉ cần là con dân Đại Sở ta, cho dù đại giới phải trả có lớn hơn thế nữa, trẫm cũng sẽ bảo hộ bọn họ an ổn vô ưu."

"Người cho rằng giết ta, thì Đông Hải có thể an bình?" Sở Hằng tự biết con đường phía trước đã hết, giọng điệu nói chuyện cũng dữ tợn hẳn lên.

"Có trẫm ở đây, có dân chúng ở đây, có ngàn vạn tướng sĩ ở đây, vì sao Đông Hải không thể an bình?" Sở Uyên vẻ mặt ngạo nghễ, ngữ điệu trầm trầm, "Mấy năm nay người và uy phi tư chiếm đảo nhỏ, trẫm tất nhiên sẽ đoạt lại từng bước một. Vạn dặm non sông Đại Sở ta, bất luận là phần hoa thịnh cảnh hay là nơi hoang sơ vắng vẻ, cho dù chỉ là một phân một hào, cũng sẽ không để cho tiểu nhân ngoại tộc tùy ý giẫm lên."

Chân trời vân hải cuồn cuộn, bốn phía yên lặng không một tiếng động, chỉ có cờ chiến bay phất phới. Ngàn vạn tướng sĩ quỳ một gối, tiếng hô vang vọng thẳng đến chín tầng trời: "Ngô hoàng vạn tuế !"

Đoạn Bạch Nguyệt khóe miệng khẽ cong, cũng hơi cúi đầu hành lễ, dường như cam nguyện thần phục như vậy.

"Giải vào đại lao trông chừng nghiêm ngặt." Sở Uyên hạ lệnh, "Trẫm muốn đích thân thăm vấn."

"Dạ." Thị vệ kéo phụ tử Sở gia từ mặt đất lên, vừa định muốn dẫn đi, đột nhiên phía chân trời lại truyền đến một trận rống thê lương. Một con chim lớn màu đen che khuất bầu trời, giống như thiểm điện đáp xuống.

"Chim báo tang?!" Diệp Căn biến sắc, "Bảo hộ Hoàng thượng !"

Còn chưa chờ Ngự Lâm quân hành động, Đoạn Bạch Nguyệt đã rút kiếm bảo hộ bên cạnh Sở Uyên. Móng vuốt chim báo tang giống như móc sắt, dễ dàng có thể xé nát một người, tướng sĩ Đại Sở tuy nói lúc trước chưa bao giờ giao chiến qua với nó, nhưng cũng nghe qua không ít tin đồn, biết vật ấy đao thương bất nhập, thì chỉ thọt đao nhắm vào mắt nó, lại dẫn tới đối phương phản phác càng kịch liệt hơn.

Sở Thừa nhìn đúng thời cơ, đột nhiên đẩy thủ vệ áp chế bên cạnh mình ra, thả người nhảy lên lưng một con chim báo tang, lôi kéo cổ nó bay tới giữa không trung. Phía trước truyền đến một tiếng sáo như có như không, chim báo tang như là nhận được chỉ lệnh nào đó, xoay người liền mang Sở Thừa bay về phía mặt biển

"Có người !" Âm vệ đột nhiên chỉ vào giữa không trung.

Mọi người đồng loạt ngẩng đầu, chỉ thấy trên lưng một con chim báo tang lớn nhất, thỉnh thoảng có một nam tử trung niên đang ngồi, trên tay cầm một cây sáo ngọc, tóc xám trắng, vẻ mặt dữ tợn mà lại âm lãnh.

Ôn Liễu Niên khiếp sợ: "Thanh Cầu?!"

"Má ơi, cứ nhiên chưa chết." Âm vệ thầm mắng một tiếng, tùy tay lấy qua cung tiễn liền muốn bắn hẳn rớt xuống, chim báo tang cũng đã vỗ cánh bay cao, chỉ để lại một mảnh lông vũ màu đen đang rơi lả tả .

Tiếng sáo càng lúc càng xa dần, chim báo tang còn lại cũng muốn rời đi cùng, một con trong đó vừa vịn chống lại mắt Ôn Liễu Niên, ước chừng là cảm thấy bị sỉ nhục, đột nhiên hét lên một tiếng liền lao xuống xuống dưới.

"Đại nhân cẩn thận a !" Sở Miễn đại kinh thất sắc, cũng không biết từ nơi nào phóng tới, lại nhào vào khoảng không - Âm vệ đã sớm mang Ôn Liễu Niên tránh ra, cũng không để ý có người xông qua, đợi đến khi hồi thần kéo

hắn ra, dĩ nhiên bị móng vuốt chim báo tang hung hăng bắt trên lưng một phen, chốc lát máu chảy không ngừng.

Sở Miễn sắc mặt xám trắng, trợn trắng mắt hôn mê bất tỉnh một phen.

"Tiểu thiếu gia !" Ôn Liễu Niên nhanh chóng nâng hắn dậy.

Diệp Căn tiến lên thử mạch, kêu thị vệ nâng người trở về đại trưởng trước, hơn nữa kêu những tướng sĩ bị thương còn lại cũng về doanh nghỉ ngơi trước, móng vuốt chim báo tang có độc, phải hảo hảo chữa trị mới có thể không để lại căn bệnh

Xảy ra quá nhiều nhiễu loạn, Thẩm Thiên Phong tự mình áp giải Sở Hằng đến nhà giam. Diệp Căn nói: "Đáng tiếc để Sở Thừa chạy rồi."

"Chạy một lúc, cũng không chạy được cả đời." Thẩm Thiên Phong nói, "Đã là được Thanh Cầu cứu, hẳn là chỉ có thể trốn ở mấy chỗ đảo nhỏ trên Đông Hải, cùng lắm là liên hợp với hải tặc nước Nhật, thành không được khí hậu."

"Nhưng còn đảo Bối Sa." Diệp Căn có chút lo lắng, "Đại đương gia chậm chạp không có hồi âm, cũng không biết bên trong rốt cuộc thế nào rồi."

"Có Ôn đại nhân ở đây chờ, đại đương gia hẳn là sẽ không lấy thân mạo hiểm." Thẩm Thiên Phong nói, "Sau khi điều tra rõ chân tướng, nói không chừng qua mấy ngày nữa thì sẽ trở về."

Diệp Căn thở dài, cũng chỉ có thể hy vọng như thế.

Chiến sự tuy đã tạm thời kết thúc, muốn thu thập tàn cục cũng phải hao phí một phen. Ôn Liễu Niên ở Đông Hải đợi gần hai năm, nhìn như cả ngày thong thả vui chơi giải trí, nhưng đã sớm đem vây cánh ám tuyến phụ tử Sở gia sờ soạng rõ ràng, từ quan viên địa phương cho tới đầy tớ khuân vác,

danh sách được liệt kê ra ước chừng dài ba thước, lần này vừa lúc bắt ba ba trong rọ, tạm thời bắt giữ để ngày khác tái thẩm.

Quân quyền ở Đông Hải tạm thời giao cho Thẩm Thiên Phàm và một đại tướng khác trong triều, chuyện chọn lựa quan viên thay vào chỗ trống thì là dừng ở trên đầu Ôn Liễu Niên, bận rộn đến nỗi ngay cả cơm cũng không ăn, chỉ trong vòng nửa tháng ngắn ngủi thì gầy một vòng, vốn dĩ mặt đã nhỏ, lần này càng nhìn càng khiến người ta đau lòng, vì thế bà bà thẩm thẩm trong thành thường xuyên hầm canh đưa đến, dặn dò đại nhân phải ăn hết.

Ám vệ cười tươi như hoa tiếp nhận vài hộp đồ ăn cực lớn, trong lòng nói đại nhân nhà ta tuy ăn hơi nhiều, nhưng cũng không phải là thùng cơm, hầm một con gà hai con ngỗng năm cái giò heo sáu con cá, chỉ sợ ăn xong một đồng này sẽ đầy bụng ngắt xi.

Ôn Liễu Niên rửa một quả táo, vẩy vẩy nước trên tay ngồi ở cửa ăn từ từ, thuận tiện nhìn năm con Hồng giáp lang phơi nắng.

Đoạn Bạch Nguyệt ngồi ở bên cạnh hẳn.

Ôn Liễu Niên nhìn hẳn: "Nếu hạ quan nhớ không lầm, năm ngày trước Hoàng thượng đã hạ chỉ, lệnh Tây Nam vương lập tức xuất phát trở về Vân Nam." Vì sao hiện tại còn ở đây.

Đoạn Bạch Nguyệt thản nhiên: "Nhưng Sở Thừa may mắn bỏ chạy, chiến sự chưa kết thúc."

Ôn Liễu Niên lắc đầu: "Quân Tây Nam am hiểu tác chiến trên núi, trên biển hẳn là sẽ không có ưu thế."

Đoạn Bạch Nguyệt cười: "Đại nhân cũng muốn bốn vương rời đi?"

Tất nhiên là không. Ôn Liễu Niên trầm nghĩ, nam nhân của ta còn đang ở đảo Bối Sa, nếu thật sự đánh trận, đương nhiên là hỗ trợ càng nhiều càng tốt.

Đoạn Bạch Nguyệt cười cười: "Đại nhân có thể giúp bốn vương một chuyện không?"

Ôn Liễu Niên không cần nghĩ ngợi: "Không thể."

Đoạn Bạch Nguyệt sắc mặt cứng đờ: "Vì sao lại dứt khoát như thế." Dù sao cũng nên nhớ tới mấy cái giò heo, suy nghĩ một chút rồi hãn cự tuyệt mới đúng.

Ôn Liễu Niên khụt khịt mũi: "Bởi vì Diệp cốc chủ rất hung."

Đoạn Bạch Nguyệt: "..."

"Thân làm nhân thần, có một số việc khó nói lắm." Ôn Liễu Niên chà xát tay đứng dậy, thản nhiên rời khỏi tiểu viện.

Đoạn Bạch Nguyệt bỗng bật cười, ngược lại là... Rất thông minh.

Trong đảo Bối Sa, tiểu Lục tử đang ở phía sau một tảng đá lớn tránh gió, dè dặt cẩn thận nướng cá ăn. Mấy ngày nay tuy nói chỉ có thể ngủ ngoài trời, nhưng cũng ăn được không ít thứ ngon, so với những ngày trước, xem như là đã tốt lắm rồi, cười cũng nhiều hơn, tuy nói một hồi thì cổ họng sẽ đau, nhưng cũng thích líu ríu giống như những tiểu hài tử khác.

Tuần tra trên đảo cực kỳ nghiêm mật, hơi vô ý thì có thể sẽ bại lộ hành tung, Triệu Việt và Chu Mộ Bạch mất trọn một tháng, mới điều tra rõ đại khái tình trạng và cơ quan mật. Ngoại trừ những thiếu niên trong ao nước ngày đó, trên đảo có ước chừng hai trăm giao nhân, ngày thường một chút cũng không thể rời khỏi nước, trong thức ăn bị bỏ thêm dược vật, cũng không biết là có tác dụng gì.

Ngày hôm nay, Triệu Việt trở lại núi hoang phía sau đảo, Chu Mộ Bạch như cũ hỏi: "Có thu hoạch được gì không?"

"Có, bất quá là tin tức bên ngoài." Triệu Việt nói, "Hoàng thượng âm thầm liên hợp Tây Nam vương Đoạn Bạch Nguyệt, thiết lập mưu kế trừ bỏ Sở Hằng, hiện giờ chiến loạn Đông Hải đã định, binh phù tạm thời giao cho Thẩm Thiên Phàm quản lý."

"Nhanh như vậy?" Chu Mộ Bạch giật mình.

Triệu Việt gật đầu.

"Nói vậy, chẳng phải Sở quân sẽ lập tức tấn công chiếm hải đảo này sao." Chu Mộ Bạch bật cười, "Người ta xem ra uổng công đi một chuyến rồi."

"Cũng không hẳn." Triệu Việt nói, "Nghe nói phụ tử Sở Hằng đại thế đã mất, phó tướng trên đảo này đã hạ lệnh đi mời cao nhân nơi khác đến, nghe nói muốn thiết kế mê trận, một lưới bắt hết Sở quân."

"Còn có bản lĩnh này?" Chu Mộ Bạch nhíu mày.

"Muốn nghe thêm nhiều một chút, nhưng đối phương cũng đã đi xuống ám thất." Triệu Việt nói, "Có thể được Sở Hằng chọn để huấn luyện giao nhân, hẳn là không phải hạng người hời hợt, vẫn là không cần khinh thường thì tốt hơn."

"Hiện tại phải làm thế nào?" Chu Mộ Bạch hỏi.

"Ra ngoài trước rồi nói tiếp." Triệu Việt nói, "Đem tin tức này nói cho Hoàng thượng biết, để tránh Sở quân rơi vào bẫy."

Chu Mộ Bạch gật gù đầu, đêm đó vừa vặn có thuyền rời bến lấy nước ngọt, ba người giống như có pháp thuật lén vào trong thùng gỗ rỗng, thần

không biết quý không hay ra khỏi đảo Bối Sa. Đến một đảo hoang lấy lương khô rồi leo lên con thuyền đã chuẩn bị sẵn trước đó, một đường đi về phía đảo Hải Hoa nói việc này cho Tử Hoa thăm thăm, sau đó cùng Thượng Vân Trạch Mộc Thanh Sơn một đường, giương buồm trở về thành Đại Côn.

Ôn Liễu Niên lười biếng phơi nắng ngáp một cái, trong lòng đang tính suy tối nay phải ăn món gì, vừa ngẩng đầu liền thấy Diệp Căn bưng một chén dợc bước đến.

"Cốc chủ." Ôn Liễu Niên chào hỏi, sau đó bình tĩnh đứng lên, "Đột nhiên nhớ tới... Ô."

Diệp Căn nắm mũi hăn, đổ hết một chén dợc xuống.

Ôn Liễu Niên nhăn mặt lại, chua.

"Đề phòng ôn dịch, mỗi người đều phải uống." Diệp Căn nói, "Gần đây thời tiết hơi nóng, vài con chim báo tang kia lại không biết dính thứ gì, vẫn là cẩn thận thì tốt hơn."

Ôn Liễu Niên hai mắt đăm lẹ, mũi rất đau.

Hình như xuống tay hơi nặng a... Diệp Căn mất tự nhiên ho khan một cái, vỗ vỗ bả vai hăn bày tỏ an ủi.

Một lát sau, Sở Uyên đi ngang qua tiểu viện, thấy hăn mũi đỏ bừng nước mắt rùng rùng, lập tức bị giật mình, sau khi hỏi rõ nguyên do thì bật cười, phân phó Tứ Hỉ đến trên đường mua một bao đường.

Một lát sau nữa, Đoạn Bạch Nguyệt nghi hoặc nói: "Có người ức hiếp đại nhân?"

"Không có không có." Ôn Liễu Niên vỗ vỗ đường phấn trên tay, giải thích nói, "Diệp cốc chủ đưa dợc tới hơi chua, Hoàng thượng cho hạ quan

một bao kẹo."

"Thật à?" Tây Nam vương nghe vậy bình tĩnh bước vào trong viện, giắt lấy bao kẹo kia từ trong tay hắn.

Ôn Liễu Niên: "..."

"Bốn vương chưa bao giờ ném qua kẹo đậu phộng Đại Sở." Đoạn Bạch Nguyệt nói.

Ôn Liễu Niên cười gượng: "Đây là kẹo Bát Bảo."

"Vậy thì càng chưa ném qua." Đoạn Bạch Nguyệt vẻ mặt ôn hoà.

"Tây Nam vương cứ việc lấy ăn đi." Ôn đại nhân cao thượng nói.

Sau khi nhìn theo Đoạn Bạch Nguyệt rời đi, Ôn Liễu Niên chưa hết thèm liếm liếm miệng, vừa định nghĩ có nên tự mình mua thêm một bao hay không, ám vệ đột nhiên oanh oanh liệt liệt vọt vào, xách hắn chạy ra ngoài.

"Xảy ra chuyện gì vậy?" Ôn Liễu Niên hai chân đặng không rất chấn kinh.

Ám vệ hưng phấn ngoa ngoa nói: "Đại đương gia trở về a !"

Ôn Liễu Niên ngây ngốc há to miệng, thật hả?

Trên đường người đến người đi, chính là thời điểm ăn cơm chiều, đột nhiên liền thấy đặng trước gà bay chó sủa một trận, ám vệ đang xách Ôn đại nhân chạy như bay, lập tức bị hoảng sợ, còn tưởng là lại xảy ra vụ án lớn khó lường gì đó, vì thế ngay cả cơm cũng không tiếp tục ăn, liền ném đĩa chạy theo, đều muốn nhìn xem rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Trên phố, ba con tuấn mã đang nghênh diện phóng nhanh đến, sau khi thấy rõ người đi đầu là ai, Ôn Liễu Niên mừng rỡ như điên, cơ hồ không

dám tin vào hai mắt của mình.

Triệu Việt xoay người xuống ngựa, bước nhanh tiến lên ôm hấn vào trong lòng.

"Ta đã trở về."

Ôn Liễu Niên mũi chua xót, chôn mặt ở trước ngực hấn, nửa buổi cũng không nói chuyện.

Vốn tưởng rằng xảy ra đại loạn, không nghĩ tới lại là chuyện tốt, dân chúng biết được cũng rất là kích động, tiếng cười đùa quả thực vang đến tận trời. Rồi sau đó liền lập tức về nhà chuẩn bị đồ ăn đưa đến Ôn phủ, cũng có thể đón gió tẩy trần cho đại đương gia. Sở Uyên nghe được tin tức, cũng buông tấu chương trong tay tiến đến góp vui, thuận tiện mang theo một phần hạ lễ.

"Hài tử này ở đâu đến vậy." Thẳng đến khi trở về nhà, Ôn Liễu Niên mới nhìn thấy tiểu Lục tử.

"Tên gọi rất giống người." Chu Mộ Bạch ôm tiểu hài tử đặt lên trên ghế, "Gọi tiểu Lục tử."

"Sao cả người đều bị thương thế." Ôn Liễu Niên kéo cánh tay hấn kiểm tra.

"Không đau." Tiểu Lục tử hơi ngại ngùng.

Hấn vừa mở miệng nói chuyện, tất cả mọi người trong phòng đều nhíu mày, thanh âm này...

"Đến, há miệng." Diệp Căn ôm hấn vào trong ngực.

"A - "

Tiểu Lục tử rất nghe lời.

"Cỗ họng bị người hạ được." Diệp Căn ngẩng đầu, "Ai làm?"

"Sở Hằng." Triệu Việt nói, "Hài tử này là được cứu ra từ trên đảo Bối Sa, bên trong còn có một hai trăm và hài tử như hãn, chính là cái gọi là giao nhân trong lời đồn."

"Đều là tiểu hài tử?" Ôn Liễu Niên nhíu mày hỏi.

"Ừm." Triệu Việt gật đầu, "Nói là địa ngục cũng không đủ."

Chu Mộ Bạch nói đại khái tình thế bên trong một lần, lại lấy đuôi cá kia ra, sau khi Diệp Căn kiểm tra thì nói: "Nói không rõ là chất liệu gì, bất quá giống như miếng da tìm được trong Bình Lãng bang."

"Mục đích là gì?" Âm vệ hỏi.

"Tác chiến dưới nước, dùng để phá hủy chiến thuyền của đối phương." Triệu Việt gọi hạ nhân tới, tạm thời mang tiểu Lục tử về nghỉ ngơi, "Giao nhân đó đều là tiểu hài tử bảy tám tuổi thì bị mang ra đảo, hạn chế hành động lại bị hạ được, sau khi huấn luyện vài năm, thì có thể hoạt động tự nhiên ở dưới nước giống như hải ngư, tư duy cũng sẽ dần dần si ngốc, nói cái gì thì làm cái đó."

Phía sau lưng Ôn Liễu Niên từng trận âm lãnh.

Sắc mặt Sở Uyên cứng nhắc, chuyện độc ác như thế, cứ nhiên thật sự có người làm ra được.

"May mắn ngày đó không có một đao làm thịt hãn." Diệp Căn cắn răng, "Đợi đến ngày đại chiến báo cáo thắng lợi, quả hãn trước mặt vạn quân!"

"Bước tiếp theo là phải tiến công đến đảo Bối Sa?" Ôn Liễu Niên hỏi, "Cứu vài hài tử kia ra trước."

Sở Uyên gật đầu: "Đại dương gia lặn lội đường xa, đêm nay hảo hảo nghỉ ngơi trước đi, ngày mai lại thương nghị kế hoạch cụ thể."

Chưa giải quyết xong chuyện trên đảo Bối Sa, người còn lại tất nhiên cũng không có tâm tình bày tiệc, chỉ là vội vàng ăn một bữa cơm, thì tự mình trở về nghỉ ngơi. Ôn Liễu Niên sau khi tắm rửa xong ngồi ở trên giường, nhìn người đối diện, vẫn là cảm thấy giống như đang nằm mơ.

Triệu Việt nắm tay hắn: "Choáng váng?"

Ôn Liễu Niên chớp chớp mắt, nhào qua ôm lấy hắn: "Còn đi nữa không?"

"Không đi." Triệu Việt nói, "Về sau đi đến nơi nào cũng đều mang người theo."

"Thật sao?" Ôn Liễu Niên ghé vào lỗ tai hắn than thở, "Thế nhưng Vân tiền bối viết thư đến đây, nói đao pháp người vẫn chưa hoàn toàn luyện xong."

"Ta không cầu có thể trở thành tuyệt thế cao thủ, có thể bảo hộ người là tốt rồi." Triệu Việt ôm hắn càng chặt, "Người so với đao pháp quan trọng hơn."

Ôn Liễu Niên bật cười: "Ừm."

Kim giáp lang ghé vào trên cửa sổ, nhàn nhã lắc xúc tu.

Tiểu hồng giáp lang ghé vào bên cạnh nó, ngốc ngốc nhìn trên giường, ngủ !

"Gầy rồi." Triệu Việt lật người đè hắn.

Ôn Liễu Niên xoa bóp mắt, nghi hoặc nói: "Thật hả." Vài ngày trước thật sự hơi gầy một chút, nhưng năm ngày này đã ăn năm cái giò heo,

chẳng lẽ không phải là nên béo lại rồi sao.

Triệu Việt cúi đầu, hạ một nụ hôn lên trán hắn: "Không sao, về sau chậm rãi dưỡng lại."

Nhìn nam nhân mặt mày anh tuấn trước mặt, tự dưng Ôn đại nhân liền bắt đầu có chút... Khẩn trương.

THỔ PHỈ CÔNG LỢC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 183: Có Khúc Phổ Cùng Nhau Thối!!!

Nụ hôn nóng rực dần dần dừng ở chân mày khóe mắt, Ôn Liễu Niên nhắm mắt lại thích ứng một phen, cảm thấy vẫn là rất khẩn trương ! Vì thế đẩy đẩy hẳn: "Chờ một lát đã."

Triệu Việt dùng mu bàn tay cọ qua hai má hẳn, thanh âm có chút khàn đặc, "Không muốn chờ."

Nhưng Ôn Liễu Niên đã tự mình che vạt áo chạy xuống giường, mở ngăn tủ ôm ra một vò rượu.

Triệu Việt: "..."

"Là lần trước sư gia đưa." Ôn Liễu Niên mở nắp vò rượu, một mùi rượu nồng nặc lập tức phả vào mặt, bị sặc cơ hồ hắt hơi một cái.

Triệu Việt đau đầu: "Vì sao bây giờ muốn uống rượu?"

Ôn đại nhân trả lời: "Bởi vì cửu biệt gặp lại."

Triệu Việt nhắc nhở: "Rượu này rất mạnh."

"Chỉ uống một chút." Ôn Liễu Niên lấy ra cái chén, "Uống say dễ làm chuyện, trong sách đều viết như vậy."

Triệu Việt dở khóc dở cười: "Cái gì?" Ngày thường đều xem sách gì vậy.

Ôn Liễu Niên dè dặt cẩn thận liếm một chút, mắt mũi lập tức nhắm lại.

Triệu Việt ôm lấy hân từ phía sau, nụ hôn từ bên tai chuyển dọc xuống cổ.

Ôn Liễu Niên tranh thủ thời gian: "Ta lại uống một chút."

"Được." Triệu Việt đáp ứng, nhẹ nhàng cắn một cái lên bả vai trơn bóng kia.

Ôn Liễu Niên hít sâu ba năm lần, vẫn là không thể uống hết toàn bộ ! Quả nhiên vừa sặc lại vừa cay, phí hết một đồng sức mà chỉ nuốt xuống được một nửa.

Vì sao ăn giò heo không thể khiến người ta say chú? Thằng đến khi bị Triệu Việt ôm lên trên giường, Ôn đại nhân còn đang tiếc nuôi nghĩ - Nếu thật sự có thể, vậy mình nhất định sẽ ngày ngày say đến bất tỉnh.

Bên trong màn dần dần ấm áp hân lên, một nửa là vì rượu, một nửa là vì tình.

Ám vệ Truy Ảnh cung nằm ở trên nóc nhà, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc.

Ám vệ Nhật Nguyệt sơn trang ở phía đối diện giật giật khoe miệng, nghe lén góc tường còn bày ra vẻ mặt chính nghĩa lăm liệt như thế, quả thật là cực kỳ hạ lưu.

Sáng sớm hôm sau, Diệp Căn đến phòng bếp nấu canh bổ dưỡng, chừa ra một phần cho Ôn Liễu Niên, rồi sau đó liền múc một chén đến sau viện tìm tiểu Lục tử.

Ám vệ đã mang tiểu hài tử rời giường, đang ăn bánh đậu bọc đường, sau khi thấy hân tiến vào thì lập tức chào hỏi.

"Tối qua ngủ ngon không?" Diệp Căn ngồi ở trước mặt hân.

"Ngon ạ." Tiểu Lục tử gật đầu.

"Thật ngoan." Diệp Căn cười sờ đầu hẳn, đưa bát canh qua, "Từ từ uống."

Tiểu Lục tử cầm thìa, ngoan ngoãn hé miệng uống canh. Âm vệ nhỏ giọng hỏi Diệp Căn: "Cổ họng có thể trị lành không?"

"Tuổi tác hẳn còn nhỏ, trị không khó." Diệp Căn nói, "Chỉ là không biết tình trạng tiểu hài tử còn lại bên trong đảo Bối Sa thế nào, vẫn là phải cứu ra sớm một chút mới tốt."

"Hoàng thượng đã dậy từ sớm." Âm vệ nói, "Đang ở thư phòng nghị sự với Tây Nam vương, hẳn là vì chuyện hải chiến."

"Cái gì?" Diệp Căn nháy mắt mở to hai mắt.

"Hoàng thượng ở thư phòng nghị sự với Tây Nam vương." Âm vệ mờ mịt lặp lại lần nữa, "Có vấn đề gì sao?"

Mới sáng sớm cũng không yên a ! Diệp Căn hùng hổ xắn tay áo, đi đánh lưư manh.

"Diệp cốc chủ." Tứ Hỉ đang đứng ở cửa, sau khi thấy Diệp Căn thì bị hoảng sợ, nhanh chóng ngăn lại nói, "Hoàng thượng đang nghị sự ở bên trong, phân phó người ngoài không được quấy rầy."

"Với ai?" Diệp Căn hỏi.

Tứ Hỉ công công nói: "Không bằng cốc chủ đợi lát nữa hẳn đến?"

Đợi lát nữa gạo cũng nấu thành cháo rồi a ! Diệp Căn chống nạnh giận: "Đoạn Bạch Nguyệt, người bước ra đây cho ta !"

Tứ Hỉ công công: "..."

Sở Uyên ở trong phòng đau đầu.

"Cốc chủ gọi bốn vương có chuyện gì?" Một lát sau, Đoạn Bạch Nguyệt ở ngoài viện hỏi.

Diệp Cẩn lập tức xoay người.

Đoạn Bạch Nguyệt hơi nhướn mày.

Tứ Hỉ công công: "..."

"Đúng lúc đang muốn đến tìm Sở Hoàng, cùng nhau thương nghị chiến cuộc Đông Hải, thì nghe được cốc chủ đang gọi bốn vương." Đoạn Bạch Nguyệt rất là bình thản.

"Bên trong là ai?" Diệp Cẩn thò tay chỉ một cái.

"Chuyện này..." Tứ Hỉ công công cũng mê mang, người vừa nãy đi vào rõ ràng chính là Tây Nam vương a, sao đột nhiên lại từ ngoài cửa tiến vào.

"Vào đi." Sở Uyên ở thư phòng nói.

Diệp Cẩn đẩy cửa bước vào, chỉ thấy trong phòng chỉ có một mình Sở Uyên, vì thế càng khó hiểu hơn.

Đoạn Bạch Nguyệt khước miệng cong lên, thản nhiên rót trà uống.

Sở Uyên nói: "Là mật thám trầm bày ở Đông Hải"

"Diệp Cẩn hồ nghi, cảm thấy tựa hồ có chỗ nào không đúng, nhưng tựa hồ chỗ nào cũng không thể nói rõ.

Đoạn Bạch Nguyệt không nhanh không chậm, tiếp tục uống trà, một chút cũng không nhìn ra lúc nãy vừa mới phóng người qua cửa sổ.

Quả thực rất có tác phong gặp nguy không loạn.

Lại qua một trận, Thẩm Thiên Phong và đám người Thượng Vân Trạch cũng đến cùng nhau nghị sự. Vài ngày trước đó hai người Ôn Liễu Niên và Triệu Việt, một người thì làm việc vất vả bên trong thành Đại Côn, một người thì mật thám ở đảo Bối Sa, lần này còn là cửu biệt gặp lại, tất nhiên không ai đến quấy rầy, đều muốn để hai người nghỉ ngơi thêm một trận. Nhưng nghĩ đến chuyện trên đảo Bối Sa, Ôn Liễu Niên tất nhiên ngủ không được, tuy nói thất lưng vẫn là cực kỳ đau nhức, nhưng cũng như trước sớm rời giường, cùng Triệu Việt một đường đến thư phòng.

"Đúng lúc." Diệp Căn nói, "Vừa mới nói phải công hãm đảo Bối Sa thế nào, Ôn đại nhân có cao kiến gì không?"

Ôn Liễu Niên nói: "Nghe ý tứ của đối phương, là muốn liên hợp hải tặc nước Nhật, bày ra mê trận dụ hải quân Đại Sở ta vào bẫy. Đã biết rõ là bẫy, tất nhiên không có đạo lý chui đầu vô lưới."

"Vậy chẳng lẽ cứ mặc kệ à?" Sở Uyên khẽ nhíu mày.

"Tất nhiên không phải." Ôn Liễu Niên sờ sờ mũi, "Vi thần ngược lại là có biện pháp, có lẽ có thể một lưới bắt hết một đám trên đảo Bối Sa tính luôn cả hải tặc nước Nhật."

"A?" Sở Uyên nghe vậy thì hứng thú, "Ái khanh cứ việc nói."

"Ngoài đảo Bối Sa canh gác nghiêm mật, nếu đại quân có vài động tác, tất nhiên sẽ khiến đối phương kích động, dựa theo trình độ hung tàn này, sẽ giết sạch giao nhân để tiêu hủy chứng cứ rửa sạch tội danh cũng không chừng, cho nên phải âm thầm làm việc."

Ôn Liễu Niên nói, "Sương mù dày đặc cũng có lợi, cho dù bên trong nháo long trời lở đất, tin tức cũng không thể truyền ra ngoài ngay lập tức."

"Ý của đại nhân, là âm thầm lên vào đảo Bối Sa?" Thượng Vân Trạch suy đoán.

Ôn Liễu Niên gật đầu: "Đã có thuyền hàng bổ cấp, thì có cơ hội trà trộn vào. Đợi đến khi bắt được thủ lĩnh, lòng binh tất nhiên sẽ tán, khi đó chỉ cần ngồi chờ hải tặc nước Nhật chui đầu vô lưới cũng không muộn."

"Vậy muốn để ai trà trộn vào?" Mộc Thanh Sơn hỏi.

"Ta đi." Triệu Việt nói.

Ôn Liễu Niên gật đầu: "Ừm, người đi, còn có Mộ Bạch nữa." Chung quy ở trên đảo tra xét qua hơn một tháng, quả thật là người thích hợp nhất.

"Hoàng thượng thấy thế nào?" Thẩm Thiên Phong hỏi.

"Có chút mạo hiểm, bất quá cũng chỉ có biện pháp này." Sở Uyên gật đầu, "Tạm thời thử một lần."

"Vậy Thanh Cầu và Sở Thừa thì sao?" Diệp Cẩn hỏi.

"Tám phần là trở về đảo Bạch Sương, chỗ đó là hang ổ Thanh Cầu." Triệu Việt nói, "Cũng không biết ở đâu lộng đến vài con chim báo tang, thật xui."

"Cũng không thể lúc nào cũng bị uy hiếp." Diệp Cẩn thở dài, "Nếu có Phượng Hoàng thì tốt rồi."

Phượng Hoàng a... Mọi người đều nhớ đến quả bóng tròn tròn nhỏ nhỏ lông xù kêu chirp chirp đến từ Truy Ảnh cung.

"Tác chiến trên biển không thể đùa, nếu là bị cánh nó chụp một cái, dự tính thuyền sẽ bị chìm." Thẩm Thiên Phong nói, "Năm đó các môn phái bạch đạo liên thủ, đều không có biện pháp với vật ấy, ngàn vạn lần không thể khinh thường."

"Không thì viết một bức thư gửi cho Quỷ Thủ tiền bối?" Diệp Cẩn đề nghị, "Tuy nói trên đảo Nhiễm Sương chỉ có hai con Phượng Hoàng, nhưng

có còn hơn không." Trước kéo đến chốn quân uy cũng tốt.

"Có qua có lại, cũng phải hao phí ba năm tháng, hướng hồ nơi ra vào đảo Nhiễm Sương ngày ngày đều phải dựa theo biến hóa của triều tịch, không có thuyền tiếp ứng cũng vào không được." Thâm Thiên Phong lắc đầu, "Chiến sự hết sức căng thẳng, nước ở xa không giải được cơn khát ở gần."

"Ôn ái khanh." Sở Uyên hỏi, "Người thấy thế nào?"

Ôn Liễu Niên chống quai hàm, như là đang ngăn người.

"Ôn ái khanh?" Sở Uyên lại gọi một lần.

Ôn Liễu Niên tiếp tục ngăn người.

Mộc Thanh Sơn đành phải vụng trộm nhéo hăn một cái.

"Hả?" Ôn Liễu Niên hồi thần, sau đó trước khi người còn lại mở miệng, liền nói ra một câu kinh người: "Có ai nghe qua thập bát mô chưa?"

...

Trong phòng một mảnh yên tĩnh, Diệp Căn thử độ ấm trên trán của hăn.

"Đều chưa từng nghe qua à?" Ôn Liễu Niên nhắc nhở, "Ở nơi yên hoa truyền xưng rất rộng."

"Tất nhiên là nghe qua rồi, ngay cả ta cũng biết." Mộc Thanh Sơn nói, "Nhưng sao đột nhiên đại nhân lại nhắc tới chuyện này?"

"Thập bát mô không hề ít giọng điệu, bản nhạc này được lưu truyền rất rộng, có liên quan đến một ngư nương ở Đông Hải, vốn khúc này có tên là 《 ngấm xuân khuê 》 ." Ôn Liễu Niên nói, "Nghe nói người này có thiên âm, hát lên có thể câu hồn, cho nên bị truyền thành là yêu ngư biến sâu."

"Cho nên?" Người còn lại đều sờ không rõ đầu mối.

"Nữ tử nơi yên hoa thích hát, cũng là muốn cho ân khách mất hồn." Ôn Liễu Niên nói, "Ngày đó Thanh Cầu khổng chế chim báo tang thì thổi một điệu, có hơi giống 《ngắm xuân khuê》, cũng là khúc câu hồn trong lời đồn."

"Ý của đại nhân là..." Diệp Căn dò xét.

"Hắn có thể thổi, chúng ta cũng có thể thổi." Ôn Liễu Niên nói, "Chỉ cần nghe hơn hai lần, ta có thể học không khác nhau lắm." Không biết hàm nghĩa bên trong cũng không sao, chỉ cần thổi lung tung theo là được, thậm chí ngoại trừ việc đó ra, mấy khúc đón dâu trung thu mừng thọ khai trương, các loại kèn cũng chỉ cần cùng nhau thổi mạnh, thổi càng loạn càng tốt.

Đến lúc đó xem ai có thể áp ai.

Thập bát mô có nghĩa là "Mười tám điệu sờ", bản nhạc này rất đậm, vừa hát vừa dè :) nàng nào muốn nghe thử cứ lên youtube bấm "Thập bát mô" nhé !!!

Trích: Thập Bát Mô

Khua chiêng gióng trống từng bừng

Chiêng dừng trống lặng để cùng nghe ta

Giải khuây câu hát ngân nga

"Sờ mười tám điệu" ta ca vui đời

Sờ tóc nàng đẩy xanh ngời

Mây chiều giăng mắc tơ trời miên man
Sờ lên vầng trán non ngàn
Tròn đầy mật ngọt say tràn lòng ta
Sờ đôi mày biếc thướt tha
Cong cong như vẽ khuôn ngà tươi xinh
Sờ lên phấn mắt gọi tình
Đen huyền trong sáng chân thành niềm thương
Sờ lên cái mũi bướng ương
Phập phồng hơi thở nàng đương then thò
Sờ lên khóe miệng vô lo
Khẽ cười nàng liếc chan hòa niềm yêu
Sờ lên cằm nhọn mỹ miều
Kề trên ngực rộng ta nhiều ấm êm
Sờ lên tai nhỏ sát bên
Bông tai hai chiếc tòng teng trêu đùa
Sờ bờ vai ấy đong đưa
Đôi bên đầy đặn thon vừa nghiêng nghiêng
Sờ lên một tấm lưng tiên
Thân ong khẽ duỗi tôn miên vai non

Sờ làn da mượt hồng trơn
Mịn màng óng nuột đào xuân sao bì
Sờ lên tòa ngực đương thì
Ngực kề sát ngực diệu kỳ nhân sinh
Sờ lên ngón nhỏ mong manh
Đang che giấu đóa ngực trinh nồn nường
Sờ đôi núm đỏ ta mơn
Muôn hình biến hóa Vu sơn mơ mòng
Sờ miền bụng phẳng cánh đồng
Ta cày ta cấy gieo trồng tốt tươi
Sờ phần bụng dưới đầy vơi
Mượt mà mềm mại mắt rời chẳng xong
Sờ lên chiếc rốn sâu lòng
Khoái như mùa vụ đòng đòng năm nao
Sờ cặp mông nảy sấn cao
Sướng lâng lâng sướng êm sao bông gòn
Sờ đùi non, chiếc đùi non
Ngon như quả bí chắc thon mát lành
Sờ lên đầu gối nhanh nhanh

Sương đường trâu kéo cày banh ruộng bùn

Sờ bấp chân nuột cho cùng

Chớ mà quấy cựa, hãy mừng dang ra

Sờ gót sen ả tố nga

Nàng đương đuổi gác vai ta chân kê

Một tòa sờ mái sờ mê

Sờ sau sờ trước mọi bề chẳng lời

Sờ bên trái, để con trai

Sờ bên phải ấy gái thời sinh luôn

Từ Đông phương đến Tây phương

Núi đồi khe suối tỏa hương gọi mời

Gai đâm cây chọc tươi bời

Thoi đưa vải dệt rã rời lá hoa

Trái phải, phải trái lại qua

Nóng bừng thẳng bé thân đà ngắt ngậy

Sương như rượu mạnh uống say

Tay ôm người ngọc lòng này cuồng si

Vuốt bờ mộng trắng phương phi

Sương như nuốt chén canh gì nóng thơm

Cối xay, mông ấy to hơn
Xay mè ba gánh nửa cân rượu nồng
Hai bờ dương liễu xanh um
Một con ngựa chiến bơi thuyền vào khe
Hai bờ hé lối xum xuê
Khít vừa cho cá dưa lê một giò
Cụ già nghe Thập Bát mò
Nhớ về tuổi trẻ đã sờ môi tay
Trai tân nghe Thập Bát này
Đêm ngày khao khát kiếm người giao duyên
Kẻ góa vợ nghe khúc tiên
Rưng rưng ôm gối khóc liền mấy phen
Sư thầy nghe hát yển oanh
Bảo ngay đồ đệ gọi anh cho tình
Ni cô nghe Thập Bát mình
Canh ba thức giấc phập phình chẳng nguôi
Các người trẻ nít nghe rồi
Chăm chăm tìm vợ để thời phủ phê
Nửa đêm lòng động cơn mê

Bàn tay năm ngón vân vê vọc đùa

Lên lên xuống xuống không chừa

Mua mua bán bán được mùa sướng vui.

THỔ PHỈ CÔNG LỢC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 184: Ôn Đại Nhân Đi Đâu Rồi???

Tuy nói biện pháp của Ôn Liễu Niên có chút kì lạ, bất quá cẩn thận ngâm lại cũng là tựa hồ có thể làm. Vì thế buổi chiều ngày đó, ám vệ liền tìm được khúc phố ở trên đường, lại mua một cây sáo ngọc, đồng thời giao cho hắn.

Bởi vì khúc nhạc này lưu truyền rất rộng, lại có chút... Hạ lưu, vì thế Ôn đại nhân đi một vòng lớn ở trong nhà, muốn tìm một chỗ yên tĩnh, cuối cùng thậm chí còn ý đồ ôm bánh xe nhảy xuống giếng cạn. Triệu Việt dờ khóc dờ cười nhanh chóng giữ chặt người: "Không bằng mang người đến sau núi?"

"Cũng được cũng được." Ôn Liễu Niên liên tục gật đầu, bằng không nếu là để dân chúng nghe được, mình nhất định sẽ lập tức thu thập bao phục trở về Giang Nam !

Triệu Việt dắt Hắc Phong đến, mang hắn một đường ra khỏi thành.

Núi ở bờ biển tất nhiên không thể so với trong đất liền, đa phần đều có vài tảng đá lớn hoang vắng, cũng không cao. Hai người xoay trái xoay phải, cuối cùng tìm được một chỗ vừa mát mẻ lại vừa yên tĩnh, hơn nữa phong cảnh còn rất đẹp. Ôn Liễu Niên ngồi ở trên tảng đá, lấy ra sáo ngọc mở ra khúc phố, bắt đầu nghiêm túc thổi... thập bát mô.

Triệu đại đương gia tâm tình có chút phức tạp.

Luyện tập ba bốn lần, Ôn Liễu Niên hỏi: "Thế nào?"

Triệu Việt nói: "Rất hay."

Ôn Liễu Niên lại hỏi: "Có thần hồn điên đảo không?"

Triệu Việt: "..."

Ôn Liễu Niên hai mắt nóng bỏng.

"Thần hồn điên đảo là vì người, chứ không phải là vì khúc mê diễm này."
Triệu Việt gõ gõ đầu hấn, "Đến đây ngồi, trên tảng đá rất lạnh."

Ôn Liễu Niên gãi gãi mặt, đi qua ngồi ở trên đui hấn tiếp tục thổi. Thuở nhỏ hấn đã tinh thông âm luật, tất nhiên học được rất nhanh, chưa tới nửa canh giờ đã thổi đến hữu mô hữu dạng(*), chỉ là quai hàm hơi mới.

(*) Hữu mô hữu dạng: là hình dung việc làm hay mô phỏng mà kết quả rất giống với hình mẫu nào đó hoặc đạt được chuẩn mực nào đó.

Triệu Việt vươn tay xoa xoa cho hấn.

"Nghe cùng khúc Thanh Cầu thổi ngày đó cũng không khác bao nhiêu."
Ôn Liễu Niên nói, "Cho dù là khác, đợi đến ngày khi hai quân gặp nhau lại nghe thêm hai lần, cũng có thể bắt chước giống gần mười phần."

"Thật sự không muốn để người lên chiến trường." Triệu Việt thở dài.

"Cơ hội hiếm có." Ôn Liễu Niên ưỡn ngực, "Bằng không chờ đến ngày thắng trận trở về triều, phải khoác lác với mấy lão thần trong triều kia thế nào."

Triệu Việt buồn cười: "Chỉ vì chuyện này?"

"Cũng vì có thể sớm ngày đánh thắng trận." Ôn Liễu Niên đặt cằm ở đầu vai hấn, "Đi ra ngoài lâu như vậy, ta muốn về nhà."

Triệu Việt vỗ nhẹ lên lưng hắn, nghiêng đầu hôn lên sợi tóc mềm mượt kia: "Ừm, ngày Sở quân đại thắng, chúng ta cùng nhau trở về Giang Nam."

"Ôn ái khanh đâu rồi?" Trong thành Đại Côn, Sở Uyên hỏi Tứ Hỉ.

"Hồi Hoàng thượng, từ sớm đã nói là ra ngoài với Triệu đại đương gia." Tứ Hỉ công công nói, "Đến ngọn núi luyện thập bát mô (luyện mười tám điệu sờ)."

Sở Uyên: "..."

Tứ Hỉ công công tự giác nói lỡ, vì thế vội vàng giải thích một câu: "Thối sáo."

Còn không bằng không nói... Sở Uyên dờ khóc dờ cười: "Tiểu Căn đâu? Sao hôm nay cũng không thấy."

"Cốc chủ vẫn ở Ôn phủ, bắt mạch chữa bệnh cho tiểu Lục tử." Tứ Hỉ nói, "Hoàng thượng có muốn qua xem thử không?"

Sở Uyên gật đầu, theo hắn một đường ra cửa.

Diệp Căn đập chặn lại cho tiểu Lục tử, sau khi thấy hai người tiến vào, nhẹ nhàng làm thủ thế im bật: "Ra ngoài nói."

Sở Uyên gật đầu, đưa mắt nhìn tiểu hài tử trên giường, chỉ thấy sắc mặt hắn hơi tái nhợt, giống như vừa mới nhận phải đau đớn.

Diệp Căn dè dặt cẩn thận đóng cửa phòng, sau đó nói: "Buổi sáng bó xương, may mắn hai chân không bị biến dạng nghiêm trọng, vẫn có thể khôi phục lại."

"Cổ họng thì sao?" Sở Uyên hỏi.

"Cổ họng ngược lại là đơn giản hơn, chỉ là chút được bình thường, uống thuốc thì có thể khỏi." Diệp Cần đặt kim giáp lang lên bàn, "May mắn có vật nhỏ này, mới có thể phát hiện cổ trùng trong cơ thể tiểu Lục tử."

"Cổ trùng?" Sở Uyên nhíu mày, "Dùng để làm gì?"

"Giống như lời Triệu đại đương gia nói, sẽ khiến đầu óc giao nhân dần dần si ngốc." Diệp Cần nói, "Còn có tác dụng khác, một khi cổ độc phát tác, sẽ cảm thấy trong lòng giống như có ngọn lửa đang thiêu đốt, hành động cũng sẽ hung tàn bạo lực hơn gấp vài lần so với bình thường, quan trọng nhất là có thể lén vào trong nước tạm thời không cần thở, đến phá hủy chiến thuyền quân địch."

"Toàn là vật âm độc." Sở Uyên lắc đầu, "Trong đảo Bối Sa ít nhất cũng có hai trăm giao nhân, tương lai nếu cứu ra toàn bộ, chỉ dựa vào một con kim giáp lang này, có thể cởi bỏ cổ độc trong cơ thể mọi người?"

"Không chỉ một con, chúng ta có năm con, hơn nữa con này là Trùng Vương." Diệp Cần dùng gậy nhỏ chọt chọt, "Có thể ăn rất nhiều."

Kim giáp lang lắc lắc xúc tu, cọ cọ bối giáp tỏa sáng.

Lợi hại chưa !

Mấy ngày sau, mật thám Đông Hải đến báo, nói là có một đội tàu ở bên trong đảo Bối Sa chạy ra, nhìn phương hướng hẳn là muốn đến nước Nhật.

"Hẳn là đi cầu viện." Ôn Liễu Niên nói, "Tốc độ rất nhanh."

"Chúng ta đến nay vẫn chưa xuất binh đến Đông Hải, đối phương dự tính cho rằng vẫn chưa bại lộ." Diệp Cần nói, "Nhưng cũng nói không chính xác khi nào Sở Hằng không chịu khổ trong lao ngục được nữa, thì sẽ khai chuyện trong đảo Bối Sa ra. Không yên tâm, tất nhiên phải tìm núi dựa mới sớm một chút."

"Hoàng thượng cảm thấy chuyện này thế nào?" Ôn Liễu Niên hỏi.

Diệp Căn nói: "Quân Đông Hải dĩ nhiên phân phối xong, tùy thời đều có thể xuất chinh đánh tặc, chỉ là trước đó, sợ phải làm phiền đại đương gia và Chu Tam thiếu gia."

"Thân là nam nhi Đại Sở, tất nhiên phải làm việc vì đất nước !" Ôn đại nhân chính khí lẫm liệt, ngữ điệu hùng hồn.

Diệp Căn hơi giật mình một chút, sao đột nhiên lại lớn tiếng thế.

"Trẫm ở tại cửa, ái khanh nhỏ giọng một chút trẫm cũng có thể nghe được." Sở Uyên rầu rĩ xoa xoa ấn đường.

Ôn Liễu Niên dạt dào tình cảm nói: "Lời vi thần nói hoàn toàn xuất từ trong tâm phế, trên có trời dưới có đất, đều có thể minh giám a !"

"Từ giờ trở đi không cho nói nữa." Sở Uyên gõ gõ mũi hăn, cùng Diệp Căn một đường đến sau viện thăm tiểu Lục tử.

Ôn Liễu Niên ánh mắt sáng quắc đi theo phía sau hăn.

"Không được." Sở Uyên không quay đầu lại, "Tiểu Căn nói, gần đây ái khanh phải ăn thanh đạm."

"Kẹo đậu phộng - "

"Cũng không được."

"..."

Ôn đại nhân ngồi ở phía sau viện, phần uất nhìn con kiến chuyển nhà.

Hai ngày sau, một chiếc thương thuyền rời khỏi thành Đại Côn, đến trước các đảo nhỏ ở Đông Hải trao đổi hàng hóa. Triệu Việt và Chu Mộ

Bạch dịch dung thành khách thương ngoại địa, còn có mười bảy ảnh vệ khác, cũng âm thầm đồng hành đi theo.

Trong khoang thuyền, Chu Mộ Bạch chỉ chỉ cổ mình.

Triệu Việt kéo cao áo, bình tĩnh che khuất dấu hôn.

Mà đầu số gây nên - Ôn đại nhân, giờ này khắc này đang vùi đầu trong đồng sách, tìm lật xem ghi chép về chim báo tang.

"Không ai biết năm đó Ma Giáo rốt cuộc là tìm được vật ấy thế nào." Diệp Cẩn nói, "Còn tưởng rằng sau trận chiến lúc trước, đã triệt để diệt trừ hết rồi, không nghĩ tới lại sống dậy từ trong mảnh tro tàn."

"Một đám ô hợp, tìm mấy thứ này ngược lại là rất lưu loát." Ôn Liễu Niên tiếp tục lật sách, "Hung tàn hơn nữa bất quá cũng chỉ là một con chim, không biết có đẻ trứng không."

Diệp Cẩn: "..."

Ngàn vạn lần đừng nói ngay cả cái này cũng muốn ăn.

"Ý, khoan đã." Ôn Liễu Niên dừng lại động tác, "Tìm được vài thứ."

"Về chim báo tang?" Diệp Cẩn tới gần.

"Không phải." Ôn Liễu Niên lắc đầu, "Về tổ tông của nó."

Diệp Cẩn: "..."

Trên sách rậm rạp, đây ắp chữ nhỏ li ti, loạn thất bát tao mà sống động, cũng không biết là xuất từ tay người nào.

"Đại nhân có thể xem hiểu?" Diệp Cẩn nghi hoặc.

Ôn Liễu Niên gật đầu: "Có thể a."

Diệp Cẩn: "..."

"Tiền triều Chu vương khi tại vị, có một nhóm cướp ở Đông Hải, đốt giết đánh cướp không chuyện ác nào mà không làm, mà nhân số còn rất đông." Ôn Liễu Niên nói, "Vì không để bại lộ hành tung, thậm chí còn độc đáo sáng tạo ra một bộ ám hiệu dùng để liên lạc, chính là chữ viết này."

"Hình như nghe qua đoạn cổ sự này rồi." Diệp Cẩn gật đầu, "Nhưng vì sao đại nhân có thể xem hiểu?"

Ôn Liễu Niên nói: "Hồi nhỏ cảm thấy rất thú vị, liền học, cũng không khó."

Diệp Cẩn đưa mắt nhìn trang sách rậm rạp, nhúc nhích đầu.

"Bất quá có rất ít tin tức về chim báo tang." Ôn Liễu Niên giải thích cho hẳn nghe, "Nói là thủ lĩnh đám người này ngày nào đó rời bến, ở trên đảo hoang lấy được ba bốn quả trứng chim, về sau liền dưỡng ra chim lớn màu đen."

"Ở phiến hải nào?" Diệp Cẩn hỏi.

Ôn Liễu Niên lại lật thêm hai trang: "Không viết rõ, bất quá xem vị trí miêu tả, như là đảo Bạch Sương."

"Hang ổ Thanh Cầu, trách không được." Diệp Cẩn nói, "Ly Giao dưỡng vài con chim kia trên núi Thương Mang, dự tính cũng là xuất từ tay Thanh Cầu." Chung quy hai người từng kề vai chiến đấu, trước khi trở mặt thành thù, coi như là cùng vào sinh ra tử qua.

"Có thể dưỡng ra mấy trăm con, đảo Bạch Sương cũng không nhỏ." Ôn Liễu Niên nói, "Hơn nữa phía trên có nước ngọt có ruộng tốt, màn chắn tầng tầng dễ thủ khó công, nếu bị Sở quân vây quanh, đại khái trốn ở bên trong ba năm năm năm, đối với chúng ta cực kỳ bất lợi."

"Đã là một nơi tốt như thế, thì càng phải đoạt lại." Ôn Liễu Niên xoa xoa mặt, huống hồ trận này khác với trận đánh Sở Hằng, chung quy Thanh Cầu từng là thuộc hạ Đại Minh vương, bây giờ xảy ra nhiễu loạn, ít nhiều gì cũng phải giúp một phen a...

"Tiên sinh." Trên đảo Lạc Anh, Vô Ảnh nhảy vào thư phòng, "Khi nào xuất phát?"

"Ba ngày sau." Vân Đoạn Hồn nói.

"Được !" Vô Ảnh đáp một câu, lại nhảy nhót ra ngoài phòng, "Ta đi báo cho ca ca !"

Vân Đoạn Hồn cười lắc đầu, cúi đầu tiếp tục xem sách cổ trong tay.

Nương theo thuyền tới lấy nước, Triệu Việt và Chu Mộ Bạch một lần nữa thuận lợi trà trộn vào đảo Bối Sa. Quân đội còn lại trên đảo tổng cộng còn khoảng năm trăm người, có lẽ là vì Sở Hằng xảy ra chuyện, cho nên tuần tra so lần trước càng thêm nghiêm mật. Xung quanh phủ đệ thống soái càng là canh gác tầng tầng, cơ hồ cứ cách vài bước thì có người đứng gác.

"Cơ quan trải rộng." Chu Mộ Bạch nói, "Đại đương gia thấy thế nào?"

"Trên đảo có vài ao giao nhân, phải nghĩ biện pháp tập hợp lại cùng một chỗ trước." Triệu Việt nói, "Rồi sau đó Chu huynh cùng ta chia nhau hành động, một người bảo hộ giao nhân, một người tiến đến đánh phủ thống soái."

Chu Mộ Bạch gật đầu: "Nếu đã quyết định chủ ý, thì phải làm càng nhanh càng tốt, để tránh đêm dài lắm mộng, đêm nay hành động, thế nào?"

Triệu Việt gật đầu, thừa dịp hoàng hôn nặng nề, cùng hẩn một đường đến giải cứu giao nhân.

THỔ PHỈ CÔNG LỢC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 185: Cuộc Chiến Ở Đảo Bối Sa (Thượng)

Màn đêm dần sâu, trên mặt biển gió thổi lớn dần. Đèn lồng treo hai bên bảo tháp lung lay sắp đổ, đột nhiên 'Phụt' một tiếng rớt xuống, giấy lát liền dấy lên ngọn lửa hừng hực.

Thủ vệ đang ngủ gật ở trong phòng, mơ mơ màng màng nghe được tiếng giao nhân đang ồn ào kêu to, vì thế giật mình tỉnh dậy nhanh chóng chạy tới xem đến tột cùng, nhưng vừa mới ra khỏi cửa, thì bị ngọn lửa cao ngất trời làm giật mình đến hồn phi phách tán, vội vàng hô to tìm người đến dập lửa. Tòa bảo tháp này vốn dĩ xây dựng là để trấn áp ác linh trong biển, bình thường cơ bản không có người đi qua, gỗ mục nát gặp phải cuồng phong liệt hỏa, cháy đến không thể vãn hồi, đem bóng đêm nặng nề cũng nhiễm lên một tầng đỏ rực.

"Xảy ra chuyện gì !" Một nam tử trung niên vội vàng chạy tới, chính là tướng lĩnh lúc trước Sở Hằng phái tới đóng giữ trên đảo, tên là Thái Thần.

"Hồi tướng quân, không biết tại sao lại cháy." Thủ vệ 'âm âm' quỳ trên mặt đất, "Vừa vụn có gió lớn thổi tới, không dập tắt được a."

Đối với tòa bảo tháp này có bị thiêu hủy hay không, Thái Thần ngược lại là không để ở trong lòng, hẳn trước giờ đều không tin chuyện quỷ thần. Nhưng thấy phía trên không ngừng có gỗ cháy đen mang theo ánh lửa rớt xuống, giao nhân dưới tháp đã loạn thành một đồng, phó tướng sốt ruột nói: "Tướng quân, nếu tòa tháp này ngã vào trong ao nước, e rằng sẽ chết vô số a."

Thái Thần vẫy tay gọi thuộc hạ tới, chuyển toàn bộ giao nhân đến một chỗ khác.

Ngọn lửa dần dần nuốt hết cây cột tầng dưới chót, bảo tháp âm âm sập xuống, âm âm ngã vào trong ao giao nhân lúc trước, bắn lên tung tóe bọt nước.

"Tốt lắm." Chu Mộ Bạch tại chỗ tối sờ sờ cảm, "Cho dù muốn dọn dẹp sạch sẽ, cũng phải tốn công một phen."

"Khi nào thì ảnh vệ đến?" Triệu Việt hỏi.

"Đêm mai sẽ có thuyền lấy nước trở về." Chu Mộ Bạch nói, "Nếu mọi việc thuận lợi, hẳn là giờ Tý sẽ đến."

Thuyền lấy nước trên đảo Bối Sa mỗi lần chỉ mang mười sáu mười bảy thùng gỗ, mất một thùng hai thùng cũng là có thể thông cảm, nếu là liên tiếp mất mười mấy thùng nước, khó tránh khỏi sẽ khiến người khả nghi. Cho nên vì bảo đảm an toàn, liền quyết định để Triệu Việt và Chu Mộ Bạch lên bờ bố trí trước, đợi đến ngày ước định thì hành động, mười bảy người còn lại sẽ lẫn vào trong thuyền lấy nước lên đảo, cùng nhau đại sát tứ phương, giải cứu giao nhân.

Hành động này cư nhiên có hơi mạo hiểm, nhưng tình thế cấp bách, cũng không chấp nhận được quá nhiều lựa chọn.

Sau khi được chuyển dời đến ao nhỏ, giao nhân như trước vẫn còn chưa hoàn hồn, bởi vì trúng cổ và cổ họng bị hạ được, đa phần không thể nói rõ ràng rốt cuộc xảy ra chuyện gì, chỉ là đập đập nước, náo loạn hơn nửa buổi mới dần dần ngừng lại.

Chu Mộ Bạch đại khái nhìn nhìn bốn phía ao nước, rất là trống trải, nếu ảnh vệ có thể chạy tới kịp thời, muốn bảo hộ giao nhân ở đây cũng không hề khó.

Sắc trời rất nhanh chuyển sáng, Thái Thần lại xem xét ao giao nhân gặp hỏa một phen, nếu muốn dọn dẹp sạch sẽ rồi dẫn nước biển mới vào, ít nhất cũng phải hơn mười ngày, lại nghe thấy vài giao nhân kia đến giờ vẫn chưa bình tĩnh lại, trong lòng nén giận không chỗ tiết, cũng chỉ có đánh thủ vệ một trận cho xong việc.

Trong thành Đại Côn, Ôn Liễu Niên sao chép sửa sang toàn bộ văn tự tìm đọc về đảo Bạch Sương mấy ngày gần đây lại một lần, ngay ngắn chỉnh tề đóng thành quyển sách, trình lên cho Sở Uyên.

"Ái khanh vất vả rồi." Sở Uyên nói, "Không ngủ không nghỉ vì chuyện này mà vất vả như thế."

"Đây vốn là chuyện thuộc bốn phận của thần." Ôn Liễu Niên hơi suy yếu.

"Không thoải mái?" Sở Uyên khẽ nhíu mày, buông sách bước lên phía trước.

Ôn Liễu Niên bụng kêu ọc ọc.

Sở Uyên: "... Sáng nay ái khanh chưa ăn à?"

"Ăn rồi." Ôn Liễu Niên ai oán, "Cháo rau." Mặt sẽ xanh lè đó.

Nhìn ánh mắt hằm phủ một tầng sương mù hơi nước, Sở Uyên nghĩ nghĩ, sau đó nói: "Giữa trưa theo trẫm cùng nhau ăn cơm đi, đừng để Tiểu Căn biết."

Ôn đại nhân liêu mạng gật đầu.

Sở Uyên làm hoàng đế trước giờ đều cực kỳ tiết kiệm, cơm nước ở trong cung đều cực kỳ đơn giản, đừng nói chi là ở bên ngoài. Cho nên dù tăng thêm lượng đồ ăn, chẳng qua cũng chỉ là thêm chút thịt gà thịt vịt, nhưng

đối với Ôn đại nhân bảy tám ngày liên tục ăn thanh đạm mà nói, hiển nhiên là mỹ vị trân tu, cơ hồ hai mắt đều đang phát sáng.

"Ái khanh ăn từ từ thôi." Sở Uyên đau đầu.

Ôn Liễu Niên vô cùng chuyên chú đối phó một cái chân vịt, ăn vừa nhanh lại vừa tư vấn, ngoài miệng không dính một chút dầu mỡ, trong bát chỉ còn xương.

Sở Uyên buồn cười, lại gắp cho hắn một miếng thịt.

Ôn đại nhân tiếp tục ăn.

"Khẩu vị của ái khanh thật là tốt." Ăn được một lúc, ngay cả Sở Uyên cũng nhin không được cảm khái, "Cư nhiên cũng không thấy béo lên."

Vẫn là có một chút, Ôn đại nhân thâm nghĩ, chỉ là bị che khuất rồi.

Đoạn Bạch Nguyệt vừa vặn có chuyện đến đây, Tứ Hỉ công công cũng không ngăn cản - Hoàng thượng nói là phải để ý Diệp cốc chủ, chứ cũng không có nói phải để ý người khác, tóm lại Tây Nam vương cũng không phải người ngoài

"Đừng chỉ lo ăn thịt." Sở Uyên lắc đầu, múc cho hắn một chén canh rau xanh, "Uống chút canh đi."

"Đa tạ Hoàng thượng." Ôn Liễu Niên thò tay tiếp nhận bát, đúng lúc Đoạn Bạch Nguyệt đẩy cửa ra.

"Tây Nam vương có chuyện?" Sở Uyên khẽ nhíu mày.

Khóe miệng Đoạn Bạch Nguyệt cong lên: "Bốn vương tựa hồ là quấy rầy Hoàng thượng và Ôn đại nhân dùng cơm?"

Ôn Liễu Niên bưng bát canh, vẻ mặt rất là vô tội.

"Lui ra." Sở Uyên cũng không nhìn hăn một cái.

Đoạn Bạch Nguyệt cũng không nhiều lời, bình tĩnh nở nụ cười, lập tức đến được lư tìm Diệp Căn.

Vì thế buổi chiều hôm đó, Sở Hoàng liền nghe tiểu Căn xù lông lải nhải nhắc nửa canh giờ, lặn qua lộn lại chỉ có một ý - 'Khoảng thời gian này Ôn đại nhân làm việc quá mệt nhọc, ta cực khổ vất vả tìm được liệu quý hiếm để điều dưỡng thân thể cho hăn, đã nói bao nhiêu lần phải từ bỏ huân tinh mới có thể có được hiệu, người thân là vua của một nước cư nhiên không nghe theo lời dặn của thần y mà cho hăn ăn thịt, có biết như vậy là uổng phí công sức lúc trước không, có thể hảo hảo làm một Hoàng đế tốt được không !"

Đặc biệt hung.

Sở Uyên lao tâm lao lực quá độ.

"Biết sai chưa !" Diệp Căn lại đến thư phòng.

Ôn đại nhân gục đầu: "Biết."

"Còn dám ăn thịt không?"

"Không dám không dám?"

"Buổi tối muốn ăn gì?"

"Thức ăn."

Diệp Căn vỗ vỗ hăn, kêu phòng bếp buổi tối nấu canh hầm bí đỏ.

Sau khi dùng qua cơm chiều, Ôn Liễu Niên ngồi ở trên cửa, bĩu môi.

Ăn không ngon, lạt.

Tập thể ám vệ chống quai hàm thở dài, cũng không biết khi nào đại dương gia mới có thể trở về, chúng ta đều thập phần đau lòng cho đại nhân.

Đèn đuốc bên trong đảo Bối Sa đã tắt, Triệu Việt lặng lẽ không một tiếng động lén vào trụ sở của Thái Thần, ngoài cửa tuần tra nghiêm mật, trong viện trải đầy cơ quan, hơi vô ý thì sẽ bị hàng ngàn mũi tên bắn tới cùng một lúc. Gần nửa đêm, đám thủ vệ tiếp theo tiến đến đối ca, Triệu Việt nhân cơ hội nhảy vọt lên, vững vàng dừng ở nóc nhà.

Giường của Thái Thần rất lớn, nhìn qua như là có cơ quan ám cách, Triệu Việt châm chước một lát, tùy tay nhặt lên một mảnh ngói bên cạnh, dùng nội lực ném trúng một tên thủ vệ.

Đối phương thảm thiết kêu một tiếng, người còn lại bị hoảng sợ, Thái Thần tất nhiên cũng bừng tỉnh, theo bản năng liền muốn xuống giường xem xét đến tột cùng. Triệu Việt nhìn đúng thời cơ, khi hăn vừa rời khỏi giường nháy mắt đạp xuyên nóc nhà, giơ đao tấn công đến.

"Người đâu ! Có thích khách !" Bên ngoài tiếng hô một mảnh, Thái Thần tâm biết không ổn, giơ tay muốn ấn động cơ quan, một đạo hàn quang cũng đã nghênh diện đánh tới.

"Các hạ là người của thế tử?!" Thái Thần hết hoảng né tránh.

Triệu Việt không nói lời nào, ra chiêu càng sắc bén. Thủ vệ bên ngoài cũng giết tiến vào, Thái Thần nhân cơ hội nhảy ra ngoài cửa sổ. Triệu Việt một đao chém tên thủ vệ trước mặt, phóng người đuổi theo.

Trên đảo tiếng hô nổi lên bốn phía, xung quanh đều dấy lên ngọn đuốc cháy hừng hực, giao nhân sau khi nghe được cũng dần dần rối loạn lên. Vừa nghe là có người bên ngoài xông vào, thủ quan lập tức hạ lệnh tập hợp cung tiễn thủ - Người trên đảo đều biết quy củ, một khi xảy ra đại loạn, thì trước tiên sẽ giết hết đám giao nhân nơi này, để tránh rơi vào tay kẻ khác.

Thuyền lấy nước dần dần tiến lại gần hải đảo, trạm gác cơ hồ không giống như thường ngày lui tới, xa xa tựa hồ tiếng giết từng trận, ánh lửa dấy lên giữa đêm đặc biệt để khiến người khác chú ý.

"Rút !" Trong lòng biết là xảy ra nhiều loạn, một người trong đó lập tức lớn tiếng ra lệnh, sau cổ cũng đã truyền đến một trận đau nhói, trước mắt bỗng tối đen hôn mê bất tỉnh. Người còn lại trên thuyền hoàn toàn không biết xảy ra chuyện gì, chỉ thấy vô số bóng đen lướt qua trước mặt, liền liên tiếp hôn mê bất tỉnh, chỉ có một người may mắn tránh khỏi, nhưng lại bị nhét được, vị ngọt lừ một mảnh tan trong khoang miệng.

"Hảo hảo lái thuyền ở chỗ này chờ, bằng không nội trong ba ngày sẽ phát độc mà chết !"

Người nọ gật đầu liên tục, cả người run rẩy, ngay cả nói cũng nói không nên lời.

Hải đảo ở cách đó không xa, ảnh vệ bên cạnh Sở Uyên đều là cao thủ khinh công, ngay cả thuyền cũng lướt đi, trực tiếp nhảy vào trong biển, lướt sóng giống như đang đi bộ trên đất phẳng vọt lên bờ, đại khái phân biệt phương hướng một chút, liền chạy về phía giao nhân.

Chu Mộ Bạch trốn ở chỗ tối, trong lòng âm thầm xoắn xuýt. Chỉ dựa vào sức của một mình hẳn, muốn cứu tất cả giao nhân trong vũ tiễn (mưa tên) hiển nhiên có chút khó khăn, mắt thấy cung tiễn thủ đã sắp vào chỗ. Chu Mộ Bạch cảm thấy tâm treo ngược, vừa mới chuẩn bị giết xông ra, ảnh vệ cũng đã từ trên trời giáng xuống, roi sắt trong tay giống như độc xà, sau khi nện lên trên người, cơ hồ ngay cả xương cốt cũng muốn bị dập nát.

Chu Mộ Bạch thở phào nhẹ nhõm, cũng rút kiếm lao ra ngoài. Ảnh vệ bày trận bảo hộ ở xung quanh ao giao nhân, hỏi: "Đại đương gia đâu?"

"Ở chỗ Thái Thần." Chu Mộ Bạch nói, "Giải quyết xong nơi này trước rồi nói tiếp !"

Giao nhân tuy nói bị trúng cổ, nhưng vẫn còn lại chút thần chí, biết những người này là đến cứu mình ra khỏi ma quật, trong lòng cũng là vui sướng vạn phần, lập tức giãy giụa muốn cởi đuôi cá ra, rồi cầm lấy tảng đá bên bờ ném tới đám quan binh.

Mũi tên lóe hàn quang từ xa xa bay tới, nhưng đều bị roi sắt của ảnh vệ quét rơi. Tiếng binh khí chạm vào nhau không ngừng vang lên bên tai, không ngừng có thủ vệ kêu thảm ngã vào trong ao, bị giao nhân đè lại đập một trận. Người còn lại thấy thế không ổn xoay người muốn trốn, nhưng sao có thể thoát được, chưa tới một lát, cũng đã nằm sấp trên mặt đất kêu cha gọi mẹ, đầu hàng có thể có hơn một nửa.

"Để lại năm người ở đây trông coi, người còn lại theo ta đi tìm đại đường gia." Chu Mộ Bạch hạ lệnh.

Ảnh vệ gật đầu, theo hẵn một đường đi về phía chủ trạch. Đám giao nhân ghé vào bên bờ, cũng kêu ô ô giãy giụa muốn lên bờ.

Ám vệ ở lại thủ trong lòng thờ dài, nâng một đám bọt họ lên, lại giúp cởi đuôi cá ra, thấy hai chân trắng bệch kia, lửa giận càng tăng vùn vụt, chỉ hận không thể đem đầu sỏ gậy ra thiên đao vạn quả.

Trên tảng đá ngoài bờ biển, Thái Thần tay cầm trường đao, ánh mắt cảnh giác nhìn người trước mặt.

"Người hết đường trốn rồi." Triệu Việt thản nhiên nói, "Nhận thua đi."

THỔ PHỈ CÔNG LỰC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 186: Cuộc Chiến Ở Đảo Bồi Sa (Hạ)

"Rốt cuộc ngươi là người của ai?" Thái Thần hỏi lại lần nữa, "Cho dù chết, cũng phải để ta chết minh bạch."

"Ngươi không có tư cách chết minh bạch." Triệu Việt ngữ điệu lạnh như băng.

"Phải làm thế nào mới có thể tha cho ta?" Thái Thần dần dần lùi lại.

"Hại nhiều hài tử vô tội như vậy, chết một vạn lần cũng không đủ." Triệu Việt nắm chặt chuôi Tể Nguyệt đao, "Ngươi hết đường trốn rồi."

"Sở Thừa chạy thoát, ta có thể giúp ngươi dụ hãn ra mặt." Nghe hãn nói như vậy, Thái Thần đã đoán được có lẽ hãn là người của triều đình, vì thế nói chuyện càng lớn tiếng hơn vài phần, "Hoàng thượng tất nhiên cũng muốn bắt hãn, ta chỉ cầu có thể miễn tội chết." Khi nói chuyện, Thái Thần bất động thanh sắc lui về phía sau một bước, đột nhiên cả người đều đánh sang bên phải, âm âm ầm xuống cơ quan phía sau đá ngầm.

Mấy trăm mũi tên từ trong bờ cát mềm mại đột nhiên bắn ra, chẳng chịt kín mít không có một kẽ hở. Triệu Việt nhún người nhảy đến giữa không trung, lưỡi đao trong tay phát ra hàn quang lóng lánh giữa bóng đêm, tiếng va chạm thiết khí không dứt bên tai, chỉ trong giây lát, tiễn phong dĩ nhiên đồng loạt bị chém đứt, hỗn độn rơi xuống trên bờ cát.

"Thân thủ rất nhanh." Ảnh vệ theo Chu Mộ Bạch đuổi tới, sau khi nhìn thấy cũng hơi giật mình. Đao pháp của Triệu Việt không tính tinh diệu, bắt đầu đến chuyển hợp thậm chí nhìn qua hơi thô ráp lỗ mãng, nhưng rất

nhanh, giống như sấm chớp gió giạt, khiến đối thủ hoàn toàn không có cơ hội phản ứng, chỉ có hốt hoảng ứng đối, do đó có trăm ngàn chỗ hở.

Thái Thần xoay người nhảy vào trong biển, Triệu Việt đạp lên đá ngầm cũng phóng về phía mặt biển, dư quang Chu Mộ Bạch thoáng nhìn trong biển dường như có chỗ không đúng, vì thế lớn tiếng nói: "Cẩn thận !"

Sau khi cơ quan bị tác động, vạn cây ngân châm từ đáy biển bắn ra. Triệu Việt khước miệng khẽ nhếch, chẳng những không né tránh, ngược lại đáp xuống xách Thái Thần ra khỏi mặt nước, tùy tay che ở phía bên trái mình làm tấm thịt chắn, tay phải cầm Tế Nguyệt đao chỉ tà tà đảo qua, liền đánh rớt tất cả ngân châm xuống biển.

Ngân châm mang theo kịch độc, ngũ quan Thái Thần vạn vạn đến cơ hồ biến hình, thống khổ lăn lộn trên bờ cát.

"Không sao chứ." Chu Mộ Bạch vội vàng chạy tới.

"Không sao." Triệu Việt nói, "Mang hẳn về trước đi, nếu là chết cũng là bị trừng phạt đúng tội, còn nếu không chết, thì giữ lại cho Hoàng thượng thẩm vấn."

"Vâng ! ." Ảnh vệ kéo hẳn lên, tạm thời mang đến nhà giam trên đảo.

Hừng đông, năm trăm phản quân tử thương vô số, dĩ nhiên dấu chí toàn tiêu. Ba ảnh vệ lái thuyền rời bến trở về báo tin, người còn lại thì lưu ở trên đảo dọn dẹp tàn cục. Thần chí giao nhân chưa bị mê thất, tuy cổ họng không thể nói chuyện, nhưng cũng rất thích viết chữ, cùng nhau nói chuyện phiếm với ảnh vệ. Triệu Việt sai người dựng ghế mềm ở trên bờ cát, mỗi ngày đều để bọn họ phơi nắng một lát, cũng có thể thoải mái một chút - Không có tác dụng của cổ dực, khí lạnh ẩm ướt lúc trước gieo ở trong xương cốt đã dần dần lộ ra, thường xuyên sẽ đau đến trắng đêm không ngủ được.

Trong ngân châm của Thái Thần cũng không biết là độc gì, tuy nói không đến mức tang mệnh, nhưng là ngày ngày đau đớn khó nhin, quẳng quại mấy ngày liền, tay chân khớp xương cũng biến dạng sưng to, xem như gieo gió gặt bão.

Nửa tháng sau, một chiếc thuyền lớn thừa dịp bóng đêm, lặng lẽ không một tiếng động chạy vào đảo Bối Sa. Ôn Liễu Niên rời thuyền đầu tiên, Triệu Việt ngoài ý muốn, cười cười ôm lấy hắn: "Sao người cũng đến đây."

"Tất nhiên phải đến." Ôn Liễu Niên nói, "Không bị thương chứ?"

"Không có." Trời nổi gió, Triệu Việt cười ngoai bào khoác lên trên người hắn, "Đi về nghỉ ngơi trước đã."

"Ừm." Ôn Liễu Niên kéo tay hắn, cười híp mắt.

"Khụ !" Diệp cốc chủ ở bên cạnh ho khan, biểu lộ cảm giác bản thân tồn tại.

Chu Mộ Bạch nhin cười.

"Mấy tiểu hài tử kia đâu?" Diệp Căn hỏi.

"Đều ở trong chủ trạch, ta đưa cốc chủ đến xem." Chu Mộ Bạch nói, "Người nhỏ tuổi trúng cổ đều không nặng, người lớn hơn e là có chút nghiêm trọng."

Ám vệ Nhật Nguyệt sơn trang khiêng ba bốn chục hòm thuốc lớn từ trên thuyền xuống, một khắc cũng không ngừng dựng lên một cái y quán. Quân y Sở quân cũng theo đến không ít, dựa theo dặn dò của Diệp Căn nẹp gỗ lên chân giúp tiểu hài tử, cũng có thể sớm trở về nguyên bản một chút, vừa bận rộn là chinh chinh hơn mười ngày.

Ôn Liễu Niên đem tất cả phong thư sách trên đảo sách đều lật qua, ngay cả tờ giấy rách nát có chữ cũng không tha, cứng rắn kêu Triệu Việt moi từ trong kẽ hở ra, sau khi xem xong nói: "A, điểm tâm cửa hàng Hào Ấn."

Triệu Việt thò tay dụi dụi mắt cho hẵn: "Nếu cứ tiếp tục xem nữa, thật sự sẽ biến thành mọt sách."

"Xem xong sớm một chút, mới có thể đem tình huống nơi này đăng báo lên cho Hoàng thượng." Ôn Liễu Niên nói, "Thái Thần cấu kết với hải tặc nước Nhật đã lâu, dựa theo phong thư hai bên lui tới xem, dự tính thêm nửa tháng nữa, đối phương sẽ phái người đến trao đổi."

"Hiện tại quân bị đảo Bối Sa đã sắp xếp xong, đối phương đến cũng là chui đầu vô lưới." Triệu Việt nói, "Không cần lo lắng."

"Cho dù là chui đầu vô lưới, hai bên vẫn là phải đánh một trận." Ôn Liễu Niên nói, "Không có lời."

"Vậy phải làm thế nào mới có lời?" Triệu Việt hỏi.

"Muốn ta nói phải hôn một cái." Ôn đại nhân đưa ra điều kiện - Lúc trước khi ở thành Vân Lam, Tần cung chủ dạy.

Triệu Việt bật cười, cúi đầu hôn hẵn một cái: "Người không nói ta cũng có thể hôn."

Ôn đại nhân gãi gãi mặt, từ trên bàn mở ra một tờ giấy: "Đây là bản đồ mê trận đảo Bối Sa."

"Sau đó thì sao?" Triệu Việt hỏi.

"Hải tặc nước Nhật có người dẫn đường Thái Thần phái đi, tất nhiên có thể thuận lợi xông qua mê trận sương mù." Ôn Liễu Niên nói, "Ta muốn

sửa lại trận pháp, dứt khoát vây bộn họ ở bên trong, đỡ phải đánh một trận."

Triệu Việt đầu tiên là hơi giật mình, sau đó lại cười lắc đầu: "Người rốt cuộc biết bao nhiêu chuyện, mà ta không biết."

"Ta xem nhiều sách." Ôn đại nhân phi thường khiêm tốn, "Hơn nữa cũng không quen thuộc với mấy chuyện trận pháp, chỉ có thể thử một lần."

"Đại nhân còn có thể phá giải trận pháp?" Diệp Căn sau khi nghe được cũng rất là ngoài ý muốn.

"Thật hả?" Chu Mộ Bạch cũng mê mang, hồi nhỏ cũng chưa từng nghe qua a.

"Sau khi lớn lên xem hai quyển sách, vì thế có chút nghiên cứu. Phá giải mê trận sương mù làm không được, nhưng nếu là biết cửa trận và trận pháp, muốn phá hư sửa chữa từ bên trong, vẫn là có thể thử một lần." Ôn Liễu Niên liên tục nói, "Năm mươi, năm mươi."

Diệp Căn nói: "Nếu thật sự làm được, vậy tướng sĩ Đại Sở ta có thể miễn đánh một trận, công lao của đại nhân quả nhiên là càng vất vả càng lớn."

"Cũng không nhất định có thể thành công, chỉ có thể tận lực." Ôn Liễu Niên còn đang liêu mạng khoát tay.

Chu Mộ Bạch ở bên cạnh sờ cằm, tâm nói đây là đổi tính hay là sao, bình thường đều là đầy mặt khoa trương tự hào nhận lời khen, hiện tại cư nhiên còn học được cách làm việc khiêm tốn.

Trong mười ngày này, Ôn Liễu Niên vẫn đóng cửa canh giữ ở trong thư phòng, ngay cả cơm cũng không ăn, ngày ngày nghiên cứu mê trận bát quái sương mù, xem biến hóa của hướng gió trong vài chục năm trở lại đây,

ngay cả khi ngủ đến nửa đêm cũng sẽ giật mình ngồi dậy, miệng lẩm bẩm xốc chăn lên chạy xuống giường.

Triệu Việt đau đầu, kéo người lại đè lên trên giường.

"Gió nhẹ không nổi, gợn sóng không sợ hãi." Ôn Liễu Niên nghiêm túc nhìn hẳn.

Triệu Việt cúi đầu, trực tiếp hôn xuống.

Ôn đại nhân: "..."

Sau đó ngay sau đó, màn giường bị thả xuống.

Thủ vệ tuần tra đi ngang qua, lập tức tăng nhanh bước chân, có thể nói là Lăng Ba Vi Bộ.

Chúng ta cái gì cũng không nghe được.

Sáng sớm ngày hôm sau, Ôn Liễu Niên đỡ thắt lưng đau nhức, tiếp tục chạy đến thư phòng.

"E là không ổn rồi." Chu Mộ Bạch lo lắng, "Sao giống như bị tẩu hỏa nhập ma vậy."

"Ta đến xem thử." Diệp Cẩn xắn tay áo muốn xông vào bên trong, Ôn Liễu Niên lại tự mình chạy ra, "Xong rồi xong rồi !"

"Chậm đã." Triệu Việt dờ khóc dờ cười, giữ chặt người lại một phen.

"Trận pháp thành công rồi?" Diệp Cẩn hỏi, người còn lại cũng vẫy lên.

"Đúng vậy đúng vậy." Ôn Liễu Niên gật đầu.

"Quá tốt." Thống soái hải quân vui mừng, "Ta phái người đi bài binh bố trận."

"Sau khi bố trí xong trận pháp, phải trở về trước khi trời nổi gió." Ôn Liễu Niên dặn dò, "Bằng không sẽ có sai lầm."

"Đại nhân yên tâm, tất nhiên sẽ hoàn thành trong nửa buổi." Thống soái cất trận pháp vào trong ngực, xoay người chạy nhanh ra sân.

"Nhất định phải trở lại trước khi trời nổi gió a !" Ôn Liễu Niên còn đang bọc tay áo lớn tiếng nói.

"Nếu nổi gió thì sẽ thế nào?" Chu Mộ Bạch hiếu kỳ hỏi.

"Không biết a." Ôn Liễu Niên lắc đầu.

Chu Mộ Bạch: "..."

Không biết?!

"Đã nói, ta đổi Ngũ Hành Bát Quái có hơi mới lạ." Ôn Liễu Niên ngáp một cái, "Có cơm ăn không?"

"Phòng bếp vẫn đang hâm nóng, cũng không dám quấy rầy người." Triệu Việt mang theo hăn đi về phía nhà ăn, "Cơm nước xong rồi hảo hảo ngủ một giấc."

Ôn Liễu Niên không muốn đi bộ, ghé vào trên lưng hăn cười hắc hắc.

Thống soái tự mình dẫn người bày trận pháp trong đảo Bối Sa, để trở về trên đảo trước khi trời nổi gió, vừa vặn gặp được Thẩm Thiên Phong - Vài ngày trước hăn đi giúp Sở Uyên làm vài việc, cho nên tới chậm mấy ngày.

"Đây là cái gì?" Thẩm Thiên Phong tiếp nhận trận pháp.

"Là mê trận Ôn đại nhân mới bố trí ra." Thống soái đem sự tình đại khái nói với hăn một lần, lại nói, "Hiện tại ngoại trừ cảng phía Nam có chừa một

con đường, dùng để vận chuyển bổ cấp, hải vực còn lại đã đổi cửa trận mới."

"Viết gì vậy?" Thẩm Thiên Phong nhíu mày, "Sao lại nhìn hỗn độn như thế."

"Minh chủ, mặt tướng cũng không hiểu." Thống soái gãi gãi đầu, "Nhưng Hoàng thượng có chỉ, hết thầy làm việc dựa theo phân phó của Ôn đại nhân."

Trên mặt biển cuồng phong gào thét thổi qua, gợn lên tầng sương trắng mờ mịt. Thẩm Thiên Phong xoay người nhìn thoáng qua, trong lòng vẫn là có chút nghi ngờ, vì thế đợi đến ngày hôm sau, vừa sáng sớm liền đi hỏi tột cùng.

"Thẩm minh chủ cảm thấy trận pháp hơi loạn à?" Ôn Liễu Niên dè dặt cẩn thận dò xét.

Thẩm Thiên Phong gật đầu.

"Vậy đại khái cũng thật sự hơi rối loạn." Ôn Liễu Niên gãi mặt, "Lúc trước đã nói qua, ta đối bát quái không hiểu nhiều lắm, chê cười rồi chê cười rồi."

Thẩm Thiên Phong: "..."

"Đại nhân !" Mật thám bên ngoài đến báo, "Một chiếc thuyền lớn từ phía Đông đêm nay sẽ tới gần đảo Bối Sa, bên ngoài tuyên bố là đến làm mua bán ngân khí với Đại Sở, lúc trước lại chưa bao giờ thấy qua, phía trên có người Nhật."

"Phía trên có nhiều nhất khoảng bao nhiêu người?" Ôn Liễu Niên hỏi.

"Ba trăm."

Ôn Liễu Niên gật đầu, phân phó binh sĩ gác ngoài cảng, làm tốt chuẩn bị tác chiến.

"Không phải đối trận pháp mới rồi sao?" Thống soái khó hiểu, "Đối phương còn có thể xông vào?"

"Trận pháp tuy nói đối, nhưng không biết là có dùng được hay không." Ôn Liễu Niên giải thích, "Vẫn là phải chuẩn bị hai tay mới tốt."

Thống soái gật đầu lĩnh mệnh, cũng không dám qua loa, vội vàng đi xuống điều binh khiển tướng. Lúc này trên đảo có tất cả hai trăm đóng quân Đại Sở, còn có Thẩm Thiên Phong Triệu Việt và đám người Chu Mộ Bạch, địa hình lại có lợi, muốn đánh thắng cũng không hề khó, bởi vậy trong lòng mọi người cũng không quá lo lắng, ban đêm liền mai phục ở cửa khẩu chờ.

Trong bóng đêm mờ mịt, chiếc thuyền lớn kia quả nhiên quay lại phương hướng, lệch khỏi quỹ đạo kênh đường ban đầu vào đảo Bối Sa, ngay cả cờ xí cũng đổi thành dấu hiệu hải tặc nước Nhật, cũng tiện để mọi người trên đảo tiến đến nghênh đón. Ai ngờ càng đi càng rơi vào tầng tầng sương mù, thẳng đến sắc trời sáng trưng, còn chưa thể nhìn được đất liền ở đâu.

Ôn Liễu Niên thủ cả đêm ngáp dài, bị Triệu Việt ôm trở về ngủ một giấc.

Lại qua hai ngày, bốn phía vẫn như trước lặng lẽ không một tiếng động, đừng nói là thuyền nước Nhật, ngay cả cá cũng không có một con.

"Thật sự có thuyền tiến vào à?" Diệp Căn buồn bực.

"Hồi cốc chủ, thiên chân vạn xác a." Mật thám nói, "Thuộc hạ còn từng kề cận thân tàu thử, tuyệt sẽ không là ảo ảnh."

"Kỳ quái." Diệp Căn nói, "Sao một chút cũng không có động tĩnh."

"Lúc trước ta còn cảm thấy Ôn đại nhân bố trận quá mức hỗn độn, hiện tại xem ra cũng thật sự tinh diệu." Thẩm Thiên Phong nói, "Mặc dù là hải tặc có kinh nghiệm phong phú trên biển, cư nhiên cũng không xông vào được."

"Nếu cứ tiếp tục như vậy cũng không phải biện pháp, vạn nhất để đối phương chạy, chẳng phải uổng công một chuyến." Diệp Căn nói, "Có cần phái người đến đánh lén không?"

Thẩm Thiên Phong gật đầu, cùng hắn một đường đi tìm Ôn Liễu Niên.

"Ở thư phòng." Triệu Việt thò tay chỉ một cái.

"Sao lại đến thư phòng." Diệp Căn khó hiểu, gõ mở cửa nói, "Đại nhân đang bận rộn gì vậy?"

Ôn Liễu Niên ánh mắt vô tội: "Phá trận."

Diệp Căn: "..."

Phá trận?

Mặc dù là đệ nhất tài tử Đại Sở, cũng là có khuyết điểm, tỷ như nói chính mình bày ra trận pháp, nhưng chỉ cần bị khóa lại, thì ngay cả chính mình cũng phá giải không được.

Bây giờ mọi người mới thật sự tin tưởng, Ôn đại nhân nói mới lạ, là quả thật là rất mới lạ.

Lại qua ước chừng mười ngày, Ôn Liễu Niên mới rốt cuộc tìm ra biện pháp phá giải, đợi đến khi Triệu Việt dẫn người lái thuyền tìm qua, vài hải tặc kia đã sớm đói khát đan xen xỉu lên xỉu xuống, đừng nói là đánh nhau, ngay cả khí lực cầm đao cũng không có.

Sở quân không uổng người nào, lại lấy được toàn thắng, chúng tướng sĩ hoan hô ôm lấy Ôn Liễu Niên, cùng nhau ném lên trời, suýt nữa trật thắt lưng.

Sở Uyên phái thuyền lớn lại đây, đem đám tiều giao nhân trở về thành Đại Côn, dân chúng sau khi nghe nói đều hoảng sợ, hận không thể đem ác nhân thiên đao vạn quả mới hả hận, tại cửa thành dựng lên một cái giá để Sở Hằng quỳ xuống, người lui tới đều không quên hung hăng phỉ nhổ một ngụm. Án lệ quý móc mắt lúc trước cũng đã được làm sáng tỏ ban bố khắp thiên hạ, học đường hoang phế nhiều năm một lần nữa được đổi mới xây lên, thoang thoảng có tiếng đọc sách và tiếng ca du dương, được ánh mặt trời nhuộm lên màu sắc hi vọng khôn cùng.

Mê trận xung quanh đảo Bối Sa bị triệt hồi toàn bộ, ma quật trên đảo bị san bằng, công tượng bận rộn đến khí thế ngất trời, phòng ốc mới tinh đã thấy được sơ hình, hải quân Sở quốc ngày ngày ở trên biển tuần tra, đội tàu liếc mắt nhìn khắp nơi. Hải tặc xung quanh bị chấn nhiếp, không ít người đều chủ động đi đầu thú, chỉ cầu có thể miễn tội chết. Đợt cá lớn nhất ở Đông Hải tới đúng hẹn, khi giăng lưới thủy quang bắn lên tung tóe đầy trời, giống như rơi xuống một trận mưa trôn châu ánh vàng rực rỡ.

Ôn Liễu Niên ngồi ở trước quán nhỏ, nghiêm túc nhìn lão bản trét tương ớt lên cá nướng.

"Đại nhân không thể ăn a." Lão bản bị dọa nhảy dựng, "Hoàng thượng hạ chỉ, gần đây đại nhân phải ăn thanh đạm."

"Ừm." Ôn đại nhân tâm rất mệt.

"Đảo Bối Sa đã yên ổn, Hoàng thượng tính toán khi nào tiến công đến đảo Bạch Sương?" Thẩm Thiên Phong hỏi.

"Mười ngày sau, đợi Thiên Phàm điều binh khiển tướng xong, lúc trước trăm và Ôn ái khanh thương nghị... Ôn ái khanh đâu rồi?" Sở Uyên buồn

bực, quay đầu tìm xung quanh.

"Hồi Hoàng thượng." Tứ Hi công công nói, "Lại đến sạp cá nướng, đại dương gia đã đi tìm."

...

Đây là tật xấu gì a.

Sở Hoàng rất là đau đầu.

Tiểu Vũ: Phúc lợi đầu tuần :) 11 chương ha :) tính up 10 chương thôi tự nhiên chương 185 là phần thượng, up thượng mà không up hạ chắc ta sẽ bị dân chúng xia xói chết luôn :) hí hí

THỔ PHỈ CÔNG LỢC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 187: Toàn Sở Quân Ai Cũng Biết Tiểu Vương Gia Ngạo Kiêu!!!

Cơm chiều gồm những món thanh đạm như mì xào rau xanh, tôm xào thịt băm, trứng chưng, dưỡng dạ dày là dưỡng dạ dày, mùi vị thật sự là rất ngon, chỉ là hơi nhạt, ngay cả muối đầu bếp cũng không chịu bỏ nhiều thêm một chút.

Ôn Liễu Niên dựa cửa nhìn phía Tây Nam xa xăm, suy nghĩ bay tới ngoài ngàn dặm, muốn ăn lẩu với Truy Ảnh cung, muốn ăn khô bò xé cay, đột nhiên hứng lên thì làm một bài thơ.

"Đại nhân." Mộc Thanh Sơn nắm tay tiểu Lục tử, bước vào trong viện nói, "Ngày mai trong thành sẽ có lễ hội Ngự ca, nghe nói rất là náo nhiệt, đại nhân và đại đương gia có muốn cùng nhau đến đó không?"

Ôn Liễu Niên lắc đầu: "Không đi."

"Vì sao?" Mộc Thanh Sơn có chút ngoài ý muốn, không giống tính cách đại nhân a, có náo nhiệt cứ nhiên không đi góp vui.

Ôn đại nhân ai oán: "Bởi vì đi cũng không được ăn gì hết." Chung quy đó là tụ hội a, đồ nướng nhất định rất nhiều.

Ánh mắt Mộc Thanh Sơn rất là đồng tình.

"Sư gia thật khiến cho người ta hâm mộ." Ôn Liễu Niên đột nhiên cảm khái một câu không đầu không đuôi.

"Vì sao?" Mộc Thanh Sơn khó hiểu.

Ôn Liễu Niên nói: "Bởi vì mọi người thấy sư gia, đều dặn dò phải ăn nhiều một chút." Từ nhỏ cho đến bây giờ, vẫn chưa hề có ai nói với ta những lời này.

Suy nghĩ một chút cũng vô cùng tiếc nuối.

Mà phần tiệc nuối này vẫn kéo dài cho đến buổi tối nghỉ ngơi, sau khi tắm rửa xong, Ôn Liễu Niên nằm trong chăn đưa ra yêu cầu: "Người bóp thử xem, hình như gần đây ta ồm lại rồi." Rất là tiêu tụy.

"Ồm chỗ nào." Triệu Việt lắc đầu.

"Thật sự không ồm lại hả?" Ôn Liễu Niên lại hỏi một lần.

Triệu Việt tỉ mỉ quan sát một chút, nói: "Thật sự không ồm."

Vì sao lại phát sinh loại chuyện này chứ... Ôn đại nhân lòng tràn đầy khó hiểu, ăn thanh đạm vẫn không ồm là sao?

"Chờ qua khoảng thời gian này, ta sẽ mang người về Thục Trung ăn lẩu." Triệu Việt ôm lấy hăn từ phía sau.

"Thật hả?!" Ôn Liễu Niên nghe vậy nháy mắt tỉnh táo.

"Tất nhiên là thật." Triệu Việt nói, "Chúng ta về Giang Nam trước, sau đó lại đến Tây Nam Miêu Cương và Thục Trung, ở đủ rồi lại trở về Vương Thành."

"Hoàng thượng e là sẽ không đồng ý." Ôn Liễu Niên xoay người, thò tay ôm cổ hăn, "Lúc trước cũng nói, chỉ chịu để ta trở về Giang Nam ở một thời gian, rồi sau đó phải trở về Vương Thành."

"Trong triều cũng không phải chỉ có một mình người là quan viên." Triệu Việt hôn lên trán hăn, "Lúc này nghe ta."

"Cũng được." Ôn Liễu Niên cọ cọ bên người hăn, "Trước mặc kệ hăn, đợi sau khi đánh xong rồi nói tiếp."

"Có mệt không?" Triệu Việt hỏi, "Mệt thì nghỉ ngơi sớm một chút."

"Không mệt, ta còn có chuyện muốn nói." Ôn Liễu Niên nói.

"Chuyện gì?" Triệu Việt hỏi.

"Về chuyện hải chiến." Ôn Liễu Niên nói, "Thanh Cầu ở trên đảo."

"Vậy thì sao?" Triệu Việt vươn tay vuốt lại tóc cho hăn.

"Đây không phải là chuyện đùa." Ôn Liễu Niên khẽ nhíu mày, nắm chặt tay hăn, "Lúc trước Ly Giao và Thanh Cầu điều tra lâu như vậy, đều cho rằng người là nhi tử Đại Minh vương. Lần hải chiến này Hoàng Thượng cũng sẽ lên đảo chỉ huy, nếu Thanh Cầu chết dưới loạn tiễn thì quá tốt, nếu là có cơ hội gặp Hoàng Thượng, tất nhiên sẽ nói việc này ra, vì cầu cho bản thân thêm nhiều đường sống."

"Người muốn ta phải làm gì?" Triệu Việt hỏi.

"Hiện tại còn chưa nói được, chỉ là cần phải cẩn thận." Ôn Liễu Niên dặn dò, "Nhất định phải nghĩ biện pháp, bắt được Thanh Cầu trước Hoàng Thượng."

Triệu Việt gật đầu: "Ta sẽ cố gắng."

"Bất quá nếu chỉ như vậy thì không đủ, phải nghĩ thêm một biện pháp khác." Ôn Liễu Niên như là có chút suy tư, "Đảm bảo không để lộ sơ hở mới được."

"Biện pháp khác?" Triệu Việt nói, "Là gì vậy?"

Ôn Liễu Niên khụ khụ: "Hơi thiếu đạo đức."

Triệu Việt nhướn mày: "Như trong dự kiến."

"Không biết được hay không, bất quá tạm thời ta cũng chỉ có thể nghĩ được như vậy." Ôn Liễu Niên để sát vào, nói nhỏ bên tai hắn vài câu.

Triệu Việt bật cười.

"Thế nào?" Ôn Liễu Niên hiếm khi thấp thỏm, "Người cảm thấy được hay là không được."

"Tất nhiên là được." Triệu Việt gật đầu.

"Thật hả?" Ôn Liễu Niên nói, "Thằng thẩn mà nói, biện pháp này có hơi mạo hiểm." Thậm chí còn có hơi hoang đường.

"Thanh Cầu phát rồ, hắn là sẽ không bỏ qua cơ hội châm ngòi bất cứ người nào." Triệu Việt nói, "Sở dĩ đến bây giờ còn chưa nói, dự tính là muốn làm lợi thế cuối cùng, ra điều kiện với ta và người. Nếu là có thể chặn đường lui của hắn trước khi đối đầu, ngược lại cũng là chuyện tốt."

"Nếu là vạn bất đắc dĩ, cũng chỉ có thử một lần." Ôn Liễu Niên nói, "Tuy rằng vẫn chưa bàn bạc qua với Vân tiền bối, bất quá nghĩ đến gần đây hắn phẩm hạnh thanh cao, hiên ngang lắm liệt, gia quốc thiên hạ, ý chí rộng lớn, hắn là cũng không so đo." Soạn lời tâng bốc trước, tương lai gặp mặt cũng dễ nói.

Ngày hôm sau, lễ hội Ngự ca rất náo nhiệt, thậm chí ngay cả bên trong Ôn phủ cũng có thể nghe được tiếng ca du dương, Ôn Liễu Niên lười biếng duỗi eo, không muốn nhúc nhích.

"Muốn ra ngoài không?" Triệu Việt hỏi.

Ôn Liễu Niên lắc đầu.

"Vậy muốn làm cái gì?" Triệu Việt néo mũi hăn.

Ôn Liễu Niên vẻ mặt bình tĩnh, tâm nói cho hôn một cái.

Triệu Việt cười khẽ một tiếng, lật người đặt hăn dưới thân, cúi đầu vừa định hôn một cái, hạ nhân đã ở bên ngoài nói: "Đại đương gia, đại nhân, Khương tiểu thiếu gia đến, nói có chuyện muốn gặp đại nhân."

Sau khi Sở Hằng mưu nghịch bị trấn áp, chuyện đầu tiên là bị tước họ hoàng tộc, đổi về dòng họ lúc trước, Sở Miển cũng biến thành Khương Miển.

"Bây giờ hả?" Ôn Liễu Niên có chút ngoài ý muốn, đẩy Triệu Việt ra ngồi dậy.

Triệu Việt ôm lấy hăn từ phía sau: "Ta đi với người?"

"Không cần." Ôn Liễu Niên lấy y phục qua mặc vào, "Khương tiểu thiếu gia nhát gan, hiện tại lại bị vây nơi đầu ngọn sóng, nhìn thấy người sẽ sợ hãi."

"Cũng được." Dưới sự đồng tâm hiệp lực bảo mật của mọi người, Triệu Việt cũng không biết chuyện quần lót, vì thế sau khi cài xong cúc áo cho hăn, thì thả xuống giường.

Ôn Liễu Niên vội vàng rửa mặt xong, trước khi ra ngoài không quên vòng lại, nâng cằm Triệu Việt lên hôn một cái, mới cảm thấy mỹ mãn đến tiền thính.

Cũng là Tần cung chủ dạy.

"Đại nhân." Khương Miển đang uống trà ở đại sảnh, sau khi thấy hăn tiến vào, thì vội vàng đứng lên.

"Tiểu thiếu gia mau ngồi đi." Ôn Liễu Niên nói, "Không cần khách khí."

"Ừm." Khương Miển vốn là rất nghe lời hẳn, sau khi xảy ra chuyện lần này, thì càng khúm núm hơn. Xiêm y bằng tơ lụa gấm vóc lúc trước cũng đổi thành vải gai thô sơ, nhìn qua càng thành thật vài phần.

"Tiểu thiếu gia tìm ta có chuyện?" Ôn Liễu Niên hỏi.

Khương Miển gật đầu, nói: "Vết thương của ta đã đỡ rồi." Ở đây lâu cũng không phải là biện pháp.

"Vậy tương lai có tính toán gì không?" Ôn Liễu Niên lại hỏi.

"Đa tạ đại nhân từ giữa biện hộ, Hoàng thượng mới đáp ứng tha mạng cho ta." Khương Miển nói.

"Tiện tay làm mà thôi, không cần khách khí như thế, huống hồ tiểu thiếu gia vốn cũng không tham gia phản loạn." Ôn Liễu Niên nói, "Hoàng thượng là đại minh quân, đương nhiên sẽ nhìn rõ mọi việc."

"Ta tính toán về qê nhà, trong tay còn có chút bạc, hẳn là đủ mua một căn nhà cũ." Khương Miển nói, "Ngày mai thì đi."

"Về nhà?" Ôn Liễu Niên khẽ nhú mày. Lúc trước Sở Hằng là Vương gia, sản nghiệp ở quê nhà tất nhiên rất lớn, đầy tớ thành đàn, hương thân trong trấn thấy cũng sẽ kiêng kị ba phần. Nhưng bây giờ Khương gia đã bị tịch thu tài sản, dự tính nơi đó đã sớm bị truyền đến ồn ào huyên náo, nếu là trở về, chỉ sợ phải nghe những lời không hay, miệng đời đáng sợ, câu nào câu nấy cũng sắc nhọn như dao, dựa theo tính tình Khương Miển, dự tính cũng sẽ không phản kháng, chỉ biết càng ngày sẽ càng suy sụp.

Sau khi châm chước một lát, Ôn Liễu Niên hỏi: "Nhất định muốn về nhà hả? Tiểu thiếu gia suy ngẫm thêm một chút nữa xem, có muốn đến nơi khác mai danh ẩn tích không."

"Phải đi đâu bây giờ?" Khương Miển đáy mắt mờ mịt, "Ta từ nhỏ cho đến lớn đều ở thành Đại Côn, ngoại trừ quê nhà, vẫn chưa đến qua địa phương khác."

"Tiểu thiếu gia có còn nhớ, lúc trước bản quan từng nói muốn mang người đến thư viện Vương Thành không?" Ôn Liễu Niên nói, "Lần này xảy ra chuyện, tuy nói không thể đến Vương Thành, nhưng thư viện thì có thể."

"Đại nhân?" Đáy mắt Khương Miển sáng lên.

"Trong Thất Tuyệt quốc, cũng có một tòa thư viện, bên trong có không ít sách quý." Ôn Liễu Niên nói, "Mấy năm gần đây Mộ vương chăm lo việc nước, dân phong nơi đó tuy hung hãn nhưng rất thẳng thắn, mà những người trẻ tuổi đều sẽ biết nói tiếng Hán, nếu tiểu thiếu gia nguyện ý đến, bản quan có thể giúp dẫn tiến."

"Ta nguyện ý." Khương Miển nhanh chóng gật đầu.

"Qua một trận nữa sẽ có thương bang đến Thất Tuyệt quốc làm mậu dịch, đến lúc đó tiểu thiếu gia cũng đi theo đi, trên đường cũng có thể chiếu ứng lẫn nhau." Ôn Liễu Niên nói.

"Đa tạ đại nhân." Hốc mắt Khương Miển hơi phiếm hồng.

"Tiểu thiếu gia không cần khách khí, ngày đó ở trước trận chiến phấn đấu quên mình, cũng coi như có ân với bản quan." Ôn Liễu Niên nói, "Mau trở về chuẩn bị đi."

Vừa ra đến trước cửa, Khương Miển lại chần chừ dừng bước, sau đó xoay người nói: "Đại nhân, ta... Còn có một chuyện muốn thỉnh cầu."

"Tiểu thiếu gia cứ việc nói." Ôn Liễu Niên gật đầu.

"Tương lai, ta là nói tương lai, có... có thể cho phép ta trở về, giúp gia phụ xử lý hậu sự không?" Thanh âm Khương Miển run rẩy, thấp đến cơ hồ nghe không rõ.

Ôn Liễu Niên gật đầu: "Bản quan sẽ đảm bảo việc này với Hoàng thượng."

Khương Miển khom người hành lễ, hốc mắt đỏ bừng sắc mặt trắng bệch, xoay người cầm đầu chạy ra ngoài tiểu viện.

Ôn Liễu Niên ở trong lòng thở dài, chỉ mong hắn có thể bỏ thói quen lúc trước, tương lai sống thật tốt.

Lễ hội trong thành, Mộc Thanh Sơn đang giơ một xâu tôm nướng, đứng ở trong đám người xem ném vòng.

"Ăn đi." Thượng Vân Trạch nói, "Không thì sẽ nguội."

"Ăn không vô." Mộc Thanh Sơn cảm thấy hơi đầy bụng.

"Cũng không nhiều lắm, nghe lời." Thượng Vân Trạch dỗ hắn, "Ôn đại nhân muốn ăn cũng không được ăn."

...

Mộc Thanh Sơn ngoan ngoãn ăn hết một con cuối cùng.

Thượng bảo chủ rất là hài lòng, những lời này quả thật dùng rất tốt, về sau phải thường xuyên nói.

Người xung quanh đột nhiên kịch liệt vỗ tay hoan hô, hai người nhìn qua, liền thấy thì ra là hậu sinh trẻ tuổi ném vòng trúng vật đáng giá, đang vui sướng nhắc tay ra hiệu.

"Muốn chơi không?" Thượng Vân Trạch hỏi.

"Muốn." Mộc Thanh Sơn hơi động tâm.

Thượng Vân Trạch mua mười cái vòng trúc cho hấn, lúc vừa mới bắt đầu, Mộc Thanh Sơn còn tràn đầy tự tin sẽ ném vào vật đáng giá nhất, nhưng mỗi lần đều ném không trúng, vì thế mục tiêu cũng càng lúc càng gần, vòng trúc thứ chín ném chệch qua miệng bình hoa nhỏ, rớt ra ngoài.

Đám người phát ra âm thanh tiếc nuối.

Lão bản vui tươi hơn hở, xô dịch bình hoa về phía trước một chút, cơ hồ muốn dịch đến bên chân Mộc Thanh Sơn, tâm gian lận không cần nói cũng có thể hiểu.

Mộc Thanh Sơn rất ngại ngùng, đem một cái vòng trúc cuối cùng đưa cho Thượng Vân Trạch: "Người ném đi."

Thượng bảo chủ trong lòng buồn cười, tùy tùy tiện tiện duỗi tay, liền ném trúng chỗ một thanh chủy thủ xa nhất, nhìn qua bản hề hề.

Mộc Thanh Sơn quả nhiên ghét bỏ, dân chúng xung quanh cũng rất bất mãn, Mộc sư gia trắng nõn nà, thì nên ôm bình hoa trắng nõn nà về chứ, lấy cây đao rách nát là thế nào.

"Bảo chủ thật sự muốn cái này hả?" Lão bản nhanh chóng chùi sạch sẽ, "Cái này là ta lấy đại ở phòng củi, chỉ góp cho đủ số lượng thôi, ngay cả lưỡi dao cũng bị rỉ sét."

"Hoa văn trên vỏ đao không tồi." Thượng Vân Trạch ném cho hấn một thỏi bạc, "Coi như ta mua."

"Thật ngại quá." Vô duyên vô cớ được thêm chút tiền, lão bản mừng rỡ, lại cố ý đưa thêm bình hoa cho Mộc Thanh Sơn, nói là lát nữa sẽ đích thân đưa đến Ôn phủ, mới để hai người rời đi.

Thẩm Thiên Phong và Diệp Căn cũng đang ở xung quanh xem náo nhiệt, lễ hội trong thành có rất nhiều trẻ con, đều rất thích Diệp Căn, chưa tới một lát đã bu đầy một đồng.

Tiểu Lục tử nắm góc áo Diệp Căn, có chút muốn cùng nhau chơi lại có chút khẩn trương.

"Cổ họng đệ đệ này bị thương, tạm thời không thể nói chuyện được." Diệp Căn xoa đầu tiểu Lục tử, "Các người có muốn chơi với hã không?"

"Muốn." Tiểu oa nhi nũng nịu nói.

Diệp Căn cười cười, phân phó ám vệ qua đó trông, còn mình thì ngồi ở trong quán nhỏ nghỉ chân một lát.

"Mấy ngày nay hã là mệt muốn chết rồi." Thẩm Thiên Phong lau mồ hôi cho hã.

"Không mệt lắm." Diệp Căn nói, "Vài tiểu hài tử được cứu trở về đều rất ngoan."

"Minh chủ, Diệp cốc chủ, ném thử cái này xem." Lão bản đưa một vi điểm tâm hấp qua, "Gạo nếp nhân đậu đỏ."

Diệp Căn cầm một cái chặm rãi ăn, thuận tiện xem náo nhiệt xung quanh.

"Tiểu Căn." Thẩm Thiên Phong đột nhiên gọi hã.

"Hả?" Diệp Căn quay đầu.

"Không có gì." Thẩm Thiên Phong nói, "Muốn nhìn người một lát."

Diệp Căn: "..."

Đoạn Bạch Nguyệt bình tĩnh đi ngang qua sau lưng hắn đến quán nhỏ mua hoa quế cao, rồi nhìn về phía Thẩm Thiên Phong làm thủ thế 'Đa tạ', sau đó nhanh chóng xoay người rời đi.

Thẩm Thiên Phong cười cười, vươn tay lau miệng cho Diệp Căn.

Ngón cái ấm áp xẹt qua khoe miệng, lúc này lại dùng ánh mắt ẩn tình nhìn hắn đăm đũa như vậy, trước công chúng, Diệp Cốc chủ ngạo kiều đỏ mặt, buổi tối trở về ta cũng không muốn làm chuyện ấy đâu.

Xế chiều, Diệp Căn ngáp dài có chút mệt, vì thế mua một bọc hoa quế cao, chuẩn bị mang về cho Sở Uyên.

"Không bằng đổi loại khác đi?" Thẩm Thiên Phong đề nghị.

"Không cần, cái này không ngọt lại có hương trà, so với điểm tâm càng hợp khẩu vị hơn." Diệp Căn thanh toán bạc, xách theo một đường trở về phủ Vương gia.

Thẩm Thiên Phong chỉ cầu ngàn vạn lần đừng gặp được Đoạn Bạch Nguyệt.

Trong thư phòng, Sở Uyên còn đang xem tấu chương, thuận tiện ăn điểm tâm.

"Cốc chủ." Tứ Hỉ công công ở bên ngoài nói.

Sở Uyên cười cười phủi tay, nhìn Diệp Căn tiến vào: "Sao về sớm vậy, còn tưởng phải trễ chút nữa mới trở về."

"Buổi tối lại đi xem đốt lửa trại bên bờ biển." Diệp Căn đặt điểm tâm ở trên án, "Đây là người thích ăn... Ai đưa cho người !"

Sở Uyên sờ sờ mũi: "Tứ Hỉ."

"Tứ Hỷ cái gì." Diệp Cận hiển nhiên sẽ không tin, hẳn đúng là thích ăn điểm tâm loại này, nhưng ngày thường bản thân đều sẽ tự khắc chế, quả quyết sẽ không động chút ham muốn mà phái người đặc biệt đi một chuyến. Vì thế hồ nghi tìm một vòng trong thư phòng, còn nhìn nhìn ở phía sau bình phong.

Sở Uyên: "..."

"Người đâu?" Diệp Cận từ trong lỗ mũi nhả ra hai chữ.

Sở Uyên nói: "Đưa xong điểm tâm thì đi rồi."

"Có làm chuyện khác không?" Diệp Cận nghiêm túc nhìn ca mình.

Sở Uyên bị giật đến da đầu run lên: "Chuyện khác là chuyện gì?"

Chuyện khác chính là chuyện khác a ! Diệp Cận vạch cổ áo hẳn ra đưa mắt nhìn vào bên trong, kiểm tra.

Sở Uyên không biết mình nên khóc hay là nên cười.

Không có dấu vết khả nghi, Diệp Cận hơi thả tâm: "Về sau không được phép ăn đồ hẳn đưa tới."

"Người lo lắng hẳn sẽ hạ độc?" Sở Uyên hỏi.

"Hạ độc gì chứ." Diệp Cận nói, "Ta lo lắng người ăn nhiều sẽ bị hói đầu."

Sở Uyên: "..."

Diệp Cận vẽ vòng tròn trên đỉnh đầu: "Hói ở giữa."

Sở Uyên nhin cười: "Được."

Đoạn Bạch Nguyệt tựa vào nóc nhà, cũng rất là dở khóc dở cười.

Buổi tối, Mộc Thanh Sơn mệt đến mơ mơ màng màng, được Thượng Vân Trạch ôm trở về, vừa dính giường liền ngủ đến bất tỉnh nhân sự, hiển nhiên là rất mệt.

"Sư gia." Ôn Liễu Niên thông thả đi tới, muốn hỏi chút chuyện vui trên chợ, và vài món ăn ngon.

"Đại nhân." Thượng Vân Trạch đang ở trong viện lau kiếm, "Tiểu Mộc ngủ rồi."

"Sớm như vậy." Ôn Liễu Niên hơi thất vọng, ngồi ở đối diện Thượng Vân Trạch nhìn hắt lau kiếm, ánh mắt lại bị một thanh chủy thủ trên bàn hấp dẫn, "Đây là cái gì?"

"Hôm nay ở trên chợ có người ném vòng, ta thấy hoa văn trên thanh chủy thủ này có nét giống binh khí cổ, thì mua về." Thượng Vân Trạch nói, "Lưỡi đao hơi rỉ sét, bất quá vỏ đao rất đẹp, vừa mới chà rửa xong."

"Đúng là rất đẹp." Ôn Liễu Niên cầm lên, cảm thấy hơi quen mắt, một lát sau giật mình nói: "A nha, đây là đồ đẳng tộc Vĩ Ngư (đuôi cá)."

"Tộc Vĩ Ngư, giao nhân?" Thượng Vân Trạch lúc trước chưa từng nghe qua.

"Giao nhân chỉ tồn tại ở trong truyền thuyết, còn tộc Vĩ Ngư thì thật sự đã từng xuất hiện qua ở trên thế gian." Ôn Liễu Niên nói, "Là một bộ tộc ở Đông Hải, có người nói bọn họ ở Bồng Lai tiên sơn, cũng có người nói ở một hòn đảo ở trong biển, thủy tính vô cùng tốt lại am hiểu đúc kiếm luyện kim, hành tung cực kỳ thần bí, không ai biết cổ hương bọn họ rốt cuộc ở đâu."

"Chuyện này ngược lại thật sự không biết." Thượng Vân Trạch nói, "Vài năm trước sau khi Bái Kiếm sơn trang sụp đổ, trong chốn giang hồ cũng

không có môn phái nào có thể đúc ra tuyệt thế bảo kiếm, nếu tin tức này bị truyền ra ngoài, chỉ e là sẽ có không ít người lái thuyền rời bến."

"Nhưng nhìn qua lại không giống." Ôn Liễu Niên rút chủ thủ ra, "Rỉ sét thành như vậy, cho dù lau lưỡi dao thêm lần nữa cũng không sắc bén, cũng không giống như trong lời đồn."

"Có khi nào là vì ngâm trong nước biển quá lâu rồi không?" Thượng Vân Trạch tiếp nhận từ trong tay hắn, chà sát ở trên bàn vài cái, lại cảm thấy tựa hồ hơi bong tróc, thò tay dùng sức cạy ra, cứ nhiên lột xuống được một lớp rỉ sét, lộ ra thân đao sắc bén hàn quang thê thê ở bên trong.

Ôn Liễu Niên giật mình.

"Đúng là có thật." Thượng Vân Trạch nói, "Đại nhân là từ nơi nào biết được tộc Vĩ Ngư?"

"Trong sách, tiên bối cũng từng nói qua một ít." Ôn Liễu Niên nói, năm đó Vân Đoạn Hồn xuất binh tương trợ tiên hoàng Sở thị, binh khí thủ hạ sử dụng là do tộc Vĩ Ngư đúc tạo, sau này biết được Đại Minh vương bị tiều nhân hãm hại, tộc Vĩ Ngư cũng liền chuyển đi, biến mất ở trong Đông Hải, từ đó về sau thì không có tung tích, ngay cả Vân Đoạn Hồn cũng không biết bọn họ ở đâu.

"Nói không chừng lần đến Đông Hải này, có thể cơ duyên trùng hợp gặp thì sao." Ôn Liễu Niên cười cười, trả chủ thủ cho Thượng Vân Trạch, "Bảo chủ giữ kĩ, vật hiếm trên đời."

Thượng Vân Trạch gật đầu, sáng sớm hôm sau thì lại phái người đưa một số tiền đến nhà lão bản ném vòng, chỉ nói Mộc Thanh Sơn rất thích thanh chủ thủ này, đa tạ đem tặng.

Lại qua một ngày, phía Đông vừa mới mờ mờ tỏa sáng, trên bờ biển mơ hồ truyền đến tiếng kèn. Sau khi dân chúng nghe được thì nhanh chóng

ngồi dậy, toàn bộ chạy tới bờ biển đưa tiễn đội quân Đại Sở - Hôm nay phải xuất chinh a.

Mấy trăm chiếc chiến thuyền ngay ngắn chỉnh tề dừng ở bến tàu, triều dương từ từ ló lên mặt biển, đưa mắt nhìn đều là màu ánh vàng rực rỡ.

"Đại Sở tất thắng !" Thảm Thiên Phàm vung tay hô to.

"Đại Sở tất thắng !" Ngàn vạn tướng sĩ trên người mặc giáp khải (áo giáp bằng thép), tiếng rống đều nhịp, vang vọng cơ hồ muốn xé toạt chín tầng trời.

Quân Tây Nam không thiện thủy chiến, cho nên tạm thời đóng giữ ở thành Đại Côn, cũng có thể để Sở quốc không xuất binh lực, chuyên tâm đối phó loạn đảng Đông Hải. Bất quá Đoạn Bạch Nguyệt ngược lại là cố ý muốn đi theo, với lý do là muốn xem cuộc chiến.

Diệp Căn xắn tay áo, suốt ngày nhìn như là muốn ăn thịt người, đối với chuyện này Thảm minh chủ và Sở Hoàng cũng rất là đau đầu.

Mộc Thanh Sơn cũng theo Ôn Liễu Niên cùng nhau rời bến tham chiến, phụ hẳn sửa sang sách vở, không có việc gì làm thì đến nhà bếp hỗ trợ, cũng thành người bận rộn nhất trong mọi người.

"Sư gia đừng làm nữa." Ôn Liễu Niên nói, "Nghỉ một lát đi."

"Ta không có công phu, cũng không giúp được đại ân gì, chỉ có thể làm chút chuyện này." Mộc Thanh Sơn nói, "Hôm qua ta nghe Vương thảm nói, tối nay hẳn là sẽ có gió lớn."

"Chiến hạm Sở quốc trang bị hoàn mỹ, không sợ gió lớn." Ôn Liễu Niên nói, "Bất quá sư gia vẫn là trở về phòng nghỉ ngơi sớm một chút thì tốt hơn, thân thuyền đừng đưa rất dễ bị chóng mặt."

"Ừm." Mộc Thanh Sơn ngoan ngoãn gật đầu, "Đa tạ đại nhân."

Theo sau đội thuyền Sở quốc, còn có một chiếc chiến hạm, phía trên treo cờ xí lộn xộn chông chắt, nhìn kỹ bên dưới viết ngang viết dọc không ít chữ, có 'Thiếu cung chủ nhất thống tam giới', cũng có 'Công tử nhà ta có thể hô phong hoán vũ', còn có mấy đồng mực đen như bị vón cục, phía sau viết vài chữ to 'Chúng ta căn bản cũng không quen biết', cũng không biết là có ý nghĩa gì.

Ám vệ Truy Ảnh cung ngồi trên boong tàu, chống quai hàm thở dài, tiểu đồng bọn quả thật vô tình, cư nhiên đuổi chúng ta xuống thuyền.

Chẳng qua là mới sáng sớm luyện tập thối kèn Xona một chút mà thôi a, hơn nữa còn không phải thối lung tung, là Ôn đại nhân chỉ đạo, ngàn vạn lần không nghĩ tới cũng sẽ bị rượt đánh chạy khắp thuyền, đợi sau khi gặp được tiểu đồng bọn dị quốc, nhất định phải phi thường mãnh liệt cáo trạng một phen.

Đêm dài người tĩnh, mặt biển quả nhiên liền nổi gió lớn, thân thuyền lay động cực kì lợi hại, Thượng Vân Trạch hỏi Mộc Thanh Sơn: "Có chóng mặt không?"

"Không có." Mộc Thanh Sơn lắc đầu, thật sự không chóng mặt.

"Vậy là tốt rồi." Thượng Vân Trạch hôn hôn hân hân, ôm cùng nhau trở về giường, làm chuyện xấu.

Lắc một cái lắc một cái, cũng là có tư vị khác a.

"Oe oe oe..." Ôn Liễu Niên ghé vào rào chắn, nôn điên cuồng.

Triệu Việt vỗ nhẹ lên lưng hân: "Sao rồi?"

"Ta không xong rồi." Ôn Liễu Niên hấp hối, "Sắp chết sắp chết."

Triệu Việt đỡ khóc đỡ cười, ôm ngang hấn trở vào khoang thuyền, rót nước ấm cho hấn súc miệng: "Không được phép nói lung tung, qua vài ngày nữa thì sẽ thích ứng."

Ôn Liễu Niên hữu khí vô lực nhìn đỉnh giường, ánh mắt cực kỳ trống rỗng.

Gió càng thổi càng lớn, thuyền phu không dám qua loa, giường buồm quay về phía có thể khiến con thuyền bình ổn lại. May mà gần đến hừng đông thì dừng lại, xung quanh là một mảnh gợn sóng lấp lánh, thậm chí còn có cá bay nhảy lên rớt xuống.

"Hoàng thượng." Thủ quan nói, "Hơi chếch với kênh đường nguyên bản, dự tính đêm nay mới có thể quay lại được."

"Không sao." Sở Uyên nói, "Truyền lệnh xuống, hết thầy làm việc cẩn thận."

Ôn Liễu Niên được Triệu Việt ôm ra phơi nắng, cũng có thể lấy lại chút tinh thần. Mộc Thanh Sơn đang ở trên boong tàu ăn bánh nướng, sau khi thấy hấn thì giật mình: "Đại nhân bị bệnh hả?"

"Không có." Triệu Việt nói, "Đêm qua gió lớn nên bị say thuyền, nghỉ ngơi vài ngày là ổn rồi."

"Sư gia không sao chứ?" Thanh âm Ôn Liễu Niên giống mèo kêu.

"Ta không có bị chóng mặt." Mộc Thanh Sơn nhét nửa cái bánh còn lại vào miệng, "Ta đi nấu chút cháo cho đại nhân."

Ôn đại nhân trong lòng cảm thấy bất công, sư gia cư nhiên cũng không có bị say thuyền.

Người còn lại nghe nói Ôn đại nhân say thuyền, đều đến tiến hành thân thiết an ủi, thuận tiện vây xem.

Trên đầu Ôn Liễu Niên đắp khăn mặt ẩm ướt, dọn xong tư thế nằm ở trên ghế mềm, chóng mặt đến phi thường tận chức tận trách. Sau khi Diệp Căn giúp hẳn châm cứu xong, thì lười biếng duỗi lưng ngồi ở bên rào chắn, nhìn phương xa hóng gió xuất thần.

Thẩm Thiên Phong ôm qua đầu vai hẳn, hôn lên má hẳn một cái.

"Đó là cái gì?" Diệp Căn chỉ vào phía xa hỏi.

"Đội thương thuyền." Thẩm Thiên Phong nói, "Hai bên khai chiến, Đông Hải cũng sẽ loạn một trận, đây e là thương nhân từ bên ngoài đến Sở quốc làm chuyển mậu dịch cuối."

"Ta muốn đi xem." Diệp Căn nói.

"Được." Thẩm Thiên Phong đứng lên, ôm hẳn vào trong lòng mình, thả người nhảy xuống boong tàu.

"Oa." Ôn Liễu Niên sợ hãi than, ngay cả khăn ướt trên đầu rớt xuống cũng không đắp lên lại, trong nháy mắt ngồi ngay ngắn, nhìn Thẩm Thiên Phong xoát xoát bước qua sóng biển, như giẫm trên đất bằng đi về phía thương thuyền ở xa xa. Vạt áo màu xanh nhẹ nhàng bay trong gió, dáng vẻ vô cùng nhẹ nhàng.

"Người muốn đi không?" Triệu Việt hỏi.

"Đi nhìn một chút cũng không sao." Ôn Liễu Niên đứng lên, vừa tính toán tìm người lấy thuyền nhỏ, Triệu Việt cũng đã ôm hẳn vào trong lòng, cũng nhảy xuống biển theo.

Ôn đại nhân bị hoảng sợ, trong đầu âm âm lướt qua hai chữ 'Tự tử vì tình', thậm chí còn nghĩ đến Lương Sơn Bá và Chúc Anh Đài, đợi đến khi phản ứng kịp, hai chân đã vững vàng đứng ở trên boong tàu.

Sở Uyên ở một đầu khác nhìn thấy, trong lòng cũng có chút ngoài ý muốn, Thẩm Thiên Phong khinh công tuyệt đỉnh, chuyện này hẳn biết, lại không nghĩ tới công phu Triệu Việt cũng đã xuất thần nhập hóa như vậy. Trong lòng ôm một người, cư nhiên còn có thể đạp lãng vô ngân như giẫm trên đất bằng.

Đoạn Bạch Nguyệt nói: "Công phu đích xác không tồi, Ôn đại nhân hẳn là nặng hơn Diệp Cốc chủ một chút."

Sở Uyên: "..."

Trên biển, đội tàu thương nhân ngoại hương ai ai cũng trợn mắt há hốc mồm, lúc trước thấy có hai người bay đến đây, cũng đã bị dọa gần chết, không nghĩ tới phía sau còn đến thêm hai người.

"Quấy rầy." Diệp Cẩn nói, "Chư vị đừng sợ, chúng ta là người Sở quốc, thấy thương thuyền thì đến xem chút hiêm lạ mà thôi."

Thương nhân này ngày thường đều là đi đi về về giữa Sở quốc và cố hương, tất nhiên ai cũng biết tiếng Hán, nghe nói hẳn là người Sở quốc, bộ dạng lại trắng nõn nhã nhặn, thì cũng thả tâm đề phòng, lập tức cười khen ngợi công phu Thẩm Thiên Phong và Triệu Việt rất cao. Ôn Liễu Niên hiếu kỳ hỏi: "Chư vị làm sinh ý gì vậy?"

"Dược liệu và bảo thạch." Thương nhân nói, "Còn có vài vật nhỏ linh tinh."

"Dược liệu?" Diệp Cẩn nghe đến đây thì hứng thú, "Có thể cho ta xem trước không?"

Sắc mặt thương nhân khó xử: "Đây... Đều ở chỗ chứa hàng, đã đóng gói rồi a."

Thẩm Thiên Phong lấy ra một tấm ngân phiếu: "Nếu ta muốn mua, bạc này đủ hay không?"

Thương nhân kè sát nhìn, lập tức hít một ngụm khí lạnh, liên tục gật đầu nói đủ. Tiểu tư quay đầu chạy nhanh như bay, từ nơi chứa hàng lấy được liệu hàng mẫu ra. Ôn Liễu Niên không có nghiên cứu với dược liệu, cũng không hứng thú, vì thế hỏi chủ thuyền: "Có đồ ăn không?"

Chủ thuyền: "..."

Một lát sau, Ôn đại nhân bưng một đĩa bánh bao, vừa ăn vừa nhìn Diệp Căn chọn dược liệu.

"Những hàng hải sản này thật sự không tệ." Diệp Căn khen ngợi.

"Khách nhân quá khen." Chủ thuyền cười nói, "Vốn chỉ có chút thảo dược, ai biết vài ngày trước nổi một trận gió lớn, ở khẩu Thái Hồng thì lạc đường, bay tới một chỗ hải đảo, mấy thứ này đều là mua ở nơi đó."

"Hương dân nơi đó ai cũng rất nhiệt tình, đối xử với chúng ta cũng rất tốt." Lại có một người nói, "Không chỉ chiêu đãi chúng ta ăn uống, còn đưa chúng ta lên kênh đường."

"Đây là Hải Thanh cốt, cực kỳ hiếm thấy, sau khi phơi khô thì cứng rắn như thiết." Diệp Căn cầm lấy một vỏ sò, "Bình thường những người mua bán dược liệu đều là đập nát bán, còn chưa có ai có thể cắt được chính tề như vậy." Lúc trước rất vất vả mới tìm được một cái nguyên vẹn, nghĩ Tần Thiếu Vũ có Xích Diễm Yêu Dao, thì nhờ hãn cắt giùm, kết quả một đao bổ xuống liền biến thành bột phấn, tức giận đến nổi suýt ngất xỉu.

"Khoan đã." Ôn Liễu Niên đưa bánh bao cho Triệu Việt, kê sát nhìn Hải Thanh cốt, "Vậy phải làm thế nào mới có thể cắt chính tề như thế?"

"Nói không rõ, có lẽ là phải có bí quyết, hoặc có lẽ là phải dùng dao cực nhanh." Diệp Căn nói, "Đợi đến sau khi đại chiến trở về, nói không chừng chúng ta cũng có thể đến tòa hải đảo này xem thử."

Dao cực nhanh a... Ôn Liễu Niên sờ sờ cằm, cửa khẩu Thái Hồng.

Sau khi mua được một đồng dược liệu, Diệp Căn cảm thấy mỹ mãn trở về chiến thuyền, trên boong tàu bày ra tinh tế phân loại.

"Là dùng để làm gì?" Sở Uyên hỏi.

Diệp Căn liếc mắt nhìn Đoạn Bạch Nguyệt bên cạnh ca mình, nói: "Trị hói đầu."

Tây Nam vương: "..."

Sở Uyên rất muốn cười.

"Trương tướng quân." Ôn Liễu Niên lưu lưu đát đát chạy tới hỏi, "Tướng quân có biết khẩu Thái Hồng ở đâu không?"

"Chỗ này." Phó tướng khoanh tròn một chỗ ở trên bản đồ, "Lại thêm hai ngày nữa thì có thể đến, chỗ đó có một hòn đảo nước ngọt lớn không có người, vừa vắn đại quân cũng nghỉ một ngày."

"Như thế a." Ôn Liễu Niên gật đầu, "Rất tốt rất tốt."

Buổi tối khi nghỉ ngơi, Ôn Liễu Niên nói chuyện này cho Triệu Việt, hơn nữa nói: "Ta muốn đi xem."

"Có thể có nguy hiểm không?" Triệu Việt khẽ nhú mày.

"Ngược lại là sẽ không." Ôn Liễu Niên nói, "Nghe nói người trong đó rất thân thiện, nếu thật sự là tộc Vĩ Ngư, bọn họ lại cực kì thân cận đối với sư phụ, hẳn là sẽ không chán ghét chúng ta mới đúng."

"Nhưng khẩu Thái Hồng không nhỏ, hôm nay thương đội kia cũng là trong lúc vô ý bị sóng gió thổi lên bờ, muốn tìm cũng không dễ." Triệu Việt nói.

"Không dễ, cũng không phải không tìm được." Ôn Liễu Niên nói, "Thử xem."

Cọ cọ.

Triệu Việt: "..."

Ôn đại nhân ghé vào trên người hắn.

"Ta đáp ứng người là được." Triệu Việt đầu hàng.

Ôn Liễu Niên nói: "Lần sau người có thể đáp ứng chậm một chút."

Triệu Việt: "Hả?"

Ôn Liễu Niên nói: "Tần cung chủ nói - "

"Tần cung chủ rốt cuộc dạy người bao nhiêu thứ?" Triệu Việt dờ khóc dờ cười.

"Không ít." Ôn đại nhân có chút ngại ngùng.

Triệu Việt nhìn khuôn mặt hắn đỏ bừng, trong lòng âm thầm quyết định, lần sau nếu là đến Truy Ảnh cung, mình nhất định phải một tấc cũng không rời canh giữ ở bên cạnh hắn.

Nếu cứ tiếp tục dạy nữa, phỏng chừng sẽ dạy ra một tiểu lưu manh a...

Qua thêm hai ngày, đội tàu đúng hạn đến đảo nước ngọt, sau một chuyến đường dài trên biển, cuối cùng là có thể đạp lên mặt đất kiên cố, mọi người ở trên đảo nhóm lửa, chuẩn bị làm chút canh nóng ăn.

"Cốc chủ." Ôn Liễu Niên ngồi ở bên cạnh hẳn, dùng cánh tay huých một cái

"Đại nhân có chuyện gì à?" Diệp Căn đặt Hồng giáp lang sang một bên.

"Ừm." Ôn Liễu Niên nói, "Cốc chủ có nghe qua tộc Vĩ Ngư chưa?"

"Rồi, nghe nói là một tay đúc kiếm rất lợi hại." Diệp Căn nói, "Sao đại nhân lại đột nhiên hỏi chuyện này."

"Đúc kiếm a, thối mao đoạn phát (thối một cọng lông là đứt)." Ôn Liễu Niên tiếp tục huých huých hẳn, "Hải Thanh cốt."

Diệp Căn nháy mắt phản ứng kịp.

"Như thế nào?" Ôn Liễu Niên hỏi.

"Đúng a, sao ta lại không nghĩ tới sớm hơn." Diệp Căn vỗ vỗ trán.

"Hiện tại cũng không muộn, chúng ta vừa mới đến khẩu Thái Hồng." Ôn Liễu Niên nói, "Có muốn đến xem thử không?"

"Tất nhiên muốn." Diệp Căn đứng lên, lại có chút xoắn xuýt, "Phải lấy cớ gì đây?"

"Ta cũng không nghĩ ra được." Ôn Liễu Niên nói, "Cho nên mới đến tìm cốc chủ."

Diệp Căn một tay niết cằm, tộc Vĩ Ngư có liên quan với Vân Đoạn Hồn, tất nhiên không thể quang minh chính đại nói với Sở Uyên. Nhưng nếu mình vô duyên vô cớ muốn rời bến, tựa hồ lại có chút không thể nào nói

nổi, chung quy nơi này một mảnh hoang vắng, ngay cả một con chim biển cũng không có, rời bến cũng có phong cảnh gì đẹp để ngắm.

"Đại nhân suy nghĩ một chút nữa xem?" Diệp Căn nói.

Ôn Liễu Niên lắc đầu: "Thật sự không nghĩ ra được."

"Vậy phải làm sao bây giờ." Diệp cốc chủ hiếm khi rồi rắm.

Ôn Liễu Niên buồn bã nói: "Không nghĩ ra được, thì không cần nghĩ, trực tiếp đi là được."

Diệp Căn: "..."

Ôn Liễu Niên dùng ánh mắt đồng minh cách mạng nhìn hần.

Tiểu vương gia nổi danh ngạo kiều truyền khắp toàn quân, nghe nói ngay cả Hoàng thượng cũng dám đánh, mỗi ngày còn uy hiếp Đoạn vương sẽ bị hói đầu, đừng nói là không biết vì sao muốn rời bến, cho dù là không biết vì sao muốn về thành Đại Côn, cũng là có thể nghĩ thông suốt.

Vì thế buổi chiều hôm đó, Diệp Căn liền tự mình giương buồm, rời bến.

Thẩm Thiên Phong tất nhiên là đuổi theo, Sở Uyên nghe vậy giật mình: "Lại làm sao?"

"Vi thần cũng không biết a." Ôn đại nhân suy đoán, "Có lẽ là cãi nhau với Thẩm minh chủ."

Sở Uyên đau đầu: "Mau kêu Thiên Phong tìm người trở về."

"Dạ, vậy vi thần cũng đi theo." Ôn Liễu Niên nói, "Cũng có thể khuyên giải một chút."

Sở Uyên liên tục phất tay: "Nhanh đi nhanh đi." Ba ngày sau thì phải khởi hành, sao còn có thể chạy loạn khắp nơi.

Ôn đại nhân bình tĩnh xoay người, vui vẻ cùng Triệu Việt đuổi theo qua.

Tuy nói tìm lý do, nhưng muốn tìm được tộc Vĩ Ngư cũng là không dễ dàng, huống hồ mọi người chỉ có thời gian chưa đến ba ngày đi tới đi lui. Ôn Liễu Niên đại khái tính tính dựa theo hướng gió đêm đó, cuối cùng nói: "Đi về phía Đông Nam."

"Đáng tin không." Diệp Cẩn nói, "Nếu là không tìm được thì phải làm sao."

"Không tìm được thì thôi." Ôn Liễu Niên nói, "Vốn dĩ cũng chỉ là ra ngoài xem vận may, mặc cho số phận đi."

THỔ PHỈ CÔNG LỰC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 188: Ôn Đại Nhân Thông Minh Cơ Trí!!!

Tại mặt biển mờ mịt không thể so với đất liền, sau khi trôi một đêm, trong lòng mọi người đều có chút không yên, lại thấy xung quanh không hề có bóng dáng đất liền, cũng không thể không suy xét đến chuyện trở về.

Trong lòng Ôn đại nhân thất vọng, cứ nhiên thật sự không thu hoạch được gì.

"Lần này tìm không được, thì lần sau lại đến." Triệu Việt nói, "Nếu không nữa thì hỏi sư phụ một chút, nói không chừng cũng có thể có manh mối."

Ôn Liễu Niên tiếc nuối nhìn đằng trước.

"Trở về hả?" Diệp Cẩn dò xét.

"Khoan đã." Thẩm Thiên Phong khẽ nhíu mày, "Đằng trước hình như có thuyền."

Ôn Liễu Niên soạt một cái tinh thần tỉnh táo, nhanh chóng quay đầu nhìn qua.

Sáng sớm, bên trong tầng tầng sương mù mờ lung, thực sự có một con thuyền đang lướt sóng mà đến, toàn thân tối đen, hai đầu rất nhọn, hiển nhiên không phải thuyền đánh cá bình thường.

Không biết đối phương là địch hay là bạn, Triệu Việt khẽ nhíu mày, thò tay nắm chặt chuôi đao.

"Tiền bối !" Khi hai chiếc thuyền dần dần tới gần, Ôn Liễu Niên ngoài ý muốn gọi thành tiếng.

"Sư phụ?" Triệu Việt cũng kinh hãi.

Vân Đoạn Hồn mang theo Vô Phong và Vô Ảnh, vững vàng đứng trên boong tàu.

"Thiếu gia, Ôn đại nhân !" Vô Ảnh cười hì hì, trong tay đang cầm một bao cá khô ăn.

"Sao sư phụ lại ở đây?" Triệu Việt khó hiểu.

"Vốn là muốn đi thăm bạn cũ, nhưng nghe nói có một chiếc chiến thuyền Sở quốc ở bên ngoài đến đây, tiểu Ảnh tử liền đoán nói là người một nhà, chúng ta liền ra xem." Vân Đoạn Hồn nói, "Không ngờ cư nhiên là thật."

"Bạn cũ... Là tộc Vĩ Ngư hả?" Ôn Liễu Niên hỏi.

"Sao cái gì người cũng biết hết vậy." Vân Đoạn Hồn bất đắc dĩ, "Quá thông minh cũng không phải chuyện tốt."

"Chúng ta là đang đi tìm tộc Vĩ Ngư." Ôn Liễu Niên tiến lên ôm cánh tay của hắn, tươi cười xán lạn cảnh xuân rực rỡ.

Vân Đoạn Hồn thẳng đầu rằng: "Lại đánh chủ ý quái quỷ gì đây?"

"Lần này Sở quân xuất chiến đến đảo Bạch Sương, tất nhiên phải trải qua một hồi ác chiến một phen." Ôn Liễu Niên cọ cọ, "Đao kiếm không chệch nhanh, chẳng biết có thể mua chút binh khí từ chỗ bộ tộc Vĩ Ngư không?"

"Dân chúng trên đảo ngăn cách nhiều năm, không muốn bị quấy rầy." Vân Đoạn Hồn lắc đầu.

"Chúng ta sẽ không lên bờ." Ôn Liễu Niên nói, "Thậm chí cũng không cần biết hải đảo tốt cuộc ở đâu."

"Người sẽ tuân thủ hứa hẹn, nhưng người còn lại không hẳn là sẽ chịu." Vân Đoạn Hồn vỗ vỗ đầu hấn, "Tộc Vĩ Ngư thiện dã đao kiếm, càng thiện tác chiến bày trận trên biển, nếu là bị Sở Hoàng biết được, tất nhiên sẽ không dễ dàng bỏ qua."

Ôn Liễu Niên nghĩ nghĩ, nói: "Hoàng thượng khác Tiên hoàng."

"Ta sẽ không lấy người trong tộc Vĩ Ngư ra để mạo hiểm." Vân Đoạn Hồn lắc đầu, "Trở về đi."

"Tiền bối là lo lắng, người dân trên đảo sẽ bởi vì chuyện năm đó nhận phải liên lụy?" Ôn Liễu Niên nhỏ giọng dò xét.

Diệp Căn và Thâm Thiên Phong thức thời đến một đầu thuyền khác - Đối với thân phận Vân Đoạn Hồn, hai người bọn hấn tất nhiên là đã sớm đoán được, nhưng cũng chưa từng hỏi rõ ràng chuyện bên trong, ngày thường khi mọi người nghị sự, trong lòng cũng đều hiểu mà không nhắc đến chuyện này.

"Bọn họ coi như là tộc nhân của ta." Vân Đoạn Hồn nói, "Nếu năm đó không phải có người báo tin, chỉ sợ hiện tại đã ngủ vùi trong biển từ lâu."

"..." Ôn Liễu Niên im lặng, đối với chuyện cũ hai mươi năm trước, hấn chỉ biết là Sở Hoàng hạ lệnh bắt không ít người, nhưng không nghĩ tới ngay cả tộc Vĩ Ngư cũng không buông tha.

"Trở về đi." Vân Đoạn Hồn vỗ vỗ bả vai hấn, "Để bọn họ hảo hảo sống."

"Ừm." Ôn Liễu Niên á náy, "Là ta không suy xét rõ ràng, mạo phạm rồi, tiền bối thứ lỗi."

"Ta sẽ âm thầm giúp ngươi." Vân Đoạn Hồn nói, "Trên chiến trường đao kiếm không có mắt, bản thân cũng phải cẩn thận."

Ôn Liễu Niên gật gù đầu: "Đa tạ tiền bối."

Thuyền màu đen giương buồm quay lại, rất nhanh liền biến mất ở trên đường khi đến.

Sau khi nhìn theo ba người rời đi, Ôn Liễu Niên ngồi trên boong thuyền, nhìn xa xa xuất thần.

Diệp Căn ngồi bên cạnh hẳn.

"Cốc chủ." Ôn Liễu Niên quay đầu nhìn hẳn.

"Xem như là cái gì cũng chưa phát sinh, đến khâu Thái Hồng ngắm cảnh cũng tốt." Diệp Căn an ủi, "Cẩn thận suy ngẫm lại, cũng thật sự là trước đó chúng ta suy xét không chu toàn." Lúc trước chỉ nghĩ muốn âm thầm tìm tộc Vĩ Ngư, lại không nghĩ tới một khi muốn mua đao kiếm từ trong tay đối phương, thì phải giải thích với Sở Uyên thế nào.

"Trong sách ghi lại tộc Vĩ Ngư cực kỳ dũng mãnh thiện chiến, ngày ngày lái thuyền đi lại ở trong biển, bảo hộ ngư dân không bị hải tặc làm hại, chỉ là sau một trận chiến ở Đông Hải, triệt để mai danh ẩn tích." Ôn Liễu Niên nói, "Nếu lúc trước Tiên hoàng có thể phân rõ phải trái, uy phi cũng không đến mức hoành hành ở Đông Hải nhiều năm như vậy."

"Điểm ấy Sở Uyên mạnh hơn hẳn." Diệp Căn nói, "Bất quá thủy chung cũng đều là Hoàng Thượng." Vì để mọi chuyện được ổn thỏa, vẫn là cái gì cũng đừng nói thì tốt hơn, lặng lẽ lật trang này qua là được.

Mặt biển nổi gió lớn, chiến thuyền nương theo sức gió, rất nhanh về tới trên đảo.

"Hoàng thượng đâu?" Diệp Cẩn hỏi.

"Hồi Tiểu vương gia, Hoàng thượng đang ở trên thuyền với Tây Nam vương." Thị vệ trả lời, "Còn nói không được để người ngoài quấy rầy."

Diệp Cẩn lập tức cảm thấy ngũ oanh lôi đình.

"Tiểu -" Thẩm Thiên Phong nói còn chưa nói xong, Diệp Cẩn cũng đã xông lên thuyền, tốc độ đặc biệt nhanh !

Thị vệ sửng sốt, thì ra khinh công của Tiểu vương gia tốt như vậy.

"ĐOẠN BẠCH NGUYỆT !" Diệp Cẩn hùng hổ xắn tay áo, lần này nhất định là phải thiến hẳn !

Bên trong khoang thuyền, Tây Nam vương nhướn mày: "Có cần ta nhảy cửa sổ không?"

Sở Uyên đau đầu.

Diệp Cẩn đẩy cửa ra một phen, quả nhiên liền thấy hai người đang ngồi ở bên cạnh bàn, trước mặt là bản đồ tác chiến.

"Cốc chủ có chuyện?" Đoạn Bạch Nguyệt hỏi.

Diệp Cẩn từ trong lỗ mũi nhả ra một chữ "Ừ".

Tây Nam vương rất thức thời, giơ hai tay lên bày tỏ chịu thua, đứng dậy rời khỏi khoang thuyền.

Diệp Cẩn đặt mông ngồi ở bên cạnh ca mình, cẩn thận kiểm tra y phục một chút, sau đó lại hỏi: "Uống rượu?"

"Một ly mà thôi." Sở Uyên nói.

"Đã nói bao nhiêu lần rồi, không được tùy tiện ăn đồ người ngoài đưa." Diệp Căn cầm lấy vò rượu gửi gửi, sau đó đại kinh thất sắc nói, "Bên trong bỏ thêm ít nhất bảy tám loại xuân dược."

Sở Uyên: "..."

Diệp Căn nhanh chóng lấy bình nhỏ ở bên hông đổ ra một viên, nhét vào trong miệng hẳn, an ủi nói: "May mắn ta tới kịp."

Sở Uyên nói: "Đây là rượu hoa quả trăm mang từ Vương thành đến cho người."

Diệp Căn vẻ mặt cứng đờ, sau đó liền đánh ca mình một trận.

"Đừng quậy nữa." Sở Uyên dờ khóc dờ cười, "Chúng ta đang thương nghị chính sự."

"Thương nghị chính sự thì uống rượu làm gì." Diệp Căn chắc chắn nói, "Vừa thấy cũng biết là không chứa ý tốt." Loại chuyện sau khi uống rượu loạn tính này, ta căn bản cũng không có kinh nghiệm.

"Có liên quan đến tộc Vĩ Ngư." Sở Uyên nói.

Diệp Căn khẽ nhú mày: "Tộc Vĩ Ngư?"

"Nếu ta đoán không lầm, ngày hôm trước người là vì chuyện tộc Vĩ Ngư cho nên mới lái thuyền rời bến, đúng không?" Sở Uyên hỏi.

"Không phải." Diệp Căn nhanh chóng lắc đầu.

"Kết quả thế nào?" Sở Uyên hỏi.

Diệp Căn: "..."

"Không nguyện ý đến?" Sở Uyên hỏi.

"... Là không tìm được." Diệp Cẩn do dự một chút, "Chỉ gặp một cố nhân, nói đối phương không nguyện bị quấy rầy."

"Chỉ mua chút đao kiếm cũng không nguyện?" Sở Uyên hỏi.

"Người chỉ muốn mua đao kiếm?" Diệp Cẩn ngẩng đầu nhìn hẳn.

"Không chỉ vậy, trăm càng muốn để bọn họ gia nhập Sở quân." Sở Uyên nói, "Bất quá nếu người trong tộc Vĩ Ngư thật sự không nguyện ý, tất nhiên cũng sẽ không miễn cưỡng."

Diệp Cẩn lắc đầu: "Đối phương sẽ không tin tưởng."

"Bởi vì Tiên hoàng?" Sở Uyên hỏi.

"Tràng nào động hơn hai mươi năm trước kia, đã chết quá nhiều người vô tội." Diệp Cẩn nói, "Để bọn họ hảo hảo sống đi."

Sở Uyên hơi thở dài, ngửa đầu uống cạn một chén rượu.

Diệp Cẩn lại đưa cho hẳn một viên đường.

Sở Uyên: "..."

Ánh mắt Diệp Cẩn vô cùng chân thành: "Thật sự có xuân dược, sẽ không nóng."

Sở Uyên đành phải phối hợp: "À."

Đoạn Bạch Nguyệt dựa vào ở ngoài cửa, không biết chính mình nên khóc hay là nên cười.

Diệp Cẩn ra ngoài, tiếp tục dùng ánh mắt sắc lang nhìn hẳn.

Đoạn Bạch Nguyệt hỏi: "Ta có thể đi vào không?"

Đương nhiên không thể a ! Diệp Căn đi một vòng quanh người hấn, sau đó khiếp sợ nói: "Người cư nhiên còn cố ý sửa soạn qua."

Đoạn Bạch Nguyệt sắc mặt cứng đờ: "Ta không có."

Không có mới gặp quỷ ! Lúc tác chiến còn không quên đeo ngọc bội, quả thật là không thể bớt dâm đăng hơn được nữa, Diệp Căn rất muốn đập đầu hấn, hơn nữa rít gào về sau cách ca ta xa một chút !

"Vì sao cốc chủ cứ nhìn ta chăm chăm thế?" Đoạn Bạch Nguyệt mặt không đổi sắc.

"Từ trước có một Phiên Vương ở biên cương bị hói đầu, phi thường phi thường hạ lưu." Ánh mắt Diệp Căn âm u, "Có một ngày, 'đùng' một tiếng, đột nhiên liền không 'cương' được." Vì để cho tình tiết càng thêm chân thật, thậm chí còn giơ lên ngón trở quặp cong xuống một cái, chính là như vậy, KHÔNG - 'CƯƠNG' - ĐƯỢC.

Đoạn Bạch Nguyệt lùi lại một bước: "Có chuyện gì thì từ từ thương lượng." Chung quy đối phương là đệ nhất thần y trên giang hồ, cái khác đều dễ nói, nhưng về phương diện này vẫn là phải cẩn thận một chút thì tốt hơn.

"Tiểu Căn ! " Sở Uyên vốn tính toán giả vờ không nghe thấy, nhưng thật sự nhịn không nổi nữa.

Đoạn Bạch Nguyệt nhân cơ hội xoay người, quyết đoán chạy xuống thuyền.

Xem như người chạy nhanh. Diệp Căn hí mắt nhìn, phi thường hung.

"Hoàng thượng đã biết chuyện tộc Vĩ Ngự?" Buổi tối, Ôn Liễu Niên nghe được tin cũng giật mình.

"Ừ." Diệp Cẩn gật đầu, "Bất quá nghĩ đến cũng đúng, chung quy là vua của một nước, việc này nên rõ ràng hơn chúng ta."

"Vậy Hoàng thượng thấy thế nào?" Ôn Liễu Niên hỏi.

"Chỉ nói là nếu đối phương không nguyện ý, thì thôi." Diệp Cẩn nói, "Cũng không miễn cưỡng gì thêm, cũng không hạ lệnh đại quân đến tìm."

Ôn Liễu Niên khen ngợi: "Hoàng thượng quả nhiên là một đại minh quân, như thế xem ra, ngược lại là chúng ta suy nghĩ nhiều."

"Nghĩ theo chiều hướng tốt, nói không chừng ngay cả hiếu lâm với Đại Minh vương lúc trước cũng có thể gỡ bỏ." Diệp Cẩn nói.

"Có thể nhờ cốc chủ một chuyện không?" Nếu đã nói như vậy, Ôn Liễu Niên cũng không do dự.

"Tất nhiên." Diệp Cẩn gật đầu, "Đại nhân cứ việc nói."

Ôn Liễu Niên nói: "Về cái nhìn của Hoàng thượng với Đại Minh vương."

"Được." Diệp Cẩn gật đầu, "Bất quá vì sao đại nhân đột nhiên lại muốn hỏi chuyện này?"

Ôn Liễu Niên nói nhỏ bên tai hắn vài câu.

"Như vậy a..." Diệp Cẩn xoa bóp cằm, "Được, chuyện này ta sẽ hỏi giúp đại nhân."

THỔ PHỈ CÔNG LỢC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 189: Nhi Tử Đại Minh Vương!!!

Đêm dài người tĩnh, Sở Uyên buông quyển sách trong tay, cảm thấy hơi mệt, vừa định ra bên ngoài hít thở không khí, Diệp Cẩn lại vén rèm bước vào.

"Sao còn chưa nghỉ ngơi?" Sở Uyên có chút ngoài ý muốn, "Cũng sắp tới giờ Tý rồi."

"Người cũng biết giờ này nên nghỉ ngơi à." Diệp Cẩn đưa bát canh trong tay qua cho hắn, "Ăn hết đi."

"Canh cá?" Sở Uyên dùng thìa đảo vài cái.

"Đã lấy xương ra hết rồi." Diệp Cẩn ngồi bên cạnh hắn, "Bỏ thêm chút dược vật bổ khí, thừa dịp còn nóng ăn mới hữu hiệu."

Sở Uyên vài ngụm ăn hết, lại dặn dò: "Qua một thời gian nữa hai quân đánh nhau hẳn là sẽ có không hề ít thương vong, người sợ là lại phải không ngủ không nghỉ, về sau việc này giao cho nhà bếp làm là được rồi, đừng để bản thân mệt mỏi."

Diệp Cẩn theo thói quen ngạo kiêu, ai cần người lo.

Sở Uyên cười cười, giơ tay kéo lại vạt áo cho hắn: "Mau trở về nghỉ ngơi đi, qua một lúc nữa, hẳn là Thiên Phong sẽ tới đây tìm."

"Người còn chưa ngủ?" Diệp Cẩn nhú mày.

"Còn có một ít quân vụ, không nhiều." Sở Uyên một câu còn chưa nói xong, liền thấy đệ đệ mình bắt đầu xắn tay áo, vì thế thức thời nói, "Giữ lại sáng mai rồi xử lý."

"Hôm nay Đoạn Bạch Nguyệt có đến quấy rối người không?" Mỗi ngày theo thông lệ hỏi một câu.

"Không có." Vừa nhắc đến đề tài này, Sở Uyên lại bắt đầu đau đầu.

"Bị hói ở giữa trị không hết đâu." Diệp Căn tận tình khuyên bảo.

"Đúng đúng đúng." Sở Hoàng phối hợp gật đầu, hơn nữa chuyển sang chuyện khác nói, "Trẫm trở về ngủ."

Diệp Căn đứng lên, cùng hãn một đường trở về phòng ngủ.

Sở Uyên: "..."

Chẳng lẽ là muốn lái nhái nhắc một đêm.

Trên đường hành quân lại là ở trên thuyền, giường tất nhiên rất nhỏ, nhưng mặc dù là như vậy, Diệp cốc chủ vẫn là kiên định chen đi lên, bày ra tư thế muốn trò chuyện trắng đêm.

Sở Uyên đề nghị: "Không bằng kêu Tứ Hỉ đi tìm Thiên Phong?"

"Thiên Phong gì chứ, ta với hãn lại không quen, nửa đêm đừng đi quấy rầy." Diệp Căn nghiêm túc nhìn ca mình, "Ta có chuyện muốn nói với người."

Sở Uyên dở khóc dở cười, cũng không biết bản thân nên là tâm tình gì. Vốn dĩ đã chuẩn bị sẵn sàng tâm lý phải nghe hói đầu và không 'cương' được đến hơn nửa đêm, Diệp Căn lại nói: "Người thấy Đại Minh vương thế nào?"

"Vân Đoạn Hồn?" Sở Uyên hơi sửng sốt.

Diệp Căn gật đầu.

"Sao đột nhiên lại nghĩ tới chuyện này." Sở Uyên nhíu mày.

"Không phải đột nhiên nghĩ tới, mà là đã suy nghĩ rất lâu." Diệp Căn ôm gối đầu, "Đã đến Đông Hải, có một số việc muốn tránh cũng tránh không được."

"Có phải là nghe được tin đồn gì đó ở bên ngoài rồi, đúng không?" Sở Uyên dò xét.

Diệp Căn nói: "Tràng hải chiến hơn hai mươi năm trước kia, tham chiến không chỉ có triều đình và Đại Minh vương, còn có ngàn vạn ngư dân Đông Hải." Chân tướng có lẽ sẽ tạm thời bị áp chế, trong lòng dân chúng cũng sẽ không thay đổi, ưu điểm khuyết điểm ai đúng ai sai, cũng không phải chỉ dựa vào một đạo thánh chỉ hạ lệnh cấm thì có thể quyết định.

"Rốt cuộc người muốn nói cái gì?" Sở Uyên khoác thêm một kiện y phục cho hãn, để tránh cho lại bị cảm lạnh.

"Ta muốn biết cái nhìn của người về Đại Minh vương." Diệp Căn nhìn hãn, "Nếu hãn thật sự muốn tạo phản, sau khi hải chiến kết thúc thì có thể phản, khi đó ngư dân rất tôn thờ hãn, thực lực Sở quân lại không bắt kịp quân Đông Hải, muốn soán vị cơ hồ là chuyện rất dễ dàng. Cần gì phải đợi đến sau khi Tiên hoàng dẫn binh về triều ngời ổn căn cơ, thu hồi quân quyền mới khởi nghĩa tạo phản."

Sở Uyên lắc đầu: "Chuyện này cũng đã qua rồi, bây giờ nói nữa cũng vô dụng."

"Trong cung có đoạn ghi chép nào nhắc tới chuyện này không?" Diệp Căn hiển nhiên không bị hãn gạt qua dễ dàng như vậy.

Sở Uyên nói: "Nửa chữ cũng không có."

"Nếu Đại Minh vương thật sự muốn mưu nghịch, vậy Tiên hoàng hạ chỉ tiêu diệt là được, cần gì phải làm điều thừa, tiêu hủy tất cả sổ sách ghi chép lại không còn một mống." Diệp Căn nói, "Người là Hoàng đế, hẳn là rõ ràng hơn so với ta, dưới tình trạng này Hoàng gia phải làm thế nào mới có thể gỡ được nút thắt."

"Việc này trở về cung rồi nói tiếp." Sở Uyên xoa xoa đầu hẳn, "Mau ngủ đi."

"Đừng nói cho có lệ với ta!" Diệp cốc chủ đánh rớt tay hẳn.

...

Một lát sau, Sở Uyên bất đắc dĩ: "Cho dù là phụ hoàng thật sự làm sai, vậy thì sao?"

Diệp Căn khẽ nhú mày.

"Người là người trong giang hồ, làm việc tất nhiên có thể tùy tính do tâm, trầm lại không thể." Sở Uyên nói, "Việc này không phải là chuyện đùa, cũng từng nháo đến ồn ào huyên náo, nếu thật sự muốn tra rõ lần nữa, vạn nhất bị người khác thừa cơ lợi dụng châm ngòi thổi gió trong dân chúng, hẳn là sẽ mang đến không ít phiền toái. Không chỉ liên quan đến mặt mũi Hoàng gia, mà còn liên quan đến an ổn xã tắc, cho nên bất luận chân tướng năm đó là cái gì, ba chữ Vân Đoạn Hồn cũng chỉ có thể trở thành cấm kỵ."

"Cho nên người đã hạ quyết tâm, muốn đổi trắng thay đen, hãm hại người lương thiện?" Diệp Căn hỏi.

Sở Uyên thở dài: "Trầm biết người không quen nhìn những chuyện như vậy." Nhưng bản thân đã đứng ở chỗ này, có một số việc cũng không được

phép đào quá sâu.

Diệp Cẩn không nói chuyện.

"Lại mất hứng?" Sở Uyên cười khổ, "Lúc trước trẫm muốn giữ người ở bên cạnh, bất quá về sau ngẫm lại, tính tình người sạch sẽ như vậy, nếu là ở lâu trong cung, chỉ sợ sẽ càng lúc càng khinh thường trẫm."

Diệp Cẩn lắc đầu: "Người là hoàng đế tốt."

Sở Uyên cười cười: "Đa tạ."

Diệp Cốc chủ năm chặt góc chân, ở trong lòng lặng lẽ lật bàn một cái, sau đó dùng thanh âm phi thường thấp hừ hừ: "Làm ca ca cũng không tồi."

Ý cười trên mặt Sở Uyên càng sâu.

"Ta không có khinh thường người." Diệp Cẩn tựa vào bên cạnh hắn, "Về chuyện Đại Minh vương, cũng không cần nhất định phải làm rõ chân tướng, chỉ là nếu triều đình không giấu giếm bí mật này nữa, hẳn là đối chiến sự sẽ càng thêm có lợi."

"Có ý gì?" Sở Uyên dịch lại góc chân cho hắn.

"Không chỉ là tộc Vĩ Ngư, mà ở tại Đông Hải này có không ít ngư dân đều tôn sùng Đại Minh vương." Diệp Cẩn nói, "Dân chúng trên hải đảo quanh năm suốt tháng đều dai nắng dầm mưa, đã quen với chuyện ở trên biển gặp sóng to gió lớn, tuy nói triều đình cũng phái quan viên trông coi, nhưng lực uy hiếp so với trong đất liền kém hơn rất nhiều." Năm đó cho dù triều đình hạ mệnh đạo thánh chỉ muốn tiêu diệt loạn đảng, nhưng ở trong lòng rất nhiều ngư dân, Vân Đoạn Hồn vẫn như trước là Chiến Thần Đông Hải tiếng tăm lừng lẫy chứ không phải là loạn thần tặc tử. Mà sau khi trải qua chuyện này, quan hệ giữa dân chúng vùng này và triều đình cũng dần trở nên xa cách.

"Tuy nói Thiên Phàm có cách trị quân, nhưng tóm lại cũng không có nhiều kinh nghiệm tác chiến ở trên biển." Diệp Cần tiếp tục nói, "Vùng này nổi danh là quý đánh tường, thường sẽ có sương mù sóng to, nếu là có thể được ngư dân quen thuộc địa hình giúp đỡ, đối với chúng ta mà nói sẽ tiện hơn rất nhiều."

"Cho nên?" Sở Uyên hỏi.

"Cho nên phải nghĩ biện pháp, vừa có thể bảo toàn được mặt mũi cho triều đình, vừa có thể xóa tan khúc mắc trong lòng dân chúng, cùng đại quân đối kháng loạn đảng." Diệp Cần nói.

"Nói thì đơn giản." Sở Uyên lắc đầu, "Trừ phi trầm hạ chỉ rửa sạch tội danh cho Vân Đoạn Hồn, bằng không chỉ sợ nhất thời nửa khắc, cũng không tìm ra được biện pháp mượn sức nhân tâm."

"Cha mẹ đại đương gia đã sớm qua đời, lúc trước ở trong chốn giang hồ cũng không danh tiếng, lại từng bá cáo nhân ở Đông Hải làm sư phụ." Diệp Cần nói.

Sở Uyên hơi sửng sốt: "Vì sao đột nhiên lại nhắc tới chuyện này?"

"Nếu muốn lôi kéo lòng người trấn an dân chúng, cũng không cần nhất định phải đem tất cả mọi chuyện phơi bày hết ra bên ngoài." Diệp Cần nói, "Chỉ cần có thể tìm được một người, có chút gì đó như gần như xa với Đại Minh vương, mà triều đình lại rất coi trọng người này, thái độ của dân chúng tất nhiên sẽ buông lỏng, kháng cự với đại quân cũng sẽ giảm bớt không ít."

Sở Uyên nói: "Tiếp tục nói."

"Chỉ cần ở Đông Hải thả ra tin tức, nói là Đại đương gia có mối quan hệ rất sâu xa với Đại Minh vương, tròng phản loạn hơn hai mươi năm trước

cũng sẽ được nghĩ khác đi." Diệp Căn nói, "Về phần chi tiết còn lại, miệng lưỡi của dân chúng tất nhiên sẽ bổ sung, chúng ta không cần nhiều lời."

Sở Uyên như là có chút suy nghĩ.

"Đây là phương pháp nhanh nhất có thể liên hợp với ngư dân Đông Hải." Diệp Căn nói, "Vừa có thể mượn uy danh còn sót lại của Đại Minh vương, vừa có thể chiếu lệ qua chuyện phản loạn năm đó, hơn nữa quan hệ của Đại đương gia và Ôn đại nhân, dân chúng cũng sẽ cảm thấy triều đình chọn đúng người, không so đo chuyện lúc trước."

Sở Uyên gật đầu: "Ngày mai trăm sẽ thương nghị với Ôn ái khanh."

Diệp Căn lại rụt rụt ở trong chăn, mệt hể hể ngáp một cái.

Sở Uyên cười khẽ, che khuất dạ mình châu ở đầu giường.

Ngoài khoang thuyền, Đoạn Bạch Nguyệt hỏi: "Cùng nhau ngủ?"

Tứ Hỉ công công đáp: "Đúng ạ."

Đoạn Bạch Nguyệt: "..."

"Tây Nam vương vẫn là mời trở về đi." Tứ Hỉ công công hạ giọng, "Nếu để Diệp cốc chủ nhìn thấy, lại muốn ồn ào xuất trận." Ở trên bờ còn dễ nói, nhưng đây chính là đang ở trên thuyền a, vạn nhất muốn đỡ phòng thì phải làm thế nào đây.

Ngực Đoạn Bạch Nguyệt hiểm khi bị đè nén.

Trong một chiếc chiến hạm khác, Ôn Liễu Niên đang ôm chăn, trong bóng đêm xuất thần.

"Không tính ngủ hả?" Triệu Việt hỏi.

Ôn Liễu Niên bị hoảng sợ: "Người chưa ngủ?"

"Qua một hồi lại nhúc nhích một cái, sao ta có thể ngủ." Triệu Việt kéo hẳn vào trong lòng, "Trời cũng sắp sáng rồi."

"Đêm nay Diệp cốc chủ đến tìm Hoàng thượng." Ôn Liễu Niên hơi lo lắng, "Cũng không biết có thuận lợi hay không."

Triệu Việt cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên sợi tóc của hẳn

Ôn Liễu Niên ngẩng đầu nhìn hẳn.

Triệu Việt hơi áy náy: "Nếu không phải là vì ta, thì người cũng sẽ không hao tổn nhiều tâm tư như thế."

"Cũng không phải, thật sự chỉ có như thế mới có lợi cho cục diện chiến đấu." Ôn Liễu Niên nói, "Đánh thắng trận mới là chuyện quan trọng nhất." Sớm đánh giặc xong, mọi người mới có thể cùng nhau sống yên ổn qua ngày. Năm đó Tiên hoàng tin vào lời gièm pha gây ra sai lầm lớn, vốn cũng không nên để đương kim Hoàng thượng gánh chịu hậu quả.

Triệu Việt ôm chặt người trong lòng, trong lòng khẽ thở dài một cái.

Sáng sớm hôm sau, Ôn Liễu Niên vừa lười biếng duỗi lưng đi ra khoang thuyền, thì thấy Diệp Căn đang lén lút ngồi trên boong tàu, cũng không biết đang nhìn cái gì.

"Cốc chủ?" Ôn đại nhân buồn bực.

Diệp Căn sợ hết hồn, sau khi thấy rõ người đến là hẳn mới thở phào nhẹ nhõm.

Ôn Liễu Niên nhìn theo hướng ánh mắt của hẳn, thì thấy Đoạn Bạch Nguyệt đang từ trong khoang thuyền Sở Uyên bước ra.

Trong nháy mắt, ánh mắt Diệp Cốc chủ lộ ra hung quang.

"Khụ !" Trước khi hấn dờ thuyền, Ôn Liễu Niên đúng lúc nói sang chuyện khác, "Hoàng thượng thấy thế nào?"

"Đáp ứng." Diệp Cẩn nói.

"Thật sao?" Ôn Liễu Niên trong lòng vui vẻ.

"Tất nhiên." Diệp Cẩn nói, "Dự tính lát nữa sẽ tuyên triệu đại nhân."

"Đa tạ cốc chủ." Ôn Liễu Niên cơ hồ muốn rơi lệ, thậm chí còn rất muốn khom người hành lễ với Diệp Cẩn.

"Đa tạ ngược lại là không cần, việc này vốn dĩ cũng có ích với Sở quân." Diệp Cẩn nói, "Huống hồ giống như lời đại nhân nói, Thanh Cầu vốn là muốn lấy thân thế của đại đương gia làm chuyện gì đó, không bằng chúng ta tự mình thả tin tức ra trước, cũng đỡ bị người khác lợi dụng."

"Ôn đại nhân, cốc chủ." Tứ Hỉ công công vội vã chạy tới, "Hoàng thượng tuyên nhị vị lập tức đi qua."

"Lúc này Đoạn Bạch Nguyệt đến khoang thuyền làm gì?" Diệp Cẩn nắm chặt thời gian hỏi.

"... Đưa điểm tâm." Tứ Hỉ công công trả lời.

Thích đưa đồ ăn như thế, vậy sao không đi làm đầu bếp đi ! Diệp cốc chủ trong lòng căm giận nghĩ, không tự chủ liền siết chặt bình sứ bên hông.

Ôn Liễu Niên yên lặng cách hấn xa một chút, để tránh bị hại cùng vô tội.

Sở Uyên tuyên triệu hai người, tất nhiên là vì chuyện đêm qua Diệp Cẩn đề nghị, thẳng thắn mà nói đây thật sự là biện pháp nhanh nhất có thể lung

lạc nhân tâm, đại chiến sắp tới, cũng không chấp nhận suy xét quá nhiều, vì vậy liền đáp ứng rất sảng khoái.

Ám vệ Truy Ảnh cung một đường này đều rảnh rồi đến buồn chán, tuy nói thường xuyên cũng sẽ đến giúp thương thuyền qua lại bán hàng, giúp ngư dân bắt cá, giúp dân chúng bắt trộm, thậm chí còn đứng giữa đường nói mấy cộc chuyện không ngừng nghỉ, đôi về một rổ hồng bông xơ sinh và trứng gà, nhưng mặt biển chung quy không thể so với trên đất liền, cho dù ngẫu nhiên đi ngang qua mấy chỗ đảo nhỏ, đa phần cũng là trôi ở trên biển không có hơi người, ánh mặt trời ấm áp rất thích hợp để phơi nắng, xương cốt cả người đều mềm nhũn. Cho nên lần này vừa nghe nói có chuyện phải làm, thì lập tức hai mắt đều tỏa sáng, cơ hồ muốn rơi xuống nhiệt lệ.

Vì thế còn chưa qua bao lâu, Đông Hải liền bắt đầu có tin đồn truyền ra, nói Triệu Việt là nhi tử của Vân Đoạn Hồn.

Ôn Liễu Niên giật mình: "Lúc đầu đã nói tốt là không được làm rõ." Có biết tiến hành theo chất lượng không, vì sao vừa lên thì chính là cha con ruột.

Ám vệ vô tội nói: "Chúng ta thật sự không có làm rõ." Nhưng cũng không ngờ trí tượng tượng của dân chúng bay xa như vậy, trải qua nhiều năm, không ít ngư dân đều đang âm thầm kêu oan cho Đại Minh vương, rõ ràng chính là một đại anh hùng, lại bị người khác hãm hại không rõ tung tích, mỗi khi nhớ tới đều muốn thổn thức. Mà lần này vừa nghe hẳn có nhi tử, ở đâu còn lo lắng nghĩ chuyện khác nữa, cao hứng còn không kịp, hơn nữa nhân duyên của Ôn Liễu Niên trải dài một vùng Đông Hải, đương nhiên lan truyền cũng rất nhanh, đều nói ông trời có mắt, cuối cùng không để cho Vân gia tuyệt hậu.

Đủ loại tin đồn hùng hực khí thế, tảng đá đè nặng trong lòng Ôn Liễu Niên cuối cùng thả xuống, lười biếng phơi nắng trên boong tàu, năm con Hồng giáp lang xếp thành một hàng ở bên cạnh, chỉnh tề lắc xúc tu.

Triệu Việt ngồi bên cạnh hắn.

Ôn Liễu Niên thuận thế dựa vào, nói: "Buổi tối muốn ăn cá."

"Được." Triệu Việt giơ tay ôm chặt đầu vai hắn.

Ôn Liễu Niên khịt khịt mũi, nghi hoặc nói: "Mùi gì vậy." Hơi giống mùi thảo dược.

Triệu Việt cầm ra một cái bình nhỏ, "Là thuốc trị thương, Diệp cốc chủ phối mấy bình, sáng nay vừa đưa lại đây, làm chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào."

Ôn Liễu Niên cầm bình ngửi ngửi, sau đó ghét bỏ nhét trả lại.

Đặng.

"Còn hỏi ta một ít chuyện về sự phụ sự." Triệu Việt nói.

"Nếu có một ngày cốc chủ phát hiện người không có quan hệ huyết thống với Đại Minh vương, mà là huynh đệ ruột của hắn, không biết sẽ thế nào." Ôn Liễu Niên gồi lên trên đùi hắn.

"Sẽ không có ngày đó." Triệu Việt xoa bóp chóp mũi của hắn, "Ta chỉ muốn bình bình đạm đạm sống với người."

"Cũng đúng." Ôn Liễu Niên ôm thắt lưng của hắn, có một số việc không nên chọc thủng, chi bằng cứ để nó vĩnh viễn trở thành bí mật.

Thuyền lớn lại trôi hơn mười ngày, cuối cùng ngừng sát ở một đảo nhỏ phụ cận đảo Bạch Sương, tạm làm nơi nghỉ ngơi hồi phục, thuận tiện thương nghị bước đổi sách tiếp theo.

"Còn chưa rõ trên đảo có bao nhiêu binh lực và chim báo tang, tùy tiện hành động e là sẽ chịu thiệt." Sở Uyên nói, "Chư vị có diệu kế gì không?"

Ôn Liễu Niên xoa bóp cằm: "Bắt một người tới hỏi trước."

"Đối phương trốn ở trên đảo không chịu lộ diện, phải bắt thế nào?" Diệp Cẩn hỏi.

"Đánh một trận trước là được." Ôn Liễu Niên nói.

Sở Uyên khẽ nhú mày: "Cần bao nhiêu binh lực?"

Ôn Liễu Niên lắc đầu: "Một người cũng không cần."

...

Mọi người trong phòng đưa mắt nhìn nhau, Diệp Cẩn khó hiểu: "Một người cũng không cần?"

Ôn Liễu Niên gãi gãi mặt: "Đúng vậy, một người cũng không cần."

THỔ PHỈ CÔNG LỰC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 190: Thối Sáo Thử Xem!!!

"Nếu ta tính không sai, ba ngày sau vùng này sẽ nổi sương mù." Ôn Liễu Niên mở ra bản đồ đặt ở trên bàn, "Hơn nữa theo hướng của dòng chảy, chiến thuyền thiết giáp rất dễ dàng có thể kề cận đảo Bạch Sương."

"Đại nhân muốn đánh lén?" Diệp Cẩn hỏi.

"Đại loại vậy, nhưng cũng không giống." Ôn Liễu Niên nói, "Bây giờ không rõ tình trạng trên đảo, đại quân tùy tiện đi trước quá mạo hiểm, hướng hồ thuyền thiết giáp cực kỳ nhẹ, nhiều nhất cũng chỉ có thể chở hơn mười người. Cho nên ta muốn thừa dịp sương mù mờ mịt, lên đảo xem đến tột cùng."

"Đại nhân muốn đến đảo Bạch Sương?" Mộc Thanh Sơn giật mình.

Ôn Liễu Niên gật đầu.

Sở Uyên nhíu mày: "Làm vậy quá mạo hiểm, trẫm không đồng ý."

"Đại đương gia cũng đồng ý để đại nhân làm như vậy?" Diệp Cẩn hỏi.

Triệu Việt nói: "Đương nhiên ta sẽ bảo hộ hẳn."

"Nếu xảy ra nguy hiểm, thì phải làm thế nào?" Diệp Cẩn cũng không tán thành.

"Có ta ở đây thì sẽ không." Triệu Việt nói, "Nếu không nắm chắc mười phần mang hẳn an toàn trở về, ta cũng sẽ không đồng ý."

"Cho dù thật sự muốn mật thám, ái khanh cũng không cần tự mình đi."
Sở Uyên liếc mắt nhìn Đoạn Bạch Nguyệt.

Tây Nam vương thức thời nói: "Bốn vương đi."

Diệp Căn: "..."

"Đảo Bồi Sa có mê trận, khó bảo đảm trên đảo Bạch Sương không có, huống hồ chỉ có vi thần tự mình lên đảo, mới có thể mau chóng tìm ra biện pháp công phá chim báo tang." Ôn Liễu Niên nói, "Xin Hoàng thượng đáp ứng."

"Nói thử xem, nếu bị đối phương phát hiện, đại đương gia và ái khanh tính toán thoát thân thế nào?" Sở Uyên hỏi.

"Giết ra đến." Triệu Việt nói, "Phụ cận đảo Bạch Sương có một chỗ đảo hoang, thuyền thiết giáp tiếp ứng chỉ cần ngừng bên bờ, ta sẽ lợi dụng sức gió, mang theo Tiểu Liễu tử rời khỏi đảo Bạch Sương."

"Dựa vào gió?" Diệp Căn trừng mắt to, "Nếu không nổi gió thì sao?"

"Sẽ không." Ôn Liễu Niên kiên định lắc đầu, "Mấy ngày nay cũng tra xét không ít sách cổ, hướng gió và triều tịch đều có quy luật, đến lúc đó tất nhiên sẽ nổi gió Đông Nam !"

"Nói thử kế hoạch của người xem." Sở Uyên nói, "Nếu không phải kế sách vạn toàn, trăm như trước sẽ không đáp ứng."

Ôn Liễu Niên từ trong tay áo lấy ra một chồng giấy, phía trên viết chi chút chữ, không chỉ có biến hóa của dòng chảy, xu thế hướng gió, còn có vị trí đỗ thuyền và biện pháp thoát thân. Ngay đảo Bạch Sương có một ngọn núi, nếu thật sự bị quân địch phát hiện, cho dù là không mượn sức gió, dựa vào vũ lực Triệu Việt, cũng đủ để mang hãn an toàn ra khỏi ngọn núi, đến

lúc đó lại phái chiến hạm Sở quân ra che chở, để ám vệ lái thuyền tiếp ứng, hẳn là có thể an toàn thoát thân.

"Đương nhiên, đây chỉ là khả năng xấu nhất mà thôi." Ôn Liễu Niên nói, "Nếu ta đoán không lầm, có sức gió cũng đủ rồi."

"Ta đi cùng với đại nhân." Diệp Căn nói.

"Cốc chủ ngược lại là không cần tự mình đi, bất quá thật sự phải giúp một chuyện." Ôn Liễu Niên xoa bóp cằm, đầy mặt như là có chút suy nghĩ.

Mọi người trong phòng đều đưa mắt nhìn nhau, cũng sờ không được hẳn đang đánh chủ ý gì.

Ba ngày sau, trên mặt biển quả nhiên nổi lên tầng tầng sương mù mờ mịt, Sở Uyên phái một đội tiên phong, do phó tướng tự mình suất lĩnh, gióng trống khua chiêng lướt sóng áp sát đảo Bạch Sương, mà ba chiếc chiến hạm thiết giáp thì đang được che chở bên dưới thuyền lớn, từ cánh bên hông chạy về một hướng khác.

Lần đầu tiên trong cuộc đời được lên chiến trường, Ôn Liễu Niên khó tránh khỏi có chút khẩn trương.

Triệu Việt ôm hăn vào lòng: "Đừng sợ."

"Tất nhiên sẽ không sợ." Ôn đại nhân có chút dũng cảm, thậm chí còn tính toán ngâm một bài thơ.

Triệu Việt cười cười, cúi đầu hôn lên trán hăn một cái.

Ôn Liễu Niên mặt đỏ lên, thoáng ngại ngùng.

Binh sĩ lái thuyền ánh mắt kiên nghị nhìn phía xa xa, tỏ vẻ chính mình cái gì cũng không nhìn thấy được.

Vì thế Ôn đại nhân liền kiếng mũi chân, hôn lên khoe môi hẳn một cái.

Loại chuyện này, tất nhiên phải có qua có lại mới công bằng.

Nhận được thông truyền của thủ vệ, nói hải vực đang trước đột nhiên xuất hiện chiến hạm Sở quân, Thanh Cầu tất nhiên là cảnh giác vạn phần, tự mình dẫn quân rời bến nghênh chiến, lại chậm chạp không thấy đối phương tiến lại gần, chỉ là vẫn dừng ở cách đó không xa. Bên trong màn sương trắng mờ mịt, cũng nhìn không rõ đối phương rốt cuộc có bao nhiêu binh lực, Thanh Cầu không dám manh động, đành phải hạ lệnh toàn quân tăng mạnh đề phòng, đề phòng ngừa đối phương đột nhiên phát động tấn công.

Ba chiếc chiến thuyền thiết giáp lặng lẽ không một tiếng động, vững vàng ngừng bên bờ. Từ phía trên nhảy xuống vài bóng đen, hành động nhanh giống như quỷ my, cơ hồ chỉ là trong một cái nháy mắt, liền biến mất ở trong bóng đêm.

Trong chủ doanh Sở quân, Tứ Hỉ công công đối trà mới cho Sở Uyên, dè dặt cẩn thận nói: "Hoàng thượng, nên nghỉ ngơi rồi."

"Bên ngoài có động tĩnh gì không?" Sở Uyên xoa xoa ấn đường.

"Hồi Hoàng thượng, bên ngoài thật sự gió êm sóng lặng." Tứ Hỉ công công nói, "Triệu đại đương gia võ công cao cường, lại có chư vị thiếu hiệp Truy Ảnh cung tương trợ, đại nhân chuyển này hẳn là sẽ không xảy ra chuyện mới đúng, Hoàng thượng không cần quá lo lắng."

Sở Uyên gật gật đầu, đứng dậy muốn đi ra hít thở, lại thấy Đoạn Bạch Nguyệt đang thủ ở bên ngoài, vì thế theo bản năng nhìn sang hai bên vai lần.

Đoạn Bạch Nguyệt nói: "Diệp cốc chủ đã ngủ."

Sở Uyên: "..."

Đoạn Bạch Nguyệt cười cười, đưa cho hắn một cái vỏ sò.

"Là cái gì?" Sở Uyên nhíu mày.

"Sẽ phát sáng." Đoạn Bạch Nguyệt nói.

"Vậy thì sao." Sở Uyên xoay người đi vào trong khoang thuyền.

"Không sao hết, chỉ là cảm thấy đẹp, cho nên liền vớt lên cho người."
Đoạn Bạch Nguyệt thản nhiên trả lời.

Tứ Hỉ công công thức thời dừng lại bước chân, cung kính thủ ở bên ngoài.

"Ra ngoài." Sở Uyên cũng không nhìn hắn một cái.

"Nhìn người ngủ rồi ta sẽ đi." Đoạn Bạch Nguyệt nhúng ướt khăn mặt, vắt khô rồi đưa qua cho hắn.

Sở Uyên thò tay muốn tiếp nhận, lại bị hắn nắm cổ tay một phen, vì thế giữa mày đột nhiên nhíu lại, liền nâng tay đánh qua.

Đoạn Bạch Nguyệt cũng không né tránh, ngược lại thuận thế kéo một cái, khiến Sở Uyên lao đảo.

"Cẩn thận." Đoạn Bạch Nguyệt ôm lấy hắn một phen, hơi thở cơ hồ phả vào ở bên tai.

Trong tay Sở Uyên siết chặt một cái bình màu trắng, ánh mắt lạnh lùng nhìn hắn.

Đoạn Bạch Nguyệt bất động thanh sắc: "Thu lại."

"Buông trầm ra." Sở Uyên ngữ điệu lạnh như băng.

"Lần sau đổi thành chủ thủ đi, thế nào?" Đoạn Bạch Nguyệt đề nghị, chỉ cần dùng dùi bình dượt này, tùy tiện đâm mấy dao cũng được.

Sở Uyên tránh thoát khỏi ngực hăn, động tĩnh hơi lớn, khiến cả con thuyền cũng lắc lư theo.

"Hoàng thượng." Tứ Hỉ công công ở bên ngoài nhỏ giọng nhắc nhở, "Con thuyền này dùng xích sắt tương liên với Diệp cốc chủ." Cho nên nếu cứ tiếp tục lắc nữa, sẽ ép buộc Diệp cốc chủ tỉnh, đến lúc đó chỉ sợ... Khụ.

Một lát sau, Đoạn Bạch Nguyệt từ trong khoang thuyền bước ra, trên người mang theo ba dấu giày, tâm tình rất là không tệ.

"Tây Nam vương đi thông thả." Tứ Hỉ công công mắt nhìn mũi mũi nhìn ngực, rất biết nơi nào nên nhìn nơi nào không nên nhìn.

Một đêm trôi qua rất nhanh, bốn phía vẫn như trước không có bất cứ dị thường nào, chỉ có tiếng sóng biển vỗ vào bờ.

"Cũng không biết đại nhân bọn họ ở trên đảo sao rồi." Diệp Căn lo lắng.

"Đại nhân làm việc trước giờ kín đáo, ngược lại là không cần quá lo lắng." Thẩm Thiên Phong nói, "Người nên phát sầu hăn là Thanh Cầu mới đúng." Đừng nói đến bây giờ Triệu Việt là cao thủ võ học, chỉ bằng một Ôn Liễu Niên cộng thêm một đám ám vệ Truy Ảnh cung, cũng đủ khiến cho đám người bọn họ đau đầu rồi...

Sắc trời âm u, trong biển đột nhiên phát ra tiếng kèn, trong nháy mắt phản quân chuẩn bị tinh thần, còn cho rằng Sở quân muốn khởi xướng tiến công, nhưng không ngờ sau khi nghe được tiếng kèn, hạm đội cư nhiên giương buồm, quay về phía ban đầu.

"Rốt cuộc Sở Uyên muốn làm cái gì?" Sở Thừa hưng hăng nói, "Giả thần giả quỷ." Ngày đó sau khi Thanh Cầu cứu hăn từ trong tay Sở Uyên, hai

người liền đạt thành hiệp nghị, cùng nhau tiến thối lấy thành đại sự.

"Không biết rõ mục đích của đối phương, chúng ta cũng không thể tùy tiện xuất chiến." Thanh Cầu nói, "Có Thẩm Thiên Phàm và Ôn Liễu Niên tọa trấn trong quân, người ta cũng không được qua loa."

"Vì sao không thả chim báo tang ra?" Sở Thừa hỏi.

"Trên đảo tổng cộng chỉ có hơn mười con, cũng không phải mỗi tròng chiến dịch đều có thể sử dụng." Thanh Cầu nói, "Lúc trước vì cứu thế tử ra, dĩ nhiên hao tổn một con, lần này trước khi chưa gặp được Sở Uyên, đám tép riu này, vẫn không cần dụng chim báo tang."

Sở Thừa gật đầu, cũng không nhiều lời nữa.

Đảo Bạch Sương có phạm vi rất lớn, chỉ dựa vào hơn mười người âm thầm lên đảo đêm qua, hiển nhiên không đủ để thăm dò khắp nơi, bất quá vốn dĩ mọi người cũng không tính toán muốn thăm dò một lần, chỉ là dựa theo chỉ đạo lúc trước của Ôn Liễu Niên, nếu tìm được ngọn nguồn nước ngọt thì rải thuốc bột, đợi đến khi giờ Tý, thì thống nhất rút về vị trí nơi giấu chiến hạm, lặng lẽ không một tiếng động lái thuyền rời đi - Đương nhiên, trên thuyền còn có bốn năm người xui xẻo, đều là bị thuận tay đánh ngất, cũng có thể mang về thăm vấn.

Mà tại một chỗ hải đảo khác, Ôn Liễu Niên đang ngồi phía sau tảng đá, khẩn trương nhìn về phía trước.

Triệu Việt buồn cười: "Đầu ngược lại là trốn rất kỹ, nhưng mông lại lộ ra ngoài rồi."

Ôn đại nhân nhanh chóng xê dịch.

"Vẫn không sợ à?" Triệu Việt hỏi.

Ôn Liễu Niên nghĩ nghĩ, thành thành thật thật nói: "Hơi hơi." Cho nên phải dỗ một chút.

Triệu Việt nâng cằm hẳn lên, tới gần hôn một cái. Cách đó không xa truyền đến một trận tiếng 'quác quác', ở trong đêm tối lộ rõ vẻ thê lương.

"Nếu tổng cộng chỉ có hơn mười con này, cũng không đủ gây sợ hãi." Ôn Liễu Niên nói, "Chỉ cần không phải một trăm hay là một ngàn, hẳn là không đến mức tạo thành uy hiếp quá lớn với Sở quân."

"Đi." Xa xa dĩ nhiên ần ần truyền đến tiếng gió, Triệu Việt mang theo hẳn thả người nhảy vào một chỗ sơn động, đưa sáo ngọc qua.

Ôn Liễu Niên ngưng thần để mình tĩnh quyết tâm, chậm rãi thối ra âm điệu uyển chuyển. Tiếng sáo tuy nói không lớn, nhưng trải qua tầng tầng vang vọng ở bên trong xung quanh hang động, chiết xạ vang vọng, cũng đủ để truyền ra rõ ràng ở trong màn đêm.

Núi này được gọi là Cửu Hồi Âm, cũng là lúc trước Ôn Liễu Niên vô tình đọc được trong một cuốn sách cổ, không nghĩ tới vừa vặn có chỗ dùng.

Trên mặt biển mờ mịt, hạm đội Sở quốc kia lại ly kỳ xuất hiện, cũng giống như đêm trước không tiến không lùi, ở phía xa xa giằng co với phản quân. Sở Thừa ở trước trận mơ hồ nghe được tiếng sáo, còn cho là Thanh Cầu muốn phát động tấn công, vừa tính toán phái người đi hỏi, lại có thủ quan vội vàng đến báo, nói có ngoại nhân lên vào trên đảo, kêu Sở Thừa cần phải bảo vệ thủy lộ.

"Là người của Sở Uyên?" Sở thừa truy hỏi.

"Thuộc hạ không biết, chủ tử đã qua đó kiểm tra." Thủ quan nói, "Một khi có tin tức, nhất định sẽ lập tức đến báo."

"Rốt cuộc là kẻ nào đang thổi sáo?" Xung quanh trên đảo đã dấy lên hừng hực cây đuốc, Thanh Cầu khó thở hỗn hển hỏi.

"Hắn là ở Cửu Hồi Âm, không biết người trên đó có lai lịch thế nào, đã phái nhân thủ đến tìm kiếm, nhưng hang động trong núi rất nhiều, khắp nơi đều là âm vọng, chỉ sợ không dễ tìm." Thủ quan vội la lên, "Đối phương tựa hồ tinh thông âm luật, có cần dời đám chim sang hướng khác không?"

Xích sắt nặng nề 'loảng xoảng loảng xoảng' rung động, hơn mười con chim khổng lồ bị tiếng sáo mê hoặc, đều nôn nóng muốn muốn tránh thoát trời buộc, hai cánh vỗ phành phạch, khi vỗ còn mang theo gió, cơ hồ muốn quật ngã tất cả những người bên cạnh.

Thanh Cầu cầm ra sáo ngắn, muốn áp chế thanh âm của đối phương, nhưng đã có một con chim báo tang tránh thoát xích sắt đang không bay lên, vỗ cánh bay về phía ngọn nguồn tiếng sáo.

"Thật sự có tác dụng a." Lúc nghe được tiếng rống thê lương trong màn trời đêm không ngừng truyền đến, Ôn Liễu Niên dương dương đắc ý, thật đúng là không uổng công ở trong núi lên lút luyện hồi lâu.

"Làm sao đây, có muốn chạy hay không." Triệu Việt xoa bóp mũi hần, "Hắn là có ít nhất hơn một trăm người đến đây."

Bên ngoài ồn ào một mảnh, ánh lửa cơ hồ chiếu rọi cả tòa núi, Ôn Liễu Niên nhào người về phía trước: "VẬY HỒN MỘT CÁI TRƯỚC."

Triệu Việt bị chọc cười, vừa tính toán mang hần đến chỗ cao, trên đỉnh đầu đột nhiên lướt qua một bóng đen.

"Là chim báo tang." Ôn Liễu Niên giật mình.

"Bắt lấy nó !" Có người đang lớn tiếng hô to.

Chim báo tang lượn một vòng bay lại đây, trên cổ chân còn đeo một đoạn xích sắt và cọc gỗ.

"Có thể dẫn nó đến đây không?" Trong lòng Triệu Việt toát ra một ý niệm.

"Hẳn là có thể." Ôn Liễu Niên gật đầu, "Người muốn làm gì?"

"Không cần mượn sức gió nữa, kêu nó mang chúng ta ra đảo." Triệu Việt nói.

Ôn Liễu Niên gật mình: "Có được không?"

"Người dẫn nó lại đây thì có thể." Triệu Việt nói.

Ôn Liễu Niên nhắm mắt bình tĩnh một chút, sau đó hít sâu một hơi lại bắt đầu thổi, thanh âm so lúc trước càng lớn.

Chim báo tang kia quả thực ở trên không trung vội vàng vòng lại, cúi người lao xuống dưới.

Thanh Cầu nhìn ra manh mối, mang theo nhân mã thẳng đến chỗ hai người ẩn thân. Triệu Việt ôm chặt Ôn Liễu Niên, trước khi chim báo tang sắp đáp xuống, thì thả người nhảy vững vàng dừng ở trên lưng nó, tay phải giống như lợi trảo đánh vào cổ nó, chim báo tang bị đau kêu to, vỗ cánh bay vút lên trời.

Bên tai tiếng gió từng trận, tim Ôn Liễu Niên đập đến cơ hồ muốn nhảy ra ngoài, Triệu Việt nói nhỏ bên tai hắn: "Đừng sợ."

Tất, tất nhiên là không sợ ! Ôn đại nhân hít sâu một hơi, dè dặt cẩn thận hé mắt ra một khe hở, chỉ thấy ánh lửa lan tràn ở phía dưới, đã không biết bay rất cao.

Triệu Việt ôm hắn càng chặt.

Ôn Liễu Niên gặt gao nhắm mắt lại.

Mắc tè..

Chim báo tang ở trên không trung khàn khàn la hét, vừa mới bắt đầu còn muốn hất người trên lưng xuống, về sau lại bị Triệu Việt vỗ mạnh lên đỉnh đầu một cái, càng đau nhức choáng váng, khí phách cũng xìu bả phần, đang choáng váng thì bị người nắm lấy lông vũ, thao túng bay đến nơi khác.

Đạn tín hiệu ở một đầu khác trên biển phóng lên, chiến thuyền Sở quân nhận được hiệu lệnh, cũng thay đổi phương hướng rút về, Sở Thừa thủ một đêm không hiểu ra sao, liền vội vã đi tìm Thanh Cầu, lại thấy sắc mặt hân xanh mét, vẫn đang đứng ở trong hang động trên núi.

"Rốt cuộc là kẻ nào gây ra?" Sở Thừa hỏi.

Trong mắt Thanh Cầu cơ hồ muốn nhỏ ra máu.

"Không biết đối phương có lai lịch ra sao, nhưng cũng đã năm giữ thuật khống chế chim báo tang." Phó quan ở một bên nhỏ giọng giải thích, "Đêm qua thổi sáo gần nửa canh giờ, cuối cùng có một con chim báo tang rời đi, bây giờ chim còn lại cũng đã sức cùng lực kiệt, lúc giãy giụa móng vuốt đều bị thương, e là phải hảo hảo dưỡng một trận."

Sở Thừa nghe vậy nhíu mày, vừa tính toán hỏi hai câu nữa, lại nhận được tin thuộc hạ đến báo, nói mấy chỗ nguồn nước trên đảo đều xảy ra dị thường.

"Cái gì?" Thanh Cầu nghe vậy đại kinh thất sắc, trong lòng Sở Thừa cũng trầm xuống. Đảo Bạch Sương sở dĩ dễ thủ khó công, trong đó chỉ có một lý do là nước ngọt trên đảo sung túc, bất luận thời gian lâu cỡ nào cũng không hao tổn nổi, mà bây giờ nếu nguồn nước bị ô nhiễm, vậy chỉ còn một con đường có thể đi là liều chết đánh một trận.

Ánh nắng chói chang, nguồn nước bên trong bụi cỏ sáng long lanh, phiếm ra quang trạch ngân lam, nhìn qua khiến lòng người ta có chút hốt hoảng.

Ai cũng biết Diệp Căn là thần y, cũng là cao thủ dùng độc, lần này tuy nói còn chưa rõ khách không mời mà đến đến qua xâm nhập rốt cuộc là ai, nhưng tám chín phần cũng là người của Sở Uyên, nhìn bột phấn trên mặt nước nổi lênh bênh, sắc mặt Thanh Cầu càng trở nên âm trầm, thủ hạ xung quanh cũng càng câm như hến.

"Đi công tác thống kê một chút, rốt cuộc có bao nhiêu địa phương chưa bị hạ dược." Sở Thừa phân phó, "Bảo vệ chặt chẽ nguồn nước còn lại."

"Dạ." Thuộc hạ vội vàng rời đi, vài canh giờ sau trở về bẩm báo, trên đảo còn bảy chỗ nguồn nước chưa bị tổn hại.

Sở Thừa thở phào, xem ra tình huống cũng không phải không thể cứu vãn.

"Còn một chuyện." Thuộc hạ dè dặt cẩn thận nói, "Vừa này các doanh kiểm kê nhân mã, phát hiện thiếu năm người."

Mà năm người này hiện tại đang ở đâu, tất nhiên không cần nghĩ cũng biết.

Thuyền nhỏ lão đảo, ám vệ chống quai hàm ngồi ở xung quanh, trong lòng có chút áy náy.

Bộ ra tay nặng lắm hay sao, mà bây giờ cứ nhiên còn chưa chịu chịu.

Ôn Liễu Niên đang ở trên bờ bên cạnh nướng cá, hương vị cực kỳ mê người.

Ám vệ khịt khịt mũi: "Đại nhân đi ra ngoài còn mang theo ới?"

"Đúng vậy." Ôn Liễu Niên tỉ mỉ rắc gia vị lên, nuốt nước miếng.

Ám vệ nói: "Không biết chim báo tang có thể ăn được hay không."

Ôn Liễu Niên lập tức đẩy mặt ghét bỏ, quay đầu nhìn về phía Triệu Việt.

"Dường bằng cổ độc ra, e là không thể ăn." Triệu Việt bước đến đây, "Máu đều là màu đen."

"Đáng tiếc con thuyền quá nhỏ, không thể mang theo về." Ám vệ rất là tiếc nuối, "Bằng không Diệp cốc chủ nhất định là sẽ rất thích." Vừa đen, toàn thân lại đầy lông, chắc chắn rất phù hợp sở thích của cốc chủ a.

"Một đêm không ngủ, hẳn là cũng mệt mỏi rồi." Triệu Việt nhỏ giọng nói với Ôn Liễu Niên, "Ăn xong trước rồi ngủ một giấc, qua giờ Ngọ mới có thuyền đến tiếp ứng."

"Ừm." Ôn Liễu Niên tựa vào trong lòng hắn, cảm thấy rất là tự hào.

Tại mưa tên bay đầy trời cười chim khổng lồ giết ra ngoài, quả thực so với xem trong tiểu thoại bản còn phần khích hơn ba phần.

"Đang cao hứng gì vậy?" Triệu Việt có chút buồn cười.

Ôn Liễu Niên cọ cọ trước ngực hắn, đáy mắt sáng long lanh: "Người thật lợi hại."

"Bây giờ mới biết hả?" Triệu Việt xoa bóp mũi hắn.

Ôn đại nhân ghé vào đầu vai hắn, lưu manh hề hề nhỏ giọng đùa giỡn: "Lúc trước ở trong sơn động kia, người cũng rất lợi hại."

Triệu Việt sắc mặt cứng đờ, thò tay vỗ vỗ lưng hắn.

Ôn Liễu Niên không rõ ràng cho lắm, cảm thấy thanh âm của mình rất nhỏ, nghĩ là không ai nghe được, cho nên còn đang lén lút cười.

Ám vệ xung quanh đầy mặt ngưng trọng, tập thể nhìn chăm chăm năm tên tù binh xui xẻo đến cực điểm kia, thập phần vì nước vì dân.

Chúng ta thật sự không phải cố ý muốn nghe lén, nhưng võ công quá tốt cũng không còn cách nào khác.

Đại nhân, ngược lại người cứ việc tiếp tục nói đi...

THỔ PHỈ CÔNG LỰC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 191: Cuộc Chiến Cuối Cùng (Thượng)

Giữa trưa, mấy chiếc chiến thuyền thiết giáp đúng hạn ngừng, tiếp Ôn Liễu Niên và người còn lại về đại doanh. Đương nhiên, vì để lấy lòng Diệp Cốc chủ, ám vệ đã xắn tay áo chặt dây làm bè gỗ, kéo con chim báo tang đang bị ngất xỉu về.

Nhìn thấy mọi người trở về, tâm Sở Uyên vẫn treo ở cổ họng cuối cùng thả xuống: "Tình hình chiến đấu sao rồi?"

"Hết thấy đều giống như dự đoán lúc của chúng ta lúc trước." Ôn Liễu Niên nói, "Đảo Bạch Sương rất lớn, nói không chính xác rốt cuộc đối phương có bao nhiêu binh lực, trên cảng dừng đầy chiến hạm và chấn thiên hỏa pháo, phòng bị cực kỳ nghiêm mật. Bất quá số lượng chim báo tang ngược lại là không nhiều, chỉ có hơn mười con."

Diệp Căn vòng tới vòng lui quanh con chim báo tang kia nhìn nửa buổi, sau đó nói: "Lông còn rất dài."

Thẩm Thiên Phong: "..."

Đoạn Bạch Nguyệt: "..."

"Cốc chủ." Ám vệ lo lắng đề phòng, "Người mang trở về vẫn chưa chịu tỉnh, sẽ không phải là ngủ luôn rồi chứ." Chúng ta đánh thật sự không dùng nhiều lực lắm đâu !

"Sẽ không." Diệp Căn nhắc mí mắt nhìn nhìn, "Cho uống chút dược thì sẽ tỉnh."

Ám vệ lúc này mới thả tâm, ba chân bốn cẳng kéo người xuống. Sau khi Ôn Liễu Niên qua loa tắm rửa xong, cũng đi tìm Sở Uyên và mọi người, đem chuyện đêm qua tỉ mỉ nói một lần.

Nguồn nước trên đảo Bạch Sương đa phần có rất nhiều, quả quyết không có khả năng rải thuốc bột trong một đêm là xong, huống hồ nước chảy không ngừng, chưa tới mấy ngày thì có thể lọc. Bên ngoài đều nói Diệp Cẩn là thần y, thuốc của hắn mà rải xuống hồ nửa tháng cũng sẽ không tán, nhưng chỉ là nghe đồn mà thôi - Cho nên lần này ám vệ mang theo chút thuốc bột tới đảo Bạch Sương, chỉ là chút độc vật bình thường, bất quá bên trong trộn lẫn không ít ốc biển vỏ sò hến mài thành bột phấn, dưới ánh mặt trời sẽ phản chiếu lam quang u u, rớt ở bên cạnh trên đất, một năm rưỡi tái cũng sẽ không tiêu tán, đừng nói là uống, cho dù nhìn một cái cũng cảm thấy hắn là chứa kịch độc, dự tính cũng không có ai dám tới gần.

Ôn Liễu Niên xoa bóp cằm: "Dự tính trận này đối phương đã bị hoảng sợ."

"Nếu số lượng chim báo tang không nhiều, ngược lại là cũng không cần sợ hãi." Thẩm Thiên Phong nói, "Giải quyết cũng không khó."

Lúc trước đại quân sở dĩ án binh bất động, cũng là vì lo lắng vạn nhất số lượng chim báo tang quá nhiều, sẽ cực kỳ bất lợi khi đánh trên biển, hiện tại đối phương cũng chỉ có hơn mười con, có tiếng sáo của Ôn Liễu Niên quấy nhiễu, lại có ám vệ Truy Ảnh cung và Nhật Nguyệt sơn trang ở đây, nếu muốn tiêu diệt hắn là chuyện cũng không quá khó khăn.

"Hoàng thượng." Tứ Hỉ công công ở bên ngoài nói, "Năm tên tù binh đã tỉnh, có muốn lập tức thẩm vấn không?"

"Đi xem thử." Sở Uyên đứng lên bước ra ngoài, bước chân người còn lại cũng rất nhanh, ngược lại cũng không phải là vì sốt ruột thẩm vấn, mà là

canh giữ bên cạnh tù binh, là người Truy Ảnh cung đi ra a... Nếu là tới muộn một chút, dự tính sẽ bị dọa ngất xỉu lần nữa cũng không chừng.

"Aaaaa !" Mọi người còn chưa tới gần khoang thuyền, thì nghe được một tiếng hét thảm thiết truyền đến từ phía trước.

"Đừng sợ a." Âm vệ nhanh chóng an ủi, "Chúng ta thật sự là người tốt."

Năm người kia cảnh giác rụt tại góc tường, hiển nhiên không thể nào tin được.

Rõ ràng vừa nãy còn đang nói cái gì mà 'Nấu ăn' !

"Chư vị anh hùng !" Ôn Liễu Niên vội vàng vọt vào, thấy tù binh vẫn hoàn hảo không tổn hao gì, mới xem như thở phào nhẹ nhõm.

"Đại nhân !" Âm vệ lập tức miệng lưỡi ồn ào cáo trạng, "Vừa nãy cũng không biết bọn họ trúng tà gì, một mực la hét ồn ào." Phi thường đáng sợ.

"Hoàng thượng." Tứ Hỉ công công xốc rèm cửa lên.

Sở Uyên bước vào khoang thuyền, âm vệ lập tức mang ghế đến, thập phần hiếu ánh mắt.

Chung quy kia cũng là người chia một miếng long bào cho Thiếu cung chủ nhà ta.

"Có khai hay không?" Diệp Căn ngồi ở trước mặt một người trong đó.

"Khai khai khai !" Đối phương liều mạng gật đầu.

Ôn Liễu Niên bị giật mình một chút, sao lại sáng khoái như thế, cư nhiên ngay cả một tia do dự cũng không có.

Tù binh run rẩy nhìn roi sắt trong tay ám vệ, chỉ sợ sơ suất một chút cũng sẽ bị đánh. Nếu là người tham sống sợ chết, thì thậm vấn cũng sẽ đơn giản hơn rất nhiều, thậm chí còn chưa đợi Sở Uyên mở miệng hỏi, mấy người này cũng đã đem tình trạng trên đảo nói ra sạch sành sanh, sợ chỉ cần bỏ sót một chuyện, cũng sẽ bị mấy hắc y nhân trước mặt này nấu lên ăn.

"Tình huống đúng là rất giống với những gì nhóm chúng ta nhìn thấy trên đảo." Sau khi thẩm vấn xong, Ôn Liễu Niên lật xem một xấp lời khai dày cộm trong tay, "Hắn là không có nói dối." Cũng không biết có phải là vì bộ dáng ám vệ quá anh tuấn hay không, cho nên vận khí cũng rất tốt, đánh bậy đánh bạ vừa vặn bắt về một thám tử địch doanh, chuyên môn phụ trách canh gác động tĩnh Sở quân, cho nên đối với cơ quan ám đạo trên đảo đều rõ như lòng bàn tay.

"Tính cảnh giác của Thanh Cầu cũng không thấp." Triệu Việt nhìn bản đồ nói, "Nếu muốn bắt hết một lưới, tất nhiên phải chia binh làm bốn hướng, mới có thể bảo vệ mỗi một nơi ra vào."

"Trên đảo có năm người mất tích, hẳn là đối phương cũng biết, cơ quan ám đạo e là cũng bị sửa đổi." Diệp Căn nói, "Bất quá hải đảo cũng không thể so với trong đất liền, muốn thiết lập cơ quan nhất định phải mượn thời tiết triều tịch, không phải dễ dàng muốn sửa thì có thể sửa, chúng ta chỉ cần nắm chặt thời gian, khiến đối phương trở tay không kịp."

"Ái khanh thấy thế nào?" Sở Uyên hỏi.

"Vi thần cũng tán thành lập tức khai chiến." Ôn Liễu Niên nói, "Nếu cứ tiếp tục kéo dài thời gian, đối Thanh Cầu càng có lợi."

"Ngữ điệu không cần hùng hồn như thế." Sở Uyên vỗ vỗ bả vai hắn, "Nếu không cần thiết, trăm sẽ không để người lên chiến trường."

Ôn Liễu Niên: "..."

Địa hình đảo Bạch Sương hẹp dài, bởi vì có liên quan đến đá ngầm dưới biển, thường xuyên sẽ có sóng to. Có thể nói đây là màn chắn thiên nhiên, gây không ít phiền toái cho Sở quân tiến công gia tăng, nhưng cũng bởi vì chút đá ngầm này, mới có thể khiến đối phương không có biện pháp dễ dàng rời khỏi đảo, chỉ cần có thể bảo vệ các nơi ra vào, cho dù chấp cánh cũng khó thoát khỏi.

"Vi thần muốn đi." Ôn Liễu Niên nhỏ giọng đưa ra ý kiến.

"Thiên Phàm thấy thủy lộ này thế nào?" Sở Uyên hỏi.

"Có đá ngầm, không nên đánh vào, chỉ có thể bọc đánh từ hai bên cánh." Thẩm Thiên Phàm nói.

Sở Uyên gật đầu.

"Vi thần muốn đi." Siêng năng.

"Đao kiếm không có mắt, đến lúc đó nhớ theo sát bên cạnh Thiên Phong, biết chưa?" Sở Uyên dặn dò.

Diệp Căn ngạo kiều hừ một tiếng: "Biết."

"Vi thần muốn đi." Đặc biệt ủy khuất.

"Nếu nơi này thật sự có loạn đảng mai phục, đường thủy lại hẹp như thế, chỉ sợ không đánh vào được." Sở Uyên khẽ nhíu mày.

"Giao cho một mình ta là được." Triệu Việt nói.

Ôn đại nhân bĩu môi, bĩu môi.

Triệu Việt biết sai sửa lại cho đúng: "Còn có Tiểu Liễu tử."

Đúng. Ôn Liễu Niên gật đầu, ta cũng phải đi.

"Trẫm là vì muốn tốt cho người." Sở Uyên có chút dở khóc dở cười.

Triệu Việt nói: "Ta sẽ bảo vệ Tiểu Liễu tử thật tốt."

"Vì sao nhất định muốn lên chiến trường?" Sở Uyên hỏi.

Ôn Liễu Niên nói: "Muốn thối sáo dẫn chim báo tang tới."

Sở Uyên nói: "Chư vị thiếu hiệp Truy Ảnh cung cũng biết thối sáo ngọc, vừa là làn điệu tương đồng, dạy cho bọn họ là được."

Ôn đại nhân bị chặn trở về.

Vì thế Ôn đại nhân rất hậm hực.

Sau khi nếm qua cơm chiều, Ôn đại nhân ngồi ở bên cạnh bàn, uống trà.

Triệu Việt ôm người vào trong lòng: "Muốn lên chiến trường như vậy?"

"Ừm !" Đặc biệt muốn.

"Mang người đi là được." Triệu Việt nâng cằm hẳn lên, tới gần hôn một cái.

"Hoàng thượng không đáp ứng." Căm giận.

"Hoàng thượng không quản được ta." Triệu Việt vỗ nhẹ lên lưng hẳn, "Mấy ngày này cũng mệt mỏi rồi, đừng tiếp tục suy nghĩ việc này nữa, ngủ đi."

Ôn Liễu Niên rút một cái bày ra tư thế thoải mái, ngáp một cái, chưa đến một lát liền thiếp đi.

Triệu Việt nhét hẳn vào ổ chăn, xoay người rời khỏi khoang thuyền.

"Hoàng thượng." Tứ Hỉ công công ở bên ngoài nói, "Đại đương gia đến."

Sở Uyên nói: "Ra ngoài."

Đoạn Bạch Nguyệt đành phải đứng lên.

Sở Uyên nói: "Cửa sổ."

Đoạn Bạch Nguyệt: "..."

Lúc trước chỉ là Diệp Căn, vì sao hiện tại đã phát triển đến ngay cả Triệu Việt cũng không thể gặp?!

Sở Uyên lạnh lùng quét mắt nhìn hắn một cái.

Tây Nam vương đỡ trán, từ phía sau cửa sổ nhảy ra ngoài.

Diệp Căn vừa vặn đi ngang qua.

Đoạn Bạch Nguyệt bình tĩnh nhìn thẳng hắn: "Sớm."

Diệp Căn: "..."

Con thuyền kịch liệt không ngừng lắc lư, Sở Uyên nhíu mày: "Xảy ra chuyện gì?"

Tứ Hỉ công công nói: "Hồi Hoàng thượng, là Diệp cốc chủ thấy Tây Nam vương."

Sở Uyên không biết bản thân nên là tâm tình gì.

"Hoàng thượng." Triệu Việt khom lưng vào khoang thuyền.

"Ôn ái khanh kêu đại đương gia đến?" Sở Uyên rót một chén trà đưa qua.

"Không phải." Triệu Việt lắc đầu, "Chẳng qua là ta muốn mang hắn lên chiến trường."

"Đao kiếm không có mắt, sao lại muốn mang đi theo?" Sở Uyên lắc đầu, "Cho dù đại đương gia có năng lực bảo hộ Ôn ái khanh, đây cũng là hành động thiếu cân nhắc."

"Nếu mọi chuyện đều có thể lấy 'lý' giải thích, vậy thì cần gì dùng 'tình' nữa." Triệu Việt cười cười, "Hoàng thượng có thể yên tâm, ta so bất luận kẻ nào khác không hi vọng hấn bị thương."

Ôn Liễu Niên rụt trong chăn, mơ mơ màng màng hắt xì một cái.

Không biết qua bao lâu, chăn bông bên cạnh bị xốc lên, có người nhẹ nhàng leo lên giường, hơi thở quen thuộc cơ thể ấm áp.

Ôn Liễu Niên xoay người ôm hấn: "Người đi tìm Hoàng thượng?"

"Ừm." Triệu Việt vuốt lại tóc cho hấn, "Sao còn chưa ngủ."

"Ngủ rồi." Ôn Liễu Niên ngáp một cái, "Hoàng thượng nói thế nào?"

"Tất nhiên là đáp ứng." Triệu Việt cười cười, "Ta mang người cùng đi."

"Vậy là tốt rồi." Ôn Liễu Niên than thở một câu, nhắm mắt lại muốn ngủ tiếp, Triệu Việt lại nói: "Trước khi đi Hoàng thượng hỏi ta, người cố ý như thế, có phải là có lý do không thể không đi, đúng không."

"Ừm." Ôn Liễu Niên thuận miệng nói, "Thứ nhất trải đời, thứ hai tương lai thăng trận trở về, cũng có thể khoác lác với đám lão thần kia."

Triệu Việt nâng cằm hấn lên, khẽ nhíu mày.

Ôn Liễu Niên: "..."

"Nói." Triệu Việt nói.

Một lát sau, Ôn Liễu Niên hấp hấp mũi: "Nếu Thanh Cầu nói gì không nên nói, có ta ở đó còn có thể xoay chuyển."

Triệu Việt bất đắc dĩ: "Lại là vì ta."

"Tất nhiên là phải vì ngươi." Ôn Liễu Niên ghé vào trên người hắn, cũng thành thân rồi, không vì ngươi thì vì ai.

"Nợ tình ngươi, e là đời này trả không hết." Triệu Việt ôm chặt hắn, "VẬY ĐEM CẢ KIẾP SAU CŨNG ĐƯA CHO NGƯỜI."

"VẬY THÌ RẤT TỐT." Ngược lại là hoàn toàn không khách khí.

Triệu Việt kéo chăn qua, nhẹ nhàng che khuất bả vai hắn: "Ngủ đi."

Ôn Liễu Niên ánh mắt bình tĩnh, trong chăn 'năm' một phen.

Triệu Việt: "..."

Ôn đại nhân bình tĩnh né tránh ánh mắt, vừa nãy cái gì cũng không có làm.

Triệu Việt xoay người áp chế hắn, cúi đầu hôn xuống.

Gợn sóng lắc lư, thuyền cũng lắc lư.

"Lại sắp đánh nhau a." Trên một con thuyền khác, Mộc Thanh Sơn nói, "Chúng ta đã đi ra ngoài rất lâu."

"Nhớ nhà à?" Thượng Vân Trạch đắp chăn lại cho hắn.

"Ừ." Mộc Thanh Sơn ôm thắt lưng hắn, "Sau khi đánh giặc xong, chúng ta có cần phải đến Vương thành không?"

"Không." Thượng Vân Trạch lắc đầu, "Chúng ta về nhà."

Mộc Thanh Sơn cao hứng đứng lên.

"Lại nghĩ xem muốn đi đâu, tương lai có chính là thời gian." Thanh âm Thượng Vân Trạch rất ôn nhu.

Mặt Mộc Thanh Sơn đỏ lên.

Có thời gian thì có thời gian, người cời y phục ta làm gì.

"Người nhẹ một chút !" Diệp Cần hít một ngụm khí lạnh.

"Người nói thử xem, đang yên đang lành không có việc gì làm, rượt đánh Tây Nam vương làm gì." Thẩm Thiên Phong dờ khóc dờ cười, bôi dước lên trên trán cho hẵn, rượt đánh thì thôi đi, còn đụng đầu vào cột chắn, sừng chù vù chạy về.

Diệp cốc chủ hùng hổ nắm chặt tay phải, đợi đến khi đánh trận này xong, mặc kệ nói cái gì cũng phải thiến hẵn !

Ánh sao ở chân trời dần tắt lịm, mấy trăm chiếc chiến thuyền liên miên vô hạn, chinh tề thả neo ở bên bờ. Sóng biển cọ rửa bờ cát thành một mảnh tuyết trắng, sau khi thối lui về sau, lưu lại vô số vỏ sò trong suốt, giống như bảo thạch được khám nạm.

Đoạn Bạch Nguyệt như là có chút suy nghĩ nhìn xa xa, không biết là nhớ tới chuyện gì, khóe môi không tự giác liềm cong lên mang theo chút ý cười.

Gió biển thổi từng trận, rất là nhẹ nhàng khoan khoái.

Ba ngày sau, vào lúc sáng sớm, tiếng kèn vang vọng khắp nơi trong không trung, không ngừng vang vọng giữa biển trời. Trên mặt binh lính trẻ tuổi tràn ngập tín niệm tất thắng, chiến thuyền giương buồm trắng, phá sóng chạy về phía đảo Bạch Sương cách đó không xa.

Thân thuyền chiến Sở quốc có thể tích cực lớn, sóng gió bình thường cơ hồ không thể làm tổn hại đến nó, chỉ có một khuyết điểm duy nhất là công kênh, để bù lại khuyết điểm này, Thẩm Thiên Phàm đã hạ lệnh cho công tượng tạo ra gần trăm chiếc chiến thuyền thiết giáp có cấu hình nhỏ, phụ trách xuyên tới xuyên lui giữa các thuyền trong trận chiến, cũng dễ liên lạc và vận chuyển vật liệu. Bởi vì có cấu hình nhỏ, cho nên chỉ dựa vào một người thì có thể khống chế, khi chạy lạng lã không một tiếng động, cũng có thể tấn công quân địch bất cứ lúc nào.

"Đốt lửa !" Thẩm Thiên Phàm lớn tiếng ra lệnh.

Chấn thiên hỏa pháo đồng loạt nhắm ngay cửa đảo Bạch Sương, tiếng gầm cực lớn rú lên, bùn đất và nước biển giống như một cơn mưa to đổ ập từ trên trời xuống, bốn phía đều nồng nặc mùi thuốc nổ.

Sở Thừa sai người nhắc lên đài cao, muốn ném cầu lửa về phía Sở quân, nhưng bởi vì ngại gió thổi, hơn nữa chiến thuyền Sở quân đều được nước biển bao xung quanh, cũng không có tác dụng gì lớn. Mắt thấy chiến hạm Sở quân đã càng ngày càng gần, mười mấy con chim khổng lồ màu đen đột nhiên bay lên trời, kêu 'quác quác' nhào xuống đội thuyền Sở quân. Ôn Liễu Niên lấy sáo ngọc từ trong túi ra thổi lên, lúc này lại không có tác dụng.

Một con chim báo tang thu hồi cánh lao xuống dưới, trong nháy mắt liền đụng gãy cột buồm chiến thuyền, binh sĩ cầm lấy giáo dài chống cự, có không ít người đều bị quét rơi xuống biển.

"Lỗ tai bị bịt kín rồi." Triệu Việt nói.

Ôn Liễu Niên ngẩng đầu nhìn giữa không trung, chỉ thấy trong đó có một con chim báo tang cực lớn, lông vũ hơi có màu xám tro, bị bày chim vây quanh chính giữa.

"Đi giết nó trước !" Ôn Liễu Niên quyết định rất nhanh, đã không thể dùng tiếng sáo khống chế, vậy tám phần là dựa vào chim đầu đàn, bắt giặc phải bắt vua trước.

Triệu Việt tùy tay cầm lấy một trường cung, gương cung kéo dây căng tròn, mũi tên nhắm ngay con chim khổng lồ xám tro kia, bắn ra ngoài.

Ba mũi tên xé rách không khí, pha lẫn bên trong là nội lực mạnh mẽ bắn xuyên qua cánh nó, chim báo tang bị đau kêu một tiếng, khàn khàn rống dài mở ra móng vuốt, xông về phía hai người ở trên thuyền.

Triệu Việt ném Ôn Liễu Niên cho ám vệ, tự mình ba hai bước nhảy lên cột trụ, trước khi chim báo tang chưa tới gần, thì thả người xông đến chỗ nó, một tay nắm chặt móng vuốt mượn lực xoay người, thân thể ở trong không trung giống như linh miêu, vững vàng cưỡi ở trên lưng nó.

Tâm Ôn Liễu Niên cơ hồ vất tới cổ họng.

Chim báo tang phần nộ dang rộng hai cánh, kịch liệt cựa quậy trên không trung, như muốn ném người trên lưng xuống, lại bị đánh một quyền trúng cổ, vì thế càng phát ra cuồng bạo, ở trên không trung lật người, thu hồi hai cánh lao xuống với tốc độ cực nhanh, muốn rơi xuống con thuyền bên dưới dè Triệu Việt trên boong thuyền.

"Cẩn thận !" Ôn Liễu Niên thấy thế la lên.

Triệu Việt một tay nắm chặt chủ thủ, mạnh mẽ đâm vào ánh mắt đục ngầu kia. Lưỡi dao chém mở tầng tầng cơ thịt, máu đen dần dần chảy ra, tỏa ra một mùi tanh hôi. Chim khổng lồ xám trắng kêu thảm một tiếng, theo bản năng mở rộng hai cánh bay ngược lên trời, mắt không phân biệt được hướng bay cho nên lao về phía trước như không có mục đích. Triệu Việt nhìn đúng thời cơ, Tế Nguyệt đao hàn quang rời vỏ, hung hăng đâm vào cái miệng đang há rộng kia.

Yết hầu bị lưỡi đao giáo thành bột phấn, chim báo tang hoàn hảo ánh mắt nhanh chóng mất đi ánh sáng, bên dưới là rậm rạp chiến thuyền Sở quốc, Triệu Việt nắm lấy cổ nó kéo lông hung hăng chuyên phương hướng, cuối cùng bay về phía một mảnh đất trống trải, sau đó giống như một quả cầu sắt, thẳng tắp lao xuống mặt biển.

Ôn Liễu Niên khẩn trương đến ngay cả hô hấp cũng bắt đầu khó khăn, bất chấp muốn chạy tới, Triệu Việt cũng đã nhảy lên không trung, nhảy lên trên lưng một con chim báo tang khác.

Chim không lồ xám tro mang theo bóng ma cực lớn và tiếng gió nện vào trong biển, dẫn đến một trận sóng lớn, máu và nước biển trộn lẫn với nhau, một mảnh đỏ đen.

Triệu Việt vững vàng nhảy lên boong tàu, Ôn Liễu Niên nhanh chóng nhào qua, mang theo tiếng khóc nức nở nói: "Người không sao chứ?"

"Tất nhiên không sao." Triệu Việt vỗ vỗ đầu hấn, ngẩng đầu nhìn thoáng qua.

Chim đầu đàn đã chết, chim báo tang còn lại cũng bị chém giết thụ thương, ý chí chiến đấu hoàn toàn biến mất, kêu 'quác quác' bay về phía xa xa. Sở quân tuy nói cũng tổn hại binh lính chiến thuyền, nhưng cuối cùng cũng giải quyết triệt để nỗi muộn phiền này, sĩ khí ngược lại càng thêm tăng vọt.

Chiến đội cánh trái, một nhóm phản quân mai phục bọc theo muốn đánh lén, chỉ là đội thuyền còn chưa ra tới cửa, đã bị Sở quân mai phục đứng chờ từ sớm.

Thượng Vân Trạch hơi nhướn mày, rất là nhàn nhã.

Mộc Thanh Sơn đứng bên cạnh hấn, trên người cũng mặc giáp đen huyền thiết, vốn dĩ cũng đã đứng không vững, cố tình bộ giáp này còn rất

rộng, tay cũng nhìn không được, mặt cũng chỉ có thể lộ ra một nửa, đi hai bước cũng suýt ngã nhào về phía trước, lúc này đang nôn nóng kéo tay áo, không cẩn thận rớt ra một thanh chủy thủ.

Thủ lĩnh phản quân kinh nghi chưa định, hiển nhiên cũng không biết tại sao lại xảy ra trận pháp huyền diệu này.

"Muốn hàng hay là muốn đánh?" Thượng Vân Trạch hỏi.

"Bắn tên !" Thủ lĩnh phản quân lớn tiếng hạ lệnh.

Sở quân nhanh chóng dựng lên tấm chắn, Thượng Vân Trạch thuận tay che tấm chắn lên trên đầu Mộc Thanh Sơn, tay phải chọt lóe lên tia sáng lạnh lẽo, vũ tiễn giống như bị màn chắn vô hình ngăn cản, lập tức bẻ gãy rớt ở dưới chân.

Đợi đến khi Mộc Thanh Sơn hao hết khí lực, rất vất vả mới đưa ánh mắt ra ngoài, chỉ vừa vịn nhìn thấy bóng dáng đối phương chạy trốn chết.

...

Hừ !

Thượng Vân Trạch trong lòng buồn cười, vươn tay cởi thiết giáp xuống cho hắn, hạ lệnh đuổi theo.

Lửa đạn nổ vang sóng to ngập trời, áo choàng đẫm máu bay phất phất phới ở trong gió, tiếng giết hô đến vang trời, giáo nhọn lưỡi kiếm cơ hồ muốn chém đứt ánh mặt trời.

Mấy chiếc chiến thuyền hắc giáp chạy vào bên trong sương khói dày đặc, giây lát liền biến mất không thấy tung tích.

Ôn Liễu Niên nắm chặt chủy thủ trong tay, vẻ mặt rất là nghiêm nghị.

Triệu Việt đưa cho hắn một cái bao giấy.

"Là gì vậy?" Ôn đại nhân khẩn trương hỏi.

"Là kẹo đậu phộng." Triệu Việt nhướn mày.

Ôn Liễu Niên: "..."

"Ra ngoài không mang theo kẹo, không giống tác phong làm việc của người làm." Triệu Việt quát quát mũi hắn.

"Đánh nhau sao có thể ăn kẹo." Ôn đại nhân lời nghiêm ngữ chính.

"Không ăn thì thôi." Triệu Việt thu bao giấy kia lại.

Vậy dĩ nhiên là phải ăn, cũng mang ra rồi.

Ôn Liễu Niên mặt dày mày dạn xòe tay.

Triệu Việt khẽ cười một tiếng, nhéo nhéo hai má hắn.

Tướng sĩ còn lại đành phải giả vờ ngắm phong cảnh xung quanh, đặc biệt có kỹ xảo né tránh đặc thù.

"Phải ăn nấp ở đây à?" Ôn Liễu Niên hỏi.

"Ừm." Triệu Việt lấy xuống vụn đường bên miệng hắn, "Đối diện là chiến trường lửa đạn mù mịt, lại có Hoàng thượng và Thẩm minh chủ trấn thủ, Thanh Cầu sẽ không xuân đến mức chui đầu vô lưới, nếu hắn muốn chạy, đây có khả năng là con đường duy nhất, có thể từ kênh đường Đông Nam vòng tới nước Nhật cầu viện."

Ôn Liễu Niên gật đầu, nắm chặt kẹo đậu phộng trong tay, xác thực một chút cũng không hề khẩn trương.

Thời gian từng chút từng chút trôi qua, xa xa tiếng lửa đạn không hề ngừng lại. Hoàng hôn nặng nề, tịch dương lặn xuống mặt biển, không bao lâu liền tối đen một mảnh, không có trăng cũng không có sao.

Ôn Liễu Niên cảm thấy hơi lạnh, vì thế rụt người vào trong lòng Triệu Việt.

"Có muốn vào trong khoang thuyền nghỉ ngơi không." Triệu Việt nói, "Ta ở bên ngoài thủ."

"Không đi." Ôn Liễu Niên lắc đầu, muốn cùng nhau thủ.

"Vậy thì ngủ ở trong lòng ta một lúc đi." Triệu Việt dùng ngoại bào bọc lấy hắn.

Cũng được cũng được. Mí mắt Ôn đại nhân gục cùng một chỗ, cũng đích xác là phi thường mệt, không bao lâu liền hô hô ngủ, chỉ thiếu chảy nước miếng.

Khóe miệng Triệu Việt hơi cong lên, dùng hai má cọ cọ hắn.

Trên chiến trường, cây đuốc cháy hừng hực, đem màn trời cũng chiếu ra một mảnh xích hồng.

"Chiếu theo tư thế này, đối phương cũng không kéo dài được bao lâu." Đoạn Bạch Nguyệt nói, "Cho dù là địa hình có lợi, cũng chống cự không quá ba ngày."

Sở Uyên gật đầu, xoay người nhìn về phía đài xa.

"Trở về nghỉ ngơi một lát đi." Đoạn Bạch Nguyệt nói, "Nếu như có động tĩnh gì đó, ta giúp người nhìn chăm chăm là được."

"Gọi Thiên Phàm đến đây." Sở Uyên trở lại đại doanh.

"Thâm tướng quân cũng là con người, sao có thể ban ngày tác chiến ban đêm cũng không nghỉ ngơi." Đoạn Bạch Nguyệt lắc đầu, "Có chuyện gì ngày mai hẳn nói."

"Người không hiểu hẳn." Sở Uyên lắc đầu.

"Ta chỉ cần hiểu một mình người." Đoạn Bạch Nguyệt nhìn thẳng hẳn.

Sở Uyên khẽ nhíu mày, bất quá còn chưa kịp mở miệng, Diệp Căn đã vội vã xông vào. Nhưng hiển nhiên không ngờ được ca mình cứ nhiên đang cùng người kia liếc mắt đưa tình, ngực lập tức nghẹn khuất, đã là lúc nào rồi, còn có tâm tình này !

"Có chuyện gì vậy?" Sở Uyên hỏi.

"Trên đảo có chút dị thường, địch doanh như là có động tác mới." Diệp Căn nói, "Dự tính hẳn là con đường thấp hèn gì đó."

Sở Uyên đứng lên, đi theo Diệp Căn đến bên cạnh mép thuyền, quả nhiên thấy ở cách đó không xa trên đảo Bạch Sương, không biết khi nào dấy lên vô số đốm xanh đen, giống như lửa quỷ lập lòe phát ra ánh sáng âm u.

"Giả thần giả quỷ." Đoạn Bạch Nguyệt lắc đầu, "Ta lên trên đảo xem thử."

Sở Uyên nắm chặt ống tay áo của hẳn.

Diệp Căn hít một ngụm khí lạnh, sao ca mình lại có thể như vậy chứ, tùy tùy tiện tiện lôi kéo tay người khác, chúng ta lại không quen với hẳn !

"Người đâu." Sở Uyên quay đầu bước nhanh về phía khoang thuyền, "Lệnh tất cả mọi người tăng cường phòng bị !"

THỔ PHỈ CÔNG LỢC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 192: Cuộc Chiến Cuối Cùng (Trung)

Bờ bên kia lốm đốm u quang, càng lúc càng dày đặc, lúc đầu cho rằng là lửa quỷ, về sau lại phát hiện giống như là từng đôi mắt.

"Rốt cuộc là thứ quái quỷ gì vậy." Diệp Căn nhíu mày, nhìn thân hình tựa hồ có chút cao lớn, không giống loại thú tầm thường.

Tướng sĩ Sở quân dựng lên cung nỏ ở mép thuyền, tiễn phong dưới ánh trăng phiếm ra lam quang u u, toàn bộ đều được tẩm kịch độc.

"Hoàng thượng." Thẩm Thiên Phàm nói, "Bờ bên kia những cặp mắt càng lúc càng nhiều, nhìn số lượng ít nhất có trên một trăm, hơn nữa còn đang không ngừng tăng lên."

"Đốt lửa !" Sở Uyên quyết định rất nhanh.

Mười chấn thiên hỏa pháo đồng thời được châm dây dẫn, tiếng gầm rú cơ hồ muốn chấn điếc tai, vô số bùn đất tảng đá bị khí lưu dẫn lên giữa không trung, rồi như một cơn mưa lớn đánh ập vào mặt biển, ánh lửa ở bờ bên kia dấy lên hừng hực, đem nước biển nhuộm lên một tầng kim hồng.

"Này..." Nương theo liệt hỏa bất diệt, cuối cùng Diệp Căn thấy rõ tình trạng bờ bên kia, dưới hai mắt màu xanh đen, là gương mặt dữ tợn đến nhìn không rõ ngũ quan, toàn thân làn da phiếm ra ngân quang, so lệ quỷ càng khiến người ta lạnh sống lưng.

"Là hải hầu tử !" Một đầu khác, Ôn Liễu Niên cũng phát hiện dị trạng.

"Vật quái quỷ gì vậy?" Triệu Việt hỏi.

"Sách cổ có ghi lại, nếu có người gặp tai nạn trên biển mà hồn phách không tan, thì sẽ biến thành hải hầu." Ôn Liễu Niên nói, "Bất quá cũng chỉ là truyền thuyết mà thôi, chỉ nói vật này rất hung tàn. Chung quy ai cũng không rõ ràng bên trong biển sâu rốt cuộc có quái vật gì, có thể bị Thanh Cầu tìm được thuần hóa cũng không kỳ quái."

Ám vệ và đội tiên phong Sở quân một đường đi theo hai người đến cũng lập tức chuẩn bị tinh thần, nắm chặt vũ khí trong tay, cảnh giác nhìn vài con quái vật đối diện trên thuyền kia.

Một tay Triệu Việt ôm chặt Ôn Liễu Niên, một tay còn lại nắm chặt chuôi Tể Nguyệt đao.

Ôn Liễu Niên gắt gao nắm chủy thủ, vẻ mặt cũng rất là khẩn trương.

"Là Sở Thừa." Triệu Việt thấp giọng nói.

Ôn Liễu Niên lại nhìn về phía trước, quả nhiên liền thấy phía sau lưng hải hầu tử, có một người đang đứng, trong tay cầm đuốc, chiếu rọi ra một khuôn mặt âm lãnh.

Ôn Liễu Niên nói: "Có muốn đến ôn chuyện không?"

Triệu Việt buồn cười: "Nhìn qua, hần hẩn là không muốn nói chuyện với người."

Thử xem sao, nói không chừng có thể lừa gạt được. Ôn Liễu Niên hăng cổ họng, vừa mới chuẩn bị thân thiết chào hỏi, đột nhiên Sở Thừa hô to một tiếng, âm thanh ở trong màn đêm hiện rõ vẻ thê lương.

Ôn Liễu Niên sợ hết hồn, không tự giác liền run rẩy một chút.

Ám vệ cảm khái, quả thực rốt cuộc vẫn là người đọc sách, rất đáng giá được đại dương gia hảo hảo bảo hộ trong lòng.

Nghe được tiếng kêu to của Sở Thừa, hải hầu tử giống như nhận được hiệu lệnh, liên tiếp 'vù vù' nhảy vào trong nước, nháy mắt liền biến mất không thấy. Triệu Việt khẽ nhíu mày, đội tiên phong Sở quân ở phía trước cũng đã kinh hô lên tiếng.

Bên dưới mép thuyền, một con hải hầu thân hình cực lớn đột nhiên thẳng tắp từ dưới biển nhảy lên, giống như thằn lằn dán ở trên thân thuyền, cẳng tay dùng sức đập phá, chỉ chốc lát đã tứ phân ngũ liệt, nước biển chảy xiết ào ào đổ vào trong khoang thuyền, dưới sự công kích mãnh liệt, cả chiếc thuyền trong nháy mắt cơ hồ bị phá nát.

"Mẹ nó." Ám vệ thầm mắng một câu thô tục, roi sắt trong tay chợt lóe hàn quang, gắt gao cuốn lấy một con hải hầu tử khác, âm âm quăng trở về trong biển.

Sở Thừa đứng ở trên thuyền cười to, mấy chục con hải hầu cực lớn ở trong nước giống như quỷ mỵ, phá hủy thêm một chiếc thuyền hầu như không còn, tướng sĩ Sở quân tướng lập tức bị rơi vào trong nước, vật lộn với nó bằng tay không. Triệu Việt gắt gao bảo hộ Ôn Liễu Niên ở trong lòng, Tế Nguyệt đao mang theo tiếng rít gào và nội lực cực lớn xuyên vào trong nước biển, một đám hải hầu tử đang có ý đồ trèo lên boong thuyền bất ngờ không kịp đề phòng, cơ hồ bị chấn gãy tứ chi. Tê tâm liệt phế đau đớn mang đến càng nhiều cừ hận, hải hầu càng điên cuồng phản công đến đây, hơn mười con cùng nhau nhảy ra mặt biển, tầng tầng nện ở trên boong thuyền.

Con thuyền lung lay sắp ngã, Ôn Liễu Niên khẩn trương nhắm chặt mắt, Triệu Việt nói nhỏ một câu "Đừng sợ" bên tai hắn, thì đan chân đạp lên rào chắn, ở trên không trung giơ đao chém giết mấy con hải hầu dẫn đầu,

nương theo cột trụ rớt trên mặt biển phóng qua, vững vàng dừng ở trên thuyền lớn của Sở Thừa.

"Tự tìm đường chết." Sở Thừa cười âm trầm, dư quang Ôn Liễu Niên thoáng nhìn đến những đốm hàn quang trên boong thuyền, vì thế chặn lại nói: "Có ám khí !"

Vừa dứt lời, mấy trăm mũi tên nhọn liền từ trong ám hạp phá gió lao ra, ám vệ thấy thế đại kinh thất sắc, Triệu Việt cũng đã thả người nhảy lên trên, một chưởng đánh gãy cột trụ, cột gỗ dày cộm nặng nề mang theo cánh buồm ầm ầm rơi xuống, cách trở mưa tên ở bên ngoài.

Ôn Liễu Niên kinh hồn chưa định, vừa tính toán dặn dò hẳn phải cẩn thận, Triệu Việt cũng đã lao xuống, tay phải hàn quang chọt lóe, huyết quang liền phóng thẳng lên cao.

Đầu bay lên giữa không trung rồi lại rơi xuống, bên trong ánh mắt tựa hồ còn tràn ngập khiếp sợ, bên trên boong thuyền, thân hình Sở Thừa lay động vài cái, rồi sau đó liền thẳng tắp ngã xuống.

"Đừng nhìn." Triệu Việt siết chặt cánh tay trái, Ôn Liễu Niên gắt gao nắm ống tay áo của hẳn, trong đầu tỉnh tỉnh mê mê, hoàn toàn vẫn chưa hồi hồn, cả người đã bị hẳn mang theo rơi xuống trên một con thuyền khác, vì thế càng choáng.

Ám vệ trợn mắt há hốc mồm, thấy hai mắt Triệu Việt đỏ ngầu đờ đờ sáng sát khí nhìn bầy hải hầu. Hắc y tóc đen cơ hồ hòa cùng một thể với màn trời đêm, Tế Nguyệt đao trong tay giống như bị lây dính ma tính, ngay cả thân đao cũng biến thành huyết bàn xích hồng, dưới ánh trăng bàn bạc vừa yêu mị lại vừa sắc bén.

Trước đó, bên trong giang hồ vẫn chưa từng có ai có thân thủ nhanh như vậy, nhanh đến nỗi không tuân theo bất cứ quy luật nào, khiến đối thủ cơ hồ

không có bất kỳ lực chống đỡ, giống như ảo ảnh tạt phong khiến lòng người run sợ, không hề phòng bị.

Lưỡi dao đâm thủng từ trên đỉnh đầu xuống tận yết hầu, hải hầu kêu thảm ngã xuống biển, không lâu sau thì lại nổi lên, giống như một cái bao cát trắng, theo nước biển dần dần trôi đi xa, cuối cùng chìm vào đáy biển, bị cá lớn tranh nhau đoạt thức ăn.

Tế Nguyệt đao giống như là có sinh mệnh và hồn phách, chân khí xuyên thấu qua thân đao quay về với đất trời, Ôn Liễu Niên ghé vào đầu vai hấn, chỉ cảm thấy bên tai không ngừng rơi xuống chất lỏng ấm áp, tâm cũng càng phát ra siết chặt. Cảm thấy người trong lòng tựa hồ hơi run rẩy, sắc mặt Triệu Việt càng phát ra ám trầm, mang theo ba phần không kiên nhẫn nắm chặt chuôi đao, ở không trung vung một đao.

Giống như có thuốc nổ dẫn đốt nước biển, sóng biển cực lớn dâng lên ngập trời, hải hầu tử kêu thảm bị chấn bay lên giữa không trung, trước mắt chỉ kịp xẹt qua một đạo hàn quang, cổ đã lạnh lẽo thấu xương, trong màn sương chỉ kịp nhiễm lên một tầng đỏ rực, rồi nhanh chóng quy về một mảnh tối đen.

Ám vệ giật mình, lúc trước bất kể thế nào cũng không dự đoán được, sau khi Hồng Liễu đao pháp được luyện thành, thì sẽ có uy lực nghịch thiên như vậy.

Triệu Việt mang theo Ôn Liễu Niên dừng ở trên bờ, vươn tay vỗ nhẹ lên lưng hấn: "Đừng sợ, ta không có bị thương."

Ôn Liễu Niên sắc mặt trắng bệch, nửa buổi vẫn chưa hồi hồn.

Ám vệ lấy vài tấm ván gỗ, kéo tướng sĩ Sở quân bị rơi xuống biển lên bờ, sau khi trải qua một phen ác chiến, tất cả mọi người đều thờ hồng hộc kinh hồn chưa định, ở bên bờ tạm nghỉ ngơi.

"Hoàng thượng !" Trong đầu Ôn Liễu Niên đột nhiên chột lóe, sốt ruột nói, "Khẳng định không chỉ có chúng ta bị phục kích." Đối phương tuyệt đối không có khả năng chỉ nuôi dưỡng mấy chục con hải hầu tử này.

"Đi." Triệu Việt kéo hẳn lên, đoàn người đại khái phân biệt phương hướng một chút, thì dọc theo bờ biển đảo Bạch Sương đi về phía chủ chiến tràng.

"Đốt lửa !" Thảm Thiên Phàm lớn tiếng hạ lệnh, lại một vòng chấn thiên hỏa pháo bị dẫn đốt, hải hầu tử khàn khàn kêu thảm ngã vào trong biển, nhưng lại có thêm càng nhiều con hải hầu ló đầu ra, như là vĩnh viễn cũng chém giết không hết.

Hai chiếc chiến thuyền thiết giáp cực lớn che ở phía trước, bảo vệ chiến hạm còn lại không bị tổn hại. Thảm Thiên Phong và Đoạn Bạch Nguyệt liên thủ, chém rớt hải hầu tử không ngừng có ý đồ đánh lén.

Mộc Thanh Sơn đứng ở trên thuyền phía sau, lo lắng vịn phần nhìn Thượng Vân Trạch - Lúc trước thừa thắng xông lên đuổi theo vây bắt phản quân bên cánh hông, vốn còn cảm thấy trận chiến dịch này rất thuận lợi, lại không ngờ vừa trở về, thì gặp nhiều quái vật như vậy.

"Có muốn rút về trước không?" Diệp Căn hỏi Sở Uyên, ai cũng không nói chính xác đối phương rốt cuộc dưỡng bao nhiêu con hải hầu, nếu là cứ tiếp tục chém giết như vậy, chỉ biết càng lúc càng hao tổn nhiều chiến thuyền. Tướng sĩ Sở quân một khi rơi xuống biển, đối kháng với loại quái vật biển sâu này, cơ hồ không hề có phần thắng.

"E là rút không được." Thảm Thiên Phàm lắc đầu.

Diệp Căn trong lòng cả kinh, nhìn theo ánh mắt hẳn, chỉ thấy cách đó không xa đang có một chiếc thuyền lớn cực lớn, phía trên giống như chất đầy hải hầu. Trước sau đánh vào hai mặt, đối phương hiển nhiên đã có chuẩn bị từ sớm, muốn một lưới bắt hết Sở quân.

"Xông lên phía trước." Sở Uyên trầm giọng hạ lệnh.

Diệp Cần và Thẩm Thiên Phàm liếc mắt nhìn nhau, xông đến phía trước thật sự là đường ra duy nhất, chỉ có tấn công lên đảo Bạch Sương, mới có thể nắm chắc chuyển bại thành thắng. Nhưng phía trước hải vực là một đồng hải hầu cực lớn, chiến thuyền lớn ngược lại là có khả năng tiến vào, chiến hạm nhỏ một chút cơ hồ không hề có phần thắng, hai ba con hải hầu thì có thể dễ dàng đỡ đến tứ phân ngũ liệt. Nhưng tình thế bức bách, cũng không có con đường thứ hai để chọn - Chỉ có thể hợp lại một phen.

Thẩm Thiên Phàm cắn răng, vừa tính toán đi hạ lệnh thối kèn, Diệp Cần đã nắm chặt cổ tay của hắn: "Khoan đã!"

"Làm sao?" Sở Uyên hỏi.

"Phía trước tựa hồ có đội thuyền." Diệp Cần thò tay chỉ một cái.

Mờ mịt trong màn sương trắng, một chiếc thuyền cực lớn đang phá sóng chạy đến, cột buồm cơ hồ giống như dãy núi. Hai bên thuyền lớn, vô số chiến thuyền cỡ trung hộ tống mở đường, toàn bộ thân thuyền đều được bọc thiết giáp rắn chắc, không có danh hào, chỉ có vô số chiến sĩ trẻ tuổi tay cầm đao thép cung nỏ.

"Đại Minh vương đến !" Trong chiến sĩ Sở quân có người từng là ngư dân Đông Hải, xa xa sau khi nhìn thấy, nhịn không được kinh hô lên tiếng.

Sắc mặt Sở Uyên rùng mình, ba hai bước đi lên đài nhìn xa.

Cờ xí hồng sắc ở trên thuyền lớn vung lên truyền lại tin tức, Thẩm Thiên Phàm lớn tiếng hạ lệnh: "Đại quân rút lui !"

Tiếng kèn ô ô ở không trung vang vọng, Sở quân rút cuộc cũng được nghỉ ngơi thở một lát, lập tức lui lại bảo hộ xung quanh chủ chiến hạm. Hải

hầu tử hung hãn muốn đuổi theo, lại bị một trận vũ tiễn lóe ngân quang bắn chết vô số.

Tộc Vĩ Ngư ở Đông Hải, chế tạo cung nỏ ám khí đều tinh diệu đến cực điểm, thiện xạ giết người vô hình, quả thực danh bất hư truyền.

"Giết bọn họ !" Thanh Cầu nghe được danh hào Vân Đoạn Hồn, trong lòng tất nhiên là bối rối, vì thế bất chấp rống to.

Hải hầu tử ở trong biển thay đổi phương hướng, đánh về phía thuyền lớn. Vô Ảnh xoa xoa tay, vừa định nhảy vào trong biển, thì bị Vô Phong xách áo, ném cho đại nương phía sau.

"Đừng chạy loạn." Đại nương vẫn giống như hồi nhỏ, ôm hãn thầm oán.

Vô Ảnh mặt chôn ở ngực nàng, cảm thấy hô hấp rất là khó khăn, vì thế bị phần liễu mạng giãy giụa.

Ta đã mười bảy tuổi rồi a !

THỔ PHỈ CÔNG LỰC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 193: Cuộc Chiến Cuối Cùng (Hạ)

Trong biển lật ra cơn sóng gió động trời, từng tấm lưới cực lớn đầy gai sắt được tung vào trong biển, bày hải hầu muốn dùng lực chọc thủng cách trở, nhưng ngược lại bị gai bén nhọn tẩm qua kịch độc hung hăng đâm vào thân thể, trong tiếng giãy giụa rít gào, máu nước nhanh chóng tản ra, đem nước biển cũng nhuộm thành màu đỏ đen.

Sở quân duy trì rút lui, hoàn toàn nhường lại chiến trường. Sở Uyên đứng ở trên tháp nhìn xa, nhìn chiếc thuyền lớn kia giương rộng cánh buồm, mang theo vạn quân lô đình nghiền áp mà đến, ngẫu nhiên có hải hầu chọc thủng lưới sắt mang theo phần nô khôn cùng nhào lên trước, muốn leo lên thuyền, nhưng lại bị thiết lê cắm trên thân thuyền vô tình đâm thủng, cuối cùng kêu thảm thiết ngã vào trong biển, bị sóng biển cắn nuốt bao phủ.

Mưa tên dày đặc xen lẫn đan thành một tấm lưới, như muốn xé toạt cả không khí, trên mặt biển nổi lên vô số thi thể của hải hầu, phát ra mùi hôi tanh tưởi.

Thuyền lớn quăng lưới sắt, bọc được một đám hải hầu cuối cùng, rồi sau đó liền mang theo chạy về phía xa. Chiến thuyền cỡ trung nhanh chóng bọc đánh, mấy trăm cây giáo sắt đồng loạt phóng tới, giết hết toàn bộ.

Chiến thuyền Sở quân thối kèn, Thẩm Thiên Phàm tự mình suất lĩnh tiến công lần nữa, không có hải hầu che chở, đảo Bạch Sương cơ hồ giống như đảo hoang, tướng sĩ Sở quân sĩ khí tăng vọt, khí thế hùng hực xâm nhập địch doanh, phản quân lập tức quăng mũ cởi giáp quỳ xuống đất cầu xin tha mạng. Lại nhìn xa xa, đội thuyền cực lớn kia đã sớm không thấy tung tích,

sương trắng mờ mịt vẫn như trước, thật sự giống như chuyện gì cũng chưa từng phát sinh. Chỉ có thi thể hải hầu còn sót trên mặt biển, nhắc nhở vừa này đã từng phát sinh trận ác chiến này.

"Ca." Diệp Căn đi lên đài nhìn xa, đứng ở bên cạnh Sở Uyên.

"Hả?" Sở Uyên vẫn như trước nhìn về phía xa xa.

"Đại Minh vương đi rồi." Diệp Căn nói.

Sở Uyên thu hồi ánh mắt: "Sau tràng náo loạn ở Vương thành, nói vậy hẳn cũng sẽ không hiểm lạ ba chữ 'Đại Minh vương'."

"Nhưng hẳn vẫn là đã cứu chúng ta." Diệp Căn nói, "Giống như đã cứu Tiên hoàng năm đó." Điểm khác nhau duy nhất, là lần này sau khi cứu người xong không có ở lại, mà là lựa chọn rời đi.

"Người nói xem, nếu là không có viện thủ, trận chiến dịch này sẽ có kết quả thế nào?" Sở Uyên hỏi.

"Có lẽ cũng sẽ không thua." Diệp Căn nói, "Chỉ là thương vong vô số."

"Phụ hoàng trên trời có linh, không biết tâm tình sẽ thế nào nhỉ." Sở Uyên tự giễu cười cười, năm đó chỉ vì một quyết định sai lầm, thì khiến cho dân chúng ở Đông Hải bị hôn quan hải tặc làm khổ hơn hai mươi năm, nếu không bây giờ đóng giữ Đông Hải có thể là Vân gia quân năm đó, chỉ sợ hết thảy đều là một bộ dáng khác.

"Tiên hoàng làm sai, người không cần phải gánh vác hậu quả, người là hoàng đế tốt." Diệp Căn vỗ vỗ hẳn, "Về phần Vân tiên bối, nếu là mang mặt nạ không nguyện lộ mặt, thì cứ tạm biệt như vậy đi." Tương lai nếu là có duyên, có lẽ còn có thể cùng nhau uống chén rượu cũng không tệ.

"Khởi bảm Hoàng thượng !" Phó tướng vội vàng lên thuyền, "Đại quân đã đánh lên đảo Bạch Sương, ngoại trừ Thanh Cầu và Sở Thừa, toàn bộ người còn lại đều đã bị bắt."

"Hai người bọn hăn ở đâu?" Sở Uyên khẽ nhíu mày.

"Thẩm tướng quân đã tự mình dẫn người lục soát, tất cả lối ra vào đều có Sở quân canh gác, đối phương hăn là không có biện pháp trốn thoát." Phó tướng nói.

"Phân phối thêm vài nhân thủ." Sở Uyên xoay người rời thuyền, "Nhất định phải bắt được hai người bọn hăn !"

Trong bụi cỏ trên hải đảo, Ôn Liễu Niên đang nằm sấp ở trên lưng Triệu Việt, thường xuyên giúp hăn đẩy ra vật cản trước mặt - Vốn là cũng muốn tự mình đi bộ, nhưng bất đắc dĩ lối đi thật sự rất trơn, thường suýt ngã vài lần, cuối cùng Triệu Việt thật sự nhìn không được, vì thế cưỡng chế công hăn lên.

Ôn đại nhân trong lòng ấm ức, rốt cuộc nhận rõ sự thật thảm thiết mình là một sách, vào thời điểm nào đó, đích xác có chút... Vô dụng.

"Đừng nghĩ lung tung." Triệu Việt như là đoán trúng tâm sự của hăn, "Người rất lợi hại."

"Đó là tất nhiên." Ôn Liễu Niên rất không khiêm tốn.

Triệu Việt bật cười, nghiêng đầu hôn hăn một cái

Ôn đại nhân ngại ngùng, lén lút nhìn nhìn hai bên.

Ám vệ và tướng sĩ Sở quân cùng nhau nhìn chung quanh, phi thường ăn ý.

Chúng ta cái gì cũng không nhìn thấy.

"Hiện tại muốn đi bên nào?" Ánh trăng ở chân trời dần dần ẩn nấp, Ôn Liễu Niên nhíu mày.

Triệu Việt thả hãn xuống, đại khái phân biệt phương hướng một chút, dư quang lại liếc đến một tia dị dạng.

"Cũng không biết tình thế trên chiến trường sao rồi." Ôn Liễu Niên lo lắng.

Triệu Việt liếc mắt nhìn ám vệ, còn mình bất động thanh sắc bảo hộ ở trước người Ôn Liễu Niên.

Ám vệ nhiệt tình cùng nhau đến bên cạnh đội tiên phong: "Đi a, cùng nhau đi tiểu."

"Loại chuyện này cũng muốn rủ rê đi cùng?" Đội tiên phong Sở quân ghét bỏ.

"Đi tiểu tất nhiên là phải đông người, mới có thể so coi ai tiểu xa hơn." Ám vệ rất có đạo lý, cấu kết làm bầy đi về phía trước, rồi sau đó đột nhiên dang không nhảy lên, rút ra roi sắt quất về phía một bụi cỏ, khiến đội tiên phong bên cạnh hoảng sợ.

Một con chuột cực lớn kêu 'chít chít' chạy đi, vèo vèo nhảy vào trong biển.

"Thì ra chỉ là con chuột." Ám vệ hơi thất vọng, "Còn tưởng là muốn đánh lén."

Triệu Việt cũng thở phào, hợp đao trở về vỏ, Ôn Liễu Niên lại nhẹ nhàng giật giật ống tay áo của hãn.

Xa xa ngọn đuốc khi ẩn khi hiện, mọi người nhanh chóng ẩn nấp vào trong bụi cỏ, ngưng thần lưu ý động tĩnh bên ngoài.

Thanh Cầu mang theo vài tấm phúc từ đường nhỏ chạy ra, nương bụi cỏ hòn đá phân biệt phương hướng, chuẩn bị đến chỗ con thuyền rời bến, nhưng không ngờ được vừa vịn gặp phải đám người Triệu Việt.

Mây đen ở chân trời dần dần tản ra, trăng tròn màu bạc đem hết thảy mọi vật trên thế gian đều nhuộm lên màu ngân bạch.

Triệu Việt một tay chấp đao, lạnh lùng nhìn hăn.

"Đầu hàng đi." Ôn Liễu Niên nói, "Người trốn không thoát đâu."

"Lúc trước khi ở trong địa đạo, hăn là nên làm thịt người." Sắc mặt Thanh Cầu dữ tợn.

Hai con Hồng giáp lang ghé vào trên vai Ôn Liễu Niên, lay xúc tu cho nhau, một lát sau, Kim giáp lang dọc theo vạt áo của hăn bò đến trên mặt đất, vèo vèo bò đến trong hải tảo.

Tiểu hồng giáp lang tiếp tục ngốc ngốc nằm sấp, cắn !

Nếu đầu hàng như vậy, thì chỉ có một con đường chết. Thanh Cầu rống lên quái dị, cơ hồ là ôm thái độ liều chết rút đao đánh nhau với Triệu Việt, ám vệ bảo hộ Ôn Liễu Niên ở chính giữa, đội tiên phong Sở quân thì một đường truy kích, bắt toàn bộ vài tấm phúc kia.

Khi đao kiếm chạm vào nhau, tóe ra vô số ánh lửa. Tuy nói võ công Thanh Cầu âm độc, nhưng hiển nhiên bây giờ không phải là đối thủ của Triệu Việt, sau mấy trăm chiêu thì dần dần rơi xuống hạ phong. Xa xa ở phía trước ánh lửa chớp nhoáng, sau khi ám vệ thấy rõ thì kinh hãi: "Là Thảm tướng quân !"

Lúc trước thấy Thanh Cầu hốt hoảng trốn đi, thì đã đoán được chiến cuộc thắng bại đã định, lần này lại có thể xác định, mọi người mới xem như thở phào nhẹ nhõm.

Thấy người đối phương càng ngày càng nhiều, trong lòng Thanh Cầu càng thêm bối rối, vì thế tấn công cũng càng hung hiểm hơn ba phần, nhưng không nghĩ tới vừa vụn lộ ra một tia sơ hở, bị Triệu Việt một đao đâm trúng xương sườn.

Tiếng xương cốt vỡ vụn truyền đến, trong miệng Thanh Cầu phun ra máu tươi, từ giữa không trung ngã xuống đất.

Sở quân nhanh chóng tiến lên, vây quanh hẳn ở giữa.

"Không sao chứ?" Ôn Liễu Niên chạy lên phía trước.

"Tất nhiên là không sao." Triệu Việt vỗ vỗ đầu hẳn, mang theo cùng nhau qua đó.

Thẩm Thiên Phàm cũng dẫn quân đuổi lại đây, lúc trước nghe được bên này có tiếng vang, thì lại đây xem tột cùng, nhưng không nghĩ tới vừa đến thì thấy đã bắt được Thanh Cầu, tất nhiên là vui mừng khôn xiết.

"Sở Thừa cũng đã bị chém đầu." Đội tiên phong nói, "Chúng ta gặp hải hầu phục kích, may mắn có đại dương gia."

"Lần này thật sự là đa tạ." Thẩm Thiên Phàm ôm quyền, "Tại hạ tất nhiên sẽ đăng báo việc này lên cho Hoàng thượng, thỉnh công cho đại dương gia."

"Thỉnh công ngược lại là không cần, vốn là chuyện ta nên làm." Triệu Việt cười cười, thò tay ôm chặt bả vai Ôn Liễu Niên.

Thanh Cầu ngồi chồm hồm trên mặt đất, suy sụp nhìn bốn phía, đáy mắt càng lúc càng đỏ ngầu, cuối cùng đột nhiên dữ tợn nhìn Triệu Việt: "Bộ người không biết cha ruột của mình cũng không phải Vân Đoạn Hồn sao?"

Ôn Liễu Niên trong lòng nháy mắt không còn, nơi này có vài trăm tướng sĩ Sở quân, nếu là bị hấn xả ra Tiên hoàng, chỉ e là sẽ có sai lầm.

Ám vệ thấy ánh mắt Ôn Liễu Niên không đúng, nhanh chóng vẩy xuống ba quả phi tiêu trong tay tính toán đánh lén, Thanh Cầu cũng đã âm hiểm cười nói: "Người có biết năm đó ai mới thật sự là người mà Bạch..." Hai chữ Bạch Hà còn chưa nói xong, cổ liền truyền đến một trận lạnh lẽo tê dại.

Nọc độc dọc theo máu nhanh chóng chảy khắp tứ chi, cả người đều cương cứng há miệng, ngoại trừ con mắt, ngay cả một ngón tay cũng không thể nhúc nhích. Mặc dù dốc hết toàn lực, cổ họng cũng chỉ có thể phát ra âm điệu khàn khàn.

Ám vệ nắm phi tiêu kinh nghi, mình còn chưa kịp hành động, đây là xảy ra chuyện gì, chẳng lẽ có cao nhân tương trợ?

Ôn Liễu Niên cũng có chút không hiểu gì hết.

Kim giáp lang từ trên người Thanh Cầu bò xuống, vèo vèo trở lại trên người Ôn Liễu Niên, cọ cọ điểm đỏ nho nhỏ bên cạnh, báo thù cho người !

Tiểu hồng giáp lang ngốc ngốc lắc lắc xúc tu, tốt !

Ôn Liễu Niên: "..."

Ám vệ dứt khoát lưu loát, một chưởng đánh Thanh Cầu ngất xỉu, đỡ phải xảy ra thêm nhiều nhiễu loạn.

Thủ cấp Sở Thừa cũng đã tìm được ở trên thuyền, từng nhóm phản quân trên đảo bị áp giải lên thuyền lớn, chuẩn bị đưa về thành Đại Côn chờ xử lý.

Sở quân lấy được toàn thắng, ngư dân vùng Đông Hải nghe được tin tức, tất nhiên là vui mừng khôn xiết, lập tức rời bến tiến đến đưa ngư hóa, vốn

dĩ một mảnh hải vực hoang vắng bây giờ khắp nơi đều là tiếng cười nói hoan hô, ngay cả thương thuyền cũng chạy đến góp vui.

"Lần này đại đương gia thật sự vất vả rồi." Sở Uyên nói, "Bằng không nếu là để hai người bọn hắn chạy thoát, chỉ sợ tương lai sẽ có chút đau đầu."

"Chỉ là đúng lúc gặp phải mà thôi." Triệu Việt nói, "Huống hồ vốn cũng là chuyện thuộc bốn phận, Hoàng thượng không cần để ở trong lòng."

"Có chiến công, tất nhiên phải được nhận thưởng." Sở Uyên nói, "Không biết đại đương gia muốn cái gì?"

"Khụ khụ." Ôn Liễu Niên ở bên cạnh ho khan.

"Ta muốn mang Tiểu Liễu tử đến Vân Nam." Triệu Việt nói, "Sau đó lại đến Giang Nam, Thục Trung và thành Thương Mang, xin Hoàng thượng đáp ứng."

Ôn Liễu Niên ánh mắt lấp lóe.

Sở Uyên nhướn mày: "Trẫm chỉ đáp ứng cho người thời gian một năm."

Ôn đại nhân liều mạng gật đầu, được được được.

"Rồi sau đó liền trở về Vương thành." Sở Uyên nói, "Nếu chậm trễ một ngày, trẫm liền hạ chỉ các tiệm cá nướng trên toàn quốc đều đóng cửa."

Ôn Liễu Niên: "..."

Sở Uyên cười vỗ vỗ hắn: "Đi đi, vài năm nay cũng mệt mỏi rồi, hảo hảo nghỉ ngơi một trận, tương lai đến Thục Trung, giúp trẫm hỏi thăm Tần cung chủ."

"Đa tạ Hoàng thượng." Triệu Việt và Ôn Liễu Niên liếc mắt nhìn nhau, trong mắt đều tràn ngập ý cười.

Lại qua mấy ngày, Thanh Cầu ly kỳ chết bất đắc kỳ tử trong ngục, Diệp Cẩn kiểm tra qua nói: "Tự vẫn, đại khái là trên người ẩn giấu độc dược, tự biết tội chết khó thoát, cho nên cầu thống khoái."

Sở Uyên gật đầu, cũng không truy hỏi thêm về việc này, chỉ là hạ lệnh mang về thành Đại Côn quất roi thị chúng, bày tỏ khiển trách.

Hôm nay, sau giờ Ngọ, Diệp Cẩn đang ở trong viện mài trâm châu, lại thấy Ôn Liễu Niên đẩy cửa bước đến: "Cốc chủ."

"Sao đại nhân lại đến đây." Diệp Cẩn rửa sạch tay, "Thiên Phong và đại đương gia bàn luận võ học, còn tướng đại nhân cũng đi theo rồi chứ."

"Mặt trời rất thích hợp để phơi nắng." Ôn Liễu Niên ngồi ở bên cạnh bàn, dựa theo kích thước màu sắc trâm châu phân ra giúp hẳn, sau khi do dự hồi lâu, rốt cuộc mở miệng nói: "Đa tạ."

"Có gì đâu mà phải đa tạ." Diệp Cẩn lắc đầu, "Thiện ác có báo, đừng nói đến tội mưu nghịch, chỉ nói mấy năm nay Thanh Cầu và hải tặc tàn sát ngư dân vô tội, khi nam bá nữ cướp đoạt trẻ nhỏ, chết mười lần cũng không quá phận."

"Cốc chủ không muốn biết lý do?" Ôn Liễu Niên thử hỏi.

Sau khi Thanh Cầu bị bắt, thì bị giam giữ trong lao trọng phạm, ngoại trừ Sở Uyên, cũng không ai có thể kề cận. Bị bức bất đắc dĩ, Ôn Liễu Niên chỉ có thể đi tìm Diệp Cẩn.

"Ừm." Diệp Cẩn nói, một câu cũng không hỏi nhiều.

Ôn Liễu Niên hơi giật mình.

"Bất quá như vậy xem như tiện nghi cho hãn." Diệp Cẩn đặt một bình độc dưng trên bàn, "Hoàng thượng vốn tính toán thág sau thiên đao vạn quả hãn, lấy tế dân chúng vô tội chết thảm ở Đông Hải."

Thanh Cầu bị mất mạng trong ngục, có một số việc cũng vĩnh viễn trở thành bí mật.

"Ta nghe Thiên Phàm nói ngày đó khi Thanh Cầu bị bắt có nói một câu, cũng không ngoài ý muốn." Diệp Cẩn cười cười. Người ngoài có lẽ không rõ hàm nghĩa câu nói kia là gì, chỉ cho là Thanh Cầu đang hồ ngôn loạn ngữ, nhưng người trong cuộc vừa nghe liền biết. Hơn nữa dựa theo trình độ khẩn trương của Ôn Liễu Niên, cũng có thể đoán được ẩn tình bên trong.

"Chút phong ba nhỏ này, sẽ không ai nói cho Hoàng thượng, huống hồ hãn cũng sẽ không biết." Diệp Cẩn nói, "Đại nhân không cần để ở trong lòng."

"Đa tạ cốc chủ." Hốc mắt Ôn Liễu Niên nóng lên. Chuyện cho tới bây giờ, ngày đó Thanh Cầu rốt cuộc là hồ ngôn loạn ngữ hay là thật sự biết được ẩn tình bên trong, đều đã không còn quan trọng, phản quân đã trừ chiến sự đã nghỉ, Đông Hải bây giờ, đã khác xa với Đông Hải lúc trước.

Dân chúng đều đang chờ một cuộc sống tốt đẹp hơn.

Trên bãi đất trống tại hải đảo, Triệu Việt thu chiêu rơi xuống đất, Thẩm Thiên Phong cười nói: "Đã nhường."

"Là ta phải đa tạ minh chủ hạ thủ lưu tình." Triệu Việt nói, "Khinh công Nhật Nguyệt sơn trang độc bộ thiên hạ, quả thực danh bất hư truyền."

"Khinh công có nhanh nữa, cũng không nhanh bằng đao của đại đương gia." Thẩm Thiên Phong nói, "Thế gian này, ngoại trừ đại đương gia, e là cũng không ai có thể luyện Hồng Liễu đao pháp đến tầng thứ mười."

"Ngày đó chỉ là muốn bảo hộ Tiểu Liễu tử không để hải hầu gây thương tích." Triệu Việt nói, "Không ngờ đánh bậy đánh bạ, cứ nhiên lại triệt để luyện thành đao pháp."

"Cho nên nói số phận, hết thầy đều đã được định sẵn." Sau khi nghỉ ngơi một lát, Thẩm Thiên Phong đưa cho hắn một cái vỏ sò, "Tiểu Cẩn đưa người."

"Diệp cốc chủ?" Triệu Việt ngoài ý muốn.

"Hắn không thích gọi người khác là ca ca." Thẩm Thiên Phong vỗ vỗ bả vai hắn, đứng lên đi trở về, "Chỉ có đưa chút lễ mọn, đại đương gia đừng ghét bỏ mới đúng."

Vỏ sò trong lòng bàn tay có hoa văn tinh xảo, một lúc lâu sau, Triệu Việt cười lắc đầu, gõ cánh tay nằm ở trên bờ cát, nhìn đám mây trên trời bị gió thổi đi.

Lúc trước lời dưỡng phụ nói ngược lại là không sai, trong giang hồ này, quả thực không có ai là kẻ ngốc a.

Lại qua hai tháng, đại quân Sở quốc thắng lợi về triều. Trước khi đi Sở Uyên tự mình hạ chỉ, dựa theo nguyên dạng Vân Phủ hơn hai mươi năm trước xây dựng lại một lần nữa, biến thành một chỗ thiện đường. Dân chúng Đông Hải nội trong ba năm đều được miễn giảm thuế phú, chiến thuyền Sở quân ngày ngày ở trên biển tuần tra, quân giặc hải tặc nghe tin đã sợ mất mật, từ đó về sau biến mất không còn tung tích.

Cổ sự Đại Minh vương một lần nữa được truyền lưu mở ra, chỉ là lần này có thêm một cái tên Triệu Việt. Bằng sức một người trước sau chém giết Thanh Cầu và Sở Thừa, trong lòng còn ôm Ôn đại nhân, quả thật là cao thủ trong cao thủ... Chung quy Ôn đại nhân ăn không ít, tuy nói nhìn thì gầy, nhưng hắn là rất nặng.

Đoạn Bạch Nguyệt cũng dẫn người trở về Vân Nam, trong lòng dân chúng đều đang nói thầm, lúc này coi như là có chiến công, sao cứ nhiên cái gì cũng không cần phong thưởng, không giống tác phong lúc trước a.

"Đi thì tốt." Diệp Căn lôi kéo ca mình nghiêm túc dặn dò, "Về sau không được gặp lại hần nữa."

"Biết biết." Sở Hoành rất đau đầu.

Thượng Vân Trạch xin triều đình miễn phong thưởng, chỉ lấy tiểu thạch điêu cho tiểu Mộc nhà mình, thì một đường giục ngựa trở về thành Thương Mang, nói muốn ở đó chờ Ôn Liễu Niên và Triệu Việt, cùng nhau đến ngọn núi uống rượu ngắm hoa.

Ám vệ cuốn gói bao phục, vui sướng chào từ biệt mọi người, khấn cấp trở về Thục Trung - Hai năm không gặp công tử và Thiếu cung chủ, quả nhiên là phi thường tưởng niệm. Cũng không biết Cung chủ có bị lật đổ chưa, chúng ta một chút cũng không chờ mong.

Diệp Căn bị Thẩm Thiên Phong mang về Nhật Nguyệt sơn trang, trước khi đi không quên nhắc nhở ca mình lần nữa, hói đầu trị không hết đâu, nhất là hói ở giữa, càng trị không hết.

Sở Uyên: "..."

Thẩm Thiên Phong dờ khóc dờ cười, nhét người vào xe ngựa.

Mờ mịt Đông Hải mênh mêng vô bờ, Ôn Liễu Niên ngồi ở trong khoang thuyền, ôm chén trà ngắm cảnh nghe tiếng sóng vỗ, nhoáng một cái nhoáng một cái, trong lòng vô cùng nhàn nhã.

Hai người đến đảo Lạc Anh thăm sư phụ trước, lại đi thăm Tử Hoa thăm thăm và Hải Hoa nương, thì lại nhích người đến Tây Nam.

Trên trời bông tuyết bay bay, dĩ nhiên đã sắp đến cuối năm.

"Có lạnh không?" Triệu Việt nắm tay hân.

"Không lạnh." Ôn Liễu Niên vạch cổ áo ra cho hân xem, "Mang theo ba khối noãn ngọc."

Phu xe vén rèm lên thò đầu vào, vốn là muốn hỏi hai người muốn nghỉ ngơi hay không, kết quả lập tức bị dọa ngược ra ngoài.

Không phải nói là đệ nhất tài tử Đại Sở à, sao lại hào phóng như thế, ở trong xe liền bắt đầu thoát y, còn liều mạng nhích gần tới trước mặt đại đương gia.

Ôn đại nhân ánh mắt vô tội: "Ta còn chưa làm gì hết."

Triệu Việt cười, vươn tay xoa bóp cằm hân: "Giữ lại buổi tối rồi làm."

Ôn Liễu Niên ngại ngùng gãi mặt: "Nga."

Triệu Việt ôm chặt hân vào lòng, ôm rất chặt rất chặt.

Hai con Hồng giáp lang ghé vào trên đĩa sứ nhỏ, vây quanh một miếng thịt vụn.

Muốn về Miêu Cương...

THỔ PHỈ CÔNG LỢC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Chương 194: Tuế Nguyệt Khôn Cùng, Thiên Địa Tiêu Dao!!!

"Đây chính là Ân nhai hả?" Đứng ở chân núi, Ôn Liễu Niên ngẩng đầu nhìn lên trên.

"Ừm." Triệu Việt kéo áo choàng bọc kín hăn, "Năm đó sau khi sư phụ bệnh qua đời, các sư huynh đệ còn lại cũng lục tục rời khỏi nơi này, ốc trạch e là đã sớm thành một mảnh phế tích."

"Vậy cũng phải đến xem." Ôn Liễu Niên rất kiên trì, "Đó là nơi người lớn lên."

Triệu Việt cười cười, nắm tay hăn, hai người chậm rãi bước lên trên núi.

"Còn nhớ lúc trước khi ở thành Thương Mang, ta từng đưa cho người một cây sáo không?" Đang đi trên đường, Triệu Việt hỏi.

"Nhớ." Ôn Liễu Niên lấy từ trong ngực ra.

"Vẫn luôn mang ở trên người?" Triệu Việt ngoài ý muốn.

"Lúc sáng khi rời khách điếm, cố ý lấy ở trong bao phục ra." Ôn Liễu Niên nghiêm túc nói, "Người đã nói qua, tương lai muốn mang ta đến Ân nhai xem chim tuyết."

"Trí nhớ thật tốt." Triệu Việt xoa bóp cằm hăn.

Tất nhiên phải tốt rồi. Ôn Liễu Niên nhu nhu mũi, mỗi một câu nói qua đều phải nhớ kỹ, sau đó lại chậm rãi thực hiện từng chuyện một.

Triệu Việt đem sáo ngọc để sát vào bên miệng thổi lên, thanh âm trong trẻo du dương. Một lát sau, vô số chim màu trắng từ dưới đáy vực bay lên, nhìn từ xa, giống như những đóa bông tuyết liên miên rơi xuống.

"Thật là đẹp." Ôn Liễu Niên cảm khái.

"Là Triệu sư huynh hả?" Phía sau đột nhiên truyền đến một tiếng dò hỏi.

Triệu Việt kinh ngạc quay đầu, thì thấy một nam tử trẻ tuổi, mặt tròn tròn, vì thế cười nói: "A Viên?"

"Quả nhiên là sư huynh a." A Viên cũng kinh hi.

"Sao người lại ở đây?" Triệu Việt hỏi.

"Lúc trước sau khi sư phụ mất, ta theo Trương sư huynh cùng nhau xuống núi, bất quá ở bên ngoài cũng không có ý nghĩa, về sau thì trở lại đây." A Viên nói, "Sống ở trên núi cũng thanh tĩnh một chút, hơn nữa năm ngoái vừa mới cưới tức phụ."

"Vậy thật sự là đáng chúc mừng." Triệu Việt cười vỗ vỗ hân.

"Vị này chính là Ôn đại nhân hả?" A Viên mi phi sắc vũ nói, "Mỗi lần xuống núi chọn mua hàng hóa, đều nghe dân chúng nói qua, còn nói đại nhân là sao Văn Khúc hạ phạm, sờ sờ tay thì có thể thi đậu Trạng Nguyên."

"Quá khen quá khen." Ôn Liễu Niên liên tục khiêm tốn.

"Đáng tiếc bây giờ ta vẫn chưa có nhi tử a." A Viên rất là tiếc nuối, không biết để nương tử sờ sờ có tác dụng không.

Bởi vì có A Viên chăm sóc, cho nên ốc trạch trên núi vẫn là bộ dáng lúc trước, cũng không có quá nhiều thay đổi. Không chịu nổi lời mời nhiệt tình, hai người liền đáp ứng ở vài ngày, thuận tiện đi dạo khắp các nơi xung quanh Ân nhai, từ sơn cốc luyện công, đến thác nước tắm rửa, còn có

đường tắt quanh co lên chuồn xuống núi, xem từng chỗ từng chỗ, năm tháng lúc trước cũng dần dần nối thành một chuỗi, chậm rãi hiện lên rõ ràng. Ôn Liễu Niên cười nói: "Nhìn không ra, hồi nhỏ người hư hỏng như vậy."

Triệu Việt quát quát mũi hăn: "Người không hư đâu ha."

Nhưng không giống như vậy. Ôn đại nhân gãi gãi mặt, ta là hư ngầm, người bình thường không nhìn ra.

Ở Ân nhai đến hết năm, lại quét mộ cho sư phụ, hai người cũng lên đường đến Truy Ảnh cung. Trước khi đi A Viên còn không cam lòng, đành phải nhờ Ôn Liễu Niên viết hai chữ 'Trạng Nguyên' dán ở trong phòng ngủ, cũng có thể để cho tức phụ nhìn mỗi ngày, mới lưu luyến không rời thả người đi.

Càng đến Thục Trung, thời tiết càng ấm áp, đợi đến khi tới cửa thành Vân Lam, đã là xuân về hoa nở, dương liễu nhẹ nhàng đung đưa.

"Ôn đại nhân trở lại a !" Thủ vệ cửa thành mắt sắc nhìn thấy trước, lập tức kinh hỉ hô lớn thành tiếng.

Dân chúng còn lại nghe vậy cũng vội vàng quay đầu, vừa nhìn thấy người đến là Ôn đại nhân, vẫn cười tủm tỉm giống như lúc trước, mặc y phục trắng đứng ở phía trước, trắng nõn nhã nhặn lại thanh tú.

Vì thế người còn chưa kịp vào thành, thì đã bị dân chúng đoàn đoàn vây quanh, nói Đông nói Tây hỏi đủ thứ chuyện, tranh nhau chen về phía trước, có người còn nhanh chóng chạy về lấy điểm tâm đưa lại đây, ai cũng biết Ôn đại nhân thích ăn, này lại lặn lội đường xa, nghĩ đến hăn là cũng đã đói bụng hồi lâu, vẫn là phải lót bụng trước.

"Vị này chính là Triệu đại đương gia?" Bà bà thăm thăm nóng bỏng giữ chặt tay Triệu Việt.

"Đúng vậy đúng vậy." Ôn Liễu Niên gật đầu, vẻ mặt rất là tự hào.

"Quả thật là anh tuấn phi phàm a." Bà bà thăm thăm liên tục khen, "Không hổ là người nghênh chiến qua Thiên Lô Điện Mẫu."

Ôn Liễu Niên: "..."

Hả?

Hiệu sách trong thành Vân Lam sinh ý vẫn tốt như lúc trước, thậm chí so với lúc trước càng tốt hơn, ngoại trừ Thâm công tử và Tần cung chủ, còn gia tăng không ít thoại bản mới về Ôn đại nhân và Triệu đại đương gia, tình tiết một quyển so một quyển như mực như huyễn - Chung quy cũng từng là quan phụ mẫu thành Vân Lam, sao có thể để địa phương khác chiếm tiện nghi, vẫn là phải vội vàng viết ra mới đúng.

Lão bản hiệu sách mi phi sắc vũ: "Sau cuộc chiến ở Đông Hải, sản lượng tiêu thụ cũng tăng vọt." Thường xuyên phải có ba năm thư sinh cùng nhau viết, mới có thể miễn cưỡng đủ cho dân chúng mua.

Ôn Liễu Niên tâm tình rất tốt, phân phó Triệu Việt mua một đồng lớn, toàn bộ chuyển lên xe ngựa, tính toán ở trên đường chậm rãi xem.

Triệu Việt: "..."

Bên trong Truy Ảnh cung đã sớm chuẩn bị yến hội, hai con Hồng giáp lang ghé vào trong viện, cùng Thanh đầu Cổ Vương ăn sâu lắc xúc tu. Bên cạnh là hai tiểu bảo bảo y nha y nha, ở trong lòng Tiểu Ngũ thò tay, muốn ôm Ôn Liễu Niên một cái.

Một nam một nữ, long phượng thai.

Tiểu phượng hoàng vắn vẹo vắn vẹo phóng móng vuốt, hoan hoan hỉ hỉ chạy ra bên ngoài, Thâm Thiên Lãng đuổi theo ở phía sau: "Mau trở về ăn

hết rau xanh !"

Cục bông dùng sức nhảy lên, ở trên không trung lão đảo bay về phía trước, thập phần phản nghịch !

Sau đó liền bị cha nó chặn lại, từ giữa không trung ném cho ám vệ.

"Chíp !" Cục bông thẳng tắp vươn ra cánh nhỏ, giống như Côn Bằng giương cánh, đôi mắt tiêu hắc đậu tràn ngập kháng nghị.

Ám vệ lệ nóng doanh tròng đỡ cây, Thiếu cung chủ thật là càng ngày càng khí phách, tương lai lúc phi thăng, nhất định phải tìm thời điểm cung chủ không có ở đây !

Ôn Liễu Niên cười, hết thầy đều không thay đổi a... Thật tốt.

Thời tiết tháng năm, trong thành Thương Mang khắp nơi đều là hương mật ong. Nồi cơm bát bảo vừa chín tới, mứt ra rưới đường mật ong lên, ăn một ngụm trong lòng cũng ngọt. Mộc Thanh Sơn vội vàng ăn hai miếng liền thúc giục: "Mau lên mau lên !"

"Đại đương gia và đại nhân còn chưa đến, gấp cái gì." Thượng Vân Trạch đề hấn lại, "Ăn hết cơm trong chén đã."

"Quá ngọt." Mộc Thanh Sơn cự tuyệt.

"Nghe lời, ăn xong có thưởng." Thượng Vân Trạch xoa đầu hấn.

"... Là cái gì?" Mộc Thanh Sơn hỏi.

"Ăn xong liền nói cho người." Thượng Vân Trạch ngồi bên cạnh hấn.

Cân nhắc một chút, Mộc Thanh Sơn tiếp tục ăn hết cơm gạo nếp, sau đó lại súc miệng, cuối cùng mới giảm vị ngọt lừ trong miệng.

"Là phần thưởng gì?"

Thượng Vân Trạch nâng cằm hẳn lên, cúi đầu hôn xuống.

Mộc Thanh Sơn lông mi run rẩy, ngoan ngoãn ôm cổ hẳn.

"Ừm, đây chính là phần thưởng." Một lát sau, Thượng Vân Trạch thả người ra.

Mộc Thanh Sơn kháng nghị: "Lần nào cũng là cái này."

Vậy mà lần nào cũng có thể lừa được a... Thượng Vân Trạch lại để sát vào hôn một cái, Tiểu Mộc ngốc .

Vì hoan nghênh Ôn Liễu Niên và Triệu Việt, dân chúng thành Thương Mang cố ý mời gánh hát bên ngoài đến, khoa chiêng gõ trống xướng ba ngày, mở tiệc cơ hồ từ sáng sớm tới nửa đêm - Chung quy bây giờ cũng không giống như trước, mỗi nhà đều phải siết chặt thắt lưng kiểm ăn. Từ sau khi thổ phỉ trên núi Thương Mang bị tiêu diệt, mọi người sống qua ngày cũng rất có tư vị, hàng năm lương thực thu hoạch được mùa, bên trong khe suối đầy bạch ngư màu mỡ, tiếng người đọc sách tiểu oa nhi cười đùa, khiến sinh cơ trong thành tăng lên không ít.

Huynh đệ trên Triều Mộ nhai dưới sự dẫn dắt của Tam đương gia, tập võ luyện kiếm lại cùng tiên sinh học chữ, so lúc trước càng bận rộn hơn. Vương Kiệt buồn bực hỏi: "Nhị đương gia sao không cùng nhau trở về?"

"Bán rồi." Triệu Việt tiện miệng chiếu lệ.

Vương Kiệt chấn kinh, bán rồi hả.

"Hắt xì !" Ngoài ngàn dặm, Lục Truy đứng ở sau quày hắt xì. Cuộc chiến ở Đông Hải đại thắng, đại quân đều trở về triều, hai người bọn hắn cư nhiên

đi du sơn ngoạn thủy ! Nửa năm rồi còn chưa trở về, nào có ai xin nghỉ lâu như vậy? Hoàng thượng cư nhiên cũng có thể đáp ứng !

Hoàn toàn không để ý Nhị đương gia đang tràn ngập phần uất, các huynh đệ Triệu Mộ nhai vẫn như trước chén lớn uống rượu cười đùa, lửa trại hừng hực, đem màn trời cũng nhuộm thành hồng sắc.

"Í, đại đương gia và Ôn đại nhân đi đâu rồi." Có đệ tử buồn bực hỏi.

"Ừc..." Vương Kiệt không thẳng lưng rượu, sắc mặt đỏ bừng, lưng lay sắp gục, một mảnh mờ mịt.

"Ummm..." Bên trong hang động tại khe suối, Ôn Liễu Niên ghé vào trên gối, khó nhin nhú mày.

Triệu Việt ôm đầu vai xích lửa của hắn, hô hấp mang theo chút men say.

Ôn Liễu Niên nắm tay hắn, nhớ tới lần đầu tiên khi hai người ở trong này, vẫn rõ ràng giống như vừa mới phát sinh ngày hôm qua.

"Đang nghĩ gì vậy?" Triệu Việt ngậm vành tai của hắn, ái muội thấp giọng hỏi.

Ôn Liễu Niên nhắm mắt lại, phía sau lưng một mảnh ửng hồng.

Hết thủy đều tốt đẹp.

Thời tiết tháng chín, Giang Nam như trước núi xanh ần ần cỏ cây chưa héo rụng, cảnh trí một chút không thua yên hoa tháng tư. Ôn phu nhân và Chu phu nhân Khổng Tước môn đều rất yêu thương Triệu Việt, ngày ngày đều làm đủ loại món ăn cho hắn, cũng cảm thấy hắn làm người rất thành thật, ngày thường khẳng định bị nhi tử nhà mình ức hiếp không ít, phải nắm chặt cơ hội bù lại.

"Tiểu Liễu tử đâu rồi?" Ngày hôm nay, sau khi nhìn Triệu Việt ăn chè xong, hai vị phu nhân cuối cùng nhớ đến hỏi.

"Hồi phu nhân, bị chương môn mang đến trong bùn bắt cá." Hạ nhân trả lời.

Triệu Việt: "..."

Chu phu nhân: "..."

Hạ nhân bổ sung: "Ôn lão gia cũng đi cùng."

Triệu Việt: "..."

Ôn phu nhân: "..."

Lúc trăng lên cao, Ôn Liễu Niên đầu nhiều nước, toàn thân đều là bùn sình, ôm túi lưới khăn trương ghé vào sau tường nghe: "Mẫu thân có đây không?"

"Hẳn là không có." Chu Đỉnh Thiên dặn dò, "Trở về nhanh chóng thay xiêm y, ngàn vạn lần đừng để hai người nương của con phát hiện."

"Dạ dạ dạ." Ôn Liễu Niên gật đầu.

Ôn lão gia chùi bùn dính trên giày, râu nhếch lên: "Về sau đừng có kêu ta đi chung với người !"

"Nói giống như ta muốn mang người lắm vậy !" Chu Đỉnh Thiên trừng mắt, rõ ràng chính là người cứng rắn đòi đi theo !

Ôn Liễu Niên dè dặt cẩn thận trèo lên đầu tường, cúi đầu liền thấy đèn đuốc trong viện sáng trưng, mẫu thân và can nương đang chậm rì rì uống trà, đứng bên cạnh còn có Triệu Việt.

.....

Sau thời gian một chén trà, Ôn đại nhân nghe xong giáo huấn thì ngoan ngoãn gục đầu, theo Triệu Việt trở về tắm rửa.

Hạ nhân trong phủ đều đang cảm khái, vẫn là bị phát hiện a...

Ở nhà một thời gian, hai người lại xuất phát đến Vương Thành, hơn nữa kỳ hạn một năm cuối cùng cũng đã đến !

Ôn đại nhân rất là vui sướng.

Lão bản cửa hàng cá nướng trên toàn quốc cũng rất là vui mừng.

Mười ngày sau, Sở Hoàng hạ chỉ chiêu cáo thiên hạ, phong Ôn Liễu Niên làm Thừa Tướng, phụ tá Thiên Tử trị quốc lý chính, đứng đầu bách quan.

Từ nay về sau mấy năm thiên hạ đại trị, mưa thuận gió hoà quốc phú binh cường, quan văn trong triều nghiêm khắc tuân theo kỉ luật, hương dã dân chúng biết tuân thủ lễ pháp, không nhặt của rơi trên đường đêm không cần đóng cửa, là một giang sơn hùng mạnh.

"Không hối hận à?" Ôn Liễu Niên tựa vào trong lòng Triệu Việt, ngắm hoàng hôn xa xa tại chân trời.

"Vì sao phải hối hận?" Triệu Việt ở bên tai hẩn hỏi.

"Ngươi là đại hiệp a." Ôn Liễu Niên và hẩn mười ngón tay đan vào nhau, "Tu vi võ học cái thế, vốn nên giục ngựa xông pha giang hồ, hiện tại chỉ có thể ở trong Vương thành với ta."

"Đại hiệp thì nhất định phải phiêu bạt vô y à?" Triệu Việt cười, "Huống hồ hành hiệp trượng nghĩa cũng là muốn dân chúng trải qua ngày lành, như

vậy tính ra, chuyện người làm một chút cũng không ít hơn đại hiệp, ta cam nguyện bảo hộ người cả đời."

Ôn Liễu Niên xoay người, chu miệng.

Triệu Việt chọc hăn: "Không hôn."

"Hôn một cái." Ôn Liễu Niên rất là cố chấp, "Hôn một cái thôi."

"Một cái cũng không hôn." Triệu Việt lắc đầu.

Sao lại cần nhẫn như vậy ! Ôn đại nhân nâng cằm hăn lên, xắn tay áo liền xông đến.

Quả thật là người đã từng tiêu diệt qua phản quân a, chính là so với người đọc sách khí phách hơn một chút.

Triệu Việt ôm chặt hăn, cúi đầu gia tăng nụ hôn này.

Vạn dặm vân hà giống như ngọn lửa cháy hừng hực, phiếm ra một mảnh sáng rực rỡ.

Năm tháng dài đằng đẵng, cùng nhau nắm tay đi dạo khắp đất trời.

【 TOÀN VĂN HOÀN 】

THỔ PHỈ CÔNG LỢC

Ngữ Tiểu Lan San
www.dtv-ebook.com

Phiên Ngoại

【 Thượng Vân Trạch x Mộc Thanh Sơn 】 Thi hội -- Chúng ta thật sự chưa làm gì hết a !

Giữa trưa trời nắng chang chang, khiến cây cối trong viện cũng héo rũ. Mộc Thanh Sơn bước từ trong phòng thu chi ra, dùng sức lười biếng đuổi eo, cảm thấy hơi nhức đầu.

"Công tử." Hạ nhân đứng lúc bưng đến một chén nước thuốc, "Có thể khai vị thanh lọc, bảo chủ cố ý dặn dò phải uống hết."

Nhìn chén nước thuốc màu nâu kia, Mộc Thanh Sơn nhíu mày, hít sâu mấy lần, rốt cuộc quyết tâm nuốt xuống hết.

Vừa chua vừa đắng.

"Bảo chủ đang ở tiền thính bàn chuyện với Lưu tiêu đầu." Hạ nhân lại nói, "Công tử vẫn là về phòng nghỉ ngơi đi, hôm nay bên ngoài rất oi bức, hẳn là qua trận sẽ đổ mưa."

Mộc Thanh Sơn cả người đều buồn ngủ, muốn trở về phòng lại nhớ đến lúc này Thượng Vân Trạch nói qua có chuyện muốn thương nghị với mình, cũng liền đến tiền thính, muốn xem thử rốt cuộc đang trò chuyện gì với Lưu tiêu đầu, cư nhiên có thể trò chuyện lâu như vậy -- Lúc trước cũng chưa từng nghe qua người này a.

Tòa nhà Đẳng Vân bảo rất lớn, từ phòng thu chi đến tiền sảnh phải đi một đoạn đường rất xa. Trên đường, thấy một thiếu niên mười ba mười bốn tuổi đang ngồi, nhìn dáng vẻ như là người luyện võ, đang nhàm chán vẽ vòng tròn trên mặt đất, thuận tiện xem con kiến chuyển nhà.

"Người không phải đệ tử trong bảo đi?" Mộc Thanh Sơn thấy hần lạ mắt, vì thế nhìn không được hỏi nhiều một câu.

"Ta đến với Lưu tiêu đầu, hần đang nghị sử với Thượng bảo chủ." Thiếu niên vứt bỏ gậy nhỏ trong tay, "Ta không có việc gì làm, thì đi ra ngoài hít thở không khí."

"Trách không được." Mộc Thanh Sơn cũng ngồi ở bên cạnh hần, "Bên trong võ lâm lại xảy ra chuyện gì hả?"

"Ngược lại không phải, bất quá tiêu cục nhà ta qua trận muốn đi hộ tống một chuyến, sẽ đi ngang qua núi Vân Yên, địa giới kia cong cong queo queo không tiện nói kĩ, cho nên muốn nhờ Thượng bảo chủ giúp đỡ." Thiếu niên trả lời.

"Như vậy a." Mộc Thanh Sơn giật mình, "Núi Vân Yên cũng có thổ phỉ hả?"

"Không phải thổ phỉ, bất quá cũng không có chỗ nào tốt hơn thổ phỉ." Đề cập tới đề tài này, mặt thiếu niên lập tức tràn ngập thần bí, dùng cánh tay huých hần, "Người là người Đẳng Vân bảo, lúc trước chưa nghe người ta nói qua sao?"

"Nghe nói qua cái gì?" Mộc Thanh Sơn khó hiểu.

"Chuyện Thượng bảo chủ với Cố Tam Muội a." Thiếu niên nói, "Người trong giang hồ ai cũng biết."

"Cố Tam Muội là ai?" Tiểu Mộc cảnh giác.

"Nhìn dáng vẻ người, đại khái cũng là vừa mới gia nhập Đảng Vân bảo không lâu." Thiếu niên chỉ nghĩ hần là đệ tử mới, vì thế tiếp tục hạ giọng mi phi sắc vũ, "Cố Tam Muội là trại chủ Cố Gia trại ở núi Vân Yên, có chút xa xa với Thượng bảo chủ."

"Sâu xa gì?" Mộc Thanh Sơn tiếp tục hỏi.

"Còn có thể là sâu xa gì." Thiếu niên cười hắc hắc, "Tính cách Cố Tam Muội rất cổ quái, lần hộ tống này là được Vương Vạn Phúc lão gia nhờ vả, nếu là không có Thượng bảo chủ từ giữa chu toàn, chỉ sợ xe hộ tống nhà ta ngay cả núi Vân Yên cũng không vào được."

Wương Vạn Phúc lão gia là ai? Mộc Thanh Sơn càng choáng.

Núi Vân Yên cách Đảng Vân bảo không gần cũng không xa, ra roi thúc ngựa ước chừng phải đi hơn mười ngày. Ngọn núi có tòa sơn trại, tên là Cố Gia trại, trại chủ là Cố Tam Muội. Mi nhân xinh đẹp thanh tú, thân hình lại nhỏ, bước đi lại uy vũ sinh phong, vung hai cây đại đao lên, người trong phạm vi vài dặm đều phải ôm đầu trốn -- Cho nên vẫn không có ai dám đến cửa cầu hôn.

Mà vị Cố Tam Muội mạnh mẽ điêu ngoa này, lại cố tình có chút tình cảm với Thượng Vân Trạch, vài năm trước thậm chí còn muốn tới Đảng Vân bảo cướp người, tin tức truyền ra, trên giang hồ lập tức ồ lên một mảnh, lúc ấy vừa vặn Thượng Vân Trạch ở Thục Trung làm việc, sau khi nghe được cũng cảm thấy toàn thân chột lạnh.

"Thượng huynh thật là diễm phúc." Tần Thiếu Vũ vỗ vỗ bả vai hần, "Nếu là sắp có chuyện vui, Truy Ảnh cung cũng không giữ khách, mau trở về chuẩn bị đi."

Thượng Vân Trạch: "..."

Đương nhiên, Cố Tam Muội cũng chỉ là trán nóng lên nói vậy thôi, chứ cũng không bư hãn đến trực tiếp tới cửa cướp người. Nhưng mặc kệ thế nào, nháo một trận như vậy, toàn võ lâm đều biết chuyện này, bàn tán suốt nửa năm mới dừng lại. Lúc đó Thượng Vân Trạch cũng chưa thành thân, cho nên dân chúng cũng theo soạn rất nhiều cố sự, nghe qua hai người còn rất xứng đôi.

Về phần vị Vương Vạn Phúc lão gia kia, thì là bởi vì không có mắt, có một lần tại đại hội võ lâm trên gheo Cố Tam Muội, cuối cùng không chỉ bị đánh thành đầu heo, hai nhà còn kết thù. Hãn ngày thường làm người cực kỳ keo kiệt, lần này nếu không phải bởi vì tốp hàng này cực kỳ trọng yếu, cũng sẽ không bỏ được tìm Lưu tiêu đầu.

Chờ Mộc Thanh Sơn rất vất vả hiểu hết mọi chuyện, sắc trời đã bắt đầu tối, mây đen cuộn cuộn, hạt mưa to bằng hạt đậu rơi lộp độp xuống bên dưới, thiếu niên vội vàng ôm đầu chạy về phòng, Mộc Thanh Sơn vẫn chưa đi, một mình xoay người trở về hậu viện, vừa đi vừa nghĩ, Cố Tam Muội a...

"Sao công tử cũng không mang theo ô." Quản gia nhìn thấy hãn mặc mưa trở về, lập tức bị hoảng sợ, nhanh chóng kêu người đi nấu nước ấm cho hãn tắm rửa, để tránh bị cảm lạnh.

"Ta không... Hắt xì !" Còn chưa nói dứt lời thì liên tiếp nhảy mũi vài cái, Mộc Thanh Sơn tự biết đuối lý, ngoan ngoãn trở về tắm rửa.

Đầu bếp chiên xào phanh tạc, nói là bảo chủ muốn giữ Lưu tiêu đầu ăn cơm. Mộc Thanh Sơn chờ ở trong phòng ngủ, há to miệng cảm giận ăn cháo trắng.

Cư nhiên còn muốn mời ăn cơm !

"Thật sự không được sao?" Lưu tiêu đầu không cam lòng.

"Lúc này không phải tiểu đệ không giúp, mà thật sự là giúp không được." Thượng Vân Trạch rót cho hần một chén rượu, "Này đó dân chúng hương dã nghe đồn nói cũng thôi đi, sao Lưu huynh cũng hòa vào góp vui. Đừng nói ta bây giờ đã có gia thất, cho dù là không có, Cố trại chủ cũng sẽ không nghe lời của ta."

"Chỉ viết một phong thư thôi cũng không được sao?" Lưu tiêu đầu mắt rưng rưng.

"Viễn Thông tiêu cục và Cố Gia trại không có vương mặc, sao Cố trại chủ lại sẽ không phân trắng đen, đem thù hận với Vương Vạn Phúc áp đặt đến trên người Lưu tiêu đầu chứ." Thượng Vân Trạch nói, "Vậy thì có khác gì Ma Giáo đâu."

Nghe đồn Cố Tam Muội, cũng không chênh lệch mấy so với yêu nữ Ma Giáo a ! Lưu tiêu đầu mắt chứa nhiệt lệ, rất ảo não vì sao mình không tuấn mỹ giống Thượng Vân Trạch, như vậy, nói chuyện làm việc hần là cũng sẽ tiện hơn rất nhiều !

Rất vất vả đem người tiến bước, Thượng Vân Trạch thở phào nhẹ nhõm, đến phòng thu chi đón Mộc Thanh Sơn trở về phòng ngủ nghỉ ngơi.

"Hồi báo chủ, buổi chiều công tử đã trở về." Trưởng trong phòng trống trơn, chỉ có một tiểu tư đang quét dọn.

Hôm nay sao lại nghe lời như vậy, Thượng Vân Trạch trong lòng ngoài ý muốn, kết quả trên đường trở về phòng lại gặp được quản gia, nói là buổi tối công tử ăn cháo, còn ăn đùi gà cá hấp và thịt bò, thì lập tức càng chấn kinh hơn, hôm qua bị cảm nắng vừa mới khỏi, còn tưởng sẽ không có khẩu vị không chịu hảo hảo ăn cơm.

Bên trong phòng ngủ, Mộc Thanh Sơn đang ôm chăn ngáp một cái, sau khi nghe được có người tiến vào, nhanh chóng nhắm mắt !

Thượng Vân Trạch đi đến bên giường, dè dặt cẩn thận kéo chăn xuống một chút, lại thò tay thử độ ấm trên trán hẳn, xác định không còn nóng, mới yên tâm ra ngoài tắm rửa, rồi sau đó vén chăn lên giường.

Ánh nến bị thổi tắt, bốn phía yên tĩnh một mảnh, ngay cả tiếng ve cũng không có

Thật lâu sau, Mộc Thanh Sơn chậm rãi xê dịch, xoa bóp ngón tay hẳn.

Thượng Vân Trạch cười khẽ, quay đầu nhìn hẳn.

Mộc Thanh Sơn trong bóng đêm đỏ mặt, cười cái gì !

"Lại làm sao?" Thượng Vân Trạch ôm hẳn vào trong lòng.

"Không có gì." Mộc Thanh Sơn thấp giọng thì thào.

"Rõ ràng chính là có tâm sự." Thượng Vân Trạch nâng cằm hẳn lên, "Hay là nói muốn làm chuyện xấu?"

"Mới không muốn." Mộc Thanh Sơn đập rớt tay của hẳn, "Cố Tam Muội là ai?!"

Thượng Vân Trạch: "..."

"Nói nhanh lên." Mộc Thanh Sơn thúc giục.

"Ai nói cho người?" Thượng Vân Trạch đau đầu.

"Chuyện này người không cần quan tâm." Mộc Thanh Sơn ngồi dậy, "Nói mau !"

"Chuyện vài năm trước, nếu không phải hôm nay Lưu tiêu đầu nhắc tới, ta sớm đã quên." Thượng Vân Trạch nói, "Lúc trước Cố Tam Muội xác thật có nói qua muốn cướp ta trở về thành thân, bất quá cũng chỉ là nói mà thôi,

số lần gặp mặt cũng có thể đếm trên đầu ngón tay, chỉ là náo loạn một trận, về sau cũng không có động tĩnh."

"Đang yên đang lành, cướp người làm gì." Mộc Thanh Sơn kéo banh mặt hăn, tâm nói trong chốn giang hồ có nhiều người như vậy !

"Đây không phải chưa cướp sao." Thượng Vân Trạch dờ khóc dờ cười, "Dự tính là nhất thời điêu ngoa tùy hứng, suy nghĩ cẩn thận thì thôi."

Mộc Thanh Sơn kéo kéo cổ áo xiêm y hăn: "Lần sau không được lấy lý do này nữa !"

Thượng Vân Trạch nhắc tay đầu hàng.

Mộc Thanh Sơn vẫn là lôi kéo vạt áo của hăn không buông tay.

Thượng Vân Trạch ở trong bóng tối nhìn hăn.

Một lát sau.

"Làm chút chuyện xấu không?"

"Không muốn !"

"Thật sự không muốn?"

"..."

Muốn một chút !

Thượng Vân Trạch cười ra tiếng, kéo người vào trong lòng mình.

Thật sự là đáng yêu a...

Đại khái là vì có một tia ghen tuông, cho nên buổi tối này Tiểu Mộc cũng càng nghiêm túc hơn một chút, tuy nói vẫn là bị cào cắn vài cái, bắt quá

Thượng bảo chủ sờ sờ dấu răng trên cổ, vẫn là cảm thấy tâm tình rất tốt.

Mộc Thanh Sơn bọc mình trong chăn, mệt hề hề ngáp một cái.

"Có muốn ra ngoài giải sầu không?" Thượng Vân Trạch dùng mu bàn tay cọ cọ hai má hăn.

"Đi đâu?" Mộc Thanh Sơn hỏi.

"Nam Sơn." Thượng Vân Trạch nói, "Sẽ có thi hội."

Mọt sách luôn thích loại trường hợp này, Tiểu Mộc cũng không ngoại lệ.

"Thi hội?"

"Ừm." Thượng Vân Trạch đem mặt tới gần, "Hôn một cái thì mang người đi."

Mộc Thanh Sơn ngoan ngoãn hôn một cái.

Quả nhiên rất nghe lời.

Ba ngày sau, hai người liền khởi hành đến Nam Sơn. Trận thi hội này tuy nói không có quy mô lớn như Vương thành, nhưng ở bản địa coi như là một sự kiện lớn, văn nhân mười dặm bát hương đều sẽ chạy qua, cũng coi như là rất náo nhiệt.

"Nhiều người như vậy a." Mộc Thanh Sơn nhìn ra ngoài cửa sổ.

"Tất nhiên." Thượng Vân Trạch một bên lộ nho, một bên tiện miệng nói, "Hoàng thượng đại hưng khoa cử, mọt sách tất nhiên nhiều."

Mộc Thanh Sơn quay đầu nhìn hăn.

Thượng bảo chủ dứt nho cho hăn, biết sai sửa lại cho đúng: "Người đọc sách tất nhiên nhiều."

"Chưa." Mộc Thanh Sơn lông mi nhú lại cùng một chỗ.

"Thật không?" Thượng Vân Trạch ôm người vào trong lòng, "Ném thử một chút."

"Hả?" Mộc Thanh Sơn còn chưa kịp phản ứng, trên môi đã bị vật mềm mềm bao phủ lấy, vì thế nháy mắt sững sốt. Vốn dĩ muốn đẩy ra, thế nhưng cẩn thận nghĩ nghĩ, lại cẩn thận nghĩ nghĩ, còn chưa đợi nghĩ ra kết quả, cũng đã bị hôn xong !

"Ai nói chưa." Thượng Vân Trạch hài lòng buông cằm hẳn ra, "Rõ ràng rất ngọt."

Mộc Thanh Sơn mặt đỏ đến tận mang tai đẩy hẳn ra, tự mình ra ngoài cười ngửa, không để ý tới lưu manh !

Thi hội hấp dẫn không ít tài tử văn nhân, cũng hấp dẫn không ít tiểu thương, hai bên đường phố từ đồ ăn cho đến các ngoạn ý nhỏ đủ màu sắc cái gì cần có đều có, màu sắc rực rỡ khiến người ta nhìn không rời mắt. Phòng trống khách điểm cũng rất hút hàng, giá cả không chỉ tăng tới gấp ba lần, vẫn là như cũ ngày ngày đầy khách, lão bản đếm bạc cơ hồ cười muốn rụng răng.

Thượng Vân Trạch sau khi mang theo Mộc Thanh Sơn dần xếp ổn thỏa, liền nói: "Thời gian còn sớm, đi xuống uống chén trà trước đi, đại sảnh hẳn là có không ít người."

"Một mình ta xuống à?" Mộc Thanh Sơn khó hiểu.

"Phía dưới đều là người đọc sách, nếu ta xuất hiện, không khỏi có chút không hòa hợp." Thượng Vân Trạch nói, "Nói hảo là đến xem thi hội, tất nhiên là muốn cho người cao hứng." Bằng không nếu mình cũng cùng đi theo, thư sinh còn lại hoặc là không dám tiến lên bắt chuyện, hoặc là vây quanh hỏi một ít chuyện trong chốn giang hồ, ngược lại hỏng bốn ý.

"Không quan trọng." Mộc Thanh Sơn nắm tay hắn, "Cùng nhau xuống đi."

"Không muốn để ta một mình trong phòng?" Thượng Vân Trạch hơi khom lưng nhìn thẳng hắn.

Mộc Thanh Sơn gật đầu: "Ừm."

"Thật ngoan." Thượng Vân Trạch cười, "Không sao, sẽ có người âm thầm bảo hộ ngươi, ta cũng vừa vắn chớp mắt."

"VẬY CŨNG ĐƯỢC." Mộc Thanh Sơn kéo kéo tóc hắn, "VẬY NGƯỜI NGHỈ NGƠI MỘT CHÚT RỒI ĐẾN TÌM TA."

Thượng Vân Trạch gật đầu, nhìn theo hắn ra cửa.

Trong đại sảnh quả thật không hề ít người đọc sách, Mộc Thanh Sơn ngồi ở bên cạnh bàn vừa gọi một bình trà, không bao lâu thì có ba bốn thư sinh vây lên, trò chuyện với nhau thật sự là vui vẻ. Thượng Vân Trạch ở trên lầu xa xa nhìn thoáng qua, chỉ thấy tiểu Mộc nhà mình đang nghe đến đây mặt chuyên chú, ánh mắt sáng long lanh, vì thế cũng yên tâm trở về phòng, cảm thấy mấy chuyện tụ tập này về sau ngược lại là có thể đi thêm vài lần.

Trong đám thư sinh có một người tên là Lương Nhậm Quy, cử chỉ khiêm hòa cách ăn nói cũng không tầm thường, rất có vài phần hảo cảm với Mộc Thanh Sơn.

"Biết ngay Mộc huynh và Lương huynh nhất định sẽ hợp ý." Người khác cười nói, "Đều tính là nửa người trong giang hồ."

"Thật sao?" Mộc Thanh Sơn ngoài ý muốn, "Lương huynh cũng có quan hệ với người trong giang hồ?"

"Đúng vậy đúng vậy." Nhắc tới việc ấy, Lương Nhậm Quy tựa hồ có chút ngại ngùng, "Sắp thành thân."

"Vậy thật sự là đáng chúc mừng." Mộc Thanh Sơn cười tủm tỉm.

Trong khách phòng trên lầu, Thượng Vân Trạch vừa uống hai ly trà, thuộc hạ liền đến bẩm báo, nói là gặp Cố Tam Muội ở khách điếm.

"Ai?" Thượng Vân Trạch tay run lên.

"Thật sự là Cố trang chủ." Thuộc hạ nói, "Hơn nữa không chỉ như thế, nàng vẫn ngồi ở chỗ tối lầu hai, nhìn Mộc công tử." Hơn nữa canh giờ cũng không động một chút.

Thượng Vân Trạch nhanh chóng đứng lên.

Phía sau hành lang bày một cái bàn nhỏ, một nữ tử trẻ tuổi đang tự rót tự uống, thuận tiện nhìn chăm chăm động tĩnh dưới lầu.

Rồi sau đó có một người ngồi xuống đối diện.

"Là người?" Sau khi thấy rõ người tới, Cố Tam Muội khẽ nhíu mày, nhanh chóng nhìn thoáng qua dưới lầu.

"Nhiều năm không gặp." Thượng Vân Trạch châm chước dùng từ một chút.

"Người mau đi đi." Cố Tam Muội cắt ngang lời hăn, sau đó lại oán giận, "Người luyện võ, tới nơi này xem náo nhiệt làm gì !"

Thượng Vân Trạch nhắc nhở: "Cố trại chủ cũng là người trong giang hồ."

"Vậy không giống." Cố Tam Muội tiếp tục nhìn dưới lầu, tựa hồ có chút khẩn trương.

"Hắn là phu nhân của ta." Thượng Vân Trạch tiếp tục nói.

"Cái gì phu nhân của người." Mắt thấy mọi người bên cạnh bàn đã đứng lên, Cố Tam Muội càng sốt ruột, nhắc tay liền đánh mở cửa phòng bên cạnh, "Người mau trốn vào đi !"

Thấy cử chỉ nàng khác thường như thế, Thượng Vân Trạch trong lòng lướt qua một tia không ổn: "Phía dưới có nguy hiểm à?"

"Đúng vậy ! Nguy hiểm lớn bằng trời." Cố Tam Muội lôi kéo cánh tay hắn vào trong phòng, "Không kịp rồi, người mau vào đi !"

"Người rốt cuộc đang nhìn chăm chăm ai?" Thượng Vân Trạch còn đang hỏi.

Sau đó liền nghe có hai người trầm miệng một lời nói: "Các người đang làm gì vậy?"

...

Mộc Thanh Sơn và Lương Nhậm Quy đứng ở cửa cầu thang, vẻ mặt rất là khó hiểu.

"Khụ khụ !" Thượng Vân Trạch nhanh chóng giơ lên hai tay, tỏ vẻ chính mình cái gì cũng không có làm.

"Không nghĩ tới sẽ gặp được Thượng bảo chủ và Cố trại chủ !" Cố tình có người không cảm thấy được, tươi cười đầy mặt hô lớn thành tiếng, "Ta là lão Ngô a !"

Mộc Thanh Sơn hí mắt nhìn.

Thượng Vân Trạch rất muốn trói lão Ngô quăng xuống lầu.

"Người nghe ta giải thích." Sau khi trở lại phòng ngủ, Thượng bảo chủ ngồi ở trước mặt Mộc Thanh Sơn.

"Ừm, người giải thích đi." Mộc Thanh Sơn rất dễ nói chuyện.

Thượng Vân Trạch hé miệng, suy nghĩ lát nữa, sau đó nói: "Ta cũng không biết là sao nữa."

Mộc Thanh Sơn: "..."

Cố Tam Muội gõ cửa âm ỉ.

"Đi mở." Mộc Thanh Sơn thúc giục.

Thượng Vân Trạch trong lòng không ngừng kêu khổ, ngàn vạn lần đừng xuất hiện con thiêu thân nào nữa nha.

Sau khi mở cửa, Cố Tam Muội xắn tay áo chống nạnh đứng ở cửa, bày ra tư thế rất muốn đánh nhau.

Thượng Vân Trạch bảo hộ Mộc Thanh Sơn ở phía sau: "Có chuyện gì từ từ nói."

Cố Tam Muội ngực kịch liệt phập phồng, nhìn chăm chăm hai người nhìn hồi lâu, sau đó liền 'Oa' một tiếng khóc nức nở.

Thượng Vân Trạch: "..."

Mộc Thanh Sơn: "..."

Nửa canh giờ trôi qua, Mộc Thanh Sơn lại đổi một cái khăn cho nàng: "Cô nương đừng khóc."

Cố Tam Muội tiếp tục ghen ngào.

"Chúng ta cũng không biết Lương công tử là người trong lòng của cô nương." Mộc Thanh Sơn tiếp tục hảo ngôn hảo ngữ khuyên bảo, còn có nửa câu chưa nói, huống hồ chúng ta thật sự chưa làm gì hết a !

Tuy nói từng ở trong chốn giang hồ nháo đến ồn ào, nhưng sau khi Cố Tam Muội biết được Thượng Vân Trạch không có tình cảm với mình, thì cũng không nghĩ tới nữa, tiếp tục hùng hùng hổ hổ xông pha vài năm, thẳng đến cuối cùng gặp được Lương Nhậm Quy. Hai người một võ công cao cường tính tình nóng nảy, một nhã nhặn yếu đuối nói chuyện nhẹ nhàng, đặt cùng một chỗ cũng là thích hợp ngoài ý muốn. Cũng là bởi vì gặp đúng người, cho nên Cố Tam Muội rất cuộc bắt đầu nghĩ lại, có phải lúc trước mình quá thô lỗ không, chung quy nam tử bình thường đều thích cô nương ôn nhu, một sách hăn là càng như thế. Nếu là để hăn biết mình không chỉ thích cười ngửa đánh nhau, còn từng theo đuổi qua Thượng Vân Trạch, chỉ sợ sớm muộn gì cũng sẽ bị dọa chạy, cho nên vẫn rất cẩn thận giấu diếm bản tính. Lương Nhậm Quy là người đọc sách từ địa phương nhỏ đi ra, cũng chưa từng nghe qua nhiều lời đồn giang hồ, chỉ biết nàng là nữ hiệp, những chuyện còn lại cũng chưa hỏi kỹ qua.

Vốn dĩ cho rằng đã giấu rất kỹ, vạn nhất không ngờ được đi tham gia thi hội cũng có thể xảy ra chuyện ! Sau khi trở về phòng Lương Nhậm Quy vẫn như trước không hiểu gì hết, còn chưa đợi hỏi rõ ràng là thế sao, Cố Tam Muội đã vô cùng bi quan, cảm thấy hăn ở bên dưới trò chuyện lâu như vậy mà cứ nhiên một sách kia là người của Thượng Vân Trạch, còn không biết là đang nói những gì, vì thế một bên tuyệt vọng một bên bản tính tự bạo, đem tất cả mọi chuyện đều nói hết ra, thậm chí bao gồm cả chuyện khi ba tuổi tuột quần sự huynh.

Lương Nhậm Quy gian nan nuốt nuốt nước miếng, nhất thời nửa khắc có chút không phản ứng kịp.

Thấy hăn không nói lời nào, Cố Tam Muội càng réo rắt thảm thiết hơn, vì thế xoay người liền đến tìm Thượng Vân Trạch tính sổ, khóc có thể có

một canh giờ.

"Đừng khóc đừng khóc, Lương huynh hẳn không phải là loại người nông cạn này đâu." Mộc Thanh Sơn lại đưa cho nàng một cái khăn.

Cố Tam Muội cuối cùng dừng khóc: "Thật sao?" Hai người đều là một sách, nói không chừng suy nghĩ cũng giống nhau.

"Tất nhiên." Mộc Thanh Sơn đứng lên, "Không thì ta đưa cô nương trở về."

"Được." Cố Tam Muội đáp ứng.

Nhìn hai người bỏ hẳn ra ngoài, Thượng Vân Trạch rất không phúc hậu có chút muốn cười.

Phát triển tới tình trạng này, thật đúng là chưa bao giờ nghĩ tới.

Cách vách trong phòng trống trơn, trước khi Cố Tam Muội tâm tro ý lạnh, thuộc hạ đúng lúc nói: "Lương công tử là đi mua kẹo sơn tra cho trại chủ."

"Thật không?" Cố Tam Muội nhanh chóng thay đổi vẻ mặt.

"Tất nhiên." Thuộc hạ nói, "Trại chủ đầy mặt sát khí lao ra cửa, Lương công tử không dám lại đây tìm, vẫn là tiểu Thất đưa ra chủ ý cho hẳn, nói muốn mua vài thứ đồ trại chủ vui vẻ."

Cố Tam Muội hiếm khi ngại ngùng.

"Cô nương gia, cũng đừng quá hung." Mộc Thanh Sơn nhỏ giọng an ủi khuyên giải

Cũng đâu có hung lắm đâu... Cố Tam muội thầm nghĩ, nhưng vừa rồi hơi hung một chút.

Không lâu sau, Lương Nhậm Quy bưng một chén sơn tra vôi vĩa chạy lên, Mộc Thanh Sơn cũng liền đứng dậy trở về phòng.

"Thế nào?" Thượng Vân Trạch hỏi.

"Lương huynh thật sự thích Cố trại chủ." Mộc Thanh Sơn nói, "Ta còn muốn đi ăn hỉ yến."

"Thật hả?" Thượng Vân Trạch bật cười.

"Đúng vậy." Mộc Thanh Sơn ngồi ở bên cạnh hắn, "Mồng tám tháng sau thành thân."

"Ngày thành thân cũng định rồi a." Thượng Vân Trạch ngoài ý muốn.

"Ừm." Mộc Thanh Sơn gật đầu, "Ta định."

Thượng Vân Trạch: "..."

"Hai người cũng sốt ruột thành thân, kêu ta tùy tiện tìm một ngày." Mộc Thanh Sơn nói, "Mồng tám rất tốt."

Thượng Vân Trạch dở khóc dở cười, vậy cũng được hả.

"Đi, chúng ta lên đường đi dạo." Mộc Thanh Sơn kéo hắn lên, lại nói, "Cố trại chủ còn nói, về sau muốn đến Đẳng Vân bảo làm khách."

Thượng Vân Trạch nói: "Người quyết định là được."

Cách một hồi.

"Trong giang hồ còn có ai thích qua người không?"

"Có."

"Ai?"

"Nhiều quá, nhớ không rõ."

...

Hừ !

Buổi tối hôm đó, Thượng bảo chủ nằm trên mặt đất, rất là hối hận.

Sớm biết như thế, thì không nên nói lung tung a...

Tiểu Vũ: Hoàn thêm 1 bộ nữa r nha các nàng ~ giờ thì chuẩn bị cày Đế Vương đây... Mọi người đầu tuần cuối ngày ngủ ngon :)))

Table of Contents

Mục lục

Văn Án + Spoi

Chương 1: Nghe Nói Thổ Phi Rất Hung Tàn!!!

Chương 2: Ta Giúp Người Diệt Trừ Thổ Phi!!!

Chương 3: Ta Thấy Sắc Mặt Người Không Được Tốt!!!

Chương 4: Lực Lượng Bức Hoạ!!!

Chương 5: Tập Tranh Nhỏ Hài Hòa Vui Vẻ!!!

Chương 6: Một Sư Gia Rất Hung Dữ!!!

Chương 7: Cảm Thấy Mê Man!!!

Chương 8: Rõ Ràng Chính Là Tổ Tông!!!

Chương 9: Ta Muốn Đến Gặp Vị Tân Tri Phủ !!!

Chương 10: Một Sách Rất Đáng Sợ!!!

Chương 11: Vì Sao Nhất Định Phải Ép Triệu Việt Xuống Núi!!!

Chương 12: Có Người Muốn Đến Giúp Đỡ!!!

Chương 13: Vô Sự Lấy Lòng!!!

Chương 14: Đến Tột Cùng Đại Nhân Muốn Giúp Ai!!!

Chương 15: Tha Hương Gặp Cố Tri!!!

Chương 16: Người Không Xuống Núi Thì Ta Lên Núi!!!

Chương 17: Không Mời Mà Tới!!!

Chương 18: Cùng Nhau Về Nhà Ăn Tết!!!

Chương 19: Một Nhóm Thổ Phi Xuống Núi!!!

Chương 20: Ta Là Gió, Người Là Cát!!!

Chương 21: Theo Nhu Cầu Mỗi Bên!!!

Chương 22: Đại Đường Gia Không Nên Cứ Âm Mặt!!!

Chương 23: Đại Nhân Đi Đâu Rồi!!!

Chương 24: Chợ Hoa Đắng Náo Nhiệt!!!

Chương 25: Người Mục Gia Trang Tới!!!

Chương 26: Tám Phần Là Đang Diễn Kịch!!!

[Chương 27: Tiện Nghi Không Chiếm Thì Phí!!!](#)
[Chương 28: Bắt Đầu Tiêu Diệt Thổ Phi!!!](#)
[Chương 29: Chúng Ta Vẫn Là Đầu Hàng Thì Hơn!!!](#)
[Chương 30: Người Đâu, Bồi Đại Nhân Dùng Cơm!!!](#)
[Chương 31: Không Bằng Chuyển Nhà Đi!!!](#)
[Chương 32: Thăm Dò Núi Thương Mang!!!](#)
[Chương 33: Diệt Trừ Thổ Phi Núi Thương Mang!!!](#)
[Chương 34: Một Sách Sẽ Ngủ Nướng!!!](#)
[Chương 35: Đến Tột Cùng Vì Sao Phải Đóng Quân Ở Núi Thương Mang!!!](#)
[Chương 36: Bún Chua Cay Còn Rất Ngon!!!](#)
[Chương 37: Nửa Đêm Muốn Làm Gì???](#)
[Chương 38: Bí Mật Hồ Dầu Cương!!!](#)
[Chương 39: Trong Núi Có Một Con Thiêu Thân!!!](#)
[Chương 40: Triệu Đại Đường Gia Không . Được!!!](#)
[Chương 41: Vì Sao Nhất Định Phải Giải Thích Với Ta?](#)
[Chương 42: Rượu Vong Xuyên!!!](#)
[Chương 43: Thành Hoàng Gia Hiễn Linh Là Chuyện Tốt!!!](#)
[Chương 44: Triệu Đại Đường Gia Có Sở Thích Kỳ Quái!!!](#)
[Chương 45: Kế Hoạch Hãm Hại Của Ôn Đại Nhân!!!](#)
[Chương 46: Một Sách Bị Bệnh!!!](#)
[Chương 47: Cùng Đến Phía Sau Núi!!!](#)
[Chương 48: Triệu Đại Đường Gia Bối Rối!!!](#)
[Chương 49: Đột Biến Trong Núi!!!](#)
[Chương 50: Vu Cổ Thuật!!!](#)
[Chương 51: Tái Ông Thất Mã, Yên Tri Phi Phúc\(*\)](#)
[Chương 52: Ta Vừa Mới Nói Linh Tinh, Người Không Cần Để Ý!!!](#)
[Chương 53: Đại Đường Gia, Người Đỏ Mặt Cái Gì???](#)
[Chương 54: Tiếng Động Ở Ngoài Vùng Hoang Vu!!!](#)
[Chương 55: Tác Dụng Của Hồng Giáp Lang!!!](#)
[Chương 56: Cùng Đến Hồ Sâu!!!](#)
[Chương 57: Ôn Đại Nhân Rất Suy Yếu!!!](#)
[Chương 58: Quan Phủ Tất Nhiên Sẽ Không Nhúng Tay!!!](#)

[Chương 59: Một Con Cua Bị Luộc Chín!!!](#)
[Chương 60: Chơi Trò Thổ Phỉ Cướp Bóc!!](#)
[Chương 61: Sau Lưng Còn Có Nghĩa Phụ!!!](#)
[Chương 62: Rốt Cục Người Có Muốn Thành Thân Hay Không???](#)
[Chương 63: Vì Sao Lại Mang Theo Thứ Này Trên Người???](#)
[Chương 64: Rốt Cục Là Có Thân Phận Gì???](#)
[Chương 65: Không Nên Để Cho Đại Nhân Nhìn Thấy!!!](#)
[Chương 66: Câu Đố Về Thân Thế!!!](#)
[Chương 67: Có Vẻ Như Là Bị Đùa Bỡn!!!](#)
[Chương 68: Triệu Đại Đường Gia Rất Lo Lắng!!!](#)
[Chương 69: Ngày Mai Ta Sẽ Bồi Thường Một Cái Nồi!!!](#)
[Chương 70: Mỹ Nam Tử Anh Tuấn Xuất Hiện!!!](#)
[Chương 71: Có Chút Nói Không Nên Lời!!!](#)
[Chương 72: Đáng Người Không Tội!!!](#)
[Chương 73: Cùng Lắm Thì Bỏ Trốn!!!](#)
[Chương 74: Đánh Bậy Đánh Bạ Cũng Có Thu Hoạch!!!](#)
[Chương 75: Cứu Một Cô Nương Trở Về!!!](#)
[Chương 76: Có Khi Nào Là Mỹ Nhân Kế Không???](#)
[Chương 77: Khi Người Ngốc Lên Thì Cũng Không Có Biện Pháp!!!](#)
[Chương 78: Người Trong Triều Đến!!!](#)
[Chương 79: Vì Sao Lúc Nào Cũng Là Người!!!](#)
[Chương 80: Phát Hiện Mới Trong Hồ Đầu Bang!!!](#)
[Chương 81: Đại Minh Vương Vài Chục Năm Trước!!!](#)
[Chương 82: Ta Sẽ Bảo Vệ Người!!!](#)
[Chương 83: Tam Thiếu Gia Khổng Tước Mên!!!](#)
[Chương 84: Một Sách Đọc Sách Rất Nhanh!!!](#)
[Chương 85: Đã Nói Là Cô Nương Chưa Thấy Qua Những Chuyện Lớn Trên Đời!!!](#)
[Chương 86: Võ Công Có Chút Quen Thuộc!!!](#)
[Chương 87: Ta Muốn Cướp Người Với Triều Đình!!!](#)
[Chương 88: Tiền Mãn Thương Là Ai???](#)
[Chương 89: Lừa Gạt Mới Có Thể Biết Được Kết Quả!!!](#)

[Chương 90: Đại Nhân Rất Oán Niệm!!!](#)
[Chương 91: Hồng Giáp Lang Rất Tức Giận!!!](#)
[Chương 92: Sẽ Thành Thân Thuộc!!!](#)
[Chương 93: Tiểu Mộc Lập Gia Đình!!!](#)
[Chương 94: Đi Đến Vương Thành!!!](#)
[Chương 95: Bóng Dáng Màu Trắng Là Cái Gì???](#)
[Chương 96: Một Chuyện Đổi Một Miếng Gà Nướng!!!](#)
[Chương 97: Người Có Từng Nghe Qua Cái Tên Này Chưa???](#)
[Chương 98: Mới Tới Vương Thành!!!](#)
[Chương 99: Có Người Bao Phiêu Hương Viện!!!](#)
[Chương 100: Chuyện Này Cứ Quyết Định Như Vậy Sao???](#)
[Chương 101: Ôn Phu Nhân Quả Thật Hiền Lương Thục Đức!!!](#)
[Chương 102: Triệu Đại Đường Gia Như Hoa Như Ngọc!!!](#)
[Chương 103: Ôn Đại Nhân Tiến Cung!!!](#)
[Chương 104: Hoàng Thượng Đến Nhà Cướp Người!!!](#)
[Chương 105: Nhạc Mẫu Muốn Đến Vương Thành!!!](#)
[Chương 106: Vì Sao Người Bị Đuà Giỡn Luôn Là Mình???](#)
[Chương 107: Bàn Chuyện Làm Ăn Ánh Mắt Phải Sáng Ngời!!!](#)
[Chương 108: Nếu Ta Không Cho Người Đi!!!](#)
[Chương 109: Khi Nào Mới Có Thể Ăn Chân Giò Nướng????](#)
[Chương 110: Vì Sao Vừa Gặp Mặt Liên Đánh Nhau!!!](#)
[Chương 111: Ôn Đại Nhân Chấn Kinh!!!](#)
[Chương 112: Trên Đường Gặp Cướp!!!](#)
[Chương 113: Chính Là Đám Người Này!!!](#)
[Chương 114: Vì Sao Ai Cũng Muốn Tới Giúp Vui!!!](#)
[Chương 115: Sơn Phấn Thơm Ngào Ngạt!!!](#)
[Chương 116: Gặp Nhau Ở Tửu Lâu!!!](#)
[Chương 117: Nửa Đêm Canh Ba Đi Đâu Rồi???](#)
[Chương 118: Tốt Nhất Là Có Thể Cấm Dục!!!](#)
[Chương 119: Hết Thủy Đều Càng Lúc Càng Tốt!!!](#)
[Chương 120: Ôn Đại Nhân Rốt Cuộc Là Người Nào???](#)
[Chương 121: Không Phá Thì Không Xây Được!!!](#)

[Chương 122: Ân Đường Của Đại Nhân Gần Đây Phát Đen!!!](#)
[Chương 123: Hồng Giáp Lang Mất Tích!!!](#)
[Chương 124: Có Người Muốn Mua Bí Phương!!!](#)
[Chương 125: Náo Loạn Nhỏ Trên Đường!!!](#)
[Chương 126: Nếu Đã Gặp Thì Chính Là Duyên Phận!!!](#)
[Chương 127: Phải Làm Thế Nào Mới Khiến Ảnh Vệ Không Đi Theo??](#)
[Chương 128: Ai Mà Có Thể Nói Thẳng Được Ôn Đại Nhân!!!](#)
[Chương 129: Chuyện Năm Xưa!!!](#)
[Chương 130: Tổng Cộng Có Ba Manh Mối!!!](#)
[Chương 131: Di Động Trong Bãi Tha Ma!!!](#)
[Chương 132: Tiểu Vô Ảnh Lập Công!!!](#)
[Chương 133: Ái Khanh Không Thế Ăn Cái Này!!!](#)
[Chương 134: Vì Thần Muốn Giúp Trương Đại Nhân!!!](#)
[Chương 135: Nửa Đêm Rồi Vì Sao Còn Chưa Về Nhà!!!](#)
[Chương 136: Không Bằng Bắt Tiểu Nhị Về Trước Đi!!!](#)
[Chương 137: Nơi Nguy Hiểm Nhất Cũng Là Nơi An Toàn Nhất!!!](#)
[Chương 138: Đem Xẻng Tới Ngự Hoa Viên Cho Trẫm!!!](#)
[Chương 139: Thiên Hạ Đệ Nhất Tài Tử!!!](#)
[Chương 140: Là Phúc Hay Là Họa!!!](#)
[Chương 141: Phải Chọn Ngày Lành Trước!!!](#)
[Chương 142: Mười Ngày Sau Thành Thân!!!](#)
[Chương 143: Đại Hôn \(Thượng\)](#)
[Chương 144: Đại Hôn \(Trung\)](#)
[Chương 145: Đại Hôn \(Hạ\)](#)
[Chương 146: Vì Sao Lại Yên Tâm Như Thế???](#)
[Chương 147: Tự Mình Quyết Định!!!](#)
[Chương 148: Người Muốn Chọn Như Thế Nào???](#)
[Chương 149: Rốt Cuộc Có Đi Hay Không???](#)
[Chương 150: Gà Bay Chó Sủa Vì Đi Đông Hải!!!](#)
[Chương 151: Thành Đại Côn Rách Nát!!!](#)
[Chương 152: Quần Lót Của Ôn Đại Nhân Bị Trộm!!!](#)
[Chương 153: Nghe Nói Người Thành Thân Rồi???](#)

[Chương 154: Trừ Phi Điều Tra Rõ Chân Tướng Trước!!!](#)
[Chương 155: Một Đống Loạn Ma!!!](#)
[Chương 156: Kéo Tơ Bóc Kén!!!](#)
[Chương 157: Thẩm Minh Chủ Thần Công Cái Thế!!!](#)
[Chương 158: Đón Năm Mới!!!](#)
[Chương 159: Người Hữu Tình!!!](#)
[Chương 160: Thuận Tiệm Lừa Chút Tiền!!!](#)
[Chương 161: Vật Biểu Tượng Giang Hồ Gặp Được Bà Mai Thật!!!](#)
[Chương 162: Thiên Nhai Hải Các!!!](#)
[Chương 163: Gọi Một Tiếng Mẹ Nghe Xem Nào!!!](#)
[Chương 164: Chuyện Cũ Năm Xưa!!!](#)
[Chương 165: Thạch Bà Bà Làm Điểm Tâm!!!](#)
[Chương 166: Tự Làm Bậy!!!](#)
[Chương 167: Hoa Nở Giữa Ngày Đông!!!](#)
[Chương 168: Việc Vui Trong Bình Lãng Bang Đúng Là Không Ít!!!](#)
[Chương 169: Có Ôn Đại Nhân Ở Đây!!!](#)
[Chương 170: Tháp Bạch Ngự Đầy Rẫy Cơ Quan!!!](#)
[Chương 171: Lệ Giao Nhân!!!](#)
[Chương 172: Cư Nhiên Còn Lấy Tay Sờ Sờ!!!](#)
[Chương 173: Liên Hoàn Bộ!!!](#)
[Chương 174: Thật Sự Có Binh Đoàn Giao Nhân!!!](#)
[Chương 175: Lấy Danh Tiết Tây Nam Vương Thề!!!](#)
[Chương 176: Gió Yên Sóng Lặng Trước Cuộc Chiến!!!](#)
[Chương 177: Quả Nhiên Có Lệ Giao Nhân!!!](#)
[Chương 178: Một Chiếc Thuyền Lớn Màu Đen!!!](#)
[Chương 179: Cũng Không Có Hối Hoàn Toàn!!!](#)
[Chương 180: Ôn Ái Khanh Đâu Rồi???](#)
[Chương 181: Nhật Được Tiểu Giao Nhân!!!](#)
[Chương 182: Sơ Chiến Báo Cáo Thắng Lợi!!!](#)
[Chương 183: Có Khúc Phổ Cùng Nhau Thối!!!](#)
[Chương 184: Ôn Đại Nhân Đi Đâu Rồi???](#)
[Chương 185: Cuộc Chiến Ở Đảo Bồi Sa \(Thượng\)](#)

[Chương 186: Cuộc Chiến Ở Đảo Bồi Sa \(Hạ\)](#)

[Chương 187: Toàn Sở Quân Ai Cũng Biết Tiểu Vương Gia Ngạo Kiêu!!!](#)

[Chương 188: Ôn Đại Nhân Thông Minh Cơ Trí!!!](#)

[Chương 189: Nhi Tử Đại Minh Vương!!!](#)

[Chương 190: Thối Sáo Thử Xem!!!](#)

[Chương 191: Cuộc Chiến Cuối Cùng \(Thượng\)](#)

[Chương 192: Cuộc Chiến Cuối Cùng \(Trung\)](#)

[Chương 193: Cuộc Chiến Cuối Cùng \(Hạ\)](#)

[Chương 194: Tuế Nguyệt Khôn Cùng, Thiên Địa Tiêu Dao!!!](#)

[Phiên Ngoại](#)